Bibelen

eller

Den Hellige Skrift,

indeholdende det

Gamle og Nye Testamentes

Canoniske Bøger.

New York:
Udgivet af det Amerikanske Bibel-Selskab.

[Danish 12mo.] 1859.

JUN 8 1893
Gift of John G. [illegible]

Fortegnelse over det Gamle Testamentes Bøger.

Den første Mose Bog	Cap. 50
Den anden Mose Bog	40
Den tredie Mose Bog	27
Den fjerde Mose Bog	36
Den femte Mose Bog	34
Josvæ Bog	24
Dommernes Bog	21
Ruths Bog	4
Den første Samuels Bog	31
Den anden Samuels Bog	24
Den første Kongernes Bog	22
Den anden Kongernes Bog	Cap. 25
Den første Krønikernes Bog	29
Den anden Krønikernes Bog	36
Esras Bog	10
Nehemiæ Bog	13
Esthers Bog	10
Jobs Bog	42
Davids Psalmer	150
Salomos Ordsprog	31
Salomos Prædiker	12
Salomos Høisang	8

Propheterne.

Esaias	66
Jeremias	52
Begrædelsers Bog	5
Ezechiel	48
Daniel	12
Hoseas	14
Joel	3
Amos	9
Obadias	1
Jonas	4
Micha	7
Nahum	3
Habakuk	3
Zephanias	3
Haggai	2
Sacharias	14
Malachias	4

Fortegnelse over det Nye Testamentes Bøger.

St. Matthæi Evangelium	28
St. Marci Evangelium	16
St. Lucæ Evangelium	24
St. Johannis Evangelium	21
Apostlernes Gjerninger	28
St. Pauli Brev til de Romere	16
St. Pauli første Brev til de Corinthier	16
St. Pauli andet Brev til de Corinthier	13
St. Pauli Brev til de Galater	6
St. Pauli Brev til de Epheser	6
St. Pauli Brev til de Philippenser	4
St. Pauli Brev til de Colossenser	4
St. Pauli første Brev til de Thessaloniker	5
St. Pauli andet Brev til de Thessaloniker	3
St. Pauli første Brev til Timotheum	6
St. Pauli andet Brev til Timotheum	4
St. Pauli Brev til Titum	3
St. Pauli Brev til Philemon	1
Brevet til de Ebræer	13
St. Jacobi almindelige Brev	5
St. Petri første almindelige Brev	5
St. Petri andet almindelige Brev	3
St. Johannis første almindelige Brev	5
St. Johannis andet Brev	1
St. Johannis tredie Brev	1
St. Judæ almindelige Brev	1
St. Johannis Aabenbaring	22

Danish.—7th Edition.

307
DANISH
1559

Den første Mose Bog.

1. Capitel.

Den treenige Gud skaber i Begyndelsen Himmel og Jord, og Lys, paa den første Dag, 1-5. Den udstrakte Befæstning paa den anden Dag, 6-8. Gjør Jorden tør, og fremfører Græs, Urter og Træer, paa den tredie Dag, 9-13. Soel, Maane og Stjerner, paa den fjerde Dag, 14-19. Fiske og Fugle, paa den femte Dag, 20-23. Allehaande Dyr, Fæ, Orme og tilsidst Mennesfene i sit Billede, og forordner dem Spise, paa den sjette Dag, 24-32.

1. I Begyndelsen skabte Gud Himmelen
og Jorden. Joh. 1, 1. 3. Col. 1, 16.
Ebr. 11, 3. Ps. 33, 6. Ps. 19, 1. Jer. 32, 17.
2 Og Jorden var øde og tom, og der
var mørkt oven over Afgrunden, og Guds
Aand svævede oven over Vandene.
5 Mos. 32, 11.
3. Og Gud sagde: vorde Lys; og der
blev Lys. 2 Cor. 4, 6. Es. 45, 7.
4 Og Gud saae, at Lyset var godt, og
Gud gjorde Skilsmisse imellem Lyset og
Mørket. Es. 45, 7.
5 Og Gud kaldte Lyset Dag, og Mørket
kaldte han Nat; og der blev Aften, og
der blev Morgen, første Dag.
6. Og Gud sagde: der vorde en udstrakt
Befæstning midt i Vandene, og den skal
skille imellem Vand og Vand.
Ps. 136, 5. Jer. 10, 12. c. 51, 15.
7. Og Gud gjorde den udstrakte Befæstning,
og gjorde Skilsmisse imellem Vandet,
som var neden til i den udstrakte Befæstning,
og imellem Vandet, som var
oven til i den udstrakte Befæstning; og
det skede saa. Ps. 104, 3. Ps. 148, 4.
Jer. 10, 13. c. 51, 16.
8 Og Gud kaldte den udstrakte Befæstning
Himmel; og der blev Aften, og der
blev Morgen, anden Dag.
9. Og Gud sagde: Vandene under Himlene
forsamles til eet Sted, at det Tørre
sees; og det skede saa. Job 38, 8.
Ps. 33, 7. Ps. 104, 6. 9. Ps. 136, 6.
10. Og Gud kaldte det Tørre Jord, og
Vandenes Forsamling kaldte han Hav;
og Gud saae, at det var godt. Jon. 1, 9.
11. Og Gud sagde: Jorden udgive
Græs, Urter, som give Sæd, frugtbare
Træer, som bære Frugt efter sit Slags,
og have sin Sæd i sig paa Jorden; og
det skede saa.
12. Og Jorden udgav Græs, Urter, som
udgave Sæd efter sit Slags, og Træer, som
bare Frugt, og havde sin Sæd i sig efter
sit Slags; og Gud saae, at det var godt.
13. Og der blev Aften, og der blev Morgen,
tredie Dag.
14. Og Gud sagde: der vorde Lys paa
Himmelens udstrakte Befæstning, at gjøre
Skilsmisse imellem Dagen og imellem
Natten; og de skulle være til Tegn og til
bestemte Tider, og til Dage, og Aar.
Ps. 136, 7. 8.
15. Og de skal være til Lys i Himmelens
udstrakte Befæstning, til at lyse over Jorden;
og det skede saa.
16. Og Gud gjorde de to store Lys: det
store Lys, at regjere Dagen, og det lille
Lys, at regjere Natten, og Stjernerne.
5 Mos. 4, 19.
17. Og Gud satte dem i Himmelens udstrakte
Befæstning, til at lyse over Jorden.
18. Og til at regjere om Dagen og om
Natten, og til at skille imellem Lyset og
imellem Mørket; og Gud saae, at det var
godt. Ps. 104, 19. 20.
19. Og der blev Aften, og der blev Morgen,
fjerde Dag.
20. Og Gud sagde: Vandet udgive
mangfoldigen vrimlende Dyr, (som have)
levende Sjele; og Fugle skal flyve over
Jorden, imod Himmelens udstrakte Befæstnings
Overdeel.
21. Og Gud skabte de store Hvalfiske;
og allehaande levende og rørende Dyr,
som Vandet udgav mangfoldeligen efter
sit Slags, og allehaande Fugle med Vinger,
efter sit Slags; og Gud saae, at det
var godt. Job 40, 20. Ps. 104, 26.
22. Og Gud velsignede dem, og sagde:
vorder frugtbare og mangfoldige, og fylder
Vandene i Havet, og Fuglene vorde
mangfoldige paa Jorden. v. 28. c. 8, 17.
c. 9, 1. 7.
23. Og der blev Aften, og der blev Morgen,
femte Dag.
24. Og Gud sagde: Jorden udgive levende
Dyr, efter sit Slags, Fæ og Orme,
og (vilde) Dyr paa Jorden efter sit Slags;
og det skede saa.

25. Og Gud gjorde (vilde) Dyr paa Jorden efter sit Slags, og Fæ efter sit Slags, og allehaande Orme paa Jorden efter sit Slags; og Gud saae, at det var godt.

26. Og Gud sagde: lader os gjøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse; og det skal regjere over Havets Fiske, og over Himmelens Fugle, og over Fæet, og over al Jorden, og over alle Orme, som krybe paa Jorden. c. 5, 1. c. 9, 6.

27. Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Qvinde skabte han dem.

Matth. 19, 4. 1 Cor. 11, 7. Eph. 4, 24. Col. 3, 10. Jak. 3, 9.

28. Og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden, og gjører den eder underdanig; og regjerer over Havets Fiske, og over Himmelens Fugle, og over hvert Dyr, som kryber paa Jorden.

v. 22. c. 35, 11 etc.

29. Og Gud sagde: see, jeg haver givet eder alle Urter, som give Sæd, som ere over al Jorden, og allehaande Træer, i hvilke ere Træers Frugt, som have Sæd; de skal være eder til Føde. c. 9, 3.

Rom. 14, 2.

30. Og alle Dyr paa Jorden, og alle Fugle under Himmelen, og alle Orme paa Jorden, i hvilke er en levendes Sjel, (haver jeg givet) allehaande grønne Urter, til at æde; og det skede saa.

31. Og Gud saae alt det, han havde gjort, og see, det var meget godt; og der blev Aften, og der blev Morgen, den sjette Dag. Marc. 7, 37.

2. Capitel.

Sabbaten indstiftes, 1-3. Skabelsens Maade beskrives noget nøiere, færdeles Adams, 4-7. Om Paradiset, hvori Gud havde sat Adam, og forbuden ham at æde af Kundskabens Træ, 8-17. Saa og Qvindens Skabelse, og Ægteskabets Indstiftelse, efterat Dyrene havde været henførte til Adam, og han havde givet dem Navne, 18-25.

1. Og Himmelen og Jorden bleve fuldkommede, og al deres Hær. c. 1. 1.

6 sqq. v. 14 sqq.

2 Og Gud havde fuldkommet paa den syvende Dag sin Gjerning, som han havde gjort; og hvilede paa den syvende Dag af al sin Gjerning, som han havde gjort.

2 Mos. 20, 11. c. 31, 17. 5 Mos. 5, 14. Ebr. 4, 4.

3. Og Gud velsignede den syvende Dag, og helligede den; fordi han hvilede paa den af al sin Gjerning, som Gud skabte og gjorde.

4. Disse ere Himmelens og Jordens Oprindelser, der de skabtes, paa den Dag, Gud HErren gjorde Jorden og Himmelen.

5. Og (gjorde) allehaande smaae Træer paa Marken, da de endnu ikke vare paa Jorden, og allehaande Urter paa Marken, da de endnu ikke vare oprundne; thi Gud HErren havde ikke ladet regne paa Jorden, og der var intet Menneske, som dyrkede Jorden.

6. Og der opgik en Damp af Jorden, og vandede al Jordens Overdeel.

7. Og Gud HErren havde dannet Mennesket (af) Støv, af Jorden, og blæst Livets Aande i hans Næse; og Mennesket blev til en levende Sjel. c. 1, 27.

1 Cor. 15, 45.

8. Og Gud HErren havde plantet en Have udi Eden, mod Østen, og sat Mennesket der, hvilket han havde gjort.

9. Og Gud HErren gjorde, at der opvoxte allehaande Træer af Jorden, som vare lystelige at see til, og gode til at æde af; og Livsens Træ midt i Haven, og Kundskabens Træ paa Godt og Ondt.

Aab. 2, 7. c. 22, 2.

10. Og der gik en Flod ud af Eden, til at vande Haven; og derfra deeltes den, og blev til fire Hoved-(Strømme).

11. Den førstes Navn er Pison, hvilken løber om det ganske Land Havila, hvor der er Guld;

12. Og Guldet af det samme Land er godt; der er Bdellion, og den Steen Onyx.

13. Og den anden Flods Navn er Gihon, hvilken løber om det ganske Land Chus.

14. Og den tredie Flods Navn er Hiddekel, hvilken gaaer Østen fra Assyrien; og den fjerde Flod den er Phrat.

Dan. 10, 4. 1 Mos. 15, 18. 5 Mos. 1, 7. Hab. 16, 12.

15. Og Gud HErren tog Mennesket, og satte det i Edens Have, at dyrke den, og bevare den.

16. Og Gud HErren bød Mennesket, og sagde: du maa frit æde af alle Træer i Haven. c. 3, 1. 3.

17. Men af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt, af det skal du ikke æde; thi paa hvilken Dag du æder af det, skal du døe Døden. c. 3, 11. Rom. 5, 12. c. 6, 23.

18. Og Gud HErren sagde: det er ikke godt, at Mennesket er for sig alene, jeg vil gjøre ham en Hjelp, som skal være hos ham. Præd. 4, 8. 9.

19. Og Gud HErren havde gjort af Jorden alle (vilde) Dyr paa Marken, og alle Himmelens Fugle, og ledede dem til Mennesket, til at see, hvad han vilde kalde hvert; og alt det, som Adam kaldte (hver) levende Sjel, det var dens Navn.

20. Saa gav Adam alt Qvæget, og Himmelens Fugle, og alle (vilde) Dyr paa Marken Navne; men for Mennesket fandt han ingen Hjælp, som kunde være hos ham.

21. Da lod Gud HErren falde en dyb Søvn paa Adam, og han sov; og han tog eet af hans Ribbeen, og lukte med Kjød isteden derfor. 1 Sam. 26, 12.

22. Og Gud HErren byggede af det Ribbeen, som han havde taget af Mennesket, en Mandinde; og ledede hende til Adam.
1 Cor. 11, 8. 1 Tim. 2, 13.

23. Da sagde Adam: denne Gang er det Been af mine Been, og Kjød af mit Kjød; denne hun skal kaldes Mandinde, thi denne er tagen af Manden. 1 Cor. 11, 8.

24. Derfor skal Manden forlade sin Fader og sin Moder, og blive fast hos sin Hustru, og de skal være til eet Kjød.
Matth. 19, 5. Eph. 5, 31 ꝛc.

25. Og de vare begge nøgne, Adam og hans Hustru, og bluedes ikke. c. 3, 7

3. Capitel.

Djævelen udi Slangen forfører Qvinden til at æde af det forbudne Træes Frugt, og hun forfører Manden; de see deres Nøgenhed, og skjule sig, 1-9. Gud forkynder Slangen, Qvinden og Manden, hver sin besynderlige Straf, og lover, at Qvindens Sæd skal knuse Djævelens Hoved, 9-19. Adam kalder sin Hustru Eva, Gud gjør dem Klæder, uddriver dem af Paradiis, 20-24.

1. Og Slangen var trædskere, end alle (vilde) Dyr paa Marken, hvilke Gud HErren havde gjort; og den sagde til Qvinden; ja, skulde Gud have sagt: I maae ikke æde af hvert Træe i Haven?
Matth. 10, 16. 1 Mos. 2, 16. 17.

2. Da sagde Qvinden til Slangen: vi maae æde af Træets Frugt i Haven.

3. Men om det Træes Frugt, som er midt i Haven, sagde Gud: æder ikke deraf, og rører ikke derved, at I skulle ikke døe.

4. Da sagde Slangen til Qvinden: I skal ikke døe Døden. Joh. 8, 44.
2 Cor. 11, 3.

5. Men Gud veed, at hvilken Dag I æde deraf, da skal eders Øine oplades, og I skal blive ligesom Gud, og kjende Godt og Ondt.

6. Og Qvinden saae, at Træet var godt at æde af, og at det var (heel) lysteligt at see til, og et ønskeligt Træe til at faae Forstand af, saa tog hun af dets Frugt, og aad; og hun gav sin Mand ogsaa med sig, og han aad. 1 Tim. 2, 14.

7. Da oplodes begges deres Øine, og de kjendte, at de vare nøgne; og de heftede Figenblade og gjorde sig Skjørte. c. 2, 25.

8. Og de hørde Guds HErrens Røst, som gik i Haven, der Dagen var luftig; da skjulte Adam og hans Hustru sig for Guds HErrens Ansigt iblandt Træerne i Haven.

9. Og Gud HErren kaldte ad Adam, og sagde til ham: hvor er du?

10. Og han sagde: jeg hørte din Røst i Haven, og frygtede, thi jeg var nøgen, og skjulte mig.

11. Og han sagde: hvo gav dig tilkjende, at du var nøgen? haver du ædet af det Træe, om hvilket jeg bød dig, at du skulde ikke æde deraf? c. 2, 16. 17.

12. Og Adam sagde: Qvinden, som du gav (at være) med mig, hun, hun gav mig af det Træe, og jeg aad. v. 6.
2 Cor. 11, 3.

13. Da sagde Gud HErren til Qvinden: hvi haver du dette gjort? og Qvinden sagde: Slangen bedrog mig, og jeg aad.

14. Da sagde Gud HErren til Slangen: efterdi du gjorde dette, da vær forbandet fremfor alt Qvæget, og fremfor alle vilde Dyr paa Marken; du skal gaae paa din Bug, og æde Støv alle dit Livs Dage.
Mich. 7, 17.

15. Og jeg vil sætte Fiendskab imellem dig, og imellem Qvinden, og imellem din Sæd, og imellem hendes Sæd; den samme skal sønderknuse dit Hoved, men du, du skal sønderknuse hans Hæl.
1 Joh. 3, 8. Rom. 16, 20.

16. (Men) til Qvinden sagde han: jeg vil meget mangfoldiggjøre din Kummer, og din Undfangelse: med Smerte skal du føde Børn, og din Attraae skal være til din Mand, men han, han skal herske over dig. 1 Cor. 11, 3. c 14, 34. Eph. 5, 22
1 Tim. 2, 11. 12. 1 Pet. 3, 1. 6.

17. Og han sagde til Adam: efterdi du lod din Hustrues Røst, og aad af det Træe, om hvilket jeg bød dig og sagde: du skal ikke æde deraf, da vorde Jorden forbandet for din Skyld, med Kummer skal du æde deraf alle dit Livs Dage.

18. Og den skal bære dig Torn og Tidsel, og du skal æde Urter paa Marken.

19. I dit Ansigtes Sveed skal du æde Brodet, indtil du bliver til Jord igjen; thi du er tagen deraf; thi du er Stov, og skal blive til Stov igjen. 2 Thess. 3, 10.
1 Mos. 18, 27. Job 34, 15. Præd. 12, 7.

20. Og Adam kaldte sin Hustrues Navn Eva, thi hun selv var alle Levendes Moder.

21. Og Gud HErren gjorde Adam og hans Hustru Kjortle af Skind og iforde dem.

22. Og Gud HErren sagde: see, Adam har været som een af os, til at kjende Godt og Ondt; men nu, paa det han ikke skal udrække sin Haand, og tage ogsaa af Livsens Træe, og æde, og leve evindeligen—

23. Da forviste Gud HErren ham af Edens Have til at dyrke Jorden, den han var tagen af.

24. Og han drev Mennesket ud; og satte Cherubim Osten for Edens Have, og et blinkende Sværd, som vendte sig, til at vogte Veien til Livsens Træe.
4 Mos. 22, 23.

4. Capitel.

Adam avler Cain og Abel; de offre begge, Cains Offer tækkes ikke Gud, men Abels; Cain bliver derfor vred paa sin Broder, Gud advarer ham, 1-7. Cain ihjelslaaer Abel, Gud forkynder ham Straf og Hevn, vil dog ei tilstede Nogen, at slaae ham ihjel, 8-16. Cain avler Hanoch, og bygger en Stad; af hans Afkom var den Bespotter Lamech, som tog to Hustruer, 17-24. Adam avler Seth, og han Enos, 25. 26.

1. Og Adam kjendte sin Hustru Eva; og hun undfik, og fodte Cain, og sagde: jeg eier en Mand, som er HErren.
Jer. 31, 22.

2. Og hun blev ved at fode, nemlig hans Broder, Abel; og Abel blev en Faarehyrde, og Cain dyrkede Jorden.

3. Og det hendte sig, der en (rum) Tid var forloben, at Cain frembar et Offer til HErren af Jordens Frugt.

4. Og Abel, ogsaa han bar frem af sin Hjords forste Affodninger, og af deres Fedme; og HErren saae til Abel og til hans Offer. 2 Mos. 34, 19. Ebr. 11. 4.

5. Men til Cain og til hans Offer saae han ikke; da blev Cain meget vred, og hans Ansigt falmede.

6. Og HErren sagde til Cain: hvi er du vred, og hvi er dit Ansigt falmet?

7. Er det ikke saa? at dersom du gjor Godt, da er du behagelig, og dersom du ikke gjor Godt, da er Synden den, som ligger for Doren, og dens Attraae skal være til dig, og du, du skal herske over den. Rom. 6, 12. 16.

8. Og Cain talede med Abel sin Broder; og det hendte sig, der de vare paa Marken, da opstod Cain imod Abel, sin Broder, og ihjelslog ham. Matth. 23, 35.
1 Joh. 3, 12. Jud. v. 11.

9. Og HErren sagde til Cain: hvor er Abel, din Broder? og han sagde: jeg veed ikke; mon jeg være min Broders Vogter?

10. Og han sagde: hvad haver du gjort? din Broders Blods Rost raaber til mig af Jorden. Ebr. 12, 24.

11. Og nu er du forbandet fremfor Jorden, som oplod sin Mund, til at tage din Broders Blod af din Haand.

12. Naar du dyrker Jorden, skal den ikke ydermere give dig sin Formue; ustadig og flygtig skal du være paa Jorden.

13. Da sagde Cain til HErren: min Misgjerning er storre, end jeg kan bære
Matth. 27, 4. 5.

14. See, du haver drevet mig i Dag fra at være paa Jordens Kreds, og jeg maa skjule mig for dit Ansigt; og jeg bliver ustadig og flygtig paa Jorden, og det vil skee, hvo mig finder, slaaer mig ihjel.
Job 15, 20 sqq.

15. Men HErren sagde til ham: derfor, hvo som ihjelslaaer Cain, (paa ham) skal det hevnes syvfold; saa satte HErren Cain et Tegn, at ingen skulde ihjelslaae ham, som ham fandt.

16. Saa gik Cain ud fra HErrens Ansigt, og blev i det Land Nod, Osten for Eden.

17. Og Cain kjendte sin Hustru, og hun undfik og fodte Hanoch; og han byggede en Stad, og kaldte Stadens Navn efter sin Sons Navn Hanoch.

18. Og Hanoch blev fod Irad, og Irad avlede Mahujael, og Mahujael avlede Mathusael, og Mathusael avlede Lamech.

19. Men Lamech tog sig to Hustruer, den Enes Navn var Ada, og den Andens Navn Zilla.

20. Og Ada fodte Jabal; han var Fader til dem, som boede i Pauluner, og (handlede med) Fæ.

21. Og hans Broders Navn var Jubal; han var Fader til alle dem, som legede paa Harpe og Orgel.

22. Og Zilla hun fodte ogsaa, Tubalcain, som kunstigen gjorde allehaande skarpt Kobber- og Jern-Toi, og Tubalcains Soster, Naama.

23. Og Lamech sagde til sine Hustruer: Ada og Zilla, hører min Røst, Lamechs Hustruer, mærker min Tale, at jeg haver slaget en Mand ihjel, mig til et Saar, og en Dreng, mig til en Bulde.

24. Men syvfold skal Cain hevnes, og Lamech halvfjerdsindstyve Gange og syv Gange.

25. Og Adam kjendte ydermere sin Hustru, og hun fødte en Søn, og kaldte hans Navn Seth; thi Gud haver sat mig, (sagde hun,) en anden Sæd i Abels Sted; thi Cain slog ham ihjel. c. 5, 6.

26. Og Seth blev og selv født en Søn, og han kaldte hans Navn Enos; da begyndte man at paakalde i HErrens Navn.

c. 5, 6. c. 12, 8.

5. Capitel.

Adam, som var skabt i Guds Lignelse, avler Børn i sin Lignelse, iblandt hvilke var Seth, og døer saa 930 Aar gammel, 1-5. Seth avlede Enos 6-8. Han Kenan, 9-11. Han Mahalaleel, 12-14. Han Jared, 15-17. Han Enoch, 18-20. Enoch, den Gud tog levende til Himmelen, avlede Methuselah, den ældste iblandt alle Mennesker, 21-24. Han Lamech, den Fromme, 25-27. Han Noe, den Retfærdige, som havde tre Sønner 28-32.

1. Denne er Menneskens Slægters Bog: paa den Dag Gud skabte Mennesket, gjorde han det i Guds Lignelse.

1 Krøn. 1, 1 sqq. 1 Mos. 1, 27. c. 9, 6. Ecl. 3, 10.

2 Han skabte dem Mand og Qvinde, og velsignede dem, og kaldte deres Navn Menneske, paa den Dag de bleve skabte.

3. Og Adam levede hundrede og tredive Aar, og avlede en Søn i sin Lignelse, efter sit Billede, og kaldte hans Navn Seth.

Luc. 3, 38. 1 Mos. 4, 25. 1 Krøn. 1, 1.

4. Og Adam levede, efterat han havde avlet Seth, otte hundrede Aar; og avlede Sønner og Døttre.

5. Og Adams ganske Alder, som han levede, blev ni hundrede Aar og tredive Aar; og han døde.

6 Og Seth var hundrede Aar og fem Aar gammel, og avlede Enos. c. 4, 26.

7. Og Seth levede, efterat han havde avlet Enos, otte hundrede Aar og syv Aar, og avlede Sønner og Døttre.

8. Og Seths ganske Alder blev ni hundrede Aar og tolv Aar; og han døde.

9. Og Enos var halvfemtsindstyve Aar gammel, og avlede Kenan.

10. Og Enos levede, efterat han havde avlet Kenan, otte hundrede Aar og femten Aar, og avlede Sønner og Døttre

11. Og Enos ganske Alder blev ni hundrede Aar, og fem Aar; og han døde.

12. Og Kenan var halvfjerdsindstyve Aar gammel, og avlede Mahalaleel.

13. Og Kenan levede, efterat han havde avlet Mahalaleel, otte hundrede Aar og fyrretyve Aar, og avlede Sønner og Døttre.

14. Og Kenans ganske Alder blev ni hundrede Aar og ti Aar, og han døde.

15. Og Mahalaleel var fem Aar og tresindstyve Aar gammel, og avlede Jared.

16. Og Mahalaleel levede, efterat han havde avlet Jared, otte hundrede Aar og tredive Aar, og avlede Sønner og Døttre.

17. Og Mahalaleels ganske Alder var otte hundrede Aar og fem og halvfemtsindstyve Aar; og han døde.

18. Og Jared var hundrede Aar og to og tresindstyve Aar gammel, og avlede Enoch.

19. Og Jared levede, efterat han havde avlet Enoch, otte hundrede Aar, og avlede Sønner og Døttre.

20. Og Jareds ganske Alder blev ni hundrede Aar og to og tresindstyve Aar; og han døde.

21. Og Enoch var fem og tresindstyve Aar gammel, og avlede Methuselah.

22. Og Enoch vandrede med Gud, efterat han havde avlet Methuselah, tre hundrede Aar, og avlede Sønner og Døttre

23. Og Enochs ganske Alder blev tre hundrede Aar og fem og tresindstyve Aar.

24. Og Enoch vandrede med Gud; og han var ikke (mere til,) thi Gud tog ham.

1 Mos. 6, 9. c. 17, 1. Jos. 21, 5. 1 Kong. 14, 8. 2 Kong. 2, 11. Ebr. 11, 5.

25. Og Methuselah var hundrede Aar og syv og firesindstyve Aar gammel, og avlede Lamech.

26. Og Methuselah levede, efterat han havde avlet Lamech, syv hundrede Aar og to og firesindstyve Aar, og avlede Sønner og Døttre.

27. Og Methuselahs ganske Alder blev ni hundrede Aar og ni og tresindstyve Aar; og han døde.

28. Og Lamech var hundrede Aar og to og firesindstyve Aar gammel, og avlede en Søn.

29. Og kaldte hans Navn Noe, og sagde: denne skal trøste os i vor Kummer og vore Hænders Arbeide paa Jorden, hvilken HErren haver forbandet. Luc. 2, 25

30. Og Lamech levede, efterat han hav-

de avlet Noe, fem hundrede Aar og fem og halvfemtsindstyve Aar, og avlede Sønner og Døttre.

31. Og Lamechs ganske Alder blev syv hundrede Aar og syv og halvfjerdsindstyve Aar; og han døde.

32. Og Noe var fem hundrede Aar gammel; og Noe avlede Sem, Cham og Japhet. c. 6, 10. c. 10. 1.

6. Capitel.

Menneskenes Fordærvelse bliver altid større; Gud vil udslette dem, 1-7. Den retfærdige Noe finder Naade for HErren; alt Kjød haver fordærvet sin Idræt, 8-12. Gud kundgjør Noe sin Villie om Menneskenes Ødelæggelse, befaler ham at bygge en Ark, hvori han skal redde sig og Sine, og en Deel af Fuglene, Dyr, Qvæg og Orme, &c., 13-22.

1. Og det skede, der Menneskene havde begyndt at formeres paa Jorden, og dem fødtes Døttre,

2. da saae Guds Sønner Menneskens Døttre, at de vare skjønne, og toge sig Hustruer af alle, som de udvalgte.
Matth. 24, 38. Luc. 17, 27.

3. Da sagde HErren: min Aand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen, eftersom ogsaa han er Kjød; og hans Dage skal være hundrede og tyve Aar.
Matth. 23, 37. Ap. G. 7, 51. Joh. 3, 6. Ps. 78, 39.

4. Paa den Tid vare Kjæmper paa Jorden, ja ogsaa efterat Guds Sønner vare indgangne til Menneskens Døttre, og havde avlet sig (Børn); de ere de Vældige, hvilke har fra fordum Tid været navnkundige Mænd.

5 Og HErren saae, at Menneskets Ondskab var stor paa Jorden, og alt hans Hjertes Tankers Paafund var ikkun ond hver Dag. c. 8, 21. Matth. 15, 19.
Eph. 2, 3. Rom. 3, 23. c. 8, 7.

6. Da angrede HErren, at han havde gjort Mennesket paa Jorden, og det bekymrede ham i hans Hjerte.

7. Og HErren sagde: jeg vil udslette Mennesket, som jeg haver skabt, af Jorden, baade Menneske og Qvæg, og Orme og Fugle under Himmelen; thi mig angrer at jeg gjorde dem.

8. Men Noe fandt Naade for HErrens Øine. c. 18, 3. c. 19, 19.
2 Mos. 33, 13. 17. Luc. 1, 30.

9. Disse ere Noe Slægter: Noe en retfærdig Mand, var fuldkommen i sin Tid; Noe vandrede med Gud. 2 Pet. 2, 5.
Ebr. 11, 7. 1 Mos. 5, 22. 24. Ps. 15, 2. Ps. 119, 1.

10. Og Noe avlede tre Sønner, Sem, Cham og Japhet. c. 5, 32.

11. Men Jorden var fordærvet for Guds Ansigt; og Jorden var fyldt med Vold.

12. Da saae Gud paa Jorden, og see, den var fordærvet, thi alt Kjød havde fordærvet sin Vei paa Jorden.

13. Da sagde Gud til Noe: alt Kjøds Ende er kommen for mit Ansigt, thi Jorden er fyldt med Vold af dem; og see, jeg vil fordærve dem med Jorden.

14. Gjør dig en Ark af Gophertræe, gjør Rum i Arken; og beeg den inden og uden til med Beeg.

15. Og denne er (Maaden,) efter hvilken du skal gjøre den: tre hundrede Alen skal være Arkens Længde, halvtredsindstyve Alen dens Bredde, og tredive Alen dens Høide.

16. Du skal gjøre et Vindue paa Arken, og oventil skal du fuldkomme den til en Alen, og Arkens Dør skal du sætte paa dens Side; du skal gjøre den (med tre Loft,) et nederst, et andet (midt udi,) og det tredie (øverst.)

17. Og jeg, see, jeg lader komme en Vandflod over Jorden, til at fordærve alt Kjød, som haver Livs Aande i sig under Himmelen; alt det, som er paa Jorden, skal qvæles.

18. Men med dig opretter jeg min Pagt; og du skal gaae i Arken, du og dine Sønner, og din Hustru, og dine Sønners Hustruer med dig.

19. Og af alt det som lever, af alt Kjød, et Par af hver (Slags) skal du indføre i Arken, og lade leve med dig; Han og Hun skal det være. c. 7, 9.

20. Af Fuglene efter deres Slags; og af Qvæget efter deres Slags; af allehaande Orme paa Jorden efter deres Slags; et Par af hver (Slags) skal gaae til dig, at de maae leve.

21. Og tag du dig af allehaande Spise, som ædes, og samle til dig: at det maa blive dig og dem til Føde.

22. Og Noe gjorde det; efter alt det, som Gud havde befalet ham, saaledes gjorde han. c. 7, 5. Ebr. 11, 7.

7. Capitel.

Noe indgaaer i Arken med sine Sønner og deres Hustruer, og saa mange af Dyr, Fæ, Orme og Fugle, som Gud havde befalet ham, 1-9. Syndfloden kommer, og drukner alt det, som levede paa det Tørre, undtagen det, som var i Arken, 10-24.

1. Og HErren sagde til Noe: gak ind, du og dit ganske Huus, i Arken; thi jeg haver seet dig (at være) retfærdig for mig i denne Slægt. Ap. G. 16, 31.
2 Pet. 2, 5. Ebr. 11, 7.

2. Tag dig af allehaande reent Qvæg syv og syv, Han og hans Hun; men af det Qvæg som er ureent, et Par, Han og hans Hun.

3. Ogsaa af Fuglene under Himmelen, syv og syv, Han og Hun; at beholde Sæd paa al Jorden i Live.

4. Thi om syv Dage endnu vil jeg lade regne paa Jorden fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, og udslette af Jorden alle levende Ting, som jeg haver gjort.

5. Og Noe gjorde det, efter alt, som HErren bød ham. c. 6, 22.

6. Og der Noe var sex hundrede Aar gammel, da var Floden, (som var) Vand over Jorden.

7. Noe gik ind, og hans Sønner, og hans Hustru, og hans Sønners Hustruer med ham, i Arken, for Flodens Vand.
Matth. 24, 37. 38. Luc. 17, 27. 1 Pet. 3, 20.

8. Af reent Qvæg, og af det Qvæg, som ikke er reent, og af Fuglene, og af alt det, som kryber paa Jorden,

9. Gik Par og Par til Noe til Arken, Han og Hun; ligesom Gud havde befalet Noe. c. 6, 19.

10. Og det skede paa den syvende Dag, da vare Flodens Vande over Jorden.

11. I det Aar, der Noe var sex hundrede Aar gammel, i den anden Maaned, paa den syttende Dag i Maaneden, paa den samme Dag opbrast alle Kilder i den store Afgrund, og Himmelens Sluser bleve opladne.

12. Og der var Regn paa Jorden fyrretyve Dage, og fyrretyve Nætter.

13. Paa den selvsamme Dag gik Noe, og Sem, og Cham, og Japhet, Noe Sønner, og Noe Hustru, og hans Sønners tre Hustruer med dem, i Arken.

14. De, og allehaande (vilde) Dyr efter deres Slags, og allehaande Qvæg efter deres Slags, og allehaande Orme, som krybe paa Jorden, efter deres Slags, og allehaande Fugle efter deres Slags, alt det, som kunde flyve, alt det, som havde Vinger.

15. Og de gik i Arken til Noe, Par og Par af alt Kjød, som Livs Aande var udi.

16. Og de, som kom, kom Han og Hun af allehaande Kjød, som Gud havde budet ham; og HErren lukte efter ham. c. 6, 20.

17. Da blev Floden fyrretyve Dage over Jorden; og Vandet formeredes, og oploftede Arken, og den ophævedes over Jorden.

18. Og Vandet fik Overhaand og formeredes saare over Jorden; og Arken flød ovenpaa Vandet.

19. Og Vandet fik Overhaand saare meget over Jorden; og alle høie Bjerge bleve skjulte, som vare under den ganske Himmel.

20. Femten Alen fra oven til fik Vandet Overhaand, og Bjergene bleve skjulte.

21. Saa qvaltes alt Kjød, som krøb paa Jorden, af Fugle og af Qvæg, og af (vilde) Dyr, og af alt det Vrimmel, som vrimlede paa Jorden, og hvert Menneske.
Matth. 24, 38. 39. 1 Pet. 3, 20. 2 Pet. 3, 6.

22. Alt det, som havde Livs Aands Aande i sin Næse, af alt det, som var paa det Torre, døde.

23. Og der udslettedes alt Væsen, som var paa Jorden, fra Mennesket indtil Qvæg, indtil Orme, og indtil Fugle under Himmelen, og de bleve udslettede af Jorden; og Noe blev alene igjen, og hvad der var med ham i Arken. 2 Pet. 2, 9.

24. Og Vandet havde Overhaand over Jorden hundrede og halvtredsindstyve Dage.

8. Capitel.

Gud lader Vandet bortterres igjen, 1-5. Noe udsender en Ravn, og derefter tre Duer, for at erfare om Jorden var bleven tør, 6-12. Den bliver ret tør; Noe gaaer ud af Arken, 13-19. Bygger et Alter og offrer; Gud vil ikke saaledes fordærve al Jorden, 20-22.

1. Og Gud ihukom Noe, og alle (vilde) Dyr, og alt Qvæg, som var med ham i Arken, og Gud lod Veir fare over Jorden, og Vandet faldt. c. 20, 22.
1 Sam. 1, 19.

2. Og Kilderne i Afgrunden stoppedes, og Himmelens Sluser, og Regnen af Himmelen opholdtes. c. 7, 11.

3. Og Vandet vendte tilbage af Jorden, gaaende frem og tilbage; og Vandet formindskedes, efterat hundrede og halvtredsindstyve Dage vare forløbne.

4. Og Arken hvilede i den syvende Maaned, paa den syttende Dag i Maaneden, paa Ararats Bjerge. Es. 37, 38.
Jer. 51, 27.

5. Og Vandet foer hid og did, og formindskedes, indtil den tiende (Maaned);

i den tiende (Maaned,) paa den første (Dag) i Maaneden, lode Toppene af Bjergene sig tilsyne.

6. Og det hendte sig, efter fyrretyve Dage, da oplod Noe Vinduet paa Arken, hvilken han havde gjort.

7. Og han udlod en Ravn; den fløi frem og tilbage, indtil Vandet borttørredes af Jorden.

8. Og han udlod en Due fra sig, at see, om Vandet var faldet af Jorden.

9. Og der Duen fandt ikke det, den kunde hvile sin Fodsaale paa, da kom den igjen til ham i Arken, fordi Vandet var (endda) over den ganske Jord; saa udrakte han sin Haand, og annammede den, og tog den til sig i Arken.

10. Da biede han endnu syv andre Dage, og udlod atter en Due af Arken.

11. Og den Due kom til ham ved Aftens Tid, og see, den havde et afbrudt Olieblad i sin Mund; da fornam Noe, at Vandet var faldet af Jorden.

12. Men han biede endnu andre syv Dage; og udlod en Due, og den kom ikke til ham ydermere.

13. Og det skede, i det første og sex hundrede Aar, i den første (Maaned) paa den første (Dag) i Maaneden, tørredes Vandet over Jorden; da tog Noe Taket af Arken, og saae sig om, og see Jordens Overdeel tørredes.

14. Og i den anden Maaned, paa den syv og tyvende Dag i Maaneden blev Jorden (ganske) tør.

15. Da talede Gud til Noe, og sagde:

16. Gak ud af Arken, du og din Hustru, og dine Sønner, og dine Sønners Hustruer med dig.

17. Alle Dyr, som ere hos dig, af alt Kjød, af Fugle, og af Qvæg, og af alle Orme, som krybe paa Jorden, udfør med dig; og de skal vrimle paa Jorden, og vorde frugtbare og mangfoldige paa Jorden. c. 1, 22. 28. c. 9, 1. 7.

18. Saa gik Noe ud; og hans Sønner og hans Hustru, og hans Sønners Hustruer med ham. 1 Pet. 3, 20. 2 Pet. 2, 5.

19. Alle (vilde) Dyr, og alle Orme, og alle Fugle, alt hvad der kryber paa Jorden, efter deres Slags, gik de ud af Arken.

20. Og Noe byggede HErren et Alter; og tog af allehaande reent Qvæg, og af allehaande rene Fugle, og offrede Brændoffer paa Alteret.

21. Og HErren lugtede en behagelig Lugt; da sagde HErren i sit Hjerte: jeg vil ikke mere herefter forbande Jorden for Menneskens Skyld, dog Menneskets Hjertes Tanke er ond af hans Ungdom; og jeg vil ikke mere herefter slaae alt, hvad der lever, saasom jeg haver gjort.

c. 6, 5 ꝛc. Matth. 15, 19. Rom. 3, 23. Es. 54, 9. 1 Mos. 9, 11.

22. Saa længe Jorden bliver endnu, skal Sæd og Høst, og Frost og Hede, og Sommer og Vinter, og Dag og Nat ikke aflade.

9. Capitel.

Gud velsigner Noe og hans Sønner, 1-7. Sætter Regnbuen til et Pagtstegn imellem sig og al Jorden, 8-17. Noe Sønner opregnes, 18. 19. Noe planter en Viingaard, drikker for megen Viin, bespottes af Cham og Canaan, æres af Sem og Japhet, forbander hine, velsigner disse; døer, 20-29.

1. Og Gud velsignede Noe og hans Sønner, og sagde til dem: vorder frugtbare og mangfoldige, og fylder Jorden.

c. 1, 22. 28. c. 8, 17. c. 35, 11.

2. Og Frygt for eder og Rædsel for eder skal være over alle vilde Dyr paa Jorden, og over alle Fugle under Himmelen; over alt det, som kryber paa Jorden, og over alle Fiske i Havet, de skal være givne i eders Hænder. c. 1, 28.

3. Alt det, som vrimler, som lever, skal være eder til Spise; ligesom grønne Urter haver jeg givet eder alt (dette.)

c. 1, 29. Rom. 14, 2.

4. Dog Kjød af det levende (Dyr,) hvis Blod er endnu i det, maae I ikke æde.

3 Mos. 3, 17. 5 Mos. 12, 16. Ap. G. 15, 20. 29.

5. Og visseligen, jeg vil udkræve eders Livs Blod, af alle Dyrs Vold vil jeg udkræve det; og af Menneskens Haand af hvers Haand, endog hans Broders, vil jeg udkræve Menneskens Sjel.

6. Hvo som udøser Menneskets Blod ved Mennesket skal hans Blod udøses; thi i Guds Billede gjorde han Mennesket

2 Mos. 21, 12. Matth. 26, 52 ꝛc. 1 Mos. 5, 1. Jak. 3, 9.

7. Og vorder frugtbare og mangfoldige; vrimler paa Jorden, og vorder mangfoldige derpaa. c. 1, 22. 28. c. 8, 17.

8. Og Gud talede til Noe, og til hans Sønner med ham, og sagde:

9. Og jeg, see, jeg opretter min Pagt med eder, og med eders Afkom efter eder,

10. Og med hver levende Sjel, som er hos eder, af Fugle, af Qvæg, og af alle (vilde) Dyr paa Jorden hos eder, af alle dem, som gik ud af Arken, af alle Dyr, som ere paa Jorden.

11. Og jeg opretter min Pagt med eder, at herefter skal ikke alt Kjød ødelægges af Flodens Vand; og der skal ikke komme Flod herefter, at fordærve Jorden. c. 8, 21.
12. Og Gud sagde: dette er et Tegn paa den Pagt, som jeg gjør imellem mig, og imellem eder, og imellem al levende Sjel, som er hos eder til evig Tid.
13. Jeg haver sat min Bue i Skyen; og den skal være til en Pagtes Tegn, imellem mig og imellem Jorden.
14. Og det skal skee, naar jeg fører Skyen over Jorden, da skal Buen sees i Skyen.
15. Og jeg vil komme min Pagt ihu, som er imellem mig, og imellem eder, og imellem alle levende Sjele af alt Kjød, at ikke mere skal være Vand til en Flod, at fordærve alt Kjød.
16. Derfor skal Buen være i Skyen; og jeg vil see den, at komme den evige Pagt ihu imellem Gud og imellem alle levende Sjele af alt Kjød, som er paa Jorden.
17. Og Gud sagde til Noe: dette skal være et Tegn paa den Pagt, som jeg haver oprettet imellem mig og imellem alt Kjød, som er paa Jorden.
18. Og Noe Sønner, som gik ud af Arken, vare Sem og Cham og Japhet; men Cham er Canaans Fader.
19. Disse tre ere Noe Sønner; og af disse blev Jorden besat allevegne.
20. Men Noe begyndte at blive en Agersmand, og plantede en Viingaard.
21. Og han drak af Vinen, og blev drukken, og blottede sig midt i sit Paulun.
22. Der Cham, Canaans Fader, saae sin Faders Blusel, forkyndte han begge sine Brødre det udenfor.
23. Da tog Sem og Japhet et Klæde, og lagde det paa begge deres Skuldre, og gik baglænds, og skjulte deres Faders Blusel, og deres Ansigter (vare vendte) baglænds, at de saae ikke deres Faders Blusel.
24. Og Noe vaagnede op af sin Viin, og fik at vide, hvad hans den lille Søn havde gjort.
25. Da sagde han: forbandet være Canaan, han skal være Tjeneres Tjener for sine Brødre.
26. Og han sagde: lovet være HErren, Sems Gud, og Canaan skal være deres Tjener.
27. Gud venligen overtale Japhet, og han skal boe i Sems Pauluner, og Canaan skal være deres Tjener. c. 27, 40.
28. Og Noe levede efter Floden, tre hundrede Aar og halvtredsindstyve Aar.
29. Og Noe ganske Alder var ni hundrede Aar og halvtredsindstyve Aar; og han døde.

10. Capitel.

Noe Børns Slægter, og hvor de have boet, opregnes, nemlig Japhets, 1-5. Chams, 6-20. Og Sems Afkom, ꝛc. 21-32.

1. Og disse ere Noe Sønners Slægter, Sems, Chams og Japhets; og dem fødtes Børn efter Floden. c. 5, 32. c. 6, 10.
2. Japhets Sønner vare: Gomer, og Magog, og Madai, og Javan, og Tubal, og Mesech, og Thiras. 1 Krøn. 1, 5.
3. Og Gomers Sønner: Ascenas, og Riphat, og Thogarma.
4. Og Javans Sønner: Elisa, og Tharsis; Kithim, og Dodanim.
5. Af disse bleve Hedningernes Øer adskilte i deres Lande, hver efter sit Tungemaal, efter deres Slægter i deres Folk.
6. Og Chams Sønner vare: Chus, og Mizraim, og Put, og Canaan.
7. Og Chus Sønner: Seba, og Havila, og Sabtha, og Raema, og Sabtecha; og Raemas Sønner: Scheba og Dedan.
8. Men Chus avlede Nimrod; han, han begyndte at blive vældig paa Jorden. 1 Krøn. 1, 10.
9. Han, ja han var en vældig Jæger for HErrens Ansigt; derfor siges: (han er) som Nimrod, en vældig Jæger for HErrens Ansigt.
10. Og Babel var hans Riges Begyndelse, og Erich, og Acad, og Calne, i Sinear Land. Am. 6, 2.
11. Af dette Land udkom Assur; og han byggede Ninive og Rechoboth-Ir, og Calah.
12. Og Resen imellem Ninive og Calah; denne er den store Stad. Jon. 1, 2. c. 3, 3.
13. Og Mizraim avlede de Luder, og Anamer, og Lehaber, og Naphtuher. 1 Krøn. 1, 11.
14. Og Pathruser, og Casluher, hvoraf komme de Philister og Caphthorer.
15. Og Canaan avlede Zidon, sin Førstefødte, og Heth.
16. Og de Jebusiter, og Amoriter, og Girgasiter,
17. Og Heviter, og Arkiter, og Siniter,
18. Og Arvaditer, og Zemariter, og Ha-

mathiter; og herefter ere de Cananiters Slægter udbredte.

19. Og de Cananiters Grændse var fra Zidon, der man kommer til Gerar, indtil Gasa; (og) der man kommer til Sodoma og Gomorra, og Adma og Zeboim, indtil Lasa.

20. Disse ere Chams Børn efter deres Slægter, efter deres Tungemaal, i deres Lande, i deres Folk.

21. Og Sem bleve ogsaa (Børn) fødte; han var alle Ebers Børns Fader, Japhets den Ældstes Broder. 1 Kron. 1, 17.

22. Sems Sønner vare: Elam, og Assur, og Arphachsad, og Lud, og Aram.

23. Og Arams Sønner vare: Uz, og Hul, og Gether, og Mas.

24. Og Arphachsad avlede Salah; og Salah avlede Eber. c. 11, 12.
1 Kron. 1, 18.

25. Og Eber bleve fødte to Sønner: den enes Navn var Peleg, fordi Jorden blev skiftet i hans Tid, og hans Broders Navn var Joktan. c. 11, 16. c. 11, 8.

26. Og Joktan avlede Almodad, og Saleph, og Hazarmaveth, og Jarah,

27. Og Adoram, og Usal, og Dikla

28. Og Obal, og Abimael, og Scheba,

29. Og Ophir, og Havila, og Jobab; alle disse ere Joktans Sønner.

30. Og deres Bolig var fra Mesa, indtil man kommer til Sephar, til det Bjerg mod Østen.

31. Disse ere Sems Børn, efter deres Slægter, efter deres Tungemaal, i deres Lande, efter deres Folk.

32. Disse ere Noe Børns Slægter, i deres Affkomme, i deres Folk; og af dem ere Folkene adskilte paa Jorden efter Floden.
Ap. G. 17, 26.

11. Capitel.

Menneskene raadslaae om at bygge et Taarn, hvis Spidse skulde naae op til Himmelen; Gud forvirrer deres Tungemaal, adspreder dem; Staden kaldes Babel, 1-9. Sems Afkom opregnes indtil Abraham, som med Sarai og Loth vandrer fra Ur til Haran, 10-32.

1. Og al Jorden havde eet Tungemaal og eens Tale.

2. Og det skede, der de reiste fra Østen, da fandt de en Dal i Sinear Land, og boede der.

3. Og de sagde den ene til den anden: velan, lader os stryge Tegl, og brænde dem vel; og de havde Tegl for Steen, og Liim havde de for Kalk.

4. Og de sagde: velan, lader os bygge os en Stad og Taarn, hvis Spidse (kan naae op) til Himmelen, og lader os gjøre os et Navn, at vi ikke skal adspredes over al Jorden. 5 Mos. 1, 28.

5. Da nedfoer HErren, for at see den Stad og det Taarn, som Menneskens Børn byggede.

6. Og HErren sagde: see, dette er eet Folk, og de have alle eet Tungemaal, og dette have de begyndt at gjøre; og nu skulde det ikke formenes dem, alt hvad de have overlagt at gjøre?

7. Velan, lader os fare ned, og blande der deres Tungemaal, at den ene ikke forstaaer den andens Tungemaal.

8. Og HErren adspredte dem derfra over al Jordens Kreds; og de lode af at bygge Staden. Luc. 1, 51.

9. Derfor kaldte man dens Navn Babel; thi HErren blandede der al Jordens Tungemaal; og HErren adspredte dem derfra over al Jordens Kreds.

10. Disse ere Sems Slægter: Sem var hundrede Aar gammel, og avlede Arphachsad, to Aar efter Floden. 1 Kron. 1, 17.
Luc. 3, 36.

11. Og Sem levede, efterat han havde avlet Arphachsad, fem hundrede Aar, og avlede Sønner og Døttre.

12. Og Arphachsad levede fem og tredive Aar, og avlede Salah. c. 10, 24.
1 Kron. 1, 18.

13. Og Arphachsad levede, efterat han havde avlet Salah, fire hundrede Aar og tre Aar, og avlede Sønner og Døttre.

14. Og Salah levede tredive Aar, og avlede Eber.

15. Og Salah levede, efterat han havde avlet Eber, fire hundrede Aar og tre Aar, og avlede Sønner og Døttre.

16. Og Eber levede fire og tredive Aar, og avlede Peleg.

17. Og Eber levede, efterat han havde avlet Peleg, fire hundrede Aar og tredive Aar, og avlede Sønner og Døttre.

18. Og Peleg levede tredive Aar, og avlede Reu.

19. Og Peleg levede, efterat han havde avlet Reu, to hundrede Aar og ni Aar, og avlede Sønner og Døttre.

20. Og Reu levede to og tredive Aar, og avlede Serug.

21. Og Reu levede, efterat han havde avlet Serug, to hundrede Aar og syv Aar, og avlede Sønner og Døttre.

22. Og Serug levede tredive Aar, og av-
lede Nachor.
23. Og Serug levede, efterat han havde
avlet Nachor, to hundrede Aar, og avlede
Sønner og Døttre.
24. Og Nachor levede ni og tyve Aar,
og avlede Tharah.
25. Og Nachor levede, efterat han hav-
de avlet Tharah, hundrede Aar og nitten
Aar, og avlede Sønner og Døttre.
26. Og Tharah levede halvfjerdsindstyve
Aar, og avlede Abram, Nachor og Haran.
Jos. 24, 2.
27. Og disse ere Tharah Slægter: Tha-
rah avlede Abram, Nachor og Haran; og
Haran avlede Loth. 1 Kron. 1, 26. 27.
Luc. 3, 34.
28. Og Haran døde for Tharah sin Fa-
ders Ansigt i sit Fædreneland, udi Ur udi
Chaldæa.
29. Og Abram og Nachor toge sig Hus-
truer: Abrams Hustrues Navn var Sarai,
Nachors Hustrues Navn Milka, Harans
Datter, som var Fader til Milka og Fader
til Jiska. c. 22, 20.
30. Og Sarai var ufrugtsommelig; hun
havde intet Barn.
31. Og Tharah tog Abram sin Søn og
Loth Harans Søn, sin Søns Søn, og Sa-
rai sin Sønne-Qvinde, som var Abrams
hans Søns Hustru; og de udgik med dem
fra Ur i Chaldæa, at drage til det Land
Canaan, og de kom til Haran, og boede
der. c. 15, 7. Jos. 24, 3. Neh. 9, 7.
Ebr. 11, 8.
32. Og Tharah blev to hundrede Aar og
fem Aar gammel; og Tharah døde i Ha-
ran.

12. Capitel.

Abram forlader efter Guds Befaling sit Fædreneland, og kommer til Canaan, 1-5. til Sichem, 6, 7. til Bethel, 8. til Ægypten, hvor hans Hustru tages fra ham, dog gives ham uskadt igjen, 9-20.

1. Og HErren havde sagt til Abram:
gak du af dit Land, og fra din Slægt, og
af din Faders Huus til det Land, som jeg
vil vise dig. Jos. 24, 3. Neh. 9, 7.
Ap. G. 7, 3. Ebr. 11, 8. Es. 41, 2. Matth. 19, 29.
2. Og jeg vil gjøre dig til et stort Folk,
og velsigne dig og gjøre dit Navn stort, og
vær en Velsignelse! c. 28, 4.
3. Og jeg vil velsigne dem, som velsigne
dig, og dem, som forbande dig, vil jeg for-
bande; og i dig skal velsignes alle Slæg-
ter paa Jorden. c. 27, 29. 4 Mos. 24, 9.
1 Mos. 18, 18. c. 22, 18. Ap. G. 3, 25. Gal. 3, 8.
4. Og Abram gik, eftersom HErren hav-
de sagt til ham, og Loth gik med ham; og
Abram var halvfjerdsindstyve Aar og fem
Aar gammel, der han uddrog af Haran.
5. Saa tog Abram Sarai sin Hustru,
og Loth sin Broders Søn og al deres
Eiendom, som de eiede, og de Personer,
som de havde forskaffet sig i Haran; og
de droge ud, for at reise til Canaans
Land, og de kom til Canaans Land.
6. Og Abram drog igjennem i Landet,
til det Sted Sichem, indtil More Lund;
og Cananiten var da i Landet.
7. Og HErren aabenbaredes for Abram,
og sagde: din Afkom vil jeg give dette
Land; og han byggede der et Alter for
HErren, som aabenbaredes for ham.
c. 13, 15. c. 15, 18. Jos. 21, 43. Neh. 9, 8.
Ap. G. 7, 5.
8. Og han brød op derfra til et Bjerg,
Østen for Bethel, og udslog et Paulun; saa
Bethel var mod Vesten, og Ai mod Østen;
og han byggede HErren der et Alter, og
paakaldte HErrens Navn. c. 28, 19.
c. 33, 20. c. 4, 26.
9. Og Abram reiste videre, og vandrede
mod Sønden. c. 20, 1.
10. Og der var Hunger i Landet; og
Abram foer ned til Ægypten, at holde sig
fremmed der; thi den Hunger var svar i
Landet. c. 26, 1. c. 41, 57.
11. Og det skede, der han nærmede sig,
at komme til Ægypten, sagde han til Sa-
rai sin Hustru: see nu, jeg veed, at du er
en deilig Qvinde at see til. c. 26, 7.
12. Og det vil skee, naar Ægypterne see
dig, og sige: denne er hans Hustru, at de
slaae mig ihjel, og lade dig leve.
13. Kjære, sig, at du er min Søster; at
det kan gaae mig vel for din Skyld, og
min Sjel maa leve formedelst dig.
c. 20, 2. 12. 13. c. 26, 7.
14. Og det skede, der Abram kom i
Ægypten, da saae de Ægypter Qvinden,
at hun var meget deilig.
15. Og Pharaos Fyrster saae hende, og
rosede hende for Pharao; og Qvinden
blev ført i Pharaos Huus.
16. Og han gjorde Abram godt for hen-
des Skyld; og han havde Faar og Fæ, og
Asener, og Svende, og Tjenestepiger, og
Aseninder, og Kameler. c. 13, 2.
17. Og HErren slog Pharao og hans
Huus med store Plager, for Sarai,
Abrams Hustrues Skyld. Ps. 105, 14.
18. Da kaldte Pharao ad Abram, og
sagde: hvi haver du gjort mig dette? hvi

gav du mig ikke tilkjende, at hun er din Hustru.

19. Hvorfor sagde du: hun er min Søster? og jeg tog hende mig til Hustru; og nu see, der er din Hustru, tag (hende,) og gak. c. 20, 14.

20. Og Pharao befoel Mænd om ham; og de udførte ham og hans Hustru, og alt det han havde.

13. Capitel.

Abram og Loth komme tilbage til Bethel, 1-4. For den Trættes Skyld, som kom imellem deres Hyrder, stilles de ad, og Loth drager til Sodom, 5-13. Gud stadfæster sine Forjættelser til Abram, som drager til Hebron, 14-28.

1. Og Abram drog op af Ægypten, han og hans Hustru, og alt det han havde, og Loth med ham, mod Sønden. c. 12, 9.

2. Og Abram var meget riig, paa Fæ, paa Sølv, og paa Guld. c. 12, 16. c. 24, 35.

3. Og han drog i sine Reiser fra Sønden, og indtil Bethel, indtil det Sted, hvor hans Paulun var i Begyndelsen, imellem Bethel og imellem Ai.
c. 21, 8. c. 28, 19. c. 63, 15.

4 Til det Alters Sted, som han havde gjort der i Førstningen; og Abram paakaldte der i HErrens Navn. c. 12, 7. 8.

5. Men og Loth, som vandrede med Abram, havde Faar og Fæ og Pauluner.

6. Og Landet kunde ikke taale dem, at de kunde boe hos hverandre; thi deres Eiendom var megen, saa de kunde ikke boe tilsammen. c. 36, 7.

7. Og der var Trætte imellem Abrams Fæhyrder, og imellem Loths Fæhyrder; og der boede da Cananiter og Phereſiter i Landet.

8. Og Abram sagde til Loth: Kjære, lad ikke være Trætte imellem mig og imellem dig, og imellem mine Hyrder og imellem dine Hyrder; thi vi ere Mænd, (som ere) Brødre.

9. Er ikke det ganske Land for dig? Kjære, skil dig fra mig; dersom du vil til venstre Side, da vil jeg fare til den høire, og dersom du vil til den høire, da vil jeg fare til den venstre.

10. Og Loth opløftede sine Øine, og saae den ganske Slette hos Jordanen, at den var vandrig overalt; forend HErren fordærvede Sodoma og Gomorra, var den som en HErrens Have, som Ægypti Land, der hvor man kommer til Zoar.

11. Og Loth udvalgte sig al den Slette hos Jordanen, og Loth drog Øster paa; saa skiltes de ad, den ene fra at være hos den anden.

12. Abram boede i Canaans Land; og Loth boede i de Stæder i Sletten, og udslog Pauluner indtil Sodoma.

13. Og de Mænd i Sodoma vare onde, og syndede saare mod HErren.
c. 18, 20. 21. c. 19, 4 sqq. Ezech. 16, 49. 50.

14. Og HErren sagde til Abram, efterat Loth var skilt fra ham: Kjære, opløft dine Øine, og see fra det Sted, hvor du er, mod Norden, og mod Sønden, og mod Østen, og mod Vesten.

15. Thi alt det Land, som du seer, det vil jeg give dig og din Affom evindeligen. c. 12, 7. c. 24, 7. c. 26, 3. Ap. G. 7, 5

16. Og jeg vil gjøre din Affom som Støv paa Jorden; dersom nogen kan tælle Støv paa Jorden, da skal ogsaa din Affom tælles. c. 15, 5. 1 Kong. 4, 20.

17. Staae op, vandre igjennem Landet, i dets Længde og i dets Bredde; thi dig vil jeg give det.

18. Saa udslog Abram Paulun, og kom, og boede i Mamre Lund, som er i Hebron, og byggede der HErren et Alter. c. 18, 1.

14. Capitel.

Kedorlaomer og tre andre Konger stride med Kongen af Sodoma og fire andre; disse overvindes, Loth tages fangen, 1-12. Abram slaaer de fire Konger, redder Loth, velsignes af Melchizedek, vil ei tage nogen Skjenk af Kongen af Sodoma, 13-42.

1. Og det skede i de Dage, der Amraphel var Konge i Sinear, Arioch Konge i Elassar, Kedorlaomer Konge i Elam, og Thideal Hedningernes Konge,

2. At de førte Krig mod Bera, Kongen af Sodoma, og imod Birsa, Kongen af Gomorra, Sineab, Kongen af Adma, og Semeber, Kongen af Zeboim, og Kongen af Bela, det er Zoar. c. 19, 22.

3. Alle disse kom tilsammen til Siddims Dal, det er det salte Hav.

4. Tolv Aar havde de tjent Kedorlaomer, og i det trettende vare de frafaldne.

5. Og i det fjortende Aar kom Kedorlaomer, og de Konger, som vare med ham, og sloge de Rephaiter i Astaroth-Karnaim, og de Susiter i Ham, og de Emiter i Schaveh-Kiriathaim,

6. Og Horiterne paa deres Bjerg Seir, indtil Parans Slette, som er hos Ørken.

7. Derefter vendte de om, og kom til den

Kilde Mispat, det er Kades, og sloge det ganske Amalekiters Land, og de Amoriters ogsaa, som boede i Hazezon-Thamar.

8. Da drog Kongen af Sodoma ud, og Kongen af Gomorra, og Kongen af Adma, og Kongen af Zeboim, og Kongen af Bela, det er Zoar; og rustede sig imod dem til Strid udi Siddims Dal,

9. Imod Kedorlaomer, Kongen af Elam, og Thideal, Hedningernes Konge, og Amraphel, Kongen af Sinear, og Arioch, Kongen af Elassar; fire Konger mod fem.

10. Og Siddims Dal var fuld af Liimgrave, og Kongen af Sodoma og Gomorra flyede, og de faldt der; og de, som overbleve, flyede paa Bjerget.

11. Og de toge alt det Gods, som var i Sodoma og Gomorra, og al deres Spise, og drog bort.

12. Og de toge Loth, og hans Gods, Abrams Broders Søn, og droge bort; men han boede i Sodoma. c. 11, 31.

13. Da kom En, som var undkommen, og forkyndte Abram, den Ebræer, det; men han boede i Mamre, den Amoriters, Escols Broders og Aners Broders Lunde. Og disse vare i Forbund med Abram.

c. 17, 8. c. 35, 27. Ebr. 11, 9.

14. Der Abram hørte, at hans Broder var fanget, da væbnede han sine tre hundrede og atten oplærte (unge Karle), som vare fødte i hans Huus, og forfulgte dem til Dan. v. 12.

15. Og han deeltes over dem om Natten, han og hans Svende, og slog dem; og forfulgte dem til Hoba, som (ligger) paa den venstre Side ved Damascus.

16. Og førte alt Godset tilbage, og tilmed Loth, sin Broder, og hans Gods førte han tilbage, og desligeste Qvinderne og Folket.

17. Og Kongen af Sodoma gik ud imod ham, efterat han var kommen tilbage fra det Slag imod Kedorlaomer, og de Konger, som vare med ham, til Schavedal, den (kaldes) Kongens Dal.

18. Og Melchizedek, Kongen af Salem, udførte Brød og Viin; og han var den høieste Guds Præst. Ps. 110, 4. Ebr. 7, 1.

19. Og han velsignede ham, og sagde: velsignet være Abram for den høieste Gud, som eier Himmel og Jord! Ebr. 7, 6.

20. Og velsignet være den høieste Gud, som gav dine Fiender i din Haand! Og (Abram) gav ham Tiende af alt.

Ebr. 7, 2. 4. 6.

21. Og Kongen af Sodoma sagde til Abram: giv mig Folket, og tag Godset til dig.

22. Men Abram sagde til Kongen af Sodoma: jeg haver opløftet min Haand til HErren, den høieste Gud, som eier Himmel og Jord, 5 Mos. 32, 40.

Aab. 10, 5. 6. 5 Mos. 10, 14.

23. At jeg vil ikke tage saa meget, som en Traad eller Skoe-Tvinge, af alt det, som dig hør til; at du skal ikke sige: jeg, jeg haver gjort Abram rig.

24. Foruden det aleneste, som de unge Karle have fortæret, og de Mænds Deel, som gik med mig; Aner, Escol, og Mamre, de, de maae tage deres Deel.

15. Capitel.

Gud lover Abram, at han vil være hans Skjold og Løn, og give ham en Søn, og formere hans Sæd; Abram troer, 1-6. Gud lover ham atter, at han skal eie Canaans Land, stadfæster det, og forkynder ham, hvorledes det skulde gaae hans Afkom, og gjør saaledes en Pagt med ham, om at give hans Afkom samme Land, 7-21.

1. Efterat dette var skeet, skede HErrens Ord til Abram i Synet, og sagde: frygt ikke, Abram, jeg er din Skjold og din meget store Løn. Es. 41, 10.

2. Og Abram sagde: HErre, HErre, hvad vil du give mig, og jeg, jeg gaaer hen foruden Børn? og den, der staaer mit Huus for, er den Elieser af Damascus. c. 24, 2.

3. Og Abram sagde (fremdeles): see, mig haver du ingen Afkom givet; og see, min Vorduede arver mig.

4. Og see, HErrens Ord skede til ham, og sagde: denne han skal ikke arve dig; men den, som skal udkomme af dit Liv, han, han skal arve dig.

5. Og han førte ham ud uden for, og sagde: Kjære, see til Himmelen og tæl Stjernerne, om du kan tælle dem; og han sagde til ham: saa skal din Afkom vorde. c. 13, 16. c. 17, 2.

2 Mos. 32, 13. 5 Mos. 10, 22.

6. Og han troede paa HErren, og det tilregnede han ham til Retfærdighed.

Gal. 3, 6. Rom. 4, 3. 18.

7. Og han sagde til ham: jeg er HErren, som udførte dig fra Ur i Chaldæa, for at give dig dette Land, til at eie det.

8. Da sagde han: HErre, HErre, hvorpaa skal jeg kjende, at jeg skal eie det?

9. Og han sagde til ham: tag mig en tre Aar *gammel* Qvie, og en tre Aar gam-

mel Geed, og en tre Aar gammel Væder, og en Turtel-Due, og en Due-Unge.

10. Og han tog ham alt dette, og deelte det midt i to, og lagde en Deel deraf tvært over for den anden, men Fuglene deelte han ikke.

11. Og der faldt Rov-Fugle paa Aadslene; men Abram jog dem derfra.

12. Og det skede, der Solen vilde gaae ned, da faldt en dyb Søvn paa Abram, og see, der faldt Forfærdelse og stor Mørkhed over ham.

13. Da sagde han til Abram: du skal visseligen vide, at din Afkom skal være fremmed i et Land, som ikke er deres, og de skal tjene de Fremmede, og disse skal plage dem, fire hundrede Aar.
2 Mos. 12, 40. Ap. G. 7, 6.

14. Men jeg vil ogsaa dømme det Folk, som de skal tjene; og derefter skal de udgaae med meget Gods.
2 Mos. 3, 21. c. 11, 2. c. 11, 35. 36.

15. Men du skal fare til dine Fædre med Fred, og du skal blive begraven i en god Alderdom. c. 25, 8.

16. Og i den fjerde Slægt skal de komme hid igjen; thi Amoriternes Ondskab er ikke endnu fuldkommen. 5 Mos. 9, 4.

17. Og det skede, der Solen var nedgangen, og der var stor Mørkhed, see, da var der en Ovn, som røg, og Ild-Blus, som foer hen imellem disse Stykker. 2 Mos. 19, 18. Jer. 34, 18.

18. Paa den samme Dag gjorde HErren en Pagt med Abram, og sagde: din Afkom haver jeg givet dette Land, fra Ægyptens Flod, indtil den store Flod, den Flod Phrat. c. 12, 7.
5 Mos. 34, 4. 1 Kong. 4, 21. Ps. 80, 12.
1 Mos. 2, 14. 5 Mos. 1, 7.

19. De Keniter, og Kenisiter, og Kadmoniter,

20. Og Hethiter, og Pheresiter, og Rephaiter, 5 Mos. 7, 1. Jos. 24, 11.
1 Mos. 14, 5.

21. Og Amoriter, og Cananiter, og Girgasiter, og Jebusiter.

16. Capitel.

Sarai er ufrugtsommelig; Abram gaaer efter hendes Raad ind til sin Pige Hagar, 1-3; hun bliver frugtsommelig, foragter Sarai, tugtes, flyer, 4-6. HErrens Engel straffer og formaner hende, taler om hendes Søns Ismaels Fødsel og Væsen, 7-12; hun erkjender HErrens Naade, gaaer tilbage, og føder Ismael, 13-16.

1. Og Sarai, Abrams Hustru, fødte ham ikke (Børn); men hun havde en Ægyptisk Pige, og hendes Navn var Hagar.

2. Og Sarai sagde til Abram: see, nu HErren haver tillukt mig, at jeg kan ikke føde: Kjære, gak til min Pige, maaskee jeg kunde bygges af hende; og Abram adlød Sarai Røst. c. 30, 3. 9

3. Saa tog Sarai, Abrams Hustru, Hagar, sin den Ægyptiske Pige, der ti Aar vare ude, at Abram havde boet i Canaans Land; og hun gav Abram sin Mand hende, til at (være) hans Hustru.

4. Og han gik til Hagar, og hun undfik der hun saae, at hun havde undfanget da blev hendes Frue ringeagtet af hende

5. Da sagde Sarai til Abram: den Ubillighed (vederfares) mig formedelst dig, jeg, jeg haver givet min Pige i din Barm, og hun seer, at hun haver undfanget, og jeg er ringeagtet af hende HErren skal dømme imellem mig og imellem dig. c. 31, 53. Dom. 11, 27
1 Sam. 24, 16.

6. Da sagde Abram til Sarai: see, din Pige er i din Haand, gjør med hende som dig godt synes; og Sarai ydmygede hende, saa flyede hun fra hendes Aasyn.

7. Men HErrens Engel fandt hende ved en Vandkilde i Ørken, ved den Kilde paa Veien til Sur. 2 Mos. 15, 22.

8. Og han sagde: Hagar, Sarai Pige hvorfra kommer du, og hvorhen gaaer du? og hun sagde: jeg flyer fra min Frues Sarai Aasyn. Dom. 19, 17

9. Og HErrens Engel sagde til hende gak tilbage til din Frue, og ydmyg dig under hendes Hænder.

10. Og HErrens Engel sagde til hende jeg vil gjøre din Afkom meget mangfoldig, at den skal ikke tælles for Mangfoldighed.

11. Og HErrens Engel sagde fremdeles til hende: see, du er frugtsommelig, og skal føde en Søn; og du skal kalde hans Navn Ismael, fordi HErren haver hørt din Modgang. Dom. 13, 5. Es. 7, 14

12. Og han, han skal blive et vildt Menneske, hans Haand skal være imod hver, og hvers Haand imod ham; og han skal boe for alle sine Brødres Aasyn.

13. Og hun kaldte HErrens Navn, som talede med hende: du er Gud, som seer mig; thi hun sagde: haver jeg ogsaa hid indtil seet efter den, som mig seer?

14. Derfor kaldte man den Kilde ’

Levendes Kilde, som seer mig; see, (den er) imellem Kades og imellem Bered.

c. 24, 62. c. 25, 11.

15. Og Hagar fødte Abram en Søn; og Abram kaldte sin Søns Navn, som Hagar fødte, Ismael. v. 11.

16. Og Abram var sex Aar og firesindstyve Aar gammel, der Hagar fødte Abram Ismael.

17. Capitel.

Gud befaler Abram at vandre fuldkommeligen, lover at gjøre Pagt med ham, og gjøre ham til mange Folks Fader, kalder ham derfor Abraham, lover ham atter Canaans Land, 1-8. Indstifter Omskiærelsen til en Pagtes Tegn og Middel, 9-14. Sarai skal kaldes Sara, skal føde en Søn; med ham vil Gud oprette en Pagt, dog og velsigne Ismael, 15-22. Abraham omskjærer sig og alt Mandkjøn, 23-27.

1. Og Abram var ni Aar og halvfemtsindstyve Aar gammel; og HErren aabenbaredes Abram, og sagde til ham: jeg er den almægtige Gud, vandre for mit Ansigt, og vær fuldkommen.

c. 35, 11. c. 24, 40. Jos. 22, 5. 1 Kong. 2, 4.

2. Og jeg vil gjøre min Pagt imellem mig, og imellem dig, og formere dig ganske meget. Rom. 4, 17.

1 Mos. 13, 16. c. 15, 5.

3. Da faldt Abram paa sit Ansigt; og Gud talede med ham, og sagde:

4. (Hvad) mig (anlanger,) see, min Pagt er med dig, og du skal vorde mange Hedningers Fader.

5. Og dit Navn skal ikke ydermere kaldes Abram, men dit Navn skal være Abraham, thi jeg haver gjort dig til mange Hedningers Fader. Neh. 9, 7.

Es. 51, 2. Rom. 4, 11. 16.

6. Og jeg vil gjøre dig saare meget frugtbar, og gjøre dig til Folk, og Konger skal udkomme af dig.

7. Og jeg vil oprette min Pagt imellem mig og imellem dig, og imellem din Afkom efter dig i deres Slægter, til en evig Pagt, til at være dig til en Gud, og din Afkom efter dig.

8. Og jeg vil give dig, og din Afkom efter dig, det Land, som du er fremmed udi, det ganske Canaans Land, til en evig Eiendom; og jeg vil være dem til en Gud. c. 12, 7 ꝛc. c. 14, 13.

c. 35, 27. Ebr. 11, 9. 13.

9. Og Gud sagde til Abraham: og du skal holde min Pagt, du, og din Afkom efter dig, hos deres Efterkommere.

10. Denne er min Pagt, som I skal holde imellem mig og imellem eder, og imellem din Afkom efter dig: alt Mandkjøn skal omskjæres hos eder.

3 Mos. 12, 3. Luc. 2, 21. Joh. 7, 22.
Ap. G. 7, 8. Rom. 4, 11.

11. Og I skal omskjære eders Forhuds Kjød, og det skal være til en Pagtes Tegn imellem mig og imellem eder.

12. Og hvert Drenge-Barn, som er otte Dage gammelt, skal omskjæres af eder hos eders Efterkommere, det hjemmefødte Barn, og det som er kjøbt for Penge af hver Fremmeds Søn, som ikke er selv af din Afkom.

13. Din Hjemmefødte og den for dine Penge Kjøbte skal visseligen omskjæres, og min Pagt i eders Kjød skal være til en evig Pagt.

14. Og er det et Drenge-Barn, som haver Forhud, og hans Forhuds Kjød ikke bliver omskaaret, da skal den samme Person udslettes fra sit Folk; han har brudt min Pagt.

15. Og Gud sagde til Abraham: (anlangendes) Sarai, din Hustru, du skal ikke kalde hendes Navn Sarai; thi Sara skal være hendes Navn.

16. Og jeg vil velsigne hende, og af hende vil jeg ogsaa give dig en Søn; og jeg vil velsigne hende, og hun skal vorde til (mange) Hedninger; Folkes Konge skal vorde af hende.

17. Og Abraham faldt paa sit Ansigt, og loe; og han sagde i sit Hjerte: skulde mig fødes et (Barn,) jeg, som er hundrede Aar gammel? og skulde Sara, som er halvfemtsindstyve Aar gammel, føde?

c. 18, 12. c. 21, 6. Luc. 1, 18.

18. Og Abraham sagde til Gud: gid Ismael maatte leve for dit Ansigt!

19. Og Gud sagde: sandeligen, Sara din Hustru skal føde dig en Søn, og du skal kalde hans Navn Isaak; og jeg vil oprette min Pagt til en evig Pagt med ham, for hans Afkom efter ham.

c. 18, 10. c. 21, 2.

20. Og om Ismael haver jeg hørt dig; see, jeg haver velsignet ham, og vil gjøre ham frugtbar, og gjøre ham saare meget mangfoldig; han skal avle tolv Fyrster, og jeg vil gjøre ham til et stort Folk.

c. 25, 16.

21. Men min Pagt vil jeg stadfæste med Isaak, som Sara skal føde dig paa denne bestemte Tid, i det andet Aar. Rom. 9, 9.

22. Og han lod af at tale med ham, og Gud foer op fra Abraham. Dom. 13, 20.

23. Saa tog Abraham Ismael sin Søn, og alle Fødte i sit Huus, og alle Kjøbte for sine Penge, alt Mandkjøn af Mændene, som vare i Abrahams Huus; og han omskar deres Forhuds Kjød paa den selvsamme Dag, ligesom Gud havde talet med ham.

24. Og Abraham var ni og halvfemtsindstyve Aar gammel, der hans Forhuds Kjød blev omskaaret.

25. Og Ismael hans Søn var tretten Aar gammel, der hans Forhuds Kjød blev omskaaret.

26. Paa den selvsamme Dag blev Abraham og Ismael hans Søn omskaaren.

27. Og alle Mænd i hans Huus, den Hjemmefødte, og den som var kjøbt for Penge af den Fremmedes Søn, de bleve omskaarne med ham.

18. Capitel.

Guds Søn og to Engle komme til Abraham; han bereder et Maaltid for dem, 1-8. HErren lover Sara atter en Søn, hun tvivler, han straffer hende, og stadfæster sit Ord, 9-15. De to Engle gaae til Sodoma, HErren kundgjør Abraham, at han vilde ødelægge Sodoma; Abraham beder sex Gange for den, 16-33.

1. Og HErren aabenbaredes for ham i Mamre Lunde; og han sad i (sit) Pauluns Dør, der Dagen var heed. c. 13, 18.

2. Og han oploftede sine Øine, og saae, og see, tre Mænd stode for ham; og der han saae dem, løb han mod dem fra (sit) Pauluns Dør, og bøiede sig til Jorden. c. 19, 1.

3. Og han sagde: min Herre! Kjære, dersom jeg haver fundet Naade for dine Øine, da gak ikke din Tjener forbi.
c. 6, 8. c. 19, 19. Luc. 1, 30. Ebr. 13, 2.

4. Kjære, lad hentes lidet Vand, og toer eders Fødder, og hviler eder under det Træe. c. 19, 2. c. 43, 23. 1 Tim. 5, 10.

5. Og jeg vil hente en Mundsfuld Brød, og vederqvæge eders Hjerte, siden kan I gaae længere; thi derfor gik I over til eders Tjener; og de sagde: gjør saaledes, som du haver sagt.

6. Og Abraham skyndte sig til Paulunet, til Sara, og sagde: tag hastig tre Maader Hvedemeel, ælt og bag Kager. 1 Sam. 28, 24.

7. Og Abraham løb til Fæet, og hentede en blød og god Kalv; og han gav Drengen den, og han skyndte sig at berede den.

8. Og han tog Smør og Melk og Kalven, som han havde ladet berede, og satte for dem; og han stod hos dem under Træet, og de aade.

9. Og de sagde til ham: hvor er Sara din Hustru? og han svarede: see, (hun er) i Paulunet.

10. Og Een sagde: jeg vil visseligen komme til dig igjen ved denne Aarsens Tid, og see, Sara din Hustru skal have en Søn; og Sara hørte det i Paulunets Dør, og den var bag ham.
c. 17, 19. c. 21, 1. Rom. 9, 9. 2 Kong. 4, 16.

11. Og Abraham og Sara vare gamle, vel ved Alder; det gik ikke mere Sara efter Qvinders Skik.

12. Og Sara loe ved sig selv, og sagde: skulde jeg lade mig lyste, efter jeg er bleven gammel, og min Herre er gammel. c. 17, 17. 1 Petr. 3, 6.

13. Da sagde HErren til Abraham: hvorfor loe Sara, og sagde: monne jeg og visseligen skal føde, dog jeg, jeg er gammel?

14. Skulde nogen Ting være underlig for HErren? til den bestemte Tid vil jeg komme til dig igjen ved denne Aarsens Tid, og Sara skal have en Søn.
Jer. 32, 27. Luc. 1, 37.

15. Og Sara negtede, og sagde: jeg loe ikke; thi hun frygtede; men han sagde: nei, thi du loe.

16. Saa stode Mændene op derfra, og saae hen imod Sodoma; og Abraham gik med dem, til at ledsage dem.

17. Da sagde HErren: skulde jeg dølge for Abraham, det jeg gjør?

18. Efterdi Abraham skal visseligen vorde et stort og stærkt Folk; og alle Folk paa Jorden skal velsignes i ham. c. 12. 3.

19. Thi jeg kjender ham, at han vil byde sine Børn, og sit Huus efter sig, at de skal bevare HErrens Vei, til at gjøre Retfærdighed og Ret; paa det at HErren skal lade det komme over Abraham, som han haver lovet ham. 5 Mos. 6, 7.

20. Og HErren sagde: efterdi det Skrig af Sodoma og Gomorra er stort, og efterdi deres Synd er meget svar:
c. 19, 13. c. 13, 13. Ez. 16, 46-50.

21. (Da) vil jeg nu fare ned, og see, om de have gjort fuldkommeligen efter det Skrig, som er kommet for mig; eller om ikke, vil jeg vide det. c. 11, 5.

22. Og Mændene vendte deres Ansigt derfra, og gik til Sodoma; men Abraham blev endnu staaendes for HErrens Aasyn.

23. Og Abraham traadte frem, og

som dig hører til i Staden, før (dem) ud af dette Sted.

13. Thi vi skal fordærve dette Sted; thi deres Skrig er bleven stort for HErrens Aasyn, og HErren sendte os til at fordærve den.

14. Og Loth gik ud, og talede med sine Svigersønner, som skulde tage hans Døttre, og sagde: staaer op, gaaer ud af dette Sted, thi HErren vil fordærve Staden; men han syntes for hans Svigersønners Øine, som han gjækkede. 2 Krøn. 30, 10.

15. Og der det begyndte at dages, da skyndte Englene paa Loth, og sagde: staae op, tag din Hustru, og dine to Døttre, som ere tilstede, at du ikke og ødelægges i Stadens Misgjerning. 2 Petr. 2, 6. 7.

16. Der han tøvede, da toge Mændene ham ved Haanden, og hans Hustru ved Haanden, og hans to Døttre ved Haanden, fordi HErren vilde spare ham; og de ledte ham ud, og lode ham blive uden for Staden.

17. Og det skede der de havde udledet dem uden for, da sagde En: frels dit Liv, see ikke bag dig, og bliv ikke i al denne Slette; frels dig paa Bjerget, at du ikke ødelægges.

18. Da sagde Loth til dem: ak nei, HErre!

19. See nu, din Tjener haver fundet Naade for dine Øine, og du haver ladet din Miskundhed blive stor, som du haver beviist mig, at lade mig leve; og jeg, jeg kan ikke frie mig paa Bjerget, mig maatte komme noget Ondt til, at jeg døde. c. 6, 8. c. 18, 3.

20. See, Kjære, denne Stad er hart hos, den kunde jeg flye til, og den samme er liden; Kjære, der vil jeg frelse mig, er den ikke liden? at min Sjel maa leve.

21. Da sagde han til ham: see, jeg haver og bønhørt dig i dette Stykke, at jeg ikke vil omkaste den Stad, som du haver talet om.

22. Skynd dig, red dig der! thi jeg kan intet gjøre, før du kommer derhen. Derfor kaldes den Stads Navn Zoar. v. 20. c. 14, 2.

23. Solen var opgangen over Jorden, og Loth kom til Zoar.

24. Og HErren lod regne over Sodoma og over Gomorra Svovel og Ild, fra HErren af Himmelen. 5 Mos. 29, 23. Ps. 11, 6. Jer. 50, 40. Ez. 16, 50. Luc. 17 29.

25. Og han omkastede disse Stæder, og den ganske Egn, og alle Indbyggerne i Stæderne, og Jordens Grøde. Begr. 4, 6.

26. Da saae hans Hustru om bag sig, og blev en Salt-Støtte. Luc. 17, 31-33.

27. Og Abraham skyndte sig aarle op om Morgenen, til Stedet, der hvor han havde staaet for HErrens Ansigt.

28. Og han vendte sit Ansigt til Sodoma og Gomorra, og til alt Landet i den Slette; og han saae, og see, en Røg opgik af Landet, som en Røg af en Ovn.

29. Og det skede, der Gud fordærvede de Stæder i den Slette, da kom Gud Abraham ihu; og han lod lede Loth ud midt af Omkastelsen, der han omkastede de Stæder, som Loth boede udi.

30. Og Loth gik op fra Zoar, og blev paa Bjerget og begge hans Døttre med ham; thi han frygtede at blive i Zoar; og han blev i Hulen, han og begge hans Døttre.

31. Da sagde den Førstefødte til den Yngste: vor Fader er gammel, og der er ikke en Mand i dette Land, som kan komme til os efter al Jordens Viis.

32. Kom, lad os give vor Fader Viin at drikke, og ligge hos ham; saa opholde vi Sæd af vor Fader. 3 Mos. 18, 7.

33. Saa gave de deres Fader Viin at drikke den samme Nat, og den Førstefødte gik ind, og lagde sig hos sin Fader, og han fornam ikke, der hun lagde sig, eller der hun opstod.

34. Og det skede om anden Dag, da sagde den Førstefødte til den Yngste: see, i Gaar Nat laae jeg hos min Fader; lad os ogsaa i denne Nat give ham Viin at drikke, og gak ind, lig hos ham, at vi opholde Sæd af vor Fader.

35. Saa gave de deres Fader ogsaa i den samme Nat Viin at drikke; saa gjorde den Yngste sig rede og laae hos ham, og han fornam ikke, der hun lagde sig, eller der hun opstod.

36. Saa undfik begge Loths Døttre af deres Fader.

37. Og den Førstefødte fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Moab; han er de Moabiters Fader, indtil denne Dag. 5 Mos. 2, 9.

38. Og den Yngste hun fødte ogsaa en Søn, og kaldte hans Navn Ben-Ammi; han er Ammons Børns Fader, indtil denne Dag.

20. Capitel.

Abraham ankommer til Gerar, siger, Sara er hans Søster, Sara fratages ham af Abimelech; Gud befaler ham at give hende tilbage, 1-7. Abimelech straffer Abraham, som undskylder sig; han giver ham Skjenk, giver Sara tilbage; Abraham beder for ham og hans Huus, 8-18.

1. Og Abraham reiste derfra, i Landet Sønder paa, og boede imellem Kades og imellem Schur, og var fremmed i Gerar. c. 12, 9. c. 25, 18.

2. Og Abraham sagde om Sara sin Hustru: hun er min Søster; saa udsendte Abimelech, Kongen af Gerar, og tog Sara. c. 12, 13. c. 26, 1. 7.

3. Og Gud kom til Abimelech i en Drøm om Natten, og han sagde til ham: see, du skal døe for den Qvinde, som du haver taget, thi hun er en Mands Ægte-Hustru. c. 31, 24.

4. Og Abimelech havde ikke holdet sig til hende, og sagde: HErre, vil du og slaae retfærdige Folk ihjel?

5. Haver han ei selv sagt til mig: hun er min Søster? og hun, ja hun haver ogsaa selv sagt: han er min Broder; i mit Hjertes Oprigtighed og med uskyldige Hænder gjorde jeg dette.

6. Og Gud sagde til ham i Drømme: jeg, jeg veed ogsaa, at du gjorde det af et oprigtigt Hjerte, derfor haver jeg, jeg ogsaa forhindret dig, at du skulde ikke synde for mig; derfor haver jeg ikke tilstedt dig at røre ved hende.

7. Og nu, lad Manden faae sin Hustru tilbage, thi han er en Prophet, og han skal bede for dig, saa skal du leve; men dersom du lader hende ikke komme tilbage, da viid, at du skal visseligen døe, du og enhver, som dig hører til. Ps. 105, 15. Job 42, 8.

8. Da stod Abimelech aarle op om Morgenen, og kaldte ad alle sine Tjenere, og sagde alle disse Ord for deres Øren; og Mændene frygtede saare.

9. Og Abimelech kaldte ad Abraham, og sagde til ham: hvad haver du gjort os? og hvad haver jeg syndet imod dig, at du haver ført saa stor en Synd over mig og mit Rige? du haver gjort imod mig de Ting, som ikke burde at skee. c. 12, 18. c. 26, 10.

10. Og Abimelech sagde til Abraham: hvad saae du paa, at du gjorde dette Stykke?

11. Og Abraham sagde: fordi jeg tænkte: her er slet ingen Gudsfrygt paa dette Sted; og de maatte slaae mig ihjel for min Hustrues Skyld. Ps. 36, 2. 1 Mos. 12, 12.

12. Hun er dog ogsaa i Sandhed min Søster, min Faders Datter, men ikke min Moders Datter; og hun er bleven mig til Hustru.

13. Og det skede, den Tid, Gud lod mig vanke hid og did af min Faders Huus, da sagde jeg til hende: denne er den Barmhjertighed, som du skal gjøre imod mig, paa hvert det Sted, hvor vi komme hen, saa sig om mig: han er min Broder.

14. Saa tog Abimelech Faar og Fæ, og Tjenere og Tjeneste-Piger, og gav Abraham; og gav ham Sara hans Hustru igjen. c. 12, 19.

15. Og Abimelech sagde: see, mit Land er aabent for dig; du maa boe, hvor dig godt synes.

16. Og han sagde til Sara: see, jeg, jeg haver givet din Broder tusinde (Sekel) Sølv: see, han er dig Skjul for Øinene, for alle dem, som ere hos dig, ogsaa for alle andre; og det var hendes Straf.

17. Saa bad Abraham til Gud; og Gud helbredte Abimelech og hans Hustru og hans Tjeneste-Qvinder, og de fødte.

18. Thi HErren havde aldeles lukket for hvert Liv i Abimelechs Huus, for Sara Abrahams Hustrues Skyld.

21. Capitel.

Sara føder Isaak, 1-8. Han bespottes af Ismael som efter Guds Befaling skal udjages tilligemed sin Moder, 9-13. De fare vild i Ørken, Drengen kommer i stor Nød af Tørst, hun seer en Brønd, lædsker ham, han boer i Parans Ørk. 14-21. Abimelech og Abraham gjøre Pagt med hverandre i Beersheba, 22-34.

1. Og HErren besøgte Sara, saasom han havde sagt; og HErren gjorde Sara eftersom han havde talet. c. 25, 21 c. 30, 22. c. 17, 19. c. 18, 10.

2. Og Sara undfik, og fødte Abraham en Søn i hans Alderdom, paa den bestemte Tid, som Gud havde sagt ham. c. 25, 19. 1 Krøn. 1, 34. Matth. 1, 2. Ap. G. 7, 8. Gal. 4, 22. Ebr. 11, 11.

3. Og Abraham kaldte sin Søns Navn, den som ham var født, som Sara havde født ham, Isaak. c. 19, 19.

4. Og Abraham omskar Isaak sin Søn, der han var otte Dage gammel, saasom Gud havde befalet ham. c. 17, 11. 12.

5. Og Abraham var hundrede Aar gammel, der hans Søn Isaak blev ham født.

6. Da sagde Sara: Gud haver gjort mig en Latter; hver den, som dette hører, maa lee ad mig. c. 17, 17. c. 18, 12.

7. Og hun sagde: hvo skulde have sagt til Abraham: Sara haver givet Børn at die? thi jeg haver født en Søn i hans Alderdom.

8. Og Barnet voxte op, og blev afvant; og Abraham gjorde et stort Gjæstebud, den Dag Isaak blev afvant.

9. Og Sara saae Hagars den Ægyptiskes Søn, som hun havde født Abraham, at han var en Bespotter.

10. Og hun sagde til Abraham: uddriv denne Tjeneste-Qvinde og hendes Søn; thi denne Tjeneste-Qvindes Søn skal ikke arve med min Søn, med Isaak.
Gal. 4, 30. Tom. 11, 2.

11. Og det Ord behagede Abraham saare ilde, for sin Søns Skyld.

12. Men Gud sagde til Abraham: lad det ikke behage dig ilde for Drengen, og for din Tjeneste-Qvinde; i hvadsomhelst Sara skal sige dig, lyd hendes Røst; thi udi Isaak skal Sæden kaldes dig. c. 17, 21.
Rom. 9, 7. Gal. 4, 28. Ebr. 11, 18.

13. Og jeg vil ogsaa gjøre Tjeneste-Qvindens Søn til Folk, fordi han er din Sæd. c. 16, 10. c. 17, 20. c. 25, 16.

14. Da stod Abraham aarle op om Morgenen, og tog Brød og en Flaske Vand, og gav Hagar, og lagde paa hendes Skuldre, og (flydde hende) Drengen, og lod hende fare; da drog hun hen, og foer vild i Beersheba Ørken. v. 31.

15. Der Vandet var drukket af Flasken, da kastede hun Drengen under en af Buskene.

16. Og hun gik, og satte sig tvert over for, efterat hun var gaaet et Piilskud derfra, thi hun sagde: jeg gider ikke seet paa Drengens Død. Saa satte hun sig tvert over for, og opløftede sin Røst, og græd.

17. Da hørte Gud Drengens Røst, og Guds Engel raabte til Hagar af Himmelen, og sagde til hende: hvad (skader) dig, Hagar? frygt intet; thi Gud hørte Drengens Røst, der hvor han (er).

18. Staae op, opløft Drengen, og hold fast paa ham med din Haand, thi jeg vil gjøre ham til et stort Folk. c. 17, 20.

19. Og Gud oplod hendes Øine, at hun saae en Vand-Brønd, saa gik hun, og fyldte Flasken med Vand, og gav Drengen at drikke.

20. Og Gud var med Drengen, og han voxte op, og boede i Ørken, og blev en Skytte med Bue.

21. Og han boede i den Ørken Paran; og hans Moder tog ham en Hustru af Ægypti Land.

22. Og det skede paa den samme Tid, da talede Abimelech og Picol, hans Stridshøvedsmand, til Abraham, og sagde: Gud er med dig i alt det du gjør. c. 26, 26
c. 39, 3.

23. Saa sværg mig nu her ved Gud, at du ikke lyver for mig og min Søn, og for min Sønne-Søn; efter den Miskundhed, som jeg haver gjort mod dig, skal du gjøre mod mig, og mod Landet, i hvilket du haver været fremmed. 1 Sam. 24, 22.

24. Da sagde Abraham: jeg vil sværge.

25. Og Abraham straffede Abimelech for den Vandbrønds Skyld, som Abimelechs Tjenere havde borttaget med Vold.
c. 26, 15. 18.

26. Da svarede Abimelech: jeg vidste ikke, hvo dette Stykke gjorde; og du haver heller ikke givet mig det tilkjende, og jeg haver ikke heller hørt det, førend i Dag.

27. Da tog Abraham Faar og Fæ, og gav Abimelech; og de gjorde begge et Forbund.

28. Og Abraham stillede syv Lam af Hjorden for sig selv.

29. Da sagde Abimelech til Abraham: hvad skal disse samme syv Lam her, som du stillede for sig selv?

30. Og han svarede: fordi du skal tage syv Lam af min Haand; og det skal være mig til et Vidnesbyrd, at jeg haver gravet denne Brønd.

31. Derfor kaldte han det samme Sted Beersheba; thi der svore de begge.
c. 26, 33.

32. Og de gjorde Forbund i Beersheba; da stod Abimelech op, og Picol, hans Strids-Høvedsmand, og droge igjen til Philisternes Land.

33. Og han plantede en Lund i Beersheba, og paakaldte der i HErrens den evige Guds Navn. Es. 57, 15.

34. Og Abraham var fremmed i Philisternes Land, en lang Tid. Ebr. 11, 9.

22. Capitel.

Gud befaler Abraham at offre Isaak paa Moria Bjerg, hvortil Abraham er villig, 1-10. HErrens Engel forhindrer det, berømmer Abrahams Lydighed, stadfæster sine Forjættelser til ham; Abraham boer i Beersheba, 11-19. Nachors Afkom beskrives, 20-24.

1. Og det skede derefter, at Gud fristede
Abraham, og sagde til ham: Abraham! og
han sagde: see, her er jeg. Ebr. 11, 17.
2. Og han sagde: tag nu din Søn, din
eeneste, som du haver kjær, Isaak, og gak
du til Moria Land, og offre ham der til
et Brænd-Offer paa eet af Bjergene, som
jeg vil sige dig.
3. Saa stod Abraham aarle op om Morgenen, og sadlede sit Asen, og tog to af
sine Drenge med sig, og Isaak sin Søn;
og han kløvede Veddet til Brænd-Offeret, og gjorde sig rede, og gik til Stedet,
som Gud havde sagt ham.
4. Paa den tredie Dag, da opløftede
Abraham sine Øine, og saae Stedet langt
borte.
5. Da sagde Abraham til sine Drenge:
bliver her med Asenet, og jeg og Drengen
vi vil gaae derhen; og vi vil tilbede, og
komme til eder igjen. 2 Mos. 24, 14.
6. Og Abraham tog Veddet til Brænd-Offeret, og lagde paa Isaak sin Søn, men
han tog Ilden og Kniven i sin Haand;
og de gik begge tilsammen.
7. Da talede Isaak til Abraham sin
Fader, og sagde: min Fader! og han
sagde: see, her er jeg, min Søn! og han
sagde: see, Ilden og Veddet, men hvor
er Lammet til Brænd-Offeret?
8. Og Abraham sagde: Gud skal see
sig om Lammet til Brænd-Offeret, min
Søn! Saa gik de begge tilsammen.
9. Og der de kom til det Sted, som Gud
havde sagt ham, da byggede Abraham
der et Alter, og lagde Veddet tilrette, og
han bandt Isaak sin Søn, og lagde ham
paa Alteret ovenpaa Veddet. c. 12, 8.
10. Og Abraham rakte sin Haand ud,
og greb Kniven for at slagte sin Søn.
Jak. 2, 21.
11. Da raabte HErrens Engel af Himmelen til ham, og sagde: Abraham, Abraham! og han sagde: see, her er jeg.
c. 31, 11. c. 46, 2. 2 Mos. 3, 4. 1 Sam. 3, 10.
12. Og han sagde: læg ikke din Haand
paa Drengen, og gjør ham intet; thi nu
kjender jeg, at du frygter Gud, og haver
ikke sparet din Søn, din eeneste, for mig.
Rom. 8, 32.
13. Da opløftede Abraham sine Øine,
og saae, og see, en Væder bag (ham)
hængte i Busken ved sine Horn; og Abraham gik og tog Væderen, og offrede den
til Brænd-Offer i sin Søns Sted.
14. Saa kaldte Abraham det samme
Steds Navn: HErren skal see; hvilket
siges paa denne Dag:. paa HErrens
Bjerg skal sees.
15. Og HErrens Engel raabte til Abraham anden Gang af Himmelen.
16. Og han sagde: jeg haver svoret ved
mig, siger HErren, at fordi du gjorde
dette Stykke, og ikke sparede din Søn, din
eeneste, Ps. 105, 9. Luc. 1, 73. Ebr. 6, 13.
17. Derfor vil jeg storligen velsigne dig,
og meget mangfoldiggjøre din Sæd, som
Stjernerne paa Himmelen, og som Sand,
der er hos Havets Bredder; og din Sæd
skal eie sine Fienders Port. c 12, 2.
c. 13, 15. 16. c. 15, 5. c. 26, 4. c. 32, 12. c. 24, 60.
18. Og udi din Sæd skal alle Folk paa
Jorden velsignes; fordi at du adlød min
Røst. c. 12, 3. c. 26, 4.
Gal. 3, 8. 14. 16. 4 Mos. 26. 5. Ebr. 11, 8. 17.
19. Saa gik Abraham tilbage til sine
Drenge, og de gjorde sig rede, og fore
tilsammen til Beersaba; thi Abraham
boede i Beersaba.
20. Og det skede efter disse Handeler, at
det blev Abraham forkyndet, sigendes:
see, Milka, hun haver ogsaa født din
Broder Nachor Sønner. c. 11, 29.
c. 24, 24.
21. Nemlig Uz hans Førstefødte, og
Bus hans Broder, og Kemuel, Arams
Fader. Job 1, 1.
22. Og Chesed, og Chaso, og Pildasch,
og Jidlaph, og Bethuel.
23. Men Bethuel avlede Rebekka; disse
otte fødte Milka Nachor, Abrahams Broder. c. 24, 15. 24.
24. Og han havde en Medhustru, og
hendes Navn var Reuma; og hun fødte
ogsaa: Thebach, og Gacham, og Thachasch, og Maacha. 2 Sam. 10, 8.

23. Capitel.

Sara døer og begraves af Abraham, 1, 2. Han kjøber en Begravelse af Ephron den Hethiter, og begraver hende deri, 3-20.

1. Og Sara levede hundrede og syv og
tyve Aar; (disse vare) Saras Livs Aar.
2. Og Sara døde i Kiriath-Arba, det er
Hebron, i Canaans Land; da kom Abraham at sørge for Sara, og at begræde
hende. Jos. 15, 13. 1 Mos. 50, 10.
3. Siden stod Abraham op fra sin Dødes Aasyn, og talede til Heths Børn, og
sagde:
4. Jeg er en Fremmed og Gjæst hos
eder; giver mig en Eiendom til en Be-

gravelse hos eder, at jeg kan begrave min Døde fra (dette Sted hun ligger) for mit Ansigt. Ap. G. 7, 5. 1 Krøn. 29, 15. Ebr. 11, 9. 13.

5. Da svarede Heths Børn Abraham, og sagde til ham:

6. Hør os, min Herre, du er en Guds Fyrste iblandt os, begrav din Døde i vore bedste Grave; ingen af os skal formene dig sin Grav, at du jo maa begrave din Døde.

7. Da stod Abraham op, og bøiede sig for Folket i Landet, for Heths Børn.

8. Og han talede med dem, sigendes: dersom det er med eders Villie, at jeg maa begrave min Døde, fra (det Sted, hun ligger) for mit Ansigt, da hører mig, da beder for mig til Ephron, Zochars Søn,

9. At han vil give mig den Hule, som hører til Machpela, som er hans, som er i Enden af hans Ager; han give mig den for fuld Værdie, midt iblandt eder, til en Begravelses Eiendom.

10. Men Ephron sad midt iblandt Heths Børn; da svarede Ephron den Hethiter Abraham, saa Heths Børn hørte derpaa, for alle dem, som gik ind ad hans Stads Port, sigendes:

11. Nei, min Herre, hør mig: jeg giver dig den Ager, og Hulen, som er derudi, giver jeg dig; for mit Folks Børns Øine giver jeg dig den, begrav din Døde.

12. Da bøiede Abraham sig for Folket i Landet. c. 18, 2.

13. Og han talede med Ephron i Folkets Paahør i Landet, og sagde: alene ste om du vil, da hør mig dog; jeg giver Sølv for Ageren, tag det af mig, og jeg vil begrave min Døde der.

14. Da svarede Ephron Abraham, og sagde til ham:

15. Min Herre, hør mig, den Jord er fire hundrede Sekel Sølv (værd;) hvad er det imellem mig og imellem dig? begrav ikkun din Døde.

16. Og Abraham adlød Ephron, og Abraham veiede Ephron det Sølv til, hvilket han havde sagt i Heths Børns Paahør, (nemlig) fire hundrede Sekel Sølv, gængse i Kjøb.

17. Saa blev Ephrons Ager, som er paa det (Sted) Machpela, som er tvert over for Mamre, Ageren, og Hulen, som er derudi, og alle Træer, som vare paa Ageren, som var i al dens Grændse omkring, stadfæstet c. 49, 30. c. 50, 13. Ap. G. 7, 16.

18. Abraham til en Eiendom i Heths Børns Aasyn, for alle, som gik ind ad hans Stads Port.

19. Og siden begrov Abraham Sara, sin Hustru, i Hulen paa Ageren, i Machpela, tvert over for Mamre, det er Hebron, i Canaans Land. c. 25, 9. 10.

20. Saa blev Ageren og Hulen derudi stadfæstet Abraham til en Begravelses Eiendom, af Heths Børn.

24. Capitel.

Abraham udsender sin Svend, for at tage Isaak en Hustru af sin Slægt, 1-9. Svenden kommer til Haran, hvor Bethuel boede, beder til Gud ved Brønden, bønhøres strax, og mærker, at Rebekka var den, som Gud havde beskikket til at være Isaaks Hustru, 10-27. Rebekka og Laban indføre ham i deres Huus, han begjerer Rebekka for sin Herre, hendes Venner samtykke, da de kjende, at det var af HErren, Svenden priser Gud, og giver dem Skjenk, 28-53. Svenden tager Rebekka med sig, Isaak møder dem, tager Rebekka til sig og elsker hende, 54-67.

1. Og Abraham var gammel, vel ved Alder; og HErren havde velsignet Abraham i Alting. c. 18, 11.

2. Og Abraham sagde til sin ældste Svend i sit Huus, som raadte over alt hans Gods: Kjære, læg din Haand under min Lænd. c. 15, 2. c. 47, 29.

3. Og jeg vil lade dig sværge ved HErren, Himmelens Gud og Jordens Gud, at du ikke skal tage min Søn en Hustru af de Cananiters Døttre, iblandt hvilke jeg boer. c. 21, 23. c. 28, 1.

4. Men du skal gaae til mit Land, og til min Slægt og tage min Søn Isaak en Hustru.

5. Og Svenden sagde til ham: maaskee Qvinden vil ikke drage efter mig til dette Land; skal jeg da endelig føre din Søn tilbage til det Land, som du er kommen af?

6. Og Abraham sagde til ham: forvar dig, at du ikke fører min Søn did igjen.

7. HErren, Himmelens Gud, som tog mig fra min Faders Huus, og fra min Slægts Land, og som talede med mig, og som tilsvoer mig, og sagde: dette Land vil jeg give din Sæd!—han skal sende en Engel for dig, at du skal derfra tage min Søn en Hustru. c. 12, 7. c. 13, 15. c. 15, 18. c. 26, 4. 2 Mos. 23, 20. c. 33, 2.

8. Men dersom Qvinden vil ikke følge dig, da skal du være fri for denne min

Eed; alene︎ste min Søn skal du ikke føre
derhen.
9. Da lagde Svenden sin Haand under
Abrahams sin Herres Lend, og svoer ham
paa denne Handel.
10. Saa tog Svenden ti Kameler af sin
Herres Kameler, og foer bort, og havde
allehaande af sin Herres Gods med sig;
og gjorde sig rede, og drog til Mesopota-
mia til Nachors Stad. c. 25, 20.
11. Der opbandt han Kamelerne uden-
for Staden, ved en Vandbrønd, mod Af-
tens Tid, mod den Tid, (da Qvindfolkene
pleiede at) gaae ud, at drage (Vand).
12. Og han sagde: HErre, min Herres
Abrahams Gud, Kjære, lad det vederfares
i Dag for mig, og gjør Miskundhed mod
min Herre Abraham.
13. See, jeg staaer ved denne Vand-
brønd, og Folkenes Døttre af Staden
komme ud at drage Vand.
14. Og naar det skeer, at (der kommer
nu) en Pige, til hvilken jeg siger: bøi nu
din Krukke ned, og lad mig drikke, og hun
siger: drik, og jeg vil endog give dine
Kameler at drikke; (da lad det skee) at
hun er den, som du haver udseet til din
Tjener Isaak, og jeg derpaa kan kjende, at
du haver gjort Miskundhed mod min Herre.
15. Og det skede, før han havde endt
at tale, see, da kom Rebekka ud, som var
en Datter af Bethuel, (hvilken var) en
Søn af Milka, Nachors Abrahams Bro-
ders Hustru; og hendes Krukke var paa
hendes Axel. c. 22, 23.
16. Og Pigen var meget deilig af Ud-
seende, en Jomfru, og ingen Mand havde
kjendt hende; og hun gik ned til Brøn-
den og fyldte sin Krukke, og gik op.
17. Da løb Svenden imod hende, og
sagde: Kjære, lad mig drikke lidet Vand
af din Krukke. Joh. 4, 7.
18. Og hun sagde: drik, min Herre, og
hun skyndte sig, og tog sin Krukke ned i
sin Haand, og gav ham at drikke.
19. Der hun havde givet ham at drikke,
da sagde hun: jeg vil og drage (Vand)
til dine Kameler, til de have afdrukket.
20. Og hun skyndte sig, og løb af sin
Krukke i Truget, og løb fremdeles til
Brønden at drage; og hun drog til alle
hans Kameler.
21. Og Manden undrede (saare) paa
hende, taug dog stille, for at faae at vide,
om HErren havde ladet hans Reise lykkes,
eller ei.
22. Og det skede der Kamelerne havde
afdrukket, gav Manden (hende) et Guld-
smykke, som veiede en halv Sekel, og
(satte) to Armbaand paa hendes Hænder,
de veiede ti Gylden.
23. Og han sagde: hvis Datter er du?
Kjære, sig mig nu, monne der være Rum
i din Faders Huus, at herberge os i Nat?
24. Og hun sagde til ham: jeg er en
Datter af Bethuel, (hvilken er) Milkæ
Søn, som hun fødte Nachor.
c. 22, 20. 23.
25. Og hun sagde til ham: der er
baade Straa og meget Foder hos os,
ogsaa er der Rum til Herberge i Nat.
26. Og Manden bøiede sig, og tilbad
for HErren.
27. Og han sagde: lovet være HErren,
min Herres Abrahams Gud, som ikke
haver forladt sin Miskundhed og sin Sand-
hed mod min Herre; (hvad) mig (anlan-
ger,) HErren haver ført mig paa Veien
til min Herres Broders Huus.
28. Og Pigen løb, og kundgjorde i sin
Moders Huus disse Handeler
29. Og Rebekka havde en Broder, og
hans Navn var Laban; og Laban løb ud
til Manden ved Brønden. c. 28, 5.
30. Og det skede, der han saae Smykket,
og Armbaandene paa sin Søsters Hænder,
og der han hørte Rebekkas sin Søsters
Ord, at hun sagde: saa haver Manden
sagt til mig, da kom han til Manden, og
see, han stod hos Kamelerne ved Brønden.
31. Og han sagde: kom ind, du HErrens
Velsignede, hvi staaer du herude? thi jeg
haver beredt Huset, og der er Rum for
Kamelerne. c. 26, 29. Ps. 115, 15.
32. Saa kom Manden i Huset, og løste
Kamelerne, og han gav Kamelerne Straa
og Foder, og Vand til at toe hans Fødder,
og de Mænds Fødder, som vare med
ham.
33. Og der blev sat Mad for ham, men
han sagde: jeg vil ikke æde, før jeg haver
udtalt mine Ord; og han sagde: tael.
34. Og han sagde: jeg er Abrahams
Svend.
35. Og HErren haver velsignet min
Herre meget, at han er bleven mægtig;
og han haver givet ham Faar og Fæ, og
Sølv og Guld, og Svende og Tjeneste-
piger, og Kameler og Asener.
c. 13, 2. c. 26, 13.
36. Og Sara, min Herres Hustru, haver
født *min* Herre en Søn, efter han var

gammel, og ham haver han givet alt det, han eier. c. 21, 2.

37. Og min Herre haver taget en Eed af mig, og sagt: du skal ikke tage min Søn en Hustru af Cananiternes Døttre, i hvis Land jeg boer.

38. Men du skal fare hen til min Faders Huus og til min Slægt, og tage min Søn en Hustru.

39. Og jeg sagde til min Herre: maaskee Qvinden ikke vil drage efter mig.

40. Og han sagde til mig: HErren, for hvis Ansigt jeg haver vandret, skal sende sin Engel med dig, og give dig en lykkelig Reise, og du skal tage min Søn en Hustru af min Slægt og af min Faders Huus.
c. 17, 1. 5 Mos. 8, 6. Jos. 24, 5.

41. Da skal du være fri for min Eed, naar du kommer til min Slægt, og om de ikke vil give dig (hende,) saa er du fri for min Eed.

42. Saa kom jeg i Dag til Brønden, og sagde: HErre, min Herres Abrahams Gud, Kjære, mon du haver givet Lykke paa min Reise, paa hvilken jeg haver vandret?

43. See, jeg staaer ved denne Vandbrønd, og naar det skeer, der kommer en Jomfru ud at drage (Vand,) og jeg siger til hende: giv mig nu lidet Vand at drikke af din Krukke!

44. Og hun siger til mig: baade maa du drikke, og jeg vil ogsaa drage til dine Kameler: saa være hun den Qvinde, som HErren haver udseet til min Herres Søn.

45. Forend jeg havde udtalt i mit Hjerte, see, da kom Rebekka ud, og hendes Krukke var paa hendes Axel, og hun gik ned til Brønden, og drog (Vand) op; da sagde jeg til hende: Kjære, giv mig at drikke.

46. Saa skyndte hun sig, og tog sin Krukke ned af sig, og sagde: drik, og jeg vil ogsaa give dine Kameler at drikke, og jeg drak, og hun gav og Kamelerne at drikke.

47. Og jeg spurgte hende, og sagde: hvis Datter er du? og hun sagde: jeg er en Datter af Bethuel, (hvilken er) Nachors Søn, den Milka fødte ham. Saa hængte jeg et Smykke paa hendes Ansigt, og Armbaand paa hendes Hænder.

48. Og jeg bøiede mig, og tilbad for HErren, og lovede HErren, min Herres Abrahams Gud, som ledte mig paa den rette Vei, at tage min Herres Broders Datter til hans Søn.

49. Og nu, dersom (I vil) gjøre Miskundhed og Sandhed mod min Herre, siger mig det; men dersom I ikke vil, siger mig det, at jeg kan vende mig til den høire eller til den venstre Side.

50. Da svarede Laban og Bethuel, og sagde: denne Handel er kommen af HErren, vi kan intet tale til dig Ondt eller Godt.

51. See, der er Rebekka for dig, tag (hende,) og gak, at hun bliver din Herres Søns Hustru, som HErren haver sagt.

52. Og det skede, der Abrahams Svend hørte deres Ord, da bøiede han sig til Jorden for HErren.

53. Og Svenden udtog Sølvtøi og Guldtøi, og Klæder, og gav Rebekka; men hendes Broder og hendes Moder gav han dyrebare Skjenk. 2 Kron. 21, 3.

54. Saa aade de og drak, han og de Mænd, som vare med ham, og bleve der om Natten; og de stode op om Morgenen, og han sagde: lader mig fare (hjem) til min Herre.

55. Da sagde hendes Broder og hendes Moder: lad Pigen blive hos os nogle Dage eller ti; siden maa du fare.

56. Og han sagde til dem: holder mig ikke op; thi HErren haver givet mig Lykke paa min Reise: lader mig fare, og jeg vil vandre til min Herre.

57. Og de sagde: lader os kalde Pigen, og spørge, hvad hun siger.

58. Saa kaldte de ad Rebekka, og sagde til hende: vil du fare med denne Mand? og hun sagde: jeg vil fare.

59. Saa lode de deres Søster Rebekka, og hendes Amme, og Abrahams Svend, og hans Mænd fare.

60. Og de velsignede Rebekka, og sagde til hende: vor Søster, bliv du til mange tusinde Gange ti tusinde, og din Sæd skal eie sine Fienders Port. c. 22, 17.

61. Saa stod Rebekka op, og hendes Piger, og de satte sig paa Kameler, og foer efter Manden, og Svenden annammede Rebekka, og foer bort.

62. Og Isaak kom gaaendes fra den Brønd, (som kaldes) den Levendes, som seer mig; thi han boede i Landet imod Sønden. c. 16, 14. c. 25, 11.

63. Og Isaak var udgangen til at gjøre Bøn paa Marken, mod Aftenen; og han opløftede sine Øine, og saae, og see, Kamelerne kom.

64. Og Rebekka opløftede sine Øine, og

saae Isaak, og steg hastig ned af Kamelen.

65. Og hun sagde til Svenden: hvo er den Mand, som gaaer paa Marken imod os? og Svenden sagde: det er min Herre; saa tog hun et Flor, og skjulte sig.

66. Og Svenden fortalte Isaak hele Sagen, som han havde udrettet.

67. Saa ledede Isaak hende i sin Moders Saras Paulun, og han tog Rebekka, og hun blev hans Hustru, og han elskede hende; og Isaak blev trøstet efter sin Moder. c. 25, 20.

25. Capitel.

Abraham avler sex Sønner med Ketura, 1-4. Isaak arver ham, de andre Sønner giver han Skjenk; Abraham døer og begraves, 5-10. Isaak velsignes af Gud, Ismael avler tolv Sønner og døer, 11-18. Rebekka føder efter tyve Aars Forløb, ved Isaaks Forbøn, Esau og Jakob, af hvilke den Ældste skulde tjene den Yngste, 19-26. Esau sælger sin Førstefødsels Rettighed til Jakob for en rød Ret, 27-34.

1. Og Abraham tog atter en Hustru, og hendes Navn var Ketura.

2. Og hun fødte ham Simram og Jokschan, og Medan, og Midian, og Jischbach og Schuach. 1 Kron. 1, 32.

3. Og Jokschan avlede Scheba og Dedan: men Dedans Børn vare Aschurim, og Latusim, og Leumim. Ef. 60, 6.

4. Og Midians Børn vare Epha, og Epher, og Chanoch, og Abida, og Eldaa; disse ere alle Keturæ Børn.

5. Og Abraham gav Isaak alt det, han eiede.

6. Men de Med-Hustruers Børn, som Abraham havde, gav Abraham Skjenk, og lod dem fare fra Isaak sin Søn, der han endnu levede, mod Østen til Østerland.

7. Og disse ere Abrahams Livs Aars Dage, som han levede: hundrede Aar, og halvfjerdsindstyve Aar, og fem Aar.

8. Og Abraham opgav Aanden, og døde i en god Alderdom, gammel og mæt, og blev samlet til sine Folk. c. 35, 29.

9. Og Isaak og Ismael, hans Sønner, begrove ham i den Hule, Macpela, paa Ephrons, Zochars den Hethiters Søns, Ager, som ligger tvært over for Mamre. c. 35, 29. c. 49, 31.

10. I den Ager, som Abraham kjøbte af Heths Børn, der blev Abraham begraven og Sara hans Hustru. c. 23, 16. 17.

11. Og det skede efter Abrahams Død, at Gud velsignede Isaak, hans Søn; og Isaak boede hos den Kilde, (som kaldes) den Levendes, som seer mig. c. 16, 14. c. 24, 62.

12. Og disse ere Ismaels Slægter, Abrahams Søns, som Hagar den Ægyptiske, Saras Pige, fødte Abraham. 1 Kron. 1, 29. fgg.

13. Og disse ere Ismaels Børns Navne, efter deres Navne i deres Slægter: Ismaels Førstefødte var Nebajoth, og Kedar, og Adbeel, og Mibsam. c. 28, 9. Ef. 60, 6.

14. Og Misma, og Duma, og Masa.

15. Chadar, og Thema, Jethur, Naphis, og Kedma.

16. Disse ere Ismaels Sønner, og disse ere deres Navne udi deres Byer og i deres Slotte: tolv Fyrster for deres Folk. c. 17, 20.

17. Og disse ere Ismaels Livs Aar, hundrede Aar, og tredive Aar, og syv Aar; saa opgav han Aanden, og døde, og blev samlet til sine Folk. v. 8. c. 36, 29.

18. Og de boede fra Havila indtil Schur, som er mod Ægypten, naar man farer til Assyrien; (hans Arv) faldt for ved alle hans Brødre. c. 16, 12.

19. Og disse ere Isaaks Abrahams Søns Slægter: Abraham avlede Isaak. c. 21, 2 ɔc.

20. Og Isaak var fyrretyve Aar gammel, der han tog Rebekka, Bethuels den Syrers Datter fra Paddan-Aram, Labans den Syrers Søster, sig til Hustru. c. 24, 10. 67.

21. Og Isaak bad til HErren, paa sin Hustrues Vegne; thi hun var ufrugtsommelig; og HErren bønhørde ham, og Rebekka, hans Hustru, undfik.

22. Og Børnene stødtes tilhobe i hende, og hun sagde: dersom det er saaledes, hvorfor (fornemmer) jeg dette? og hun gik, at adspørge HErren.

23. Og HErren sagde til hende: tvende Folk ere i dit Liv, og to (Slags) Folk skal skille sig af dine Indvolde; og (det ene) Folk skal være stærkere end (det andet) Folk, og det større skal tjene det mindre. c. 27, 29. Mal. 1, 2. Rom. 9, 10-12.

24. Der nu hendes Tid kom, at hun skulde føde, see, da vare der Tvillinger i hendes Liv.

25. Og den første kom frem, han var ganske rød, som en lodden Kappe, og de kaldte hans Navn Esau.

26. Og derefter kom hans Broder frem,

og hans Haand havde fat paa Esaus Hæl, og man kaldte hans Navn Jakob; og Isaak var tresindstyve Aar gammel, der han avlede dem.
Hos. 12, 4. 1 Mos. 27, 36.

27. Og Drengene bleve store, og Esau blev en forstandig Jæger, (og) en Landmand, men Jakob var en fuldkommen Mand, som boede i Pauluner.

28. Og Isaak havde Esau kjær; thi hans Jagt smagte ham; men Rebekka havde Jakob kjær.

29. Og Jakob havde beredt en Ret, og Esau kom fra Marken, og var træt.

30. Og Esau sagde til Jakob: Kjære, lad mig smage af det Røde, dette Røde, thi jeg er træt; derfor kaldte man hans Navn Edom. c. 36, 1. 19.

31. Da sagde Jakob: sælg mig idag din Førstefødsel.

32. Og Esau sagde: see, jeg gaaer at døe, hvad kan jeg da gjøre med den Førstefødsel?

33. Og Jakob sagde: sværg mig i Dag, og han svoer ham; og han solgte Jakob sin Førstefødsel. c. 27, 36. Ebr. 12, 16.

34. Da gav Jakob Esau Brød, og den Ret af Lindser, og han aad og drak, og stod op, og gik bort. Og Esau foragtede Førstefødselen.

26. Capitel.

Isaak er fremmed i Gerar; Gud igjentager de Forjættelser, som han havde givet Abraham, 1-6. Han siger sin Hustru at være sin Søster, rc. 7-11. Philisterne misunde ham, at Gud velsigner ham, 12-22. Han drager til Beersheba, hvor Gud træffer ham, og Abimelech gjør Pagt med ham, 23-33. Esau tager sig to cananitiske Hustruer, 34. 35.

1. Og der var Hunger i Landet, foruden den forrige Hunger, som var i Abrahams Tid; og Isaak drog til Abimelech, Philisternes Konge, i Gerar.
c. 12, 10. c. 20, 2.

2. Da aabenbaredes HErren for ham, og sagde: drag ikke ned i Egypten, boe i det Land, hvilket jeg siger til dig.

3. Vær en Udlænding i dette Land, og jeg vil være med dig, og velsigne dig; thi dig og din Sæd vil jeg give alle disse Lande, og stadfæste den Eed, som jeg haver svoret Abraham, din Fader.
c. 12, 7 rc.

4. Og jeg vil gjøre din Sæd mangfoldig som Stjerner paa Himmelen, og give din Sæd alle disse Lande; og i din Sæd skal alle Folk paa Jorden velsignes;
c. 15, 5. c. 22, 17. c. 12, 3. c. 18, 18.

5. Fordi at Abraham adlød min Røst, og bevarede det, jeg vil have bevaret, mine Bud, mine Skikke, og mine Love.
c. 22, 18. Ebr. 11, 8. 3 Mos. 18, 30.

6. Saa boede Isaak i Gerar.

7. Og de Mænd paa samme Sted spurgte om hans Hustru; da sagde han: hun er min Søster; thi han frygtede at sige: hun er min Hustru, (sigendes:) at ikke maaskee Mændene paa dette Sted skal slaae mig ihjel for Rebekkas Skyld; thi hun er deilig af Udseende. c. 12, 13 rc.

8. Og det skede, der han havde boet der en Tid lang, saae Abimelech, Philisternes Konge, ud igjennem Vinduet, og saae, og see, Isaak legte med Rebekka sin Hustru.

9. Da kaldte Abimelech ad Isaak, og sagde: visseligen, see, hun er din Hustru, og hvorledes haver du sagt: hun er min Søster? og Isaak sagde til ham: thi jeg tænkte: maaskee jeg maatte slaaes ihjel for hendes Skyld. c. 20, 11.

10. Da sagde Abimelech: hvi haver du gjort os dette? een af Folket kunde snart have ligget hos din Hustru, saa havde du ført Skyld imod os. c. 20, 9.

11. Saa bød Abimelech alt Folket, og sagde: hvo som rører ved denne Mand, og ved hans Hustru, skal visseligen dødes.
Ps. 105, 15.

12. Og Isaak saaede der i Landet, og fik samme Aar hundrede Fold; og HErren velsignede ham. Luc. 8, 8.

13. Og Manden blev mægtig, og gik flux frem, og blev mægtig, indtil han blev saare mægtig.

14. Og han eiede Faar, og eiede Fæ, og mange Tyende; derfor bare Philisterne Avind mod ham.

15. Og alle Brøndene, som hans Faders Tjenere havde gravet, i Abrahams hans Faders Tid, dem stoppede Philisterne, og opfyldte dem med Jord. c. 21, 25.

16. Og Abimelech sagde til Isaak: drag fra os; thi du er bleven os aldeles for mægtig.

17. Saa drog Isaak derfra, og satte Paulun i den Dal Gerar, og boede der.

18. Og Isaak lod igjen opkaste de Vand-Brønde, som de havde gravet i Abrahams hans Faders Tid, og Philisterne havde stoppet efter Abrahams Død; og han gav dem Navne, efter de Navne, som hans Fader havde kaldet dem.

19. Saa grov Isaaks Tjenere i Dalen, og fandt der en Brønd med levende Vande.

20. Men Hyrderne af Gerar kivede med Isaaks Hyrder, og sagde: Vandet hører os til; saa kaldte han den Brønds Navn Esek; thi de kivede med ham.

21. Saa grove de en anden Brønd, og de kivede og for den; derfor kaldte han dens Navn Sitna.

22. Da flyttede han derfra, og grov en anden Brønd, og de kivede intet for den, og han kaldte dens Navn Rechoboth, og sagde: thi nu haver HErren gjort Rum for os, og vi ere voxne i Landet.

23. Og han drog op derfra, til Beersheba. c. 46, 1. 2. 3.

24. Og HErren aabenbaredes for ham i den samme Nat, og sagde: jeg er din Faders Abrahams Gud; frygt ikke, thi jeg er med dig, og vil velsigne dig, og formere din Sæd, for min Tjeners Abrahams Skyld. c. 15, 1. Es. 41, 10. c. 43, 1.

25. Saa byggede han der et Alter, og paakaldte i HErrens Navn, og udslog der sit Paulun; og Isaaks Tjenere grove der en Brønd. c. 12, 8.

26. Og Abimelech foer til ham fra Gerar, og Achusat hans Ven, og Picol hans Strids-Høvedsmand. c. 21, 22.

27. Da sagde Isaak til dem: hvi komme I til mig, dog I have hadet mig, og drevet mig fra Eder? Dom. 11, 7.

28. Og de svarede: vi see klarligen, at HErren er med dig, derfor sagde vi: Kjære, lad være en Eed imellem os (indbyrdes), imellem os og imellem dig, og vi vil gjøre et Forbund med dig,

29. At du ikke skal gjøre Ondt imod os, ligesom vi have ikke rørt dig, og ligesom vi have ikke gjort andet end Godt, og vi lode dig fare i Fred; du er nu HErrens Velsignede. c. 24, 31. Ps. 115, 15.

30. Saa gjorde han dem et Gjæstebud, og de aade og drak.

31. Og de stode tidlig op om Morgenen, og besvore sig den ene med den anden; og Isaak ledsagede dem, og de droge fra ham i Fred.

32. Og det skede paa den samme Dag, da kom Isaaks Tjenere, og forkyndte ham om den Brønds Leiligheder, som de havde gravet; og de sagde til ham: vi have fundet Vand.

33. Og han kaldte den Shibea; deraf er Stadens Navn Beersheba indtil denne Dag. c. 21, 31.

34. Og Esau var fyrretyve Aar gammel, og tog en Hustru, Judith, Beeri den Hethiters Datter, og Basmat, Elons den Hethiters Datter. c. 36, 2.

35. Og de vare Aands Bitterhed for Isaak og for Rebekka.

27. Capitel.

Isaak vil velsigne Esau, 1-4. Men bedrages af Jakob, og velsigner ham, 5-29. Esau søger Velsignelsen, 30-40. Esau vil slaae Jakob ihjel; Rebekka raader ham at flye, og klager over Esaus Hustruer, 41-46.

1. Og det hendte sig, der Isaak blev gammel, og hans Øine bleve dumme, at han kunde ikke see, da kaldte han sin ældste Søn, Esau, og sagde til ham: min Søn! og han sagde til ham: see, her er jeg. c. 48, 10. 1 Sam. 4, 15. 1 Kong. 14, 4.

2. Og han sagde: see nu, jeg er gammel, og veed ikke min Døds-Dag.

3. Saa tag nu dit Redskab, dit Kaager og din Bue, og gak ud paa Marken, og fang mig noget Vildt.

4. Og bered mig en god Ret, saasom jeg haver Lyst til, og bring mig, at jeg maa æde, paa det min Sjel maa velsigne dig, før jeg skal døe.

5. Og Rebekka hørte, der Isaak talede med Esau sin Søn; saa gik Esau paa Marken, at fange noget Vildt, at bringe (hjem).

6. Da sagde Rebekka til Jakob sin Søn, sigende: see, jeg hørte din Fader tale til Esau din Broder, og sige:

7. Hent mig noget Vildt, og bered mig en god Ret, at jeg kan æde: saa vil jeg velsigne dig for HErrens Ansigt, førend jeg døer.

8. Saa adlyd nu min Røst, min Søn! eftersom jeg befaler dig.

9. Gak nu til Hjorden, og hent mig derfra to gode Gede-Kid, at jeg kan berede din Fader en god Ret af dem, saasom han haver Lyst til.

10. Og (den) skal du bringe din Fader, at han skal æde (deraf), paa det han skal velsigne dig, førend han døer.

11. Da sagde Jakob til Rebekka sin Moder: see, Esau min Broder er en laaden Mand, og jeg er en glat Mand. c. 25, 25.

12. Maaskee min Fader føler paa mig, og jeg skal synes for ham, som en Bedrager, og føre Forbandelse over mig, og ikke Velsignelse.

13. Da sagde hans Moder til ham: din Forbandelse (komme) paa mig, min Søn! lyd dog min Røst, og gak, hent mig (dem).

14. Da gik han, og hentede, og bragte sin Moder (dem), saa beredte hans Moder en god Ret, saasom hans Fader havde Lyst til.

15. Og Rebekka tog Esaus, sin ældste Søns, de kostelige Klæder, som hun havde i Huset hos sig, og lod iføre Jakob sin yngste Søn.

16. Men Skindene af Gede-Kiddene iførte hun ham om hans Hænder, og der, hvor han var glat paa Halsen.

17. Og hun gav den gode Ret, og Brød, som hun havde tilberedt, i Jakobs sin Søns Haand.

18. Og han gik til sin Fader, og sagde: min Fader! og han sagde: see, her er jeg: hvo er du, min Søn? v. 32.

19. Og Jakob sagde til sin Fader: jeg Esau, din Førstefødte, haver gjort, saasom du sagde til mig: Kjære, staae op, sid, og æd af mit Vildt, paa det din Sjel skal velsigne mig.

20. Da sagde Isaak til sin Søn: hvorledes haver du saa snart fundet det, min Søn? og han sagde: for HErren din Gud skikkede mig det i Hænde.

21. Da sagde Isaak til Jakob: kom dog nær hid, og jeg vil føle paa dig, min Søn! om du er min Søn Esau, eller ei.

22. Og Jakob gik nær til sin Fader Isaak, og han følede paa ham, og sagde: Røsten er Jakobs Røst, men Hænderne ere Esaus Hænder.

23. Og han kjendte ham ikke, thi hans Hænder vare laadne, som Esaus hans Broders Hænder, og han velsignede ham.

v. 16.

24. Og han sagde: du, er du denne min Søn Esau? og han sagde: jeg er.

25. Da sagde han: bring mig det hid, og lad mig æde af min Søns Vildt, at min Sjel skal velsigne dig; saa bragte han ham det, og han aad, og han bragte ham Viin, og han drak.

26. Og Isaak, hans Fader, sagde til ham: Kjære, kom nær, og kys mig, min Søn!

27. Og han kom nær, og kyssede ham, og han lugtede Lugten af hans Klæder, og velsignede ham, og sagde: see, min Søns Lugt er som Lugten af en Mark, hvilken HErren haver velsignet.

28. Og Gud give dig af Himmelens Dug, og af Jordens Fedme, og meget Korn og Most! Ebr. 11, 20.

29. Folkene skal tjene dig, og Folkene skal falde dig til Fode. Vær en Herre over dine Brødre, og din Moders Sønner skal falde dig til Fode; hvo som forbander dig, være forbandet, og hvo som velsigner dig, være velsignet!

c. 25, 23. c. 12, 3. 4 Mos. 24, 9.

30. Og det skede, der Isaak havde fuldendt at velsigne Jakob, ja det skede, der Jakob var nu neppeligen udgangen fra sin Fader Isaak, da kom Esau, hans Broder, af sin Jagt.

31. Og han beredte ogsaa en god Ret, og bar den ind til sin Fader og sagde til sin Fader: min Fader, staae op, og æd af din Søns Vildt, at din Sjel skal velsigne mig.

32. Da sagde Isaak hans Fader: hvo er du? og han sagde: jeg er din Søn, din Førstefødte, Esau. v. 19.

c. 25, 25.

33. Da forfærdedes Isaak med en stor Forfærdelse overmaade, og sagde: (hvo) og hvor er den, som fangede det Vildt, og frembar til mig? og jeg aad af alt før du kom, og jeg haver velsignet ham; og han skal ogsaa være velsignet.

34. Der Esau hørte sin Faders Tale, da skreeg han med et stort og overmaade bittert Skrig, og sagde til sin Fader: velsign mig, ogsaa mig, min Fader!

Ebr. 12, 17.

35. Og han sagde: din Broder kom med List og tog din Velsignelse.

36. Da sagde han: mon man dog haver derfor kaldet hans Navn Jakob, thi han haver to Gange skuffet mig: min Første-Fødsel haver han taget, og see, nu tog han min Velsignelse? og han sagde: haver du ikke bevaret mig en Velsignelse? c. 25, 26-34.

37. Og Isaak svarede, og sagde til Esau: see, jeg haver sat ham til en Herre over dig, og gjort alle hans Brødre ham til Tjenere, og forsørget ham med Korn og Most; hvad skal jeg da nu gjøre ved dig, min Søn?

38. Og Esau sagde til sin Fader: haver du ikke uden denne eene Velsignelse, min Fader? velsign mig, ogsaa mig, min Fader! og Esau opløftede sin Røst, og græd. v. 34.

39. Da svarede Isaak hans Fader, og sagde til ham: see, din Bolig skal være af Jordens Fedmer, og af Himmelens Dug fra oven ned. Ebr. 11, 20.

40. Og ved dit Sværd skal du leve, og

tjene din Broder; og det skal skee, naar
du faaer Herredom, da skal du bryde hans
Aag af din Hals.
41. Og Esau var Jakob hadsk for den
Velsignelses Skyld, som hans Fader hav-
de velsignet ham med; og Esau sagde i
sit Hjerte: det kommer snart, at vi skal
sørge for min Fader, da vil jeg slaae Ja-
kob min Broder ihjel. Obad. v. 10.
42. Og det blev Rebekka tilkjendegivet
om Esaus, hendes ældste Søns Ord; og
hun sendte hen, og lod kalde Jakob, sin
yngste Søn, og sagde til ham: see, Esau
din Broder trøster sig over dig, at han vil
slaae dig ihjel.
43 Og nu, min Søn, hør min Røst,
og staae op, flye til Laban, min Broder,
i Charan.
44. Og bliv hos ham nogle faa Tider,
indtil din Broders Hastighed vendes.
45. Indtil din Broders Vrede vendes
fra dig, og han glemmer det, du haver
gjort ham, saa vil jeg sende (Bud) og
hente dig derfra; hvi skulde jeg berøves
ogsaa eder begge paa een Dag?
2 Sam. 14, 6. 7.
46. Og Rebekka sagde til Isaak: jeg
kjedes ved at leve, for Heths Døttres
Skyld; dersom Jakob tog en Hustru af
Heths Døttre, som disse af dette Lands
Døttre, hvorefter vilde jeg da leve?

28. Capitel.

Jakob formanes og velsignes af sine Forældre, og drager til Mesopotamia, 1-5. Esau tager endnu en Hustru, 6-9. Jakob seer paa Veien Himmelstigen; HErren taler med ham, 10-13. Jakob forundrer sig over sit Syn, opreiser et Kjendemærke, gjør et Løfte, 16-22.

1. Og Isaak kaldte Jakob, og velsigne-
de ham, og bød ham, og sagde til ham:
du skal ikke tage en Hustru af Canaans
Døttre. c. 24, 3.
2. (Men) staae op, gak til Paddan-
Aram til Bethuel din Morfaders Huus,
og tag dig derfra en Hustru, af Labans
din Morbroders Døttre. c. 25, 20.
3. Og den almægtige Gud velsigne dig
og gjøre dig frugtbar, og formere dig, at
du maa blive til en (stor) Hob Folk.
4. Og han give dig Abrahams Velsignelse,
dig og din Sæd med dig, at du kan arve
det Land, som du er fremmed udi, hvilket
Gud gav Abraham. c. 12, 3 ꝛc.
5 Saa sendte Isaak Jakob hen, og han
foer til Paddan-Aram, til Laban, Be-
thuel den Syrers Søn, Rebekkas, Jakobs-
og Esaus Moders Broder. Hos. 12, 13
6. Og Esau saae, at Isaak havde velsig-
net Jakob, og sendt ham til Paddan-
Aram, at tage sig derfra en Hustru, og
havde, der han velsignede ham, budet
ham, og sagt: du skal ikke tage en Hustru
af Canaans Døttre.
7. Og Jakob var sin Fader og sin Mo-
der lydig, og foer til Paddan-Aram.
8. Og Esau saae, at Canaans Døttre
behagede ikke Isaak hans Fader.
9. Saa gik Esau til Ismael, og tog
Machalat, Ismaels Abrahams Søns Dat-
ter, Nebajoths Søster, foruden sine (for-
rige) Hustruer, sig til Hustru.
c. 36, 3. c. 26, 34.
10. Og Jakob drog ud fra Beersheba,
og gik til Charan. c. 26, 33.
11. Og han kom til et Sted, og blev
der om Natten, thi Solen var nedgan-
gen, og han tog af Stenene paa det
Sted, og lagde under sit Hoved, og lag-
de sig paa det samme Sted.
12. Og han drømte, og see, en Stige
var opreist paa Jorden, og det øverste
deraf naaede til Himmelen; og see, Guds
Engle stege op og ned derpaa.
c. 35, 1. c. 48, 3. Joh. 1, 52.
13. Og see, HErren stod ovenover den
og sagde: jeg er HErren, din Faders
Abrahams Gud, og Isaaks Gud; det
Land, som du ligger paa, det vil jeg give
dig og din Sæd. c. 17, 8.
c. 31, 42. c. 32, 9. c. 48, 4. 2 Mos. 6, 1.
14. Og din Sæd skal blive som Støv
paa Jorden, og du skal udbredes mod Ve-
ster, og mod Øster, og mod Norden, og
mod Sønden; og i dig og i din Sæd skal
alle Slægter paa Jorden velsignes.
5 Mos. 12, 20. 1 Mos. 12, 3 ꝛc.
15. Og see, jeg er med dig, og vil bevare
dig i Alt, hvor du farer, og vil føre dig
til dette Land igjen; thi jeg vil ikke for-
lade dig, før jeg haver fuldkommet det,
jeg haver sagt dig. Es. 43, 2.
16. Og Jakob vaagnede af sin Søvn, og
sagde: sandeligen, HErren er paa dette
Sted; og jeg vidste det ikke. Ap. G. 17, 27.
17. Og han frygtede og sagde: hvor
forfærdeligt er dette Sted! dette er ikke an-
det end Guds Huus, og dette er Him-
melens Port. 2 Mos. 3, 5.
18. Og Jakob stod aarle op om Mor-
genen, og tog den Steen, som han havde

lagt under sit Hoved, og opreiste den til et Kjendemærke, og øste Olie ovenpaa den.

19. Og han kaldte det samme Steds Navn BethEl; og ellers var Lus Stadens Navn af Begyndelsen. c. 35, 6. 15.

20. Og Jakob gjorde et Løfte, og sagde: dersom Gud vil være med mig, og beskjærme mig paa denne Vei, som jeg reiser, og give mig Brød at æde, og Klæder at ifore mig, 2 Sam. 15, 8.

21. Og jeg kommer igjen til min Faders Huus med Fred og HErren vil være mig en Gud:

22 Da skal denne Steen, som jeg haver opreist til et Kjendemærke, være et Guds Huus; og jeg vil visseligen give dig Tiende af alt det, du giver mig. 5 Mos. 27, 30. 32.

29. Capitel.

Jakob kommer til Charan, og giver sig først tilkjende for Rachel paa Marken, 1-12. Laban tager ham i Tjeneste; han tjener for Labans to Døttre, og tager dem til Ægte, 13-30. Lea føder ham fire Sønner, 13-35.

1. Og Jakob reiste videre, og gik i det Folks Land i Øster.

2. Og han saae, og see, der var en Brønd paa Marken, og see, der vare tre Faarehjorde, som laae ved den, thi de skulde vande Hjordene af den samme Brønd; og (der laae) en stor Steen over Hullet paa Brønden.

3. Og derhen skulde alle Hjordene samles, og Stenen væltes af Hullet paa Brønden, og Faarene vandes, og Stenen igjen lægges over Hullet paa Brønden, paa sit Sted.

4. Og Jakob sagde til dem: mine Brødre, hvorfra ere I? og de sagde: fra Charan ere vi.

5. Og han sagde til dem: kjende I Laban, Nachors Søn? og de sagde: vi kjende ham. c. 24, 29.

6. Og han sagde til dem: gaaer det ham vel? og de sagde: vel, og see, Rachel, hans Datter, kommer med Faarene.

7. Da sagde han: see, det er endnu høit paa Dagen, det er ikke Tid, at Fæet samles; vander Faarene, og gaaer, vogter dem.

8. Og de sagde: vi kan ikke, førend alle Hjordene sankes, og man vælter Stenen af Hullet paa Brønden; og da vande de Faarene.

9. Mens han endnu talede med dem, da kom Rachel med Faarene, som vare hendes Faders; thi hun vogtede (dem).

10. Og det skede, der Jakob saae Rachel, sin Morbroder Labans Datter, og Labans sin Morbroders Faar, da gik Jakob til, og væltede Stenen af Hullet paa Brønden, og vandede Labans sin Morbroders Faar. 2 Mos. 2, 17.

11. Og Jakob kyssede Rachel, og opløftede sin Røst, og græd.

12. Og Jakob sagde Rachel, at han var hendes Faders Broder, og at han var Rebekkas Søn; saa løb hun, og forkyndte sin Fader det.

13. Og det skede, der Laban hørte det Rygte om Jakob, sin Søster-Søn, da løb han mod ham, og tog ham i Favn, og kyssede ham, og ledte ham i sit Huus; da fortalte han Laban alle disse Ting.

14. Da sagde Laban til ham: sandeligen, du er mit Been og mit Kjød; og han blev hos ham en Maaneds Tid. Dom. 9, 2.

15. Og Laban sagde til Jakob: fordi du er min Broder, skulde du derfor tjene mig for intet? sig mig, hvad din Løn skal være?

16. Og Laban havde to Døttre; den Ældstes Navn var Lea, og den Yngstes Navn var Rachel.

17. Og Lea havde svagelige Øine; men Rachel var deilig af Skikkelse, og deilig af Anseelse. c. 12, 11. c. 26, 7.

18. Og Jakob fik Kjærlighed til Rachel, og sagde: jeg vil tjene dig syv Aar for Rachel, din yngste Datter.

19. Og Laban sagde: det er bedre, at jeg giver hende dig, end at jeg giver hende en anden Mand; bliv hos mig.

20. Saa tjente Jakob for Rachel syv Aar; og det syntes ham at være faa Dage, for han havde Kjærlighed til hende. Hos. 12, 13.

21. Og Jakob sagde til Laban: giv mig min Hustru; thi min Tid er fuldkommet, og jeg vil gaae ind til hende.

22. Saa bød Laban alle Mænd paa det Sted tilsammen, og gjorde et Gjæstebud.

23. Og det skede om Aftenen, at han tog Lea sin Datter, og ledte hende ind til ham, og han gik ind til hende.

24. Og Laban gav Lea, sin Datter, Silpa, sin Tjenestepige, til Pige.

25. Og det skede om Morgenen, see, da var det Lea; og han sagde til Laban: hvi gjorde du dette? haver jeg dog tjent hos

Rachel? og hvi haver du bedraget

'g Laban sagde: det skeer ikke saa
rt Sted, at man giver den Yngste
Førstefødte.
wold denne Uge ud, saa vil vi og
g denne for den Tjeneste, som du
te hos mig, endnu syv andre Aar.
'g Jakob gjorde saa, og holdt den
.; saa gav han ham Rachel, sin
til Hustru.
'g Laban gav Rachel, sin Datter,
sin Tjenestepige, til Pige.
saa gik han og til Rachel, og havde
kjærere end Lea; og han tjente
n endnu syv andre Aar.
er HErren saae, at Lea var for-
a gjorde han hende frugtsomme-
n Rachel var ufrugtsommelig.
1 Sam. 1, 2.
g Lea undfik, og fødte en Søn,
kaldte hans Navn Ruben; thi
de: fordi HErren haver seet paa
ndighed; thi nu skal min Mand
j. c. 35, 23. c. 49, 3.
g hun undfik endnu, og fødte en
j sagde: fordi HErren haver hørt,
ar forsmaaet, da haver han givet
aa denne; saa kaldte hun hans
Simeon.
g hun undfik endnu, og fødte en
j sagde: nu dennesinde skal min
føies til mig; thi jeg haver født
Sønner; derfor kaldte man hans
evi.
g hun undfik endnu, og fødte en
g sagde: dennesinde vil jeg be-
HErren; derfor kaldte hun hans
uda; saa holdt hun op at føde.
b. 1, 2. Luc. 3, 34. 1 Mos. 30, 9.

30. Capitel.

rdes, fordi hun er ufrugtsommelig, giver
Pige Bilha, som føder ham to Sønner,
d Silpa, Leas Pige, avler han to Sønner,
Lea føder endnu to Sønner og en Datter,
Rachel føder Joseph; Jakob begjerer sin
ra Laban, 22-29. Han lader sig overtale
ene Laban fremdeles for det Bregede og
de af hans Qvæg; HErren velsigner ham,

j Rachel saae, at hun ikke fødte
Børn), da bar Rachel Avind mod
er, og sagde til Jakob: skaf mig
g hvis ikke, da døer jeg.
Jakob blev saare vred paa Ra-
chel, og sagde: mon jeg være i Guds
Sted, som formener dig Livsens Frugt?
2 Kong. 5, 7.
3. Da sagde hun: see, der er min Tje-
nestepige Bilha, gak til hende, at hun
maa føde over mine Knæ, at ogsaa jeg
maa opbygges af hende. c. 29, 29. c. 16, 2.
4. Saa gav hun ham Bilha, sin Pige,
til Hustru, og Jakob gik til hende.
5. Og Bilha undfik, og fødte Jakob en
Søn.
6. Da sagde Rachel: Gud haver dømt
mig, og hørt ogsaa min Røst, og givet
mig en Søn; derfor kaldte hun hans
Navn Dan.
7. Og Bilha, Rachels Pige, undfik end-
nu, og fødte Jakob den anden Søn.
8. Da sagde Rachel: jeg haver kæmpet
en meget stor Kamp med min Søster, jeg
haver og faaet Overhaand; og hun kaldte
hans Navn Naphthali.
9. Og Lea saae, at hun havde holdt op
at føde, og hun tog Silpa sin Pige, og
gav Jakob hende til Hustru. c. 29, 35.
10. Og Silpa, Leas Tjenestepige, fødte
Jakob en Søn. c. 35, 26.
11. Da sagde Lea: her kommer en Hær,
og hun kaldte hans Navn Gad.
12. Og Silpa, Leas Tjenestepige, fødte
Jakob en anden Søn.
13. Da sagde Lea: til min Lyksalighed,
thi Døttre prise mig salig; og hun kaldte
hans Navn Aser.
14. Og Ruben gik i de Dage, man
høstede Hvede, og fandt Dudaim paa
Marken, og bar dem til Lea, sin Moder;
da sagde Rachel til Lea: Kjære, giv mig
af din Søns Dudaim. Høis. 7, 13.
15. Og hun sagde til hende: er det en
ringe Ting, at du haver taget min Mand,
og du tager ogsaa min Søns Dudaim?
og Rachel sagde: derfor maa han ligge
hos dig i denne Nat, for din Søns Du-
daim.
16. Der Jakob kom af Marken om
Aftenen, da gik Lea ud mod ham, og
sagde: til mig skal du komme, thi jeg
haver aldeles leiet dig for min Søns Du-
daim; saa laae han hos hende den sam-
me Nat.
17. Og Gud hørte Lea, og hun undfik,
og fødte Jakob den femte Søn.
c. 29, 33-35.
18. Og Lea sagde: Gud haver givet
mig min Løn, for jeg gav min Mand
min Tjenestepige; og hun kaldte hans
Navn Isaschar

19. Og Lea undfik endnu, og fødte Jakob den sjette Søn.

20. Og Lea sagde: Gud har givet mig, ja mig en god Gave, den Gang skal min Mand boe hos mig; thi jeg haver født ham sex Sønner, og hun kaldte hans Navn Sebulon.

21. Og siden fødte hun en Datter, og kaldte hendes Navn Dina. c. 34. 1.

22. Og Gud ihukom Rachel, og Gud hørte hende, og gjorde hende frugtsommelig. c. 8, 1. 1 Sam. 1, 19.

23. Og hun undfik, og fødte en Søn, og sagde: Gud haver borttaget min Forsmædelse.

24. Saa kaldte hun hans Navn Joseph, og sagde: HErren tillægge mig en anden Søn!

25. Og det skede, der Rachel havde født Joseph, da sagde Jakob til Laban: lad mig fare, og jeg vil gaae til mit Sted og til mit Land.

26. Giv mig mine Hustruer og mine Børn, for hvilke jeg haver tjent dig, og jeg vil vandre; thi du, du veed min Tjeneste, som jeg haver tjent dig. c. 31, 41.

27. Da sagde Laban til ham: Kjære, dersom jeg haver fundet Naade for dine Øine, (da bliv hos mig): jeg haver erfaret, at HErren haver velsignet mig for din Skyld. c. 33, 15.
Ruth 2, 13. 1 Sam. 1, 18. 1 Mos. 39, 5.

28. Og han sagde: nævn din Løn for mig, og den vil jeg give dig.

29. Og han sagde til ham: du veed selv, hvormed jeg haver tjent dig, og hvad dit Fæ haver været hos mig.

30. Thi det var lidet, som du havde, før jeg (kom); men nu er det mangfoldeligen udbredt, og HErren haver velsignet dig, ved min Fod; og nu, naar skal jeg ogsaa gjøre noget for mit eget Huus?

31. Og han sagde: hvad skal jeg give dig? og Jakob sagde: du skal ikke give mig noget; dersom du vil gjøre mig dette Stykke, saa vil jeg fremdeles føde og vogte dine Faar.

32. Jeg vil i Dag gaae igjennem al din Hjord, og skille derfra alle spættede og spraglede Faar, og alle sorte Faar iblandt Lammene, og spraglede og spættede iblandt Gederne; og dette skal være min Løn.

33. Saa skal min Retfærdighed svare for mig i Dag eller i Morgen, naar det kommer til min Løn for dit Aasyn: hvad som ikke er spættet og spraglet iblandt Gederne, og sort iblandt Lammene, det (skal agtes) stjaalet hos mig.

34. Da sagde Laban: see, gid det maa være, som du haver sagt!

35. Og samme Dag skilte han de brogede og spraglede Bukke, og alle spættede og spraglede Geder, alt det som havde noget hvidt paa sig, og alt sort iblandt Lammene; og han gav det i sine Børns Hænder.

36. Og han gjorde tre Dages Reise imellem sig og Jakob; og Jakob vogtede Labans Hjorde, som overbleve.

37. Og Jakob tog sig Kjeppe af grønt Popeltræ, og Hasle, og Castanie; og udskavede hvide Streger paa dem, saa det hvide blev bart, som var paa Kjeppene.

38. Og han lagde Kjeppene, som han havde udskavet, i Renderne, i Vandtrugene, der hvor Faarene skulde komme til at drikke, ret for Faarene; og de undfik, der de kom til at drikke.

39. Og Faarene undfik ved Kjeppene, og Faarene fødte brogede, spættede og spraglede.

40. Saa lod Jakob skille Lammene ad, og stikkede Faarenes Ansigter mod det brogede, og alt det sorte iblandt Labans Faar; og gjorde sig Hjorde for sig alene, og dem lod han ikke komme til Labans Hjord.

41. Og det skede, der al den tidlige Faarenes Løb var, da lagde Jakob Kjeppene for Faarenes Øine i Renderne, at de skulde undfange ved Kjeppene.

42. Men for dem, som løb silde af Faarene, lagde han ikke; saa bleve de sildefødte Labans, og de tidligfødte Jakobs.

43. Deraf blev Manden overmaade riig, saa at han havde mange Faar, og Piger og Svende, og Kameler, og Asener. c. 12, 16 ꝛc.

31. Capitel.

Laban og hans Sønner misunde Jakob; Gud byder ham at drage til Canaan igien, hans Hustruer samtykke i denne Reise, 1-16. Jakob drager lønligen bort med alt det han eier; Rachel stjæler sin Faders Afguder, 17-21. Laban jager efter ham, advares af Gud, straffer Jakob, kan ei finde sine Afguder, straffes af Jakob, 22-42. De gjøre Pagt med hverandre, 43-55.

1. Og han hørte Labans Sønners Ord, som sagde: Jakob haver taget alt, hvad vor Faders var, og af vor Faders faaet al denne Rigdom.

2. Og Jakob saae Labans Ansigt; og see, det var ikke imod ham, som tilforn.

3. Da sagde HErren til Jakob: faer tilbage til dine Fædres Land, og til din Slægt, og jeg vil være med dig. c. 32, 9.

4. Da sendte Jakob, og lod kalde Rachel og Lea paa Marken til sit Qvæg.

5. Og han sagde til dem: jeg seer eders Faders Ansigt, at det er ikke imod mig, som tilforn; men min Faders Gud haver været med mig.

6. Og I vide selv, at jeg haver tjent eders Fader af al min Magt.

7. Og eders Fader haver bedraget mig og forvendt min Løn ti Gange; men Gud haver ikke tilstedt ham, at gjøre mig Ondt.

8. Naar han saa sagde: de spættede skal være din Løn, da fødte alt Qvæget spættede; og naar han saa sagde: de brogede skal være din Løn, da fødte alt Qvæget brogede. c. 30, 32. 39.

9. Og Gud haver borttaget eders Faders Fæ, og givet mig.

10. Og det skede, naar Tiden kom, at Qvæget skulde løbe, løftede jeg mine Øine op og saae i Drømme, og see, Bukkene, som springe paa Qvæget, vare brogede, spættede og haglede.

11. Og den Guds Engel sagde til mig i Drømme: Jakob! og jeg svarede: see, her er jeg. c. 22, 11. 2 Mos. 3, 4. 1 Sam. 3, 10.

12. Og han sagde: løft nu op dine Øine, og see: alle Bukkene, som springe paa Qvæget, ere brogede, spættede og haglede; thi jeg haver seet alt det, Laban gjør dig.

13. Jeg er den Gud, (som aabenbaredes dig) i BethEl, der hvor du salvede et Kjendemærke, der hvor du gjorde mig Løfte; gjør dig nu rede, faer ud af dette Land, og vandre igjen til din Slægts Land. c. 28, 13. 18. c. 32, 9.

14. Da svarede Rachel og Lea, og sagde til ham: have vi endnu Deel og Arv i vor Faders Huus?

15. Ere vi ikke regnede for ham, som Fremmede? thi han haver solgt os, og endogsaa aldeles fortæret vor Værdie.

16. Derfor al den Rigdom, som Gud haver borttaget fra vor Fader, den hører os til og vore Børn; og gjør nu alt det, som Gud haver sagt til dig.

17. Saa gjorde Jakob sig rede; og satte sine Børn og sine Hustruer paa Kamelerne.

18. Og bortførte alt sit Fæ, og al sin Formue, som han havde forhvervet, det Fæ han eiede, som han havde forhvervet, i Padan-Aram, for at komme til Isaak sin Fader, i Canaans Land.

19. Og Laban var gaaet hen, at klippe sine Faar, og Rachel stjal sin Faders Afguders Billeder. v. 34.

20. Og Jakob stjal Labans den Syrers Hjerte, idet han gav ham ikke tilkjende, at han flyede. v. 27.

21. Og han flyede med alt det, han havde, og gjorde sig rede, og foer over Floden, og vendte sit Ansigt imod det Bjerg Gilead. c. 2, 14.

22. Og paa den tredie Dag blev det Laban tilkjendegivet, at Jakob flyede.

23. Saa tog han sine Brødre med sig, og forfulgte ham syv Dages Reise, og naaede ham paa det Bjerg Gilead.

24. Men Gud kom til Laban den Syrer i en Drøm om Natten, og sagde til ham: forvar dig, at du ei taler med Jakob enten godt eller ondt. c. 20, 3. c. 31, 29. c. 24, 50.

25. Og Laban naaede Jakob, og Jakob havde slaget sit Paulun paa Bjerget, og Laban med sine Brødre slog (Paulun) paa det Bjerg Gilead.

26. Da sagde Laban til Jakob: hvad haver du gjort, at du haver stjaalet mit Hjerte, og bortført mine Døttre, ligesom fangne med Sværd?

27. Hvi flyede du hemmeligen, og haver stjaalet dig fra mig, og ikke givet mig det tilkjende, og jeg vilde bortsendt dig med Glæde, og med Sange, med Tromme, og med Cither?

28. Og du haver ikke ladet mig kysse mine Sønner og mine Døttre! nu, du haver gjort daarligen.

29. Jeg havde (vel) Magt i min Haand, at gjøre Ondt ved eder; men eders Faders Gud talede til mig i Gaar Nat, sigende: forvar dig, at tale med Jakob enten godt eller ondt. Joh. 19, 10. 11. 1 Mos. 31, 42. v. 24.

30. Og nu, du vilde endeligen vandre, efterdi du længtes saare til din Faders Huus, hvi haver du stjaalet mine Guder?

31. Og Jakob svarede, og sagde til Laban: fordi jeg frygtede; thi jeg tænkte, du maatte rive dine Døttre fra mig.

32. (Men) hos hvilken du finder dine Guder, den skal ikke leve; undersøg for vore Brødre det, dig tilhører hos mig, og

tag dig det; men Jakob vidste ikke, at Rachel havde stjaalet dem. c. 44, 9.

33. Da gik Laban ind i Jakobs Paulun, og i Leas Paulun, og i begge Tjeneste-Qvindernes Paulun, og fandt (dem) ikke; saa gik han fra Leas Paulun, og kom til Rachels Paulun.

34. Men Rachel havde taget de Afguders Billeder, og lagt dem i et Kameels Strøelse, og sad paa dem; og Laban randsagede ganske Paulunet, og fandt dem ikke.

35. Da sagde hun til sin Fader: min Herre, bliv ikke vred, at jeg kan ikke staae op mod dig, fordi det gaaer mig efter Qvinders Sædvane; saa ledte han, og fandt ikke de Afguders Billeder. c. 18, 11.

36. Da blev Jakob vred, og trættede med Laban; og Jakob svarede, og sagde til Laban: hvad er min Overtrædelse, hvad er min Synd, at du saa grummelig forfølger mig?

37. Efterdi du haver følet og randsaget alt mit Tøi, hvad haver du fundet af alt dit Huses Tøi? læg det her for mine Brødre og dine Brødre, at de maae dømme imellem os to.

38. Jeg haver været hos dig disse tyve Aar, dine Faar og dine Geder have ikke været ufrugtsommelige, og Væderne af dit Qvæg haver jeg ikke ædet.

39. Hvad som var revet, haver jeg ikke baaret til dig, jeg betalede det, du krævede det af min Haand; (ligemaade) det, som enten var stjaalet om Dagen eller stjaalet om Natten. 2 Mos. 22, 12.

40. Naar jeg var om Dagen (paa Marken), fortærede Heden mig, og Kulde om Natten, og der kom ikke Søvn i mine Øine.

41. Det er nu tyve Aar, jeg er i dit Huus, jeg har tjent fjorten Aar for dine twende Døttre, og sex Aar for dit Qvæg, og du haver forvendt min Løn ti Gange.
c. 29, 18. 30.

42. Dersom ikke min Faders Gud, Abrahams Gud og Isaaks Rædsel, havde været med mig, sandelig, du havde nu ladet mig fare tomhændet; Gud haver seet min Elendighed, og mine Hænders Møie, og straffede dig i Gaar Nat.
c. 28, 13. c. 32, 9. c. 48, 15. 2 Mos. 3, 7.

43. Og Laban svarede, og sagde til Jakob: de Døttre ere mine Døttre, og de Sønner ere mine Sønner, og det Qvæg er mit Qvæg, og alt det du seer, er mit; hvad kan jeg gjøre disse mine Døttre i Dag, eller deres Sønner, som de have født?

44. Saa kom nu, lad os gjøre en Pagt, jeg og du, og det skal være til et Vidne imellem mig og imellem dig.

45. Da tog Jakob en Steen, og reiste den op til et Kjendemærke.

46. Og Jakob sagde til sine Brødre: sanker Stene; og de toge Stene, og gjorde en Hob, og de aade der paa Hoben.

47. Og Laban kaldte den Jegar Sahaduta, men Jakob kaldte den Gilead.

48. Da sagde Laban: denne Hob skal være et Vidne i Dag imellem mig og imellem dig; derfor kaldte han dens Navn Gilead, Jos. 22, 27. c. 24, 27.

49. Og Mizpa; thi han sagde: HErren skal see til imellem mig og imellem dig; thi vi komme hverandre af Syne.

50. Dersom du vil gjøre mine Døttre Fortred, og dersom du vil tage Hustruer foruden mine Døttre, (da er her vel) ikke een Mand hos os; (men) see, Gud er Vidne imellem mig og imellem dig.

51. Og Laban sagde til Jakob: see, denne Hob, og see, dette Kjendemærke, som jeg haver opreist imellem mig og imellem dig.

52. Denne Hob skal være Vidne, og det Kjendemærke skal være Vidne, at jeg skal ikke fare til dig over denne Hob, og at du skal ikke fare til mig over denne Hob og dette Kjendemærke, til det Onde.

53. Abrahams Gud, og Nahors Gud, deres Fædres Gud skal dømme imellem os; og Jakob svor ved sin Faders Isaaks Rædsel. c. 16, 5. Dom. 11, 27. v. 42.

54. Og Jakob offrede Offer paa Bjerget, og bad sine Brødre til Maaltid; og de aade Brød og bleve paa Bjerget om Natten.

55. Men om Morgenen stod Laban aarle op, og kyssede sine Sønner og sine Døttre, og velsignede dem; og Laban drog hen, og vendte tilbage til sit Sted.

32. Capitel.

Guds Engle møde Jakob; han sender Bud til Esau, og faaer at høre, at han vil overfalde ham, 1-6. Jakob deler Folket og Qvæget i to Hobe, beder Gud om Hjælp, og sender sin Broder Skjenk, 7-21. Han drager med Sine over den Flod Jabok; Guds Søn kæmper med ham hos Pnuel, velsigner ham og kalder hans Navn Israel, 22-32.

1. Og Jakob foer sin Vei, og Guds Engle mødte ham. Ps. 34, 8.
2 Kong. 6, 17.

2. Og der Jakob saae dem, sagde han: denne er Guds Hær; og han kaldte det samme Steds Navn Machanaim.
Ps. 103, 21.

3. Og Jakob sendte Bud for sig til Esau sin Broder, til det Land Seir paa Edoms Mark.

4. Og han befoel dem, og sagde: saa skal I sige til min Herre, til Esau: saa siger din Tjener Jakob: jeg haver været fremmed hos Laban, og dvælet der indtil nu.

5. Og jeg havde Oxne og Asener, Qvæg, og Svende, og Tjenestepiger; og jeg haver udsendt Bud, at give min Herre det tilkjende, for at finde Naade for dine Oine. c. 30, 43.

6. Og Budene kom igjen til Jakob, og sagde: vi kom til din Broder, til Esau; og han drager ogsaa imod dig, og fire hundrede Mænd med ham. c. 33, 1.

7. Da frygtede Jakob saare, og blev bange; saa skilte han Folket ad, som var hos ham, og Qvæget, og Oxnene, og Kamelerne i to Hære. v. 11.

8. Og han sagde: dersom Esau skulde komme til den ene Hær, og slaaer den, da kan den Hær, som blev tiloverS, undkomme.

9. Og Jakob sagde: min Faders Abrahams Gud, og min Faders Isaaks Gud, HErre, du som sagde til mig: drag igjen til dit Land, og til din Slægt, og jeg vil gjøre vel imod dig! c. 31, 42. 3, 13.

10. Jeg er ringere end alle de Miskundheder, og al den Trofasthed, som du haver gjort mod din Tjener; thi med min Stav gik jeg over denne Jordan, og nu er jeg vorden til to Hære.
2 Sam. 7, 18. Matth. 8, 8.

11. Kjære, udfrie mig af min Broders Haand, af Esaus Haand; thi jeg frygter for ham, at han skal komme, at slaae mig, ja Mødrene med Børnene. v. 7.

12. Og du haver sagt: jeg vil gjøre meget vel imod dig, og gjøre din Sæd som Sand ved Havet, hvilket ikke kan tælles for Mangfoldighed. c. 28, 13. 14. c. 13, 16.

13. Saa blev han der samme Nat, og tog af det, han havde ved Haanden, til en Skjenk til sin Broder Esau:

14. To hundrede Geder, og tyve Bukke, to hundrede Faar, og tyve Vædre.

15. Kameler, som gave at die, og deres Føl, tredive; Køer fyrretyve, og Oxne ti, Aseninder tyve, og ti Føl.

16. Og han antvordede dem under sine Tjeneres Haand, hver Hjord især, og sagde til sine Tjenere: gaaer for mig, og gjører Rum imellem hver Hjord. c. 33, 8.

17. Saa befoel han den første, og sagde: naar Esau min Broder møder dig, og spørger dig, og siger: hvem hører du til, og hvor vil du reise hen, og hvem høre disse til, som (du driver) for dig?

18. Da skal du sige: jeg (tilhører) din Tjener Jakob, det er en Skjenk, sendt til min Herre, til Esau; og see, han (kommer) ogsaa efter os.

19. Og han befoel den anden ligesaa, og den tredie, og alle dem, som gik efter Hjordene, og sagde: efter denne Maade skal I sige til Esau, naar I møde ham.

20. Og I skal ogsaa sige: see, din Tjener Jakob er bag os; thi han tænkte: jeg vil forsone hans Ansigt med den Skjenk, den som gaaer for mig, og siden see hans Ansigt; kanskee han antager min Person. v. 4.

21. Saa gik den Skjenk for ham, men han blev selv samme Nat i Leiren.

22. Og han stod op i samme Nat, og tog sine to Hustruer, og sine to Tjeneste-Qvinder, og sine elleve Børn, og gik over det Vad-Sted Jabok.

23. Og han tog dem, og lod dem drage over Bækken, og førte over, hvad som han havde.

24. Og Jakob blev tilbage for sig selv alene; og der brødes en Mand med ham, indtil det dagedes. Hos. 12, 4.

25. Og der han saae, at han ikke kunde overvinde ham, da rørte han ved hans Hofteskaale; og Jakobs Hofteskaale gik af Led, idet han brødes med ham.

26. Og han sagde: lad mig gaae, thi det dages; og han sagde: jeg vil ikke lade dig gaae, uden du faaer velsignet mig.

27. Og han sagde til ham: hvad er dit Navn? og han sagde: Jakob.

28. Og han sagde: dit Navn skal ikke fremdeles kaldes (alene) Jakob, men Israel; thi du haver holdt dig fyrsteligen med Gud og med Mennesker, og fik Overhaand. c. 17, 5. 15. c. 35, 10.

29. Og Jakob spurgte og sagde: Kjære, kundgjør mig dit Navn; og han sagde: hvi spørger du om mit Navn? og han velsignede ham der. Dom. 13, 17. 18.

30. Og Jakob kaldte Stedets Navn Pnuel; thi han (sagde:) jeg haver seet

Gud, Ansigt til Ansigt, og min Sjel er frelst. Ps. 80, 4.

31. Og der han kom forbi Pnuel, gik Solen op for ham, og han haltede paa sin Hofte.

32. Derfor æde ikke Israels Børn den Spændesene, som er paa Hofteskaalen, indtil denne Dag; thi han rørte Jakobs Hofteskaale paa Spændesenen.

33. Capitel.

Esau begegnes ydmygeligen af Jakob, og hans Hustruer og Børn, og tager kiærligen imod Jakob, tager og imod hans Skjenk, 1-11. Jakob undskylder sig for at drage med Esau, de skilles ad, Jakob kommer til Suchoth, og siden til Sichem, 12-20.

1. Og Jakob oploftede sine Øine, og saae, og see, Esau kom, og fire hundrede Mænd med ham; og han deelte Børnene til Lea og til Rachel, og til begge Tjenesteqvinderne. c. 32, 6.

2. Og han satte Tjenesteqvinderne og deres Børn først, og Lea og hendes Børn derefter, og Rachel og Joseph derefter.

3. Og han gik selv frem foran dem, og bøiede sig til Jorden syv Gange, indtil han kom til sin Broder. 1 Sam. 20, 41.

4. Og Esau løb mod ham, og tog ham i Favn, og faldt om hans Hals, og kyssede ham; og de græd. 2 Mos. 4, 27. c. 18, 7.

5. Og han oploftede sine Øine, og saae Qvinderne og Børnene, og sagde: hvo ere disse, som ere med dig? og han sagde: det ere de Børn, som Gud haver skjenket din Tjener. c. 48, 9.

6. Saa gik de Tjenesteqvinder frem, og deres Børn, og bøiede sig.

7. Og Lea gik ogsaa frem, og hendes Børn, og bøiede sig; og derefter kom Joseph og Rachel frem, og bøiede sig.

8. Og han sagde: hvad vil du med al denne Hær, som jeg mødte? og han sagde: at jeg maa finde Naade for min Herres Øine.

9. Og Esau sagde: jeg har meget, min Broder, behold du, hvad dit er.

10. Og Jakob sagde: nei Kjære, dersom jeg nu haver fundet Naade for dig, da annam min Skjenk af min Haand; thi derfor saae jeg dit Ansigt, som naar man kunde see Guds Ansigt, og jeg behagede dig. c. 47, 29. 2 Sam. 14, 17.

11. Kjære, tag min Velsignelse, som er bragt til dig; thi Gud skjenkte mig den, og jeg haver aldeles nok; saa nødte han ham, og han tog det. 1 Sam. 25, 27. c. 30, 26.

12. Og (Esau) sagde: lad os drage frem og vandre, og jeg vil vandre frem foran dig.

13. Og han sagde til ham: min Herre veed, at Børnene ere svage, og der ere Qvæg og nybære Køer med mig; og dreve de dem een Dag (for meget,) da døde alt Qvæget.

14. Min Herre reise nu frem, for sin Tjeners Aasyn; og jeg vil drive sagteligen, eftersom Hjorden kan gaae, der er for mig, og Børnene kan gaae, indtil at jeg kommer til min Herre til Seir.

15. Og Esau sagde: Kjære, jeg vil lade blive hos dig af det Folk, som er med mig; og han sagde: hvortil er dette (behov?) lad mig (ikkun) finde Naade for min Herres Øine. c 30, 27. c. 34, 11. Ruth 2. 13.

16. Saa drog Esau samme Dag tilbage ad sin Vei til Seir.

17. Og Jakob drog til Suchoth, og byggede sig et Huus, og gjorde Hytter til sit Qvæg; derfor kaldte han Stedets Navn Suchoth.

18. Og Jakob kom lykkelig til den Stad Sichem, som er i det Land Canaan, der han kom af Paddan-Aram; og slog Leir mod Staden.

19. Og han kjøbte et Stykke Ager, paa hvilket han havde slaget sit Paulun, af Hemors Sønners Haand, (som var) Sichems Fader, for hundrede Penninge. Jos. 24, 23. Job 42, 11.

20. Og han satte der et Alter, og kaldte det: Gud (er) Israels Gud. c. 12, 8.

34. Capitel.

Dina, Jakobs Datter, besøger Landets Døttre, skjendes af Sichem, begjæres af ham til Ægte, loves med det Vilkaar, han skulde lade omskjære sig og Sine, 1-17. Sichem overtalede de Sichemiter, til at lade sig omskiære tilligemed ham; de ihjelslaaes alle af Jakobs Sønner; Jakob straffer dem, 18-31.

1. Og Dina, Leas Datter, som hun havde født Jakob, gik ud, for at see Landets Døttre. c. 30, 2.

2. Og Sichem, Hemors den Heviters, Landsherrens Søn, saae hende, og han tog hende, og laae hos hende, og krænkede hende.

3. Og hans Hjerte hængte ved Dina, Jakobs Datter; og han havde Pigen kjær, og talede kjærligen med Pigen. c. 50, 21.

4. Og Sichem talede til sin Fader Hemor, og sagde: tag mig den unge Pige til Hustru. Dom. 14, 2. 3.

5. Og Jakob havde hørt, at han havde

s Døttre, og tager eder vore Døt-

Og I skal boe hos os, og Landet
re (aabent) for eders Aasyn; boer
bler derudi, og erhverver eder Eien-
rudi. c. 47, 6.
Og Sichem sagde til hendes Fader,
hendes Brødre: lader mig finde
for eders Øine, og jeg vil give,
vil sige til mig. c. 30, 27.
c. 33, 15.
Begjerer saare meget af mig til
ngave og Skjenk, og jeg vil give,
n I sige mig; og giver mig Pigen
tru. Marc. 6, 22.
Da svarede Jakobs Sønner Sichem
s Fader Hemor svigagteligen, og
(med dem), fordi han havde skjæn-
na, deres Søster.
Og de sagde til dem: vi kan ikke
en Gjerning, at give vor Søster en
som haver Forhud; thi det er os
nhed.
Og vi vil være eder til Villie i dette,
I vil blive som vi, at lade om-
os eder alt Mandkjøn.
Da vi vil give eder vore Døttre, og

Sichem, alle de, som gik ud af hans Stads-
port; og alt Mandkjøn lod omskjære sig,
alle, som gik ud af hans Stadsport.
25. Og det skede paa den tredie Dag,
der de havde Smerter, da toge de to Ja-
kobs Sønner, Simeon og Levi, Dinas
Brødre, hver sit Sværd, og kom i Staden
trygeligen; og de sloge alt Mandkjøn
ihjel. c. 49, 5. 6.
26. Og de sloge Hemor og hans Søn
Sichem ihjel med skarpe Sværd, og toge
Dina af Sichems Huus, og gik bort.
27. Saa kom Jakobs Sønner over de
Ihjelslagne, og røvede Staden, fordi de
havde skjændet deres Søster.
28. Deres Qvæg, og deres Øxen, og de-
res Asener, baade hvad der var i Staden,
og hvad der var paa Marken, toge de.
29. Og al deres Formue, og alle deres
Børn, og deres Qvinder, fangede de og
røvede; ja og alt det, som var i Huset.
30. Da sagde Jakob til Simeon og Le-
vi: I have forstyrret mig, idet I gjorde
mig stinkende for dette Lands Indbyggere,
for Cananiten og Phereſiten; og jeg er en
liden Hob, og de kan samle sig imod mig,
og slage mig, og jeg maatte ødelægges, jeg

1. Og Gud sagde til Jakob: gjør dig rede, faer op til BethEl; og bliv der; og byg den Gud der et Alter, som aabenbaredes for dig, der du flyede for din Broders Esaus Ansigt. c. 28, 13. c. 31, 13.

2. Da sagde Jakob til sit Huus, og til alle, som vare med ham: bortkaster de Fremmedes Guder, som ere iblandt eder, og renser eder, og omskifter eders Klæder.
Jos. 24, 23. 1 Sam. 7, 3. Es. 2, 20.

3. Og lader os gjøre os rede, og drage op til BethEl; og jeg vil der gjøre den Gud et Alter, som bønhørte mig paa min Nøds-Dag, og haver været med mig paa Veien, som jeg haver vandret. c. 28, 20.

4. Saa gave de Jakob alle de Fremmedes Guder, som vare i deres Hænder, og Ringene, som vare i deres Øren; og Jakob skjulte dem under Egen, som var hos Sichem.

5. Saa reiste de; og Guds Rædsel var over de Stæder, som laae rundt omkring dem, at de ikke forfulgte Jakobs Sønner.
2 Kron. 14, 14. c. 17, 10.

6. Og Jakob kom til Lus, som er i Canaans Land, det er BethEl, han og alt Folket, som var med ham. c. 28, 19.

7. Og han byggede der et Alter, og kaldte det Sted El-BethEl, fordi Gud var aabenbaret der for ham, da han flyede for sin Broder. c. 13, 3.

8. Og Debora, Rebekkas Amme, døde, og blev begraven udenfor BethEl, under Egen; og han kaldte dens Navn Graads-Eeg. c. 24, 59. 1 Kron. 10, 12.

9. Og Gud aabenbaredes atter for Jakob, der han var kommen af Paddan-Aram, og velsignede ham.

10. Og Gud sagde til ham: dit Navn er Jakob; dit Navn skal ikke ydermere kaldes Jakob, men Israel skal være dit Navn; og han kaldte hans Navn Israel.
c. 32, 28. 1 Kong. 18, 31.

11. Og Gud sagde til ham: Jeg er den almægtige Gud, vær frugtbar, og formeer dig, Folk og Folkes Hob skal vorde af dig; og Konger skal udkomme af dine Lænder. c. 1, 22. 28. c. 8, 17. c. 48, 4.

12. Og det Land, som jeg haver givet Abraham og Isaak, det vil jeg give dig; og jeg vil give din Sæd Landet efter dig.

13. Og Gud foer op fra ham, fra det Sted, hvor han talede med ham. c. 17, 22.

14. Saa opreiste Jakob et Kjendetegn paa det Sted, hvor han talede med ham, et Kjendetegn af Steen, og øste Drik-Offer derpaa, og overøste det med Olie.
c. 28, 19.

15. Og Jakob kaldte det Steds Navn, der hvor Gud talede med ham, BethEl.
c. 28, 18.

16. Og de reiste fra BethEl, og der de vare endnu ikkun en Vymark fra Ephrath, da fødte Rachel; og det gik hende haardeligen, der hun fødte.

17. Og det skede, der det gik hende haardeligen, da hun fødte, at Jordemoderen sagde til hende: frygt ikke; thi denne Søn skal du ogsaa have. 1 Sam. 4, 20.

18. Og det skede, der hendes Sjel foer ud, thi hun døde, da kaldte hun hans Navn Ben-Oni; men hans Fader kaldte ham Ben-Jamin.

19. Saa døde Rachel, og blev begravet paa Veien til Ephrath, det er Bethlehem
c. 48, 7.

20. Og Jakob satte et Kjendetegn over hendes Grav; dette er Rachels Gravs Kjendetegn indtil denne Dag.

21. Og Israel reiste (derfra,) og udslog sit Paulun paa hiin Side det Taarn Eder
Mich. 4, 8.

22. Og det hendte sig, der Israel boede i det samme Land, da gik Ruben hen, og laae hos Bilha, sin Faders Med-Hustru; og Israel hørte det. Og Jakob havde tolv Sønner. c. 49, 4. 1 Kron. 5, 1.
3 Mos. 18, 8. 1 Mos. 42, 13.

23. (Disse) vare Leas Sønner: Jakobs Førstefødte Ruben, og Simeon, og Levi, og Juda, og Isaschar, og Sebulon.
c. 29, 32 sqq. 2 Mos. 1, 2.

24. Rachels Sønner vare Joseph og Ben-Jamin. c. 30, 23. 24. c. 35, 16-18

25. Og Bilhas, Rachels Piges, Sønner vare: Dan og Naphtali. c. 30, 5 sqq.

26. Og Silpas, Leas Piges, Sønner vare: Gad og Aser; disse ere Jakobs Sønner, som ham bleve fødte i Paddan-Aram. c. 30, 9 sqq.

27. Og Jakob kom til sin Fader Isaak i Mamre, udi Kiriath-Arba, det er Hebron, der hvor Abraham og Isaak havde været Fremmede. c. 14, 13. c. 17, 8. c. 37, 1.

28. Og Isaak blev hundrede Aar og firesindstyve Aar gammel.

29. Og Isaak opgav Aanden, og døde, og blev samlet til sit Folk, gammel, og mæt af Dage; og Esau og Jakob, hans Sønner, begrove ham. c. 25, 8. 17.
c. 50, 12. 13.

ȝ Oholibama fødte Jeus, og Jaelam,
ah; disse ere Esaus Sønner, som
ham i Canaans Land.
g Esau tog sine Hustruer, og sine
r og sine Døttre, og alle de Sjele,
avde) i sit Huus, og sit Fæ, og alle
æfter, og alt det Gods, som han
forhvervet i Canaans Land, og foer
andet) Land fra Jakob sin Broders

ı deres Gods var saa meget, at de
ikke boe tilsammen; og det Land,
vare fremmede udi, kunde ikke bære
r deres Fæes Skyld. c. 13, 6.
c. 26, 14.
aa boede Esau paa det Bjerg Seir;
an er Edom. Jos. 24, 4.
ȝ disse ere Esaus Slægter, Edomi-
Fader paa det Bjerg Seir.
1 Kron. 1, 35.
Disse ere Esaus Sønners Navne:
s, Adas, Esaus Hustrues, Søn;
Basmats, Esaus Hustrues, Søn.
Og disse vare Eliphas Sønner:
n, Omar, Zepho, og Gaetam, og

Og Thimna var Eliphas, Esaus
Med-Hustru, og hun fødte Eliphas
. Disse ere Adas, Esaus Hustrues,

Datter, Esaus Hustru.
19. Disse ere Esaus Sønner, og disse
deres Fyrster: han er Edom.
20. Disse ere Seirs den Horiters Søn-
ner, som boede i Landet: Lotan, og So-
bal, og Zibeon, og Ana; 1 Kron. 1, 38.
21. Og Dison, og Ezer, og Disan; disse
ere Horiternes Fyrster, Seirs Sønner, i
det Land Edom.
22. Og Lotans Sønner vare Hori og
Heman, og Lotans Søster var Thimna.
23. Og disse vare Sobals Sønner:
Alvan, og Manahat, og Ebal; Sepho og
Onam.
24. Og disse ere Zibeons Sønner, baade
Aja og Ana; han, Ana, var den, som
fandt Muler i Ørken, der han vogtede sin
Fader Zibeons Asener.
25. Og disse vare Anas Børn; Dison;
og Oholibama var Anas Datter.
26. Og disse vare Disons Sønner:
Hemdan, og Esban, og Jitran, og Keran.
27. Disse vare Ezers Sønner: Bilhan
og Saavan og Akan.
28. Disse vare Disans Sønner: Uz
og Aran.
29. Disse vare Horiternes Fyrster: den
Fyrste Lotan, den Fyrste Sobal, den
Fyrste Zibeon, den Fyrste Ana;

33. Og Bela døde; og Jobab, Serah Søn af Bosra, blev Konge i hans Sted.
34. Og Jobab døde; og Husam af Themanitens Land blev Konge i hans Sted.
35. Og Husam døde; og Hadad Bedads Søn blev Konge i hans Sted, som slog Midianiterne paa Moabs Mark; og hans Stads Navn var Avith.
36. Og Hadad døde; og Samla af Masreka blev Konge i hans Sted.
37. Og Samla døde; og Saul af Rechoboth hos Floden blev Konge i hans Sted. c. 10, 11.
38. Og Saul døde; og Baal Hanon, Achbors Søn, blev Konge i hans Sted. 1 Krøn. 1, 49.
39. Og Baal Hanon, Achbors Søn, døde, og Hadar blev Konge i hans Sted, og hans Stads Navn var Pau; og hans Hustrues Navn var Mehetabeel, Matreds Datter, som var Mesahabs Datter.
40. Og disse vare Fyrsternes Navne, (som komme af) Esau, i deres Slægter, i deres Stæder, ved deres Navne: den Fyrste Thimna, den Fyrste Alva, den Fyrste Jetheth;
41. Den Fyrste Oholibama, den Fyrste Ela, den Fyrste Pinon;
42. Den Fyrste Kenas, den Fyrste Theman, den Fyrste Mibzar;
43. Den Fyrste Magdiel, den Fyrste Iram; disse ere Fyrsterne i Edom, efter som de boede i deres eget Land. Denne Esau er Fader til Edomiterne.

37. Capitel.

Joseph elskes af sin Fader, hades af sine Brødre, drømmer om sin tilkommende Herlighed, 1-11. Joseph sendes til sine Brødre af sin Fader, de vil slaae ham ihjel, kaste ham i en Grav, sælge ham til Ismaeliterne, 12-28. Ruben sørger for ham, Jakob mener, han er revet ihjel; han sælges til Potiphar i Ægypten, 29-36.

1. Og Jakob boede i det Land, som hans Fader havde været fremmed udi, som var, i det Land Canaan. c. 35, 27. Ebr. 11, 9.
2. Disse ere Jakobs Slægter: Joseph var sytten Aar gammel, der han vogtede Qvæg med sine Brødre, og den unge Dreng var hos Bilhas Sønner, og hos Silpas Sønner, hans Faders Hustruers Børn; og Joseph førte deres onde Rygte for deres Fader.
3. Og Israel elskede Joseph fremfor alle sine Sønner, fordi han avlede ham i Alderdommen; og gjorde ham en Kjortel af adskillige Farver.
4. Der hans Brødre saae, at deres Fader elskede ham mere, end alle hans Brødre, da fik de Had til ham, og kunde ikke tale fredeligen til ham. Ap. G. 7, 9.
5. Og Joseph drømte en Drøm, og forkyndte sine Brødre den; da fik de end større Had til ham.
6. Og han sagde til dem: Kjære, hører denne Drøm, som jeg haver drømt.
7. See, vi bandt Neeg midt paa Marken, og see, mit Neeg reiste sig op, og stod ogsaa; og see, eders Neeg stode omkring, og bøiede sig for mit Neeg. c. 43, 27.
8. Da sagde hans Brødre til ham: skulde du visseligen regjere over os? eller skulde du visseligen herske over os? saa fik de end mere Had til ham, for hans Drømme, og for hans Tale.
9. Og han drømte endnu en anden Drøm, og han fortalte sine Brødre den, og sagde: see, jeg drømte endnu en Drøm, og see, Solen og Maanen og elleve Stjerner bøiede sig for mig.
10. Og der han fortalte det til sin Fader og til sine Brødre, da straffede hans Fader ham, og sagde til ham: hvad er denne for en Drøm, den du drømte? mon jeg og din Moder og dine Brødre skulde visseligen komme, at bøie os for dig til Jorden?
11. Og hans Brødre bleve avindsyge paa ham; men hans Fader bevarede den Tale. Luc. 2, 19. 51.
12. Og hans Brødre gik, og vogtede deres Faders Qvæg i Sichem.
13. Og Israel sagde til Joseph: vogte ikke dine Brødre Qvæg i Sichem? gak, og jeg vil sende dig til dem; og han sagde til ham: see, jeg (er rede).
14. Og han sagde til ham: Kjære, gak, see om det gaaer vel med dine Brødre, og vel med Qvæget, og sig mig Svar igjen; saa sendte han ham af den Dal Hebron, og han kom til Sichem.
15. Da mødte en Mand ham, og see, han vankede hid og did paa Marken, og Manden spurgte ham og sagde: hvad leder du efter?
16. Og han sagde: jeg leder efter mine Brødre; Kjære, giv mig tilkjende, hvor de vogte (Qvæg.)
17. Og Manden sagde: de droge herfra; thi jeg hørte dem sige: lader os gaae til Dothan; saa gik Joseph efter sine Brødre, og fandt dem i Dothan.

18. Der de saae ham langt fra, og før han kom nær til dem, da lagde de Raad op mod ham, at slaae ham ihjel.
Ps. 41, 6. Matth. 26, 4.

19. Og de sagde den eene til den anden: see denne Drømme-Mester kommer!

20. Og nu gaaer, og lader os ihjelslaae ham, og kaste ham i en af Gravene, og sige: et ondt Dyr haver ædet ham, saa vil vi see, hvad hans Drømme blive til. Matth. 21, 38.

21. Der Ruben det hørte, friede han ham af deres Hænder og sagde: lader os ikke slaae ham ihjel. c. 42, 22.

22. Og Ruben sagde til dem: udøser ikke Blod; kaster ham i denne Grav, som er i Ørken, og lægger ikke Haand paa ham; thi han vilde frie ham af deres Haand, og føre ham tilbage til sin Fader

23. Og det skede, der Joseph kom til sine Brødre, da afførte de Joseph hans Kjortel, som var af adskillige Farver, som han havde paa sig.

24. Og de toge ham, og kastede ham i Graven; og Graven var tom, intet Vand var i den.

25. Saa satte de sig til at æde Brød, og de løftede deres Øine op, og saae, og see, en reisende Hob Ismaeliter kom fra Gilead; og deres Kameler bare Urter, og Balsam, og Ladanum, og de gik, for at drage ned til Ægypten.

26. Da sagde Juda til sine Brødre: hvad gavner det, om vi ihjelslaae vor Broder og dølge hans Blod?

27 Kommer og lader os sælge de Ismaeliter ham, at vor Haand skal ikke være paa ham, thi han er vor Broder, vort Kjød; saa adlød hans Brødre ham.

28. Og de Midianitiske Mænd, som vare Kjøbmænd, reiste frem; og de droge og tog Joseph op af Graven; og de solgte Joseph til Ismaeliterne for tyve Sekel Sølv; og disse førte Joseph til Ægypten.
c. 39, 1. Ps. 105, 17. Ap. G. 7, 9.

29. Og Ruben kom til Graven igjen, og see, Joseph var ikke i Graven; og han rev sine Klæder. c. 44, 13.
1 Kong. 21, 27. Es. 37, 1.

30. Og han kom tilbage til sine Brødre, og sagde: Drengen er ikke der, og jeg, hvor vil jeg gaae?

31. Og de toge Josephs Kjortel, og slagtede en Gedebuk og dyppede Kjortelen i Blodet.

32. Og de sendte den Kjortel af adskillige Farver, og lode den komme til deres Fader, og sagde: denne have vi fundet; Kjære, see, om det er din Søns Kjortel, eller ei.

33. Og han kjendte den, og sagde: det er min Søns Kjortel, et ondt Dyr haver ædet ham; Joseph er visseligen revet (ihjel). c. 44, 28.

34. Og Jakob rev sine Klæder, og lagde en Sæk om sine Lænder; og sørgede for sin Søn lang Tid. Jos. 7, 6. Esr. 9, 3.
Job 1, 20.

35. Og alle hans Sønner, og alle hans Døttre lagde sig efter at trøste ham, men han vilde ikke lade sig trøste, og sagde: jeg maa sørgende fare ned til min Søn i Graven! og hans Fader begræd ham.
Jer. 31, 15.

36. Og Midianiterne solgte ham i Ægypten til Potiphar, Pharaos Betjenter og Krigs-Øverste. v. 28.

38. Capitel.

Juda tager sig en Hustru, som føder ham tre Sønner; den Ældste faaer en Hustru ved Navn Thamar; HErren slaaer ham ihjel, for han var ond; den anden tager hende, gjør ilde for HErren, og dræbes af ham, 1-10. Juda lover Thamar sin yngste Søn, holder ikke sit Ord, besover hende, uvidendes, at hun var hans Søns Hustru, avler med hende Perez og Serah, 11-30.

1. Og det hendte sig til den Tid, at Juda drog ned fra sine Brødre, og holdt sig til en Mand, en Obollamiter, og hans Navn var Hira.

2. Og der saae Juda en Cananitisk Mands Datter og hans Navn var Sua; og han tog hende og gik ind til hende.

3. Og hun undfik og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Er. c. 46, 12 x.

4. Og hun undfik atter, og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Onan.

5. Og hun blev endnu ved, og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Sela; og han var i Chesib, der hun fødte ham.

6. Og Juda tog sin Førstefødte (Søn) Er en Hustru; og hendes Navn var Thamar.

7. Men Er, Judas Førstefødte, var ond for HErrens Øine, og HErren slog ham ihjel. 4 Mos. 26, 19.

8. Da sagde Juda til Onan: gak til din Broders Hustru, og tag hende til Ægte i din Broders Sted; og opvæk din Broder Sæd. 5 Mos. 25, 5
Matth. 22, 24.

9. Og Onan forstod, at Sæden skulde ikke høre ham til; og det skede, der han gik til sin Broders Hustru, da fordærvede han den paa Jorden, for ikke at give sin Broder Sæd.
10. Og det var ondt for HErrens Øine, som han gjorde; og han slog ogsaa ham ihjel.
11. Da sagde Juda til Thamar sin Sønne-Qvinde: bliv en Enke i din Faders Huus, indtil Sela, min Søn bliver stor; thi han sagde: at han skal ikke ogsaa døe, som hans Brødre; saa gik Thamar, og blev (Enke) i hendes Faders Huus.
12. Der mange Dage vare forløbne, da døde Suas Datter, Judas Hustru, og efterat Juda var trøstet, gik han op til dem, som klippede hans Hjord, han og Hira hans Ven, den Odollamiter, til Thimnat.
13. Da blev det Thamar tilkjendegivet, og sagt: see, din Svigerfader gaaer op til Thimnat, at klippe sin Hjord.
14. Da lagde hun sine Enke-Klæder af sig, og skjulte sig med et Slør, og bedækkede sig, og satte sig for Døren til de to Kilder, som ere paa Veien til Thimnat; thi hun saae, at Sela var bleven stor, og hun blev ham ikke given til Hustru.
15. Der Juda saae hende, tænkte han, at det havde været en Skjøge, fordi hun havde skjult sit Ansigt.
16. Og han holdt sig til hende, ved Veien, og sagde: velan, Kjære, lad mig komme til dig; thi han vidste ikke, at det var hans Søns Hustru; og hun sagde: hvad vil du give mig, at du maa komme til mig? 3 Mos. 18, 15. c. 20, 12.
17. Og han sagde: jeg vil sende et Gede-Kid af Hjorden; og hun sagde: dersom du vil give mig Pant, indtil at du sender mig det.
18. Og han sagde: hvad for Pant er det, jeg skal give dig? og hun sagde: dit Signet, og din Næse-Klud, og din Kjep, som du haver i din Haand; saa gav han hende det, og gik til hende, og hun undfik af ham.
19. Saa stod hun op, og gik, og lagde sit Slør af sig, og førte sig i sine Enke-Klæder.
20. Og Juda sendte det Gede-Kid ved sin Ven den Odollamiter, at han skulde tage Pantet af Qvindens Haand, og han fandt hende ikke.
21 Da spurgte han Mændene ad paa hendes Sted, og sagde: hvor er den Skjøge, hun (som sad) ved de to Kilder hos Veien? og de sagde: paa dette Sted har ingen Skjøge været.
22. Og han kom igjen til Juda, og sagde: jeg fandt hende ikke, og tilmed sagde Folkene paa samme Sted: paa dette (Sted) har ingen Skjøge været.
23. Da sagde Juda: hun beholde det, paa det vi skal ikke beskjæmmes; see, jeg haver sendt dette Kid, og du, du fandt hende ikke.
24. Og det skede henved tre Maaneder derefter, da blev det Juda tilkjendegivet, saa der sagdes: Thamar, din Søns Hustru, haver bedrevet Hoer, og see, hun har ogsaa undfanget i Horerie; og Juda sagde: fører hende ud, og hun skal brændes.
25. Hun blev udført, og hun sendte til sin Svigerfader, sigende: ved den Mand har jeg undfanget, som dette Signet, og Næse-Klud, og denne Kjep tilhører.
26. Og Juda kjendte det, og sagde: hun er retfærdigere end jeg; thi (det er skeet) derfor, at jeg gav hende ikke min Søn Sela; og han kjendte hende ikke ydermere.
27. Og det skede, den Tid hun skulde føde, see, da vare Tvillinger i hendes Liv.
1 Krøn. 2, 4. Matth. 1, 3.
28. Og det skede, der hun fødte, stak (den eene) en Haand frem; da tog Jordemoderen den, og bandt en rød (Traad) om hans Haand, sigendes: denne kommer først ud.
29. Og det skede, der han tog sin Haand tilbage, see, da kom hans Broder ud, og hun sagde: hvi sønderrev du? for din Skyld (er skeet) en Sønderrivelse; og man kaldte hans Navn Perez.
30. Og siden kom hans Broder frem, som havde den røde Traad om sin Haand; og man kaldte hans Navn Serah.

39. Capitel.

Joseph tjener Potiphar, HErren er med ham; Potiphar sætter ham over alt sit Huus, 1-6. Hans Hustru frister Joseph til Letfærdighed, kan ei overtale ham, beskylder ham falskeligen for sin Mand, 7-18. Han kaster ham i Fængsel; men HErren er ogsaa her med ham, 19-23.

1. Og Joseph var ført ned i Egypten, og Potiphar, Pharaos Betjenter, Krigs-Øversten, en ægyptisk Mand, kjøbte ham af Ismaeliterne, som havde ført ham did ned. c. 37, 28. Ps. 105, 17.
2. Og HErren var med Joseph, at han

c. 30, 27.
| han lod Alting, som han havde,
hs Haand, og han agtede paa in-
) ham, uden paa Mad, som han
Og Joseph var deilig af Skikkelse,
g af Anseelse. 2 Sam. 14, 25.
| det hendte sig, efterat dette var
: hans Herres Hustru kastede sine
l Joseph, og sagde: lig hos mig.
en han vægrede sig, og sagde til
res Hustru: see, min Herre agter
tet med mig, hvad i Huset er; og
) han haver, haver han givet i min

gen er fornemmere i dette Huus
., og han formener intet for mig,
ig, idet du er hans Hustru; og
es skal jeg gjøre denne store Ond-
| synde imod Gud?
'g det skede, da hun talede til Jo-
'ag efter Dag, lod han hende dog
ligge hos hende, eller at være med
Dom. 16, 16.
'g det hendte sig paa en Dag, der
m i Huset, at gjøre sin Gjerning,
var ingen af Husets Mænd der i

20. Da tog Josephs Herre ham, og ka-
stede ham i Fængslets Huus, et Sted,
hvor Kongens Fanger (laae) bundne; og
han var der i Fængslets Huus. Ps. 105, 18.
21. Men HErren var med Joseph, og
boiede Miskundhed til ham, og gav ham
Naade hos Fængslets Husets Forstander.
Ap. G. 7, 9. 10. 1 Mos. 39, 4.
22. Og Fængslets Husets Forstander gav
alle Fanger, som vare i Fængslets Huus,
i Josephs Haand; og alt det, som man
(burde) gjøre der, det gjorde han.
23. (Thi) Forstanderen for Fængslets
Huus gav ikke Agt paa nogen Ting, som
var i hans Haand, fordi HErren var med
ham; og det, som han gjorde, gav HEr-
ren Lykke til. Ps. 1, 3.

40. Capitel.

Pharaos Mundskjenk og Bager kastes i Fængsel, Joseph betjener dem, 1-5. De drømme hver sin Drøm, Joseph udlægger deres Drømme, begierer af Mundskjenken, han vilde tænke paa ham, 6-19. Deres Drømme opfyldes; Mundskjenken glemmer Joseph, 20-23.

1. Og det hendte sig derefter, at Kon-
gen af Egyptens Mundskjenk og Bager
syndede imod deres Herre, Kongen af

Udtydning, Kongen af Ægyptens Mundskjenk og Bager, som vare bundne i Fængslets Huus.

6. Og Joseph kom til dem om Morgenen, og saae dem, og see, de vare bedrøvede.

7. Og han spurgte Pharaos Betjente ad, som vare med ham i Forvaring i hans Herres Huus, og sagde: hvi see I saa ilde ud i Dag?

8. Og de sagde til ham: vi drømte en Drøm, og her er Ingen, som kan udtyde den. Og Joseph sagde til dem: høre ikke Udtydninger Gud til? fortæller mig det dog! c. 41, 16.

9. Da fortalte den øverste Mundskjenk Joseph sin Drøm, og sagde til ham: idet jeg drømte, see, da var et Viin-Træe for mig.

10. Og paa Viin-Træet vare tre Qviste; og det var som blomstrende, og dets Blomster fremkom, (ja) Druerne derpaa fik modne Bær.

11. Og Pharaos Bæger var i min Haand: og jeg tog Druer, og trykte dem i Pharaos Bæger, og gav Pharao Bægeret i Haanden.

12. Da sagde Joseph til ham: denne er Udtydningen derpaa: de tre Viin-Qviste ere tre Dage.

13. Om tre Dage skal Pharao ophæve dit Navn, og sætte dig i dit Sted igjen, at du skal give Pharaos Bæger i hans Haand, efter den forrige Viis, der du var hans Mundskjenk.

14. Men tænk paa mig hos dig, naar det gaaer dig vel, og gjør da Miskundhed mod mig, at du paaminder Pharao om mig, at han tager mig ud af dette Huus.
Neh. 5, 19. c. 13, 31.

15. Thi jeg er hemmeligen stjaalen af de Ebræers Land; dertil haver jeg og her ikke gjort Noget, at de have sat mig ind i Hulen. c. 37, 28.

16. Og der den øverste Bager saae, at han havde udtydet det vel, da sagde han til Joseph: jeg drømte ogsaa, og see, der vare tre hvide Kurve paa mit Hoved.

17. Og i den øverste Kurv var af allehaande Mad, Bager-Værk til Pharao; og Fuglene aade det af Kurven paa mit Hoved.

18. Da svarede Joseph, og sagde: det er Udtydningen derpaa: de tre Kurve ere tre Dage.

19. Om tre Dage skal Pharao ophæve dit Navn, og hænge dig paa et Træe, og Fuglene skal æde dit Kjød af dig.

20. Og det skede paa den tredie Dag, den Dag, som Pharao var født paa, da gjorde han alle sine Tjenere et Gjæstebud, og ophæfte den øverste Mundskjenks Navn, og den øverste Bagers Navn midt iblandt sine Tjenere. Marc. 6, 21.

21. Og han satte den øverste Mundskjenk til sit Skjenke-Embede igjen, og han rakte Bægeret i Pharaos Haand.
2 Kong. 25, 27.

22. Men den øverste Bager lod han hænge, saasom Joseph havde udtydet ham.

23. Og den øverste Mundskjenk tænkte intet paa Joseph, men forglemte ham.

41. Capitel.

To Aar derefter drømmer Pharao, og Ingen kan udlægge det, 1-8. Mundskjenken ihukommer Joseph, som hentes til Pharao, udlægger hans Drøm om syv gode og syv dyre Aar, og giver ham et godt Raad, 9-36. Pharao ophøier Joseph til største Ære; han indsamler Forraad i de gode Aar, faaer en Hustru, avler to Sønner, 37-52. Hungeren kommer over Ægypten og alle omkringliggende Lande; de søge Hjælp hos Joseph, 53-57.

1. Og det skede, der to ganske Aar vare omme, drømte og Pharao, og see, han stod hos Floden. Dan. 2, 1.

2. Og see af Floden opsteg syv Køer, deilige af Udseende, og fede paa Kjød, og aade i Engen.

3. Og see, syv andre Køer, opstege efter disse af Floden, stygge af Udseende, og magre paa Kjød, og stode hos de (andre) Køer paa Bredden af Floden.

4. Og de Køer, som vare stygge af Udseende, og magre paa Kjød, opaade de syv Køer, som vare deilige af Udseende, og fede; saa vaagnede Pharao.

5. Og han faldt i Søvn, og drømte anden Gang, og see, syv Ax voxte op paa eet Straa, fulde og gode.

6. Og see, syv Ax, tynde og svedne af Østen-Vind, opkom efter dem.

7. Og de magre Ax opslugede de syv fede og fulde Ax; da vaagnede Pharao, og see, det var en Drøm.

8. Og det skede om Morgenen, da var hans Aand bekymret; og han sendte hen, og lod kalde alle Spaamænd i Ægypten, og alle de Vise derudi; og Pharao fortalte dem sin Drøm, men Ingen var, som udtydede Pharao den.

9. Da talede den øverste Mundskjenk til

Pharao, og sagde: jeg ihukommer i Dag min Synd. c. 40, 14. 23.
10 Pharao var vred paa sine Tjenere, og lod sætte mig i Fængslet udi Krigs-Overstens Huus, mig og den øverste Bager.
11. Da drømte vi en Drøm i een Nat, jeg og han; vi drømte hver efter sin Drøms Udtydning.
12. Og der var hos os en ebræisk Dreng, Krigs-Overstens Tjener, og ham fortalte vi dem, og han udtydede os vore Drømme; hver efter sin Drøm udtydede han det. c. 40, 15.
13. Og det skede, ligesom han udtydede os det, saa skede det; mig satte man i mit Sted igjen, og ham hængte man.
14. Da sendte Pharao hen, og lod kalde Joseph, og de lode ham strax ud af Hulen; og han lod sig rage og førte sig i andre Klæder, og kom til Pharao. Ps. 105, 20 2c.
15. Da sagde Pharao til Joseph: jeg drømte en Drøm, og Ingen er der, som kan udtyde den; men jeg haver hørt om dig, at der siges, at naar du hører nogen Drøm, kan du udtyde den.
16. Og Joseph svarede Pharao, og sagde: mig foruden skal Gud svare Pharao godt. c. 40, 8. Dan. 2, 30.
17. Da sagde Pharao til Joseph: der jeg drømte, see, da stod jeg paa Breddén af Floden.
18. Og see, syv Køer opsteg af Floden, fede paa Kjød, og deilige af Skikkelse; og de aade i Engen.
19. Og see, efter dem opsteg syv andre Køer, tynde og saare stygge af Skikkelse, og magre paa Kjød; jeg haver ikke seet saa stygge som dem, i ganske Egypti Land.
20. Og de magre og stygge Køer aade de syv første fede Køer.
21. Og der de havde ædet dem, kjendtes det dog ikke paa dem, at de havde ædet dem, og de vare stygge at see til, ligesom tilforn; og jeg opvaagnede.
22. Og jeg saae, der jeg drømte; og see, syv Ax, som voxte op paa et Straa, fulde og gode.
23. Og see, efter dem opsteg syv tørre Ax, som vare tynde, og svedne af Østenvind.
24. Og de tynde Ax opslugte de syv gode Ax; og jeg haver sagt Spaamændene det, men Ingen kan udtyde mig det.
25. Og Joseph sagde til Pharao: Pharaos Drøm, den er een; Gud giver Pharao tilkjende, hvad han vil gjøre.
26. De syv gode Køer, de ere syv Aar; og de syv gode Ax, de ere syv Aar; det er een Drøm.
27. Og de syv magre og stygge Køer, de som opsteg efter dem, de ere syv Aar, og de syv tomme Ax, svedne af Østenvind, skal være syv Hungers-Aar.
28. Det er det Ord, som jeg haver sagt Pharao: Gud lader Pharao see, hvad han vil gjøre.
29. See, der komme syv Aar med stor Overflødighed i ganske Egypti Land.
30. Og syv Hungers-Aar skal opkomme efter dem, at al den Overflødighed skal glemmes i Egypti Land; og Hungeren skal fortære Landet. 1 Kong. 8, 1.
31. Og der skal ikke vides af den Overflødighed i Landet, for den samme Hunger, som kommer herefter; thi den bliver meget svar.
32. Men at Pharao haver drømt igjen, anden Gang, (betyder,) at det skal visseligen skee af Gud, Gud skal og snarligen gjøre dette.
33. Saa see Pharao sig nu om efter en forstandig og viis Mand, som han kan sætte over Egypti Land.
34. Dette gjøre Pharao, og beskikke Tilsynsmænd over Landet, og tage den femte Deel af Egypti Land, i de syv Overflødigheds Aar.
35. Og de skal samle allehaande Spise udi disse gode tilkommende Aar, og sanke Korn ind, at være under Pharaos Haand, til Spise i Stæderne, og de skal forvare det.
36. Og den Spise skal være beskikket for Landet til de syv Hungerens Aar, som skal komme over Egypti Land; at Landet ikke skal ødelægges af Hunger.
37. Og denne Tale var god for Pharaos Øine, og for alle hans Tjeneres Øine.
38. Og Pharao sagde til sine Tjenere: mon vi kunde finde Nogen som denne (Mand,) en Mand, i hvilken Guds Aand er?
39. Og Pharao sagde til Joseph: efterdi Gud haver ladet dig vide alt dette, da er ingen saa forstandig og viis, som du.
40. Du, du skal være over mit Huus, og alt mit Folk skal være dine Ord lydige; alene paa Thronen vil jeg være større end du. c. 45, 8. Ps. 105 21. Ap. G. 7, 10.

41. Og Pharao sagde til Joseph: see, jeg haver sat dig over alt Ægypti Land. c. 42, 6. c. 45, 8. Pſ. 37, 37.

42. Og Pharao tog sin Ring af sin Haand, og satte den paa Josephs Haand; og lod ham føre i hvide Silke-Klæder, og hængte en Guld-Kjæde om hans Hals.

43. Og lod ham kjøre i sin anden Vogn, og de raabte for ham: Abrek!* og han satte ham over ganske Ægypti Land Esth. 6, 10. 11. 1 Mos. 45, 9.

* d. e. bøi Knæ (for ham.)

44. Og Pharao sagde til Joseph: jeg er Pharao; og uden dig skal ingen Mand opløfte sin Haand eller sin Fod i ganske Ægypti Land.

45. Og Pharao kaldte Josephs Navn, Hemmeligheds Aabenbarer, og gav ham Asnat, Datter af Potiphera, Præst i On, til Hustru; saa foer Joseph ud over Ægypti Land.

46. Og Joseph var tredive Aar gammel, der han stod for Pharao, Kongen i Ægypten; og Joseph gik ud fra Pharao, og reiste igjennem ganske Ægypti Land.

47. Og Landet bar i Hobetal i de syv Overflødigheds Aar.

48. Og han samlede al Spise i de syv Aar, som var i Ægypti Land, og lagde Spise i Stæderne; (hvad der voxte) paa Markerne omkring hver Stad til Spise, det lagde han derudi.

49. Saa samlede Joseph Korn, som Havets Sand, overmaade meget; indtil han lod af at tælle, thi der var ikke Tal paa.

50. Og Joseph bleve fødte to Sønner, førend Hungerens Aar kom; hvilke Asnat, Datter af Potiphera, Præst i On, fødte ham. c. 48, 3 ꝛc.

51. Og Joseph kaldte den Førstefødtes Navn Manasse; thi Gud (sagde han) haver ladet mig glemme al min Møie, og alt min Faders Huus.

52. Og den andens Navn kaldte han Ephraim; thi Gud (sagde han) haver gjort mig frugtbar i min Elendigheds Land.

53. Og de syv Overflødigheds Aar endtes, som var i Ægypti Land.

54. Og de syv Hungerens Aar begyndte at komme, saasom Joseph havde sagt; og der var Hunger i alle Landene, men der var Brød i det ganske Ægypti Land. Pſ. 105, 16.

55. Der det ganske Ægypti Land leed Hunger, da raabte Folket til Pharao om Brød; men Pharao sagde til alle Ægypter: gaaer til Joseph, hvad han siger eder skal I gjøre.

56. Der Hungeren var i alt Landet, da oplod Joseph alle (Steder,) som noget var udi, og solgte Ægypterne (Korn); thi Hungeren tog Overhaand i Ægypti Land. c. 42, 6.

57. Og alle Lande kom til Ægypten, at kjøbe, til Joseph; thi den Hunger var meget svar i alle Lande. c. 12, 10.

42. Capitel.

Jakob sender sine ti Sønner til Ægypten at kjøbe Korn; de komme til Joseph, bøie sig for ham, kjende ham ikke, ꝛc. 1-8. Joseph anstiller sig haard imod dem, kalder dem Speidere, kaster dem i Fængsel, lader dem endeligen drage til deres Fader, men beholder Simeon tilbage, og de maae love, at føre deres yngste Broder derned; han lader lægge Pengene i deres Poser igjen, 9-20. De komme til Jakob, og han med dem forfærdes over disse Hændelser, 29-38.

1. Der Jakob saae, at Korn var tilfals i Ægypten, da sagde Jakob til sine Sønner: hvi see I paa hverandre?

2. Og han sagde: see, jeg hører, at der er Korn tilfals i Ægypten; farer did ned, og kjøber til os derfra, at vi maae leve og ikke døe. Ap. G. 7, 12.

3. Saa fore Josephs ti Brødre ned, at kjøbe Korn i Ægypten.

4. Men Jakob lod ikke BenJamin, Josephs Broder, fare med sine Brødre; thi han sagde: ham maatte nogen Ulykke vederfares.

5. Saa kom Israels Sønner, at kjøbe Korn, iblandt (andre,) som kom; thi der var Hunger i det Land Canaan.

6. Og Joseph han var Regent over Landet, han var den, som solgte til alt Folket i Landet; og Josephs Brødre kom, og de faldt ned for ham paa deres Ansigt til Jorden. c. 41, 40 ꝛc.

7. Og Joseph saae sine Brødre, og kjendte dem, og holdt sig fremmed mod dem, og talede haarde Ting med dem, og sagde til dem: hvorfra komme I? og de sagde: fra det Land Canaan, for at kjøbe Spise. v. 30.

8. Og Joseph kjendte sine Brødre; men de, de kjendte ham ikke.

9. Og Joseph kom de Drømme ihu, som han havde drømt om dem, og sagde til dem: I ere Speidere, I ere komne at besee, hvor Landet er blot c 37, 5 flg.

kjøbe Spise.
11. Vi ere alle een Mands Sønner: vi ere redelige, dine Tjenere ere ikke Speidere.
12. Og han sagde til dem: nei, men I ere komne for at besee, hvor Landet er blot.
13. De svarede: vi dine Tjenere vare tolv Brødre, een Mands Sønner i Canaans Land; og see, den Yngste er endnu hos vor Fader, men den ene er ikke til. c. 37, 33.
14. Og Joseph sagde til dem: det er det, som jeg haver talet til eder, der jeg sagde: I ere Speidere.
15. Derpaa skal I prøves: saa vist Pharao lever, skal I ikke komme herfra, uden eders yngste Broder kommer hid. c. 43, 4.
16. Sender een af eder bort, og han skal hente eders Broder; men I skal være fangne, og eders Ord skal prøves, om I fare med Sandhed; thi hvis ikke, da ere I, saa vist Pharao lever, Speidere.
17. Og han lagde dem tilsammen i Forvaring i tre Dage.
18. Men den tredie Dag sagde Joseph til dem: gjører dette, saa skal I leve; jeg frygter Gud.
19. Dersom I ere redelige, da lader een af eders Brødre bindes i eders Forvaringshuus; men farer I (andre) hen, og fører (hjem) det, som I have kjøbt mod Hunger for eders Huse.
20 Og henter eders yngste Broder til mig, saa skal eders Ord troes, og I skal ikke døe; og de gjorde saaledes.
21. Men de sagde, den ene til den anden: vi forskyldte sandeligen dette paa vor Broder, at vi saae hans Sjels Angest, idet han bad os, og vi vilde ikke høre: derfor kommer denne Angest over os.
22. Og Ruben svarede dem, og sagde: talede jeg det ikke til eder, der jeg sagde: synder ikke mod Drengen, og I hørte ikke: og see, hans Blod udkræves ogsaa.
c. 37, 21. 22.
23. Men de vidste ikke, at Joseph forstod det; thi Tolken (talede) imellem dem.
24. Og han vendte sig fra dem, og græd; og han vendte sig til dem igjen, og talede med dem, og tog fra dem Simeon, og bandt ham for deres Øine. c. 43, 22.
25. Og Joseph befoel, at man skulde fylde deres Kar med Korn, og give dem deres Penge igjen, hver i sin Sæk, og give dem Tæring paa Veien; og han gjorde saa mod dem
27. Men der den eene lod sin Sæk op, for at give sit Asen Foder i Herberget, da saae han sine Penge, og see, de laae oven i hans Pose. v. 25. 28.
28. Og han sagde til sine Brødre: mine Penge ere komne igjen, og see, de ere ogsaa i min Pose; da faldt deres Mod, og de forskrækkedes imellem hverandre, og sagde: hvorfor haver Gud gjort os dette?
29. Og de kom til Jakob, deres Fader, til Canaans Land; og de gave ham tilkjende alt det, som dem var vederfaret, og sagde:
30. Den Mand, som er Herre i Landet talede os haardeligen til, og holdt os for Landets Speidere. v. 7.
31. Og vi svarede ham: vi ere redelige, vi have ikke været Speidere.
32. Vi vare tolv Brødre, vor Faders Sønner; den eene er ikke til, og den Yngste er endnu hos vor Fader i Canaans Land. v. 13.
33. Da sagde Manden, Landets Herre, til os: derpaa vil jeg kjende, om I ere redelige: lader den eene af eders Brødre blive hos mig, og tager (hvad I behøve) mod Hunger for eders Huse, og farer hen.
34. Og henter eders yngste Broder til mig, saa kan jeg kjende, at I ere ikke Speidere, men at I ere redelige; saa vil jeg give eder eders Broder (igjen,) og I maae handle i Landet.
35. Og det skede, der de tømte deres Sække, see, da var hvers Penge-Knude i hans Sæk; og de saae deres Penge-Knuder, de og deres Fader, og frygtede.
36. Da sagde Jakob deres Fader til dem: I berøve mig mine Børn: Joseph er ikke til, og Simeon er ikke til, og Benjamin vil I tage hen; det gaaer altsammen over mig. c. 43, 13.
37. Og Ruben talede til sin Fader og sagde: du maae slaae begge mine Sønner ihjel, om jeg ikke fører ham til dig (igjen); giv ham i min Haand, og jeg, jeg vil føre ham til dig igjen.
38. Og han sagde: min Søn skal ikke fare ned med eder; thi hans Broder er død, og han er alene bleven igjen, og møder ham nogen Ulykke paa Veien, som I drage hen paa, da skal I føre mine graae Haar med Sorg til Graven.
c. 44, 22. 29 fgg.
39. Og den Hunger var svar i Landet.

43. Capitel.

Jakob maa endeligen samtykke i at lade BenJamin drage ned med sine Brødre, og giver dem dobbelte Penge og Skienk med til Joseph, 1-14. Joseph lader dem byde til Bords hos sig, taler venligen med dem, og beværter dem, 15-33.

1. Og det skede, der de havde fortæret Kornet, som de havde hentet fra Egypten, da sagde deres Fader til dem: farer hen igjen, (og) kjøber os lidet Spise.

2. Da talede Juda til ham, sigende: Manden vidnede alvorligen for os, og sagde: I skal ikke see mit Ansigt uden eders Broder er med eder. c. 42, 20.

3. Om du (nu) sender vor Broder med os, vil vi fare ned, og kjøbe dig Spise.

4. Men dersom du ikke vil sende ham, fare vi ikke ned; thi Manden sagde til os: I skal ikke see mit Ansigt, uden eders Broder er med eder.

5. Og Israel sagde: hvi have I gjort ilde mod mig, at kundgjøre Manden, at I have endnu en Broder?

6. Og de sagde: Manden spurgte nøie om os, og om vor Slægt, og sagde: lever eders Fader endnu? have I (endnu nogen) Broder? da kundgjorde vi ham, eftersom han adspurgte: hvorlunde kunde vi saa lige vide, at han skulde sige: fører eders Broder ned? c. 42, 7. c. 44, 19.

7. Da sagde Juda til Israel sin Fader: lad Drengen fare med mig, at vi kan gjøre os rede, og drage hen, og leve, og ikke døe, baade vi, og du, og vore smaae Børn.

8. Jeg, jeg vil være ansvarlig for ham, du maae kræve ham af min Haand; dersom jeg ikke fører ham (igjen) til dig, og sætter ham for dit Ansigt, da vil jeg bære Skyld for dig alle Dage. c. 44, 32.

9. Thi dersom vi ikke havde tøvet, da havde vi nu to Gange været her igjen.

10. Og Israel deres Fader sagde til dem: om det skal saa være, da gjører dette: tager af Landets bedste (Frugt) i eders Kar, og fører Manden det ned til Skjenk: lidet Balsom, og lidet Honning, Urter og Ladanum, Dadler og Mandler.

11. Tager og dobbelte Penge med eder; og de Penge, som vare komne oven i eders Poser, tager igjen med eder, maaskee det er en Vildfarelse.

12. Og tager eders Broder; og gjører eder rede, farer igjen til Manden.

13. Og den almægtige Gud give eder Barmhjertighed for den Mand, at han lader følge den anden eders Broder, og BenJamin; og jeg, skal jeg da være berøvet mine Børn, saa er jeg berøvet mine Børn. 2 Sam. 2, 6. Esth. 4, 16.

14. Saa toge Mændene denne Skjenk, og toge dobbelte Penge i deres Haand, og BenJamin; og gjorde sig rede, og droge ned til Egypten, og stode for Josephs Ansigt.

15. Da saae Joseph BenJamin med dem, og sagde til den, som forestod hans Huus: før de Mænd til Huset, og slagt Slagteqvæg, og tilbered; thi de Mænd skal faae Mad med mig til Middag.

16. Og Manden gjorde, saasom Joseph sagde; og Manden førte Mændene i Josephs Huus.

17. Men Mændene frygtede, fordi de bleve førte i Josephs Huus, og sagde: vi ere indførte for de Penges Skyld, som ere gjenkomne i vore Poser tilforn, at han kan vælte sig ind paa os, og overfalde os og tage os til Trælle, og vore Asener.

18. Derfor gik de til Manden, som forestod Josephs Huus og talede med ham for Døren paa det Huus,

19. Og de sagde: (hør) mig, min Herre! vi vare jo tilforn dragne ned, til at kjøbe Spise;

20. Og det skede, der vi kom i Herberget og oplode vore Poser, see, da havde hver sine Penge oven i sin Pose, vore Penge med deres Vægt; derfor have vi ført dem med os igjen,

21. Og vi have taget andre Penge ned med os, til at kjøbe Spise for; vi vide ikke, hvo der lagde vore Penge i vore Poser.

22. Og han sagde: Fred være med eder, frygter ikke! eders Gud og eders Faders Gud haver givet eder et Liggendefæ i eders Pose, eders Penge kom til mig; og han lod Simeon ud til dem. c. 31, 39. c. 42, 24.

23. Og Manden førte Mændene i Josephs Huus, og gav dem Vand, og de toede deres Fødder; og han gav deres Asener Foder. c. 18, 4. c. 19, 2. Luc. 7, 44.

24. Men de tilberedte Gaven, indtil Joseph kom om Middagen; thi de havde hørt de skulde faae Mad der.

25. Og Joseph kom ind i Huset, og de bare ham den Skjenk, som de havde i deres Haand, ind i Huset; og de faldt ned for ham paa Jorden. c. 42, 6.

26. Men han hilsede dem, og sagde: gaaer det eders Fader den Gamle vel, som I talte om? lever han endnu? c. 29, 6.

27. De sagde: det gaaer din Tjener vor

Fader vel, han lever endnu; og de boiede sig, og faldt ned for ham. c. 37, 7.

28. Da oploftede han sine Øine, og saae BenJamin sin Broder, sin Moders Søn, og sagde: er denne eders yngste Broder, som I fortalte mig om? og han sagde: Gud være dig naadig, min Søn!

29. Og Joseph skyndte sig, thi hans Hjerte brændte imod hans Broder, og han opsøgte, hvor han kunde græde; og han gik ind i Kammeret, og græd der.

30. Og der han havde toet sit Ansigt, da gik han ud, og holdt sig, og sagde: lægger Brød (paa Bordet).

31. Saa lagde de for ham særdeles, og for dem særdeles, og for Ægypterne, som aade med ham, særdeles; fordi Ægypterne kunne ikke æde Brød med Ebræerne, thi det er Ægypterne en Vederstyggelighed.
2 Mos. 8, 26.

32. Og de sad lige for ham, den Førstefødte efter sin Førstefødsel, og den Yngste efter sin Ungdom; derover forundrede Mændene sig imellem dem indbyrdes.

33. Og han lod bære Retter af (det, som var) for ham, til dem, og lod BenJamins Ret være mere, end alle deres Retter, fem Gange; og de drak, og bleve drukne med ham. Hag. 1, 6 Joh. 2, 19.

44. Capitel.

Joseph lader lægge sin Skaal i BenJamins Sæk, og da den findes deri, stiller han sig an, som han vilde betælde ham til en Træl, 1-13. Juda taler derværgelsen til Joseph for BenJamin, og beder, at han maatte blive Josephs Tjener i hans Sted, 14-34.

1. Og han befoel den, som forestod hans Huus, og sagde: fyld Mændenes Pose med Spise, eftersom de kan føre; og læg hvers Penge øverst i hans Pose.

2. Og min Skaal, den Sølvskaal, skal du lægge øverst i den Yngstes Pose, og Pengene for hans Korn; og han gjorde efter Josephs Ord, som han havde sagt.
c. 43, 16.

3. Om Morgenen, der det blev lyst, bleve Mændene udladte, og deres Asener.

4. Der de vare farne af Staden, og ikke komne langt, sagde Joseph til den, som forestod hans Huus: staae op, forfølg de Mænd, og naar du naaer dem, da skal du sige til dem: hvorfor have I betalt ondt for godt? Ps. 35, 12. Ps. 38, 21.

5. Er det ikke det, som min Herre drikker af? og han, han kan vist forfare derved; I have ilde gjort, det I have gjort.

6. Og han naaede dem, og talede disse Ord til dem.

7. Og de sagde til ham: hvi taler min Herre saadanne Ord? det være langt fra dine Tjenere, at gjøre saadan Gjerning.

8. See, de Penge, som vi fandt oven i vore Poser, have vi ført til dig igjen af Canaans Land; hvorledes skulde vi da stjæle af din Herres Huus Sølv eller Guld?

9. Hvilken den findes hos af dine Tjenere, skal døe; dertil vil vi ogsaa være min Herre til Tjenere. c. 31, 32.

10. Og han sagde: ja nu, det skal saa være, efter eders Ord; hos hvilken den findes, han skal være min Tjener, og I skal være frie.

11. Saa hastede de, og hver lagde sin Pose ned paa Jorden, og hver oplod sin Pose.

12. Og han randsagede; han begyndte paa den Ældste, og endte med den Yngste, og Skaalen fandtes udi BenJamins Pose.

13. Da reve de deres Klæder, og hver lagde paa sit Asen, og de fore til Staden igjen. c. 37, 29. 4 Mos. 14, 6. Jos. 7, 6.

14. Og Juda og hans Brødre kom til Josephs Huus, og han var endnu selv der; og de faldt til Jorden for hans Ansigt.
c. 37, 7. 9. c. 42, 6.

15. Da sagde Joseph til dem: hvad er dette for en Gjerning, som I have gjort? vide I ikke, at en Mand, som jeg er, kunde vist forfare?

16. Og Juda sagde: hvad skal vi sige til min Herre? hvad skal vi tale? og hvormed vil vi retfærdiggjøre os? Gud haver fundet dine Tjeneres Misgjerninger; see, vi ere min Herres Tjenere, baade vi, saa og den, som Skaalen er funden hos.

17. Og han sagde: det være langt fra mig, at gjøre dette: den Mand, som Skaalen er funden hos, skal være min Tjener; men drager I op med Fred til eders Fader.

18. Da gik Juda frem til ham, og sagde: (hør) mig, min Herre, Kjære, lad din Tjener tale et Ord for min Herres Øren; og lad din Vrede ikke forhaste sig paa din Tjener; thi du er ligesom Pharao.

19. Min Herre spurgte sine Tjenere ad, og sagde: have I og en Fader eller Broder? c. 43, 6 2c.

20. Da sagde vi til min Herre: vi have en gammel Fader, og (han) haver en ung Søn, (han avlede i sin) Alderdom; og hans Broder er død, og han, han er alene bleven igjen, efter sin Moder, og hans Fader haver ham kjær. c. 42, 13. c. 37, 3.

21. Da sagde du til dine Tjenere: fører ham ned til mig, at jeg kan see ham.

22. Da sagde vi til min Herre: Drengen kan ikke forlade sin Fader; dersom han forlod sin Fader, da døer han.

23. Da sagde du til dine Tjenere: dersom ikke eders yngste Broder kommer ned med eder, skal I ikke see mit Ansigt mere.
c. 42, 15. c. 43, 2. 4.

24. Og det skede, at vi fore op til din Tjener, min Fader; og vi gave ham min Herres Tale tilkjende.

25. Da sagde vor Fader: drager hen igjen, kjøber os lidet Spise. c. 43, 1.

26. Da sagde vi: vi kan ikke fare ned, uden vor yngste Broder er med os, da vil vi reise ned; thi vi kan ikke see den Mands Ansigt, dersom vor yngste Broder ikke er med os.

27. Da sagde din Tjener, min Fader, til os: I vide, at min Hustru haver født mig to.

28. Og den eene gik ud fra mig, og jeg sagde: visseligen er han aldeles reven (ihjel), og jeg har ikke seet ham hidindtil.
c. 37, 33.

29. Dersom I toge ogsaa denne fra mit Ansigt, og han kom til Ulykke, da førte I mine graae Haar med Ulykke ned i Graven. c. 42, 38. c. 37, 35.

30. Og nu, dersom jeg kommer til din Tjener, min Fader, og Drengen er ikke med os, efterdi hans Sjel er bunden til Drengens Sjel;

31. Da skeer det, naar han seer, at Drengen ikke er der, at han døer; saa nedførte dine Tjenere din Tjeners vor Faders graae Haar med Sorg i Graven. v. 29.

32. Thi jeg din Tjener blev ansvarlig for Drengen, (at han) ikke (skulde blive tilbage) hos min Fader, og sagde: dersom jeg ikke fører ham til dig (igjen,) da vil jeg bære Skyld for min Fader alle Dage.
c. 43, 8.

33. Og nu, Kjære, lad din Tjener blive min Herres Tjener for Drengen, at Drengen maa fare op med sine Brødre.

34. Thi hvorledes skulde jeg fare op til min Fader, og Drengen skulde ikke være med mig? jeg maatte da see paa det Onde, som skulde ramme min Fader.

45. Capitel.

Joseph giver sig tilkiende for sine Brødre, taler venligen med dem, viser dem Guds Forsyn i denne Gjerning, 1-8. Byder dem at hente hans Fader ned, ja at komme derned med alt det, de eiede, giver dem Skienk, Læring og Vogne med, 9-24. De forkyndte Jakob dette glædelige Budskab. 25-28.

1. Og Joseph kunde ikke holde sig for alle dem, som stode hos ham, og han raabte: lader hver Mand gaae ud fra mig; og ikke en Mand stod hos ham, der Joseph gav sig tilkjende for sine Brødre.
Ap. G. 7, 13.

2. Og han udgav sin Røst i Graad, og Ægypterne hørte det, og Pharaos Huus hørte det.

3. Og Joseph sagde til sine Brødre: jeg er Joseph, lever min Fader endnu? og hans Brødre kunde ikke svare ham; thi de forfærdedes for hans Ansigt.

4. Da sagde Joseph til sine Brødre: kommer dog hid til mig, og de gik frem; og han sagde: jeg er Joseph eders Broder, den I solgte til Ægypten.
c. 37, 28 rc. Ap. G. 7, 9.

5. Men bekymrer eder nu intet, og lader det ikke misbhage for eders Øine, at I solgte mig hid; thi at (I skal blive holdne) ved Live, haver Gud sendt mig (hid) for eder. c. 50, 20. 21.

6. Thi nu haver der været to Aar Hunger i Landet; og endnu er fem Aar, i hvilke der skal ikke være Pløining, eller Høst.

7. Men Gud haver sendt mig for eder, at lade eder blive tiloverS i Landet, og lade eder leve til en stor Befrielse.

8. Og nu, ikke I haver sendt mig hid, men Gud; og han haver sat mig til en Fader for Pharao, og til en Herre over alt hans Huus, og en Hersker i alt Ægypti Land. c. 41, 40. 41.

9. Skynder eder, og drager op til min Fader; og I skal sige ham: saa siger din Søn Joseph: Gud haver sat mig til en Herre over al Ægypten: kom ned til mig, tøv ikke. c. 41, 43. Ap. G. 7, 14.

10. Og du skal boe i Gosen Land, og være nær hos mig, du og dine Børn, og dine Børneborn; og dit Qvæg, og dine Øxne, og alt det, du haver. c. 46, 28.

11. Og jeg vil opholde dig der; thi endnu er fem Aar Hunger: paa det du skal ikke fordærves af Armod, du og dit Huus, og alt det, som dig hører til.

12. Og see, eders Øine see, og min Broders BenJamins Øine, at jeg taler mundtligen til eder.

13. Og I skal forkynde min Fader al min Herlighed i Ægypten, og alt det

som I have seet; og skynder eder, og lader min Fader komme hid ned.

14. Saa faldt han om BenJamins sin Broders Hals, og græd; og BenJamin græd om hans Hals. c. 33, 4. c. 46, 9.

15. Og han kyssede alle sine Brødre, og græd over dem; og derefter talede hans Brødre med ham.

16. Og det rygtedes i Pharaos Huus, og der sagdes: Josephs Brødre ere komne; det var godt baade for Pharaos Dine, og hans Tjeneres Dine.

17. Og Pharao sagde til Joseph: sig til dine Brødre: gjører dette, læsser paa eders Dyr, og gaaer, at I maae komme til Canaans Land.

18. Og tager eders Fader, og eders Huus-(Folk,) og kommer til mig; og jeg vil give eder det Bedste i Ægypti Land, at I skal æde af Landets Fedme.

19. Og det er dig befalet, gjører dette: tager eder Vogne af Ægypti Land til eders Børn og til eders Hustruer, og fører eders Fader (derpaa,) og kommer.

20. Og lader eders Dine ikke see hen til eders Boeskab; thi det Bedste, som er i al Ægypti Land, er eders.

21. Og Israels Sønner gjorde saa; og Joseph gav dem Vogne, efter Pharaos Ord, og gav dem Tæring paa Veien.

22. Han gav hver af dem alle Klædninger til at omskifte; men BenJamin gav han tre hundrede (Sekel) Sølv, og fem Klædninger til at omskifte.

23. Og han sendte sin Fader ligerviis ti Asener, som bare af det bedste (Gods) af Ægypten; og ti Aseninder, som bare Korn, og Brød, og Føde til hans Fader paa Veien.

24. Og han lod sine Brødre fare, og de gik; og han sagde til dem: kives ikke paa Veien. c. 13, 8. Matth. 5, 9.

25. Saa droge de op fra Ægypten; og de kom i det Land Canaan, til Jakob deres Fader.

26. Og de forkyndte ham, sigende: Joseph lever endnu, og han er en Hersker over alt Ægypti Land; men hans Hjerte blev svagt, thi han troede dem ikke.

c. 4, 41. Luc. 24, 41.

27. Da sagde de ham alle Josephs Ord, som han havde sagt til dem, og han saae Vognene, som Joseph havde sendt til at føre ham paa; og Jakobs deres Faders Aand blev levendes. 1 Thess. 3, 8.

28. Og Israel sagde: det er Meget, Joseph min Søn lever endnu; jeg vil fare hen, og see ham, før jeg døer. c. 47, 30.

46. Capitel.

Jakob reiser til Ægypten med sit ganske Huus; HErren styrker ham i hans Forsæt, og trøster ham, 1-7. Alle Sjele af Jakobs Huus, som kom i Ægypten, vare halvfjerdsindstyve, 8-27. Joseph kommer til Jakob; lover at tale for sin Faders Huus til Pharao, etc. 28-34.

1. Og Israel reiste med alt det, han havde, og kom til Beersheba; og slagtede sin Faders Isaaks Gud Slagtoffer.

2 Mos. 1, 1. Jos. 24, 4. Ps. 105, 23. Es. 52, 4. Ap. G. 7, 15. 1 Mos. 26, 23.

2. Og Gud talede til Israel i Syner om Natten, og sagde: Jakob! Jakob! og han sagde: see, her er jeg. c. 31, 11.

1 Sam. 3, 10.

3. Og han sagde: jeg er din Gud, din Faders Gud; frygt ikke for at drage ned til Ægypten, thi der vil jeg gjøre dig til et stort Folk. c. 35, 11. c. 48, 4.

4. Jeg, jeg vil fare ned med dig i Ægypten, og jeg vil ogsaa visseligen føre dig op (igjen), og Joseph skal lægge sin Haand paa dine Dine. c. 50, 1.

5. Saa gjorde Jakob sig rede (at drage) fra Beersheba; og Israels Sønner førte Jakob deres Fader, og deres smaa Børn, og deres Hustruer paa Vognene, som Pharao havde sendt, til at føre ham paa. c. 45, 21.

6. Og de toge deres Fæ, og deres Gods, som de havde forhvervet i Canaans Land, og kom til Ægypten, Jakob og al hans Sæd med ham. c. 31, 18.

7. Hans Sønner, og hans Sønners Sønner med ham, hans Døttre, og hans Sønners Døttre, og al hans Sæd; han førte dem med sig til Ægypten.

8. Og disse ere Israels Børns Navne, som kom i Ægypten, Jakob og hans Sønner: Ruben var Jakobs Førstefødte,

c. 29, 32. c. 49, 3.

9. Og Rubens Sønner: Hanoch, og Pallu, og Hezron, og Charmi. 2 Mos. 6, 14.

10. Og Simeons Sønner: Jemuel, og Jamin, og Ohad, og Jachin, og Zohar, og Saul, den Cananæiskes Søn.

2 Mos. 6, 15.

11. Og Levi Sønner: Gerson, Kahat, og Merari. 2 Mos. 6, 16.

12. Og Judæ Sønner: Er og Onan, og Sela, og Perez og Sera; men Er og Onan vare døde i Canaans Land; og Perez Sønner vare Hezron og Hamul.

c. 38, 3. 4. 29. 30. 1 Krøn. 2, 3. Matth. 1, 3.

13. Og Isaschars Sønner: Thola, og Puah, og Job, og Simeon. 1 Krøn. 7, 1.

14. Og Sebulons Sønner: Sered, og Elon, og Jahleel. 4 Mos. 26, 26.

15. Disse ere Leas Børn, som hun fødte Jakob i Paddan-Aram, og hans Datter var Dina; alle hans Sønners og hans Døttres Sjele vare tre og tredive.

16. Og Gads Sønner: Ziphion, og Haggi, Suni og Ezbon, Eri, og Arodi, og Areli. 4 Mos. 26, 15. 16. 17.

17. Og Asers Sønner: Jimna, og Jisua, og Jisui, og Bria, og Serah, deres Søster; og Brias Sønner: Heber og Malchiel. 1 Krøn. 7, 30. 31.

18. Disse ere Silpas Børn, hvilken Laban gav Lea sin Datter; og hun fødte Jakob disse, som ere sexten Sjele.

19. Rachels, Jakobs Hustrues, Sønner: Joseph og BenJamin.

20. Og Joseph bleve (Sønner) fødte i Egypti Land, som Asnat, Datter af Potiphera, Præst i On, fødte ham: Manasse og Ephraim. c. 41, 50 ꝛc.

21. Og BenJamins Sønner: Bela og Becher, og Asbel, Gera og Naaman, Ehi og Ros, Muppim, og Huppim, og Ard.
1 Krøn. 7, 6. c. 8, 1.

22. Disse ere Rachels Børn, som fødtes Jakob, alle Sjele fjorten.

23. Og Dans Søn: Husim.
4 Mos. 26, 42.

24. Og Naphthali Sønner: Jazeel, og Gunni, og Jezer, og Sillem. 1 Krøn. 7, 13.

25. Disse ere Bilhas Sønner, hvilken Laban gav Rachel sin Datter, og hun fødte Jakob disse; alle de ere syv Sjele.

26. Alle de Sjele, som kom med Jakob i Egypten, som vare udkomne af hans Lend, foruden Jakobs Sønners Hustruer, ere alle sex og tresindstyve Sjele.

27. Og Josephs Sønner, som fødtes ham i Egypten, vare to Sjele: alle Sjele af Jakobs Huus, som kom i Egypten, vare halvfjerdsindstyve.
2 Mos. 1, 5. 4 Mos. 10, 22.

28. Og han sendte Juda for sig til Joseph, at vise (det Land) Gosen for sig; og de kom til Gosen Land.

29. Da lod Joseph spænde for sin Vogn, og drog op at møde Israel sin Fader til Gosen; og han saaes af ham, og faldt om hans Hals, og græd længe om hans Hals. c. 33, 4. c. 45, 14

30. Da sagde Israel til Joseph: jeg vil nu (gjerne) døe, efterat jeg har seet dit Ansigt, at du er endnu levende. c. 45, 28.

31. Og Joseph sagde til sine Brødre, og til sin Faders Huus: jeg vil drage op og give Pharao tilkjende, og sige til ham: mine Brødre og min Faders Huus, som var i Canaans Land, ere komne til mig.
c. 47, 1.

32. Og de Mænd ere Faare-Hyrder; thi de ere Mænd, (som omgaaes) med Fæ; og deres Faar, og deres Øxen, og alt det, de have, have de ført hid.

33. Og det skal skee, naar Pharao kalder ad eder, og han siger: hvad er eders Haandtering?

34. Da skal I sige: dine Tjenere ere Mænd, (som omgaaes) med Fæ, fra vor Ungdom og indtil nu, baade vi, og vore Fædre; paa det I maae boe i det Land Gosen; thi alle Faare-Hyrder ere Egypterne en Vederstyggelighed. c. 43, 31.

47. Capitel.

Fem af Josephs Brødre stilles for Pharao; han lader dem boe i Gosen Land; Jakob velsigner Pharao, 1-10. Joseph opholder sin Faders Huus, og Egypterne, med Brød, ꝛc. 11-26. Jakob tager en Eed af Joseph, at han skal lade ham begrave i Canaan, 27-31.

1. Og Joseph kom, og forkyndte Pharao det, og sagde: min Fader og mine Brødre, og deres Faar og deres Øxen, og alt det de have, ere komne af Canaans Land; og see, de ere i Gosen Land.
Ap. G. 7, 13. 1 Mos. 45, 10.

2. Og af sine Brødre tog han fem Mænd, og stillede dem for Pharao.

3. Da sagde Pharao til hans Brødre: hvad er eders Haandtering? og de sagde til Pharao: dine Tjenere ere Faare-Hyrder, baade vi, og vore Fædre. c. 46, 33. 34.

4. Og de sagde til Pharao: vi ere komne, at være fremmede i Landet, thi der er ingen Føde til det Qvæg, som dine Tjenere have; thi den Hunger er svar i Canaans Land; og nu, Kjære, lad dine Tjenere boe i Gosen Land. c. 42, 39.

5. Og Pharao talede til Joseph, og sagde: din Fader og dine Brødre ere komne til dig.

6. Egypti Land er for dig, lad din Fader og dine Brødre boe paa det bedste (Sted) i Landet; lad dem boe i Gosen Land, og dersom du veed, at der er duelige Mænd iblandt dem, da sæt dem til

7. Og Joseph førte Jakob sin Fader ind, og stillede ham for Pharaos Ansigt; og Jakob velsignede Pharao. c. 14, 10.

8. Og Pharao sagde til Jakob: hvor gammel er du?

9. Og Jakob sagde til Pharao: min Udlændigheds Aars Dage ere hundrede og tredive Aar; faa og onde have mit Livs Aars Dage været og have ikke naaet til mine Fædres Livs Aars Dage, i deres Udlændigheds Dage. Ebr. 11, 13.

10. Og Jakob velsignede Pharao, og gik ud fra Pharao.

11. Men Joseph lod sin Fader og sine Brødre boe, og gav dem Eiendom i Ægypti Land, paa det bedste (Sted) i Landet, (som var) i det Land Raamses; saasom Pharao havde befalet. 2 Mos. 1, 11.

12 Og Joseph opholdt sin Fader og sine Brødre, og alt sin Faders Huus med Brød, til de smaa Børns Mund.

13 Og der var ikke Brød i alt Landet, thi Hungeren var saare svar, saa at Ægypti Land og Canaans Land forsmægtede for Hungerens Skyld. v. 4.

14 Og Joseph samlede alle Pengene, som fandtes i Ægypti Land og i Canaans Land, for det Korn, som de kjøbte; og Joseph lod Pengene komme i Pharaos Huus.

15 Og der Pengene vare udgivne af Ægypti Land, og af Canaans Land, da kom alle Ægypter til Joseph og sagde: skaf os Brød, og hvi skulle vi døe for dig? thi Pengene ere borte. v. 19.

16 Og Joseph sagde: flyer hid eders Fæ, saa vil jeg give eder (Brød) for eders Fæ, dersom Pengene ere borte.

17. Saa førte de deres Fæ til Joseph, og Joseph gav dem Brød for Hestene, og for Qvæget, som de eiede, og for Øxnene, som de eiede, og for Asener; saa hjalp han dem med Brød for deres Fæ i det samme Aar.

18. Der det samme Aar havde Ende, da kom de i det andet Aar til ham, og sagde til ham: vi ville ikke dølge for min Herre, at (ikke alene) Pengene ere borte, (men) og Fæet, som vi eiede, (er kommet) til min Herre; vi have intet tilbage til min Herre uden vore Legemer og vor Jord.

19. Hvi skulle vi døe for dine Øine, baade vi og tilmed vor Jord (blive øde?) kjøb (os) og vor Jord for Brød; og vi, vi med vor Jord vil være Pharaos Tje-

20. Og Joseph kjøbte al Ægypti Jord til Pharao; thi de Ægypter solgte hver sin Ager, fordi den Hunger var svar over dem; og Landet blev Pharaos.

21. Og han lod Folket flytte til Stæderne, fra (den ene) Grændses Ende udi Ægypten, og indtil (den anden) Ende derpaa.

22. Alene Præsternes Jord kjøbte han ikke; thi Præsterne havde (deres) beskikkede Deel af Pharao; og de aade deres beskikkede Deel, som Pharao havde givet dem, derfor solgte de ikke deres Jord.

23. Da sagde Joseph til Folket: see, jeg haver i Dag kjøbt eder og eders Jord til Pharao; see, der have I Sæd, og I skal saae Jorden.

24. Og det skal være til adskillig Grøde, (hvoraf) I skal give Pharao den femte Part; de fire Parter skal I beholde til Sæd til Ageren, og til eders Spise, og for dem, som ere i eders Huse, og til eders smaa Børn, at æde.

25. Og de sagde: du haver holdet os ved Live; lad os finde Naade for min Herres Øine, og vi vil være Pharaos Tjenere.

26. Saa gjorde Joseph det til en Skik indtil denne Dag over Ægypti Jord, at Pharao skulde have den femte Part; alene ste Præsternes Jord for dem særdeles blev ikke Pharaos.

27. Og Israel boede i Ægypti Land, i Gosen Land; og de holdte sig i det, og vare frugtbare, og bleve saare mangfoldige. 2 Mos. 1, 7. 12. c. 5, 5.
Ps. 105, 24. Ap. G. 7, 17.

28. Og Jakob levede i Ægypti Land sytten Aar; og Jakobs Dage (nemlig) hans Livs Aar, vare hundrede og syv og fyrretyve Aar.

29. Og Israels Dage kom nær, at han skulde døe, og han kaldte ad sin Søn Joseph, og sagde til ham: Kjære, dersom jeg haver fundet Naade for dig, da læg, Kjære, din Haand under min Lend, og beviis Miskundhed og Troskab mod mig, at du, Kjære, ikke begraver mig i Ægypten. c. 24, 2.

30. Og jeg vil ligge hos mine Fædre, og du skal føre mig fra Ægypten, og begrave mig i deres Grav; og han sagde: jeg, jeg vil gjøre, som du haver sagt. c. 23, 19. 20 &c.

31. Men han sagde: sværg mig, og han svoer ham; og Israel bøiede sig over Knappen i Sengen. Ebr. 11, 21.

48. Capitel.

Jakob bliver syg, Joseph med sine tvende Sønner kommer til ham, hvilke Jakob antager iblandt sine Sønners Tal, 1-7. Jakob velsigner Josephs Sønner, og sætter den Yngste for den Ældste; spaaer, og skjenker Joseph den Stad Sichem, 8-22.

1. Og det skede derefter, at der sagdes til Joseph: see, din Fader er syg, og han tog begge sine Sønner med sig, Manasse og Ephraim.

2. Og det gaves Jakob tilkjende, og sagdes: see, din Søn Joseph kommer til dig; da gjorde Israel sig stærk, og sad paa Sengen.

3. Og Jakob sagde til Joseph: den almægtige Gud aabenbaredes mig i Lus udi Canaans Land, og velsignede mig. c. 28, 13. 19.

4. Og han sagde til mig: see, jeg vil gjøre dig frugtbar, og formere dig, og gjøre dig til en Hob Folk, og give din Sæd efter dig dette Land til Eiendom evindeligen. c. 35, 11. 12. c. 46, 3.

5. Og nu, dine to Sønner, de som dig ere fødte i Egypti Land, før jeg kom til dig i Egypten, de skal høre mig til; Ephraim og Manasse skal høre mig til, som Ruben og Simeon. c. 41, 50. c. 46, 20. Jos. 17, 17.

6. Men din Affødning, som du skal avle efter dem, skal høre dig til; de skal kaldes efter deres Brødres Navn, i deres Arv.

7. Og der jeg kom af Padban, døde Rachel for mig i Canaans Land, paa Veien, der jeg havde endnu et Stykke Vei for at komme til Ephrat; og jeg begrov hende der paa Veien til Ephrat; det er Bethlehem. c. 35, 19 ꝛc.

8. Og Israel saae Josephs Sønner, og sagde: hvo ere disse?

9. Og Joseph sagde til sin Fader: de ere mine Sønner, som Gud haver givet mig paa dette (Sted); og han sagde: Kjære, leed dem til mig, og jeg vil velsigne dem. c. 32, 5.

10. Og Israels Øine vare dumme af Alder, han kunde ikke see; og han lod dem komme til ham, og han kyssede dem, og tog dem i Favn. c. 27, 1. 1 Sam. 3, 2. c. 4, 15. Marc. 10, 16.

11. Og Israel sagde til Joseph: jeg havde ikke tænkt, at see dit Ansigt; og see, Gud haver endog ladet mig see din Sæd.

12. Og Joseph førte dem bort fra hans Knæe, og bøiede sig med sit Ansigt til Jorden.

13. Og Joseph tog dem begge, Ephraim i sin høire Haand, for Israels venstre Haand, og Manasse i sin venstre Haand, for Israels høire Haand; og lod dem komme nær til ham.

14. Og Israel rakte sin høire Haand ud, og lagde paa Ephraims Hoved, dog han var den Yngste, og sin venstre Haand paa Manasses Hoved: videndes gjorde han saaledes med sine Hænder; thi Manasse var den Førstefødte. v. 19.

15. Og han velsignede Joseph, og sagde: den Gud, for hvis Ansigt mine Fædre, Abraham og Isaak, vandrede, den Gud, som føder mig, fra jeg blev til, indtil denne Dag; Ebr. 11, 21. 1 Mos. 32, 9. c. 28, 20.

16. Den Engel, som haver igjenløst mig fra alt Ondt, velsigne Drengene, at de maae kaldes efter mit Navn, og efter mine Fædres Abrahams og Isaaks Navn; og at de maae blive mange, som Fiske, midt i Landet. c. 32, 24. 26. 2 Sam. 4, 9. 1 Kong. 1, 29. Es. 47, 4.

17. Der Joseph saae, at hans Fader lagde sin høire Haand paa Ephraims Hoved, da mishagede det ham; og han tog fat paa sin Faders Haand, for at føre den fra Ephraims Hoved paa Manasses Hoved.

18. Og Joseph sagde til sin Fader: ikke saa, min Fader; thi denne er den Førstefødte, læg din høire Haand paa hans Hoved.

19. Men hans Fader vægrede sig, og sagde: jeg veed det, min Søn, jeg veed: han, han skal ogsaa blive til Folk, og han skal ogsaa blive stor; men hans yngste Broder skal blive større end han, og hans Sæd skal være en stor Hob Folk.

20. Saa velsignede han dem paa den samme Dag, og sagde: ved dig skal Israel velsigne, og sige: Gud sætte dig som Ephraim, og som Manasse; og han satte Ephraim for Manasse. 5. Mos. 33, 17.

21. Og Israel sagde til Joseph: see, jeg døer! og Gud skal være med eder, og føre eder til eders Fædreland igjen. c. 50, 24.

22. Og jeg haver givet dig eengang

Sværd og med min Bue. c. 33, 19.
Jos. 24, 32. Joh. 4, 5.

49. Capitel.

Jakob forkynder sine tolv Sønner, hvad dem og deres Afkom i tilkommende Tider skulde vederfares, 1-28. Befaler dem at begrave ham hos sine Fædre, og døer 147 Aar gammel, 29-33.

1. Og Jakob kaldte ad sine Sønner, og sagde: samler eder, og jeg vil forkynde eder, hvad eder skal vederfares i de sidste Dage. 5 Mos. 33, 1.

2. Kommer tilhobe, og hører, Jakobs Sønner! og hører paa Israel, eders Fader.

3. Ruben, du er min Førstefødte, min Magt og min første Kraft: ypperlig i Værdighed og ypperlig i Styrke.
c. 29, 32. 5 Mos. 21, 17. Ps. 78, 51.

4. Letfærdig som Vandet, du skal ikke være ypperlig, thi du opsteg i din Faders Leie: da besmittede du det — han haver opsteget paa min Seng!
Jos. 24, 18. 1 Mos. 35, 22. 1 Kron. 5, 1.

5. Simeon og Levi ere Brødre; deres Sværd ere Volds Vaaben.

6. Min Sjel skal ikke komme i deres hemmelige Raad, min Ære skal ikke forenes med deres Forsamling; thi i deres Vrede have de slaget Mand ihjel, og i deres Egenvillighed have de ødelagt Oxne.
c. 34, 25.

7. Forbandet være deres Vrede, thi den er streng, og deres Hastighed, thi den er haard: jeg vil fordele dem i Jakob og adsprede dem i Israel.
Jos. 19, 1. c. 21, 3.

8. Juda, dig skal dine Brødre love, din Haand skal være paa dine Fienders Nakke; for dig skal din Faders Sønner falde ned. 1 Kron. 5, 2.

9. Juda er en ung Løve, du opsteg fra Rov, min Søn! han haver bøiet sig, han laae som en Løve, og som en stor Løve; hvo vil vække ham. 5 Mos. 33, 7.

10. Der skal ikke vige Spiir fra Juda, og Læremester fra hans Fødder, forend Siloh skal komme, og Folkene skal hænge ved ham. Es. 9, 6.

11. Han er den, som binder sin Fole til Viintræet, og sin Aseninde Fol til Viinqvisten; han haver toet sit Klæde i Vinen, og sin Kaabe i Viindrueblod.
Hos. 2, 3. 4. c. 7, 8.

Hos. 5, 10. 12.

13. Sebulon skal boe ved Havnen, ved Havet; og han skal være ved Skibenes Havn, og hans Side (naae) til Zidon.
Jos. 19, 10. 5 Mos. 33, 18. 19.

14. Isaschar skal være et (stærk-)benet Asen, som ligger imellem tvende Byrder.
5 Mos. 33, 18.

15. Thi han saae, at Hvilen var god, og at Landet var deiligt, og han haver bøiet sine Skuldre til at bære, og er bleven en skatskyldig Tjener.

16. Dan skal dømme sit Folk, som een af Israels Stammer. Dom. 13, 25.
5 Mos. 33, 22.

17. Dan skal være (som) en Slange paa Veien, (som) en Piil-Slange paa Stien, som beed Hesten i Hælene, og dens Rytter faldt tilbage.

18. HErre, jeg bier efter din Salighed.
Ps. 119, 166.

19. Gad, Tropper skal i Troppe-Viis bekrige ham, og han, han skal i Troppe-Viis bekrige (andre) omsider.
5 Mos. 33, 20. 21. Jos. 1, 12.

20. Af Aser er hans fede Brød; og han, han skal give kongelige Lækkerheder.
5 Mos. 33, 24. 25.

21. Naphthali er en udsluppen Hind; han som giver deilig Tale. 5 Mos. 33, 23.
Dom. 4, 6. c. 5, 1.

22. Joseph er en frugtbar Qvist, ja en frugtbar Qvist ved en Kilde, (dens) Skud gaae op over Muren. 5 Mos. 33, 13 fgg.

23. Og Skytterne forbittrede ham, og skjøde og hadede ham.

24. Og hans Bue blev dog stærk, og hans Hænders Arme styrkedes af Jakobs Mægtiges Hænder; fra da af er han en Hyrde, en Steen i Israel.
c. 50, 21.

25. (Det kommer) fra din Faders Gud, og han skal hjælpe dig, og fra den Almægtige, og han skal velsigne dig, med Velsignelser af Himmelen oven fra, med Velsignelser af Afgrunden, som ligger herunder, med Brysters og Livs Velsignelser.

26. Din Faders Velsignelser ere mægtigere end mine Forfædres Velsignelser, indtil de evige Høies Grændser; de skal komme paa Josephs Hoved, og paa hans Isse, som er adskilt iblandt sine Brødre.

27. BenJamin skal rove (som) en Ulv·

om Morgenen skal han æde Rov, og om Aftenen skal han uddele Bytte.
5 Mos. 33, 1. 2. 1 Sam. 14, 47. Dom. 20, 25.
28. Alle disse ere de tolv Israels Stammer; og dette er det, som deres Fader talede til dem, og velsignede dem, hver efter sin Velsignelse velsignede han dem.
29. Og han befoel dem, og sagde til dem: naar jeg er samlet til mit Folk, da begraver mig hos mine Fædre, i den Hule, som er paa Ephrons den Hethiters Ager.
30. I denne Hule, som er paa den Ager Machpela, som er tvert over for Mamre i Canaans Land, hvilken Abraham kjøbte med Ageren af Ephron den Hethiter, til Begravelses Eiendom, c. 23, 16. 19. 20.
c. 50, 13.
31. Der have de begravet Abraham, og Sara hans Hustrue; der have de begravet Isaak, og Rebekka hans Hustrue; og der haver jeg begravet Lea. c. 25, 9.
c. 23, 19. c. 35, 29.
32. Den Agers Eiendom og den Hule, som er derpaa, (er kjøbt) af Heths Børn.
33. Der Jakob havde gjort Ende paa at byde sine Børn dette, da tog han sine Fødder til sig op paa Sengen, og udgav sin Aand, og blev samlet til sit Folk.
Ap. G. 7, 15.

50. Capitel.

Joseph begræder sin Fader, lader ham balsamere, begierer af Pharao, at han maae drage hen og jorde ham i Canaan, 1-6. Han farer hen, holder en stor Klage over ham og begraver ham, kommer tilbage, 7-14. Hans Brødre frygte for ham, han trøster dem, spaaer og døer, 15-26.

1. Da faldt Joseph over sin Faders Ansigt, og græd over ham, og kyssede ham. c. 46, 4.
2. Og Joseph befoel sine Tjenere, Lægerne, at balsamere hans Fader; saa balsamerede Lægerne Israel.
3. Og fyrretyve Dage bleve fuldendte paa ham, thi saa skulde deres Dage fuldendes, som balsameres; og Ægypterne begræd ham halvfjerdsindstyve Dage.
5 Mos. 34, 8.
4. Og der Græde-Dagene over ham vare forbigangne, da talede Joseph til Pharaos Huus-(Folk) og sagde: Kjære, dersom jeg haver fundet Naade for eders Øine, da taler, Kjære, for Pharaos Øren, og siger: c. 33, 10.
5. Min Fader tog en Eed af mig, og sagde: see, jeg døer; i min Grav, som jeg lod mig grave i Canaans Land, der skal du begrave mig; og nu, Kjære, vil jeg fare op, og begrave min Fader, og jeg vil komme igjen. c. 47, 29. c. 49, 29 fgg.
6. Og Pharao sagde: far op, og begrav din Fader, saasom han tog Eed af dig (derpaa).
7. Og Joseph opfoer for at begrave sin Fader, og alle Pharaos Tjenere opfore med ham, de Ældste af hans Huus, og alle de Ældste af Ægypti Land;
8. Og Josephs ganske Huus, og hans Brødre, og hans Faders Huus; alene ste deres smaa Børn, og deres Faar, og deres Øxne lode de blive i Gosen Land.
9. Og baade Vogne og Ryttere opdroge med ham; og der var en meget stor Hær.
10. Da de kom til den Lade Atad, som ligger paa hiin Side Jordanen, da holdt de der en stor og saare svar Hylen, og han lod holde Sorg for sin Fader syv Dage. c. 23, 2.
11. Og Cananiten, som boede i Landet, saae denne Sorg ved den Lade Atad; og de sagde: denne er en svar Sorg for Ægypterne; derfor kaldte man det (Steds) Navn: Ægypternes Sorg; det er paa hiin Side Jordanen.
12. Og hans Sønner gjorde ham saaledes, som han befalede dem.
13. Og hans Sønner førte ham til Canaans Land, og begrove ham i Hulen, paa den Ager Machpela; den Ager, som Abraham havde kjøbt til Begravelses Eiendom af Ephron den Hethiter, tvært over for Mamre. c. 23, 16. Ap. G. 7, 16.
14. Og Joseph kom igjen til Ægypten, han og hans Brødre og alle de, som vare opfarne med ham til at begrave hans Fader, efterat han havde begravet sin Fader.
15. Der Josephs Brødre saae, at deres Fader var død, da sagde de: maaskee Joseph haver os; saa vil han visseligen betale os igjen alt det Onde, som vi have gjort imod ham.
16. Og de befkikkede (Nogen, at tale) til Joseph, sigende: din Fader befoel, før han døde, og sagde:
17. Saa skal I sige til Joseph: Kjære, forlad dog dine Brødres Overtrædelse og deres Synd, at de gjorde ilde imod dig; Kjære, saa forlad nu din Faders Guds Tjeneres Overtrædelse: da græd Joseph, der de talede til ham.
18. Og hans Brødre gik ogsaa (selv

19. Og Joseph sagde til dem: frygter ikke; thi monne jeg være i Guds Sted?
c. 30, 2.
20. Og I tænkte Ondt imod mig; Gud
tænkte at vende det til Gode, for at gjøre
(det, som sees) paa denne Dag, at holde
meget Folk ved Live. c. 45, 5. Neh. 6, 2.
21. Saa frygter nu ikke, jeg, jeg vil
opholde eder og eders smaae Børn; saa
trøstede han dem, og talede kjærligen
med dem. Hos. 2, 14.
22. Saa boede Joseph i Ægypten, han
og hans Faders Huus; og Joseph levede
hundrede og ti Aar.
23. Og Joseph saae Ephraims Sønner
sephs Knæe. 4 Mos. 32, 39.
24. Og Joseph sagde til sine Brødre:
jeg døer, og Gud skal visseligen besøge
eder, og opføre eder af dette Land til det
Land, som han haver svoret Abraham,
Isaak og Jakob. Ebr. 11, 22. 5 Mos. 1, 8.
c. 6, 10.
25. Og Joseph tog en Eed af Israels
Børn, og sagde: Gud skal visseligen besøge
eder, og I skal føre mine Been herfra.
2 Mos. 13, 19. Jos. 24, 32.
26. Saa døde Joseph, (der han var)
hundrede og ti Aar gammel; og de balsamerede
ham, og man lagde ham i Kiste
i Ægypten.

Den anden Mose Bog.

---

1. Capitel.

Israels Børn formeres i Ægypten, 1-7. En Konge, som ikke vidste af Joseph, plager Folket med Grumhed, 8-14. Han befaler Jordemødrene at dræbe alle Drengebørn, og da de ikke vil, lader han Børnene kastes i Floden, 15-22.

1. Og disse ere Israels Sønners Navne,
de som kom ind i Ægypten; med
Jakob kom de ind, hver med sit Huus.
1 Mos. 46, 8.
2. Ruben, Simeon, Levi og Juda;
3. Isaschar, Sebulon, og BenJamin;
4. Dan og Naphthali, Gad og Aser.
5. Og alle Personer, som vare udkomne
af Jakobs Lend, de vare halvfjerdsindstyve
Personer; men Joseph var i Ægypten.
1 Mos. 46, 27. 5 Mos. 10, 22.
6. Og Joseph døde, og alle hans Brødre,
og al den samme Slægt.
1 Mos. 50, 26.
7. Og Israels Børn bleve frugtbare, og
trimlede, og bleve mangfoldige, og vare
ganske meget stærke; og Landet blev fuldt
af dem. Ps. 105, 4. Ap. G. 7, 17.
8. Og der opkom en ny Konge over
Ægypten, som ikke kjendte Joseph.
Dom. 2, 10.
9. Og han sagde til sit Folk: see, Israels
Børns Folk ere flere og stærkere end vi.
10. Velan, vi vil være kloge imod det,
at det ikke skal blive mangfoldigt; og det
kunde skee, om der blev Leilighed til en
Krig, kunde de ogsaa give sig til vore
Fiender og føre Krig imod os, og drage
op af Landet.
11. Saa satte de Skattens Betjentere
over det, at de skulde plage det med deres
Byrder; og man byggede (da) Pharao
Forraads-Stæder, nemlig Pithon og Raamses.
12. Men ligesom de plagede det, saa
blev det mangfoldigt, og saa udbredte
det sig; og de væmmedes ved Israels
Børn.
13. Og Ægypterne kom Israels Børn
til at trælle strængeligen. 4 Mos. 20, 15.
14. Og de gjorde dem deres Levnet beesk
med haard Trældom i Leer og i Tegl,
og med allehaande Trældom paa Marken;
al deres Trældom, i hvilken de tjente
dem, (maatte de trælle) strængeligen.
15. Og Kongen af Ægypten talede til
de Ebræiske Jordemødre, af hvilke den
Enes Navn var Siphra, og den Andens
Navn Pua.
16. Og han sagde: naar I hjælpe de
ebræiske (Qvinder) at føde, og see paa
Stolene; dersom det er en Søn, saa dræber
ham, og dersom det er en Datter, da
maa hun leve.
17. Men Jordemødrene frygtede Gud,
og gjorde ikke saa, som Kongen af Ægypten
havde talet til dem; men lode Drengene
leve. Ap. G. 4, 19.

18. Da kaldte Kongen af Ægypten Jordemodrene, og sagde til dem: hvi gjorde I denne Gjerning, at I lode Drengene leve?

19. Og Jordemødrene svarede Pharao: thi de ebræiske ere ikke som de ægyptiske Qvinder; men de ere stærke, førend Jordemoderen kommer til dem, da have de født.

20. Derfor gjorde Gud vel imod Jordemødrene; og Folket blev mangfoldigt, og de bleve saare stærke.

21. Og det skede, efterdi Jordemødrene frygtede Gud, da byggede han dem Huse.

22. Saa bød Pharao alt sit Folk, og sagde: hver den Søn, som fødes, kaster den i Floden, og lader alle Døttre leve!

Ap. G. 17, 19.

2. Capitel.

Amram, af Levi Stamme, avler et Barn, som Moderen lægger udi en Rør-Kiste, 1-4. Pharaos Datter finder Barnet, tager ham an til sin Søn, og kalder ham Mose, 5-10. Mose besøger sit Folk, slaaer en Ægypter ihjel, forraades, maa flye, kommer til Midian, til Revel, faaer hans Datter Zippora til Ægte, avler en Søn, 11-22. Gud anseer Israels Børns Elendighed, 23-25.

1. Og en Mand af Levi Huus gik, og tog en Levi Datter. c. 6, 20.

4 Mos. 26, 59. 1 Krøn. 23, 13.

2. Og Qvinden undfik og fødte en Søn, og der hun saae ham, at han var deilig, da skjulte hun ham tre Maaneder.

Ap. G. 7, 20. Ebr. 11, 23.

3. Men der hun ikke kunde skjule ham længere, da tog hun ham en Kiste af Rør, og klinede den med Liim og Beeg, og lagde Drengen derudi, og lagde den imellem Sivet ved Bredden af Floden.

4. Men hans Søster stod langt fra, for at faae at vide, hvorledes det vilde gaae ham. c. 15, 20. 4 Mos. 26, 59.

5. Og Pharaos Datter gik ned, for at bade sig, til Floden, og hendes Jomfruer gik ved Bredden af Floden, og hun saae Kisten midt i Sivet, og hun sendte sin Pige hen, og lod den hente.

6. Og der hun oplod den, da saae hun Drengen, og see, Drengen græd; da ynkedes hun over ham, og sagde: denne er en af de Ebræers Drenge.

7. Da sagde hans Søster til Pharaos Datter: skal jeg gaae, og hente dig en Kone, (som er) Amme, af de Ebræiske, at hun giver dig Drengen at die?

8. Og Pharaos Datter sagde til hende: gak, og Pigen gik, og kaldte Drengens Moder.

9. Da sagde Pharaos Datter til hende: tag denne Dreng hen, og giv mig ham at die, og jeg, ja jeg vil give (dig) din Løn. Og Qvinden tog Drengen, og gav ham at die.

10. Og der Drengen var bleven stor, da ledede hun ham til Pharaos Datter, og hun holdt ham for sin Søn, og hun kaldte hans Navn Mose, og sagde: thi jeg drog ham af Vandet.

11. Og det skede i de samme Dage, der Mose var bleven stor, da gik han ud til sine Brødre, og saae deres Byrder, og han saae en ægyptisk Mand, som slog en ebræisk Mand af hans Brødre.

Ap. G. 7, 23. Ebr. 11, 24. 25.

12. Da vendte han sig hid og did, og saae, at der var Ingen, og han slog den Ægypter, og skjulte ham i Sandet.

13. Og anden Dagen gik han ud, og see, to ebræiske Mænd trættedes (tilsammen); da sagde han til den Ugudelige: hvi slaaer du din Næste? Ap. G. 7, 26.

14. Og han sagde: hvo haver sat dig til en Mand, (som skal være) Fyrste og Dommer over os? tænker du at slaae mig ihjel saasom du slog den Ægypter ihjel? da frygtede Mose, og sagde: sandeligen, den Gjerning er bleven vitterlig.

Ap. G. 7, 27.

15. Og Pharao hørte denne Gjerning, og søgte at slaae Mose ihjel; men Mose flyede fra Pharaos Ansigt, og blev i det Land Midian, og blev hos Brønden.

Ap. G. 7, 29. Ebr. 11, 27.

16. Og Præsten i Midian havde syv Døttre, og de kom derhen, og droge (Vand,) og fyldte Renderne, at vande deres Faders Qvæg. 1 Mos. 41, 45.

17. Da kom Hyrderne, og stødte dem derfra; men Mose stod op, og frelste dem, og vandede deres Qvæg. 1 Mos. 29, 10.

18. Og de kom til Revel, deres Fader, og han sagde: hvi komme I saa snart (igjen) i Dag? 4 Mos. 10, 29.

19. Og de sagde: en ægyptisk Mand friede os fra Hyrdernes Haand, og drog ogsaa flittigen (Vand) op for os, og vandede Qvæget.

20. Og han sagde til sine Døttre: hvor er han da? hvi lode I den Mand gaae? kalder ham, og han skal æde Brød (med os).

21 Og Mose havde Lyst til, at blive hos

22. Og hun fødte en Søn, og han kaldte
hans Navn Gersom; thi han sagde: jeg
haver været en Udlænding i et fremmed
Land. c. 8, 3. 4.
23. Og det skede lang Tid derefter, da
døde Kongen af Ægypten; og Israels
Børn sukkede over den Trældom, og raab-
te; og deres Raab over (deres) Trældom
kom op for Gud. 4 Mos. 20, 16.
24. Og Gud hørte deres Suk; og Gud
tænkte paa sin Pagt med Abraham, med
Isaak og med Jakob. 3 Mos. 26, 42. 44.
25. Og Gud saae Israels Børn, og Gud
kjendte dem. c. 3, 7.

3. Capitel.

Guds Søn aabenbares for Mose i en brændende Tor-
nebusk, og siger, ham hvem han er, 1-6. Lover at
frelse sit Folk, byder Mose at udføre dem og lover
at være med ham, 7-12. Underviser ham vidtløfti-
gere om, hvad han skulde sige og gjøre, 13-22.

1. Og Mose vogtede Jethros, sin Svo-
gers, Præsten i Midians Qvæg; og han
drev Qvæget bag Ørken, og kom til det
Guds Bjerg, til Horeb.
2. Og HErrens Engel aabenbaredes for
ham i en Ilds-Lue, midt af en Tornebusk;
og han saae, og see, Tornebusken brændte
i Ilden, dog blev Tornebusken ikke fortæ-
ret. Ap. G. 7, 30. 5 Mos. 33, 16.
3. Og Mose sagde: jeg vil nu gaae hen,
og see dette store Syn, hvi Tornebusken
ikke opbrændes.
4. Der HErren saae, at han gik hen til
at see, da raabte Gud til ham midt af
Tornebusken, og sagde: Mose! Mose! og
han sagde: see, her er jeg
5. Og han sagde: kom ikke nær her hid,
drag dine Skoe af dine Fødder; thi det
Sted, som du staaer paa, er en hellig Jord.
6. Og han sagde (fremdeles): jeg er din
Faders Gud, Abrahams Gud, Isaaks
Gud, og Jakobs Gud; og Mose skjulte
sit Ansigt, thi han frygtede for at see paa
Gud Matth. 22, 32. Ap. G. 7, 32.
7. Og HErren sagde: jeg haver grandt
seet mit Folks Elendighed, som er i Ægyp-
ten, og hørt deres Skrig over dem, som
trænge dem; thi jeg veed deres Smerter.
Ps. 34, 16.
8. Og jeg er nedfaren for at redde dem
af Ægypternes Haand, og for at føre
dem op af dette Land, til et godt og vidt
Land, som flyder med Melk og Honning, til
Sted. c. 13, 5. c. 33, 3. 5 Mos. 29, 6
9. Og nu, see, Israels Børns Skrig er
kommet for mig, og jeg haver ogsaa seet
den Trængsel, hvormed Ægypterne træn-
ge dem.
10. Saa gak nu, og jeg vil sende dig
til Pharao; og udfør mit Folk, Israels
Børn, af Ægypten. Ap. G. 7, 34.
Ps. 105, 26. Hos. 12, 14. 2 Mos. 6, 26.
11. Og Mose sagde til Gud: hvo er jeg,
at jeg skulde gaae til Pharao, og at jeg
skulde udføre Israels Børn af Ægypten?
12. Og han sagde: sandeligen, jeg vil
være med dig; og dette skal være dig et
Tegn, at jeg, jeg haver sendt dig: naar
du udfører Folket af Ægypten, da skal I
tjene Gud ved dette Bjerg.
13. Og Mose sagde til Gud: see, naar
jeg kommer til Israels Børn, og siger til
dem: Eders Fædres Gud haver sendt mig
til eder, og de sige til mig: hvad er hans
Navn? hvad skal jeg da sige til dem?
14. Og Gud sagde til Mose: jeg skal
være den, som jeg skal være; og han sag-
de: saa skal du sige til Israels Børn: Jeg
skal være haver sendt mig til eder.
Aab. 1, 4. 8.
15. Og Gud sagde ydermere til Mose:
saa skal du sige til Israels Børn: HEr-
ren, eders Fædres Gud, Abrahams Gud,
Isaaks Gud, og Jakobs Gud, sendte mig
til eder; dette er mit Navn evindeligen,
og denne min Ihukommelse fra Slægt til
Slægt. Es. 42, 8. Ps. 135, 13.
16. Gak, og du skal samle de Ældste af
Israel, og sige til dem: HErren, eders
Fædres Gud, Abrahams, Isaaks og Ja-
kobs Gud, er aabenbaret for mig, sigende:
jeg haver visseligen besøgt eder, og (seet,)
hvad eder er vederfaret i Ægypten.
1 Mos. 50, 24.
17. Og jeg haver sagt: jeg vil opføre
eder af Ægyptens Elendighed, til Cana-
nitens, og Hethitens, og Amoritens, og
Pheresitens, og Hevithens, og Jebusitens
Land, til et Land, som flyder med Melk
og Honning.
18. Og de skal høre din Røst, og du skal
gaae ind, du og de Ældste af Israel, til
Kongen af Ægypten, og I skal sige til ham:
HErren, Ebræernes Gud, haver mødt os;
og nu, Kjære, lad os gaae tre Dages
Reise hen i Ørken, og offre til HErren vor
Gud. c. 5, 3.

19. Men jeg, jeg veed, at Kongen af Ægypten skal ikke lade eder fare, end ikke ved en stærk Haand.

20. Og jeg skal udrække min Haand, og slaae Ægypterne med alle mine underlige Ting, som jeg vil gjøre midt deri, og derefter skal han lade eder fare.

21. Og jeg vil give dette Folk Naade hos Ægypterne, og det skal skee, naar I skal reise, skal I ikke reise tomhændede.

c. 11, 2. c. 12, 35. 36.

22. Men hver Qvinde skal begjere af hendes Naboerske, og af den, hun er i Huset med, Sølv-Kar og Guld-Kar, og Klæder; og (dem) skal I lægge paa eders Sønner, og paa eders Døttre, og skille Ægypterne derved.

4. Capitel.

Mose frygter, at Folket ikke skulde troe ham, HErren giver ham at gjøre Tegn for dem, 1-9. Mose vægrer sig for sit svære Tungemaals Skyld, HErren lover at være med hans Mund; og da han endnu vægrer sig, siger han, at hans Broder Aaron skal være hans Mund, ꝛc. 10-17. Mose drager til Ægypten, HErren trøster og underviser ham fremdeles, 18-23. HErren vil slaae ham ihjel, fordi han havde forsømt, at omskjære sin Søn ꝛc. 24-26. Aaron møder ham, de gaae til de Ældste af Israel, Folket troer, 27-31.

1. Og Mose svarede, og sagde: men see, de skulle ikke troe mig og ikke lyde min Røst, men de skulle sige: HErren haver ikke aabenbaret sig for dig.

2. Og HErren sagde til ham: hvad er dette, du haver i din Haand? og han sagde: en Kjep.

3. Og han sagde: kast den paa Jorden, og han kastede den paa Jorden, saa blev den til en Slange; og Mose flyede for den. c. 7, 10.

4. Da sagde HErren til Mose: udræk din Haand, og tag fat paa dens Hale; saa rakte han sin Haand ud, og holdt fast paa den, og den blev til en Kjep i hans Haand,

5. At de skal troe, at HErren, deres Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaaks Gud, og Jakobs Gud er aabenbaret for dig.

c. 3, 6. 15. 16. 1 Kong. 18, 36.

6. Og HErren sagde ydermere til ham: stik nu din Haand i din Barm; og han stak sin Haand i sin Barm, og uddrog den og see, hans Haand var spedalsk som Snee.

7. Og han sagde: stik igjen din Haand i din Barm; og han stak igjen sin Haand i sin Barm; og drog den ud af sin Barm: og see, da var den bleven igjen som hans andet Kjød.

8. Og det skal skee, dersom de ikke vil troe dig, eller adlyde (din) Røst ved det første Tegn, da skal de troe (din) Røst ved det andet Tegn.

9. Og det skal skee, dersom de end ikke skulde troe disse tvende Tegn, og ei lyde din Røst, da skal du tage af Flodens Vand, og øse paa det Tørre; da skal det Vand, som du tog af Floden, vorde, ja da skal det vorde til Blod paa det Tørre. c. 7, 17.

10. Og Mose sagde til HErren: (hør) mig, o HErre! jeg haver ikke hidtildags været en veltalende Mand, ei heller, siden du talede til din Tjener; thi jeg haver et svart Maal, og en svar Tunge. c. 6, 12. 30.

11. Og HErren sagde til ham: hvo haver givet Mennesket Mund? eller hvo gjør stum eller døv, eller seende, eller blind? mon ikke jeg HErren? Ps. 94. 9.

12. Saa gak nu, og jeg, jeg skal være med din Mund, og lære dig, hvad du skal tale. Matth. 10, 19.

13. Og han sagde: (hør) mig, HErre! send nu hvem du vil sende.

14. Da blev HErrens Vrede optændt imod Mose, og han sagde: kjender jeg ikke Aaron, din Broder, den Levit, at han kan vel tale? og see, han skal gaae ud imod dig, og naar han seer dig, da skal han glæde sig i sit Hjerte.

15. Og du skal tale til ham, og lægge Ordene i hans Mund; og jeg skal være med din Mund, og med hans Mund, og lære eder, hvad I skal gjøre.

16. Og han skal tale for dig til Folket; og det skal skee, at han skal være din Mund, og du, ja du skal være ham (som) en Gud. c. 7, 1. 2

17. Og tag denne Kjep i din Haand med hvilken du skal gjøre Tegnene.

18. Og Mose gik, og kom igjen til Jethro, sin Svoger, og sagde til ham: Kjære, lad mig fare, saa vil jeg drage tilbage til mine Brødre, som ere i Ægypten, og see, om de endnu leve; og Jethro sagde til Mose: gak i Fred.

19. Og HErren sagde til Mose i Midian: gak, vend tilbage til Ægypten, thi alle de Mænd ere døde, som søgte efter dit Liv. Matth. 2, 20.

20. Saa tog Mose sin Hustru og sine Sønner, og førte dem paa et Asen, og han vendte tilbage til Ægypti Land; og Mose tog Guds Kjep i sin Haand.

21. Og HErren sagde til Mose: naar
u gaaer, for at vende tilbage til Ægyp-
n, da see til, at du gjør alle disse Tegn
r Pharaos Aasyn, som jeg haver givet i
n Haand; men jeg vil forhærde hans
jerte, at han skal ikke lade Folket fare.
c. 7, 3.
22. Og du skal sige til Pharao: saa siger
Erren: Israel er min Søn, min Første-
ødte.
23. Og jeg haver sagt til dig: lad min
øn fare, at han kan tjene mig, og du
aver vægret dig for at lade ham fare;
e. jeg ihjelslaaer din Søn, din Første-
ødte. c. 11, 5. c. 12, 29.
24. Og det skede paa Veien, i Herberget,
t HErren kom imod ham, og vilde slaget
am ihjel.
25. Da tog Zippora en (skarp) Steen,
g afskar sin Søns Forhud, og kastede den
en for hans Fødder, og sagde: du er mig
n Blodbrudgom. Jos. 5, 2.
26. Da lod han ham være; men hun
agde da: en Blodbrudgom, for Omskjæ-
lsens Skyld.
27. Og HErren sagde til Aaron: gak
nod Mose i Ørken; og han gik, og mødte
am hos Guds Bjerg, og kyssede ham.
1 Mos. 33, 4.
28. Og Mose forkyndte Aaron alle HEr-
ns Ord, som havde udsendt ham, og alle
e Tegn, som han havde befalet ham.
29. Saa gik Mose og Aaron hen, og
amlede alle de Ældste af Israels Børn.
30. Og Aaron talede alle de Ord, som
Erren havde talet med Mose, og gjorde
egnene for Folkets Øine.
31. Og Folket troede; og der de hørte,
t HErren besøgte Israels Børn, og at
an havde seet deres Elendighed, da bøiede
e sig, og tilbade. c. 3, 16.

5. Capitel.

Pharao foragter Guds Befaling, og vil ei lade Folket fare, men lægger dem haardere Byrder paa, 1-14. Pharao vil ei høre deres Klagemaal, de besvære sig for Mose og Aaron; Mose beklager det for HErren igien, 15-23.

1. Og derefter kom Mose og Aaron ind,
g sagde til Pharao: saa siger HErren,
Israels Gud: lad mit Folk fare, og de
al holde mig Høitid i Ørken.
c. 7, 16. c. 8, 1. 20.
2 Og Pharao sagde: hvo er den HErre,
hvis Røst jeg skal adlyde, at lade Israel
are? jeg kjender ikke den HErre, jeg vil
eller ikke lade Israel fare. Dan. 3, 15.

3. Og de sagde: de Ebræers Gud mødte
os; Kjære, lad os gaae tre Dages Reise
i Ørken, og gjøre HErren vor Gud Offer,
at han ikke skal møde os med Pestilentse,
eller med Sværdet. c. 3, 13.
4. Da sagde Kongen af Ægypten til
dem: (du) Mose og Aaron, hvorfor vil
I afdrage Folket fra deres Gjerninger?
gaaer hen til eders Byrder.
5. Og Pharao sagde ydermere: see, Fol-
ket er nu meget i Landet, og I vil komme
dem til, at høre op fra deres Byrder.
c. 1, 7. 12. Ps. 105, 24.
6. Og Pharao befoel samme Dag Plager-
ne iblandt Folket og dets Fogeder, og sagde:
7. I skal ikke ydermere give Folket
Halm, at brænde Tegl med, som tilforn;
lader dem selv gaae, at sanke sig Halm.
8. Og lægger dem (alligevel) paa, (at
gjøre) det samme Tal Stene, som de have
gjort hidtildags; formindsker Intet deraf;
thi de ere efterladne, derfor skrige de, og
sige: vi vil gaae hen, vi vil offre til vor
Gud.
9. Lader Trældommen blive svar over
Mændene, at de have at gjøre dermed, og
ikke agte paa løgnagtige Ord.
10. Da udgik Folkets Plagere og dets
Fogeder, og sagde til Folket, sigende: saa
siger Pharao: jeg giver eder ikke Halm.
11. Gaaer selv, tager eder Halm, hvor
I kan finde; men der skal intet formind-
skes af eders Trældom.
12. Da adspredte Folket sig over alt
Ægypti Land, at sanke (Halm-)Stubbe
for Halm.
13. Og Plagerne dreve paa, og sagde:
fuldkommer eders Gjerning, (hver) Dags
Forretning paa sin Dag, ligesom da I
havde Halm.
14. Og Israels Børns Fogeder bleve
slagne, hvilke Pharaos Plagere havde sat
over dem; og der blev sagt til dem: hvor-
for have I ikke fuldkommet eders beskikkede
Gjerning, at gjøre Tegl, som tilforn, saa
og i Gaar og i Dag?
15. Da kom Israels Børns Fogeder, og
raabte til Pharao, og sagde: hvi gjør du
saa med dine Tjenere?
16. Dine Tjenere gives ikke Halm, og de
sige til os: gjører Tegl; og see, dine
Tjenere faae Hug, dog dit Folk haver
Skyld deri.
17. Og han sagde: I ere efterladne, ja
efterladne, derfor sige I: vi vil gaae hen,
vi vil offre HErren. v. 8.

18. Og nu, gaaer, arbeider, og ingen Halm skal eder gives: men I skal dog forskaffe Tallet paa Teglene.

19. Da saae Israels Børns Fogeder, at de vare ilde deran, idet der sagdes: I skal intet formindske af eders Tegl, af (hver) Dags Forretning paa sin Dag.

20. Og de gik Mose og Aaron imøde, og stode imod dem, der de gik ud fra Pharao.

21. Og de sagde til dem: HErren skal see paa eder, og dømme: at I have gjort os ilde lugtende for Pharao, og for hans Tjenere, at give Sværdet i deres Haand, til at ihjelslaae os. 1 Mos. 34, 30.

22. Og Mose vendte sig til HErren igjen, og sagde: HErre, hvi gjør du ilde imod dette Folk? hvi sendte du mig?

23. Thi fra den Tid, da jeg kom til Pharao, at tale i dit Navn, haver han gjort ilde imod dette Folk; og du haver ingenlunde friet dit Folk.

6. Capitel.

HErren lover at holde sin Pagt, han havde gjort med Fædrene, og at indføre Israels Børn i Canaans Land; Folket hører ikke for svar Trældoms Skyld, 1-9. Gud giver Mose ny Befaling, om at udføre Folket, 10-13. Hovederne for Folket, især Moses og Aarons Slægt, opregnes, til hvilke Gud havde givet Befaling, &c. 14-30.

1. Og HErren sagde til Mose: nu skal du see, hvad jeg vil gjøre Pharao; thi ved en stærk Haand skal han lade dem fare, og ved en stærk Haand skal han uddrive dem af sit Land. c. 11, 1. c. 12, 33.

2. Og Gud talede til Mose og sagde til ham: jeg er HErren.

3. Og jeg er aabenbaret Abraham, Isaak og Jakob, som en almægtig Gud; men ved mit Navn: HErre, er jeg ikke kjendt af dem.

4. Og jeg haver ogsaa oprettet min Pagt med dem, at give dem Canaans Land, deres Udlændigheds Land, i hvilket de have været Udlændinge.
1 Mos. 17, 8. c. 26, 3. c. 28, 13.

5. Og jeg, jeg haver ogsaa hørt Israels Børns Suk, hvilke Ægypterne have gjort til Trælle, og jeg haver ihukommet min Pagt.

6. Derfor sig til Israels Børn: jeg er HErren, og vil udføre eder, fra (at være) under de Ægypters Byrder, og frie eder af deres Trældom; og jeg vil forløse eder med en udrakt Arm, og ved store Domme.

7. Og jeg vil tage eder mig til et Folk, og jeg vil være eder en Gud, og I skal fornemme, at jeg er HErren eders Gud, den, som udfører eder fra (at være) under de Ægypters Byrder.

8. Og jeg vil indføre eder i Landet, om hvilket jeg haver opløftet min Haand, (og svoret,) at give Abraham, Isaak og Jakob det; og jeg vil give eder det til Eiendom, jeg er HErren. Ezech. 47, 14.

9. Og Mose sagde saaledes til Israels Børn; men de hørte ikke Mose for Aands Angest, og for den haarde Trældom.

10. Da talede HErren til Mose, og sagde:

11. Gak ind, (og) tael til Pharao, Kongen af Ægypten, at han lader Israels Børn fare af sit Land.

12. Og Mose talede for HErrens Ansigt, og sagde: see, Israels Børn høre mig ikke, og hvorledes skulde Pharao høre mig? og (dertil med) er jeg uomskaaren paa Læberne. v. 30. c. 4, 10.

13. Og HErren talede til Mose og Aaron, og gav dem Befaling til Israels Børn, og til Pharao, Kongen af Ægypten, at udføre Israels Børn af Ægypti Land.

14. Disse vare Hovederne i deres Fædres Huus: Rubens, Israels Førstefødtes, Sønner vare: Hanoch, og Pallu, Hezron, og Charmi; disse vare Rubens Slægter.
1 Mos. 46, 9. 4 Mos. 26, 5. 1 Krøn. 5, 3.

15. Og Simeons Sønner vare: Jemuel, og Jamin, og Ohad, og Jachin, og Zohar, og Saul, den Cananæiskes Søn; disse vare Simeons Slægter.
1 Mos. 46, 10. 1 Krøn. 4, 24.

16. Og disse vare Levi Børns Navne i deres Slægter: Gerson, og Kahat, og Merari; men Levi blev hundrede og syv og tredive Aar gammel. 1 Mos. 46, 11.
4 Mos. 3, 17. 1 Krøn. 6, 1.

17. Og Gersons Børn vare: Libni og Simei i deres Slægter. 1 Krøn. 6, 17.

18. Og Kahats Børn vare: Amram, og Jizehar, og Hebron, og Usiel; og Kahat blev hundrede og tredive Aar gammel.

19. Og Merari Børn vare: Maheli, og Musi; disse ere Levi Slægter i deres Afkom. 4 Mos. 26, 57. 1 Krøn. 6, 19.
c. 23, 21.

20. Og Amram tog sin Faders Søster Jochebed sig til Hustru, og hun fødte ham Aaron og Mose; og Amram blev hundrede og syv og tredive Aar gammel.

21. Og Jizehars Sønner vare: Korah,
Nepheg, og Sichri. 4 Mos. 16, 1.
22. Og Usiels Sønner vare: Misael,
Elzaphan, og Sithri. 3 Mos. 10, 4.
23. Og Aaron tog Elisebah, Amminadabs Datter, Nahassons Søster, sig til
ustru, og hun fødte ham Nadab, og
bihu, Eleasar, og Ithamar. c. 28, 1.
4 Mos. 3, 2.
24. Og Korahs Børn vare: Assir, og
kana, og Abiasaph; disse ere de Korihiters Slægter. 1 Krøn. 6, 22.
25. Men Eleasar, Aarons Søn, tog sig
n) af Putiels Døttre sig til en Hustru,
hun fødte ham Pinehas; disse ere
overne iblandt Leviternes Fædre, efter
res Slægter. 4 Mos. 25, 7.
26. Dette er Aaron og Mose, som HErren sagde til: fører Israels Børn ud af
gypti Land, efter deres Hær.
27. De ere de, som talede til Pharao,
ongen af Egypten, om at udføre Israels
ørn af Egypten, denne Mose og Aaron.
28. Og det skede paa den Dag, at HErren talede til Mose i Egypti Land.
29. Og HErren talede til Mose, sigende:
g er HErren, tael til Pharao, Kongen
Egypten, alt hvad jeg taler til dig.
30. Og Mose sagde for HErrens Angt: see, jeg er uomskaaren paa Læberne,
hvorledes skulde Pharao høre mig?
v. 12.

7. Capitel.

d igjentager sine forrige Befalinger til Mose og Aaron, hvilke de efterkomme, 1-7. Mose forvandler sin Kjep til en Slange for Pharao, Troldkarlene gjøre ligesaa, 8-13. Han forvandler Vand til Blod, hvilket de og gjøre; Pharao forhærder sig, 14-25.

1. Og HErren sagde til Mose: see, jeg
ver sat dig til en Gud for Pharao, og
aron din Broder skal være din Prophet.
c. 4, 16.
2. Du skal tale alt det, som jeg skal
fale dig, men Aaron din Broder skal
le til Pharao, at han skal lade Israels
ørn fare af sit Land. c. 4, 15.
3. Men jeg vil forhærde Pharaos Hjerte,
mangfoldiggjøre mine Tegn og mine
derlige Gjerninger i Egypti Land.
c. 4, 21. c. 14, 4.
4. Og Pharao skal ikke høre eder, og jeg
l lægge min Haand paa Egypterne
udføre mine Hære, mit Folk, Israels
ørn, af Egypti Land, ved store Domme.
c. 8, 15. 19.

5. Og Egypterne skal fornemme, at jeg
er HErren, naar jeg udrækker min Haand
over Egypten, og fører Israels Børn
midt ud fra dem. c. 14, 4. 18.
6. Og Mose og Aaron gjorde det; saasom HErren havde befalet dem, saa gjorde
de.
7. Og Mose var firesindstyve Aar gammel, og Aaron tre og firesindstyve Aar
gammel, der de talede til Pharao.
8. Og HErren sagde til Mose og til
Aaron, sigende: c. 9, 8 ꝛc.
9. Naar Pharao taler til eder, sigende:
gjører en underlig Gjerning! da skal du
sige til Aaron: tag din Kjep, og kast for
Pharaos Ansigt; den skal blive til en
Slange.
10. Da kom Mose og Aaron til Pharao, og gjorde saa, efter som HErren
havde befalet; og Aaron kastede sin Kjep
for Pharao, og for hans Tjenere, og den
blev til en Slange. c. 4, 3.
11. Da kaldte ogsaa Pharao ad de Vise,
og Troldkarlene, og de gjorde ogsaa, de
ægyptiske Koglere, ligesaa med deres Besværgelser. c. 8, 7. 18. 2 Tim. 3, 8.
1 Mos. 41, 8.
12. Og de kastede hver sin Kjep, og de
bleve Slanger; men Aarons Kjep opslugte deres Kjeppe.
13. Og Pharaos Hjerte forhærdedes, at
han hørte dem ikke, saasom HErren havde
sagt. c. 8, 15. 19. c. 3, 19.
14. Og HErren sagde til Mose: Pharaos Hjerte er haardt, han vægrer sig for
at lade Folket fare.
15. Gak til Pharao aarle, see, han
gaaer ud til Vandet, og du skal træde
frem mod ham ved Breddén af Floden;
og din Kjep, som var forvandlet til en
Slange, skal du tage i din Haand.
16. Og du skal sige til ham: HErren,
de Ebræers Gud, haver sendt mig til dig,
og sagt: lad mit Folk fare, at de kan
tjene mig i Ørken, og see, du har ei villet
høre hidindtil. c. 5, 1. c. 8, 1. 20.
17. Saa siger HErren: af dette skal du
fornemme, at jeg er HErren; see, jeg
slaaer med Kjeppen, som jeg haver i min
Haand, paa Vandet, som er i Floden, og
det skal forvandles til Blod c. 4, 9.
18. Og Fiskene, som ere i Floden, skal
døe, og Floden skal lugte ilde, saa at
Egypterne skal kjedes ved, at drikke Vand
af Floden.
19. Og HErren sagde til Mose: sig til

Aaron: tag din Kjep, og ræk din Haand
ud over Vandet i Ægypten, over deres
Strømme, over deres Floder, og over
deres Søer og over alle deres Vandsam-
linger, og de skal vorde Blod; og der skal
være Blod i alt Ægypti Land, baade i
Træ- og i (Steen-) Karrene. Ps. 78, 44.
20. Og Mose og Aaron gjorde saa, ef-
tersom HErren havde befalet, og opløftede
Kjeppen, og slog paa Vandet, som var i
Floden, for Pharaos Øine og for hans
Tjeneres Øine; og alt Vandet, som var i
Floden, forvandledes til Blod.
Ps. 105, 29.
21. Og Fiskene, som vare i Floden, døde,
og Floden lugtede ilde, saa at Ægypterne
ikke kunde drikke Vandet af Floden; og
der blev Blod i alt Ægypti Land.
22. Og de ægyptiske Koglere gjorde lige-
saa med deres Besværgelser; og Pharaos
Hjerte forhærdedes, at han hørte dem ikke,
som HErren havde sagt.
23. Og Pharao vendte sig, og kom til sit
Huus, og lagde end ikke dette paa sit
Hjerte.
24. Men alle Ægypterne grove omkring
Floden efter Vand at drikke; thi de kunde
ikke drikke af Vandet i Floden.
25. Og der fyldtes syv Dage, efter at
HErren havde slaget Floden.

8. Capitel.

Mose lader paa Guds Befaling komme Frøer op, Troldkarlene lade og Frøer fremkomme; Mose beder for Pharao, han forhærder sit Hjerte igjen, 1-15. Mose lader komme Luus frem, Troldkarlene kunne ikke gjøre det, 16-19. Mose lader komme Utøi over Pharao, men ikke i Gosen Land; Pharao lover at lade Israel gaae, men forhærder sit Hjerte, 20-32.

1. Og HErren sagde til Mose: gak til
Pharao, og du skal sige til ham: saa siger
HErren: lad mit Folk fare, at de kan
tjene mig. c. 5, 1. c. 7, 16.
2. Og dersom du vægrer dig for at lade
dem fare, see, da vil jeg plage al din
Grændse med Frøer.
3. Og Floden skal vrimle med Frøer, og
de skal hoppe op, og komme i dit Huus,
og i dit Senge-Kammer, og paa din Seng,
og i dine Tjeneres Huus, og iblandt dit
Folk, og i dine Ovne, og i dine Deig-
truge.
4. Og Frøerne skal hoppe op paa dig,
og paa dit Folk, og paa alle dine Tjenere.
5. Og HErren sagde til Mose: sig til
Aaron: ræk din Haand ud med din Kjep
over Strømmene, over Floderne, og over
Søerne, og lad Frøer komme op over
Ægypti Land.
6. Og Aaron rakte sin Haand ud over
Vandene i Ægypten; og der kom Frøer
op, og skjulte Ægypti Land. Ps. 78, 45.
Ps. 105, 30.
7. Og Koglerne gjorde ligesaa med deres
Besværgelser, og de lode Frøer komme op
over Ægypti Land. c. 7, 11. 22.
8. Da kaldte Pharao ad Mose og Aaron,
og sagde: beder til HErren, at han bort-
tager Frøerne fra mig, og fra mit Folk;
saa vil jeg lade Folket fare, og de maae
offre til HErren. c. 12, 31. 4 Mos. 21, 7.
1 Kong. 13, 6.
9. Og Mose sagde til Pharao: hav du
Æren for mig, og sig, naar jeg skal bede
for dig, og for dine Tjenere, og for dit
Folk, at Frøerne skal udryddes fra dig, og
fra dine Huse, og kun blive tilbage i
Floden?
10. Og han sagde: i Morgen. Og han
(Mose) sagde: efter dit Ord, at du skal
fornemme, at der er ikke Nogen, som HEr-
ren vor Gud. c. 9, 14. c. 15, 11.
11. Saa skal Frøerne vige fra dig, og
fra dine Huse, og fra dine Tjenere, og
fra dit Folk; de skal blive tilbage alene ste
i Floden.
12. Saa gik Mose og Aaron ud fra
Pharao; og Mose raabte til HErren for
Frøernes Skyld, som han havde stikket
over Pharao.
13. Og HErren gjorde efter Mose Ord;
saa døde Frøerne af Husene, af Gaardene,
og af Agrene.
14. Og de samlede dem sammen, Hob
ved Hob, og Landet stinkede.
15. Der Pharao saae, at han havde
faaet Luft, da blev hans Hjerte forhær-
det, og han hørte dem ikke; saasom HEr-
ren havde sagt. c. 7, 13. 22. c. 3, 19.
16. Og HErren sagde til Mose: sig til
Aaron: ræk din Kjep ud, og slaae Støvet
paa Jorden; det skal blive til Luus i alt
Ægypti Land.
17. Og de gjorde saa; og Aaron ud-
rakte sin Haand med sin Kjep, og slog
Støvet paa Jorden, og det blev til Luus
paa Mennesker, og paa Fæet; alt Støvet
i Landet blev Luus, i ganske Ægypti Land.
18. Og Koglerne gjorde ligesaa med
deres Besværgelser, for at lade Luus kom-
me frem, men de kunde ikke; og der var
Luus paa Menneskene, og paa Fæet.

19. Da sagde Koglerne til Pharao: det
er Guds Finger; men Pharaos Hjerte
forhærdedes, at han hørte dem ikke, saa-
som HErren havde sagt. Ps. 64, 10.
Luc. 11, 20.

20. Og HErren sagde til Mose: staae
aarle op om Morgenen, og stil dig for
Pharao; see, han gaaer ud til Vandet,
og du skal sige til ham: saa siger HErren:
lad mit Folk fare, at de maae tjene mig.
c. 5, 1. c. 7, 16. c. 8, 1.

21. Thi dersom du ikke lader mit Folk
fare, see, da lader jeg komme allehaande
Utøi paa dig, og paa dine Tjenere, og
paa dit Folk, og i dine Huse, at de Ægyp-
ters Huse skal vorde fulde af allehaande
Utøi, og tilmed Landet, som de ere udi.

22. Og paa den samme Dag vil jeg
fraskille Gosen Land, i hvilket mit Folk er,
at der skal ikke være allehaande Utøi, paa
det du skal fornemme, at jeg er HErren
midt i Landet.

23. Og jeg vil sætte en Befrielse imel-
lem mit Folk og imellem dit Folk; i
Morgen skal det Tegn skee.

24. Og HErren gjorde saa; og der kom
en svar (Hob) Utøi i Pharaos Huus, og i
hans Tjeneres Huus; og i alt Ægypti Land
blev Landet fordærvet af allehaande Utøi.

25. Og Pharao kaldte ad Mose og ad
Aaron, og sagde: gaaer hen, offrer til
eders Gud, i dette Land. c. 8, 8. c. 10, 16.

26. Og Mose sagde: det maa ikke skee,
at vi saa gjøre; thi vi skulde (da) offre
Ægypternes Vederstyggelighed til HErren
vor Gud; see, skulde vi offre Ægypternes
Vederstyggelighed for deres Øine, og de
skulde ikke stene os? 1 Mos. 43, 31.

27. Vi vil gaae tre Dages Reise i Ør-
ken, og offre til HErren vor Gud, saa
som han skal sige os. c. 3, 18.

28. Da sagde Pharao: jeg, jeg vil lade
eder fare, at I skal offre til HErren eders
Gud i Ørken, dog saa, at I skal ikke drage
længere bort: beder for mig.

29. Og Mose sagde: see, naar jeg kom-
mer ud fra dig, da vil jeg bede til HEr-
ren, at allehaande Utøi skal vige fra Pha-
rao, og fra hans Tjenere, og fra hans
Folk, i Morgen; men alene ikke, at Pharao
ikke bedrager mig mere, saa han ei lader
Folket fare, at offre til HErren.

30. Og Mose gik ud fra Pharao, og bad
til HErren.

31. Saa gjorde HErren efter Mose Ord,
og borttog allehaande Utøi, fra Pharao,
fra hans Tjenere, og fra hans Folk, der
blev ikke een igjen. c. 10, 19.

32. Men Pharao forhærdede ogsaa den-
ne Gang sit Hjerte, og lod ikke Folket fare.

9. Capitel.

HErren plager Ægypterne med Pestilentse paa deres Fæ, 1-7. Med Bylder og Blegner, 8-12. Med en svar Hagel og Torden, hvorved dog Pharao bliver ved, at forhærde sit Hjerte, 13-35.

1. Og HErren sagde til Mose: gak til
Pharao, og du skal sige til ham: saa siger
HErren, de Ebræers Gud: lad mit Folk
fare, at de kan tjene mig. c. 5, 1. c. 7, 16

2. Thi dersom du vægrer dig for at lade
dem fare, og du fremdeles holder paa dem:

3. See, da skal HErrens Haand komme
paa dit Fæ, som er paa Marken, paa
Heste, paa Asener, paa Kameler, paa Ox-
ne, og paa smaat Qvæg, med en saare
svar Pestilentse. 5 Mos. 2, 15.

4. Og HErren skal gjøre Skilsmisse imel-
lem Israels Fæ, og imellem Ægypternes
Fæ, og der skal intet døe af alt det Is-
raels Børn have.

5. Og HErren satte en bestemt Tid for,
og sagde: i Morgen skal HErren gjøre
denne Gjerning i Landet.

6. Og HErren gjorde denne Gjerning
om anden Dagen, og alt Ægypternes
Fæ døde; men der døde ikke eet (Stykke)
af Israels Børns Fæ.

7. Og Pharao sendte (Bud derom), og
see, der var end ikke eet (Stykke) død af
Israels Fæ; men Pharaos Hjerte for-
hærdedes, og han lod ikke Folket fare.

8. Da sagde HErren til Mose og til
Aaron: tager eder eders Næver fulde af
Aske af Ovnen, og Mose skal slaae den ud
mod Himmelen for Pharaos Øine.

9. Og den skal vorde til Støv over alt
Ægypti Land, og den skal blive til Byld er,
som skal løbe ud med Blegner, paa Fol-
ket, og paa Bæster, i alt Ægypti Land.

10. Saa toge de Aske af Ovnen, og stode
for Pharao, og Mose slog den ud mod
Himmelen; og der blev Byld er, som løb
ud med Blegner, paa Folket og paa Bæster.

11. Og Koglerne kunde ikke staae for
Mose, for Byld erne; thi der var Byld er
paa Koglerne og paa alle Ægypter.
c. 7, 11. 22.

12. Men HErren forhærdede Pharaos
Hjerte, at han ikke hørte dem; saasom
HErren havde sagt til Mose.
c. 4, 21. c. 8, 15. 19.

13. Da sagde HErren til Mose: staae

tidlig op om Morgenen, og stil dig for Pharao, og sig til ham: saa siger HErren, de Ebræers Gud: lad mit Folk fare, at de kan tjene mig.

14. Thi denne Gang vil jeg sende alle mine Plager i dit Hjerte, baade paa dine Tjenere, og paa dit Folk, at du skal fornemme, at der er Ingen, som jeg, paa al Jorden. c. 8, 10. c. 15, 11.

15. Thi jeg havde allerede udrakt min Haand, og havde slaget dig, og dit Folk, med Pestilentse, og du havde været udslettet af Jorden.

16. Men sandeligen, for dette samme haver jeg ladet dig staae, for at jeg vil lade dig see min Magt, og at mit Navn skal kundgjøres i alle Lande. Rom. 9, 17.

17. Ophøier du dig endnu over mit Folk, at du ikke vil lade dem fare?

18. See, jeg vil i Morgen paa denne Tid lade regne en saare svar Hagel, hvis Lige var aldrig før i Egypten, fra den Dag den blev grundfæstet, og hidindtil.

19. Saa send nu hen, samle dit Qvæg, og alt det du haver paa Marken; thi alle Mennesker og Bæster, som findes paa Marken, og ikke ere samlede i Huus, og som Hagelen falder ned paa, skal døe.

20. Hvo som da frygtede HErrens Ord af Pharaos Tjenere, han lod sine Tjenere og sit Fæ flye til Husene.

21. Men hvo som ikke lagde HErrens Ord paa sit Hjerte, den lod sine Tjenere og sit Fæ blive paa Marken.

22. Da sagde HErren til Mose: ræk din Haand op mod Himmelen, og der skal vorde Hagel over alt Egypti Land, over Mennesker og over Bæster, og over alle Urter paa Marken, i Egypti Land.

23. Og Mose rakte sin Kjep op mod Himmelen, og HErren lod tordne og hagle, og der foer Ild over Jorden; og HErren lod regne Hagel over Egypti Land.
Jos. 10, 11.

24. Og der blev Hagel, og Ild, som slog omkring sig midt i Hagelen, saare svart, saaledes som der ikke havde været i ganske Egypti Land, fra den Tid det havde været et Folks Land.

25. Og Hagelen slog i alt Egypti Land alt det, som var paa Marken, baade Mennesker og Bæster; og alle Urter paa Marken slog Hagelen, og brød alle Træer paa Marken.

26. Alene i Gosen Land, hvor Israels Børn vare, var ikke Hagel.

27. Da sendte Pharao (Bud) hen, og lod kalde Mose og Aaron, og sagde til dem: jeg haver syndet denne Gang; HErren er den Retfærdige, men jeg og mit Folk ere de Ugudelige. c. 10, 16.
Dan. 9, 7.

28. Beder til HErren, at det er nok, at der skal ikke være (mere) Guds Torden og Hagel; saa vil jeg lade eder fare, at I skal ikke længere bie. 1 Sam. 12, 19.

29. Og Mose sagde til ham: naar jeg kommer ud af Staden, da vil jeg udbrede mine Hænder til HErren, saa skal Tordenen ophøre, og Hagelen skal ikke være ydermere; at du skal fornemme, at Jorden hører HErren til. Ps. 141, 2. Ps. 24, 1.
Ps. 50, 12.

30. Dog om dig, og dine Tjenere, veed jeg, at I ikke endnu skal frygte for den HErre Guds Ansigt.

31. Da blev baade Hør og Byg nedslaget, thi Bygget var (skudt i) Ax, og Hørren i Stilke.

32. Men Hveden og Speltet bleve ikke nedslagne; thi de vare skjulte (endnu i Straaet).

33. Og Mose gik fra Pharao ud af Staden, og udbredte sine Hænder til HErren; saa lod det af at tordne og hagle, og Regnen blev ikke (mere) udøst paa Jorden.

34. Der Pharao saae, at det holdt op at regne og hagle og tordne, da syndede han endda; og han forhærdede sit Hjerte, han og hans Tjenere.

35. Saa blev Pharaos Hjerte forhærdet, og han lod ikke Israels Børn fare, saasom HErren havde sagt formedelst Mose.

10. Capitel.

HErren plager Egypterne med Græshopper; Pharao begynder at frygte, men det er Hykleri, 1-20. HErren lader komme tykt Mørke i tre Dage; Pharao forbyder Mose og Aaron at komme mere for hans Ansigt, 21-29.

1. Og HErren sagde til Mose: gak ind til Pharao; thi jeg, jeg haver forhærdet hans Hjerte, og hans Tjeneres Hjerte, for at jeg vil gjøre disse mine Tegn iblandt dem.

2. Og for at du skal forkynde det for dine Børns og dine Børnebørns Øren, hvad jeg haver udrettet i Egypten, og mine Tegn, som jeg haver sat iblandt dem; og I skal fornemme, at jeg er HErren.

3. Saa gik Mose og Aaron ind til Pharao, og sagde til ham: saa siger HErren

de Ebræers Gud: hvor længe vægrer du dig for at ydmyge dig for mit Ansigt? lad mit Folk fare, at de maae tjene mig.
4. Thi dersom du vægrer dig for at lade mit Folk fare, see, da vil jeg i Morgen lade Græshopper komme i din Grændse.
c. 8, 2. c. 9, 2.
5. Og de skal skjule Landets Kreds, at man ikke skal kunne see Landet, og de skal opæde det Øvrige, som er reddet og blevet eder tilovers fra Hagelen, og de skal æde hvert Træe, som opvoxer hos eder af Marken.
Joel 1, 4.
6. Og dine Huse skal opfyldes, og alle dine Tjeneres Huse, og alle Ægypternes Huse; hvilket dine Fædre eller dine Forfædre ikke have seet, fra den Tid de bleve til paa Jorden, indtil denne Dag: saa vendte han sig, og gik ud fra Pharao.
7. Da sagde Pharaos Tjenere til ham: hvor længe skal Denne være os til en Snare? lad de Mænd fare, at de maae tjene HErren deres Gud; mon du endnu ikke veed, at Ægypten er fordærvet.
8. Og Mose og Aaron bleve hentede tilbage til Pharao, og han sagde til dem: gaaer, tjener HErren eders Gud; hvilke ere de, som gaae bort?
9. Og Mose sagde: vi vil gaae med vore unge Folk og med vore gamle (Folk,) med vore Sønner og vore Døttre, med vore Faar og med vore Øxne vil vi gaae; thi det er os HErrens Høitid.
10. Da sagde han til dem: saa være HErren med eder, saa (vist) som jeg vil lade eder og eders smaae Børn fare; seer er, at I have Ondt i Sinde.
11. Ikke saa, (men) I Mænd, farer nu hen, og tjener HErren, thi det have I begjeret; og man drev dem ud fra Pharaos Ansigt.
12. Da sagde HErren til Mose: ræk din Haand ud over Ægypti Land efter Græshopper, og de skal opkomme over Ægypti Land, og æde alle Urter i Landet, ja alt det, som Hagelen lod blive tilovers.
13. Saa rakte Mose sin Kjep over Ægypti Land, og HErren lod komme Østenveir i Landet, den samme hele Dag og hele Nat; og det skede om Morgenen, at Østenveiret opførte Græshopperne.
14. Og der kom Græshopper op over alt Ægypti Land, og lode sig ned i al Ægypti Grændse; de vare meget svare; før dem vare der ikke saadanne Græshopper, og efter dem skal der ikke være saadanne.
15. Thi de skjulte al Landets Kreds, og Landet blev formørket, og de aade alle Urter i Landet, og al Frugt paa Træerne, som Hagelen lod blive tilovers, og der blev intet Grønt tilovers paa Træer eller paa Urter i Marken, i alt Ægypti Land.
16. Da skyndte Pharao sig, at kalde ad Mose og Aaron; og han sagde: jeg haver syndet imod HErren eders Gud og imod eder. c. 8, 8. 25. c. 9, 27.
17. Og Kjære, forlad (mig) nu min Synd alene denne Gang, og beder til HErren eders Gud, at han vil ikkun borttage denne Død fra mig.
18. Og han gik ud fra Pharao, og han bad til HErren.
19. Og HErren vendte et saare stærkt Vestenveir, og det optog Græshopperne og kastede dem i det røde Hav; der blev ikke een Græshoppe tilovers i al Ægypti Grændse. c. 8, 31.
20. Men HErren forhærdede Pharaos Hjerte, og han lod ikke Israels Børn fare.
21. Og HErren sagde til Mose: ræk din Haand op imod Himmelen, at der bliver Mørke over Ægypti Land, at man kan føle Mørket. Es. 50, 3. Matth. 27, 45.
22. Og Mose rakte sin Haand op mod Himmelen; da blev der et tykt Mørke i alt Ægypti Land i tre Dage.
Ps. 105. 28.
23. Ikke een saae den anden, og ingen opstod af sit Sted i tre Dage; men hos alle Israels Børn var lyst i deres Boliger. Ps. 112, 4.
24. Da kaldte Pharao ad Mose, og sagde: gaaer, tjener HErren, alene I skal lade eders Faar og Øxne blive; ogsaa eders smaa Børn maae fare med eder.
c. 8, 8. c. 12, 31.
25. Og Mose sagde: du, du skal og give med os Slagt-Offeret og Brænd-Offeret, og vi vil offre til HErren, vor Gud.
26. Og endogsaa vort Fæ skal gaae med os, der skal ikke en Klov blive tilbage; thi vi skal tage deraf, til at tjene HErren, vor Gud; thi vi, vi vide ikke, hvormed vi skal tjene HErren, førend vi komme derhen.
27. Men HErren forhærdede Pharaos Hjerte, og han vilde ikke lade dem fare.
28. Og Pharao sagde til ham: gak fra mig, vogt dig, at du ikke mere seer mit Ansigt; thi paa hvilken Dag du seer mit Ansigt, skal du døe. 1 Kong. 2, 37.
29. Og Mose sagde: du talede ret, jeg vil ikke *mere herefter* see dit Ansigt.

11. Capitel.

Israel begjerer, efter Guds Befaling, Guld og Sølv-Kar af Ægypterne, 1-3. Mose havde kundgjort Pharao den sidste Plage, som skulde komme, Pharao bliver forhærdet, 4-10.

1. Og HErren sagde til Mose: jeg vil endnu lade een Plage komme over Pharao, og over Ægypten, siden skal han lade (eder) fare herfra; naar han lader eder fare med alle, skal han aldeles drive eder ud herfra.

2. Siig nu for Folkets Øren, at de skal begjere, (hver) Mand af sin Næste, og (hver) Qvinde af sin Næste, Sølv-Kar og Guld-Kar. c. 3, 21. c. 12, 35.

3. Og HErren gav Folket Naade for Ægypternes Øine; og Manden Mose var saare mægtig i Ægypti Land, for Pharaos Tjeneres Øine, og for Folkets Øine.

4. Og Mose sagde: saa siger HErren: om Midnat vil jeg gaae ud, midt igjennem Ægypten.

5. Og alle Førstefødte i Ægypti Land skal døe, fra Pharaos Førstefødte, den som sidder paa hans Throne, indtil Tjeneste-Qvindens Førstefødte, som er bag Mollerne, og alle Førstefødte af Fæ.
c. 4, 23. c. 12, 29. Ps. 47, 2.

6. Og der skal blive et stort Skrig, i ganske Ægypti Land, hvis Lige ikke haver været, og hvis Lige ikke skal blive mere.
Matth. 24, 21.

7. Men hos alle Israels Børn skal ikke en Hund bjeffe med sin Tunge, enten mod Mennesker eller Bæster; at I skal vide, at HErren skal gjøre Skilsmisse imellem Ægypterne og imellem Israel.

8. Da skal alle disse dine Tjenere komme ned til mig, og nedbøie sig for mig, og sige: gak ud, du og alt Folket, som er i Følge med dig, og derefter vil jeg gaae ud; og han gik ud fra Pharao med snysende Vrede.

9. Og HErren havde sagt til Mose: Pharao skal ikke høre eder, paa det mine underlige Ting skal mangfoldiggjøres i Ægypti Land. c. 3, 19. 20.

10. Og Mose og Aaron gjorde alle disse underlige Ting for Pharao; men HErren forhærdede Pharaos Hjerte, og han lod ikke Israels Børn fare af sit Land. c. 10, 20.

12. Capitel.

HErren giver Befaling om, hvilken den første Maaned skulde være; om Paaskelammet, 1-13. Om de usyrede Brøds Høitid, 14-20. Mose underviser Folket om disse Ting, de ere lydige, 21-28. HErren lader ihjelslaae alle Ægypternes Førstefødte; de nøde Israeliterne til at drage af Landet, rc. 29-42. Mose underviser dem ydermere om Paaskelammet, rc. 43-51.

1. Og HErren talede til Mose og Aaron i Ægypti Land, og sagde:

2. Denne Maaned skal være eder en Hoved-Maaned: den skal være eder den første iblandt Maanederne i Aaret.

3. Taler til al Israels Menighed, og siger: paa den tiende Dag i denne Maaned da skal de tage sig hver et Lam for (hver) Faders Huus, (ja) et Lam for Huset.

4. Og dersom Huset er mindre, end at det kan være (nok) til et Lam, skal han tage det, og hans Naboe, som er næst ved hans Huus efter Personernes Tal; I skal regne hver, som han kan æde til, til et Lam.

5. Det skal være eder et fuldkomment Lam, et Aars gammelt Væderlam; I skal tage det af Faarene, eller af Gederne.

6. Og det skal være hos eder i Forvaring til den fjortende Dag i denne Maaned; og de skal slagte det, hver Forsamling i Israels Menighed imellem de tvende Aftener. 3 Mos. 23, 5. 5 Mos. 16, 6.

7. Og de skal tage af Blodet, og stryge paa begge Dørstolperne, og paa det øverste Dørtræ, paa Husene, hvori de æde det.

8. Og de skal æde Kjødet i den samme Nat, stegt ved Ild; og usyrede (Brød) med bedske (Urter) skal de æde dertil.
1 Cor. 5, 8.

9. I skal ikke æde noget halvraat deraf, eller noget, som er kogt i Vand, men stegt ved Ild, Hovedet deraf, med Benene deraf, og med Indvolden deraf.

10. Og I skal ikke levne Noget deraf indtil om Morgenen; men det, som levnes deraf indtil om Morgenen, skal I opbrænde med Ild. 4 Mos. 9, 12.

11. Og saaledes skal I æde det: eders Lender skal være ombundne, eders Skoe paa eders Fødder, og eders Kjep i eders Haand; og I skal æde det med Hast: det er Paaske for HErren.

12. Thi jeg vil gaae igjennem Ægypti Land i den samme Nat, og slaae alle Førstefødte i Ægypti Land, baade af Mennesker og Bæster, og jeg vil holde Dom over alle Ægypternes Guder: jeg er HErren. Ps. 136, 10. Ebr. 11, 28.
4 Mos. 33, 4. Es. 10, 10.

13. Og Blodet skal være eder til et Tegn paa Husene, i hvilke I ere, og jeg vil see Blodet, og gaae eder forbi; og der skal

:n Plage være iblandt eder af Forbær-
n, naar jeg slaaer Ægypti Land.
:. Og denne Dag skal være for eder
:n Ihukommelse, og den skal I hoiti-
gholde til Hoitid for HErren; hos
's Efterkommere, med en evig Skik,
I heitideligholde den.
1 Cor. 11, 24. 25.
I skal æde usyrede (Brod) syv
ge, ja paa den første Dag skal I holde
at bruge Suurdeig i eders Huse; thi
r den, som æder syret (Brød) fra den
te Dag indtil den syvende Dag, den
l skal udryddes af Israel. c. 34, 18.
3 Mos. 23, 5. 6. 4 Mos. 28, 17.
;. Og paa den første Dag skal være
r en hellig Sammenkaldelse, og paa
syvende Dag en hellig Sammenkal-
e; der skal ikke gjøres noget Arbeide paa
i, alene det, som skal ædes af hver Per-
, det alene maa tilredes for eder.
'. Og I skal holde de usyrede (Brods
itid); thi lige paa denne samme Dag
orte jeg eders Hær af Ægypti Land:
for skal I holde denne Dag hos eders
erkommere med en evig Skik.
3. I den (første Maaned), paa den
rtende Dag i Maaneden, om Aftenen
I æde usyrede (Brod), indtil den een
tyvende Dag i Maaneden om Afte-
i. 3 Mos. 23, 5. 4 Mos. 28, 16.
). Syv Dage skal der ikke findes
urdeig i eders Huse; thi hver den,
i æder syret (Brød), den Sjel skal
ydes af Israels Menighed, hvad en-
han er en Fremmed eller en Indfødt
andet.
) Intet Syret skal I æde, I skal æde
rede (Brød) i alle eders Boliger.
l. Da kaldte Mose ad alle de Ældste
Israel, og sagde til dem: fraskiller og
er eder smaat Qvæg for eders Slæg-
og slagter Paaske. Ebr. 11, 28.
2. Og I skal tage en Knippe Isop, og
ppe i Blodet, som er i Bækkenet, og
nge paa det øverste Dørtræe, og paa
ge Dørstolperne, af Blodet, som er i
ekkenet; og ingen af eder skal gaae ud
fit Huses Dør, indtil om Morgenen.
3 Mos. 14, 4. 51. Ps. 51, 9.
3. Og HErren skal gaae igjennem, at
ae Ægypterne; og han skal see Blodet
a det øverste Dørtræe, og paa begge
rstolperne, og HErren skal gaae Døren
bi, og ikke tilstede Fordærveren, at
nme til eders Huse, at slaae (eder).

24. Derfor skal I holde denne Gjerning til en Skik for dig og for dine Børn evindeligen.
25. Og det skal skee, naar I komme til Landet, som HErren skal give eder, saasom han haver sagt, da skal I holde denne Tjeneste.
26. Og det skal skee, naar eders Børn sige til eder, hvad er denne Tjeneste?
27. Da skal I sige: det er Paaske-Offer for HErren, som gik Israels Børns Huse forbi i Ægypten, der han slog Ægypterne, og friede vore Huse. Saa boiede Folket sig og tilbad.
28. Og Israels Børn gik, og gjorde det: eftersom HErren havde befalet Mose og Aaron, saa gjorde de. c. 7, 1. c. 39, 2.
29. Og det skede om Midnatten, da slog HErren alle Førstefødte i Ægypti Land, fra Pharaos Førstefødte, som sad paa hans Throne, indtil den Fangnes Førstefødte, som var i Fængselets Huus, og alle Førstefødte af Bæster. c. 4, 23.
Ps. 78, 51. Ps. 105, 36.
30. Da opstod Pharao samme Nat, og alle hans Tjenere, og alle Ægypterne, og der blev et stort Skrig i Ægypten; thi der var ikke eet Huus, at der jo var en Død udi.
31. Og han kaldte Mose og Aaron om Natten, og sagde: gjører eder rede, gaaer ud midt af mit Folk, baade I, saa og Israels Børn; og gaaer, tjener HErren, saasom I have sagt. c. 10, 16.
32. Tager baade eders Faar, og eders Øxne, som I have sagt, og gaaer; og I skal og velsigne mig.
33. Og Ægypterne trængte haardt paa Folket, at drive dem hasteligen ud af Landet; thi de sagde: vi døe alle. c. 6, 1.
34. Saa tog Folket sin Deig op, før den blev syret: deres Deigtruge bundne i deres Klæder, paa deres Axle.
35. Og Israels Børn havde gjort efter Mose Ord, og begjeret af Ægypterne Sølv-Kar og Guld-Kar, og Klæder.
c. 11, 2.
36. Og HErren havde givet Folket Naade for Ægypternes Øine, at de laante dem; og de skilte Ægypterne derved. c. 3, 21 &c.
37. Saa reiste Israels Børn ud af Raamses til Succoth, henved sex hundrede tusinde Mænd til Fods, foruden smaa Børn. 4 Mos. 33, 5. 4 Mos. 1, 46.
38. Ja og en stor Hob af Allehaande

drog op med dem, og Faar og Øxne, ja ganske meget Fæ.

39. Og de bagede af den Deig, som de førte af Egypten, usyrede Kager, thi den var ikke syret, fordi de bleve uddrevne af Egypten, og kunde ikke tøve, og havde ei heller beredt sig Tæring.

40. Og Israels Børn havde boet udi Egypten i fire hundrede Aar og tredive Aar. 1 Mos. 15,13. Gal. 3,17.

41. Og det skede, der fire hundrede Aar og tredive Aar vare til Ende, ja det skede lige paa den samme Dag, da udgik alle HErrens Hære af Egypti Land.

42. Denne er en Nat, som toges i Agt for HErren, til at udføre dem af Egypti Land; den samme Nat den skal tages i Agt for HErren, for alle Israels Børn, hos deres Efterkommere.

43. Og HErren sagde til Mose og Aaron: denne er Paaskens Skik; ingen Fremmedes Søn skal æde deraf.

44. Men enhver Svend, som hører Nogen til, som er kjøbt for Penge, naar du faaer omskaaret ham, da maae han æde deraf.

45. Ingen Gjæst, eller Leiesvend skal æde deraf.

46. Det skal ædes i eet Huus, du skal ikke udbære af Kjødet uden for Huset; og I skal ikke bryde Been derpaa.

4 Mos. 9, 12. Joh. 19, 36.

47. Al Israels Menighed skal gjøre det.

48. Og naar nogen Fremmed opholder sig hos dig, og vil holde Paaske for HErren, da skal alt hans Mandkjøn omskjæres, og da maa han komme nær til at gjøre det, og være som en Indfødt i Landet; og ingen, som haver Forhud, skal æde deraf.

49. Der skal være een Lov for den Indfødte, og for den Fremmede, som opholder sig midt iblandt eder. 3 Mos. 24,22.

50. Og alle Israels Børn gjorde det; saasom HErren havde befalet Mose og Aaron, saa gjorde de. c. 7,10. c. 12,28.

51. Og det skede lige paa denne samme Dag, da udførte HErren Israels Børn af Egypti Land med deres Hære. v. 41.

13. Capitel.

HErren befaler, at alle Førstefødte i Israel, af Folk og Fæ, skal være ham hellige, rc. 1-16. Han fører dem igjennem Ørken; de tage Josephs Been med sig; HErren gaaer for dem i en Ild- og Skyestøtte, 17-22.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:

2. Hellige mig alle Førstefødte, det, som aabner hver Moders Liv iblandt Israels Børn, iblandt Folk, og iblandt Fæ, det hører mig til. c. 22, 29. c. 34, 19.

3 Mos. 27, 26. 4 Mos. 3, 13. c. 8, 17. Luc. 2, 23.

3. Og Mose sagde til Folket: kom denne Dag ihu, paa hvilken I ere udgangne af Egypten, af Trælles Huus, thi med en vældig Haand udførte HErren eder herfra; og syret Brød skal ikke ædes.

c. 32, 11.

4. Paa denne Dag udgaae I, i Abib Maaned. c. 23, 15. c. 34, 18.

5. Og det skal skee, naar HErren haver indført dig i Cananitens, og Hethitens, og Amoritens, og Hevitens, og Jebusitens Land, hvilket han svoer dine Fædre at give dig, et Land, som flyder med Melk og Honning, da skal du holde denne Tjeneste i denne Maaned. 1 Mos. 17, 8.

2 Mos. 6, 4. c. 3, 8. Jer. 32, 22.

6. Syv Dage skal du æde usyrede (Brød,) og paa den syvende Dag er Høitid for HErren. c. 23, 15. c. 34, 18.

7. Usyrede (Brød) skal ædes syv Dage, og der skal ikke sees syret (Brød) hos dig, og ikke sees Suurdeig hos dig i al din Grændse. c. 12, 15.

8. Og du skal forkynde for din Søn paa den samme Dag og sige: (saadant holder jeg,) for det HErren gjorde mig, der jeg drog ud af Egypten. c. 12, 26 fgg.

9. Og det skal være dig til et Tegn paa din Haand, og til en Ihukommelse imellem dine Øine, at HErrens Lov skal være i din Mund; thi HErren udførte dig af Egypten med en stærk Haand.

5 Mos. 6, 8. c. 11, 18.

10. Og du skal tage vare paa denne Skik i sin bestemte Tid hvert Aar.

11. Og det skal skee, naar HErren haver indført dig i Cananitens Land, saasom han svoer dig og dine Fædre, og givet dig det:

12. Da skal du lade komme til HErren alt det, som aabner Moders Liv; og alt det Førstefødte, som falder af Fæ, som hører dig til, hvad som er en Han, hører HErren til. c. 22, 30. c. 34, 19.

13. Og hver Førstefødte af Asener skal du løse med et Lam, men dersom du ikke løser det, da skal du bryde Halsen itu paa det; men alle Førstefødte af Mennesker iblandt dine Sønner skal du løse. c. 34, 20.

14. Og det skal skee, naar din Søn
orger dig ad herefter, sigende: hvad er
t? da skal du sige til ham: HErren
dførte os af Ægypten, af Trælles Huus,
ed en vældig Haand. c. 12, 26. fgg.
15. Thi det skede, fordi Pharao havde
rhærdet sig, saa han ikke lod os fare, da
jelslog HErren alle Førstefødte i Ægyp-
Land, fra Menneskens Førstefødte, ind-
l Fæes Førstefødte; derfor offrer jeg
Erren alt det, som aabner Moders Liv,
m er Han, og jeg skal løse hver Første-
dte iblandt mine Sønner. c. 4, 23.
c. 12, 29.
16. Og det skal være til et Tegn paa
in Haand, og til Span imellem dine
ine, at HErren udførte os af Ægypten
ed en vældig Haand
17. Og det skede, der Pharao lod Folket
re, da førte Gud dem ikke paa de Phi-
sters Landevei, endskjøndt den var nær; thi
ud sagde: maaskee det kunde fortryde
folket, naar de see Striden, og de kunde
ende tilbage til Ægypten.
18. Og Gud førte Folket omkring paa
rkens Vei mod det røde Hav; og Is-
raels Børn droge bevæbnede ud af
Egypti Land.
19. Og Mose tog Josephs Been med
g; thi denne havde taget en stærk Eed
f Israels Børn, og sagt: Gud skal vis-
eligen besøge eder, og I skal føre mine
Been herfra med eder. 1 Mos. 50, 25.
Jos. 24, 32. 2 Mos. 3, 16.
20. Saa reiste de fra Suchoth, og de
eirede sig i Etham ved Enden i Ørken.
21. Og HErren gik for dem, om Dagen
en Skystøtte, at lede dem paa Veien, og
m Natten i en Ildstøtte, at lyse for
em, at de kunde vandre Dag og Nat.
4 Mos. 14, 14. Neh. 9, 12. Ps. 78, 14.
Ps. 105, 39. 1 Cor. 10, 1.
22. Han lod ikke vige den Skystøtte om
Dagen, eller den Ildstøtte om Natten,
(som gik) for Folkets Aasyn.

14. Capitel

Israel leirer sig ved Havet efter Guds Befaling; Pharao jager efter dem med al sin Hær, 1-9. Israel forfærdes, knurrer imod Mose; Mose trøster dem, 10-14. HErren trøster Mose, giver ham Befaling, stiller sig imellem Israel og Ægypterne, 15-20. Mose skiller Havet ad, Israel gaaer igjennem paa det Tørre; Pharao drukner med sin ganske Hær, 21-31.

1. Og HErren talede til Mose, og
sagde:
2. Tael til Israels Børn, at de *vende*
om, og leire sig for Pi-Hachirot, imellem
Migdol, og imellem Havet, tvært over
for Baal-Zephon; lige for den skal I
leire eder ved Havet. 4 Mos. 33, 7.
3. Thi Pharao skal sige om Israels
Børn: de ere forvildede i Landet, Ørken
haver indesluttet dem.
4. Og jeg vil forhærde Pharaos Hjerte,
at han skal forfølge dem, og jeg vil blive
æret paa Pharao, og paa al hans Hær,
og Ægypterne skal fornemme, at jeg er
HErren. Og de gjorde saa. c. 7, 5.
5. Og det blev Kongen af Ægypten
tilkjendegivet, at Folket flyede; da om-
vendtes Pharaos og hans Tjeneres Hjerte
imod Folket, og de sagde: hvi gjorde vi
dette, at vi lode Israel fare, at de ikke
skulde tjene os?
6. Saa lod han spænde for sin Vogn,
og tog sit Folk med sig.
7. Og han tog sex hundrede udvalgte
Vogne, og alle Vogne i Ægypten, og
Hovedsmændene over al sin (Hær).
8. Thi HErren forhærdede Pharaos,
Kongen af Ægyptens Hjerte, at han
forfulgte Israels Børn; men Israels
Børn vare uddragne ved en høi Haand.
4 Mos. 33, 3.
9. Saa forfulgte Ægypterne dem, og
naaede dem, da de havde leiret sig ved
Havet, alle Pharaos Vognheste, og hans
Ryttere, og hans Hær, ved Pi-Hachiroth,
tvært over for Baal-Zephon.
c. 15, 9.
10. Og Pharao kom nær til; og Is-
raels Børn oploftede deres Øine, og see,
Ægypterne droge efter dem, da frygtede de
saare, og Israels Børn raabte til HErren.
11. Og de sagde til Mose: mon der
ikke vare Grave i Ægypten, at du derfor
udførte os, til at døe i Ørken? hvi gjor-
de du os dette, at udføre os af Ægyp-
ten? c. 16, 2. c. 17, 3. Ps. 106, 7.
12. Er det ei det Ord, som vi sagde til
dig i Ægypten, sigende: lad af fra os,
og vi ville tjene de Ægyptere; thi det er
bedre, at tjene Ægypterne, end at døe i
Ørken?
13. Da sagde Mose til Folket: frygter
ikke, staaer, og seer HErrens Frelse, som
han skal gjøre eder i Dag; thi disse
Ægyptere, som I see i Dag, dem skal I
ikke see mere herefter evindelig.
2 Krøn. 20, 17.
14. HErren skal stride for eder, og I, I
skal tie. 5 Mos. 1, 30. Neh. 4, 20.

15. Og HErren sagde til Mose: hvi vil du raabe til mig? sig til Israels Børn, at de skal drage frem.

16. Og opløft du din Kjep, og udræk din Haand over Havet, og skil det ad; og Israels Børn skal gaae midt i Havet paa det Tørre.

17. Og jeg, see, jeg vil forhærde Ægypternes Hjerte, at de skal forfølge eder; saa vil jeg blive æret paa Pharao, og paa al hans Hær, paa hans Vogne og paa hans Ryttere.

18. Og Ægypterne skal fornemme, at jeg er HErren, naar jeg haver indlagt mig Ære paa Pharao, paa hans Vogne, og paa hans Ryttere. c. 7, 5.

19. Da drog den Guds Engel, som gik for Israels Hær, bort, og gik bag dem; og Skyestøtten drog fra deres Ansigt, og stod bag dem. c. 23, 20. 23. c. 32, 34.
Ps. 78, 14. Ps. 105, 39.

20. Og den kom imellem Ægypternes Hær og imellem Israels Hær, og den var Skyen og Mørket (for hine), men oplyste Natten (for disse; og den ene kom ikke til den anden den ganske Nat.

21. Og Mose udrakte sin Haand over Havet, og HErren lod Havet bortfare ved et stærkt Østenveir den ganske Nat, og gjorde Havet som det Tørre, og Vandene skiltes ad. Ps. 66, 6. Ps. 114, 3.
Jos. 3, 16.

22. Og Israels Børn gik ind midt i Havet paa det Tørre; og Vandet var dem en Muur, paa deres høire og paa deres venstre Side. Jos. 4, 23. Ps. 78, 13.
Ps. 106, 9. 1 Cor. 10, 1. Ebr. 11, 29.

23. Og Ægypterne forfulgte og droge efter dem, (nemlig) alle Pharaos Heste, hans Vogne, og hans Ryttere, til midt i Havet. c. 15, 9.

24. Og det skede, der Morgen-Vagten kom, da saae HErren til de Ægypters Hær i Ildens og Skyens Støtte, og forfærdede de Ægypters Hær.

25. Og han stødte Hjulene af deres Vogne, og førte dem besværligen ned; da sagde Ægypterne: lader os flye for Israel, thi HErren strider for dem imod Ægypterne! c. 23, 22.
Jos. 10, 14. 42. c. 23, 10.

26. Da sagde HErren til Mose: udræk din Haand over Havet, og Vandene skal falde tilbage over Ægypterne, over deres Vogne og over deres Ryttere.

27. Saa rakte Mose sin Haand over Havet, og Havet kom igjen mod Morgenen, i sin stærke Strøm, og Ægypterne flyede imod den; saa udstødte HErren Ægypterne midt i Havet.

28. Og Vandet kom igjen, og skjulte Vogne og Ryttere i al Pharaos Hær, som vare komne efter dem i Havet; der blev ikke een tilovers af dem.
4 Mos. 21, 35. Jos. 8, 22.

29. Men Israels Børn gik paa det Tørre midt i Havet, og Vandet var dem en Muur, paa deres høire og paa deres venstre Side. c. 15, 19.

30. Saa frelste HErren Israel den samme Dag af de Ægypters Haand, og Israel saae Ægypterne, (at de laae, døde ved Havets Bredder.

31. Og Israel saae den store Haand, som HErren havde beviist paa Ægypterne, og Folket frygtede HErren, og de troede paa HErren og paa Mose, hans Tjener.

15. Capitel.

Mose synger HErren en Lovsang, saa gjør og Maria, 1-21. Israel kommer til Sur, til Marah, og til Elim, 22-27.

1. Da sang Mose og Israels Børn denne Sang for HErren, og sagde: jeg vil synge for HErren; thi han er høit ophøiet; Hesten, og den, som reed derpaa, haver han nedstyrtet i Havet. Ps. 76, 7.

2. HErren er min Styrke og Lovsang, og blev mig til Frelse; denne er min Gud, og jeg vil gjøre ham en Bolig, min Faders Gud, og jeg vil ophøie ham.
Ps. 118, 14. Es. 12, 2.

3. HErren er en Krigsmand: HErre er hans Navn. Hos. 12, 6.

4. Han kastede Pharaos Vogne og hans Hær i Havet, og hans udvalgte Høvedsmænd bleve druknede i det røde Hav.

5. Afgrundene skjulte dem; de sank ned i de dybe Vande, som Stene.

6. HErre, din høire Haand har beviist sig herlig med Styrke; HErre du nedslog Fienden med din høire Haand.
Ps. 76, 4. 13. Ps. 118, 9. 15.

7. Og du nedstødte dine Modstandere i din store Høihed; du udsendte din Vrede, den fortærede dem som Straa.

8. Og ved din Vredes Veir forsamledes Vandene, Floderne stode som en Dynge, Dybene sammendroges midt i Havet.

9. Fienden sagde: jeg vil forfølge, gribe, bytte Rovet; min Sjels Lyst skal stilles paa dem, jeg vil uddrage mit Sværd, min Haand skal fordærve dem.
c. 14, 3. 9. Ps. 71, 11.

mægtige Vande.

11. Hvo er som du iblandt Guderne, HErre! hvo er, som du, herlig beviist i Hellighed, forfærdelig at berømme, som gjør underlige Ting? c. 18, 11.

1 Krøn. 16, 25. 2 Mos. 8, 10. Ps. 72, 18.

12. Du udrakte din høire Haand, Jorden opslugte dem.

13. Du haver ført dette Folk, som du haver forløst, ved din Miskundhed; du ledsagede (dem) med din Styrke til din Helligheds Bolig.

14. Folkene hørte det, de maatte bæve; Angest betog dem, som boe i Palæstina.

Jes. 2, 10. 11.

15. Da forfærdedes Edoms Fyrster, de Vældige i Moab, dem betog Bævelse; alle Indbyggerne i Canaan bleve mismodige.

16. Forfærdelse skal falde over dem, og Frygt; ved din Arms Magt skal de tie som en Steen, indtil dit Folk, HErre, kommer over, til det Folk kommer over, som du haver forhvervet.

17. Du skal føre dem ind, og plante dem paa din Arvs Bjerg; du haver gjort en Bolig, hvorudi du vilde boe, o HErre! en Helligdom, HErre, have dine Hænder beredt.

18. HErren skal regjere, evindeligen og altid. Ps. 93, 1. Ps. 97, 1.

Ps. 99, 1. Sach. 9, 10.

19. Thi Pharaos Heste droge ind med hans Vogne, og hans Ryttere i Havet, og HErren lod Havets Vande komme igjen over dem; men Israels Børn gik paa det Tørre, midt i Havet. c. 14, 23. 28. 29.

20. Og Maria, den Prophetinde, Arons Søster, tog en Tromme i sin Haand; og alle Qvinder udgik efter hende med Trommer og med Dands. Ps. 68, 26.

21. Og Maria svarede dem: synger for HErren, thi han er høit ophøiet; han nedstyrtede Hesten og den, som red derpaa, i Havet. Ps. 76, 7.

22. Og Mose lod Israel drage frem fra det røde Hav, og de droge ud til den Ørk Sur, og de vandrede tre Dage i Ørken, og fandt ikke Vand. 4 Mos. 33, 8.

23. Saa kom de til Marah, men de kunde ikke drikke Vandet i Marah, thi det var beskt; derfor kaldte han dens Navn Marah. Ruth 1, 20. 2 Kong. 2, 19.

25. Saa raabte han til HErren, og HErren viste ham et Træe, og han kastede det i Vandet, saa blev Vandet sødt; der satte han dem Skik og Ret, og der forsøgte han dem. c. 16, 4.

26. Og han sagde: om du flitteligen hører HErrens din Guds Røst, og gjør det, som ret er for hans Øine, og vender (dine) Øren til hans Bud, og holder alle hans Skikke, da vil jeg ingen af de Sygdomme lægge paa dig, som jeg lagde paa Ægypterne, thi jeg er HErren, som læger dig. c. 23, 25.

27. Og de kom til Elim, og der vare tolv Vandkilder, og halvfjerdsindstyve Palmetræer; og der leirede de sig ved Vandet. 4 Mos. 33, 9.

16. Capitel.

Israel kommer til Sin, knurrer fordi de have Intet at æde, HErren lover dem Brød af Himmelen, og Kjød; Mose straffer dem, HErren selv aabenbares, rc. 1-12. De faae Vagteler og Brød, hvoraf de skal sanke hver en Omer, til hver Person i sit Huus, men Intet levne til om Morgenen, 13-21. Den sjette Dag faae de dobbelt Brød, de skal helligholde Sabbaten, 22-30. De kalde Brødet Man; Aaron skal gjemme en Omer deraf til Efterkommerne, 31-36.

1. Og de droge fra Elim, og al Israels Børns Menighed kom til den Ørk Sin, som er imellem Elim og imellem Sinai, paa den femtende Dag i den anden Maaned, efter at de udgik af Ægypti Land.

2. Og al Israels Børns Menighed knurrede mod Mose og mod Aaron i Ørken. c. 15, 24. 1 Cor. 10, 10.

3. Og Israels Børn sagde til dem: gid vi havde døet ved HErrens Haand i Ægypti Land, da vi sadde ved Kjødgryden, da vi aade Brød til vi vare mætte; thi I have udført os i denne Ørk, at lade al denne Menighed døe af Hunger. c. 14, 11. c. 17, 3. 4 Mos. 11, 4.

4. Da sagde HErren til Mose: see jeg, jeg vil lade regne Brød af Himmelen til eder, at Folket maae gaae ud, og sanke (hver) Dags Nødtørft paa sin Dag, at jeg kan forsøge det, om det vil vandre i min Lov, eller ei.

5. Og det skal skee paa den sjette Dag, da skal de tillave det, som de bære (hjem); og det skal være dobbelt saa meget, som *det, de sanke* (ellers) hver Dag.

6. Og Mose og Aaron sagde til alle Israels Børn: i Aften, da skal I kjende, at HErren haver udført eder af Ægypti Land.
7. Og i Morgen, da skal I see HErrens Herlighed, thi han haver hørt eders megen Knur imod HErren; og hvad ere vi, at I knurre imod os? 4 Mos. 16, 11.
8. Og Mose sagde: (I skal finde det), naar HErren giver eder Kjød at æde i Aften, og Brød i Morgen, til at mættes; thi HErren haver hørt eders megen Knur, med hvilken I knurre imod ham, og hvad ere vi? eders megen Knur var ikke imod os, men imod HErren.
9. Og Mose sagde til Aaron: sig til al Israels Børns Menighed: kommer frem for HErrens Ansigt, thi han hørte eders megen Knur.
10. Og det skede, der Aaron talede til al Israels Børns Menighed, da saae de hen til Ørken; og see, HErrens Herlighed saaes i Skyen. 4 Mos. 12, 5. c. 14, 10. c. 16, 19.
11. Og HErren talede til Mose, og sagde:
12. Jeg haver hørt Israels Børns megen Knur; tael til dem, sigende: imellem de to Aftener skal I æde Kjød, og i Morgen mættes af Brød; og I skal fornemme, at jeg HErren er eders Gud.
13. Og det skede om Aftenen, at der kom Vagteler, og bedækkede Leiren; og om Morgenen laae Duggen trindt omkring Leiren. Ps. 105, 40.
14. Og der Duggen, som laae, foer op, see, da laae (der) oven over Ørken (noget) tyndt, trindt, tyndt som Riimfrost, paa Jorden. Neh. 9, 15. Ps. 78, 24. 4 Mos. 11, 7.
15. Der Israels Børn saae det, da sagde de, den ene til den anden: hvad er det? thi de vidste ikke, hvad det var: da sagde Mose til dem: det er det Brød, som HErren haver givet eder at æde. 4 Mos. 11, 7. Joh. 6, 31. 1 Cor. 10, 3.
16. Dette er det Ord, som HErren haver befalet: sanker deraf, eftersom enhver kan æde; I skal tage en Omer til (hvert) Hoved, efter eders Personers Tal, som hver haver i sit Paulun. v. 32.
17. Og Israels Børn gjorde saa; og sankede, een mere, og en anden mindre.
18. Og de maalede det i en Omer, da havde den ikke tilovers, som havde sanket meget, og den fattedes ikke, som havde sanket mindre; de havde sanket, hver saa meget, som han kunde æde. 2 Cor. 8, 15.
19. Og Mose sagde til dem: ingen skal levne deraf til om Morgenen.
20. Dog adlød de ikke Mose, men Somme levnede deraf til om Morgenen, saa voxte der Orme udi, og det lugtede ilde; saa blev Mose vred paa dem.
21. Og de sankede hver Morgen deraf, hver saa meget, som han kunde æde, men naar Solen (skinnede) heed, saa smeltedes det.
22. Og det skede paa den sjette Dag, da sankede de dobbelt Brød, to Omer for een; saa kom alle Fyrsterne af Menigheden og gave Mose det tilkjende.
23. Da sagde han til dem: det er det, som HErren sagde: i Morgen er det Sabbat, Helligheds Hvile for HErren; hvad I vil bage, det bager, og hvad I vil koge, det koger, men alt det, som overbliver, det lader ligge for eder i Forvaring indtil i Morgen.
24. Og de lode det ligge indtil Morgenen, saasom Mose befalede; og det lugtede ikke ilde, og der var ikke Orm i det.
25. Da sagde Mose: æder det i Dag, thi det er Sabbat i Dag for HErren: i Dag skal I ikke finde det paa Marken.
26. Sex Dage skal I sanke det; men paa den syvende Dag, paa Sabbaten, paa den skal det ikke være (at finde).
27. Og det skede, paa den syvende Dag, da udgik (nogle) af Folket at sanke, og de fandt intet.
28. Da sagde HErren til Mose: hvor længe vægre I eder for at holde mine Bud og mine Love?
29. Seer, at HErren haver givet eder Sabbaten, derfor giver han eder paa den sjette Dag to Dages Brød; bliver hver paa sit Sted, ingen udgaae af sit Sted paa den syvende Dag. 1 Mos. 2, 2. 3.
30. Og Folket hvilede paa den syvende Dag.
31. Og Israels Huus kaldte dets Navn Man; og det var ligesom Coriander-Frøe, hvidt, og smagede som en Honning-Kage. s. v. 15.
32. Og Mose sagde: dette er det Ord, som HErren befoel: fyld en Omer deraf, at forvares til eders Efterkommere; paa det de maae see det Brød, som jeg bespiste eder med i Ørken, der jeg udførte eder af Ægypti Land. Ebr. 9, 4.
33. Og Mose sagde til Aaron: tag en Krukke, og læg en Omer fuld af Man

og sæt det ned for HErren, at for-
il eders Efterkommere.
ligesom HErren befoel Mose, saa
laron det ned for Vidnesbyrdet, at
es.
Og Israels Børn aade det Man
ye Aar, indtil de kom til det Land,
ar beboet; de aade Man, indtil de
il det yderste af Canaans Land.
Jos. 5, 12.
Men en Omer er en tiende Part af
pha.

17. Capitel.

Børn komme til Rephidim, fattes Vand, de
Vand af en Klippe, 1-7. Overfaldes af
alekiterne; Josva slaaer dem formedelst Mose
en; HErren vil udslette Amalek, 8-16.

Og al Israels Børns Menighed
fra den Ork Sin, paa deres Reiser,
HErrens Mund; og de leirede sig i
idim, og Folket havde intet Vand at
:. 4 Mos. 33, 14.
Og Folket kivede med Mose, og de
:: giver os Vand, at vi kan drikke;
Mose sagde til dem: hvad vil I
med mig? hvad vil I friste HEr-
Ps. 95, 9 rc. 5 Mos. 6, 16. Matth. 4, 7.
Og Folket tørstede der efter Vand, og
t knurrede imod Mose, og de sagde:
or førte du os op fra Egypten, at
mig og mine Børn, og mit Fæ, døe
rst? c. 16, 2. c. 14, 11.
Da raabte Mose til HErren, og sagde:
skal jeg gjøre ved dette Folk? om et
saa stene de mig. 4 Mos. 14, 10.
Og HErren sagde til Mose: gak
for Folket, og tag med dig af de
e af Israel, og tag din Kjep, med
n du slog Floden, i din Haand, og
c. 7, 20. c. 14, 16.
See, jeg vil staae der for dig, paa
en i Horeb, og du skal slaae paa
en, saa skal der flyde Vand ud af
at Folket maae drikke; og Mose
: saa for de Ældstes Oine af Is-
4 Mos. 20, 11. Ps. 105, 41.
Ps. 114, 8. Es. 48, 21. 1 Cor. 10, 4.
Saa kaldte han Stedets Navn
og Meriba, for Israels Børns
og fordi de havde fristet HErren, og
monne HErren være iblandt os,
i? Ps. 95, 8. 9.
Og Amalek kom, og stred imod Israel
hidim. 4 Mos. 24, 20.
5 Mos. 25, 17. 1 Sam. 15, 2. 20.
Da sagde Mose til Josva: udvælg
os Mænd, og drag ud, strid imod Ama-
lek; jeg vil staae øverst paa Høien i
Morgen, og Guds Kjep skal være i min
Haand.
10. Og Josva gjorde, som Mose sagde
ham, og han stred imod Amalek; men
Mose, Aaron og Hur gik op øverst paa
Høien. c. 24, 14.
11. Og det skede, naar Mose opløftede
sin Haand, da fik Israel Overhaand; men
naar han lod synke sin Haand, da fik
Amalek Overhaand. Jos. 8, 18. 26
12. Men Mose Hænder vare tunge, der-
for toge de en Steen, og lagde under
ham, og han satte sig derpaa; og Aaron
og Hur holdt hans Hænder op, een paa
den ene Side, og een paa den anden Side;
og hans Hænder bleve (holdne) fast, ind-
til Solen gik ned.
13. Og Josva slog Amalek og hans Folk
med skarpe Sværd.
14. Og HErren sagde til Mose: skriv
dette til en Ihukommelse i Bogen, og læg
det i Josvæ Oren; thi jeg vil visseligen
udslette Amaleks Ihukommelse fra at være
under Himmelen. 4 Mos. 24, 20.
5 Mos. 25, 19. 1 Sam. 15, 2. 3.
15. Og Mose byggede et Alter, og kaldte
dets Navn: HErren (er) mit Banner.
16. Og han sagde: thi der er en (ud-
rakt) Haand paa HErrens Throne: HEr-
rens Strid skal være imod Amalek, fra
Slægt til Slægt.

18. Capitel.

Mose Svoger fører Mose Hustru og Børn til ham;
Mose fortæller ham HErrens Gjerninger; Jethro
priser Gud, og offrer, 1-12. Han raader Mose, at
udvælge duelige Mænd af de Ældste i Israel, som
kunde hjælpe ham at dømme Folket i de smaae
Sager; reiser til sit Land igjen, 13-27.

1. Og Jethro, Præst i Midian, Mose
Svoger, hørte alt det, Gud havde gjort
imod Mose, og imod sit Folk Israel: at
HErren havde udført Israel af Egypten.
2. Da tog Jethro, Mose Svoger, Zip-
pora, Mose Hustru, efterat han (Mose)
havde sendt hende tilbage,
c. 2, 21. 22. c. 4, 20.
3. Og hendes to Sønner, af hvilke den
enes Navn var Gersom, thi han (Mose)
sagde: jeg haver været fremmed i et frem-
med Land, c. 2, 22. 1 Kron. 23, 5.
4. Og den andens Navn Elieser; thi
(han sagde:) min Faders Gud (er kom-
men) mig til Hjælp, og haver friet mig
fra Pharaos Sværd

5. Og Jethro, Mose Svoger, kom, og hans Sønner og hans Hustru, til Mose i Ørken, der hvor han havde leiret sig, ved Guds Bjerg.
6. Og han lod sige til Mose: jeg Jethro, din Svoger, kommer til dig, og din Hustru og hendes to Sønner med hende.
7. Da gik Mose ud imod sin Svoger, og bøiede sig, og kyssede ham; og den ene hilsede den anden, og de kom til Paulunet. 1 Mos. 33, 4. 2 Mos. 4, 27.
8. Og Mose fortalte sin Svoger alt det, HErren havde gjort Pharao og Ægypterne for Israels Skyld, tilligemed al den Møie, som dem var vederfaren paa Veien, og (hvorledes) HErren havde friet dem.
9. Da blev Jethro glad for alt det Gode, som HErren havde gjort Israel, som han havde friet af Ægypternes Haand.
10. Og Jethro sagde: lovet være HErren, som friede eder af Ægypternes Haand, og af Pharaos Haand, som friede Folket fra at være under Ægypternes Haand!
11. Nu veed jeg, at HErren er stor fremfor alle Guder; thi i den Ting, som de hovmodede sig af, (var han) over dem.
c. 15, 11. 1 Krøn. 16, 25. Ps. 86, 8.
12. Og Jethro, Mose Svoger, tog Brænd-Offer og Slagt-Offer til Gud; saa kom Aaron og alle de Ældste af Israel, at faae Mad med Mose Svoger for Guds Ansigt.
13. Og det skede om anden Dagen, at Mose satte sig, at dømme Folket, og Folket stod for Mose, fra Morgenen indtil Aftenen.
14. Der Mose Svoger saae alt det, han gjorde med Folket, da sagde han: hvad er dette for en Ting, som du gjør med Folket? hvi sidder du for dig alene, og alt Folket staaer for dig, fra Morgen indtil Aften?
15. Og Mose sagde til sin Svoger: thi Folket kommer til mig, for at spørge Gud.
16. Naar de have nogen Handel, da komme de til mig, at jeg skal dømme imellem en Mand og imellem hans Næste, og jeg skal lære dem Guds Skikke, og hans Love.
17. Da sagde Mose Svoger til ham: den Ting er ikke god, som du gjør.
18. Du maa jo forsmægte derover, baade du og dette Folk, som er med dig? thi den Forretning er dig for svær, du formaaer ikke at udrette det ved dig alene.
5 Mos. 1, 9.
19. Nu lyd min Røst, jeg vil give dig Raad, og Gud skal være med dig: vær du for Folket hos Gud, og du, du skal føre Sagerne til Gud.
20. Og du skal paaminde dem om Skikkene og Lovene, og lære dem Veien, som de skal vandre paa, og den Gjerning, som de skal gjøre.
21. Og du, du skal see dig ud af Folket duelige Mænd, som frygte Gud, sanddru Mænd, som hade Gjerrighed, og sætte over dem til Hovedsmænd over tusinde, Hovedsmænd over hundrede, Hovedsmænd over halvtredsindstyve, og Hovedsmænd over ti. 4 Mos. 11, 16. 5 Mos. 1, 13.
22. Og de skal dømme Folket i al (beleilig) Tid, og det skal skee, hver stor Sag skal de føre for dig, og hver liden Sag skal de selv dømme; let saaledes (noget af Byrden) fra dig, og de skal bære tillige med dig.
23. Dersom du vil gjøre dette Stykke, og Gud befaler dig det, da formaaer du at staae ved Magt, og alt dette Folk skal ogsaa komme med Fred til sit Sted.
24. Og Mose adlød sin Svogers Røst, og gjorde alt det, han sagde.
25. Og Mose udvalgte duelige Mænd af al Israel, og satte dem til Hovedsmænd over Folket, Hovedsmænd over tusinde, Hovedsmænd over hundrede, Hovedsmænd over halvtredsindstyve, og Hovedsmænd over ti. v. 21.
4 Mos. 11, 16.
26. Og de dømte Folket i al (beleilig) Tid; (hver) svar Sag skulde de føre for Mose, og selv skulde de dømme hver liden Sag.
27. Og Mose lod sin Svoger fare, og han gik til sit Land.

19. Capitel.

Israel kommer til Sinai Ørk; Mose taler med Gud paa Sinai Bjerg; han lover at antage Israel til sit Folk, om de vilde lyde ham, hvilket de love, 1-8. HErren vil komme ned paa tredie Dag i en tyk Sky, og tale til Folket, de skal hellige sig, men ei komme for nær til Bjerget, 9-25.

1. I den tredie Maaned, efterat Israels Børn vare udgangne af Ægypti Land, paa denne samme Dag kom de i Sinai Ørk. 4 Mos. 33, 15.
2. Thi de droge fra Rephidim, og kom til Sinai Ørk, og leirede sig i Ørken, og der leirede Israel sig mod Bjerget.
3. Og Mose steg op til Gud; og HErren raabte til ham fra Bjerget, og sagde: saa

ge til Jakobs Huus, og kund-
iels Born: Ap. G. 7, 38.
ave seet, hvad jeg gjorde ved
e; og jeg oploftede eder paa
ger, og lod eder komme til mig.
s. 29, 2. c. 32, 11. Ps. 17, 8.
Ps. 36, 8. Matth. 23, 37.
u, dersom I ville visseligen lyde
og holde min Pagt, da skal I
en Eiendom fremfor alle Folk;
rer al Jorden til. 5 Mos. 5, 2.
Ps. 24, 1. 1 Cor. 10, 26.
skal blive mig et præsteligt Kon-
et helligt Folk; disse ere de Ord,
il sige til Israels Børn.
. 2, 9. 5 Mos. 7, 6. c. 14, 2.
ose kom, og kaldte ad de Ældste
og lagde alle disse Ord for dem,
en havde budet ham.
arede alt Folket tillige, og sag-
t, som HErren haver sagt, ville
og Mose forte igjen Folkets Ord
n. c. 24, 3. 7. 5 Mos. 5, 27.
agde HErren til Mose: see, jeg
: til dig i en tyk Sky, paa det
ae høre, naar jeg taler med dig,
g evindeligen; og Mose havde
Folkets Ord for HErren.
HErren sagde til Mose: gak til
du skal hellige dem i Dag og i
og de skal toe deres Klæder.
4 Mos. 11, 18.
de skal være rede til den tredie
paa den tredie Dag skal HErren
r alt Folkets Øine, paa Sinai
Ap. G. 2, 1.
du skal sætte Folket Grændser
lgende: vogter eder at gaae op
et, og at røre ved dets Yderste;
som rører ved Bjerget, skal vis-
des. c. 34, 3.
en Haand skal røre ved det, men
visselig stenes eller skydes, hvad
r et Dyr, eller et Menneske, han
ve; naar Basunen lyder lang-
disse stige op paa Bjerget.
18. 20. 2 Mos. 19, 24. c. 24, 1.
Mose gik ned af Bjerget til Fol-
ligede Folket, og de toede deres

han sagde til Folket: værer rede
e, og holder eder ikke til Qvinder.
det skede paa den tredie Dag,
vo Morgen, at der var Torden
g en tyk Sky paa Bjerget, og
ærk Basuns Lyd; og det ganske
de, som var i Leiren
6

17. Og Mose førte Folket af Leiren,
Gud imøde, og de bleve staaende neden
for Bjerget. 5 Mos. 4, 11.
18. Og Sinai Bjerg røg ganske, for
HErrens Ansigt, som foer ned over det i
Ilden; og der opgik en Røg af det, som
Røg af en Ovn, og alt Bjerget bævede
saare. 1 Mos. 15, 17.
19. Og Basunens Lyd tog til, og blev
meget stærk; Mose talede, og Gud svarede
ham lydeligen.
20. Der HErren var nedkommen over
Sinai Bjerg, over Bjergets Top, da kaldte
HErren Mose op paa Bjergets Top, og
Mose steg op.
21. Da sagde HErren til Mose: stig ned,
for at vidne for Folket, at de ikke skal bryde
frem til HErren for at see, og mange
maatte falde af dem. c. 33, 20.
Dom. 6, 22. 23. 1 Sam. 6, 19.
22. Ogsaa Præsterne, som komme nær
til HErren, de skal hellige sig, at HErren
ikke skal gjøre et Nederlag iblandt dem.
Ps. 106, 29.
23. Og Mose sagde til HErren: Folket
kan ikke stige op paa Sinai Bjerg; thi du,
du vidnede for os, og sagde: sæt Grænd-
ser om Bjerget, og hellige det. v. 12.
24. Og HErren sagde til ham: gak, stig
ned, og du skal (siden) stige op, du, og
Aaron med dig; men Præsterne og Folket
skal ikke bryde frem, at opstige til HErren,
at han ikke skal gjøre et Nederlag iblandt
dem.
25. Og Mose steg ned til Folket, og sag-
de det til dem.

20. Capitel.

HErren udraaber de ti Bud for Folkets Øren, 1-17. Folket hører det, forskrækkes, begierer Mose til en Midler imellem sig og Gud; Mose gaaer nærmere til HErren, 18-21. HErren forbyder atter især alt Afguderie, og lærer, hvad for Altere de maatte bygge ham, rc. 22-26.

1. Og Gud talede alle disse Ord, og
sagde:
2. (I.) Jeg er HErren din Gud, som
udførte dig af Ægypti Land, af Trælles
Huus. Ps. 81, 11. Hos. 13, 4.
Es. 41, 13. 2 Mos. 13, 3. 3 Mos. 11, 45.
3. Du skal ikke have andre Guder for
mig: Jos. 24, 14. Ps. 115, 4. 5.
4. Du skal ikke gjøre dig udskaaret Bille-
de, eller nogen Lignelse efter det, som er i
Himmelen oven til, eller det paa Jorden
neden til, eller det, som er i Vandet, un-
der Jorden. 3 Mos. 26, 1. 5 Mos. 4, 15. 16.
c. 5, 8. c. 27, 15. Ps. 81, 10. Ps. 97, 7.

5. Du skal ikke tilbede dem, og ikke tjene dem; thi jeg, HErren din Gud, er en nidkjær Gud, som hjemsøger Fædres Misgjerninger paa Børn, paa dem i tredie, og paa dem i fjerde Led, paa dem, som hade mig. c. 23, 24. c. 34, 14.
Neh. 1, 2. 2 Mos. 34, 7. 4 Mos. 14, 18.

6. Og den, som gjør Miskundhed mod tusinde Led, mod dem, som elske mig, og mod dem, som holde mine Bud.
Neh. 1, 5. Dan. 9, 4.

7. (II.) Du skal ikke tage HErrens din Guds Navn forfængeligen; thi HErren skal ikke lade den være uskyldig, som tager hans Navn forfængeligen.
3 Mos. 19, 12. Matth. 5, 33. 3 Mos. 24, 16.

8. (III.) Kom Sabbatens Dag ihu, at hellige den. c. 23, 12. c. 35, 2.
Jer. 17, 21. Ez. 20, 12.

9. Sex Dage skal du arbeide, og gjøre al din Gjerning.

10. Men den syvende Dag er Sabbat for HErren din Gud; da skal du ingen Gjerning gjøre, hverken du, eller din Søn, eller din Datter, din Svend, eller din Pige, eller dit Qvæg, eller den Fremmede, som er i dine Porte.

11. Thi i sex Dage gjorde HErren Himmelen og Jorden, Havet og alt det, som er i dem, og hvilede paa den syvende Dag; derfor velsignede HErren Sabbats-Dagen, og helligede den. 1 Mos. 2, 2. 3 rc.

12. (IV.) Ær din Fader og din Moder; paa det dine Dage kan forlænges i Landet, som HErren din Gud giver dig.
5 Mos. 5, 16. Matth. 15, 4. Eph. 6, 2.
Ordsp. 3, 2. c. 4, 10.

13. (V.) Du skal ikke ihjelslaae.
Matth. 5, 21 fg. 1 Joh. 3, 15.

14. (VI.) Du skal ikke bedrive Hoer.
Matth. 5, 27 fgg. Ebr. 13, 4.

15. (VII.) Du skal ikke stjæle. Eph. 4,28.

16. (VIII.) Du skal ikke svare mod din Næste som et falskt Vidne.

17. (IX.) Du skal ikke begjere din Næstes Huus. Rom. 7, 7.
(X.) Du skal ikke begjere din Næstes Hustru, eller hans Svend, eller hans Pige, eller hans Oxe, eller hans Asen, eller Noget, som hører din Næste til.

18. Og alt Folket saae Tordenen og Blussene, og Basuners Lyd, og Bjerget ryge; ja Folket saae det, og de flyede, og stode langt borte.

19. Og de sagde til Mose: tal du med os, og vi ville være lydige; og lad Gud ikke tale med os, at vi ikke døe.

20. Og Mose sagde til Folket: frygter ikke, thi Gud er kommen for at forsøge eder, og for at hans Frygt skal være over eders Ansigt, at I skal ikke synde.
Ordsp. 14, 27. Ps. 119, 11.

21. Og Folket stod langt borte; og Mose gik nær til Mørket, hvor Gud var.
Ebr. 12, 18. 1 Kong. 8, 12.

22. Og HErren sagde til Mose: saa skal du sige til Israels Børn: I have seet, at jeg haver talt af Himmelen med eder

23. I skal ikke gjøre (Guder) for mig, Sølv-Guder, eller Guld-Guder skal I ikke gjøre eder. c. 34, 17. 3 Mos. 26, 1.

24. Et Alter af Jord skal du gjøre mig, og derpaa skal du offre dine Brænd-Offere, og dine Tak-Offere, dine Faar og dine Oxne; paa hvert det Sted, hvor jeg lader ihukomme mit Navn, vil jeg komme til dig og velsigne dig. 5 Mos. 12, 5. 11.
Matth. 18, 20.

25. Og dersom du vil gjøre mig et Alter af Steen, da skal du ikke bygge det af huggen Steen; thi lader du dit Hugge-Jern komme derover, da vanhelliger du det.
5 Mos. 27, 5. Jos. 8, 31.

26. Og du skal ikke gaae op ad Trappen til mit Alter: din Blusel skal ei blottes over det.

21. Capitel.

Gud giver Love om Tjenestefolk, 1-11. Om Mandrabere, ligesaa om dem, som synde mod Forældre, som stjæle et Menneske, eller som gjøre et Menneske Skade paa hans Legeme, 12-27. Om en Oxe, som stanger, og den, som aabner en Grøft, 28-36.

1. Og disse ere de Love, som du skal sætte dem for.

2. Naar du kjøber en Ebræisk Tjener, da skal han tjene sex Aar, og paa det syvende skal han udgaae fri for intet.
3 Mos. 25, 39. 5 Mos. 15, 12. Jer. 34, 14.

3. Dersom han kom eenlig, da skal han udgaae eenlig; dersom han var en Hustrues Mand, da skal hans Hustru udgaae med ham.

4. Dersom hans Herre haver givet ham en Hustru, og hun haver født ham Sønner eller Døttre, da skal Qvinden og hendes Børn høre hendes Herre til, og han selv skal udgaae eenlig.

5. Men dersom Tjeneren siger hart: jeg elsker min Herre, min Hustru og mine Børn, jeg vil ikke gaae fri ud:

6. Da skal hans Herre føre ham frem for Dommerne, og holde ham op til Døren eller til Dørstolpen, og hans Herre

mstinge hans Øre med en Syl;
ı tjene ham evindeligen.
5 Mos. 15, 16 fgg.
ar nogen sælger sin Datter til
Tjeneste-Pige, da skal hun ikke
n Tjenere udgaae.
ı hun er ond for hendes Herres
haver trolovet sig hende, da
de hende løses; han skal ikke
til at sælge hende til et frem-
naar han forlader hende.
ersom han trolover hende til
ıl han gjøre hende efter Dot-

m han tager sig en anden, da
e formindske hendes Livs Op-
ı Klæde, og hendes Ægteskabs-

dersom han ikke gjør mod hen-
da skal hun udgaae for intet,
ıge.
om slaaer et Menneske, at det
al visseligen dødes.
. 3 Mos. 24, 17. 4 Mos. 35, 16.
haver han ikke luret efter ham,
wer ladet ham komme for hans
vil jeg sætte dig et Sted, hvor
e hen. 4 Mos. 3, 5. 6 ꝛc.
ar nogen hovmodeligen opsæt-
sin Næste, at slaae ham ihjel
da skal du tage ham fra mit
døe. 1 Kong. 2, 29. 31.
o, som slaaer sin Fader eller
visseligen dødes. 3 Mos. 20, 9.
o som stjæler et Menneske, og
ller det bliver fundet i hans
kal visseligen dødes.
5 Mos. 24, 7.
o som bander sin Fader eller
skal visseligen dødes.
16. Ordsp. 20, 20. c. 30, 11. 17.
tth. 15, 4. Marc. 7, 10.
aar Mænd trættes, og Nogen
æste med en Steen, eller med
an ikke døer, men ligger til

n han da kommer op igjen, og
aa Gaden ved sin Stav, da
n slog ham, være uskyldig; dog
ale hans Forsømmelse, og al-
am læge.
aar Nogen slaaer sin Tjener
nestepige med en Kjep, at de
ans Haand, da skal det visse-
l.
ersom han bliver ved Live en

Dag eller to Dage, da skal det ikke hevnes; thi det er hans Penge.

22. Og naar Mænd trættes tilsammen, og slaaer en frugtsommelig Qvinde, og hendes Foster fødes, og der skeer ikke Ulykke, det skal visseligen straffes, efter som Qvindens Mand paalægger ham, og han skal give efter Dommernes (Tykke).

23. Men dersom der skeer Ulykke, da skal du give Liv for Liv.

24. Øie for Øie, Tand for Tand, Haand for Haand, Fod for Fod.
3 Mos. 24, 19. 20. 5 Mos. 19, 21. Matth. 5, 38.

25. Brændt for Brændt, Saar for Saar, Blaatslaget for Blaatslaget.

26. Og naar Nogen slaaer sin Tjeners Øie, eller sin Tjenestepiges Øie, og fordærver det, da skal han lade dem gaae frie for deres Øies Skyld.

27. Og dersom han slaaer sin Tjeners Tand, eller Tjeneste-Piges Tand ud, skal han lade dem gaae frie for deres Tands Skyld.

28. Og om en Oxe stanger en Mand eller Qvinde, at de døe, da skal Oxen visseligen stenes, og dens Kjød skal ikke ædes, men Oxens Herre skal være uskyldig.

29. Men dersom den Oxe var tilforn vant til at stange, og det var vitterliggjort for dens Eiermand, og han ikke forvarede den, og den myrder Mand eller Qvinde, da skal Oxen stenes, og dens Eiermand skal ogsaa dødes.

30. Men dersom ham bliver Forsoning paalagt, da skal han give Forsoning for sit Liv, efter alt det, som ham paalægges.

31. Enten den stanger en Søn, eller den stanger en Datter, da skal ham skee efter denne Dom.

32. Dersom en Oxe stanger Tjener eller Tjenestepige, da skal han give deres Huusbonde tredive Sekel Sølv, og Oxen skal stenes.

33. Og naar Nogen aabner en Grøft, eller naar Nogen graver en Grøft, og dækker den ikke til igjen, og der falder en Oxe eller Asen udi:

34. Da skal Grøftens Eiermand give Penge derfor; han skal betale derfor til dens Herre, og den Døde skal han have.

35. Og naar en Mands Oxe stanger en anden Mands Oxe, at den døer, da skal de sælge den levende Oxe, og halvdele dens Værd, og den døde skal de og halvdele.

36. Eller var det vitterligt, at den Oxe pleiede tilforn at stange, og dens Eiermand vilde ikke forvare den, da skal han visseligen betale Oxe for Oxe, og den døde skal han have.

22. Capitel.

HErren giver Love om Tyveries Straf, 1-15. Horeries, Troldoms, Sodomiteries, Afguderies Straf, 16-20. Deres, som bevise Ubarmhjertighed, 21-27. Man skal ei forhaane Dommerne paa Jorden, give Gud, hvad hans er, ei æde noget, som er sønderrevet, 28-31.

1. Naar Nogen stjæler en Oxe, eller et Lam, og slagter det, eller sælger det, skal han betale fem Nød for Oxen, og fire Faar for Lammet. 3 Mos. 5, 24.
2 Sam. 12, 6. Ordsp. 6, 31. Luc. 19, 8.

2. Om nogen Tyv bliver funden, i det han bryder ind, og bliver slagen, og døer, skal ingen Bloddom gaae for hans Skyld.

3. Men er Solen opgangen over ham, skal Bloddom gaae for hans Skyld, (Tyven) skal aldeles betale, men haver han intet, da skal han sælges for sit Tyverie.

4. Dersom det Stjaalne findes i hans Vold, hvad enten det er Oxe eller Asen, eller Lam, som er levende, skal han betale dobbelt.

5. Naar Nogen lader afæde Ager eller Viingaard, at han lader sit Fæ løs, og det afæder paa en andens Ager: da skal han betale af det, som godt er paa sin Ager, og det, som godt er i sin Viingaard.

6. Om Ild farer ud, og rammer paa Torne, og Negene fortæres, eller det staaende Korn, eller Ageren, da skal han visseligen betale, som optændte den Brand.

7. Om Nogen flyer til sin Næste Penge eller Toi at forvare, og det bliver stjaalet af Mandens Huus: dersom Tyven findes, skal han betale dobbelt.

8. Men findes Tyven ikke, da skal Huusbonden føres frem for Dommerne, om han ikke haver lagt sin Haand paa sin Næstes Toi. c. 21, 6.

9. Angaaendes al Overtrædelses Handel, om Oxe, om Asen, om Lam, om Klæder, om alt, som tabt er, om hvilke Nogen siger, at dette er det, som (savnes,) da skal begge deres Sag komme for Dommerne; og den, som Dommerne sige at være ugudelig, han skal betale sin Næste dobbelt.

10. Naar Nogen flyer til sin Næste Asen, eller Oxe, eller Lam, eller noget Beest, at forvare, og det døer, eller det fordærves, eller det bortføres, at ingen det seer:

11. Da skal HErrens Eed være imellem dem begge, om han ikke haver lagt sin Haand paa sin Næstes Gods; og den skal dets Eiermand antage, og (den anden) skal ikke betale.

12. Men bliver det stjaalet fra ham, da skal han betale dets Eiermand det.
1 Mos. 31, 39.

13. Men bliver det sønderrevet, da skal han føre det til et Vidne; han skal ikke betale det, som er sønderrevet.

14. Og naar Nogen laaner Noget af sin Næste, og det fordærves, eller døer; er dets Eiermand ikke derhos, da skal han vist betale.

15. Dersom dets Eiermand er derhos, da skal han ikke betale; dersom det er leiet, da regnes det for sin Leie.

16. Og naar Nogen lokker en Jomfru, som ikke er trolovet, og ligger hos hende, da skal han visseligen give hende Morgengave (og tage hende) sig til Hustru.
5 Mos. 22, 28, 29.

17. Men om hendes Fader vægrer sig for at give ham hende, da skal han tilveie Penge efter Jomfruernes Morgengave.

18. Du skal ikke lade en Troldkone leve.
3 Mos. 19, 31. c. 20, 27.

19. Hver som ligger hos et Beest, skal visseligen dødes. 3 Mos. 18, 23.
5 Mos. 27, 21.

20. Hvo som offrer til andre Guder, end til HErren alene, skal være forbandet. 1 Cor. 16, 22.

21. Du skal ikke plage en Fremmed, og ikke undertrykke ham, thi I have været fremmede i Egypti Land. c. 23, 9.
3 Mos. 19, 33. 34. 5 Mos. 10, 17-22.

22. I skal ikke plage nogen Enke, eller Faderløs. Es. 1, 17.

23. Dersom du plager dem, og de da raabe til mig, da skal jeg visseligen høre deres Raab.

24. Saa optændes min Vrede, og jeg ihjelslaaer eder med Sværd; og eders Hustruer skal blive Enker, og eders Børn faderløse.

25. Dersom du laaner mit Folk Penge, nemlig den Fattige hos dig, da skal du ikke være ham som en Aagerkarl; du skal ikke lægge Aager paa ham.
3 Mos. 25, 36. 37. 5 Mos. 23, 19. 20. Ps. 15, 5.

26. Dersom du tager din Næstes Klæ-

ebon til vist Pant, da skal du igjengive ham det, forend Solen gaaer ned.
5 Mos. 24, 12. 13.

27. Thi det er hans Skjul alleneste, det er hans Klædebon for hans Hud, som han skal ligge udi; og det skal skee, naar han raaber til mig, da skal jeg høre det, thi jeg er naadig.

28. Du skal ikke forbande Dommerne, og den øverste iblandt mit Folk skal du ikke bande. Præd. 10, 20. Ap. G. 23, 5.

29. Du skal ikke tøve (at give) af din (Lades) Fylde, og din (Perses) Væde; du skal give mig den Førstefødte af dine Sønner. 4 Mos. 18, 12. 2 Mos. 13, 2 rc.

30. Saaledes skal du gjøre med din Oxe og med dit Faar; det skal være syv Dage hos sin Moder, paa den ottende Dag skal du give mig det. 3 Mos. 22, 27. 28.

31. Og I skal være mig hellige Mennesker, og ikke æde Kjød, som er sønderrevet paa Marken, for Hunde skal I kaste det. 3 Mos. 22, 8. Ez. 44, 31.

23. Capitel.

De skal bevise Retfærdighed og Kjærlighed, endog med sine Fiender og Fremmede, 1-9. De skal tage i Agt det syvende Aar, den syvende Dag, de tre store Høitider, og andre Love, 10-19. De skal ei fortørne Guds Søn, som gaaer med dem, vogte sig for Afguderne, saa vil Gud velsigne dem, og fordrive Cananiterne, med hvilke de ei maae gjøre Pagt, 20-32.

1. Du skal ikke antage falskt Rygte (om Rygten); du skal ikke tage din Haand i med den Ugudelige, at være et ubilligt Vidne. 3 Mos. 19, 16. 5 Mos. 19, 16.

2. Du skal ikke følge Mængden til det Onde, og du skal ikke svare saaledes i nogen Trætte, at du, efter Mængden, viger fra (Retten) og forvender den.

3. Og du skal ikke besmykke den Ringe i hans Trætte.

4. Naar du møder din Fiendes Oxe eller hans Asen, som farer vild, da skal du føre den til ham igjen. Ordsp. 25, 21.
5 Mos. 22, 1.

5. Naar du seer din Haderes Asen ligge under Byrden, da vogt dig, at du ikke forlader ham; du skal visseligen løse (Byrden) tilligemed ham.

6. Du skal ikke bøie den Fattiges Ret i hans Trætte. 5 Mos. 16, 19. c. 24, 17.
c. 27, 19.

7. Du skal holde dig langt fra falsk Sag, og du skal ikke ihjelslaae den Uskyldige og Retfærdige; thi jeg dømmer ikke den Ugudelige at have Ret.

8. Og du skal ikke tage Gave; thi Gaven kan forblinde de Seende, og forvende de Retfærdiges Sager. 5 Mos. 16, 19.
c. 27, 25.

9. Og du skal ikke fortrykke den Fremmede; thi I selv kjende den Fremmedes Sjel, thi I vare fremmede i Egypti Land. c. 22, 21.

10. Og sex Aar skal du saae dit Land, og sanke dets Grøde. 3 Mos. 25, 3. 4.

11. Men i det syvende skal du overgive det, og lade det ligge, at de Fattige iblandt dit Folk maae æde deraf, og hvad deraf overbliver, maae vilde Dyr paa Marken æde; saa skal du gjøre med din Viingaard, og med din Oliegaard.

12. Sex Dage skal du gjøre dine Gjerninger, men paa den syvende Dag skal du hvile; paa det din Oxe og dit Asen maae hvile, og din Tjeneste-Qvindes Søn, og den Fremmede maae vederqvæges. c. 20, 8 rc.

13. Og alt det, som jeg haver sagt til eder, skal I holde; og I skal ikke ihukomme andre Guders Navn, det skal ikke høres af din Mund. 2 Mos. 20, 3.
5 Mos. 12, 3.

14. Du skal holde mig tre Gange Høitid om Aaret. 5 Mos. 16, 16.
3 Mos. 23, 4 rc.

15. Du skal holde de usyrede Brøds Høitid, du skal æde usyrede Brød syv Dage, saasom jeg befoel dig, til den bestemte Tid, i Abib Maaned, thi i den drog du ud af Egypten, og for mit Ansigt skal Ingen sees tomhændet. c. 12, 15.
c. 13, 6. c. 34, 18. 5 Mos. 16, 16.

16. Og den Høitid, naar du høster dit Arbeides Førstegrøde, som du haver saaet paa Marken, og Indsamlingens Høitid, naar Aaret gaaer ud, naar du haver samlet dit Arbeide af Marken.

17. Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandkjøn sees for den HErres HErres Ansigt. c. 34, 23. 5 Mos. 16, 16.

18. Du skal ikke offre mit Slagt-Offers Blod ved Suurdeig; og det Fede fra min Høitid skal ikke blive liggende Natten over til om Morgenen.

19. Det første (nemlig) din Jords Førstegrøde, skal du føre til HErrens din Guds Huus; du skal ikke koge et Kid i sin Moders Melk. 2 Mos. 34, 26.

20. See, jeg, jeg sender en Engel, for dit Ansigt, at bevare dig paa Veien og føre dig til det Sted, som jeg haver beredt. v. 23. c. 32, 34. c. 33, 2.

36. Eller var det vitterligt, at den Oxe pleiede tilforn at stange, og dens Eiermand vilde ikke forvare den, da skal han visseligen betale Oxe for Oxe, og den døde skal han have.

22. Capitel.

HErren giver Love om Tyveries Straf, 1-15. Horeries, Trolddoms, Sodomiteries, Afguderies Straf, 16-20. Deres, som bevise Ubarmhjertighed, 21-27. Man skal ei forhaane Dommerne paa Jorden, give Gud, hvad hans er, ei æde noget, som er sønderrevet, 28-31.

1. Naar Nogen stjæler en Oxe, eller et Lam, og slagter det, eller sælger det, skal han betale fem Nød for Oxen, og fire Faar for Lammet. 3 Mos. 5, 24.
2 Sam. 12, 6. Ordsp. 6, 31. Luc. 19, 8.

2. Om nogen Tyv bliver funden, i det han bryder ind, og bliver slagen, og døer, skal ingen Bloddom gaae for hans Skyld.

3. Men er Solen opgangen over ham, skal Bloddom gaae for hans Skyld, (Tyven) skal aldeles betale, men haver han intet, da skal han sælges for sit Tyverie.

4. Dersom det Stjaalne findes i hans Vold, hvad enten det er Oxe eller Asen, eller Lam, som er levende, skal han betale dobbelt.

5. Naar Nogen lader afæde Ager eller Viingaard, at han lader sit Fæ løs, og det afæder paa en andens Ager: da skal han betale af det, som godt er paa sin Ager, og det, som godt er i sin Viingaard.

6. Om Ild farer ud, og rammer paa Torne, og Negene fortæres, eller det staaende Korn, eller Ageren, da skal han visseligen betale, som optændte den Brand.

7. Om Nogen flyer til sin Næste Penge eller Toi at forvare, og det bliver stjaalet af Mandens Huus: dersom Tyven findes, skal han betale dobbelt.

8. Men findes Tyven ikke, da skal Huusbonden føres frem for Dommerne, om han ikke haver lagt sin Haand paa sin Næstes Toi. c. 21, 6.

9. Angaaendes al Overtrædelses Handel, om Oxe, om Asen, om Lam, om Klæder, om alt, som tabt er, om hvilke Nogen siger, at dette er det, som (savnes,) da skal begge deres Sag komme for Dommerne; og den, som Dommerne sige at være ugudelig, han skal betale sin Næste dobbelt.

10. Naar Nogen flyer til sin Næste Asen, eller Oxe, eller Lam, eller noget Beest, at forvare, og det døer, eller det fordærves, eller det bortføres, at ingen det seer:

11. Da skal HErrens Eed være imellem dem begge, om han ikke haver lagt sin Haand paa sin Næstes Gods; og den skal dets Eiermand antage, og (den anden) skal ikke betale.

12. Men bliver det stjaalet fra ham, da skal han betale dets Eiermand det.
1 Mos. 31, 39.

13. Men bliver det sønderrevet, da skal han føre det til et Vidne; han skal ikke betale det, som er sønderrevet.

14. Og naar Nogen laaner Noget af sin Næste, og det fordærves, eller døer; er dets Eiermand ikke derhos, da skal han vist betale.

15. Dersom dets Eiermand er derhos, da skal han ikke betale; dersom det er leiet, da regnes det for sin Leie.

16. Og naar Nogen lokker en Jomfru, som ikke er trolovet, og ligger hos hende, da skal han visseligen give hende Morgengave (og tage hende) sig til Hustru.
5 Mos. 22, 28, 29.

17. Men om hendes Fader vægrer sig for at give ham hende, da skal han tilveie Penge efter Jomfruernes Morgengave.

18. Du skal ikke lade en Troldkone leve.
3 Mos. 19, 31. c. 20, 27.

19. Hver som ligger hos et Beest, skal visseligen dødes. 3 Mos. 18, 23.
5 Mos. 27, 21.

20. Hvo som offrer til andre Guder, end til HErren alene, skal være forbandet. 1 Cor. 16, 22.

21. Du skal ikke plage en Fremmed, og ikke undertrykke ham, thi I have været fremmede i Ægypti Land. c. 23, 9.
3 Mos. 19, 33. 34. 5 Mos. 10, 17-22.

22. I skal ikke plage nogen Enke, eller Faderløs. Es. 1, 17.

23. Dersom du plager dem, og de da raabe til mig, da skal jeg visseligen høre deres Raab.

24. Saa optændes min Vrede, og jeg ihjelslaaer eder med Sværd; og eders Hustruer skal blive Enker, og eders Børn faderløse.

25. Dersom du laaner mit Folk Penge, nemlig den Fattige hos dig, da skal du ikke være ham som en Aagerkarl; du skal ikke lægge Aager paa ham.
3 Mos. 25, 36. 37. 5 Mos. 23, 19. 20. Ps. 15, 5.

26. Dersom du tager din Næstes Klæ-

ebon til vist Pant, da skal du igjengive ham det, forend Solen gaaer ned. 5 Mos. 24, 12. 13.

27. Thi det er hans Skjul alene, det er hans Klædebon for hans Hud, som han skal ligge udi; og det skal skee, naar han raaber til mig, da skal jeg høre det, thi jeg er naadig.

28. Du skal ikke forbande Dommerne, og den øverste iblandt mit Folk skal du ikke bande. Præd. 10, 20. Ap. G. 23, 5.

29. Du skal ikke tøve (at give) af din (Lades) Fylde, og din (Perses) Bæde; du skal give mig den Førstefødte af dine Sønner. 4 Mos. 18, 12. 2 Mos. 13, 2 rc.

30. Saaledes skal du gjøre med din Oxe og med dit Faar; det skal være syv Dage hos sin Moder, paa den ottende Dag skal du give mig det. 3 Mos. 22, 27. 28.

31. Og I skal være mig hellige Mennesker, og ikke æde Kjød, som er sønderrevet paa Marken, for Hunde skal I kaste det. 3 Mos. 22, 8. Ez. 44, 31.

23. Capitel.

De skal bevise Retfærdighed og Kjærlighed, endog mod sine Fiender og Fremmede, 1-9. De skal tage i Agt det syvende Aar, den syvende Dag, de tre store Høitider, og andre Love, 10-19. De skal ei fortørne Guds Søn, som gaaer med dem, vogte sig for Afguderne, saa vil Gud velsigne dem, og fordrive Cananiterne, med hvilke de ei maae gjøre Pagt, 20-33.

1. Du skal ikke antage falskt Rygte (om Rygen); du skal ikke tage din Haand i med den Ugudelige, at være et ubilligt Vidne. 3 Mos. 19, 16. 5 Mos. 19, 16.

2. Du skal ikke følge Mængden til det Onde, og du skal ikke svare saaledes i nogen Trætte, at du, efter Mængden, viger fra (Retten) og forvender den.

3. Og du skal ikke besmykke den Ringe i hans Trætte.

4. Naar du møder din Fiendes Oxe eller hans Asen, som farer vild, da skal du føre den til ham igjen. Ordsp. 25, 21. 5 Mos. 22, 1.

5. Naar du seer din Haders Asen ligge under Byrden, da vogt dig, at du ikke forlader ham; du skal visseligen løse (Byrden) tilligemed ham.

6. Du skal ikke bøie den Fattiges Ret i hans Trætte. 5 Mos. 16, 19. c. 24, 17. c. 27, 19.

7. Du skal holde dig langt fra falsk Sag, og du skal ikke ihjelslaae den Uskyldige og Retfærdige; thi jeg dømmer ikke den Ugudelige at have Ret.

8. Og du skal ikke tage Gave; thi Gaven kan forblinde de Seende, og forvende de Retfærdiges Sager. 5 Mos. 16, 19. c. 27, 25.

9. Og du skal ikke fortrykke den Fremmede; thi I selv kjende den Fremmedes Sjel, thi I vare fremmede i Ægypti Land. c. 22, 21.

10. Og sex Aar skal du saae dit Land, og sanke dets Grøde. 3 Mos. 25, 3. 4.

11. Men i det syvende skal du overgive det, og lade det ligge, at de Fattige iblandt dit Folk maae æde deraf, og hvad deraf overbliver, maae vilde Dyr paa Marken æde; saa skal du gjøre med din Viingaard, og med din Oliegaard.

12. Sex Dage skal du gjøre dine Gjerninger, men paa den syvende Dag skal du hvile; paa det din Oxe og dit Asen maae hvile, og din Tjeneste-Qvindes Søn, og den Fremmede maae vederqvæges. c. 20, 8 rc.

13. Og alt det, som jeg haver sagt til eder, skal I holde; og I skal ikke ihukomme andre Guders Navn, det skal ikke høres af din Mund. 2 Mos. 20, 3. 5 Mos. 12, 3.

14. Du skal holde mig tre Gange Høitid om Aaret. 5 Mos. 16, 16. 3 Mos. 23, 4 rc.

15. Du skal holde de usyrede Brøds Høitid, du skal æde usyrede Brød syv Dage, saasom jeg befoel dig, til den bestemte Tid, i Abib Maaned, thi i den drog du ud af Ægypten, og for mit Ansigt skal Ingen sees tomhændet. c. 12, 15. c. 13, 6. c. 34, 18. 5 Mos. 16, 16.

16. Og den Høitid, naar du høster dit Arbeides Førstegrøde, som du haver saaet paa Marken, og Indsamlingens Høitid, naar Aaret gaaer ud, naar du haver samlet dit Arbeide af Marken.

17. Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandkjøn sees for den HErres HErres Ansigt. c. 34, 23. 5 Mos. 16, 16.

18. Du skal ikke offre mit Slagt-Offers Blod ved Suurdeig; og det Fede fra min Høitid skal ikke blive liggende Natten over til om Morgenen.

19. Det første (nemlig) din Jords Førstegrøde, skal du føre til HErrens din Guds Huus; du skal ikke koge et Kid i sin Moders Melk. 2 Mos. 34, 26.

20. See, jeg, jeg sender en Engel, for dit Ansigt, at bevare dig paa Veien og føre dig til det Sted, som jeg haver beredt. v. 23. c. 32, 34. c. 33, 2.

21. Forvar dig for hans Ansigt, og lyd hans Røst, fortørn ham ikke, thi han skal ikke forlade eders Overtrædelser, thi mit Navn er midt udi ham. Es. 63, 10.
2 Mos. 3, 2. 6.

22. Thi dersom du hører hans Røst, og gjør alt det, som jeg vil sige, da vil jeg og være dine Fienders Fiende, og jeg vil trænge dem, som trænge dig.
5 Mos 18, 18. 19. Ps. 81, 15.

23. Thi min Engel skal gaae for dit Ansigt, og føre dig til de Amoriter, og de Hethiter, og de Phereziter, og de Cananiter, de Heviter og de Jebusiter, og jeg vil udslette dem. v. 20.

24. Du skal ikke tilbede deres Guder, og ei tjene dem, og ikke gjøre, som de gjøre, men du skal nedbryde dem, og sønderbryde deres Billeder. c. 20, 5.
c. 34, 13. 5 Mos. 7. 5.

25. Men I skal tjene HErren eders Gud, og han skal velsigne dit Brød og dit Vand, og jeg vil borttage Sygdom fra dig. Matth. 6, 33. 2 Mos. 15, 26.

26. Der skal Ingen være, som utidig føder, eller ufrugtsommelig i dit Land; jeg vil lade dig fylde dine Dages Tal.
5 Mos. 7, 14. c. 30, 20.

27. Jeg vil sende min Forfærdelse for dit Ansigt, og sønderknuse hvert Folk, som du kommer til, og jeg vil lade alle dine Fiender flye for dig. 5 Mos. 11, 25.

28. Og jeg vil sende Gede-Hamser for dit Ansigt, som skal udjage Heviterne, Cananiterne og Hethiterne for dig.
5 Mos. 7, 20. Jos. 24, 12.

29. Jeg vil ikke udjage dem fra dit Ansigt paa eet Aar, at Landet ikke skal blive øde, og vilde Dyr paa Marken skal ikke formeres mod dig.

30. Jeg vil uddrive dem for dit Ansigt, da nogle, og da nogle, indtil at du bliver frugtbar, og besidder Landet.

31. Og jeg vil sætte dit Landemærke fra det røde Hav indtil Philisternes Hav, og fra Ørken indtil Floden; thi jeg vil give Landets Indbyggere i eders Haand, og du skal uddrive dem fra dit Ansigt.
4 Mos. 34, 2.

32. Du skal ikke gjøre Pagt med dem, eller med deres Guder. c. 34, 12.
5 Mos. 7, 2. Jos. 9, 7.

33. Lad dem ikke boe i dit Land, at de ikke skal komme dig til at synde imod mig, thi du kunde tjene deres Guder, og det vilde blive dig til en Snare. Dom. 2, 3.

24. Capitel.

Mose og andre med ham skal stige op paa Bjerget; Mose skriver Pagtens Ord, og stadfæster Pagten imellem Gud og Folket med Blod; de see Israels Gud, 1-11. Mose og Josva gaae alene paa Bjerget, hvor HErrens Herlighed lader sig see, 12-18.

1. Og han sagde til Mose: stig op til HErren, du og Aaron, Nadab og Abihu, og halvfjerdsindstyve af de Ældste i Israel; og I skal tilbede langt fra.

2. Men Mose skal gaae frem for sig alene til HErren, og de andre de skal ikke gaae frem, og Folket skal ikke stige op med ham.

3. Og Mose kom, og fortalte Folket alle HErrens Ord, og alle Domme; da svarede alt Folket med een Røst, og sagde: vi vil gjøre efter alle de Ord, som HErren haver sagt. c. 19, 8. 5 Mos. 5, 27.

4. Og Mose skrev alle HErrens Ord, og stod tidlig op om Morgenen, og byggede et Alter neden ved Bjerget, og tolv Støtter, efter de tolv Israels Stammer.

5. Og han sendte unge Karle did af Israels Børn, og de offrede Brænd-Offer, og de slagtede Tak-Offers Offere for HErren, af Stude.

6. Og Mose tog Halvdelen af Blodet, og gjød i Bækkenet, og Halvdelen af Blodet stænkte han paa Alteret.

7. Og han tog Pagtens Bog, og læste for Folkets Øren, og de sagde: vi vil gjøre alt det, som HErren haver sagt, og være lydige. v. 3.

8. Da tog Mose Blodet, og stænkte paa Folket, og sagde: see, det er den Pagtes Blod, som HErren haver gjort med eder over alle disse Ord. Ebr. 9, 19. 20.

9. Og Mose og Aaron, Nadab og Abihu, og halvfjerdsindstyve af de Ældste af Israel stege op.

10. Og de saae Israels Gud; og det var under hans Fødder som et Arbeide af Saphir-Steen, og som Himmelen selv, naar den er klar. Es. 6, 1. Ezech. 1, 26.

11. Og han lagde ikke sin Haand paa de Ypperste af Israels Børn; og de beskuede Gud, og aade og drak (dog). c. 19, 21.
Dom. 6, 22. 23.

12. Og HErren sagde til Mose: stig op til mig paa Bjerget, og bliv der, saa vil jeg give dig de Steen-Tavler, og Loven og Budet, som jeg haver skrevet, at lære dem.

13. Da stod Mose op, og hans Tjener Josva; og Mose gik op paa Guds Bjerg.

14. Og han sagde til de Ældste: bliver her, indtil vi komme tilbage til eder, og

e, Aaron og Hur ere hos eder, hvo som
„ver Sager, maae komme frem for dem.
2 Mos. 31, 2.
15. Og Mose steg op paa Bjerget, og
1 Skye bedækkede Bjerget.
16. Og HErrens Herlighed boede paa
Sinai Bjerg, og Skyen bedækkede det i
x Dage, og han kaldte ad Mose paa den
yvende Dag midt af Skyen.
17. Og Synet af HErrens Herlighed var
om en fortærende Ild, øverst paa Bjerget,
r Israels Børns Øine. 5 Mos. 4, 24.
c. 9, 3. Ps. 18, 9. Ebr. 12, 29.
18. Og Mose kom midt ind i Skyen, og
eg op paa Bjerget; og Mose var paa
Bjerget fyrretyve Dage og fyrretyve Næt-
er. c. 34, 28. 5 Mos. 9, 9. 18.

25. Capitel.

Mose skal begiere et Opløftelses-Offer af Folket, 1-9. Deraf skal giøres Pagtens Ark, 10-16. Naadestolen, 17-22. Skuebrøds-Bordet, 23-30. En Lysestage, 31-39. Alt efter en Lignelse, som Gud lod ham see, 40.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:
2. Siig til Israels Børn, at de skal tage
mig et Opløftelses-Offer: af hver Mand,
hvem hans Hjerte frivillig driver dertil, skal
I tage mit Opløftelses-Offer. c. 35, 5.
3. Og dette er det Opløftelses-Offer, som
I skal tage af dem: Guld, og Sølv, og
Kobber;
4. Og blaat Uldent, og Purpur, og Skar-
lagen, og hvidt Linnet, og Gedde-Haar,
5. Og rødfarvet Væder-Skind, og Grævl-
inge-Skind, og Sithim-Træ;
6. Olie til Lysning, Urter til Salve-
olie, og til Røgelse velluglende Urter;
7. Onyxstene og Stene til at fylde med,
l Livkjortelen og til Brystspannet.
8. Og de skal gjøre mig en Helligdom,
at jeg vil boe iblandt dem. Ebr. 9, 2.
9. Efter alle de Ting, som jeg vil vise
dig, Tabernaklets Lignelse, og alle dets
Redskabers Lignelse, saaledes skal I gjøre
det. v. 40.
10. Og de skal gjøre en Ark af Sithim-
Træe, halvtredie Alen lang, og halvanden
Alen bred, og halvanden Alen høi.
c. 35, 12. c. 37, 1.
11. Og den skal du beslaae med puurt
Guld; inden og uden skal du beslaae den,
og gjøre en Guldkrands oven omkring den.
12. Og du skal støbe til den fire Guld-
ringe, og sætte dem i dens fire Hjørner,
nemlig to Ringe paa dens ene Side, og
to Ringe paa dens anden Side.

13. Og du skal gjøre Stænger af Sithim-Træe, og beslaae dem med Guld.
14. Og du skal stikke Stængerne i Ringene ved Siderne paa Arken, og bære Arken med dem.
15. Stængerne skal være i Ringene, som er i Arken, de skal ikke borttages fra den.
16. Og du skal lægge i Arken det Vidnesbyrd, som jeg vil give dig.
c. 34, 29. Ebr. 9, 4. c. 10, 16.
17. Og du skal gjøre en Naadestoel af puurt Guld, halvtredie Alen lang, og halvanden Alen bred.
18. Og du skal gjøre to Cherubim af Guld, med drevet Arbeide skal du gjøre dem, paa begge Enderne af Naadestolen.
19. Og gjør een Cherub paa den ene Ende, og een Cherub paa den anden Ende; udaf Naadestolen skal I gjøre Cherubim, paa begge dens Ender.
20. Og Cherubim skal udbrede Vinger oven over, saa at de skjule over Naadestolen med deres Vinger, og den enes Ansigt skal være mod den anden; mod Naadestolen skal Cherubims Ansigter være.
c. 37, 9.
21. Og du skal sætte Naadestolen oven paa Arken, og lægge det Vidnesbyrd i Arken, som jeg vil give dig.
c. 26, 34. Ebr. 9, 5. 1 Kong. 8, 9 ꝛc.
22. Og der vil jeg komme til dig, og tale med dig fra Naadestolen imellem de Cherubim, som ere paa Vidnesbyrdets Ark; nemlig, alt det jeg vil byde dig til Israels Børn. c. 29, 42. c. 30, 6. 36.
23. Og du skal gjøre et Bord af Sithim-Træe, to Alen langt, og een Alen bredt, og halvanden Alen høit. c. 35, 13.
c. 37, 10.
24. Og beslaae det med puurt Guld, og gjøre en Guldkrands dertil omkring
c. 37, 11.
25. Og gjøre dertil en List omkring, en Haandbred (høi), og gjøre en Guldkrands omkring dens List.
26. Du skal og gjøre fire Guld-Ringe dertil, og sætte Ringene i de fire Hjørner, som ere paa de fire Fødder.
27. Tvert over for Listen skal Ringene være, at stikke Stængerne udi, til at bære Bordet.
28. Og du skal gjøre Stængerne af Sithim-Træe, og beslaae dem med Guld, og Bordet skal bæres ved dem.
29. Og du skal gjøre Fade dertil, og (Røgelse)-Skeer dertil, og Kander dertil, og Skaaler dertil, af hvilke skal udgydes

(Drik=Offer); af puurt Guld skal du gjøre dem. c. 37, 16.

30. Og du skal stedse lægge Skue-Brød for mit Ansigt paa Bordet.

3 Mos. 24, 5. 7. 1 Sam. 21, 6.

31. Og du skal gjøre en Lysestage af puurt Guld; med drevet Arbeide skal Lysestagen gjøres, dens Stang og dens Grene, dens Skaaler, dens Knapper, og dens Blomster skal udgaae af den.

c. 35, 14. c. 37, 17 sqq.

32. Og der skal gaae sex Grene ud af dens Sider; tre Grene paa Lysestagen af dens ene Side, og tre Grene paa Lysestagen af dens anden Side.

33. (Der skal være) tre mandelformige Skaaler paa en Green, en Knap og et Blomster, og tre mandelformige Skaaler paa en (anden) Green, en Knap og et Blomster; saaledes skal det være paa de sex Grene, som udgaae af Lysestagen.

c. 37, 19. 20.

34. Men paa Lysestagen skal være fire mandelformige Skaaler, deres Knapper og deres Blomster.

35. Nemlig en Knap under de to (andre) Grene deraf, og en Knap under de to (øvrige) Grene deraf, for de sex Grene, som udgaae af Lysestagen.

36. Deres Knappe og deres Grene skal udgaae af samme; det skal være altsammen eet drevet Arbeide af puurt Guld.

c. 37, 22.

37. Og du skal gjøre dens syv Lamper, og (Præsten) skal holde dens Lamper tændte, og lade dem lyse lige imod den.

38. Og dens Saxe, og dens Taande-Kar (skal du gjøre) af puurt Guld.

39. Man skal gjøre den med alle disse Redskaber af eet Centner puurt Guld.

c. 36, 24.

40. Og see til, og gjør det efter deres Lignelse, hvilken dig blev viist paa Bjerget. c. 26, 30. Ap. G. 7, 44. Ebr. 8, 5.

26. Capitel.

Mose skal lade gjøre Gud en Bolig, som bestaaer af Gardiner og Dækker, 1-17. Fjele, som stode i deres Sølv-Fødder, og sammenføiedes formedelst Stænger, 15-30. Et Forhæng for det Allerhelligste, og et Forhæng for det Hellige, 31-37.

1. Og du skal gjøre Tabernaklet af ti Gardiner, af hvidt tvundet Linnet, og blaat Uldent, og Purpur og Skarlagen: Cherubim skal du gjøre med kunstigt Arbeide paa dem. c. 36, 8 sqq.

2. (Hvert) Gardin skal være otte og tyve Alen langt, og (hvert) Gardin skal være fire Alen bredt; alle Gardiner skal være lige store.

3. Der skal fem Gardiner fæstes tilsammen, eet til det andet; og (atter) fem Gardiner fæstes tilsammen, eet til det andet.

4. Og du skal gjøre Hanker af blaat Uldent, paa det første Gardins Rand, yderst, der hvor det skal fæstes tilsammen, og ligesaa skal du gjøre paa det yderste Gardins Rand, der hvor det skal anden Gang fæstes tilsammen.

5. Du skal gjøre halvtredsindstyve Hanker paa det første Gardin, og gjøre halvtredsindstyve Hanker yderst paa Gardinet, der hvor det skal fæstes anden Gang tilsammen; at Hankerne kan hæftes tilsammen, den ene til den anden.

6. Du skal og gjøre halvtredsindstyve Guld-Hager, og fæste Gardinerne, det ene til det andet, med Hagerne, og det skal være eet Tabernakel.

7. Du skal og gjøre Gardiner af Gede-Haar, til Paulunet over Tabernaklet; elleve Gardiner skal du gjøre af dem.

c. 36, 14 sqq.

8. Hvert Gardin skal være tredive Alen langt, og hvert Gardin skal være fire Alen bredt; de elleve Gardiner skal have eet Maal.

9. Og de fem Gardiner skal du fæste tilsammen for sig, og de sex Gardiner for sig; saa at du gjør det sjette Gardin dobbelt, foran ved Paulunet.

10. Og du skal gjøre halvtredsindstyve Hanker i det første Gardins Rand, yderst, der hvor de skal fæstes tilsammen; og halvtredsindstyve Hanker paa Gardinets Rand, der hvor de skal fæstes tilsammen anden Gang.

11. Og du skal gjøre halvtredsindstyve Kobber-Hager, og spænde Hagerne i Hankerne; og du skal føie Paulunet tilsammen, og det skal være eet.

12. Men det overskydende, som er tilovers af Paulunets Gardiner, (nemlig) det halve Gardin, som er tilovers, skal du lade være overskydende bag over Tabernaklet.

13. Og een Alen skal være paa denne (Side,) og een Alen paa hiin (Side,) af det, som er tilovers af Paulunets Gardiners Længde; det skal være overskydende paa Siderne af Tabernaklet her og der, til at bedække det.

14. Du skal og gjøre et Dække over Paulunet af rødfarvet Væder-Skind, og et Dække derover af Grævlinge-Skind.

15. Og du skal gjøre Fjelene til Tabernaklet af Sithim-Træ, staaende.

c. 36, 20.

16. Ti Alen lang skal hver Fjel være, og een Alen og en halv Alen bred skal enhver Fjel være.

17. En Fjel skal have to Tappe udskaarne, den ene (Tap) mod den anden; saaledes skal du gjøre paa alle Tabernaklets Fjele.

18. Og du skal gjøre Fjele til Tabernaklet: tyve Fjele til det søndre Hjørne imod Sønden.

19. Og du skal gjøre fyrretyve Sølv-Fødder under de tyve Fjele, to Fødder under den ene Fjel, for dens to Tappe, og to Fødder under den anden Fjel, for dens to Tappe.

20. Og til Tabernaklets anden Side mod det nordre Hjørne, tyve Fjele.

21. Og deres fyrretyve Sølv-Fødder, to Fødder under den ene Fjel, og to Fødder under den anden Fjel.

22. Og til Bagsiden paa Tabernaklet, imod Vesten, skal du gjøre sex Fjele.

23. Og du skal gjøre to Fjele til Tabernaklets Hjørner, paa begge Sider.

24. De to skal være forenede i den nederste (Part,) og iligemaade skal de være fuldkommeligen (forenede) i den øverste (Part) med een Ring; saaledes skal det være med dem begge, de skal være paa begge Hjørner.

25. Og der skal være otte Fjele, og deres Sølv-Fødder, sexten Fødder; to Fødder under den ene Fjel, og to Fødder under den anden Fjel.

26. Og du skal gjøre Stænger af Sithim-Træ, fem til Fjelene ved den ene Side paa Tabernaklet; c. 36, 31 sqq.

27. Og fem Stænger til Fjelene ved den anden Side paa Tabernaklet, og fem Stænger til Fjelene paa Siden af Tabernaklet, bag til mod Vesten.

28. Og den midterste Stang skal være midt i Fjelene, og gaae igjennem fra den (ene) Ende til den anden.

29. Og du skal beslaae Fjelene med Guld, og gjøre deres Ringe af Guld, til at stikke Stængerne udi, og du skal beslaae Stængerne med Guld.

30. Og du skal opreise Tabernaklet, efter dets Skik, som blev dig viist paa Bjerget.

c. 25, 9. 40. Ap. G. 7, 44.

31. Og du skal gjøre et Forhæng af blaat Uldent, og Purpur, og Skarlagen, og hvidt tvundet Linnet, du skal gjøre Cherubim med kunstigt Arbeide paa det.

c. 36, 35.

32. Og du skal hænge det paa fire Støtter af Sithim-Træ, som ere beslagne med Guld, deres Hager skal være af Guld, over de fire Fødder af Sølv.

33. Og du skal hænge Forhænget under Hagerne, og føre Vidnesbyrdets Ark derhen, indenfor Forhænget; og Forhænget skal skille for eder, imellem det Hellige og imellem det Helligste.

34. Og du skal sætte Naadestolen paa Vidnesbyrdets Ark i det Helligste.

c. 25, 21. Ebr. 9, 5.

35. Men du skal sætte Bordet udenfor Forhænget, og Lyse-Stagen tvert over for Bordet, paa den Side af Tabernaklet mod Sønden; men Bordet skal du sætte paa den nordre Side. c. 40, 22.

36. Og du skal gjøre et Forhæng for Paulunets Dør af blaat Uldent, og Purpur, Skarlagen og hvidt tvundet Linnet, bestukket Arbeide. c. 36, 37 sqq.

37. Og du skal gjøre fem Støtter til Forhænget, af Sithim-Træ, og beslaae dem med Guld, deres Hager skal være af Guld, og du skal støbe til dem fem Kobber-Fødder.

27. Capitel.

Mose skal lade gjøre et Brand-Offer-Alter, 1-8. En Forgaard med sine Omhænge omkring Tabernaklet, 9-19. Olie skal skaffes til Lamperne, 20. 21.

1. Og du skal gjøre et Alter af Sithim-Træ, fem Alen langt, og fem Alen bredt, firkantet skal Alteret være, og tre Alen høit. c. 35, 16. c. 38, 1 sqq.

2. Du skal og gjøre dets Horn paa dets fire Hjørner, dets Horn skal være udaf det samme; og du skal beslaae det med Kobber.

3. Og du skal gjøre dets Gryder, til at tage Aske deraf, og dets Skufler, og dets Skaaler, og dets Madkroge, og dets Ildkar; alle Redskaber dertil skal du gjøre af Kobber. 4 Mos. 4, 14. Sach. 14, 20.

1 Sam. 2, 13.

4. Du skal og gjøre en Rist dertil, gjort som et Garn, af Kobber, og du skal gjøre paa Garnet fire Kobberringe, i de fire Ender derpaa.

5. Og du skal lægge det neden under Alterets Affætning, og Garnet skal række indtil midt paa Alteret.

6. Du skal og gjøre Stænger til Alteret, Stænger af Sithim=Træ, og du skal beslaae dem med Kobber.
7. Og dets Stænger skal stikkes i Ringene, og Stængerne skal være paa begge Alterets Sider, at bære det med.
8. Du skal gjøre det af Fjele, huult; ligesom han lod dig see paa Bjerget, saa skal du gjøre det. c. 38, 7.
9. Du skal og gjøre en Forgaard for Tabernaklet; ved det søndre Hjørne mod Sønden skal være et Omhæng til Forgaarden, af hvidt tvundet Linnet, hundrede Alens Længde til det ene Hjørne.
c. 38, 9.
10. Og deres tyve Støtter, og deres tyve Fodder skal være af Kobber; Støtternes Hager og deres Rande af Sølv.
c. 35, 17.
11. Og ligesaa mod det nordre Hjørne skal være et Omhæng, i Længden, hundrede (Alen) langt, og tyve Støtter dertil, og deres tyve Kobber-Fodder; Støtternes Hager og deres Rande af Sølv.
12. Og Forgaardens Bredde mod det vestre Hjørne skal have et Omhæng halvtredsindstyve Alen langt, ti Støtter dertil, og deres ti Fodder.
13. Men mod det østre Hjørne mod Østen, skal Forgaardens Bredde være halvtredsindstyve Alen.
14. Og Omhængene skal være femten Alen paa den (ene) Side, (med) deres tre Støtter og deres tre Fodder.
15. Og Omhængene skal være femten (Alen) paa den anden Side, (med) deres tre Støtter og deres tre Fodder.
16. Men i Forgaardens Port skal være et Forhæng, tyve Alen (langt,) af blaat Uldent, og Purpur, og Skarlagen, og hvidt tvundet Linnet, bestukket Arbeide; dertil fire Støtter og fire Fodder.
c. 35, 17. c. 38, 18.
17. Alle Støtterne i Forgaarden omkring skal være belagte med Sølv; deres Hager skal være af Sølv, og deres Fodder af Kobber.
18. Forgaardens Længde skal være hundrede Alen, og Bredden halvtredsindstyve allevegne, og Høiden fem Alen, (med Omhængene) af hvidt tvundet Linnet; deres Fodder skal være af Kobber.
19. Alle Tabernaklets Redskaber til al dets Tjeneste, og alle Søm dertil og alle Forgaardens Søm skal være af Kobber.
20. Og du skal byde Israels Børn, at de skaffe dig af den rene Olie, af Oliētræet, stødt, til Lysningen, til at holde Lamperne altid tændte. c. 35, 8. 14.
c. 39, 37. 3 Mos. 24, 2.
21. I Forsamlingens Paulun, uden for Forhænget, som (hænger) for Vidnesbyrdet, skal Aaron og hans Sønner berede den, (til at lyse) fra Aftenen og til Morgenen for HErrens Ansigt; det skal være en evig Skik for deres Efterkommere, (som skal holdes) af Israels Børn. c. 30, 21.
4 Mos. 10, 8.

28. Capitel.

Mose skal lade gjøre til Aaron hellige Klæder, 1-4. En Liv=Kjortel, 5-14. Et Bryst=Span, 15-30. En Overkjortel, 31-35. En Guldplade, som skal sættes paa den store Hue, ligeledes en vævet Kjortel, 36-39. Klæder til Aarons Sønner, og linnede Underklæder, 40-43.

1. Og du, du skal lade din Broder Aaron komme frem til dig, og hans Sønner med ham, midt udaf Israels Børn, til at gjøre Præste=Embede for mig: Aaron, Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar, Aarons Sønner. c. 6, 23.
1 Kong. 6, 3. c. 24, 1.
2. Og du skal gjøre Aaron, din Broder, hellige Klæder, til Ære og Prydelse.
c. 35, 19.
3. Og du skal tale med alle, som ere vise i Hjertet, hvilke jeg haver opfyldt med Viisdoms Aand; og de skal gjøre Aaron Klæder til at hellige ham, at han maa gjøre Præste=Embede for mig. c. 31, 2.
4. Og disse ere de Klæder som de skal gjøre: et Bryst=Span, og en Liv=Kjortel, og en (Over=)Kjortel, og en knyttet Kjortel, en (stor) Hue, og et Belte; og de skal gjøre Aaron, din Broder, og hans Sønner hellige Klæder, at de maae gjøre Præste=Embede for mig. c. 39, 1.
c. 28, 39.
5. Og de skal tage Guldet, og det blaa Uldent, og Purpuret, og Skarlagenet, og det hvide Linnet.
6. Og de skal gjøre Livkjortelen af Guld, blaat Uldent, og Purpur, Skarlagen, og hvidt tvundet Linnet, med kunstig Gjerning. c. 39, 2 sqq.
7. To Axler, som kan sammenføies, skal den have ved begge dens Ender, og den skal sammenføies.
8. Og (angaaende) hans Liv=Kjortels kunstige (Belte,) som er over den, det skal være ligesom dens Arbeide er, af den samme (Materie) skal det være: (nemlig)

f Guld, blaat Uldent, og Purpur, og
Skarlagen, og hvidt tvundet Linnet.
9. Og du skal tage to Onyx-Stene, og
rave paa dem Israels Børns Navne.
10. Sex af deres Navne paa den ene
Steen, og de øvrige sex Navne paa den
nden Steen, efter deres Fødsel.
11. Efter Udgraverens Gjerning i Steen,
om man udgraver et Signet, skal du
lade udgrave begge Stenene efter Israels
Børns Navne; du skal lade dem indfatte
undt omkring i Guld-Stykker.
12. Og du skal sætte begge Stenene paa
Axlerne af Liv-Kjortelen, de skal være
Stene til en Ihukommelse for Israels
Børn; og Aaron skal bære deres Navne
for HErrens Aasyn, paa begge sine Axler
til en Ihukommelse.
13. Du skal gjøre de (Stykker,) som de
indfattes udi, af Guld.
14. Og to Kjæder af puurt Guld, dem
skal du gjøre, at de fæstes ved Enderne
omkring, sammensnoede; og du skal fæste
Kjæderne, som ere sammensnoede, over de
Stykker,) som (Stenene) indfattes udi.
15. Og du skal gjøre Rettens Bryst-
Span, med kunstig Gjerning, som Livkjor-
telens Gjerning skal du gjøre det; af
Guld, blaat Uldent, og Purpur, og Skar-
lagen, og hvidt tvundet Linnet skal du
gjøre det. c. 39, 8 sqq.
16. Det skal være firekantet, dobbelt, en
Spand langt, og en Spand bredt.
17. Og du skal fylde det med indfattede
Stene, med fire Rader Stene: en Rad af
en Sarder, en Topas, og en Smaragd,
skal være den første Rad. Aab. 21, 19 ꝛc.
18. Og den anden Rad, en Carbunkel,
en Saphir, og en Demant.
19. Og den tredie Rad, en Lyncurer, en
Agat, og en Amethyst.
20. Og den fjerde Rad, en Turkous, og
en Onyx og en Jaspis: de skal være ind-
fattede i Guld i deres Udhulinger.
21. Og de Stene skal være efter Israels
Børns Navne, tolv efter deres Navne;
som man udgraver et Signet, skal de
være, hver med sit Navn, efter de tolv
Stammer.
22. Og du skal gjøre Kjæder over Bryst-
Spannet, ved Enden omkring, saa de
ere sammensnoede af puurt Guld.
c. 39, 5.
23. Og du skal gjøre to Guld-Ringe
paa Bryst-Spannet, og sætte de to Ringe
paa de tvende Ender af Bryst-Spannet.
24. Og du skal sætte de to sammensnoe-
de Guld-(Kjæder) i de to Ringe, ved En-
derne af Bryst-Spannet.
25. Men de to Ender af de to sammen-
snoede (Kjæder) skal du sætte paa de to
Guldstykker, og sætte dem paa Axlerne af
Liv-Kjortelen, tvært over for hverandre.
26. Og du skal gjøre to Guld-Ringe, og
sætte dem paa de to (andre) Ender af
Bryst-Spannet, paa Kanten derpaa, som
er paa Siden af Liv-Kjortelen, ind ad.
c. 39, 19.
27. Og du skal gjøre to Guld-Ringe, og
sætte dem paa de to Axler af Liv-Kjorte-
len, neden til tvært over for hverandre,
der hvor den fæstes sammen, ovenfor Liv-
Kjortelens kunstige (Belte).
28. Og man skal ombinde Bryst-Span-
net med sine Ringe, til Ringene paa Liv-
Kjortelen, med en blaa ulden Snor, at
det skal være over Liv-Kjortelens kunstige
(Belte), og Bryst-Spannet skal ikke stilles
fra Liv-Kjortelen.
29. Og Aaron skal bære Israels Børns
Navne i Rettens Bryst-Span paa sit
Hjerte, naar han kommer i Helligdom-
men, til en Ihukommelse for HErrens
Ansigt altid.
30. Du skal og sætte i Rettens Bryst-
Span de Urim og de Thummim, og de
skal være over Aarons Hjerte, naar han
gaaer ind for HErren, og Aaron skal bære
Israels Børns Ret paa sit Hjerte for HEr-
rens Ansigt altid. 3 Mos. 8,8. 5 Mos. 33,8.
4 Mos. 27, 21. 1 Sam. 23, 9. 10 ꝛc.
31. Du skal og gjøre en (Over-)Kjortel
til Liv-Kjortelen, ganske af blaat Ul-
dent. c. 39, 22 sqq.
32. Og der skal være et Hul oven i den,
midt derpaa, der skal være en Kant paa
Hullet derpaa rundt omkring, vævet Ar-
beide, som et Pantsers Hul skal der være
derpaa, at det ikke rives ud.
33. Og du skal gjøre paa Sømmene
derpaa Granat-Æbler af blaat Uldent, og
Purpur, og Skarlagen, paa Sømmene
trindt omkring, og Guld-Bjelder midt
imellem dem trindt omkring.
34. En Guld-Bjelde, og et Granat-
Æble, (og atter) en Guld-Bjelde, og et
Granat-Æble, paa (Over-) Kjortelens
Sømme trindt omkring.
35. Og Aaron skal have den paa, naar
han tjener, at Lyden deraf høres, naar
han kommer til Helligdommen for HEr-

rens Aasyn, og naar han gaaer ud, at han skal ikke døe.

36. Du skal og gjøre en Plade af puurt Guld, og udgrave derpaa, som man udgraver et Signet: HErrens Hellighed. c. 39, 30.

37. Og du skal sætte den paa en blaa ulden Snor, og den skal være paa den (store) Hue, forpaa Huen skal den være.

38. Og den skal være over Aarons Pande, og Aaron skal bære Skylden af de hellige Ting, som Israels Børn helliggjøre, i alle deres Helliggjørelsers Gaver; og den skal være over hans Pande altid, til Velbehagelighed for dem for HErrens Ansigt.

39. Du skal og knytte en Kjortel af hvidt Linnet, og gjøre en (stor) Hue af hvidt Linnet, og du skal gjøre et Belte med bestukket Arbeide. c. 39, 27.

40. Du skal og gjøre Aarons Sønner Kjortler, og gjøre dem Belter, og du skal gjøre dem høie Huer, til Ære og til Prydelse.

41. Og du skal iføre Aaron din Broder dem, og hans Sønner med ham; og du skal salve dem, og fylde deres Hænder, og hellige dem, og de skal gjøre Præste-Embede for mig. 3 Mos. 8, 12. 2 Mos. 29, 9. c. 32, 29.

42. Og du skal gjøre dem linnede (Under-)Klæder, til at skjule (deres) Blusels Kjød; fra Lænderne indtil Laarene skal de være.

43. Og dem skal Aaron og hans Sønner have paa, naar de gaae ind i Forsamlingens Paulun, eller de gaae nær til Alteret for at tjene i Helligdommen, at de ikke skal bære Misgjerning, og døe; (denne skal være) ham en evig Skik, og hans Sæd efter ham. c. 29, 28.

29. Capitel.

Præsterne skal indvies med Offer, 1-3. De skal toes, iføres, og Aaron skal salves, 4-9. En Stud skal offres til Synd-Offer, 10-14. To Vædre til Brænd-Offer; Præsternes Hænder skal fyldes, 15-25. Mose og Aarons Deel deraf, og hvad ellers skulde iagttages ved Præsternes Vielse, 26-37. Det dagligе Offer; HErren vil boe iblandt Israel, 38-46.

1. Og dette er den Gjerning, som du skal gjøre dem, for at hellige dem til at gjøre Præste-Embede for mig: tag en ung Stude-Kalv, og to Vædre, som ere uden Lyde; 3 Mos. 8, 2 sqq.

2. Og usyrede Brød, og usyrede Kager, blandede med Olie, og usyrede (tynde) Kager, smurte med Olie; dem skal du gjøre af Hvedemeel.

3. Og du skal lægge dem i en Kurv, og bære dem frem i Kurven, med samt Studen og de to Vædre.

4. Saa skal du føre Aaron og hans Sønner nær til, til Forsamlingens Pauluns Dør, og toe dem i Vand. c. 40, 12. c. 30, 19.

5. Og du skal tage Klæderne, og iføre Aaron den (snævre) Kjortel, og den (Over-)Kjortel, (som hører til) Liv-Kjortelen, og Liv-Kjortelen, og Bryst-Spannet, og du skal binde om ham med Liv-Kjortelens kunstige (Belte).

6. Og du skal sætte den (store) Hue paa hans Hoved, og sætte den hellige Krone paa den (store) Hue. 3 Mos. 8, 9.

7. Saa skal du tage Salve-Olien, og udøse paa hans Hoved, og salve ham.

8. Og du skal føre hans Sønner nær til, og iføre dem de snævre Kjortle.

9. Og du skal binde Beltet om dem, om Aaron og hans Sønner, og binde høie Huer paa dem, at de skal have Præstedomme til en evig Skik; og du skal fylde Aarons Haand, og hans Sønners Haand. c. 28, 4. 3 Mos. 8, 22. 27. 28. 33.

10. Og du skal lade føre Studen nær til for Forsamlingens Paulun; og Aaron og hans Sønner skal lægge deres Haand paa Studens Hoved. 3 Mos. 1, 3.

11. Og du skal slagte Studen for HErrens Ansigt, og for Forsamlingens Pauluns Dør.

12. Og du skal tage af Studens Blod, og komme det paa Alterets Horn med din Finger; og alt det (andet) Blod skal du udøse for Alterets Fod.

13. Saa skal du tage alt det Fede, som skjuler Indvolden, og Hinden over Leveren, og begge Nyrerne, med det Fede, som er paa dem, og gjøre Rög-Offer (deraf) paa Alteret. 3 Mos. 3, 3; 4, 10. 11. c. 7, 4

14. Men Kjødet af Studen, og dens Hud, og dens Møg skal du brænde med Ild, udenfor Leiren; det er et Synd-Offer. 3 Mos. 8, 17 sqq. Ebr. 13, 11.

15. Og du skal tage den ene Væder, og Aaron og hans Sønner skal lægge deres Hænder paa Væderens Hoved.

16. Og du skal slagte Væderen, og tage dens Blod, og stænke paa Alteret trindt omkring.

17. Men Væderen skal du hugge i sine Stykker; saa skal du toe dens Indvolde, og dens Been, og lægge dem paa dens Stykker, og paa dens Hoved.

18. Og du skal gjøre et Røg=Offer af den hele Væder paa Alteret; det er et Brænd-Offer for HErren, det er en behagelig Lugt, et Ild-Offer for HErren.
3 Mos. 8, 21. 1 Mos. 8, 21. 22.

19. Og du skal tage den anden Væder, og Aaron og hans Sønner skal lægge deres Hænder paa Væderens Hoved.

20. Og du skal slagte Væderen, og tage af dens Blod, og komme det paa Aarons Øre-Lep, og paa hans Sønners den høire Øre-Lep, og paa deres høire Tommelfinger, og paa deres høire Tommeltaa; og du skal stænke Blodet paa Alteret, trindt omkring.

21. Og du skal tage af Blodet, som er paa Alteret, og af Salve-Olien, og stænke paa Aaron, og paa hans Klæder, og paa hans Sønner, og paa hans Sønners Klæder med ham; saa bliver han helliget, og hans Klæder og hans Sønner og hans Sønners Klæder med ham.

22. Siden skal du tage det Fede af Væderen, og Stjerten, og det Fede, som skjuler Indvolden, og Hinden over Leveren, og begge Nyrerne, og det Fede, som er paa dem, og den høire Bov; thi det er Fyldelsens Væder. v. 9. 3 Mos. 8, 16. 25.

23. Og et Stykke Brød, og en Olie-Brød-Kage, og en tynd Kage, af den usyrede (Brøds) Kurv, som (er) for HErrens Ansigt.

24. Og du skal lægge alt dette paa Aarons Hænder, og paa hans Sønners Hænder, og lade det bevæge med en Bevægelse for HErrens Ansigt.

25. Og du skal tage det af deres Hænder, og gjøre et Røg-Offer (deraf) paa Alteret, til et Brænd-Offer, til en behagelig Lugt for HErrens Ansigt; det er et Ild-Offer for HErren.

26. Og du skal tage Brystet af Aarons Fyldelses Væder, og bevæge det med en Bevægelse for HErrens Ansigt; og det skal være dig til Deel. 3 Mos. 8, 29.

27. Og du skal hellige Bevæge-Brystet, og Løfte-Boven, som er bevæget, og som er opløftet, af Fyldelsens Væder, af den, som er (bragt) for Aaron, og for hans Sønner. 4 Mos. 6, 20. v. 24 og 26.
c. 25, 2. 3 Mos. 7, 30 sqq.

28. Og det skal være Aarons og hans Sønners, til evig Skik, af Israels Børns (Offringer,) thi det er en Opløftelse; og det skal skee en Opløftelse af Israels Børn, af deres Tak-Offers Offere, deres Opløftelse hører HErren til. c. 28, 43. c. 30, 21.

29. Og de hellige Klæder, som Aaron haver, dem skal hans Sønner have efter ham, saa at (man skal) salve (dem) i dem, og fylde deres Hænder i dem.

30. Syv Dage skal den af hans Sønner, som bliver Præst i hans Sted, iføre sig dem, at han skal komme til Forsamlingens Paulun, til at tjene i Helligdommen.

31. Og du skal tage Fyldelsens Væder, og koge dens Kjød paa et helligt Sted.

32. Og Aaron og hans Sønner skal æde Væderens Kjød, og Brødet, som er i Kurven, for Forsamlingens Pauluns Dør.
3 Mos. 24, 9.

33. Og de skal æde disse Ting, formedelst hvilke Forligelsen er skeet, til at fylde deres Hænder, til at hellige dem; og en Fremmed skal ikke æde (dem), fordi de ere hellige. 3 Mos. 10, 14.

34. Men dersom der levnes af samme Fyldelsens (Offers) Kjød, og af Brødet, til om Morgenen, da skal du opbrænde det, som er levnet, med Ild, det skal ikke ædes; thi det er helligt.

35. Og du skal saaledes gjøre ved Aaron og ved hans Sønner, efter alt det, som jeg haver befalet dig; du skal fylde deres Hænder i syv Dage.

36. Og du skal lave hver Dag en Stud til Synd-Offer, til Forligelse, og gjøre Synd-Offer for Alteret, naar du gjør Forligelse derpaa; og du skal salve det for at hellige det.

37. Syv Dage skal du gjøre den Forligelse for Alteret, og hellige det; og Alteret skal være en saare hellig Ting; hver den, som rører ved Alteret, skal være hellig.

38. Og dette er det, som du skal offre paa Alteret: (hver) Dag altid to Lam, Aar gamle. 4 Mos. 28, 3.

39. Det ene Lam skal du offre om Morgenen, og det andet Lam skal du offre imellem de tvende Aftener.

40. Og een tiende Part Meel blandet med en fjerde Part af en Hin stødt Olie, og en fjerde Part af en Hin Viin, til Drik-Offer, til det ene Lam.

41. Og du skal offre det andet Lam imellem de tvende Aftener; som Mad-Offeret om Morgenen, og som dets Drik-Offer, skal du offre det, til en behagelig Lugt; det er et Ild-Offer for HErren.

42. (Dette er) et idelig Brænd-Offer hos eders Efterkommere, for Forsamlingens Pauluns Dør for HErrens Ansigt, der

hvor jeg vil komme til eder, at tale der med dig.
43. Og der vil jeg komme til Israels Born, og det skal helliggjøres ved min Herlighed. c. 20, 24. 3 Mos. 26, 11.
5 Mos. 12, 5. 11. 2 Cor. 6, 16.
44. Og jeg vil helliggjøre Forsamlingens Paulun, og Alteret; og jeg vil helliggjøre Aaron og hans Sønner, til at gjøre et Præste-Embede for mig.
45. Og jeg vil boe midt iblandt Israels Børn; og jeg vil være dem en Gud
3 Mos. 26, 12.
46. Og de skal fornemme, at jeg er HErren deres Gud, som udførte dem af Ægypti Land, at jeg vil boe midt iblandt dem; jeg er HErren deres Gud.

30. Capitel.

Mose skal gjøre et Røgelse-Alter, 1-10. Israels Børn skal give Forsoning for deres Sjele, naar de tælles, 11-16. Der skal gjøres en Kobber-Kjedel, til at toe sig af, 17-21. Der skal beredes en hellig Salve-Olie rc., 22-33. Ligesaa en hellig Røgelse, 34-38.

1. Og du skal gjøre et Røgelse-Alter til Røgelse, af Sithim-Træe skal du gjøre det. c. 35, 15. c. 37, 25 sqq.
2. En Alen langt, og en Alen bredt, det skal være firekantet, og to Alen høit, dets Horn skal være af det samme.
3. Og det skal du beslaae med puurt Guld, dets Overdeel, og dets Sider omkring, og dets Horn; du skal og gjøre dertil en Guld-Krands trindt omkring.
4. Og to Guld-Ringe skal du gjøre dertil, under dets Krands, paa begge Sider derpaa, det skal du gjøre paa begge Sider derpaa; og man skal stikke Stænger deri, at bære det med dem.
5. Du skal gjøre Stængerne af Sithim-Træe, og beslaae dem med Guld.
6. Og det skal du sætte for Forhænget, som er for Vidnesbyrdets Ark, for Naadestolen, som er paa Vidnesbyrdet, hvor jeg vil komme til dig. c. 25, 22.
7. Og derpaa skal Aaron lade røge Røgelse af (kostelige) Urter; hver Morgen, naar han tilbereder Lamperne, skal han lade røge (derpaa). Aab. 5, 8. 1 Sam. 3, 3.
8. Og naar Aaron antænder Lamperne imellem de tvende Aftener, skal han lade røge (derpaa); det skal være en idelig Røgelse for HErrens Ansigt, hos eders Efterkommere.
9. I skal ingen fremmed Røgelse antænde derpaa, eller Brænd-Offer, eller Mad-Offer, og Drik-Offer skal I ikke udøse derpaa. 3 Mos. 10, 1.
10. Og Aaron skal gjøre en Forligelse over Hornene derpaa, eengang om Aaret; med Synd-Offers Blod til Forligelse skal han gjøre Forligelse een Gang om Aaret derpaa, hos eders Efterkommere; det er en saare hellig Ting for HErren.
3 Mos. 16, 2. Ebr. 9, 7. c. 10, 10. 14.
11. Og HErren talede til Mose, og sagde:
12. Naar du tager Hoved- (Summen) paa Israels Børn, naar de i Tal opregnes, da skal hver give HErren sin Sjels Forligelse, naar man tæller dem, at ingen Plage skal komme paa dem, naar man tæller dem. 4 Mos. 1, 2. c. 26, 2.
13. Dette skal de give, hver, som gaaer over til de Talte, en halv Sekel, efter Helligdommens Sekel; en Sekel (gjelder) tyve Gera, en halv Sekel skal være Opløftelses- (Offer) for HErren.
3 Mos. 27, 25. 4 Mos. 18, 16. c. 3, 47. Ezech. 45, 12.
14. Hver, som gaaer over til de Talte, fra tyve Aar gammel og derover, skal give HErren et Opløftelses- (Offer).
15. Den Rige skal ikke give mere, og den Fattige ikke give mindre, end en halv Sekel, som man giver HErren til Opløftelse, til at gjøre Forligelse for eders Sjele.
16. Og du skal tage de Forligelsens Penge af Israels Børn, og give dem til Forsamlingens Pauluns Tjeneste; og det skal være Israels Børn til en Ihukommelse for HErrens Ansigt, til at gjøre Forligelse for eders Sjele.
17. Og HErren talede til Mose, og sagde:
18. Du skal og gjøre en Kjedel af Kobber, og dens Fod af Kobber, til at toe sig; og du skal sætte den imellem Forsamlingens Paulun og Alteret, og gyde Vand derudi. c. 35, 16. c. 38, 8. c. 40, 30.
19. Og Aaron og hans Sønner skal deraf toe deres Hænder og deres Fødder.
20. Naar de komme til Forsamlingens Paulun, skal de toe dem med Vand, at de ikke skal døe, eller naar de holde sig nær til Alteret, til at tjene, og at antænde Ild-Offer for HErren.
21. Og de skal toe deres Hænder og deres Fødder, at de ikke skal døe; og det skal være dem en evig Skik, ham og hans Sæd, hos deres Efterkommere.
22 Og HErren talede til Mose, og sagde:

23. Tag dig de bedste Urter, af den edelste Myrrha, fem hundrede (Sekel,) og halv saa meget Speçerie Caneelbark, to hundrede og halvtredsindstyve (Sekel), og Speçerie Calmus to hundrede og halvtredsindstyve (Sekel),
24. Og Cassia fem hundrede (Sekel), efter Helligdommens (Sekel), og en Hin Olie af Olie-Træe; 3 Mos. 19, 36.
25. Og du skal gjøre det til en hellig Salve-Olie, en Blanding af Kryderier, efter Apothekerens Gjerning; det skal være en hellig Salve-Olie. c. 37, 29.
26. Og dermed skal du salve Forsamlingens Paulun og Vidnesbyrdets Ark; c. 40, 9. 16.
27. Og Bordet med alt sit Redskab, og Lyse-Stagen med sit Redskab, og Røgelse-Alteret;
28. Og Brænd-Offerets Alter med alt sit Redskab, og Kjedelen med sin Fod.
29. Og du skal hellige dem, at de blive særdeles hellige; hver den, som rører ved dem, skal være hellig.
30. Du skal og salve Aaron og hans Sønner, og hellige dem, til at gjøre Præste-Embede for mig.
31. Og du skal tale til Israels Børn, og sige: denne skal være den hellige Salvelses-Olie for mig, hos eders Efterkommere.
32. Den skal ikke udøses paa Menneskens Legeme, og I skal ikke efter dens Maade berede (nogen) som den; den er hellig, den skal være eder hellig.
33. Hvo som blander noget, som den, eller som lader komme deraf paa en Fremmed, den skal udryddes af sit Folk. v. 38.
34. Og HErren sagde til Mose: tag dig (vellugtende) Urter, Stakten og Onyche, og Galban, disse (vellugtende) Urter, og reent Virak; der skal være lige meget af hvert.
35. Og du skal gjøre Røgelse deraf, blandet efter Apothekerens Gjerning, saltet, reent (og) helligt. c. 35, 15. c. 37, 29.
36. Og du skal støde deraf smaat, og lægge deraf for Vidnesbyrdet, i Forsamlingens Paulun, hvor jeg vil tale med dig; det skal være eder særdeles helligt. c. 29, 42.
37. Og Røgelse, som du kunde gjøre efter dets Maade, skal I ikke gjøre eder; det skal være dig saare helligt for HErren.
38. Hvo som gjør som det, at han vil gjøre Lugt dermed, den skal udryddes af sit Folk. v. 33

31. Capitel.

HErren opfylder Bezaleel og Oholiab med Viisdoms Aand, til at gjøre alt dette, 1-11. Sabbaten skal nøie tages i Agt, 12-17. Mose faaer to Steentavler, 18.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:
2. See, jeg haver kaldet Bezaleel, en Søn af Uri, Hurs Søn, af Judæ Stamme, ved Navn. c. 35, 30. c. 36, 1. c. 17, 10.
3. Og jeg haver opfyldt ham med Guds Aand, med Viisdom og med Forstand, og med Kundskab, og det i allehaande Gjerning: 1 Kong. 7, 14.
4. Til at optænke Kunster, til at arbeide i Guld, og i Sølv, og i Kobber,
5. Og til udhugge i Steen, til at indfatte, og at udhugge i Træe, til at gjøre ved allehaande Gjerning.
6. Og jeg, see, jeg haver givet med ham Oholiab, Ahisamachs Søn, af Dans Stamme; og i hvers Hjerte, som er viis af Hjertet, haver jeg givet Viisdom; og de skal gjøre alt det, som jeg haver befalet dig:
7. Nemlig Forsamlingens Paulun, og Vidnesbyrdets Ark, og Naade-Stolen, som er derpaa, og alt Redskab til Paulunet. c. 35, 11. 12 sqq. c. 39, 33.
8. Og Bordet med sit Redskab og den rene Lysestage med alt sit Redskab, og Røgelse-Alteret.
9. Og Brænd-Offerets Alter med alt sit Redskab, og Kjedelen med sin Fod.
10. Og Tjenestens Klæder, og Aarons, Præstens hellige Klæder, og hans Sønners Klæder, til at gjøre Præste-Embede udi.
11. Og Salve-Olien, og Røgelsen af (vellugtende) Urter til Helligdommen; efter alt det, som jeg haver befalet dig, skal de gjøre det.
12. Og HErren talede til Mose, og sagde:
13. Og du, tael til Israels Børn, og sig: I skal visseligen holde mine Sabbater; thi det er et Tegn imellem mig og imellem eder, hos eders Efterkommere, at I skal vide, at jeg er HErren, som eder helliger. c. 20, 8 sqq. Ez. 20, 12.
14. Derfor skal I holde Sabbaten; thi den skal være eder hellig; de, der vanhellige den, skal visseligen dødes, thi hver, som gjør Arbeide paa den, den samme Sjel skal udryddes fra sit Folk. 4 Mos. 15, 32. 35.

15. Sex Dage skal (al) Gjerning gjøres, men paa den syvende Dag er Sabbats-Hvile, en Hellighed for HErren; hver den, som gjør Arbeide paa Sabbats-Dagen, skal visseligen dødes.

16. Derfor skal Israels Børn tage vare paa Sabbaten, at holde Sabbaten hos deres Efterkommere til en evig Pagt.

17. Den er et evigt Tegn imellem mig og imellem Israels Børn; thi i sex Dage gjorde HErren Himmelen og Jorden, og paa den syvende Dag hvilede han, og vederqvægede sig. 1 Mos. 2, 2 ꝛc.

18. Og han gav Mose, der han havde udtalet med ham paa Sinai Bjerg, to Vidnesbyrdets Tavler, Steentavler, skrevne med Guds Finger. c. 32, 16.

5 Mos. 4, 13. c. 9, 10.

32. Capitel.*

Folket overtaler Aaron til at støbe dem en Guld-Kalv, 1-6. HErren siger det til Mose; han beder for Folket, 7-14. Mose stiger ned af Bjerget, sønderslaaer Tavlerne, gjør Kalven til Pulver, straffer Aaron, byder dem, som hørde HErren til, at ihjelslaae Afgudsdyrkerne, 15-29. Mose beder for Folket paa Bjerget; HErren vil hjemsøge dem til sin Tid, 30-35.

1. Og Folket saae, at Mose tøvede, at komme ned af Bjerget; og Folket forsamledes mod Aaron, og de sagde til ham: staae op, gjør os Guder, som kan gaae for os, thi denne Mose, Manden, som førte os op fra Egypti Land, vide vi ikke, hvad er skeet. Ap. G. 7, 40.

2. Og Aaron sagde til dem: afriver de Guldsmykker, som ere i eders Hustruers, eders Sønners, og eders Døttres Øren, og bærer dem til mig.

3. Saa afrev alt Folket de Guldsmykker, som vare i deres Øren, og de bare dem til Aaron.

4. Og han tog det af deres Haand, og dannede det med en Stiil, og gjorde en støbt Kalv deraf; og de sagde: disse ere dine Guder, Israel, som førte dig op fra Egypti Land. Ps. 106, 19. 20.

5. Der Aaron det saae, byggede han et Alter for dem; og Aaron raabte, og sagde: i Morgen er det HErrens Høitid.

6. Og de stode aarle op om anden Dagen, og offrede Brænd-Offer, og fremførte Tak-Offere; og Folket satte sig ned, til at æde og drikke, og stode op at lege.

1 Cor. 10, 7.

7. Da sagde HErren til Mose: gak, stig ned; thi dit Folk, som du førte op fra Egypti Land, haver handlet fordærveligen. 5 Mos. 9, 12.

8. De vege snart af fra den Vei, som jeg bød dem, de have gjort sig en støbt Kalv, og de have tilbedet den, og offret til den, og sagt: disse ere dine Guder, Israel, som førte dig op fra Egypti Land.

1 Kong. 12, 28.

9. Og HErren sagde til Mose: jeg haver seet dette Folk, og see, det er et haardnakket Folk. c. 33, 3. 5 Mos. 9, 13.

Ap. G. 7, 51.

10. Og lad mig nu fare frem, at min Vrede maa optændes mod dem, og jeg vil fortære dem, og gjøre dig til et stort Folk.

4 Mos. 14, 12.

11. Og Mose bad ydmygeligen for HErrens sin Guds Ansigt, og sagde: HErre, hvorfor skal din Vrede optændes imod dit Folk, som du udførte af Egypti Land med stor Kraft, og med en stærk Haand? 4 Mos. 14, 13.

Ps. 106, 23. 2 Mos. 13, 3. 14. Jer. 31, 21.

12. Hvorfor skal Egypterne tale, og sige: han haver udført dem til det Onde, for at ihjelslaae dem paa Bjergene, og ødelægge dem af Jorderige? vend om fra din grumme Vrede, og lad det Onde fortryde dig, hvormed du haver truet dit Folk. v. 14.

13. Kom dine Tjenere, Abraham, Isaak og Israel, ihu, hvilke du haver tilsvoret ved dig selv, og tilsagt dem: jeg vil gjøre eders Sæd mangfoldig, som Stjernerne paa Himmelen, og alt det Land, som jeg haver sagt, vil jeg give eders Sæd, og de skal eie det evindeligen. 5 Mos. 9, 27.

1 Mos. 22, 16.

14. Saa fortrød HErren det Onde, som han havde truet at gjøre sit Folk.

15. Og Mose vendte sig, og gik ned af Bjerget, og havde to Vidnesbyrdets Tavler i sin Haand, Tavler, som vare beskrevne paa begge deres Sider, baade paa den ene og paa den anden.

16. Og de Tavler vare Guds Arbeide, og den Skrift var Guds Skrift, som var graven i Tavlerne. c. 31, 18.

17. Der Josva hørte Folkets Lyd, at de raabte, da sagde han til Mose: der er en Krigs-Lyd i Leiren.

18. Og han sagde: det er ikke en Lyd af dem, som raabe, naar de vinde, og ikke en Lyd af dem, som raabe, naar de tabe; men jeg hører en syngendes Lyd.

19. Og det skede, der han kom nær til
iren, og saae Kalven og Dands, da op-
endtes Mose Vrede, og han kastede Tav-
rne af sine Hænder, og sønderbrød dem
eden ved Bjerget. Ap. G. 17, 16.
20. Og han tog Kalven, som de havde
ort, og opbrændte den med Ild, og ma-
de den til Pulver, og strøede det oven-
aa Vandet, og gav Israels Børn at
ikke.
21. Og Mose sagde til Aaron: hvad
ver dette Folk gjort dig, at du haver
rt en saa stor Synd over det?
22. Og Aaron svarede: min Herres
rede forhaste sig ikke; du, du kjender
olket, at det (ligger) i det Onde.
1 Joh. 5, 19.
23. Og de sagde til mig: gjør os Gu-
r, som kan gaae for os; thi denne Mose,
Manden, som førte os op fra Egypti
and, vide vi ikke, hvad er skeet.
24. Da sagde jeg til dem: hvo som ha-
r Guld, de maae rive det af, og de gave
ig det; og jeg kastede det i Ilden, og
nne Kalv kom ud.
25. Der Mose saae Folket, at det var
lottet, thi Aaron havde blottet det, til en
Spot for deres Modstandere,
26. Da stod Mose i Leirens Port, og
gde: hvo der hører HErren til, (han
mme) til mig; da forsamledes alle Levi
ørn til ham.
27. Og han sagde til dem: saa siger
Erren, Israels Gud: hver binde sit
værd ved sin Side; gaaer igjennem, og
mmer tilbage, fra (den ene) Port i Lei-
n til den anden, og ihjelslaaer hver sin
roder, og hver sin Ven, og hver sin
æste. 1 Sam. 25, 13.
28. Og Levi Børn gjorde som Mose
avde sagt, og der faldt af Folket paa den
mme Dag henved tre tusinde Mænd.
29. Og Mose havde sagt: fylder eders
aand i Dag for HErren, hver paa sin
ien, og paa sin Broder, for at (Gud
n) give Velsignelse over eder i Dag.
c. 28, 41. 5 Mos. 33, 9.
30. Og det skede om anden Dagen, da
gde Mose til Folket: I, I have syndet
n stor Synd; dog nu vil jeg stige op til
Erren, om jeg maaskee kan gjøre Forli-
else for eders Synd.
31. Der Mose kom igjen til HErren,
gde han: ak! dette Folk haver syndet
n stor Synd, og de have gjort sig Guder
f Guld.
32. Og nu, gid du vilde forlade deres
Synd, men hvis ikke, da udslet mig nu
(ogsaa) af din Bog, som du haver skre-
vet! Ps. 69, 29.
33. Og HErren sagde til Mose: hver
den, som synder imod mig, den vil jeg ud-
slette af min Bog.
34. Og nu gak, før Folket did, som jeg
sagde dig; see, min Engel skal gaae for
dit Ansigt; men naar min Tid (kommer)
at hjemsøge, da vil jeg hjemsøge deres
Synd over dem. c. 13, 21. c. 14, 19.
c. 23, 20. 23. Es. 63, 9.
35. Og HErren slog Folket, forbi de
havde gjort den Kalv, hvilken Aaron hav-
de gjort.

33. Capitel.

HErren byder Folket at drage bort, vil ei drage med det; Folket sørger og aflægger sin Prydelse 1-6. Mose flytter af Leiren, HErren taler med ham i den Skyestøtte ꝛc. 7-11. Mose beder, at HErren vilde drage med Folket, vise ham sine Veie, og lade ham see sin Herlighed, 12-23.

1. Og HErren sagde til Mose: gak,
drag op herfra, du og Folket, som du ud-
førte af Egypti Land, til det Land, som
jeg tilsvoer Abraham, Isaak og Jakob,
sigende: din Sæd vil jeg give det —
1 Mos. 12, 1. 1 Mos. 50, 24. 4 Mos. 32, 11.
5 Mos. 1, 8.
2. Og jeg vil sende en Engel for dig, og
uddrive de Cananiter, Amoriter, og He-
thiter, og Pheresiter, Heviter, og Jebu-
siter — c. 23, 23. c. 32, 34. 5 Mos. 7, 20.
3. Til et Land, som flyder med Melk og
Honning; men jeg vil ikke fare op med
dig; thi du er et haardnakket Folk, at jeg
ikke skal fortære dig paa Veien. c. 3, 8 ꝛc.
c. 32, 9. c. 34, 9.
4. Der Folket hørte den onde Tale, da
sørgede de, og ingen satte sin Prydelse
paa sig.
5. Thi HErren havde sagt til Mose:
sig til Israels Børn: I ere et haardnak-
ket Folk, jeg kunde eengang hasteligen fare
op midt iblandt dig, og fortære dig; og
læg nu din Prydelse af dig, at jeg maa
vide, hvad jeg skal gjøre ved dig.
6. Saa aflagde Israels Børn deres
Prydelse, fra det Bjerg Horeb.
7. Men Mose tog Paulunet, og slog sig
det ud udenfor Leiren, langt fra Leiren, og
kaldte det Forsamlingens Paulun; og det
skede, at hver, som vilde adspørge HErren,
maatte gaae ud til Forsamlingens Pau-
lun, som var udenfor Leiren.

8. Og det skede, naar Mose gik ud til Paulunet, da stod alt Folket op, og de stode hver i sit Pauluns Dør, og de saae efter Mose, indtil han kom til Paulunet.

9. Og det skede, naar Mose kom til Paulunet, kom Skye-Støtten ned, og stod i Paulunets Dør, og talede med Mose.

10. Og alt Folket saae Skye-Støtten staae i Paulunets Dør, og alt Folket stod op, og de bøiede sig, hver i sit Pauluns Dør.

11. Men HErren talede til Mose Ansigt mod Ansigt, ligesom en Mand taler med sin Næste; og han vendte om til Leiren, men hans Tjener Josva, Nuns Søn, den unge Karl, veeg ikke fra Paulunet.
4 Mos. 12, 8. 2 Mos. 24, 13.

12. Og Mose sagde til HErren: see, du siger til mig: før dette Folk op, og du, du haver ikke ladet mig vide, hvem du vil sende med mig, endog du haver sagt: jeg kjender dig ved Navn, og du haver ogsaa fundet Naade for mine Øine. Es. 43, 1.
1 Mos. 6, 8. Luc. 1, 30.

13 Og nu, Kjære, dersom jeg haver fundet Naade for dine Øine, da viis mig, Kjære, dine Veie, at jeg kan kjende dig, paa det jeg maa (visseligen) finde Naade for dine Øine; og see (dog), at dette Folk er dit Folk. c. 34, 9. Ps. 103, 7.
2 Mos. 19, 6. c. 32, 11.

14. Og han sagde: mit Ansigt skal gaae (med,) og jeg vil skaffe dig Hvile.

15. Men han sagde til ham: dersom dit Ansigt ikke gaaer (med os,) da lad os ikke fare op herfra.

16. Og hvorpaa skulde det kjendes her, at jeg haver fundet Naade for dine Øine, jeg og dit Folk? mon ikke, naar du gaaer med os? saaledes skulle vi, jeg og dit Folk, adskilles fra hvert Folk, som er paa Jorderigets Kreds.

17. Da sagde HErren til Mose: jeg vil ogsaa gjøre dette Ord, som du haver sagt; thi du haver fundet Naade for mine Øine, og jeg kjender dig ved Navn.
2 Tim. 2, 19.

18. Men han sagde: Kjære, lad mig see din Herlighed. Joh. 1, 14.

19 Og han sagde: jeg vil lade al min Godhed fare frem for dit Ansigt, og jeg vil kalde paa HErrens Navn for dit Ansigt; og jeg vil være naadig den, som jeg vorder naadig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbarmer mig over. Rom. 9, 15.

20. Og han sagde: du kan ikke see mit Ansigt; thi Mennesket kan ikke see mig, og leve. c. 19, 21. Dom. 13, 22.

21. Og HErren sagde: see, (her er) et Sted hos mig; og du skal staae paa Klippen.

22. Og det skal skee, naar min Herlighed gaaer forbi, da vil jeg lade dig staae i Kløften paa Klippen; og jeg vil skjule med min Haand over dig, indtil jeg gaaer forbi. c. 34, 5. 6. Ps. 139, 5.

23. Og naar jeg borttager min Haand, da skal du see mig bag til; men mit Ansigt kan ikke sees.

34. Capitel.

Mose skal gjøre to nye Steen-Tavler; stiger op til HErren, som lader ham see sin Herlighed, 1-7. Mose beder atter for Folket; HErren vil fornye sin Pagt med Folket; de skal vogte sig for Afguderie, ei gjøre Pagt med Cananiterne rc., 8-17. Holde HErrens Høitider, og andre Love, 18-26. Mose skal skrive disse Love, HErren skriver i Tavlerne; Mose Ansigt skinner rc., 27-35

1. Og HErren sagde til Mose: udhug dig to Steen-Tavler, som de første; saa vil jeg skrive de Ord i Tavlerne, som vare i de første Tavler, som du sønderbrød.
5 Mos. 10, 1.

2. Og vær aarle rede, og stig aarle op paa Sinai Bjerg, og staae der for mig paa Bjergets Top.

3. Og der skal ingen gaae op med dig, ei heller nogen sees om det ganske Bjerg, hverken Qvæg eller Øxne skal gaae i Græs henimod det samme Bjerg. c. 19, 12.

4. Og han udhuggede to Steen-Tavler, som de første, og Mose stod aarle op om Morgenen, og steeg op paa Sinai Bjerg, saasom HErren befoel ham; og han tog de to Steen-Tavler i sin Haand.

5. Og HErren kom ned i Skyen, og stod der hos ham; og han kaldte paa det Navn, HErre.

6. Og HErren gik forbi for hans Ansigt, og raabte: HErren, HErren, en barmhjertig og naadig Gud, langmodig, og af megen Miskundhed og Sandhed.
4 Mos. 14, 18. Ps. 103, 8. Ps. 145, 8.
Joel 2, 13. Jon. 4, 2.

7. Som bevarer Miskundhed mod tusinde (Led), som forlader Misgjerning og Overtrædelse og Synd; og som aldeles ikke skal holde den (Skyldige) for uskyldig at være, som hjemsøger Fædrenes Misgjerning paa Børn og paa Børne-Børn, paa dem i tredie, og paa dem i fjerde (Led).
c. 20, 5. 6. 5 Mos. 7, 9. Jer. 32, 18. Mich. 7, 18. 19.

øre med dig. Ps. 103, 17. 18.
d det, som jeg befaler dig i Dag;
l uddrive for dig de Amoriter, og
:, og Hethiter, og Phereſiter, og
g Jebusiter.
var dig, at du ei gjør Pagt med
dbyggere i det Land, til hvilket
r, paa det han ikke skal blive til
midt iblandt dig. c. 23, 32. 33.
5 Mos. 7, 2. Dom. 2, 3.
J skal nedbryde deres Altere, og
de deres Billeder, og afhugge
de. c. 23, 24. 1 Mos. 35, 2.
du skal ikke tilbede for en anden
HErren hedder nidkjær, han er
r Gud. c. 20, 5. 5 Mos. 4, 24.
Nah. 1, 2.
u skal ikke gjøre Pagt med Ind-
i det Land; thi de kunde høre
Guder, og offre til deres Guder,
kunde indbyde dig, at du aad af
r. 4 Mos. 25, 1. 2.
du kunde tage af hans Døttre
Sønner, og hans Døttre kunde
deres Guder, og komme dine
il at høre efter deres Guder.
Dom. 3, 6. 1 Kong. 11, 2.
skal ingen støbte Guder gjøre
20, 23. 3 Mos. 19, 4. c. 26, 1.
skal holde de usyrede (Brøds)

5 Mos. 16, 16.

24. Thi jeg skal uddrive Hedningerne fra dit Ansigt, og gjøre dit Landemærke vidt; og ingen skal begjere dit Land, naar du opgaaer at sees for HErrens din Guds Ansigt tre Gange om Aaret. 3 Mos. 26, 5. 6.
25. Du skal ikke offre mit Slagt-Offers Blod med Syret (Brød); og Paaske-Høitidens Slagt-Offer skal ikke ligge Natten over til om Morgenen. c. 23, 18. c. 12, 20.
26. Det første af din Jords Første-Grøde skal du bære til HErrens din Guds Huus; du skal ikke koge et Kid i sin Moders Melk.
5 Mos. 26, 2 2c. c. 14, 21. 2 Mos. 23, 19.
27. Og HErren sagde til Mose: skriv dig disse Ord; thi efter disse Ords Lydelse haver jeg gjort en Pagt med dig og med Israel. v. 10.
28. Og han var der hos HErren fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, han aad ikke Brød, og drak ikke Vand; og han skrev i Tavlerne Pagtens Ord, de ti Bud.
v. 1. 5 Mos. 4, 13.
29. Og det skede, der Mose gik ned af Sinai Bjerg, da havde Mose to Vidnesbyrds Tavler i sin Haand, der han gik ned af Bjerget; og Mose vidste ikke, at Huden paa hans Ansigt skinnede af, at han havde talet med ham. c. 32, 15
30. Og Aaron og alle Israels Børn saa

og han havde lagt et Skjul paa sit Ansigt. 2 Cor. 3, 7. 13.

34. Og naar Mose gik ind for HErren, til at tale med ham, tog han Skjulet af, indtil han gik ud igjen; og han gik ud, og talede til Israels Børn, hvad ham var befalet.

35. Og Israels Børn saae Mose Ansigt, at Mose Ansigtes Hud skinnede; saa lagde Mose igjen det Skjul paa sit Ansigt, indtil han kom ind, at tale med ham.

35. Capitel.

Mose giver Befaling til Israel, efter som Gud havde sagt, at de skulde holde Sabbaten, 1-3. Give Opløftelses-Offer, 4-9. Og gjøre Tabernakelet, med alt hvad der hører til, 10-19. De gjøre Opløftelses-Offer, 20-29. Bezaleel og Oholiab skal gjøre al denne Gjerning, 30-35.

1. Og Mose lod samle al Israels Børns Menighed, og sagde til dem: disse ere de Ord, som HErren befoel, at I skal gjøre: c. 34, 32.

2. Sex Dage skal (al) Gjerning gjøres, men den syvende Dag skal være eder hellig, en Sabbats-Hvile for HErren; hver den, som gjør (nogen) Gjerning paa den (Dag,) skal dødes. c. 20, 8 ꝛc. c. 31, 14. 15.

3. I skal ingen Ild optænde i alle eders Boliger om Sabbats-Dagen.

4. Og Mose sagde til al Israels Børns Menighed, sigende: dette er det Ord, som HErren befoel, sigende:

5. Tager af eder et Opløftelses-(Offer) til HErren; hver som er villig af sit Hjerte, skal fremføre det, nemlig HErrens Opløftelses-Offer: Guld, og Sølv og Kobber, c. 25, 2. 1 Krøn. 29, 5 sqq. v. 13 sqq.

6. Og blaat Uldent, og Purpur, og Skarlagen, og hvidt Linnet, og Gede-(Haar),

7. Og rødfarvet Væder-Skind, og Grævlinge-Skind, og Sithim-Træe,

8. Og Olie til Lysningen, og Urter til Salve-Olie, og til Røgelse af (vellugtende) Urter,

9. Og Onyx-Stene, og Stene til at fylde med, til Liv-Kjortelen, og til Bryst-Spannet.

10. Og hver af eder, som er viis i Hjertet, de skal komme og gjøre alt det, som HErren haver befalet:

11. Tabernakelet med sit Paulun og sit Dække, med sine Hager, og sine Fjele, sine Stænger, sine Støtter og sine Fødder; c. 25, 9. c. 31, 7 sqq. c. 39, 33. sqq.

12. Arken med sine Stænger, Naadestolen, og det indre Forhæng;

13. Bordet med sine Stænger, og alle sine Redskaber, og Skue-Brødet;

14. Og Lysningens Lyse-Stage, med sit Redskab, og sine Lamper, og Olie til Lysningen;

15. Og Røgelse-Alteret, med sine Stænger, og Salve-Olien, og Røgelse af (vellugtende) Urter, og Forhænget for Tabernakelets Dør; c. 30, 1.

16. Brænd-Offerets Alter med sin Kobber-Rist, med sine Stænger og alt sit Redskab; Kjedelen med sin Fod; c. 27, 1.

17. Omhængene til Forgaarden med sine Støtter, og sine Fødder, og Forhænget for Forgaardens Port;

18. Sømmene til Tabernakelet, og Sømmene til Forgaarden, og deres Snorer;

19. Tjenestens Klæder, til at tjene i Helligdommen; hellige Klæder til Aaron, Præsten, og Klæder til hans Sønner, til at gjøre Præste-Embede udi. c. 3, 10. c. 28, 2.

20. Saa gik de ud, al Israels Børns Menighed, fra Mose Aasyn.

21. Og hver Mand, hvis Hjerte førte ham dertil, og hver den, hvis Aand frivillig drev ham dertil, kom og fremførte HErrens Opløftelses-(Offer) til Forsamlingens Pauluns Gjerning, og til al dets Tjeneste, og til de hellige Klæder. c. 36, 3. 1 Krøn. 29, 9.

22. Og de kom, Mændene saavelsom Qvinderne, hver som var villig i Hjertet, de frembare Hægter og Smykke, og Ringe og Bryst-Belte, allehaande Guldtøi, og hver Mand, som bevægede Bevægelses-(Offer) af Guld for HErren, (fremkom).

23. Og hver Mand, hos hvem blaat Uldent fandtes, og Purpur, og Skarlagen, og hvidt Linnet, og (Gede-)Haar, og rødfarvet Væder-Skind, og Grævlinge-Skind, de førte det frem.

24. Hver som opløftede Opløftelses-(Offer) af Sølv og Kobber, de førte HErrens Opløftelses-(Offer) frem; og hver, hos hvem Sithim-Træe fandtes til nogen Tjenestens Gjerning, de førte det frem.

25. Og hver Qvinde, som var viis i Hjertet, spandt med sine Hænder; og de fremførte det, de havde spundet: blaat Uldent og Purpur, Skarlagen og hvidt Linnet.

26. Og alle Qvinderne, hvis Hjerte bevægede dem dertil med Viisdom, spandt (Gede-)Haarene.

27. Men Fyrsterne bare Onyx-Stene,

g Stene til at fylde med, til Liv-Kjorte-
:n, og til Bryst-Spannet. v. 9.
1 Kron. 29, 8.
28 Og Urterne og Olien, til Lysning
g til Salve-Olien, og til Røgelse af
vellugtende) Urter.
29. Hver Mand og Qvinde, hvilke deres
)jerte havde gjort frivillige til at frem-
ere, til al Gjerning, som HErren ved
Mose havde befalet at gjøre, (ja) Israels
Børn fremførte et frivilligt (Offer) til
HErren.
30. Og Mose sagde til Israels Børn:
eer, HErren haver kaldet ved Navn Beza-
eel, Søn af Uri, Hurs Søn, af Judæ
Stamme. c. 31, 2 sqq. 1 Krøn. 2, 20.
31. Og Guds Aand haver opfyldt ham
med Viisdom, med Forstand, og med
Kundskab, og det i allehaande Gjerning;
32. Og til at optænke Kunster, at ar-
beide i Guld, og i Sølv, og i Kobber,
33. Og til at udhugge i Stene, til at
indfatte, og til at udhugge i Træe, til at
gjøre allehaande kunstig Gjerning. c. 31, 5.
34. Og han haver givet i hans Hjerte
(Viisdom) til at undervise (andre,) ham
og Choliab, Ahisamachs Søn, af Dans
Stamme. c. 31, 6.
35. Han haver opfyldt dem med Viis-
dom i Hjertet, til at gjøre allehaande
Gjerning, til at udskjære, virke og stikke
med blaat Uldent, og med Purpur, med
Skarlagen og med hvidt Linnet, og væve,
til at gjøre allehaande Gjerning, og op-
tænke Kunster.

36. Capitel.

De tage imod det Opløftelses-Offer, rc. 1-7. De gjøre Gardiner til Tabernaklet, og Tæpperne, 8-19. Fjele og deres Fødder og Stænger, 20-34. To Forhæng, 35-38.

1. Saa gjorde Bezaleel og Choliab, og
hver Mand, som var viis i Hjertet, hvil-
ken HErren havde givet Viisdom og For-
stand, til at vide at gjøre allehaande
Gjerning til den Helliges Tjeneste, efter
alt det, som HErren havde befalet.
c. 31, 2. 6. c. 35, 30. 34.
2. Og Mose kaldte ad Bezaleel, og ad
Choliab, og ad hver Mand, som var viis
i Hjertet, som HErren havde givet Viis-
dom i sit Hjerte, hver, hvis Hjerte førte
ham til at komme frem til Gjerningen, for
at gjøre den.
3 Og de toge (det, som var) for Mose
Aasyn, nemlig alt det Opløftelses-(Offer,)
som Israels Børn fremførte, til Hellig-
dommens Tjenestes Gjerning, til at gjøre
den, og de fremførte endnu til ham en
frivillig (Gave,) hver Morgen.
4. Da kom alle de Vise, som gjorde al
Helligdommens Gjerning, hver Mand fra
sin Gjerning, som de gjorde.
5. Og de sagde til Mose, sigende: Fol-
ket bær mere frem, end der gjøres behov
til Tjenesten, til Gjerningen, hvilken HEr-
ren haver befalet at gjøre.
6. Saa befoel Mose, og de raabte igjen-
nem Leiren, sigende: at hverken Mand
eller Qvinde skulde ydermere skaffe Noget
tilveie til Helligdommens Opløftelses-
Offer, og Folket blev holdt tilbage fra at
føre frem.
7. Thi de havde nu nok til al Gjernin-
gen, til at gjøre den; og der var tilovers.
8. Saa gjorde hver, som var viis i Hjer-
tet, iblandt dem, som gjorde samme Gjer-
ning, Tabernaklet, af ti Gardiner; og
hvidt tvundet Linnet og blaat Uldent, og
Purpur, og Skarlagen, med Cherubim
med kunstigt Arbeide gjorde man dem.
c. 26, 1 sqq.
9. Et Gardin var otte og tyve Alen
langt, og fire Alen bredt; alle Gardiner
havde eet Maal.
10. Og han fæstede fem Gardiner til-
sammen, det ene til det andet; og fæstede
atter fem Gardiner tilsammen, det ene til
det andet.
11. Og han gjorde Hanker af blaat Ul-
dent paa det første Gardins Kant, yderst
der, hvor de skulde sammenfæstes; ligesaa
gjorde han paa det yderste Gardins Kant,
der, hvor de anden Gang skulde fæstes til-
sammen.
12. Halvtredsindstyve Hanker gjorde
han paa det første Gardin, og halvtred-
sindstyve Hanker gjorde han yderst paa
Gardinet, der hvor de skulde sammenfæstes
anden Gang; Hankerne vare fæstede til-
sammen, den ene til den anden.
13. Og han gjorde halvtredsindstyve
Guld-Hager, og fæstede Gardinerne, det
ene til det andet, med Hagerne, saa det
blev eet Tabernakel.
14. Og han gjorde Gardiner af Gede-
(Haar,) til Paulunet over Tabernaklet;
elleve Gardiner gjorde han af dem.
15. Et Gardin var tredive Alen langt,
og fire Alen bredt; de elleve Gardiner
havde eet Maal.
16. Og de fem Gardiner fæstede han til-
sammen for sig, og de sex Gardiner for sig.

17. Og han gjorde halvtredsindstyve Hanker paa det (første) Gardins Kant, yderst, der hvor de skulde fæstes tilsammen; og han gjorde halvtredsindstyve Hanker paa Gardinets Kant, der hvor de skulde anden Gang fæstes tilsammen.

18. Og han gjorde halvtredsindstyve Kobber-Hager, at føie Paulunet tilsammen, at vorde eet.

19. Og han gjorde et Dække over Paulunet, af rødfarvet Væder-Skind, og et Dække af Grævlinge-Skind derover. c. 26, 14.

20. Og han gjorde Fjele til Tabernaklet af Sithim-Træe, som stode. c. 26, 15 sqq.

21. Hver Fjel var ti Alen lang, og hver Fjel var halvanden Alen bred.

22. Der vare to Tappe paa en (hver) Fjel udskaarne, den ene Tap mod den anden; saaledes gjorde han paa alle Tabernakelets Fjele.

23. Og han gjorde Fjele til Tabernakelet; tyve Fjele til det søndre Hjørne mod Sønden.

24. Og han gjorde fyrretyve Sølv-Fødder under de tyve Fjele; to Fødder under den ene Fjel for dens to Tappe, og to Fødder under den anden Fjel for dens to Tappe.

25. Og til Tabernakelets anden Side mod det nordre Hjørne gjorde han tyve Fjele.

26. Og deres fyrretyve Sølv-Fødder, to Fødder under hver Fjel.

27. Og til Bagsiden paa Tabernakelet imod Vesten gjorde han sex Fjele.

28. Og han gjorde to Fjele til Tabernakelets Hjørne, paa begge de samme Sider.

29. Og de vare forenede i den nederste (Part,) at de kunde iligemaade være fuldkommeligen (forenede) i dens øverste (Part) med een Ring; saaledes gjorde han ved dem begge paa begge Hjørner.

30. Og der vare otte Fjele, og deres Sølv-Fødder, sexten Fødder; to Fødder under hver Fjel.

31. Og han gjorde Stænger af Sithim-Træe, fem til Fjelene, ved den ene Side af Tabernakelet,

32. Og fem Stænger til Fjelene ved den anden Side af Tabernakelet, og fem Stænger til Tabernakelets Fjele, bag til mod Vesten.

33. Og han gjorde den midterste Stang, til at gaae midt igjennem Fjelene, fra den (ene) Ende til den anden.

34. Og han beslog Fjelene med Guld og deres Ringe gjorde han af Guld, til at stikke Stængerne udi; og han beslog Stængerne med Guld.

35. Han gjorde og et Forhæng af blaat Uldent, og Purpur, og Skarlagen, og hvidt tvundet Linnet; han gjorde med konstigt Arbeide Cherubim paa det. c. 26, 31.

36. Og han gjorde fire Støtter dertil af Sithim-Træe, og beslog dem med Guld, deres Hager vare af Guld; og han støbte fire Fødder dertil af Sølv.

37. Og han gjorde Forhænget for Paulunets Dør af blaat Uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linnet, bestukket Arbeide. c. 26, 36.

38. Og dets fem Støtter med deres Hager, og beslog deres Knappe og deres Rande med Guld, og deres fem Fødder vare af Kobber.

37. Capitel.

De gjøre Arken, 1-5. Naadestolen, 6-9. Bordet &c., 10-16. Lyse-Stagen &c., 17-24. Røgelse-Alteret, 25-29.

1. Og Bezaleel gjorde Arken af Sithim-Træe, halvtredie Alen lang, og halvanden Alen bred, og halvanden Alen høi. c. 25, 10 sqq.

2. Og han beslog den med puurt Guld, inden og uden, og han gjorde en Guld-Krands trindt omkring til den.

3. Og han støbte fire Guld-Ringe til den, paa dens fire Hjørner, nemlig to Ringe paa dens ene Side, og to Ringe paa dens anden Side.

4. Og han gjorde Stænger af Sithim-Træe, og beslog dem med Guld.

5. Og han stak Stængerne i Ringe ved Siderne paa Arken, at bære Arken med.

6. Og han gjorde en Naade-Stoel af puurt Guld, halvtredie Alen lang, og halvanden Alen bred. c. 25, 17 sqq.

7. Og han gjorde to Cherubim af Guld, med drevet Arbeide gjorde han dem, paa begge Enderne af Naade-Stolen:

8. Een Cherub paa den ene Ende, og een Cherub paa den anden Ende; han gjorde Cherubim ud af Naade-Stolen, paa begge dens Ender.

9. Og Cherubim udbredte (deres) Vinger oven over, og skjulte over Naade-Stolen med deres Vinger; og deres Ansigter vare den enes mod den andens, Cherubims Ansigter vare mod Naade-Stolen.

10. Og han gjorde Bordet af Sithim-Træe, to Alen langt, og een Alen bredt, og halvanden Alen høit. c. 25, 23 sqq.

11. Og han beslog det med puurt Guld, og han gjorde dertil en Krands af Guld omkring.

12. Han gjorde og dertil en List trindt omkring, en Haandbred (høi,) og gjorde en Guld-Krands trindt omkring dens List.

13. Og han støbte fire Guld-Ringe dertil, og satte Ringene i de fire Hjørner, som vare paa dets fire Fødder.

14. Tvært over for Listen vare Ringene, at Stængerne kunde stikkes deri, til at bære Bordet.

15. Og han gjorde Stængerne af Sithim-Træe, og beslog dem med Guld, til at bære Bordet.

16. Og han gjorde Redskaberne, som hørde til Bordet, Fade dertil, og Røgelse-Skeer dertil, og Skaaler dertil, og Kander, af hvilke skulde udgydes (Drik-Offer), (alt) af puurt Guld.

17. Og han gjorde Lyse-Stagen af puurt Guld; med drevet Arbeide gjorde han Lyse-Stagen, dens Stang og dens Grene, dens Skaaler, dens Knappe, og dens Blomster udgik af den.
c. 25, 31 sqq. c. 35, 14.

18. Og sex Grene gik ud af dens Sider; tre Grene paa Lysestagen af dens ene Side, og tre Grene paa Lysestagen af dens anden Side.

19. Tre mandelformige Skaaler vare paa een Green, en Knap og et Blomster, og tre mandelformige Skaaler paa en (anden) Green, en Knap og et Blomster; saaledes var det paa de sex Grene, som udgik af Lysestagen.

20. Men paa Lysestagen vare fire mandelformige Skaaler, deres Knappe og deres Blomster,

21. Nemlig en Knap under de to Grene deraf, og en Knap under de to (andre) Grene deraf, og en Knap under de to (øvrige) Grene deraf, paa de sex Grene, som udgik af den.

22. Deres Knappe og deres Grene udgik af samme, det var altsammen eet drevet Arbeide af puurt Guld.

23. Og han gjorde dens syv Lamper, og dens Saxe, og dens Taande-Kar af puurt Guld. c. 25, 37. 4 Mos. 8, 2.

24. Af et Centner puurt Guld gjorde han den og alle dens Redskaber.

25. Og han gjorde Røgelse-Alteret af Sithim-Træe, en Alen langt, og en Alen bredt, firkantet, og to Alen høit; dets Horn udgik af det samme. c. 30, 1 sqq.

26. Og han beslog det med puurt Guld, dets Overdeel, og dets Sider omkring, og dets Horn, og gjorde til det en Guld-Krands omkring.

27. Og han gjorde to Guld-Ringe dertil, under dets Krands, paa begge Sider derpaa, (ja) paa begge Sider derpaa, til at stikke Stængerne deri, at bære det med dem.

28. Men Stængerne gjorde han af Sithim-Træe, og beslog dem med Guld.

29. Og han gjorde den hellige Salve-Olie, og den rene Røgelse af (vellugtende) Urter efter Apothekerens Kunst.
c. 30, 25. 35.

38. Capitel.

De gjøre Brænd-Offerets Alter, og en Kjedel til at toe sig af, 1-8. Forgaarden, dens Omhæng, Støtter rc., 9-20. Alt det beregnes, som blev brugt til Arbeidet af Guld, Sølv, og Kobber, 21-31.

1. Og han gjorde Brænd-Offerets Alter af Sithim-Træe, fem Alen langt og fem Alen bredt, firkantet, og tre Alen høit.
c. 20, 24. c. 27, 1 sqq. 2 Krøn. 1, 5.

2. Og han gjorde dets Horn, paa dets fire Hjørner, dets Horn udgik af det samme; og han beslog det med Kobber.

3. Og han gjorde alle Alterets Redskaber, Gryderne, og Skuflerne, og Skaaler, Kjød-Kroge, og Ild-Kar; alle Redskaber dertil gjorde han af Kobber.

4. Og han gjorde en Rist til Alteret, gjort (som) et Garn, af Kobber, under dets Afsætning, neden fra indtil midt derpaa.

5. Og han støbte fire Ringe paa de fire Ender paa Kobber-Risten, at stikke Stængerne udi.

6. Og han gjorde Stænger af Sithim-Træe, og beslog dem med Kobber.

7. Og han stak Stængerne i Ringene paa Alterets Sider, til at bære det med dem; han gjorde det huult, af Fjele.

8. Og han gjorde Kjedelen af Kobber, og Foden dertil af Kobber, af de i Hobetal kommende (Qvinders) Speile, som kom i Hobetal for Forsamlingens Pauluns Dør. c. 30, 18.

9. Og han gjorde Forgaarden; mod den søndre Side mod Sønden vare Omhænge til Forgaarden, af hvidt tvundet Linnet, hundrede Alen (lange.) c. 27, 9 sqq.

10. Deres Støtter vare tyve, og deres Fodder tyve, af Kobber; Støtternes Hager og deres Rande vare af Sølv.
11. Og mod den nordre Side, hundrede Alen, deres Støtter vare tyve, og deres Fodder tyve, af Kobber; Støtternes Hager, og deres Rande af Sølv.
12. Men paa den vestre Side vare Omhænge halvtredsindstyve Alen, og deres Støtter vare ti, og deres Fodder ti; Støtternes Hager, og deres Rande af Sølv.
13. Men paa den østre Side, mod Østen, halvtredsindstyve Alen.
14. Omhængene paa Siden vare femten Alen, deres Støtter vare tre, og deres Fodder tre.
15. Og paa den anden Side, paa begge Sider af Forgaardens Port, vare Omhænge, femten Alen; deres Støtter vare tre, og deres Fodder tre.

c. 27, 15 sqq.

16. Alle Omhængene omkring Forgaarden vare af hvidt tvundet Linnet.
17. Og Fodderne til Støtterne vare af Kobber, (men) Støtternes Hager og deres Rande af Sølv, og deres Hoveder vare beslagne med Sølv, og disse vare omkring belagte med Sølv, paa alle Forgaardens Støtter.
18. Og Forhænget i Forgaardens Port var bestukket Arbeide, og blaat Uldent og Purpur og Skarlagen, og hvidt tvundet Linnet; og tyve Alen var Længden, og Høiden efter Omhængets Bredde var fem Alen i Lighed efter Forgaardens Omhæng.

c. 27, 16.

19. Og deres fire Støtter, og deres fire Fodder, vare af Kobber; deres Hager af Sølv, og deres Hoveder, og deres Rande vare beslagne med Sølv.
20. Og alle Sømmene til Tabernaklet, og til Forgaarden omkring, vare af Kobber.
21. Dette er Regningen over de Ting, som bleve brugte til Tabernaklet, Vidnesbyrdets Tabernakel, efter som det blev beregnet efter Mose Ord, til Leviternes Tjeneste, under Ithamars, Aarons Præstens Søns, Haand.
22. Og Bezaleel, Søn af Uri, Hurs Søn, af Judæ Stamme, gjorde alt det, som HErren havde befalet Mose. c. 31, 2.

c. 36, 1.

23. Og Oholiab, Ahisamachs Søn, af Dans Stamme, var med ham; han var en Mester (til at udhugge) og en Kunstner, og en Perle-Stikker med blaat Uldent, og med Purpur, og med Skarlagen, og med hvidt Linnet. c. 31, 6. c. 35, 34.

c. 36, 1. 2.

24. Alt Guldet, som blev forarbeidet til denne Gjerning i den ganske Helligdoms Gjerning, ja Bevægelse-(Offerets) Guld, var ni og tyve Centner, og syv hundrede og tredive Sekel, efter Helligdommens Sekel.
25. Men Sølvet, (som gaves) af dem, som vare talte i Menigheden, var hundrede Centner, og tusinde og syv hundrede og fem og halvfjerdsindstyve Sekel, efter Helligdommens Sekel. c. 30, 13.
26. En Beka for hvert Hoved, det er en halv Sekel, efter Helligdommens Sekel, af hver den, s[illegible] gik over til de Talte, fra tyve Aar gammel, og derover, af sex hundrede Gange tusinde, og tre tusinde, og fem hundrede og halvtredsindstyve.

c. 12, 37. 4 Mos. 1, 46.

27. Og der vare hundrede Centner Sølv, at støbe Fodder af til Helligdommen, og Fodderne til Forhænget, hundrede Fodder af hundrede Centner, et Centner til hver Fod.
28. Men af de tusinde og syv hundrede og fem og halvfjerdsindstyve (Sekel) gjorde han Hager til Støtterne, og man beslog deres Hoveder, og belagde dem omkring (med Sølv).
29. Men Bevægelse-Offerets Kobber var halvfjerdsindstyve Centner, og to tusinde og fire hundrede Sekel.
30. Og deraf gjorde han Fodderne til Forsamlingens Pauluns Dør, og Kobber-Alteret, og Kobber-Risten, som var derpaa, og alle Alterets Redskaber,
31. Og Fodderne til Forgaarden omkring, og Fodderne til Forgaardens Port, og alle Sømmene til Tabernaklet, og alle Sømmene til Forgaarden omkring.

39. Capitel.

Bezaleel gjør Liv-Kjortelen, og dens Belte, 1-7. Bryst-Spannet rc., 8-21. Den blaa Over-Kjortel, hvide Kjortle, Underklæder, Præstehuer, Beltet, Guld-Kronen, 22-31. Det bliver alt færdigt, og føres til Mose, som velsigner derfor Folket, 32-43.

1. Men af blaat Uldent, og Purpur, og Skarlagen gjorde de Tjenestens Klæder, til at tjene i Helligdommen, og de gjorde hellige Klæder, som skulde være til Aaron, saasom HErren havde befalet Mose. c. 31, 10. c. 35, 19. c. 28, 4 sqq.

2. Og han gjorde Liv-Kjortelen af Guld, og blaat Uldent, og Purpur, og Skarlagen, og hvidt tvundet Linnet.

3. Og de hamrede Guldet i Plader, og afklare det til Traader, at virke iblandt det blaa Uldent, og iblandt Purpuret, og iblandt Skarlagenet, og iblandt det hvide Linnet, med kunstig Gjerning.

4. De gjorde Axler paa den, som kunde sammenføies; den blev sammenføiet ved begge dens Ender.

5. Og hans Liv-Kjortels kunstige (Belte,) som var over den, det var af den samme (Materie), ligesom dens Arbeide var, af Guld, blaat Uldent, og Purpur og Skarlagen, og hvidt tvundet Linnet; saasom HErren havde befalet Mose. c. 28, 8.

6. Og de beredte Onyx-Stene til at indfattes i Guld-Stykker, udgravne, som man udgraver et Signet, efter Israels Børns Navne. c. 28, 9.

7. Og man satte dem paa Axlerne paa Liv-Kjortelen, de Stene skulde være til en Ihukommelse for Israels Børn; saasom HErren havde befalet Mose.

8. Og han gjorde Bryst-Spannet med kunstig Gjerning, som Liv-Kjortelens Gjerning, af Guld, blaat Uldent, og Purpur, og Skarlagen, og hvidt tvundet Linnet. c. 28, 15 sqq.

9. Det var firkantet, de gjorde Bryst-Spannet dobbelt; en Spand langt, og en Spand bredt, og Spannet var dobbelt.

10. Og de fyldte fire Rader Stene deri; en Rad, (i hvilken var) en Sarder, en Topas, og en Smaragd, den første Rad.

11. Og den anden Rad, en Carbunkel, en Saphir og en Demant.

12. Og den tredie Rad, en Lyncurer, en Achat, og en Amethyst.

13. Og den fjerde Rad, en Turkous, en Onyx, og en Jaspis; de vare rundt omring indfattede i Guld-Stykker, i deres (Huller), som de opfyldte.

14. Og de Stene vare efter Israels Børns Navne, de vare tolv efter deres Navne, som man udgraver et Signet, hver med sit Navn efter de tolv Stammer.

15. Og de gjorde paa Bryst-Spannet Kjæder ved Enderne, som vare sammensnoede af puurt Guld. c. 28, 22 sqq.

16. Og de gjorde to Guld-(Stykker), at sætte (Stenene) udi, og to Guld-Ringe, og de satte de to Ringe i de tvende Ender paa Bryst-Spannet.

17. Og de satte de to sammensnoede Guld-(Kjæder) i de to Ringe, ved Enderne paa Bryst-Spannet.

18. Men de to Ender af de to sammensnoede (Kjæder) satte de op til de to (Guld-)Stykker, og de satte dem paa Axlerne af Liv-Kjortelen, tvært over for hverandre.

19. Og de gjorde to Guld-Ringe, og satte dem paa de Ender af Bryst-Spannet, paa Kanten derpaa, som var paa Siden af Liv-Kjortelen, ind ad.

20. Og de gjorde to Guld-Ringe, og satte dem paa de to Axler af Liv-Kjortelen, neden til tvært over for hverandre, der hvor den skulde sammenfæstes, ovenfor Liv-Kjortelens kunstige (Belte).

21. Og de opbandt Bryst-Spannet med sine Ringe, til Ringene paa Liv-Kjortelen, med en blaa ulden Snor, at det var over Liv-Kjortelens kunstige (Belte), og Bryst-Spannet ikke skulde skilles fra Liv-Kjortelen, saasom HErren befoel Mose.

22. Og han gjorde en (Over-) Kjortel til Liv-Kjortelen, vævet Arbeide ganske af blaat Uldent. c. 28, 31 sqq.

23. Og Hullet paa Kjortelen var midt paa den, som et Pantser-Hul; en Bord var om Hullet derpaa rundt omkring, at det ikke skulde rives ud.

24. Og de gjorde Granat-Æbler paa Kjortelens Sømme, af blaat Uldent, og Purpur, og Skarlagen, og tvundet Linnet.

25. Og de gjorde Bjelder af puurt Guld, og de satte Bjelderne imellem Granat-Æblerne paa Kjortelens Sømme trindt omkring imellem Granat-Æblerne.

26. (Saa at der var) en Bjelde og et Granat-Æble, (og atter) en Bjelde og et Granat-Æble paa Kjortelens Sømme trindt omkring, til at tjene derudi, saasom HErren havde befalet Mose.

27. Og de gjorde Kjortle af hvidt Linnet, vævet Arbeide, til Aaron og hans Sønner. c. 28, 39. 40.

28. Og en (stor) Hue af hvidt Linnet, og de høie Huers Prydelse af hvidt Linnet, og de linnede Underklæder af hvidt tvundet Linnet.

29. Og Beltet af hvidt tvundet Linnet, blaat Uldent, og Purpur og Skarlagen, bestukket Arbeide; saasom HErren havde befalet Mose.

30. Og de gjorde en Plade paa den hellige Krone af puurt Guld, og de skreve derpaa en Skrift, som man udgraver et Signet: HErrens Hellighed. c. 28, 36 sqq.

31. Og de satte en blaa ulden Snor paa den, at sætte den paa den store Hue, oven til; saasom HErren havde befalet Mose.
32. Saa blev den ganske Forsamlingens Tabernakels Pauluns Gjerning fuldkommet; og Israels Børn gjorde det, efter alt det, som HErren havde befalet Mose, saa gjorde de. c. 40, 16.
33. Og de førte Tabernakelet til Mose, Paulunet og alle dets Redskaber, dets Hager, dets Fjele, dets Stænger, og dets Støtter, og dets Fødder c. 35, 11.
34. Og Dækket af rødfarvet Væder-Skind, og Dækket af Grævlinge-Skind, og det indre Forhæng,
35. Vidnesbyrdets Ark, med sine Stænger, og Naadestolen,
36. Bordet med alle dets Redskaber, og Skue-Brødet, c. 35, 13.
37. Den rene Lysestage, med dens Lamper, de tilberedte Lamper, med alle dens Redskaber, og Olien til Lysningen,
38. Og Guld-Alteret, og Salve-Olien, og Røgelse af (vellugtende) Urter, og Forhænget for Paulunets Dør,
39. Kobber-Alteret, og den Kobber-Rist, som var dertil, dets Stænger, og alle dets Redskaber, Kjedelen og dens Fod,
40. Omhængene til Forgaarden, dens Støtter og dens Fødder, og Forhænget for Forgaardens Port, dens Snorer, og dens Søm, og alle Tabernakelets Tjenestes Redskaber til Forsamlingens Paulun,
41. Tjenestens Klæder, til at tjene i Helligdommen: Aarons Præstens hellige Klæder, og hans Sønners Klæder, at gjøre Præste-Embede udi. c. 31, 10.
42. Efter alt det, som HErren havde befalet Mose, saaledes gjorde Israels Børn al Gjerningen.
43. Og Mose saae al Gjerningen, og see, de havde gjort den; eftersom HErren havde befalet, saaledes havde de gjort; og Mose velsignede dem.

40. Capitel.

HErren befaler Mose at opreise Tabernakelet, og sætte hver Ting paa sit Sted, 1-8. At salve og indvie alt det, som hørte til Guds-Tjenesten, 9-15. Mose gjør dette, saasom ham var befalet, 16-33. HErrens Herlighed opfylder Tabernakelet, og den Skyes Støtte, som var Israels Børns Veiviser, 34-38.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:
2. Paa den første Maaneds Dag, paa den første (Dag) i Maaneden, skal du opreise Tabernakelet, (som er) Forsamlingens Paulun. 2 Krøn. 1, 3.
3. Og du skal sætte der Vidnesbyrdets Ark, og hænge Forhænget for Arken. c. 26, 33. c. 30, 6.
4. Du skal og føre Bordet ind, og sætte ordentlig i Lave det, som bør sættes derpaa, og føre Lyse-Stagen ind, og optænde dens Lamper.
5. Og du skal sætte det Guld-Alter til Røgelse lige for Vidnesbyrdets Ark, og hænge Forhænget for Tabernakelets Dør. c. 30, 1. c. 26, 36.
6. Og du skal sætte Brænd-Offerets Alter, lige for Tabernakelets Dør, (som er) Forsamlingens Paulun.
7. Og du skal sætte Kjedelen imellem Forsamlingens Paulun og imellem Alteret, og du skal gyde Vand deri.
8. Og du skal sætte Forgaarden omkring, og hænge Forhænget for Forgaardens Port.
9. Og du skal tage Salve-Olien, og salve Tabernakelet, og alt det, som er i det; og du skal hellige det, og alt dets Redskab, og det skal være helligt. c. 30, 24-26.
10. Og du skal salve Brænd-Offerets Alter og alle dets Redskaber, og du skal hellige Alteret, og Alteret skal være særdeles helligt.
11. Du skal og salve Kjedelen og dens Fod, og du skal hellige den.
12. Og du skal føre Aaron og hans Sønner nær til, til Forsamlingens Pauluns Dør, og toe dem med Vand. c. 29, 4.
13. Og du skal iføre Aaron de hellige Klæder, og du skal salve ham, og hellige ham, og han skal gjøre Præste-Embede for mig.
14. Du skal og føre hans Sønner nær til, og du skal iføre dem Kjortlene. c. 28, 39. c. 39, 41.
15. Og du skal salve dem, ligesom du salvede deres Fader, og de skal gjøre Præste-Embede for mig; og det skal skee, at deres Salvelse skal blive dem til et evigt Præstedømme, hos deres Efterkommere.
16. Og Mose gjorde det; efter alt det som HErren havde befalet ham, saaledes gjorde han. c. 7, 10. c. 39, 42.
17. Og det skede i den første Maaned i det andet Aar, paa den første Dag i Maaneden, da blev Tabernakelet opreist. 4 Mos. 7, 1.
18. Og Mose lod opreise Tabernakelet, og lod sætte dets Fødder, og lod sætte dets Fjele, og lod sætte dets Stænger, og lod opreise dets Støtter.
19. Og han udbredte Paulunet over

ibernakelet, og lagde Paulunets Dække
ypaa, oven paa; saasom HErren havde
falet Mose.
10. Og han tog Vidnesbyrdet, og lagde
t i Arken, og satte Stængerne i Arken;
| han satte Naade-Stolen paa Arken,
r oven paa. Ebr. 9, 4.
11. Og han lod føre Arken i Taberna-
let, og hængte Forhænget og gjorde
skjul for Vidnesbyrdets Ark, saasom HEr-
n havde befalet Mose.
12. Og han satte Bordet i Forsamlin-
ns Paulun, ved Tabernakelets Side mod
orden, udenfor Forhænget. c. 26, 35.
13. Og han lagde Brød derpaa i Orden
r HErrens Ansigt, saasom HErren hav-
befalet Mose. c. 25, 30.
4. Og han satte Lyse-Stagen i For-
mlingens Paulun, tvært over for Bordet,
) Siden i Tabernakelet mod Sønden.
5. Og han optændte Lamperne for HEr-
ns Ansigt; saasom HErren havde befa-
Mose. c. 25, 37.
6. Og han satte Guld-Alteret i For-
mlingens Paulun, lige for Forhænget.
7. Og han optændte Røgelse af (vel-
gtende) Urter derpaa; saasom HErren
vde befalet Mose c. 30, 7. 35.
8. Og han hængte Forhænget for Ta-
nakelets Dør.
9. Og han satte Brænd-Offerets Alter
Forsamlingens Pauluns Tabernakels
ør; og optændte derpaa Brænd-Offeret
og Mad-Offeret, saasom HErren havde
befalet Mose. c. 27, 1.
30. Og han satte Kjedelen imellem For-
samlingens Paulun, og imellem Alteret,
og gjød Vand deri, til at toe af. c. 30, 18.
31. Og Mose og Aaron og hans Søn-
ner skulde deraf toe deres Hænder og deres
Fødder. c. 30, 19.
32. Naar de kom ind til Forsamlingens
Paulun, og naar de kom nær til Alteret,
skulde de toe sig; saasom HErren havde
befalet Mose.
33. Og han opreiste Forgaarden om-
kring Tabernakelet og Alteret, og hængte
Forhænget i Forgaardens Port; og Mose
fuldkommede Gjerningen.
34. Da skjulte en Skye Forsamlingens
Paulun, og HErrens Herlighed fyldte
Tabernakelet. 4 Mos. 9, 15
1 Kong. 8, 10. 11. Ez. 43, 5.
35. Og Mose kunde ikke gaae ind i For-
samlingens Paulun, thi Skyen boede over
det; og HErrens Herlighed fyldte Taber-
nakelet.
36. Og naar Skyen opsteg fra Taberna-
kelet, reiste Israels Børn, under alle deres
Reiser. c. 13, 21. 4 Mos. 9, 17. c. 14, 14.
37. Men naar Skyen ikke opsteg, da
reiste de ikke, indtil den Dag, den opsteg.
38. Thi HErrens Skye skulde være over
Tabernakelet om Dagen, og Ild skulde
være deri om Natten, for al Israels Hu-
ses Øine paa alle deres Reiser.
4 Mos. 9, 16. 5 Mos. 1, 33.

Den tredie Mose Bog.

1. Capitel.

) underviser Mose om allehaande Offere, særdeles
n Brænd-Offere af stort Qvæg, 1-9. Af smaat
Qvæg, 10-13. Af Fugle 14-17.

. Og han kaldte ad Mose; og HEr-
n talede til ham af Forsamlingens Pau-
n, og sagde:
. Tael til Israels Børn, og du skal sige
dem: naar Nogen af eder vil offre et
fer til HErren, da skal I offre eders
fer af Fæ, af stort Qvæg, eller af smaat
væg.
. Dersom hans Offer er Brænd-Offer
stort Qvæg, skal han offre en Han, som
uden Lyde; for Forsamlingens Pau-
luns Dør skal han offre den, for sig til en
Behagelighed for HErrens Ansigt. c. 6, 2.
4. Og han skal lægge sin Haand paa
Brænd-Offerets Hoved, saa bliver det be-
hageligt for ham, til at gjøre Forligelse
for ham.
5. Og han skal slagte den unge Stud for
HErrens Ansigt; og Præsterne, Aarons
Sønner, skal bære Blodet nær til, og
stænke Blodet omkring paa Alteret, som
(staaer ved) Forsamlingens Pauluns Dør.
c. 3, 2.
6. Og man skal slaae Brænd-Offeret,
og hugge det i sine Stykker.
7. Og Aarons, Præstens, Sønner skal

gjøre Ild paa Alteret, og de skal ordentligen lægge Ved paa Ilden.
8. Og Præsterne, Arons Sønner, skal ordentligen lægge Stykkerne, Hovedet og Indvoldens Fedme, paa Veddeu, som er paa Ilden, som er paa Alteret.
9. Men dets Indvold, og dets Been skal man toe i Vandet, og Præsten skal gjøre et Røg-Offer af det altsammen paa Alteret; (det er) et Brænd-Offer, et Ild-Offer, en sød Lugt for HErren. c. 2, 2. 2 Mos. 29, 25.
10. Men dersom hans Offer er af smaat Qvæg, af Faar, eller af Geder, til et Brænd-Offer, da skal han offre en Han uden Lyde.
11. Og han skal slagte den ved Alterets Side mod Norden, for HErrens Ansigt; og Præsterne, Arons Sønner, skal stænke Blodet deraf paa Alteret omkring.
12. Og han skal hugge den i sine Stykker, tillige med dens Hoved, og dens Indvoldes Fedme; og Præsten skal lægge det ordentligen paa Vedden, som er paa Ilden, som er paa Alteret.
13. Men Indvoldene og Benene skal han toe i Vandet, og Præsten skal offre det altsammen og skal gjøre Røg-Offer (deraf) paa Alteret, det er et Brænd-Offer, et Ild-Offer, en sød Lugt for HErren.
14. Men om hans Offer for HErren er et Brænd-Offer af Fugle, da skal han offre sit Offer af Turtel-Duer, eller af Due-Unger. c. 5, 7 xc.
15. Og Præsten skal bære det til Alteret, og omvrie Hovedet derpaa, og gjøre et Røg-Offer (deraf) paa Alteret, og Blodet deraf skal udkrystes paa Alterets Væg.
16. Og han skal borttage dens Kroe, og dens Fjere, og kaste det ved Alteret mod Østen, paa Askens Sted.
17. Og han skal flække den med sine Vinger, (men) ikke skille den ad, og Præsten skal gjøre et Røg-Offer af den paa Alteret, paa Vedden, som er paa Ilden; det er et Brænd-Offer, et Ild-Offer, en sød Lugt for HErren. c. 2, 16.
c. 3, 5. 16.

2. Capitel.

Gud underviser Mose om Mad-Offere, af raat Meel, 1-3. Af det, som er baget i Ovnen eller Panden, 4-6. Af det, som er kogt i Kjedelen, 7-10. Dertil skal ingen Suurdeig komme, men Salt, 11-13. Om Første-Grødes Mad-Offer, 14-16.

1. Og naar en Person vil offre Offer, et Mad-Offer for HErren, da skal hans Offer være Meel, og han skal øse Olie derpaa, og lægge Virak derpaa. c. 6, 7.
c. 5, 11.
2. Og han skal bære det til Arons Sønner, Præsterne, og een skal tage sin Næve fuld deraf, af samme Meel, og af Olien dertil, med alt Virak dertil; og Præsten skal gjøre et Røg-Offer af dets Ihukommelses-(Offer) paa Alteret; det er et Ild-Offer, en sød Lugt for HErren.
c. 1, 9. 13. 17.
3. Men det, som overbliver af Mad-Offeret, skal høre Aron og hans Sønner til; (det er) særdeles helligt af HErrens Ild-Offere. v. 10. c. 6, 9.
4. Men vil han offre Mad-Offers Offer af det, som er baget i Ovnen, da skal det være usyrede Kager af Meel, blandede med Olie, og usyrede (tynde) Kager, smurte med Olie.
5. Men dersom dit Offer er Mad-Offer, (som er baget) i Pande, da skal det være usyret Meel, blandet med Olie.
6. Hug det i Stykker, og du skal øse Olie derpaa; det er et Mad-Offer.
7. Men er dit Mad-Offers Offer (kogt) i Kjedelen, da skal det gjøres af Meel med Olie.
8. Og du skal fremføre det Mad-Offer, som skal gjøres deraf, for HErren, og man skal føre det hen til Præsten, og han skal bære det frem til Alteret.
9. Og Præsten skal opløfte af samme Mad-Offer dets Ihukommelses (Offer,) og gjøre et Røg-Offer (deraf) paa Alteret; (det er) et Ild-Offer, en sød Lugt for HErren. c. 1, 9. c. 3, 5. 16.
10. Men det, som overbliver af Mad-Offeret, skal høre Aron og hans Sønner til; (det skal være) særdeles helligt af HErrens Ild-Offere.
11. Alt det Mad-Offer, som I vil offre til HErren skal ikke tillaves med Suurdeig; thi af ingen Suurdeig, og af ingen Honning skal I optænde Ild-Offer for HErren. c. 6, 10.
12. Til den Første-(Grødes) Offer skal I offre det for HErren, men det skal ikke komme paa Alteret til sød Lugt.
13. Og alt dit Mad-Offers Offer skal du salte med Salt, og ikke lade din Guds Pagtes Salt fattes over dit Mad-Offer; du skal offre Salt over alle dine Offere.
Marc. 9, 49. Col. 4, 6.
14. Men dersom du vil offre den Første-Grødes Mad-Offer for HErren, da skal

Offer, derfom han offrer af stort
enten Han eller Hun, da skal han
l, som er uden Lyde, for HErrens
c. 7, 11. c. 1, 3.
han skal lægge sin Haand paa sit
Hoved, og slagte det for Forsam-
Paulunə Dør; og Aarons Søn-
ræsterne, skal stænke Blodet paa
omkring. c. 1, 5. 2 Mos. 29, 12.
; han skal offre af samme Tak-
:t Ild-Offer for HErren, nemlig
de, der skjuler Indvolden, og alt
e, som er over Indvolden,
; de to Nyrer, og det Fede, som er
n, som er paa Lenderne; og han
ige Hinden over Leveren tilligemed
e. c. 4, 9. c. 7, 4. c. 8, 16.
; Aarons Sønner skal gjøre et Røg-
:raf paa Alteret, tilligemed Brænd-
som er paa Veden, som (ligger)
den; det er et Ild-Offer, en sød
r HErren. c. 2, 9. c. 4, 31.
en er hans Offer af smaat Qvæg,
Tak-Offers Offer for HErren, da
n offre en Han eller Hun uden

:rsom han offrer et Faar til sit
a skal han fremføre det for HEr-
asigt.
han skal lægge sin Haand paa sit

alt det Fede, som er over Indvolden,
15. Og de to Nyrer, og det Fede, som
er over dem, som er over Lenderne; og
han skal aftage Hinden over Leveren tilli-
gemed Nyrerne.
16. Og Præsten skal gjøre et Røg-Offer
deraf, paa Alteret, (det er) Ild-Offers
Brød til en sød Lugt; alt det Fede hører
HErren til.
17. Det (skal være) en evig Skik hos
eders Efterkommere, i alle eders Boliger:
I skal ikke æde noget Fedt eller noget
Blod. c. 7, 23. 26. c. 17, 10
1 Mos. 9, 4. Ap. G. 15, 20. 29. c. 21, 25.

4. Capitel.

Gud viser Mose, hvorledes et Synd-Offer skal offres, særdeles for en Præst, 1-12. For al Israels Menighed, 13-21. For en Fyrste, 22-26. For en Person af Folket, 27-35.

1. Og HErren talede til Mose, og
sagde:
2. Tael til Israels Børn, og sig: naar
en Person synder af Vanvittighed (imod
noget) af alle HErrens Bud, hvilket ikke
skulde skee, og gjør imod eet af dem —
c. 5, 15.
3. Dersom en Præst, som er salvet,
synder til Folkets Forargelse, da skal han
fremføre for sin Synd, som han haver
syndet, en ung Stude-Kalv, som er uden

Blodet, og stænke af Blodet syv Gange for HErrens Ansigt, lige for Helligdommens Forhæng. c. 8, 11.

c. 14, 7. 16. 27. 51. c. 16, 14.

7. Og Præsten skal komme af Blodet paa Hornene af de (vellugtende) Urters Røgelse-Alter, (som staaer) for HErrens Ansigt i Forsamlingens Paulun; og alt Studens (øvrige) Blod skal han udøse ved Brænd-Offerets Alters Fod, som (staaer) for Forsamlingens Pauluns Dør.

2 Mos. 29, 12. 40, 6.

8. Og alt det Fede af Synd-Offerets Stud skal han opløfte, nemlig det Fede, som skjuler Indvolden, og alt det Fede, som er over Indvolden, c. 2, 9.

9. Og de to Nyrer, og det Fede, som er paa dem, som er paa Lenderne; og han skal aftage Hinden over Leveren tilligemed Nyrerne; c. 3, 10. 15. c. 7, 4.

c. 8, 16.

10. Ligesom det opløftes af Tak-Offerets Offers Oxe; og Præsten skal gjøre et Røg-Offer deraf paa Brænd-Offerets Alter. c. 8, 6.

11. Men Huden af Studen, og alt dens Kjød, med dens Hoved, og med dens Been, og dens Indvold, og dens Møg,

c. 8, 17. c. 9, 11. 4 Mos. 19, 5.

12. Ja den ganske Stud skal han udføre udenfor Leiren, til et reent Sted, der hvor Asken udslaaes, og han skal brænde den paa Veddet i Ilden; den skal opbrændes der, hvor Asken udslaaes. c. 4, 21. c. 6, 23.

Ebr. 13, 11.

13. Og dersom al Israels Menighed forseer sig, og Gjerningen er skjult for Forsamlingens Øine, at de have gjort noget (imod noget) af HErrens Bud, som ikke skulde skee, og ere blevne skyldige;

c. 9, 15. 4 Mos. 15, 24.

14. Og Synden bliver (siden) vitterlig, som de have syndet derimod, da skal Forsamlingen offre en ung Stude-Kalv til Synd-Offer, og de skal fremføre den lige for Forsamlingens Paulun.

15. Og de Ældste af Menigheden skal lægge deres Hænder paa Studens Hoved for HErrens Ansigt, og man skal slagte Studen for HErrens Ansigt.

16. Og Præsten, som er salvet, skal fremføre af Studens Blod til Forsamlingens Paulun.

17. Og Præsten skal dyppe sin Finger i Blodet, og stænke syv Gange for HErrens Ansigt, lige for Forhænget. c. 14, 7. 16.

18. Og han skal komme af Blodet paa Hornene af Alteret, som (staaer) for HErrens Ansigt i Forsamlingens Paulun; og alt det (øvrige) Blod skal han udøse ved Foden af Brænd-Offerets Alter, som (staaer) for Forsamlingens Pauluns Dør. 2 Mos. 40, 6.

19. Og al dens Fedme skal han opløfte af den, og gjøre et Røg-Offer (deraf) paa Alteret.

20. Og han skal gjøre ved Studen, ligesom han gjorde ved Synd-Offerets Stud, saa skal han gjøre ved den, og Præsten skal gjøre Forligelse for dem, saa bliver det dem forladt. v. 3. c. 5, 13. 16.

21. Og man skal udføre Studen udenfor Leiren, og opbrænde den, ligesom man opbrændte den første Stud; det skal være Menighedens Synd-Offer.

c. 6, 23.

22. (Men) naar en Fyrste synder, og gjør noget (imod noget) af HErrens sin Guds Bud, som ikke skulde skee, af Vanvittighed, og bliver skyldig,

23. Og hans Synd bliver ham tilkjendegiven, med hvilken han syndede, da skal han fremføre sit Offer, en Gede-Buk, en Han uden Lyde.

24. Og han skal lægge sin Haand paa Bukkens Hoved, og slagte den paa det Sted, hvor man pleier at slagte Brænd-Offer for HErrens Ansigt; det er et Synd-Offer.

25. Saa skal Præsten tage af Synd-Offerets Blod paa sin Finger, og komme det paa Hornene af Brænd-Offerets Alter, og udøse dets (øvrige) Blod ved Foden af Brænd-Offerets Alter.

26. Men af al dens Fedme skal han gjøre et Røg-Offer paa Alteret, som af Fedmen af Tak-Offerets Offer; og saa skal Præsten gjøre Forligelse for ham, for hans Synd, saa bliver den ham forladt.

27. Men dersom en Person af det menige Folk synder af Vanvittighed, saa han gjør noget (imod) HErrens Bud, som skulde ikke skee, og bliver skyldig,

c. 5, 15. 4 Mos. 15, 27.

28. Om hans Synd, som han syndede, bliver ham tilkjendegiven, da skal han fremføre sit Offer, en ung Geed, en Hun uden Lyde, for sin Synd, som han syndede.

29. Og han skal lægge sin Haand paa Synd-Offerets Hoved, og slagte Synd-Offeret paa Brænd-Offerets Sted.

30. Og Præsten skal tage af dets Blod paa sin Finger, og komme det paa Hor-

Brænd-Offerets Alter, og udøse
vrige) Blod ved Alterets Fod.
n al dets Fedme skal han aftage
ligesom Fedmen blev aftagen af
rets Offer; og Præsten skal gjøre
et Røg-Offer paa Alteret, til en
Lugt for HErren; og Præsten
Forligelse for ham, og det skal
ides.
n dersom han fører et Lam frem
er, til Synd-Offer, da skal han
en Hun uden Lyde,
lægge sin Haand paa Synd-
Hoved, og slagte det til Synd-
a det Sted, hvor man slagter
Offer.
Præsten skal tage af Synd-Of-
od paa sin Finger, og komme paa
af Brænd-Offerets Alter, og han
dets (øvrige) Blod ved Alterets

n al dets Fedme skal han aftage
esom det Fede blev aftaget af
rets Offer-Lam, og Præsten skal
Røg-Offer (deraf) paa Alteret,
HErrens Ild-Offere; og Præ-
gjøre Forligelse for ham, for hans
m han syndede, og det skal for-
s.

5. Capitel.

ræiser Mose om Skyld-Offeret, for alle-
rseelser, af Lam, Duer og Meel, 1-13.
Nogen forgriber sig paa HErrens hellige
imod et andet Bud, af Samvittighed,
ller naar Nogen paa en grovere Maade
) sin Næste 2c., 20-26.

naar en Person synder, idet han
en Forbandelses-Røst, og han er
rtil,) eller han haver seet, eller
dersom han ikke giver det til-
skal han bære sin Misgjerning.
naar en Person rører ved nogen
g, hvad enten det er ved et Aadsel
t (vildt) Dyr, eller ved et Aadsel
nt Beest, eller ved et Aadsel af
eent Vrimmel, og det er skjult for
r han ureen, og er bleven skyldig.
r. 6, 17. 3 Mos. 11, 24. 36. 39.
naar han rører ved et ureent
i al hans Ureenhed, som han
ureen af, og det er skjult for
an faaer det at vide, da er han
dig.
naar en Person sværger, og
uksom med (sine) Læber om at
eller at gjøre vel, efter alt det,

som et Menneske kan tale ubetænksom med
Eed, og det er skjult for ham, og han faaer
det (siden) at vide, da er han bleven skyldig
imod eet af disse.
5. Og det skal skee, naar Nogen bliver
skyldig i eet af disse, og bekjender sig, at
han haver syndet derimod,
6. Da skal han fremføre sit Skyld-Offer
for HErren, for sin Synd, som han syn-
dede, en Hun, af Smaa-Qvæg, et Lam
eller en ung Geed, til Synd-Offer; saa
skal Præsten gjøre Forligelse for ham, for
hans Synd.
7. Men formaaer hans Haand ikke et
Lam, da skal han fremføre til sit Skyld-
Offer (for sin Synd), som han syndede,
to Turtel-Duer, eller to Due-Unger, for
HErren, een til et Synd-Offer, og een til
et Brænd-Offer. c. 12, 8.
8. Og han skal fremføre dem til Præsten,
og han skal offre den Første, som er til
Synd-Offer, og omvrie Hovedet derpaa
mod Halsen derpaa, og ikke skille den ad.
c. 1, 15. 17.
9. Og han skal stænke af Synd-Offerets
Blod paa Alterets Væg, og det, som er
tilovers af Blodet, skal udkrystes ved Al-
terets Fod; det er et Synd-Offer.
10. Men den anden skal han gjøre til et
Brænd-Offer, som det er ret; og Præsten
skal gjøre Forligelse for ham, for hans
Synd, som han syndede, og den skal for-
lades ham. c. 1, 14.
11. Men formaaer hans Haand ikke to
Turtel-Duer eller to Due-Unger, da skal
han fremføre til sit Offer, for det han syn-
dede, Tiende-Parten af en Epha Meel til
Synd-Offer; han skal ingen Olie lægge
derpaa, ei heller lægge Virak derpaa, thi
det er et Synd-Offer. c. 2, 1.
12. Og han skal fremføre det til Præsten,
men Præsten skal tage sin Næve fuld deraf,
af dets Ihukommelses-(Offer), og gjøre
et Røg-Offer (deraf) paa Alteret, tillige-
med HErrens Ild-Offer, det er et Synd-
Offer.
13. Og Præsten skal gjøre Forligelse for
ham, for hans Synd, som han syndede
mod een af disse Ting, og det skal forlades
ham; og det (øvrige) skal høre Præsten
til, som Mad-Offeret.
14. Og HErren talede til Mose, og
sagde:
15. Naar en Person forgriber sig saare,
(og synder af Vanvittighed) mod noget
af HErrens hellige Ting, da skal han

fremføre sit Skyld-Offer, til HErren, en Væder uden Lyde, af Faarene, som efter din Vurdering er en Sekel Sølv (værd), efter Helligdommens Sekel, til Skyld-Offer. c. 4, 2. 13.
16. Og han skal give igjen, hvad han har syndet paa af det Hellige, og lægge Femtedelen deraf dertil, og give Præsten det; og Præsten skal gjøre Forligelse for ham med Skyld-Offerets Væder, saa skal det ham forlades.
17. Og naar en Person synder, og gjør imod eet af alle HErrens Bud, som ikke skulde skee, og vidste det ikke, og er bleven skyldig, da skal han bære sin Misgjerning.
18. Og han skal fremføre en Væder uden Lyde, af Faarene, efter din Vurdering, til et Skyldoffer, til Præsten; og Præsten skal gjøre Forligelse for ham, for hans Vanvittighed, som han var vanvittig udi, og han vidste det ikke, saa skal det forlades ham.
19. Det er et Skyldoffer, han var aldeles skyldig for HErren.
20. Og HErren talede til Mose, og sagde:
21. Naar en Person synder, og forgriber sig saare imod HErren, at han lyver for sin Næste angaaende det, der er ham overantvordet, eller det, der er nedlagt under hans Haand, eller det, han haver røvet, eller taget med Vold fra sin Næste, 4 Mos. 5, 6.
22. Eller han haver fundet noget, som var tabt, og lyver om det, og sværger paa Løgn, i hvilkensomhelst Ting nu et Menneske gjør, og synder deri,
23. Da skal det skee, naar han (saa) synder, og bliver skyldig, da skal han give det Rov igjen, som han haver røvet, eller det med Vold Tagne, som han har taget, eller det Antvordede, som ham var overantvordet, eller det Tabte, som han haver fundet, Ez. 33, 15.
24. Eller Alt, hvorom han haver svoret paa Løgn: han skal betale det i sin Hoved-(Sum), og lægge den femte Part deraf dertil; den, som det tilhørte, skal han give det paa sin Skyldoffers Dag. c. 5, 16.
25. Men sit Skyldoffer skal han fremføre til HErren: en Væder uden Lyde, af Faarene, efter din Vurdering, til et Skyldoffer, til Præsten.
26. Og Præsten skal gjøre Forligelse for ham for HErrens Ansigt, saa bliver det ham forladt, enhver Ting, som han haver gjort, hvorved han er bleven skyldig.

6. Capitel.

HErren forklarer nøiere adskillige Ting om Brændofferet, 1-6. Om Madoffere, 7-16. Om Syndoffere, 17-23.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:
2. Byd Aaron og hans Sønner, og sig: denne er Brændofferets Lov: det er det som opstiger paa Ildstedet paa Alteret den ganske Nat indtil om Morgenen; thi Alterets Ild skal (altid) være optændt derpaa. c. 1, 3. c. 6, 5. 6.
3. Og Præsten skal iføre sig sit linnede Klædebon, og drage linnede (Under-) Klæder paa sit Legeme, at han skal opløfte Asken, naar Ilden haver fortæret Brændofferet paa Alteret, og lægge den ved Alteret.
4. Og han skal afføre sig sine Klæder, og iføre sig andre Klæder, og han skal bære Asken ud, udenfor Leiren til et reent Sted. c. 4, 12.
5. Og Ilden paa Alteret skal være optændt derpaa, den skal ikke udslukkes, og Præsten skal tænde Træe derpaa hver Morgen, og han skal ordentligen lægge Brændofferet derpaa, og gjøre et Røgoffer derpaa af Takofferets Fedme.
6. Ilden skal stedse være optændt paa Alteret, og ikke udslukkes.
7. Og denne er Madofferets Lov: Aarons Sønner skal føre det nær til for HErrens Ansigt, lige for Alteret, c. 2, 1 sqq.
8. Og een skal opløfte af det med sin Næve af Madofferets Meel, og af Olien dertil, og alt Virak, som er paa Madofferet, og gjøre et Røgoffer paa Alteret, til en sød Lugt af det Ihukommelses-(Offer), for HErren.
9. Men Aaron og hans Sønner skal fortære det, som overbliver deraf; det skal ædes med usyrede Brød paa et helligt Sted, i Forsamlingens Paulunes Forgaard skal de æde det. c. 2, 3. 10.
10. Det skal ikke bages med Suurdeig, jeg haver givet dem det til deres Deel af mine Ildoffere, det er en særdeles hellig Ting, som Syndofferet og som Skyldofferet. c. 2, 11.
11. Alt Mandkjøn iblandt Aarons Børn skal æde det, (det skal være) en evig Skik hos eders Efterkommere, af HErrens Ild-

, som rører ved de Ting, skal være
2 Mos. 27, 21. c. 30, 21.
HErren talede til Mose, og

e skal være det Offer, som Aaron
Sønner skal offre HErren paa
han skal salves: Tiendeparten
a, af Madofferets Meel, stedse;
deraf om Morgenen, og Halv-
f om Aftenen.
skal lades i en Pande med Olie,
e det frem lagt paa en Rist; du
Stykker af Madofferet, naar de
, HErren til en sød Lugt.
Præsten, som blandt hans Søn-
salvet i hans Sted, skal lave
r) en evig Skik for HErren, det
mmen gjøres til et Røgoffer.
en Præstes Madoffer skal være
kal ikke ædes. 5 Mos. 33, 10.
HErren talede til Mose, og sagde:
til Aaron og hans Sønner, og
e er Syndofferets Lov: paa det
r Brændofferet skal slagtes, skal
et slagtes for HErrens Ansigt:
ærdeles hellig Ting.
sten, som gjør et Syndoffer af
de det; det skal ædes paa et hel-
i Forsamlingens Pauluns For-
Hos. 4, 8.
: den, som rører ved Kjødet der-
re hellig; og naar der stænkes
od paa et Klædebon, skal du toe
derstænkes deraf, paa et helligt

et Leerkar, som det er kogt udi,
rbrydes; men er det kogt i et
da skal det skures og skylles med

Mandkjøn iblandt Præsterne skal
et er en særdeles hellig Ting.
alt det Syndoffer, af hvis Blod
baaret til Forsamlingens Pau-
: gjøre Forligelse i Helligdom-
al ikke ædes; det skal opbrændes

7. Capitel.

arer Loven, angaaende Skyldofferet,
rnes Deel skal være af adskillige Offrin-
Han forklarer Loven om adskillige Slagt
c. 11-21. Forbyder at æde Fedt og
. Taler atter om Takoffere, og Præ-
deraf, 28-36. Slutning paa disse Love,

enne er Skyldofferets Lov: det
les hellig Ting.

2. Paa det Sted, hvor de skal slagte Brændofferet, skal de slagte Skyldofferet, og man skal stænke Blodet deraf paa Alteret omkring.

3. Og al dets Fedme skal man offre deraf, nemlig Skjerten og det Fede, som skjuler Indvolden.

4. Og de to Nyrer, og det Fede, som er over dem, som er over Lenderne; og han skal aftage Hinden over Leveren tilligemed Nyrerne.

5. Og Præsten skal gjøre et Røgoffer af dem paa Alteret, (det er) et Ildoffer for HErren; det er et Skyldoffer.

6. Alt Mandkjøn iblandt Præsterne skal æde det; det skal ædes paa et helligt Sted, det er en særdeles hellig Ting.

7. Ligesom Syndofferet er, saa (skal og) Skyldofferet (være,) der er een Lov for dem; det skal høre Præsten til, den, som gjør Forligelse derved.

8. Og Præsten, den som offrer nogens Brændoffer, ham skal Huden af samme Brændoffer, som han haver offret, høre til.

9. Og alt Madoffer, som er baget i Ovnen, og alt, som er lavet i Kjedelen eller i Panden, det skal høre den Præst til, som offrer det.

10. Og alt Madoffer, som er blandet med Olie, eller tørt, skal høre alle Aarons Børn til, den ene (saavel) som den anden.

11. Og denne er Takofferets Offers Lov, som man skal offre for HErren: c. 3, 1.

12. Vil man offre det til Lov, da skal man offre til Lovoffer usyrede Kager, blandede med Olie, og usyrede (tynde) Kager, smurte med Olie; og de Kager, som ere blandede med Olie, (skal være af) Meel, lagt paa Risten.

13. Tilligemed Kagerne skal man offre syret Brød med sit Offer, (som er) til Lov.

14. Og man skal offre deraf eet (Brød) af alt Offeret til en Opløftelse for HErren; det (øvrige) skal høre den Præst til, som stænker Takofferets Blod.

15. Og Kjødet af hans Takoffers Offer, (som er) til Lov, skal ædes paa hans Offers Dag; man skal ikke lade blive deraf til (den anden) Morgen. c. 19, 5. 6.

16. Og dersom det Slagtoffer, som han offrer, er et Løfte eller et frivilligt Offer, da skal det ædes paa den samme Dag, han offrer sit Offer; og om anden Dagen da skal det ædes, som levnes deraf.

17. Men hvad der levnes af Offerets Kjød skal paa den tredie Dag opbrændes med Ild.

18. Og dersom der ædes af hans Takofferş Offers Kjød paa den tredie Dag, da bliver det ikke behageligt; den som offrede det, ham skal det ikke regnes (tilgode,) det skal være en Væmmelse; og den Person, som æder deraf, skal bære sin Misgjerning.

19. Og det Kjød, som rører ved noget Ureent, skal ikke ædes, det skal opbrændes med Ild; men (hvad) Kjødet (ellers er anlangende), da maae hver den, som er reen, æde Kjødet.

20. Og hvilken Person, som æder Kjødet af Takofferş Offer, som hører HErren til, og hans Ureenhed er paa ham, den samme Person skal udryddes fra sit Folk.

21. Og naar en Person rører ved noget Ureent, ved et ureent Menneske, eller ved et ureent Dyr, eller ved al ureen Vederstyggelighed, og æder af Takofferets Offers Kjød, som hører HErren til, da skal den samme Person udryddes fra sit Folk. c. 11, 4 sqq.

22. Og HErren talede til Mose, og sagde:

23. Tael til Israels Børn, og sig: I skal ingen Fedme æde af Oxe, eller Lam, eller Geed. c. 3, 17.

24. Men det Fede af Aadsel, og det Fede af det, som er sønderrevet, det maae I gjøre eder til allehaande Nytte, men I skal ikke æde det. c. 22, 8.

25. Thi om Nogen æder det Fede af Dyr, af hvilke man skal offre et Ild-Offer for HErren, da skal den Person, som æder (deraf), udryddes fra sit Folk.

26. Og I skal intet Blod æde i alle eders Boliger, af Fugle, eller af Dyr.

27. Hver Person, som æder noget Blod, den samme Person skal udryddes fra sit Folk.

28. Og HErren talede til Mose, og sagde:

29. Tael til Israels Børn, og sig: hvo som vil offre sit Tak-Offers Offer for HErren, han skal fremføre sit Offer for HErren, af sit Tak-Offers Offer.

30. Hans Hænder skal fremføre HErrens Ild-Offer, han skal fremføre det Fede over Brystet, med Brystet, at bevæge det med en Bevægelse for HErrens Ansigt.

31. Og Præsten skal gjøre et Røg-Offer af det Fede paa Alteret, og Brystet skal høre Aaron og hans Sønner til.

32. Og I skal give Præsten den høire Bov til en Opløftelse, af eders Tak-Offers Offere.

33. Hvilken af Aarons Sønner, som offrer Blodet af Tak-Offeret og det Fede, han skal have den høire Bov til Deel.

34. Thi jeg haver taget Bevægelses-Brystet og Opløftelses-Boven fra Israels Børn af deres Tak-Offers Offere, og haver givet Præsten Aaron og hans Sønner dem, til en evig Skik, af Israels Børn.

35. Denne er Aarons Salvelses, og hans Sønners Salvelses (Deel) af HErrens Ild-Offere, fra den Dag, man førte dem nær til, at gjøre Præste-Embede for HErren,

36. Hvilken HErren bød, at skulle gives dem, paa den Dag, han salvede dem, af Israels Børn, til en evig Skik, hos deres Efterkommere.

37. Denne er Loven om Brænd-Offeret, og om Mad-Offeret, og om Synd-Offeret, og om Skyld-Offeret; og om (Hænders) Fyldelse, og om Tak-Offerets Offer,

38. Som HErren befoel Mose paa Sinai Bjerg, paa den Dag han befoel Israels Børn, at offre HErren deres Offere i Sinai Ørk.

8. Capitel.

Mose forsamler paa Guds Befaling Israels Menighed, og indvier i deres Nærværelse Aaron og hans Sønner til Præste-Embede, idet han først toer dem, ifører dem Præste-Klæderne, og salver Tabernaklet, med alt hvad der hører til, ligemaade Aaron, rc. 1-13. En Stud slagtes til Synd-Offer, og en Væder til Brænd-Offer, 14-21. Den Væder slagtes, med hvis Stykker deres Hænder bleve fyldte, og af hvis Blod der blev smurt paa dem, hvoraf de og fik deres Deel; noget af Blodet og Salve-Olien stænkes paa deres Klæder, 22-30. De skal æde Kjødet paa et helligt Sted, og vies i syv Dage, 31-36.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:

2. Tag Aaron og hans Sønner med ham, og Klæderne, og Salve-Olien, og Synd-Offerets Stud, og de to Vædre, og en Kurv med usyrede (Brød).

3. Og lad samle af Menigheden, til Forsamlingens Pauluns Dør.

4. Og Mose gjorde, saasom HErren befoel ham, og Menigheden forsamledes til Forsamlingens Pauluns Dør.

5. Og Mose sagde til Menigheden: dette er det, som HErren haver befalet at gjøre.

6. Og Mose førte Aaron og hans Sønner nær til, og toede dem med Vandet.

7. Og han iførte ham Kjortelen, og ombandt ham med Beltet, og iførte ham (Over-)Kjortelen, og gav ham Liv-Kjortelen paa, og han ombandt ham med Liv-Kjortelens kunstige (Belte), og omspændte ham dermed. 2 Mos. 28, 41.
c. 29, 5. 8. 29.

8. Og han satte Bryst-Spannet paa ham, og han satte i Bryst-Spannet de Urim og de Thummim. 2 Mos. 28, 30.
5 Mos. 27, 21.

9. Og han satte den (store Præste-) Hue paa hans Hoved, og satte Guld-Pladen paa Huen, for paa hans Pande, (nemlig) den hellige Krone; saasom HErren havde befalet Mose. 2 Mos. 28, 36. 37. c. 29, 6.

10. Og Mose tog Salve-Olien og salvede Tabernaklet, og alle de Ting, som der vare udi, og helligede dem.
2 Mos. 30, 25. 26.

11. Og han stænkte deraf paa Alteret syv Gange, og salvede Alteret, og alt Redskabet dertil, og Kjedelen med sin Fod, for at hellige dem. c. 4, 6. 17. c. 14, 7.

12. Og han øste af Salve-Olien paa Aarons Hoved, og salvede ham, for at hellige ham. 2 Mos. 29, 7. Ps. 133, 2.

13. Og Mose førte Aarons Sønner nær til, og iførte dem Kjortle, og ombandt dem med Belte, og bandt høie Huer paa dem, saasom HErren havde befalet Mose.

14. Og han førte en Stud frem til Synd-Offer, og Aaron og hans Sønner lagde deres Hænder paa Synd-Offerets Studs Hoved. 2 Mos. 29, 10.

15. Og man slagtede den, og Mose tog Blodet, og kom det paa Alterets Horn omkring med sin Finger, og gjorde Synd-Offer for Alteret; og han udøste det (øvrige) Blod ved Alterets Fod, og helligede det, til at gjøre Forligelse paa det.

16. Og han tog alt det Fede, som var over Indvolden og Hinden over Leveren, og de to Nyrer og deres Fedme; og Mose lod gjøre det til Røg-Offer paa Alteret.
c. 3, 4. c. 7, 4.

17. Men Studen, og dens Hud, og dens Kjød, og dens Møg opbrændte han med Ilden, udenfor Leiren, saasom HErren havde befalet Mose. c. 4, 11. c. 9, 11.
c. 16, 27.

18 Og han lod Brænd-Offerets Væder føre nær til, og Aaron og hans Sønner lagde Hænderne paa Væderens Hoved.

19. Og man slagtede den, og Mose stænkte Blodet paa Alteret omkring.

20. Og han huggede Væderen i sine Stykker, og Mose lod gjøre et Røg-Offer af Hovedet, og Stykkerne, og Indvoldens Fedme. c. 1, 8. 12.

21. Og han toede Indvolden og Benene med Vandet, og Mose lod gjøre et Røg-Offer af den ganske Væder paa Alteret, det var et Brænd-Offer til en sød Lugt, det var et Ild-Offer for HErren, saasom HErren havde befalet Mose.
2 Mos. 29, 18.

22. Og han lod den anden Væder føre nær til, (som var) Fyldelsernes Væder, og Aaron og hans Sønner lagde deres Hænder paa Væderens Hoved.
2 Mos. 29, 19. 3 Mos. 8, 27.

23. Og man slagtede den, og Mose tog af dens Blod, og smurte paa Aarons den høire Orelep, og paa hans høire Tommelfinger, og paa hans høire Tommeltaa.
c. 14, 14. 17. 25. 28.

24. Og han lod Aarons Sønner komme nær til, og Mose kom af Blodet paa deres høire Orelep, og deres høire Tommelfinger, og deres høire Tommeltaa; og Mose stænkte Blodet paa Alteret omkring.

25. Og han tog det Fede og Stjerten, og alt det Fede, som var over Indvolden, og Hinden over Leveren, og de to Nyrer, og deres Fedme, og den høire Bov.

26. Og af de usyrede (Brøds) Kurv, som var for HErrens Ansigt, tog han en usyret Kage, og en Kage af Brød, (blandet med) Olie, og en tynd Kage; og han lagde det paa det Fede, og paa den høire Bov.

27. Og det altsammen gav han i Aarons Hænder, og i hans Sønners Hænder, og han bevægede disse Ting med en Bevægelse for HErrens Ansigt.

28. Og Mose tog dem af deres Hænder, og gjorde et Røg-Offer (af dem) paa Alteret, tilligemed Brænd-Offeret; de ere (deres Hænders) Fyldelser til en sød Lugt, det er et Ild-Offer for HErren. c. 7, 37.
c. 5, 12. c. 6, 8.

29. Og Mose tog Brystet, og lod det bevæge med en Bevægelse for HErrens Ansigt; af Fyldelsernes Væder fik Mose det til sin Deel, saasom HErren havde befalet Mose. 2 Mos. 29, 26.

30. Og Mose tog af Salve-Olien, og af Blodet, som var paa Alteret, og stænkte paa Aaron, paa hans Klæder, og paa hans Sønner, og paa hans Sønners Klæder med ham; og han helligede Aaron, hans Klæder, og hans Sønner, og hans Sønners Klæder med ham.

31. Og Mose sagde til Aaron og hans Sønner: koger Kjødet for Forsamlingens Pauluns Dør, og I skal æde det der, og Brødet, som er i Fyldelsernes Kurv; saasom jeg haver befalet, sigende: Aaron og hans Sønner skal æde det. 2 Mos. 29, 32.
3 Mos. 6, 9.

32. Men hvad der levnes af Kjødet og af Brødet, skal I opbrænde med Ild.
33. Og fra Forsamlingens Pauluns Dør skal I ikke udgaae i syv Dage, indtil den Dag, at eders (Hænders) Fyldelsers Dage ere fuldendte; thi man skal fylde eders Haand i syv Dage.
34. Som man haver gjort paa denne Dag, (saaledes) befoel HErren at gjøre, til at gjøre Forligelse for eder.
35. Og for Forsamlingens Pauluns Dør skal I blive Dag og Nat i syv Dage, og tage vare paa HErrens Tjeneste, at I skal ikke døe; thi saaledes er det mig befalet. 2 Mos. 29, 37.
36. Og Aaron og hans Sønner gjorde det, nemlig alle de Ord, som HErren havde befalet formedelst Mose. 2 Mos. 12, 28. c. 39, 42. c. 40, 6.

9. Capitel.

Aaron skal tage sig en Kalv og Væder til Offer for sig, og en Buk, Kalv, Lam, Oxe og Væder, og Mad-Offer, at offre for Folket, 1-6. Aaron offrer Synd-Offer og Brænd-Offer 2c. for sig, 6-17. Siden for Folket, hvilket han velsigner; Ild udkommer fra HErren, og fortærer Offeret, 18-24.

1. Og det skede paa den ottende Dag, da kaldte Mose ad Aaron og hans Sønner, og ad de Ældste i Israel.
2. Og han sagde til Aaron: tag dig en ung Studekalv til Synd-Offer, og en Væder til Brænd-Offer, (begge) uden Lyde, og lad dem føres nær til, for HErrens Ansigt. 2 Mos. 29, 1.
3. Og tael til Israels Børn, og sig: tager en Gedebuk til Synd-Offer, og en Kalv og et Lam, (begge) aargamle, uden Lyde, til Brænd-Offer.
4. Og en Oxe og en Væder til Tak-Offer, til at offre for HErrens Ansigt, og et Mad-Offer, blandet med Olie; thi HErren skal i Dag visseligen sees af eder. v. 6.
5. Og de toge det, som Mose havde befalet, foran Forsamlingens Paulun, og al Menigheden kom nær til, og de stode for HErrens Ansigt.
6. Da sagde Mose: dette Ord, som HErren haver befalet, skal I gjøre, saa skal HErrens Herlighed sees af eder.
7. Og Mose sagde til Aaron: gak nær til Alteret, og gjør dit Synd-Offer, og dit Brænd-Offer, og gjør en Forligelse, for dig og for Folket; og gjør (siden) Folkets Offer, og gjør en Forligelse for dem, saasom HErren haver befalet.
8. Og Aaron gik nær til Alteret, og slagtede Synd-Offerets Kalv, som var for ham.
9. Og Aarons Sønner førte Blodet hen til ham, og han dyppede sin Finger i Blodet, og strøg paa Alterets Horn, og udøste det (øvrige) Blod ved Alterets Fod.
10. Men af det Fede, og Nyrerne, og Hinden af Leveren, af Synd-Offeret, gjorde han et Røg-Offer paa Alteret, saasom HErren befoel Mose. c. 4, 8. 9. 2 Mos. 29, 13. 22.
11. Og Kjødet og Huden brændte han med Ild, udenfor Leiren. c. 4, 11. 12.
12. Og han slagtede Brænd-Offeret, og Aarons Sønner overgave Blodet til ham, og han stænkte det paa Alteret omkring.
13. Og de overgave ham Brænd-Offeret i sine Stykker, og Hovedet, og han gjorde det til Røg-Offer paa Alteret.
14. Og han toede Indvolden og Benene, og gjorde det til Røg-Offer oven paa Brænd-Offeret, paa Alteret. c. 8, 21.
15. Og han lod Folkets Offer føre nær til, og tog Bukken, som var Synd-Offeret for Folket, og slagtede den, og gjorde et Synd-Offer deraf, som af den første.
16. Og han førte Brænd-Offeret nær til, og gjorde derved, som ret var.
17. Og han førte Mad-Offeret nær til, og tog sin Haand fuld deraf, og gjorde det til et Røg-Offer paa Alteret, foruden Morgenens Brænd-Offer. c. 2, 1 2c.
18. Og han slagtede Oxen og Væderen, til Tak-Offers Offer for Folket; og Aarons Sønner overgave Blodet til ham, og han stænkte det paa Alteret omkring.
19. Men (alt) det Fede, af Oxen, og af Væderen: (nemlig) Skjerten, og (det Fede), det som skjuler (Indvolden), og Nyrerne, og Hinden af Leveren, (toge de), c. 3, 3. 10. c. 8, 16.
20. Og de lagde det Fede paa Brystet, og han gjorde et Røg-Offer af det Fede paa Alteret.
21. Men Brystet og den høire Bov bevægede Aaron med en Bevægelse for HErrens Ansigt, ligesom Mose havde befalet.
22. Og Aaron opløftede sine Hænder til Folket, og velsignede dem, og han steg ned, der han havde gjort Synd-Offeret, og Brænd-Offeret, og Tak-Offeret. 4 Mos. 6, 22. 24 2c.
23. Og Mose og Aaron gik til Forsamlingens Paulun, og de gik ud, og velsig-

nede Folket, og HErrens Herlighed saaes
af alt Folket. 2 Mos. 16, 10.
3 Mos. 9, 6. 4 Mos. 12, 5. c. 16, 19.
24. Og Ild udkom fra HErrens Ansigt,
og fortærede paa Alteret Brænd-Offeret
og det Fede; og alt Folket saae det, og
de frydede sig, og de faldt ned paa deres
Ansigter. 2 Kron. 7, 1.
1 Kong. 18, 38. 39.

10. Capitel.

Nadab og Abihu føre fremmed Ild ind i Helligdommen, dræbes af HErren, bæres ud, 1-5. Aaron ec. maa ei rive sine Klæder ec., 6. 7. Han skal vogte sig for Viin og stærk Drik, 8-11. Mose siger dem, hvad han skal æde af Offeret, straffer dem, fordi han ei havde ædet af Synd-Offeret; Aaron undskylder sig, 12-20.

1. Og Aarons Sønner, Nadab og
Abihu, toge hver sit Ildkar, og lagde Ild
derudi, og lagde Røgelse derpaa; og de
førte fremmed Ild nær til for HErrens
Ansigt, hvilket man havde ikke befalet
dem. 2 Mos. 27, 3. 3 Mos. 16, 12. 13.
2. Da foer en Ild ud fra HErrens
Ansigt, og fortærede dem; og de døde for
HErrens Ansigt. c. 16, 1. 4 Mos. 3, 4.
3. Da sagde Mose til Aaron: dette er
det, som HErren haver talet, og sagt: jeg
vil helliggjøres i dem, som komme nær til
mig, og jeg skal helliggjøres for alt Folkets
Aasyn; og Aaron taug.
4. Men Mose kaldte ad Misael og ad
Elzaphan, Usiels Aarons Farbroders
Sønner, og sagde til dem: gaaer nær
til, bærer eders Brødre fra Helligdommen,
hen udenfor Leiren. 2 Mos. 6, 22.
5. Og de gik nær til, og bare dem i deres
Kjortle, hen udenfor Leiren, saasom
Mose havde sagt. Ap. G. 5, 6. 10.
6. Da sagde Mose til Aaron, og til
Eleasar, og til Ithamar, hans Sønner:
I skal ikke blotte eders Hoveder, og ei
sønderrive eders Klæder, at I ikke skal døe,
og (HErren) skulde blive vred paa al
Menigheden; men lader eders Brødre af
alt Israels Huus græde over denne
Brand, som HErren haver optændt.
c. 21, 2.
7. Men I skal ikke gaae ud af Forsamlingens
Pauluns Dør, at I ikke skal døe,
thi HErrens Salve-Olie er paa eder; og
de gjorde efter Mose Ord.
8. Men HErren talede til Aaron, og
sagde: 4 Mos. 18, 1.
9. Du, og dine Sønner med dig skal
ikke drikke Viin eller stærk Drik, naar I
komme til Forsamlingens Paulun, paa
det I skal ikke døe; (det skal være) en evig
Skik, hos eders Efterkommere. Ez. 44, 21.
1 Tim. 3, 3. Tit. 1, 7.
10. At (I kan) gjøre Skilsmisse imellem
det Hellige og det Vanhellige, og
imellem det Urene og det Rene. Ez. 44, 23.
11. Og at (I kan) lære Israels Børn
alle de Skikke, som HErren haver sagt til
eder formedelst Mose.
12. Og Mose sagde til Aaron, og til
Eleasar og til Ithamar, hans Sønner,
de som vare overblevne: tager det Mad-Offer,
det som er levnet af HErrens Ild-Offer,
og æder det med usyret (Brød) ved
Alteret, thi det er en særdeles hellig Ting.
13. Men I skal æde det paa et helligt
Sted, thi det er din beskikkede Deel, og dine
Sønners beskikkede Deel, af HErrens Ild-Offer;
thi saaledes er mig befalet.
c. 2, 3. 10. c. 6, 9.
14. Men Bevægelsens Bryst, og Opløftelsens
Bov skal I æde paa et reent Sted,
du, og dine Sønner og dine Døttre med
dig; thi til din beskikkede Deel, og dine
Børns beskikkede Deel, ere de givne af Israels
Børns Tak-Offers Offere.
c. 9, 21. 4 Mos. 18, 11.
15. Opløftelsens Bov og Bevægelsens
Bryst, tilligemed de fede Tings Ild-Offere
skal de fremføre, til at lade dem bevæge
med en Bevægelse for HErrens Ansigt; og
det skal være dig, og dine Børn med dig,
en evig beskikket Deel, saasom HErren haver
befalet.
16. Og Mose ledte flittig efter Synd-Offerets
Buk, og see, den var opbrændt;
og han blev vred paa Eleasar og paa
Ithamar, Aarons Sønner, de som vare
overblevne, og sagde:
17. Hvi have I ikke ædet Synd-Offeret
paa det hellige Sted? thi det er en særdeles
hellig Ting; og han haver givet eder
det, at I skulle bære Menighedens Misgjerning,
at I skulle gjøre Forligelse for
dem, for HErrens Ansigt. c. 6, 19. 23.
18. See, dets Blod er ikke bragt indenfor
i Helligdommen; I skulde jo have
ædet det paa et (helligt) Sted), saasom
jeg haver befalet.
19. Men Aaron sagde til Mose: see, i
Dag have de offret deres Synd-Offer og
deres Brænd-Offer for HErrens Ansigt, og
mig er sligt vederfaret: skulde jeg da æde
Synd-Offeret i Dag, skulde det være godt
for HErrens Øine?

20. Der Mose det hørte, da syntes det ham at være godt. Jos. 22, 30. 33.

11. Capitel.

HErren giver Love om rene og urene Dyr, 1-8. Fiske, 9-12. Fugle, 13, 23. Lærer, hvorledes de kunde blive urene formedelst disse og andre urene Dyr, 24-31. Taler om andre Ting, som kunde blive urene ved dem, 32-38. Hvorledes man kunde blive ureen ved at røre ved rene Dyrs Aadsel, saa og, om at man ikke maatte æde krybende Dyr; formaner til Reenhed og Hellighed, 39-45. Slutter sin Tale om disse Love, 46. 47.

1. Og HErren talede til Mose og Aaron, og sagde til dem: 2 Mos. 7, 8. c. 9, 8.

2. Taler til Israels Børn, og siger: disse ere de Dyr, som I maae æde iblandt alle Dyr, som ere paa Jorden: 5 Mos. 14, 4. Ap. G. 10, 14. 28.

3. Alt det, som har Kløve, og som adskiller Kløvenes Kløfte, som tygger Drøv iblandt Dyrene, det maae I æde.

4. Dog dette maae I ikke æde af dem, som tygger Drøv, og af dem, som have Kløve: Kamelen, thi den tygger Drøv, og den har ikke Kløve; den er eder ureen. 5 Mos. 14, 7.

5. Og Kaninen, thi den tygger Drøv, men har ikke Kløve; den er eder ureen.

6. Og Haren, thi den tygger Drøv, men den har ikke Kløve; den er eder ureen.

7. Og Svinet, thi det har Kløve, og adskiller Kløvenes Kløfte, men tygger ikke Drøv; det er eder ureent.

8. I skal ikke æde af deres Kjød, og ei røre ved deres Aadsel; de ere eder urene.

9. Dette maae I æde af alt det, som er i Vandet: alt det, som haver Finne og Skjæl, i Vandet, i Havet, og i Bækken, dem maae I æde. 5 Mos. 14, 9.

10. Men alt det, som haver ikke Finne og Skjæl i Havet og i Bækkene, af alt det, som vrimler i Havet, af hver Levendes Sjel, som er i Vandet, de skal være eder en Vederstyggelighed.

11. Ja de skal være eder en Vederstyggelighed; I skal ikke æde af deres Kjød, og I skal have en Vederstyggelighed til deres Aadsel.

12. Alt det, som ikke haver Finne og Skjæl, i Vandet, det skal være eder en Vederstyggelighed.

13. Og disse skal I have en Vederstyggelighed til iblandt Fuglene, de skal ikke ædes, de skal være en Vederstyggelighed: Ørnen, Høgen, og Strand-Ørnen; 5 Mos. 14, 12.

14. Og Glenten, og Skaden med sit Slags;

15. Alle Ravne med deres Slags;

16. Og Struds-Ungen, og Nat-Uglen, og Maagen og Spurve-Høgen med sit Slags;

17. Og Falken, og Dykkeren, og Horn-Uglen;

18. Og Viben, og Rørdrummen, og Pelikanen;

19. Og Storken, og Heiren med sit Slags, og Urhanen, og Aftenbakken.

20. Alt flyvende Brimmel, som gaaer paa fire (Fødder), det skal være eder en Vederstyggelighed.

21. Dog skal I æde dette af alt flyvende Brimmel, som gaaer paa fire (Fødder): nemlig, de, som have (lange) Been over sine Fødder, at hoppe paa Jorden med dem.

22. Af dem maae I æde disse: Græshoppen med sit Slags, og Solam med sit Slags, og Hargol med sit Slags, og Hagab med sit Slags.

23. Men alt (andet) flyvende Brimmel, som haver fire Fødder, det skal være eder en Vederstyggelighed.

24. Og ved dem kan I gjøre eder urene; hver som rører ved deres Aadsel, skal være ureen indtil Aftenen. c. 5, 2. Hag. 2, 13. 3 Mos. 14, 46. c. 15, 5 sc.

25. Og hver, som bærer (noget) af deres Aadsel, skal toe sine Klæder, og være ureen indtil Aftenen.

26. Hvert Dyr, som kløver Kløven, og som dog ikke adskiller Kløften, og ei tygger Drøv, de skal være eder urene; hver, som rører ved dem, bliver ureen.

27. Og alt det, som gaaer paa sine Laller, iblandt alle de Dyr, som gaae paa fire (Fødder), skal være ureent; hvo som rører ved deres Aadsel, skal være ureen indtil Aftenen.

28. Og hvo som bærer deres Aadsel, skal toe sine Klæder, og være ureen indtil Aftenen; de ere eder urene.

29. Og det skal være eder ureent iblandt det Brimmel, som vrimler paa Jorden: Væselen, og Musen, og Skildpadden med sit Slags,

30. Og Pindsvinet, og Crocodillen, og Molk-Ormen, og Sneglen, og Muldvarpen.

31. Disse ere eder de urene iblandt alt Brimmel; hver, som rører ved dem, naar de ere døde, skal være ureen indtil Aftenen.

ureent, hvad enten det er Træfar, eller Klæder, eller Skind, eller Sæk, alt saadant Redskab, som nogen Gjerning gjøres med, det skal lægges i Vand, og være ureent indtil Aftenen, og er (siden) reent.
33. Og om nogen af dem falder i noget Leerkar, da bliver det alt ureent, som er i det, og I skal sønderbryde det.
34. Er der kommet (saadant) Vand paa nogen Spise, som man æder, da bliver den ureen, eller hvad Drik, som man drikker af noget (saadant) Kar, bliver ureen.
v. 32. 33.
35. Og alt det, som (noget) af deres Aadsel falder paa, bliver ureent: (være sig enten) Ovn, eller Leergryder med Hanker, da skal de brydes i Stykker, de ere urene; de skal være eder urene.
36. Dog skal Kilde og Grøft, Vands Forsamling, være reen; men hvo som rører ved deres Aadsel, bliver ureen.
37. Og naar (noget) af deres Aadsel falder paa nogen saaet Sæd, som pleier at saaes, (bliver) det (dog) reent.
38. Men naar der gydes Vand paa Sæd, og der falder siden noget af deres Aadsel derpaa, da er den eder ureen.
39. Og naar (noget) af de Dyr døer, som er givet eder til Spise, hvo som da rører ved Aadselet deraf, skal være ureen indtil Aftenen.
40. Og hvo som æder af Aadselet deraf, skal toe sine Klæder, og være ureen indtil Aftenen, og hvo der bærer Aadsel deraf, skal toe sine Klæder, og være ureen indtil Aftenen. c. 17, 15.
41. Og alt det Krimmel, som krimler paa Jorden, det skal være en Vederstyggelighed, det skal ikke ædes,
42. (Nemlig) alt det, som gaaer paa Bug, og alt det, som gaaer paa fire (Fødder), ja alt det, som har mange Fødder, iblandt alt det Krimmel, som krimler paa Jorden: dem skal I ikke æde, thi de ere en Vederstyggelighed.
43. Gjører ikke eders Sjele vederstyggelige paa alt det Krimmel, som krimler, og gjører eder ikke urene paa dem, at I blive urene ved dem.
44. Thi jeg HErren er eders Gud, og I skal helliggjøre eder, og være hellige, thi jeg er hellig; og I skal ikke gjøre eders Sjele urene paa noget Krimmel, som kryber paa Jorden. c. 19, 2 sqq. c. 20, 7 8. 1 Pet. 1, 16.
være eders Gud; og I skal være hellige, thi jeg er hellig.
46. Denne er Loven om Dyr og Fugle, og hvert levende Dyr, som svømmer i Vandet, og om hvert Dyr, som krimler paa Jorden,
47. Til at gjøre Forskjel imellem det Urene, og det Rene, og imellem det levende Dyr, som maae ædes, og det levende Dyr, som ikke maae ædes.

12. Capitel.

HErren giver Love om Barsel-Qvinders Urenhed, 1-5. Og deres Renselse, 6-8.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:
2. Tael til Israels Børn, og siig: naar en Qvinde undfanger ved Sæd, og føder en Dreng, da skal hun være ureen syv Dage, som i de Dage, hun har sin Svaghed (i sin) Frastillelse, skal hun være ureen. Luc. 2, 22. 3 Mos. 15, 19.
3. Og paa den ottende Dag skal hans Forhuds Kjød omskjæres.
1 Mos. 17, 10. 11.
4. Og hun skal blive hjemme i tre Dage og tredive Dage, i hendes Renselses Blod; hun skal ikke røre ved noget Helligt, og ikke komme til Helligdommen, førend hendes Renselses Dage ere fuldendte.
5. Men føder hun en Pige, da skal hun være ureen to Uger, som i hendes Frastillelse, og hun skal blive hjemme sex Dage og tresindstyve Dage, i hendes Renselses Blod.
6. Og naar hendes Renselses-Dage ere fuldendte, efter en Søn, eller efter en Datter, skal hun fremføre et aargammelt Lam til Brænd-Offer, og en Due-Unge eller en Turtel-Due til Synd-Offer, til Forsamlingens Pauluns Dør til Præsten.
c. 5, 7.
7. Og han skal offre det for HErrens Ansigt, og gjøre Forligelse for hende, saa bliver hun reen af sin Blodgang; dette er Loven for hende, som føder en Dreng eller Pige.
8. Men formaaer hendes Haand ikke et Lam, da skal hun tage to Turtel-Duer eller to unge Duer, een til Brænd-Offer, og een til Synd-Offer; saa skal Præsten gjøre Forligelse for hende, saa er hun reen.
Luc. 2, 24. 3 Mos. 14, 22. c. 15, 14.

13. Capitel.

HErren giver Love om Spedalskhed, og dens forskjellige Arter, og af hvem og hvorledes de Spedalske skal besigtiges, 1-8. I Særdeleshed, naar der er hvid Hævelse, eller nogen er aldeles spedalsk, 9-17. Naar der er en Bylde paa nogen med en hvid Hævelse, 18-23. Eller et brændt Sted med hvide Pletter, rc. 24-38. Eller der er Skurv paa Hoved eller Skjæg, eller nogen er skaldet, rc. 39-44. Hvorledes den Spedalske skal skilles fra andre, 45. 46. Spedalskhed paa uldne eller linnede Klæder, eller Skind rc. 47-59.

1. Og HErren talede til Mose og til Aaron, og sagde:

2. Naar der paa (noget) Menneskes Kjøds Hud er en Hævelse, eller Skab, eller skinnende Plet, og det er paa hans Kjøds Hud, ligesom Spedalskheds Plage, da skal han fremføres til Aaron, Præsten, eller til en af hans Sønner iblandt Præsterne. 5 Mos. 24, 8.

3. Og naar Præsten beseer Plagen paa Kjødets Hud, at Haaret i Plagen er forvandlet til hvidt, og Plagen er dybere at see til, end den (anden) Hud paa hans Kjød, da er det Spedalskheds Plage; naar Præsten har beseet ham, da skal han dømme ham ureen. c. 14, 37.

4. Men er der en hvid skinnende Plet paa hans Kjøds Hud, og den ikke er dybere at see til end den (anden) Hud, og Haaret derpaa ikke er forvandlet til hvidt, da skal Præsten lukke (den, som har) Plagen, inde i syv Dage.

5. Og naar Præsten beseer ham paa den syvende Dag, og see, Plagen staaer stille for hans Dine, Plagen haver ikke givet sig videre ud paa Huden, da skal Præsten anden Gang indelukke ham i syv Dage.

6. Og naar Præsten beseer ham paa den syvende Dag anden Gang, og see, Plagen er mørkagtig, og Plagen haver ikke givet sig videre ud paa Huden, da skal Præsten dømme ham reen, det er Skab, og han skal toe sine Klæder, saa er han reen.

7. Men naar den Skab giver sig flux videre ud i Huden, efter at han var beseet af Præsten til sin Renselse, da skal han anden Gang sees af Præsten.

8. Og naar Præsten beseer (ham), og see, Skabben haver givet sig videre ud i Huden, da skal Præsten dømme ham ureen, det er Spedalskhed. 2 Tim. 2, 17.

9. Naar Spedalskheds Plage er paa et Menneske, da skal han fremføres til Præsten.

10. Og Præsten skal besee (ham), og see, der er en hvid Hævelse paa Huden, og Haaret er forvandlet til hvidt, og der er karskt Kjød, som er karsk i Hævelsen:

11. Da er det en gammel Spedalskhed i Huden paa hans Kjød, og Præsten skal dømme ham ureen; han skal ikke lukke ham inde, thi han er ureen.

12. Men om Spedalskheden blomstrer stærkt i Huden, og Spedalskhedens Plage skjuler den ganske Hud, fra hans Hoved og til hans Fødder, alt det, som sees for Præstens Dine,

13. Og naar Præsten beseer det, og see Spedalskheden haver skjult alt hans Kjød da skal han dømme (den, som haver) Plagen, reen: han er ganske bleven hvid, han er reen.

14. Men paa hvilken Dag karskt Kjød sees paa ham, bliver han ureen.

15. Og naar Præsten beseer det karske Kjød, da skal han dømme ham ureen; det karske Kjød er ureent, det er Spedalskhed.

16. Eller om det karske Kjød bliver omvendt, og forvandlet til hvidt, da skal han komme til Præsten.

17. Og naar Præsten beseer ham, og see, Plagen er forvandlet til hvidt, da skal Præsten dømme Plagen at være reen, han er reen.

18. Og naar der er en Bylde paa (Nogens) Kjød, i Huden derpaa, og den er bleven lægt;

19. Og der bliver en hvid Hævelse paa samme Byldes Sted, eller en hvid skinnende Plet, som er rødagtig, da skal han besees af Præsten.

20. Og naar Præsten beseer (ham), og see, den er dybere at see til end den (anden) Hud, og Haaret derpaa er forvandlet til hvidt, da skal Præsten dømme ham ureen, det er Spedalskheds Plage, der blomstrer i Bylden.

21. Men dersom Præsten beseer den, og see, der er ikke hvidt Haar paa, og den er ikke dybere end den (anden) Hud, og er mørkagtig, da skal Præsten lukke ham inde i syv Dage.

22. Men dersom den giver sig flux videre ud i Huden, da skal Præsten dømme ham ureen, (thi) det er Plagen.

23. Men dersom den skinnende Plet staaer stille paa sit Sted, (og) ikke giver sig videre ud, da er det Arret af en Bylde, og Præsten skal dømme ham reen.

24. Eller naar der er i Kjødet, i Huden
:rpaa, et brændt Sted af Ild, og paa
:t Karske af det brændte Sted en skin-
:nde Plet, som er rødagtighvid, eller
janske) hvid,
25. Da skal Præsten besee den, og see,
Haaret i den skinnende Plet forvand-
t til hvidt, og det er dybere at see til
ıd den (anden) Hud, da er det Spedalsk-
d, der haver blomstret udi det brændte
ted, og Præsten skal dømme ham ureen,
t er Spedalskheds Plage.
26. Men dersom Præsten beseer den, og
e, der er ikke hvidt Haar i den skinnende
let, og den er ikke dybere end den (an-
n) Hud, og er noget mørkagtig, da skal
ræsten lukke ham inde i syv Dage.
27. Og Præsten skal besee ham paa den
vende Dag; dersom den haver givet sig
dere ud paa Huden, da skal Præsten døm-
e ham ureen, det er Spedalskheds Plage.
28. Men dersom den skinnende Plet
aaer stille paa sit Sted, (og) ikke giver
g videre ud paa Huden, og den er mørk-
gtig, da er det en Hævelse i det brændte
:ted; da skal Præsten dømme ham reen,
ɔi det er et Ar i det brændte Sted. v. 23.
29. Og naar der er en Plage paa Mand
:ler Qvinde, paa Hovedet eller i Skjægget;
30. Da skal Præsten besee Plagen, og
e, er den dybere at see til end den (an-
:n) Hud, og Haaret paa samme Sted
guult, (og) tyndt, da skal Præsten
ømme ham ureen, det er Skurv, det er
:pedalskhed paa Hovedet eller i Skjægget.
31. Men naar Præsten beseer den
:kurvs Plage, og see, den er ikke dybere
t see til end Huden, og der er ikke sort
aar paa, da skal Præsten lukke (den, som
aver) Skurvens Plage, inde i syv Dage.
32. Og naar Præsten beseer Plagen
ıa den syvende Dag, og see, Skurven
aver ikke givet sig videre ud, og der er
ke guult Haar paa, og Skurven er ikke
ybere at see til end den (anden) Hud:
33. Da skal han rage sig, dog at han
ke rager Skurven, og Præsten skal lukke
:ter (den, som haver) Skurven, inde i
v Dage.
34. Og naar Præsten beseer Skurven
ıa den syvende Dag, og see, Skurven
aver ikke givet sig videre ud i Huden, og
n er ikke dybere at see til end den (an-
:n) Hud, da skal Præsten dømme ham
en, og han skal toe sine Klæder, saa er
n reen.
35. Men dersom Skurven giver sig flux
videre ud paa Huden, efter hans Ren-
selse,
36. Da skal Præsten besee ham, og see,
har Skurven givet sig videre ud paa Hu-
den, da skal Præsten ikke søge efter guult
Haar, han er ureen.
37. Men staaer Skurven stille for hans
Øine, og der er sort Haar opvoxet i den,
da er Skurven lægt, han er reen, og Præ-
sten skal dømme ham reen.
38. Og naar en Mand eller Qvinde
haver paa deres Kjøds Hud skinnende
Pletter, hvide skinnende Pletter:
39. Da skal Præsten besee (dem), og
see, er der i deres Kjøds Hud hvide skin-
nende Pletter, som ere mørkagtige, det er
en Blegne, som blomstrer paa Huden,
den er reen.
40. Og naar Haaret falder af nogen
Mands Hoved, han er skaldet, han er reen.
41. Og dersom Haaret falder ham for af
Hovedet, han er en Flenskaldet, han er reen.
42. Men naar paa det Skaldede eller
paa den Flenskaldede er en Plages (Tegn),
hvid-rødagtig, da er det Spedalskhed, som
blomstrer paa det Skaldede paa ham, eller
paa det Flenskaldede paa ham.
43. Og naar Præsten beseer ham, og
Plagens Hævelse er hvid (og) rødagtig
paa det Skaldede paa ham, eller paa det
Flenskaldede paa ham, som Spedalskheds
Udseende (pleier at være) i Kjødets Hud,
44. Den Mand er spedalsk, han er ureen;
Præsten skal aldeles dømme ham ureen,
hans Plage er paa hans Hoved.
45. Og den Spedalske, som Plagen er
paa, hans Klæder skal være sønderrevne,
og hans Hoved skal være bart, og han skal
skjule Skjægget over Munden, og han skal
raabe: ureen! ureen!
46. Alle Dage, som den Plage er paa
ham, skal han være ureen, han er ureen,
han skal boe alene, hans Boelig skal være
udenfor Leiren. 4 Mos. 5, 2 ꝛc. c. 12, 14.
47. Og naar paa noget Klæde er Spe-
dalskheds Plage, paa uldent Klæde, eller
paa linnet Klæde,
48. Eller paa Traaden, eller paa Isletten
paa Linnet, eller paa Uldent, eller paa
Skind, eller paa alt, som er gjort af Skind,
49. Og Plagen er grønagtig eller rødag-
tig, paa Klædet eller paa Skindet, eller
paa Traaden, eller paa Isletten, eller paa
noget Tøi af Skind, det er Spedalskheds
Plage; og det skal besees af Præsten.

50. Og naar Præsten beseer Plagen, da skal han lukke det inde, (som) Plagen (er paa) i syv Dage.
51. Og naar han seer Plagen paa den syvende Dag, at Plagen haver givet sig videre ud paa Klædet, eller paa Traaden, eller paa Isletten, eller paa Skindet, paa alt, som gjøres af Skind til nogen Gjerning, da er Plagen en indædende Spedalskhed, det er ureent. c. 14, 44.
52. Og man skal opbrænde Klædet eller Traaden, eller Isletten, af Uldent eller af Linnet, eller hvad Tøi der er af Skind, paa hvilket Plagen er, thi det er en indædende Spedalskhed, det skal opbrændes med Ild.
53. Men dersom Præsten beseer det, og seer, Plagen haver ikke givet sig videre ud paa Klædet, eller paa Traaden, eller paa Isletten, eller paa allehaande Tøi af Skind:
54. Da skal Præsten befale, at de skal toe det, som Plagen er paa; og han skal lukke det inde anden Gang i syv Dage.
55. Og naar Præsten beseer det, efterat Plagen er toet, og seer, Plagen haver ikke forvandlet sin Farve, og Plagen haver ikke givet sig videre ud, da er det ureent, du skal opbrænde det med Ild; det er det, som indæder sig paa den rette Side derpaa, eller paa den vrange Side derpaa.
56. Men dersom Præsten beseer det, og seer, Plagen er mørkagtig, efterat den er aftoet, da skal han rive det af Klædet eller af Skindet, eller af Traaden, eller af Isletten.
57. Men sees det endnu paa Klædet, eller paa Traaden, eller paa Isletten, eller paa allehaande Tøi af Skind, da er det en blomstrende (Spedalskhed): du skal opbrænde med Ild det, som Plagen er paa.
58. Men det Klæde eller den Traad, eller den Islet, eller allehaande Tøi af Skind, som du skal toe, om Plagen gaaer deraf, da skal det toes anden Gang, saa er det reent.
59. Denne er Loven om Spedalskheds Plage, paa Klæde af Uldent, eller Linnet, eller paa Traad, eller Islet, eller allehaande Tøi af Skind, til at dømme det ureent.

14. Capitel.

HErren underviser Mose om de Spedalskes Renselse, og Offer for dem, 1-20. Især deles med for den Fattige, 21-32. Ligesaa om Husenes Spedalskhed, 33-48. Og deres Renselse, 49-53. Slutning paa dette og det forrige Capitel, 54-57.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:
2. Denne skal være Loven for den Spedalske, paa hans Renselses Dag: at han skal fremføres til Præsten.
Matth. 8, 4. Luc. 17, 14.
3. Og Præsten skal gaae ud, udenfor Leiren; og Præsten skal besee (ham), og see, dersom den Spedalskheds Plage er lægt paa den Spedalske:
4. Da skal Præsten befale, at man skal tage for den, som renser sig, to levende rene Spurve, og Cedertræe, og Skarlagen, og Isop. Ps. 51, 9.
5. Og Præsten skal befale, at man slagter den ene Spurv over et Leerkar, over rindende Vand.
6. Og han skal tage den levende Spurv, og Cedertræet, og Skarlagenet, og Isopen; og han skal dyppe dem, og den levende Spurv, i den slagtede Spurvs Blod, over rindende Vand. v. 5.
7. Og han skal stænke over den, som renser sig af Spedalskheden, syv Gange, og han skal rense ham, og lade den levende Spurv (flyve) ud paa Marken.
c. 4, 6. 7. c. 8, 11.
8. Men den, som renser sig, skal toe sine Klæder, og rage alt sit Haar af, og bade sig i Vand, saa er han reen, og siden maa han komme i Leiren; dog skal han boe udenfor sit Paulun i syv Dage.
4 Mos. 8, 7. c. 12, 14.
9. Og det skal skee paa den syvende Dag, da skal han afrage alt sit Haar, sit Hovedhaar og sit Skjæg, og sine Øienbryne, ja alt sit Haar skal han afrage, og han skal toe sine Klæder, og bade sit Kjød i Vand, saa er han reen.
10. Og paa den ottende Dag skal han tage to Væderlam uden Lyde, og et aargammelt Gimmerlam uden Lyde, og tre Tiendeparter Meel til Mad-Offer blandet med Olie, og en Log Olie.
11. Og Præsten, som renser, skal stille den Mand, der renser sig, og disse Ting, for HErrens Ansigt, for Forsamlingens Pauluns Dør.
12. Og Præsten skal tage det ene Lam, og offre det til et Skyld-Offer, og den Log Olie; og han skal bevæge dem med en Bevægelse for HErrens Ansigt.
13. Og han skal slagte Lammet paa det Sted, hvor man skal slagte Synd-Offeret og Brænd-Offeret, paa det hellige Sted; thi ligesom Synd-Offeret, saa hører Skyld-Offeret Præsten til, det er en særdeles hellig Ting.

4. Og Præsten skal tage af Skyld-
fferets Blod, og Præsten skal komme
raf) paa dens høire Ørelep, som renser
, og paa hans høire Tommelfinger, og
i hans høire Tommeltaa. c. 8, 23.
5. Og Præsten skal tage af den Log
le, og øse i Præstens venstre Haand.
6. Og Præsten skal dyppe sin høire Fin-
i Olien, som er i hans venstre Haand;
han skal stænke af Olien med sin Fin-
syv Gange for HErrens Ansigt.
c. 4, 6. c. 16, 14. 19.
7. Men af den Olie, som er tilovers i
ns Haand, skal Præsten komme paa
ns høire Ørelep, som renser sig, og paa
ns høire Tommelfinger, og paa hans
re Tommeltaa, oven paa Skyld-Offe-
s Blod. v. 14.
8. Men det, som er bleven tilovers af
ien, som er i Præstens Haand, skal han
mme paa dens Hoved, som renses, og
æsten skal gjøre Forligelse for ham, for
Errens Ansigt.
9. Og Præsten skal lave Synd-Offeret
gjøre Forligelse for den, som renser
af sin Ureenhed, og siden skal han slagte
rænd-Offeret.
0. Og Præsten skal offre Brænd-Offeret
Mad-Offeret paa Alteret, og Præsten
l gjøre Forligelse for ham, saa er han
n.
1. Men er han ringe, og hans Haand
: formaaer (saa meget), da skal han
e et Lam til et Skyld-Offer, til Bevæ-
sen, til at gjøre Forligelse for ham, og
Tiendepart Meel blandet med Olie, til
d-Offer, og en Log Olie. v. 10.
2. Og to Turteldue, eller to Dueun-
, som hans Haand formaaer, og den
skal være et Synd-Offer, og den anden
Brænd-Offer. c. 12, 8. c. 15, 14.
4 Mos. 6, 10.
3. Og han skal bære dem frem paa den
ende Dag til sin Renselse, til Præsten,
Forsamlingens Pauluns Dør, for
Errens Ansigt.
4. Og Præsten skal tage Skyld-Offe-
s Lam, og den Log Olie, og Præsten
l bevæge dem med en Bevægelse for
Errens Ansigt.
5. Og han skal slagte Skyld-Offerets
m, og Præsten skal tage af Skyld-Offe-
s Blod og komme paa dens høire Ørelep,
s renser sig, og paa hans høire Tom-
lfinger, og paa hans høire Tommeltaa.
c. 8, 23.

26. Og Præsten skal øse af Olien i
Præstens venstre Haand.
27. Og Præsten skal stænke med sin høire
Finger af Olien, som er i hans venstre
Haand, syv Gange for HErrens Ansigt.
c. 16, 14. 19. 4 Mos. 19, 4.
28. Og Præsten skal komme af Olien,
som er i hans Haand, paa dens høire
Ørelep, som renses, og paa hans høire
Tommelfinger, og paa hans høire Tom-
meltaa, over Skyld-Offerets Blods Sted.
29. Men det, som er bleven tilovers af
Olien, som er i Præstens Haand, skal han
komme paa dens Hoved, som renser sig,
til at gjøre Forligelse for ham, for HEr-
rens Ansigt.
30. Og han skal lave den ene af de Tur-
teldu:r, eller af de Dueunger, af dem,
hans Haand har formaaet,
31. (Ja) dem, som hans Haand har
formaaet, (skal han lave); den ene til
Synd-Offer, den anden til Brænd-Offer,
tilligemed Madofferet, og Præsten skal
gjøre Forligelse for den, som renser sig
for HErrens Ansigt.
32. Denne er Loven for den, som Spe-
dalskheds Plage er paa, hvis Haand ikke
formaaer (meget) i hans Renselse.
33. Og HErren talede til Mose, og til
Aaron, og sagde:
34. Naar I komme i Canaans Land,
hvilket jeg giver eder til Eiendom, og jeg
lader komme Spedalskheds Plage i et
Huus, udi eders Eiendoms Land:
35. Da skal den komme, som Huset hører
til, og give Præsten det tilkjende, og sige:
mig synes, at det er som en Plage i Hu-
set. c. 13, 2 sqq.
36. Saa skal Præsten befale, at de skal
rydde Huset, førend Præsten kommer til
at besee Plagen, at ikke alt det skal blive
ureent, som er i Huset, og siden saa skal
Præsten komme, for at besee Huset.
37. Og naar han beseer Plagen, og see,
Plagen er paa Væggene i Huset, nemlig
sidende Huller, som ere grønagtige eller
rødagtige, og deres Udseende er dybere end
Væggen er: c. 13, 20 sqq.
38. Da skal Præsten gaae ud af Huset,
for Døren paa Huset, og han skal lukke
Huset til, syv Dage.
39. Og Præsten skal komme igjen paa
den syvende Dag, og naar han beseer det,
og see, Plagen haver givet sig videre ud
paa Væggene i Huset:
40. Da skal Præsten befale, at man

bryder Stenene ud, som Plagen er paa, og man skal kaste dem hen, uden for Staden paa et ureent Sted.

41. Saa skal han lade skrabe Huset inden til omkring, og man skal kaste Støvet, som man afskrabede, uden for Staden, paa et ureent Sted.

42. Og man skal tage andre Stene, og lade dem komme i Stedet for de Stene, og man skal tage anden Leer, og kline Huset med.

43. Men om Plagen kommer igjen, og blomstrer i Huset, efter man haver udbrudt Stenene, og efter man har skrabet Huset, og efter man har klinet det,

44. Da skal Præsten komme, og naar han beseer det, og see, Plagen haver givet sig videre ud i Huset, da er det en fortærende Spedalskhed i Huset, det er ureent.

45. Derfor skal man afbryde Huset, dets Stene og dets Træer, og al Husets Materie, og man skal føre det ud uden for Staden, paa et ureent Sted.

46. Og hvo som kommer i det Huus, alle de Dage, som han lod det lukke, skal være ureen indtil Aftenen. c. 11, 24 sqq.

c. 15, 5 sqq. c. 17, 15.

47. Og hvo som ligger i Huset, skal toe sine Klæder, og hvo som æder i Huset, skal toe sine Klæder.

48. Men dersom Præsten kommer igjen, og beseer det, og see, Plagen haver ikke givet sig videre ud i Huset, efter at Huset blev klinet, da skal Præsten dømme det Huus reent, thi Plagen er bleven lægt.

49. Saa skal han tage, til at gjøre Synd-Offer for Huset, to Spurve, og Cedertræe, og Skarlagen-(Uld), og Isop.

50. Og han skal slagte den ene Spurv over et Leerkar, over rindende Vand.

51. Og han skal tage Cedertræet, og Isopen, og Skarlagenet, og den levende Spurv, og dyppe dem i den slagtede Spurvs Blod, og udi rindende Vand, og han skal stænke paa Huset syv Gange.

c. 4, 6. 17. c. 8, 11. c. 16, 14.

52. Og han skal gjøre Synd-Offer for Huset med Spurvens Blod, og med det rindende Vand, og med den levende Spurv, og med Cedertræet, og med Isopen, og med Skarlagenet. Ps. 51, 9.

53. Saa skal han lade den levende Spurv flyve hen uden for Staden, over Marken; og han skal gjøre Forligelse for Huset, saa er det reent.

54. Denne er Loven, om allehaande Spedalskheds Plage, og om Skurv;

55. Og om Spedalskhed paa Klæder, og paa Huus;

56. Og om Hævelse, og om Skab, og om skinnende Plet:

57. Til at lære, paa hvad Dag noget er ureent, og paa hvad Dag det er reent; denne er Loven om Spedalskhed.

15. Capitel.

HErren giver Love for Mænd, som have Flod, 1-15. Og hvis Sæd gaaer fra dem, 16-18. For Qvinder, som have deres Tid sædvanlig eller usædvanlig, 19-27, og om deres Renselse, 28-30. Formaning til Reenhed, og Slutning paa dette Capitel, 31-33.

1. Og HErren talede til Mose, og til Aaron og sagde:

2. Taler til Israels Børn, og siger til dem, i hvosomhelst det er, naar det flyder af hans Kjød, da er han ureen i sit Flod.

4 Mos. 5, 2.

3. Og denne skal være hans Ureenhed i hans Flod: naar hans Kjød udgyder sit Flod, eller hans Kjød forstopper sig fra sit Flod, det er hans Ureenhed.

4. Hvert Leie, som han, der haver Flod, ligger paa, skal være ureent, og alt det Tøi, som han sidder paa, skal være ureent.

5. Og hver som rører ved hans Leie, han skal toe sine Klæder, og bade sig i Vand, og være ureen indtil Aftenen.

6. Og hvo som sætter sig paa det Tøi, som den haver siddet paa, der haver Flod, skal toe sine Klæder, og bade sig i Vand, og være ureen indtil Aftenen.

7. Og hvo som rører ved hans Kjød, som haver Flod, skal toe sine Klæder, og bade sig i Vand, og være ureen indtil Aftenen.

8. Og naar den, som haver Flod, spytter paa en, som er reen, da skal denne toe sine Klæder, og bade sig i Vand, og være ureen indtil Aftenen.

9. Og hver den Sadbel som han, der haver Flod, rider paa, skal være ureen.

10. Og hver, som rører ved noget af det, som han haver havt under sig, skal være ureen indtil Aftenen, og hvo som bærer de Ting, skal toe sine Klæder, og bade sig i Vand, og være ureen indtil Aftenen.

11. Og hver, som den rører ved, der haver Flod, og han haver ikke skyllet sine Hænder i Vand, skal ogsaa toe sine Klæder, og bade sig i Vand, og være ureen indtil Aftenen.

12. Og det Leerkar, som han rører ved,
der haver Flod, skal sønderbrydes; men
alt Trækar skal skylles i Vand.
13. Og naar den, som haver Flod, bliver
reen af sin Flod, da skal han tælle sig syv
Dage til sin Renselse, og toe sine Klæder;
og han skal bade sit Kjød i rindende Vand,
da er han reen. c. 14, 5.
14. Og paa den ottende Dag skal han
tage sig to Turteldduer, eller to Dueunger,
og komme for HErrens Ansigt til Forsam-
lingens Pauluns Dør, og skal give Præ-
sten dem.
15. Og Præsten skal lave dem, een til
Synd-Offer, og een til Brænd-Offer, og
Præsten skal gjøre Forligelse for ham for
HErrens Ansigt, for hans Flod.
16. Og naar fra en Mand udgaaer
Sæd, da skal han bade alt sit Kjød i Van-
det, og være ureen indtil Aftenen.
c. 22, 4.
17. Og alt det Klæde, og alt det Skind,
som Sæd er kommen paa, skal toes i
Vand og være ureent indtil Aftenen.
18. Iligemaade en Qvinde, som en
Mand ligger hos med Sæd, de skal bade
sig i Vand, og være urene indtil Aftenen.
19. Og naar en Qvinde haver Flod, at
Blod af hendes Flod er paa hendes Kjød,
da skal hun være i syv Dage i hendes Fra-
skillelse, og hver, som rører ved hende, skal
være ureen indtil Aftenen.
20. Og alt det, hun ligger paa, i hendes
Fraskillelse, skal være ureent; og alt det,
hun sidder paa, skal være ureent.
21. Og hver den, som rører ved hendes
Leie, skal toe sine Klæder, og bade sig i
Vand, og være ureen indtil Aftenen.
22. Og hver den, som rører ved noget
Toi, som hun haver siddet paa, skal toe
sine Klæder, og bade sig i Vand, og være
ureen indtil Aftenen.
23. Og dersom nogen (ligger) paa det
Leie, eller paa det Toi, som hun haver
siddet paa, saa han rører derved, skal han
være ureen indtil Aftenen.
24. Og dersom en Mand jo ligger hos
hende, saa kommer hendes Ureenhed paa
ham, at han bliver ureen i syv Dage; og
hvert Leie, som han ligger paa, skal være
ureent.
25. Og naar en Qvinde haver hendes
Blods Flod mange Dage, uden hendes
Fraskillelses Tid, eller naar det flyder over
hendes Fraskillelses Dage, alle de Dage,
hun haver hendes Ureenheds Flod, skal
hun være, som i hendes Fraskillelses Da-
ge: hun er ureen.
26. Hvert Leie, som hun ligger paa, alle
de Dage hun haver sit Flod, skal være
hende, ligesom hendes Fraskillelses Leie,
og alt det Toi, som hun sidder paa, skal
være ureent, som hendes Fraskillelses
Ureenhed.
27. Og hver den, som rører ved de Ting,
skal være ureen, og skal toe sine Klæder,
og bade sig i Vand, og blive ureen indtil
Aftenen.
28. Men dersom hun bliver reen af sit
Flod, da skal hun tælle sig syv Dage, og
siden skal hun være reen.
29. Og paa den ottende Dag skal hun
tage sig to Turtel-Duer, eller to Dueun-
ger, og fremføre dem til Præsten, til For-
samlingens Pauluns Dør, c. 12, 8.
c. 14, 22.
30. Og Præsten skal lave den ene til
Synd-Offer, og den anden til Brænd-
Offer, og Præsten skal gjøre Forligelse for
hende for HErrens Ansigt, for hendes
Ureenheds Flod.
31. Og I skal skille Israels Børn fra
deres Ureenhed, at de ikke døe i deres
Ureenhed, idet de gjøre mit Tabernakel
ureent, som er midt iblandt dem.
32. Denne er Loven om den, som haver
Flod, og om den, som Sæd gaaer fra, at
han bliver ureen derved,
33. Og for hende, som er svag, i hendes
Fraskillelse, og for den, som er beheftet
med Flod, Mand eller Qvinde, og for en
Mand, som ligger hos en ureen Qvinde.

16. Capitel.

Gud befaler, at den Ypperste-Præst kun een Gang om Aaret, med visse Offer og Ceremonier, skal indgaae i det Allerhelligste, og da gjøre Forligelse for sig og Folket med en Stud og to Bukke, 1-28. Folket skal paa denne Dag ydmyge sig særdeles for Gud, og holde Sabbat; den Ypperste-Præst skal gjøre Forligelse, for Helligdommen og Folket, og alle deres Synder, 29-34.

1. Og HErren talede til Mose, efterat
de to Aarons Sønner vare døde, der de
vare gangne nær til for HErrens Ansigt,
og vare døde. c. 10, 2 2c.
2. Og HErren sagde til Mose: siig til
Aaron, din Broder, at han kommer ikke
til enhver Tid ind til Helligdommen, in-
den for Forhænget lige for Naadestolen,
som er paa Arken, at han ikke døer; thi
jeg vil sees i Skyen, over Naadestolen.
2 Mos. 30, 10. Ebr. 9, 7.
3. Med dette skal Aaron komme til Hel-

ligdommen, med en ung Stud til Synd-Offer, og en Væder til Brænd-Offer.

4. Han skal iføre sig den hellige Livkjortel, og have linnede Underklæder over sit Kjød, og ombinde sig med et linnet Belte, og med en linnet Præstehue skal han bedække sig; disse ere de hellige Klæder, og han skal bade sit Legeme i Vand, og iføre sig dem. v. 24.

5. Og han skal tage af Israels Børns Menighed to Gedebukke til Synd-Offer, og en Væder til Brænd-Offer.

6. Og Aaron skal offre Synd-Offerets Stud, som er (et Offer) for ham, og gjøre Forligelse for sig, og sit Huus. Ebr. 7, 27.

7. Og han skal tage de to Bukke, og han skal stille dem for HErrens Ansigt, for Forsamlingens Pauluns Dør.

8. Og Aaron skal kaste Lodder over de to Bukke, een Lod for HErren, og een Lod for den (Buk), som skal lades løs.

9. Og Aaron skal offre den Buk, paa hvilken Lodden faldt for HErren, og berede den til Synd-Offer.

10. Men den Buk, som Lodden faldt for, at den skulde lades løs, skal stilles levende for HErrens Ansigt, at ved den skal gjøres Forligelse, at man skal sende den bort at lades løs i Orken.

11. Og Aaron skal offre Synd-Offerets Stud, som er (et Offer) for ham, og gjøre Forligelse for sig selv og for sit Huus, og han skal slagte Synd-Offerets Stud, som er (et Offer) for ham.

12. Saa skal han tage et Ildkar, fuldt af Gløder af Ilden af Alteret, for HErrens Ansigt, og sine Hænder fulde af stødt Røgelse af (vellugtende) Urter, og han skal bære det inden for Forhænget. c. 10, 1.
2 Mos. 30, 34. 35.

13. Og han skal kaste Røgelsen paa Ilden for HErrens Ansigt, saa at en tyk Røg af Røgelsen skjuler Naadestolen, som er paa Vidnesbyrdet, at han ikke døer.
Aab. 5, 8.

14. Og han skal tage af Studens Blod, og stænke med sin Finger for Naadestolen, mod Østen, og han skal stænke syv Gange med sin Finger af Blodet for Naadestolen. Ebr. 9, 13. c. 10, 4. 3 Mos. 4, 6. 17.

15. Og han skal slagte Synd-Offerets Buk, som er (et Offer) for Folket, og bære dens Blod inden for Forhænget, og gjøre med dens Blod, ligesom han gjorde med Studens Blod, og stænke det over Naadestolen, og for Naadestolen.

16. Og han skal gjøre Forligelse for Helligdommen (og rense den) fra Israels Børns Ureenheder, og fra deres Overtrædelser i alle deres Synder, og saaledes skal han gjøre ved Forsamlingens Paulun, som bliver hos dem, midt iblandt deres Ureenheder. v. 19.

17. Og intet Menneske skal være i Forsamlingens Paulun, naar han kommer at gjøre Forligelse i Helligdommen, indtil han gaaer ud, og han skal gjøre Forligelse for sig, og for sit Huus, og for Israels ganske Menighed. Ebr. 9, 7.

18. Og han skal gaae ud til Alteret, som er for HErrens Ansigt, og gjøre Forligelse for det, og han skal tage af Studens Blod, og af Bukkens Blod, og komme det paa Alterets Horn omkring.

19. Og han skal stænke paa det af Blodet med sin Finger syv Gange; og han skal rense det og hellige det fra Israels Børns Ureenheder. c. 14, 7.

20. Og naar han haver fuldkommet at gjøre Forligelse for Helligdommen, og for Forsamlingens Paulun, og for Alteret, da skal han føre den levende Buk nær til.

21. Og Aaron skal lægge begge sine Hænder paa den levende Buks Hoved, og bekjende alle Israels Børns Misgjerninger paa den, og alle deres Overtrædelser i alle deres Synder, og han skal lægge dem paa Bukkens Hoved, og sende (den) bort i Orken, ved en Mand (dertil) beqvem.

22. Og Bukken skal bære alle deres Misgjerninger paa sig, i et udyrket Land; og han skal lade Bukken løs i Orken.

23. Saa skal Aaron gaae ind i Forsamlingens Paulun, og afføre sig Lin-Klæderne, som han iførte sig, der han gik ind i Helligdommen; og han skal lade dem ligge der.

24. Og han skal bade sit Kjød i Vandet, paa et helligt Sted, og iføre sig sine Klæder; og han skal gaae ud, og gjøre sit Brænd-Offer, og Folkets Brænd-Offer, og gjøre Forligelse for sig og for Folket.

25. Og han skal gjøre et Røg-Offer af Synd-Offerets Fedme paa Alteret.

26. Men den, som førte Bukken bort, til at lades løs, skal toe sine Klæder, og bade sit Kjød i Vand, og derefter maa han komme til Leiren.

27. Og Synd-Offerets Stud, og Synd-Offerets Buk, hvilkes Blod bliver baaret ind i Helligdommen, til at gjøre Forligelse, skal man føre ud udenfor Leiren, og man

skal opbrænde deres Huder, og deres Kjød,
og deres Møg med Ild.
28. Og den, som opbrænder dem, skal
toe sine Klæder, og bade sit Legeme i Vand,
og derefter maae han komme til Leiren.
29. Og det skal være eder til en evig
Skik: i den syvende Maaned, paa den
tiende (Dag) i Maaneden, skal I ydmyge
eders Sjele, og ingen Gjerning gjøre,
(hverken) den Indfødte eller den Frem-
mede, som er fremmed iblandt eder.
Ps. 35, 13. Es. 58, 3. 5.
30. Thi paa denne Dag skal man gjøre
Forligelse for eder, til at rense eder: af
alle eders Synder skal I vorde rene, for
HErrens Ansigt. c. 23, 27. 4 Mos. 29, 7.
31. Denne skal være eder en Sabbats-
Hvile, og I skal ydmyge eders Sjele, til
en evig Skik. c. 23, 32.
32. Og Præsten, som man skal salve, og
hvis Haand man skal fylde til at gjøre
Præste-Embede i sin Faders Sted, skal
gjøre Forligelse, og han skal iføre sig Lin-
klæderne, Helligheds-Klæderne,
33. Og han skal forlige Hellighedens
Helligdom, baade Forsamlingens Paulun
og Alteret skal han forlige, og for Præ-
sterne, og for alt Menighedens Folk skal
han gjøre Forligelse.
34. Og dette skal være eder til en evig
Skik, at gjøre Forligelse for Israels Børn
af alle deres Synder eengang om Aaret;
og han gjorde det, ligesom HErren havde
befalet Mose. Ebr. 9, 7.

17. Capitel.

HErren befaler, at Israels Børn skal føre alle deres
Offere til Tabernaklet, til HErren, og ei offre til
Djævlene, 1-9. Forbyder at æde Blod, Aadsel og
det, som er sønderrevet, 10-16.

1. Og HErren talede til Mose, og
sagde:
2. Tael til Aaron og til hans Sønner,
og til alle Israels Børn, og du skal sige
til dem: dette er det Ord, som HErren
haver befalet, og sagt:
3. Hvilkensomhelst af Israels Huus, som
slagter en Oxe, eller Lam, eller Geed i
Leiren, eller som slagter den udenfor Leiren,
4. Og ikke fører den frem til Forsamlin-
gens Pauluns Dør, til at offre Offer for
HErren, foran HErrens Tabernakel, den
samme Mand skal Blodskyld tilregnes,
han udøste Blod, og den samme Mand
skal udryddes midt udaf sit Folk: Es. 66, 3.
5. Paa det at Israels Børn skulle frem-
føre deres Slagt-Offere, som de have slag-
tet paa en fri Mark, og føre dem for
HErren til Forsamlingens Pauluns Dør,
til Præsten; og der skal de slagte HErren
dem til Tak-Offers Offere.
6. Og Præsten skal stænke Blodet paa
HErrens Alter, for Forsamlingens Pau-
luns Dør, og han skal gjøre et Røg-Offer
af det Fede, til en sød Lugt for HErren.
7. Og de skal ikke ydermere offre deres
Offer til lodne Skov-Trolde, efter hvilke
de bedrive Horerie; dette skal være dem en
evig Skik hos deres Efterkommere.
5 Mos. 32, 17. 2 Krøn. 11, 15. 2 Mos. 34, 15.
3 Mos. 20, 5. 6. Dom. 8, 33.
8. Og du skal sige til dem: hvilken-
somhelst af Israels Huus, eller af Frem-
mede, som ere fremmede midt iblandt eder,
der offrer Brænd-Offer eller Slagt-Offer
9. Og ikke fører det frem til Forsamlin-
gens Pauluns Dør, at berede det for HEr-
ren, den samme Mand skal udryddes fra
sit Folk. 5 Mos. 12, 14.
10. Og hvilkensomhelst af Israels Huus,
eller af Fremmede, som er fremmed midt
iblandt dem, som æder noget Blod, imod
den Person vil jeg sætte mit Ansigt, imod
den, som æder Blodet, og udrydde en saa-
dan midt af sit Folk. c. 3, 17 ꝛc.
c. 20, 3. 6.
11. Thi Kjødets Sjel den er i Blodet, og
jeg, jeg haver givet eder det paa Alteret,
til at gjøre Forligelse for eders Sjele; thi
Blodet er det, som skal gjøre Forligelse for
Sjelen. Ebr. 9, 22.
12. Derfor haver jeg sagt til Israels
Børn: ingen Person af eder skal æde
Blod, og den Fremmede, som er fremmed
midt iblandt eder, skal ikke æde Blod.
13. Og hvilkensomhelst af Israels Børn,
og af Fremmede, som er fremmed midt
iblandt dem, som fanger paa Jagt et vildt
Dyr, eller en Fugl, som maa ædes, han
skal udøse Blodet deraf, og skjule det med
Støv.
14. Thi det er hver Kjøds Sjel, dets
Blod det (regnes) for dets Sjel, og jeg
haver sagt til Israels Børn: I skal ikke
æde noget Kjøds Blod; thi alt Kjøds Sjel
er dets Blod: hver den, som æder det,
skal udryddes. 1 Mos. 9, 4.
3 Mos. 3, 17. c. 7, 26. 5 Mos. 12, 23.
15. Og hver Person, af Indfødt eller
Fremmed, som æder et Aadsel, eller det,
som er sønderrevet, den skal toe sine Klæ-
der, og bade sig i Vand, og blive uren
indtil Aftenen, saa er han reen.
c. 11, 24-40.

16. Og dersom han ikke toer sig, og ikke bader sit Kjød, da skal han bære sin Misgjerning.

18. Capitel.

Gud byder Israel ikke at vandre efter Hedningernes Viis, men efter hans Skikke, 1-5. Forbyder dem allehaande Beblandelse med deres næste Paarørende, 6-17. Saa og at tage to Hustruer, at holde sig til en ureen Qvinde, til sin Næstes Hustru, at offre til Molech, at begaae sodomitiske Synder, 18-23. Formaner til at flye slige Vederstyggeligheder, sc. 24-30.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:
2. Tael til Israels Børn, og du skal sige til dem: jeg er HErren eders Gud.
3. Efter Ægypti Lands Gjerning, som I boede udi, skal I ikke gjøre, og efter Canaans Lands Gjerning, hvorhen jeg nu vil føre eder, skal I ikke gjøre, og I skal ikke vandre efter deres Skikke.
4. I skal gjøre efter mine Rette, og holde mine Skikke, at vandre i dem; jeg er HErren eders Gud.
5. Og I skal holde mine Skikke og mine Rette, hvilke et Menneske skal gjøre, og leve ved dem; jeg er HErren. Neh. 9, 29.
Ez. 20, 11. Rom. 10, 5. Gal. 3, 12.
6. Aldeles ingen iblandt eder skal holde sig nær til nogen af sin næste Slægt, til at blotte dens Blusel: jeg er HErren.
7. Du skal ikke blotte din Faders Blusel, eller din Moders Blusel; hun er din Moder, du skal ikke blotte hendes Blusel.
1 Mos. 19, 13. Ez. 22, 10.
8. Du skal ikke blotte din Faders Hustrues Blusel; det er din Faders Blusel.
1 Mos. 35, 22. 3 Mos. 20, 11. 5 Mos. 22, 30. c. 27, 20. 1 Cor. 5, 1.
9. Din Søsters Blusel, din Faders Datter, eller din Moders Datter, enten hun er født hjemme, eller født ude, hendes Blusel skal du ikke blotte. c. 20, 17.
2 Sam. 13, 14. Ez. 22, 11.
10. Din Sønnedatters, eller din Datterdatters Blusel, deres Blusel skal du ikke blotte; thi de ere din Blusel.
11. Din Stifmoders Datters Blusel, som er din Fader født, hun er din Søster; hendes Blusel skal du ikke blotte.
12. Du skal ikke blotte din Faders Søsters Blusel; hun er din Faders næste Slægt.
13. Du skal ikke blotte din Moders Søsters Blusel, thi hun er din Moders næste Slægt.
14. Du skal ikke blotte din Farbroders Blusel; du skal ikke holde dig nær til hans Hustru, thi hun er din Svogerske.
c. 20, 20.
15. Du skal ikke blotte din Sønne-Qvindes Blusel; thi hun er din Søns Hustru, du skal ikke blotte hendes Blusel.
1 Mos. 38, 18. Ez. 22, 11.
16. Du skal ikke blotte din Broders Hustrues Blusel, det er din Broders Blusel.
Marc. 6, 18.
17. Du skal ikke blotte en Hustrues og hendes Datters Blusel; du skal ikke tage hendes Søns Datter, eller hendes Datters Datter, at blotte hendes Blusel, thi de ere (hendes) næste Slægt, det er en Skjændsel. c. 20, 14.
18. Og du skal ikke tage en Hustru tilligemed hendes Søster, hende til Krænkelse, at blotte hendes Blusel foruden hende, mens hun lever.
19. Og til (din) Hustru, i hendes Ureenheds Fraskillelse, skal du ikke komme nær, til at blotte hendes Blusel.
c. 12, 2. c. 15, 24. 25. c. 20, 18.
20. Du skal og ikke ligge hos din Næstes Hustru, til at avle, til at blive ureen paa hende. c. 20, 10. 2 Sam. 11, 4.
21. Og af din Sæd skal du ikke give, til at gaae gjennem (Ilden) for Molech; og du skal ikke vanhellige din Guds Navn; jeg er HErren. c. 20, 5. 5 Mos. 18, 10.
2 Kong. 21, 6. c. 23, 10. 1 Kong. 1, 5. 7 sc.
22. Og du skal ikke ligge hos Mandkjøn, som man ligger hos en Qvinde; det er en Vederstyggelighed. c. 20, 13 sc.
23. Du skal og ikke beblande dig med noget Qvæg, at besmittes paa det, og ingen Qvinde skal have at skaffe med noget Qvæg, at det haver fælleds med hende; det er en (skjændig) Beblandelse.
c. 20, 15. 2 Mos. 22, 19. 5 Mos. 27, 21.
24. Gjører eder ikke urene ved alt dette; thi Hedningerne ere blevne urene ved dette altsammen, hvilke jeg uddriver for eder.
2 Kong. 17, 15.
25. Og Landet er bleven ureent, og jeg haver hjemsøgt dets Misgjerning paa det; og Landet skal udspye sine Indbyggere.
26. Og I skal holde mine Skikke og mine Rette, og ikke gjøre (noget) af alle disse Vederstyggeligheder; (hverken) Indfødt, eller Fremmed, som er fremmed midt iblandt eder —
27. Thi dette Lands Folk, som er for eder, haver gjort alle disse Vederstyggeligheder; og Landet er blevet ureent —
28. At Landet skal ikke udspye eder, naar

iøre det ureent, ligesom det skal udspye
Folk, som er for eder. c. 20, 22.
. Thi hver den, som gjør (noget) af
disse Vederstyggeligheder, ja de Per-
r, som gjøre det, skal udryddes midt
eres Folk.
). Saa holder det, jeg vil have holdet,
I ikke gjør noget af de vederstyggelige
ke, som ere gjorte for eder, at I skal
gjøre eder urene paa dem; jeg er HEr-
eders Gud. c. 19, 37. c. 20, 8. 22.
c. 11, 14.

19. Capitel.

rren byder Israels Børn at være hellige, ære For-
ldre, holde Sabbater, fly Afguderie, 1-4. Ret
ngaaes med Tak-Offers Offer, 5-8. Tænke paa
n Fattige, ei stiæle, handle falskeligen, sværge
alskeligen, eller bevise anden Uretfærdighed, eller
barlighed, 9-18. Ei blande Ting tilsammen,
m ere af ulige Art, at fly Horerie, et æde i de
rste Aar af Træernes Frugt, 19-25. Ei æde Blod,
ne Spaadom, Troldom og andre hedenske Ceremo-
ier og Gierninger, 26-31. Ære de Gamle, elske
remmede, være retfærdige i Handel og Vandel, og
lde HErrens Skikke, 32-37.

. Og HErren talede til Mose, og sagde:
:. Tael til al Israels Børns Menighed,
du skal sige til dem: I skal være helli-
; thi jeg, HErren eders Gud, er hellig.
c. 11, 44. 45.
. I skal hver frygte sin Moder og sin
der, og I skal holde mine Sabbater;
er HErren eders Gud.
2 Mos. 31, 13. Ef. 42, 8.
. I skal ikke vende eders Ansigt til Af-
derne, og ikke gjøre eder støbte Guder;
er HErren eders Gud.
2 Mos. 20, 23. c. 34, 17.
. Og naar I vil slagte Tak-Offerets
fer for HErren, da skal I offre det til en
bagelighed for eder. c. 7, 11.
. Det skal ædes paa den Dag I slagte
:, og om anden Dagen; men hvad som
nes til den tredie Dag, skal opbrændes
d Ild. c. 7, 15 sqq.
. Men om (noget) ædes dog (deraf)
a den tredie Dag, da er det en Væm-
lse, (det) bliver ikke behageligt.
. Og hve, som det æder, skal bære sin
lsgjerning, thi han har vanhelliget
Errens Hellighed; og den samme Per-
i skal udryddes fra sit Folk.
. Og naar I høste eders Lands Høst, da
l du ikke høste aldeles det yderste af paa
i Ager; ikke heller skal du sanke noie i
i Høst. c. 23, 22. 5 Mos. 24, 19.
0. Du skal ikke heller eftersanke (Viin-

bruerne) af din Viingaard, og ikke sanke
de Bær, som ere nedfaldne i din Viin-
gaard; du skal lade dem blive til den Fat-
tige og til den Fremmede, jeg er HErren
eders Gud.
11. I skal ikke stjæle, og I skal ikke lyve,
ei heller falskeligen handle, nogen mod sin
Næste. 2 Mos. 20, 15. 16. Col. 3, 9
1 Thess. 4, 6.
12. Og I skal ikke falskeligen sværge ved
mit Navn, saa du vanhelliger din Guds
Navn, jeg er HErren. 2 Mos. 20, 7 ꝛc.
13. Du skal ikke gjøre din Næste Vold,
og ei rove (ham); du skal ikke lade Dag-
Lønnerens Arbeides (Løn) blive hos dig
Natten over, indtil om Morgenen.
2 Mos. 23, 7. 5 Mos. 24, 14. Jer. 22, 13.
Jak. 5, 4.
14. Du skal ikke bande den Døve, og ikke
lægge Stød for den Blinde, men du skal
frygte for din Gud; jeg er HErren.
5 Mos. 27, 18. 3 Mos. 25, 17.
15. I skal ikke gjøre Uret i Dommen, du
skal ikke ansee den Ringes Person, og ei
hædre den Vældiges Person; men du skal
dømme din Næste i Retfærdighed.
5 Mos. 16, 19. Ordsp. 24, 23. Jak. 2, 2.
16. Du skal ikke gaae som en Bagvasker
iblandt dit Folk, du skal ikke staae efter din
Næstes Blod; jeg er HErren.
Ps. 15, 3. Ps. 50, 20. Jer. 9, 8.
17. Du skal ikke hade din Broder i dit
Hjerte; men du skal overbevise din Næste,
at du skal ikke bære Synd for hans Skyld
Matth. 18, 15. Luc. 17, 3.
18. Du skal ikke hevne dig (selv), ei hel-
ler beholde (Vrede) imod dit Folks Børn,
og du skal elske din Næste, som dig selv;
jeg er HErren. Matth. 5, 43. 44.
Rom. 12, 19. Marc. 12, 31 ꝛc.
19. I skal holde mine Skikke: du skal
ikke lade dit Beest have fælleds med andet
Slags; du skal ikke saae din Ager med to
Slags Sæd; og Klæder af to Slags, væ-
vet tilsammen, skal ei komme paa dig.
c. 18, 23. 5 Mos. 22, 9. 11. Ez. 44, 17.
20. Og naar en Mand ligger hos en
Qvinde, med Sæds Beblandelse, og hun er
en Tjenestepige, som er trolovet en Mand,
men dog ikke aldeles er kjøbt løs, eller har
faaet Frihed, da skal der skee en Revselse,
men de skal ikke dødes; thi hun var ikke
frigiven. 5 Mos. 25, 2. 3.
21. Men han skal fremføre sit Skyld-
Offer for HErren, til Forsamlingens Pau-
luns Dør: en Væder til Skyld-Offer.
22. Og Præsten skal gjøre Forligelse for

ham med Skyld-Offerets Væder, for HErrens Ansigt, for hans Synd, som han syndede; saa skal han faae Forladelse for sin Synd, som han syndede.
c. 4, 26. 31. 35. c. 15, 15.

23. Og naar I komme ind i Landet, og plante allehaande Træer til Spise, da skal I afskjære deres Forhud, nemlig deres Frugt; i tre Aar skal de agtes af eder som uomskaarne, saa (der) ikke skal ædes (deraf).
24. Og i det fierde Aar skal al deres Frugt være hellig til Priis for HErren.
25. Men i det femte Aar maae I æde Frugten deraf, at I samle eder Grøden deraf; jeg er HErren eders Gud.
26. I skal Intet æde med Blodet; I skal ikke spaae, ei heller være Dagvælgere. c. 3, 17 2c. 2 Kong. 21, 6 2c.
27. I skal ikke rundskjære det yderste af eders Hovedhaar, ei heller skal du fordærve Kanten af dit Skjæg. c. 21, 5.
28. Og I skal ikke skjære indskaaret (Tegn) for den Dødes Skyld i eders Kjød, ei heller sætte riblet Skrift paa eder; jeg er HErren. 5 Mos. 14, 1.
29. Du skal ikke vanhellige din Datter, at lade hende bedrive Horerie; at Landet ikke skal bedrive Horerie, og Landet blive fuldt af Skjændsel.
30. I skal holde mine Sabbater, og I skal frygte for min Helligdom; jeg er HErren. c. 23, 2 sqq.
31. I skal ikke vende eder til Spaaqvinder, og ikke søge hen til Tegns-Udlæggere, at blive urene ved dem; jeg er HErren eders Gud. c. 20, 6. 27. 1 Sam. 28, 7.
32. Du skal staae op for den Graahærdede, og hædre den Gamle; og du skal frygte for din Gud, jeg er HErren. 1 Tim. 5, 1. 2.
33. Og naar en Fremmed er fremmed hos dig i eders Land, da skal I ikke forfordele ham. 2 Mos. 22, 21. c. 23, 9.
34. Den Fremmede, som er fremmed hos eder, skal være eder, som en Indfødt af eder, og du skal elske ham, som dig selv; thi I have været fremmede i Egypti Land; jeg er HErren eders Gud.
35. I skal ikke gjøre Uret i Dommen, i Maalet, i Vægten, og i Maaden.
5 Mos. 25, 15. Ordsp. 11, 1. c. 20, 10.
36. Rette Vægtskaaler, rette (Vægt-) Stene, ret Epha, og ret Hin skal I have; jeg er HErren eders Gud, som udførte eder af Egypti Land. 5 Mos. 25, 13.
Ordsp. 16, 11. 3 Mos. 11, 45. c. 22, 33.
37. Og I skal holde alle mine Skikke, og alle mine Rette, og gjøre dem; jeg er HErren. c. 18, 30. c. 20, 8. 22.

20. Capitel.

Gud kundgiør de Straffe, som skal vederfares dem, som bedrive Afguderie med Molech, 1-5, gjøre Trolddom, 2c. 6-8, bande Forældrene, 9. Bedrive allehaande Horerie, Blodskam, Sodomiterie, 10-21. Formaner til Lydighed, og at skye Hedningernes Viis, at gjøre Forskiel paa rene og urene Dyr, og at ihjelslaae Spaamænd, 22-27.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:
2. Og du skal sige til Israels Børn: Hvosomhelst af Israels Børn eller af den Fremmede, som er fremmed i Israel, der giver til Molech af sin Sæd, skal visseligen dødes; Folket i Landet de skal stene ham med Stene. c. 18, 21.
5 Mos. 18, 10. Jer. 7, 31.
3. Og jeg, jeg vil sætte mit Ansigt imod den samme Mand, og jeg vil udrydde ham midt af sit Folk, fordi han gav til Molech af sin Sæd, til at gjøre min Helligdom ureen, og at vanhellige mit hellige Navn.
Ez. 14, 8.
4. Og dersom Folket i Landet seer igjennem Fingere med det samme Menneske, idet han gav til Molech af sin Sæd, at de slaae ham ikke ihjel:
5. Da vil jeg, jeg sætte mit Ansigt imod det samme Menneske, og imod hans Slægt, og vil udrydde ham, og alle dem, som bedrive Horerie efter ham, at bedrive Horerie efter Molech, midt af deres Folk.
6. Og naar en Person vender sig til Spaaqvinderne, eller til Tegns-Udlæggere, til at bedrive Horerie efter dem, da vil jeg sætte mit Ansigt imod den samme Person, og jeg vil udrydde ham fra sit Folk. c. 19, 31. 5 Mos. 18, 11.
7. Derfor helliger eder, og værer hellige; thi jeg, HErren, er eders Gud.
c. 11, 44. 45. c. 19, 2.
8. Og holder mine Skikke, og gjører dem: jeg er HErren, som gjør eder hellige.
9. Thi hvosomhelst der bander sin Fader eller sin Moder, skal visseligen dødes; han bandede sin Fader, eller sin Moder, hans Blod være over ham.
2 Mos. 21, 17. 5 Mos. 27, 16. Ordsp. 20, 20. c. 30, 17.
10. Og en Mand, som bedriver Hoer med en Mands Hustru, den som bedriver Hoer med sin Næstes Hustru, den Hoerkarl og den Horekone skal visseligen dødes
c. 18, 20. 2 Mos. 20, 14. Matth. 5, 27. Joh. 8, 5.

11. Og en Mand, som ligger hos sin Faders Hustru, han haver blottet sin Faders Blusel; de skal begge visseligen dødes, deres Blod skal være over dem.
c. 18, 8. 2 Sam. 16, 22.

12. Og ligger en Mand hos sin Søns Hustru, da skal de begge visseligen dødes, de have gjort en (skjændig) Beblandelse, deres Blod skal være over dem. c. 18, 15.

13. Og ligger en Mand hos en Mandsperson, som man ligger hos en Qvinde, da have de begge gjort en Vederstyggelighed; de skal visseligen dødes, deres Blod skal være over dem. c. 18, 22. Rom. 1, 27.
1 Cor. 6, 9.

14. Og tager en Mand en Qvinde og hendes Moder, det er en Skjændsel; de skal brænde ham med Ild, ja dem (begge), og der skal ikke være (nogen) Skjændsel iblandt eder. c. 18, 17.

15. Og en Mand, som ligger hos et Beest, skal visseligen dødes, og Beestet skal I dræbe. c. 18, 23.

16. Og en Qvinde, som kommer nær til noget Beest, at det haver fælleds med hende, den Qvinde skal du ihjelslaae, og Beestet; de skal visseligen dødes, deres Blod skal være over dem.

17. Og tager en Mand sin Søster, sin Faders Datter, eller sin Moders Datter, og seer hendes Blusel, og hun, hun seer hans Blusel, det er en gruelig Ting, og de skal udryddes for deres Folkes Børns Oine; han blottede sin Søsters Blusel, han skal bære sin Misgjerning.
c. 18, 9. 5 Mos. 27, 22.

18. Og ligger en Mand hos en Hustru, som er svag, og blotter hendes Blusel, blotter hendes Kilde, og hun blotter sin Blods Kilde, da skal de begge udryddes af deres Folk.

19. Og du skal ikke blotte din Moders Søsters og din Faders Søsters Blusel; thi den (som gjør det,) haver blottet sin næste Slægt, de skal bære deres Misgjerning. c. 18, 12. 13.

20. Og en Mand, som ligger hos sin Farbroders Hustru, han haver blottet sin Farbroders Blusel; de skal bære deres Synd, de skal døe barnløse. c. 18, 14.

21. Og dersom en Mand tager sin Broders Hustru, det er en slem Gjerning; han blottede sin Broders Blusel, de skal være barnløse. 5 Mos. 25, 5. Marc. 6, 18.

22. Saa skal I holde alle mine Skikke, og alle mine Rette, og gjøre dem, at det Land ikke skal udspye eder, som jeg vil føre eder ind udi, til at boe derudi.
c. 19, 37. c. 18, 25. 28.

23. Og I skal ikke vandre i det Folks Skikke, hvilket jeg skal udkaste for eder; thi alle disse Ting have de gjort, og jeg væmmedes ved dem.

24. Men jeg siger eder: I skal eie deres Land, og jeg vil give eder det, til at eie det, et Land, som flyder med Melk og Honning; jeg er HErren eders Gud, som haver adskilt eder fra Folkene.
2 Mos. 3, 8. c. 13, 5. 1 Kong. 8, 53.

25. Og I skal gjøre Skilsmisse imellem rene Dyr og urene, og imellem rene Fugle og urene; og I skal ikke gjøre eders Sjele vederstyggelige paa Dyr, og paa Fugle, og paa alt det, som kryber paa Jorden, hvilket jeg haver fraskilt for eder, at I skal holde det ureent.
c. 11, 3 ꝛc. 5 Mos. 14, 4 ꝛc.

26. Derfor skal I være mig hellige, thi jeg HErren er hellig; og jeg haver adskilt eder fra Folkene, til at høre mig til.
c. 11, 44. 45. c. 19, 2.

27. Og naar af Mand eller Qvinde nogen er en Spaamand, eller Tegns-Udlægger, de skal visseligen dødes; man skal stene dem ihjel, deres Blod være over dem. c. 19, 31. 2 Mos. 22, 18.

21. Capitel.

HErren giver Love, om Præsternes Sorg over de Døde, om deres Ægteskab, og deres Døttre, naar disse bedrive Hoer, 1-9. Hvorledes den Ypperste-Præst i saadanne Ting skal forholde sig, 10-15. Ingen, som havde Brøst paa sit Legeme, maatte forrette Offringer, eller anden Tjeneste i Helligdommen, skjøndt han maatte nyde sin Deel af Offringerne, 16-24.

1. Og HErren sagde til Mose: tael til Præsterne, Arons Sønner, og sig til dem: en (Præst) skal ikke gjøre sig ureen paa et Liig iblandt sit Folk; c. 19, 29.
4 Mos. 5, 2. Ez. 44, 25.

2. Uden over sin nærmeste Slægt, som ham nærmest tilhører, over sin Moder, og over sin Fader, og over sin Søn, og over sin Datter, og over sin Broder,

3. Og over sin Søster, som er en Jomfru, som er hos ham, som ikke haver været nogen Mands (Hustru); over hende maae han gjøre sig ureen.

4. Han skal ikke besmitte sig, (som den, der er) en Herre iblandt sit Folk, at han vanhelliger sig.

5. De skal ikke heller gjøre deres Hoved heel skaldet, og ikke afrage det yderste af

deres Skjæg, og ei skjære et udskaaret Tegn i deres Kjød. c. 19, 27.
5 Mos. 14, 1. Ezech. 44, 20.

6. De skal være hellige for deres Gud, og ikke vanhellige deres Guds Navn, thi de offre HErrens Ild-Offer, deres Guds Brød, og (derfor) skal de være aldeles hellige.

7. De skal ikke tage nogen Horekone, eller een, som er krænket; og den Qvinde, som er uddreven af sin Mand, skal de ikke tage; thi han (Præsten) er hellig for sin Gud. Ezech. 44, 22.

8 Derfor skal du holde ham hellig, thi han offrer din Guds Brød; han skal være dig hellig, thi jeg HErren er hellig, som eder gjør hellige.

9. Og naar nogen Præstes Datter begynder at bedrive Hoer, hun haver vanhelliget sin Fader, hun skal brændes med Ild.

10. Og den, som er Ypperste-Præst iblandt sine Brødre, paa hvis Hoved Salve-Olien er udøst, og hvis Haand man haver fyldt, for at føre ham i Klæderne, han skal ikke blotte sit Hoved, og ei sønderrive sine Klæder. 2 Mos. 28-41.

11. Og han skal ikke komme til noget dødt Liig, han skal ikke gjøre sig ureen, (hverken) for sin Fader eller for sin Moder.
4 Mos. 6, 7. c. 9, 6.

12. Og han skal ikke udgaae af Helligdommen, og han skal ikke vanhellige sin Guds Helligdom; thi hans Guds Salve-Olies Krone er paa ham, jeg er HErren. c. 10, 6. 7. c. 8, 9. 12.

13. Og han skal tage en Hustru i hendes Jomfrudom. Ez. 44, 22.

14. En Enke, eller Uddreven, eller krænket Hore, dem skal han ikke tage, men en Jomfru af sit Folk skal han tage til Hustru. v. 7.

15. Og han skal ikke vanhellige sin Sæd iblandt sit Folk; thi jeg er HErren, som gjør ham hellig.

16. Og HErren talede til Mose, og sagde:

17. Tael til Aaron, og sig: naar der er en Mand af din Sæd i eders Slægter, som er Lyde paa, han skal ikke komme nær til, at offre sin Guds Brød.
1 Tim. 3, 2. Tit. 1, 6. 7.

18. Thi ingen Mand, som Lyde er paa, skal komme nær til, (være sig) en blind Mand, eller lam, eller som haver (noget Lem) for kort eller for lang; c. 22, 22.

19. Eller en Mand, som haver Bræk paa Fod, eller Bræk paa Haand;

20. Eller som er krogrygget, eller en Dverg, eller haver Meen paa sit Øie, eller som haver tør Skurv, eller Fnat, eller som har Brok.

21. Og ingen Mand, som haver Lyde paa sig, af Aarons Præstens Sæd, skal gaae frem, at offre HErrens Ild-Offere; der er Lyde paa ham, han skal ikke gaae frem, til at offre sin Guds Brød.

22. (Dog) maa han æde sin Guds Brød, (baade) af de særdeles hellige Ting, og af de (andre) hellige Ting.

23. Alligevel skal han ikke komme til Forhænget, og ei gaae frem til Alteret, thi der er Lyde paa ham, og han skal ikke vanhellige mine Helligdomme, thi jeg er HErren, som gjør dem hellige.

24. Og Mose sagde dette til Aaron og til hans Sønner, og til alle Israels Børn.

22. Capitel.

HErren forbyder Præsterne, naar de vare ureene, at æde af Offerne, ꝛc. 1-9. Lærer, hvo der ellers maae æde deraf, eller ikke, 10-16. Forbyder at offre det, som er ureent eller har nogen Lyde, 17-25. Lærer, naar et Offer maatte offres, og naar det skulde ædes, ꝛc. 26-33.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:

2. Sig til Aaron og til hans Sønner, at de skille sig fra Israels Børns hellige Ting, og ikke vanhellige mit hellige Navn; (de skal holde sig fra de Ting), hvilke de hellige mig; jeg er HErren. c. 6, 18.
c. 17, 2. 4 Mos. 6, 23.

3. Sig til dem: hvilken Mand i eders Slægter af al eders Sæd, som kommer nær til de hellige Ting, som Israels Børn hellige HErren, og hans Ureenhed er paa ham, den samme Person skal udryddes fra at være for mit Ansigt, jeg er HErren.

4. Hvilkensomhelst der er af Aarons Sæd, og han er spedalsk, eller haver Flod, han skal ikke æde af de hellige Ting, indtil han vorder reen; og den (ikke heller), som rører ved nogen, der er ureen formedelst Liig, eller den Mand, som Sæd gaaer fra; c. 5, 16.

5. Eller den Mand, der rører ved noget Krimmel, som han kan blive ureen af, eller ved et Menneske, som man kan blive ureen af efter al dets Ureenhed.

6. Den Person, som rører ved det, skal være ureen indtil Aftenen; og han skal ikke æde af de hellige Ting, men bade sit Legeme i Vand.

7. Og naar Solen gaaer ned, saa er

n reen; og siden maa han æde af de
llige Ting, thi det er hans Mad.
8. Han skal ikke æde Aadsel, eller det, som
sønderrevet, at blive ureen paa det;
g er HErren. Ez. 44, 31.
9. Og de skal holde det, jeg vil have
oldet, at de skal ikke bære Synd for den
sags Skyld, og døe deri, naar de van-
helligede det; jeg er HErren, som hellig-
jør dem. c. 21, 23. 4 Mos. 18, 32.
10. Og ingen Fremmed skal æde det
helliae; den, som boer hos Præsten, og
n Daglønner skal ikke æde af det Hellige.
11 Men naar Præsten haver kjøbt en
Person for sine Penge til en Eiendom, da
maa den æde deraf; og hver den, som er
født i hans Huus, de maae æde af hans
Brød.
12. Men naar en Præstes Datter bliver
en fremmed Mands Hustru, da skal hun
kke æde af de hellige Tings Opløftelse.
13. Men naar en Præstes Datter bliver
Enke eller Uddreven, og hun haver ingen
Sæd, og hun vender tilbage til sin Faders
Huus, ligesom i hendes Ungdom, da maa
hun æde af sin Faders Brød; men ingen
Fremmed maa æde deraf.
14. Men æder nogen af det Hellige uvi-
dendes, da skal han lægge den femte Deel
deraf dertil, og give Præsten det tillige
med det Hellige. 4 Mos. 5, 7.
15. Og de skal ikke vanhellige Israels
Børns hellige Ting, nemlig dem, som de
skulle opløfte for HErren,
16. Og (ikke) belade sig med Misgjer-
ning (og) Skyld, naar de æde deres hel-
lige Ting; thi jeg er HErren, som helliger
dem.
17. Og HErren talede til Mose, og sag-
de:
18. Tael til Aaron og til hans Sønner,
og til alle Israels Børn, og sig til dem:
naar nogensomhelst af Israels Huus, eller
af de Fremmede i Israel, vil offre sit Of-
fer, enten det er deres Løfte, eller deres
frivillige Offer, som de vil offre HErren
til et Brænd-Offer: c. 7, 16. Ps. 50, 14.
19. (Da skal I gjøre det saaledes) for
eder til en Behagelighed, (at I offre) en
Han foruden Lyde af stort Qvæg, af Faa-
rene eller af Gederne. c. 1, 3-10.
20. I skal Intet offre af det, som der er
Lyde paa; thi det bliver ikke til en Be-
hagelighed for eder. 5 Mos. 15, 21. c. 17, 1.
Mal. 1, 8.
21 Og naar nogen vil offre et Tak-
Offers Offer for HErren, et synderligt
Løfte, eller et frivilligt Offer, af stort
Qvæg, eller smaat Qvæg, da skal det være
uden Lyde, (at det kan være) til en Be-
hagelighed, der skal slet ingen Lyde være
paa det. 4 Mos. 15, 3.
22. Det som er blindt, eller (been)-
brudt, eller lemlæstet, eller som haver
flydende Saar, eller tør Skurv, eller
Fnat, det skal I ikke offre HErren; og I
skal ikke give Ild-Offer af dem paa Alte-
ret, til HErren.
23. Baade en Oxe og et Faar, som ha-
ver (Lem) for stort eller for lidet, deraf
maa du gjøre et frivilligt Offer, men til
et Løfte kan det ikke vorde behageligt.
24. Og I skal ikke offre HErren Noget
som er fortrykt, eller knuust, eller sønder-
revet, eller afskaaret; og I skal ikke gjøre
saadant i eders Land.
25. Og I skal ikke af en Fremmeds
Haand offre eders Guds Brød af noget
af disse; thi deres Fordærvelse er paa
dem, der er Lyde paa dem, de skal ikke
blive behagelige for eder.
26. Og HErren talede til Mose, og
sagde:
27. Naar en Oxe eller et Faar, eller en
Geed fødes, da skal den være i syv Dage
hos sin Moder; og fra den ottende Dag og
derefter skal den være behagelig til et Ild-
Offers Offer for HErren. 2 Mos. 22, 30.
28. Hvad enten det er Oxe eller Faar,
da skal man ikke slagte det paa een Dag,
med sin Affødning.
29. Men naar I slagte HErren et Lov-
Offer, skal I slagte det, for eder til en
Behagelighed.
30. Det skal ædes paa den samme Dag,
I skal ikke levne deraf til om Morgenen;
jeg er HErren.
31. Derfor skal I holde mine Bud, og
gjøre dem; jeg er HErren.
32. Og I skal ikke vanhellige mit hellige
Navn, at jeg maa vorde helliget midt
iblandt Israels Børn; jeg er HErren,
som helliger eder,
33. Som udførte eder af Egypti Land,
at være eders Gud; jeg er HErren.

23. Capitel.

HErren giver Love om de fornemste Høitider, i Særdeleshed om den syvende Dag, 1-3. Om Paaske-Høitiden, 4-14. Om Pintse-Festen, 15-22. Om Basune-Høitiden, d. e. Jødernes Ny-Aar, 23-25. Om Forligelsens Høitid, 26-32. Om Løvsalernes Høitid, 2c. 33-44.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:

2. Tael til Israels Børn, og sig til dem: (anlangende) HErrens bestemte Tider, da I skal udraabe hellige Sammenkaldelser, da ere disse mine bestemte Tider:

3. Sex Dage skal (al) Gjerning gjøres, men paa den syvende Dag er en Hviles Sabbat, en hellig Sammenkaldelse, da skal I ingen Gjerning gjøre; den er for HErren en Sabbat, i alle eders Boliger.

2 Mos. 20, 8. 9 2c.

4. Disse ere HErrens bestemte Tider, de hellige Sammenkaldelser, som I skal udraabe til deres bestemte Tider:

5. I den første Maaned, paa den fjortende Dag i Maaneden, imellem de tvende Aftener, da er det Paaske for HErren. 2 Mos. 12, 6. 18. Matth. 27, 46-50.

6. Og paa den femtende Dag i denne Maaned er de usyrede (Brøds) Høitid for HErren; I skal æde usyrede (Brød) i syv Dage. 2 Mos. 12, 15.

7. Paa den første Dag skal være eder en hellig Sammenkaldelse, da skal I ingen Arbeids Gjerning gjøre. v. 35.

8. Og I skal offre Ild-Offer for HErren i syv Dage; paa den syvende Dag skal være en hellig Sammenkaldelse; I skal ikke gjøre nogen Tjenestes Gjerning.

9. Og HErren talede til Mose, og sagde:

10. Tael til Israels Børn, og sig til dem: naar I komme ind i det Land, som jeg vil give eder, og I høste dets Høst, da skal I fremføre en Omer af det første af eders Høst til Præsten. c. 2, 14.

11. Og han skal bevæge den Omer for HErrens Ansigt, for eder til en Behagelighed; paa den anden Dag efter Sabbaten skal Præsten bevæge den.

12. Og I skal gjøre Offer paa den samme Dag, naar I (lade) bevæge den Omer, eet Lam uden Lyde, aargammelt, til et Brænd-Offer for HErren;

13. Og dets Mad-Offer, to Tiendeparter Meel, blandet med Olie, til et Ild-Offer for HErren, til en behagelig Lugt; og dets Drik-Offer af Viin, en Fjerdepart af en Hin. c. 2, 1 2c.

14. Og I skal ikke æde Brød, eller stegt Ax eller (grønt) Korn, indtil den samme Dag, indtil I føre eders Guds Offere frem; dette skal være hos eders Efterkommere en evig Skik, i alle eders Boliger.

15. Og I selv skal tælle eder fra anden Dagen efter Sabbaten, fra den Dag I bære Bevægelsens Omer frem, syv hele Sabbater. 5 Mos. 16, 9. 10.

16. Til den anden Dag efter Sabbaten i den syvende Uge, skal I tælle halvtredsindstyve Dage; saa skal I offre nyt Mad-Offer for HErren.

17. Af eders Boliger skal I fremføre Bevægelsens Brød der skal være to Brød af to Tiendeparter Meel, med Suurdeig skal de bages; de ere en Første-Grøde for HErren.

18. Og I skal offre tilligemed Brødet syv Lam, uden Lyde, aargamle, og een ung Stude-Kalv, og to Vædre; de skal være et Brænd-Offer for HErren, og deres Mad-Offer, og deres Drik-Offer, det er en behagelig Lugts Ild-Offer for HErren.

19. Og I skal lave en Gedebuk til Synd-Offer, og to Lam, aargamle, til Tak-Offers Offer.

20. Og Præsten skal bevæge dem, tilligemed de Første-Grødes Brød, med en Bevægelse for HErrens Ansigt, tilligemed de to Lam; de skal være HErren helligede for Præsten.

21. Og I skal kalde sammen paa den samme Dag, det skal være eder en hellig Sammenkaldelse, I skal ingen Tjenestes Gjerning gjøre; det skal være en evig Skik i alle eders Boliger, hos eders Efterkommere. v. 7

22. Og naar I høste eders Lands Høst, da skal du ikke skjære det Yderste aldeles op paa din Ager, naar du høster, og ei sanke nøie i din Høst; du skal lade det blive til den Fattige, og til den Fremmede; jeg er HErren eders Gud. c. 19, 9.

5 Mos. 24, 19.

23. Og HErren talede til Mose, og sagde:

24. Tael til Israels Børn, og sig: den syvende Maaned paa den første Dag i Maaneden, skal være eder en Hvile, en Basune-Klang til Ihukommelse, en hellig Sammenkaldelse. 4 Mos. 29, 1.

25. I skal ingen Tjenestes Gjerning gjøre, og I skal offre Ild-Offer for HErren.

26. Og HErren talede til Mose, og sagde:

27. Fremdeles paa den tiende Dag i denne syvende Maaned, denne er Forligelsens Dag; den skal være eder en hellig Sammenkaldelse, og I skal ydmyge eders Sjele; og I skal offre Ild-Offer for HErren. c. 16, 30. 4 Mos. 29, 7.

28. Og I skal ingen Gjerning gjøre paa den samme Dag; thi den er Forligelsens

g. til at gjøre Forligelse for eder, for
rrens eders Guds Ansigt.
). Thi hver Person, som ikke ydmyger
paa denne samme Dag, skal udryddes
sit Folk. v. 27.
). Og hver Person, som gjør nogen
rning paa den samme Dag, den samme
rson vil jeg ødelægge midt ud af sit Folk.
l. I skal ingen Gjerning gjøre; det
l være en evig Skik hos eders Efterkom-
re, i alle eders Boliger.
2. Denne er eder en Hviles Sabbat, at
skal ydmyge eders Sjele; paa den nien-
Dag i Maaneden, om Aftenen, fra den
: Aften til den anden, skal I hvile paa
rs Sabbat. c. 16, 31.
3. Og HErren talede til Mose, og sagde:
4. Tael til Israels Børn, og sig: paa
s femtende Dag, i denne syvende Maa-
d, er Løvsalernes Høitid, i syv Dage
: HErren. v. 40. 4 Mos. 29, 12.
Neh. 8, 14-16.

5. Paa den første Dag skal være en
lig Sammenkaldelse; I skal ingen Tje-
stes Gjerning gjøre. v. 7.
6. I skal offre Ild-Offer for HErren i
v Dage; paa den ottende Dag skal være
er en hellig Sammenkaldelse, og I skal
re HErren Ild-Offer, det er en For-
dsdag. I skal ingen Tjenestes Gjerning
re. Joh. 7, 37. 4 Mos. 29, 35.
5 Mos. 16, 8. 2 Kron. 7, 8. 9.

7. Disse ere HErrens bestemte Tider,
I skal udraabe hellige Sammenkal-
ser, at offre for HErren Ild-Offer,
ænd-Offer og Mad-Offer, Slagt-Of-
e og Drik-Offere, hver Dags Gjerning
a sin Dag;
8. Foruden HErrens Sabbater, og for-
en eders Gaver, og foruden alle eders
fter, og foruden alle eders frivillige
fere, som I skal give HErren.
9. Fremdeles paa den femtende Dag i
a syvende Maaned, naar I samle Jor-
ns Grøde, skal I høitideligen holde
Errens Høitid, syv Dage; paa den første
ag skal være en Hvile, og paa den ot-
nde Dag skal være en Hvile.
0. Og I skal tage eder paa den første
ag Frugt af skjønne Træer, Palmeqviste,
Grene af tykke Træer, og Vier ved
ække; og I skal være glade for HErrens
rs Guds Ansigt syv Dage.
1. Og I skal høitideligholde den Høitid
HErren syv Dage om Aaret, til en evig
Skik hos eders Efterkommere, i den syvende
Maaned skal I høitideligholde den.
42. Syv Dage skal I boe i Hytter; hver
Indfødt i Israel skal boe i Hytter,
43. Paa det eders Efterkommere skal vide,
at jeg lod Israels Børn boe i Hytter, der
jeg udførte dem af Egypti Land; jeg er
HErren eders Gud. c. 11, 45.
c. 18, 2. 4. 30.
44. Og Mose sagde om HErrens bestem-
te Tider til Israels Børn.

24. Capitel.

HErren giver Love om Olie til Lamperne, 1-4. Om Skue-Brødene, 5-9. En Israelitisk Qvindes Søn laster HErrens Navn, rc. 10-12. HErren byder at stene ham, og alle dem, som laste hans Navn, 13-16. Lærer, hvad Straf der skal vederfares dem, som slaaer nogen ihjel, eller skader ham paa hans Legeme, rc. 17-22, den, som haver bandet, stenes, 23.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:
2. Byd Israels Børn, at de skal tage til
dig reent stødt Olie, af Olie-Træ, til Lys-
ning, til at holde Lampen stedse tændt.
2 Mos. 27, 20. 4 Mos. 8, 2.
3. Uden for Vidnesbyrdets Forhæng, i
Forsamlingens Paulun, skal Aaron berede
den, (at lyse) fra Aftenen til om Morge-
nen, stedse for HErrens Ansigt til en evig
Skik hos eders Efterkommere.
4. Paa den rene Lysestage skal han berede
Lamperne for HErrens Ansigt altid.
5. Og du skal tage Meel, og bage deraf
tolv Kager; een Kage skal være to Tiende-
parter (af en Epha). 2 Mos. 25, 30.
4 Mos. 4, 7.
6. Og du skal lægge dem i to Rader, sex
i hver Rad, paa det rene Bord, for HEr-
rens Ansigt.
7. Og du skal lægge reent Virak paa
hver Rad, og det skal være Brød til et
Ihukommelses-(Offer), et Ild-Offer for
HErren.
8. Paa hver Sabbats-Dag skal man
berede det for HErrens Ansigt altid; af
Israels Børn (skal dette skee) til en evig
Pagt.
9. Og det skal høre Aaron og hans Søn-
ner til, og de skal æde det paa et helligt
Sted; thi det er ham en særdeles hellig
Ting, af HErrens Ild-Offer, til en evig
Skik.
10. Men der gik en Israelitisk Qvindes
Søn ud, og han var en Egyptisk Mands
Søn midt iblandt Israels Børn; og den
Israelitiske Qvindes Søn, og en Israeli-
tisk Mand trættedes i Leiren.

11. Og den Israelitiske Qvindes Søn talede ilde om Navnet, og bandede, da førte de ham til Mose; men hans Moders Navn var Selomith, Dibri Datter, af Dans Stamme. v. 16.

12. Og de satte ham i Forvaring, indtil (Straffen) forklaredes (dem) efter HErrens Mund. 4 Mos. 15, 34.

13. Og HErren talede til Mose, og sagde:

14. Fører ud den, som haver bandet, hen udenfor Leiren, og alle de, som hørte det, skal lægge deres Hænder paa hans Hoved, og den ganske Menighed skal stene ham.

15. Og du skal tale til Israels Børn, og sige: hvilkensomhelst der bander sin Gud, den skal bære sin Synd.

16. Og hvilken som taler ilde om HErrens Navn, skal visseligen dødes, al Menigheden skal visseligen stene ham; ligesom den Fremmede, saa og den Indfødte, naar han taler ilde om det Navn, da skal han dødes. 2 Mos. 20, 7. Matth. 26, 66.

17. Og naar nogen slaaer noget Menneske ihjel, da skal han visseligen dødes.
2 Mos. 21, 12. 4 Mos. 35, 16.

18. Men hvo der slaaer et Beest ihjel, skal betale det; Sjel for Sjel. s. v. 17. 21.

19. Og den, som gjør Lyde paa sin Næste, ved ham skal saaledes gjøres, ligesom han haver gjort. 2 Mos. 21, 23. 24 ꝛc.

20. Bræk for Bræk, Øie for Øie, Tand for Tand; ligesom han haver gjort Lyde paa et Menneske, saaledes skal der gjøres ved ham. Luc. 6, 38.

21. Og hvo, som slaaer et Beest, skal betale det; men hvo der slaaer et Menneske (ihjel), skal dødes. 1 Mos. 9, 6.

22. Een Ret skal være for eder: som den Fremmede, saa skal den Indfødte være; thi jeg HErren er eders Gud;
2 Mos. 12, 49. 3 Mos. 11, 44.

23. Og (dette) sagde Mose til Israels Børn, og de førte den ud, som havde bandet, udenfor Leiren, og stenede ham med Stene; og Israels Børn gjorde, ligesom HErren havde befalet Mose.

25. Capitel.

HErren giver Love om det syvende Aars Hvile, 1-7. Om det halvtredsindstyvende Aar, som var Jubel-Aar, da hver skulde komme til sin Eiendom igjen, 8-13. I Kjøb og Salg skulde regnes efter, hvor mange Aar endnu var til Jubel-Aaret; de skulde frygte Gud, og forlade sig paa hans Forsyn i deres Hvile-Aar, 14-22. Det solgte Land maatte løses igjen, 23-34. Med Fattige skulde de bevise Barmhiertighed, 35-38. Over fattige Israeliter, som solgte sig selv til Tjenere, maatte de ei herske med Strenghed; de maatte løses paa adskillige Maader, 39-55.

1. Og HErren havde talet til Mose paa Sinai Bjerg, og sagt:

2. Tael til Israels Børn, og du skal sige til dem: naar I komme til det Land, som jeg vil give eder, da skal Jorden hvile, (det skal være) en Sabbat for HErren.

3. Sex Aar skal du saae din Mark, og sex Aar skal du skjære din Viingaard, og du skal samle dens Grøde. 2 Mos. 23, 10.

4. Men i det syvende Aar skal være en Hviles Sabbat for Landet, det er en Sabbat for HErren; du skal ikke saae din Mark, og ei skjære din Viingaard.

5. Hvad der voxer af din Høst af sig selv, skal du ikke høste, og ikke afplukke de Viindruer, som voxe uden dit Arbeide; det skal være et Hvile-Aar for Landet.

6. Og det skal være Landets Sabbat, for eder til Spise, for dig og for din Tjener, og for din Tjenestepige, og for din Daglønner, og for den, som boer hos dig, de Fremmede hos dig;

7. Og for dit Fæ, og for de vilde Dyr, som ere i dit Land; al dets Grøde skal være til at æde.

8. Og du skal tælle dig syv Hvile-Aar, syv Aar syv Gange; og de syv Hvile-Aars Dage skal være dig ni og fyrretyve Aar.

9. Og du skal lade en Basune-Klang gaae igjennem (Landet), i den syvende Maaned, paa den tiende (Dag) i Maaneden, paa Forligelsernes Dag skal I lade Basunen gaae igjennem, udi alt eders Land. c. 23, 24. 27.

10. Og I skal holde det halvtredsindstyvende Aars Aar helligt; og I skal udraabe Frihed i Landet for alle dem, som boe deri; det skal være eder et Jubel-Aar, og I skal igjenkomme hver til sin Eiendom, og igjenkomme hver til sin Slægt.
4 Mos. 36, 4.

11. Det halvtredsindstyvende Aars Aar skal være eder et Jubel-Aar; I skal ikke saae, og ei høste det, som voxer af sig selv deri, og ikke afplukke det, som voxer uden Arbeide deri. v. 5.

12. Thi det er et Jubel-Aar, det skal være eder en Hellighed; I skal æde af Marken dens Grøde.

13. I dette Jubel-Aar skal I igjenkomme, hver til sin Eiendom.

ikke forfordele den ene den anden.
1 Thess. 4, 6.

15. Efter Aarenes Tal, (som er) efter Jubel-Aaret, skal du kjøbe af din Næste; efter Grødens Aars Tal skal han sælge dig.

16. Eftersom Aarene ere mange til, skal du lade Kjøbet derpaa formeres, og eftersom Aarene ere faa til, skal du lade Kjøbet derpaa formindskes; thi han sælger dig Grødernes Tal.

17. Og I skal ikke forfordele nogen sin Næste, men du skal frygte for din Gud; thi jeg HErren er eders Gud.

18. Derfor skal I gjøre mine Skikke, og holde mine Rette, og gjøre dem; saa skal I boe trøggeligen i Landet.
c. 18, 30. c. 19, 37. 1 Kong. 4, 25.

19. Og Landet skal give sin Frugt, at I skal æde, til I mættes; og I skal boe trøggeligen deri. Es. 1, 19. 3 Mos. 26, 5.

20. Og naar I ville sige: hvad skal vi æde i det syvende Aar? see, vi skal ikke saae, og ei indsamle vor Grøde:

21. Da vil jeg give min Velsignelse Befaling over eder i det sjette Aar; og det skal bære Grøde for de tre Aar. 5 Mos. 28, 8.

22. Og I skal saae i det ottende Aar, og æde af den gamle Grøde, indtil det niende Aar, indtil Grøden kommer deraf, skal I æde det gamle.

23. Og I skal ikke sælge Landet med en (fuldkommen) Afhændelse, thi Landet hører mig til; thi I, I ere Fremmede og Gjæster for mig. 1 Mos. 23, 4.
1 Krøn. 29, 15. Ps. 39, 13.

24. Og i al eders Eiendoms Land skal I lade Jorden til Løsning.

25. Naar din Broder bliver forarmet, at han sælger af sin Eiendom, saa skal hans Løser, som er ham næst paarørende, komme, og løse det, hans Broder haver solgt.
Ruth 4, 1 seq.

26. Og naar nogen ikke haver en Løser, og hans Haand formaaer, og finder saa meget, som er nok til at løse det for,

27. Da skal han regne de Aar (siden) han solgte det, og igjengive det, som er derover, til Manden, hvilken han solgte det; saa skal han komme til sin Eiendom igjen.

28. Men dersom hans Haand ikke finder (saa meget, som er) nok til at give ham igjen, da skal det, han haver solgt, være i dens Vold, som kjøbte det, indtil Jubel-

29. Og naar nogen sælger en Boligs Huus, i en Stad, der haver Muur, han haver Frist til dets Løsning, indtil et heelt Aar er forløben, efterat han haver solgt det; i et Aar skal Løsningen deraf kunne skee.

30. Men dersom det ikke bliver løst forend det hele Aar er fuldendt for ham, da skal Huset, som er i en Stad, der haver Muur, stadfæstes med en (fuldkommen) Afhændelse, til ham, som det kjøbte, for hans Efterkommere; det skal ikke gaae fra ham i Jubel-Aaret.

31. Men Husene i Landsbyerne, som ikke er Muur omkring, de skal regnes, ligesom en Ager paa Landet; der skal være Løsning for dem, og de skal gaae fra (ham) i Jubel-Aaret.

32. Og (anlangende) Leviternes Stæder, de Huse i deres Eiendommes Stæder, da maa der altid skee Løsning af Leviterne.

33. Og hvo som løser (noget) af Leviterne, det skal gaae fra (ham), (hvad enten det er) et solgt Huus, eller hans Eiendoms Stad, i Jubel-Aaret; thi Husene i Leviternes Stæder ere deres Eiendom, midt iblandt Israels Børn.

34. Men Marken, (som hører til) deres Stæders Forstad, skal ikke sælges; thi den er dem en evig Eiendom.

35. Og naar din Broder forarmes, og hans Formue tager af hos dig, da skal du styrke ham, som en Fremmed og en Gjæst, at han kan leve med dig. 5 Mos. 15, 7. 8.

36. Du skal ikke tage Aager eller Overgivt af ham, men du skal frygte for din Gud; at din Broder kan leve med dig.
2 Mos. 22, 25. 5 Mos. 23, 19. 20. Ps. 15, 5.

37. Du skal ikke skye ham dine Penge paa Aager; og du skal ikke skye ham din Spise paa Overgivt. 2 Mos. 22, 25 rc.

38. Jeg er HErren eders Gud, jeg som udførte eder af Ægypti Land, for at give eder Canaans Land, for at være eder til en Gud. c. 11, 45 rc.

39. Og naar din Broder forarmes hos dig, og han sælges til dig, da skal du ikke lade ham tjene hos dig paa den Maade som en Træl tjener. 2 Mos. 21, 2 rc.
5 Mos. 15, 12. Jer. 2, 14.

40. Han skal være hos dig, som en Daglønner, som en Gjæst; han skal tjene hos dig indtil Jubel-Aaret.

41. Da skal han udgaae fra at være hos

dig, han, og hans Børn med ham; og han skal vende tilbage til sin Slægt, og vende tilbage til sine Fædres Eiendom.

42. Thi de ere mine Tjenere, som jeg udførte af Ægypti Land; de skal ikke sælges, som en Træl sælges.

43. Du skal ikke strængeligen regjere over ham; men frygte for din Gud. Eph. 6, 9.

44. Og (anlangende) din Træl og din Tjenestepige, som du skal have, da skal I kjøbe Træl og Tjenestepige af Hedningerne, som ere rundt omkring eder,

45. Og desforuden af Gjæsternes Børn, de Fremmedes iblandt eder, af dem skal I kjøbe, og af deres Slægt, som er hos eder, som de have avlet i eders Land; og de skal være eder til Eiendom.

46. Og dem skal I arveligen beholde for eders Børn efter eder, at de kan eie dem til en Eiendom; de skal tjene eder evindelig; men over eders Brødre af Israels Børn skal den ene ikke strængeligen regjere over den anden.

47. Og naar en Fremmeds eller Gjæstes Haand hos dig formaaer meget, og din Broder forarmes hos ham, saa at han sælger sig til den Fremmede, som er Gjæst hos dig, eller til den Fremmedes Slægtes Stamme,

48. Da skal, efterat han er solgt, være Ret til Løsning for ham; een af hans Brødre maa løse ham.

49. Enten hans Farbroder, eller hans Farbroders Søn maa løse ham, eller nogen af hans næste Slægt, af hans Slægtskab, maa løse ham; eller formaaer hans Haand saa meget, da maa han løse sig selv.

50. Og han skal regne med den, som ham kjøbte, fra det Aar, da han solgtes til ham, indtil Jubel-Aaret; og Pengene, som han solgtes for, skal være efter Aarenes Tal, som med en Dagløнners Dage skal det være med ham.

51. Om der ere endnu mange Aar tilbage, da skal han efter deres Beskaffenhed igjengive for sin Løsning af Pengene, han blev kjøbt for.

52. Men om der ere faa Aar tilovers indtil Jubel-Aaret, da skal han regne med ham: efter sine Aars Beskaffenhed skal han igjengive for sin Løsning.

53. Ligesom en Dagløнner, skal han Aar fra Aar være hos ham; han skal ikke strængeligen regjere over ham for dine Øine.

54. Men dersom han ikke kan løses paa disse Maader, da skal han udgaae i Jubel-Aaret, han, og hans Børn med ham.

55. Thi Israels Børn ere mine Tjenere, ja de ere mine Tjenere, som jeg udførte af Ægypti Land; jeg er HErren eders Gud.
v. 42. c. 11, 44. c. 18, 2.

26. Capitel.

HErren forbyder Afguderie, byder, at Israels Børn skulle tjene ham retteligen, 1. 2. Saa vilde han i alle Maader velsigne dem, rc. 3-13. Men vilde de være ulydige, saa vilde han haardeligen straffe dem, rc. 14-39. Naar de omvende sig, vil han bevise dem Naade, 40-45. Slutningen paa disse Love, 46.

1. I skal ikke gjøre eder Afguder, I skal ikke heller opreise eder et udskaaret Billede og Støtte, og udgraven Steen skal I ikke sætte i eders Land, at tilbede derfor; thi jeg er HErren eders Gud. Ps. 81, 10.
4 Mos. 33, 52.

2. Holder mine Sabbater, og frygter for min Helligdom; jeg er HErren.
2 Mos. 20, 8. 3 Mos. 19, 30.

3. Dersom I vandre i mine Skikke, og holde mine Bud, og gjøre dem:
5 Mos. 11, 13. c. 28, 1.

4. Da vil jeg give eder Regn i sin Tid; og Jorden skal give sin Grøde, og Træer paa Marken skal bære deres Frugt.
5 Mos. 11, 14. c. 28, 12 Jer. 5, 24. Ps. 85, 13.

5. Og Tærsketiden skal vare for eder til Viinhøsten, og Viinhøsten skal vare til Kornsæden; og I skal æde eders Brød, at I vorde mætte, og I skal boe tryggeligen i eders Land. c. 25, 18. 19.

6. Og jeg vil give Fred i Landet, at I maae hvile (i Ro), og Ingen skal forfærde eder; og jeg vil borttage de onde Dyr af Landet, og Sværdet skal ikke gaae igjennem eders Land. Job 11, 19. Ps. 4, 9.
Job 5, 22.

7. Og jeg skal forfølge eders Fiender, og de skal falde for eders Ansigt ved Sværdet. 5 Mos. 28, 7. 4 Mos. 14, 9.

8. Og fem af eder skal forfølge hundrede, og hundrede af eder skal forfølge ti tusinde; og eders Fiender skal falde for eders Ansigt ved Sværdet.

9. Og jeg vil vende mig til eder, og gjøre eder frugtbare, og gjøre eder mangfoldige, og jeg vil stadfæste min Pagt med eder.

10. Og I skal æde det gamle, som er bleven gammelt, og I skal udføre det gamle, for det nyes Skyld.

11. Og jeg vil sætte min Bolig midt iblandt eder, og min Sjel skal ikke væmmes ved eder.

12. Og jeg vil vandre midt iblandt eder;

hjemsøge eder med Forskrækkelse,
:, og hidsig Feber, som skal for-
ers) Oine, og bedrøve (eders)
J skal saae eders Sæd forgjeves,
Fiender skal opæde den.
33, 21. Es. 14, 21. 2 Mos. 32, 24.
Begr. 4, 8.
jeg vil sætte mit Ansigt mod
J skal blive slagne for eders Fien-
sigt, og de, som hade eder, skal
ver eder, og J skal fly, naar in-
lger eder. c. 17, 10.
5 Mos. 28, 25.
vil J ikke endda formedelst disse
e mig, da vil jeg lægge syv Gange
at tugte eder for eders Synder.
jeg vil bryde eders Styrkes Hov-
); og vil gjøre eders Himmel,
, og eders Jord, som Kobber.
5 Mos. 11, 17. c. 28, 23.
eders Kraft skal fortæres forgjeves,
Jord skal ikke give sin Grøde, og
Landet skal ikke give sin Frugt.
derfom J endda vandre mod
villigen, og vil ikke lyde mig, da
lægge syv Gange mere over eder,
g, efter eders Synder.

og eders Døttres Kjød.
5 Mos. 28, 53. Jer. 19, 9. Begr. 2, 20.
30. Og jeg vil fordærve eders Høie, og
udrydde eders Billeder, og kaste eders døde
Kroppe oven paa eders stygge Afguders
døde Kroppe, og min Sjel skal væmmes
ved eder.
31. Og jeg vil gjøre eders Stæder til en
Ørk, og gjøre eders Helligdomme øde, og
jeg vil ikke lugte eders søde Lugt.
1 Mos. 8, 21.
32. Og jeg, jeg vil gjøre Landet øde, at
eders Fiender, som boe i det, skal grue
derfor. Jer. 25, 9.
33. Men eder vil jeg bortstrøe iblandt
Hedningerne, og drage Sværdet ud efter
eder; og eders Land skal vorde øde, og
eders Stæder skal være en Ørk.
5 Mos. 28, 64. Jer. 9, 16.
34. Da skal Landet have en Behagelighed
i sine Sabbater, alle de Dage det ligger
øde, og J ere i eders Fienders Land; da
skal Landet hvile, og have en Behagelig-
hed i sine Sabbater. v. 35. c. 25, 4.
35. Alle de Dage det ligger øde, skal det
hvile; derfor, at det hvilede ikke, paa eders
Sabbater, der J boede deri.

39. Men (anlangende) dem, der blive tilovers af eder, de skal svinde hen i deres Misgjerninger, i deres Fienders Land, ja de skal og svinde hen i deres Fædres Misgjerninger med dem.

40. Da skal de bekjende deres Misgjerninger, og deres Fædres Misgjerning, efter deres Forgribelser, med hvilke de have forgrebet sig imod mig, og med hvilke de have vandret mod mig modvilligen.

5 Mos. 4, 30. c. 30, 2. Dan. 9, 5 sqq.

41. (Derfor) vil jeg ogsaa vandre mod dem modvilligen, og føre dem i deres Fienders Land; om da deres uomskaarne Hjerter faaer ydmyget sig, da skal de have Behagelighed i deres Misgjerningers (Straf).

42. Og jeg vil ihukomme min Pagt med Jakob, ja og min Pagt med Isaak, saa og min Pagt med Abraham vil jeg ihukomme, og Landet vil jeg ihukomme.

2 Mos. 2, 24. 2 Kong. 13, 23. Luc. 1, 55. 72.

43. Og Landet skal forlades af dem, og have Behagelighed i sine Sabbater, medens det er øde for dem, og de skal have Behagelighed i deres Misgjernings (Straf); fordi, ja fordi de foragtede mine Rette, og deres Sjel væmmedes ved mine Skikke.

v. 41.

44. Og endog dette (vil jeg gjøre): medens de ere i deres Fienders Land, haver jeg ikke foragtet dem, og væmmes ikke saa ved dem, at gjøre en Ende med dem, at gjøre min Pagt til intet med dem; thi jeg er HErren deres Gud.

45. Og jeg vil ihukomme, dem tilgode, Pagten med Forfædrene, der jeg udførte dem af Ægypti Land, for Hedningernes Øine, at jeg vilde være deres Gud, jeg er HErren. 5 Mos. 12, 51. c. 13, 3. 4.

46. Disse ere de Skikke, og de Rette, og de Love, som HErren gav imellem sig og imellem Israels Børn, paa Sinai Bjerg, formedelst Mose Haand. c. 27, 34.

27. Capitel.

HErren giver Love om de Menneskers Løsning, som have helliget sig selv HErren ved et besynderligt Løvte, 1-8. Ligesaa om Fæe eller Dyr, som gives HErren, 9-13. Om Huse, 14. 15. Om Agre, 16-25. Hvad der maatte helliges HErren, og løses, eller ikke, 26-29. Om Tiendernes Løsning, 30-33. Slutning paa Bogen, 34.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:

2. Tael til Israels Børn, og du skal sige til dem: naar nogen gjør et synderligt Løvte, skal det høre HErren til efter din Vurdering paa Personer. 4 Mos. 30, 3.

5 Mos. 23, 21. Præd. 5, 3. 4.

3. Og din Vurdering skal være for en Mands-Person, fra den, som er tyve Aar gammel, og indtil den, som er tresindstyve Aar gammel, (for ham) skal din Vurdering være halvtredsindstyve Sekel Sølv, efter Helligdommens Sekel.

4. Og dersom det er en Qvindes-Person, da skal din Vurdering være tredive Sekel.

5. Og om nogen er fra fem Aar gammel, og indtil tyve Aar gammel, da skal din Vurdering være for en Mands-Person tyve Sekel, men for en Qvindes-Person ti Sekel.

6. Og dersom nogen er fra een Maaned gammel, og indtil fem Aar gammel, da skal din Vurdering være for et Drengebarn fem Sekel Sølv, og for et Pigebarn skal din Vurdering være tre Sekel Sølv.

7. Men dersom Nogen er fra tresindstyve Aar gammel, og derover, dersom det er en Mands-Person, da skal din Vurdering være femten Sekel, og for en Qvindes-Person ti Sekel.

8. Men dersom han er for arm til saadan din Vurdering, da skal man stille ham for Præstens Ansigt, og Præsten skal vurdere ham; efter det, som dens Haand formaaer, der gjorde Løvtet, skal Præsten vurdere ham.

9. Og dersom det er et Dyr, af hvilket de vilde offre et Offer for HErren, da skal alt det være helligt, som man giver HErren deraf.

10. Man skal ikke bytte det, og ei vexle det, et godt for et ondt, eller et ondt for et godt; men dersom nogen vexler et Dyr for et andet Dyr, da skal det skee, at baade det, og det, som det vexles med, skal være helligt.

11. Men dersom det er noget ureent Dyr, af hvilket de ikke skal offre Offer for HErren, da skal man stille samme Dyr for Præstens Ansigt.

12. Og Præsten skal vurdere det, om det er godt eller ondt, efter din Vurdering, (du som er) Præst, saa skal det være.

13. Men vil nogen løse dette, da skal han give femte Delen til, over din Vurdering.

14. Og naar nogen helliger sit Huus, (at det skal være) helligt for HErren, da skal Præsten vurdere det, om det er godt eller ondt; (og) ligesom Præsten vurderer det, saa skal det staae (fast).

15. Men dersom han, som haver helliget

rsom han, som helligede Age-
ligen løse den, da skal han
nte Part af din Vurderings
saa skal den stadfæstes ham.
:som han ikke vil løse Ageren,
n sælger Ageren til en anden
il den ikke løses ydermere.
Ager skal være HErren en
ar den udgaaer fri i Jubel-
n Bands-Ager*; dens Eien-
: Præsten til.

d. e. en Ager, som er frastilt, og
uenkaldeligen helliget, saa den ikke tør
anderes Eie, men skal enten anvendes
ug eller tilintetgiøres. s. v. 28. 29.

ersom nogen helliger HErren
han haver kjøbt, som ikke er
doms Agre,
Præsten regne for ham, ef-
derings Sum, indtil Jubel-
il han paa den samme Dag
rdering, (og den skal være)
elligdom.
bel-Aaret skal Ageren komme
, som han kjøbte den af, til
de samme Land. c. 25, 10.

eller Dyr, eller af hans Eiendoms Mark,
sælges, eller løses; thi alt saadant Bands-
Gods er særdeles helligt for HErren. v. 21.
29. Intet forbandet, som vorder forban-
det af Mennesker, skal løses, det skal vis-
seligen dødes. Jos. 6, 24. 26. Mich. 4, 13.
5 Mos. 3, 6. 1 Sam. 15, 3. 9.
30. Og al Tienden af Landet, af Jor-
dens Sæd, og af Træers Frugt, hører
HErren til; den er en Helligdom for HEr-
ren. 4 Mos. 18, 21. 5 Mos. 12, 6. 11.
c. 14, 22.
31. Men vil nogen løse noget af sin
Tiende, da skal han lægge den femte Part
deraf dertil.
32. Og al Tiende af stort Qvæg og
smaat Qvæg, af alt det, som gaaer igjen-
nem under Kiep: den Tiende skal være
HErren en Helligdom.
33. Man skal ikke undersøge, om det er
godt eller ondt, og ikke verle det; men
dersom man verler det, da skal det skee, at
baade det, og det, som verles derfor, skal
være en Helligdom, det skal ikke løses.
34. Disse ere Budene, hvilke HErren
befoel Mose, til Israels Børn, paa Sinai
Bjerg. c. 26, 46.

Israels Børns Menighed, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, ved Navnes Tal, alt Mandkjøn, Hoved for Hoved; c. 26, 2. 2 Mos. 30, 12.
3. Fra tyve Aar gamle, og derover, hver som kan uddrage i Strid udi Israel; I skal tælle dem efter deres Hær, du og Aaron. c. 4, 3.
4. Og med eder skal være en Mand for hver Stamme, en Mand, som er Hoved for sine Fædres Huus.
5. Og disse ere Mændenes Navne, som skal staae hos eder: for Ruben, Elizur Schedeurs Søn.
6. For Simeon, Schelumiel Zuri-Sabdai Søn.
7. For Juda, Nahesson Amminadabs Søn. 2 Mos. 6, 23. Ruth 4, 20.
8. For Isaschar, Nethaneel Zuars Søn.
9. For Sebulon, Eliab Helons Søn.
10. For Josephs Børn: for Ephraim, Elisama Ammihuds Søn; for Manasse, Gamliel Pedazurs Søn. c. 2, 18. 1 Krøn. 7, 26.
11. For BenJamin, Abidan Gideoni Søn. c. 2, 22. c. 7, 60.
12. For Dan, Ahieser Ammi Sabdai Søn. c. 2, 25.
13. For Aser, Pagiel Ocrans Søn.
14. For Gad, Eliasaph Deuels Søn.
15. For Naphthali, Ahira Enans Søn. c. 2, 29.
16. Disse vare de kaldte af Menigheden, deres Fædres Stammers Fyrster; de vare Hoveder for Israels Tusinde.
17. Og Mose og Aaron toge disse Mænd (til sig), som ere udtrykkeligen nævnede ved Navne.
18. Og de lode samle den ganske Menighed, paa den første (Dag) i den anden Maaned, og de viiste deres Herkomst, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, ved Navnenes Tal, fra tyve Aar gamle, og derover, Hoved for Hoved.
19. Saasom HErren havde befalet Mose, saa talte han dem i Sinai Ørk.
20. Og Rubens, Israels Førstefødtes, Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, ved Navnenes Tal, Hoved for Hoved, alt Mandkjøn fra tyve Aar gamle, og derover, hver, som kunde uddrage i Strid:
21. De Talte af dem til Rubens Stamme, vare sex og fyrretyve tusinde og fem hundrede.
22. Anlangende Simeons Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, de Talte af dem i Navnenes Tal, Hoved for Hoved, alt Mandkjøn fra tyve Aar gamle, og derover, hver, som kunde uddrage i Strid:
23. De Talte af dem til Simeons Stamme, vare ni og halvtredsindstyve tusinde og tre hundrede.
24. Anlangende Gads Børn i deres Herkomster, efter deres Slægter efter deres Fædres Huus, ved Navnenes Tal, fra tyve Aar gamle, og derover, hver, som kunde uddrage i Strid:
25. De Talte af dem til Gads Stamme, vare fem og fyrretyve tusinde og sex hundrede og halvtredsindstyve.
26. Anlangende Judæ Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, ved Navnenes Tal, fra tyve Aar gamle, og derover, hver, som kunde uddrage i Strid: c. 2, 3. 1 Mos. 49, 8.
27. De Talte af dem til Judæ Stamme, vare fire og halvfjerdsindstyve tusinde og sex hundrede.
28. Anlangende Isaschars Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, ved Navnenes Tal, fra tyve Aar gamle, og derover, hver, som kunde uddrage i Strid:
29. De Talte af dem til Isaschars Stamme, vare fire og halvtredsindstyve tusinde og fire hundrede.
30. Anlangende Sebulons Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, ved Navnenes Tal, fra tyve Aar gamle, og derover, hver, som kunde uddrage i Strid:
31. De Talte af dem til Sebulons Stamme, vare syv og halvtredsindstyve tusinde og fire hundrede.
32. Anlangende Josephs Børn, anlangende Ephraims Børn i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, ved Navnenes Tal, fra tyve Aar gamle, og derover, hver, som kunde uddrage i Strid: 1 Mos. 49, 22.
33. De Talte af dem til Ephraims Stamme, vare fyrretyve tusinde og fem hundrede.
34. Anlangende Manasse Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, ved Navnenes Tal, fra tyve Aar gamle, og derover, hver, som kunde uddrage i Strid: 1 Mos. 48, 20.
35. De Talte af dem til Manasse

og tresindstyve tusinde og syv
e.
nlangende Afers Børn, i deres
fter, efter deres Slægter, efter de-
res Huus, ved Navnenes Tal, fra
ar gamle, og derover, hver, som
drage i Strid:
e Talte af dem til Afers Stamme,
og fyrretyve tusinde og fem hun-

nlangende Naphthali Børn, i de-
komster, efter deres Slægter, efter
ædres Huus, ved Navnenes Tal,
Aar gamle, og derover, hver, som
drage i Strid:
e Talte af dem til Naphthali
e vare tre og halvtredsindstyve
og fire hundrede.
isse ere de Talte, som Mose og
talte, og hver af de tolv Israels
de vare een Mand for deres Fæ-
us.
g alle, som bleve talte af Israels
fter deres Fædres Huus, fra tyve
ale, og derover, hver, som kunde
i Strid i Israel, c. 2, 32.
alle de Talte vare sex hundrede

der er at tage vare paa ved Vidnesbyrdets Tabernakel.

54. Og Israels Børn gjorde det; efter alt det, som HErren havde befalet Mose, saa gjorde de. c. 2, 34.

2 Mos. 12, 28. c. 39, 42.

2. Capitel.

HErren giver tydeligere Underviisning om, hvorledes Israels Børn skal leire sig i fire Leire, nemlig Juda Leir mod Østen, 1-9, Rubens mod Sønden, 10-16; midt iblandt skal Leviterne med Tabernaklet reise, naar de reise, 17. Ephraims Leir skal være imod Vesten, 18-24. Dans Leir skal være imod Nord, 25-31. Slutning paa dette Capitel, 32-34.

1. Og HErren talede til Mose, og til Aaron, og sagde:

2. Israels Børn skal leire sig, hver hos sit Banner, ved deres Fædres Huses Tegn; henimod og trindt omkring Forsamlingens Paulun skal de leire sig. c. 1, 52. c. 2, 34.

3. Og (disse ere) de, som skal leire sig foran, mod Østen: Judæ Leirs Banner efter deres Hære; og Judæ Børns Fyrste, Nahesson Amminadabs Søn,

4. Og hans Hær, og de Talte af dem: fire og halvfjerdsindstyve tusinde og sex

9. Alle de Talte til Judæ Leir, ere hun-
drede tusinde, og sex og firesindstyve tu-
sinde, og fire hundrede, efter deres Hære;
de skal reise i den første (Orden).
10. Rubens Leirs Banner skal være mod
Sønden, efter deres Hære, og Rubens
Børns Fyrste, Elizur Schedeurs Søn,
11. Og hans Hær, og de Talte af dem:
sex og fyrretyve tusinde og fem hundrede.
12. Og de, som skal leire sig hos ham,
ere Simeons Stamme, og Simeons Børns
Fyrste, Schelumiel Zuri-Saddai Søn,
13. Og hans Hær, og de Talte af dem:
ni og halvtredsindstyve tusinde og tre
hundrede.
14. Og dernæst Gads Stamme, og
Gads Børns Fyrste, Eliasaph Reuels
Søn,
15. Og hans Hær, og de Talte af dem:
fem og fyrretyve tusinde, og sex hundrede
og halvtredsindstyve.
16. Alle de Talte til Rubens Leir, ere
hundrede tusinde, og eet og halvtredsind-
styve tusinde og fire hundrede og halv-
tredsindstyve, efter deres Hære; og de skal
reise i den anden (Orden).
17. Og (dernæst) skal Forsamlingens
Paulun reise, (ja) Leviternes Leir midt
imellem Leirene; eftersom de leire sig, saa
skal de reise hver paa sit Sted, efter deres
Bannere.
18. Ephraims Leirs Banner efter deres
Hære skal være mod Vesten; og Ephraims
Børns Fyrste, Elisama Ammihuds Søn,
19. Og hans Hær, og de Talte af dem:
fyrretyve tusinde og fem hundrede.
20. Og hos ham Manasse Stamme, og
Manasse Børns Fyrste, Gamliel Peda-
zurs Søn,
21. Og hans Hær, og de Talte af dem:
to og tredive tusinde og to hundrede.
22. Og dernæst BenJamins Stamme,
og BenJamins Børns Fyrste, Abidan
Gideoni Søn,
23. Og hans Hær, og de Talte af dem:
fem og tredive tusinde og fire hundrede.
24. Alle de Talte til Ephraims Leir, ere
hundrede tusinde og otte tusinde, og hun-
drede, efter deres Hære; og de skal reise i
den tredie (Orden).
25. Dans Leirs Banner skal være mod
Norden, efter deres Hære; og Dans Børns
Fyrste, Abieser Ammi-Saddai Søn,
26. Og hans Hær, og de Talte af dem:
to og tresindstyve tusinde og syv hun-
drede.
27. Og de, som skal leire sig hos ham,
ere Asers Stamme, og Asers Børns Fyrste,
Pagiel Ochrans Søn,
28. Og hans Hær, og de Talte af dem:
eet og fyrretyve tusinde og fem hundrede.
29. Og Naphtali Stamme, og Naphtali
Børns Fyrste, Ahira Enans Søn,
30. Og hans Hær, og de Talte af dem:
tre og halvtredsindstyve tusinde og fire
hundrede.
31. Alle de Talte til Dans Leir, ere hun-
drede tusinde, og syv og halvtredsindstyve
tusinde, og sex hundrede; de skal reise i
den sidste (Orden,) efter deres Bannere.
32. Disse ere de Talte af Israels Børn,
efter deres Fædres Huus; alle de Talte i
Leirene, efter deres Hære, vare sex hun-
drede tusinde, og tre tusinde, og fem hun-
drede og halvtredsindstyve.
33. Men Leviterne bleve ikke talte, midt
iblandt Israels Børn; saasom HErren
havde befalet Mose.
34. Og Israels Børn gjorde det; efter
alt, som HErren havde befalet Mose, saa-
ledes leirede de sig, efter deres Bannere,
og saaledes reiste de, hver efter deres Fæ-
dres Huus. c. 1, 53. 54.

3. Capitel.

Aarons Afkom beskrives, 1-4. Leviterne skjenkes Aaron til Tabernakelets Tieneste, 5-10. De skal være HErrens, i Stedet for de Førstefødte, 11-13. Mose tæller dem efter HErrens Befaling, 14-16. Deres Familier opregnes, 17-20. Item de Gersoniters Tal og Embede, &c., 21-26. Kahathiternes, 27-32. Merariternes, 33-36. Mose og Aaron leire sig lige for Tabernakelet; Leviternes Sum, 38. 39. De Førstefødte tælles, og de, som vare flere af dem, løses med Penge, &c. 40-51.

1. Og disse ere Aarons og Mose Slæg-
ter, paa den Dag HErren talede med
Mose paa Sinai Bjerg. 2 Mos. 6, 23.
2. Og disse ere Aarons Sønners Navne:
den Førstefødte Nadab, og (siden) Abihu,
Eleasar og Ithamar.
3. Disse ere Aarons Sønners Navne,
som vare salvede Præster, hvis Hænder
han havde fyldt til at gjøre Præste-Em-
bede. 3 Mos. 8, 6. 13.
4. Men Nadab og Abihu døde for HEr-
rens Ansigt, der de førte fremmed Ild frem
for HErrens Ansigt i Sinai Ørk, og de
havde ingen Sønner; men Eleasar og
Ithamar gjorde Præste-Embede for Aa-
rons, deres Faders Ansigt. 3 Mos. 10, 1. 2.
1 Krøn. 24, 2.
5. Og HErren talede til Mose, og sagde:

n Aaron og hans Sønner skal
e, at de skal tage vare paa deres
mbede; men gaaer nogen Frem-
til, da skal han dødes. v. 38.
c. 1, 51. c. 18, 7.
HErren talede til Mose, og sagde:
Jeg, see, jeg haver taget Leviterne
Israels Børn, for hver Første-
n aabner Moders Liv af Isra-
l; og Leviterne skal høre mig
c. 8, 16.
alt Førstefødte hører mig til;
Dag jeg slog alt Førstefødte i
Land, helligede jeg mig alt Før-
Israel, af Mennesker og Dyr;
re mig til, jeg er HErren.
Mos. 13, 2. 3 Mos. 27, 26.
HErren talede til Mose, i Sinai
sagde:
Levi Børn efter deres Fædres
er deres Slægter; alt Mandkjøn,
ned gamle, og derover, dem skal

Mose talte dem efter HErrens
som (ham) var befalet.
disse vare Levi Børn efter

om Tabernaklet, og om Alteret trindt
omkring, og Snorene dertil, alt (hvad
der hørte) til Tjenesten dermed.
27. Og til Kahath (hørte) Amramiternes
Slægt, og Jizhariternes Slægt, og He-
broniternes Slægt, og Usieliternes Slægt;
disse vare de Kahathiters Slægter.
28. I Tal var alt Mandkjøn, fra
Maaned gamle og derover, otte tusinde
og sex hundrede, som skulde tage vare paa
Helligdommens Varetægt.
29. Kahaths Sønners Slægter leirede
sig ved Tabernaklets Side, mod Søn-
den. c. 2, 10.
30. Og de Kahathiters Slægters Fa-
ders Huses Fyrste, var Elizaphan Usiels
Søn. 2 Mos. 6, 22. 3 Mos. 10, 4.
31. Og de havde at tage vare paa Ar-
ken og Bordet, og Lysestagen, og Al-
terne, og Helligdommens Redskaber, som
de skal tjene med, og paa Forhænget, og
alt (det, som hørte til) Tjenesten der-
med. c. 7, 9. c. 4, 5. 7.
32. Men Leviternes Fyrsters Fyrste
var Eleasar, Aarons Præstens Søn,
beskikket over dem, som toge vare paa
Helligdommen. c. 4, 16.

Fodder, og alt Redskabet dertil, og alt (det, som hørte til) Tjenesten dermed.

37. Og Støtterne til Forgaarden trindt omkring, og deres Fodder, og deres Søm, og deres Snorer.

38. Men de, som leirede sig lige for Tabernaklet foran, lige for Forsamlingens Paulun mod Østen, vare Mose og Aaron, og hans Sønner, som toge vare paa, hvad der var at tage vare paa ved Helligdommen for Israels Børn; men gik nogen Fremmed nær til, da skulde han dødes. v.8. v.10. c.1,51. c.8,19. c.18,7.

39. Alle de Talte af Leviterne, som Mose og Aaron talte efter HErrens Mund, efter deres Slægter, alt Mandkjøn fra Maaned gamle, og derover, vare to og tyve tusinde.

40. Og HErren sagde til Mose: tæl alt Førstefødte af Mandkjøn iblandt Israels Børn, fra Maaned gamle, og derover; og tag Tal paa deres Navne.

41. Saa skal du tage mig Leviterne, (jeg er HErren), i Steden for alle Førstefødte iblandt Israels Børn, og Leviternes Fæ i Steden for alt det Førstefødte iblandt Israels Børns Fæ.

42. Og Mose talte, saasom HErren befoel ham, alle Førstefødte iblandt Israels Børn.

43. Og Alle Førstefødte af Mandkjøn, i Navnenes Tal, fra Maaned gamle og derover, efter deres Tal, vare to og tyve tusinde, tre og halvfjerdsindstyve, og to hundrede.

44. Og HErren talede til Mose, og sagde:

45. Tag Leviterne i Steden for alle Førstefødte iblandt Israels Børn, og Leviternes Fæ i Steden for deres Fæ, og Leviterne skal høre mig til, jeg er HErren.

46. Men (anlangende) de to hundrede og tre og halvfjerdsindstyve af Israels Børns Førstefødte, som skal løses, og som ere flere end Leviterne, v.39.43.

47. Da skal du tage fem Sekel for hvert Hoved, efter Helligdommens Sekel skal du tage dem, en Sekel er tyve Gera. 2Mos.30,13. Ez.45,12.

48. Og du skal give Aaron og hans Sønner Pengene for de Overtallige, som blive løste.

49. Saa tog Mose Løsningens Penge af dem, som vare flere end Leviternes Løste. v.45.46.

50. Af Israels Børns Førstefødte tog han de Penge: fem og tresindstyve, og tre hundrede, og tusinde (Sekel), efter Helligdommens Sekel.

51. Og Mose gav Aaron og hans Sønner de Penge for de Løste, efter HErrens Mund; saasom HErren havde befalet Mose.

4. Capitel.

Leviterne talles fra tredive Aar gammel og til halvtredsindstyve, især beskrives Kahathiternes Embede, 1-10, Gersoniternes, 21-28. Merariternes, 29-33. Deres Tal beregnes i Særdeleshed, og i Almindelighed, 34-49.

1. Og HErren talede til Mose og til Aaron, og sagde:

2. Tag Hoved-(Sum) af Kahaths Børn midt iblandt Levi Børn, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus,

3. Fra tredive Aar gamle, og derover, og indtil halvtredsindstyve Aar gamle, hver, som kan uddrage til Strid, til at gjøre Gjerningen udi Forsamlingens Paulun. c.8,24.25. c.1,3.

4. Denne skal være Kahaths Børns Tjeneste, i Forsamlingens Paulun, som (er) særdeles helligt:

5. Naar Leiren reiser, da skal Aaron og hans Sønner komme, og nedtage det inderste Forhæng, og de skal skjule Vidnesbyrdets Ark derudi.

6. Og de skal lægge et Dække af Grævlinge-Skind derover, og udbrede et heelt blaat Klæde der oven paa; og sætte dens Stænger dertil. 1Kong.8,8.

7. Og de skal brede et blaat Klæde over Skue-(Bordet), og lægge derpaa Fadene og Røgelse-Skeerne, og Skaalerne og Kanderne til (Drik-Offerets Udgydelse); og det idelige Brød skal være derpaa. 2Mos.25,29.30.

8. Og de skal brede over dem et Skarlagens Klæde, og skjule det med et Dække af Grævlinge-Skind, og de skal sætte dets Stænger (derved).

9. Saa skal de tage et Klæde, og skjule Lysningens Lyse-Stage, og dens Lamper, og dens Saxe, og dens Taande-Kar, og alle dens Olie-Kar, med hvilke de skal betjene; 2Mos.25,31.

10. Og de skal lægge den og alt dens Redskab paa et Dække af Grævlinge-Skind, og de skal lægge (det) paa en Bærebør.

11. Og de skal brede et blaat Klæde over

ller, og skjule det med et Dække
:ge-Skind, og de skal sætte dets
derved).
e skal tage alle Tjenestens Red-
hvilke de tjene i Helligdommen,
em i et blaat Klæde, og skjule
et Dække af Grævlinge-Skind,
ægge dem paa en Bærebor.
kal og feie Asken af Alteret, og
arpur-Klæde derover.
e skal lægge derpaa alle dets
med hvilke de skal tjene derpaa:
ie, Mad-Krogene, og Skuffer-
alerne, (ja) alle Alterets Red-
de skal brede et Dække derover
:ge-Skind, og sætte dets Stæn-
). 2 Mos. 27, 3.
Aaron og hans Sønner skal
t skjule Helligdommen og alle
nens Redskaber, naar Leiren
erefter skal Kahaths Børn kom-
e det, og ikke røre ved Hellig-
g døe; denne er Kahaths Byrde
ngens Paulun. v. 20.
1 Krøn. 15, 15. 4 Mos. 3, 31.
Eleasars, Aarons Præstens
ikkede Embede er (over) Olien
jen, og Røgelsen af de (vellug-
er, og det idelige Mad-Offer og
en; (hans) beskikkede Embede
det ganske Tabernakel, og alt,
der er udi, som (hører) til Hel-
:, og til dens Redskaber.
HErren talede til Mose, og til
sagde:
de Kahathiters Slægters Stam-
e udryddet, midt udaf Leviterne.
gjører dette med dem, saa skal
ikke døe, naar de komme nær
m er) særdeles helligt; Aaron
nner skal komme, og sætte dem,
til sin Tjeneste, og til sin Byrde.
de skal ikke komme, til at see til,
asteligen skjule Helligdommen,
1 Sam. 6, 19.
Erren talede til Mose, og sagde:
Hoved-(Sum) af Gersons
gsaa af dem, efter deres Fædres
r deres Slægter.
tredive Aar gamle, og derover,
tredsindstyve Aar gamle skal du
hver den, som kan drage ud til
Strid, til at besørge Tjenesten
ngens Paulun.
skal være de Gersoniters Slæg-
e, at tjene og at bære. c. 3, 25. 26.

25. (Nemlig) de skal bære Tabernakelets Gardiner, og Forsamlingens Paulun, nemlig Dækket dertil, og Dækket af Grævlinge-Skind, som er der oven over, og Forhænget for Forsamlingens Pauluns Dør. c. 3, 25.
26. Og Forgaardens Omhænge, og Forhænget for Portens Dør til Forgaarden, som er for Tabernakelet og for Alteret omkring, og deres Snorer og alt Redskab, som (hører) til deres Tjeneste, og alt det, som skal gjøres til de Ting, og de skal tjene (derudi).
27. Al Gersons Børns Tjeneste, i al deres Byrde, og i al deres Tjeneste, skal være efter Aarons og hans Sønners Ord; og I skal beskikke dem, til at tage vare paa al deres Byrde.
28. Dette skal være Gersons Børns Slægters Tjeneste, i Forsamlingens Paulun; og de skal tage vare (paa deres Gjerning) under Ithamars, Aarons Præstens Søns, Haand. v. 33. c. 7, 8.
29. (Anlangende) Merari Børn, dem skal du tælle efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus.
30. Fra tredive Aar gamle, og derover, og indtil halvtredsindstyve Aar gamle, skal du tælle dem; hver den, som kan drage i Strid, til at besørge Forsamlingens Pauluns Tjeneste.
31. Og denne er den Byrde, de skulle tage vare paa, efter al deres Tjeneste i Forsamlingens Paulun: Tabernakelets Fjele, og dets Stænger, og dets Støtter, og dets Fodder;
32. Og Støtterne til Forgaarden trindt omkring, og deres Fodder, og deres Søm, og deres Snorer, med alle deres Redskaber, med alt det, som (hører) til deres Tjeneste; og I skal tiltælle (Enhver) ved Navn de Redskaber, som de skulle bære og tage vare paa.
33. Dette skal være Merari Børns Slægters Tjeneste, efter al deres Tjeneste, i Forsamlingens Paulun; (deres Tjeneste skal skee) under Ithamars, Aarons Præstens Søns, Haand. v. 28.
34. Og Mose og Aaron, og Menighedens Fyrster talte de Kahathiters Børn efter deres Slægter, og efter deres Fædres Huus,
35. Fra tredive Aar gamle, og derover, og indtil halvtredsindstyve Aar gamle, hver den, som kunde drage i Strid, til Tjenesten i Forsamlingens Paulun.

36. Og deres Talte, efter deres Slægter, vare to tusinde, syv hundrede og halvtredsindstyve. c. 3, 28.

37. Disse vare de Talte af de Kahathiters Slægter, hver, som tjente ved Forsamlingens Paulun, hvilke Mose og Aaron talte efter HErrens Mund, formedelst Mose.

38. Og de Talte af Gersons Børn, efter deres Slægter, og efter deres Fædres Huus,

39. Fra tredive Aar gamle, og derover, og indtil halvtredsindstyve Aar gamle, hver den, som kunde drage i Strid, til Tjenesten i Forsamlingens Paulun —

40. Deres Talte, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, vare to tusinde og sex hundrede og tredive. c. 3, 22.

41. Disse vare de Talte af Gersons Børns Slægter, hver, som tjente i Forsamlingens Paulun, hvilke Mose og Aaron talte efter HErrens Mund.

42. Og de Talte af Merari Børns Slægter, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus,

43. Fra tredive Aar gamle, og derover, og indtil halvtredsindstyve Aar gamle, hver den, som kunde drage i Strid, til Tjenesten i Forsamlingens Paulun—

44. De Talte af dem efter deres Slægter, vare tre tusinde og to hundrede. c. 3, 34.

45. Disse vare de Talte af Merari Børns Slægter, hvilke Mose og Aaron talte, efter HErrens Mund formedelst Mose.

46. Alle de Talte, som Mose og Aaron talte, og Israels Fyrster, nemlig Leviterne, efter deres Slægter, og deres Fædres Huus, c. 3, 39.

47. Fra tredive Aar gamle, og derover, og indtil halvtredsindstyve Aar gamle, hver den, som kunde komme at betjene ved Tjenestens Besørgelse, og ved Byrdens Tjeneste i Forsamlingens Paulun—

48. De Talte af dem vare otte tusinde, og fem hundrede og firesindstyve.

49. Han talte dem efter HErrens Mund formedelst Mose, hver Mand til sin Tjeneste, og til sin Byrde; og de, han talte, vare de, som HErren havde befalet Mose.

5. Capitel.

HErren befaler, at Israels Børn skal skaffe alle Spedalske og Urene af Leiren, 1-4. Giver Love om, hvorledes man skal igjengive det, som man har afhændet fra Nogen, og hvad der skal høre Præsten til, 5-10. Om en bortløben Hustru, over hvilken Manden er bleven nidkjær, enten hun er skyldig eller uskyldig i noget Horerie, 11-31.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:

2. Befael Israels Børn, at de skal skikke ud af Leiren alle Spedalske og alle, som have Flod, og alle de Urene over Liig.

3 Mos. 13, 46.

3. Baade Mand og Qvinde skal I udskikke, udenfor Leiren skal I udskikke dem; at de ikke skal gjøre deres Leire urene, som jeg boer udi, midt iblandt eder

c. 12, 14. c. 35, 34.

4. Og Israels Børn gjorde saaledes, og skikkede dem ud, udenfor Leiren; saasom HErren havde sagt til Mose, saa gjorde Israels Børn.

5. Og HErren talede til Mose, og sagde:

6. Tael til Israels Børn: naar Mand eller Qvinde begaaer (nogen) af alle de Synder, som et Menneske (kan begaae), og forgriber sig saare imod HErren, da er den samme Sjel bleven skyldig.

3 Mos. 5, 3. 21.

7. Og de skal bekjende deres Synd, som de have gjort, og han skal igjengive sin Skyld i sin Hoved-(Sum), og den femte Deel deraf skal han lægge til over det samme, og han skal give den det, som han er bleven skyldig imod. Ps. 32, 5

Ordsp. 28, 13. 3 Mos. 22, 14.

8. Men dersom den Mand ikke haver (nogen) Løser, at han kan give ham igjen, det han var ham skyldig, da skal den Skyld, som igjengives HErren, høre Præsten til, foruden Forligelsernes Væder, med hvilken han gjør Forligelse for ham.

3 Mos. 5, 24. 25.

9. Og alt Opløftelsens-(Offer) af alt det, som Israels Børn hellige, som du skal offre Præsten, skal høre ham til.

10. Og enhvers helligede Ting skal høre ham til; naar nogen giver Præsten (noget), det skal høre ham til.

11. Og HErren talede til Mose, og sagde:

12. Tael til Israels Børn, og sig til dem: om nogen Mands Hustru modvilligen undviger, og forgriber sig saare imod ham:

13. Og en Mand ligger hos hende med Sæd, og det bliver skjult for hendes Mands Øine, og bliver dulgt, at hun er bleven ureen, og der er intet Vidne mod hende, og hun er ikke greben (derudi),

14. Og der kommer en Nidkjærheds Aand over ham, at han er nidkjær for sin Hustru, fordi hun er bleven ureen, eller der kommer en Nidkjærheds Aand over ham og han er nidkjær for sin Hustru, endog hun ikke er bleven ureen:

15. Da skal Manden føre sin Hustru til Præsten, og fremføre hendes Offer for hende, (nemlig) en tiende Part af en Epha Bygmeel; han skal ikke øse Olie derpaa, ei heller lægge Virak derpaa, thi det er et Nidkjærheds Mad-Offer, et Ihukommelses Mad-Offer, som gjør, at Misgjerning ihukommes.
16. Og Præsten skal føre hende nær til, og stille hende for HErrens Ansigt.
17. Og Præsten skal tage helligt Vand i et Leerkar, og af Støvet, som er paa Tabernaklets Gulv, skal Præsten tage, og kaste i Vandet. c. 19, 9.
18. Og Præsten skal stille Qvinden for HErrens Ansigt, og blotte Qvindens Hoved, og lægge det Ihukommelses Mad-Offer paa hendes Hænder, det er et Nidkjærheds Mad-Offer; og Præsten skal have det beeske Vand, som gjør Forbandelse, i sin Haand.
19 Og Præsten skal besværge hende, og sige til Qvinden: dersom ingen Mand haver ligget hos dig, og dersom du ikke er modvilligen undveget, fra at være under din Mand, til Ureenhed, da vær fri for det beeske Vand, som gjør Forbandelse.
20. Men er du modvilligen undveget, fra at være under din Mand, og om du er bleven ureen, og haver nogen Mand ligget hos dig foruden din Mand:
21. Da skal Præsten besværge Qvinden ved Forbandelsens Eed, og Præsten skal sige til Qvinden: HErren skal sætte dig til en Forbandelse og til en Eed midt iblandt dit Folk, at HErren lader dine Lænder forsvinde, og din Bug ophæves.
Jer. 42, 18. c. 44, 12.
22. Saa komme nu dette Vand, som gjør Forbandelse, i dine Indvolde, og gjøre, at din Bug ophæves, og dine Lænder svinde; og Qvinden skal sige: Amen! Amen! 5 Mos. 27, 15.
23 Og Præsten skal skrive disse Forbandelser i en Bog, og udslette (dem) med det beeske Vand.
24. Og han skal give Qvinden af det beeske Vand, som gjør Forbandelse, at drikke; og det Vand, som gjør Forbandelse, skal komme i hende, (og blive hende) til Beeskheder.
25. Og Præsten skal tage det Nidkjærheds Mad-Offer af Qvindens Haand, og han skal bevæge Mad-Offeret for HErrens Ansigt, og føre det frem til Alteret.
26. Og Præsten skal tage en Næve fuld af Mad-Offeret af hendes Ihukommelses-(Offer), og gjøre et Røg-Offer (deraf) paa Alteret; og derefter skal han give Qvinden Vandet at drikke.
27. Naar han har givet hende Vandet at drikke, da skal det skee, om hun er bleven ureen, og haver forgrebet sig saare imod sin Mand, da skal det Vand, som gjør Forbandelse, komme i hende, (og blive hende) til Beeskheder, at hendes Bug skal ophæves, og hendes Lænder svinde; og den Qvinde skal være til en Forbandelse midt iblandt sit Folk.
28. Og dersom den Qvinde ikke er bleven ureen, men hun er reen, da skal hun være fri, og velsignelsen undfange Sæd.
29. Denne er Nidkjærhedens Lov: naar som en Qvinde modvilligen undviger fra at være under sin Mand, og hun bliver ureen:
30. Eller om en Nidkjærheds Aand kommer over en Mand, at han er nidkjær for sin Hustru, at han skal stille Qvinden for HErrens Ansigt, og Præsten skal gjøre ved hende, efter al denne Lov:
31. Saa skal Manden være fri fra Misgjerning; men samme Qvinde, hun skal bære sin Misgjerning.

6. Capitel.

HErren giver Love om en Nasiræers Løfter og Reenhed, 1-8. Hvorledes han skal rense sig, naar han bliver ureen, 9-12. Om hans Offer, naar hans Løfte er tilende, 13-21. Hvorledes Præsterne skulle velsigne Folket, i den treenige Guds Navn, 22-27.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:
2. Tael til Israels Børn, og du skal sige til dem: naar en Mand eller Qvinde lover et synderligt Nasiræers Løfte, at holde sig frasklilt for HErren: Begr. 4, 7.
3. Da skal en Saadan holde sig fra Viin og stærk Drik, han skal ikke drikke Viin-Eddike, eller Eddike af stærk Drik, og han skal ingen Saft drikke af Druer, han skal hverken æde ferske eller tørre Druer.
3 Mos. 10, 9.
4. Alle hans Frasklilelses-Dage skal han ikke æde noget, som gjøres af Vinens Viintræ, hverken Kusin-Stene eller Huden.
5. Alle de Dage, som hans Frasklilelses Løfte (varer), skal der ikke komme Ragekniv over hans Hoved; indtil de Dage ere opfyldte, i hvilke han holder sig frasklilt for HErren, skal han være hellig, og lade sit Hovedhaar frit voxe. Dom. 13, 15
Ez. 44, 20.
6. Alle de Dage, han haver lovet at

holde sig frastilt for HErren, skal han ikke komme til nogen Døds Liig.

7. Han skal ikke gjøre sig ureen for sin Fader, eller for sin Moder, for sin Broder, eller for sin Søster, naar de døe; thi hans Guds Frastillelse er paa hans Hoved.

3 Mos. 21, 2. 11.

8. Alle hans Frastillelses Dage skal han være HErren hellig.

9. Og om den, som døer, døer i et Øieblik hasteligen hos ham, og han gjør sin Frastillelses Hoved ureent, da skal han rage sit Hoved paa sin Renselses Dag, paa den syvende Dag skal han rense det.

10. Og paa den ottende Dag skal han fremføre to Turtel-Duer, eller to Due-Unger, til Præsten, til Forsamlingens Pauluns Dør. 3 Mos. 5, 7. c. 12, 8. c. 14, 22.

11. Og Præsten skal lave een til et Synd-Offer, og een til et Brænd-Offer, og gjøre Forligelse for ham, fordi han haver syndet over Liget; og han skal hellige sit Hoved paa den samme Dag.

12. Og han skal (paany) holde sig frastilt for HErren sine Frastillelses Dage og fremføre et aargammelt Lam til Skyld-Offer, og de første Dage skal falde hen, fordi hans Frastillelse er bleven ureen.

13. Og denne er den Nasiræers Lov: paa den Dag hans Frastillelses Dage opfyldes, skal han fremføre dette for Forsamlingens Pauluns Dør:

14. Nemlig, han skal offre sit Offer for HErren, eet aargammelt Væderlam uden Lyde til et Brænd-Offer, og eet aargammelt Gimmerlam uden Lyde til et Synd-Offer, og een Væder uden Lyde til et Tak-Offer,

15. Og en Kurv med usyrede Kager af Meel, blandede med Olie, og usyrede (tynde) Kager, smurte med Olie, og det dertil hørende Mad-Offer og Drik-Offer.

16. Og Præsten skal offre det for HErrens Ansigt, og han skal lave hans Synd-Offer og hans Brænd-Offer.

17. Og Væderen skal han lave til Tak-Offers Offer for HErren, tilligemed Kurven med de usyrede (Brød); og Præsten skal lave hans Mad-Offer og hans Drik-Offer.

18. Og den Nasiræer skal rage sin Frastillelses Hoved, for Forsamlingens Pauluns Dør, og han skal tage sin Frastillelses-Hovedhaar, og kaste det paa Ilden, som er under Tak-Offerets Offer.

Ap. G. 18, 18. c. 21, 24.

19. Og Præsten skal tage den kogte Bov af Væderen, og een usyret Kage af Kurven, og een usyret (tynd) Kage, og han skal lægge det paa den Nasiræers Hænder, efter at han har raget sin Frastillelses (Hovedhaar.)

20. Og Præsten skal bevæge dem med en Bevægelse for HErrens Ansigt, det er Præsten helligt, tilligemed Bevægelsens Bryst, og tilligemed Opløftelsens Bov, og derefter maa den Nasiræer drikke Viin.

2 Mos. 29, 27. 28.

21. Denne er Loven for den Nasiræer, som gjør et Løfte, (det er) hans Offer for HErren, for hans Frastillelse, foruden det, som hans Haand (ellers) formaaer; efter hans Løftes Beskaffenhed, som han haver lovet, saaledes skal han gjøre efter sin Frastillelses Lov.

22. Og HErren talede til Mose, og sagde:

23. Tael til Aaron og til hans Sønner, og sig: saaledes skal I velsigne Israels Børn, og sige til dem: 3 Mos. 9, 22.

24. HErren velsigne dig, og bevare dig;
Ps. 134, 3.

25. HErren lade sit Ansigt lyse over dig, og være dig naadig; Ps. 67, 2.

26. HErren opløfte sit Ansigt paa dig, og give dig Fred!

27. Og de skal lægge mit Navn paa Israels Børn, og jeg, jeg vil velsigne dem.

7. Capitel.

De tolv Israels Fyrster offre sex Vogne og tolv Øxne til Tabernakelets Tjeneste, som gives Gersons og Merari Børn, 1-9. Siden offre de andre Gaver til Alterets Indvielse, hver paa sin Dag, 10-83. Summen paa alle disse Gaver, 84-88. Hvorledes Gud taler med Mose fra Naadestolen, 89.

1. Og det skede paa den Dag, der Mose fuldendte at opreise Tabernaklet, og salvede det, og helligede det, og alt Medskabet dertil, og Alteret og alt Medskabet dertil, og salvede dem, og helligede dem:

2 Mos. 40, 17. 18.

2. Da offrede Israels Fyrster, som vare Hoveder i deres Fædres Huus, de, som vare Stammernes Fyrster, de, som stode hos de Talte.

3. Og de førte deres Offer frem for HErrens Ansigt, sex bedækkede Vogne, og tolv Øxne, en Vogn for to Fyrster, og en Oxe for hver een, og de førte dem nær til foran Tabernaklet

4. Og HErren talede til Mose, og sagde:

t af dem, at det kan være til
d Tjenesten i Forsamlingens
du skal give det til Leviterne,
ns Tjenestes Beskaffenhed.
j Mose Vognene og Øxnene,
til Leviterne.
v Gersons Børn to Vogne og
fter deres Tjenestes Beskaffen-

i gav Merari Børn fire Vog-
Øxne, efter deres Tjenestes Be-
nder Ithamars, Arons Præ-
Haand. c. 4, 28. 33.
n gav Kahaths Børn Intet,
dommens Tjeneste (laae) paa
skulde bære (den) paa Axler-
c. 4, 4. fgg.
yrsterne offrede til Alterets
aa den Dag, det blev salvet,
e offrede deres Offer, foran
2 Krøn. 7, 9. Esr. 6, 16.
Erren sagde til Mose: lad
ver Dag, (ja) een Fyrste hver
t Offer, til Alterets Indvielse.
n, som offrede sit Offer paa den
var Nahesson Amminadabs
Stammes (Fyrste).
c. 1, 7. c. 2, 3.
ns Offer var eet Sølv-Fad,
ar hundrede og tredive (Se-
lv-Skaal paa halvfjerdsinds-
efter Helligdommens Sekel;
je fulde af Meel, blandet med
Mad-Offer.
Røgelse-Skaal paa ti Gylden,
else.
ng Stud, een Væder, eet Lam,
, til et Brænd-Offer.
edebuk til et Synd-Offer.
Øxne, fem Vædre, fem Buk-
, aargamle, til et Tak-Offers
var Nahessons, Amminadabs
.
en anden Dag offrede Netha-
Søn, Isaschars Fyrste. c. 1, 8.
ffrede sit Offer, eet Sølv-Fad,
ar hundrede og tredive (Se-
lv-Skaal paa halvfjerdsinds-
efter Helligdommens Sekel;
je fulde af Meel, blandet med
Mad-Offer.
Røgelse-Skaal paa ti Gylden,
else.
ng Stud, een Væder, eet Lam,
, til Brænd-Offer.
edebuk til et Synd-Offer.

23. Og to Øxne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Tak-Offers Offer; dette var Nethaneels, Zuars Søns, Offer.

24. Paa den tredie Dag (offrede) Sebulons Børns Fyrste, Eliab Helons Søn.

25. Hans Offer var eet Sølv-Fad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sekel), een Sølv-Skaal paa halvfjerdsindstyve Sekel, efter Helligdommens Sekel, de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Mad-Offer.

26. Een Røgelse-Skaal paa ti Gylden, fuld af Røgelse.

27. Een ung Stud, een Væder, eet Lam aargammelt, til et Brænd-Offer.

28. Een Gedebuk til et Synd-Offer.

29. Og to Øxne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Tak-Offers Offer; dette var Eliabs, Helons Søns, Offer.

30. Paa den fjerde Dag (offrede) Rubens Børns Fyrste, Elizur Schedeurs Søn.

31. Hans Offer var eet Sølv-Fad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sekel), een Sølv-Skaal paa halvfjerdsindstyve Sekel, efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Mad-Offer.

32. Een Røgelse-Skaal paa ti Gylden, fuld af Røgelse.

33. Een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brænd-Offer.

34. Een Gedebuk til et Synd-Offer.

35. Og to Øxne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Tak-Offers Offer; dette var Elizurs, Schedeurs Søns, Offer.

36. Paa den femte Dag (offrede) Simeons Børns Fyrste, Schelumiel Zuri-Saddai Søn.

37. Hans Offer var eet Sølv-Fad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sekel), een Sølv-Skaal paa halvfjerdsindstyve Sekel, efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Mad-Offer.

38. Een Røgelse-Skaal paa ti Gylden, fuld af Røgelse.

39. Een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brænd-Offer.

40. Een Gedebuk til et Synd-Offer.

41. Og to Øxne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Tak-Offers Offer; dette var Schelumiels, Zuri-Saddai Søns, Offer.

42. Paa den fjette Dag (offrede) Gads Børns Fyrste, Eliasaph Deuels Søn.
43. Hans Offer var eet Sølv-Fad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sekel), een Sølv-Skaal paa halvfjerdsindstyve Sekel, efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Mad-Offer.
44. Een Røgelse-Skaal paa ti Gylden, fuld af Røgelse.
45. Een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brænd-Offer.
46. Een Gedebuk til et Synd-Offer.
47. Og to Oxne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Tak-Offers Offer; dette var Eliasaphs, Deuels Søns, Offer.
48. Paa den syvende Dag (offrede) Ephraims Børns Fyrste, Elisama Ammihuds Søn.
49. Hans Offer var eet Sølv-Fad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sekel), een Sølv-Skaal paa halvfjerdsindstyve Sekel, efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Mad-Offer.
50. Een Røgelse-Skaal paa ti Gylden, fuld af Røgelse.
51. Een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brænd-Offer.
52. Een Gedebuk til et Synd-Offer.
53. Og to Oxne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Tak-Offers Offer; dette var Elisamæ, Ammihuds Søns, Offer.
54. Paa den ottende Dag (offrede) Manasse Børns Fyrste, Gamliel Pedazurs Søn.
55. Hans Offer var eet Sølv-Fad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sekel), een Sølv-Skaal paa halvfjerdsindstyve Sekel, efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Mad-Offer.
56. Een Røgelse-Skaal paa ti Gylden, fuld af Røgelse.
57. Een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brænd-Offer.
58. Een Gedebuk til et Synd-Offer.
59. Og to Oxne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Tak-Offers Offer; dette var Gamliels, Pedazurs Søns, Offer.
60. Paa den niende Dag (offrede) Benjamins Børns Fyrste, Abidan Gideoni Søn.
61. Hans Offer var eet Sølv-Fad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sekel), een Sølv-Skaal paa halvfjerdsindstyve Sekel, efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Mad-Offer.
62. Een Røgelse-Skaal paa ti Gylden, fuld af Røgelse.
63. Een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brænd-Offer.
64. Een Gedebuk til et Synd-Offer.
65. Og to Oxne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Tak-Offers Offer; dette var Abidans, Gideoni Søns, Offer.
66. Paa den tiende Dag (offrede) Dans Børns Fyrste, Ahieser Ammi-Saddai Søn.
67. Hans Offer var eet Sølv-Fad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sekel), een Sølv-Skaal paa halvfjerdsindstyve Sekel, efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Mad-Offer.
68. Een Røgelse-Skaal paa ti Gylden, fuld af Røgelse.
69. Een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brænd-Offer.
70. Een Gedebuk til et Synd-Offer.
71. Og to Oxne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Tak-Offers Offer; dette var Ahiesers Ammi-Saddai Søns, Offer.
72. Paa den ellevte Dag (offrede) Asers Børns Fyrste, Pagiel Ocrans Søn.
73. Hans Offer var eet Sølv-Fad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sekel), een Sølv-Skaal paa halvfjerdsindstyve Sekel, efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Mad-Offer.
74. Een Røgelse-Skaal paa ti Gylden, fuld af Røgelse.
75. Een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brænd-Offer.
76. Een Gedebuk til et Synd-Offer.
77. Og to Oxne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Tak-Offers Offer; dette var Pagiels, Ocrans Søns, Offer.
78. Paa den tolvte Dag (offrede) Naphthali Børns Fyrste, Ahira Enans Søn.
79. Hans Offer var eet Sølv-Fad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sekel), een Sølv-Skaal paa halvfjerdsindstyve Sekel, efter Helligdommens Sekel; de

e begge fulde af Meel, blandet med
ie, til et Mad-Offer.
0. Een Røgelse-Skaal paa ti Gylden,
d af Røgelse.
1. Een ung Stud, een Væder, eet Lam,
rgammelt, til et Brænd-Offer.
2. Een Gedebuk til et Synd-Offer.
3. Og to Oxne, fem Vædre, fem Bukke,
m Lam, aargamle, til et Tak-Offers Of-
r; dette var Ahira, Enans Søns, Offer.
34. Denne er Alterets Indvielse, af Is-
raels Fyrster, paa den Dag det blev salvet,
nemlig): tolv Sølv-Fade, tolv Sølv-
Skaaler, tolv Guld Røgelse-Skaaler.

v. 84.

85. (Saa at) eet Fad (var paa) hun-
drede og tredive (Sekel) Sølv, og een
Skaal paa halvfjerdsindstyve Sekel; alt
Sølvet af Karrene (beløb sig til) to tu-
sinde og fire hundrede (Sekel), efter Hel-
ligdommens Sekel.
86. Tolv Guld Røgelse-Skaaler fulde
af Røgelse, hver Røgelse-Skaal paa ti
Sekel, efter Helligdommens Sekel; alt
Guldet af de Røgelse-Skaaler (beløb sig
til) hundrede og tyve Sekel.
87. Alle Oxne til Brænd-Offeret vare
tolv Stude, tolv Vædre, tolv Lam, aar-
gamle, og deres Mad-Offer; og tolv Ge-
debukke, til Synd-Offer.
88. Og alle Oxne til Tak-Offerets Of-
fer vare fire og tyve Stude, tresindstyve
Vædre, tresindstyve Bukke, tresindstyve
Lam, aargamle; denne er Alterets Ind-
vielse, efterat det var salvet. v. 84.
89. Og naar Mose kom til Forsamlin-
gens Paulun, for at tale med ham, da
hørte han Røsten tale til sig oven fra
Naade-Stolen, som var paa Vidnesbyr-
dets Ark, fra (Stedet) imellem de to Che-
rubim; og han talede til ham.

2 Mos. 25, 21. 22. 1 Sam. 4, 4. Ps. 80, 2.

8. Capitel

Gud giver Love angaaende Lamperne, 1-4. Og om Leviternes Renselse, 5-15. Hvilke skal i de Førstefødtes Sted tjene HErren ved Tabernaklet, ꝛc. 16-19. Leviterne renses, 20-22. De skal tjene fra de ere fem og tyve Aar indtil de ere halvtredsindstyve Aar, 23-26.

1. Og HErren talede til Mose, og
sagde:
2. Tael til Aaron, og du skal sige til
ham: naar du holder Lamperne tændte,
skal de syv Lamper lyse lige imod Lysesta-
gens Forside. 2 Mos. 25, 37.
3. Og Aaron gjorde saaledes, han holdt
dens Lamper tændte, lige imod Lysestagens
Forside, saasom HErren havde befalet
Mose. 2 Mos. 37, 23. c. 27, 20. 21.
4. Og Lysestagen var gjort med drevet
Arbeide af Guld, endog dens Stang og
dens Blomster var med drevet Arbeide;
efter det Syn, som HErren havde viist
Mose, saaledes gjorde han Lysestagerne.

2 Mos. 25, 31.

5. Og HErren talede til Mose, og sagde:
6. Tag Leviterne midt ud af Israels
Børn, og du skal rense dem. Mal. 3, 3.
7. Og saaledes skal du gjøre med dem,
til at rense dem: stænk Synde-Vand paa
dem; og de skal lade Ragekniven gaae
over alt deres Kjød, og toe deres Klæder,
og lade sig rense. c. 19, 9

1 Pet. 3, 21. Ebr. 9, 13. 14. 3 Mos. 14, 8.

8. Saa skal de tage en ung Stud, og
dens Mad-Offer, Meel blandet med Olie;
og du skal tage en anden ung Stud til et
Synd-Offer.
9. Og du skal lade Leviterne komme nær
til, foran Forsamlingens Paulun, og du
skal lade samle al Israels Børns Menig-
hed.
10. Og du skal lade Leviterne komme
nær til for HErrens Ansigt, og Israels
Børn skal lægge deres Hænder paa Levi-
terne.
11. Og Aaron skal bevæge Leviterne af
Israels Børn med en Bevægelse for HEr-
rens Ansigt, og de skal være til at betjene
HErrens Tjeneste.

v. 21. 2 Mos. 29, 24. 2 Mos. 7, 30.

12. Og Leviterne skal lægge deres Hæn-
der paa Studenes Hoved, og gjøre (saa)
den ene til et Synd-Offer, og den anden
til et Brænd-Offer for HErren, til at
gjøre Forligelse for Leviterne.
13. Og du skal stille Leviterne for Aa-
rons Ansigt, og for hans Sønners Ansigt,
og du skal bevæge dem med en Bevægelse,
for (at høre) HErren (til).
14. Og du skal adskille Leviterne midt
ud af Israels Børn; og Leviterne skal
være mine. c. 3, 45.
15. Og derefter skal Leviterne komme,
til at tjene i Forsamlingens Paulun, naar
du haver renset dem, og ladet dem bevæge
med en Bevægelse.
16. Thi de ere mig aldeles givne midt
ud af Israels Børn; jeg haver taget
mig dem, for alt det, som aabner Moders
Liv, for alle Førstefødte af Israels Børn.

c. 3, 12. 13.

17. Thi alt det Førstefødte iblandt Israels Børn hører mig til, baade af Mennesker og af Dyr; paa den Dag jeg slog alle Førstefødte i Egypti Land, helligede jeg mig dem. 2 Mos. 13, 2.
c. 22, 29. c. 34, 19. 4 Mos. 3, 13.

18. Og jeg tog Leviterne, i Stedet for alle Førstefødte iblandt Israels Børn.

19. Og jeg gav Aaron og hans Sønner Leviterne til en Gave, midt ud af Israels Børn, til at betjene Israels Børns Tjeneste i Forsamlingens Paulun, og til at gjøre Forligelse for Israels Børn, at der ikke skal være Plage iblandt Israels Børn, naar Israels Børn vilde holde sig nær til Helligdommen. c. 3, 9. 2 Kron. 26, 16. 19.

20. Og Mose og Aaron, og al Israels Børns Menighed, gjorde (saa) ved Leviterne; efter alt det, som HErren havde befalet Mose om Leviterne, saa gjorde Israels Børn ved dem.

21. Og Leviterne rensede sig fra Synd, og toede deres Klæder, og Aaron bevægede dem med en Bevægelse for HErrens Ansigt; og Aaron gjorde Forligelse for dem, til at rense dem. v. 7. v 11.

22. Og derefter kom Leviterne, til at betjene deres Tjeneste i Forsamlingens Paulun, for Aarons Ansigt, og for hans Sønners Ansigt; saasom HErren havde befalet Mose og Leviterne, saa gjorde de ved dem.

23. Og HErren talede til Mose, og sagde:

24. Dette er det, som hører Leviterne til (at gjøre): fra fem og tyve Aar gamle og derover, skal (hver af dem) komme til at stride Striden i Forsamlingens Pauluns Tjeneste. c. 4, 3. 23.

25. Men fra halvtredsindstyve Aar gammel skal han vende tilbage fra Tjenestens Strid, og han skal ikke tjene ydermere.

26. Dog maa han tjene med sine Brødre i Forsamlingens Paulun, at tage vare paa Varetægten, men Tjenesten skal han ikke betjene; saaledes skal du gjøre med Leviterne i deres Varetægter.

9. Capitel.

Israel holder Paaske i Ørken, 1-4. De Urene skal holde Paaske i den anden Maaned, saa og de, som vare paa nogen lang Reise, 5-14. Hvorledes Gud aabenbarer sig for Israel i Ørken, og hvorledes de skulde reise eller leire sig i Ørken, 15-23.

1. Og HErren talede til Mose i Sinai Ørk i det andet Aar efterat de vare uddragne af Egypti Land, i den første Maaned, og sagde: c. 1, 1. 2 Mos. 13, 4.

2. Israels Børn skal holde Paaske i sin bestemte Tid. 3 Mos. 23, 5 x.

3. Paa den fjortende Dag i denne Maaned, imellem de tvende Aftener, skal I holde den paa sin bestemte Tid; efter alle dens Skikke, og efter alle dens Rette skal I holde den.

4. Og Mose sagde til Israels Børn, at de skulde holde Paaske.

5. Og de holdt Paaske i den første (Maaned), paa den fjortende i Maaneden, imellem de tvende Aftener, i Sinai Ørk; efter alt det, som HErren havde befalet Mose, saaledes gjorde Israels Børn.
2 Mos. 12, 6. 3 Mos. 23, 5.

6. Og det skede, (at der vare nogle) Mænd, som vare urene over et Menneskes Liig, og de kunde ikke holde Paaske paa den samme Dag; og de gik nær til for Mose Ansigt og for Aarons Ansigt, den samme Dag. 3 Mos. 21, 1. 11.

7. Og de samme Mænd sagde til ham: vi ere urene over et Menneskes Liig; hvi skal vi (derfor) udelukkes, at vi maae ei offre HErren Offer paa sin bestemte Tid, midt iblandt Israels Børn?

8. Og Mose sagde til dem: staaer (stille), og jeg vil høre, hvad HErren vil byde eder. 3 Mos. 24, 12.

9. Og HErren talede til Mose, og sagde:

10. Tael til Israels Børn og sig: naar nogen er ureen over et Liig, eller paa lang Reise hos eder, eller hos eders Efterkommere, den skal alligevel holde HErren Paaske.

11. I den anden Maaned, paa den fjortende Dag, imellem de tvende Aftener skal de holde den; de skal æde det med usyrede (Brød) og bedske (Urter). 2 Kron. 30, 15.
2 Mos. 12, 8.

12. De skal ikke lade blive tilovers deraf til om Morgenen, og ikke bryde (noget) Been paa det; efter al Paaske-(Lammets) Skik skal de gjøre med det. 2 Mos. 12, 46
Joh. 19, 36.

13. Men den, som er reen, og er ikke paa Reise, og efterlader at holde Paaske, den samme Sjel skal udryddes fra sit Folk, fordi han haver ikke offret HErrens Offer paa sin bestemte Tid; den samme Mand skal bære sin Synd.

14. Og naar en Fremmed er fremmed hos eder, og holder HErren Paaske, da skal han holde den saa, som Paaskens Skik, og

...m dens Viis er: der skal være een Skik
...r eder, baade for den Fremmede, og for
...en Indfødte i Landet. 2 Mos. 12, 49.
15. Og paa den Dag, som Tabernaklet
ble opreist, skjulte Skyen Vidnesbyrdets
Pauluns Tabernakel; og om Aftenen var
...ver Tabernaklet som en Ild, at see til,
...ndtil om Morgenen. 1 Mos. 40, 38.
16. Saaledes skede det stedse, at Skyen
skjulte det; og om Natten (var det som)
...n Ild, at see til.
17. Og efter som Skyen foer op, fra at
...ære over Paulunet, derefter reiste Israels
Børn; og paa det Sted, hvor Skyen blev,
...er leirede Israels Børn sig.
18. Efter HErrens Mund reiste Israels
Børn, og efter HErrens Mund leirede de
sig; alle de Dage, som Skyen forblev over
Tabernaklet, leirede de sig. 1 Cor. 10, 1.
19. Og naar Skyen blev over Taberna-
klet mange Dage, da toge Israels Børn
vare paa HErrens Varetægt, og reiste ikke.
20. Og naar Skyen var faa Dage over
Tabernaklet, da leirede de sig efter HEr-
rens Mund, og reiste efter HErrens Mund.
21. Og naar Skyen var der fra Aftenen
indtil Morgenen, og Skyen foer op om
Morgenen, da reiste de; eller (det skede) om
Dagen, eller om Natten, at Skyen foer
op, da reiste de.
22. Eller naar Skyen blev to Dage, el-
ler en Maaned, eller et Aar over Taber-
naklet, saa den boede over det, da leirede
Israels Børn sig, og reiste ikke; men naar
den foer op, reiste de. 2 Mos. 40, 36. 37.
23. Efter HErrens Mund leirede de sig,
og efter HErrens Mund reiste de; de toge
vare paa HErrens Varetægt, efter HErrens
Mund, formedelst Mose. v. 18. c. 10, 13.

10. Capitel.

Mose skal lade gjøre to Sølv-Basuner til at bruges, naar Menigheden skal samles, paa Reiser, og i Krigen, 1-10. Israels Børns Reise i en vis Orden fra Sinai Ørken indtil Parans Ørken, 11-28. Mose begjerer, at hans Svoger skal drage med, 29-32. Præsterne med Arken gaae foran paa Reisen, 33. 34. Mose Bøn derhos, 35. 36.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:
2. Gjør dig to Basuner af Sølv, med
drevet Arbeide skal du gjøre dem; og du
skal have dem, til Menighedens Sammen-
kaldelse, og naar Leirene skal reise.
3. Og de skal blæse (langsomt) i dem,
saa skal al Menigheden samles til dig, til
Forsamlingens Pauluns Dør. v. 7.
4. Og dersom de blæse (langsomt) i den
ene, da skal Fyrsterne samles til dig, (som
ere) Hovederne for Israels Tusinde.
5. Men (naar) I støde haardt (i Basu-
nerne), da skal de Leire reise, som have
leiret sig mod Østen.
6. Og naar I støde anden Gang (i dem),
da skal de Leire reise, som have leiret sig
mod Sønden; (thi) I skal støde haardt
(i dem), naar de skal reise.
7. Men naar Forsamlingen skal samles,
skal I blæse (langsomt), og ikke støde
haardt.
8. Og Præsterne, Aarons Sønner, skal
blæse i Basunerne; og de skal være eder
til en evig Skik hos eders Efterkommere.
2 Mos. 27, 21. c. 30, 21 2c.
9. Og naar I drage i Krig i eders Land
imod Fienden, som ængster eder, da skal
I støde haardt i Basunerne, at I maae
ihukommes for HErrens eders Guds An-
sigt, og frelses fra eders Fiender.
c. 31, 6. 2 Krøn. 13, 14.
10. Og paa eders Glædes Dag, og paa
eders bestemte Tider, og paa eders Maa-
neders første (Dage), da skal I blæse i
Basunerne over eders Brænd-Offere, og
over eders Tak-Offeres Offere, at de maae
blive eder til en Ihukommelse for eders
Guds Ansigt, jeg er HErren eders Gud.
2 Krøn. 7, 6. Neh. 8, 10. 11. 3 Mos. 2, 2.
c. 5, 12. c. 11, 44.
11. Og det skede i det andet Aar, i den
anden Maaned, paa den tyvende (Dag)
i Maaneden, da foer Skyen op, fra at være
over Vidnesbyrdets Tabernakel. c. 1, 1.
12. Og Israels Børn reiste frem, at
drage fra Sinai Ørk; og Skyen blev i
den Ørk Paran. c. 9, 17. 1 Mos. 14, 6.
13. Saa reiste de første (Gang) efter
HErrens Mund, ved Mose.
14. Og Banneret for Judæ Børns Leir
reiste først med deres Hære; og over hans
Hær var Nahesson, Amminadabs Søn.
c. 1, 7.
15. Og over Isaschars Børns Stammes
Hær var Nethaneel, Zuars Søn.
16. Og over Sebulons Børns Stam-
mes Hær var Eliab, Helons Søn.
17. Og Tabernaklet blev nedtaget; og
Gersons Børn og Merari Børn reiste,
som bare Tabernaklet. c. 4, 24. 29. 31.
18. Dernæst reiste Banneret for Rubens
Leir, med deres Hær; og over hans Hær
var Elizur, Schedeurs Søn. c. 2, 10.
19. Og over Simeons Børns Stammes
Hær var Schelumiel, Zuri-Saddai Søn.

20. Og over Gads Borns Stammes
Hær var Eliasaph, Deuels Søn.
21. Saa reiste Kahathiterne, som bare
Helligdommen; og de (andre) opreiste
Tabernaklet, indtil de kom. c. 4, 15 fgg.
22 Dernæst reiste Banneret for Ephra-
ims Borns Leir, med deres Hære; og over
hans Hær var Elisama, Ammihuds Søn.
c. 2, 18.
23. Og over Manasse Borns Stammes
Hær var Gamliel, Pedazurs Søn.
24. Og over BenJamins Borns Stam-
mes Hær var Abidan, Gideoni Søn.
25. Dernæst reiste Banneret for Dans
Borns Leir, som sluttede alle Leirene med
deres Hære; og over hans Hær var Ahi-
eser, Ammi Saddai Søn. c. 2, 25.
Jos. 6, 13.
26. Og over Asers Borns Stammes
Hær var Pagiel, Ocrans Søn.
27. Og over Naphthali Borns Stam-
mes Hær var Ahira, Enans Søn.
28. Denne var Israels Borns Reises
(Orden), efter deres Hære, naar de reiste.
29. Og Mose havde sagt til Hobab,
Reguels den Midianiters, Mose Svogers,
Søn: vi reise til det Sted hvorom HErren
sagde: jeg vil give eder det; saa gaae
nu med os, saa vil vi gjøre vel imod dig,
fordi HErren haver talt godt over Israel.
2 Mos. 18, 1. c. 2, 18. c. 3, 1.
30. Og han sagde til ham: jeg vil ikke
gaae (med eder), men jeg vil gaae til mit
Land og til min Slægt.
31. Og han sagde: Kjære, forlad os
ikke; thi efterdi du veed, hvorledes vi skal
leire os i Orken, saa skal du (fremdeles)
være vore Oine.
32. Og, naar du gaaer med os, da skal
det skee, at det samme Gode, hvorudi HEr-
ren vil gjøre vel imod os, (deri) vil vi
gjøre vel imod dig.
33. Saa reiste de fra HErrens Bjerg tre
Dages Reise, og HErrens Pagtes Ark
drog for deres Ansigt (samme) tre Dages
Reise, at opsøge for dem Hvile-(Stedet).
5 Mos. 31, 8.
34. Og HErrens Sky var over dem om
Dagen, naar de reiste af Leiren.
35. Og det skede, naar Arken reiste, da
sagde Mose: HErre, staae op, saa skal dine
Fiender adspredes, og de, som dig hade,
skal flye fra dit Ansigt. 2 Kron. 6, 41.
Ps. 68, 2. Ps. 132, 8.
36. Og naar de hvilede, sagde han: kom
tilbage, HErre! til Israels ti tusinde
(Gange) tusinde.

11. Capitel.

HErren straffer det murrende Folk, 1-3. De ere begjerlige efter Kjød, tiedes ved Man, som her beskrives, 4-9. Mose beklager sig for HErren, 10-15. HErren byder ham at tage 70 Ældste til sig og samle Folket, saa vil han give dem Kjød; Mose er tvivlende i Troen, dog irettesat, 16-24. HErren giver sin Aand over de 70 Ældste, de prophetere, 25-29. Giver Folket Vagteler, og straffer dem; Folket reiser videre frem, 30-35.

1. Og det skede, der Folket murrede, da
var det mishageligt for HErrens Øren;
og HErren hørte det, og hans Vrede op-
tændtes, og HErrens Ild brændte iblandt
dem, og fortærede (en Deel) af det Yderste
i Leiren. 5 Mos. 9, 22. 3 Mos. 10, 2.
2 Kong. 1, 10.
2. Da raabte Folket til Mose; og Mose
bad til HErren, saa blev Ilden dæmpet.
Am. 7, 5.
3. Og han kaldte det samme Steds
Navn Tabeera; thi HErrens Ild brændte
iblandt dem.
4. Og det menige Folk, som var midt
iblandt dem, fik stor Begjerlighed, derfor
begyndte ogsaa Israels Børn igjen at
græde, og sagde: hvo vil give os Kjød at
æde? 2 Mos. 16, 3. Ps. 106, 14.
1 Cor. 10, 6.
5. Vi komme ihu den Fisk, som vi aade
for intet i Egypten, Græs-Karrene, og
Melonerne, og Løgene, og Rødløgene, og
Hvidløgene.
6. Men nu borttørres vort Liv; (thi her
er) slet intet, uden det Man for vore
Oine.
7. Men det Man var som Coriander-
frø; og dets Farve var, ligesom Bdel-
lions Farve. 2 Mos. 16, 14. Ps. 78, 24.
8. Folket de løbe hid og did, og sankede,
og malede det i Møllerne, eller stødte det
i Morteren, og kogte det i Potten, og
gjorde deraf Kager; og dets Smag var
som Oliesaftens Smag.
9. Og naar Duggen faldt over Leiren
om Natten, da faldt Man ned derpaa.
10. Og Mose hørte Folket græde
iblandt deres Slægter, hver i sit Pauluns
Dør; og HErrens Vrede optændtes saare,
ogsaa var det ondt for Mose Oine.
2 Mos. 32, 10.
11. Og Mose sagde til HErren: hvi
gjorde du (saa) ilde ved din Tjener? og
hvi finder jeg ikke Naade for dine Oine, at
du lægger alt dette Folks Byrde paa mig?
12. Mon jeg, jeg haver undfanget alt
dette Folk? mon jeg haver født det? at
du skulde sige til mig: bær det i din Favn,

m en Fosterfader bærer et diende
., — ind i det Land, som du haver
t dets Fædre. 5 Mos. 1, 31.
Hvorfra skal jeg (tage) Kjød, at give
ette Folk? thi de græde for mig, og
giv os Kjød, at vi kunne æde.
Jeg, jeg kan ikke for mig alene bære
ette Folk; thi det er mig for svart.
Og vil du saa gjøre ved mig, da
mig (heller) ihjel, dersom jeg haver
et Naade for dine Øine; og lad mig
re paa min Ulykke.
Og HErren sagde til Mose: for-
e mig halvfjerdsindstyve Mænd af
ls Ældste, hvilke du veed, at de ere
ts Ældste og dets Fogeder; og du
age dem hen til Forsamlingens Pau-
og der skal de fremstille sig med dig.
2 Mos. 18, 21. 5 Mos. 16, 18.
Og jeg vil komme ned, og tale der
dig, og jeg vil tage af den Aand, som
a dig, og lægge paa dem, at de skal
paa Folkets Byrde med dig, og du
kke for dig alene bære (den).
. 12, 4. 2 Mos. 18, 25. 26. 5 Mos. 1, 15.
Og til Folket skal du sige: helliger
til i Morgen, saa skal I æde Kjød;
I have grædt for HErrens Øren, og
: hvo vil give os Kjød at æde? thi
il os vel i Ægypten; derfor vil HEr-
ive eder Kjød, at I skal æde.
2 Mos. 19, 10.
I skal ikke æde een Dag, og ei to
, og ei fem Dage, og ei ti Dage, og
e Dage (alene);
(Men) en Maaneds Dage, indtil at
aaer ud af eders Næse, og er eder til
ly; fordi I have forkastet HErren,
er midt iblandt eder, og have grædt
ans Ansigt, og sagt: hvortil ere vi
agne af Ægypten? c. 21, 5.
Og Mose sagde: sex hundrede tu-
Mænd til Fods er dette Folk, som
midt iblandt; og du, du siger: jeg
ve dem Kjød, at de skal æde en (heel)
neds Dage.
Mon der skal slagtes smaat Qvæg,
rt Qvæg for dem, at der kan findes
til dem? monne alle Fiskene i Ha-
alle samles til dem, at der kan findes
til dem? Joh. 6, 7.
Og HErren sagde til Mose: monne
Errens Haand være forkortet? nu
a see, om mit Ord skal vederfares
ller ei. Es. 50, 2. c. 59, 1.
1 Mos. 18, 11.

24. Og Mose gik ud, og talede HErrens Ord til Folket, og han samlede halvfjerdsindstyve Mænd af Folkets Ældste, og stillede dem rundt omkring Paulunet.

25. Da kom HErren ned i Skyen, og talede til ham, og han tog af den Aand, som var paa ham, og lagde paa de halvfjerdsindstyve ældste Mænd; og det skede, der Aanden hvilede paa dem, da prophecterede de, men de gjorde det ikke mere.
c. 12, 5. c. 14, 10. c. 11, 17. Es. 11, 2.
1 Sam. 10, 5. 6. Joel 3, 1. Ap. 2, 11.

26. Men der vare to Mænd blevne tilovers i Leiren, den eenes Navn var Eldad, og den andens Navn Medad, og Aanden hvilede paa dem, thi de vare iblandt de Skrevne, men de vare (dog) ikke udgangne til Paulunet, og de propheterede i Leiren.

27. Da løb en Dreng, og gav Mose tilkjende og sagde: Eldad og Medad prophetere i Leiren. Marc. 9, 38. 39.

28. Da svarede Josva, Nuns Søn, Mose Tjener, af hans Udvalgte, og sagde: min Herre, Mose! forhindre dem. c. 13, 8. 16.
2 Mos. 24, 13.

29. Men Mose sagde til ham: er du nidkjær for mig? gid alt HErrens Folk vare Propheter, og HErren vilde give sin Aand over dem!

30. Og Mose forføiede sig til Leiren, (ja) han, og de Ældste af Israel.

31. Da foer der et Veir ud fra HErren, og førte Vagteler fra Havet, og strøede (dem) over Leiren, her ved en Dags Reise, og der ved en Dags Reise (langt), trindt omkring Leiren, og ved to Alen (høit) over Jorden. 2 Mos. 16, 13 ꝛc.

32. Da stod Folket op den samme ganske Dag, og den ganske Nat, og den anden ganske Dag, og de sankede Vagteler; hvo mindst havde, havde sanket ti Homer; og de bredte dem flux ud trindt omkring Leiren.

33. Der Kjødet var endnu imellem Tænderne paa dem, for det blev aldeles fortæret, da optændtes HErrens Vrede imod Folket, og HErren slog paa Folket med en saare stor Plage. Ps. 78, 30. 31.

34. Og man kaldte det samme Steds Navn Kibroth-hattaava; fordi man begrov der Folket, dem, som havde været begjerlige.

35. Fra Kibroth-hattaava reiste Folket til Hazeroth; og de vare i Hazeroth (nogen Tid.) c. 33, 16. 17.

12. Capitel.

Maria og Aaron knurre imod Mose, som er meget sagtmodig, 1-3. HErren straffer dem derfor; Maria bliver spedalsk, 4-10. Aaron beder for hende til Mose, og Mose til HErren; HErren helbreder hende, saa hun efter syv Dage igjen annammes i Leiren; derefter komme de til Paran, 11-16.

1. Og Maria og Aaron talede imod Mose, for den Hustrues Skyld, den af Morland, som han havde taget; thi han havde taget en morlandsk Hustru.
2 Mos. 2, 16.

2. Og de sagde: taler HErren ikkun alene ved Mose? mon han ikke ogsaa taler ved os? og HErren hørte det.

3. Men den Mand Mose var saare sagtmodig, frem for alle Mennesker paa Jorderige.

4. Og HErren sagde hasteligen til Mose og til Aaron og til Maria: gaaer ud, I tre, til Forsamlingens Paulun; og de tre gik ud.

5. Da kom HErren ned i en Skystøtte, og stod i Paulunets Dør; og han kaldte ad Aaron og Maria, og de gik begge ud.
c. 14, 10. c. 16, 19. 42.

6. Og han sagde: Kjære hører mine Ord: dersom nogen er eders Prophet, vil jeg HErren give mig tilkjende for ham i et Syn, i en Drøm vil jeg tale med ham.

7. Saa er ikke min Tjener Mose; han er trofast i mit ganske Huus. Ebr. 3, 2.

8. Jeg vil tale mundtligen med ham, og synligen, og ikke i mørk Tale, og han skal beskue HErrens Lignelse; thi frygtede I da ikke, at tale imod min Tjener, imod Mose? 2 Mos. 33, 11. Jer. 32, 4.

9. Og HErrens Vrede optændtes imod dem, og han gik bort. c. 11, 1. 10, 33.

10. Og Skyen veeg bort fra at være over Paulunet, og see, Maria var spedalsk som Snee, og Aaron vendte sig til Maria, og see, hun var spedalsk. 5 Mos. 24, 9.
2 Mos. 4, 6.

11. Og Aaron sagde til Mose: (hør) mig, min Herre, Kjære, læg ikke den Synd paa os, i hvilken vi have gjort daarligen, og i hvilken vi have syndet.

12. Kjære, lad hende ikke være som en Død, hvilken, naar han udkommer af sin Moders Liv, da er hans halve Kjød fortæret.

13. Da raabte Mose til HErren, og sagde: ak! Gud, helbred hende!

14. Og HErren sagde til Mose: om hendes Fader havde spyttet (hende haanligen) i hendes Ansigt, skulde hun da ikke beskjæmmes syv Dage? lad hende blive udelukket fra Leiren syv Dage, og derefter maa hun annammes. 3 Mos. 14, 8.
4 Mos. 5, 2. 3.

15. Og Maria blev udelukket fra Leiren syv Dage; og Folket reiste ikke, førend Maria blev annammet. v. 14.

16. Og derefter reiste Folket fra Hazeroth, og de leirede sig i den Ørk Paran.
c. 33, 18. c. 10, 12.

13. Capitel.

Mose udsender efter HErrens Befaling tolv Speidere til Canaans Land, een for hver Stamme, 1-20. De bespeide Landet, føre tilbage med sig af Landets bedste Frugt, men gjøre Folket forsagt, sigende, at de kunde ei indtage Landet; Caleb søger forgjeves at stille Folket tilfreds, 21-33.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:

2. Send Mænd for dig, at de bespeide det Land Canaan, hvilket jeg giver Israels Børn; I skal sende een Mand for (hver) sine Fædres Stamme, (ja) hver, som er Fyrste iblandt dem. c. 32, 8.
5 Mos. 1, 22.

3. Saa sendte Mose dem fra Parans Ørk, efter HErrens Mund alle de Mænd, der vare Hoveder for Israels Børn. v. 26.

4. Og disse ere deres Navne: for Rubens Stamme, Sammua Sacurs Søn.

5. For Simeons Stamme, Saphat Hori Søn.

6. For Juda Stamme, Caleb Jephunne Søn. Jos. 14, 7.

7. For Isaschars Stamme, Jigeal Josephs Søn.

8. For Ephraims Stamme, Hosea Nuns Søn. 1 Krøn. 7, 27.

9. For BenJamins Stamme, Palti Raphu Søn.

10. For Sebulons Stamme, Gaddiel Sodi Søn.

11. For Josephs Stamme, for Manasse Stamme, Gaddi Susi Søn.

12. For Dans Stamme, Ammiel Gemali Søn.

13. For Asers Stamme, Sethur Michaels Søn.

14. For Naphthali Stamme, Nahbi Vophsi Søn.

15. For Gads Stamme, Geuel Machi Søn.

16. Disse ere Navnene paa de Mænd, som Mose sendte til at bespeide Landet; men Mose kaldte Hosea, Nuns Søn, Josva. c. 11, 28.

17. Og Mose sendte dem til at bespeide Canaans Land, og sagde til dem: drager

er herfra op i Sønden, og I skal gaae
op paa Bjergene.
18. Og I skal besee Landet, hvordan det
er, og det Folk, som der boer udi, om det er
stærkt eller svagt, om det er lidet eller meget;
19. Og hvad det er for et Land, som det
boer udi, om det er godt eller ondt; og hvad
det er for Stæder, som det boer udi, om
(det boer) i Leire, eller i Befæstninger;
20. Og hvad det er for et Land, om det
er fedt eller magert, om der er Træer udi
eller ei; og I skal være frimodige, og tage
af Landets Frugt; men det var paa den
Tid, da Viindruerne vare først modne.
21. Og de gik op, og bespeidede Landet;
fra Zins Ørk indtil Rehob, til man kommer
til Hamath.
22. Derefter gik de op i Sønden, og kom
til Hebron, og der vare Ahiman, Sesai og
Talmai, de Anaks Børn; men Hebron
var bygget syv Aar forend Zoan i Ægypten.
5 Mos. 1, 28. 1 Mos. 13, 18.
Ps. 78, 12.
23. Og de kom indtil Escols Bæk, og
afskare der en Viinqvist, og en Viindrueklase,
og de bare den to paa en Stang; og
af Granat-Æblerne, og af Figenerne.
5 Mos. 1, 25.
24. Det samme Sted kaldte man Escols
Bæk, for den Klases Skyld, som Israels
Børn afskare der.
25. Og de vendte tilbage, fra at bespeide
Landet, der fyrretyve Dage vare til Ende.
c. 14, 34.
26. Og de gik, og kom til Mose og til
Aaron, og til al Israels Børns Menighed,
til Parans Ørk, til Kades, og de
bragte dem og al Menigheden Svar igjen,
og de lode dem see Landets Frugt.
27. Og de fortalte ham, og sagde: vi
kom til Landet, som du sendte os til; og
det samme flyder endogsaa med Melk og
Honning, og denne er Frugten deraf.
2 Mos. 3, 8. 17. c. 13, 5 rc.
28. Men dog er det et stærkt Folk, som
boer i Landet; og Stæderne ere faste, (og)
saare store, ja ogsaa have vi seet Anaks
Børn der.
29. Amalek boer Sønden i Landet; og
Hethiten og Jebusiten og Amoriten boer
paa Bjerget, og Cananiten boer hos Havet,
og hos Jordanens Bredde.
30. Men Caleb stillede Folket for Mose,
og sagde: lader os dog gaae op, og indtage
det til Eiendom, thi vi kan letteligen
overmægtige os det. c. 14, 6 rc.
31. Men de Mænd, som vare dragne op
med ham, sagde: vi formaae ikke at drage
op mod det Folk; thi de ere stærkere end vi.
32. Og de udførte ondt Rygte om Landet,
hvilket de havde bespeidet, for Israels
Børn, og sagde: det Land, som vi gik
igjennem, at bespeide det, det er et Land,
som fortærer sine Indbyggere, og alt det
Folk, som vi saae deri, ere høie Folk.
4 Mos. 14, 37.
33. Og vi saae der Kjæmperne, Anaks
Børn af Kjæmperne, og vi vare for vore
Øine, som Græshopper, og vi vare ligesaa
for deres Øine. 5 Mos. 9, 2.

14. Capitel.

Menigheden knurrer imod Mose og Aaron; da nu de, tilligemed Josva og Caleb, vil overtale dem til Tro og Tillid til Gud, vil Folket stene dem, 1-10. HErren vil ødelægge det, og gjøre Mose til et større Folk; Mose beder for dem, 11-19. HErren bønhører ham, vil dog ikke lade nogen af de Knurrende komme ind i Landet, som vare over tyve Aar; Josva og Caleb skal komme derind; de skal blive 40 Aar i Ørken; de ti Speidere døe, 20-38. Folket sørger, vil nu drage did hen, Mose raader dem derfra, de drage dog hen, og blive slagne 39-45.

1. Da raabte al Menigheden høit, og
de udgave deres Røst; og Folket græd den
samme Nat. c. 21, 5. 5 Mos. 1, 27.
Ps. 106, 25.
2. Og alle Israels Børn knurrede imod
Mose og imod Aaron, og al Menigheden
sagde til dem: gid vi havde døet i Ægypti
Land! eller gid vi maatte døe i denne
Ørk! c. 16, 3. 42. c. 20, 2.
3. Og hvorfor fører HErren os til dette
Land, at (vi skulle) falde ved Sværdet, og
vore Hustruer og vore smaae Børn blive
til Rov? er det os ikke godt, at vende tilbage
til Ægypten? 2 Mos. 16, 3.
3 Mos. 26, 7. 17.
4. Og den ene sagde til den anden: lader
os sætte (os) en Hovedsmand, og
vende tilbage til Ægypten.
5. Men Mose og Aaron faldt ned paa
deres Ansigt, for Israels Børns ganske
Menigheds Forsamlings Ansigt.
6. Og Josva, Nuns Søn, og Caleb,
Jephunne Søn, af dem, der havde bespeidet
Landet, de reve deres Klæder.
c. 13, 30. Jos. 7, 6. Esr. 9, 3.
7. Og de sagde til al Israels Børns
Menighed, sigende: det Land, som vi
vandrede igjennem, til at bespeide det, er
et saare meget godt Land.
8. Dersom HErren haver Behagelighed
til os, da fører han os ind i dette Land,

og giver os det; et Land, som flyder med Melk og Honning. 2 Mos. 3, 8. 17. c. 13, 5.

9. Aleneste værer I ikke gjenstridige imod HErren, og I, frygter ikke for Folket i det Land, thi vi vil æde dem; deres Beskjærmelse er veget fra dem, HErren er med os, frygter ikke for dem. 5 Mos. 20, 3. c. 31, 17. Ps. 56, 5.

10. Da sagde den ganske Menighed, at man skulde stene dem med Stene; da blev HErrens Herlighed seet i Forsamlingens Paulun for alle Israels Børn.
3 Mos. 17, 4. 4 Mos. 12, 5. c. 16, 19.

11. Og HErren sagde til Mose: Hvor længe skal dette Folk opirre mig? og hvor længe ville de ikke troe paa mig, ved alle de Tegn, som jeg haver gjort midt iblandt dem?

12. Jeg vil slaae dem med Pestilentse, og udrydde dem; og jeg vil gjøre dig til et større og stærkere Folk, end dette er.
2 Mos. 32, 10.

13. Da sagde Mose til HErren: saa høre Ægypterne det; thi du haver opført dette Folk med din Kraft midt ud af dem. 2 Mos. 32, 11. 12. Ps. 106, 23.

14. Og de skal sige til dette Lands Indbyggere, — naar de høre, at du, HErre, er midt iblandt dette Folk, for hvilket du, HErre, sees øiensynligen, og din Sky staaer over dem, og du gaaer for deres Ansigt i en Skystøtte om Dagen, og en Ildstøtte om Natten; 2 Mos. 13, 21.
c. 40, 38.

15. Og du slaaer dette Folk ihjel, som een Mand, — da skal Hedningerne tale, naar de høre det Rygte om dig, og sige:
Dom. 6, 16.

16. Fordi HErren ikke formaaede at føre dette Folk i det Land, som han havde svoret dem, derfor har han slagtet dem i Ørken. 5 Mos. 9, 28. Ez. 20, 14.

17. Og nu, Kjære, lad HErrens Kraft blive stor, saasom du haver talet og sagt:
Matth. 22, 29.

18. HErren er langmodig, og af megen Miskundhed, som forlader Misgjerning og Overtrædelse, og som aldeles ikke skal holde (den Skyldige) for uskyldig at være, som hjemsøger Fædrenes Misgjerninger paa Børnene, paa dem i tredie, og paa dem i fjerde (Led). 2 Mos. 34, 6. Ps. 88, 5. 15.
2 Mos. 20, 5.

19 Kjære, forlad dette Folks Misgjerning, efter din store Miskundhed, og ligesom du haver tilgivet dette Folk, fra Ægypten og hidindtil. 2 Mos. 32, 12.
5 Mos. 9, 26.

20. Og HErren sagde: Jeg haver forladt det, efter dit Ord. 2 Sam. 12, 13.

21. Men sandeligen, saa sandt som jeg lever, da skal alt Landet opfyldes med HErrens Herlighed. Es. 6, 3.

22. Thi alle de Mænd, som have seet min Herlighed og mine Tegn, som jeg gjorde, i Ægypten og i Ørken, og have nu fristet mig tre Gange, og ikke hørt paa min Røst:

23. De skal ikke see det Land, som jeg haver svoret deres Fædre; ja ingen af dem, som have opirret mig, skal see det.
c. 26, 65. 5 Mos. 1, 35. Ps. 95, 11.

24. Men min Tjener Caleb, fordi at der er en anden Aand med ham, og han haver fuldkommeligen efterfulgt mig, derfor vil jeg føre ham til det Land, der han var kommen hen, og hans Sæd skal eie det.
Jos. 14, 6. 9.

25. Men Amalekiten og Cananiten boer i Dalen; vender tilbage i Morgen, og reiser i Ørken, paa Veien til det røde Hav.

26. Og HErren talede til Mose og Aaron, og sagde:

27. Hvor længe (skal jeg see) til denne onde Menighed, dem, som knurre imod mig? jeg haver hørt Israels Børns megen Knur, som de knurre imod mig.
5 Mos. 1, 27. Ps. 106, 25.

28. Siig til dem: saa sandt som jeg lever, siger HErren, ligesom I have talet for mine Øren, saaledes vil jeg gjøre ved eder.

29. Eders døde Kroppe skal falde i denne Ørk, og alle eders Talte efter al eders Tal, fra tyve Aar gamle og derover, I som have knurret imod mig. Ps. 106, 16.
4 Mos. 1, 45. 46.

30. I skal ikke komme i det Land, om hvilket jeg haver opløftet min Haand, (og svoret) at lade eder boe deri, undtagen Caleb, Jephunne Søn, og Josva, Nuns Søn. 1 Mos. 14, 22. 4 Mos. 26, 65.
c. 32, 12.

31. Og eders smaae Børn, om hvilke I sagde, de skulle blive til Rov, ja dem vil jeg føre derind, at de skal kjende det Land, som I have foragtet. 5 Mos. 1, 39.

32. Men eders døde Kroppe, de skal falde i denne Ørk. v. 29.

33. Og eders Børn skal være Hyrder i Ørken fyrretyve Aar, at bære eders Horerie, indtil eders døde Kroppe faae Ende i denne Ørk. Ps. 95, 10. 11 Ez. 4, 6.
Ebr. 3, 17.

34. Efter de Dages Tal, i hvilke I have

det Landet, (som vare) fyrretyve
et Aar for hver Dag, skal I bære
Misgjerninger fyrretyve Aar, og I
rnemme min Afvendelse. v. 42. 43.
Jer. 2, 19.
Jeg HErren haver sagt: jeg vil vis-
i gjøre dette ved al denne onde
ghed, som haver forsamlet sig imod
de skal faae Ende i denne Ørk, og
r. Ez. 5, 17.
Og de Mænd, som Mose havde
til at bespeide Landet, og som vare
igjen, og kom al Menigheden til
irre imod ham, idet de udføre ondt
om Landet,
Ja de Mænd, som havde udført
Rygte om Landet, de døde i den
for HErrens Ansigt. c. 13, 32.
1 Kor. 10, 10. Jud. v. 5.
Men Josva, Nuns Søn, og Caleb,
unne Søn, de bleve levende, af de
e Mænd, som vare gangne til at
de Landet. v. 6. 30.
Og Mose talede disse Ord til alle
ls Børn; da sørgede Folket saare.
5 Mos. 1, 41.
Og om Morgenen stode de tidlig op,
k op oven paa Bjerget, og sagde: see,
r vi, og vi vil drage op til det Sted,
HErren haver talet om, thi vi have
t. 1 Sam. 7, 6. c. 12, 10. Ps. 106, 6.
Men Mose sagde: hvorfor over-
I HErrens Befaling? og det skal
ikkes. 2 Kron. 13, 12. Jer. 2, 37.
Drager ikke op, thi HErren er ikke
iblandt eder; at I ikke skulle blive
for eders Fienders Ansigt.
Thi Amalekiterne og Cananiterne
r for eders Ansigt, og I skal falde ved
det; thi, fordi I have vendt eder
e fra HErren, da skal HErren ikke
med eder. 3 Mos. 26, 17.
Men de formastede sig hovmodeli-
ll, at drage op ovenpaa Bjerget;
HErrens Pagtes Ark og Mose, de
ikke midt ud af Leiren. 5 Mos. 1, 43.
Da kom Amalekiten og Cananiten
om boede paa det samme Bjerg, og
ge dem, og sønderknusede dem, ind-
rma. c. 21, 3.

15. Capitel.

aiver Love om Mad-Offer og Drik-Offer, som
føies til ethvert Offer, 1-16. Om Førstegrø-
Offer, 17-21. Om Synd-Offere for uvitter-
Synder, for den hele Menighed, eller for en
n; men ei for modvillige Synder, 22-31. En
modvillig Sabbats-Overtræder stenes, 32-36. Is-
raels Børn skal lade gjøre Trævler paa deres Klæ-
ger, for at erindre sig derved HErrens Bud, 37-41.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:
2. Tael til Israels Børn, og du skal sige
til dem: naar I komme til det Land, som
I skal boe udi, hvilket jeg vil give eder,
3. Og I ville gjøre HErren et Ild-Offer,
Brænd-Offer, eller Slagt-Offer, forme-
delst et synderligt Løfte, eller som et fri-
villigt (Offer), eller paa eders bestemte
Tider, for at gjøre for HErren en behage-
lig Lugt, af stort Qvæg eller smaat Qvæg:
3 Mos. 7, 16. 2 Mos. 29, 18.
4. Da skal den, som offrer sit Offer, offre
til HErren: et Mad-Offer af en tiende
Part Meel, blandet med en fjerde Part af
en Hin Olie. 3 Mos. 14, 10. c. 2, 15.
5. Og en fjerde Part af en Hin Viin til
et Drik-Offer skal du berede, tilligemed
Brænd-Offeret, eller til Slagt-Offeret, til
eet Lam.
6. Eller til en Væder skal du lave Mad-
Offer af tvende tiende Parter Meel, blan-
det med en tredie Part af en Hin Olie.
7. Og Viin til et Drik-Offer, en tredie
Part af en Hin, skal du offre til en beha-
gelig Lugt for HErren.
8. Og naar du vil lave en ung Stud
til et Brænd-Offer, eller Slagt-Offer, for
at gjøre et synderligt Løfte, eller et Tak-
Offer for HErren:
9. Da skal man offre tilligemed den unge
Stud Mad-Offer, tre tiende Parter Meel,
blandet med en halv Hin Olie.
10. Og du skal offre Viin til Drik-Offe-
ret, en halv Hin; (det er) et Ild-Offer
en behagelig Lugt for HErren.
11. Paa denne (Maade) skal det skee
med en Oxe, eller med en Væder, eller med
et Lam af Faarene eller af Gederne.
12. Efter det Tal, som I skal lave, skal
I lave det paa denne (Maade) for eet
(hvert) efter deres Tal.
13. Hver Indfødt skal gjøre disse Ting
paa denne (Maade), for at offre et Ild-
Offer, en behagelig Lugt for HErren.
3 Mos. 1, 17. c. 2, 9.
14. Og om en Fremmed er fremmed hos
eder, eller den, som er midt iblandt eder,
hos eders Efterkommere, og vil gjøre et
Ild-Offer, en behagelig Lugt for HErren,
skal han gjøre, ligesom I skal gjøre.
15. (Du) Menighed, der skal være een
Skik for eder og for den Fremmede, som
er fremmed (hos eder); det er en evig

Skik hos eders Efterkommere: som det er
for eder, saa skal det være for den Frem-
mede, for HErrens Ansigt. 2 Mos. 12, 49.
3 Mos. 24, 22. 4 Mos. 9, 14.
16. Een Lov og een Ret skal være for
eder og for den Fremmede, som er frem-
med hos eder.
17. Og HErren talede til Mose, og sagde:
18. Tael til Israels Børn, og du skal
sige til dem: naar I komme i det Land,
derhen, som jeg vil føre eder,
19. Da skal det skee, naar I æde af Lan-
dets Brød, skal I opløfte en Opløftelse for
HErren. 2 Mos. 23, 16. 19.
5 Mos. 8, 10.
20. Det første af eders Deie, nemlig en
Kage, skal I opløfte til en Opløftelse;
ligesom Opløftelsen af Laden, saaledes
skal I opløfte den. 3 Mos. 23, 10. 11.
21. Af det første af eders Deie skal I
give HErren en Opløftelse, hos eders Ef-
terkommere.
22. Og naar I forsee eder, og ikke gjøre
alle disse Bud, som HErren haver talet
til Mose, 3 Mos. 4, 2. 13.
23. Alt det, som HErren haver budet
eder formedelst Mose, fra den Dag af, som
HErren haver befalet det, og derefter, hos
eders Efterkommere:
24. Da skal det skee, om noget (er skjult)
for Menighedens Oine, (og) er gjort af
Vanvittighed, da skal den ganske Menig-
hed berede een ung Stud til Brænd-Offer,
til en behagelig Lugt for HErren, og dens
Mad-Offer, og dens Drik-Offer, som det
sig bør, og een Gedebuk til Synd-Offer.
3 Mos. 4, 13.
25. Saa skal Præsten gjøre Forligelse
for al Israels Menighed, saa bliver det
dem forladt; thi det er en Vanvittighed,
og de skal føre deres Offer frem til et Ild-
Offer for HErren, og deres Synd-Offer
for HErrens Ansigt, for deres Vanvittighed.
26. Saa bliver det al Israels Børns
Menighed forladt, og den Fremmede, som
er fremmed midt iblandt dem, efterdi (det
er vederfaret) det ganske Folk af Vanvit-
tighed.
27. Men naar en Person synder af Van-
vittighed, da skal han offre en aargammel
Geed til et Synd-Offer. 3 Mos. 4, 27.
28. Og Præsten skal gjøre Forligelse for
den Person, som haver forseet sig, idet han
syndede af Vanvittighed for HErrens An-
sigt, at gjøre Forligelse for ham, saa bli-
ver det ham forladt.
29. For den Indfødte iblandt Israels
Børn, og for den Fremmede, som er frem-
med midt iblandt dem, for eder skal være
een Lov, for den, som gjør (noget) af
Vanvittighed. v. 15. 16.
30. Men den Person, som gjør (noget)
af Trodsighed, være sig af Indfødt eller af
Fremmed, den haver forhaanet HErren,
og den samme Person skal udryddes midt
udaf sit Folk.
31. Thi han har foragtet HErrens Ord,
og gjort hans Bud til intet; den samme
Person skal aldeles udryddes, hans Mis-
gjerning skal være paa ham.
32. Og Israels Børn vare i Ørken, og
de fandt en Mand, som sankede Træe op
paa en Sabbats-Dag. 2 Mos. 16, 27.
c. 20, 8.
33. Og de, som fandt ham sanke Træe,
førte ham frem til Mose og til Aaron og
til al Menigheden.
34. Og de satte ham i Forvaring; thi
det var ikke forklaret, hvad der skulde gjøres
ved ham. 3 Mos. 24, 12. 4 Mos. 9, 8.
35. Og HErren sagde til Mose: den
Mand skal visseligen dødes; den ganske
Menighed skal stene ham med Stene, uden
for Leiren.
36. Da førte al Menigheden ham ud,
uden for Leiren, og de stenede ham med
Stene, og han døde; saasom HErren
havde befalet Mose. Jos. 7, 25.
37. Og HErren talede til Mose, og sagde:
38. Tael til Israels Børn, og du skal
sige til dem, at de skal gjøre sig Trævler
paa Fligene af deres Klæder, hos deres
Efterkommere, og de skal sætte en blaa
Snor over samme Trævler paa Fligen.
5 Mos. 6, 8. c. 22, 12. Matth. 23, 5.
39. Og den skal være eder paa samme
Trævler, og I skal see den, og ihukomme
alle HErrens Bud, og gjøre dem; og I
skal ikke opsøge (noget) efter eders (eget)
Hjerte og efter eders Oine, efter hvilke I
bedrive Hoer:
40. Paa det I skal ihukomme og gjøre
alle mine Bud; og I skal være hellige for
eders Gud.
41. Jeg er HErren eders Gud, som haver
udført eder af Egypti Land, for at være
eder en Gud; jeg er HErren, eders Gud.
2 Mos. 20, 2. 1 Mos. 17, 7.

16. Capitel.

Korah, Dathan og Abiram og 250 af de Ypper-
ste iblandt Folket sætte sig op imod Mose, for
Præstedømmets Skyld, foragte Mose Erindring og

varsel, og understaae sig til at gjøre Røgelse for
Herren rc., 1-19. HErren vil ødelægge den hele
enighed, men da Mose beder for Folket, saa lader
n Jorden opsluge Korah og hans Selskab levende,
de 250 Mænd fortæres af Ild, 20-35. Deres
øgelsekar skal gjemmes til en Ihukommelse, 36-
Folket knurrer atter, 14,700 omkomme, Aaron
ker Plagen, 45-50.

Og Korah, Jizehars Søn, Kahaths,
i Søns, Søn, tog (til sig) baade Da-
n og Abiram, Eliabs Sønner, og On,
lets Søn, Rubens Søn. c. 26, 9.
Jud. v. 11.
Og de stode op for Mose Ansigt, og
hundrede og halvtredsindstyve Mænd
Israels Børn, Menighedens Fyrster,
nævnte af Forsamlingen, navnkundige
nd. c. 1, 16. c. 26, 9.
Og de samledes imod Mose og imod
ron, og de sagde til dem: I gjøre for-
get af det; thi den ganske Menighed er
ammen hellig, og HErren er midt
andt dem, og hvi ophøie I eder over
Errens Menighed? c. 20, 2.
Der Mose det hørte, da faldt han paa
Ansigt. c. 14, 5.
Og han sagde til Korah og alt hans
elskab, sigende: i Morgen skal HErren
ve tilkjende, hvo hans er, og den, som
llig er, og den, han skal lade komme nær
sig; og hvilken han udvælger, den skal
n lade komme nær til sig. c. 17, 5.
Gjører dette: tager eder Ild-Kar,
rah og alt hans Selskab!
Og lægger Ild i dem, og lægger Rø-
lse paa dem, for HErrens Ansigt i Mor-
n; og det skal skee, hvilken Mand HErren
vælger, den er hellig; I (gjøre for) me-
t deraf, Levi Børn! v. 3. Ez. 44, 6.
Og Mose sagde til Korah: Kjære,
rer, Levi Børn:
Er det eder for lidet, at Israels Gud
ver afskilt eder fra Israels Menighed,
lade eder komme nær til sig til at betjene
Errens Tabernakels Tjeneste, og til at
ae for Menighedens Ansigt, at tjene
m? c. 3, 6 rc.
10. Og han haver ladet dig komme nær
l, og alle dine Brødre, Levi Børn med
g; og I søge ogsaa Præstedømmet.
11. Derfor er du og alt dit Selskab, de
m ere forsamlede, imod HErren; og
aron, hvad er han, at I knurre imod
am? Ordsp. 24, 21. 22. 2 Mos. 16, 7.
12. Og Mose sendte hen, at kalde ad
athan, og ad Abiram, Eliabs Sønner;
g de sagde: vi komme ikke op.

13. Er det for lidet, at du haver opført
os af et Land, som flyder med Melk og
Honning, for at lade os døe i Ørken? thi
du vil ogsaa aldeles tiltage dig selv Her-
redømmet over os.
14. Ja du haver ikke ført os ind i et Land,
som flyder med Melk og Honning, eller gi-
vet os Agre og Viingaarde til Arv; vil du
grave Øinene ud paa disse Mænd? vi vil
ikke komme op. 2 Mos. 3, 8. 17. 4 Mos. 13, 27.
15. Da blev Mose saare vred, og sagde
til HErren: vend dig ikke til deres Mad-Of-
fer; jeg haver ikke taget eet Asen fra dem, og
jeg haver ikke gjort Een ondt iblandt dem.
2 Mos. 32, 19. 1 Sam. 12, 3.
16. Og Mose sagde til Korah: du, og
dit ganske Selskab være for HErrens An-
sigt i Morgen, (ja) du, og de, og Aaron.
17. Og tager hver sit Ildkar, og lægger
Røgelse paa dem, og hver føre sit Ildkar
nær til for HErrens Ansigt, to hundrede
og halvtredsindstyve Ildkar, og du og
Aaron, hver sit Ildkar.
18. Og de toge hver sit Ildkar, og lagde
Ild i dem, og lagde Røgelse paa dem; og
de stode for Forsamlingens Pauluns Dør,
og Mose og Aaron med.
19. Og Korah samlede den ganske Me-
nighed imod dem, til Forsamlingens Pau-
luns Dør; men HErrens Herlighed blev seet
for den ganske Menighed. c. 12, 5. c. 14, 10.
20. Og HErren talede til Mose og til
Aaron, og sagde:
21. Frastiller eder midt udaf denne Me-
nighed; saa vil jeg gjøre Ende med dem,
som i et Øieblik. v. 45
22. Men de faldt ned paa deres Ansigter,
og sagde: Gud! som er alt Kjøds Aan-
ders Gud: om den ene Mand vilde synde,
vilde du derfor blive vred paa al Menig-
heden? c. 27, 16. Job 12, 10. 2 Sam. 24, 17.
23. Og HErren talede til Mose, og sagde:
24. Tael til Menigheden, og sig: gaaer
op trindt omkring, fra Korahs, Dathans
og Abirams Bolig.
25. Og Mose stod op, og gik til Dathan
og Abiram; og de Ældste af Israel gik
efter ham.
26. Og han talede til Menigheden, og
sagde: Kjære, viger fra disse ugudelige
Mænds Pauluner, og rører ikke ved noget
af det, som dem hører til, at I ikke skal om-
komme i alle eders Synder.
2 Cor. 6, 17. Aab. 18, 4.
27. Og de gik op fra Korahs, Dathans
og Abirams Bolig, trindt omkring; men

Dathan og Abiram gik ud, og stod i deres Paulluners Dør, og deres Hustruer, og deres Sønner, og deres smaae Børn.

28. Og Mose sagde: derpaa skal I kjende, at HErren haver sendt mig at gjøre alle disse Gjerninger, (og) at de ikke ere af mit Hjerte: Joh. 5, 36.

29. Dersom disse døe, som alle Mennesker døe, eller hjemsøges, som alle Mennesker hjemsøges, da haver HErren ikke sendt mig. c. 27, 3.

30. Men dersom HErren skaber (noget) nyt, at Jorden oplader sin Mund og opsluger dem, og alt det de have, saa at de nedfare levende i Helvede, da skal I kjende, at disse Mænd have opirret HErren.

31. Og det skede, der han havde fuldendt at tale alle disse Ord, da revnede Jorden, som var under dem. c. 6, 10. 27, 3. 5 Mos. 11, 6. Ps. 106, 17.

32. Og Jorden aabnede sin Mund, og opslugede dem og deres Huse, og hvert Menneske, som var hos Korah, og alt Godset.

33. Og de, og alt det, de havde, fore levende ned i Helvede; og Jorden skjulte over dem, og de omkom midt af Menigheden. Ps. 63, 10.

34. Og al Israel, som var trindt omkring dem, flyede for deres Rost; thi de sagde: paa det at Jorden ikke opsluger os.

35. Og en Ild foer ud fra HErren, og fortærede de to hundrede og halvtredsindstyve Mænd, som offrede Røgelse. 3 Mos. 10, 1. 2.

36. Og HErren talede til Mose, og sagde:

37. Siig til Eleasar Arons Søn, Præsten, at han skal optage Ildkarrene af Branden, og udsprede Ilden bort, thi de ere hellige:

38. Nemlig deres Ildkar, som syndede imod deres Sjele, og man skal slaae dem i brede Plader, at beslaae Alteret med; thi de offrede dem for HErrens Ansigt, og de ere hellige, og de skal være Israels Børn til et Tegn. 1 Kong. 2, 23.

39. Saa tog Eleasar, Præsten, de Ildkar af Kobber, som de Opbrændte havde offret med, og slog dem ud til Plader, til at beslaae Alteret med,

40. Israels Børn til en Ihukommelse, paa det at ingen fremmed Mand, som er ikke af Arons Sæd, skal komme nær til, at gjøre Røg-Offer af Røgelse for HErrens Ansigt, og at han ikke skal blive som Korah, og som hans Selskab, eftersom HErren havde sagt ham formedelst Mose. c. 1, 51. c. 3, 30.

41. Men om anden Dagen knurrede al Israels Børns Menighed mod Mose og mod Aron, og sagde: I, I have slaget HErrens Folk ihjel. c. 14, 2. c. 20, 2.

42. Og det skede, der Menigheden samledes mod Mose og mod Aron, da vendte de sig til Forsamlingens Paulun, og see, Skyen skjulte det, og HErrens Herlighed blev seet. c. 12, 5. 2 Mos. 16, 10.

43. Og Mose og Aron kom foran Forsamlingens Paulun.

44. Og HErren talede til Mose, og sagde:

45. Forføier eder midt ud af denne Menighed, saa vil jeg gjøre Ende med dem, som i et Øieblik; og de faldt ned paa deres Ansigter.

46. Og Mose sagde til Aron: tag Ildkarret, og læg Ild (derpaa) af Alteret, og læg Røgelse derpaa, og gak hasteligen hen til Menigheden, og gjør Forligelse for dem; thi en (hastig) Vrede er udgangen fra HErrens Ansigt, Plagen er begyndt. 3 Mos. 1, 4.

47. Og Aron tog det, saasom Mose havde sagt, og løb hen midt iblandt Forsamlingen, og see, Plagen var begyndt iblandt Folket; saa gav han Røgelse (derpaa), og gjorde Forligelse for Folket.

48. Og han stod imellem de Døde, og imellem de Levende, og Plagen stilledes. Ps. 106, 30.

49. Men de, som døde i Plagen, vare fjorten tusinde og syv hundrede, foruden dem, som døde for Korahs Handels Skyld.

50. Og Aron kom til Mose igjen for Forsamlingens Pauluns Dør, og Plagen var stillet.

17. Capitel.

HErren stadfaster Arons Kald til hans Præstedømme ved et Mirakel med den blomstrende Kjep, 1-9. Den gjemmes til en Ihukommelse, 10. 11. Israels Børn blive noget ledes ydmygede og forskrækkede ved disse HErrens Domme og Tegn, 12. 13.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:

2. Tael til Israels Børn, og tag af dem en Kjep for hver Faders Huus, af alle deres Fyrster, for (deres) Fædres Huus, tolv Kjeppe; du skal skrive hver Mands Navn paa hans Kjep.

3. Og du skal skrive Arons Navn paa Levi Kjep; thi der skal være een Kjep for (hver) Øverste over deres Fædres Huus.

4. Og du skal lade dem blive i Forsamlingens Paulun lige for Vidnesbyrdet, der hvor jeg vil forsamles til eder. 2 Mos. 25, 22.

det skal skee, hvilken Mand jeg
r, hans Kjep skal blomstre; at jeg
e Israels Börns megen Knur
g, hvormed de knurre imod eder.
c. 16, 5. 7.
Mose sagde det til Israels Börn,
deres Fyrster gav ham for en
Fyrste en Kjep, efter deres Fædres
det er,) tolv Kjeppe; og Arons
: midt iblandt deres Kjeppe.
Mose lod Kjeppene blive for
Ansigt i Vidnesbyrdets Pau-

det skede om anden Dagen, da
e til Vidnesbyrdets Paulun, og
ons Kjep, for Levi Huus, havde
t; (ja) den havde baade udskudt
og fremført Blomster, og baaret
Mandler.
Mose bar alle Kjeppene ud fra
rens Ansigt, til alle Israels Börn;
aae (dem), og de toge hver sin

g HErren sagde til Mose: bær
Kjep ind igjen lige for Vidnesbyr-
Forvaring, til et Tegn imod de
ige Börn; og du skal gjøre en
a deres megen Knur imod mig, at
ikke døe. c. 20, 10.
g Mose gjorde det; ligesom HEr-
el ham, saaledes gjorde han.
2 Mos. 40, 16.
g Israels Börn sagde til Mose,
see, vi maae opgive Aanden, vi
e, vi omkomme allesammen.
hver, som kommer nær, den som
nær til HErrens Tabernakel, han
; mon vi da skulle faae Ende, og
Aanden? Es. 64, 11. Begr. 5, 22.

18. Capitel.

...skiller Aaron hans Embede, og taler om
...s Tjeneste ved Tabernaklet, 1-7. Forord-
...d Aaron og hans Sønner skal nyde til de-
...rholdning, 8-20. Leviterne skal have Tien-
...Israel for deres Tjeneste, 21-24. Hvoraf de
...Tienden til Præsterne, 25-32.

g HErren sagde til Aaron: du,
: Sønner, og din Faders Huus
g, I skal bære Helligdommens
ning; og du, og dine Sønner
, I skal bære eders Præstedømmes
ning. v. 20. 2 Mos. 4, 27.
fører ogsaa dine Brødre, Levi
e, din Faders Stamme nær til
med dig, og de skal føies til dig,
e dig; men du, og dine Sønner
med dig, skal være foran Vidnesbyrdets
Paulun. c. 3, 6 rc.
3. Og de skal tage vare paa din Vare-
tægt, og paa det ganske Pauluns Varetægt,
dog skal de ikke komme nær til Helligdom-
mens Redskaber, eller til Alteret, at ikke
baade de og I skal døe.
4. Men de skal føies til dig, og tage vare
paa Forsamlingens Pauluns Varetægt, i
al Paulunets Tjeneste; men en Fremmed
skal ikke holde sig nær til eder.
5. Saa tager vare paa Helligdommens
Varetægt, og paa Alterets Varetægt, at
der ikke skal være en (hastig) Vrede over
Israels Börn. c. 16, 46.
6. Og jeg, see, jeg haver taget eders
Brødre, Leviterne, midt udaf Israels Börn,
som ere givne eder til en Gave for HEr-
ren, til at betjene Forsamlingens Pau-
luns Tjeneste. c. 3, 12. 45.
7. Men du, og dine Sønner med dig,
skal tage vare paa eders Præstedømme, i
al den Gjerning, (som hører til) Alteret,
og indenfor Forhænget, og I skal tjene
(der); jeg giver (eder) eders Præstedøm-
me, som en Gaves Tjeneste, men den
Fremmede, som holder sig nær til, skal dø-
des. c. 1, 51. c. 3, 10. 38.
8. Og HErren sagde til Aaron: og jeg,
see, jeg haver givet dig det, som forvares
af mine Opløftelsers (Offere); af alle Is-
raels Börns hellige Ting haver jeg givet
dig de Ting, for (din) Salvelse, og dine
Börn, til en evig Skik. 3 Mos. 6, 7. 8. 9.
9. Dette skal høre dig til af det særdeles
Hellige, af Ilden: alle deres Offere, med
alle deres Mad-Offere, og med alle deres
Synd-Offere, og med alle deres Skyld-
Offere, som de skal igjengive mig, det skal
være dig særdeles helligt, og dine Søn-
ner. 3 Mos. 6, 9. 19.
10. Paa et særdeles helligt (Sted) skal
du æde det; alt Mandkjøn skal æde deraf,
det skal være dig en Helligdom.
11. Og dette hører dig til, (nemlig) de-
res Gaves Opløftelse, med alle Israels
Börns Bevægelses-(Offere); dig haver
jeg givet dem, og dine Sønner, og dine
Døttre med dig, til en evig Skik: hver
som er reen i dit Huus, maa æde det.
3 Mos. 10, 14. c. 22, 11.
12. Alt det bedste af Olie, og alt det
bedste af ny Viin, og Korn, (ja) deres
Første-(Grøde), som de skal give HEr-
ren, haver jeg givet dig. v. 29. 30. 32.
13. Første-Grøderne af alt det, som er

i deres Land, som de skal føre frem for HErren, skal høre dig til; hver, som er reen i dit Huus, skal æde deraf.

14. Alt (det, som under) Band (er helliget) i Israel, skal høre dig til.
3 Mos. 27, 28.

15. Alt det, som aabner Moders Liv, af alt Kjød, som de skulle frembære for HErren, af Mennesker eller af Dyr, det skal være dit; dog skal du løse Menneskens Førstefødte, og løse det Førstefødte af urene Dyr. 2 Mos. 13, 12. 13. c. 34, 19.

16. Og det, som skal løses deraf, det skal du løse, fra det er en Maaned gammelt, efter din Vurdering, for fem Sekel Sølv, efter Helligdommens Sekel; den er tyve Gera. 2 Mos. 30, 13.

17. Men det Førstefødte af Oxne, eller det Førstefødte af Faar, eller det Førstefødte af Geder, skal du ikke løse, de ere en Helligdom; deres Blod skal du stænke paa Alteret, og du skal gjøre et Røg-Offer af deres Fedme, (det er) et Ild-Offer til en behagelig Lugt for HErren. 3 Mos. 1, 9. c. 2, 9.

18. Og deres Kjød skal høre dig til; ligesom Bevægelsens-Brystet, og som den høire Bov, skal det høre dig til.

19. Alle de hellige Tings Opløftelser, som Israels Børn skal opløfte for HErren, haver jeg givet dig, og dine Sønner, og dine Døttre med dig, til en evig Skik: det skal være en evig Salt-Pagt for HErrens Ansigt for dig, og for din Sæd med dig.
2 Krøn. 13, 5.

20. Og HErren sagde til Aaron: du skal ikke arve i deres Land, og du skal ikke have Deel midt iblandt dem; jeg er din Deel og din Arv midt iblandt Israels Børn.
5 Mos. 10, 9. Jos. 13, 14. 33. Begr. 3, 24. Ez. 44, 28.

21. Men see, jeg haver givet Levi Børn al Tienden i Israel til en Arv; i Steden for deres Tjeneste, som de betjene, nemlig Forsamlingens Pauluns Tjeneste. v. 31.
3 Mos. 27, 30.

22. Og Israels Børn skal ikke ydermere komme nær til Forsamlingens Paulun, at (de ikke skulle) bære Synd, og døe.

23. Men Leviten, han skal betjene Forsamlingens Pauluns Tjeneste, og de skal bære deres Misgjerning; (dette skal være) en evig Skik hos eders Efterkommere, og de skal intet Arve-Gods arve midt iblandt Israels Børn.

24. Thi Israels Børns Tiende, som de skal opløfte for HErren til en Opløftelse, haver jeg givet Leviterne til Arv; derfor haver jeg sagt til dem, at de skal intet Arve-Gods arve midt iblandt Israels Børn. Neh. 10, 37.

25. Og HErren talede til Mose, og sagde:

26. Og til Leviterne skal du tale, og sige til dem: naar I tage den Tiende af Israels Børn, som jeg haver givet eder af dem til eders Arv, da skal I opløfte HErrens Opløftelse deraf, den tiende Deel af Tienden. Neh. 10, 38.

27. Og eders Opløftelse skal regnes eder ligesom Kornet af Laden, og ligesom Fylden af Persen. v. 30. Joel 2, 24.

28. Saaledes skal ogsaa I opløfte HErrens Opløftelse af alle eders Tiender, som I skal tage af Israels Børn, og I skal give Aaron, Præsten, HErrens Opløftelse deraf.

29. I skal opløfte allehaande HErrens Opløftelse af alle eders Gaver, af alt det Bedste deraf, af hans hellige (Deel) deraf. v. 12.

30. Og du skal sige til dem: naar I opløfte det Bedste deraf, da skal det regnes Leviterne, ligesom en Indkomst af Laden, og ligesom en Indkomst af Persen.
v. 27.

31. Og I maae æde det paa alle Steder, I, og eders Huus; thi det er eders Løn, i Steden for eders Tjeneste i Forsamlingens Paulun. Matth. 10, 10.
1 Cor. 9, 13.

32. Saa skal I ikke bære Synd for dens Sags Skyld, naar I opløfte det Bedste deraf; og I skal ikke vanhellige Israels Børns hellige Ting, at I skal ikke døe.

19. Capitel.

HErren giver Befaling om den røde Qvie, hvis Aske skulde bruges til Besprængelsens Band, 1-10. Dette Band skulde bruges til Renselse i adskillige Ureenheder, 11-19. De, som foragte denne Renselse, skulde haardeligen blive straffede, 20-22.

1. Og HErren talede til Mose, og til Aaron, og sagde:

2. Denne skal være Lovens Skik, den HErren haver budet og sagt: sig til Israels Børn, at de skal tage til dig en rød Qvie uden Lyde, paa hvilken ingen Feil er, som ikke er kommen Aag paa.
Ebr. 9, 13. 1 Pet. 1, 19.

3. Og I skal give den til Eleasar, Præsten; og han skal føre den ud udenfor Leiren, og man skal slagte den for hans Ansigt. Ebr. 13, 12.

4. Og Eleasar, Præsten, skal tage af

dens Blod paa sin Finger, og han skal stænke hen imod Forsamlingens Pauluns Forside af dens Blod, syv Gange.

3 Mos. 4, 6. 17. c. 8, 11.

5. Og man skal opbrænde Qvien for hans Oine, dens Hud og dens Kjød, og dens Blod skal man opbrænde, tilligemed dens Møg. 2 Mos. 29, 14.

6. Og Præsten skal tage Cedertræe og Isop og Skarlagen; og han skal kaste det midt paa den brændte Qvie.

3 Mos. 14, 6. 51. Ps. 51, 9 ꝛc.

7. Og Præsten skal toe sine Klæder, og bade sit Legeme i Vand, og derefter skal han komme i Leiren; og Præsten skal være ureen indtil Aftenen.

3 Mos. 11, 24 sqq.

8. Og den, som opbrændte den, skal toe sine Klæder i Vand, og bade sit Legeme i Vand, og være ureen indtil Aftenen.

9. Og en reen Mand skal sanke Asken af Qvien, og lægge den udenfor Leiren, paa et reent Sted; og den skal være i Forvaring for Israels Børns Menighed, til Frastillelsens Vand, det er et Synde-(Vand). v. 17. Ap. G. 22, 16.

10. Og den, som haver sanket Asken af Qvien, skal toe sine Klæder, og være ureen indtil Aftenen; og dette skal være for Israels Børn, og for den Fremmede, som er fremmed midt iblandt eder, til en evig Skik. 2 Mos. 27, 21. c. 30, 21 ꝛc.

11. Hvo som rører ved en Død, ved noget Menneskes Liig, han skal være ureen i syv Dage. 3 Mos. 21, 1. 11.

4 Mos. 31, 19.

12. Han skal dermed rense sig af Synden paa den tredie Dag, og paa den syvende Dag, saa bliver han reen; og renser han sig ikke af Synden paa den tredie Dag, og paa den syvende Dag, da bliver han ikke reen. v. 19.

13. Enhver, som rører ved en Død, ved et Menneskes Liig, som er død, og vil ikke rense sig af Synden, han gjør HErrens Tabernakel ureent, og den samme Person skal udryddes af Israel; fordi at Frastillelsens Vand er ikke stænkt paa ham; han skal være ureen, hans Ureenhed er endnu paa ham. v. 20. 3 Mos. 15, 31.

14. Denne er Loven, naar et Menneske døer i Paulunet: hver den, som kommer ind i Paulunet, og alt det, som er i Paulunet, skal være ureent i syv Dage.

15. Og hvert aabent Kar, som ikke er et Stykke Klæde over, det er ureent.

16. Og hver, som rører ved nogen paa Marken, der er ihjelslagen med Sværd, eller ved en Død, eller ved et Menneskes Been, eller ved en Grav, den skal være ureen i syv Dage. 3 Mos. 21, 1.

17. Saa skal de tage for den Urene af det brændte Synd-Offers Aske, og øse rindende Vand derpaa, udi et Kar.

18. Og en reen Mand skal tage Isop og dyppe i Vandet, og stænke over Paulunet, og over alle Karrene, og over Personerne, som have været der, og over den, som haver rørt ved et Been, eller ved en Ihjelslagen, eller ved en Død, eller ved en Grav. 2 Mos. 12, 22. 3 Mos. 14, 6.

19. Og den Rene skal stænke paa den Urene, paa den tredie Dag og paa den syvende Dag, og rense ham af Synden paa den syvende Dag, og han skal toe sine Klæder, og bade sig i Vand, saa bliver han reen om Aftenen.

20. Og den, som bliver ureen, og vil ikke rense sig af Synden, den samme Person skal udryddes af Forsamlingen; thi han haver gjort HErrens Helligdom ureen, Frastillelsens Vand er ikke stænkt paa ham, han er ureen. v. 13.

21. Og det skal være dem til en evig Skik; og den, som stænker Frastillelsens Vand, skal toe sine Klæder, og den, som rører ved Frastillelsens Vand, skal være ureen indtil Aftenen. v. 10.

22. Og alt det, den Urene rører ved, skal være ureent; og den Person, som rører ved (ham), skal være ureen indtil Aftenen.

20. Capitel.

Israels Børn komme til den Ørk Zin, hvor Maria døer; Folket knurrer, fordi dem fattes Vand, 1-6. HErren befaler Mose at tale til en Klippe, men han slaaer paa den, saa giver den Vand, 7-11. Han og Aaron straffes for deres Vantro, 12. 13. Israels Børn begiere at drage igjennem Edoms Land; det tilstedes dem ikke, 14-21. Aaron maa gaae paa Hors Bjerg, og døe der, ꝛc. 22-29.

1. Og Israels Børn, ja den ganske Menighed kom i den Ørk Zin, i den første Maaned, og Folket blev i Kades; og Maria døde der, og blev der begraven.

c. 33, 38. 5 Mos. 1, 19.

2. Og Menigheden havde intet Vand; da forsamledes de mod Mose og mod Aaron. 2 Mos. 17, 1. c. 14, 11 sqq.

c. 16, 3.

3. Og Folket kivede med Mose, og de *sagde, sigende*: gid vi havde og udgivet

Landen, der vore Brødre udgave Aanden for HErrens Ansigt. c. 16, 32. 49.
4. Og hvorfor førte I HErrens Menighed i denne Ørk, at vi skulde der døe, vi og vore Dyr?
5. Og hvorfor førte I os op af Egypten, at føre os til dette onde Sted, (som er) ikke et Sted til Sæd, og Figen, og Viintræe, og Granat-Æble, og (her) er ikke Vand at drikke?
6. Og Mose og Aaron kom fra Menighedens Ansigt, til Forsamlingens Pauluns Dør, og faldt ned paa deres Ansigter; og HErrens Herlighed blev seet for dem. c. 14, 5. c. 16, 4. c. 12, 5. c. 14, 10.
7. Og HErren talede til Mose, og sagde:
8. Tag Kjeppen, og samle Menigheden, du, og Aaron din Broder, og I skal tale til den Klippe for deres Øine, saa skal den give Vand af sig, og du skal udføre dem Vand af den Klippe, og give Menigheden at drikke, og deres Dyr. c. 21, 16.
Ps. 105, 41. 1 Cor. 10, 4.
9. Da tog Mose Kjeppen derfra, for HErrens Ansigt, saasom han havde befalet ham.
10. Og Mose og Aaron samlede Menigheden, lige for Klippen; og han sagde til dem: Kjære, hører, I Gjenstridige! monne vi kunne udføre eder Vand af denne Klippe? c. 17, 10.
11. Og Mose opløftede sin Haand, og slog Klippen med sin Kjep, to Gange; da udgik meget Vand, saa at Menigheden drak, og deres Dyr.
2 Mos. 17, 6 ꝛc. Es. 48, 21. Ps. 78, 15. 16.
12. Og HErren sagde til Mose og til Aaron: fordi I ikke troede paa mig, at helliggjøre mig for Israels Børns Øine, derfor skal I ikke føre denne Menighed ind i det Land, som jeg haver givet dem.
c. 27, 14. 5 Mos. 1, 37. c. 3, 26. c. 4, 21. c. 32, 52. c. 34, 4.
13. Dette er Kive-Vandet, der hvor Israels Børn kivede mod HErren, og han blev helliggjort i dem.
2 Mos. 17, 2. 7. 5 Mos. 32, 51. Ps. 81, 8. Ps. 106, 32. 3 Mos. 10, 3.
14. Og Mose sendte Bud fra Kades til Edoms Konge, (sigende): saa siger din Broder Israel: du veed al den Møie, som os er vederfaren:
Dom. 11, 17. 1 Mos. 25, 25. 26.
15. At vore Fædre droge ned i Egypten, og vi boede lang Tid i Egypten, og Egypterne handlede ilde med os, og med vore Fædre. 2 Mos. 1, 13. 14.
16. Og vi raabte til HErren, og han hørte vor Røst, og sendte en Engel, og udførte os af Egypten; og see, vi ere i Kades, Staden ved det Yderste af dit Landemærke. 2 Mos. 14, 10. 19.
17. Kjære, lad os gaae igjennem dit Land, vi vil hverken gaae igjennem Ager eller Viingaard, og ei drikke Vandet af (nogen) Brønd; vi vil gaae ad Kongeveien, vi vil hverken bøie til den høire eller til den venstre Side, indtil vi komme igjennem dit Landemærke. c. 21, 22.
18. Og Edom sagde til ham: du skal ikke gaae igjennem mit (Land), at jeg ikke skal drage ud imod dig med Sværdet.
19. Og Israels Børn sagde til ham: vi vil gaae op ad den alfare Vei, og dersom vi drikke af dit Vand, jeg og mit Fæ, da vil jeg give Værd derfor; (jeg vil) slet intet (gjøre,) uden gaae igjennem alleneste til Fods.
20. Men han sagde: du skal ikke gaae igjennem; og Edom drog ud imod ham, med et svart Folk, og en stærk Haand.
5 Mos. 2, 30.
21. Saa vægrede Edom sig for at tillade Israel at gaae igjennem sit Landemærke; og Israel bøiede (af Veien) for ham.
Dom. 11, 18.
22. Og de reiste fra Kades, og Israels Børn, (ja) al Menigheden kom til det Bjerg Hor. c. 33, 37.
23. Og HErren talede til Mose og til Aaron ved det Bjerg Hor, ved Edoms Lands Landemærke, og sagde:
24. Aaron skal samles til sine Folk, thi han skal ikke komme ind i det Land, som jeg haver givet Israels Børn, fordi at I vare gjenstridige imod min Mund, ved Meriba Vand. 5 Mos. 31, 16.
4 Mos. 20, 12. 13.
25. Tag Aaron og Eleasar hans Søn, og før dem op paa det Bjerg Hor.
26. Og affør Aaron hans Klæder, og ifør Eleasar, hans Søn, dem, og Aaron skal samles (til sine Folk,) og døe der.
2 Mos. 28, 2 sqq. c. 29, 1-5 sqq.
27. Da gjorde Mose, saasom HErren havde befalet, og de gik op paa det Bjerg Hor, for den ganske Menigheds Øine.
28. Og Mose afførte Aaron hans Klæder, og iførte Eleasar, hans Søn, dem, saa døde Aaron der oven paa Bjerget; men Mose og Eleasar gik ned af Bjerget.
c. 33, 38. 5 Mos. 10, 6. c. 32, 50.
29. Og der al Menigheden saae, at Aa-

ron havde opgivet Aanden, da begræd de Aaron i tredive Dage, det ganske Israels Huus. 5 Mos. 34, 8.

21. Capitel.

Arads Konge slaaer Israel; de bede til Gud, og overvinde ham, 1-3. De knurre igien, og bides af gloende Slanger; de som see til Kobber-Slangen, læges, ꝛc. 4-9. Adskillige af Israels Børns Reiser beskrives, 10-20. Sihon vil ei lade dem drage igiennem sit Land; overvindes af dem, 21-32. Og, Kongen af Basan, overvindes iligemaade, 33-35.

1. Der den Cananite, Arads Konge, som boede i Sønden, hørte, at Israel kom ind ad Speidernes Vei, da stred han imod Israel, og førte Fangne i Fængsel af ham. c. 33, 40.

2. Da lovede Israel HErren et Løvte, og sagde: dersom du aldeles giver dette Folk i min Haand, da vil jeg ødelægge deres Stæder. 1 Mos. 28, 20. 3 Mos. 27, 28.

3. Og HErren hørte Israels Røst, og overgav Cananiterne, og de ødelagde dem og deres Stæder, og de kaldte det Steds Navn Horma. Dom. 1, 17.

4. Saa reiste de fra det Bjerg Hor, paa Veien til det røde Hav, for at drage omkring Edoms Land; og Folkets Sjel blev bekymret paa Veien. c. 20, 21. c. 11, 1.

5. Og Folket talede imod Gud, og imod Mose: hvorfor opførte I os af Egypten, for at døe i Ørken? thi (her) er hverken Brød eller Vand, og vor Sjel kjedes ved det meget ringe Brød. c. 11, 20. c. 14, 2.

6. Da sendte HErren brændende Slanger iblandt Folket, og de bede Folket; og der døde meget Folk af Israel. 1 Cor. 10, 9.

7. Da kom Folket til Mose, og de sagde: vi have syndet, thi vi have talet imod HErren og imod dig; bed til HErren, at han vil tage de Slanger fra os; og Mose bad for Folket. c. 14, 40. 1 Sam. 7, 6. Ps. 106, 6. 2 Mos. 8, 8.

8. Da sagde HErren til Mose: gjør dig en brændende (Slange), og sæt den paa en Stang, og det skal skee, at hver, som er bidt og seer den, han skal leve. Joh. 3, 14.

9. Da gjorde Mose en Kobber-Slange, og satte den paa en Stang; og det skede, naar en Slange havde bidt nogen, da saae han til den Kobber-Slange, og blev ved Livet. 2 Kong. 18, 4.

10. Og Israels Børn reiste (derfra), og de leirede sig i Oboth. c. 33, 43.

11. Og de reiste fra Oboth; og de leirede sig ved Abarims Høie i Ørken, som er lige imod Moab, fra Solens Opgang. c. 33, 44.

12. Derfra reiste de, og leirede sig ved den Bæk Sered. 5 Mos. 2, 13.

13. Derfra reiste de, og leirede sig paa denne Side Arnon, som er i Ørken, som gaaer ud fra de Amoriters Landemærke; thi Arnon var Moabs Landemærke, imellem Moab og imellem de Amoriter. Dom. 11, 13. 18.

14. Derfor siges i HErrens Stridsbog: imod Vaheb i Supha, og imod Arnons Bække, v. 26. 5 Mos. 1, 1.

15. Og (imod) Bækkenes (Vand-) Løb, som strækker sig til Ars Bolig, og det støder ind paa Moabs Landemærke.

16. Og derfra (reiste de) til Beer; det er den Brønd, som HErren talede om til Mose: samle Folket, og jeg vil give dem Vand. c. 20, 8.

17. Da sang Israel denne Sang: stiig op, Brønd! sjunger (imod hverandre) om den!

18. (Hør) Brønd! som er graven af Fyrsterne, udhuggen af de Ædle iblandt Folket, ved Lovgiveren, med deres Stave; og fra den Ørk (reiste de) til Matthana; 5 Mos. 33, 21.

19. Og fra Matthana til Nahaliel, og fra Nahaliel til Bamoth;

20. Og fra Bamoth til den Dal, som er paa Moabs Mark, mod Pisgæ Top; og den er vendt lige imod Ørken. c. 23, 14. 5 Mos. 34, 1.

21. Og Israel sendte Bud hen til Sihon, Amoriternes Konge, og lod sige: 5 Mos. 2, 26 fgg. Dom. 11, 19 fgg. Ps. 135, 11.

22. Lad mig gaae igjennem dit Land, vi vil ikke boie til Ager eller til Viingaard, vi vil ikke drage Vand af (nogen) Brønd, vi vil drage ad Kongeveien, indtil vi komme igjennem dit Landemærke. c. 20, 17.

23. Og Sihon vilde ikke tilstede Israel at gaae igjennem sit Landemærke; men Sihon samlede alt sit Folk, og drog ud mod Israel i Ørken, og kom til Jahza; og han stred imod Israel.

24. Men Israel slog ham med skarpe Sværd, og indtog hans Land til Eiendom, fra Arnon indtil Jabok, indtil Ammons Børn, men Ammons Børns Landemærke var fast.

25. Saa indtog Israel alle disse Stæder; og Israel boede i alle Amoriternes

Stæder i Hesbon, og alle dens tilhørende Byer.

26. Thi Hesbon, den Stad, den hørte Sihon, Amoriternes Konge, til; og han havde først stredet imod Moabiternes Konge, og taget alt hans Land fra ham, indtil Arnon. v. 14.

27. Derfor sige de, som tale Ordsprog: kommer til Hesbon; Sihons Stad skal bygges og tilberedes.

28. Thi der er udgangen en Ild af Hesbon, en Lue af Sihons Stad; den haver fortæret Moabs Ar, (ja) de Herrer af Arnons Høie.

29. Vee dig, Moab! du Camos Folk er fortabt; han haver givet sine Sønner, som vare undkomne, og sine Døttre i Fængsel, til Sihon, Amoriternes Konge.

Dom. 11, 24. Jer. 48, 7. 16. 46.

30. Og vi have igjennemskudt dem; Hesbon er tabt indtil Dibon; og vi have lagt (dem) øde indtil Nophah, som (naaer) indtil Medba. Es. 15, 2.

31. Saa boede Israel i de Amoriters Land.

32. Og Mose sendte ud at bespeide Jaeser, og de indtoge dens tilhørende Byer, og han fordrev Amoriterne, som vare der. c. 32, 3.

33. Og de vendte sig, og droge op ad Veien til Basan; da drog Og, Kongen af Basan, ud imod dem, han og alt hans Folk, til Strid hos Edrei. 5 Mos. 3, 1.

c. 29, 7.

34. Og HErren sagde til Mose: frygt ikke for ham; thi jeg haver givet ham i din Haand, og alt hans Folk og hans Land; og du skal gjøre ved ham, ligesom du gjorde ved Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon. Jos. 10, 8.

Ps. 136, 19. 20.

35. Og de sloge ham og hans Sønner og alt hans Folk, saa at ham blev ingen øvrig igjen; og de indtoge hans Land til Eiendom.

22. Capitel.

Balak, Moabs Konge, begjerer, at Bileam skal komme og forbande Israel; Bileam vægrer sig, efter HErrens Befaling, for at komme med, &c. 1-14. Balak sender anden Gang Bud til Bileam, han faaer Tilladelse at gaae med, 15-21. Guds Engel staaer Bileam imod, for at vise ham, at denne Gjerning var ei ret for ham; Aseninden seer ham, viger, slaaes, falder ned, taler, og beskæmmer Bileam; Engelen taler med ham, og lader ham fare, 22-35. Bileam kommer til Balak, og taler med ham, &c, 36-41.

1. Og Israels Børn reiste (derfra), og de leirede sig paa Moabiternes slette Marke, paa hiin Side Jordanen mod Jericho.

2. Og Balak, Zipors Søn, saae alt det, som Israel havde gjort Amoriterne.

3. Og Moabiterne gruede saare for Folkets Ansigt, fordi det var meget; og Moabiterne væmmedes ved Israels Børn.

2 Mos. 1, 12.

4. Da sagde Moab til de Midianiters Ældste; nu vil denne Hob opslikke alt rundt omkring os, ligesom Oxen opslikker grønne Urter paa Marken; men Balak, Zipors Søn, var Moabiternes Konge paa den samme Tid.

5. Og han sendte Bud til Bileam, Beors Søn, til Pethor, som er ved Floden, i hans Folkes Børns Land, for at kalde ham, sigende: see, et Folk er udgaaet af Ægypten, see, det skjuler Jordens Kreds, og det ligger tvært over for mig.

Jos. 24, 9. 4 Mos. 23, 7.

6. Og nu Kjære, gak hid, forband mig dette Folk, thi det er mig for mægtigt, maaskee jeg kunde slaae det, og uddrive det af Landet; thi jeg veed, at hvem du velsigner, er velsignet, og hvem du forbander, skal være forbandet. c. 24, 9.

7. Og de Ældste af Moabiterne gik hen, med de Ældste af Midianiterne, og Spaamænds Løn var i deres Haand, og de kom til Bileam, og de sagde Balaks Ord til ham. 2 Pet. 2, 15.

8. Og han sagde til dem: bliver her i denne Nat, saa vil jeg sige Eder Ord igjen, ligesom HErren vil sige til mig; saa bleve Moabiternes Fyrster hos Bileam.

9. Og Gud kom til Bileam, og han sagde: hvo ere de Mænd, som ere hos dig?

10. Og Bileam sagde til Gud: Balak, Zipors Søn, Moabiternes Konge, haver sendt til mig, (sigende):

11. See (her er) et Folk, som er udgaaet af Ægypten, og skjuler Jordens Kreds; gak nu hid, forband mig det, maaskee jeg kunde stride imod det, og uddrive det. v. 5.

12. Og Gud sagde til Bileam: du skal ikke gaae med dem; du skal ikke forbande Folket, thi det er velsignet. c. 24, 1.

13. Da stod Bileam op om Morgenen, og sagde til Balaks Fyrster: gaaer til eders Land; thi HErren vægrer sig ved, at tillade mig at gaae med Eder.

4. Saa gjorde Moabiternes Fyrster rede, og kom til Balak; og de sagde: leam vægrede sig ved at gaae med os.

5. Da blev Balak endnu ved at sende re og herligere Fyrster, end disse.

6. Og de kom til Bileam, og de sagde ham: saa siger Balak, Zippors Søn: ære, lad dig ikke forhindres fra, at gaae mig.

7. Thi jeg vil visseligen faare ære dig, alt det, du siger til mig, vil jeg gjøre; n gak hid, kjære, forband mig dette ilk.

8. Og Bileam svarede, og sagde til alaks Tjenere: dersom Balak vilde give g sit Huus fuldt af Sølv og Guld, nde jeg (dog) ikke overtræde HErrens n Guds Ord, til at gjøre lidet eller rt. c.24,13. 1 Kong.13,8.

9. Men bliver dog nu her, ogsaa I, i at, saa vil jeg fornemme, hvad HErren ydermere tale med mig.

10. Da kom Gud til Bileam om Nat-, og sagde til ham: dersom de Mænd komne for at kalde dig, da staae op, k med dem; men dog, det Ord, som jeg l tale til dig, det skal du gjøre. v.35.

11. Da stod Bileam op om Morgenen, sadlede sin Aseninde; og drog med de oabiters Fyrster.

2. Men Guds Vrede optændtes, for n drog hen, og HErrens Engel stillede i Veien, at imodstaae ham; men han d paa sin Aseninde, og hans tvende renge vare med ham. v. 32.

3. Og Aseninden saae HErrens Engel ae i Veien, og hans dragede Sværd, om var) i hans Haand, og Aseninden eg af Veien, og gik paa Marken; men ileam slog Aseninden, for at bøie den i eien (igjen). 1 Mos.3,24.

4. Da stod HErrens Engel paa en næver) Stie, ved Viingaardene, hvor der r Steengjerde paa begge Sider. v.25.

5. Og der Aseninden saae HErrens ngel, da trykte hun sig til Væggen, og ykte Bileams Fod til Væggen; og han g hende end mere.

6. Men HErrens Engel blev ved, at ae forbi; og han stod paa et snævert ted, der hvor ingen Vei var, at vige til ire eller venstre Side.

7. Og Aseninden saae HErrens Engel, j han lagde sig ned under Bileam; da ændtes Bileams Vrede, og han slog seninden med Kjeppen.

28. Da aabnede HErren Asenindens Mund, og hun sagde til Bileam: hvad haver jeg gjort dig, at du haver nu slaget mig tre Gange? 2 Pet.2,16.

29. Og Bileam sagde til Aseninden: fordi du haver handlet saa imod mig; gid jeg havde et Sværd i min Haand, da vilde jeg nu slaae dig ihjel.

30. Da sagde Aseninden til Bileam: er jeg ikke din Aseninde, som du haver redet paa, siden du blev (min Herre) indtil denne Dag? pleiede jeg nogensinde at gjøre saaledes imod dig? og han sagde: Nei.

31. Da oplod HErren Bileams Øine, at han saae HErrens Engel staaende i Veien, og hans dragne Sværd i hans Haand, og han bøiede sig, og kastede sig ned paa sit Ansigt. 2 Kong.6,17.20. Jos.5,13

32. Og HErrens Engel sagde til ham: hvorfor haver du slaget din Aseninde nu tre Gange? see jeg er udgangen at imodstaae (dig), thi denne Vei er forvendt for mig. v. 22.

33. Og Aseninden saae mig, og veeg nu tre Gange (af Veien) for mit Ansigt; ellers, dersom hun ikke havde veget (af Veien) for mit Ansigt, da vilde jeg endogsaa slagtet dig nu ihjel, og ladet hende leve.

34. Da sagde Bileam til HErrens Engel: jeg haver syndet, men jeg vidste ikke, at du stod lige imod mig paa Veien; og nu, dersom det er ondt for dine Øine, vil jeg vende tilbage igjen.

35. Og HErrens Engel sagde til Bileam: drag med Mændene, men aleneste det Ord, som jeg taler til dig, det skal du tale; saa drog Bileam med Balaks Fyrster.

36. Og Balak hørte, at Bileam kom; og han drog ud imod ham, til en Stad i Moab, som var ved Arnons Landemærke, som er ved det yderste Landemærke.

37. Og Balak sagde til Bileam: sendte jeg ikke alvorligen (Bud) til dig, at lade kalde dig? hvi drog du ikke til mig? mon jeg ikke visseligen skulde kunne ære dig?

38. Og Bileam sagde til Balak: see, jeg er nu kommen til dig; mon jeg aldeles formaaer at tale noget? det Ord, som Gud vil lægge i min Mund, det vil jeg tale. c. 23, 12. 26

39. Saa foer Bileam med Balak, og de kom til Kiriath-Husoth.

40 Og Balak offrede stort Qvæg, og

Stæder i Hesbon, og alle dens tilhørende Byer.

26. Thi Hesbon, den Stad, den hørte Sihon, Amoriternes Konge, til; og han havde først stredet imod Moabiternes Konge, og taget alt hans Land fra ham, indtil Arnon. v. 14.

27. Derfor sige de, som tale Ordsprog: kommer til Hesbon; Sihons Stad skal bygges og tilberedes.

28. Thi der er udgangen en Ild af Hesbon, en Lue af Sihons Stad; den haver fortæret Moabs Ar, (ja) de Herrer af Arnons Høie.

29. Vee dig, Moab! du Camos Folk er fortabt; han haver givet sine Sønner, som vare undkomne, og sine Døttre i Fængsel, til Sihon, Amoriternes Konge.

Dom. 11, 24. Jer. 48, 7. 16. 46.

30. Og vi have igjennemskudt dem; Hesbon er tabt indtil Dibon; og vi have lagt (dem) øde indtil Nophah, som (naaer) indtil Medba. Es. 15, 2.

31. Saa boede Israel i de Amoriters Land.

32. Og Mose sendte ud at bespeide Jaeser, og de indtoge dens tilhørende Byer, og han fordrev Amoriterne, som vare der. c. 32, 3.

33. Og de vendte sig, og droge op ad Veien til Basan; da drog Og, Kongen af Basan, ud imod dem, han og alt hans Folk, til Strid hos Edrei. 5 Mos. 3, 1.

c. 20, 7.

34. Og HErren sagde til Mose: frygt ikke for ham; thi jeg haver givet ham i din Haand, og alt hans Folk og hans Land; og du skal gjøre ved ham, ligesom du gjorde ved Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon. Jos. 10, 8.

Ps. 136, 19. 20.

35. Og de sloge ham og hans Sønner og alt hans Folk, saa at ham blev ingen øvrig igjen; og de indtoge hans Land til Eiendom.

22. Capitel.

Balak, Moabs Konge, begjerer, at Bileam skal komme og forbande Israel; Bileam vægrer sig, efter HErrens Befaling, for at komme med, ꝛc. 1-14. Balak sender anden Gang Bud til Bileam, han faaer Tilladelse at gaae med, 15-21. Guds Engel staaer Bileam imod, for at vise ham, at denne Gjerning var ei ret for ham; Aseninden seer ham, viger, slaaes, falder ned, taler, og bestraffer Bileam; Engelen taler med ham, og lader ham fare, 22-35. Bileam kommer til Balak, og taler med ham, ꝛc, 36-41.

1. Og Israels Børn reiste (derfra), og de leirede sig paa Moabiternes slette Marke, paa hiin Side Jordanen mod Jericho.

2. Og Balak, Zipors Søn, saae alt det, som Israel havde gjort Amoriterne.

3. Og Moabiterne gruede saare for Folkets Ansigt, fordi det var meget; og Moabiterne væmmedes ved Israels Børn.

2 Mos. 1, 12.

4. Da sagde Moab til de Midianiters Ældste; nu vil denne Hob opslikke alt rundt omkring os, ligesom Oxen opslikker grønne Urter paa Marken; men Balak, Zipors Søn, var Moabiternes Konge paa den samme Tid.

5. Og han sendte Bud til Bileam, Beors Søn, til Pethor, som er ved Floden, i hans Folkes Børns Land, for at kalde ham, sigende: see, et Folk er udgaaet af Ægypten, see, det skjuler Jordens Kreds, og det ligger tvært over for mig.

Jos. 24, 9. 4 Mos. 23, 7.

6. Og nu Kjære, gak hid, forband mig dette Folk, thi det er mig for mægtigt, maaskee jeg kunde slaae det, og uddrive det af Landet; thi jeg veed, at hvem du velsigner, er velsignet, og hvem du forbander, skal være forbandet. c. 24, 9.

7. Og de Ældste af Moabiterne gik hen, med de Ældste af Midianiterne, og Spaamænds Løn var i deres Haand, og de kom til Bileam, og de sagde Balaks Ord til ham. 2 Pet. 2, 15.

8. Og han sagde til dem: bliver her i denne Nat, saa vil jeg sige Eder Ord igjen, ligesom HErren vil sige til mig; saa bleve Moabiternes Fyrster hos Bileam.

9. Og Gud kom til Bileam, og han sagde: hvo ere de Mænd, som ere hos dig?

10. Og Bileam sagde til Gud: Balak, Zipors Søn, Moabiternes Konge, haver sendt til mig, (sigende):

11. See (her er) et Folk, som er udgaaet af Ægypten, og skjuler Jordens Kreds; gak nu hid, forband mig det, maaskee jeg kunde stride imod det, og uddrive det. v. 5.

12. Og Gud sagde til Bileam: du skal ikke gaae med dem; du skal ikke forbande Folket, thi det er velsignet. c. 24, 1.

13. Da stod Bileam op om Morgenen, og sagde til Balaks Fyrster: gaaer til eders Land; thi HErren vægrer sig ved, at tillade mig at gaae med Eder.

14. Saa gjorde Moabiternes Fyrster
[s]ig rede, og kom til Balak; og de sagde:
[B]ileam vægrede sig ved at gaae med os.
15. Da blev Balak endnu ved at sende
[fle]re og herligere Fyrster, end disse.
16. Og de kom til Bileam, og de sagde
[ti]l ham: saa siger Balak, Zipors Søn:
[k]jære, lad dig ikke forhindres fra, at gaae
[ti]l mig.
17. Thi jeg vil visseligen faare ære dig,
[o]g alt det, du siger til mig, vil jeg gjøre;
[m]en gak hid, Kjære, forband mig dette
[F]olk.
18. Og Bileam svarede, og sagde til
[B]alaks Tjenere: dersom Balak vilde give
[m]ig sit Huus fuldt af Sølv og Guld,
[k]unde jeg (dog) ikke overtræde HErrens
[m]in Guds Ord, til at gjøre lidet eller
[st]ort. c. 24, 13. 1 Kong. 13, 8.
19. Men bliver dog nu her, ogsaa I, i
[N]at, saa vil jeg fornemme, hvad HErren
[vi]l ydermere tale med mig.
20. Da kom Gud til Bileam om Natte[n], og sagde til ham: dersom de Mænd
[ere] komne for at kalde dig, da staae op,
[dr]ag med dem; men dog, det Ord, som jeg
[vi]l tale til dig, det skal du gjøre. v. 35.
21. Da stod Bileam op om Morgenen,
[o]g sadlede sin Aseninde; og drog med de
[M]oabiters Fyrster.
22. Men Guds Vrede optændtes, for
[ha]n drog hen, og HErrens Engel stillede
[si]g i Veien, at imodstaae ham; men han
[re]d paa sin Aseninde, og hans tvende
[D]renge vare med ham. v. 32.
23. Og Aseninden saae HErrens Engel
[st]aae i Veien, og hans dragede Sværd,
[(s]om var) i hans Haand, og Aseninden
[vi]eg af Veien, og gik paa Marken; men
[B]ileam slog Aseninden, for at bøie den i
[V]eien (igjen). 1 Mos. 3, 24.
24. Da stod HErrens Engel paa en
[(s]næver) Stie, ved Viingaardene, hvor der
[va]r Steengjerde paa begge Sider. v. 25.
25. Og der Aseninden saae HErrens
[E]ngel, da trykte hun sig til Væggen, og
[tr]ykte Bileams Fod til Væggen; og han
[sl]og hende end mere.
26. Men HErrens Engel blev ved, at
[g]aae forbi; og han stod paa et snævert
[S]ted, der hvor ingen Vei var, at vige til
[h]øire eller venstre Side.
27. Og Aseninden saae HErrens Engel,
[o]g hun lagde sig ned under Bileam; da
[op]tændtes Bileams Vrede, og han slog
[A]seninden med Kjeppen.

28. Da aabnede HErren Asenindens
Mund, og hun sagde til Bileam: hvad
haver jeg gjort dig, at du haver nu slaget
mig tre Gange? 2 Pet. 2, 16.
29. Og Bileam sagde til Aseninden:
fordi du haver handlet saa imod mig;
gid jeg havde et Sværd i min Haand, da
vilde jeg nu slaae dig ihjel.
30. Da sagde Aseninden til Bileam:
er jeg ikke din Aseninde, som du haver
redet paa, siden du blev (min Herre)
indtil denne Dag? pleiede jeg nogensinde
at gjøre saaledes imod dig? og han sagde:
Nei.
31. Da oplod HErren Bileams Øine, at
han saae HErrens Engel staaende i Veien,
og hans dragne Sværd i hans Haand, og
han bøiede sig, og kastede sig ned paa sit
Ansigt. 2 Kong. 6, 17. 20. Jos. 5, 13
32. Og HErrens Engel sagde til ham:
hvorfor haver du slaget din Aseninde nu
tre Gange? see jeg er udgangen at
imodstaae (dig), thi denne Vei er forvendt for mig. v. 22.
33. Og Aseninden saae mig, og veeg nu
tre Gange (af Veien) for mit Ansigt;
ellers, dersom hun ikke havde veget (af
Veien) for mit Ansigt, da vilde jeg endogsaa slagtet dig nu ihjel, og ladet hende
leve.
34. Da sagde Bileam til HErrens Engel: jeg haver syndet, men jeg vidste ikke,
at du stod lige imod mig paa Veien; og
nu, dersom det er ondt for dine Øine, vil
jeg vende tilbage igjen.
35. Og HErrens Engel sagde til Bileam: drag med Mændene, men aleneste
det Ord, som jeg taler til dig, det skal du
tale; saa drog Bileam med Balaks
Fyrster.
36. Og Balak hørte, at Bileam kom;
og han drog ud imod ham, til en Stad i
Moab, som var ved Arnons Landemærke,
som er ved det yderste Landemærke.
37. Og Balak sagde til Bileam: sendte
jeg ikke alvorligen (Bud) til dig, at lade
kalde dig? hvi drog du ikke til mig? mon
jeg ikke visseligen skulde kunne ære dig?
38. Og Bileam sagde til Balak: see, jeg
er nu kommen til dig; mon jeg aldeles
formaaer at tale noget? det Ord, som
Gud vil lægge i min Mund, det vil jeg
tale. c. 23, 12. 26
39. Saa foer Bileam med Balak, og de
kom til Kiriath-Husoth.
40. Og Balak offrede stort Qvæg, og

smaat Qvæg; og sendte (Bud) efter Bileam, og efter de Fyrster, som vare hos ham.

41. Og det skede om Morgenen, da tog Balak Bileam, og førte ham op paa Baals Høie; og han saae deraf det Yderste af Folket. c. 25, 3.

23. Capitel.

Balak og Bileam offre, Bileam maa efter Guds Villie velsigne Folket, Balak bliver vred, 1-12. De offre paa et andet Sted, og han velsigner Folket anden Gang, Balak bliver atter vred, 13-26. Balak tager Bileam med sig endnu til et andet Sted, hvor de offre, 27-30.

1. Og Bileam sagde til Balak: byg mig her syv Altere; og bereed mig her syv Stude, og syv Vædere. v. 29.

2. Og Balak gjorde saasom Bileam sagde; og Balak og Bileam offrede en Stud og en Væder paa (hvert) Alter.

3. Og Bileam sagde til Balak: stil dig ved dit Brænd-Offer, og jeg vil gaae hen, maaskee HErren visseligen møder mig, og det Ord, som han lader mig see, vil jeg give dig tilkjende; og han gik op paa et høit Sted. v. 15.

4. Og Gud mødte Bileam; og han sagde til ham: jeg haver ordentligen tilredt syv Altere, og offret en Stud og en Væder paa hvert Alter.

5. Da lagde HErren Ord i Bileams Mund, og sagde: vend tilbage til Balak, og saa skal du tale.

6. Og han vendte tilbage til ham, og see, han stod hos sit Brænd-Offer; han og alle Moabiternes Fyrster.

7. Da tog han til sit Sprog og sagde: af Syrien haver Balak, Moabiternes Konge, ladet hente mig, fra Bjergene mod Østen: gak hid, forband mig Jakob, og gak hid, vredes paa Israel! 5 Mos. 23, 4.

8. Hvorledes skal jeg forbande, da Gud ikke forbander? hvorledes skal jeg vredes, da HErren ikke vredes?

9. Thi jeg seer ham af Klippernes Top, og af Høiene beskuer jeg ham; see, det Folk skal boe alene, og skal ikke regnes iblandt Hedningerne. 5 Mos. 4, 34.

10. Hvo kan tælle Jakobs Støv, og Tallet paa den fjerde Part af Israel? min Sjel døe de Oprigtiges Død, og mit Endeligt vorde som hans! 1 Mos. 28, 14. Ps. 37, 37.

11. Da sagde Balak til Bileam: hvad gjør du (imod) mig? jeg tog dig (hid), til at forbande mine Fiender, og see, du har aldeles velsignet (dem).

12. Og han svarede, og sagde: skal jeg ikke tage vare paa at tale det, som HErren lægger i min Mund? c. 22, 38.

13. Og Balak sagde til ham: Kjære, kom med mig til et andet Sted, fra hvilket du kan see det, (dog) skal du kun see Enden deraf, men du skal ikke see det ganske; og forband mig det derfra.

14. Og han tog ham (med sig) paa Zophims Mark, til Pisgæ Top; og byggede syv Altere, og offrede en Stud og en Væder paa (hvert) Alter. c. 21, 20. 5 Mos. 3, 27.

15. Og han sagde til Balak: stil dig her ved dit Brænd-Offer, og jeg vil der møde. v. 3.

16. Og HErren mødte Bileam, og lagde Ord i hans Mund; og han sagde: vend tilbage til Balak, og saaledes skal du tale. v. 5.

17. Og han kom til ham, og see, han stod ved sit Brænd-Offer, og Moabiternes Fyrster med ham; og Balak sagde til ham: hvad sagde HErren?

18. Og han tog til sit Sprog, og sagde: staae op Balak, og hør, bøi dit Øre til mig, Zippors Søn! v. 7.

19. Gud er ikke et Menneske, at han lyver, ei heller et Menneskes Barn, at ham skulde angre (noget); haver han sagt det, og skulde ikke gjøre det? og haver han talet, og skulde ikke holde det? Tit. 1, 2. 1 Sam. 15, 29. Jer. 4, 28. Ps. 33, 4. 9.

20. See, jeg haver taget mig for at velsigne; og han velsignede, og jeg kan ikke afvende det.

21. Han anseer ikke Uret i Jakob, og seer ikke til Møie i Israel; HErren, hans Gud, er med ham, og Kongens (Basune)-Klang hos ham. v. 9. c. 10, 1 sqq.

22. Gud er den, som udførte dem af Egypten; han haver megen Styrke, som en Eenhjørnings. c. 24, 8. 5 Mos. 9, 12.

23. Thi der er ingen Spaadom imod Jakob, og ingen Trolddom imod Israel; i (sin) Tid skal siges om Jakob og om Israel, hvad Gud haver gjort.

24. See, det Folk skal staae op, som en stor Løve, og ophøie sig, som en Løve; det skal ikke lægge sig, før det æder Rovet, og drikker de Ihjelslagnes Blod. c. 24, 9. 1 Mos. 49, 9.

25. Da sagde Balak til Bileam: du skal hverken aldeles forbande det, ei heller skal du aldeles velsigne det.

26. Og Bileam svarede og sagde til

Balak: haver jeg ei talet til dig, sigende:
Alt det, som HErren vil tale, det vil jeg
gjøre? c. 22, 38.
27. Og Balak sagde til Bileam: Kjære,
gaae med, jeg vil tage dig (med hen) til
et andet Sted; maaskee det maatte være
ret for Guds Øine, at du derfra forban-
der mig det.
28. Og Balak tog Bileam (med sig),
paa Peors Top, som er vendt lige imod
Ørken. c. 25, 3. c. 21, 20.
29. Og Bileam sagde til Balak: byg
mig her syv Altere, og bered mig her syv
Stude og syv Vædre. v. 1.
30. Og Balak gjorde, saasom Bileam
sagde, og offrede en Stud og en Væder
paa (hvert) Alter.

24. Capitel.

Bileam velsigner Folket tredie Gang, og spaaer om dets tilkommende Skiebne; Balak bliver meget vred, Bileam undskylder sig, lover at give Balak Raad, dog maa han endnu tale flere Ting, som Guds Aand lægger ham i Munden, 1-14. Han taler om Messias og Guds Domme over adskillige Folk, reiser saa til sit Land igjen, 15-25.

1. Der Bileam saae, at det behagede
HErren, at han velsignede Israel, da gik
han ikke hen, som de andre Gange, at søge
Spaadomme; men han rettede sit Ansigt
imod Ørken. c. 23, 3. 15.
2. Og Bileam opløftede sine Øine, og
saae Israel, som boede (i Leiren) efter sine
Stammer; og Guds Aand var over ham.
Dom. 6, 34. 2 Sam. 23, 2.
3. Og han tog til sit Sprog, og sagde:
Dette siger Bileam, Beors Søn, og det
siger den Mand, som har faaet Øiet op-
lukt. c. 23, 7. 18.
4. Det siger den, som hører Guds Taler,
den, som seer den Almægtiges Syn, den,
der faldt, og paa hvem Øinene bleve
aabnede: c. 22, 31. Dan. 10, 15 sqq.
Aab. 1, 17.
5. Hvor behagelige ere dine Pauluner,
Jakob! (ja) dine Boliger, Israel!
Ps. 84, 2.
6. Ligesom Bække ere de udbredte, som
Haverne ved en Flod; som Aloe-Træer,
som HErren har plantet, som Cederne ved
Vandet. Ps. 45, 9. Høis. 4, 14.
7. Der skal flyde Vand af hans Spande,
og hans Sæd skal være ved meget Vand;
og hans Konge skal blive høiere end Agag,
og hans Rige skal ophøies. Es. 58, 11.
1 Sam. 15, 8.
8. Gud er den, som udførte ham af
Ægypten, han haver megen Styrke, som
en Eenhjørning; han skal fortære Hednin-
gerne, sine Fiender, og bryde deres Been,
og saare (dem) med sine Pile. c. 23, 22.
5 Mos. 33, 17.
9. Han haver bøiet sig, lagt sig som en
Løve, og som en stor Løve, hvo tør op-
vække ham? velsignede være de, som dig
velsigne, og forbandede være de, som dig
forbande! c. 23, 4. 1 Mos. 49, 9.
1 Mos. 12, 3. c. 27, 29.
10. Da optændtes Balaks Vrede imod
Bileam, og han slog sine Hænder tilsam-
men; og Balak sagde til Bileam: jeg
kaldte dig, til at forbande mine Fiender,
og see, du haver disse tre Gange aldeles
velsignet (dem).
11. Og nu flye du til dit Sted; jeg har
sagt: jeg vil visseligen ære dig, men see,
HErren haver forhindret dig fra denne
Ære.
12. Og Bileam sagde til Balak: talede
jeg ikke ogsaa til dine Bud, som du sendte
mig og sagde:
13. Dersom Balak vilde give mig sit
Huus fuldt af Sølv og Guld, saa kunde
jeg ikke overtræde HErrens Ord, til at
gjøre Ondt eller Godt, af mit Hjerte; det,
som HErren vil tale, det vil jeg tale.
c. 22, 18. 38.
14. Og nu see, jeg drager til mit Folk;
gak hid, jeg vil raade dig, hvad dette Folk
skal gjøre ved dit Folk, i de sidste Dage.
15. Og han tog til sit Sprog, og sagde:
det siger Bileam, Beors Søn, det siger
den Mand, som har faaet Øiet oplukt.
c. 23, 7. 18.
16. Det siger den, som hører Guds Ta-
ler, og som veed den Høiestes Vidskab;
den, som seer den Almægtiges Syn, den
der faldt, og paa hvem Øinene bleve aab-
nede: v. 4.
17. Jeg skal see ham, dog ikke nu, jeg
skal skue ham, men ikke nær hos; der frem-
gaaer en Stjerne af Jakob, og opstaaer et
Spiir af Israel, og det skal saare Moabs
Hjørner, og ødelægge alle Seths Børn.
Luc. 19, 27. Aab. 11, 15. 18.
18. Og Edom skal være (hans) Eien-
dom, og Seirs Eiendom skal høre hans
Fiender til; men Israel skal gjøre kraftige
Gjerninger. 2 Sam. 8, 14.
19. Af Jakob skal een herske, og fordærve
det øvrige af Stæderne. Mich. 5, 1.
20. Og der han saae Amalekiterne, da
tog han til sit Sprog, og sagde: Amalek

er Hedningernes Begyndelse, men det sidste af ham skal ganske ødelægges.

2 Mos. 17, 14. 5 Mos. 25, 19. 1 Sam. 15, 7.

21. Og der han saae Keniterne, da tog han til sit Sprog, og sagde: fast er din Bolig, og sæt din Rede paa Klippen.

Dom. 1, 16. 1 Sam. 15, 6.

22. Dog skal det skee, at man skal opæde Kain, saa længe som Asfur skal holde dig fangen.

23. Og han tog til sit Sprog, og sagde: vee! hvo skal da blive ved Live, naar Gud vil beskikke ham (til Ødelæggelse)?

24. Thi Skibe af Kithims (Hav)Bredde (skal komme), og de skal undertrykke Asfur, og undertrykke Eber, og endogsaa han skal ganske ødelægges.

25. Og Bileam stod op, og gik, og vendte tilbage til sit Sted; og Balak gik ogsaa sin Vei.

25. Capitel.

Israels Børn forføres af de Moabitiske Qvinder til Horerie og Afguderie; Afgudsdyrkerne ihjelslaaes 1-6. Pinehas stiller Guds Vrede ved sin Nidkjærhed, 7-9. HErren lover ham derfor et evigt Præstedømme, 10-13. Hvilke de vare, som Pinehas dræbte, 14. 15. Mose skal trænge Midianiterne, for deres Forførelses Skyld, 16-18.

1. Og Israel boede i Sittim; og Folket begyndte at bedrive Hoer med Moabiternes Døttre. c. 33, 49.

2. Og de indbøde Folket til deres Guders Offere; og Folket aad, og de tilbade for deres Guder. c. 31, 16.

3. Og Israel føiede sig til Baal-Peor; da optændtes HErrens Vrede imod Israel. 5 Mos. 4, 3. Jos. 22, 17. Hos. 9, 10.

4. Og HErren sagde til Mose: tag alle de Øverste for Folket, og lad ophænge dem for HErren imod Solen; saa skal HErrens grumme Vrede vendes fra Israel.

2 Sam. 21, 6. 9.

5. Og Mose sagde til Israels Dommere: hver slaae sit Folk ihjel, som have føiet sig til Baal-Peor. 2 Mos. 18, 25.

6. Og see, en Mand af Israels Børn, kom, og førte en Midianitisk (Qvinde) frem til sine Brødre, for Mose Øine, og for alle Israels Børns Menigheds Øine: og de, de græd for Forsamlingens Pauluns Dør.

7. Og Pinehas, Eleasars Søn, Arons Præstens Søn, saae det, og han stod op midt af Menigheden, og tog et Spyd i sin Haand. Ps. 106, 30.

8. Og han kom ind efter den Israelitiske Mand, i Horekippen, og igjennemstak dem begge, nemlig den Israelitiske Mand, og Qvinden i hendes Liv; da stilledes Plagen for Israels Børn. 2 Sam. 24, 25.

9. Og de, som døde i denne Plage, vare fire og tyve Tusinde. 1 Cor. 10, 8.

10. Og HErren talede til Mose, og sagde:

11. Pinehas, Eleasars Søn, Arons Præstens Søn, haver vendt min Grumhed fra Israels Børn, idet han var nidkjær med min Nidkjærhed, midt iblandt dem, og jeg haver ikke gjort Ende paa Israels Børn i min Nidkjærhed. 2 Cor. 11, 2.

12. Derfor sig: see, jeg giver ham min Pagt, (ja) Fred.

13. Og han, og hans Sæd efter ham, skal have et evigt Præstedømmes Pagt, derfor at han var nidkjær for sin Gud, og gjorde Forligelse for Israels Børn.

14. Men den slagne Israelitiske Mands Navn, som blev slaget tillige med den Midianitiske (Qvinde), var Simri Salu Søn, en Fyrste for en Faders Huus iblandt Simeoniterne.

15. Og den slagne Midianitiske Qvindes Navn var Cosbi, Zurs Datter; han var en Øverste iblandt Folkene, for en Faders Huus iblandt Midianiterne. c. 31, 8.

16. Og HErren talede til Mose, og sagde.

17. Træng Midianiterne, og I skal slaae dem. c. 31, 2.

18. Thi de, de trænge eder med deres Trædskheder, med hvilke de handlede trædskeligen med eder i Peors Handel, og i Cosbi Handel, (som var) en Midianitisk Fyrstes Datter, deres Søster, som blev slagen paa Plagens Dag, for Peors Handels Skyld. Ps. 105, 25. Mal. 1, 14.

26. Capitel.

Mose og Eleasar skal atter tælle Folket, rc. 1-4. Hver Stamme tælles for sig, og deres Slægter beregnes, 5-51. Hvorledes Landet skal deles iblandt dem ved Lod, 52-56. Leviterne tælles for sig især, 57-62. Iblandt dette Tal var ingen af dem, som bleve førstegang talte, uden Josva og Caleb, 63-65.

1. Og det skede efter Plagen, at HErren talede til Mose og til Eleasar, Arons Præstens Søn, og sagde:

2. Tager Hoved-(Sum) af al Israels Børns Menighed, fra tyve Aar gamle, og derover, efter deres Fædres Huus, paa hver, som kan uddrage i Strid udi Israel. c. 1, 2.

3. Og Mose, og Eleasar, Præsten, talede med dem paa Moabiternes slette Marke, ved Jordanen, mod Jericho, og sagde: c. 33, 50.

Mose, og Israels Børn, dem, som vare uddragne af Ægypti Land.

5. Ruben var Israels Førstefødte; Rubens Børn vare: til Hanoch, Hanochiternes Slægt; til Pallu, Palluniternes Slægt. 2 Mos. 6, 14. 1 Kron. 5, 3.

6. Til Hezron, Hezroniternes Slægt; til Charmi, Charmiternes Slægt.

7. Disse er de Rubeniters Slægter; og de Talte af dem vare tre og fyrretyve tusinde og syv hundrede og tredive.

8. Men Pallu Børn var Eliab.

9. Og Eliabs Børn var Nemuel, og Dathan, og Abiram; det er den Dathan og Abiram, som vare udnævnede af Menigheden, de som trættede mod Mose og mod Aaron i Korah Selskab, der de trættede mod HErren, c. 16, 1 12. Ps. 106, 16.

10. Og Jorden oplod sin Mund, og opslugte dem og Korah, der det Selskab døde, der Ilden fortærede to hundrede og halvtredsindstyve Mænd, og de bleve til et Tegn. c. 16, 31. 32. 5 Mos. 11, 6. Ps. 106, 17.

11. Men Korah Børn de døde ikke.

12. Simeons Børn efter deres Slægter vare: til Nemuel, Nemueliternes Slægt; til Jamin, Jaminiternes Slægt; til Jachin, Jachiniternes Slægt. 1 Mos. 46, 10.

13. Til Serah, Serahiternes Slægt; til Saul, Sauliternes Slægt.

14. Disse ere Simeoniternes Slægter: to og tyve tusinde og to hundrede. c. 1, 23.

15. Gads Børn efter deres Slægter vare: til Ziphon, Ziphoniternes Slægt; til Haggi, Haggiternes Slægt; til Suni, Suniternes Slægt.

16 Til Osni, Osniternes Slægt; til Eri, Eriternes Slægt.

17. Til Arod, Aroditernes Slægt; til Areli, Areliternes Slægt.

18. Disse ere Gads Børns Slægter, efter deres Talte: fyrretyve tusinde og fem hundrede.

19. Judæ Børn vare Er og Onan; og Er og Onan døde i Canaans Land. 1 Mos. 38, 3-10.

20. Og Judæ (øvrige) Børn efter deres Slægter vare: til Sela, Selaniternes Slægt; til Perez, Pereziternes Slægt; til Serah, Serahiternes Slægt.

21 Men Perez Børn vare: til Hezron, Hezroniternes Slægt; til Hamul, Hamuliternes Slægt. Ruth 4, 18. 1 Kron. 2, 5.

22. ... og fem hundrede.

23. Isaschars Børn efter deres Slægter vare: til Thola, Tholaiternes Slægt; til Phua, Phuiternes Slægt.

24. Til Jasub, Jasubiternes Slægt; til Simron, Simroniternes Slægt.

25. Disse ere Isaschars Slægter efter deres Talte: fire og tresindstyve tusinde og tre hundrede.

26. Sebulons Børn efter deres Slægter vare: til Sered, Serediternes Slægt; til Elon, Eloniternes Slægt; til Jahleel Jahleeliternes Slægt.

27. Disse ere Sebuloniternes Slægter, efter deres Talte: tresindstyve tusinde og fem hundrede.

28. Josephs Børn efter deres Slægter vare: Manasse og Ephraim.

29. Men Manasse Børn vare: til Machir, Machiriternes Slægt, og Machir avlede Gilead; til Gilead, Gileaditernes Slægt.

30. Disse ere Gileads Børn: til Jesar, Jesariternes Slægt; til Helek, Helekiternes Slægt. Jos. 17, 2.

31. Og til Asriel, Asrieliternes Slægt; og til Sechem, Sechemiternes Slægt.

32. Og til Semida, Semidaiternes Slægt; og til Hepher, Hepheriternes Slægt. c. 27, 1.

33. Men Zelaphehad, Hephers Søn, havde ingen Sønner, men Døttre; og Zelaphehads Døttres Navne vare: Mahela, og Noah, Hogla, Milca, og Thirza. c. 27, 1. c. 36, 11.

34. Disse ere Manasse Slægter; og deres Talte vare: to og halvtredsindstyve tusinde og syv hundrede.

35. Disse ere Ephraims Børn efter deres Slægter: til Suthela, Suthelahiternes Slægt; til Becher, Becheriternes Slægt, til Thahan, Thahaniternes Slægt.

36. Disse ere Suthelæ Børn: til Eran, Eraniternes Slægt.

37. Disse ere Ephraims Børns Slægter, efter deres Talte: to og tredive tusinde og fem hundrede; disse ere Josephs Børn efter deres Slægter.

38. BenJamins Børn efter deres Slægter, vare: til Bela, Belaiternes Slægt, til Asbel, Asbeliternes Slægt; til Ahiram, Ahiramiternes Slægt.

39. Til Supham, Suphamiternes Slægt; til Hupham, Huphamiternes Slægt.

40. Og Belæ Børn vare Ard og Naa-

man; (til Ard), Arditernes Slægt; til Naaman, Naamiternes Slægt.

41. Disse ere BenJamins Børn, efter deres Slægter; og deres Talte vare: fem og fyrretyve tusinde og sex hundrede.

42. Disse vare Dans Børn, efter deres Slægter: til Suham, Suhamiternes Slægt; disse vare Dans Slægter, efter deres Slægter.

43. Alle Suhamiternes Slægter, efter deres Talte vare: fire og tresindstyve tusinde og fire hundrede.

44. Asers Børn efter deres Slægter vare: til Jmna, Jmnaiternes Slægt; til Jisui, Jisuiternes Slægt; til Bria, Briaiternes Slægt.

45. Til Briæ Børn: til Heber, Hebriternes Slægt; Malchiel, Malchieliternes Slægt.

46. Og Asers Datters Navn var Serach.

47. Disse ere Asers Børns Slægter, efter deres Talte: tre og halvtredsindstyve tusinde og fire hundrede.

48. Naphthali Børn, efter deres Slægter vare: til Jazeel, Jazeeliternes Slægt; til Guni, Guniternes Slægt. 1 Kron. 7, 13.

49. Til Jezer, Jezeriternes Slægt; til Sillem, Sillemiternes Slægt.

50. Disse ere Naphtali Slægter, efter deres Slægter; og deres Talte vare: fem og fyrretyve tusinde og fire hundrede.

51. Disse ere de Talte af Jsraels Børn: sex hundrede tusinde, og eet tusinde syv hundrede og tredive. 2 Mos. 12, 37.

52. Og HErren talede til Mose, og sagde:

53. Jblandt disse skal Landet deles til Arv efter Navnenes Tal.

54. Den, som er mange, hans Arv skal du formere, og den, som er faa, hans Arv skal du gjøre mindre; hver skal gives hans Arv efter de af ham Taltes Beskaffenhed.

c. 33, 54 rc.

55. Dog skal Landet deles formedelst Lod; de skal arve efter deres Fædres Stammers Navne.

56. Hvers Arv skal deles efter Loddens Beskaffenhed, imellem mange og faa.

Jos. 14, 2.

57. Og disse ere de Talte af Leviterne efter deres Slægter: til Gerson, Gersoniternes Slægt; til Kahath, Kahathiternes Slægt; til Merari, Merariternes Slægt.

2 Mos. 6, 16. 4 Mos. 3, 17 sqq.

58. Disse ere Leviternes Slægter: de Libniters Slægt, de Hebroniters Slægt, de Maheliters Slægt, de Musiters Slægt, de Korahiters Slægt; og Kahat avlede Amram.

59. Og Amrams Hustrues Navn var Jochebed, Levi Datter, hvilken hendes Moder fødte Levi i Ægypten; og hun fødte Amram, Aaron og Mose, og Maria, deres Søster. 2 Mos. 2, 1. c. 6, 20.

1 Kron. 6, 2. 3.

60. Men Aaron bleve fødte Nadab og Abihu, Eleasar og Jthamar.

2 Mos. 6, 23. c. 28, 1.

61. Og Nadab og Abihu døde, der de offrede fremmed Ild for HErrens Ansigt.

3 Mos. 10, 1. 2. c. 16, 1.

62. Og de Talte af dem vare tre og tyve tusinde, alt Mandkjøn fra maanedgammel og derover; thi de bleve ikke talte midt iblandt Jsraels Børn, thi dem var ikke given Arv iblandt Jsraels Børn.

63. Disse ere de, som taltes af Mose og Eleasar, Præsten, hvilke talte Jsraels Børn paa Moabiternes slette Marke, ved Jordanen mod Jericho.

64. Og iblandt dem var ikke een Mand af dem, som vare talte af Mose og Aaron, Præsten; som talte Jsraels Børn i Sinai Ørk. c. 14, 28. 1 Cor. 10, 5.

65. Thi HErren havde sagt til dem: de skal visseligen døe i Ørken; og der blev Jngen tilovers af dem, uden Caleb Jephunne Søn, og Josva Nuns Søn.

c. 14, 23. 29. c. 32, 11. 12. c. 14, 30.

27. Capitel.

Zelaphehads Døttre begiere Arv iblandt deres Faders Brødre, 1-5. HErren tilstaaer dem det, og giver Love om, hvo der skal arve rc., 6-11. HErren befaler Mose at see Landet paa Abarims Bjerg; thi han skulde ei komme derind, 12-14. Mose beder Gud ville udnævne en Mand, der kunde indføre Folket i Canaans Land; Josva udnævnes og beskikkes dertil, 15-23.

1. Og Døttrene af Zelaphehad, Hephers Søn, Gileads Søn, Machirs Søn, Manasse Søn, iblandt Manasse, Josephs Søns, Slægter, kom frem; og disse vare hans Døttres Navne: Mahela, og Noah, og Hogla, og Milca, og Thirza.

c. 26, 33. c. 36, 11. Jos. 17, 3.

2. Og de stode for Mose Ansigt, og for Eleasars, Præstens, Ansigt, og for Fyrsternes og al Menighedens Ansigt, for Forsamlingens Pauluns Dør, og sagde:

3. Vor Fader er død i Ørken, og han var ikke midt iblandt det Selskab, som forsamledes imod HErren i Korah Selskab; men han døde i sin Synd, og han havde ikke Sønner. c. 16, 2. 11. c. 14, 29. 30 sqq.

4. Hvi skal dog vor Faders Navn udelukkes midt udaf hans Slægt, for han ikke

de Søn? giv os Eiendom midt iblandt
r Faders Brødre.
. Og Mose fremførte deres Sag for
Errens Ansigt. 3 Mos. 24, 12.
. Og HErren talede til Mose, sigende:
. Zelaphehads Døttre have talet ret,
skal vist give dem Eiendom til Arv, midt
andt deres Faders Brødre; og du skal
e deres Faders Arv komme til dem.
c. 36, 2. 5.
. Og til Israels Børn skal du tale, og
e: naar en Mand døer, og haver ingen
n, da skal I lade hans Arv komme til
ns Datter.
. Og dersom han haver ingen Datter,
skal I give hans Brødre hans Arv.
0. Og dersom han haver ingen Brødre,
skal I give hans Faders Brødre hans
v.
1. Men dersom hans Fader haver ingen
ødre, da skal I give hans næste Slægt,
n er ham nær paarørende af hans Slægt-
b, hans Arv, og han skal arve den; og
skal være for Israels Børn en beskikket
t, efter som HErren haver befalet Mose.
2. Og HErren sagde til Mose: gak
paa det Bjerg Abarim, og besee
ndet, som jeg haver givet Israels
rn 5 Mos. 32, 48. 49.
3. Og naar du haver beseet det, da
l du, (ja) ogsaa du, samles til dine
lk; ligesom Aaron din Broder blev
mlet; c. 20, 28.
4. Efterdi I vare gjenstridige imod
n Mund i den Ørk Sin, der Menig-
en kivede, der I skulde helliget mig ved
ndet for deres Øine. Det er Kive-
ndet i Kades, udi den Ørk Sin.
c. 20, 12. 24.
5. Og Mose talede til HErren, og
de:
6. Ville HErren, som er alt Kjøds
nders Gud, beskikke en Mand over
enigheden, c. 16, 22.
7. Som kan gaae ud for deres Ansigt,
som kan gaae ind for deres Ansigt, og
n kan føre dem ud, og som kan føre dem
, at HErrens Menighed skal ikke være
n Faarene, hvilke have ingen Hyrde!
Mos. 31, 2. 1 Sam. 8, 20. 1 Kong. 22, 17.
8. Og HErren sagde til Mose: tag
Josva, Nuns Søn, en Mand, i
ilken Aanden er, og læg din Haand paa
m. 5 Mos. 3, 21. c. 34, 9.
9. Og still han for Eleasars, Præstens,
sigt, og for den ganske Menigheds An-

sigt, og giv ham Befaling for deres
Øine.
20. Og læg af din Ypperlighed paa
ham, paa det den ganske Israels Børns
Menighed maa høre (og lyde ham).
21. Og han skal staae for Eleasars,
Præstens, Ansigt, han skal spørge ham,
efter Urims Viis for HErrens Ansigt;
efter hans Mund skal de gaae ud, og efter
hans Mund skal de gaae ind, han og alle
Israels Børn med ham, ja den ganske Me-
nighed. 2 Mos. 28, 30. 3 Mos. 8, 8.
22. Og Mose gjorde, saasom HErren
havde befalet ham; og han tog Josva,
og stillede ham for Eleasars, Præstens,
Ansigt, og for den ganske Menigheds An-
sigt.
23. Og han lagde sine Hænder paa ham,
og gav ham Befaling, eftersom HErren
havde talet formedelst Mose. c. 8, 10.
Ap. G. 8, 17. 18.

28. Capitel.

HErren giver Love om de visse almindelige Offringer, nemlig det daglige Offer, 1-8. Og dets Tillæg paa Sabbaterne, 9. 10. Paa Ny-Maaneder, 11-15. I Paaske-Heitiden, 16-25. Paa Pintse-Heitiden, 26-31.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:
2. Byd Israels Børn, og du skal sige til
dem: I skal tage vare paa mit Offer,
mit Brød i mine Ild-Offere, (ja) min
behagelige Lugt, at offre mig i sin bestemte
Tid. 3 Mos. 3, 5.
3. Og du skal sige til dem: dette er det
Ild-Offer, som I skal offre HErren: to
Lam aargamle, uden Lyde, hver Dag, til
et ideligt Brænd-Offer. 2 Mos. 29, 38. 39.
Esr. 3, 3.
4. Det ene Lam skal du lave om Morgenen, og det andet Lam skal du lave
imellem de tvende Aftener.
5. Og en tiende Part af en Epha Meel,
til et Mad-Offer, blandet med en fjerde
Part af en Hin stødt Olie.
6. Det er et ideligt Brænd-Offer, som
blev indstiftet paa Sinai Bjerg til en
behagelig Lugt, et Ild-Offer for HErren.
7. Og Drik-Offer dertil, en fjerde Part
af en Hin til det ene Lam, til at udøse
Drik-Offer af stærk Drik paa det hellige
(Sted) for HErren.
8. Og det andet Lam skal du lave imellem de tvende Aftener; som Mad-Offeret
om Morgenen, og som Drik-Offeret der-

til, skal du lave det, det er et Ild-Offer, en behagelig Lugt for HErren.

9. Men om Sabbats-Dagen (skal du offre) to Lam aargamle, uden Lyde, og to tiende Parter Meel til et Mad-Offer, blandet med Olie, og dets Drik-Offer.

10. Det er hver Sabbats Brænd-Offer paa sin Sabbat, foruden det idelige Brænd-Offer, og dets Drik-Offer.

11. Men de første (Dage) i eders Maaneder skal I offre HErren et Brænd-Offer: to unge Stude, og een Væder, syv Lam aargamle, uden Lyde.

12. Og tre tiende Parter Meel til Mad-Offer, blandet med Olie, til en (hver) Stud, og to tiende Parter Meel til Mad-Offer, blandet med Olie, til den ene Væder. v. 20. 28.

13. Og en tiende Part Meel til Mad-Offer, blandet med Olie, til et (hvert) Lam; det er en behagelig Lugts Brænd-Offer, et Ild-Offer for HErren.

14. Og Drik-Offer til dem skal være en halv Hin til Studen, og en tredie Part af en Hin til Væderen, og en fjerde Part af en Hin til Lammet; dette er Brænd-Offeret paa hver (Ny-)Maaned i sin Maaned, for Maanederne i Aaret.

15. Og der skal laves een Gedebuk til Synd-Offer for HErren, foruden det idelige Brænd-Offer, og dets Drik-Offer.
c. 29, 5. 11. 16. 22. 28. 31. 38.

16. Men i den første Maaned, paa den fjortende Dag i Maaneden, er det Paaske for HErren. 3 Mos. 23, 5. 5 Mos. 16, 1.

17. Og paa den femtende Dag i den samme Maaned er Høitid; man skal æde usyrede (Brød) syv Dage. 3 Mos. 23, 6.

18. Paa den første Dag skal være en hellig Sammenkaldelse, da skal I ingen Tjenestes Gjerning gjøre. v. 25. 26.

19. Og I skal offre et Ild-Offer, et Brænd-Offer for HErren, to unge Stude, og een Væder, og syv Lam aargamle, uden Lyde, skal I have. c. 29, 2. 8.

20. Og deres Mad-Offer, Meel blandet med Olie; tre Tiende-Parter skal I lave til Studen, og to Tiende-Parter til Væderen. v. 12. 28.

21. (Og en Tiende-Part skal du lave til eet (hvert) Lam, af de syv Lam.

22. Dertil een Buk til Synd-Offer, til at gjøre Forligelse for eder. v. 15. 30.

23. Foruden Brænd-Offeret om Morgenen, som er det idelige Brænd-Offer, skal I gjøre disse Ting.

24. Paa denne Maade skal I lave (hver) Dag af de syv Dage, Brød til et Ild-Offer, (som er) en behagelig Lugt for HErren; det skal laves foruden det idelige Brænd-Offer, og dets Drik-Offer.

25. Og paa den syvende Dag skal være eder en hellig Sammenkaldelse, da skal I ingen Tjenestes Gjerning gjøre.

26. Og paa Første-Grødernes Dag, naar I offre det nye Mad-Offer for HErren, paa eders Ugers (Høitid), skal der være hos eder en hellig Sammenkaldelse, I skal ingen Tjenestes Gjerning gjøre. 3 Mos. 23, 15. 16. 20.

27. Og I skal offre Brænd-Offer, til en behagelig Lugt for HErren: to unge Stude, een Væder, syv Lam, aargamle.
c. 29, 2. 8.

28. Og deres Mad-Offer, Meel blandet med Olie, tre Tiende-Parter til een (hver) Stud, og to Tiende-Parter til den ene Væder.

29. En Tiende-Part til eet (hvert) Lam, af de syv Lam.

30. Een Gedebuk, til at gjøre Forligelse for eder.

31. Det skal I gjøre foruden det idelige Brænd-Offer, og dets Mad-Offer; de skal være eder uden Lyde, og deres Drik-Offere. v. 23.

29. Capitel.

Fremdeles taler HErren om Offere paa Nytaars-Dagen, eller Basune-Høitiden, 1-6. Paa Forligelsens Høitid, 7-11. Paa Løvsalernes Høitid, 12-38. Slutning paa disse Love, 39.

1. Og i den syvende Maaned, paa den første Dag i Maaneden, skal være eder en hellig Sammenkaldelse, I skal ingen Tjenestes Gjerning gjøre; det skal være eder en (Basune-)Klangs Dag.
3 Mos. 23, 24. 4 Mos. 10, 10.

2. Og I skal gjøre Brænd-Offer til en behagelig Lugt for HErren, een ung Stud, een Væder, syv Lam aargamle, uden Lyde. c. 28, 11. 19. 27.

3. Og deres Mad-Offer, Meel blandet med Olie, tre Tiende-Parter til Studen, og to Tiende-Parter til Væderen.

4. Og een Tiende-Part til eet (hvert) Lam, af de syv Lam.

5. Og een Gedebuk til Synd-Offer, til at gjøre en Forligelse for eder.
c. 23, 15. 22.

6. Foruden den Ny-Maaneds Brænd-Offer, og dets Mad-Offer, og det idelige Brænd-Offer, og dets Mad-Offer, og

Offere, efter deres Viis; til en
Lugt, som er et Ild-Offer for
c. 28, 14.
a den tiende Dag i denne
aaned skal være eder en hellig
mdelse, og I skal ydmyge eders
al ingen Gjerning gjøre.
3 Mos. 16, 29. 30 ɔc.
I skal offre Brænd-Offer, for
. behagelig Lugt; een ung
Væder, syv Lam, aargamle,
have uden Lyde. v. 2.
es Mad-Offer, Meel blandet
tre Tiende-Parter til Studen,
arter til den ene Væder;
a Tiende-Part til eet (hvert)
syv Lam.
il) een Gedebuk til Synd-
en Forligelsernes Synd-Offer,
e Brænd-Offer, og dets Mad-
res Drik-Offere.
3 Mos. 16, 15.
aa den femtende Dag i den
aaned skal være en hellig Sam-
, I skal ingen Tjenestes Gjer-
og I skal holde høitideligen
Herren i syv Dage.
3 Mos. 23, 34.
I skal offre Brænd-Offer, et
en behagelig Lugt for HErr-
unge Stude, to Vædre, fjor-
aargamle; de skal være uden
v. 17. 20. 23.
res Mad-Offer, Meel blandet
tre Tiende-Parter til een
d af de tretten Stude, to
ter til een (hver) Væder, af
t.
a Tiende-Part til eet (hvert)
fjorten Lam.
l een Gedebuk til Synd-Offer,
t idelige Brænd-Offer, dets
, og dets Drik-Offer.
a den anden Dag tolv unge
Vædre, fjorten Lam, aargamle,

deres Mad-Offer, og deres
, til Studene, til Vædrene, og
e i deres Tal efter Skikken.
f. v. 6.
l een Gedebuk til Synd-Offer,
idelige Brænd-Offer, og dets
og deres Drik-Offere.
paa den tredie Dag elleve
Vædre, fjorten Lam, aargamle,

21. Og deres Mad-Offer, og deres Drik-
Offere, til Studene, til Vædrene, og til
Lammene i deres Tal, efter Skikken.
22. Dertil een Buk til Synd-Offer, for-
uden det idelige Brænd-Offer, og dets
Mad-Offer, og dets Drik-Offer.
23. Og paa den fjerde Dag ti Stude,
to Vædre, fjorten Lam, aargamle, uden
Lyde.
24. Deres Mad-Offer, og deres Drik-
Offere, til Studene, til Vædrene, og til
Lammene i deres Tal, efter Skikken.
25. Dertil een Gedebuk til Synd-Offer,
foruden det idelige Brænd-Offer, og dets
Mad-Offer, og dets Drik-Offer.
26. Og paa den femte Dag ni Stude,
to Vædre, fjorten Lam, aargamle, uden
Lyde.
27. Og deres Mad-Offer, og deres Drik-
Offere, til Studene, til Vædrene, og til
Lammene i deres Tal, efter Skikken.
28. Dertil een Buk til Synd-Offer, for-
uden det idelige Brænd-Offer, og dets
Mad-Offer, og dets Drik-Offer.
29. Og paa den sjette Dag otte Stude,
to Vædre, fjorten Lam, aargamle, uden
Lyde.
30. Og deres Mad-Offer, og deres Drik-
Offere, til Studene, til Vædrene, og til
Lammene i deres Tal, efter Skikken.
31. Dertil een Buk til Synd-Offer, for-
uden det idelige Brænd-Offer, og dets
Mad-Offer, og dets Drik-Offer.
32. Og paa den syvende Dag syv Stu-
de, to Vædre, fjorten Lam, aargamle, uden
Lyde.
33. Og deres Mad-Offer, og deres Drik-
Offere, til Studene, til Vædrene, og til
Lammene i deres Tal, efter deres Viis.
34. Dertil een Buk til Synd-Offer, for-
uden det idelige Brænd-Offer, dets Mad-
Offer, og dets Drik-Offer.
35. Paa den ottende Dag skal være eder
Forbuds Dag, da skal I ingen Tjenestes
Gjerning gjøre. 3 Mos. 23, 36.
Joh. 7, 37.
36. Og I skal offre Brænd-Offer, et
Ild-Offer, en behagelig Lugt for HErren,
een Stud, een Væder, syv Lam, aargam-
le, uden Lyde.
37. Deres Mad-Offer, og deres Drik-
Offere, til Studen, til Væderen og til
Lammene i deres Tal, efter Skikken.
38. Dertil een Buk, til Synd-Offer, for-
uden det idelige Brænd-Offer, og dets
Mad-Offer, og dets Drik-Offer.

39. Disse Ting skal I gjøre for HErren paa eders bestemte Tider; foruden eders Løfter og eders frivillige (Gaver), til eders Brænd-Offere, og til eders Mad-Offere, og til eders Drik-Offere, og til eders Tak-Offere.

30. Capitel.

HErren befaler ved Mose, at en Mand, der gjorde et Løfte, burde holde det, 1-3. En Datters Løfte kan gjøres til intet ved hendes Fader, 4-6. En Hustrues ved hendes Mand, 7-9. En Enkes og uddreven Qvindes Løfte skal holdes; men gjør hun det, medens hun har sin Mand, da kan han gjøre det til intet, dersom han strax taler derimod, 10-16. Slutningen paa disse Love, 17.

1. Og Mose sagde til Israels Børn, efter alt dette, som HErren havde befalet Mose.

2. Og Mose talede til Hovedes-Mændene for Israels Børns Stammer, og sagde: dette er det Ord, som HErren haver befalet.

3. Naar en Mand lover HErren et Løfte eller sværger en Eed, saa han med en Forpligtelse forpligter sin Sjel, han skal ikke vanhellige sit Ord; han skal gjøre efter alt det, som er udgaaet af hans Mund. 5 Mos. 23, 21. Præd. 5, 3. 4. 1 Mos. 28, 20.

4. Og naar en Qvinde lover HErren et Løfte, og forpligter sig med en Forpligtelse i sin Faders Huus, i sin Ungdom. v. 17.

5. Og hendes Fader hører hendes Løfte, og hendes Forpligtelse, som hun har forpligtet sig med paa sin Sjel, og hendes Fader tier dertil, da skal alle hendes Løfter staae (ved Magt), og al den Forpligtelse, som hun har forpligtet sig med paa sin Sjel, skal staae (ved Magt). v. 8. 10. 12.

6. Men dersom hendes Fader gjør det til intet, paa den Dag, da han hører alle hendes Løfter og hendes Forpligtelser, som hun haver forpligtet sig med paa sin Sjel, da skal det ikke staae (ved Magt), og HErren skal forlade hende det, efterdi hendes Fader haver gjort det til intet. v. 9.

7. Men dersom hun er en Mands (Hustru), og hendes Løfter ere paa hende, eller et ubetænksomt Ord (udfalder) af hendes Læber, med hvilket hun har forpligtet sig paa sin Sjel,

8. Og hendes Mand hører det, og tier dertil paa den Dag han hører det: da skal hendes Løfte staae (ved Magt), og hendes Forpligtelser, som hun har forpligtet sig med paa sin Sjel, de skal staae (ved Magt).

9. Men dersom hendes Mand gjør det til intet, paa den Dag han hører det, og rygger hendes Løfte, som er paa hende, og det ubetænksomme Ord, (som er udfalden) af hendes Læber, med hvilket hun har forpligtet sig paa sin Sjel: da skal HErren forlade hende det.

10. Men (anlangende) en Enkes eller en uddreven (Qvindes) Løfte: alt det, som hun forpligter sig med paa sin Sjel, skal staae (ved Magt) for hende.

11. Men dersom hun lovede det i sin Mands Huus, eller forpligtede sig med en Forpligtelse paa sin Sjel, ved en Eed,

12. Og hendes Mand hørte det, og taug dertil, (og) gjorde det ikke til intet: da skal alle hendes Løfter staae (ved Magt), og al den Forpligtelse, som hun forpligter sig med paa sin Sjel, skal staae (ved Magt).

13. Men dersom hendes Mand aldeles rygger dem, paa den Dag han hører (dem), da skal alt, som er udgaaet af hendes Læber, anlangende hendes Løfter og hendes Sjels Forpligtelse, ikke staae (ved Magt); hendes Mand har rygget dem, og HErren skal forlade hende det.

14. Hvert Løfte og hver Forpligtelses Eed, til at ydmyge Sjelen med, det maa hendes Mand stadfæste, og det maa hendes Mand rygge.

15. Og dersom hendes Mand tier aldeles dertil, (den ene) Dag efter den anden, da stadfæster han alle hendes Løfter, og alle hendes Forpligtelser, som hun haver paa sig; dem stadfæster han, fordi han taug dertil, den Dag han hørte det.

16. Men dersom han rygger dem aldeles, efter at han har hørt det, da skal han bære hendes Misgjerning.

17. Disse ere de Skikke, som HErren befoel Mose, imellem en Mand og hans Hustru, imellem Faderen og hans Datter, i hendes Ungdom, da hun er i sin Faders Huus. v. 4.

31. Capitel.

Israels Børn faae Befaling at stride imod Midianiterne med 12,000 Mand, og Præsten Pinehas med dem, 1-6. De overvinde Midianiterne, og føre Fangerne og Rovet til Leiren, 7-13. Mose straffer dem fordi de have ladet Qvinderne leve; de skal ihjelslaae alle, som have kjendt Mand, og lade

rense sig og alt, hvad de førte med sig, uden for Leiren, 14-24. Rovet deles, efter HErrens Befaling, 25-47. Høvedsmændene give en Skjenk af deres Bytte til Tabernaklet, 48-54.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:
2. Hevn Israels Børn paa Midianiterne; derefter skal du samles til dine Folk. c. 25, 17. c. 27, 13.
3. Da talede Mose til Folket, og sagde: Lader Mænd iblandt eder bevæbne sig til Strid; og de skal drage imod Midianiterne at udføre HErrens Hevn paa Midianiterne.
4. Et tusinde af hver Stamme, (ja) af alle Israels Stammer, skal I skikke til Strid.
5. Og de antvordede af Israels Tusinder eet tusinde for (hver) Stamme, tolv tusinde Bevæbnede til Strid.
6. Og Mose sendte dem, tusinde for (hver) Stamme, til Striden, dem og Pinehas, Eleasars, Præstens Søn, til Strid, og de hellige Redskaber, og Klangens Basuner i hans Haand. c. 25, 7.
c. 10, 9. 2 Krøn. 13, 12. 14.
7. Og de stred imod Midianiterne, saasom HErren havde befalet Mose, og de ihjelsloge alt Mandkjøn.
8. Dertil sloge de Midianiternes Konger ihjel, tilligemed deres Ihjelslagne: nemlig Evi, og Rekem, og Zur, og Hur, og Reba, fem Midianiters Konger; og de sloge Bileam, Beors Søn, ihjel med Sværdet.
Jos. 13, 21. 4 Mos. 22, 5.
9. Og Israels Børn toge Midianiternes Hustruer, og deres smaa Børn fangne; og alle deres Beester, og alt deres Fæ, og al deres Formue røvede de.
10. Og alle deres Stæder, som de boede udi, og alle deres Slotte, opbrændte de med Ild.
11. Og de toge alt Rovet, og alt det, der var at tage, af Mennesker og af Dyr.
5 Mos. 20, 14.
12. Og de førte til Mose og til Eleasar, Præsten, og til Israels Børns Menighed, Fangerne, og det, som var taget og røvet, til Leiren, paa Moabiternes slette Marke, som ere ved Jordanen mod Jericho.
13. Og Mose, og Eleasar, Præsten, og alle Menighedens Fyrster gik ud mod dem, udenfor Leiren.
14. Og Mose blev vred paa dem, som vare beskikkede over samme Hær; paa Fyrsterne over tusinde, og Fyrsterne over hundrede, de som kom af den Krigs-Hær.
15. Og Mose sagde til dem: have I ladet hver Qvinde leve?
16. See, disse vare (Aarsag) for Israels Børn, ved Bileams Ord, at antvorde dem til at forgribe sig imod HErren, formedelst Peors Handel; hvorfor Plagen var i HErrens Menighed. c. 25, 1.
17. Og nu slaaer alt Mandkjøn ihjel iblandt smaa Børn, og slaaer hver Qvinde ihjel, som haver kjendt Mand, at ligge hos Mandkjøn. Dom. 21, 11.
18. Men alle smaa Børn af Qvindekjønnet, hvilke ikke have kjendt Mandkjøns Samqvem, lader leve for eder.
19. Og I, leirer eder udenfor Leiren syv Dage; hver, som haver slaget nogen Person ihjel, og hver, som haver rørt ved en Ihjelslagen, I skal renses af Synden paa den tredie Dag og paa den syvende Dag, I og eders Fanger.
3 Mos. 15, 13. 4 Mos. 19, 11. 18.
20. Og alt Klæde og alt Tøi af Skind, og allehaande Gjerning af Gede-Haar, og allehaande Trækar, skal I rense fra Synd.
3 Mos. 16, 16. 2 Kor. 7, 1.
21. Og Eleasar, Præsten, sagde til Stridsmændene, de, som vare dragne i Krigen: denne er Lovens Skik, som HErren haver befalet Mose;
22. Alene ste Guldet, og Sølvet, Kobberet, Jernet, Tinnet og Blyet,
23. Al den Ting, som taaler Ilden, skal I lade gaae igjennem Ilden, saa er den reen, dog skal den renses fra Synden ved Fraskillelsens Vand; men alt det, som ikke taaler Ilden, skal I lade gaae igjennem Vandet. v. 20. 4 Mos. 19, 9.
24. Og I skal toe eders Klæder paa den syvende Dag, saa blive I rene; og derefter skal I komme i Leiren.
25. Og HErren talede til Mose, og sagde:
26. Tag Hoved-(Summen) paa Fangernes Rov, af Mennesker og af Dyr, du, og Eleasar, Præsten, og de øverste af Menighedens Fædre.
27. Og du skal halvdele det Rov imellem dem, som have angrebet i Krigen, som vare uddragne i Striden, og imellem al Menigheden. Jos. 23, 8. 1 Sam. 30, 24.
28. Og du skal opløfte en vis Sum for HErren fra Krigsmændene, som vare dragne i Striden, een Sjel af fem hundrede af Menneskene, og af stort Qvæg, og af Asenerne, og af smaat Qvæg.
29. Af deres Halvdeel skal I tage det,

og du skal give Eleasar, Præsten, HErrens Opløftelse.

30. Og du skal tage af Israels Børns Halvdeel, eet (Stykke), som de (have) bekommet, af (hver) halvtredsindstyve, af Mennesker, og af stort Qvæg, og af Asenerne, og af smaat Qvæg, af alle Beester; og du skal give Leviterne dem, som tage vare paa HErrens Tabernakels Varetægt.

31. Og Mose, og Eleasar, Præsten, gjorde, saasom HErren havde befalet Mose. 1 Mos. 6, 22. 2 Mos. 7, 10.

32. Og det Tagne, det øvrige af Rovet, som Strids-Folket havde rovet, var smaat Qvæg, sex hundrede tusinde, og halvfjerdsindstyve tusinde, og fem hundrede.

33. Og stort Qvæg, to og halvfjerdsindstyve tusinde.

34. Og Asenerne, een og tresindstyve tusinde.

35. Og de Menneskers Personer af Qvindfolk, som ikke havde kjendt Mandkjøns Samqvem, alle de Personer vare to og tredive tusinde.

36. Og Halvdelen, (nemlig) deres Deel, der vare udgangne til Striden, var i Tallet, af smaat Qvæg, tre hundrede tusinde og tredive tusinde, og syv tusinde og fem hundrede.

37. Og den visse Sum til HErren af smaat Qvæg, var sex hundrede og fem og halvfjerdsindstyve.

38. Og af stort Qvæg var den sex og tredive tusinde; og den visse Sum af dem til HErren, var to og halvfjerdsindstyve.

39. Og af Asenerne var den tredive tusinde og fem hundrede; og den visse Sum af dem til HErren, var een og tresindstyve.

40. Og af Menneskers Personer var den sexten tusinde; og den visse Sum af dem til HErren, var to og tredive Personer.

41. Og Mose gav Eleasar, Præsten, HErrens Opløftelses visse Sum, saasom HErren havde befalet Mose. v. 28. 29.

42. Og Israels Børns Halvdeel, som Mose halvdelede fra Mændene, som havde stridet, v. 47.

43. Nemlig Menighedens Halvdeel af smaat Qvæg, var tre hundrede tusinde og tredive tusinde, syv tusinde og fem hundrede.

44. Og af stort Qvæg var den sex og tredive tusinde.

45. Og af Asenerne var den tredive tusinde og fem hundrede.

46. Og af Menneskers Personer var den sexten tusinde.

47. Og Mose tog af Israels Børns Halvdeel, eet (Stykke af det, som de havde) bekommet af halvtredsindstyve af Mennesker og af Dyr, og han gav Leviterne dem, som toge vare paa HErrens Tabernakels Varetægt, saasom HErren havde befalet Mose.

48. Og de, som vare satte over de Tusinde i Hæren, Fyrsterne over de Tusinde, og Fyrsterne over de Hundrede, gik frem til Mose.

49. Og de sagde til Mose: dine Tjenere have taget Hoved-(Sum) paa Krigsmændene, som vare under vore Hænder, og der fattedes ikke en Mand af os i Tallet.

50. Derfor offre vi HErrens Offer, hver som haver fundet Guldkar, Arm-Smykke, og Arm-Baand, (Finger-) Ringe, (Øre-) Ringe, og Bryst-Belte til at gjøre Forligelse for vore Sjele for HErrens Ansigt. 2 Mos. 35, 22.

51. Og Mose, og Eleasar, Præsten, toge samme Guld af dem, ja allehaande gjort Toi.

52. Og alt Opløftelsens Guld, som de opløftede for HErren, var sexten tusinde, syv hundrede og halvtredsindstyve Sekel, af Fyrsterne over de Tusinde og Fyrsterne over de Hundrede.

53. Stridsmændene havde rovet det, hver for sig.

54. Og Mose, og Eleasar, Præsten, toge Guldet af Fyrsterne over de Tusinde og de Hundrede, og de førte det ind i Forsamlingens Paulun, til en Ihukommelse for Israels Børn for HErrens Ansigt. c. 10, 10.

32. Capitel.

Rubens og Gads Børn begiere af Mose, at faae det Land paa hiin Side af Jordanen til deres Arv, 1-5. Mose straffer dem først haardeligen, 6-15. Men da de love at gaae bevæbnede frem for deres Brødre til at indtage Canaans Land, giver Mose disse to Stammer og den halve Manasse Stamme dette Land, 16-33. Hvori de bygge adskillige Stæder, 34-42.

1. Og Rubens Børn og Gads Børn havde meget og saare stærkt Fæ; og de besaae det Land Jaeser, og det Land Gilead, og see, det Sted var et (beqvemt) Sted til Fæ. 1 Mos. 46, 32.

2. Og Gads Børn og Rubens Børn kom, og de sagde til Mose og til Eleasar,

3. Ataroth, og Dibon, og Jaeser, og Nimra, og Hesbon, og Eleale, og Sebam, og Nebo, og Beon,

4. Det Land, som HErren haver slaget for Israels Menigheds Ansigt, det er et Land for Fæ, og dine Tjenere have Fæ.

5. Og de sagde: dersom vi have fundet Naade for dine Øine, da lad dette Land gives dine Tjenere til Eiendom, lad os ikke gaae over Jordanen.

6. Da sagde Mose til Gads Børn og til Rubens Børn: skulle eders Brødre drage i Krigen, og I skulle blive her?

7. Og hvi forvende I Israels Børns Hjerte fra at drage over til det Land, som HErren haver givet dem? 5 Mos. 1, 28.

8. Saa gjorde eders Fædre, der jeg sendte dem af Kades-Barnea, til at bese Landet. 5 Mos. 9, 23.

9. Thi de gik op til Escols Bæk, og besaae Landet, og de forvendte Israels Børns Hjerte, at de ikke vilde komme i Landet, som HErren havde givet dem.

c. 13, 24 sqq.

10. Og HErrens Vrede optændtes den samme Dag, og han svoer, og sagde:

11. Disse Mænd, som ere opgangne af Egypten, fra tyve Aar gamle og derover, skal ikke see det Land, som jeg haver svoret Abraham, Isaak og Jakob; thi de have ikke fuldkommeligen efterfulgt mig;

c. 26, 65. 1 Mos. 50, 24. 2 Mos. 33, 1. 5 Mos. 1, 8.

12. Undtagen Caleb, Jephunne den Kenisiters Søn, og Josva Nuns Søn; thi de havde fuldkommeligen efterfulgt HErren. c. 14, 30. Jos. 14, 6. 14.

13. Saa optændtes Herrens Vrede imod Israel, og han lod dem vanke hid og did i Ørken fyrretyve Aar, indtil al den Slægt fik Ende, som gjorde det Onde for HErrens Øine.

14. Og see, I ere opstandne i eders Fædres Sted, en Mængde af syndige Mennesker, at gjøre HErrens grumme Vrede endnu større imod Israel.

15. Thi dersom I vende eder bort fra ham, da skal han endnu længer lade ham blive i Ørken, og (dermed) fordærve I alt dette Folk.

16. Da gik de frem til ham, og sagde: vi vil ikkun bygge Faare-Stier her til vort Fæ, og Stæder for vore smaa Børn.

17. Men vi, vi vil bevæbne os, og være færdige, for Israels Børns Ansigt, indtil for Landets Indbyggeres Skyld.

Jos. 4, 12. 13.

18. Vi vil ikke vende tilbage til vore Huse, forend Israels Børn have indtaget hver sin Arv.

19. Thi vi vil ikke arve med dem paa hiin Side Jordanen, og bedre frem; men vor Arv skal tilfalde os paa denne Side Jordanen mod Østen. 5 Mos. 3, 12.

20. Og Mose sagde til dem: dersom I vil gjøre denne Gjerning, dersom I vil bevæbne eder til Strid, for HErrens Ansigt, Jos. 1, 13. c. 4, 12.

21. Og I vil, hver Bevæbnet af eder, drage over Jordanen for HErrens Ansigt, indtil han har fordrevet sine Fiender fra sit Ansigt,

22. Og Landet bliver underlagt for HErrens Ansigt: saa maae I derefter vende tilbage, og I skal være uskyldige for HErren, og for Israel, og I skal have dette Land til Eiendom, for HErrens Ansigt.

23. Men dersom I ikke vil gjøre saaledes, see da have I syndet imod HErren, og vider, at eders Synd skal finde eder.

24. (Saa) bygger eder Stæder for eders smaa Børn, og Stier for eders smaa Qvæg, og gjører efter det, som er udgaaet af eders Mund. v. 16.

25. Og (hver af) Gads Børn og Rubens Børn sagde til Mose, sigende: dine Tjenere skal gjøre, saasom min Herre haver befalet.

26. Vore smaa Børn, vore Hustruer, vort Fæ, og alle vore Beester, de skal blive der, i Gileads Stæder.

27. Men dine Tjenere vil drage over, hver som er bevæbnet til Strid, for HErrens Ansigt, i Krigen, saasom min Herre siger.

28. Da bød Mose paa deres Vegne Eleasar, Præsten, og Josva Nuns Søn, og de øverste af Israels Børns Stammers Fædre, c. 31, 26.

29. Og Mose sagde til dem: dersom Gads Børn og Rubens Børn drage med eder over Jordanen, hver Bevæbnet til Krigen, for HErrens Ansigt, og Landet er underlagt for eders Ansigt, da skal I give dem det Land Gilead til Eiendom.

Josv. 4, 12.

30. Men dersom de ikke drage bevæbnede over med eder, da skal de tage (Arv) midt iblandt eder i Canaans Land.

og du skal give Eleasar, Præsten, HErrens Opløftelse.

30. Og du skal tage af Israels Børns Halvdeel, eet (Stykke), som de (have) bekommet, af (hver) halvtredsindstyve, af Mennesker, og af stort Qvæg, og af Asenerne, og af smaat Qvæg, af alle Beester; og du skal give Leviterne dem, som tage vare paa HErrens Tabernakels Varetægt.

31. Og Mose, og Eleasar, Præsten, gjorde, saasom HErren havde befalet Mose. 1 Mos. 6, 22. 2 Mos. 7, 10.

32. Og det Tagne, det øvrige af Rovet, som Strids-Folket havde røvet, var smaat Qvæg, sex hundrede tusinde, og halvfjerdsindstyve tusinde, og fem hundrede.

33. Og stort Qvæg, to og halvfjerdsindstyve tusinde.

34. Og Asenerne, een og tresindstyve tusinde.

35. Og de Menneskers Personer af Qvindfolk, som ikke havde kjendt Mandkjøns Samqvem, alle de Personer vare to og tredive tusinde.

36. Og Halvdelen, (nemlig) deres Deel, der vare udgangne til Striden, var i Tallet, af smaat Qvæg, tre hundrede tusinde og tredive tusinde, og syv tusinde og fem hundrede.

37. Og den visse Sum til HErren af smaat Qvæg, var sex hundrede og fem og halvfjerdsindstyve.

38. Og af stort Qvæg var den sex og tredive tusinde; og den visse Sum af dem til HErren, var to og halvfjerdsindstyve.

39. Og af Asenerne var den tredive tusinde og fem hundrede; og den visse Sum af dem til HErren, var een og tresindstyve.

40. Og af Menneskers Personer var den sexten tusinde; og den visse Sum af dem til HErren, var to og tredive Personer.

41. Og Mose gav Eleasar, Præsten, HErrens Opløftelses visse Sum, saasom HErren havde befalet Mose. v. 28. 29.

42. Og Israels Børns Halvdeel, som Mose halvdeelede fra Mændene, som havde stridet, v. 47.

43. Nemlig Menighedens Halvdeel af smaat Qvæg, var tre hundrede tusinde og tredive tusinde, syv tusinde og fem hundrede.

44. Og af stort Qvæg var den sex og tredive tusinde.

45. Og af Asenerne var den tredive tusinde og fem hundrede.

46. Og af Menneskers Personer var den sexten tusinde.

47. Og Mose tog af Israels Børns Halvdeel, eet (Stykke af det, som de havde) bekommet af halvtredsindstyve af Mennesker og af Dyr, og han gav Leviterne dem, som toge vare paa HErrens Tabernakels Varetægt, saasom HErren havde befalet Mose.

48. Og de, som vare satte over de Tusinde i Hæren, Fyrsterne over de Tusinde, og Fyrsterne over de Hundrede, gik frem til Mose.

49. Og de sagde til Mose: dine Tjenere have taget Hoved-(Sum) paa Krigsmændene, som vare under vore Hænder, og der fattedes ikke en Mand af os i Tallet.

50. Derfor offre vi HErrens Offer, hver som haver fundet Guldkar, Arm-Smykke, og Arm-Baand, (Finger-) Ringe, (Øre-) Ringe, og Bryst-Belte til at gjøre Forligelse for vore Sjele for HErrens Ansigt. 2 Mos. 35, 22.

51. Og Mose, og Eleasar, Præsten, toge samme Guld af dem, ja allehaande gjort Tøi.

52. Og alt Opløftelsens Guld, som de opløftede for HErren, var sexten tusinde, syv hundrede og halvtredsindstyve Sekel, af Fyrsterne over de Tusinde og Fyrsterne over de Hundrede.

53. Stridsmændene havde røvet det, hver for sig.

54. Og Mose, og Eleasar, Præsten, toge Guldet af Fyrsterne over de Tusinde og de Hundrede, og de førte det ind i Forsamlingens Paulun, til en Ihukommelse for Israels Børn for HErrens Ansigt. c. 10, 10.

32. Capitel.

Rubens og Gads Børn begjere af Mose, at faae det Land paa hiin Side af Jordanen til deres Arv, 1-5. Mose straffer dem først haardeligen, 6-15. Men da de love at gaae bevæbnede frem for deres Brødre til at indtage Canaans Land, giver Mose disse to Stammer og den halve Manasse Stamme dette Land, 16-33. Hvori de bygge adskillige Stæder, 34-42.

1. Og Rubens Børn og Gads Børn havde meget og saare stærkt Fæ; og de besaae det Land Jaeser, og det Land Gilead, og see, det Sted var et (beqvemt) Sted til Fæ. 1 Mos. 46, 32.

2. Og Gads Børn og Rubens Børn kom, og de sagde til Mose og til Eleasar,

og til Menighedens Fyrster, si-

oth, og Dibon, og Jaeser, og
g Hesbon, og Eleale, og Sebam,
og Beon,
Land, som HErren haver slaget
ls Menigheds Ansigt, det er et
Fæ, og dine Tjenere have Fæ.
e sagde: dersom vi have fundet
r dine Øine, da lad dette Land
e Tjenere til Eiendom, lad os
over Jordanen.
agde Mose til Gads Børn og til
Børn: skulle eders Brødre drage
og I skulle blive her?
hvi forvende I Israels Børns
at drage over til det Land, som
aver givet dem? 5 Mos. 1, 28.
gjorde eders Fædre, der jeg
n af Kades-Barnea, til at besee
5 Mos. 9, 23.
de gik op til Escols Bæk, og be-
det, og de forvendte Israels
jerte, at de ikke vilde komme i
om HErren havde givet dem.
c. 13, 24 sqq.
HErrens Vrede optændtes den
ag, og han svoer, og sagde:
ke Mænd, som ere opgangne af
, fra tyve Aar gamle og derover,
e det Land, som jeg haver svoret
, Isaak og Jakob; thi de have
mmeligen efterfulgt mig;
Mos. 50, 24. 2 Mos. 33, 1. 5 Mos. 1, 8.
agen Caleb, Jephunne den Ke-
Søn, og Josva Nuns Søn; thi
fuldkommeligen efterfulgt HEr-
c. 14, 30. Jos. 14, 6. 14.
a optændtes Herrens Vrede imod
g han lod dem vanke hid og did
yrretyve Aar, indtil al den Slægt
som gjorde det Onde for HEr-
t.
see, I ere opstandne i eders Fæ-
, en Mængde af syndige Men-
gjøre HErrens grumme Vrede
ere imod Israel.
dersom I vende eder bort fra
skal han endnu længer lade ham
ken, og (dermed) fordærve I alt
.
gik de frem til ham, og sagde:
n bygge Faare-Stier her til vort
tæder for vore smaa Børn.
n vi, vi vil bevæbne os, og være
or Israels Børns Ansigt, indtil

at vi føre dem til deres Sted, og vore
smaa Børn skal blive i de faste Stæder,
for Landets Indbyggeres Skyld.
Jos. 4, 12. 13.
18. Vi vil ikke vende tilbage til vore
Huse, førend Israels Børn have indtaget
hver sin Arv.
19. Thi vi vil ikke arve med dem paa
hiin Side Jordanen, og bedre frem; men
vor Arv skal tilfalde os paa denne Side
Jordanen mod Østen. 5 Mos. 3, 12.
20. Og Mose sagde til dem: dersom I
vil gjøre denne Gjerning, dersom I vil
bevæbne eder til Strid, for HErrens An-
sigt, Jos. 1, 13. c. 4, 12.
21. Og I vil, hver Bevæbnet af eder,
drage over Jordanen for HErrens Ansigt,
indtil han har fordrevet sine Fiender fra
sit Ansigt,
22. Og Landet bliver underlagt for HEr-
rens Ansigt: saa maae I derefter vende
tilbage, og I skal være uskyldige for HEr-
ren, og for Israel, og I skal have dette
Land til Eiendom, for HErrens Ansigt.
23. Men dersom I ikke vil gjøre saa-
ledes, see da have I syndet imod HErren,
og vider, at eders Synd skal finde eder.
24. (Saa) bygger eder Stæder for eders
smaa Børn, og Stier for eders smaa
Qvæg, og gjører efter det, som er udgaaet
af eders Mund. v. 16.
25. Og (hver af) Gads Børn og Ru-
bens Børn sagde til Mose, sigende: dine
Tjenere skal gjøre, saasom min Herre ha-
ver befalet.
26. Vore smaa Børn, vore Hustruer,
vort Fæ, og alle vore Beester, de skal blive
der, i Gileads Stæder.
27. Men dine Tjenere vil drage over,
hver som er bevæbnet til Strid, for HEr-
rens Ansigt, i Krigen, saasom min Herre
siger.
28. Da bød Mose paa deres Vegne
Eleasar, Præsten, og Josva Nuns Søn,
og de øverste af Israels Børns Stammers
Fædre, c. 31, 26.
29. Og Mose sagde til dem: dersom
Gads Børn og Rubens Børn drage med
eder over Jordanen, hver Bevæbnet til
Krigen, for HErrens Ansigt, og Landet er
underlagt for eders Ansigt, da skal I give
dem det Land Gilead til Eiendom.
Josv. 4, 12.
30. Men dersom de ikke drage bevæb-
nede over med eder, da skal de tage (Arv)
midt iblandt eder i Canaans Land.

svarede, og sagde: hvad HErren haver
talet til dine Tjenere, saaledes vil vi gjøre.
32. Vi, vi vil drage bevæbnede for HEr-
rens Ansigt over i Canaans Land, og vor
Arvs Eiendom skal vi have paa denne
Side Jordanen.
33. Saa gav Mose dem, (nemlig) Gads
Børn og Rubens Børn, og Halvdelen af
Manasse Josephs Søns Stamme, Sihons
den Amoritiske Konges Rige, og Ogs,
Kongen af Basans Rige, Landet med sine
Stæder paa Grændserne, (ja) Landets
Stæder trindt omkring. 5 Mos. 3, 12.
c. 29, 8. Jos. 13, 8. c. 22, 4. 7.
34. Saa byggede Gads Børn Dibon,
og Ataroth, og Aroer;
35. Og Ataroth-Sophan, og Jaeser, og
Jogbea;
36. Og Beth-nimra, og Beth-haran,
faste Stæder og Faare-Stier.
37. Og Rubens Børn byggede Hesbon,
og Eleale, og Kiriathajim;
38. Og Nebo, og Baal-Meon, som de
forandrede Navnene paa, og Sibma; og
de nævnede med Navn Stæderne, (hver
med sit) Navn, som de byggede.
39. Og Machirs Børn, Manasse Søns,
gik ind i Gilead, og indtoge det; og han
fordrev Amoriterne, som vare derudi.
1 Mos. 50, 23.
40. Da gav Mose Machir, Manasse
Søn, Gilead; og han boede derudi.
41. Men Jair, Manasse Søn, gik hen,
og tog deres Byer ind, og kaldte dem Ha-
roth-Jair. Dom. 10, 4. 1 Kron. 2, 21. 22.
42. Og Nobah gik hen, og indtog Kenat
og dens tilhørende Byer, og kaldte dem
Nobah, efter sit Navn.

33. Capitel.

Mose beskriver Israels Børns Reiser, fra de droge ud af Ægypten til de kom til Canaans Lands Grændser, 1-49. HErren befaler dem atter, at uddrive alle Landets Indbyggere, og at uddele Landet formedelst Lod, 50-56.

1. Disse ere Israels Børns Reiser, som
vare uddragne af Ægypti Land, efter
deres Hære, formedelst Mose og Aaron.
c. 9, 23.
2. Og Mose skrev deres Udgange, efter
deres Reiser efter HErrens Mund, og
disse ere deres Reiser, efter deres Udgange.
3. Nemlig de reiste fra Raamses i den
første Maaned, paa den femtende Dag i
den første Maaned, paa den anden Paa-
ske for alle Ægypternes Øine.
2 Mos. 12, 37. c. 14, 8.
4. Og da begrove Ægypterne alle Før-
ste-Fødte, som HErren havde slaget iblandt
dem; og HErren havde holdet Dom over
deres Guder. Es. 19, 1. 2 Mos. 12, 12.
5. Og Israels Børn reiste fra Raamses,
og leirede sig i Suchot. 2 Mos. 12, 37.
6. Og de reiste fra Suchot, og de leirede
sig i Etham, ved Enden i Ørken.
2 Mos. 13, 20.
7. Og de reiste fra Etham, og vendte om
til Pihachirot, som er lige mod Baal-Ze-
phon, og de leirede sig lige mod Migdol.
8. Og de reiste fra Pihachirot, og gik
midt igjennem Havet i Ørken; og de gik
tre Dages Reise i Ethams Ørk, og de lei-
rede sig i Marah. 2 Mos. 14, 2.
c. 15, 23.
9. Og de reiste fra Marah og kom til
Elim; men i Elim vare tolv Vandkilder,
og halvfjerdsindstyve Palme-Træer, og de
leirede sig der. 2 Mos. 15, 27.
10. Og de reiste fra Elim, og de leirede
sig ved det røde Hav.
11. Og de reiste fra det røde Hav, og de
leirede sig i den Ørk Sin. 2 Mos. 16, 1.
12. Og de reiste fra den Ørk Sin, og de
leirede sig i Dophka.
13. Og de reiste fra Dophka, og de lei-
rede sig i Alus.
14. Og de reiste fra Alus, og de leirede
sig i Rephidim, og der havde Folket ikke
Vand at drikke. 2 Mos. 17, 1.
15. Og de reiste fra Rephidim, og de lei-
rede sig i Sinai Ørk. 2 Mos. 19, 1.
16. Og de reiste fra Sinai Ørk, og de
leirede sig i Kibbroth-hattaava.
c. 11, 34. 35.
17. Og de reiste fra Kibbroth-hattaava,
og de leirede sig i Hazerot. c. 11, 35.
18. Og de reiste fra Hazerot, og de lei-
rede sig i Ritma. c. 12, 16.
19. Og de reiste fra Ritma, og de leirede
sig i Rimmon-Perez.
20. Og de reiste fra Rimmon-Perez, og
leirede sig i Libna.
21. Og de reiste fra Libna, og de leirede
sig i Rissa.
22. Og de reiste fra Rissa, og de leirede
sig i Kehelat.
23. Og de reiste fra Kehelat, og de lei-
rede sig paa Sephers Bjerg.
24. Og de reiste fra Sephers Bjerg, og
de leirede sig i Harada.

25. Og de reiste fra Harada, og de leirede sig i Makeheloth.
26. Og de reiste fra Makeheloth, og de leirede sig i Tahath.
27. Og de reiste fra Tahath, og de leirede sig i Tharah.
28. Og de reiste fra Tharah, og de leirede sig i Mitka.
29. Og de reiste fra Mitka, og de leirede sig i Hasmona.
30. Og de reiste fra Hasmona, og de leirede sig i Moseroth.
31. Og de reiste fra Moseroth, og de leirede sig i Bnee-Jaakan.
5 Mos. 10, 6 sqq.
32. Og de reiste fra Bnee-Jaakan, og de leirede sig i Horhagidgad.
33. Og de reiste fra Horhagidgad, og de leirede sig i Jothbata.
34. Og de reiste fra Jothbata, og de leirede sig i Abrona.
35. Og de reiste fra Abrona, og de leirede sig i Ezjongeber.
36. Og de reiste fra Ezjongeber, og de leirede sig i den Ørk Zin, det er Kades.
c. 2, 10.
37. Og de reiste fra Kades, og de leirede sig hos det Bjerg Hor, ved Edoms Lands Ende. c. 20, 22.
38. Da gik Præsten Aaron op paa det Bjerg Hor, efter HErrens Mund, og døde der i det fyrretyvende Aar, efter at Israels Børn vare udgangne af Ægypti Land, i den femte Maaned, paa den første Dag i Maaneden. c. 20, 25. 5 Mos. 10, 6. c. 32, 50.
39. Og Aaron var hundrede og tre og tyve Aar gammel, der han døde paa det Bjerg Hor.
40. Og den Cananite Arads Konge hørte det, og han boede sønder paa, i det Land Canaan, da Israels Børn kom.
c. 21, 1.
41. Og de reiste fra det Bjerg Hor, og de leirede sig i Zalmona.
42. Og de reiste fra Zalmona, og de leirede sig i Phunon.
43. Og de reiste fra Phunon, og de leirede sig i Oboth. c. 21, 10.
44. Og de reiste fra Oboth, og de leirede sig ved Abarims Høie, ved Moabiternes Landemærke.
45. Og de reiste fra Høiene, og de leirede sig i Dibon-Gad.
46. Og de reiste fra Dibon-Gad, og de leirede sig i Almon-Diblataim.
47. Og de reiste fra Almon-Diblataim, og de leirede sig ved Abarims Bjerge, lige mod Nebo. 5 Mos. 34, 1
48. Og de reiste fra Abarims Bjerge, og de leirede sig paa Moabiternes slette Marke, ved Jordanen imod Jericho. c. 22. 1.
49. Men de leirede sig ved Jordanen, fra Beth Jesimot, til Abel-Sittim, paa Moabiternes slette Marke.
50. Og HErren talede til Mose, paa Moabiternes slette Marke, ved Jordanen, imod Jericho, og sagde:
51. Tael til Israels Børn, og du skal sige til dem: naar I ere gangne over Jordanen, ind i Canaans Land,
52. Da skal I fordrive alle Landets Indbyggere for eder, og fordærve alle deres udgravne (Stene), og I skal fordærve alle deres støbte Billeder, og ødelægge alle deres Høie. 2 Mos. 23, 32. 33.
5 Mos. 7, 2. Jos. 11, 12. 3 Mos. 26, 1. 30.
53. Og I skal indtage Landet, og boe derudi, thi eder haver jeg givet Landet, til at eie det.
54. Og I skal tage Landet til Arv, ved Lod efter eders Slægter, den, som er mange, hans Arv skal I formere, og den, som er faa, hans Arv skal du gjøre mindre; hvor Lodden udkommer for ham, der skal det høre ham til; efter eders Fædres Stammer skal I tage det til Arv.
c. 26, 54. 55. c. 35, 8. Jos. 14, 2.
55. Og dersom I ikke fordrive Landets Indbyggere fra eders Ansigt, da skal de, som I lade blive tilovers af dem, vorde til Torne i eders Øine, og til Brodde i eders Sider; og de skal trænge eder i det Land, som I boe udi. Dom. 2, 3.
56. Saa skal det skee, at ligesom jeg tænkte at gjøre ved dem, vil jeg gjøre ved eder.

34. Capitel.

HErren underviser Mose om Canaans Lands Landemærke og Grændser, 1-15. Og udnævner tolv Mænd, som skulde uddele det iblandt Israels Børn, 16-29.

1. Og HErren talede til Mose, og sagde:
2. Byd Israels Børn, og du skal sige til dem: naar I komme til Canaans Land, da skal det være det Land, som eder skal falde til Arv, (nemlig) Canaans Land, med dets Grændser. 2 Mos. 23, 31.
5 Mos. 11, 24.
3. Og det søndre Hjørne skal være eder fra den Ørk Zin, ved Edoms Side, og eders Landemærke skal være i Sønden fra Enden paa det salte Hav, imod Østen.
Jos. 15, 1. 1 Mos. 14, 3.

4. Og Landemærket skal gaae for eder omkring fra Sønden, for Opgangen til Akrabbim, og gaae igjennem til Zin, og dets Udgang skal være til Sønden for Kades-Barnea, og det skal gaae ud til Hasser-Adar, og gaae over til Azmon.

Jos. 15, 3.

5. Og Landemærket skal gaae omkring fra Azmon til Ægypti Bæk, og Udgangen derpaa skal være til Havet.

6. Og (angaaende) Landemærket imod Vesten, da skal det store Hav være eder et Landemærke, dette skal være eders Landemærke mod Vesten.

7. Og dette skal være eder Landemærket imod Norden: I skal sætte Grændse for eder, fra det store Hav til det Bjerg Hor.

8. Fra det Bjerg Hor skal I sætte Grændse indtil man kommer til Hamath, og Landemærkets Udgang skal være til Zedad. c. 13, 21.

9. Og Landemærket skal gaae ud til Siphron, og dets Udgang skal være ved Hasar-Enan; dette skal være eders Landemærke imod Norden.

10. Og I skal maale eders Landemærke imod Osten, fra Hasar-Enan til Sepham.

11. Og Landemærket skal gaae ned fra Sepham til Ribla, til Osten for Ain, og Landemærket skal gaae ned, og røre ved Siden af Cinnerets Hav, imod Osten.

Luc. 5, 1. 5 Mos. 3, 17.

12. Og Landemærket skal gaae ned til Jordanen, og dets Udgang skal være det salte Hav; dette skal være eder Landet, med sine Grændser trindt omkring.

13. Og Mose bød Israels Børn, og sagde: dette er det Land, som I skal tage eder til Arv ved Lod, hvilket HErren befoel, at give de ni Stammer, og den halve Stamme.

14. Thi de Rubeniters Børns Stamme efter deres Fædres Huus, og de Gaditers Børns Stamme efter deres Fædres Huus, de have faaet, og Manasse halve Stamme, de have faaet deres Arv. c. 32, 33.

5 Mos. 3, 12.

15. De to Stammer, og den halve Stamme, de have faaet deres Arv, paa denne Side Jordanen mod Jericho foran mod Osten. c. 32, 32.

16. Og HErren talede til Mose, og sagde:

17. Disse ere Navnene paa de Mænd, som skal dele eder Landet til Arv: Eleasar, Præsten, og Josva, Nuns Søn.

18. Og en Fyrste af (hver) Stamme skal I tage til at dele Landet til Arv.

19. Disse ere Navnene paa de Mænd: af Judæ Stamme, Caleb Jephunne Søn.

20. Og af Simeons Børns Stamme, Semuel Ammihuds Søn.

21. Af BenJamins Stamme, Elidad, Chislons Søn.

22. Af Dans Børns Stamme, en Fyrste, Bukki Jogli Søn.

23. Af Josephs Børn: af Manasse Børns Stamme, en Fyrste, Haniel Ephods Søn.

24. Og af Ephraims Børns Stamme, en Fyrste, Kemuel Siphthans Søn.

25. Og af Sebulons Børns Stamme, en Fyrste, Elizaphan Parnacs Søn.

26. Og af Isaschars Børns Stamme, en Fyrste, Paltiel Asans Søn.

27. Og af Asers Børns Stamme, en Fyrste, Achihud Selomi Søn.

28. Og af Naphthali Børns Stamme, en Fyrste, Pedahl Ammihuds Søn.

29. Disse ere de, som HErren bød, at dele Arv, imellem Israels Børn i Canaans Land.

35. Capitel.

HErren befaler Israels Børn, at give Leviterne nogle Stæder med deres Forstæder af deres Arv, 1-5. Af dem skulle være sex Fristæder for Manddraberen, 6-15. HErren giver Underretning om, hvad for Manddrabere der maatte flye derhen, og hvorledes det skulde holdes med dem, 16-34.

1. Og HErren talede til Mose paa de Moabiters slette Marker, ved Jordanen mod Jericho, og sagde:

2. Byd Israels Børn, at de give Leviterne af deres Arvs Eiendom, Stæder at boe udi; derhos skal I give Leviterne Forstæderne til Stæderne trindt omkring dem. Jos. 21, 2.

3. Og de skal have Stæderne, til at boe udi; og deres Forstæder skal være for deres Bæster, og for deres Gods, og for alle deres Dyr.

4. Og Stædernes Forstæder, som I skal give Leviterne, (de skal være) fra Stadsmuren, og der uden fore, tusinde Alen trindt omkring.

5. Saa skal I maale udenfor Staden, fra det østre Hjørne, to tusinde Alen, og fra det søndre Hjørne, to tusinde Alen, og fra det vestre Hjørne, to tusinde Alen, og fra det nordre Hjørne, to tusinde Alen, og Staden (skal være der) midt udi; dette skal være dem Stædernes Forstæder.

6. Og af Stæderne, som I skal give Leviterne, skal være sex Tilflugts-Stæder, som I skal give, at Manddraberen kan flye derhen; foruden dem skal I give dem to og fyrretyve Stæder. v. 13.
2 Mos. 21, 13. 5 Mos. 4, 41. c. 19, 2. 9. Jos. 20, 2.
7. Alle Stæderne, som I skal give Leviterne, skal være otte og fyrretyve Stæder, dem og deres Forstæder. Jos. 21, 41.
8. Og (anlangende) de Stæder, som I skal give af Israels Børns Eiendom, da skal I tage meget fra den, som haver meget, og tage lidet fra den, som haver lidet; hver efter sin Arvs Beskaffenhed, som de skal arve, skal give Leviterne af sine Stæder. c. 26, 56.
9. Og HErren talede til Mose, og sagde:
10. Tael til Israels Børn, og du skal sige til dem: naar I komme over Jordanen, i Canaans Land, c. 15, 2. 18.
11. Da skal I udnævne eder Stæder, de skal være Tilflugts-Stæder for eder, at en Manddraber kan flye derhen, som slaaer en Person (ihjel) af en Forseelse.
5 Mos. 19, 3.
12. Og de skal være eder Stæder til Flugt, for Blod-Hevneren, at Manddraberen ikke skal døe, indtil han haver staaet for Menighedens Ansigt, for Dommen.
13. Og de Stæder, som I skal give, skal være sex Tilflugts-Stæder for eder. v. 6.
14. De tre Stæder skal I give paa denne Side Jordanen, og de tre Stæder skal I give i Canaans Land; de skal være Tilflugts-Stæder.
15. For Israels Børn, og for en Fremmed, og for en Gjæst midt iblandt dem, skal disse sex Stæder være til en Tilflugt, at hver den kan flye derhen, som slaaer en Person (ihjel) af en Forseelse.
16. Men dersom nogen slaaer ham med Jern-Tøi, og han døer, han er en Manddraber; den Manddraber skal visseligen dødes. 2 Mos. 21, 12. 3 Mos. 24, 17.
17. Og dersom han slaaer ham med en Steen i Haanden, som nogen kan døe af, og han døer, da er han en Manddraber; en Manddraber skal visseligen dødes.
18. Eller han slaaer ham med Træe-Tøi i Haanden, som nogen kan døe af, og han døer, da er han en Manddraber; den Manddraber skal visseligen dødes.
19. Blod-Hevneren, han skal lade døde Manddraberen; naar han møder ham, da maa han lade døde ham.
20. Og dersom han støder ham af Had, eller (kaster) noget paa ham med frit Forsæt, at han døer, 5 Mos. 19, 11.
21. Eller han slaaer ham af Fiendskab med sin Haand, at han døer, da skal den, som slog, visseligen dødes, han er en Manddraber; Blod-Hevneren skal lade døde Manddraberen, naar han møder ham.
22. Men dersom han i en Hast støder ham uden Fiendskab, eller kaster noget Tøi paa ham, uden frit Forsæt,
5 Mos. 19, 5.
23. Eller (det skeer) med nogen Steen, som man kan døe af, og han saae det ikke, og lod den falde paa ham, og han døer; og han var ikke hans Fiende, og søgte ikke hans Ulykke:
24. Da skal de i Menigheden dømme imellem den, som slog, og imellem Blod-Hevneren, efter disse Rette.
25. Og de i Menigheden skal udfrie Manddraberen af Blod-Hevnerens Haand, og de i Menigheden skal lade ham komme tilbage til sin Tilflugtsstad, der hvor han flyede til; og han skal blive der, indtil den Ypperste-Præst døer, som man haver salvet med den hellige Olie.
3 Mos. 21, 10.
26. Men om Manddraberen gaaer ud, udenfor sin Tilflugts-Stads Markeskjel, der hvor han flyede til,
27. Og Blod-Hevneren finder ham, udenfor hans Tilflugts-Stads Markeskjel, og Blod-Hevneren slaaer Manddraberen ihjel, (da skal) ikke (holdes) Blod-(Dom) over ham.
28. Thi han skulde blevet i sin Tilflugts-Stad, indtil den Ypperste-Præst døde: men efter den Ypperste-Præstes Død, maa Manddraberen vende tilbage til sit Eiendoms Land.
29. Og disse Ting skal være eder en beskikket Ret hos eders Efterkommere i alle eders Boliger.
30. Hver som slaaer nogen Person, efter Vidners Mund, den Manddraber skal man slaae ihjel; men eet Vidne skal ikke svare imod en Person, til at døe.
5 Mos. 17, 6. c. 19, 15. 2 Cor. 13, 1.
31. Og I skal ikke tage Forsoning for en Manddrabers Person, naar han, som har gjort Uret, (er skyldig til) at døe; thi han skal visseligen dødes.
32. Og I skal ingen Forsoning tage for, at lade nogen flye til sin Tilflugts-

stad, eller at lade nogen komme tilbage at boe i Landet, forend Præsten døer.

33. Og I skal ikke besmitte Landet, som I boe udi; thi Blodet det besmitter Landet; og for Landet kan ikke skee Forsoning for det Blod, som der udøses paa, uden ved hans Blod, som udøste det.

1 Mos. 9, 6.

34. Og du skal ikke gjøre Landet ureent, hvilket I boe udi; thi jeg HErren boer midt iblandt Israels Børn.

2 Mos. 29, 45. 3 Mos. 26, 12.

36. Capitel.

Manasse Stammes Øverste besvære sig over, at naar Zelaphehads Døttre giftede sig i en anden Stamme, saa blev deres Arv derover formindsket, 1-4. Disse faae Befaling at gifte sig i deres egen Stamme, hvilket de og gjøre, 5-12. Slutningen paa denne Bog, 13.

1. Og de Øverste af Fædrene, af Gileads Børns Slægt, Machirs Søns, Manasse Søns, af Josephs Børns Slægt, gik frem, og de talede for Mose Ansigt, og for Fyrsternes Ansigt, (som vare) de øverste Fædre iblandt Israels Børn. c. 26, 29.

2. Og de sagde: HErren haver budet min Herre, at give Israels Børn Landet til Arv ved Lod; og min Herre er befalet af HErren at give vor Broders Zelaphehads Arv til hans Døttre. c. 26, 55. 56.

c. 27, 6. 7. Jos. 17, 3.

3. Og bleve de en af de Sønner, (som høre) til (andre) Israels Sønners Stammer, til Hustruer, da skulde deres Arv formindskes fra vore Fædres Arv, og lægges til den Stammes Arv, som de skal have, og formindskes fra vor Arvs Lod.

4. Og naar Jubel-(Aaret) skal være for Israels Børn, da lægges deres Arv til den Stammes Arv, som de skal have, og (derved) skal deres Arv formindskes fra vore Fædres Stammes Arv. 3 Mos. 25, 10. 13.

5. Og Mose bød Israels Børn, efter HErrens Mund, og sagde: Josephs Børns Stamme taler ret. c. 27, 7.

6. Det er det Ord, som HErren byder om Zelaphehads Døttre, og siger: de maae vorde dem til Hustruer, som synes gode for deres Øine, dog at de vorde dem til Hustruer, som ere af deres Fædres Stammes Slægtskab.

7. At Israels Børns Arv ei skal komme omkring fra een Stamme til en anden; thi hver iblandt Israels Børn skal hænge ved sine Fædres Stammes Arv.

8. Og hver Datter, som arver nogen Arv af Israels Børns Stammer, skal vorde een til Hustru af sin Faders Stammes Slægtskab, paa det Israels Børn kunne arve, hver sine Fædres Arv.

9. Og at en Arv ikke skal komme omkring, fra en Stamme til en anden Stamme, men Israels Børns Stammer skal hænge hver ved sin Arv.

10. Som HErren havde befalet Mose, saa gjorde Zelaphehads Døttre.

11. Nemlig Mahela, Tirza, og Hogla, og Milca, og Noah, Zelaphehads Døttre: de bleve deres Farbroders Sønners Hustruer.

12. (Ja dem) af Manasse Børns, Josephs Søns, Slægter, bleve de til Hustruer, og deres Arv blev hos deres Faders Slægtskabs Stamme.

13. Disse ere de Bud og de Rette, som HErren bød formedelst Mose til Israels Børn, paa Moabiternes slette Marke, ved Jordanen mod Jericho. c. 33, 50

Den femte Mose Bog.

1. Capitel.

Tiden beskrives, naar Mose begyndte at igjentage Guds Lov, 1-5. Mose fortæller, hvad der var skeet med Israel, efter den Tid, de reiste fra Sinai Bierg, nemlig, at Gud gav Befaling og Løfte om, at indtage Landet, 6-8. At der udnævnedes Dommere iblandt Folket, rc. 9-18. Hvorledes de reiste igjennem Ørken indtil Kades-Barnea, og Speiderne udsendtes, 19-25. Folket var gjenstridigt, 26-33. HErren vredes over dem, og over Mose, 34-40. Og Gud straffede dem, som i Formastelse vilde drage derind, 41-46.

1. Disse ere de Ord, som Mose haver talet til al Israel paa hiin Side Jordanen, i Ørken paa den slette Mark, imod Suph, imellem Paran og imellem Tophel, og Laban, og Hazeroth og Di-Sahab.

4 Mos. 21, 14. c. 33, 17. 18. c. 12, 16.

2. Elleve Dages (Reise) fra Horeb paa Seirs Bjergs Vei, indtil Kades-Barnea.

2 Mos. 3, 1.

3. Og det skede i det fyrretyvende Aar, i

Maaned, paa den første (Dag)
:n, da talede Mose til Israels
r alt det, som HErren havde
til dem;
at han havde slaget Sihon,
:s Konge, som boede i Hesbon,
ongen af Basan, som boede i
udi Edrei.
4 Mos. 21, 24. 33. 35.
)lin Side Jordanen i Moabi-
ıd, begyndte Mose at udlægge
og sagde:
n vor Gud talede med os i Ho-
;de: I have længe (nok) været
Bjerg. 2 Mos. 19, 1.
4 Mos. 10, 11. 12.
r om, og reiser, og kommer til
:s Bjerg, og til alle Naboer-
paa den slette Mark, paa Bjer-
det Lave, og i Sønden, og hos
ıvn, til Cananiternes Land, og
ı, indtil den store Flod, den Flod

jeg haver givet det Land for
ıt; kom'mer og indtager det Land
som HErren haver svoret eders
:aham, Isaak og Jakob, at give
ıres Sæd efter dem.
2, 7. c. 15, 18. 4 Mos. 32, 11.
ılede jeg til eder paa den samme
ıgde: jeg kan ikke alene bære
2 Mos. 18, 18.
ren eders Gud haver gjort eder
ge; og see, I ere i Dag, som
: paa Himmelen, i Mangfol-
c. 10, 22. 1 Mos. 15, 5.
ren eders Fædres Gud lægge til
I ere, tusinde Gange Flere og
er, som han haver sagt eder!
rledes kan jeg alene bære eders
eders Byrde, og eders Trætte?
laffer I (mig) viise og forstan-
rsøgte Mænd, af eders Stam-
ı vil sætte dem til Hovedsmænd
Ap. G. 6, 3.
svarede I mig, og sagde: det er
ıg, som du siger, at du vil gjøre.
tog jeg eders Stammers Ho-
, viise og forsøgte Mænd, og satte
ovedsmænd over eder: Øverster
de, og Øverster over Hundrede, og
ver Halvtredsindstyve, og Øver-
ti, og Fogeder for eders Stam-
Mos. 18, 25. 4 Mos. 11, 16. 17.
eg bød eders Dommere paa den
d, og sagde: hører (Sager)
imellem eders Brødre, og dømmer med
Retfærdighed imellem en Mand og hans
Broder, og imellem den Fremmede hos
ham. c. 16, 18. 19. 1 Sam. 12, 3.
17. I skal Ingens Person ansee i Dom-
men, I skal høre den Mindste med den
Største, I skal ikke frygte for nogen Per-
son, thi Dommen hører Gud til; men den
Sag, som bliver eder for svar, den lader
komme frem til mig, saa vil jeg høre den.
c. 16, 19. Ordsp. 24, 23. 2 Krøn. 19, 16.
18. Da bød jeg eder paa den samme Tid
alle de Ord, som I skal gjøre.
19. Saa reiste vi fra Horeb, og gik igjen-
nem hele den store og den forfærdelige
Ørk, hvilken I saae paa Veien til det Amo-
ritiske Bjerg, saasom HErren vor Gud
befoel os; og vi kom til Kades-Barnea.
4 Mos. 20, 1. 14.
20. Da sagde jeg til eder: I ere komne
til det Amoritiske Bjerg, hvilket HErren
vor Gud vil give os.
21. See, HErren din Gud haver givet
det Land for dit Ansigt; drag op, indtag
det, saasom HErren dine Fædres Gud
haver sagt dig, frygt ikke, og ræddes ikke.
22. Da kom I alle frem til mig, og sag-
de: lader os sende Mænd for vort Ansigt,
som kunde udforske os Landet, og de skal
sige os Svar igjen, ad hvilken Vei vi skulle
drage op, og de Stæder, som vi skulle
komme til.
23. Og de Ord behagede mig; saa tog
jeg tolv Mænd af eder, en Mand for
(hver) Stamme. 4 Mos. 13, 3.
24. Og de vendte sig, og droge op paa
Bjerget, og kom til Escols Bæk, og de be-
speidede det. 4 Mos. 13, 23.
25. Og de toge i deres Haand af Lan-
dets Frugt, og førte ned til os, og de førte
os Svar tilbage, og sagde: det er et godt
Land, som HErren vor Gud haver givet
os.
26. Men I vilde ikke drage op, og I vare
HErrens eders Guds Mund gjenstridige.
4 Mos. 14, 1.
27. Og I murrede i eders Pauluner, og
sagde: fordi HErren haver os, haver han
udført os af Egypti Land, at give os i
Amoriternes Haand, til at fordærve os.
28. Hvor skal vi drage op? vore Brødre
have mistrøstet vort Hjerte, og sagt: det
Folk er større og høiere end vi, Stæderne
ere store, og befæstede imod Himmelen, der-
tilmed have vi ogsaa seet Anakims Børn
der. Jos. 2, 11. c. 5, 1 ꝛc. 5 Mos. 9, 1.

29. Da sagde jeg til eder: lader eder ikke forfærde, og frygter ei for dem.
30. HErren, eders Gud, han som gaaer for eders Ansigt, han skal stride for eder; efter alt det, som han gjorde mod eder i Aegypten, for eders Oine,
2 Mos. 14, 14. 25. Jos. 10, 14.
31. Og i Orken, som du haver seet, hvorledes HErren din Gud haver baaret dig, ligesom en Mand bærer sin Son, paa al den Vei, J have vandret, indtil J ere komne til dette Sted. c. 8, 5.
32. Men J troede ikke formedelst dette Ord paa HErren eders Gud,
33. Som gik for eders Ansigt paa Veien, at opsoge for eder Stedet, hvor J skulde leire eder, i en Ild om Natten, at vise eder Veien, som J skulde gaae paa, og i en Sky om Dagen.
2 Mos. 13, 21. 4 Mos. 10, 33.
34. Der HErren horte eders Ords Rost, da blev han vred, og svoer og sagde:
35. Der skal ingen af disse Mænd, af denne onde Slægt, see det gode Land, som jeg svoer at give eders Fædre,
4 Mos. 14, 23. c. 26, 65. c. 32, 11. 12.
36. Uden Caleb, Jephunne Son, han skal see det, og ham vil jeg give det Land, som han haver traadt paa, og hans Born, fordi han haver fuldkommeligen efterfulgt HErren. 4 Mos. 14, 30.
37. HErren blev endog vred paa mig for eders Skyld, og sagde: du skal ikke heller komme derind. 4 Mos. 20, 12.
c. 27, 14. 5 Mos. 3, 26.
38. Josva, Nuns Son, som staaer for dit Ansigt, han skal komme der; styrk ham, thi han skal dele det til Arv iblandt Israel. 4 Mos. 11, 28. c. 34, 17.
39. Og eders smaa Born, om hvilke J sagde: de skal vorde et Rov, og eders Sonner, som ikke paa denne Dag forstaae Godt eller Ondt, de skal komme derind; og jeg vil give dem det, og de skal arve det.
3 Mos. 14, 31.
40. Men J, vender eder, og reiser til Orken, paa Veien til det rode Hav.
41. Da svarede J, og sagde til mig: vi have syndet imod HErren, vi, vi vil drage op, og stride, efter alt det, som HErren vor Gud befoel os; og J bandt om eder hver sine Krigs-Vaaben, og vare færdige til at drage op paa Bjerget. 4 Mos. 14, 40.
42. Da sagde HErren til mig: sig dem: J skal ikke drage op, og J skal ikke stride, thi jeg er ikke midt iblandt eder; at J skulle ikke blive slagne for eders Fienders Ansigt.
43. Der jeg sagde eder det, da vilde J ikke hore mig; og J vare HErrens Mund gjenstridige, og formastede eder hovmodeligen, og droge op paa Bjerget.
44. Da droge Amoriterne ud, som boede paa det samme Bjerg, imod eder, og de forfulgte eder, saasom Bier gjore, og de knusede eder i Seir indtil Horma.
4 Mos. 14, 45. Ps. 118, 12.
45. Der J kom tilbage, og græd for HErrens Ansigt, da horte HErren ikke paa eders Rost, og boiede ikke Oret til eder.
46. Saa bleve J i Kades mange Dage, efter de Dage, som J bleve (der). c. 2, 14.

2. Capitel.

Mose fortæller ydermere, hvorledes Folket reiste fra Kades, maatte ikke gjøre Edomiterne nogen Fortræd, 1-7. Ikke heller Moabiterne, som de derefter kom til, 8-12. At paa denne langvarige Reise omkom alle de, som havde knurret imod HErren, 13-16. At de maatte ikke angribe Ammoniterne, 17-22. At de skulde stride imod Sihon, som de og gjorde, og de indtoge hans Land, rc., 24-37.

1. Da vendte vi os, og reiste til Orken paa Veien til det rode Hav, saasom HErren havde sagt til mig, og vi droge omkring Seirs Bjerg mange Aar.
4 Mos. 21, 4. 5 Mos. 1, 40.
2. Og HErren talede til mig, og sagde:
3. J have nok draget omkring dette Bjerg, vender eder om imod Norden.
4. Og byd Folket, og sig: J skal drage igjennem eders Brodres, Esaus Borns Landemærke, de som boe i Seir, og de skal frygte for eder, men J skal tage eder saare vel vare.
5. J skal ikke befatte eder med dem (i Krig), thi jeg vil ikke give eder af deres Land, end ikke saa meget som en Fodsaale kan træde paa; fordi jeg haver givet Esau Seirs Bjerg til Eiendom. 1 Mos. 36, 8.
6. J skal kjobe Spise af dem for Penge, og æde, og J skal ogsaa kjobe Vand af dem for Penge, og drikke.
7. Thi HErren din Gud haver velsignet dig i al din Haands Gjerning, han kjender dine Gange igjennem denne store Ork; nu fyrretyve Aar haver HErren din Gud været med dig, dig fattes ingen Ting.
Ps. 1, 6. Ps. 31, 8. Luc. 22, 35.
8. Der vi droge fra vore Brodre, Esaus Born, som boede i Seir, paa Veien til den slette Mark, fra Elat og fra Ezeongeber,

. da vendte vi os, og gik igjennem Bei-
til Moabiternes Ørk.
Da sagde HErren til mig: du skal
trænge Moabiterne, og ikke befatte dig
) dem i Krig; thi jeg vil intet give dig
eres Land til Eiendom, thi jeg haver
:t Loths Børn Ar til Eiendom.
1 Mos. 19, 37.
). De Emim boede fordum derudi; det
et stort og stærkt og høit Folk, som de
ikim. c. 1, 28.
. De holdes og for Kæmper, ligesom de
ikim; og Moabiterne kaldte dem Emim.
:. Og Horiterne boede fordum i Seir,
Esaus Børn fordreve dem, og fordær-
: dem for sig, og de boede i deres Sted;
som Israel gjorde ved sit Eiendoms
.d, hvilket HErren gav dem.
1 Mos. 14, 6. c. 36, 20.
:. Gjører eder nu rede, og drager over
eds Bæk; og vi droge over Sereds
k. 4 Mos. 21, 12.
. Men de Dage, som vi droge fra
es-Barnea, indtil vi kom over den
k Sered, var otte og tredive Aar, ind-
al den Slægt af Krigsmændene fik
de midt udaf Leiren, saasom HErren
)de svoret dem.
4 Mos. 14, 29. 30. c. 26, 65.
5. Tilmed var og HErrens Haand
)d dem. til at forstyrre dem af Leiren,
til de fik Ende. 2 Mos. 9, 3.
5. Og det skede, der alle Krigsmændene
)de faaet Ende, saa de vare døde midt
af Folket,
7. Da talede HErren til mig, og sagde:
3. Du drager i Dag igjennem Moabi-
nes Landemærke ved Ar.
9. Og du kommer nær frem for Am-
ns Børn, du skal ikke trænge dem, ei
ler befatte dig med dem (i Krig), thi
vil intet give dig af Ammons Børns
nd til Eiendom; thi jeg haver givet
:hs Børn det til Eiendom. 1 Mos. 19, 38.
0. Det er og bleven holden for et
empe-Land; der boede fordum Kjæm-
udi, og Ammoniterne kaldte dem
msummim.
1. Det var et stort og stærkt og høit
lk, som de Anakim; og dem ødelagde
rren for deres Ansigt, og de fordreve
n og boede i deres Sted.
2. Ligesom han gjorde ved Esaus Børn,
som boede i Seir, for hvis Ansigt han
lagde Horiterne, og de fordreve dem,
boede i deres Sted, indtil denne Dag.

23. Og de Avim, som boe i Landsbyerne
indtil Asa, dem ødelagde de Caphthorim,
som vare udkomne af Caphtor og boede i
deres Sted. Joh. 18, 23.
2 Kong. 17, 24. 31.
24. Gjører eder rede, reiser frem, og
gaaer over den Bæk Arnon; see, jeg ha-
ver givet Sihon den Amoritiske Konge af
Hesbon i dine Hænder, og hans Land:
begynd, indtag det (til Eiendom), og be-
fat dig med ham i Krig. v. 5. 9. 19
25. Jeg vil begynde paa denne Dag, at
give Rædsel og Frygt for dig, over Fol-
kenes Ansigt under den ganske Himmel;
at de, som høre dit Rygte, de skal bæve,
og blive bange for dit Ansigt.
26. Da sendte jeg Bud fra den Ørk Ke-
demot til Sihon, Kongen i Hesbon, med
fredsommelige Ord, og lod sige:
4 Mos. 21, 21. 5 Mos. 20, 10.
27. Jeg vil drage igjennem dit Land,
jeg vil gaae alene paa Veien, jeg vil ikke
vige til den høire eller venstre Side.
4 Mos. 21, 22.
28. Spise skal du sælge mig for Penge,
at jeg maa æde, og Vand skal du give
mig for Penge, at jeg maa drikke; jeg vil
ikkun gaae til Fods igjennem,
29. Ligesom Esaus Børn gjorde imod
mig, de som boe i Seir, og Moabiterne,
som boe i Ar; indtil at jeg kommer over
Jordanen, til det Land, som HErren vor
Gud giver os. f. 4 Mos. 20, 19. 20.
Dom. 11, 17.
30. Men Sihon, Kongen i Hesbon, vilde
ikke lade os drage igjennem det; thi HEr-
ren din Gud forhærdede hans Aand, og
stivgjorde hans Hjerte, for at give ham i
dine Hænder, som (man seer) paa denne
Dag. c. 29, 7. 4 Mos. 21, 23.
31. Og HErren sagde til mig: see, jeg
haver begyndt, at give Sihon og hans
Land for dit Ansigt: begynd, indtag, til
at eie hans Land. c. 1, 8. 4 Mos. 21, 21 ꝛc.
32. Og Sihon drog ud imod os, han og
hans Folk, til Strid, ved Jahza.
33. Men HErren vor Gud gav ham for
vort Ansigt, og vi sloge ham og hans
Børn, og alt hans Folk.
34. Og vi indtoge alle hans Stæder paa
den samme Tid, og vi ødelagde hver Stad,
Mænd og Qvinder og smaa Børn, vi lode
ingen blive tilovers. c. 3, 6. 7
35. Kun Fæet røvede vi for os, og Ro-
vet af Stæderne, som vi havde indtaget.
36. Fra Aroer, som ligger ved Bredden

af Arnons Bæk, og fra den Stad, som er i Dalen, og indtil Gilead, der var ikke en Stad, som var for høi for os; HErren vor Gud gav dem alle for vort Ansigt;

37. Kun at du ikke maatte komme nær til Ammons Børns Land, (og til) al den Side ved den Bæk Jabok, og til de Stæder paa Bjerget, og (til) alt det, som HErren vor Gud havde budet (os ikke at komme til). 4 Mos. 21, 24.

3. Capitel.

Fremdeles gjentager Mose, hvorledes Israels Børn have overvundet Og, Kongen af Basan, 1-11. Baade Sihons og Ogs Land gives de Rubeniter, Gaditer og Manasse halve Stamme, 12-20. Mose indsætter Josva i sit Sted, efterdi Gud ikke vilde bønhøre ham, at lade ham komme ind i Canaans Land, 21-29.

1. Og vi vendte os, og droge op ad Veien til Basan; saa drog Og, Kongen af Basan, ud imod os, han og alt hans Folk, til Strid hos Edrei. 4 Mos. 21, 33. 5 Mos. 29, 7.

2. Og HErren sagde til mig: frygt ikke for ham, thi jeg haver givet ham og alt hans Folk og hans Land i din Haand, og du skal gjøre ved ham, ligesom du gjorde ved Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon. 4 Mos. 21, 34. Jos. 10, 8.

3. Saa gav HErren vor Gud ogsaa Kong Og af Basan og alt hans Folk i vor Haand; og vi sloge ham, indtil at ingen blev ham tilovers,

4. Og vi indtoge alle hans Stæder paa den samme Tid; der var ikke een Stad, som vi jo toge fra dem: tresindstyve Stæder, den ganske Egn Argob, Ogs Rige i Basan.

5. Alle disse Stæder vare faste, med høie Mure, dobbelte Porte og Stænger, foruden saare mange Stæder, som vare ubefæstede Byer.

6. Og vi ødelagde dem, ligesom vi gjorde ved Sihon, Kongen af Hesbon, (ja) vi ødelagde alle Stæderne, Mænd, Qvinder og smaae Børn. c. 2, 31. 35. Jos. 11, 14.

7. Men alt Fæet og Rovet, som var i Stæderne, røvede vi for os. c. 20, 14.

8. Saa toge vi paa den samme Tid Landet af de to Amoritiske Kongers Haand, som vare paa denne Side Jordanen, fra den Bæk Arnon indtil det Bjerg Hermon:

9. (De Sidonier kaldte Hermon Sirjon; men Amoriterne kaldte det Senir.)

10. Alle Stæderne paa det jevne (Land), og al Gilead, og al Basan, indtil Salcha og Edrei, som vare Stæder i Ogs Rige i Basan.

11. Thi Kong Og af Basan var alene overbleven af de øvrige Kæmper; see, hans Seng, den Jern-Seng, er den ikke i Ammons Børns Rabba? ni Alen er dens Længde, og fire Alen er dens Bredde efter en Mands Albue. Jos. 13, 12.

12. Og vi toge det Land ind paa den samme Tid; fra Aroer, som ligger ved Arnons Bæk, og Halvdelen af Gileads Bjerg med sine Stæder, gav jeg Rubeniterne og Gaditerne. 4 Mos. 32, 33 x.

13. Og det øvrige af Gilead, og al Basan, Ogs Rige, gav jeg Manasse halve Stamme; den ganske Egn Argob, med al Basan, det samme er kaldet Kjæmpelandet.

14. Jair, Manasse Søn, indtog den ganske Egn Argob, indtil Gesuriternes og Maachatiternes Landemærke; og han kaldte dem efter sit Navn, Basan-Havoth-Jair, indtil denne Dag. 4 Mos. 32, 41.

15. Saa gav jeg Machir Gilead.

16. Og jeg gav Rubeniterne og Gaditerne fra Gilead og indtil Arnons Bæk, midt i Bækken, og Landemærket, og indtil Jaboks Bæk, som er Ammons Børns Landemærke. 1 Mos. 32, 22.

17. Og den slette Mark, og Jordanen og Landemærket, fra Cinnereth, og indtil Havet ved den slette Mark, nemlig det salte Hav, neden ved Pisgæ Vandløb imod Østen. 4 Mos. 34, 11. Jos. 12, 3. 4 Mos. 21, 15. 20.

18. Og jeg bød eder paa samme Tid, og sagde: HErren eders Gud haver givet eder dette Land, at eie det; I skal drage bevæbnede over for eders Brødres Israels Børns Ansigt, alle de, som ere stærke, 4 Mos. 32. 17.

19. Alene ste eders Hustruer, og eders smaa Børn, og eders Fæ, (jeg veed, at I have meget Fæ,) de maae blive i eders Stæder, som jeg haver givet eder;

20. Indtil HErren skaffer eders Brødre Rolighed, ligesom eder, at de ogsaa kunne eie det Land, som HErren eders Gud giver dem paa hiin Side Jordanen: saa skal I vende tilbage, hver til sin Eiendom, som jeg haver givet eder.

21. Jeg befoel Josva paa den samme Tid, og sagde: dine Øine have seet alt det, som HErren eders Gud haver gjort ved disse to Konger; saaledes skal HErren gjøre ved alle de Riger, som du drager over til. 4 Mos. 27, 18. 23.

2. Frygter ikke for dem; thi HErren,
rs Gud, han er den, som strider for
r. c. 1, 30. Jos. 10, 14. 42.
3. Og jeg bad HErren om Naade paa
; samme Tid, og sagde:
4. HErre, HErre, du, du haver begyndt
lade din Tiener see din Storhed, og
i stærke Haand; thi hvo er en Gud i
mmelen og paa Jorden, som kan gjøre
er dine Gjerninger, og efter din Styrke?
Ps. 86, 8. Ps. 89, 7.
5. Kjære, lad mig fare over, og lad mig
det gode Land, som er der over Jorda-
n, dette det gode Bjerg, og Libanon.
6. Men HErren blev fortørnet paa mig
: eders Skyld, og vilde ikke høre mig;
n HErren sagde til mig: lad det være
k, bliv ikke ved at tale til mig ydermere
a denne Sag. 4 Mos. 20, 12. c. 27, 14.
7. Gak op paa Pisgæ Top, og oploft
ne Øine mod Vesten, og mod Norden,
; mod Sønden, og mod Østen, og see
t med dine Øine; thi du skal ikke gaae
ver denne Jordan. c. 34, 1.
28. Og byd Josva, og gjør ham frimo-
ig, og styrk ham; thi han, han skal gaae
ver for dette Folks Ansigt, og han skal
ele dem Landet til Arv, hvilket du skal
ee c. 31, 7. Jos. 1, 6.
29. Og vi bleve i den Dal, imod Peors
huus. 4 Mos. 25, 3 &c.

4. Capitel.

Mose formaner nu Folket til Lydighed imod Guds Bud, og taler om Guds Straffe, saavelsom Velsignelser, 1-8. Han erindrer dem, hvad der var skeet ved Sinai Bierg, og advarer for Afguderie &c., og forkynder dem, som synde, Guds svare Domme, 9-28. Dog forsikkrer han dem om Guds Naade, naar de i de sidste Dage omvende sig, 29-31. Han paaminder om Guds store Velgjerninger, som skulde bevæge dem til Lydighed, 32-40. Mose fraskiller tre Fristæder paa denne Side af Jordanen, 41-43. En liden Fortale til de følgende Love og Paamindelser, &c., 44-49.

1. Og nu, Israel, hør paa de Skikke,
og de Rette, som jeg lærer eder at gjøre,
paa det I maae leve, og komme og eie
Landet, som HErren eders Fædres Gud
vil give eder. 2 Mos. 20, 1 sqq.
2. I skal intet lægge til det Ord, som
jeg byder eder, og intet tage derfra, at I
maae bevare HErrens eders Guds Bud,
som jeg haver budet eder. c. 12, 32.
Ordspr. 30, 6.
3. Eders Øine have seet, hvad HErren
haver gjort for Baal-Peors Skyld; thi
hver den Mand, som gik efter Baal-Peor,
ham haver HErren din Gud udslettet af
dig. 4 Mos. 25, 3. 4. Josv. 22, 17.
4. Men I, som hængde hart ved HEr-
ren eders Gud, I leve alle paa denne
Dag.
5. See, jeg haver lært eder Skikke og
Rette, eftersom HErren min Gud befoel
mig; at I skal gjøre saaledes midt i Landet,
hvorhen I skal komme, at eie det. v. 14.
6. Saa holder, og gjører det; thi det skal
være eders Viisdom og eders Forstand for
Folkenes Øine, som skal høre alle disse
Skikke, og de skal sige: dette store Folk er
aleneste et viist og forstandigt Folk.
7. Thi hvilket er saa stort et Folk, som
Gud holder sig nær til, som HErren vor
Gud (til os), saa tidt vi kalde paa
ham? 2 Sam. 7, 23. Ps. 147, 19. 20.
8. Og hvilket er saa stort et Folk, som
haver saa retfærdige Skikke og Rette, som
al denne Lov er, som jeg sætter for eders
Ansigt i Dag?
9. Aleneste tag dig vare, og bevar din
Sjel saare (vel), at du ikke forglemmer
de Ting, som dine Øine have seet, og at
de ikke vige af dit Hjerte alle dine Livs
Dage; og du skal kundgjøre dem for dine
Børn, og for dine Børne-Børn:
10. Den Dag, da du stod for HErrens
din Guds Ansigt ved Horeb, der HErren
sagde til mig: samle til mig Folket, saa
vil jeg lade dem høre mine Ord, som de
skal lære, for at frygte mig alle de Dage,
som de leve paa Jorden, og de skal lære
deres Børn dem. 2 Mos. 19, 17
5 Mos. 6, 7. c. 11, 19.
11. Og I kom nær til, og stode neden
ved Bjerget, og Bjerget brændte med Ild,
indtil midt op i Himmelen, der var Mørke,
Skye, ja (forfærdeligt) Mørke.
2 Mos. 19, 18. c. 20, 21.
12. Og HErren talede til eder midt af
Ilden; I hørte Ordets Røst, men I saae
ingen Lignelse foruden Røsten.
13. Og han forkyndte eder sin Pagt,
hvilken han bød eder at gjøre, de ti Ord;
og han skrev dem paa to Steentavler.
2 Mos. 31, 18. c. 34, 28. 5 Mos. 9, 10.
14. Og HErren bød mig paa den sam-
me Tid at lære eder Skikke og Rette, at I
skulde gjøre derefter, i det Land, hvortil
I fare over, til at eie det. v. 5.
15. Saa bevarer eders Sjele saare (vel),
thi I saae slet ingen Lignelse paa den
Dag, der HErren talede til eder paa Ho-
reb midt udaf Ilden:

16. At I skulde ikke fordærve eder, og gjøre eder et udskaaret Billede, som er en Lignelse efter noget Billede, en Mands eller Qvindes Skikkelse, 2 Mos. 20, 4 ꝛc.

17. Noget Dyrs Skikkelse, som er paa Jorden, nogen vinget Fugls Skikkelse, som flyver under Himmelen, Rom. 1, 23.

18. Noget krybende Dyrs Skikkelse paa Jorden; nogen Fiskes Skikkelse, som er i Vandet under Jorden,

19. Og at du ikke skulde opløfte dine Øine til Himmelen, og du skulde see Solen og Maanen, og Stjernerne, den ganske Himmelens Hær, og du skulde tilskyndes at tilbede dem, og tjene dem; hvilke HErren din Gud haver uddeelt til alle Folkene under den ganske Himmel.

c. 17, 3. Jer. 8, 2. Rom. 1, 28.

20. Men eder tog HErren, og udførte eder af den Jernovn, af Ægypten, for at være hans Arvs Folk, som (man seer) paa denne Dag. 2 Mos. 19, 5. Ps. 135, 4.

Tit. 2, 14.

21. Og HErren blev vred paa mig for eders Handelers Skyld, og svoer, at jeg skulde ikke gaae over Jordanen, ei heller komme ind i det gode Land, som HErren din Gud giver dig til Arv. 4 Mos. 20, 12.

c. 27, 14.

22. Thi jeg døer i dette Land, jeg gaaer ikke over Jordanen; men I skal gaae over den, og eie dette gode Land. c. 34, 4. 5.

23. Tager eder vare, at I ikke forglemme HErrens eders Guds Pagt, som han haver gjort med eder, saa I skulde gjøre eder et udskaaret Billede efter nogen Tings Lignelse, som HErren din Gud haver budet dig, (ikke at gjøre).

24. Thi HErren din Gud han er en fortærende Ild, en nidkjær Gud.

c. 9, 3. Ebr. 12, 29. 2 Mos. 20, 5. c. 34, 14.

25. Naar du avler Børn og Børne-Børn, og I blive gamle i Landet, og I fordærve eder, og gjøre et udskaaret Billede, nogen Tings Lignelse, og I gjøre det Onde for HErrens eders Guds Øine, til at opirre ham: 2 Mos. 20, 4.

26. Da tager jeg i Dag Himmelen og Jorden til Vidne over eder, at I skal visseligen snart omkomme, fra at være i Landet, hvortil I fare hen over Jordanen til at eie det; I skal ikke forlænge eders Dage deri, thi I skal blive aldeles ødelagte. c. 30, 19. c. 31, 28. c. 32. 1. c. 8, 9.

c. 11, 17.

27. Og HErren skal adsprede eder iblandt Folkene, saa at I skal blive en liden Hob tilovers iblandt Hedningerne, hvorhen HErren skal føre eder. c. 28, 62. 64.

28. Og der skal I tjene Guder, et Menneskes Hænders Gjerning, Træe og Steen, som hverken kan see, eller høre, eller æde eller lugte. c. 28, 36. 64. Ps. 115, 4.

29. Og I skal derfra søge HErren din Gud, og du skal finde ham, naar du leder efter ham af dit ganske Hjerte og af din ganske Sjel. Es. 55, 6. Hos. 3, 5.

30. Naar du faaer Angest, og alle disse Ting ramme dig, i de sidste Dage, da skal du omvende dig til HErren din Gud, og høre paa hans Røst. 3 Mos. 26, 40 fqq.

31. Thi HErren din Gud er en barmhjertig Gud, han skal ikke overgive dig eller fordærve dig; han skal ikke heller glemme den Pagt med dine Fædre, som han svoer dem. Josv. 1, 5. Ebr. 13, 5.

32. Thi spørg, Kjære, om de forrige Dage, som for dig have været, fra den Dag Gud skabte Menneskene paa Jorden, og fra (den ene) Himmelens Ende og indtil (den anden) Himmelens Ende, om der er skeet noget, som denne store Ting, eller om der er hørt noget, som dette?

Matth. 24, 31.

33. Om Folk har hørt Guds Røst talende midt udaf Ilden, saasom du, du har hørt, og er bleven ved Live?

2 Mos. 19, 9. 19.

34. Eller om Gud har forsøgt at komme at tage sig et Folk, midt af Folket, ved Forsøgelser, ved Tegn, og ved underlige Gjerninger, og ved Krig, og ved en stærk Haand, og ved en udrakt Arm, og ved store Forskrækkelser, efter alt det, som HErren eders Gud haver gjort ved eder, i Ægypten for dine Øine? c. 7, 19.

c. 29, 3.

35. Dig er det bleven viist, at du skal vide, at HErren han er Gud, (ja) ingen uden han alene. c. 32, 39. Es. 45, 5.

36. Af Himmelen haver han ladet dig høre sin Røst, for at undervise dig; og paa Jorden haver han ladet dig see sin den store Ild, og du haver hørt hans Ord midt af Ilden. 2 Mos. 19, 18.

37. Og fordi at han elskte dine Fædre, da udvalgte han (hvers) Sæd efter ham, og han udførte dig af Ægypten med sit Ansigt, ved sin store Kraft,

2 Mos. 13, 16.

38. At han vilde fordrive for dit Ansigt større og stærkere Folk, end du er, for at

dig ind, at give dig deres Land til
som (det sees) paa denne Dag.
Saa skal du vide i Dag, og tage
il Hjerte, at HErren han er Gud, i
melen oven til, og paa Jorden neden
er er ingen ydermere. Jos. 2, 11.
Og du skal holde hans Skikke, og
s Bud, som jeg byder dig i Dag, at
kal gaae dig vel, og dine Børn efter
og at du maa forlænge Dagene i dit
d, som HErren din Gud giver dig
Dage. c. 5, 33. c. 6, 2.
. Da frastilte Mose tre Stæder paa
ne Side Jordanen, imod Solens
gang. 4 Mos. 35, 6 ꝛc.
:. At en Manddraber, som uvidende
er sin Næste ihjel, som han ikke havde
orn, maatte flye derhen, at han maatte
til een af de samme Stæder, og blive
Live:
3. Nemlig Bezer i Orken, paa det
ne Land, for Rubeniterne, og Ramoth
ilead for Gaditerne, og Golon i Basan
Manassiterne. Jos. 20, 8.
4. Og denne er Loven, som Mose satte
Israels Børns Ansigt.
5. Disse ere Vidnesbyrdene, og Skikkene,
Rettene, som Mose sagde til Israels
rn, der de vare udgangne af Egyp-
t,
6. Paa denne Side Jordanen, i den
al imod Peors Huus, i Sihons den
noritiske Konges Land, som boede i
ebon, hvilken Mose og Israels Børn
ge, der de vare udgangne af Egypten.
c. 1, 4.
7. Og de eiede hans Land, og Ogs
nd, Kongens af Basan, de to Amoriti-
Kongers, som vare paa denne Side
rdanen, mod Solens Opgang.
4 Mos. 21, 23 ꝛc.
18. Fra Aroer, som ligger ved Arnons
ækkes Bredder, og indtil Sions Bjerg,
t er Hermon; c. 3, 9.
19. Og al den slette Mark paa denne
ide Jordanen mod Osten, og indtil Ha-
t ved den slette Mark, neden ved Pisgæ
andlide. c. 3, 17. Jos. 13, 20.

5. Capitel.

se taler om Guds Pagt med Israel og igjentager e ti Bud, 1-21. Han fortæller, hvorledes Israel begierede en Midler, og ei selv turde høre Guds Rost, 22-27. HErren antog deres Begjering, og befoel Mose, at føre Ordet imellem Gud og Folket, 28-31. Mose formaner dem til Lydighed, 32. 33.

1. Og Mose kaldte ad al Israel, og
sagde til dem: hør, Israel, de Skikke og
de Rette, som jeg taler for eders Øren i
Dag; og lærer dem, og bevarer dem, for
at gjøre dem. c. 4, 1.
2. HErren vor Gud gjorde en Pagt med
os paa Horeb. 2 Mos. 19, 5. 5 Mos. 29, 1.
3. HErren haver ikke gjort denne Pagt
med vore Fædre, men med os, ja med os
selv, som her ere allesammen levende paa
denne Dag.
4. HErren talede med eder Ansigt til
Ansigt paa Bjerget midt udaf Ilden.
2 Mos. 19, 19. c. 20, 1.
5. Jeg stod imellem HErren og eder, paa
den samme Tid, at give eder HErrens
Ord tilkjende; thi I frygtede for Ildens
Aasyn, og gik ikke op paa Bjerget; og
han sagde: 2 Mos. 19, 16.
6. Jeg er HErren din Gud, som udførte
dig af Egypti Land, af Tjeneres Huus.
2 Mos. 20, 2 ꝛc.
7. Du skal ikke have andre Guder for
mit Ansigt. c. 6, 14. 3 Mos. 26, 1
8. Du skal intet udskaaret Billede gjøre
dig efter nogen Tings Lignelse, som er i
Himmelen oventil, eller som er paa Jor-
den nedentil, eller og som er i Vandet
under Jorden. c. 4, 16.
9. Du skal ikke tilbede dem, ei heller tjene
dem; thi jeg er HErren din Gud, en
nidkjær Gud, som hjemsøger Fædres Mis-
gjerninger paa Børnene, paa dem i tredie,
og paa dem i fjerde (Led), paa dem, som
mig hade. Matth. 4, 10. 2 Mos. 34, 7 ꝛc.
10. Og som gjør Miskundhed mod tusinde
(Led), mod dem, som elske mig, og mod
dem, som holde mine Bud. c. 7, 9.
11. Du skal ikke tage HErrens din Guds
Navn forfængeligen; thi HErren skal ikke
lade den være uskyldig, som tager hans
Navn forfængeligen.
12. Tag vare paa Sabbats-Dagen, at
hellige den, saasom HErren din Gud ha-
ver budet dig. Jer. 17, 21. Ez. 20, 12.
13. Sex Dage skal du arbeide, og gjøre
al din Gjerning.
14. Men den syvende Dag er Sabbat
for HErren din Gud, da skal du ingen
Gjerning gjøre, (hverken) du, eller din
Søn, eller din Datter, eller din Svend,
eller din Pige, eller din Oxe, eller dit
Asen, eller dit Beest, eller den Fremmede,
som er i dine Porte, paa det din Svend
eller din Pige maae hvile, ligesom du.
15. Og du skal komme ihu, at du var en
Tjener i Egypti Land, og HErren din

Gud udførte dig derfra med en stærk Haand, og med en udrakt Arm; derfor haver HErren din Gud budet dig at holde Sabbats-Dagen. c. 4, 34.

16. Ær din Fader og din Moder, saasom HErren din Gud haver budet dig; paa det dine Dage maae forlænges, og at det maa gaae dig vel i Landet, som HErren din Gud giver dig.

17. Du skal ikke ihjelslaae. Matth. 5, 21.

18. Og du skal ikke bedrive Hoer.
Matth. 5, 17. Ebr. 13, 4.

19. Og du skal ikke stjæle. Eph. 4, 28.

20. Og du skal ikke svare imod din Næste, som et falsk Vidne. Rom. 13, 9.

21. Og du skal ikke begjere din Næstes Hustru; og du skal ei begjere din Næstes Huus, hans Ager, eller hans Svend, eller hans Pige, hans Oxe eller hans Asen, eller noget, som hører din Næste til.
Rom. 7, 7.

22. Disse Ord talede HErren til eders ganske Forsamling paa Bjerget, midt af Ilden, Skyen og (forfærdeligt) Mørke, med stor Røst, og lagde intet til; og han skrev dem paa to Steentavler, og gav mig dem. 2 Mos. 31, 18. 2 Cor. 3, 3.

23. Og det skede, der I havde hørt Røsten midt af Mørket, og af Bjerget, som brændte med Ild, da kom I nær til mig, alle Øverste iblandt eders Stammer og eders Ældste, 2 Mos. 20, 19.

24. Og I sagde: see HErren vor Gud haver ladet os see sin Herlighed og sin Storhed, og vi have hørt hans Røst midt af Ilden; vi have seet paa denne Dag, at Gud vilde tale med et Menneske, og det blev ved Live. c. 4, 33.

25. Og nu, hvorfor skulle vi døe, at denne store Ild skal fortære os? dersom vi blive ydermere ved at høre HErrens vor Guds Røst, da døe vi. 2 Mos. 20, 19.

26. Thi hvo er af alt Kjød, der, som vi, kan høre den levende Guds Røst, som taler midt af Ilden, og (dog) blive ved Live? Es. 40, 6.

27. Gak du nær til, og hør alt det, som HErren vor Gud vil tale; og du skal tale til os alt det, som HErren vor Gud vil tale til dig, og vi vil høre, og gjøre det.
2 Mos. 19, 8. c. 24, 3. 7.

28. Og HErren hørte eders Ords Røst, der I talede til mig; da sagde HErren til mig: jeg haver hørt dette Folks Ords Røst, som de have talet til dig, de have talet vel i alt det, de have talet. c. 18, 17.

29. Gid de havde saadant et Hjerte til at frygte mig, og til at holde alle mine Bud alle Dage, at det maatte gaae dem vel, og deres Børn evindeligen! Ps. 81, 14.

30. Gak, sig til dem: gaaer tilbage til eders Pauluner.

31. Og du, staae her hos mig, saa vil jeg tale til dig alt Budet, og Skikkene og Rettene, hvilke du skal lære dem; at de skal gjøre (derefter) i Landet, som jeg giver dem til at eie.

32. Saa tager vare paa at gjøre efter, som HErren eders Gud haver budet eder; I skal ikke vige til høire eller til venstre Side. c. 28, 14. Jos. 1, 7.

33. Paa al den Vei, som HErren eders Gud haver budet eder, skal I gaae; paa det I maae leve, og det maa gaae eder vel, og I maae forlænge eders Dage i det Land, som I skal eie. 1 Mos. 18, 19.
5 Mos. 6, 2. c. 11, 9.

6. Capitel.

Mose befaler dem at holde Guds Bud, og at elske og ære ham, som deres eneste Gud, 1-5. De skal lære deres Børn Guds Bud, og ei glemme dem, 6-9. De skal ei glemme Guds Velgierninger, 10-12. De frygte HErren, flye Afguder, ei friste HErren, men være lydige, saa skal det gaae dem vel, 13-19. Hvorledes de skal undervise deres Børn og Efterkommere om HErrens Love og Velgjerninger, 20-25.

1. Og dette er det Bud, de Skikke og de Rette, som HErren eders Gud haver budet at lære eder, for at I skulle gjøre (derefter) i Landet, til hvilket I drage over for at eie det, Jak. 1, 22.

2. Paa det du skal frygte HErren din Gud, at holde alle hans Skikke og hans Bud, som jeg byder dig, du, og din Søn og din Sønne-Søn, alle dine Livs Dage at dine Dage maae forlænges. c. 4, 40.
c. 5, 33. c. 11, 9.

3. Og Israel! du skal høre, og bevare dette, og gjøre (derefter), at det maa gaae dig vel, at I maae blive saare mangfoldige, saasom HErren dine Fædres Gud haver sagt dig, i et Land, som flyder med Melk og Honning. 2 Mos. 3, 8.

4. Hør, Israel! HErren, vor Gud, HErren er een. Marc. 12, 29.
5 Mos. 4, 35. 1 Cor. 8, 4. 6. Gal. 3, 20.

5. Og du skal elske HErren din Gud, af dit ganske Hjerte, og af din ganske Sjel, og af al din Formue. c. 10, 12.
Marc. 12, 30. Matth. 22, 37.

6. Og disse Ord, som jeg byder dig i Dag, skal være paa dit Hjerte

7. Og du skal igjentage dem for dine

orn, og tale om dem, naar du sidder i
t Huus, og naar du gaaer paa Veien,
naar du lægger dig, og naar du op-
aaer; 1 Mos. 18, 19. 2 Mos. 13, 8.
5 Mos. 4, 10. c. 11, 19.
8. Og du skal binde dem til et Tegn paa
n Haand; og de skal være dig til Span
mellem dine Dine, c. 11, 18.
2 Mos. 13, 16.
9. Og du skal skrive dem paa Dørstol-
erne af dit Huus, og paa dine Porte.
c. 11, 20.
10. Og det skal skee, naar HErren din
Gud fører dig ind i det Land, som han
aver svoret dine Fædre, Abraham, Isaak
g Jakob, at give dig, store og gode Stæ-
er, som du ikke haver bygget,
2 Mos. 23, 1. 4 Mos. 32, 11.
11. Og Huse, opfyldte med alt Godt,
om du ikke haver opfyldt, og udhugne
Brønder, som du ikke haver udhugget,
Viingaarde og Oliegaarde, som du ikke
haver plantet, og du æder og bliver mæt:
c. 8, 10.
12. Saa tag dig vare, at du ikke for-
glemmer HErren, som udførte dig af
Ægypti Land, af Tjeneres Huus. c. 4, 9.
c. 8, 11. c. 5, 6.
13. Du skal frygte HErren din Gud, og
tjene ham; og du skal sværge ved hans
Navn. c. 10, 12. 20. 1 Sam. 7, 3.
Matth. 4. 10. Jer. 4, 2.
14. I skal ikke gaae efter andre Guder,
af de Folks Guder, som ere trindt omkring
eder. 2 Mos. 23, 13. c. 34, 17.
15. Thi HErren din Gud er en nidkjær
Gud, midt iblandt dig; at HErrens din
Guds Vrede ikke skal optændes imod dig,
og han skal lade dig udslette, fra at være
paa Jordens Kreds. 2 Mos. 20, 5.
c. 34, 14.
16. I skal ikke friste HErren eders Gud,
saasom I fristede ham i Massa.
Matth. 4, 7. 2 Mos. 17, 2. 7. 5 Mos. 33, 8.
17. I skal flittigen holde HErrens eders
Guds Bud, og hans Vidnesbyrd, og hans
Skikke, som han haver budet dig.
18. Og du skal gjøre det, som er ret og
godt for HErrens Dine; paa det at det
skal gaae dig vel, og du skal indkomme, og
eie det gode Land, hvilket HErren haver
svoret dine Fædre,
19. At han skal udstøde alle dine Fien-
der for dit Ansigt, saasom HErren haver
sagt. 2 Mos. 23, 27. 28.
20. Naar din Søn spørger dig herefter,
og siger: hvad er det for Vidnesbyrd, og
Skikke og Rette, som HErren vor Gud
haver budet eder?
21. Da skal du sige til din Søn: vi
vare Pharaos Trælle i Ægypten, og HEr-
ren udførte os af Ægypten med en stærk
Haand. 2 Mos. 1, 11. 14. c. 14, 8.
22. Og HErren gjorde Tegn og store og
onde underlige Ting i Ægypten paa
Pharao, og paa alt hans Huus, for vore
Dine.
23. Og han udførte os derfra, paa det
han vilde føre os ind, for at give os det
Land, som han havde svoret vore Fædre.
v. 18. c. 1, 8.
24. Og HErren haver budet os at gjøre
alle disse Skikke, at frygte HErren vor
Gud: at det maa gaae os vel alle Dage,
at han maa holde os ved Live, som (det
sees) paa denne Dag.
25. Og det skal være os Retfærdighed,
naar vi tage vare paa at gjøre alt dette
Bud, for HErrens vor Guds Ansigt, saa-
som han haver budet os.

7. Capitel.

Mose lærer Folket, hvorledes de skal forholde sig mod de hedenske Indbyggere i Canaans Land, 1-5. Beskriver Israels Herlighed frem for alle Folk, og Aarsagen dertil, 6-8. Lover mange Velsignelser over dem, som vilde være lydige, 9-16. Trøster dem imod de hedenske Indbyggeres store Hob og Magt, 17-24. Forbyder dem at tage til sig Sølv eller Guld af deres Afguder, rc. 25. 26.

1. Naar HErren din Gud faaer ind-
ført dig i Landet, hvor du skal komme
hen, at eie det, og faaer udkastet mange
Folk for dig, de Hethiter, og Girgasiter,
og Amoriter, og Cananiter, og Phere-
siter, og Heviter, og Jebusiter, syv Folk,
som ere mangfoldigere og vældigere end
du, c. 31, 3. 1 Mos. 15, 20. 21.
2 Mos. 23, 23. Jos. 24, 11.
2. Og HErren din Gud haver givet dem
for dit Ansigt, og du haver slaget dem:
da skal du aldeles ødelægge dem, du skal
ikke gjøre Pagt med dem, og ei bevise dem
Naade. 2 Mos. 23, 32. c. 34, 12.
3. Og du skal ikke gjøre Svogerskab med
dem, du skal ikke give hans Søn din Dat-
ter, og hans Datter skal du ikke tage til
din Søn; 2 Mos. 34, 16. Dom. 3, 6.
Esr. 9, 2.
4. Thi hun skal komme din Søn til at
vige fra mig, og de skulle tjene andre Gu-
der, og saa optændes HErrens Vrede
imod eder, og han skal snart ødelægge
eder. 4 Mos. 25, 1. 1 Kong. 11, 2.

5. Men saaledes skal I gjøre ved dem: I skal nedbryde deres Altere, og sønderbryde deres Støtter, og afhugge deres Lunde, og opbrænde deres udskaarne Billeder med Ild. c. 12, 2. 2 Mos. 34, 13.
Dom. 6, 25 sqq. 5 Mos. 12, 3. 1 Kron. 14, 12.

6. Thi du, du er et helligt Folk for HErren din Gud; HErren din Gud haver udvalgt dig, at være ham til et Eiendoms Folk, frem for alle Folk, som er paa Jordens Kreds. c. 4, 20. 1 Pet. 2, 9.
2 Mos. 19, 6. 2 Mos. 4, 37. c. 26, 18.

7. HErren haver ikke havt Lyst til eder, og udvalgt eder, fordi I vare mangfoldigere end alle Folk; thi I, I ere det mindste iblandt alle Folk.

8. Men fordi HErren haver elsket eder, og fordi han vilde holde den Eed, som han haver svoret eders Fædre, haver HErren udført eder med en stærk Haand, og haver frelst dig af Tjeneres Huus, af Pharaos Haand, Kongen af Ægypten.
Luc. 1, 73.

9. Saa skal du vide, at HErren din Gud, han er den Gud, den trofaste Gud, som holder Pagten og Miskundheden mod dem, som ham elske, og mod dem, som holde hans Bud, til tusinde Led; c. 32, 4.
1 Cor. 10, 13. 2 Mos. 34, 7 ꝛc.

10. Og han betaler (hver af) dem, som ham hade, synligen, at lade ham omkomme; han skal ikke tøve med den, som haver ham, han skal betale ham synligen.
c. 5, 9. Nah. 1, 2.

11. Saa hold det Bud, og de Skikke, og de Rette, som jeg byder dig i Dag, at du gjør dem. c. 5, 32. c. 6, 17. c. 8, 6.

12. Og det skal skee, naar I faae hørt disse Rette, og holdt dem, og gjort dem, da skal og HErren din Gud holde dig den Pagt og den Miskundhed, som han haver svoret dine Fædre. 3 Mos. 23, 22.
3 Mos. 26, 3 sqq. 5 Mos. 28, 1 sqq.

13. Og han skal elske dig, og velsigne dig, og mangfoldiggjøre dig, og han skal velsigne dit Livs Frugt, og dit Lands Frugt, dit Korn, og din nye Viin, og din Olie, dine Øxnes Affødning, og dit smaa Qvægs megen Yngel i det Land, som han haver svoret dine Fædre at give dig.

14. Du skal være velsignet frem for alle Folk; der skal ingen ufrugtbar Han eller Hun være iblandt dig, eller iblandt dit Fæ. 2 Mos. 23, 26.

15. Og HErren skal lade al Sygdom vige fra dig, og alle de ægyptiske onde Syger, som du veed, dem skal han ikke lægge paa dig, men lægge dem paa alle dem, som hade dig. 2 Mos. 15, 26. c. 23, 25.

16. Og du skal fortære alle de Folk, som HErren din Gud giver dig, dit Øie skal ikke spare dem; og du skal ikke tjene deres Guder, thi det skal blive dig til en Snare. c. 11, 16. 2 Mos. 23, 24.
5 Mos. 12, 30.

17. Naar du siger i dit Hjerte: disse Folk ere mangfoldigere end jeg, hvorledes formaaer jeg at fordrive dem?

18. Da skal du ikke frygte for dem; du skal flittigen komme ihu, hvad HErren din Gud gjorde ved Pharao og ved alle Ægypterne:

19. De store Forsøgelser, som dine Øine saae, og de Tegn, og de underlige Ting, og den stærke Haand, og den udrakte Arm, med hvilken HErren din Gud udførte dig; saaledes skal HErren din Gud gjøre imod alle de Folk, for hvis Ansigt du frygter.
c. 4, 34.

20. HErren din Gud skal endog udsende Gedehamser paa dem, indtil at de omkomme, som er blevne tilovers, og som have skjult sig for dit Ansigt. 2 Mos. 23, 28.

21. Du skal ikke forfærdes for deres Ansigt; thi HErren din Gud er midt iblandt dig, den store og forfærdelige Gud.

22. HErren din Gud skal udkaste disse Folk for dit Ansigt efterhaanden; du kan ikke snart gjøre Ende paa dem, at (vilde) Dyr paa Marken skulle ikke blive mange imod dig. 2 Mos. 23, 20.

23. Og HErren din Gud skal give dem for dit Ansigt, og forstyrre dem med en stor Forstyrrelse, indtil de ødelægges.

24. Og han skal give deres Konger i din Haand, og du skal forbærve deres Navn fra at være under Himmelen; der skal ingen kunne staae imod dit Ansigt, indtil du haver ødelagt dem. Jos. 10, 23.
c. 11, 12. c. 12, 7 ꝛc.

25. I skal opbrænde deres Guders udskaarne Billeder med Ild; du skal ikke begjere Sølvet eller Guldet, som er paa dem, eller tage det til dig, at du ikke besnæres dermed; thi det er HErren din Gud en Vederstyggelighed. c. 12, 3.
1 Kron. 14, 12.

26. Og du skal ikke lade komme Vederstyggelighed i dit Huus, at du skal blive en forbandet Ting, som det er; du skal væmmes med (en stor) Væmmelse derfor, og have stor Vederstyggelighed dertil, thi det er en forbandet Ting. c. 13, 17.
Jos. 7, 11.

8. Capitel.

Mose opmuntrer Folket til Lydighed formedelst de mange Velgjerningers Betragtning, som Gud haver beviist imod dem, 1-6. Formedelst Canaans Landes Deilighed og Ypperlighed, 7-9. Hvorhos han advarer for Hovmodighed, og for at glemme Gud og hans Velgjerninger, 10-18. Og forkynder Guds Dom over de Ulydige, 19. 20.

1. I skal holde alt det Bud, som jeg byder dig i Dag, til at gjøre, at I maae leve og formeres, og komme, og eie det Land, som HErren haver svoret eders Fædre. 3 Mos. 18, 30.

2. Og du skal ihukomme al den Vei, som HErren din Gud haver ladet dig gaae, disse fyrretyve Aar, i Ørken, for at ydmyge dig, at forsøge dig, at fornemme, hvad der var i dit Hjerte, om du vilde holde hans Bud, eller ei. c. 29, 5. c. 13, 3.

3. Og han ydmygede dig, og lod dig hungre, og gav dig Man at æde, hvilket du ikke kjendte, og ei dine Fædre kjendte; at han vilde lade dig vide, at Mennesket lever ikke ved Brødet alene, men Mennesket lever ved alt det, som udgaaer af HErrens Mund. 2 Mos. 16, 14. 35. 4 Mos. 11, 7. Matth. 4, 4.

4. Dit Klædebon blev ikke gammelt paa dig, og din Fod blev ikke hoven, disse fyrretyve Aar. c. 29, 5.

5. Saa kan du kjende i dit Hjerte, at ligesom en Mand tugter sin Søn, haver HErren din Gud tugtet dig. c. 1, 31.

6. Saa hold HErrens din Guds Bud, at vandre i hans Veie, og at frygte ham. c. 5, 32. c. 6, 17.

7. Thi HErren din Gud fører dig i et godt Land, et Land, hvorudi Vandbække, Kilder, og dybe (Brønde) ere, som udgaae udi Dalene, og hos Bjergene,

8. Et Land med Hvede, og Byg, og Viintræer, og Figentræer, og Granatæbler; et Land, hvori der er Olie af Olietræer og Honning,

9. Et Land, hvor du ikke skal æde Brød i Armod, hvor dig ikke skal fattes noget, et Land, hvis Stene ere Jern, og af hvis Bjerge du kan udhugge Kobber.

10. Og du skal æde, og blive mæt, og love HErren din Gud, for det gode Land, som han haver givet dig. c. 6, 11. 12.

11. Vogt dig, at du ikke forglemmer HErren din Gud, saa du ikke holder hans Bud, og hans Rette, og hans Skikke, som jeg byder dig i Dag, c. 4, 9.

12. At du ikke skal æde og blive mæt, og bygge gode Huse, og boe deri,

13. Og dit store Qvæg og dit smaa Qvæg skal formeres, og Sølv og Guld skal formeres dig, og alt det, som du haver, formeres dig,

14. Og dit Hjerte skulde ophøies, og du skulde glemme HErren din Gud, som udførte dig af Ægypti Land, af Tjeneres Huus— c. 6, 12. 2 Mos. 13, 3.

15. Han, som ledte dig igjennem den store og forfærdelige Ørk, (hvor der vare) brændende Slanger og Scorpioner, og Tørhed, hvor der var ikke Vand, han, som lod Vand udflyde til dig af en haard Steenklippe, 4 Mos. 21, 6. 2 Mos. 17, 6 ꝛc.

16. Han, som gav dig Man at æde i Ørken, hvilket dine Fædre ikke kjendte, for at ydmyge dig, og for at forsøge dig, og at gjøre vel imod dig, i den sidste Tid— v. 3 ꝛc.

17. Og du maatte sige i dit Hjerte: min Kraft og min Haands Styrke har udrettet mig disse mægtige (Gjerninger). c. 9, 4.

18. Men du skal komme HErren din Gud ihu, thi han er den, som giver dig Kraft til at gjøre mægtige (Gjerninger), for at stadfæste sin Pagt, som han svoer dine Fædre, som (det sees) paa denne Dag. 4 Mos. 23, 19. 5 Mos. 4, 31.

19. Og det skal skee, om du glemmer HErren din Gud, og vandrer efter andre Guder, og tjener dem, og tilbeder for dem, da vidner jeg over eder i Dag, at I skal aldeles omkomme. c. 11, 28. c. 28, 14. c. 30, 18. Jos. 23, 16.

20. Ligesom Hedningerne, hvilke HErren lader omkomme for eders Ansigt, saaledes skal I omkomme, fordi I ikke vilde høre HErrens eders Guds Røst.

9. Capitel.

Mose advarer Folket, at de ei skulde tilskrive deres egen Retfærdighed eller Værdighed noget af det, som Gud vilde gjøre imod dem, 1-6. Men flittig betænke, hvor ofte de havde opirret HErren, og fortjent aldeles at ødelægges, 7-24. Mose havde ofte gjort hjertelig Forbøn for dem til Gud, 25-29.

1. Hør, Israel, du gaaer i Dag over Jordanen, at komme til at indtage Folk, som er større og stærkere end du, Stæder, som ere store og faste indtil Himmelen, c. 1, 28.

2. Et stort og høit Folk, Anakims Børn, som du veed om, og som du haver hørt (tale om): hvo kan staae for Anaks Børns Ansigt? 4 Mos. 13, 33.

3. Saa skal du vide i Dag, at HErren

din Gud han gaaer frem for dit Ansigt, en fortærende Ild, han, han skal udslette dem, og han skal ydmyge dem for dit Ansigt; og du skal fordrive dem, og fordærve dem snart, saasom HErren haver talet til dig. c. 4, 24. Ebr. 12, 29.

4. Naar HErren din Gud har udstødt dem fra at være for dit Ansigt, da skal du ikke tale i dit Hjerte, sigende: for min Retfærdigheds Skyld haver HErren ført mig ind at eie dette Land; thi for disse Hedningers Ugudeligheds Skyld fordriver HErren dem for dit Ansigt. c. 7, 17.

1 Mos. 17, 16.

5. Ikke for din Retfærdighed eller for dit Hjertes Oprigtighed kommer du til at eie deres Land, men for disse Hedningers Ugudelighed fordriver HErren din Gud dem for dit Ansigt, og for at stadfæste det Ord, som HErren svoer dine Fædre, Abraham, Isaak og Jakob. 1 Mos. 12, 7.

c. 26, 4. c. 28, 13.

6. Saa skal du vide, at HErren din Gud ikke for din Retfærdigheds Skyld giver dig dette gode Land at eie det, thi du, du er et haardnakket Folk. 2 Mos. 32, 9.

c. 33, 3. c. 34, 9.

7. Kom ihu, glem ikke, at du fortørnede HErren din Gud i Ørken; fra den Dag, da du udgik af Ægypti Land, indtil I ere komne ind til dette Sted, have I været gjenstridige imod HErren. 2 Mos. 14, 11.

c. 15, 24. c. 16, 2. c. 17, 2. 4 Mos. 11, 4.

8. Og I fortørnede HErren ved Horeb, og HErren blev vred paa eder, at han vilde ødelagt eder, 2 Mos. 32, 1 sqq.

9. Da jeg var opgangen paa Bjerget at modtage de Steentavler, den Pagtes Tavler, som HErren gjorde med eder; og jeg blev paa Bjerget fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, jeg aad ikke Brød, og drak ei Vand. 2 Mos. 24, 18. c. 34, 28.

10. Og HErren gav mig de to Steentavler, skrevne med Guds Finger; og paa dem (var skrevet) efter alle de Ord, som HErren talede med eder paa Bjerget, midt af Ilden paa Forsamlingens Dag.

c. 4, 13. 2 Mos. 31, 18.

11. Og det skede, der de fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter havde Ende, da gav HErren mig to Steen-Tavler, Pagtens Tavler.

12. Og HErren sagde til mig: gjør dig rede, gak snart ned herfra; thi dit Folk, som du udførte af Ægypten, haver fordærvet sig; de ere snart afvegne fra den Vei, som jeg bød dem, de have gjort sig et støbt Billede. 2 Mos. 32, 7 sqq.

13. Og HErren sagde til mig, sigende: jeg haver seet dette Folk, og see, det er et haardnakket Folk.

14. Lad af fra mig, og jeg vil ødelægge dem, og udslette deres Navne fra at være under Himmelen; og jeg vil gjøre dig til et stærkere og større Folk, end dette.

15. Og jeg vendte mig, og gik ned af Bjerget, og Bjerget brændte med Ild; og jeg havde de to Pagtens Tavler i begge mine Hænder. 2 Mos. 32, 15 sqq.

16. Og jeg saae, og see, I havde syndet imod HErren eders Gud, I havde gjort eder en støbt Kalv; I vare snart vegne af fra den Vei, som HErren havde budet eder.

17. Da tog jeg fat paa begge Tavlerne, og kastede dem af begge mine Hænder, og jeg sønderbrød dem for eders Øine.

18. Og jeg faldt ned for HErrens Ansigt, som første (Gang), fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, jeg aad ikke Brød, og drak ei Vand, for alle eders Synders Skyld, som I syndede, at gjøre det Onde for HErrens Øine, at opirre ham. v. 9

19. Thi jeg gruede for den Vrede og den Hastighed, med hvilken HErren var vred paa eder, til at ødelægge eder; men HErren hørte mig ogsaa den Gang.

20. Men HErren blev ogsaa saare vred paa Aaron, saa at han vilde ødelægge ham; men jeg bad og for Aaron paa den samme Tid.

21. Men eders Synd, den Kalv, som I havde gjort, tog jeg, og opbrændte den med Ild, og stødte den, og malede den vel, indtil den blev til Pulver, til Støv, og jeg kastede dens Støv i Bækken, som flyder ned af Bjerget.

22. Desligeste gjorde I HErren vred i Tabeera og i Massa og i Kibrothhattaava.

2 Mos. 17, 7. 4 Mos. 11, 4. 34.

23. Og da HErren sendte eder fra Kades-Barnea, og sagde: gaaer op, og indtager Landet, som jeg haver givet eder, da vare I HErrens eders Guds Mund gjenstridige, og troede ikke paa ham, og hørte ikke paa hans Røst.

4 Mos. 13, 3. c. 14, 1 sqq.

24. I have været gjenstridige mod HErren, saa længe som jeg haver kjendt eder. v. 7.

25. Jeg faldt da ned for HErrens Ansigt fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter,

jeg faldt ned; thi HErren havde
han vilde ødelægge eder.
v. 18. 2 Mos. 32, 11 ꝛc.
ı jeg bad til HErren og sagde:
HErre, fordærv ikke dit Folk og
som du igjenløste med din store
som du udførte af Ægypten med
Haand. v. 29. c. 3, 24. c. 5, 24.
om dine Tjenere, Abraham, Isaak
ob, ihu: vend ikke dit Ansigt til
lks Haardhed, og til dets Ugude-
og til dets Synd;
det Lands (Indbyggere), fra
u udførte os, ikke skal sige: fordi
ikke kunde føre dem ind i det Land,
i havde tilsagt dem, og for hans
hld til dem, førte han dem ud at
u ihjel i Ørken. 4 Mos. 14, 16.
ɩ de ere dit Folk og din Arv, hvilke
rte med din store Kraft, og med
kte Arm. 2 Mos. 19, 5.

10. Capitel.

rler, hvorledes Gud havde fornyet sin Pagt let, og skrevet anden Gang paa to Steentav- 5. Derved taler han om Arons Død, de forgredet sig med at gjøre en Guld-Kalv, Stammes Udvælgelse, som den Tid holdt end de andre Israeliter, ligesom om hans paa Bjerget for Folket, 6-11. Herpaa for- an Folket til Gudsfrygt, Lydighed, Kjærlig- heds mod de Fremmede, til ret at tjene at ære ham, ꝛc. 12-22.

ta den samme Tid sagde HErren
udhug dig to Steen-Tavler, som
, og stiig op til mig paa Bjerget;
al gjøre dig en Ark af Træ:
2 Mos. 34, 1 fgg. c. 25, 10.
a vil jeg skrive de Ord paa Tav-
om vare paa de første Tavler, som
erbrød; og du skal lægge dem i
c. 9, 10.
a gjorde jeg en Ark af Sittim-
g huggede to Steen-Tavler, som
; og jeg gik op paa Bjerget, og
e to Tavler i min Haand.
i skrev han paa Tavlerne, som den
skrivt, de ti Ord, som HErren ta-
eder paa Bjerget, midt af Ilden,
rsamlingens Dag; og HErren gav
ı.
a vendte jeg mig, og gik ned af
, og lagde Tavlerne i den Ark, som
de gjort; og de vare der, saasom
havde befalet mig. Ebr. 9, 4.
Israels Børn reiste fra Beeroth-
aian (til) Mosera; der døde Aa-
ron, og blev begraven der, og hans Søn
Eleasar gjorde Præste-Embede i hans
Sted. 4 Mos. 33, 32. c. 20, 28 ꝛc.
7. Derfra reiste de til Gudgoda, og fra
Gudgoda til Jobatha, et Land, hvor Vand-
Bække ere. 4 Mos. 33, 31-38.
8. Paa den Tid frastilte HErren Levi
Stamme, til at bære HErrens Pagtes
Ark, og at staae for HErrens Ansigt, til
at tjene ham, og at velsigne i hans Navn,
indtil denne Dag. 4 Mos. 3, 6 ꝛc. c. 4, 15.
5 Mos. 18, 5. 7.
9. Derfor skulde Levi ingen Deel eller
Arv have med sine Brødre; HErren han
er hans Arv, saasom HErren din Gud
haver talet til ham. 4 Mos. 18, 20 ꝛc.
10. Og jeg stod paa Bjerget, som de
første Dage, fyrretyve Dage og fyrre-
tyve Nætter; og HErren hørte mig ogsaa
den Gang, HErren vilde ikke fordærve dig.
c. 9, 9. 25. 2 Mos. 32, 11. 14.
11. Og HErren sagde til mig: staae op,
gak hen, at reise for Folkets Ansigt, at de
maae komme ind, at eie Landet, hvilket
jeg svoer deres Fædre at give dem. c. 1, 35.
12. Og nu, Israel, hvad begjerer HEr-
ren din Gud af dig? uden at du skal
frygte HErren din Gud, at vandre i alle
hans Veie, og at elske ham, og at tjene
HErren din Gud af dit ganske Hjerte, og
af din ganske Sjel; Mich. 6, 8.
5 Mos. 6, 5.
13. At holde HErrens Bud, og hans
Skikke, som jeg byder dig i Dag; at det
skal gaae dig vel. c. 5, 32. c. 7, 11.
14. See, Himlene og Himlenes Himle
høre HErren din Gud til, (ja) Jorden, og
alt det, som er deri. 1 Kong. 8, 27.
15. (Dog) haver HErren aleneste havt
Lyst til dine Fædre, at elske dem, og haver
udvalgt deres Sæd efter dem, ja eder af
alle Folk, som (det sees) paa denne Dag.
c. 7, 6. c. 4, 37.
16. Derfor skal I omskjære eders Hjertes
Forhud, at I ikke ydermere skal forhærde
eders Nakke. c. 30, 6. Jer. 4, 4.
2 Mos. 32, 9.
17. Thi HErren eders Gud er en Gud
over Guderne, og en HErre over Herrerne,
den store, den mægtige, og den forfærde-
lige Gud, som anseer ikke Personer, og ta-
ger ei Gave. Ps. 89, 7. 9. 1 Tim. 6, 15.
2 Krøn. 19, 7. Ap. G. 10, 34 ꝛc.
18. Som skaffer Faderløse og Enker Ret,
og som elsker den Fremmede, at give ham
Brød og Klæde. Ps. 68, 6.

19. Derfor skal I elske den Fremmede; thi I have været fremmede i Ægypti Land.
2 Mos. 22, 21. c. 23, 9.
20. Du skal frygte HErren din Gud, ham skal du tjene; og du skal hænge hart ved ham, og sværge ved hans Navn.
c. 6, 13 ꝛc.
21. Han er din Lov, og han er din Gud, som haver gjort disse store og forfærdelige Ting mod dig, som dine Oine have seet.
22. Dine Fædre droge ned i Ægypten med halvfjerdsindstyve Personer; men nu haver HErren din Gud sat dig, som Stjerner paa Himmelen i Mangfoldighed.
1 Mos. 46, 27. c. 15, 5. c. 22, 17.

11. Capitel.

Mose opmuntrer atter Folket til Lydighed imod Gud, og foreholder dem til den Ende Guds Velgjerninger og underlige Gjerninger iblandt dem, 1-8. Beskriver Canaans Lands Ypperlighed, 9-12. Og hvorledes Gud skal fremdeles velsigne det, om de ere lydige, 13-15. Men fordærve det for deres Ulydigheds Skyld, 16. 17. Han formaner dem til at have Guds Bud altid for Oine, og lære deres Børn dem ꝛc., 18-25. Foreſtiller dem Velsignelsen og Forbandelsen, og nævner de Steder i Canaans Land, hvor de skulde udraabes, 26-32.

1. Og du skal elske HErren din Gud, og tage vare paa hans Varetægt, og hans Skikke, og hans Rette, og hans Bud, alle Dage. c. 8, 6.
2. Og I skal vide i Dag, at jeg taler ikke med eders Børn, som ikke vide, og som ikke have seet HErrens eders Guds Tugtelse, hans Storhed, hans stærke Haand, og hans udrakte Arm,
3. Og hans Tegn, og hans Gjerninger, som han gjorde midt i Ægypten, paa Pharao Kongen i Ægypten, og paa alt hans Land,
4. Og hvad han gjorde paa Ægypternes Hær, paa deres Heste, og paa deres Vogne, der han lod Vandet i det røde Hav flyde over dem, der de forfulgte eder, og HErren lod dem omkomme indtil denne Dag. 2 Mos. 14, 25. 27.
5. Og hvad han haver gjort ved eder i Ørken, indtil I ere komne indtil dette Sted,
6. Og hvad han gjorde ved Dathan og Abiram, Eliabs Sønner, som var Rubens Søn, at Jorden oplod sin Mund, og opslugede dem, og deres Huse, og deres Pauluner, og al den Ting, som var ifølge med dem, midt iblandt det ganske Israel;
4 Mos. 16, 31 ꝛc. 1 Mos. 7, 4. 23.
7. Thi eders Oine have seet alle HErrens store Gjerninger, som han haver gjort.
c. 7, 19. c. 29, 2.

8. Derfor skal I holde alt det Bud, som jeg byder eder i Dag, at I maae blive stærke, og komme ind, og eie Landet hvortil I drage over, for at eie det. c. 7, 11.
9. Og at I maae forlænge eders Dage i Landet, hvilket HErren svoer eders Fædre at give dem og deres Sæd, et Land, som flyder med Melk og Honning. c. 4, 40
c. 5, 33. c. 8, 7. 2 Mos. 3, 17.
10. Thi det Land, hvor du kommer hen, til at eie det, det er ikke som Ægypti Land, hvorfra I ere uddragne, der hvor du saaede din Sæd, og maatte selv gaae, og vande den, som en Urte-Have.
11. Men det Land, hvortil I drage over, for at eie det, det er et Land, med Bjerge og Dale, det drikker Vand af Himmelens Regn.
12. (Det er) et Land, som HErren din Gud har nøie Agt paa; HErrens din Guds Oine (see) stedse derpaa, fra Aarets Begyndelse og indtil Aarets Ende.
13. Og det skal skee, dersom I alvorligen høre mine Bud, som jeg byder eder i Dag, at elske HErren eders Gud, og at tjene ham af eders ganske Hjerte, og af eders ganske Sjel: c. 28, 1. 2. 3 Mos. 26, 3.
14. Da vil jeg give eders Land Regn paa sin Tid, tidlig Regn og silدig Regn, at du kan indsamle dit Korn, og din nye Viin, og din Olie. 3 Mos. 26, 4.
Jer. 5, 24. Joel 2, 23.
15. Og jeg vil give dit Fæ Urter paa Marken; og du skal æde og blive mæt.
16. Tager eder vare, at eders Hjerte ikke bliver bedaaret, at I vige af, og tjene andre Guder, og tilbede for dem, c. 8, 11.
c. 7, 16.
17. Og HErrens Vrede optændes imod eder, og han lukker Himmelen til, at der ingen Regn kommer, og Jorden ikke giver sin Grøde, og I snart omkomme fra det gode Land, som HErren giver eder.
3 Mos. 26, 19. 5 Mos. 4, 26. c. 28, 20. c. 30, 18.
18. Men I skal lægge disse mine Ord paa eders Hjerte, og paa eders Sjel, og binde dem til et Tegn paa eders Haand, at de kunne være til Span imellem eders Oine. c. 6, 6 ꝛc. Ordsp. 6, 21.
19. Og I skal lære eders Børn dem, ved at tale derom, naar du sidder i dit Huus, og naar du gaaer paa Veien, og naar du lægger dig, og naar du staaer op.
20. Og du skal skrive dem paa Dørstolperne i dit Huus, og paa dine Porte;
21. At eders Dage og eders Børns Dage

c. 14, 9. 4 Mos. 34, 2 sqq.
r skal ingen Mand kunne staae
Ansigt; HErren eders Gud skal
s Rædsel og eders Frygt komme
Landet, som I træde paa, ligesom
r sagt eder. 2 Mos. 23, 27.
Jos. 2, 11.
e, jeg lægger i Dag for eders An-
gnelse og Forbandelse:
: 30, 1. 15. 19. Jer. 21, 8.
lsignelse, naar I lyde HErrens
uds Bud, som jeg byder eder i
c. 28, 2.
en Forbandelse, dersom I ikke lyde
eders Guds Bud, og vige af
Vei, som jeg byder eder i Dag, til
e efter andre Guder, som I ikke
c. 27, 15 &c. c. 8, 19.
; det skal skee, naar HErren din
r dig i det Land, hvor du kommer
at eie det, da skal du give Velsig-
a det Bjerg Grisim, og Forban-
a det Bjerg Ebal. c. 27, 12. 13.
Jos. 8, 33 sqq.
: de ikke der paa hiin Side Jor-
g Veien, imod Solens Nedgang,
iitens Land, som boer paa den
ark tvert over for Gilgal ved

deres Lunde med Ild, og afhugge deres
Guders udskaarne Billeder, og ødelægge
deres Navne af det samme Sted.
4 Mos. 33, 52. 5 Mos. 7, 25. 1 Kron. 14, 12.
2 Mos. 23, 13. Jos. 23, 7.
4. I skal ikke gjøre saaledes ved HErren
eders Gud.
5. Men paa det Sted, som HErren
eders Gud udvælger af alle eders Stammer,
til der at sætte sit Navn, for at boe der,
skal I søge (ham), og du skal komme der-
hen. 2 Mos. 20, 24. 1 Kong. 8, 29 &c.
c. 9, 3. 2 Kong. 21, 4. 2 Kron. 7, 12.
6. Og derhen skal I føre eders Brænd-
Offere, og eders Slagt-Offere, og eders
Tiender, og eders Hænders Opløftelses-
(Offere), og eders Løfter, og eders frivil-
lige (Offere), og de Førstefødte af eders
store Qvæg, og af eders smaa Qvæg. v. 11.
7. Og der skal I æde for HErrens eders
Guds Ansigt, og I skal være glade i alt
det, som I udrække eders Hænder til, I og
eders Huse, i hvilke HErren din Gud ha-
ver velsignet dig.
8. I skal ikke gjøre efter alt det, som vi
gjøre her i Dag, hver alt, som er ret for
hans Øine;
9. Thi I ere ikke endnu komne til Rolig-

og alle eders udvalgte Løvter, hvilke I skulle love til HErren. v. 5. c. 14, 22.

12. Og I skal være glade for HErrens eders Guds Ansigt, I, og eders Sønner, og eders Døttre, og eders Tjenere, og eders Tjenestepiger, og Leviten, som er i eders Porte, thi han haver ingen Deel eller Arv med eder. c. 10, 9. c. 14, 27.
4 Mos. 18, 20. 24.

13. Tag dig vare, at du ikke offrer dine Brænd-Offere paa hvert det Sted, som du seer. v. 14. 3 Mos. 14, 20.
Dom. 6, 26 ꝛc.

14. Men paa det Sted, som HErren udvælger i een af dine Stammer, der skal du offre dine Brænd-Offere, og der skal du gjøre alt det, som jeg byder dig.

15. Dog maa du slagte og æde Kjød, efter al din Sjels Lyst, efter HErrens din Guds Velsignelse, som han haver givet dig, i alle dine Porte; (baade) den Urene og den Rene maa æde det, som en Raa, og som en Hjort. c. 15, 22.

16. Dog skal I ikke æde Blodet; paa Jorden skal I udøse det, som Vand.
3 Mos. 3, 17. c. 7, 26.

17. Du maa ikke æde inden dine Porte Tiende af dit Korn, og din nye Viin, og din Olie, ei heller det Førstefødte af dit store Qvæg, eller dit smaa Qvæg, ei heller noget af dit Løvte, som du haver lovet, eller af dit frivillige (Offer), eller af din Haands Opløftelse. 3 Mos. 27, 30.

18. Men du skal æde det for HErrens din Guds Ansigt, paa det Sted, som HErren din Gud udvælger, du, og din Søn, og din Datter, og din Tjener, og din Tjenestepige, og Leviten, som er i dine Porte; og du skal være glad for HErrens din Guds Ansigt, i alt det, som du udrækker dine Hænder til. c. 14, 23.

19. Tag dig vare, at du ikke forlader Leviten, alle dine Dage i dit Land.
c. 14, 27.

20. Naar HErren din Gud gjør dit Landemærke videre, saasom han haver tilsagt dig, og du siger: jeg vil æde Kjød, thi min Sjel haver Lyst til at æde Kjød, saa maa du æde Kjød, efter al din Sjels Lyst.
c. 19, 8. 1 Mos. 28, 14.

21. Men er det Sted langt fra dig, som HErren din Gud haver udvalgt til at sætte sit Navn der, da skal du slagte af dit store Qvæg, og af dit smaa Qvæg, som HErren haver givet dig, ligesom jeg haver budet dig, og æde det inden dine Porte, efter al din Sjels Lyst.

22. Vissseligen, ligesom man æder en Raa eller en Hjort, saa maa du æde det; den Urene og den Rene maa tillige æde det. v. 15.

23. Dog hold fast, at du ikke æder Blodet, thi Blodet det er Sjelen; derfor skal du ikke æde Sjelen med Kjødet.
3 Mos. 17, 10 sqq.

24. Du skal ikke æde det; du skal udøse det paa Jorden, som Vand.

25. Du skal ikke æde det, at det maa gaae dig vel, og dine Børn efter dig, naar du haver gjort det, som ret er for HErrens Øine.

26. Dog (anlangende) de Ting, som du helliger, som høre dig til, og dine Løvter, (dem) skal du tage, og komme til det Sted, som HErren skal udvælge.

27. Og du skal lave dine Brænd-Offere, Kjødet og Blodet, paa HErrens din Guds Alter; og Blodet af dit Offer skal udøses paa HErrens din Guds Alter, og Kjødet skal du æde.

28. Tag vare, og hør paa alle disse Ord, som jeg byder dig; at det maa gaae dig vel, og dine Børn efter dig evindeligen, naar du haver gjort det, som godt og ret er for HErrens din Guds Øine.

29. Naar HErren din Gud faaer udryddet Hedningerne for dit Ansigt, der hvor du drager hen at eie dem, og du eier dem, og boer i deres Land:

30. Saa forvar dig, at du ikke falder i Snaren efter dem, efter at de ere ødelagte for dit Ansigt, og at du ikke søger deres Guder, og siger: ligesom disse Folk tjene deres Guder, saa vil jeg ogsaa gjøre.
c. 18, 9. c. 7, 16. Jes. 23, 7. Dom. 2, 3.

31. Du skal ikke saa gjøre for HErren din Gud; thi de gjorde for deres Guder alt det, som er vederstyggeligt for HErren, som han hader; thi de have endog brændt deres Sønner og deres Døttre i Ilden, for deres Guder. c. 18, 10.

32. I skal holde alt det Ord, som jeg byder eder, at gjøre (derefter), du skal ikke lægge dertil, og ei tage derfra. c. 7, 11.
c. 4, 2. Ordsp. 30, 6.

13. Capitel.

Mose lærer, hvorledes de skulle forholde sig mod en falsk Prophet, som vilde forføre dem fra den sande Gud, 1-5. Saa og mod andre, om det end var de nærmeste og bedste Venner, naar de vilde raade til Afguderie, 6-11. Ligesaa imod en Stad, som affaldt fra HErren til Afguderie, 12-18.

1. Naar en Prophet, eller den, som

drømmer en Drøm, staaer op midt iblandt eder, og giver dig et Tegn eller en underlig Ting, Jer. 14, 14.

2. Og det Tegn eller den underlige Ting kommer, som han sagde til dig, sigende: lader os gaae efter andre Guder, som du kjendte ikke, og lader os tjene dem: v. 6. 13.

3. Da skal du ikke lyde den samme Prophets Ord, eller den, som drømte den Drøm; thi HErren eders Gud forsøger eder, at han vil fornemme, om I elske HErren eders Gud i eders ganske Hjerte, og i eders ganske Sjel. c. 8, 2. Dom. 2, 22.

4. I skal vandre efter HErren eders Gud, og frygte ham, og holde hans Bud, og høre paa hans Røst, og tjene ham, og hænge ved ham. c. 8, 6. c. 10, 20.

5. Men den samme Prophet, eller den, som drømte den Drøm, skal dødes, fordi han haver talet om Afvigelse imod HErren eders Gud, som udførte eder af Ægypti Land, og forløste eder af Tjeneres Huus, at føre dig bort fra den Vei, som HErren din Gud haver befalet dig at vandre paa; og du skal borttage den Onde midt ud fra dig. c. 18, 20. c. 19, 19.

6. Naar din Broder, din Moders Søn, eller din Søn, eller din Datter, eller din Hustru i din Arm, eller din Ven, der er som din Sjel, tilskynder dig i Løndom, og siger: lader os gaae, og tjene andre Guder, som du og dine Fædre ikke kjendte,

7. Af Folkenes Guder, som ere rundt omkring eder, (hvad enten) de ere nær ved dig, eller langt fra dig, fra (den ene) Jordens Ende, og til (den anden) Jordens Ende:

8. Da samtyk ikke med ham, og hør ham ikke, og dit Øie skal ikke spare ham, og du skal ikke skaane (ham), og ei skjule ham. c. 19, 13.

9. Men du skal visseligen slaae ham ihjel, din Haand skal være den første paa ham, til at døde ham, og tilsidst alt Folkets Haand. c. 17, 5. 7. c. 18, 20.

10. Og du skal stene ham med Stene, og han skal døe; thi han søgte at føre dig bort fra HErren din Gud, som udførte dig af Ægypti Land, af Tjeneres Huus;

3 Mos. 24, 23.

11. Paa det at ganske Israel maa det høre og frygte, og ikke blive ved at gjøre efter denne onde Handel, midt iblandt eder. c. 17, 13. c. 19, 20.

12. Om du hører i een af dine Stæder, som HErren din Gud giver dig, at boe derudi, at man siger:

13. Der ere nogle Mænd, Belials Børn, udgangne midt af dig, og forføre deres Stads Indbyggere og sige: lader os gaae, og tjene andre Guder, som I ikke kjende:

Dom. 19, 22. 5 Mos. 13, 2. 6.

14. Da skal du randsage, og udforske, og spørge flittigen; og see, er det Sandhed, er det Ord vist, at denne Vederstyggelighed er skeet midt iblandt eder:

15. Da skal du visseligen slaae Indbyggerne i den samme Stad med skarpe Sværd, du skal ødelægge den, og alt det, som er i den, og dens Fæ, med skarpe Sværd.

16. Og du skal samle alt dens Rov, midt paa dens Gade, og opbrænde det med Ild, baade Staden og alt dens Rov, Altsammen, for HErren din Gud; og det skal være en Dynge evindelig, den skal ikke bygges ydermere.

17. Og lad Intet af det Bandsatte hænge ved din Haand, at HErren maa afvendes fra sin grumme Vrede, og give dig Barmhjertigheder, og forbarme sig over dig, og mangfoldiggjøre dig, ligesom han haver svoret dine Fædre. c. 7, 25. 26.

18. Thi du haver hørt HErrens din Guds Røst, at du skal holde alle hans Bud, som jeg befaler dig i Dag, at du skal gjøre det, som ret er for HErrens din Guds Øine.

14. Capitel.

Mose forbyder Folket at holde sig efter Hedningernes Viis i deres Sorg over de Døde, 1. 2. Igjentager Loven om rene og urene Dyr, Fiske og Fugle, 3-21. Lærer dem, hvad de skulde gjøre med deres anden Tiende, baade i de andre Aar, og hvert tredie Avlingsaar, 22-29.

1. I ere HErrens eders Guds Børn, I skal ikke saare eder, eller gjøre bart imellem eders Øine, for den Døde.

3 Mos. 21, 5. c. 19, 27. 28.

2. Thi du, du er HErren din Gud et helligt Folk, og dig haver HErren udvalgt, at være ham et Eiendoms Folk, fremfor alle Folk, som ere paa Jordens Kreds.

c. 7, 6 rc. c. 4, 20.

3. Du skal ikke æde noget, som er vederstyggeligt.

4. Disse ere de Dyr, som I maae æde: Oxe, Lam af Faarene, og Kid af Gederne,

3 Mos. 11, 2 seq.

5. Hjort, og Raa, og Bøffel, og Steenbuk, og Daadyr, og Urnød, og Steengeed.

6. Og hvert Qvæg, som klover Kloven, og som adskiller tvende Klovers Klöfte,

som tygger Drøv iblandt Dyrene, det maae I æde.

7. Dog skal I ikke æde dette af det, som tygger Drøv, og af dem, som kløver den adskilte Kløve: Kamelen, og Haren, og Kaninen, thi de tygge Drøv, og skille dog ikke Kløven ad; de skal være eder urene.

8. Men Svinet, fordi det kløver Kløven, men tygger ikke Drøv, det skal være eder ureent; I skal ikke æde af deres Kjød, og ikke røre ved deres Aadsel.

9. Dette maae I æde af alt det, som er i Vandet: alt det, som haver Finne og Skjæl, maae I æde.

10. Men alt det, som ikke haver Finne og Skjæl, maae I ikke æde; det er eder ureent.

11. I maae æde hver reen Fugl.

12. Men dette er det, som I skal ikke æde af dem: Ørnen, og Høgen, og Strand-Ørnen;

13. Og Kragen, og Skaden, og Glenten med sit Slags;

14. Og alle Ravne med deres Slags;

15. Og Struds-Ungen, og Nat-Uglen, og Maagen, og Spurv-Høgen med sit Slags;

16. Falken, og Horn-Uglen, og Viben;

17. Og Nordrommen, og Pelikanen, og Dykkeren;

18. Og Storken, og Heiren med sit Slags, og Urhanen, og Aftenbakken.

19. Og hver Fugl, som kryber, den skal være eder ureen; de skal ikke ædes.

20. I maae æde hver reen Fugl.

21. I maae intet Aadsel æde; du maa give den Fremmede det, som er inden dine Porte, og han maa æde det, eller sælg den Fremmede det; thi du er HErren din Gud et helligt Folk; du skal ikke koge et Kid i sin Moders Melk. 2 Mos. 22, 31.

c. 23, 19 ꝛc.

22. Du skal redelig tiende al din Sæds Grøde, som udkommer af Marken, hvert Aar. 3 Mos. 27, 30. 5 Mos. 16, 12.

23. Og du skal æde for HErrens din Guds Ansigt, paa det Sted, som han udvælger, at lade sit Navn boe der, Tienden af dit Korn, din nye Viin og din Olie, og de Førstefødte af dit store Qvæg og af dit smaa Qvæg, at du maa lære at frygte HErren din Gud alle Dage.

c. 12, 17. 18.

24. Men naar Veien er dig for lang, at du ikke formaaer at bære det (derhen), fordi det Sted er for langt fra dig, som HErren din Gud haver udvalgt, at sætte sit Navn der, thi HErren din Gud skal velsigne dig:

25. Saa skal du give det hen for Penge, og tage Pengene i din Haand, og gaae til det Sted, som HErren din Gud skal udvælge;

26. Og du skal give samme Penge for alt, hvad din Sjel haver Lyst til, af stort Qvæg og af smaat Qvæg, af Viin og af stærk Drik, eller af alt, som din Sjel af dig begjerer; og du skal æde der for HErrens din Guds Ansigt, og være glad, du og dit Huus.

27. Men Leviten, som er inden dine Porte, ham skal du ikke forlade; thi han haver ingen Deel eller Arv med dig.

c. 10, 9. 4 Mos. 18, 24.

28. Naar tre Aar ere til Ende, skal du udføre al Tiende af din Indkomme i samme Aar, og den skal du lade blive inden dine Porte. 3 Mos. 27, 30

29. Saa skal Leviten komme, fordi han haver ingen Deel eller Arv med dig, og den Fremmede, og den Faderløse, og Enken, som er inden dine Porte, og de skal æde og mættes; paa det at HErren din Gud skal velsigne dig i al din Haands Gjerning, som du skal gjøre.

c. 26, 1. 8. 12. Ordsp. 10, 22. c. 11, 24. 25. 26.

15. Capitel.

Mose lærer, naar og hvorledes Eftergivelsens Aar skulde holdes, 1-6. At de skulde forsørge de Fattige, saa skulde Gud igjen velsigne dem, 7-11. Lade deres Svende og Piger løs i det syvende Aar, og begave dem, uden saa var, at de selv havde Lyst til at blive, 12-18. Hvad de skulde gjøre af det Førstefødte af deres Fæ, 19-23.

1. Naar syv Aar ere tilende, skal du holde Eftergivelse. 2 Mos. 23, 11.

3 Mos. 25, 4.

2. Og denne er Eftergivelsens Handel: hver Eiermand, som haver laant Noget ud af sin Haand, skal eftergive det, som han haver laant ud til sin Næste; han skal ikke kræve sin Næste eller sin Broder, derfor kalder man det Eftergivelse for HErren.

3. Den Fremmede maa du kræve; men det, som du haver hos din Broder, skal din Haand eftergive,

4. Efterdi der skal ikke være en Tigger iblandt eder; thi HErren skal meget velsigne dig i det Land, som HErren din Gud giver dig til Arv, til at eie det; v. 11

5. Kun at du hører HErrens din Guds
ost, at tage vare paa at gjøre alle disse
ud, som jeg byder dig i Dag. c. 28, 1. 2.
6. Thi HErren, din Gud, haver velsig-
t dig, saasom han haver tilsagt dig;
g du skal laane til mange Folk, men du,
u skal ikke tage til Laans, og du skal herske
ver mange Folk, men de skal ikke herske
ver dig. c. 14, 29. c. 28, 12.
7. Naar der vorder en Fattig iblandt
er, af een af dine Brødre, i een af dine
æder i det Land, som HErren din Gud
ver dig, da skal du ikke stivgjøre dit
jerte, og ikke lukke din Haand for din
ttige Broder. 3 Mos. 25, 35.
1 Joh. 3, 17.
8. Men du skal oplade din Haand for
m, og du skal laane ham det, som er
ok for hans Mangel, det som ham fattes.
Luc. 6, 34 &c.
9. Tag dig vare, at der ikke er Belials
rd i dit Hjerte, at du skal sige: det sy-
nde Aar, Eftergivelsens Aar, er nær,
g du skal være karrig imod din fattige
roder, og ikke give ham; da skal han
abe over dig til HErren, og det skal
ære dig til Synd. c. 13, 13.
Ordsp. 22, 9. Matth. 20, 15.
10. Du skal give ham, og ikke lade dit
jerte fortryde, at du giver ham; thi
Erren din Gud skal for denne Sags
kyld velsigne dig i alle dine Gjerninger,
g i alt det, som du udrækker din Haand
l. c. 12, 7. 18.
11. Thi Fattige skal ikke ophøre fra at
ære midt i Landet; derfor byder jeg dig,
g siger: at du skal oplade din Haand
r din Broder, for den, som trænger hos
g, og for din Fattige i dit Land.
Matth. 26, 11. Joh. 12, 8.
12. Naar din Broder, en Ebræer, eller
n Ebræerinde, sælges til dig, da skal han
ene dig i sex Aar; og paa det syvende
ar skal du lade ham fri fra dig.
2 Mos. 21, 2 &c.
13. Og naar du lader ham fri fra dig,
a skal du ikke lade ham gaae tomhændet.
14. Du skal rigeligen begave ham af dit
naa Qvæg og af din Lade, og af din
erske; med hvilket HErren din Gud vel-
gner dig, deraf skal du give ham.
15. Og du skal komme ihu, at du var
n Tjener i Ægypti Land, og at HErren
n Gud forløste dig; derfor byder jeg dig
tte Ord i Dag.
16. Og det skal skee, om han siger til
dig: jeg vil ikke gaae ud fra dig, fordi han
elsker dig og dit Huus, for han lider vel
hos dig:
17. Da skal du tage en Syl, og stikke i
hans Øre, og i Døren, saa skal han være
dig en evig Tjener; og saaledes skal du
og gjøre ved din Tjeneste-Pige.
2 Mos. 21, 6.
18. Og lad det ikke være for svart for
dine Øine, naar du lader ham fri fra dig;
thi han haver tjent dig dobbelt, efter en
Daglønners Løn, sex Aar; og HErren din
Gud skal velsigne dig i alt det, du skal
gjøre. Es. 16, 14. 5 Mos. 28, 2.
19. Alt det Førstefødte, som fødes af dit
store Qvæg, og dit smaa Qvæg, som er
Han, skal du hellige for HErren din Gud;
du skal ikke arbeide med din Oxes Første-
fødte, og ikke klippe dine Faars Førstefødte.
2 Mos. 13, 2. c. 22, 30.
20. Du skal æde det hvert Aar for HEr-
rens din Guds Ansigt paa det Sted, som
HErren skal udvælge, du og dit Huus.
c. 12, 11. 12.
21. Dog om der er Lyde paa det, (saa
det er) lamt eller blindt, hvad som helst
ondt Lyde det er, da skal du ikke offre det
for HErren din Gud.
3 Mos. 22, 20. 21 &c.
22. Inden dine Porte skal du æde det;
den Urene, og den Rene tillige, som en
Raa, og som en Hjort. c. 12, 15. 22
23. Dog skal du ikke æde Blodet, deraf;
du skal udøse det paa Jorden, som Vand.
c. 12, 23. 3 Mos. 17, 10.

16. Capitel.

Mose gjentager adskillige Love om Paaske-Høitiden, 1-8, Pintse-Høitiden, 9-11. Løvsalernes Høitid, 13-15. Hvor og hvorledes de skulde sees for HErrens Ansigt paa deres Høitider, 16. 17. Om Dommernes Embede og Pligt, 18-20. Og at de ei skulde plante afgudiske Lunde, eller opreise sig Støtter, 21, 22.

1. Tag vare paa Abib Maaned, at du
holder Paaske for HErren din Gud; thi
i Abib Maaned udførte HErren din Gud
dig af Ægypten om Natten.
3 Mos. 23, 5 &c.
2. Og du skal slagte Paaske-(Offer) for
HErren din Gud, smaat Qvæg, og stort
Qvæg, paa det Sted, som HErren skal
udvælge at lade sit Navn boe der.
3. Du skal ikke æde syret (Brød) derhos,
syv Dage skal du æde usyret (Brød) der-
hos, Trængsels-Brød; thi med Hast drog
du ud af Ægypti Land, derfor skal du

ihukomme den Dag, da du uddrog af Egypti Land, alle dit Livs Dage.
2 Mos. 12, 19.

4. Og der skal ingen Suurdeig sees hos dig, inden alt dit Landemærke, syv Dage; og der skal intet af Kjødet, som du slagter om Aftenen paa den første Dag, ligge Natten over til om Morgenen.
4 Mos. 9, 12.

5. Du maa ikke slagte Paaske inden een af dine Porte, som HErren din Gud giver dig.

6. Men paa det Sted, som HErren din Gud skal udvælge at lade sit Navn boe, der skal du slagte Paasken, om Aftenen, mod Solen gaaer ned, paa den bestemte Tid, som du drog ud af Egypten.
2 Mos. 12, 6.

7. Og du skal koge og æde det paa det Sted, som HErren din Gud skal udvælge; og du skal vende dig om Morgenen, og gaae til dine Pauluner.

8. Sex Dage skal du æde usyrede (Brød), men paa den syvende Dag er en Forbuds-(Dag) for HErren din Gud, da skal du ingen Gjerning gjøre.
2 Mos. 12, 15. c. 13, 6. 7. 3 Mos. 23, 36.

9. Du skal tælle dig syv Uger; fra at man begynder med Segelen i det staaende (Korn), skal du begynde at tælle syv Uger. 3 Mos. 23, 15. 16. 4 Mos. 28, 26.

10. Og du skal holde Ugernes Høitid for HErren din Gud, (og fremføre den Skat, som er din Haands frivillige Gave, som du skal give; eftersom HErren din Gud skal velsigne dig. c. 26, 2.

11. Og du skal være glad for HErrens din Guds Ansigt, du, og din Søn, og din Datter, og din Tjener, og din Tjenestepige, og Leviten, som er inden dine Porte, og den Fremmede, og den Faderløse, og Enken, som er midt iblandt dig, paa det Sted, som HErren din Gud skal udvælge at lade sit Navn boe der. v. 16.

12. Og du skal komme ihu, at du haver været en Tjener i Egypten; og du skal holde og gjøre disse Skikke. c 15, 15.

13. Du skal holde Løvsalernes Høitid for dig syv Dage, naar du haver indsamlet af din Lade og af din Perse.
2 Mos. 23, 16.

14. Og du skal være glad i din Høitid, du, og din Søn, og din Datter, og din Tjener, og din Tjenestepige, og Leviten, og den Fremmede, og den Faderløse, og Enken, som er inden dine Porte.
c. 12, 12. 18.

15. Syv Dage skal du holde Høitid for HErren din Gud paa det Sted, som HErren skal udvælge; fordi HErren din Gud skal velsigne dig i al din Indkomme, og i al dine Hænders Gjerning, derfor skal du alene̳ste være glad. c. 14, 29.
c. 15, 10.

16. Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandkjøn sees for HErren din Guds Ansigt paa det Sted, som han skal udvælge, paa de usyrede (Brøds) Høitid, og paa Ugernes Høitid, og paa Løvsalernes Høitid; og der skal ingen sees tomhændet for HErrens Ansigt. 2 Mos. 23, 17. c. 34, 20.

17. Hver efter sin Haands Gave, efter HErrens din Guds Velsignelse, som han haver givet dig.

18. Du skal sætte dig Dommere og Fogeder i alle dine Porte, som HErren din Gud giver dig, for dine Stammer; og de skal dømme Folket med retfærdig Dom.
2 Krøn. 19, 5.

19. Du skal ikke bøde Retten, du skal og ikke ansee Nogens Person, og du skal ikke tage Gave; thi Gaven forblinder de Vises Øine, og forvender de Retfærdiges Sager. 2 Mos. 23, 6. 8. 5 Mos. 1, 17.
3 Mos. 19, 15. Ordsp. 15, 27.

20. Ret, Ret skal du efterjage; at du maa leve, og eie det Land, som HErren din Gud giver dig. Ps. 34, 15.

21. Du skal ikke plante dig en Lund af noget (Slags) Træer ved HErrens din Guds Alter, som du skal gjøre dig.

22. Du skal og ikke opreise dig en Støtte, hvilken HErren din Gud hader.
3 Mos. 26, 1.

17. Capitel.

Mose lærer, hvad der ikke maatte offres HErren, 1. Hvad Straf de skulde have, som vilde forføre andre til Afguderie, 2-7. Hvorledes Under-Dommere skulde forholde sig i svare Sager, 8-13. Hvad for en Konge Israels Børn maatte sætte over sig, og hvad hans Pligt skulde være, 14-20.

1. Du skal ikke offre HErren din Gud Oxe eller Lam, som er Lyde paa, (eller) nogen ond Ting; thi det er HErren din Gud en Vederstyggelighed.
3 Mos. 22, 20 &c.

2. Naar der findes midt iblandt dig, inden een af dine Porte, som HErren din Gud giver dig, Mand eller Qvinde, som gjør det, som er ondt for HErrens din Guds Øine, at overtræde hans Pagt,
c. 13, 6 sqq.

3. Og gaaer hen, og tjener andre Gu-

an ſkal ikke dødes efter eet Vidnes
c. 19, 15. Matth. 18, 16.
4 Moſ. 35, 30 ꝛc.
dnernes Haand ſkal være førſt paa
l at ſlaae ham ihjel, og tilſidſt alt
Haand; ſaa ſkal du borttage den
nidt ud fra dig c. 13, 9. c. 19, 19.
aar en Sag for Retten er for un-
for dig, imellem Blod og Blod,
n Sag og Sag, og imellem Plage
ge, (i hvad) trætagtige Sager, ſom
n dine Porte, da ſkal du gjøre dig
g gaae op til det Sted, ſom HErr-
i Gud ſkal udvælge;
g du ſkal komme til Præſterne, Le-
, og til den Dommer, ſom mon
de ſamme Dage; og du ſkal ſpør-
ſkal de give dig Rettens Ord til-
2 Krøn. 19, 8. 11.
Du ſkal gjøre efter det Ords Lydelſe,
give dig tilkjende paa det ſamme
ſom HErren ſkal udvælge; og du
ge vare paa, at du gjør efter alt
m de ſkulle lære dig.
Efter Lovens Lydelſe, ſom de ſkulle
ig, og efter den Ret, ſom de ſkulle
a, ſkal du gjøre: du ſkal ikke vige

denne Vei. 1 Kong. 10, 28.
Eſ. 31, 1. 3. 5 Moſ. 28, 68.
17. Han ſkal ikke heller tage ſig mange
Huſtruer, at hans Hjerte ikke ſkal afvige;
han ſkal ikke heller ſamle ſig ſaare meget
Sølv og Guld. 1 Kong. 11, 1.
18. Og det ſkal ſkee, naar han ſidder
paa ſit Riges Throne, da ſkal han lade
ſkrive ſig denne Lovs Udſkrift i en Bog af
den, ſom er for Præſterne, Leviterne.
19. Og den ſkal være hos ham, og han
ſkal læſe i den alle ſine Livs Dage, paa
det han kan lære at frygte HErren ſin
Gud, og holde alle denne Lovs Ord og
disſe Skikke, og gjøre efter dem,
Pſ. 18, 23.
20. At hans Hjerte ikke ſkal ophøie ſig
over ſine Brødre, ei heller vige fra Budet
til høire eller venſtre Side; at han maa
forlænge ſine Dage i ſit Kongerige, han
og hans Børn i Iſrael. v. 11.

18. Capitel.

Moſe taler om Præſternes og Leviternes Arv, og Præſternes Deel af Offringerne og Førſtegrøden, 1-8. At Iſraels Børn ikke maatte følge Hedningernes afgudiſke Vederſtyggeligheder, 9-14. At Gud vilde

ihukomme den Dag, da du uddrog af Ægypti Land, alle dit Livs Dage.
2 Mos. 12, 19.

4. Og der skal ingen Suurdeig sees hos dig, inden alt dit Landemærke, syv Dage; og der skal intet af Kjødet, som du slagter om Aftenen paa den første Dag, ligge Natten over til om Morgenen.
4 Mos. 9, 12.

5. Du maa ikke slagte Paaske inden een af dine Porte, som HErren din Gud giver dig.

6. Men paa det Sted, som HErren din Gud skal udvælge at lade sit Navn boe, der skal du slagte Paasken, om Aftenen, mod Solen gaaer ned, paa den bestemte Tid, som du drog ud af Ægypten.
2 Mos. 12, 6.

7. Og du skal koge og æde det paa det Sted, som HErren din Gud skal udvælge; og du skal vende dig om Morgenen, og gaae til dine Pauluner.

8. Sex Dage skal du æde usyrede (Brød), men paa den syvende Dag er en Forbuds-(Dag) for HErren din Gud, da skal du ingen Gjerning gjøre.
2 Mos. 12, 15. c. 13, 6. 7. 3 Mos. 23, 36.

9. Du skal tælle dig syv Uger; fra at man begynder med Segelen i det staaende (Korn), skal du begynde at tælle syv Uger. 3 Mos. 23, 15. 16. 4 Mos. 28, 26.

10. Og du skal holde Ugernes Høitid for HErren din Gud, (og fremføre den Skat, som er din Haands frivillige Gave, som du skal give; eftersom HErren din Gud skal velsigne dig. c. 26, 2.

11. Og du skal være glad for HErrens din Guds Ansigt, du, og din Søn, og din Datter, og din Tjener, og din Tjenestepige, og Leviten, som er inden dine Porte, og den Fremmede, og den Faderløse, og Enken, som er midt iblandt dig, paa det Sted, som HErren din Gud skal udvælge at lade sit Navn boe der. v. 16.

12. Og du skal komme ihu, at du haver været en Tjener i Ægypten; og du skal holde og gjøre disse Skikke. c. 15, 15.

13. Du skal holde Løvsalernes Høitid for dig syv Dage, naar du haver indsamlet af din Lade og af din Perse.
2 Mos. 23, 16.

14. Og du skal være glad i din Høitid, du, og din Søn, og din Datter, og din Tjener, og din Tjenestepige, og Leviten, og den Fremmede, og den Faderløse, og Enken, som er inden dine Porte.
c. 12, 12. 18.

15. Syv Dage skal du holde Høitid for HErren din Gud paa det Sted, som HErren skal udvælge; fordi HErren din Gud skal velsigne dig i al din Indkomme, og i al dine Hænders Gjerning, derfor skal du alene være glad. c. 14, 29.
c. 15, 10.

16. Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandkjøn sees for HErren din Guds Ansigt paa det Sted, som han skal udvælge, paa de usyrede (Brøds) Høitid, og paa Ugernes Høitid, og paa Løvsalernes Høitid; og der skal ingen sees tomhændet for HErrens Ansigt. 2 Mos. 23, 17. c. 34, 20.

17. Hver efter sin Haands Gave, efter HErrens din Guds Velsignelse, som han haver givet dig.

18. Du skal sætte dig Dommere og Fogeder i alle dine Porte, som HErren din Gud giver dig, for dine Stammer; og de skal dømme Folket med retfærdig Dom.
2 Krøn. 19, 5.

19. Du skal ikke bøie Retten, du skal og ikke ansee Nogens Person, og du skal ikke tage Gave; thi Gaven forblinder de Vises Øine, og forvender de Retfærdiges Sager. 2 Mos. 23, 6. 8. 5 Mos. 1, 17.
3 Mos. 19, 15. Ordsp. 15, 27.

20. Ret, Ret skal du efterjage; at du maa leve, og eie det Land, som HErren din Gud giver dig. Ps. 34, 15.

21. Du skal ikke plante dig en Lund af noget (Slags) Træer ved HErrens din Guds Alter, som du skal gjøre dig.

22. Du skal og ikke opreise dig en Støtte, hvilken HErren din Gud hader.
3 Mos. 26, 1.

17. Capitel.

Mose lærer, hvad der ikke maatte offres HErren, 1. Hvad Straf de skulde have, som vilde forføre andre til Afguderie, 2-7. Hvorledes Under-Dommere skulde forholde sig i svare Sager, 8-13. Hvad for en Konge Israels Børn maatte sætte over sig, og hvad hans Pligt skulde være, 14-20.

1. Du skal ikke offre HErren din Gud Oxe eller Lam, som er Lyde paa, (eller) nogen ond Ting; thi det er HErren din Gud en Vederstyggelighed.
3 Mos. 22, 20 2c.

2. Naar der findes midt iblandt dig, inden een af dine Porte, som HErren din Gud giver dig, Mand eller Qvinde, som gjør det, som er ondt for HErrens din Guds Øine, at overtræde hans Pagt,
c. 13, 6 fgg.

3. Og gaaer hen, og tjener andre Gu-

og tilbeder dem, enten Sool eller
ane, eller noget af al Himmelens
r, som jeg ikke haver budet, c. 4, 19.
Jer. 8, 2.
Og det bliver givet dig tilkjende, og
hører det: da skal du vel randsage det,
see, er det Sandhed, er det Ord vist, at
ne Vederstyggelighed er skeet i Israel:
. Da skal du udføre den samme Mand,
r den Qvinde, som gjorde denne onde
ndel, til dine Porte, den Mand eller
vinde (siger jeg), og du skal stene dem
d Stene, og de skal døe.
3 Mos. 24, 23.
6. Efter to Vidners eller tre Vidners
lund skal den dødes, som (er skyldig) at
e; han skal ikke dødes efter eet Vidnes
lund. c. 19, 15. Matth. 18, 16.
4 Mos. 35, 30 ꝛc.
7. Vidnernes Haand skal være først paa
m til at slaae ham ihjel, og tilsidst alt
olkets Haand; saa skal du borttage den
nde midt ud fra dig c. 13, 9. c. 19, 19.
8. Naar en Sag for Retten er for un-
erlig for dig, imellem Blod og Blod,
nellem Sag og Sag, og imellem Plage
g Plage, (i hvad) trætagtige Sager, som
r inden dine Porte, da skal du gjøre dig
ede, og gaae op til det Sted, som HErr-
en din Gud skal udvælge;
9. Og du skal komme til Præsterne, Le-
iterne, og til den Dommer, som mon
ære i de samme Dage; og du skal spør-
e, saa skal de give dig Rettens Ord til-
jende. 2 Krøn. 19, 8. 11.
10. Du skal gjøre efter det Ords Lydelse,
om de give dig tilkjende paa det samme
Sted, som HErren skal udvælge; og du
kal tage vare paa, at du gjør efter alt
et, som de skulle lære dig.
11. Efter Lovens Lydelse, som de skulle
ære dig, og efter den Ret, som de skulle
ige dig, skal du gjøre; du skal ikke vige
ra det Ord, som de skal tilkjendegive dig,
il høire eller venstre Side. c. 5, 32.
Jos. 1, 7. Ps. 119, 51. 102.
12. Men den Mand, som gjør noget i
hovmodighed, at han ikke vil høre Præ-
ten, som staaer at tjene der for HErren
in Gud, eller Dommeren, den samme
Mand skal døe, og du skal borttage den
Onde af Israel, c. 10, 8.
13. At alt Folket maa høre det, og
rygte, og ikke mere handle hovmodeligen.
c. 13, 11. c. 19, 20.
14. Naar du kommer i det Land, som
HErren din Gud giver dig, og eier det,
og boer deri, og du siger: jeg vil sætte en
Konge over mig, ligesom alle Hedninger-
ne, som ere trindt omkring mig:
1 Sam. 8, 5. 6.
15. Da skal du sætte den til Konge over
dig, som HErren din Gud skal udvælge;
du skal sætte (en) midt udaf dine Brødre
til Konge over dig, du kan ikke sætte en
fremmed Mand over dig, ham, som ikke er
din Broder.
16. Aleneste han skal ikke holde mange
Heste, og ikke komme Folket til at drage
tilbage til Ægypten for at hente mange
Heste; thi HErren haver sagt eder: I skal
ikke herefter ydermere drage tilbage ad
denne Vei. 1 Kong. 10, 28.
Ps. 31, 1. 3. 5 Mos. 28, 68.
17. Han skal ikke heller tage sig mange
Hustruer, at hans Hjerte ikke skal afvige;
han skal ikke heller samle sig saare meget
Sølv og Guld. 1 Kong. 11, 1.
18. Og det skal skee, naar han sidder
paa sit Riges Throne, da skal han lade
skrive sig denne Lovs Udskrift i en Bog af
den, som er for Præsterne, Leviterne.
19. Og den skal være hos ham, og han
skal læse i den alle sine Livs Dage, paa
det han kan lære at frygte HErren sin
Gud, og holde alle denne Lovs Ord og
disse Skikke, og gjøre efter dem,
Ps. 18, 23.
20. At hans Hjerte ikke skal ophøie sig
over sine Brødre, ei heller vige fra Budet
til høire eller venstre Side; at han maa
forlænge sine Dage i sit Kongerige, han
og hans Børn i Israel. v. 11.

18. Capitel.

Mose taler om Præsternes og Leviternes Arv, og Præsternes Deel af Offringerne og Førstegrøden, 1-8. At Israels Børn ikke maatte følge Hedningernes afgudiske Vederstyggeligheder, 9-14. At Gud vilde give dem den store Prophet, Christum, hvem de skulde høre, 15-19. Hvorledes en falsk Prophet skal straffes og kjendes, 20-22.

1. Præsterne, Leviterne, ja den ganske
Levi Stamme, skal ikke have Deel eller
Arv med Israel; de skal æde HErrens
Ild-Offere og hans Arv. c. 10, 9.
c. 12, 12. c. 15, 27. 29. 1 Cor. 9, 13.
2. Derfor skal han ikke have Arv iblandt
sine Brødre; HErren han er hans Arv,
ligesom han haver sagt til ham.
3. Men dette skal være Præsternes Ret-
tighed af Folket, af dem, som offre Offeret.

enten Oxe eller Lam, at man skal give Præsten Boven og Kjeverne og Kallunet.

4. Det første af dit Korn, din nye Viin og din Olie, og den første Uld af dine Faar, skal du give ham;

5. Thi HErren din Gud haver udvalgt ham af alle dine Stammer, til at staae og tjene i HErrens Navn, han og hans Sønner alle Dage. c. 10, 8.

6. Og naar en Levit kommer af een af dine Porte, af al Israel, der hvor han er fremmed, og han kommer efter al sin Sjels Lyst til det Sted, hvilket HErren skal udvælge:

7. Da skal han tjene i HErrens sin Guds Navn, ligesom alle hans Brødre, Leviterne, som staae der for HErrens Ansigt.

8. De skal æde lige Deel, foruden hans solgte Gods, som han haver af Fædrene.

9. Naar du kommer til det Land, hvilket HErren din Gud giver dig, da skal du ikke lære at gjøre efter disse Folks Vederstyggeligheder. c. 12, 30. 31.
1 Kong. 14, 24. 2 Kong. 16, 3.

10. Der skal ikke findes hos dig den, som lader sin Søn eller sin Datter gaae igjennem Ilden, den, som omgaaes med Spaadom, en Dagvælger, eller den, som agter paa Fugleskrig, eller en Troldkarl;
3 Mos. 18, 21. c. 19, 26. c. 20, 27. 1 Sam. 28, 7 fgg.

11. Eller den, som omgaaes med Manen, eller som adspørger en Spaamand, eller en Tegns-Udlægger, eller som gjør Spørgsmaal til de Døde. Ps. 58, 5. 6.
3 Mos. 20, 6.

12. Thi hver, som gjør disse Ting, er en Vederstyggelighed for HErren; og for disse Vederstyggeligheders Skyld fordriver HErren din Gud dem fra dit Ansigt.
c. 12, 31.

13. Du skal være fuldkommen med HErren din Gud. 1 Mos. 6, 9. Ps. 15, 2.
Ps. 119, 1.

14. Thi disse Hedninger, som du skal fordrive, de have hørt Dag-Vælgere og Spaamænd; men dig, dig haver HErren din Gud ikke saaledes tilstedet.

15. En Prophet midt ud af dig, af dine Brødre, ligesom mig, skal HErren din Gud opreise dig: ham skal I høre.
Joh. 6, 14. Ap. G. 3, 22. c. 7, 37. Matth. 17, 5.

16. Efter alt det du begjerede af HErren din Gud i Horeb paa Forsamlingens Dag, og sagde: jeg kan ikke blive ved at høre HErrens min Guds Røst, og ikke ydermere see denne store Ild, at jeg ikke skal døe.
2 Mos. 20, 19.

17. Da sagde HErren til mig: de have talet vel i alt det, de have talet. c. 5, 28.

18. Jeg vil opreise dem en Prophet midt ud af deres Brødre, ligesom du er; og jeg vil lægge mine Ord i hans Mund, og han skal tale til dem alt det, som jeg vil befale ham. Joh. 1, 46.

19. Og det skal skee, at den, som ikke vil høre paa mine Ord, som han skal tale i mit Navn, af ham skal jeg, jeg udkræve det. Ps. 2, 12.

20. Dog den Prophet, som handler hovmodeligen i at tale et Ord i mit Navn, som jeg haver ikke befalet ham at tale, eller den, som taler i andre Guders Navn, den samme Prophet skal døe. c. 13, 5.
Jer. 14, 15.

21. Og om du siger i dit Hjerte: hvorledes kan vi kjende det Ord, som HErren ikke haver talet?

22. Naar Propheten taler i HErrens Navn, og det Ord skeer ikke, og det kommer ikke, det samme er det Ord, som HErren ikke talede: den Prophet haver talet det af Hovmodighed, du skal ikke grue for ham.

19. Capitel.

Mose taler om Fri-Stæderne i Canaans Land, og for hvem de skulde være, 1-10. Om modvillige Manddraberes Straf, rc. 11-13. At Ingen maa flytte sin Næstes Markeskjel, 14. Om Vidnernes Tal og falske Vidners Straf, 15-21.

1. Naar HErren din Gud haver udryddet Hedningerne, hvis Land HErren din Gud giver dig, at du eier dem og boer i deres Stæder, og i deres Huse:

2. Da skal du frastille dig tre Stæder midt udi dit Land, hvilket HErren din Gud giver dig at eie det. 2 Mos. 21, 13 x.

3. Du skal berede dig Vei (til dem), og du skal dele i tre Dele dit Lands Landemærke, som HErren din Gud lader dig arve; og det skal være (saaledes), at hver Manddraber kan flye derhen.
4 Mos. 35, 11.

4. Og denne skal være den Manddraberes Sag, som maa flye derhen, og blive ved Live: den som slaaer sin Næste uvidendes, og haver ikke hadet ham tilforn;
c. 4, 42. 2 Mos. 21, 3.

5. Og den, som kommer med sin Næste udi Skoven at hugge Træer, og hans Haand slaaer paa med Øxen, at afhugge Træet, og han kaster Jernet af Skaftet, og rammer sin Næste, at han døer; han

der jeg befaler dig i Dag, at elske
din Gud, og at vandre i hans
le Dage, da skal du endnu lægge
Stæder til disse tre. c. 15, 15.
c. 4, 41. Jos. 20, 2.

t der ikke skal udøses uskyldigt Blod
det Land, som HErren din Gud
dig til Arv; og der skulde være
Skyld) paa dig.

Men naar der er en Mand, som
in Næste, og lurer paa ham, og
ig op imod ham, og slaaer ham
t han døer; og han flyer til een af
Stæder: 4 Mos. 35, 20 2c.
1 Mos. 6, 6. 2 Mos. 21, 12. 14.

Da skal de Ældste af hans Stad
en, at hente ham derfra, at give
Blod-Hevnerens Haand, og han
.

Dit Øie skal ikke spare ham, og du
rttage det uskyldige Blod af Is-
: det maa gaae dig vel. c. 13, 8.

Du skal ikke forflytte din Næstes
Skjel, som de Forrige satte til Skjel
Arv, som du arver i dit Land,
Erren din Gud giver dig, at eie
c. 27, 17. Ordsp. 22, 28.

20. Capitel.

Mose lærer, med hvad for en Tillid Folket skulde drage i Krig, og hvorledes Præsten skulde tiltale Folket, 1-4. Fogederne skulde byde visse Personer at blive hjemme, og bestikke Formænd i Spidsen, 5-9. Hvorledes de skulde forholde sig i Stædernes Beleiring, 10-18. Hvad for Træer de da maatte fordærve, eller ikke, 19. 20.

1. Naar du uddrager i Krig imod din Fiende, og du seer Heste og Vogne, ja Folk, flere end du, da skal du ikke frygte for dem; thi HErren din Gud er med dig, han, som opførte dig af Ægypti Land.
2 Sam. 10, 6. 12. 18.

2. Og det skal skee, naar I komme til Striden, da skal Præsten gaae frem og tale til Folket.

3. Og han skal sige til dem: hør, Israel! I komme i Dag til Striden imod eders Fiender, lader eders Hjerte ikke blive blødt, frygter ikke, og forfærdes ikke, og gruer intet for deres Ansigt. 4 Mos. 14, 9.

4. Thi HErren eders Gud er den, som gaaer med eder at stride for eder imod eders Fiender for at frelse eder.

5. Men Fogederne skal tale til Folket, og sige: hvo er den Mand, som haver bygget et nyt Huus, og ikke indviet det? han

sit Huus, at han ikke skal døe i Krigen, og en anden Mand skal tage hende. c. 24, 5.

8. Og Fogederne skal blive ved at tale til Folket, og sige: hvo er den Mand, som er frygtagtig og blødhjertig? han gaae hen, og vende tilbage til sit Huus, at han ikke skal gjøre sine Brødres Hjerte mistrøstigt, som hans Hjerte er. Dom. 7, 3. 5 Mos. 1, 28.

9. Og det skal skee, naar Fogederne have endt at tale til Folket, da skal de beskikke Fyrsterne for Hæren fremmerst for Folket.

10. Naar du kommer frem til en Stad til at stride imod den, da skal du tilbyde den Fred. 4 Mos. 21, 21. 22. Matth. 10, 12. 13.

11. Og det skal skee, om den svarer fredsommelig, og lader op for dig, da skal det skee, at alt det Folk, som findes i den, skal være dig skatskyldigt, og tjene dig.

12. Men dersom den ikke vil gjøre Fred med dig, men fører Krig imod dig, da skal du beleire den.

13. Og HErren din Gud skal give den i din Haand, og du skal slaae alt Mandkjøn derudi med skarpe Sværd; 4 Mos. 31, 7.

14. Alene Qvinderne og smaa Børn, og Fæet og alt det, som der er i Staden, alt Byttet deraf skal du røve for dig, og du skal æde dine Fienders Bytte; som HErren din Gud haver givet dig. 4 Mos. 31, 11.

15. Saaledes skal du gjøre med alle Stæderne, som ere saare langt fra dig, som ikke ere af disse Hedningers Stæder.

16. Men af disse Folks Stæder, som HErren din Gud giver dig til Arv, skal du ikke lade leve noget, (som drager) Aande. Jos. 10, 40. c. 11, 11. 14.

17. Thi du skal aldeles ødelægge dem, nemlig de Hethiter og Amoriter, de Cananiter og Phereisiter, de Heviter og de Jebusiter; saasom HErren din Gud haver budet dig, 5 Mos. 7, 1.

18. Paa det at de ikke skulle lære eder at gjøre efter alle deres Vederstyggeligheder, som de have gjort for deres Guder; og I (saa) skulle synde mod HErren eders Gud.

19. Naar du beleirer en Stad mange Dage, og strider imod den, for at indtage den, da skal du ikke fordærve dens Træer, at slaae paa dem med Øxen, thi du skal æde af dem, og ikke afhugge dem: men for Mennesket er et vildt Træe tjenligt, at komme for dig til et Bolværk.

20 Det Træe alene, som du veed, at det er ikke Træe til Spise, det maa du fordærve og afhugge; at du kan bygge Bolværk imod Staden, den, som fører Krig imod dig, indtil den nedfalder.

21. Capitel.

Mose lærer, hvorledes Folket skal forholde sig, naar de fandt en Ihjelslagen, og ikke vidste, hvo det havde gjort, 1-9. Hvorledes den skulde forholde sig, som vilde ægte en hedensk Pige, som var fangen i Krigen, 10-14. At en Fader maatte ikke tage Førstefødselen af Had fra en Søn, og give den til en anden, 15-17. At en ulydig Søn haardeligen skal straffes, 18-21. Hvorledes de skal handle med een, som bliver hængt, 22. 23.

1. Naar der bliver funden en Ihjelslagen i Landet, som HErren din Gud giver dig at eie, en, som er falden paa Marken, (og) det er ikke vitterligt, hvo ham haver (ihjel-) slaget:

2. Da skal dine Ældste og dine Dommere udgaae, og de skal maale til de Stæder, som ere rundt omkring den Ihjelslagne.

3. Og den Stad, som er næst den Ihjelslagne, den Stads Ældste skal tage en Qvie af Qvæget, som man ikke haver arbeidet med, som ikke haver draget med Aag.

4. Og de Ældste af samme Stad skal føre Qvien ned til en skarp Dal, som ikke arbeides eller saaes udi; og der i Dalen skal de hugge Halsen af Qvien.

5. Saa skal Præsterne, Levi Sønner, gaae frem; thi HErren din Gud haver udvalgt dem til at tjene sig, og til at velsigne i HErrens Navn; og al Trætte og al Plage skal være efter deres Ord. c. 17, 8. 9.

6. Og alle de Ældste af den samme Stad, de som ere næst ved den Ihjelslagne, de skal toe deres Hænder over Qvien, som Halsen er afhuggen paa i Dalen. Ps. 26, 6. Matth. 27, 24.

7. Og de skal svare, og sige: vore Hænder have ikke udøst dette Blod, og vore Øine have ikke seet det,

8. Forson dit Folk Israel, som du, HErre, haver forløst, og læg ikke uskyldigt Blod midt iblandt dit Folk Israel! saa bliver Blodet forsonet for dem.

9. Og du, du skal borttage det uskyldige Blod midt fra dig; thi du skal gjøre det, som ret er for HErrens Øine.

10. Naar du uddrager i Krigen imod dine Fiender, og HErren din Gud giver dem i din Haand, at du fører deres Fangne i Fængsel;

11. Og du seer iblandt Fangerne en

som er deilig af Skikkelse, og du
ft til hende, og du tager dig (hen-
Hustru: 4 Mos. 31, 18.
a skal du føre hende midt ind i dit
g hun skal lade rage sit Hoved og
sine Nægle,
g hun skal bortlægge sine Fængsels
fra sig, og hun skal blive i dit
g begræde sin Fader og Moder en
aaned; og derefter maa du gaae
:, og ægte hende, og hun skal blive
Hustru. 1 Mos. 29, 14.
en det skal skee, om du ikke haver
ighed til hende, da skal du lade
re efter hendes Sjels (Begjering),
sælge hende for Penge; du skal
e Handel med hende, for den Sags
at du haver krænket hende.
m en Mand haver to Hustruer,
i han elsker, og een, som han ha-
e have født ham Børn, (baade)
n elsker, og den, han hader, og
tefødte Søn er den Forhadtes:
1 Mos. 29, 30 seq.
a skal det skee paa den Dag han
ne Børn arve det, han haver, at
skal formaae at gjøre hendes Søn,
n elsker, til den Førstefødte, for
Førstefødte Søns Ansigt, som han

ten han skal kjendes ved hendes
te Søn, som han haver, at give
obbelt saa meget, som en anden af
der findes hos ham; thi han er
rste Kraft, ham hører Førstefødsels
1 Krøn. 5, 1.
1 Mos. 49, 3. 4.
m en Mand haver en modvillig
tridig Søn, som ikke lyder sin Fa-
st, og sin Moders Røst, og de
m, og han vil ikke lyde dem:
Mos. 4, 1-6. Ps. 78, 8 2c.
a skal hans Fader og hans Moder
paa ham, og udføre ham til de
hans Stad, og til Porten i hans

g de skal sige til de Ældste i hans
denne vor Søn er modvillig og
ig, han vil ikke lyde vor Røst, en
r og Dranker. Ordsp. 23, 20. 21.
aa skal alle Mændene i hans Stad
m med Stene, og han skal døe, og
borttage den Onde midt fra dig,
rael maa høre det, og frygte sig.
. 13, 10. c. 19, 19. c. 17, 13.
g naar en Mand haver gjort en
Synd, (som haver fortjent) Døds-Dom,
og han dødes, og du hænger ham paa et
Træe:
23. Da skal hans (døde) Krop ikke blive
Natten over paa Træet, men du skal be-
grave ham paa den samme Dag, thi den
er en Guds Forbandelse, som bliver
hængt; og du skal ikke gjøre dit Land
ureent, som HErren din Gud giver dig
til Arv. Jos. 10, 27. Gal. 3, 13.

22. Capitel.

Mose giver Love om Kjærligheds Beviisning mod sin Næste, 1-4. At ingen skal bære et andet Kjøns Klæder, 5. Hvorledes de skulde handle med Fuglene, som de fandt, 6. 7. At de skulde gjøre et Rækværk paa deres Huses Tag, 8. At de ei skulde blande ulige Ting, 9-11. At de skulde gjøre Snorer paa deres Fliger, 12. Hvad Straf den skulde have, som falskeligen beskyldte sin Hustru, og hvorledes hun skulde straffes, om hun fandtes skyldig, 13-21. Om Egteskabs-Bryderes Straf, 22. Og dens, som besover en trolovet Pige, enten i Byen eller paa Marken, 23-27. Eller en utrolovet Pige, 28. 29. Advarsel for Blodskam, 30.

1. Du skal ikke see din Broders Oxe eller
hans Lam bortdrevne, og unddrage dig
fra dem; du skal føre dem tilbage til din
Broder. 2 Mos. 23, 4. 5
2. Men dersom din Broder ikke er nær
hos dig, og du kjender ham ikke, da skal
du samle det midt ind i dit Huus, og det
skal være hos dig, indtil din Broder rand-
sager derefter, saa skal du give ham det
tilbage.
3. Og saaledes skal du gjøre med hans
Asen, og saa skal du gjøre med hans Klæ-
der, og saa skal du gjøre med alt det, som
din Broder haver tabt, det som er tabt af
ham, og du finder det; du maa ikke und-
drage dig.
4. Du skal ikke see din Broders Asen
eller hans Oxe falde paa Veien, og und-
drage dig fra dem; du skal opreise dem
med ham. 2 Mos. 23, 5
5. Der skal intet Mands Tøi være paa
en Qvinde, og en Mand skal ikke føre sig i
Qvinde-Klæder; thi hver den, som gjør
disse Ting, er en Vederstyggelighed for
HErren din Gud.
6. Naar der findes en Fugle-Rede for
dig paa Veien, (enten) i noget Træe, eller
paa Jorden, og der ere Unger eller Æg,
og Moderen, som ligger paa Ungerne,
eller paa Æggene: da skal du ikke tage
Moderen med Ungerne.
7. Men du skal lade Moderen fare, og

tage Ungerne til dig; at det maa gaae dig vel, og du maa forlænge dine Dage.
3 Mos. 22, 28.

8. Naar du bygger et nyt Huus, da skal du gjøre et Rækværk paa dit Tag, at du ikke skal lægge Blod-(Skyld) paa dit Huus, om nogen Faldende falder ned deraf.

9. Du skal ikke saae din Viingaard med to Slags, at din Sæds Fylde, som du saaer, og Viingaardens Indkomme, ikke skal vanhelliges. 3 Mos. 19, 19.

10. Du skal ikke pløie med en Oxe, og med et Asen tillige.

11. Du skal ikke føre dig i Klæder, vævede tilsammen af Uldent og Linned tillige.
3 Mos. 19, 19. Ez. 44, 17.

12. Du skal gjøre dig Snorer paa de fire Fliger af dit Klæde, som du skjuler dig med. 4 Mos. 15, 38 ꝛc.

13. Naar en Mand tager en Hustru, og kommer ind til hende, og faaer Had til hende,

14. Og lægger hende Sagers Handeler til, og udfører et ondt Rygte om hende, og siger: denne Qvinde tog jeg, og holdt mig nær til hende, og jeg fandt ikke Jomfrudom hos hende:

15. Da skal Pigens Fader og hendes Moder tage, og udføre Pigens jomfruelige (Tegn) til Stadens Ældste, til Porten;

16. Og Pigens Fader skal sige til de Ældste: jeg gav denne Mand min Datter til Hustru, og han haver faaet Had til hende,

17. Og see, han, han lægger hende Sagers Handeler til, og siger: jeg haver ikke fundet din Datters Jomfrudom, og disse ere min Datters jomfruelige (Tegn): saa skal de udbrede det Klæde for de Ældstes Ansigt af Staden.

18. Og de Ældste af den samme Stad skal tage den Mand, og revse ham.

19. Og de skal straffe ham paa hundrede (Sekel) Sølv og give Pigens Fader, fordi han haver udført ondt Rygte om en Jomfru i Israel; saa skal han have hende til Hustru, han maa ikke lade hende fare alle sine Dage. v. 29. v. 14.

20. Men dersom det samme Ord har været Sandhed, at Pigens Jomfrudom ikke fandtes,

21. Da skal de føre Pigen ud til Døren af hendes Faders Huus, og Folket af hendes Stad skal stene hende med Stene, og hun skal døe, fordi hun gjorde en Daarlighed i Israel, at bedrive Hoer i hendes Faders Huus; og du skal borttage den Onde midt ud fra dig. c. 13, 10.
c. 17, 5. c. 21, 21. 1 Mos. 34, 7.
Jos. 7, 15. 5 Mos. 13, 5.

22. Om en Mand findes, at han ligger hos en Qvinde, som er en Mands Egtehustru, da skal de ogsaa begge døe, Manden, som laae hos Qvinden, og Qvinden; og du skal borttage den Onde af Israel.
3 Mos. 20, 10.

23. Naar en Pige, en Jomfru, er trolovet med en Mand, og en Mand finder hende i Staden, og ligger hos hende,

24. Da skal I udføre dem begge til samme Stads Port, og stene dem med Stene, og de skal døe, Pigen for den Sags Skyld, at hun ikke raabte i Staden, og Manden for den Sags Skyld, at han krænkede sin Næstes Hustru; og du skal borttage den Onde midt ud fra dig.

25. Men dersom en Mand finder den trolovede Pige paa Marken, og Manden holder fast ved hende, og ligger hos hende, da skal Manden, som laae hos hende, for sig alene døe,

26. Men Pigen skal du ikke gjøre noget, for Pigen er det ingen Døds-Synd; thi ligesom een vilde opreise sig imod sin Næste, og slaae ham plat ihjel, saa er og denne Handel. c. 21, 22.

27. Thi han fandt hende paa Marken, den trolovede Pige raabte, og der var ingen, som frelste hende.

28. Naar nogen finder en Pige, en Jomfru, som ikke er trolovet, og tager fat paa hende, og ligger hos hende, og de findes,

29. Da skal den Mand, som laae hos hende, give Pigens Fader halvtredsindstyve (Sekel) Sølv, og hun skal være hans Hustru for den Sags Skyld, at han krænkede hende; han maa ikke lade hende fare alle sine (Livs-)Dage. 2 Mos. 22, 16.
5 Mos. 22, 19.

30. En Mand skal ikke tage sin Faders Hustru, og ei opslaae sin Faders Flige.
3 Mos. 18, 8 ꝛc.

23. Capitel.

Moses lærer, hvo der ikke maatte komme i Herrens Menighed, og hvo der maatte med visse Vilkaar, 1-8. Hvorledes og hvorfor deres Leir skulde holdes reen, 9-14. Hvorledes man skulde handle med en Tjener, som var flyet fra sin Herre, 15. 16. Om Skjøger og Skjøgeløn ꝛc., 17. 18. Om Ager, 19. 20. Om Løfter, 21-23. Om at plukke Viindruer eller Ax, 24. 25.

1. Ingen Gilding, enten han er kast

ren, maa komme i HErrens For-

t Hore-Barn skal komme i HEr-
samling; endog i tiende Led skal
a af hans komme i HErrens For-
v. 1.
Ammonit og Moabit skal ikke
HErrens Forsamling; endog i
d skal ikke nogen af dem komme i
Forsamling evindelig Neh. 13, 1.
1, 48. 3 Mos. 22, 18. 4 Mos. 9, 14.
den Sags Skyld, at de ikke fore-
med Brød og med Vand paa
r I gik af Ægypten; og fordi
e Bileam, Beors Søn, af Pethor
tamia, imod dig, for at forbande
4 Mos. 22, 5 rc. Jos. 24, 9.
HErren din Gud vilde ikke høre
og HErren din Gud vendte dig
sen om til Velsignelse; thi HEr-
Gud havde dig kjær.
4 Mos. 22, 12. Jos. 24, 10.
kal ikke søge deres Fred eller deres
e dine Dage evindeligen.
Kong. 11, 1. Neh. 13, 23 rc.
skal ikke have Vederstyggelighed
domit, thi han er din Broder;
ke have Vederstyggelighed til en
, thi du haver været fremmed i
d. 1 Mos. 25, 25. 26.
Børn, som de avle sig i det tredie
aae komme i HErrens Menighed.
r du gaaer ud af Leiren imod dine
a tag dig vare for al ond Handel.
ar der er en Mand iblandt eder,
er reen for det, som ham kunde
m Natten, da skal han gaae ud
Leiren, han skal ikke komme ind i
3 Mos. 15, 16.
det skal skee, henimod Aften skal
sig i Vand; og naar Solen
, skal han komme ind i Leiren.
du skal have et Sted uden for
du skal udgaae derhen uden for.
du skal have en Spade foruden
den; og det skal skee, naar du ha-
der ude, da skal du grave dermed,
dig om, og skjule det, som er
dig.
HErren din Gud vandrer midt
in Leir, for at udfrie dig, og at
Fiender for dit Ansigt, og din
være hellig, at han skal ikke see
uelig Handel hos dig, og vende
g.
skal ikke overantvorde en Tjener

til sin Herre, som er undkommen fra sin
Herre til dig.
16. Han skal blive hos dig midt iblandt
dig paa det Sted, som han udvælger sig til
Gode i een af dine Porte; du skal ikke for-
fordele ham. 2 Mos. 22, 21. 3 Mos. 19, 33.
17. Der skal ingen Skjøge være af Is-
raels Døttre, og ingen Skjørlevner skal
være af Israels Sønner.
18. Du skal ikke indføre Skjøge-Løn eller
Hunde-Værd i HErrens din Guds Huus
for noget Løvte: thi de ere HErren din
Gud ogsaa begge en Vederstyggelighed.
Aab. 22, 15.
19. Du skal ikke tage Aager af din Bro-
der, Penge-Aager, Mad-Aager, eller Aager
af nogen Ting, som kan aagres med.
2 Mos. 22, 25. Neh. 5, 1-7. Ps. 15, 5.
20. Af en Fremmed maa du tage Aager,
men af din Broder maa du ikke tage Aa-
ger; at HErren din Gud skal velsigne dig
i alt det, som du udrækker din Haand til
i det Land, hvor du kommer hen til at eie
det. c. 14, 29. c. 15, 10.
21. Naar du lover HErren din Gud et
Løvte, da skal du ikke tøve at betale det;
thi HErren din Gud vil visseligen udkræ-
ve det af dig, og det skal være dig til
Synd. 3 Mos. 27, 2. 4 Mos. 30, 3.
Ps. 50, 14.
22. Men naar du efterlader at love, skal
det ikke være dig til Synd.
23. Det, som er udgaaet af dine Læber,
skal du holde, og gjøre; saa som du haver
lovet HErren din Gud friviligen, som du
haver talet med din Mund.
24. Naar du kommer i din Næstes Viin-
gaard, da maa du æde Druer efter din
Sjels (Begjering), til du er mæt; men
du skal intet lægge i dit Kar.
25. Naar du kommer i din Næstes staa-
ende (Korn), da maa du plukke Ax af
med din Haand; men du skal ikke røre
Segelen over din Næstes staaende (Korn).
Matth. 12, 1 rc.

24. Capitel.

Mose lærer, hvorledes det skulde holdes med en Qvinde, som fik et Skilsmisse-Brev, 1-4. Med den, som haver taget en ung Hustru, 5. Med at tage Pant, 6. Med den, som stjæler et Menneske, 7. Med at vogte sig for Spedalskhed rc. 8. 9. Atter med at tage Pant, 10-13. Med en Dag-Lønner, 14. 15. At ingen skulde straffes for en andens Skyld, 16. At handle efter Ret og efter Kjærlighed mod Enker, Faderløse og Fremmede, 17-22.

1. Naar en Mand tager en Hustru, og

hans Hustru, siden hun er bleven ureen, thi det var en Vederstyggelighed for HErrens Ansigt; og du skal ikke gjøre det Land syndigt, som HErren din Gud giver dig til Arv. Jer. 3, 1.

5. Naar en Mand haver taget en ung Hustru, skal han ikke uddrage i Striden, og man skal ingen Tyngde lægge paa ham; han skal være fri i sit Huus et Aar, og være glad med sin Hustru, som han haver taget. c. 20, 7.

6. Man skal ikke tage begge Mølle-Stene, eller (den øverste) Mølle-Steen til Pant; thi han tager saa Livet til Pant.

7. Om nogen findes, som stjæler en Person af sine Brødre af Israels Børn, og driver Handel med den, eller sælger den; da skal den samme Tyv døe, og du skal borttage den Onde fra dig. 2 Mos. 21, 16.

1 Tim. 1, 10. 5 Mos. 13, 5. c. 19, 19.

8. Tag dig vare i Spedalskheds Plage, at du tager saare (vel) vare, og at du gjør efter alt det, som Præsterne, Leviterne, skulle lære eder, efter som jeg haver budet dem, skal I tage vare paa at gjøre.

3 Mos. 13, 2. c. 14, 2.

9. Kom ihu, hvad HErren din Gud gjorde ved Maria paa Veien, der I drage-

Børn skal ikke død
dødes hver for si
Jer. 31, 30. Ez.

17. Du skal ik
Fremmede, den
Enkes Klæde til
c. 23, 9. 5 Mos. 27,

18. Og du skal
en Tjener i Æg
Gud forløste dig
dig at gjøre denne

19. Naar du h
din Ager, og glem
da skal du ikke ve
den skal høre den
løse og Enken til
Gud skal velsigne
Gjerning.
5 Mos.

20. Naar du ha
da skal du ikke af
det skal høre den
løse og Enken til.

21. Naar du h
gaard, da skal du
det skal høre den
og Enken til

1. Naar der er Trætte imellem Mænd, og de komme frem for Retten, at de skal dømme dem, da skal de dømme den Retfærdige at være retfærdig, og dømme den Ugudelige at være ugudelig.
Ordsp. 17, 15.

2. Og det skal skee, om den Ugudelige haver fortjent at slaaes, da skal Dommeren lade ham falde ned, og lade ham slaae for sit Ansigt efter hans Ugudelighed, med et (vist) Tal.

3. Man skal slaae ham fyrretyve (Slag), man skal ikke lægge til, at man skal ikke blive ved at slaae ham mange Slag over disse, og din Broder skal ringe agtes for dine Øine. 2 Cor. 11, 24.

4. Du skal ikke binde Munden til paa en Oxe, naar den tærsker. 1 Cor. 9, 9.
1 Tim. 5, 18. Jak. 5, 4.

5. Naar Brødre boe tilhobe, og en døer af dem, og han haver ingen Søn, da skal den Dødes Hustru ikke vorde en fremmed Mands uden for; hendes Mands Broder skal komme ind til hende, og tage hende sig til Hustru, og ægte hende i sin Broders Sted. Matth. 22, 24.

6. Og det skal skee, den Førstefødte, som hun skal føde, skal opstaae efter hans døde Broders Navn, at hans Navn skal ikke udslettes af Israel.

7. Men om Manden haver ikke Behagelighed i at tage sin Broders Hustru, da skal hans Broders Hustru gaae op til Porten til de Ældste, og sige: min Mands Broder vægrer sig for at opreise sin Broder et Navn i Israel, og vil ikke ægte mig i sin Broders Sted. Ruth 4, 4 sqq.

8. Saa skal de Ældste af hans Stad kalde ham, og tale til ham, naar han staaer og siger: jeg haver ikke Behagelighed i at tage hende.

9. Da skal hans Broders Hustru komme frem til ham for de Ældstes Øine, og drage hans Skoe af hans Fod, og spytte i hans Ansigt; og hun skal svare og sige: efter denne Maade skal det skee den Mand, som ikke vil bygge sin Broders Huus.

10. Og hans Navn skal kaldes i Israel: dens Huus, som Skoen er afdragen.

11. Naar Mænd trættes tilsammen, een med en anden, og den enes Hustru kommer nær til, at udfrie sin Mand af hans Haand, som slaaer ham; og hun rækker sin Haand ud, og tager paa hans Blusel;

12. Da skal du afhugge hendes Haand; dit Øie skal ikke spare (hende). c. 13, 8.

13. Du skal ikke have tvende Slags Vægt i din Pose, en stor og en liden.
v. 15. Ezech. 45, 10.

14. Du skal ikke have to Slags Epha i dit Huus, en stor og en liden.
2 Mos. 16, 36.

15. Du skal have en fuldkommen og ret Vægt, du skal have en fuldkommen og ret Epha, paa det dine Dage skal forlænges i det Land, som HErren din Gud giver dig.
3 Mos. 19, 35 ꝛc. 5 Mos. 4, 40. c. 6, 2.

16. Thi hver, som gjør dette, er en Vederstyggelighed for HErren din Gud; (ja) hver, som gjør Uret. Ordsp. 11, 1.

17. Kom ihu, hvad Amalek gjorde dig paa Veien, der I droge ud af Ægypten.
2 Mos. 17, 8 ꝛc.

18. Hvorledes han kom mod dig paa Veien, og slog din Bag-Trop, alle de Udmattede, (som droge) efter dig, der du, du var træt og mødig; og han frygtede ikke Gud.

19. Og det skal skee, naar HErren din Gud faaer skaffet dig Rolighed for alle dine Fiender trindt omkring i Landet, som HErren din Gud giver dig til Arv at eie det, da skal du udslette Amaleks Ihukommelse fra at være under Himmelen; du skal ikke glemme det. 1 Sam. 15, 2. 3.
1 Krøn. 4, 43.

26. Capitel.

Mose lærer, hvorledes Israels Børn skulle fremføre deres første Frugt i Canaans Land med et glad Mod, med Lov og Taksigelse, og Guds Paakaldelse, 1-11. Ligemaade deres Tiender, 12-15. Gud stadfæster sin Pagt imellem sig og Folket, 16-19.

1. Og det skal skee, naar du kommer ind i det Land, som HErren din Gud giver dig til Arv, og du eier det, og boer derudi,

2. Da skal du tage af det første af allehaande Frugt i Landet, som du skal fremføre af din Jord, som HErren din Gud giver dig, og lægge det i en Kurv; og du skal gaae til det Sted, som HErren din Gud skal udvælge, at lade sit Navn boe der, 2 Mos. 23, 19. c. 34, 26.
3 Mos. 2, 14. c. 23, 10. 5 Mos. 16, 10.

3. Og du skal komme til Præsten, som skal være i de Dage, og sige til ham: jeg forkynder i Dag for HErren din Gud, at jeg er kommen i det Land, som HErren svoer vore Fædre at give os.

4. Og Præsten skal tage Kurven af din

Haand, og han skal sætte den ned for HErrens din Guds Alters Forside.

5. Da skal du svare, og sige for HErrens din Guds Ansigt: min Fader var en fordærvet Syrer, og han drog ned til Ægypten, og var fremmed der med faa Mennesker; og han blev der til et stort, stærkt, og mangfoldigt Folk. 2 Mos. 28, 5 ꝛc.
c. 42, 1. 2. 39. c. 43, 1. 3. 4. c. 46, 5. 2 Mos. 1, 7.

6. Men Ægypterne handlede ilde med os, og plagede os, og lagde en haard Tieneste paa os. 2 Mos. 1, 13. 14.

7. Da skrege vi til HErren, vore Fædres Gud, og HErren hørte vor Røst, og saae vor Trængsel, og vor Møie, og vor Nød.
2 Mos. 2, 23. 24.

8. Og HErren udførte os af Ægypten med en stærk Haand, og udrakt Arm, og med en stor Forfærdelse, og ved Tegn, og ved underlige Gjerninger.
2 Mos. 12, 51. c. 13, 3.

9. Og han førte os til dette Sted; og han haver givet os dette Land, et Land, som flyder med Melk og Honning.
c. 27, 3. 2 Mos. 3, 8. c. 33, 3.

10. Og nu, see, jeg haver ført hid det første af Landets Frugt, som du, HErre, haver givet mig; og du skal lade det blive for HErrens din Guds Ansigt, og tilbede for HErrens din Guds Ansigt.

11. Og du skal være glad over alt det Gode, som HErren din Gud haver givet dig og dit Huus, du, og Leviten, og den Fremmede, som er midt iblandt dig.
c. 16, 11. 14.

12. Naar du haver fuldendt at tiende al Tienden af din Indkomme, i det tredie Aar, som er Tiendens Aar, og du har givet Leviten, den Fremmede, den Faderløse, og Enken, at de maae æde inden dine Porte, og blive mætte: c. 12, 17.
c. 14, 28. Luc. 18, 12.

13. Da skal du sige for HErrens din Guds Ansigt: jeg haver borttaget det Hellige af Huset, og givet ogsaa Leviten, og den Fremmede, den Faderløse, og Enken det, efter alle dine Bud, som du haver budet mig; jeg haver ikke overtraadt, og ikke glemt noget af dine Bud;
c. 14, 27 seq.

14. Jeg haver intet ædet deraf i min Sorg, og intet borttaget deraf til Ureenhed, jeg haver intet givet til en Død deraf; jeg haver været HErrens min Guds Røst lydig, jeg haver gjort efter alt det, som du haver budet mig. 3 Mos. 22, 3. 4.

15. See ned af din Helligheds Bolig, af Himmelen, og velsigne dit Folk Israel, og det Land, som du haver givet os, ligesom du haver svoret vore Fædre, et Land, som flyder med Melk og Honning.
Es. 63, 15. 2 Mos. 3, 8.

16. HErren din Gud byder dig i denne Dag, at gjøre disse Skikke og Rette; og du skal holde, og gjøre dem i dit ganske Hjerte, og i din ganske Sjel. c. 6, 5. 6.

17. Du haver i Dag tilsagt HErren, at han skal være din Gud, og at du vil vandre i hans Veie, og holde hans Skikke, og hans Bud, og hans Rette, og at du vil høre hans Røst. c. 5, 27.

18. Og HErren haver tilsagt dig i Dag, at du skal være ham til et Eiendoms Folk, saasom han haver sagt dig, og at du skal holde alle hans Bud, c. 7, 6. c. 14, 2.
c. 4, 6.

19. Og at han vil sætte dig til at være høi over alle Folk, som han haver gjort, (sig) til Lov, og til Navn, og til Prydelse, og at du skal være HErren din Gud et helligt Folk, saasom han haver sagt.
c. 28, 1. c. 4, 7. c. 10, 21.

27. Capitel.

Mose byder Israel at opreise Stene paa hiin Side Jordan, og et Alter, hvorpaa Loven skulde skrives, 1-8. Formaner dem til Lydighed, fordi de vare blevne Guds Folk, 9. 10. Siger, hvilke Stammer der skal staae til at velsigne, og til at forbande; og med hvilke Ord de skal udraabe Forbandelsen, 11-26.

1. Og Mose og de Ældste af Israel bød Folket, og sagde: hold alt det Bud, som jeg byder eder i Dag.

2. Og det skal skee paa den Dag, naar I skal gaae over Jordanen til det Land, som HErren din Gud giver dig, da skal du opreise dig store Stene, og overstryge dem med Kalk.
Jos. 3, 17. c. 8, 30 seq.

3. Og du skal skrive paa dem alle denne Lovs Ord, naar du gaaer over, paa det du maa komme i Landet, som HErren din Gud giver dig, et Land, som flyder med Melk og Honning, saasom HErren dine Fædres Gud haver tilsagt dig.
2 Mos. 3, 8 ꝛc.

4. Og det skal skee, naar I gaae over Jordanen, da skal I opreise disse Stene, om hvilke jeg befaler eder i Dag, paa Ebals Bjerg; og du skal overstryge dem med Kalk.

5. Og du skal bygge der HErren din Gud et Alter, et Alter af Steen; du skal ikke røre Jern over dem.
2 Mos. 20, 25. Jos. 8, 31.

Du skal bygge HErrens din Guds
er af hele Stene, og offre HErren din
d Brænd-Offere derpaa.
. Du skal og offre Tak-Offere, og æde
:, og være glad for HErrens din Guds
isigt. c. 12, 12. 18.
. Og du skal skrive alle denne Lovs
rd paa samme Steen; gjør det vel
irt.
). Og Mose, og Præsterne, Leviterne,
lede til al Israel, og sagde: agt, og
r, Israel, du er paa denne Dag bleven
Errens din Guds Folk, c. 26, 17-19.
10. At du skal høre HErrens din Guds
oft, og gjøre efter hans Bud og hans
tikke, hvilke jeg byder dig i Dag.
11. Og Mose bød Folket paa den samme
ag, og sagde:
12. Disse skal staae at velsigne Folket
ia Grisims Bjerg, naar I ere komne
er Jordanen: Simeon, og Levi, og
uda, og Isaschar, og Joseph, og Ben-
jamin. c. 11, 29.
13. Og disse skal staae til Forbandelse
ia Ebals Bjerg: Ruben, Gad, og Aser,
j Sebulon, Dan, og Naphthali.
14. Og Leviterne skal svare, og sige til
er Mand af Israel med høi Røst:
15. Forbandet være den Mand, som
or et udskaaret eller et støbt Billede, en
eederstyggelighed for HErren, en Mesters
ænders Gjerning, og sætter det i Skjul;
j alt Folket skal svare og sige: Amen!
c. 11, 28. 2 Mos. 20, 4.
16. Forbandet være den, som ringeagter
a Fader eller sin Moder; og alt Folket
al sige: Amen!
2 Mos. 21, 17. 3 Mos. 20, 19.
17. Forbandet være den, som flytter sin
æstes Markeskjel; og alt Folket skal
ge: Amen!
c. 19, 14. Ordsp. 22, 28. c. 23, 10.
18. Forbandet være den, som kommer
i Blind til at fare vild paa Veien; og
t Folket skal sige: Amen!
3 Mos. 19, 14.
19. Forbandet være den, som bøier Ret-
n for den Fremmede og Faderløse og
nken; og alt Folket skal sige: Amen!
2 Mos. 22, 21. 3 Mos. 19, 33. Jer. 7, 6.
20. Forbandet være den, som ligger hos
n Faders Hustru, naar han haver op-
aget sin Faders Flige; og alt Folket
al sige: Amen! c. 22, 30.
3 Mos. 18, 8. c. 20. 11.
21. Forbandet være den, som ligger hos
noget Dyr; og alt Folket skal sige:
Amen! 3 Mos. 18, 23 &c.
22. Forbandet være den, som ligger hos
sin Søster, som er hans Faders Datter
eller hans Moders Datter; og alt Folket
skal sige: Amen! 3 Mos. 18, 9.
23. Forbandet være den, som ligger hos
sin Hustrues Moder; og alt Folket skal
sige: Amen!
24. Forbandet være den, som slaaer sin
Næste i Skjul; og alt Folket skal sige:
Amen! c. 19, 11. 4 Mos. 35, 20.
25. Forbandet være den, som tager Ga-
ve, for at slaae en Person, som er uskyldigt
Blod; og alt Folket skal sige: Amen!
2 Mos. 23, 7. 8. Ps. 26, 10.
26. Forbandet være den, som ikke holder
(alle) Ordene i denne Lov, at gjøre der-
efter; og alt Folket skal sige: Amen!
Ps. 119, 21. Jer. 11, 3. Gal. 3, 10. 4 Mos. 23, 10.

28. Capitel.

Mose opregner for Folket alle de Velsignelser, som skulde komme over dem, saafremt de vilde være HErren deres Gud lydige, 1-14. Og alle de Forbandelser, som skulde ramme dem, saafremt de bleve HErrens Mund ulydige, 15-68.

1. Og det skal skee, om du aldeles
hører paa HErrens din Guds Røst, at
tage vare paa at gjøre alle hans Bud,
som jeg byder dig i Dag, da skal HErren
din Gud sætte dig til at være høi over alle
Folk paa Jorden. 3 Mos. 26, 3.
5 Mos. 26, 19.
2. Og alle disse Velsignelser skal komme
over dig, og vederfares dig, fordi du ha-
ver hørt paa HErrens din Guds Røst:
Ps. 3, 9. Ps. 24, 5.
3. Velsignet skal du være i Staden, og
velsignet skal du være paa Marken.
4. Velsignet skal din Livsfrugt være, og
dit Lands Frugt, og dit Fæes Frugt, dine
Ørnes Affødning, og dit smaa Qvægs
megen Yngel.
5. Velsignet skal din Kurv være, og din
Levning.
6. Velsignet skal du være, naar du gaaer
ind, og velsignet skal du være, naar du
gaaer ud. Ps. 121, 8.
7. HErren skal give dine Fiender, som
opreise sig imod dig, slagne for dit An-
sigt; ad een Vei skal de udgaae imod dig,
og ad syv Veie skal de flye for dit Ansigt.
3 Mos. 26, 7.
8. HErren skal byde Velsignelsen at
være hos dig i dine Lader, og i alt det,
som du udrækker din Haand til; og han

skal velsigne dig i det Land, som HErren din Gud giver dig.
9. HErren skal opreise dig, sig til et helligt Folk, saasom han haver svoret dig; naar du holder HErrens din Guds Bud, og vandrer i hans Veie.
2 Mos. 19, 6. 5 Mos. 7, 6. c. 26, 19.
10. Og alle Folk paa Jorden skal see, at du er kaldet efter HErrens Navn; og de skal frygte for dig.
11. Og HErren skal lade blive tiloverš, dig til Gode, af dit Livs Frugt, og af dit Fæes Frugt, og af dit Lands Frugt, paa det Land, som HErren svoer dine Fædre at give dig.
12. HErren skal oplade for dig sit gode Liggendefæ, nemlig Himmelen, at give dit Land Regn i sin Tid, og at velsigne al din Haands Gjerning; og du skal laane til mange Folk, og du skal ikke tage til Laans. c. 11, 14. Jer. 5, 24.
5 Mos. 14, 29. c. 15. 6.
13. Og HErren skal sætte dig til Hovedet og ikke til Halen, og du skal alene ste være oven, og ikke være under; dersom du vil høre HErrens din Guds Bud, hvilke jeg byder dig i Dag, at holde og at gjøre,
14. Og du ikke viger fra alle disse Ord, som jeg byder eder i Dag, til høire eller venstre Side, at gaae efter andre Guder, at tjene dem. c. 5, 32. Jos. 1, 7.
5 Mos. 8, 19.
15. Og det skal skee, dersom du ikke hører HErrens din Guds Røst, at holde og at gjøre alle hans Bud og hans Skikke, som jeg byder dig i Dag, da skal alle disse Forbandelser komme over dig, og vederfares dig: c. 30, 17. 3 Mos. 26, 14.
Klagr. 1, 20. Dan. 9, 11. Mal. 2, 2.
16. Forbandet skal du være i Staden, og forbandet skal du være paa Marken.
v. 3 fqq.
17. Forbandet skal din Kurv være, og din Levning.
18. Forbandet skal din Livs Frugt være, og dit Lands Frugt, dine Øxnes Affødning, og dit smaa Qvægs megen Yngel.
19. Forbandet skal du være, naar du gaaer ind, og forbandet skal du være, naar du gaaer ud.
20. HErren skal sende iblandt dig Forbandelse, Forstyrring og Revselse i alt det, du udrækker din Haand til, som du vil gjøre, indtil du bliver ødelagt, og indtil du bliver snart fordærvet for dine Gjerningers Ondskabs Skyld, med hvilke du forlod mig. Dom. 2, 15.
21. HErren skal lade Pestilentse hænge ved dig, indtil han gjør Ende med dig, fra at være i Landet, hvor du drager hen, at eie det. 3 Mos. 26, 15. Ez. 14, 21.
22. Og HErren skal slaae dig med Svindsot, med hidsig Feber og med Hede, Brynde, og Sværd, og Tørke, og brændt Korn; og de skal forfølge dig, indtil du omkommer.
Am. 4, 9. Hagg. 2, 17.
23. Og din Himmel, som er over dit Hoved, skal være som Kobber, og Jorden, som er under dig, (som) Jern.
c. 11, 17. 3 Mos. 26, 19.
24. HErren skal gjøre dit Lands Regn til Pulver og Støv; af Himmelen skal det nedfalde over dig, indtil du bliver ødelagt.
25. HErren skal lade dig slaaes for dine Fienders Ansigt, ad een Vei skal du drage ud imod ham, og ad syv Veie skal du flye for hans Ansigt; og du skal være i Ustadighed blandt alle Riger paa Jorden.
3 Mos. 26, 17.
26. Og din (døde) Krop skal blive alle Fugle under Himmelen og Dyr paa Jorden til Spise, og der skal ingen være, som skrækker dem.
27. HErren skal slaae dig med Ægyptiske Bylder, og med Arts-Bylder, og med Skurv, og med Klaae; af hvilke du skal ikke kunne læges. 2 Mos. 9, 9.
28. HErren skal slaae dig med Galenskab, og med Blindhed, og med Hjertens Forstyrring.
29. Og du skal føle for dig om Middagen, ligesom den Blinde føler for sig i Mørket, og du skal ingen Lykke have paa dine Veie; og du skal alene ste lide Vold, og røves alle Dage, og ingen skal frelse dig. 2 Pet. 1, 9.
30. Du skal trolove dig en Hustru, og en anden Mand skal ligge hos hende; du skal bygge et Huus, men du skal ikke boe derudi; du skal plante en Viingaard, men du skal ikke gjøre den almindelig.
Es. 65, 22. 5 Mos. 20, 6.
31. Din Oxe skal slagtes for dine Øine, og du skal ikke æde deraf; dit Asen skal røves for dit Ansigt, og ikke komme tilbage til dig; dit smaa Qvæg skal gives dine Fiender, og du skal ingen have, som frelser dig.
32. Dine Sønner og dine Døttre skal gives til et andet Folk, og dine Øine skal

n hverken du, ei heller dine Fædre
g der skal du tjene andre Guder af
Steen. c. 4, 28.
| der skal du blive til en Forskræk-
et Ordsprog og til Spot iblandt
lene, hvor HErren skal føre dig
1 Kong. 9, 7. Jer. 24, 9.
ı skal udføre megen Sæd paa
men du skal samle lidet ind; thi
ıpen skal opæde det. Mich. 6, 15.
ag. 1, 6. c. 2, 17. Joel 1, 4.
u skal plante og dyrke Viingaarde,
drikke Vinen og ikke samle, thi
kal fortære det.
ı skal have Olie-Træer inden alle
demærker, men ikke salve dig med
dit Olie-Træ skal oprykkes.
Joel 1, 10.
ı skal avle Sønner og Døttre, men
ke være for dig, thi de skal gaae i
t.
e dine Træer og dit Lands Frugt
shoppen eie.
n Fremmede, som er midt iblandt
opstige meget høit over dig; men
edstige meget dybt.

lagt, og det skal ikke lade tilovers for dig
Korn, ny Viin eller Olie, dine Øxnes Af-
fødning eller dit smaa Qvægs megen Yngel,
indtil det fordærver dig.
52. Og det skal ængste dig inden alle
dine Porte, indtil dine Høie og befæstede
Mure nedfalde, som du forlader dig paa
i alt dit Land, ja det skal ængste dig in-
den alle dine Porte i dit ganske Land, som
HErren din Gud haver givet dig.
53. Og du skal æde dit Livs Frugt, Kjø-
det af dine Sønner og dine Døttre, som
HErren din Gud haver givet dig, i Belei-
ring og i Trang, hvormed dine Fiender
skal trænge dig. 3 Mos. 26, 29.
2 Kong. 6, 28. 29. Begr. 2, 20. c. 4, 10.
54. Den Mand, som var øm hos dig og
saare kræsen, han skal misunde sin Bro-
der og Hustru i sin Arm, eller sine Søn-
ner, som blive tilovers, det, som han skal
lade tilovers: Matth. 20, 15.
55. At give een af dem af hans Søn-
ners Kjød, som den kunde æde, fordi ham
er intet bleven tilovers i den Beleiring og
Trang, hvormed dine Fiender skal trænge
dig inden dine Porte.

gjøre alle denne Lovs Ord, som ere skrevne i denne Bog, at frygte dette herlige og forfærdelige Navn, nemlig HErren din Gud:

59. Da skal HErren underligen slikke Plager paa dig, og Plager paa din Sæd, store og ret forlige Plager, og onde og ret forlige Sygdomme.

60. Og han skal vende alle de ægyptiske Syger til dig, som du gruer for, og de skal hænge ved dig. 2 Mos. 9, 9.
5 Mos. 7, 15.

61. Ja al Sygdom og al Plage, som ikke er skrevet i denne Lovs Bog, den skal HErren lade komme over dig, indtil du ødelægges.

62. Og I skal blive tilovers med faa Folk, i det Sted at I vare som Stjernerne paa Himmelen i Mangfoldighed, fordi at du ikke hørte paa HErrens din Guds Røst.
c. 4, 27. c. 10, 22.

63. Og det skal skee, at ligesom HErren glædede sig (tilforn) over eder, at gjøre vel imod eder, og at formere eder, saaledes skal HErren glæde sig over eder, at forbærve eder, og ødelægge eder; og I skal udryddes af Landet, hvor du kommer hen, til at eie det. Ordsp. 1, 26.

64. Og HErren skal bortsprede dig iblandt alle Folk fra (den ene) Jordens Ende til (den anden) Jordens Ende; og der skal du tjene andre Guder, som hverken du eller dine Fædre kjende, Træe og Steen.
3 Mos. 26, 33.

65. Og du skal ingen Rolighed have iblandt de samme Folk, og din Fodsaale skal ingen Hvile have, og HErren skal give dig der et bævende Hjerte, og at Oinene skal fortæres, og Sjelen bedrøves.
3 Mos. 26, 16.

66. Og dit Liv skal være dig hængende for dig, og du skal ræddes Nat og Dag, og ikke være sikker paa dit Liv.
3 Mos. 26, 36.

67. Om Morgenen skal du sige: gid det var Aften, og om Aftenen skal du sige: gid det var Morgen, for dit Hjertes Rædsel, som du skal rædes med, og for dine Oines Syn, som du skal see.

68. Og HErren skal føre dig ind i Ægypten igjen med Skibe ad den Vei, hvorom jeg sagde dig: du skal ikke ydermere blive ved at see den; og der skal I sælge eder selv til dine Fiender til Tjenere og til Tjenestepiger, og der skal ingen være, som vil kjøbe. c. 17, 16.

29. Capitel.

Mose opregner Guds store Velgjerninger imod sit Folk, 1-8. Og formaner dem meget alvorligen til at holde Guds Pagt, 9-15. Han advarer dem for Afguderie, og for at foragte Guds Truesler, og forkynder dem, som foragte dem, Guds svare Domme, 16-28. Guds aabenbarede Ords Nytte og Hensigt, 29.

1. Disse ere den Pagts Ord, som HErren befoel Mose at gjøre med Israels Børn i Moabs Land, foruden den Pagt, som han gjorde med dem i Horeb. c. 5, 2. 3.

2. Og Mose kaldte ad al Israel, og sagde til dem: I, I have seet alt det, som HErren gjorde for eders Oine i Ægypti Land, ved Pharao og alle hans Tjenere, og ved hans ganske Land, 2 Mos. 19, 4.
5 Mos. 4, 34.

3. De store Forsøgelser, som dine Oine have seet, de Tegn, de store og underlige Ting. c. 7, 19.

4. Og HErren haver ikke givet eder Hjerte til at forstaae, eller Oine til at see med, eller Øren til at høre med indtil denne Dag. Es. 6, 10.

5. Og fyrretyve Aar haver jeg ladet eder vandre i Ørken; eders Klæder bleve ikke gamle paa eder, og dine Skoe bleve ikke gamle paa din Fod. c. 8, 2. 4. v. 6.

6. I have ikke ædet Brød, og ei drukket Viin eller stærk Drik, at I skal vide, at jeg er HErren eders Gud.

7. Og (der) I kom til dette Sted, da uddrog Sihon, Kongen af Hesbon, og Og, Kongen af Basan, imod os til Krig, og vi sloge dem. 4 Mos. 21, 21 rc.
5 Mos. 2, 30. c. 3, 1. 4 Mos. 21, 33 sqq.

8. Og vi indtoge deres Land; og vi gave Rubeniten og Gaditen og den halve Manasse Stamme det til Arv.
4 Mos. 32, 33. 5 Mos. 3, 12. Jos. 13, 8.

9. Saa holder denne Pagts Ord, og gjører efter dem, at I kan gjøre viseligen alt det, som I skal gjøre. c. 5, 32. c. 8, 6.

10. I staae i Dag Allesammen for HErrens eders Guds Ansigt: eders Overster for eders Stammer, eders Ældste og eders Fogeder, hver Mand i Israel,

11. Eders smaa Børn, eders Hustruer, og den Fremmede, som er midt i dine Leire, baade din Vedhugger og din Vanddrager,
Jos. 9, 27.

12. At du skal træde over i HErrens din Guds Pagt og i hans Eed, som HErren din Gud gjør med dig i Dag,

13. At han maa opreise dig i Dag, sig til et Folk, og han maa være dig til en Gud, saasom han haver tilsagt dig, og

saasom han haver svoret dine Fædre, Abraham, Isaak og Jakob. c. 28, 9.
1 Mos. 17, 7.

14. Og ikke med eder alene ste gjør jeg denne Pagt og denne Eed, c. 5, 3.

15. Men med den, som her er, og staaer i Dag med os for HErrens vor Guds Ansigt, og med den, som her i Dag ikke er med os.

16. Thi I vide, at vi boede i Egypti Land, og vi droge midt igjennem Hedningerne, som I droge igjennem.

17. Og I saae deres Vederstyggeligheder og deres styggе Afguder, Træe og Steen, Sølv og Guld, som vare hos dem,

18. At der ikke skal være iblandt eder Mand eller Qvinde, eller Slægt, eller Stamme, som vender sit Hjerte i Dag fra HErren vor Gud, til at gaae bort, og tjene disse Hedningers Guder, at der ikke skal blive en Rod iblandt eder, som bær Galde og Malurt, 2 Mos. 23, 24.
5 Mos. 7, 16. Ap. G. 8, 23. Ebr. 12, 15. Dom. 2, 3.

19. Og det skal skee, naar han hører denne Forbandelses Ord, og han velsigner sig i sit Hjerte, og siger: det skal gaae mig vel, endskjøndt jeg vandrer i mit Hjertes Stivhed, for at jeg kan lægge en Fuld til en Tørstig: v. 21 rc. Jer. 44, 17.
Jer. 5, 17 rc.

20. Da vil HErren ikke forlade ham det; thi HErrens Vrede og hans Nidkjærhed skal da ryge over den samme Mand, saa at den Forbandelse, som er skreven i denne Bog, skal ligge paa ham; og HErren skal udslette hans Navn fra at være under Himmelen. c. 28, 15 sqq.

21. Og HErren skal frasklle ham til det Onde fra alle Israels Børns Stammer: efter alle denne Pagts Forbandelser, som er skreven i denne Lov-Bog.

22. Da skal den følgende Slægt sige, ja deres Børn, som skal opstaae efter eder, og den Fremmede, som skal komme fra et langt fraliggende Land, naar de see dette Lands Plager og de Sygdomme derudi, med hvilke HErren gjør dem syge derudi,

23. At alt dets Land er brændt, Svovl og Salt, at det ikke kan tilsaaes, ei heller give Grøde, og ingen Urt kan opvoxe derudi, ligesom Sodoma og Gomorra, Adma og Zeboim ere omkastede, hvilke HErren omkastede i sin Vrede og i sin Hastighed, 1 Mos. 19, 24 rc. Hos. 11, 8.

24. (Ja) da skal alle Folk sige: hvorfor haver HErren saaledes gjort imod dette Land? hvad er dette for en stor snysende Vrede? 1 Kong. 9, 8. Jer. 22, 8.
2 Mos. 11, 8.

25. Da skal man sige: fordi at de have forladt HErrens deres Fædres Guds Pagt, som han gjorde med dem, der han udførte dem af Egypti Land.

26. Og de gik bort, og tjente andre Guder, og tilbade for dem, de Guder, som de ikke kjendte, og (af hvilke) ingen havde meddeelt dem (noget).

27. Derfor er HErrens Vrede optændt imod dette Land, at han haver ført al den Forbandelse over det, som skreven er i denne Bog.

28. Og HErren haver oprykt dem af deres Land i Vrede og i Hastighed og stor Fortørnelse, og bortkastet dem til et andet Land, som det sees paa denne Dag.
c. 4, 38. c. 10, 15.

29. De skjulte Ting ere for HErren vor Gud; men de aabenbarede ere for os og for vore Børn evindeligen, at vi skal gjøre alle denne Lovs Ord. Ps. 25, 14.
Ps. 147, 19. 20.

30. Capitel.

Mose taler om den Naade og Velsignelse, som skulde vederfares Israels Børn, naar de endogsaa i deres Landflygtighed omvendte sig, 1-10. Roser Guds Ords naadige Aabenbarelse i Evangelio, 11-14. Han forestiller dem Liv og Død, at de skulle udvælge det bedste, 15-20.

1. Og det skal skee, naar alle disse Ting skal komme over dig, Velsignelsen og Forbandelsen, som jeg haver lagt for dit Ansigt, og du tager (det) igjen til Hjerte iblandt alle Hedningerne, derhen hvor HErren din Gud haver fordrevet dig;
c. 28, 2-15 rc.

2. Og du omvender dig til HErren din Gud, og du hører hans Røst efter alt det, som jeg byder dig i Dag, du og dine Børn, i dit ganske Hjerte og i din ganske Sjel: c. 4, 30. 3 Mos. 26, 40. Neh. 1, 9.

3. Da skal HErren din Gud omvende dit Fængsel, og forbarme sig over dig, og omvende og forsamle dig fra alle de Folk, hvorhen HErren din Gud havde bortspredt dig. Jer. 29, 14. c. 30, 18. c. 31, 23.
Ps. 106, 45. Jer. 32, 37.

4. Om nogen af dig blev fordrevet til Himmelens Ende, skal HErren din Gud samle dig derfra, og tage dig derfra.
Neh. 1, 9.

5. Og HErren din Gud skal føre dig i det Land, som dine Fædre eiede, og du

skal eie det; og han skal gjøre vel imod dig, og formere dig mere end dine Fædre.

6. Og HErren din Gud skal omskjære dit Hjerte og din Sæds Hjerte; og du skal elske HErren din Gud i dit ganske Hjerte og i din ganske Sjel, at du maa leve. c. 10, 16. Jer. 4, 4.
c. 32, 39. Ez. 11, 19. c. 36, 26. Rom. 2, 29.
Phil. 3, 3. Col. 2, 11.

7. Og HErren din Gud skal lægge alle disse Forbandelser paa dine Fiender og paa dem, som dig hade, som dig have forfulgt.

8. Men du, du skal omvendes, og høre HErrens Røst; og du skal gjøre alle hans Bud, som jeg byder dig i Dag. c. 4, 30.

9. Og HErren din Gud skal give dig tilovers, i alle dine Hænders Gjerninger, af dit Livs Frugt, og af dit Fæes Frugt, og af dit Lands Frugt, (dig) til Gode; thi HErren skal vende tilbage, til at glæde sig over dig til Gode, ligesom han glædede sig over dine Fædre; c. 28, 11. Jer. 32, 41.

10. Naar du hører paa HErrens din Guds Røst, at holde hans Bud og hans Skikke, det som er skrevet i denne Lovbog, naar du omvender dig til HErren din Gud i dit ganske Hjerte og i din ganske Sjel.

11. Thi dette Bud, som jeg byder dig i Dag, det er ikke underligt for dig, det er ei heller langt borte. Es. 45, 19. c. 48, 16.

12. Det er ikke i Himmelen, at du maatte sige: hvo vil fare op i Himmelen, og hente os det, og lade os høre det, at vi maae gjøre det? Rom. 10, 6.

13. Det er ei heller paa hiin Side Havet, at du maatte sige: hvo vil fare over paa hiin Side Havet, og hente os det, og lade os høre det, at vi maae gjøre det?

14. Thi det Ord er saare nær hos dig, i din Mund og i dit Hjerte, at du skal gjøre det.

15. See, jeg haver lagt dig for i Dag Livet og det Gode, og Døden og det Onde.
c. 11, 26. c. 28, 2. 15. Jer. 21, 8.

16. Thi jeg byder dig i Dag, at elske HErren din Gud, at vandre i hans Veie, og at holde hans Bud og hans Skikke og hans Rette, at du maa leve og formeres, og HErren din Gud maa velsigne dig i det Land, hvor du kommer hen, at eie det.

17. Men dersom dit Hjerte afvender sig, og du hører ikke, men lader dig drive (dertil), at du tilbeder for andre Guder, og tjener dem: c. 8, 19. c. 28, 15 ꝛc.

18. Da forkynder jeg eder i Dag, at I skal aldeles omkomme; I skal ikke forlænge eders Dage i Landet, hvorhen du drager over Jordanen for at komme derhen, til at eie det. c. 4, 26. c. 8, 19. c. 11, 17.
Job. 23, 10.

19. Jeg tager i Dag Himmelen og Jorden til Vidne mod eder, at jeg haver forelagt dig Livet og Døden, Velsignelsen og Forbandelsen, at du maa udvælge Livet, paa det du maa leve, du og din Sæd,
c. 4, 26. c. 32, 1. c. 11, 26.

20. At du maa elske HErren din Gud, og høre paa hans Røst, og hænge ved ham; thi han er dit Liv og dine Dages Længde, at du maa blive i Landet, som HErren svoer dine Fædre, Abraham, Isaak og Jakob, at give dem. c. 4, 40. c. 5, 33.
1 Mos. 50, 24.

31. Capitel.

Mose siger Folket, at han skal nu døe, og ei indføre dem i Landet, men Josva, 1-6. Hvem han styrker dertil, 7. 8. Skriver og overgiver Lovbogen til Præsterne, ꝛc. hvilken skulde læses hvert syvende Aar for al Israel, 9-13. HErren indsætter Josva i sit Embede, og forkynder for ham og Mose Folkets Afvigelse og sine Domme, 14-18. Befaler Mose, at skrive og lære Folket en Sang til deres Advarsel, og styrker Josva, 19-23. Mose byder Leviterne, at forvare Lov-Bogen, som skulde være et Vidne imod dem; og at samle Folket, til at høre paa den Sang, han havde skrevet, 24-30.

1. Og Mose gik, og talede disse Ord til al Israel.

2. Og han sagde til dem: jeg er i Dag hundrede og tyve Aar gammel, jeg kan ikke ydermere gaae ud og gaae ind; og HErren sagde til mig: du skal ikke gaae over denne Jordan. c. 34, 7.
4 Mos. 27, 17. 5 Mos. 1, 37 ꝛc.

3. HErren din Gud han gaaer over for dit Ansigt, han skal ødelægge disse Folk for dit Ansigt, at du skal eie dem; Josva han skal gaae over for dit Ansigt, saasom HErren haver sagt. c. 3, 28. 4 Mos. 27, 18.

4. Og HErren skal gjøre ved dem, som han gjorde imod Sihon og imod Og, de Amoriters Konger, og imod deres Land, hvilket han ødelagde.
4 Mos. 21, 24. 25. 33. 35.

5. Og naar HErren giver dem for eders Ansigt, da skal I gjøre ved dem efter alt det Bud, som jeg haver budet eder.
c. 7, 2 sqq.

6. Værer frimodige og værer sterke, frygter ikke, og forfærdes ikke for deres Ansigt; thi HErren din Gud han er den, som van-

4 Mos. 4, 15.   c. 7, 9.
: Mose bød dem, og sagde: naar
ere til Ende, paa Eftergivelsens
temte Tid, paa Løvsalernes Høi-
c. 15, 1.
iar al Israel kommer, at sees for
din Guds Ansigt paa det Sted,
skal udvælge: da skal du udraabe
for al Israel for deres Øren.
id samle Folket, Mændene og
ne og smaa Børn, og din Frem-
m er inden dine Porte, at de
re, og at de maae lære, og frygte
eders Gud, og tage vare paa at
: Ordene i denne Lov,
at deres Børn, som ikke vide
høre, og lære at frygte HErren
d alle de Dage, som I leve i det
orhen I drage over Jordanen, til
:
HErren sagde til Mose: see,
ye ere komne nær, at du skal døe,
va, og fremstiller eder ved For-
ns Paulun, saa vil jeg give ham
; og Mose gik og Josva, og de
de sig ved Forsamlingens Pau-
Es. 38, 1.   1 Pet. 1, 14.

med Melk og Honning, og det skal æde og
mættes, og fede sig; og vende sit Ansigt
til andre Guder, og de skal tjene dem, og
opirre mig, og de skal gjøre min Pagt til
intet.   1 Mos. 50, 24.
2 Mos. 33, 1.   5 Mos. 32, 15.
21. Og det skal skee, naar mangfoldige
onde Ting og Angester ramme det, da skal
denne Sang svare imod det, (og være) til
et Vidne thi den skal ikke glemmes af dets
Sæds Mund; thi jeg veed dets Tanke,
som det denne Dag omgaaes med, forend
jeg fører det ind i Landet, som jeg haver
svoret (det).   Ps. 139, 2.
22. Saa skrev Mose denne Sang paa
den samme Dag, og han lærte Israels
Børn den.
23. Og han bød Josva, Nuns Søn, og
sagde: vær frimodig, og vær stærk, thi du,
du skal føre Israels Børn ind i det Land,
som jeg haver svoret dem; og jeg, jeg vil
være med dig.   v. 7.   Jos. 1, 6.
24. Og det skede, der Mose havde fuld-
endt at skrive denne Lovs Ord i en Bog,
indtil han havde endt dem,
25. Da bød Mose Leviterne, som bare
HErrens Pagtes Ark, og sagde: v. 9.

vil tage Himmelen og Jorden til Vidne imod dem. c. 4, 26. c. 30, 19. c. 32, 1.

29. Thi jeg veed, at efter min Død skal I vist fordærve det, og vige fra den Vei, som jeg haver budet eder; saa skal det Onde møde eder i de sidste Dage, naar I giøre det Onde for HErrens Øine, at opirre ham med eders Hænders Gjerning. 1 Mos. 42, 38.

30. Saa talede Mose denne Sangs Ord for al Israels Forsamlings Øren, indtil han havde endt dem.

32. Capitel.

Mose Sang, i hvilken Gud og hans Velgjerninger mod Israel herligen berømmes, og deres skammelige Utaknemmelighed dem bebreides, 1-18 rc. Guds Vrede og Domme foreholdes dem rc., 19-35. HErren lover igjen at straffe sine og deres afgudiske Fiender, at tage dem til Naade, og tillige at omvende Hedningerne rc., 36-43. Mose formaner atter Folket til at agte paa Guds Ord til deres egen Gavn, 44-47. Faaer samme Dag Befaling, at gaae op paa Abarims Bjerg og besee Landet, og der at døe, 48-52.

1. Hører til, I Himle, og jeg vil tale; og Jorden skal høre min Munds Taler.
c. 31, 28. Es. 1, 2. Mich. 1, 2. Jer. 6, 19.

2. Min Lærdom skal dryppe som Regnen, min Tale skal flyde som Duggen, som Støv-Regnen paa Græs, og som (Regn-)Draaber paa Urter.

3. Thi jeg vil prædike om HErrens Navn: giver vor Gud stor (Ære).
Ps. 34, 4. Aab. 14, 7.

4. (Han er) Klippen, hans Gjerning er fuldkommen, thi alle hans Veie ere ret; Gud er Trofasthed og uden Uretfærdighed, han er retfærdig og oprigtig. c. 7, 9.
1 Cor. 10, 13. Ps. 25, 8. Ps. 92, 16.

5. Det haver fordærvet sig for ham, (de vare) ikke hans Børn, (hvilket var) deres Lyde; det er en forvendt og forvirret Slægt. Es. 1, 2-4.

6. Skulle I vederlægge HErren dette, du daarlige og uvise Folk? er han ikke din Fader, som haver kjøbt dig? han, han gjorde dig, og beredte dig. Mal. 1, 6.

7. Kom ihu de gamle Dage, betragter Aarene fra Slægt til Slægt; spørg din Fader, og han skal kundgjøre dig det, og dine Ældste, og de skal sige dig det.

8. Der den Høieste uddeelte Arv iblandt Folkene, der han adskilte Menneskenes Børn, da satte han Folkenes Landemærke efter Israels Børns Tal.

9. Thi HErrens Deel er hans Folk, Jakob er hans Arvs Snor.

10. Han fandt ham i Ørkens Land, og paa et tomt, øde Sted, der det hylede; han førte ham omkring, han underviste ham, han bevarede ham som sin Øiesteen.
2 Mos. 20, 1 rc. Ps. 17, 8.

11. Som en Ørn opvækker sin Rede, svæver over sine Unger, saa udbredte han sine Vinger, tog ham, bar ham paa sin Vinge. 2 Mos. 19, 4. 5 Mos. 1, 31.
Es. 63, 9.

12. HErren alene ledte ham, og der var ingen fremmed Gud med ham.

13. Han lod ham fare op paa Jordens Høie, og han aad Markens Grøder; og han lod ham suge Honning af en Klippe og Olie af den haarde Steen-Klippe.
4 Mos. 20, 8.

14. Smør af Køer, og Melk af Faar, med det Fede af Lam, og Vædre fødte i Basan, og Bukke, med den allerbedste Hvede; og du maatte drikke Viin, som er Viindrue-Blod.

15. Men der den Rette blev feed, da slog han bag op, du blev feed, blev tyk, blev fyldig; og han forlod Gud, som havde gjort ham, og ringeagtede sin Saligheds Klippe. c. 33, 5. 26.

16. De have gjort ham nidkjær ved Fremmede; med Vederstyggeligheder have de opirret ham.

17. De offrede til Djævlene, som ikke ere Gud, til Guder, som de ikke kjendte; til de nye, som vare komne nær fra, som eders Fædre ikke forfærdedes for.
Aab. 9, 11. Ps. 106, 37. 1 Cor. 10, 20.

18. Den Klippe, som avlede dig, glemte du; og du har forglemt Gud, som fødte dig.

19. Og HErren saae det, og blev vred for sine Sønners og Døttres Fortørnelses Skyld. 1 Kong. 21, 22 rc.

20. Og han sagde: jeg vil skjule mit Ansigt for dem, jeg vil see, hvilken deres Ende skal være; thi de, de ere en saare forvendt Slægt, Børn, som ikke er Troskab udi. c. 31, 18. Es. 1, 2. 4.

21. De, de have gjort mig nidkjær med det, som ikke er Gud, de opirrede mig ved deres Forfængeligheder; og jeg, jeg vil gjøre dem nidkjære ved det, som ikke er et Folk, ved et daarligt Folk vil jeg opirre dem. Jer. 2, 11. c. 5, 7. Rom. 10, 19.

22. Thi en Ild er optændt i min Vrede, og den skal brænde til det nederste Helvede; og den skal fortære Landet og dets Grøde, og sætte Ild paa Bjergenes Grundvolde. Jer. 15, 14. c. 17, 4.

rsom jeg ikke befrygtede Fiendens
lse, at deres Fiender ikke skulde
fremmede (derover), at de skulde
: vor Magt er høi, og HErren
e gjort det altsammen. v. 19.
Mos. 14, 13-16. Ezech. 20, 14 rc.
i de, de ere Folk, som forderves
egne) Raad; og der er ikke For-
em.
d de vare vise, saa skulde de faae
paa dette; de skulde betragte
lde. Jer. 9, 12. Luc. 19, 42.
vorledes skulde een have forfulgt
og to slaget ti tusinde paa Flugt,
ke deres Klippe havde solgt dem,
en havde overantvordet dem?
3 Mos. 26, 8. 36 rc.
i deres Klippe er ikke som vor
og vore Fiender ere Dommere.
i deres Viintræe er af Sodomæ
og af Gomorræ Agre; deres
e af Galde-Druer, de have beske
Ezech. 16, 49. 5 Mos. 29, 18.
res Viin er Drage-Forgift og
le-Galde.
det ikke gjemt hos mig? (ja)
mine Liggendefæ?

og min Haand griber til Ret, da vil jeg
lade Hevnen komme igjen paa mine Fien-
der, og jeg vil betale dem, som mig hade.
42. Jeg vil gjøre mine Pile drukne af
Blod, og mit Sværd skal æde Kjød; af
den Ihjelslagnes og Fangnes Blod, fra
Hovedet af (skal der komme) megen Hevn
over Fienden.
43. Fryder eder, I Hedninger, hans
Folk! thi han skal hevne sine Tjeneres
Blod, og lade Hevnen komme tilbage paa
sine Fiender, og forsone sit Land, sit Folk.
Rom. 15, 10. Ps. 9, 13. Aab. 19, 2.
44. Og Mose kom, og talede alle Ordene
af denne Sang for Folkets Øren, han og
Hosea, Nuns Søn.
45. Og Mose fuldendte at tale alle disse
Ord til al Israel.
46. Og han sagde til dem: lægger alle
de Ord paa eders Hjerte, som jeg vidner
for eder i Dag, hvilke I skal byde eders
Børn, for at tage vare paa at gjøre alle
denne Lovs Ord. 1 Mos. 18, 19.
47. Thi det er ikke et forgjæves Ord for
eder; thi det er eders Liv; og ved dette
Ord skal I forlænge eders Dage i det Land,
hvorhen I drage over Jordanen, til at eie

51. Fordi at I forgrebe eder imod mig midt iblandt Israels Børn ved Kive-Vandet i Kades, i den Ørk Zin; fordi I ikke helligede mig midt iblandt Israels Børn.
4 Mos. 20, 13.

52. Thi du skal besee Landet tvært over fra; men du skal ikke komme derhen, ind i det Land, som jeg giver Israels Børn. c.34,4.

33. Capitel.

Mose velsigner Israel, og taler først i Almindelighed om Guds store Naade imod Israel, 1-5. Derpaa forkynder han hver Stamme især hvad den skal vederfares, 6-25. Til Slutning taler han atter i Almindelighed om dette Folks Lyksalighed i HErren deres Gud, 26-29.

1. Og denne er den Velsignelse, med hvilken Mose den Guds Mand velsignede Israels Børn, forend han døde.
1 Mos. 49, 1.

2. Og han sagde: HErren er kommen af Sinai, og er opgangen af Seir for dem, han aabenbarede sig herlig af Parans Bjerg, og kom med ti tusinde Hellige: ved hans høire Haand var en brændende Lov til dem. 2 Mos. 19 og 20. 4 Mos. 20 og 21.
5 Mos. 1, 1. c. 18. c. 32. c. 33. Hab. 3, 3. Jud. v. 14.

3. Visseligen du er den, som elsker Folkene; alle deres Hellige ere i din Haand; og de skal sætte sig hos din Fod, (hver) skal optage af dine Ord. Ordsp. 8, 31.
Luc. 10, 39.

4. Mose bød os en Lov, (som er) en Eiendom for Jakobs Forsamling.
Ps. 103, 7. Ps. 147, 19.

5. Og han var en Konge for den Rette, da Folkets Øverste forsamlede sig tilligemed Israels Stammer. c. 32, 15.

6. Ruben skal leve og ikke døe; og hans Mænd skal være en liden Hob.
1 Mos. 34, 30.

7. Og dette hørte til Juda, nemlig han sagde: hør, HErre, Judæ Røst, og du skal lade ham komme til sit Folk; lad hans Hænder være nok for ham, og du skal være en Hjælp fra hans Fiender.
Jos. 19, 1 sqq. Dom. 1, 3.

8. Og han sagde til Levi: dine Thummim og dine Urim høre din fromme Mand til, hvilken du fristede i Massa, med hvilken du kivede ved Meriba Vand. 2 Mos. 28, 30 rc.
2 Mos. 17, 2 sqq. 4 Mos. 20, 13.

9. Den, som siger til sin Fader og til sin Moder: jeg saae ham ikke, og kjendte ikke sine Brødre, og vidste ikke af sine Sønner, thi de have holdet din Tale, og skal bevare din Pagt: 3 Mos. 21, 11. 2 Mos. 32, 29.

10. De skal lære Jakob dine Rette, og Israel din Lov: de skal sætte Røgelse for din Næse, og heelt (Offer) for dit Alter;
5 Mos. 17, 9 sqq. Mal. 2, 6. 7. 3 Mos. 6, 15. 16.

11. HErre! velsign hans Kraft, og lad hans Hænders Gjerning behage dig; saargjør deres Lender, som opreise sig imod ham, og deres, som ham hade, at de ikke opreise sig.

12. Han sagde til BenJamin: HErrens Elskelige skal boe tryggeligen hos ham; han skal skjule over ham den ganske Dag, og han boede imellem hans Skuldre.
1 Mos. 42, 36 sqq. Jos. 18, 28. Es. 8, 8 rc.

13. Og han sagde til Joseph: hans Land være velsignet af HErren, af den kostelige (Frugt) af Himmelen, af Duggen og af Dybet, som ligger neden under,
1 Mos. 49, 25.

14. Og af Solens Grødes kostelige (Frugt), og af Maanens Fremførelses kostelige Frugt,

15. Og af de ældgamle Bjerges ypperlige (Frugt), og af de evige Høies kostelige (Frugt),

16. Og af Jordens kostelige (Frugt), og af dens Fylde og af hans Naade, som boede i Busken; den skal komme over Josephs Hoved, og paa hans Isse, som er adskilt iblandt sine Brødre. 2 Mos. 3, 2 rc.
1 Mos. 49, 26.

17. Han haver en Herlighed som hans førstefødte Oxe, og hans Horn ere som en Eenhjørnings Horn, med dem skal han stange Folkene tillige (indtil) Jordens Ender; og disse ere de ti tusinde af Ephraim, og disse de tusinde af Manasse. 1 Kron. 5, 1 rc. 4 Mos. 23, 22.
1 Mos. 48, 19.

18. Og han sagde til Sebulon: glæd dig, Sebulon, i din Udfart; og (du), Isaschar, i dine Pauluner! 1 Mos. 49, 13. 14.
Dom. 5, 14.

19. De skal kalde Folkene paa Bjerget, der skal de offre Retfærdigheds Offere; thi de skal die Havets Overflødighed, og de Liggendefæ, (som ere) skjulte i Sanden.
Ps. 51, 21.

20. Og han sagde til Gad: velsignet være den, som udbreder Gad! han boer som en grum Løve, og han skal røve Armen, ja og Issen.

21. Og han udsaae sig det første (af Landet), at han var der beskjermet i den Deel, (ham var givet) af Lovgiveren; dog kom han med Folkenes Øverster, han [illegible]

Errens Retfærdighed og hans Rette imod
rael. 4 Mos. 32, 1 sqq.
22. Og han sagde til Dan: Dan (skal
ære som) en ung Løve-Unge, som ud-
ringer af Basan. 1 Mos. 49, 17.
Dom. 13, 2 sqq.
23. Og til Naphthali sagde han: Naph-
ali være mæt af Naade, og fuld af
Errens Velsignelse, eie mod Vesten og
nden. v. 16.
24. Og han sagde til Aser: Aser skal
ære velsignet fremfor Sønnerne; han skal
ære sine Brødre behagelig, og den, som
ypper sin Fod i Olie. 1 Mos. 49, 20.
Job 29, 6.
25. (Under) dine Skoe skal være Jern og
obber; og som dine Dage ere, skal din
tyrke være.
26. Der er ingen som Gud, (o du) Ret-
! den som farer paa Himmelen til din
jælp, og med sin Høihed paa de øverste
kyer. v. 5. Es. 57, 15. Ps. 115, 16.
27. Den evige Gud er Boligen, og neden
l ere de evige Arme; og han har uddre-
t Fienden for dit Ansigt, og sagt: øde-
g! c. 31, 3. 2 Mos. 34, 11.
28. Og Israel skal boe tryggeligen alene,
akobs Øie er til et Land med Korn og ny
iin; dertil skal hans Himle dryppe med
ug. 5 Mos. 23, 9. Jer. 23, 6. c. 33, 16.
29. Salig er du, Israel, hvo er som du?
Folk! som er frelst i HErren, (som er)
n Hjælps Skiold, og som er din Høiheds
værd; og dine Fiender skal smigre for
g, og du, du skal træde paa deres Høie.
Ps. 66, 3. Ps. 18, 45. Ps. 81, 16.

34. Capitel.

e gaaer op paa det Bierg Nebo, og beseer Ca-
naans Land, 1-4. Han døer der, begraves, og be-
grædes af Israel, 5-8. Josva styrkes og Mose be-
rømmes, 9-12.

1. Og Mose gik op af Moabs slette
Marker paa Nebo Bjerg, paa Pisgæ Top,
m er lige imod Jericho; og HErren lod
m see alt Gileads Land imellem Dan,
Mos. 21, 20. 5 Mos. 3, 27.
2. Og al Naphthali og Ephraims og
Manasse Land, og alt Judæ Land indtil
det yderste Hav,
3. Og Sønden, og den slette (Egn), den
Dal hos Jericho, (som er) Palme-Staden
indtil Zoar. Dom. 1, 16.
2 Kron. 28, 15.
4. Og HErren sagde til ham: dette er
det Land, som jeg haver svoret Abraham,
Isaak og Jakob, og sagt: din Sæd vil
jeg give det; jeg haver ladet dig see det
med dine Øine, men du skal ikke gaae der-
hen over. 1 Mos. 12, 7. c. 13, 15,
c. 15, 18. 5 Mos. 32, 52.
5. Og Mose, HErrens Tjener, døde der
i Moabs Land efter HErrens Mund.
6. Og han begrov ham i Dalen i Mo-
abiternes Land, tvært over for Peors
Huus; og ingen haver vidst hans Grav
indtil denne Dag. Jud. v. 9
5 Mos. 3, 29.
7. Og Mose var hundrede og tyve Aar
gammel, der han døde; hans Øie var
ikke dumt, og hans Kraft var ikke veget fra
ham. c. 31, 2. Jos. 14, 11.
8. Og Israels Børn begræd Mose paa
Moabiternes slette Marker tredive Dage;
og Graadens Dage endtes, den Sorg over
Mose. 4 Mos. 20, 29.
9. Og Josva, Nuns Søn, blev fyldt
med Viisdoms Aand, thi Mose havde lagt
sine Hænder paa ham; og Israels Børn
hørte ham, og gjorde saasom HErren
havde befalet Mose. c. 27, 18.
5 Mos. 13, 21.
10. Men der opstod ikke en Prophet
ydermere i Israel som Mose, hvilken HEr-
ren kjendte Ansigt til Ansigt:
2 Mos. 33, 11. 4 Mos. 12, 8.
11. Til alle de Tegn og de underlige
Ting, som HErren sendte ham til at gjøre
i Ægypti Land, paa Pharao og paa alle
hans Tjenere og paa alt hans Land;
12. Og til al den stærke Haand og til
al den store Forskrækkelse, som Mose gjorde
for al Israels Øine.

Josvæ Bog.

1. Capitel.

n befaler Josva, at indføre Folket i Canaans
Land, hvis Grændser beskrives, 1-4. Styrker ham
med herlige Løfter, og befaler ham, flittigen at be-
tragte hans Ord, 5-9. Josva befaler Folket at lave
sig til at drage over Jordanen, 10. 11. og formaner
Rubens og Gads Stamme rc., at holde, hvad de
havde lovet, hvilket de svare ja til, og love ham al
Lydighed, 12-18.

1. Og det skede efter Mose, HErrens
Tjeners Død, da sagde HErren til Josva,

Nuns Søn, som havde tjent Mose, sigende: 5 Mos. 1, 38. 4 Mos. 11, 28.

2. Mose min Tjener er død; saa gjør dig nu rede, drag over denne Jordan, du og alt dette Folk, nemlig Israels Børn, til dette Land, som jeg giver dem.
5 Mos. 34, 5.

3. Alt det Sted, som eders Fodsaale skal træde paa, det haver jeg givet eder, saasom jeg sagde til Mose. 5 Mos. 11, 24.
Jos. 14, 9.

4. Fra Ørken og dette Libanon, og indtil den store Flod, den Flod Phrat, alt Hethiternes Land, og indtil det store Hav imod Solens Nedgang; det skal være eders Landemærke. 5 Mos. 11, 24 2c.

5. Ingen Mand skal bestaae for dit Ansigt alle dine Livs Dage; ligesom jeg var med Mose, vil jeg være med dig, jeg vil ikke overgive, og ei forlade dig.
5 Mos. 31, 8. Ebr. 13, 6.

6. Vær frimodig, og vær stærk; thi du skal dele Landet til Arv iblandt dette Folk, hvilket jeg svoer deres Fædre at give dem.
5 Mos. 31, 7 2c. 5 Mos. 1, 38. Jos. 19, 51.

7. Alene vær saare frimodig og stærk, og tag vare paa at gjøre efter al den Lov, som Mose min Tjener bød dig, viig ikke fra den til høire eller venstre Side; at du kan faae Forstand paa al den Vei, som du skal vandre paa. v. 9. 5 Mos. 5, 32.
c. 17, 11. Ordsp. 4, 27. 1 Kong. 2, 3 2c.

8. Denne Lovs Bog skal ikke vige fra din Mund, men du skal grunde derpaa Dag og Nat, paa det du kan tage vare paa at gjøre efter alt det, som skrevet er i den; thi da skal det gaae dig vel i dine Veie, og da skal du faae Forstand. Ps. 1, 2. 3.
Jos. 1, 7.

9. Har jeg ikke befalet dig: vær frimodig og stærk, forfærdes ikke, og ræddes ikke; thi HErren din Gud er med dig paa al (den Vei), som du skal vandre paa.
v. 7. 5 Mos. 1, 21.

10. Da bød Josva Folkets Fogeder, og sagde:

11. Gaaer midt igjennem Leiren, og byder Folket, og siger: bereder eder Tæring; thi I skal gaae over denne Jordan inden endnu tre Dage, for at komme til at eie Landet, som HErren eders Gud giver eder, at eie det. c. 3, 2.

12. Og til de Rubeniter, og til de Gaditer, og til Halvdelen af Manasse Stamme sagde Josva, sigende:

13. Kommer det Ord ihu, som Mose HErrens Tjener bød eder, og sagde: HErren eders Gud skaffer eder Rolighed, og giver eder dette Land;
4 Mos. 32, 20 2c.

14. Lader eders Hustruer og eders smaa Børn og eders Fæ blive i Landet, som Mose haver givet eder paa denne Side Jordanen; men I skal drage over bevæbnede for eders Brødres Ansigt, alle Vældige til Strid, og hjælpe dem,
Ps. 103, 20. Ruth 2, 1. Jos. 8, 3 2c.

15. Indtil at HErren skaffer eders Brødre Rolighed som eder, at ogsaa de kan eie Landet, som HErren eders Gud skal give dem; saa skal I vende tilbage til eders Eiendoms Land, og eie det, som Mose HErrens Tjener gav eder paa denne Side Jordan mod Solens Opgang.

16. Og de svarede Josva, og sagde: vi vil gjøre alt det, som du haver budet os, og vi vil gaae til alt, hvortil du vil sende os. 2 Mos. 19, 8. c. 24, 3. 7.

17. I alle Ting, ligesom vi hørte Mose, saaledes vil vi og høre dig; alene HErren din Gud vil være med dig, ligesom han var med Mose! v. 5.

18. Hver den, som er din Mund gjenstridig, og ikke hører dine Ord i alt det, du byder ham, han skal døe; vær ikkun frimodig og stærk. 5 Mos. 31, 7.

2. Capitel.

Josva udsender to Mænd til at bespeide Jericho, hvilke skjules af Rahab, 1-7. Hun fortæller dem, hvilken en Frygt der var over Cananiterne for Israel, og begjerer, at de skal lade hende og hendes Slægt leve, 8-13. De love hende det med visse Vilkaar, 14-22. Speiderne føre Josva Tidende tilbage, 23. 24.

1. Og Josva, Nuns Søn, havde sendt hemmelig to Mænd, Speidere, fra Sittim, og sagt: gaaer hen, beseer Landet og Jericho; og de gik hen, og kom ind i en Qvindes, en Skjøges, Huus, og hendes Navn var Rahab, og de laae der.
4 Mos. 25, 1. Jos. 7, 2. Ebr. 11, 31 2c.

2. Da blev der sagt til Kongen af Jericho, sigende: see, i Nat ere der komne Mænd hid af Israels Børn for at udforske Landet. 5 Mos. 1, 22.

3. Da sendte Kongen af Jericho (Bud) til Rahab, sigende: før de Mænd ud, som kom til dig, som kom til dit Huus, thi de ere komne til at udforske alt Landet.

4. Men Qvinden havde taget de to Mænd, og skjult dem; og hun sagde saaledes: Mændene kom til mig, men jeg vidste ikke, hvorfra de vare;
2 Sam. 17, 19.

8 Forfærdelse er falden paa os,
Landets Indbyggere ere mis-
r eders Ansigt; 2 Mos. 15, 16.
c. 23, 27. 5 Mos. 11, 25.
vi have hørt, at HErren tørrede
det røde Hav for eders Ansigt,
ud af Egypten; og hvad I
de to Amoriters Konger, som
hiin Side Jordanen, Sihon og
: I ødelagde. 2 Mos. 14, 21.
4 Mos. 21, 24. 35 rc.
vi have hørt det, og vort Hjerte
ffigt, og intet Mod bestaaer
i nogen for eders Ansigt; thi
ders Gud, han er en Gud i
: oven til, og paa Jorden neden
c. 5, 1. Es. 13, 7. 5 Mos. 4, 39.
nu, Kjære, sværger mig ved
efterdi jeg gjorde Miskundhed
at I og vil gjøre Miskundhed
Faders Huus, og give mig et
n, 1 Mos. 21, 23.
Sam. 24, 22. Jos. 6, 23. 25.
I vil lade min Fader og min
g mine Brødre og mine Søstre
lt det de have, og frie vore Sjele
1

vort Hoved, dersom der bliver lagt Haand
paa ham.
20. Men dersom du kundgjør denne vor
Handel, da vil vi være uskyldige for den
Eed, som du tog os til at sværge.
21. Og hun sagde: det skal saa være
efter eders Ord; og hun lod dem gaae,
og de gik; og hun bandt den Skarlagens
Snor i Vinduet.
22. Saa gik de hen, og kom paa Bjer-
get, og bleve der tre Dage, indtil de, som
forfulgte (dem), vendte tilbage; men de
Forfølgere havde ledt paa al Veien, og
ikke fundet (dem). c. 1, 11.
23. Saa vendte de to Mænd tilbage,
og gik ned af Bjerget, og foer over, og
kom til Josva, Nuns Søn, og fortalte
ham Alting, som havde rammet dem.
24. Og de sagde til Josva: HErren
haver visseligen givet alt Landet i vor
Haand; ja ogsaa alle Landets Indbyggere
ere mistrøstige for vort Ansigt. c. 2, 11

3. Capitel.

Josva og Folket kommer til Jordanen, og Befaling
gives, hvorledes de skulle gaae over Jordanen, og
Præsterne foran, 1-8. Josva træster Folket, og
underviser dem om, hvad de skal giøre, 9-13. De

saa skal I reise ud fra eders Sted, og gaae efter den.

4. Dog at der skal være Rum imellem eder og imellem den, ved tusinde Alen i Maalet; I skal ikke komme nær til den, paa det at I skal vide den Vei, paa hvilken I skulle gaae, thi I have ikke tilforn draget over paa den Vei.

5. Og Josva sagde til Folket: helliger eder; thi HErren skal gjøre underlige Ting i Morgen iblandt eder. c. 7, 13.

6. Og Josva sagde til Præsterne, sigende: bærer Pagtens Ark, og gaaer over for Folkets Ansigt; og de bare Pagtens Ark, og gik for Folkets Ansigt.

4 Mos. 4, 15. c. 7, 9.

7. Og HErren sagde til Josva: paa den Dag vil jeg begynde at gjøre dig stor for al Israels Øine, at de skal vide, at ligesom jeg var med Mose, (saa) vil jeg (og) være med dig. c. 4, 14. c. 1, 5. 17.

8. Men du skal byde Præsterne, som bære Pagtens Ark, sigende: naar I komme til det yderste af Jordanens Vand, da skal I staae i Jordanen.

9. Og Josva sagde til Israels Børn: kommer nær hid, og hører HErrens eders Guds Ord.

10. Og Josva sagde: derpaa skal I vide, at den levende Gud er midt iblandt eder, og skal visseligen fordrive for eders Ansigt de Cananiter, og Hethiter, og Hevither, og Pheresiter, og Girgasiter, og Amoriter, og Jebusiter: 5 Mos. 7, 1.

11. See, al Jordens HErres Pagtes Ark, den gaaer over for eders Ansigt igjennem Jordanen.

12. Saa tager eder nu tolv Mænd af Israels Stammer, een Mand af hver Stamme. c. 4, 2.

13. Og det skal skee, naar de Præsters Fodsaaler, som bære HErrens Ark, (som er) al Jordens HErre, hvile i Jordanens Vand, da skal Jordanens Vand afskjæres, (nemlig) det Vand, som kommer ned oven fra, og skal staae som en Dynge

v. 16. 2 Mos. 15, 8.

14. Og det skede, der Folket reiste fra deres Pauluner, for at gaae over Jordanen, da optoge Præsterne Pagtens Ark for Folkets Ansigt. Ap. G. 7, 45.

15. Og der de, som bare Arken, kom til Jordanen, og de Præsters Fødder, som bare Arken, bleve dyppede yderst i Vandet, (men Jordanen var fuld over alle sine Bredder al Høsten igjennem):

16. Da stod det Vand stille, som kom ned oven fra, det reiste sig til en Dynge saare langt borte ved den Stad Adam, som (ligger op) til Zarthans Side, men det, som løb ned til Havet ved den slette Mark, (nemlig) det salte Hav, det forløb aldeles; saa gik Folket over imod Jericho.

2 Mos. 14, 21. 1 Kong. 2, 8. 14. Ps. 114, 3. v. 17.

17. Og Præsterne, som bare HErrens Pagtes Ark, stode paa det Tørre, midt i Jordanen, faste; og al Israel gik over paa det Tørre, indtil det ganske Folk fuldendte at gaae over Jordanen.

4. Capitel.

Folket optager efter Guds Befaling tolv Stene af Jordanen, og opreiser dem til en Ihukommelse, 1-8. Josva opreiser tolv andre Stene midt i Jordanen: Præsterne staae stille i Jordanen, indtil Folket er kommet over, rc. 9-14. Præsterne faae Befaling om at stige op af Jordanen, Vandet kommer i sin Gang igjen, 15-19. Josva underviser ydermere Folket om de tolv Stene, som bleve oprejste i Gilgal, 20-24.

1. Og det skede, der alt Folket havde fuldendt at gaae over Jordanen, da sagde HErren til Josva, sigende:

2. Tager eder tolv Mænd af Folket, een af hver Stamme, c. 3, 12.

3. Og byder dem, og siger: optager eder her fra midt af Jordanen tolv Stene af det Sted, som Præsternes Fødder staae faste paa; og bærer dem over med eder, og lader dem blive paa det Sted, hvor I blive denne Nat over.

4. Da kaldte Josva ad de tolv Mænd, som han havde tilrede af Israels Børn, een Mand af hver Stamme.

5. Og Josva sagde til dem: gaaer over for HErrens eders Guds Ark til midt i Jordanen; og opløfter eder hver een Steen paa sin Axel efter Israels Børns Stammers Tal,

6. At det skal være et Tegn midt iblandt eder, naar eders Børn spørge herefter, og sige: hvad (betyde) disse Stene?

2 Mos. 13, 8. 14.

7. Og I skal sige til dem: at Jordanens Vand blev afskaaret for HErrens Pagtes Ark, der den gik igjennem Jordanen, da blev Jordanens Vand afskaaret, og disse Stene skal være til en Ihukommelse for Israels Børn evindeligen. c. 3, 13. 16.

8. Og Israels Børn gjorde saaledes, som Josva bød, og optoge tolv Stene midt af Jordanen, saasom HErren havde sagt til Josva, efter Israels Børns Stam-

og de førte dem med sig over
', hvor de bleve om Natten, og
blive der. v. 3.
'sva opreiste tolv Stene (igjen)
danen, neden under, hvor de
ødder stode, som bare Pagtens
ere der indtil denne Dag.
ræsterne, som bare Arken, stode
danen, indtil hvert Ord var
, som HErren havde budet Josva
folket, efter alt det, som Mose
t Josva; og Folket skyndte sig,
c. 3, 17.
et skede, der det ganske Folk
adt at gaae over, da kom HEr-
ver, og Præsterne for Folkets
v. 1. c. 3, 17.
ubens Børn og Gads Børn og
af Manasse Stamme gik over,
or Israels Børns Ansigt; saa-
havde sagt til dem.
4 Mos. 32, 21. 29.
fyrretyve Tusinde, bevæbnede
ik over for HErrens Ansigt til
Jerichos slette Marker.
den Dag gjorde HErren Josva
Israels Øine; og de frygtede
m de frygtede Mose, alle hans
c. 3, 7.
HErren sagde til Josva, sigen-

Præsterne, som bære Vidnes-
', at stige op af Jordanen.
bød Josva Præsterne, og sag-
p af Jordanen.
et skede, der Præsterne, som
ens Pagtes Ark, stege op midt
n, (ja da) Præsternes Fodders
in afdroges (fra Jordanen) til
aa) det Tørre, da kom Jorda-
tilbage til sit Sted, og gik som
alle sine Bredder. c. 3, 15.
Folket steg op af Jordanen paa
(Dag) i den første Maaned, og
g i Gilgal ved den Ende, som
r Jericho. c. 5, 9.
e samme tolv Stene, som de
danen, opreiste Josva i Gilgal.
han sagde til Israels Børn,
aar eders Børn spørge deres
efter, og sige: hvad (betyde)
? 2 Mos. 13, 14.
al I kundgjøre eders Børn det,
srael gik paa det Tørre igjen-
Jordan.
HErren eders Gud tørrede Jor-
danens Vand for eders Ansigt, indtil I
kom over; ligesom HErren eders Gud
gjorde i det røde Hav, hvilket han tørrede
for vort Ansigt, indtil vi kom over;
2 Mos. 14, 21. 22 ꝛc.
24. At alle Folk paa Jorden skal kjende
HErrens Haand, at den er stærk; I skulle
frygte HErren eders Gud alle Dage.
Es. 59, 1.

5. Capitel.

Alle Cananiter forskrækkes for Israel, 1. Folket omskjæres i Gilgal efter Guds Befaling, 2-9. Holder Paaske og faaer ikke mere Manna, 10-12. Christus, som er sit Folks Fyrste, aabenbares for Josva ved Jericho, 13-15.

1. Og det skede, der alle Amoriternes
Konger, som (boede) paa denne Side
Jordanen imod Vesten, og alle Canani-
ternes Konger, som vare ved Havet, hørte,
at HErren havde tørret Jordanens Vand
for Israels Børns Ansigt, indtil de kom
over: da blev deres Hjerte mistrøstigt, og
der var ikke ydermere Mod i dem for Is-
raels Børns Ansigt. c. 3, 16. c. 2, 11. 24.
2. Paa den samme Tid sagde HErren
til Josva: gjør dig Steen-Knive, og om-
skjær Israels Børn igjen anden Gang.
v. 5. 2 Mos. 4, 25.
3. Da gjorde Josva sig Steen-Knive, og
omskar Israels Børn ved Forhudernes
Høi.
4. Og denne er Sagen, hvorfor Josva
omskar (dem): alt Folket af Mandkjøn,
som vare udgangne af Ægypten, (ja) alt
Krigs-Folket var død i Ørken paa Veien,
siden de gik ud af Ægypten.
5. Thi alt Folket, som udgik, var om-
skaaret; men alt Folket, som var født i
Ørken, paa Veien, siden de udgik af Ægyp-
ten, havde de ikke omskaaret.
6. Thi Israels Børn vandrede fyrretyve
Aar i Ørken, indtil at alt det Folk, Krigs-
Folket, som udgik af Ægypten, var uddød,
som ikke hørte HErrens Røst; saa at HEr-
ren svoer dem, at han vilde ikke lade dem
see det Land, som HErren havde svoret
deres Fædre, at give os, et Land, som
flyder med Melk og Honning.
4 Mos. 14, 23. 30. 2 Mos. 3, 8. 5 Mos. 6, 3.
7. Og han opreiste deres Børn i deres
Sted: dem omskar Josva; thi de havde
Forhud, eftersom de havde ikke omskaaret
dem paa Veien.
8. Og det skede, der de havde fuldendt at
omskjære alt Folket, da bleve de paa deres
Sted i Leiren, indtil de bleve karske.

9. Og HErren sagde til Josva: i Dag har jeg afvæltet Ægypti Skjændsel fra eder; og han kaldte det samme Steds Navn Gilgal indtil denne Dag. c. 4, 19.
10. Og Israels Børn havde leiret sig i Gilgal, og de holdt Paaske den fjortende Dag i Maaneden om Aftenen, paa Jerichos slette Marker. 2 Mos. 12, 6. 4 Mos. 9, 5.
11. Og de aade af Landets Grøde paa anden Paaske-Dag, (nemlig) usyrede (Brød) og stegte Ax lige paa denne samme Dag.
12. Saa holdt det Man op, anden Dag efter at de havde ædet Landets Grøde, at Israels Børn havde ikke ydermere Man; men de aade af Canaans Land ny Grøde i det samme Aar.
13. Og det skede, der Josva var ved Jericho, at han opløftede sine Øine, og saae, og see, en Mand stod lige mod ham, og havde sit dragne Sværd i sin Haand; og Josva gik til ham, og sagde til ham: hører du os til, eller vore Fiender? 4 Mos. 22, 23. 31.
14. Og han sagde: nei, men jeg er en Fyrste over HErrens Hær, nu kom jeg; da faldt Josva paa sit Ansigt til Jorden, og tilbad, og sagde til ham: hvad taler min HErre til sin Tjener?
15. Og Fyrsten over HErrens Hær sagde til Josva: drag dine Skoe af din Fod, thi det Sted, som du staaer paa, det er helligt; og Josva gjorde saa. 2 Mos. 3, 5.

6. Capitel.

Jericho er tilluft for Israel; HErren giver Josva Befaling, at Præsterne med Folket skulle blæse i Trompeter, og gaae omkring Staden syv Dage, 1-14. Paa den syvende Dag gaae de syv Gange omkring, saa falde Murene, og de indtage Staden, og slaae alt det, der var levende, ihjel, 15-21. Rahab med sin Slægt frelses; Josva forbander den, som vilde bygge Jericho igien til at være en Befæstning, 22-27.

1. Og Jericho havde lukt til, og var tillukt for Israels Børns Ansigt; der kunde Ingen gaae ud, ei heller komme ind. c. 2, 1.
2. Og HErren sagde til Josva: see, jeg haver givet Jericho og dens Konge i din Haand, som ere vældige til Strid. c. 8, 1.
3. Og I skal gaae omkring Staden, alle Krigsmændene, saa de omringe Staden eengang; saaledes skal du gjøre sex Dage.
4. Og syv Præster skal bære syv Trompeter af Væder-(Horn) for Arken, og paa den syvende Dag skal I gaae om Staden syv Gange; og Præsterne skal blæse i Trompeterne.
5. Og det skal skee, naar man blæser langsomt i Væder-Hornene, naar I høre Trompetens Lyd, da skal alt Folket skrige med et stort Skrig; saa skal Stadens Mure falde lige ned, og Folket skal stige op, hver lige frem for sig.
6. Saa kaldte Josva, Nuns Søn, ad Præsterne, og sagde til dem: bærer Pagtens Ark; og lader syv Præster bære de syv Trompeter af Væder-(Horn) for HErrens Ark.
7. Og han sagde til Folket: gaaer frem, og gaaer omkring Staden; og hvo som er bevæbnet, gaae frem for HErrens Ark.
8. Og det skede, der Josva havde sagt dette til Folket, da gik syv Præster frem, som bare de syv Trompeter af Væder-(Horn) for HErrens Ansigt, og blæste i Trompeterne; og HErrens Pagtes Ark fulgte efter dem.
9. Og hver, som var bevæbnet, gik foran Præsterne, som blæste i Trompeterne; og den sluttende (Trop) gik efter Arken, (den) gik og blæste i Trompeterne. 4 Mos. 10, 25.
10. Og Josva bød Folket, og sagde: I skal ikke skrige, og ei lade eders Røst høre, og der skal ikke et Ord udgaae af eders Mund, indtil den Dag jeg siger til eder: skriger, da skal I skrige.
11. Saa gik HErrens Ark eengang rundt omkring Staden; og de kom i Leiren, og bleve om Natten i Leiren.
12. Og Josva stod tidlig op om Morgenen, og Præsterne bare HErrens Ark. c. 3, 1. c. 7, 16. c. 8, 10.
13. Og de syv Præster, som bare de syv Trompeter af Væder-(Horn) for HErrens Ark, gik stedse og blæste i Trompeterne; og (hver) Bevæbnet gik for deres Ansigt, og den sluttende (Trop) gik efter HErrens Ark, (den) gik og blæste i Trompeterne.
14. Og de gik omkring Staden paa den anden Dag eengang, og de vendte tilbage til Leiren; saaledes gjorde de sex Dage.
15. Og det skede paa den syvende Dag, da stode de tidlig op, der Morgen-Røden stod op, og de gik omkring Staden syv Gange efter den samme Viis, alene at de kom den samme Dag syv Gange omkring Staden.
16. Og det skede den syvende Gang, da blæste Præsterne i Trompeterne; og Josva sagde til Folket: skriger, thi HErren haver givet eder Staden.

i Staden, den og alt det, som er i
være sat i Band for HErren;
den Skjøge Rahab skal leve, hun
e, som ere i Huset med hende, thi
te Budene, som vi udsendte.
12. 13. 14. 18. 19. Ebr. 11, 31 rc.
en alene ste forvarer I eder for det
te, at I ikke sætte eder selv i Band,
age af det Bandsatte; (thi) da
Israels Leir i Band og forstyrre
3 Mos. 27, 28. 29.
en alt Sølv og Guld og Kobber-
jern, det skal være helligt for HEr-
skal komme til HErrens Liggen-

i Folket skreg, da de blæste i Trom-
ja det skede, der Folket hørte
ens Lyd, da skreg Folket med et
ig, og Muren faldt lige ned, og
g op i Staden, hver lige frem for
e indtoge Staden. Ebr. 11, 30.
i de ødelagde alt det, som var i
baade Mand og Qvinde, baade
Gammel, og Øxne og Faar, og
ed skarpe Sværd.
1 Sam. 15, 3.
en Josva sagde til de to Mænd,
de speidet Landet: gaaer i den
, den Skjøges Huus; og fører
ud derfra, og alt det, som hører
, saasom I have svoret hende.
c. 2, 12 seq.
i gik de unge Karle, Speiderne,
orte Rahab ud, og hendes Fader
s Moder og hendes Brødre og alt
hende hørte til, og al hendes
rte de ud; og de lode dem blive
Israels Leir. Ebr. 11, 31.
en Staden opbrændte de med Ild,
t, som var i den; alene ste Sølvet
et og Kobber-Karrene og Jernet,
de til HErrens Liggendefæ.
en Josva lod Rahab, den Skjøge,
s Faders Huus, og alt det, som
rte til, leve, og hun boede midt
Israel indtil denne Dag; thi hun
idene, som Josva havde udsendt
ide Jericho. Dom. 1, 25.
paa den samme Tid svoer Josva
: forbandet være den Mand for
Ansigt, som opstaaer, og bygger
ad Jericho; naar han lægger dens
ld, koste det (ham) hans Første-
naar han sætter dens Porte, koste
) hans yngste (Søn)!
1 Kong. 16, 34.

27. Saa var HErren med Josva, og hans Rygte var i det ganske Land.
Matth. 4, 24 rc.

7. Capitel.

Achan tager af det bandsatte Gods i Jericho, derover blive Israels Børn slagne, den Tid de vilde indtage Ai, 1-5. Josva og de Ældste ydmyge sig derfor for HErren, og faae Aarsagen til Guds Vrede at vide, 6-12. HErren befaler, ved Lod at erfare, hvem der var Skyld heri, og at straffe den samme 13-15. Achan befindes skyldig, bekjender og straffes, 16-26.

1. Men Israels Børn forgrebe sig saare paa det bandsatte (Gods); thi Achan, Søn af Charmi, Søn af Sabdi, Søn af Serah, af Juda Stamme, tog af det Bandsatte, og HErrens Vrede optændtes imod Israels Børn. c. 22, 20. 1 Krøn. 2, 7.
5 Mos. 13, 17. 4 Mos. 12, 9. c. 23, 3.

2. Og Josva udsendte Mænd fra Jericho mod Ai, som ligger ved Beth-Aven, østen for BethEl, og sagde til dem, sigende: gaaer op, og bespeider Landet; og de Mænd gik op, og speidede Ai. c. 2, 1.

3. Og de kom tilbage til Josva, og sagde til ham: lad ikke alt Folket drage op, lad ved to tusinde Mænd, eller ved tre tusinde Mænd drage op, og slaae Ai; du skal ikke lade det ganske Folk bemøie sig derhen; thi de ere faa.

4. Saa droge af Folket op derhen ved tre tusinde Mænd, og de flyede for de Mænds Ansigt af Ai.

5. Og de Mænd af Ai sloge ved sex og tredive Mænd af dem, og forfulgte dem fra Forporten indtil Sebarim, og sloge dem, der hvor (Veien) gik ned ad; da blev Folkets Hjerte mistrøstigt, og blev som Vand. 5 Mos. 28, 25. Jos. 5, 1.

6. Og Josva rev sine Klæder, og faldt paa sit Ansigt til Jorden for HErrens Ark indtil Aftenen, han og de Ældste af Israel; og de opkastede Støv paa deres Hoved. 1 Mos. 37, 34. 4 Mos. 14, 6.
1 Sam. 4, 12.

7. Og Josva sagde: ak HErre, HErre! hvi lod du dette Folk aldeles gaae over Jordanen, for at give os i Amoriternes Haand til at fordærve os? Gid vi havde ladet os nøie, og blevet paa hiin Side Jordanen!

8. (Hør) mig, HErre! hvad skal jeg sige, efter at Israel vender Ryggen for sine Fienders Ansigt?

9. Naar Cananiterne og alle Landets Indbyggere høre det, da omgive de os, og

udrydde vort Navn af Jorden; og hvad vil du gjøre ved dit store Navn?

2 Mos. 32, 12. 4 Mos. 14, 13.

10. Da sagde HErren til Josva: staae du op; hvorfor faldt du paa dit Ansigt?

11. Israel har syndet, ja de have ogsaa overtraadt min Pagt, hvilken jeg bød dem; ja de toge ogsaa af det bandsatte (Gods), ja de stjal ogsaa, og løi ogsaa, og lagde det ogsaa iblandt deres Tøi.

12. Og Israels Børn skal ikke kunne staae for deres Fienders Ansigt, de maae vende Ryggen for deres Fienders Ansigt, thi de ere i Band; jeg skal ikke mere blive ved at være med eder, dersom I ikke ødelægge den Band midt ud af eder.

13. Staae op, hellige Folket, og sig: helliger eder til i Morgen; thi saa siger HErren Israels Gud: der er Band iblandt dig, Israel, du kan ikke staae for dine Fienders Ansigt, indtil I borttage den Band midt ud af eder. c. 3, 5.

14. Og I skal føres tidlig frem efter eders Stammer; og det skal skee, hvilken Stamme HErren rammer paa, den skal komme nær til efter Slægterne, og den Slægt, som HErren rammer paa, den skal komme nær til efter Husene, og det Huus, som HErren rammer paa, det skal komme nær til efter Mændene.

15. Og det skal skee, den som bliver ramt (at være) i Band, han skal opbrændes med Ild, og alt det han haver; fordi han haver overtraadt HErrens Pagt, og fordi han haver gjort en Daarlighed i Israel.

5 Mos. 13, 17. c. 22, 21. Dom. 20, 6.

16. Og Josva stod tidlig op om Morgenen, og lod Israel komme nær til efter sine Stammer; og Judæ Stamme blev ramt. c. 3, 1. c. 6, 12. c. 8, 18.

1 Sam. 14, 41. 42.

17. Og han lod Judæ Slægt komme nær til, og Serahiternes Slægt blev ramt.

4 Mos. 27, 20.

18. Og han lod Serahiternes Slægt komme nær til efter Mændene, og Sabdi blev ramt; og han lod hans Huus komme nær til efter Mændene, og Achan, Søn af Charmi, Søn af Sabdi, Søn af Serah, af Judæ Stamme, blev ramt.

19. Og Josva sagde til Achan: min Søn, Kjære, giv HErren Israels Gud Ære, og giv ham Lov; og giv mig nu tilkjende, hvad du haver gjort, dølg det ikke for mig. Joh. 9, 24. 1 Sam. 14, 43.

20. Og Achan svarede Josva, og sagde: sandelig, jeg, jeg syndede for HErren Israels Gud, og saa og saa gjorde jeg:

2 Mos. 10, 16.

21. Thi jeg saae en god kostelig babylonisk Kappe iblandt Rovet, og to hundrede Sekel Sølv, og en Guld-Tunge, hvis Vægt var halvtredsindstyve Sekel, og fik Lyst til dem, og tog dem; og see, de ere skjulte i Jorden midt i mit Paulun, og Sølvet derunder.

22. Da sendte Josva Bud hen, og de løb til Paulunet; og see, det var skjult i hans Paulun, og Sølvet derunder.

23. Og de toge de Ting midt ud af Paulunet, og førte dem til Josva, og til alle Israels Børn, og de lagde dem frem for HErrens Ansigt.

24. Saa tog Josva og al Israel med ham, Achan Serahs Søn, og Sølvet, og den kostelige Kappe, og Guld-Tungen, og hans Sønner, og hans Døttre, og hans Øxne og Asener, og hans Faar og hans Paulun, og alt det han havde, og de førte dem op i Achors Dal. v. 26.

25. Og Josva sagde: hvi haver du forstyrret os? HErren skal forstyrre dig paa denne Dag; og al Israel stenede ham med Stene, og opbrændte dem med Ild, og kastede Stene paa dem. 3 Mos. 14, 23.

26. Og de opreiste en stor Steen-Hob over ham, indtil denne Dag, og HErren vendte om fra sin grumme Vrede; derfor kaldte man det samme Steds Navn Achors Dal indtil denne Dag. 2 Sam. 18, 17.

8. Capitel.

Josva beleirer efter Guds Befaling Ai anden Gang, og sætter et Baghold bag Staden, 1-9. De indtage Staden med List, og ødelægge den, og alt hvad der var, dog beholde de Rovet for sig; Kongen af Ai hænges rc., 10-29. Josva bygger et Alter paa Ebals Bierg, offrer, skriver Loven derpaa, og lader udraabe Velsignelsen og Forbandelsen for Folket, 30-35.

1. Og HErren sagde til Josva: frygt ikke, og ræddes ikke, tag med dig alt Krigsfolket, og gjør dig rede, drag op mod Ai; see, jeg har givet Kongen af Ai og hans Folk og hans Stad og hans Land i din Haand; 5 Mos. 7, 18.

c. 20, 3. c. 31, 6 rc.

2. Og du skal gjøre ved Ai og dens Konge, saasom du gjorde ved Jericho og dens Konge, alene ste dens Rov og dens Fæ skal I røve for eder; sæt dig et Baghold bag ved Staden. c. 6, 21.

Dom. 20, 29 seq.

3. Da gjorde Josva sig rede og alt

at drage op til Ai; og Jo-
e tredive tusinde Mænd, væl-
id, og sendte dem hen om Nat-
c. 1, 14.
i bød dem og sagde: seer til,
i Bagholð ved Staden, bag
. I skal ikke holde eder saare
taden, og I skal være allesam-

g og alt det Folk, som er med
ommeṇ nær til Staden; og det
ar de gaae ud imod os, som i
i, da vil vi flye for deres An-

skal gaae efter os, indtil vi faae
m fra Staden, thi de skulle
lye for vort Ansigt, ligesom i
i, og vi vil flye for deres An-
c. 7, 5.
l I opreise eder af Bagholdet,
Staden; og HErren eders Gud
i i eders Haand.
skal skee, naar I have indta-
da skal I sætte Ild paa Sta-
gjøre efter HErrens Ord; see,
falet eder det.
ndte Josva dem, og de gik til
og de bleve imellem BethEl og
or Ai; men Josva blev Natten
amme Nat, midt iblandt Folket.
osva stod tidlig op om Mor-
ønstrede Folket; og han drog
de Eldste af Israel, fremmerst
od Ai. c. 6, 12. 15. c. 7, 16.
lt Krigs-Folket, som var hos
op, og holdt sig nær til, og
Staden, og de sloge Leir Nor-
saa (at der var) Dalen imel-
imellem Ai.
n havde taget ved fem tusin-
g sat dem i Baghold imellem
mellem Ai, Vesten for Staden.
e satte Folket af den ganske
r Norden for Staden, (i Or-
en deraf var Vesten for Sta-
a gik samme Nat midt i Dalen.
t skede, der Kongen af Ai det
ydte de sig, og stode tidlig op,
e af Staden gik ud imod Israel
an og hans ganske Folk, paa
Tid, paa den slette Mark;
ste ikke, at der var et Baghold
g ved Staden.
Josva og al Israel (lode, som)
ne for deres Ansigt; og de
eien mod Orken.

16. Da blev alt Folket sammenraabt,
som var i Staden, at forfølge dem; og
de forfulgte Josva, og de bleve afdragne
fra Staden.
17. Og der blev ikke een Mand tilovers
i Ai og BethEl, som ei uddrog efter Israel;
og de forlode Staden aaben, og forfulgte
Israel.
18. Da sagde HErren til Josva: udræk
dit Glavind, som du har i din Haand,
mod Ai, thi jeg vil give den i din Haand;
og Josva udrakte Glavindet, som han
havde i sin Haand, mod Staden.
19. Da opreiste Bagholdet sig hasteligen
fra sit Sted, og de løb, der han udrakte sin
Haand, og kom i Staden, og indtoge den;
og de skyndte sig, og satte Ild paa Staden.
20. Og de Mænd af Ai vendte sig til-
bage, og de saae, og see, Røgen af Staden
steg op mod Himmelen, og der var intet
Rum for dem at flye hid eller did; og det
Folk, som flyede til Orken, vendte sig imod
dem, som forfulgte (dem). Dom. 20, 40.
21. Da Josva og al Israel saae, at
Bagholdet havde indtaget Staden, og at
Røgen steg op af Staden, da vendte de
tilbage og sloge Mændene af Ai.
22. Og Hine gik ud af Staden mod
dem, og de vare midt imellem Israel, Hine
vare paa hiin (Side), og Disse paa denne
(Side); og de sloge dem, indtil ingen
blev tilovers af dem, som var overig, eller
som undkom. 2 Mos. 14, 28.
23. Og de grebe Kongen af Ai levende,
og de førte ham frem til Josva.
24. Og det skede, der Israel havde endet,
at slaae alle Ai Indbyggere ihjel paa
Marken i Orken, i hvilken de forfulgte
dem, og de vare faldne allesammen for
skarpe Sværd, indtil de fik Ende; da vendte
al Israel tilbage til Ai, og sloge dem med
skarpe Sværd.
25 Og alle de, som faldt paa den sam-
me Dag, baade Mænd og Qvinder, vare
tolv tusinde, alle Folk af Ai.
26. Og Josva tog ikke sin Haand tilbage,
som han udrakte med Glavindet, forend
han havde ødelagt alle Ai Indbyggere.
2 Mos. 17, 11 2c.
27. Alleneste Fæet og Rovet af samme
Stad røvede Israel for sig, efter HErrens
Ord, som han bød Josva. v. 2.
28. Og Josva opbrændte Ai, og han
gjorde af den en stedsevarende Dynge, en
øde Plads, indtil denne Dag.
5 Mos. 13, 16.

29. Og han lod hænge Kongen af Ai
paa et Træe indtil Aftens Tid; og der
Solen gik ned, bød Josva, at de skulde
nedtage hans døde Krop af Træet, og de
kastede den for Stadens Portes Dør, og
de opreiste en stor Steen-Hob over ham,
(som er der) indtil denne Dag.
5 Mos. 21, 23. Jos. 10, 27. c. 7, 26.
30. Da byggede Josva HErren Israels
Gud et Alter paa Ebals Bjerg;
5 Mos. 27, 4.
31. Ligesom Mose HErrens Tjener bød
Israels Børn, eftersom skrevet er i Mose
Lov-Bog: et Alter af hele Stene, hvoro-
ver ikke (noget) Jern er rørt; og de of-
frede derpaa Brænd-Offer for HErren, og
de slagtede Tak-Offere. 2 Mos. 20, 25.
5 Mos. 27, 5.
32. Og han skrev der paa Stenene en
Udskrift af Mose Lov, som han skrev for
Israels Børns Ansigt.
5 Mos. 27, 3. 8. c. 17, 18.
33. Og al Israel og dets Ældste, og Fo-
geder og Dommere, stode paa begge Sider
ved Arken, tvært over for Præsterne, Le-
viterne, som bare HErrens Pagtes Ark,
saavel den Fremmede, som den Indfødte,
Halvdelen deraf henimod Grisim-Bjerg,
og Halvdelen deraf henimod Ebal-Bjerg;
saasom Mose HErrens Tjener forhen
havde budet at velsigne Israels Folk.
5 Mos. 11, 29. c. 27, 12.
34. Og derefter udraabte han alle Lovens
Ord, Velsignelsen og Forbandelsen, efter
alt det, som er skrevet i Lov-Bogen.
5 Mos. 31, 11.
35. Der var ikke eet Ord af alt det, som
Mose havde budet, hvilket Josva ei lod
udraabe for al Israels Forsamling, endog
for Qvinderne og smaae Børn og den
Fremmede, som vandrede midt iblandt
dem.

9. Capitel.

De cananitiske Konger forene sig med hverandre til at føre Krig imod Josva, 1. 2. De Gibeoniter faae ved List Israels Overster til at giøre en Pagt med sig, 3-15. Da Folket seer, at de vare bedragne, blive de forbittrede; men Oversterne og Josva stille dem tilfreds, idet de gjøre de Gibeoniter til Vedhuggere og Vanddragere for Menigheden, 16-27.

1. Og det skede, der alle Kongerne hørte
dette, de, som vare paa denne Side Jor-
danen, paa Bjerget og i det Lave, og udi
hver Havn ved det store Hav, tvært over
for Libanon: (nemlig) de Hethiter og de
Amoriter, de Cananiter, de Phereſiter, de
Heviter og de Jebusiter:
2. Da samlede de sig tilhobe at stride
imod Josva og imod Israel eendrægteli-
gen. Ps. 18, 5
3. Da Indbyggerne af Gibeon havde hørt,
hvad Josva havde gjort ved Jericho og
Ai, c. 6, 20. 21. c. 8, 26 sqq.
4. Da handlede ogsaa de med List, og
gik hen, og gave sig ud for Sende-Bud;
og de toge gamle Sække paa deres Asener,
og gamle sønderrevne og bødte Læder-
flasker til Viin;
5. Og gamle og lappede Skoe paa deres
Fødder, og gamle Klæder paa sig; og alt
Brødet til deres Tæring var tørt (og)
smuldret.
6. Og de gik til Josva i Leiren ved Gil-
gal, og de sagde til ham og til Israels
Mænd: vi ere komne fra et langt fralig-
gende Land; saa gjører nu Pagt med os.
7. Da sagde Israels Mænd til Heviten:
maaskee du boer midt iblandt mig, hvor-
ledes kan vi da gjøre Pagt med dig?
5 Mos. 7, 2. 2 Mos. 23, 32.
8. Og de sagde til Josva: vi ere dine
Tjenere; og Josva sagde til dem: hvo
ere I, og hvorfra komme I?
9. Og de sagde til ham: dine Tjenere
ere komne fra et saare langt fraliggende
Land for HErrens din Guds Navns
Skyld; thi vi have hørt hans Rygte og
alt det, som han gjorde i Ægypten.
c. 2, 10.
10. Og alt det, som han gjorde ved de
to Amoriters Konger, som vare paa hiin
Side Jordanen, ved Sihon, Kongen i
Hesbon, og ved Og, Kongen i Basan, som
var i Astharoth. 4 Mos. 21, 21. 24. 33 ꝛc.
11. Derfor sagde vore Ældste og alle
vort Lands Indbyggere til os, sigende:
tager Tæring med eder paa Veien, og
gaaer imod dem, og siger til dem: vi ere
eders Tjenere, saa gjører nu Pagt med os.
12. Dette er vort Brød, det toge vi
varmt med os paa Reisen af vore Huse
den Dag, vi gik ud at vandre til eder;
men see, nu er det tørt, og det er smul-
dret.
13. Og disse ere Læder-Flasker til Viin,
som vi fyldte, (der de vare) nye, see, de
ere og sønderrevne; og disse vore Klæder
og vore Skoe ere blevne gamle for denne
saare lange Veis Skyld
14. Saa toge Mændene af deres Tæring,
og de spurgte ikke HErrens Mund ad.
15. Og Josva gjorde Fred med dem, og
gjorde Pagt med dem, at han vilde lade

raels Gud, derfor kan vi nu ikke
m. Pſ. 15, 4.

Men) det vil vi gjøre ved dem, at
em leve, at der ikke ſkal komme en
) Vrede over os for den Eeds
ſom vi have ſvoret dem.

Fremdeles ſagde Fyrſterne til dem:
dem leve, at de maae være Ved-
re og Vand-Dragere for al Menig-
ligeſom Fyrſterne have ſagt til dem.

5 Moſ. 29, 11.

Da kaldte Joſva ad dem, og talede
t, og ſagde: hvi bedroge J os, og
vi (boe) ſaare langt fra eder, og
(boe) midt iblandt os?

Derfor ſkal J nu være forbandede,
ſkal ikke ſattes en Tjener af eder,
Ved-Huggere eller Vand-Dragere
os Huus.

Og de ſvarede Joſva, og ſagde:
det blev dine Tjenere viſt tilkjende-
hvad HErren din Gud bød Moſe
ner, at han vilde give eder alt Lan-
ødelægge alt Landets Indbyggere
ers Anſigt; og vi frygtede ſaare for
liv for eders Anſigt, og have gjort
Gjerning. 5 Moſ. 7, 1. 2.

Joſ. 10, 2.

c. 8, 26. 28. 29. c. 9, 15.

2. Da frygtede de ſaare, thi Gibeon var en ſtor Stad, ſom en af de kongelige Stæder, og ſtørre end Ai, og alle Mændene derudi vare vældige (Mænd).

c. 9, 24.

3. Og Adoni-Zedek, Kongen af Jeruſalem, ſendte Bud til Hoham, Kongen af Hebron, og til Piream, Kongen af Jarmuth, og til Japhia, Kongen af Lachis, og til Debir, Kongen af Eglon, og lod ſige:

4. Kommer op til mig, og hjælper mig, at vi kunne ſlaae Gibeon; thi den haver gjort Fred med Joſva og med Iſraels Børn.

5. Og de fem amoritiſke Konger ſamledes, og droge op, Kongen af Jeruſalem, Kongen af Hebron, Kongen af Jarmuth, Kongen af Lachis, Kongen af Eglon, de og alle deres Leire; og de leirede ſig mod Gibeon, og ſtred mod den.

6. Og de Mænd af Gibeon ſendte til Joſva til Leiren, til Gilgal, og lod ſige: drag ikke din Haand fra dine Tjenere, kom ſnart op til os, og frels os, og hjælp os; thi alle Amoriternes Konger, ſom boe paa Bjergene, have forſamlet ſig imod os.

raels Ansigt, at han slog dem med et svart Slag ved Gibeon; og de forfulgte dem paa Veien, hvor man gaaer op til Beth-Horon, og sloge dem indtil Aseka og indtil Makkeda.

11. Og det skede, der de flyede for Israels Ansigt, (og) de vare der, hvor man gaaer ned fra Beth-Horon, da lod HErren falde store Stene af Himmelen paa dem indtil Aseka, at de døde; de vare flere, som døde af samme Hagel-Stene, end de, som Israels Børn sloge ihjel med Sværdet. 2 Mos. 9, 18. 23. 24.

12. Da talede Josva til HErren paa samme Dag, der HErren gav de Amoriter for Israels Børns Ansigt; og han sagde for Israels Øine: Sol, vær stille i Gibeon, og Maane, i Ajalons Dal!

v. 13. 1 Sam. 14, 9. Ps. 4, 5. Jon. 1, 12.

13. Saa var Solen stille, og Maanen blev staaende, indtil Folket havde hevnet sig paa sine Fiender; er det ikke skrevet i den Oprigtiges Bog? saa blev Solen staaende midt paa Himmelen, og ilede ikke til at gaae ned, henved en heel Dag.

Es. 28, 21. c. 38, 8. 2 Sam. 1, 18.

14. Og der var ingen Dag, som denne, (hverken) for den, eller efter den, at HErren hørte en Mands Røst; thi HErren stred for Israel. 2 Mos. 14, 25.

5 Mos. 1, 30. c. 3, 22.

15. Og Josva vendte tilbage, og al Israel med ham, til Leiren ved Gilgal.

16. Men hine fem Konger vare flyede; og de havde skjult sig i Hulen ved Makkeda.

17. Og det blev Josva tilkjendegivet, at man sagde: de fem Konger ere fundne skjulte i Hulen ved Makkeda.

18. Og Josva sagde: vælter store Stene for Gabet paa Hulen, og bestiller Mænd ved den, for at tage vare paa den.

19. Og I, staaer ikke (stille), forfølger eders Fiender, og slaaer deres Bag-Trop; lader dem ikke komme til deres Stæder, thi HErren eders Gud haver givet dem i eders Haand. 5 Mos. 25, 18.

20. Og det skede, der Josva og Israels Børn havde fuldendt, at slaae dem med et saare stort Slag, indtil de havde Ende, da vare nogle Overblevne blevne tilovers af dem, og de kom ind i de faste Stæder.

21. Men alt Folket vendte tilbage til Leiren til Josva ved Makkeda med Fred; der havde ingen rørt sin Tunge imod Israels Børn, ja ikke mod nogen af dem.

22. Og Josva sagde: aabner Ga
paa Hulen og udfører disse fem Ko
til mig af Hulen. v. 1
23. Og de gjorde saa, og udførte de fe
Konger til ham af Hulen: Kongen
Jerusalem, Kongen af Hebron, Konge
af Jarmuth, Kongen af Lachis, Kongen
Eglon.
24. Og det skede, der han havde udf
de Konger til Josva, da kaldte Josva
alle Israels Mænd, og sagde til de Over
for Krigsmændene, som droge med ham
kommer nær til, sætter eders Fødder pa
disse Kongers Halse; saa kom de nær t
og satte deres Fødder paa deres Halse.
25. Da sagde Josva til dem: frygter i
og forfærdes ikke; værer frimodige og vær
stærke, thi HErren skal saaledes gjøre im
alle eders Fiender, dem, som I stride im
26. Saa slog Josva dem derefter,
dræbte dem og hængte dem paa fem Træ
og de bleve hængende paa Træerne ind
Aftenen.
27. Og det skede ved den Tid, da Sol
gik ned, bød Josva, og de toge dem ned
Træerne, og kastede dem i den Hule, d
som de vare skjulte i; og de lagde st
Stene for Gabet af Hulen, (som ere de
indtil denne samme Dag. c. 8,
5 Mos. 21, 23.
28. Og Josva indtog Makkeda paa de
samme Dag, og slog den med skar
Sværd, og dens Konge, ødelagde de
nemlig alle Personer, som vare i den,
lod ingen, som var øvrig, blive tilovers
og han gjorde mod Kongen af Makke
ligesom han gjorde mod Kongen af Je
cho. c. 6,
29. Og Josva og al Israel med ham g
over fra Makkeda til Libna, og han st
mod Libna.
30. Og HErren gav ogsaa den i Israel
Haand, og dens Konge, og han slog de
med skarpe Sværd, og alle Personer
som der vare udi, han lod ingen, som
øvrig, blive tilovers deri; og han gj
mod dens Konge, ligesom han gjorde m
Kongen af Jericho. v.
31. Og Josva og al Israel med ham g
over fra Libna til Lachis; og han slog Le
imod den, og stred imod den.
32. Og HErren gav Lachis i Israel
Haand, og han indtog den om anden Da
gen, og han slog den med skarpe Svær
og alle Personer, som vare i den; i al
(Maader) som han gjorde mod Libna. v.

33. Da drog Horam, Kongen af Geser,
), at hjælpe Lachis; men Josva slog
m og hans Folk, indtil at han lod ham
gen, som var øvrig, blive tilovers.
c. 8, 22. c. 11, 8.
34. Og Josva og al Israel med ham gik
er fra Lachis til Eglon; og de sloge Leir
mod den, og stred imod den.
35. Og de indtoge den paa den samme
Dag, og sloge den med skarpe Sværd, og
n ødelagde alle Personerne, som vare i
n, paa den samme Dag; i alle (Maa-
r), som han gjorde mod Lachis.
36. Siden drog Josva og al Israel op
ed ham fra Eglon til Hebron, og de
ed imod den.
37. Og de indtoge den, og sloge den med
rpe Sværd, og dens Konge, og alle
ns Stæder og alle Personer, som vare
ri, han lod ingen, som var øvrig, blive
overs, i alle (Maader) som han gjorde
od Eglon; og han ødelagde den og alle
rsoner, som vare i den.
38. Saa vendte Josva tilbage og al Is-
el med ham til Debir, og stred imod den.
39. Og han indtog den, og dens Konge,
alle dens Stæder, og de sloge dem med
rpe Sværd, og de ødelagde alle Per-
ner, som vare i den, han lod ingen, som
r øvrig, blive tilovers; ligesom han
rde ved Hebron, saa gjorde han ved
bir og dens Konge, og ligesom han
rde ved Libna og dens Konge.
40. Saa slog Josva alt Landet paa
ergene, og mod Sønden, og i det Lave,
hos Vand-Løbene, og alle deres Kon-
, han lod ingen, som var øvrig, blive
overs; og han ødelagde alt (det, som
ede) Aande, saasom HErren Israels
d havde befalet. c. 11, 11. 14.
5 Mos. 20, 16.
41. Og Josva slog dem fra Kades-Bar-
og indtil Asa, og alt Gosen Land og
til Gibeon. c. 11, 16. c. 15, 51.
42. Og Josva indtog alle disse Konger
d deres Land paa eengang; thi HEr-
Israels Gud stred for Israel.
Mos. 1, 30. c. 3, 22. Jos. 10, 14. c. 23, 10.
43. Saa vendte Josva tilbage og al Is-
l med ham til Leiren, ved Gilgal. v. 15.

11. Capitel.

er cananitiske Konger forsamle sig til at stride
nd Israel, 1-5. HErren lover Josva Seier;
sva slaaer dem, og indtager alle deres Stæder,
-18. Ingen vil gjøre Fred med Israel, undtagen
ibeoniterne; Josva udrydder de Enakim, dog blive
gle tilovers, 19-23.

1. Og det skede, der Jabin, Kongen af
Hazor, hørte det, da sendte han Bud til
Jobab, Kongen af Madon, og til Kongen
af Simron, og til Kongen af Achsaph,
c. 10, 3.
2. Og til de Konger, som vare mod
Norden paa Bjergene, og paa den slette
Mark, Sønden for Cinneroths (Hav), og
i det Lave, og udi de Egne ved Dor ud
mod Havet; c. 12, 23. 1 Kong. 4, 11.
3. Til Cananiterne fra Øster og fra
Vester, og Amoriterne, og Hethiterne, og
Phereſiterne, og Jebusiterne paa Bjerge-
ne, og Heviterne neden for Hermon i
Mispa Land. Dom. 10, 17.
4. Og de droge ud, de og alle deres Leire
med dem, mangfoldigt Folk, som Sand,
der er paa Havs-Bredden i Mangfoldig-
hed, og saare mange Heste og Vogne.
5. Og alle disse Konger samledes, og de
kom, og de leirede sig tilsammen ved det
Vand Merom, at stride imod Israel.
6. Og HErren sagde til Josva: frygt
ikke for deres Ansigt, thi i Morgen ved
denne Tid vil jeg give dem allesammen
ihjelslagne for Israels Ansigt; du skal
ødelægge deres Heste og opbrænde deres
Vogne med Ild. c. 10, 8. Ps. 46, 10.
7. Og Josva, og alt Krigs-Folket med
ham, kom over dem hasteligen ved det
Vand Merom, og de overfaldt dem.
8. Og HErren gav dem i Israels Haand,
og de sloge dem, og forfulgte dem indtil
den store (Stad) Zidon, og indtil de
brændende Vande, og indtil Mispæ Dal,
mod Østen; og de sloge dem, indtil han
lod dem ikke een, som var øvrig, blive tilo-
vers. c. 13, 6. c. 8, 22.
9. Da gjorde Josva ved dem, saasom
HErren havde sagt til ham; han ødelagde
deres Heste, og opbrændte deres Vogne med
Ild. 2 Sam. 8, 4.
10. Og Josva vendte tilbage paa den
samme Tid, og indtog Hazor, og slog
dens Konge ihjel med Sværd; thi Hazor
den var tilforn Hoved-(Staden) for alle
disse Kongeriger.
11. Og de sloge alle Personerne, som
vare i den, med skarpe Sværd, saa de
ødelagde den, der blev intet tilovers, (som
havde) Aande; og han opbrændte Hazor
med Ild. c. 10, 40. 5 Mos. 20, 16.
12. Og Josva indtog alle disse Kongers
Stæder, og alle deres Konger, og han
slog dem med skarpe Sværd, saa at han

ødelagde dem, ſaaſom Moſe, HErrens Tjener, havde befalet.

4 Moſ. 33, 51. 52. 5 Moſ. 7, 2.

13. Dog opbrændte Iſrael ſlet ingen Stæder, ſom ſtode i deres Befæſtning; undtagen Hazor alene opbrændte Joſva.

14. Og alt Rovet af disſe Stæder og Fæet røvede Iſraels Børn for ſig; men alle Menneſker ſloge de med ſkarpe Sværd, indtil de havde ødelagt dem, de lode intet blive tilovers, (ſom havde) Aande. v. 11.

15. Ligeſom HErren bød Moſe, ſin Tjener, ſaa bød Moſe Joſva, og ſaa gjorde Joſva; han lod ikke fattes noget af Alt, ſom HErren havde befalet Moſe.

2 Moſ. 23, 31 ſqq. c. 34, 12. 5 Moſ. 20, 16. 17. Joſ. 8, 35.

16. Og Joſva indtog alt det ſamme Land paa Bjergene, og alt (det, ſom ligger) Sønden paa, og alt Goſen Land, og det Lave, og den ſlette Mark, ja Iſraels Bjerge og det Lave dertil.

c. 10, 41.

17. Fra det ſlette Bjerg, ſom ſtrækker ſig op mod Seir, og indtil Baal-Gad, ved Libanons Dal, neden for det Bjerg Hermon; og han indtog alle deres Konger, og ſlog dem, og dræbte dem.

18. Joſva førte mange Aar Krig imod alle disſe Konger. c. 14, 7. 10.

5 Moſ. 2, 14.

19. Der var ikke en Stad, ſom gjorde Fred med Iſraels Børn, uden de Heviter, ſom boede i Gibeon; de indtoge alt med Krig. c. 9, 15.

20. Thi det ſkede af HErren, at de forhærdede deres Hjerte, at møde Iſrael med Krig, at han ſkulde ødelægge dem, at dem ſkulde ikke beviſes Naade; men at han ſkulde fordærve dem, ſom HErren bød Moſe. 5 Moſ. 2, 30.

21. Og Joſva kom paa den ſamme Tid, og udryddede de Anakim af Bjerget, af Hebron, af Debir, af Anab og af alle Judæ Bjerge, og af alle Iſraels Bjerge; Joſva ødelagde dem med deres Stæder.

4 Moſ. 13, 22. 5 Moſ. 1, 28.

22. Der blev ingen tilovers af Anakim i Iſraels Børns Land; uden i Asſa, i Gath, og i Asdod bleve de tilovers.

1 Sam. 17, 4. 2 Sam. 21, 19. 20.

23. Og Joſva indtog alt Landet efter alt det, ſom HErren havde talet til Moſe, og Joſva gav Iſrael det til Arv efter deres Afdelinger til deres Stammer; og Landet hvilede fra Krig. c. 14, 15.

12. Capitel.

De Konger opregnes, ſom Iſrael havde overvundet, og hvis Riger de havde, først i Moſe Tid, 1-6. Dernæſt i Joſvæ Tid; i alt 31 Konger, 7-24.

1. Og disſe ere Landets Konger, ſom Iſraels Børn ſloge, og eiede deres Land paa hiin Side Jordanen mod Solens Opgang; fra den Bæk Arnon indtil det Bjerg Hermon, og al den ſlette Mark mod Øſten: 4 Moſ. 21, 13.

2. Sihon, Amoriternes Konge, ſom boede i Hesbon, ſom herſkede fra Aroer, ſom ligger ved Arnons Bæks Bredde, og mildt i Bækken, og over Halvdelen af Gilead, og indtil den Bæk Jabok, (ſom er) Arnons Børns Landemærke; 4 Moſ. 21, 24.

5 Moſ. 3, 16. 1 Moſ. 32, 22.

3. Og over den ſlette Mark indtil Cinneroths Hav mod Øſten, og indtil Havet ved den ſlette Mark, det ſalte Hav mod Øſten, paa den Vei til Beth-Jeſimoth; og fra Sønden, neden ved Pisgæ Vandløbe.

4 Moſ. 34, 11. 5 Moſ. 3, 17.

4. Og Ogs, Kongen af Baſans Landemærke, (han) ſom var tilovers af Kjæmperne; han, ſom boede i Aſtharoth og i Edrei, 5 Moſ. 1, 4.

5. Og ſom herſkede over Hermons Bjerg og over Salcha og over al Baſan, indtil de Geſuriters og Maachathiters Landemærke, og over Halvdelen af Gilead, til Sihons, Kongen af Hesbons, Landemærke.

6. Moſe, HErrens Tjener, og Iſraels Børn ſloge dem; og Moſe, HErrens Tjener, gav de Rubeniter og de Gaditer og Halvdelen af Manasſe Stamme det til Eiendom. 4 Moſ. 32, 33.

5 Moſ. 3, 12.

7. Og disſe ere Landets Konger, ſom Joſva og Iſraels Børn ſloge paa denne Side Jordanen mod Veſten, fra Baal-Gad i Libanons Dal og indtil det ſlette Bjerg, ſom ſtrækker ſig op mod Seir; og Joſva gav Iſraels Stammer det (Land) til Eiendom, efter deres Afdelinger;

8. Paa Bjergene, og i det Lave, og paa den ſlette Mark, og ved Vandløbene, og i Ørken, og mod Sønden: de Hethiter, Amoriter og Cananiter, Phereſiter, Heviter og Jebuſiter. c. 11, 3.

9. Kongen af Jericho een; Kongen af Ai, ſom ligger ved Siden af BethEl, een

c. 6, 20. c. 8, 29.

10. Kongen af Jeruſalem een; Kongen af Hebron een. c. 10, 1. 3. 23.

11. Kongen af Jarmuth een; Kongen af Lachis een. c. 10, 3. 26.

12. Kongen af Eglon een; Kongen af Geser een. c. 10, 3. 26. v. 33.

13 Kongen af Debir een; Kongen af Geder een. c. 10, 39.

14. Kongen af Horma een; Kongen af Arad een. 4 Mos. 21, 1. 3.

15. Kongen af Libna een; Kongen af Adullam een. c. 10, 30.

16. Kongen af Makkeda een; Kongen af BethEl een. c. 10, 28.

17. Kongen af Thappuah een; Kongen af Hepher een.

18. Kongen af Aphek een; Kongen af Lasaron een.

19. Kongen af Madon een; Kongen af Hazor een. c. 11, 1. 10.

20. Kongen af Simron-Meron een; Kongen af Achsaph een. c. 11, 1.

21. Kongen af Taanach een; Kongen af Megiddo een.

22. Kongen af Kedes een; Kongen af Jokneam ved Carmel een.

23. Kongen af Dor for Dors Egn een; Hedningernes Konge af Gilgal een.
c. 11, 2.

24. Kongen af Thirza een; alle Konger vare een og tredive.

13. Capitel.

HErren siger Josva, hvad for Land endnu var tilovers, der skulde indtages, og befaler at dele det hele Land ved Lod, 1-7. De to og den halve Stamme have faaet deres Arv paa hiin Side Jordanen, 8-13. Levi skulde ikke have nogen Arv, 14. Rubens Arv beskrives, 15-23. Saa og Gads, 24-28. Og den halve Manasse Stammes, 29-32. Men Leviterne fik ingen Arv, 33.

1. Og Josva var gammel, han var kommen til Aars, og HErren sagde til ham: du er gammel, du er kommen til Aars, og der er saare meget af Landet bleven tilovers at indtage til Eiendom.

2 Dette er Landet, som er bleven tilovers: alle Philisternes Grændser og alle Gesuriter,

3 Fra Sihor, som (flyder) frem for Aegypten, og indtil Ekrons Landemærke mod Norden, som regnes til de Cananiter: de fem Philisters Fyrster, (som ere) den Gasiter, og den Asdoditer, den Askaloniter, den Gathiter, og den Ekroniter, og de Avim. 5 Mos. 2, 23.

4. Fra Sønden, det ganske Cananiternes Land og Meara, som hører de Zidonier til, indtil Aphek, indtil de Amoriters Landemærke.

5. Og de Gibliters Land og det ganske Libanon mod Solens Opgang fra Baal-Gad, neden for Hermons Bjerg, indtil man kommer til Hamath.

6. Alle, som boe paa Bjergene, fra Libanon indtil de brændende Vande, alle Zidonier: jeg, jeg vil fordrive dem for Israels Børns Ansigt; lad det ikkun falde Israel til Arv (ved Lodden) saasom jeg befoel dig. c. 11, 8.

7. Saa deel nu dette Land til Arv iblandt de ni Stammer, og den halve Deel af Manasse Stamme.

8. Med hvilken de Rubeniter og Gaditer have taget deres Arv, som Mose gav dem paa denne Side Jordanen mod Østen, ligesom Mose HErrens Tjener gav dem,
c. 4, 12. 4 Mos. 32, 33 sqq.

9. Fra Aroer, som ligger ved Arnons Bæks Bredde, fra den Stad, som er midt i Dalen, og alt det jevne (Land) ved Medba indtil Dibon; 5 Mos. 2, 36.
c. 3, 10. c. 4, 43. 4 Mos. 21, 30.

10. Og alle Sihons, Amoriternes Konges, Stæder, (han) som regjerede i Hesbon, indtil Ammons Børns Landemærke;

11. Og Gilead, og de Gesuriters og Maachathiters Landemærke og alt Hermons Bjerg, og alt Basan indtil Salcha;

12. Alt Ogs Rige i Basan, (han) som regjerede i Astharoth og i Edrei; han var overbleven af de øvrige Kjæmper, og Mose slog dem, og fordrev dem.
5 Mos. 3, 11.

13. Men Israels Børn fordreve ikke de Gesuriter og Maachathiter; men Gesur og Maachath boede iblandt Israel indtil denne Dag. c. 16, 10. c. 17, 13.

14. Alene Levi Stamme gav han ikke Arv; HErrens Israels Guds Ild-Offere de ere hans Arv, saasom han sagde til ham. c. 14, 3. 4 Mos. 18, 21.

15. Men Mose havde givet Rubens Børns Stamme (Arv) efter deres Slægter.

16. Nemlig, deres Landemærke var fra Aroer, som ligger ved Arnons Bæks Bredde, og den Stad, som er midt i Dalen, og alt det jevne (Land) ved Medba,

17. Hesbon og alle dens Stæder, som ligge i det jevne (Land), Dibon, og Bamoth-Baal, og Beth-Baal Meon,

18. Og Jahza, og Kedemoth, og Mephaath,

19. Og Kirjathaim, og Sibma, og Ze-
reth-Sahar ved Dalens Bjerg,
20. Og Beth-Peor, og Asdoth-Pisga,
og Beth-Jesimoth,
21. Og alle Stæderne paa det jevne
(Land), og alt Sihons den Amoritiske
Konges Rige, som regjerede i Hesbon,
hvem Mose slog tilligemed de Fyrster af
Midian, nemlig Evi, og Rekem, og Zur,
og Hur, og Reba, Sihons ypperste
(Mænd), som boede i Landet.
4 Mos. 31, 8. 21. 23. 24.
22. Og Bileam, Beors Søn, den Spaa-
mand, sloge Israels Børn ihjel med Sværd
tilligemed de Ihjelslagne af dem.
23. Og Rubens Børns Landemærke var
Jordanen og Landemærket (derhos); den-
ne er Rubens Børns Arv efter deres
Slægter, Stæderne og deres Landsbyer.
4 Mos. 34, 12.
24. Og Mose havde givet Gads Stam-
me, Gads Børn, (Arv) efter deres Slægter,
25. Nemlig Jaeser og alle Stæderne i
Gilead vare deres Landemærke, og Halv-
delen af Ammons Børns Land, indtil
Aroer, som (ligger) lige for Rabbah;
2 Sam. 11, 1.
26. Og fra Hesbon indtil Ramath-Miz-
pe, og Betonim, og fra Mahanaim indtil
Debirs Landemærke;
27. Og i Dalen, Beth-Haram, og Beth-
Nimra, og Suchoth, og Zaphon, som var
tilovers af Kong Sihon af Hesbons Rige,
Jordanen og Landemærket (derhos), ind-
til Cinnereth Havs Ende paa hiin Side
Jordanen mod Østen. 4 Mos. 34, 11.
28. Denne er Gads Børns Arv efter
deres Slægter, Stæderne og deres Lands-
byer.
29. Og Mose havde givet den halve
Manasse Stamme (Arv), og det hørte
den halve Manasse Børns Stamme til
efter deres Slægter,
30. Nemlig, deres Landemærke var fra
Mahanaim, alt Basan, alt Ogs, Kongen
af Basans Rige og alle Jairs Byer, som
ligge i Basan, tresindstyve Stæder.
31. Og Halvdelen af Gilead, og Astha-
roth, og Edrei, Ogs Riges Stæder i Ba-
san, (gav han) Machirs Manasse Søns
Børn, (nemlig) Halvdelen af Machirs
Børn efter deres Slægter.
32. Dette er det, som Mose uddeelte til
Arv paa Moabs slette Marker, paa hiin
Side Jordanen ved Jericho mod Østen.
33. Men Levi Stamme havde Mose ikke
givet Arv; HErren, Israels Gud, han er
deres Arv, saasom han havde sagt til
dem. 4 Mos. 18, 20. 21. 5 Mos. 10, 9.
c. 12, 12. Jos. 13, 14. c. 18, 7.

14. Capitel.

Landet skal nu uddeles blandt de ni og den halve Stamme; thi Josephs Stamme fik to Lod, derimod fik Leviterne ingen Lod, 1-5. Caleb begjerer Hebron til Arv, efter det Løfte, som ham var givet af HErren ved Mose, 6-12. Josva velsigner ham, giver ham Hebron, og han indtager den, 13-15.

1. Og dette er det, som Israels Børn
arvede i Canaans Land, som Eleasar,
Præsten, og Josva, Nuns Søn, og de
øverste Fædre iblandt Israels Børns
Stammer uddeelede dem til Arv:
c. 21, 1. 4 Mos. 34, 17.
2. Ved deres Arvs Lod, saasom HErren
befoel formedelst Mose, (at skulle givet)
de ni Stammer og den halve Stamme.
4 Mos. 33, 54. c. 34, 13.
3. Thi Mose havde givet de to Stam-
mer og den halve Stamme Arv, paa hiin
Side Jordanen; men han gav Leviterne
ikke Arv midt iblandt dem.
5 Mos. 3, 12. c. 10, 9.
4. Thi Josephs Børn vare to Stammer,
Manasse og Ephraim; men de gave Le-
viterne ingen Deel i Landet, uden Stæder
at boe udi, og deres Forstæder for deres
Fæ og for deres Gods. 1 Mos. 48, 5.
Jos. 21, 2.
5. Saasom HErren bød Mose, saa
gjorde Israels Børn, og de deelte Landet.
4 Mos. 34, 13. 16.
6. Og Juda Børn gik frem til Josva i
Gilgal, og Caleb, Jephunne den Kenesi-
ters Søn, sagde til ham: du, du veed det
Ord, som HErren talede til Mose den
Guds Mand, paa mine og paa dine Vegne
i Kades-Barnea. 4 Mos. 14, 24.
7. Jeg var fyrretyve Aar gammel, der
Mose HErrens Tjener sendte mig fra Ka-
des-Barnea til at speide Landet; og jeg
sagde ham Svar igjen, ligesom jeg meente.
4 Mos. 13, 6.
8. Men mine Brødre, som gik op med
mig, mistrøstede Folkets Hjerte; men jeg
efterfulgte HErren min Gud fuldkomme-
ligen. 4 Mos. 14, 24.
9. Da svoer Mose paa den samme Dag,
og sagde: det Land, som din Fod traadde
paa, skal blive dig til Arv og dine Børn
evindeligen, fordi du fuldkommeligen ef-
terfulgte HErren din Gud.
5 Mos. 11, 24 ɔc.
10. Og nu see, HErren haver ladet mig

ve, saasom han sagde, disse fyrretyve og
n Aar, fra (den Tid), da HErren ta-
ve dette Ord til Mose, i hvilken Israel
ndrede i Ørken; og nu see, jeg er i Dag
n og firesindstyve Aar gammel.
11. Jeg er endnu i Dag saa stærk, som
a den Dag, da Mose sendte mig; som
in Kraft var da, saa er og min Kraft nu
i Krigen, og til at gaae ud og at gaae
d. 5 Mos. 34, 7.
12. Saa giv mig nu dette Bjerg, som
Erren talede om paa den samme Dag;
i du hørte paa den samme Dag, at de
nakim ere der, og (der) ere store (og)
fte Stæder, maaskee HErren vil være
ed mig, at jeg kan fordrive dem, saasom
Erren haver sagt.
13. Saa velsignede Josva ham, og han
av Caleb, Jephunne Søn, Hebron til
rv. c. 15, 13.
14 Derfor blev Hebron Calebs, Jephunne
n Kenesiters Søn, til Arv, indtil denne
ag, fordi han fuldkommeligen efterfulgte
Erren Israels Gud. c. 21, 11 rc.
15. Men Hebron kaldtes tilforn Arbæ
tad, han (Arba) var et stort Menneske
landt de Anakim; og Landet hvilede fra
rig. c. 15, 13. c. 11, 23.

15. Capitel.

Ja Stammes Grændser beskrives, 1-12. Her fortælles, hvorledes Caleb indtager Hebron, og giver sin Datter til Othniel, som indtog Debir, 13-19. De Stæder opregnes, som hørte til Judæ Stamme, 20-62. Juda fordrev ikke Jebusiterne af Jerusalem, 63.

1. Og Judæ Børns Stammes Lod ef-
r deres Slægter var til Edoms Lande-
ærke, til den Ørken Zin, Sønder paa,
i Enden paa det søndre (Land).
4 Mos. 34, 3.
2. Og deres Landemærke i Sønden var
a det salte Havs Ende, fra den Odde,
m vender imod Sønden. c. 18, 19.
3. Og den gaaer ud til Sønden imod
pgangen til Akrabbim, og gaaer igjen-
m Zin, og gaaer op fra Sønden til
ades-Barnea, og gaaer igjennem Hez-
n, og gaaer op til Adar, og gaaer om-
ing Karkaa.
4. Og den gaaer igjennem til Azmon, og
gaaer til Ægypti Bæk, og Landemær-
ts Udgange skal være til Havet; dette
al være eder Landemærket Sønder paa.
5 Og Landemærket Øster paa er det
lte Hav, indtil Jordanens Ende; og
Landemærket mod det nordre Hjørne er fra
(samme) Havs Odde, fra Jordanens Ende.
6. Og det Landemærke gaaer op til Beth-
Hogla, og gaaer igjennem fra Norden til
Beth-Araba; og Landemærket gaaer op
til Bohans, Rubens Søns Steen.
c. 18, 17.
7. Og Landemærket gaaer op til Debir
fra Achors Dal, og Nord paa vender det
mod Gilgal, som ligger tvært over for Op-
gangen til Adummim, som er Sønden for
Dalen; og Landemærket gaaer igjennem
til det Vand hos En-Semes, og Udgan-
gene derpaa ere hos En-Rogel. c. 18, 16.
2 Sam. 17, 17.
8. Og Landemærket gaaer op til Hin-
noms Søns Dal, ved de Jebusiters Side
fra Sønder, det er Jerusalem; og Lande-
mærket gaaer op til Toppene af Bjerget,
som ligger tvært over for Hinnoms Dal
mod Vesten, som er ved Enden af Re-
phaims Dal mod Norden.
9. Og Landemærket bøier sig fra Bjer-
gets Top til Nephthoa Vand-Kilde, og
gaaer ud til Ephrons Bjerges Stæder; og
Landemærket bøier sig til Baala, det er
Kiriath-Jearim. v. 60. c. 18, 14.
10. Og Landemærket gaaer omkring fra
Baala mod Vesten til det Bjerg Seir, og
gaaer igjennem til Har-Jearims Side
Norden fra, det er Chesalon; og det kom-
mer ned til Beth-Semes, og gaaer igjen-
nem Thimna.
11. Og Landemærket gaaer ud ved Ek-
rons Side mod Norden, og Landemærket
bøier sig til Sichron, og gaaer over til
Baala Bjerg, og gaaer ud hos Jabneel;
og Landemærkets Udgange ere mod Havet.
12. Og Landemærket Vester paa er det
store Hav, og Landemærket (derhos); dette
er Judæ Børns Landemærke trindt om-
kring efter deres Slægter.
13. Og Caleb, Jephunne Søn, gav man
Deel midt iblandt Judæ Børn, efter HEr-
rens Ord til Josva, nemlig Arbæ, Anaks
Faders Stad, det er Hebron. c. 14, 13.
14. Og Caleb fordrev derfra de tre Anaks
Sønner: Sesai og Ahiman og Talmai
Anaks Sønner. Dom. 1, 10. 20.
15. Og han drog derfra op til Indbyg-
gerne i Debir; men Debir hedde fordum
Kiriath-Sepher.
16. Og Caleb sagde: hvo som slaaer
Kiriath-Sepher, og indtager den, den vil
jeg og give min Datter Achsa til Hustru
Dom. 1, 12.

17. Saa indtog Othniel, Kenas Søn, (som var) Calebs Broder, den; og han gav ham sin Datter Achsa til Hustru.
Dom. 1, 13. c. 3, 9.
18. Og det skede, der hun kom, da tilskyndte hun ham, at begjere en Ager af hendes Fader, og hun sprang ned af Asenet; og Caleb sagde til hende: hvad (fattes) dig?
19. Og hun sagde: giv mig en Velsignelse, thi du gav mig et Land sønder paa, giv mig og (Vand-)Springe; saa gav han hende (Vand-)Springe oven, og (Vand-)Springe neden.
20. Denne er Judæ Børns Stammes Arv efter deres Slægter.
21. Og disse vare Stæderne fra Enden paa Judæ Børns Stamme til Edoms Landemærke Sønder paa: Kabzeel og Eder og Jagur; Neh. 11, 25.
22. Og Kina og Dimona og Adada;
23. Og Kedes og Hazor og Jithnan;
24. Siph og Telem og Bealoth;
25. Og Hazor-Hodatta og Kirioth-Hezron, det er Hazor;
26. Amam og Sema og Molada;
27. Og Hazor-Gadda og Hesmon og Beth-Pelet;
28. Og Hazar-Sual og Beer-Seba og Bisiothja;
29. Baala og Jim og Ezem;
30. Og Eltholad og Chesil og Horma;
Dom. 1, 17.
31. Og Ziklag og Madmanna og Sansanna; 1 Sam. 27, 6.
32. Og Lebaoth og Silhim og Ain og Rimmon; alle Stæderne ni og tyve og deres Landsbyer.
33. I det Lave var: Esthaol og Zora og Asna; Dom. 13, 25.
34. Og Sonoah og En-Gannim, Tapuah og Enam;
35. Jarmuth og Adullam, Socho og Aseka;
36. Og Saaraim og Adithaim og Gedera og Gederothaim; fjorten Stæder og deres Landsbyer.
37. Zenan og Hadasa og Migdal-Gad;
38. Og Dilan og Mizpech og Joktheel;
2 Kong. 14, 7.
39. Lachis, Bozkath og Eglon;
40. Og Cabbon og Lachmas og Chithlis;
41. Og Gederoth, Beth-Dagon og Naama og Makkeda; sexten Stæder og deres Landsbyer.
42. Libna og Ether og Asan;
43. Og Jiphtha og Asna og Nezib;
44. Og Keila og Achsib og Maresa; ni Stæder og deres Landsbyer.
1 Sam. 23, 1. Jos. 19, 29.
45. Ekron og dens tilhørende (Stæder) og dens Landsbyer; 1 Sam. 5, 10
46. Fra Ekron og til Havet; alle de, som ere hos Asdods Side, og deres Landsbyer;
47. Asdod, dens tilhørende (Stæder) og dens Landsbyer; Assa, dens tilhørende (Stæder) og dens Landsbyer indtil Ægypti Bæk og det store Hav og Landemærket derhos. 1 Sam. 5, 1. Dom. 16, 1.
4 Mos. 34, 6.
48. Men paa Bjerget var: Samir og Jathir og Socho;
49. Og Danna og Kiriath-Sanna, det er Debir;
50. Og Anab og Esthemo og Anim;
51. Og Gosen og Holon og Gilo; elleve Stæder og deres Landsbyer. Jos. 10, 41.
52. Arab og Duma og Esean;
53. Og Janum og Beth-Thappuah og Apheka;
54. Og Humta og Kiriath-Arba, det er Hebron, og Zior; ni Stæder og deres Landsbyer. c. 14, 15
55. Maon, Carmel og Siph og Juta;
56. Og Jisreel og Jokdeam og Sanoah;
57. Kain, Gibea og Thimna; ni Stæder og deres Landsbyer.
58. Halhul, Bethzur og Gedor;
59. Og Maarath og Beth-Anoth og Elthekon; sex Stæder og deres Landsbyer.
60. Kiriath-Baal, det er Kiriath-Jearim og Rabba; to Stæder og deres Landsbyer. c. 18, 14.
61. I Ørken var: Beth-Araba, Middin og Sechacha;
62. Og Nibsan og Salt-Staden og En-Geddi; sex Stæder og deres Landsbyer.
63. Men Jebusiterne, som boede i Jerusalem, dem kunde Judæ Børn ikke fordrive; saa boede Jebusiterne tillige med Judæ Børn i Jerusalem indtil denne Dag.
Dom. 1, 21. 2 Sam. 5, 6. 7.

16. Capitel.

Josephs Børns Lod beskrives i Almindelighed, 1-4. Ephraims i Særdeleshed, 5-9. Ephraimiterne fordrive ikke alle Cananiter, 10.

1. Og Lodden udkom for Josephs Børn fra Jordanen ved Jericho, ved det Vand ved Jericho mod Østen; den Ørk, som gaaer op fra Jericho til det Bjerg ved Bethel.

Landemærket) gaaer ud fra Be-
is, og gaaer igjennem til Archi-
ndemærke til Atharoth.
et gaaer ned i Vester til Japhle-
Landemærke, indtil det nedre
rons Landemærke, og indtil Ge-
:ts Udgange ere til Havet.
(dette) arvede Josephs Børn,
og Ephraim.
phraims Børns Landemærke efter
:gter, ja deres Arvs Landemærke
Østen fra Atharoth-Addar indtil
Beth-Horon.
Landemærket gaaer ud til Havet
ethath mod Norden, og Lande-
aaer omkring i Øster til Thaa-
), og det gaaer igjennem den
Janoah.
det kommer ned fra Janoah til
og Naarah, og stder op mod
g gaaer ud til Jordanen.
Thappuah gaaer Landemærket i
den Bæk Kana, og dets Udgange
Havet; dette er Ephraims Børns
i Arv efter deres Slægter.
disse Stæder vare adskilte for
s Børn midt iblandt Manasse
rv, (ja) alle de Stæder og deres
r. c. 17, 9.
de fordreve ikke Cananiten, som
Geser; men Cananiten boede
Ephraim indtil denne Dag, og
atskyldig Tjener. c. 13, 13.
13. Dom. 1, 29. 1 Kong. 9, 21.

17. Capitel.

sse Stammes Arv falder paa denne Side
, og i den saae Zelaphehads Døttre Arv,
ns Grændser og Stæder bestrives, 7-11.
ve ikke alle Cananiter, 12. 13. Josephs
ge derover, at deres Arv var for liden;
er dem Raad derimod, og forsikkrer dem
imod Cananiterne, 14-18.

Lodden var falden for Manasse
, thi han er Josephs Førstefødte;
ir, Manasse Førstefødte, Gileads
rdi han var en Krigsmand, der-
Gilead og Basan hans.
4 Mos. 26, 29. 5 Mos. 3, 13.
i for de øvrige af Manasse Børn,
deres Slægter, var (og falden en
llig) for Abiesers Børn, og for
ørn, og for Asriels Børn, og for
Børn, og for Hephers Børn, og
ldæ Børn; disse ere Manasse,
Sons, Børn, Mandkjønnene
eres Slægter. Dom. 6, 34. c. 8, 2.

3. Men Zelaphehad, Søn af Hepher,
Søn af Gilead, Søn af Machir, Søn af
Manasse, han havde ikke Sønner, men
Døttre; og disse ere hans Døttres Navne:
Mahela og Noah, Hogla, Milca og Tir-
za. 4 Mos. 27, 1. c. 36, 2.
4. Og de kom frem for Eleasars Præ-
stens Ansigt, og for Josvæ Nuns Søns
Ansigt, og for Fyrsternes Ansigt, og sagde:
HErren bød Mose, at han skulde give os
Arv midt iblandt vore Brødre; og man
gav dem Arv efter HErrens Mund midt
iblandt deres Faders Brødre. 4 Mos. 27, 7
5. Og der faldt ti Parter for Manasse,
foruden Gileads Land og Basan, som
ligger paa hiin Side Jordanen.
c. 19, 29. Ps. 105, 11.
6. Thi Manasse Døttre arvede Arv midt
iblandt hans Sønner; men de øvrige Ma-
nasse Børn havde faaet det Land Gilead.
7. Og Manasse Landemærke var fra
Aser til Michmethath, som ligger lige
for Sichem; og Landemærket gaaer ud paa
den høire Side til Indbyggerne i En-Tap-
puah. c. 16, 6.
8. Tappuah Land hørte Manasse til;
men Tappuah ved Manasse Landemærke
hørte Ephraims Børn til.
9. Og Landemærket gaaer ned til den
Bæk Kana, Sønden for Bækken; disse
Stæder høre Ephraim til midt iblandt
Manasse Stæder; men Manasse Lande-
mærke er Norden for Bækken, og dets Ud-
gange ere ved Havet. c. 16, 8. 9.
10. Mod Sønden var Ephraims og mod
Norden var Manasse (Arv), og Havet var
hans Landemærke; og de mødes ved Aser
mod Norden, og ved Isaschar mod Østen.
11. Men Manasse havde iblandt Isa-
schar og iblandt Aser: Beth-Sean og dens
tilhørende (Stæder), og Jibleam og dens
tilhørende (Stæder), og Indbyggerne i
Dor og dens tilhørende (Stæder), og Ind-
byggerne i En-Dor og dens tilhørende
(Stæder), og Indbyggerne i Taanach og
dens tilhørende (Stæder), og Indbyggerne
i Megiddo og dens tilhørende (Stæder),
som ere de tre Egne. Dom. 1, 27.
1 Sam. 28, 7.
12. Og Manasse Børn kunde ikke ind-
tage disse Stæder; men Cananiten boede
rolig i samme Land. c. 15, 53.
13. Og det skede, der Israels Børn bleve
stærke, da gjorde de Cananiten skatskyldig;
men de fordreve ham ikke aldeles.
Dom. 1, 28. Jos. 13, 33.

14. Og Josephs Børn talede med Josva,
og sagde: hvorfor gav du mig (iffun)
een Lod, og een Part til Arv? Jeg er et
stort Folk, eftersom HErren haver velsig-
net mig hidindtil. 4 Mos. 26, 54.
15. Og Josva sagde til dem: dersom du
er et stort Folk, da gak op for dig i Sko-
ven, og hug dig der(et Stykke) af i Phe-
resiternes og Kjæmpernes Land, efterdi
Ephraims Bjerg er dig (for) trangt.
16. Da sagde Josephs Børn: dette
Bjerg findes ikke (nok) for os; tilmed ere
der Jern-Vogne hos alle Cananiterne, som
boe i Dale-Landet, hos dem, (som boe) i
Beth-Sean og dens tilhørende (Stæder),
og hos dem, (som boe) i Jisreels Dal.
4 Mos. 11, 22. Dom. 1, 19.
17. Og Josva sagde til Josephs Huus,
til Ephraim og til Manasse, sigende: du
er et stort Folk, og du haver stor Styrke,
du skal ikke have een Lod (alene).
18. Thi Bjerget skal høre dig til, (og)
fordi det er en Skov, da skal du hugge den
af, og dens Udgange skal høre dig til; thi
du skal fordrive Cananiten, enddog han
haver Jern-Vogne, (og) enddog han er
stærk.

18. Capitel.

Tabernaklet opreises i Silo, Josva udsender Mænd, som skal dele det øvrige Land i syv Dele, for de øvrige syv Stammer, 1-9. Josva kaster Lod for dem, og BenJamins Stamme faaer sin Arv, 10-28.

1. Og al Israels Børns Menighed
samledes i Silo, og satte der Forsamlin-
gens Paulun; og Landet var underlagt
for deres Ansigt 4 Mos. 32, 22. 29.
2. Og der vare (endda) tilovers af Is-
raels Børn, som ikke havde deelt deres
Arv, syv Stammer.
3. Og Josva sagde til Israels Børn:
hvor længe ere I (saa) efterladne, at
komme til at eie Landet, som HErren,
eders Fædres Gud, haver givet eder?
4. Giver for eder tre Mænd for (hver)
Stamme, saa vil jeg sende dem, at de
kunne gjøre sig rede, og gaae igjennem
Landet, og beskrive det efter deres Arvs Be-
skaffenhed, og de skal komme til mig (igjen).
5. Og de skal dele det i syv Dele; Juda
skal blive i sit Landemærke mod Sønden,
og Josephs Huus, de skal blive i deres
Landemærke mod Norden.
6. Men I skal beskrive Landet i syv
Dele, og føre (Beskrivelsen) her hid til
mig; saa vil jeg her kaste Lod for eder,
for HErrens vor Guds Ansigt.
7. Thi de Leviter have ingen Deel midt
iblandt eder, men HErrens Præstedømme
er hans Arv; og Gad og Ruben, og den
halve Manasse Stamme have taget deres
Arv paa hiin Side Jordanen mod Østen,
som Mose HErrens Tjener gav dem.
4 Mos. 18, 20 ꝛc. 4 Mos. 32, 33 ꝛc.
8. Da gjorde Mændene sig rede, og gik;
og Josva befoel dem, som gik hen at be-
skrive Landet, og sagde: gaaer og vandrer
om i Landet, og beskriver det, og kommer
tilbage til mig, saa vil jeg her kaste Lod
for eder for HErrens Ansigt, i Silo.
9. Saa gik Mændene hen, og gik igjen-
nem Landet, og beskreve det efter Stæ-
derne, i syv Dele i en Bog; og de kom
(tilbage) til Josva, til Leiren udi Silo.
10. Saa kastede Josva Lod for dem i
Silo, for HErrens Ansigt; og Josva
deelte der Landet for Israels Børn, efter
deres Dele. v. 1.
11. Og BenJamins Børns Stammes
Lod opkom efter deres Slægter; og Lan-
demærket paa deres Lod gik ud imellem
Judæ Børn, og imellem Josephs Børn.
12. Og deres Landemærke var ved Hjør-
net mod Norden fra Jordanen; Lande-
mærket gaaer op fra Norden hos Jericho
Side, og gaaer op til Bjerget mod Vesten,
og Udgangene derpaa vare mod Ørken,
ved Beth-Aven. c. 7, 2.
13. Og Landemærket gaaer over derfra
til Lus, til Siden paa Lus mod Sønden,
det er Bethel; og Landemærket gaaer ned
til Atharoth-Addar, over Bjerget, som
ligger Sønden for det nedre Beth-Horon.
1 Mos. 12, 8. c. 29, 19.
14. Siden bøier Landemærket sig, og
vender omkring til det vestre Hjørne Søn-
den for Bjerget, som ligger tvært over for
Beth-Horon mod Sønden, og Udgangene
derpaa ere til Kiriath-Baal, det er Kiri-
ath-Jearim, Judæ Børns Stad; dette
er det vestre Hjørne. c. 15, 9. 60.
15. Men det søndre Hjørne er fra det
Yderste af Kiriath-Jearim; og Landemær-
ket gaaer ud mod Vesten, ja det gaaer ud
til Nephthoah Vand-Kilde.
16. Og Landemærket gaaer ned til En-
den af Bjerget, som ligger tvært over for
Hinnoms Søns Dal, som er i Rephaims
Dal mod Norden; og det gaaer ned til
Hinnoms Dal, hos de Jebusiters Side
mod Sønden, og gaaer ned til En-Rogel.
c. 15, 7. 8.
17. Og det bøier sig fra Norden, og

gaaer ud til En-Semes, og gaaer ud til
Geliloth, som ligger tvært over for Op-
gangen til Adummim; og gaaer ned til
Bohans, Rubens Søns, Steen.
c. 22, 10. c. 15, 6. 7.
18. Og det gaaer over til Siden tvært
over for Araba mod Norden; og det
gaaer ned til Araba. c. 15, 6.
19. Og Landemærket gaaer over til Si-
den paa Beth-Hogla mod Norden, og
Landemærkets Udgange ere ved Odden
af det salte Hav mod Norden, (som er)
ved Jordanens Ende, mod Sønden; dette
er det søndre Landemærke. c. 15, 2.
20. Men Jordanen sætter Grændse der-
imod ved det østre Hjørne; dette er Ben-
jamins Børns Arv i deres Landemærker
omkring efter deres Slægter.
21. Og Ben-Jamins Børns Stammes
Stæder, efter deres Slægter, vare: Jeri-
cho, og Beth-Hogla, og Emek-Kezis;
22. Og Beth-Araba, og Zemarajim, og
Bethel;
23. Og Avim, og Para, og Ophra;
24. Og Chephar-Amonai, og Ophni, og
Geba; tolv Stæder og deres Landsbyer.
25. Gibeon, og Rama og Beeroth;
26. Og Mizpe, og Cephira, og Moza;
27. Og Rekem, og Jirpeel, og Tharala;
28. Og Zela, Eleph, og Jebusi, det er
Jerusalem, Gibeath, Kiriath, fjorten Stæ-
der og deres Landsbyer; denne er Ben-
jamins Børns Arv, efter deres Slægter.

19. Capitel.

Simeons Stamme faaer Arv, 1-9. Derefter Sebu-
lon, 10-16. Isaschar, 17-23. Aser, 24-31.
Naphtali, 32-39. Og Dan, 40-48. Josva faaer
Thimnath-Serah til Arv, 2c. 49-51.

1. Og den anden Lod udkom for Si-
meon, for Simeons Børns Stamme, efter
deres Slægter; og deres Arv var midt
iblandt Judæ Børns Arv.
2. Og dem tilhørte til deres Arv: Beer-
Seba, og Seba, og Molada;
1 Kron. 4, 28.
3. Og Hazar-Sual, og Bala, og Ezem;
Jos. 15, 29.
4. Og El-Tholad, og Bethul, og Horma;
5. Og Ziklag, og Beth-Marcaboth, og
Hazar-Susa; 1 Sam. 27, 6.
6. Og Beth-Lebaoth, og Saruhen: tolv
Stæder og deres Landsbyer.
7. Ain, Rimmon, og Ether, og Asan:
fire Stæder og deres Landsbyer.
8. Og alle de Landsbyer, som ligge
rundt omkring disse Stæder, indtil Baa-
lath-Beer, (det er) Ramath mod Sønden;
denne er Simeons Børns Stammes Arv
efter deres Slægter. 1 Kron. 4, 33
1 Sam. 30, 27.
9. Thi Simeons Børns Arv er af Judæ
Børns Part; fordi Judæ Børns Deel var
dem for stor, derfor arvede Simeons Børn
midt iblandt deres Arv.
10. Og den tredie Lod kom op for Se-
bulons Børn efter deres Slægter; og
Landemærket paa deres Arv var indtil
Sarid.
11. Og deres Landemærke gaaer op til
Havet, og Marala, og støder op til Dab-
basceth, og støder op til den Bæk, som er
lige for Jokneam.
12. Og det vender om fra Sarid mod
Østen, mod Solens Opgang, ved Chi-
sloth-Thabors Landemærke; og gaaer ud til
Dabrath, og gaaer op til Japhia.
13. Og det gaaer derfra over mod Østen,
mod (Solens) Opgang, til Githa-Hepher,
Itta, Kazin; og gaaer ud mod Rimmon-
Methoar, (til) Nea. 2 Kong. 14, 25
c. 21, 35. 1 Kron. 6, 62.
14. Og Landemærket gaaer omkring den,
nordenfor Hannathon; og dets Udgange
ere i Jiphthah-Els Dal.
15. Og Katthath, og Nahalal, og Sim-
ron, og Jidala, og Beth-Lehem: tolv
Stæder og deres Landsbyer. Dom. 1, 30.
16. Denne er Sebulons Børns Arv efter
deres Slægter; disse Stæder og deres
Landsbyer.
17. Den fjerde Lod udkom for Isaschar;
(ja) for Isaschars Børn efter deres Slæg-
ter.
18. Og deres Landemærke var: Jisreela
og Chesulloth, og Sunem; 2 Kong. 4, 8.
19. Og Hapharajim, og Schion, og
Anaharath;
20. Og Rabbith, og Kisjon og Ebez;
21. Og Remeth, og En-Gannim, og
En-Hadda, og Beth-Pazzez.
22. Og Landemærket støder til Thabor,
og Sahazim, og Beth-Semes, og deres
Landemærkes Udgange ere (ved) Jorda-
nen: sexten Stæder og deres Landsbyer.
23. Denne er Isaschars Børns Stam-
mes Arv efter deres Slægter; Stæderne
og deres Landsbyer.
24. Og den femte Lod udkom for Asers
Børns Stamme, efter deres Slægter.
25. Og deres Landemærke var: Helkath,
og Hali, og Beten, og Achsaph;
26. Og Alammelech, og Amead, og Mi-

skal; og skyder ud til Carmel mod Vesten, og til Sihor-Libnath;
27. Og vender om mod Solens Op-
gang, til Beth-Dagon, og skyder til Se-
bulon, og til Jephthah-Els Dal mod
Norden, til Beth-Emek, og Negiel; og
gaaer ud til Cabul, paa den venstre Side;
28. Og Ebron, og Rehob, og Hammon,
og Kana; indtil den store (Stad) Zi-
don,
29. Og Landemærket vender om mod
Rama, og indtil den faste Stad Thyrus;
og Landemærket vender om til Hosa, og
dets Udgange ere ved Havet, (og strækker
sig) efter Snoren til Achsib. c. 15, 44.
Dom. 1, 31.
30. Og Umma, og Aphek, og Rehob:
to og tyve Stæder og deres Landsbyer.
31. Denne er Asers Børns Stammes
Arv, efter deres Slægter; disse Stæder
og deres Landsbyer.
32. Den siette Lod kom ud for Naph-
thali Børn, (ja) for Naphthali Børn ef-
ter deres Slægter.
33. Og deres Landemærke var fra He-
leph, fra den Eeg i Zaanannim, og Ada-
mi-Nekeb, og Jabneel, indtil Lakkum; og
Udgangene derpaa ere ved Jordanen.
Dom. 4, 11.
34. Og Landemærket vender sig mod
Vesten til Asnoth-Thabor, og udgaaer
derfra til Hukok; og skyder til Sebulon
mod Sønden, og skyder til Aser mod
Vesten, og til Juda hos Jordanen, mod
Solens Opgang. c. 15, 5.
35. Og der ere faste Stæder: Ziddim,
Zer, og Hamath, Rakkath, og Cinnereth;
4 Mos. 34, 11.
36. Og Adama, og Rama, og Hazor;
37. Og Kedes, og Edrei, og En-Hazor;
38. Og Jiron, og Migdal-El, Horem,
og Beth-Anath, og Beth-Semes: nitten
Stæder og deres Landsbyer.
39. Denne er Naphthali Børns Stam-
mes Arv, efter deres Slægter; Stæderne
og deres Landsbyer.
40. For Dans Børns Stamme, efter
deres Slægter udkom den syvende Lod.
41. Og deres Arvs Landemærke var:
Zorah, og Esthaol, og Ir-Semes;
Dom. 13, 25.
42. Og Saalabbim, og Ajalon, og
Jithla;
43. Og Elon, og Thimnatha, og Ekron;
44. Og Eltheke, og Gibethon, og Baa-
lath; 1 Kong. 15, 27.
45. Og Jehud, og Bne-Berak, og Gath-
Rimmon;
46. Og Me-Jarkon, og Rakkon, med
det Landemærke tvært over for Japho.
Ap. G. 9, 36. Jon. 1, 3.
47. Og Dans Børns Landemærke ud-
kom mindre, end for dem (behov gjordes):
derfor droge Dans Børn op, og stred mod
Lesem, og indtoge den, og sloge den med
skarpe Sværd, og eiede den, og boede i
den, og de kaldte Lesem Dan, efter Dans
deres Faders Navn. Dom. 18, 27. 29.
48. Denne er Dans Børns Stammes
Arv, efter deres Slægter; disse Stæder
og deres Landsbyer.
49. Og de fuldendte at dele Landet til
Arv efter dets Landemærker; og Israels
Børn gave Josva Nuns Søn Arv midt
iblandt dem.
50. Efter HErrens Mund gave de ham
den Stad, som han begjerede, nemlig,
Thimnath-Serah, paa Ephraims Bjerg;
og han byggede Staden, og boede i den.
c. 24, 30.
51. Disse ere de Arve-(Dele,) som Elea-
sar, Præsten, og Josva, Nuns Søn, og
de øverste Fædre for Israels Børns Stam-
mer, uddeelede til Arv ved Lod i Silo, for
HErrens Ansigt for Forsamlingens Pau-
luns Dør; og de fuldendte at dele Landet.
c. 17, 4. c. 18, 1.

20. Capitel.

HErren igjentager Loven, om sex Fristæder at ud-
nævne, for dem, som uvidende begik et Mord, v.
1-6. De sex Fristæder opregnes, 7-9.

1. Og HErren talede til Josva, og
sagde:
2. Tael til Israels Børn, sigende: giver
for eder Tilflugts-Stæder, om hvilke jeg
talede til eder formedelst Mose,
4 Mos. 35, 6 seq.
3. At en Manddraber kan flye derhen,
som slaaer en Person af en Forseelse,
uvidende; og at de kunne være eder til
Tilflugt for Blod-Hevneren.
4. Og han maa flye til en af disse
Stæder, og han skal staae (udenfor)
Stadens Portes Dør, og tale sine Ord
for de Ældstes Øren af samme Stad;
saa skal de tage ham ind i Staden til sig,
og give ham et Sted, at han kan boe hos
dem. Dom. 19, 15. 18.
5. Og naar Blod-Hevneren forfølger
ham, da skal de ikke overantvorde Mand-
draberen i hans Haand, efterdi han slog

ke uvidende, og var ikke hans
ilforn.
t skal han boe i den samme Stad,
in har staaet for Menighedens
or Retten, indtil den Ypperste-
død, som var i de Dage; da maa
aberen vende tilbage, og komme
tad, og til sit Huus, til Staden,
lyede fra.   4 Mos. 35, 12. 35.
helligede de Kedes i Galilæa
phthali Bjerg, og Sichem paa
s Bjerg; og Kiriath-Arba, det
n, paa Judæ Bjerg.   c. 21, 32.
, 13. c. 21, 11. Luc. 1, 39. 65.
paa hiin Side Jordanen ved Je-
d Østen, gave de Bezer i Orken
levne (Land) af Rubens Stam-
Ramoth i Gilead, af Gads Stam-
Golan i Basan, af Manasse
5 Mos. 4, 43.
e vare de Stæder, som vare be-
or alle Israels Børn, og for den
e, som var fremmed midt iblandt
erhen maatte flye hver den, som
erson af Forseelse, at han skulde
ed Blod-Hevnerens Haand, for
e staaet for Menighedens Ansigt.

21. Capitel.

en give Leviterne ved Lod 48 af deres
ed deres Forstæder, 1-8. I Særdeleshed
Præsternes Stæder, 9-19. De øvrige
rs, 20-26. De Gersoniters, 27-33. Me-
34-42. Israels Børn eie alt det Land,
en havde svoret deres Fædre, 43-45.

gik de øverste Fædre af Leviterne
Eleasar, Præsten, og til Josva,
en, og til de øverste Fædre for
Bernes Stammer,   c. 17, 4.
e talede til dem i Silo i Cana-
, og sagde: HErren bod forme-
se, at man skulde give os Stæder
bo, og deres Forstæder til vort
3 Mos. 35, 2.
gave Israels Børn Leviterne af
o, efter HErrens Mund, disse
og deres Forstæder.
Lodden udkom for de Kahathiters
og Arons Præstens Børn, af
fik af Judæ Stamme, og af
Stamme, og af BenJamins
ved Lodden, tretten Stæder.
de øvrige Kahaths Børn (fik)
ims Stammes Slægter, og af
amme, og af den halve Manasse
ved Lodden, ti Stæder
ersons Børn (fik) af Isaschars
Stammes Slægter, og af Asers Stamme,
og af Naphthali Stamme, og af den halve
Manasse Stamme i Basan, ved Lodden,
tretten Stæder.
7. Merari Børn efter deres Slægter (fik)
af Rubens Stamme, og af Gads Stamme,
og af Sebulons Stamme, tolv Stæder.
8. Saa gave Israels Børn Leviterne
disse Stæder, og deres Forstæder, ved
Lodden: saasom HErren havde budet for-
medelst Mose.
9. Og de gave (dem) af Judæ Børns
Stamme disse Stæder, som man nævnede
ved Navn.
10. Og Arons Børn af de Kahathiters
Slægter, af Levi Børn, fik (dette); thi
den første Lod var deres.   1 Kron. 6, 54.
11. Og de gave dem Kiriath-Arba, (som
hørte) Anoks Fader (til), det er Hebron,
paa Judæ Bjerg, og dens Forstæder rundt
omkring den.   c. 20, 7. c. 14, 14
c. 15, 13. 1 Kron. 6, 55.
12. Og Stadens Mark og dens Lands-
byer gave de Caleb, Jephunne Søn, til
hans Eiendom.   c. 14, 14. c. 15, 13.
13. Og de gave Arons Præstens Børn
den Manddraberes Tilflugts-Stad, He-
bron, og dens Forstæder, og Libna og
dens Forstæder,
14. Og Jathir og dens Forstæder, og
Esthemoa og dens Forstæder,
15. Og Holon og dens Forstæder, og
Debir og dens Forstæder,
16. Og Ajin og dens Forstæder, og
Jutta og dens Forstæder, og Beth-Semes
og dens Forstæder; ni Stæder af disse to
Stammer.   1 Sam. 6, 12. 15.
2 Kong. 14, 11.
17. Men af BenJamins Stamme Gi-
beon og dens Forstæder, Geba og dens
Forstæder,
18. Anathot og dens Forstæder, og Al-
mon og dens Forstæder: fire Stæder.
Jer. 1, 1 2c.
19. Alle Præsternes, Arons Børns,
Stæder, vare tretten Stæder, og deres
Forstæder.
20. Men (anlangende) Kahaths Børns
Slægter af Leviterne, de andre af Ka-
haths Børn; ja de Stæder, som hørte til
deres Lod, vare af Ephraims Stamme.
1 Kron. 6, 61.
21. Og de gave dem Manddraberens
Tilflugts-Stad Sichem, og dens Forstæ-
der, paa Ephraims Bjerg, og Geser og
dens Forstæder,   c. 20, 7. 1 Kron. 6, 67.

22. Og Kibzaim og dens Forstæder, og Beth-Horon og dens Forstæder: fire Stæder.

23. Og af Dans Stamme, Eltheke og dens Forstæder, Gibbeton og dens Forstæder,

24. Ajalon og dens Forstæder, Gath-Rimmon, og dens Forstæder: fire Stæder.

25. Og af den halve Manasse Stamme, Thaanach og dens Forstæder, og Gath-Rimmon og dens Forstæder: to Stæder.

26. Alle Stæder vare ti, og deres Forstæder, for de andre Kahaths Børns Slægter.

27. Og (de gave) Gersons Børn af Leviternes Slægter, af den halve Manasse Stamme, den Manddraberes Tilflugts-Stad, Golan i Basan og dens Forstæder, og Beesthera og dens Forstæder: to Stæder. 1 Kron. 6, 62. Jos. 20, 8.

28. Og af Isaschars Stamme, Kisjon og dens Forstæder, Dabrath og dens Forstæder,

29. Jarmuth og dens Forstæder, En-Gannim og dens Forstæder: fire Stæder.

30. Og af Asers Stamme, Miseal og dens Forstæder, Abdon og dens Forstæder, 1 Kron. 6, 74.

31. Helkath og dens Forstæder, og Rehob og dens Forstæder: fire Stæder.

32. Og af Naphthali Stamme, den Manddraberes Tilflugts-Stad, Kedes i Galilæa og dens Forstæder, og Hamoth-Dar og dens Forstæder, og Karthan og dens Forstæder: tre Stæder. c. 20, 7.

33. (Saa at) alle de Gersoniters Stæder for deres Slægter vare tretten Stæder og deres Forstæder.

34. Men til Merari Børns Slægter, (som vare) de øvrige af Leviterne, (gave de) af Sebulons Stamme, Jokneam og dens Forstæder, Kartha og dens Forstæder, 1 Kron. 6, 63.

35. Dimna og dens Forstæder, Nahalal og dens Forstæder: fire Stæder.

36. Og af Rubens Stamme, Bezer og dens Forstæder, og Jahza og dens Forstæder,

37. Kedemoth og dens Forstæder, og Mephaath og dens Forstæder: fire Stæder.

38. Og af Gads Stamme, den Manddraberes Tilflugts-Stad, Ramoth i Gilead og dens Forstæder, og Mahanajim og dens Forstæder, c. 20, 8.

1 Kong. 22, 3.

39. Hesbon og dens Forstæder, Jaeser og dens Forstæder: alle de Stæder vare fire.

40. Alle disse vare Merari Børns Stæder for deres Slægter, som vare de øvrige af Leviternes Slægter; og deres Lod var tolv Stæder.

41. Alle Leviternes Stæder, midt iblandt Israels Børns Eiendom, vare otte og fyrretyve Stæder og deres Forstæder.

4 Mos. 35, 7.

42. Disse Stæder vare, hver Stad (for sig), og (hvers) Forstæder trindt omkring den; saaledes (havde det sig) med alle disse Stæder.

43. Og HErren gav Israel alt det Land, som han havde svoret at give deres Fædre; og de eiede det, og boede derudi.

1 Mos. 12, 7. c. 13, 17. c. 15, 18 ꝛc.

44. Og HErren gav dem Rolighed trindt omkring, efter alt det, som han havde svoret deres Fædre; og der bestod ingen for deres Ansigt, af alle deres Fiender; HErren gav alle deres Fiender i deres Haand. c. 23, 4. 5 Mos. 11, 25.

45. Der faldt ikke eet Ord, af alle de gode Ord, som HErren havde talet til Israels Huus, det kom altsammen.

c. 23, 14. 1 Sam. 3, 19.

22. Capitel

Josva giver Rubeniterne og Gaditerne Frihed at drage til deres Land igien, roser og formaner dem, 1-8. De bygge et Alter ved Jordanen, til en Erindring, at de og hørte med til den sande Israels Gud, 9. 10. De andre Stammer mene, det var skeet for at bedrive Afguderie, og sende Bud til dem derom, 11-20. De Rubeniter, ꝛc. svare dertil; og de, som vare udsendte, saavelsom de andre Israeliter, blive vel fornøiede med deres Svar, 21-34.

1. Da kaldte Josva ad de Rubeniter, og de Gaditer, og ad den halve Manasse Stamme,

2. Og han sagde til dem: I have holdet alt det, som Mose HErrens Tjener bød eder; og I have hørt min Røst i alt det, som jeg haver budet eder.

4 Mos. 32, 20. 5 Mos. 3, 18. Jos. 1, 17.

3. I have ikke forladt eders Brødre i disse mange Aar indtil denne Dag; men I have taget vare paa den Varetægt, (som er) HErrens eders Guds Bud.

4. Og efterdi nu HErren eders Gud har skaffet eders Brødre Rolighed, saasom han havde tilsagt dem, da vender eder nu, og gaaer til eders Pauluner til eders Eiendoms Land, som Mose HErrens Tjener gav eder paa hiin Side Jordanen.

4 Mos. 32, 33. 5 Mos. 3, 12.

neste holder (det) saare (flitteli-
t gjøre det Bud og Loven, som
HErrens Tjener bød eder, at elske
eders Gud, og at vandre i alle
eie, og at holde hans Bud, at
ed ham, og at tjene ham, i eders
hjerte, og i eders ganske Sjel.
Mos. 6, 6. c. 11, 22. c. 13, 4.
a velsignede Josva dem, og lod
:, og de gik til deres Pauluner.
Mose havde givet den halve Ma-
tamme (Arv) i Basan, og Halv-
raf gav Josva (Arv) med deres
paa denne Side Jordanen mod
og tilmed, der Josva lod dem fare
Pauluner, og havde velsignet
4 Mos. 33, 32. Jos. 18, 7.
sagde han til dem, sigende: I
gjen til eders Pauluner med me-
s, og med saare meget Fæ, med
med Guld, og med Kobber, og
n, og med saare mange Klæder;
ler eders Fienders Rov med eders
4 Mos. 31, 26. 27. 1 Sam. 30, 24.
a vendte Rubens Børn, og Gads
og den halve Manasse Stamme
og gik fra Israels Børn, fra Silo,
Canaans Land, for at gaae til
Land, til deres Eiendoms Land, i
e havde taget (Arv), efter HEr-
faling ved Mose.
g der de kom til Gelliloth ved Jor-
om ligger i Canaans Land, da
Rubens Børn, og Gads Børn,
alve Manasse Stamme der et Al-
Jordanen, et stort Alter af An-
c. 18, 17.
r Israels Børn hørte sige: see,
Børn, og Gads Børn, og den
anasse Stamme, have bygget et
an i Canaans Land ved Grænd-
d Jordanen, ved Israels Børns
, v. 10.
r Israels Børn det hørte, da for-
sig al Israels Børns Menighed i
at drage op imod dem, til Strid.
a sendte Israels Børn til Ru-
rn, og til Gads Børn, og til den
nasse Stamme, til Gileads Land,
, Eleasars Præstens Søn,
4 Mos. 25, 7.
ti Fyrster med ham, een Fyrste
er) Faders Huus, for alle Isra-
mer; og hver af dem var Øverst
ædres Huus, for Israels Tusin-

15. Og der de kom til Rubens Børn, og
til Gads Børn, og til den halve Manasse
Stamme, til Gileads Land, da talede de
med dem, og sagde:
16. Saa siger al HErrens Menighed:
hvad er denne for en Forgribelse, som I
have forgrebet eder med mod Israels Gud?
at vende (eder) i Dag tilbage fra HErren,
idet I bygge eder et Alter, at I ville i
Dag være gjenstridige mod HErren?
17. Er Peors Misgjerning os (for) li-
den, af hvilken vi ikke have renset os ind-
til denne Dag; og Plagen var iblandt
HErrens Menighed? 4 Mos. 25, 3 rc.
18. Og I, I vende tilbage i Dag fra
HErren; og det skeer, om I ere i Dag
gjenstridige imod HErren, at han herefter
bliver vred paa al Israels Menighed.
19. Men dog, dersom eders Eiendoms
Land er ureent, da kommer over til HEr-
rens Eiendoms Land, der hvor HErrens
Tabernakel boer, og tager (Arv) midt
iblandt os; og værer ikke gjenstridige
imod HErren, og værer ikke gjenstridige
imod os, at I bygge eder et Alter, foru-
den HErrens vor Guds Alter.
20. Mon ikke Achan, Serachs Søn, for-
greb sig saare paa det Forbandede? og
der var en Vrede over al Israels Menig-
hed, og denne ene Mand, han opgav ikke
(alene) Aand for sin Misgjerning.
c. 7, 1 rc.
21. Da svarede Rubens Børn, og Gads
Børn, og den halve Manasse Stamme, og
de sagde til de Øverste for Israels Tusinde:
22. Den stærke Gud, Gud HErren, den
stærke Gud, Gud HErren, han veed det,
og Israel han skal vide det; dersom (det
er skeet) i Gjenstridighed, og dersom (det
er skeet) i Overtrædelse mod HErren, saa
frels os ikke i denne Dag! Ps. 50, 1.
Job. 18, 8.
23. Vilde vi bygge os et Alter, at vende
tilbage fra (at vandre) efter HErren, og
dersom (det er skeet), for at offre Brænd-
Offer derpaa, eller Mad-Offer, og dersom
(det er skeet), til at gjøre Tak-Offers Offere
derpaa, da skal HErren selv udkræve det;
24. Og dersom vi ikke gjorde dette af
Omhyggelighed for denne Sags Skyld,
sigende: eders Børn maatte sige til vore
Børn herefter, sigende: hvad have I (at
gjøre) med HErren, Israels Gud?
25. HErren haver jo sat Jordanen til
Landemærke imellem os, og imellem eder,
I Rubens Børn og Gads Børn, I have

ingen Deel i HErren; saa maatte eders Born komme vore Born til at hore op, at de skulle ikke frygte HErren.

26. Derfor sagde vi: Kjære, lader os gjore os det, at bygge et Alter, ikke til Brænd-Offer, og ei til Slagt-Offer;

27. Men det skal være et Vidne imellem os og imellem eder, og imellem vore Efterkommere efter os, at vi maae betjene HErrens Tjeneste for hans Ansigt, med vore Brænd-Offere og med vore Slagt-Offere, og med vore Tak-Offere; og eders Born skulle ikke herefter sige til vore Born: I have ingen Deel i HErren. c. 24, 27.
1 Mos. 31, 48.

28. Derfor sagde vi: naar det skeer, at de sige (sligt) til os, eller til vore Efterkommere herefter, da ville vi sige: seer, HErrens Alters Lignelse, som vore Fædre gjorde, ikke til Brænd-Offer, og ei til Slagt-Offer, men det er et Vidne imellem os og imellem eder. v. 27.

29. Dette skal være langt fra os, at være gjenstridige mod HErren, og at vende os i Dag tilbage fra (at vandre) efter HErren, til at bygge et Alter til Brænd-Offer, til Mad-Offer, og til Slagt-Offer, foruden HErrens vor Guds Alter, som er foran hans Tabernakel.

30. Der Pinehas, Præsten, og Menighedens Fyrster, og Øversterne over Israels Tusinde, som vare med ham, hørte de Ord, som Rubens Born, og Gads Born, og Manasse Born sagde, da var det godt for deres Dine. 3 Mos. 10, 20.

31. Og Pinehas, Eleasars Præstens Søn, sagde til Rubens Born, og til Gads Born, og til Manasse Born; i Dag kjende vi, at HErren er midt iblandt os, idet I have ikke forgrebet eder imod HErren med saadan Forgribelse; da I have reddet Israels Born af HErrens Haand.

32. Da drog Pinehas, Eleasars Præstens Søn, og Fyrsterne, fra Rubens Born, og fra Gads Born, fra Gileads Land til Canaans Land igjen, til Israels Born; og de sagde dem Svar igjen.

33. Og det Ord var godt for Israels Borns Dine, og Israels Born lovede Gud; og de sagde ikke, at de vilde drage op over dem til Strid, til at fordærve det Land, som Rubens Born og Gads Born boede udi.

34. Og Rubens Born og Gads Born gave Alteret (det) Navn: at det er et Vidne imellem os, at HErren er Gud.

23. Capitel.

Josva forsamler al Israel, og foreholder dem HErrens Velgjerninger, og hvorledes han havde stridt og vil stride for dem, 1-5. Formaner dem til Lydighed mod Gud rc. 6-11. Og forkynder dem Guds Straf, ifald de vilde være ulydige, 12-16.

1. Og det skede efter mange Aar, da HErren havde skaffet Israel Rolighed, for alle deres Fiender trindt omkring, og Josva var gammel, var kommen til Aars,
c. 21, 44. c. 22, 4. Jos. 13, 1.

2. Da kaldte Josva ad al Israel, og dets Ældste, og dets Øverster, og dets Dommere, og dets Fogeder, og han sagde til dem: jeg er gammel, jeg er kommen til Aars; c. 24, 1. 1 Mos. 49, 1.

3. Og I, I have seet alt, hvad HErren eders Gud har gjort ved alle disse Folk, for eders Ansigt; thi HErren eders Gud, han er den, som har stredet for eder.
5 Mos. 1, 30. c. 3, 22. 2 Mos. 14, 14.

4. Seer, jeg har ladet tilfalde eder (ved Lod) disse Folk, som ere overblevne til Arv for eders Stammer, fra Jordanen, og alle Folkene, som jeg har udryddet, og til det store Hav mod Solens Nedgang;

5. Og HErren, eders Gud, han skal udstøde dem fra eders Ansigt, og han skal fordrive dem fra at være for eders Ansigt; og I skal eie deres Land, saasom HErren eders Gud har tilsagt eder.
2 Mos. 23, 30. 5 Mos. 6, 19.

6. Saa værer saare frimodige til at holde og at gjøre alt det, som er skrevet i Mose Lov-Bog, at I ikke vige derfra, til hoire eller venstre Side; c. 1, 7.
5 Mos. 28, 14. 2 Kong. 22, 2.

7. At I ikke komme iblandt disse Folk, som er tilovers hos eder, og I ikke ihukomme eller sværge ved deres Guders Navn, og ikke tjene dem, og ikke tilbede for dem.
2 Mos. 23, 13. 24. 5 Mos. 12, 3. Jer. 5, 7.

8. Men I skal hænge fast ved HErren eders Gud, saasom I have gjort indtil denne Dag.

9. Thi HErren haver fordrevet store og stærke Folk fra eders Ansigt; og (hvad) eder (er anlangendes), har ingen bestaaet for eders Ansigt, indtil denne Dag.
3 Mos. 6, 7. 5 Mos. 28, 7.

10. Een Mand af eder skal forfølge Tusinde; thi HErren, eders Gud, han er den, som strider for eder, saasom han haver tilsagt eder. 3 Mos. 26, 8. 5 Mos. 1, 30.

11. Derfor tager saare flittigen vare paa eders Sjele, at elske HErren eders Gud.

12. Thi dersom I vende tilbage, og hænge

ed disse øvrige Hedninger, (ja) disse, som re tiloverß hos eder, og I gjøre Svogerskab med dem, og I komme iblandt dem, og de iblandt eder;

13. Da skal I visseligen vide, at HErren ederß Gud skal ikke ydermere fordrive disse Folk fra at være for ederß Ansigt; men de skal blive eder til en Strikke og til en Snare, og til en Svøbe paa ederß Sider, og til Braad i ederß Øine, indtil I omkomme af dette gode Land, som HErren ederß Gud har givet eder.

4 Mos. 33, 55. Dom. 2, 3.

14. Og see, jeg gaaer i Dag al Verdenß Vei; og I skal vide i ederß ganske Hjerte og i ederß ganske Sjel, at ikke eet Ord er faldet af alle de gode Ord, som HErren ederß Gud har talet over eder, at de jo alle ere komne for eder; der faldt ikke eet Ord af dem. 1 Kong. 2, 2. Jos. 21, 45.

1 Sam. 3, 19.

15. Og det skal skee, at ligesom alt det gode Ord er kommen over eder, som HErren ederß Gud har talet til eder: saaledeß skal HErren lade alt det onde Ord komme over eder, indtil han ødelægger eder af dette gode Land, som HErren ederß Gud gav eder —

16. Naar I overtræde HErrenß ederß Gudß Pagt, som han bød eder, og gaae og tjene andre Guder, og tilbede for dem, da skal HErrenß Vrede optændeß imod eder, og I skal snart omkomme af det gode Land, som han har givet eder.

1 Kong. 9, 6. 7. 5 Mos. 4, 26. c. 8, 19.

24. Capitel.

Josva samler al Israel til Sichem, erindrer dem om alle HErrenß Velgjerninger, 1-13. Formaner dem til at tjene den sande Gud, ligesom han og hans Huus vilde gjøre; de love fire Gange, at gjøre det samme, 14-24. Josva fornyer HErrenß Pagt med Folket, ꝛc. 25-28. Josva døer og begraves, ꝛc. 29-31. Josephs Been jordeß, 32. Eleasar døer, og begraveß, 33.

1. Og Josva samlede alle Israelß Stammer til Sichem, og han kaldte ad de Ældste af Israel, og detß Øverste, og Dommerne, og Fogederne, og de stillede sig for Gudß Ansigt. c. 23, 2.

2. Da sagde Josva til alt Folket: saa siger HErren Israelß Gud: ederß Fædre boede fordum paa hiin Side Floden, Tharah, Abrahamß Fader, og Nachorß Fader; og de tjente andre Guder. 1 Mos. 11, 26.

3. Og jeg tog ederß Fader Abraham fra hiin Side Floden, og lod ham vandre i alt Canaanß Land; og jeg formerede hanß Sæd, og gav ham Isaak.

1 Mos. 11, 31 ꝛc. c. 21, 2.

4. Og Isaak gav jeg Jakob og Esau, og jeg gav Esau Seirß Bjerg, til at eie det, men Jakob og hanß Børn droge ned i Ægypten. 1 Mos. 25, 26. c. 32, 3.

c. 36, 8. 1 Mos. 46, 5 sqq.

5. Da sendte jeg Mose og Aaron, og slog Ægypterne, ligesom jeg gjorde midt derudi; og derefter førte jeg eder ud.

2 Mos. 3, 10. c. 5, 1. 1 Sam. 12, 8.

6. Ja, jeg udførte ederß Fædre af Ægypten, og I kom til Havet; og de Ægypter forfulgte ederß Fædre med Vogne og med Ryttere til det røde Hav. 2 Mos. 12, 51.

7. Da raabte de til HErren, og han satte et Mørke imellem eder og imellem Ægypterne, og lod Havet komme over dem, og det skjulte dem, og ederß Øine have seet det, som jeg gjorde i Ægypten; og I bleve i Ørken mange Aar.

2 Mos. 14, 15.

8. Og jeg førte eder i de Amoriterß Land, som boede paa hiin Side Jordanen, og de stred mod eder; og jeg gav dem i ederß Haand, at I indtoge dereß Land til Eiendom, og jeg ødelagde dem for ederß Ansigt.

1 Mos. 48, 22. 4 Mos. 21, 24. 31.

9. Da gjorde Balak, Ziporß Søn, Moabß Konge, sig rede og stred mod Israel; og han sendte hen, og kaldte ad Bileam Beorß Søn, til at forbande eder.

4 Mos. 22, 5 sqq. 5 Mos. 23, 4.

10. Men jeg vilde ikke høre Bileam; og han velsignede eder aldeleß, og jeg reddede eder af hanß Haand. 4 Mos. 23, 11. 20.

11. Og der I gik over Jordanen, og kom til Jericho, da stred Mændene af Jericho imod eder, de Amoriter, og Phereſiter, og Cananiter, og Hethiter, og Girgasiter, og Heviter, og Jebusiter; men jeg gav dem i ederß Haand. c. 3, 14. c. 6, 1. 5 Mos. 7, 1.

12. Og jeg sendte Gedehamſer for ederß Ansigt, som uddrev dem fra ederß Ansigt, (saavelsom) de to Amoriterß Konger; ikke med dit Sværd, ei heller med din Bue.

2 Mos. 23, 28. 5 Mos. 7, 20.

13. Og jeg gav eder et Land, paa hvilket du haver ikke arbeidet, og Stæder, som I ikke have bygget, og I boe udi dem; af Viin-Gaarde og af Olie-Gaarde, som I have ikke plantet, æde I.

5 Mos. 6, 10-12.

14. Saa frygter nu HErren, og tjener ham i Fuldkommenhed og i Sandhed; og borttager de Guder, som ederß Fædre tjente

paa hiin Side Floden, og i Egypten, og tjener HErren. Præd. 12, 13. 2 Mos. 20, 3.

15. Og om det mishager eder, at tjene HErren, saa udvælger eder i Dag, hvem I vil tjene, enten de Guder, som eders Fædre tjente, som vare paa hiin Side Floden, eller de Amoriters Guder, i hvis Land I boe; men jeg og mit Huus, vi vil tjene HErren. 1 Mos. 18, 19.

16. Da svarede Folket, og sagde: det skal være langt fra os, at forlade HErren, til at tjene andre Guder.

17. Thi HErren vor Gud, han er den, som opførte os og vore Fædre af Egypti Land, af Tjeneres Huus, og som haver gjort disse store Tegn for vore Dine, og bevarede os paa al den Vei, hvorpaa vi gik, og iblandt alle de Folk, hvor vi have gaaet midt igjennem. 2 Mos. 12, 51. c. 13, 3.

18. Og HErren haver uddrevet alle Folkene, endog Amoriten, som boede i Landet, fra vort Ansigt; vi vil ogsaa tjene HErren, thi han er vor Gud.

19. Og Josva sagde til Folket: I kunne ikke tjene HErren, thi han er en saare hellig Gud; han er en nidkjær Gud, han skal ikke bære (over med) eders Overtrædelse og eders Synder.

20. Naar I forlade HErren, og tjene fremmede Guder, da skal han vende om, og gjøre eder Ondt, og fortære eder, efterat han har gjort eder Godt. c. 23, 15. 16.

21. Og Folket sagde til Josva: ingenlunde, men vi vil tjene HErren.

22. Da sagde Josva til Folket: I ere Vidner imod eder, at I, I have udvalgt eder HErren, til at tjene ham; og de sagde: (vi ere) Vidner.

23. Saa borttager nu de fremmede Guder, som ere midt iblandt eder, og bøier eders Hjerter til HErren, Israels Gud.
1 Mos. 35, 2. 1 Sam. 7, 3. Ordſ. 23, 26.

24. Og Folket sagde til Josva: vi vil tjene HErren vor Gud, og vi vil høre hans Røst.

25. Saa gjorde Josva paa den samme Dag en Pagt med Folket, og han lagde dem Skik og Ret for, i Sichem.
2 Kong. 23, 3.

26. Og Josva skrev disse Ord i Guds Lov-Bog; og han tog en stor Steen, og lod reise den der op under Egen, som var ved HErrens Helligdom. 5 Mos. 31, 22.

27. Og Josva sagde til alt Folket: see, denne Steen skal være til Vidnesbyrd imod os, thi den hørte alle HErrens Ord, som han haver talet med os, ja den skal være til Vidnesbyrd imod eder, at I skal ikke nægte eders Gud. c. 22, 27. 1 Mos. 31, 48.

28. Saa lod Josva Folket fare, hver til sin Arv. Dom. 2, 6.

29. Og det skede, efter disse Handeler, da døde Josva, Nuns Søn, HErrens Tjener, hundrede og ti Aar gammel. 1 Mos. 50, 26.

30. Og de begrove ham i hans Arvs Landemærke, i Timnath-Serah, som ligger paa Ephraims Bjerg, Norden for Gaas Bjerg. c. 19, 50.

31. Og Israel tjente HErren, saa længe Josva levede, og saa længe de Ældste levede, som levede længe efter Josva, og som vidste al HErrens Gjerning, som han havde gjort mod Israel. Dom. 2, 7.

32. Og Josephs Been, som Israels Børn havde opført af Egypten, begrove de i Sichem, paa den Agers Deel, som Jakob havde kjøbt af Hemors, Sichems Faders, Børn, for hundrede Penninge; og de bleve hos Josephs Børn til Arv. 1 Mos. 50, 25 ꝛc.
c. 33, 19. Joh. 4, 5. Ap. G. 7, 15. 16.

33. Og Eleasar, Aarons Søn, døde, og de begrove ham i Gibea, (som hørte) hans Søn Pinehas (til), og som ham var given paa Ephraims Bjerg.

Dommernes Bog.

1. Capitel.

Juda begynder efter Guds Befaling at føre Krig imod de øvrige Cananiter, 1-3. Overvinder Adoni-Besek, indtager Jerusalem, 4-8. Har indtaget Hebron, og Debir ꝛc., 9-15. De Keniter boe iblandt Juda, 16. Juda og Simeon indtage flere Stæder, Caleb faaer Hebron, 17-20. BenJamin og Ephraim ꝛc. fordrive ikke efter HErrens Befaling Cananiterne aldeles, 21-36.

1. Og det skede efter Josvæ Død, da adspurgte Israels Børn HErren, og sagde: hvo skal først drage op af os imod (de øvrige) Cananiter, til at stride imod dem?
4 Mos. 27, 21. Dom. 20, 18. 1 Kong. 22, 14.

2. Og HErren sagde: Juda skal drage (først) op; see, jeg haver givet Landet i hans Haand.

3. Da sagde Juda til Simeon sin Broder: drag op med mig til min Lod, saa vil vi stride mod Cananiterne, saa vil jeg ogsaa gaae med dig til din Lod; saa gik Simeon med ham.

4. Og Juda drog op, og HErren gav Cananiterne og Pheresiterne i deres Haand; og de sloge dem i Besek, ti tusinde Mænd.

5. Og de fandt Adoni-Besek i Besek, og stred imod ham; og de sloge Cananiterne og Pheresiterne.

6. Men Adoni-Besek flyede, og de forfulgte ham, og de grebe ham, og afhuggede hans Tommel-Fingre og hans Tommel-Tæer.

7. Da sagde Adoni-Besek: halvfjerdsindstyve Konger, hvis Tommel-Fingre og Tommel-Tæer vare afhugne, opsamlede under mit Bord; saasom jeg haver gjort, saa haver Gud betalet mig; og de førte ham til Jerusalem, og der døde han.

2 Mos. 21, 24. Luc. 6, 38.

8. Thi Judæ Børn havde stridet imod Jerusalem, og indtaget den, og slaget den med skarpe Sværd; og de havde sat Ild paa Staden.

9. Derefter vare Judæ Børn nedgangne, at stride mod Cananiten, som boede paa Bjerget, og mod Sønden, og i det Lave.

10. Og Juda var gaaen hen mod Cananiten, som boede i Hebron, (og Hebrons Navn var fordum Kiriath-Arba) og havde slaget Sesai, Ahiman, og Thalmai.

Jos. 15, 14.

11. Og han var gaaen derfra mod Debirs Indbyggere; og Debirs Navn var fordum Kiriath-Sepher. Jos. 12, 13.

c. 15, 15.

12. Og Caleb sagde: hvo der slaaer Kiriath-Sepher, og indtager den, ham vil jeg give Achsa, min Datter, til Hustru.

13. Da indtog Othniel, Kenas Søn, Calebs Broder, (som var) yngre end han, den; og han gav ham Achsa sin Datter til Hustru. Jos. 15, 17 sqq.

14. Og det skede, der hun kom, da tilskyndte hun ham, at begjere af hendes Fader en Ager, og hun sprang ned af Asenet: da sagde Caleb til hende: hvad (fattes) dig?

15. Og hun sagde til ham: giv mig en Velsignelse, thi du haver givet mig et Land mod Sønden, giv mig og (Vand-)Springe; da gav Caleb hende (Vand-)Springe oven, og Vand-Springe neden.

16. Og den Keniters, Mose Svogers, Børn droge op fra Palme-Staden, med Judæ Børn, til Judæ Ørk, som er Sønden for Arad; og han gik hen, og boede der hos Folket. c. 4, 11. 4 Mos. 10, 29.

17. Og Juda drog med sin Broder Simeon, og de sloge Cananiten, som boede i Zephat; og de ødelagde dem, og man kaldte Stadens Navn Horma.

4 Mos. 14, 15. c. 21, 3.

18. Og Juda indtog Assa og dens Landemærke, og Asklon og dens Landemærke, og Ekron og dens Landemærke.

Jos. 15, 46. 47.

19. Og HErren var med Juda, og han fordrev (dem, som boede paa) Bjerget; men (han vovede) ikke at fordrive Indbyggerne i Dalen, fordi de havde Jern-Vogne. Jos. 17, 16.

20. Og de gave Caleb Hebron, saasom Mose havde sagt; og han fordrev derfra de tre Anaks Sønner. Jos. 14, 13.

c. 15, 13. 4 Mos. 14, 24.

21. Og BenJamins Børn fordrev ikke Jebusiten, som boede i Jerusalem; men Jebusiten boede hos BenJamins Børn i Jerusalem, indtil denne Dag.

Jos. 15, 63. c. 18, 28.

22. Og Josephs Huus reiste ogsaa op mod Beth-El, og HErren var med dem.

23. Og Josephs Huus bespeidede Beth-El; men Stadens Navn var fordum Lus.

1 Mos. 28, 19.

24. Og Vogterne saae en Mand, som gik ud af Staden, og de sagde til ham: viis os, Kjære, (hvor vi kan) komme ind i Staden, da vil vi bevise dig Miskundhed.

25. Og der han havde viist dem, (hvor de kunde) komme ind i Staden, da sloge de Staden med skarpe Sværd; men den Mand og al hans Slægt lode de gaae.

Jos. 6, 25.

26. Da gik den Mand til de Hethiters Land, og han byggede en Stad, og kaldte dens Navn Lus, det er dens Navn indtil denne Dag. Jos. 16, 2.

27. Og Manasse fordrev ikke (Indbyggerne) i Beth-Sean, og dens tilhørende (Stæder), eller i Thaanach, og dens tilhørende (Stæder), eller de Indbyggere i Dor, og dens tilhørende (Stæder), eller de Indbyggere i Jibleam, og dens tilhørende (Stæder), eller de Indbyggere i Megiddo, og dens tilhørende (Stæder); og Cananiten boede rolig i det samme Land. Jos. 17, 11.

28. Og det skede, der Israel blev stærk,

da gjorde han Cananiten skatskyldig; men
han fordrev ham ikke aldeles. Jos. 17, 13.
29. Og Ephraim fordrev ikke Cananiten,
som boede i Geser; men Cananiten boede
midt iblandt dem i Geser. Jos. 16, 10.
30. Sebulon fordrev ikke de Indbyggere
i Kitron, eller de Indbyggere i Nahalol;
men Cananiten boede midt iblandt dem,
og vare skatskyldige.
31. Aser fordrev ikke de Indbyggere i
Akko, eller de Indbyggere i Zidon, og Ah-
lab, og Achsib, og Helba, og Aphik, og
Rehob. Jos. 15, 44. c. 19, 29.
32. Og Aseriten boede iblandt Canani-
ten, som boede i Landet; thi han fordrev
ham ikke.
33. Naphthali fordrev ikke de Indbyg-
gere i Beth-Semes, eller de Indbyggere i
Beth-Anath, men boede midt iblandt Ca-
naniterne, som boede i Landet; men de
Indbyggere i Beth-Semes og Beth-Anath
bleve dem skatskyldige.
34. Og Amoriterne tvang Dans Børn
paa Bjerget; thi de tilstedede dem ikke, at
komme ned i Dalen.
35. Og Amoriterne boede rolig i Har-
Heres, i Ajalon, og udi Saalbim; dog var
Josephs Huses Haand (dem) svar, og de
bleve dem skatskyldige. Jos. 19, 42.
36. Og Amoriternes Landemærke var fra
Opgangen til Akrabbim, fra Klippen og
derover.

2. Capitel.

HErrens Engel straffer Israel, fordi de ikke fordreve Cananiterne, 1-5. Israel var HErren lydig, saa længe Josva levede, og naar Gud opvakte dem Dommere, tiente de HErren paa en kort Tid, men siden faldt de til at forværres igjen, 6-19. HErren lod Hedningerne blive i Landet, for at forsøge Israel ved dem, 20-23.

1. Og HErrens Engel kom op fra Gil-
gal til Bochim, og sagde: jeg haver ført
eder op af Egypten, og ført eder i det
Land, som jeg svoer eders Fædre, og jeg
sagde: jeg vil ikke rygge min Pagt med
eder i Evighed. 2 Mos. 12, 51.
Jos. 21, 43. 1 Mos. 17, 7. 8.
2. Og I skulle ikke gjøre Pagt med dette
Lands Indbyggere, I skulle nedbryde de-
res Altere; men I hørte ikke min Røst,
hvi have I gjort dette? 2 Mos. 23, 32 rc.
4 Mos. 33, 52. 5 Mos. 7, 5.
3. Da sagde jeg ogsaa: jeg vil ikke ud-
drive dem for eders Ansigt; men de skal
være eder paa Siderne, og deres Guder
skal være eder til en Snare.
4. Og det skede, der HErrens Engel hav-
de talet disse Ord til Israels Børn, da
opløftede Folket deres Røst, og de græd.
5. Og de kaldte det samme Steds Navn
Bochim, og de offrede HErren der.
6. Og der Josva havde ladet Folket fare,
og Israels Børn vare gangne, hver til sin
Arv, for at eie Landet, Jos. 24, 28.
7. Da tjente Folket HErren, saa længe
Josva levede, og saa længe de Ældste leve-
de, som levede længe efter Josva, hvilke
havde seet al HErrens store Gjerning, som
han havde gjort mod Israel. Jos. 24, 31.
8. Men der Josva, Nuns Søn, HErrens
Tjener, var død, hundrede og ti Aar gam-
mel,
9. Og de havde begravet ham udi hans
Arvs Landemærke, Thimnath-Heres, paa
Ephraims Bjerg, Norden for det Bjerg
Gaas; Jos. 24, 29. 30.
10. Og der al den samme Slægt var
ogsaa forsamlet til sine Fædre, da kom en
anden Slægt op efter dem, som ikke kjendte
HErren, ei heller den Gjerning, som han
havde gjort mod Israel: 2 Mos. 1, 8.
11. Da gjorde Israels Børn det Onde
for HErrens Øine; og de tjente Baalim.
Dom. 3, 7. 4 Mos. 25, 3. Dom. 8, 33.
2 Kong. 1, 6 rc.
12. Og de forlode HErren, deres Fædres
Gud, som havde udført dem af Egypti
Land, og vandrede efter andre Guder, af
de Folks Guder, som vare trindt omkring
dem, og tilbade for dem; og de opirrede
HErren.
13. Ja, de forlode HErren, og tjente
Baal, og Astharoth. c. 10, 6.
14. Saa optændtes HErrens Vrede over
Israel, og han gav dem i Røveres Haand,
og de røvede dem; og han solgte dem i
deres Fienders Haand, trindt omkring, og
de kunde ikke ydermere bestaae for deres
Fienders Ansigt. c. 3, 8. Ezech. 39, 10.
Dom. 4, 2. c. 10, 7.
15. I alt det, som de udgik til, var HEr-
rens Haand imod dem til det Onde, saa-
som HErren havde sagt, og saasom HErren
havde svoret dem; og de bleve saare ang-
stede. 5 Mos. 26, 17. 5 Mos. 2, 15.
c. 28, 20.
16. Og HErren opreiste Dommere, og
de frelste dem af deres Røveres Haand.
c. 3, 9. 15.
17. Men de vare heller ikke deres Dom-
mere lydige, thi de bedreve Hoer efter an-
dre Guder, og tilbade for dem; de vege
snart af fra den Vei, som deres Fædre

havde vandret paa, at lyde HErrens Bud; de gjorde ikke saaledes. 3 Mos. 17, 7. c. 20, 5.

18. Og naar HErren opreiste dem Dommere, da var HErren med Dommeren, og han frelste dem af deres Fienders Haand, saa længe den Dommer levede; thi det angrede HErren for deres Sukkes Skyld over dem, som trængte dem og fortrykte dem. c. 10, 16.

19. Men det skede, naar den Dommer døde, da vendte de tilbage, og fordærvede sig mere end deres Fædre, ved at vandre efter andre Guder, at tjene dem, og at tilbede for dem; de lode intet falde af deres Gjerninger eller af deres haarde Vei.

20. Og HErrens Vrede optændtes over Israel, og han sagde: efterdi dette Folk har overtraadt min Pagt, som jeg har budet deres Fædre, og de adlød ikke min Røst: v. 14.

21. Da vil jeg og ikke ydermere fordrive nogen fra deres Ansigt af Hedningerne, som Josva lod efter, der han døde;

22. At jeg kan forsøge Israel ved dem, om de ville tage vare paa HErrens Vei, at vandre i de Ting, saasom deres Fædre toge vare (derpaa), eller ei. c. 3, 1. 4. 5 Mos. 8, 2.

23. Saa lod HErren disse Hedninger blive, at han ikke snart fordrev dem; og han havde ikke givet dem i Josvæ Haand.

3. Capitel.

De hedenske Folk opregnes, som vare tilovers i Canaans Land, 1-7. HErren sælger Israel under Cusan-Risathaims Haand i otte Aar, Othniel frelser dem, 8-11. HErren giver dem under Eglons Haand i atten Aar, Ehud frelser dem, 12-30. Samgar ligemaade frelser Israel, 31.

1. Og disse ere de Hedninger, som HErren lod blive, for ved dem at forsøge Israel, (nemlig) alle dem, som vidste intet af alle Canaans Krige; 5 Mos. 7, 22. c. 2, 2.

2 Alleneste at Israels Børns Efterkommere skulde vide dem, at (de kunde) lære dem (at føre) Krig, dem, som tilforn intet vidste af dem.

3 (Nemlig): fem Philisters Fyrster, og alle Cananiterne, og Zidonierne, og Heviterne, som boede ved Libanons Bjerg, fra det Bjerg Baal-Hermon, indtil man kommer til Hamath. c. 16, 5. 5 Mos. 3, 8. Jos. 11, 3.

4. Og de vare for at forsøge Israel ved dem, at vide, om de vilde lyde HErrens Bud, hvilke han havde budet deres Fædre formedelst Mose. 5 Mos. 8, 2. Dom. 2, 22. 2 Krøn. 32, 31.

5. Og Israels Børn boede midt iblandt de Cananiter, Hethiter, og Amoriter, og Phereſiter, og Heviter, og Jebusiter.

6. Og de toge deres Døttre sig til Hustruer, og deres Sønner gave de deres Døttre, og de tjente deres Guder. 2 Mos. 34, 16. 5 Mos. 7, 3.

7. Og Israels Børn gjorde det, som var ondt for HErrens Øine, og forglemte HErren deres Gud, og tjente Baalim og Lundene. c. 2, 11.

8. Da optændtes HErrens Vrede over Israel, og han solgte dem i Cusan-Risathaims Haand, Kongens af Mesopotamia; og Israels Børn tjente Cusan-Risathaim otte Aar. c. 2, 14. 20. c. 4, 2.

9. Da raabte Israels Børn til HErren, og HErren opreiste Israels Børn en Frelser, og han frelste dem, nemlig Othniel, Kenas Søn, Calebs Broder, (som var) yngre end han. c. 6, 6. Jos. 15, 17. Dom. 1, 13.

10. Og HErrens Aand var over ham, og han dømte Israel, og drog ud til Krig; og HErren gav Cusan-Risathaim, Kongen af Mesopotamien, udi hans Haand; og hans Haand var stærk over Cusan-Risathaim.

11. Og Landet hvilede fyrretyve Aar, og Othniel, Kenas Søn, døde.

12. Men Israels Børn bleve ved at gjøre det, som var ondt for HErrens Øine; og HErren styrkede Eglon, de Moabiters Konge, imod Israel, fordi de gjorde det, som var ondt for HErrens Øine. c. 4, 1. c. 6, 1.

13. Og han samlede til sig Ammons Børn, og Amalek; og han gik hen, og slog Israel, og de indtoge Palme-Staden. c. 1, 16. 5 Mos. 34, 3

14. Og Israels Børn tjente Eglon, Moabiternes Konge, atten Aar.

15. Da raabte Israels Børn til HErren, og HErren opreiste dem en Frelser, Ehud, Geræ Søn, en Benjaminit, en Mand, som var keithaandet; og Israels Børn sendte Eglon, de Moabiters Konge, Skjenk ved hans Haand. c. 20, 16.

16. Og Ehud gjorde sig et Sværd, og det var tve-egget, en Alen langt; og han ombandt det under sine Klæder, paa sin høire Hofte.

17. Og han førte Skjenken frem til Eg-

lon, Moabiternes Konge; men Eglon var en saare feed Mand.

18. Og det skede, der han havde fuldendt at fremføre Skjenken, da lod han Folket fare, som havde baaret Skjenken.

19. Men han vendte tilbage fra de udskaarne Billeder, som vare ved Gilgal, og han lod sige: jeg har et hemmeligt Ord til dig, o Konge! da sagde han: stille! og de gik alle ud fra ham, som stode hos ham.

20. Og Ehud kom ind til ham, og han sad i Sommer-Salen, som han havde, alene, og Ehud sagde: jeg har Guds Ord til dig; da stod han op af Thronen.
4 Mos. 23, 18.

21. Og Ehud udrakte sin venstre Haand, og tog Sværdet fra sin høire Hofte, og han stødte det i hans Bug.

22. Og Heftet gik ogsaa ind efter Bladet, og Fedmen lukte til efter Bladet; thi han drog ikke Sværdet ud af hans Bug, og Skarnet gik ud.

23. Da gik Ehud ud igjennem Forgemakket, og han tillukte Sals-Dørene bag sig, og lukte (dem i Laas).

24. Da han var udgaaen, da kom hans Tjenere ind, og de saae, og see, Sals-Dørene vare lukte i Laas; og de sagde: han skjuler visseligen sine Fødder i Kammeret, ved Sommer-Salen. 1 Sam. 24, 4.

25. Og de ventede, indtil de skammede sig, og see, han oplukte ikke Sals-Dørene; da toge de Nøglen, og lukte op, og see, da var deres Herre falden til Jorden, (og) var død.

26. Men Ehud undkom, medens de tøvede; og han gik forbi de udskaarne Billeder, og undkom til Seirath. v. 19.

27. Og det skede, der han kom (derhen), da blæste han i Trompeten paa Ephraims Bjerg; og Israels Børn droge ned med ham af Bjerget, og han (gik) frem for dem.

28. Og han sagde til dem: følger efter mig, thi HErren haver givet eders Fiender Moabiterne i eders Haand; og de droge ud efter ham, og indtoge Jordanens Færge-Steder for Moab, og de lode ingen Mand gaae over.

29. Og de sloge Moabiterne paa den Tid, ved ti tusinde Mænd, hver stærk og hver duelig Mand; og ikke een Mand undkom. 4 Mos. 21, 35. c. 4, 16.

30. Saa bleve Moabiterne ydmygede paa den samme Dag under Israels Haand, og Landet hvilede firesindstyve Aar.

31. Og efter ham var Samgar, Anaths Søn, og han slog Philisterne, sex hundrede Mænd, med en Oxe-Stav; og han frelste ogsaa Israel. c. 5, 6.

4. Capitel.

HErren plager Israel ved Jabin og Sisera i tyve Aar, 1-3. Debora en Prophetinde, kalder Barak til at føre Krig mod Sisera &c., 4-14. Siseras Krigshær bliver slagen, Jael ihjelslaaer Sisera, Jabin udryddes, 15-24.

1. Og Israels Børn bleve ved at gjøre Ondt for HErrens Øine, der Ehud var død. c. 3, 12. c. 6, 1. c. 8, 33.

2. Og HErren solgte dem i Jabins, Canaans Konges, Haand, som regjerede i Hazor; og Sisera var hans Strids-Hovedsmand, og han boede i Hedningernes Haroseth. c. 3, 8. 1 Sam. 12, 9.

3. Og Israels Børn raabte til HErren; thi han havde ni hundrede Jern-Vogne, og han havde undertrykt Israels Børn med Magt tyve Aar. c. 3, 9. 15. c. 6, 6.

4. Og Debora, en Qvinde, en Prophetinde, Lapidoths Hustru, hun dømte Israel paa den samme Tid.

5. Og hun boede under Deboræ Palme-Træe, imellem Rama og Beth-El, paa Ephraims Bjerg; og Israels Børn gik op til hende for Retten.

6. Og hun sendte hen, og lod kalde Barak, Abinoams Søn, af Kedes i Naphthali, og hun sagde til ham: har ikke HErren Israels Gud budet det: gak, og samle Folk paa Thabor Bjerg, og tag ti tusinde Mænd med dig, af Naphthali Børn, og af Sebulons Børn!
Jos. 19, 37. c. 21, 32.

7. Og jeg vil drage Sisera, Jabins Strids-Hovedsmand, til dig, til den Bæk Kison, og hans Vogne, og hans Hob (Folk); og jeg vil give ham i din Haand.

8. Og Barak sagde til hende: dersom du vil gaae med mig, da vil jeg gaae; men dersom du ikke vil gaae med mig, vil jeg ikke gaae.

9. Og hun sagde: jeg vil visseligen gaae med dig; men dog skal Prisen ikke være din paa den Vei, som du gaaer paa, thi HErren skal sælge Sisera i en Qvindes Haand; saa gjorde Debora sig rede, og gik med Barak til Kedes.

10. Da kaldte Barak Sebulon og Naphthali sammen til Kedes; og der droge op efter ham ti tusinde Mænd, og Debora drog op med.

11. Og Heber den Keniter havde skilt sig

; (han var) af Hobabs,
, Børn; og han slog sit
til den Lund i Zaananim,
es. 4 Mos. 10, 29.
de Sisera tilkjende, at Ba-
Søn, var dragen op paa
or.
a sammenkaldte alle sine
vede Jern-Vogne, og alt
med ham, fra Hedninger-
il den Bæk Kison.
ra sagde til Barak: staae
er den Dag, paa hvilken
givet Sisera i din Haand;
: udgaaen for dit Ansigt?
! ned af det Bjerg Thabor,
Mænd efter ham. c. 5, 12.
rdede HErren Sisera, og
og al Hæren, ved skarpe
araks Ansigt; og Sisera
, og flyede til Fods.
20. Ps. 83, 10.
rak forfulgte Vognene og
edningernes Haroseth; og
aldt for skarpe Sværd, der
n tilovers. c. 3, 29.
., 22. c. 10, 33.
ra flyede til Fods til Ja-
Keniters Hustrues, Pau-
ar Fred imellem Jabin,
or, og imellem Hebers den

Jael ud imod Sisera, og
: viig, min Herre, viig til
og han veeg ind til hende i
an dækkede ham med et Rye.
agde til hende: Kjære, giv
at drikke, thi mig torster;
n Melkeflaske, og lod ham
de ham til. c. 5, 25.
sagde til hende: staae i
, og skeer det, at der kom-
sporger dig, og siger: er
kal du sige: (her er) ingen.
Jael, Hebers Hustru, et
nets, og tog en Hammer i
gik ind til ham sagteligen,
et i hans Tinding, at det
en, (thi han sov hart, og
an døde.
er Barak forfulgte Sisera,
imod ham, og sagde til
vil jeg vise dig den Mand,
ger; og han kom ind til
Sisera var falden, og var
et (sad) i hans Tinding.

23. Saa ydmygede Gud paa den Dag Jabin, Canaans Konge, for Israels Børns Ansigt.
24. Og Israels Børns Haand fik Fremgang, og blev haard over Jabin, Canaans Konge, indtil de udryddede Jabin, Canaans Konge.

5. Capitel.

Debora og Barak synge HErren en Lovsang, opregne Guds Velgjerninger, 1-5. Taler om de forrige Tiders slette Tilstand, og opmuntrer alle til at love HErren, og tale om hans Gjerninger, 6-13. Roser dem, som havde hjulpet i denne Krig, og laster de andre, 14-18. Beskriver denne herlige Seier, 19-22. Forbander den Stad Meros, priser Jael, bespotter Fienderne, 23-30. Slutter med et Ønske, 31.

1. Da sang Debora og Barak, Abinoams Søn, paa den Dag, og sagde:
2. Lover HErren, fordi der er hart holdet Hevn i Israel, der Folket var velvilligt dertil.
3. Hører, I Konger! mærker, I Fyrster! jeg, jeg vil synge for HErren; HErren, Israels Gud, vil jeg synge (Lov).
4. HErre, der du uddrog af Seir, der du fremgik af Edoms Mark, da bævede Jorden, Himlene dryppede ogsaa, ogsaa Skyerne dryppede med Vand. Ps. 68, 9.
Ps. 97, 4. Ps. 114, 7.
5. Bjergene flode for HErrens Ansigt; (ja), Sinai selv for HErrens Israels Guds Ansigt.
6. I Samgars, Anaths Søns, Dage, udi Jaels Dage ophørte Stierne; og de, som skulde gaae paa (banede) Veie, gik paa krogede Stier. c. 3, 31
7. Der fattedes Landsbyer i Israel, de fattedes; indtil jeg Debora kom op, indtil jeg opkom, en Moder i Israel.
8. Det udvalgte nye Guder; da var Krig i Portene; der blev ikke seet Skjold eller Spyd iblandt fyrretyve Tusinde i Israel. 1 Sam. 13, 22.
9. Mit Hjerte (har Lyst) til Israels Lovgivere, de, som beviste sig velvillige iblandt Folket; lover HErren!
10. I, som ride paa hvide Aseninder, I, som sidde i Dom, og I, som gaae paa Veien, taler frit! c. 10, 4. c. 12, 14.
11. For Skytternes Lyd, iblandt de Steder, hvor (Vand) drages, der skulle de holde Samtale om HErrens Retfærdigheder, om Retfærdigheder imod hans Landsbyer i Israel; da reiste HErrens Folk ned til Portene.
12. Vaag op, vaag op, Debora, vaag

op, vaag op, siig en Sang! gjør dig rede, Barak, og fører dine Fanger fangne, du Abinoams Søn! Pſ. 57, 9. Dom. 4, 14.

13. Da skal den Overblevne herske over de Herlige iblandt Folket; HErren skal give mig Magt over de Vældige.

14. Af Ephraim var deres Rod imod Amalek, efter dig BenJamin, med dine Folk; af Machir ere nedstegne Høvdinger, og af Sebulon ere de, som drage ved Skrivefjeren. 2 Mos. 17, 13. Jer. 52, 25.

15. Ogsaa vare Fyrsterne af Isaschar med Debora, og Isaschar var, som Barak, i Dalen udsendt efter ham: over Rubens Frastillelser ere Hjertets Betænkninger store.

16. Hvorfor blev du imellem tvende Faare-Stier, at høre Hjordenes Hvidslen? idet Ruben blev i sine Frastillelser, vare der store Randsagninger i Hjertet.

17. Gilead boede paa hiin Side Jordanen: og hvorfor flyede Dan til Skibs? Aser blev ved Havets Havn, og boede i sine Rever. Jos. 19, 24. 29.

18. Sebulon var et Folk, som overgav sit Liv til Døden, iligemaade Naphthali, paa de høie Steder i Marken. c. 9, 17.

19. Kongerne kom, de stred, da stred Canaans Konger udi Thaanach ved Megiddo Vand; de fik ingen Vinding af Sølv.

20. Af Himmelen stredes (imod dem); Stjernerne i deres høie Veie stred mod Sisera. 2 Mos. 14, 25. Jos. 10, 14. 42.

21. Den Bæk Kison bortfeiede dem, de Gamles Bæk, den Bæk Kison; træd, min Sjel, paa Styrke!

22. Da bleve Hestenes Hover forslidte ved Renden, ja ved stærke (Rytteres) Renden!

23. Forbander Meros, sagde HErrens Engel, forbander heftig dens Indbyggere; for de kom ikke HErren til Hjelp, HErren til Hjelp iblandt de Vældige.

c. 2, 1. c. 6, 11.

24. Velsignes skal Jael, Hebers den Keniters Hustru, frem for Qvinderne; velsignes skal hun fremfor Qvinderne i (noget) Paulun. Luc. 1, 42.

25. Han begjerede Vand, hun gav Melk; hun bar Smør frem i de Ypperliges Skaal. c. 4, 19.

26. Hendes (venstre) Haand rakte sig ud efter Sømmet, og hendes høire Haand efter Smede-Hammeren; og hun slog Sisera, sønderslog hans Hoved, og saarede og igjennemstak hans Tinding.

c. 4, 21.

27. Imellem hendes Fødder bøiede han sig, faldt, laae; imellem hendes Fødder bøiede han sig, faldt; der hvor han bøiede sig, der faldt han, (og) var forbærvet!

28. Siseræ Moder saae ud af Vinduet, og skreg overlydt igjennem Sprinkelværket: hvi tøver hans Vogn at komme? hvi bliver hans Vogn-Hjul tilbage?

29. (Hver af) de Vise iblandt hendes Fyrstinder svarede hende, ogsaa svarede hun sig selv paa sine Ord:

30. Skulde de ikke finde, ja uddele Bytte, een Pige (eller) to Piger for (hver) Mand over Hovedet? Sisera brogede Klæder til Bytte, brogede bestukkede (Klæder) til Bytte? brogede (Klæder), som ere bestukkede paa begge Sider om Halsen, til Bytte?

31. Saa skulle, HErre, alle dine Fiender omkomme, men de, som elske ham, skal være ligesom Solen udgaaer i sin Kraft. Og Landet hvilede fyrretyve Aar. c. 3, 11.

6. Capitel.

Israel plages igjen for sine Synders Skyld, og straffes ved en Prophet, 1-10. HErrens Engel kalder Gideon til at forløse Israel, gjør Undertegn med den ham foresatte Spise ic., 11-24. Gideon nedbryder Baals Alter, kommer derfor i Fare, frelses ved sin Fader Joas, 25-32. Han ruster sig til Strid med Midianiterne, og styrkes af Gud ved et Tegn, 33-40.

1. Og Israels Børn gjorde Ondt for HErrens Øine, og HErren gav dem i Midianiternes Haand, syv Aar. c. 3, 12.

c. 4, 1. c. 8, 33. c. 10, 6.

2. Og der Midianiternes Haand blev stærk over Israel, da gjorde Israels Børn sig Kløfter, som vare i Bjergene, og Huler, og Befæstninger for Midianiternes Ansigt.

3. Og det skede, naar Israel saaede, da kom Midianiterne og Amalekiterne op, og de Folk af Øster, ja de kom op over det.

5 Mos. 28, 33.

4. Og de leirede sig imod dem, og de fordærvede Landets Grøde, indtil man kommer til Asa; og de lode ikke Føde blive tilovers i Israel, hverken Faar eller Oxe eller Asen.

5. Thi de kom op med deres Fæ og deres Pauluner; de kom ligesom Græshopper i Mangfoldighed, saa at der var ingen Tal paa dem og deres Kameler; og de kom i Landet at fordærve det. c. 7, 12.

6. Og Israel blev saare ringe for Midianiternes Ansigt, og Israels Børn raabte til HErren. c. 3, 9. 15. c. 4, 3.

7. Og det skede, der Israels Børn raabte
il HErren for Midianiternes Skyld,
8. Da sendte HErren en Mand, en Pro-
phet, til Israels Børn, og han sagde til
dem: saa siger HErren Israels Gud: jeg
førte eder op af Ægypten, og udførte eder
af Tjeneres Huus; c. 2, 1.
9. Og jeg udfriede eder af Ægypternes
Haand og af alle deres Haand, som
trængte eder; og jeg uddrev dem fra eders
Ansigt, og gav eder deres Land;
10. Og jeg sagde til eder: jeg er HEr-
ren eders Gud, frygter ikke de Amoriters
Guder, udi hvis Land I boe; men I have
ikke været min Røst lydige.

Jos. 24, 7. c. 24, 14. 2 Kong. 17, 35 sqq.

11. Og HErrens Engel kom, og satte
sig under den Eeg, som er i Ophra, som
hørte Joas, den Abi-Esriter, til; og den-
nes Søn Gideon tærskede Hvede i en
Viin-Perse, at han kunde føre det hastigt
bort fra de Midianiters Ansigt.
12. Da aabenbaredes HErrens Engel
for ham, og han sagde til ham: HErren
være med dig, du Vældige til Strid!

Ruth 2, 4.

13. Men Gideon sagde til ham: (hør)
mig, min HErre! om HErren er med os,
hvi haver da alt dette rammet os? og
hvor ere alle hans underlige Ting, som
vore Fædre fortalte os, og sagde: førte
HErren os ikke op af Ægypten? men nu
haver HErren forladt os, og givet os i
Midianiternes Haand. 2 Mos. 13, 14.
14. Da vendte HErren sig til ham, og
sagde: gaae hen i denne din Kraft, og du
skal frelse Israel af Midianiternes Haand;
haver jeg ikke sendt dig?

2 Mos. 3, 10. 1 Sam. 12, 11.

15. Og han sagde til ham: (hør) mig,
HErre! hvormed skal jeg frelse Israel?
see, min Slægt er den ringeste i Manasse,
og jeg er den Yngste i min Faders Huus.
16. Og HErren sagde til ham: sande-
lig, jeg vil være med dig; og du skal slaae
Midianiterne, som een Mand.

2 Mos. 3, 12. 4 Mos. 14, 15.

17. Da sagde han til ham: Kjære, der-
som jeg har fundet Naade for dine Øine,
da gjør mig et Tegn, at du er den, der
taler med mig.
18. Kjære, viig ikke bort herfra, indtil
jeg kommer til dig, og udfører min Skjenk,
og lader den blive for dit Ansigt; og han
sagde: jeg, jeg vil blive, indtil du kom-
mer tilbage. c. 13, 15.
19. Og Gideon kom, og tilberedte et
Bukkekid og en Epha Meel til usyrede
(Kager), han lagde Kjødet i en Kurv, og
lod Suppen i en Potte, og han førte det
ud til ham under Egen, og førte det frem.
20. Da sagde den Guds Engel til ham:
tag Kjødet og de usyrede (Kager), og læg
det paa denne Klippe, og udøs Suppen;
og han gjorde saaledes.
21. Da udrakte HErrens Engel det yder-
ste af den Kjep, som han havde i sin Haand,
og rørte ved Kjødet og ved de usyrede (Ka-
ger), og der udfoer Ild af Klippen, og
fortærede Kjødet og de usyrede (Kager);
og HErrens Engel foer bort fra hans
Øine. 3 Mos. 9, 24
22. Der Gideon saae, at det var HEr-
rens Engel, da sagde Gideon: ak HErre!
HErre! derfor at jeg haver seet HErrens
Engel fra Ansigt til Ansigt, (maa jeg døe).
23. Og HErren sagde til ham: Fred
være med dig, frygt ikke, du skal ikke døe!

Dan. 10, 18. Luc. 24, 36. Joh. 20, 19. 21. 26.
2 Mos. 19, 21. Dom. 13, 22.

24. Da byggede Gideon HErren et Al-
ter der, og kaldte det: HErren er Fred;
indtil denne Dag staaer det endnu i Ophra,
som hørte de Abi-Esriter til.
25. Og det skede den samme Nat, at
HErren sagde til ham: tag en Stud af
de Øxne, som ere din Faders, og den
anden Stud, (som er) syv Aar (gam-
mel); og du skal nedbryde Baals Alter,
som er din Faders, og afhugge Lunden,
som (staaer) derhos.

2 Kong. 11, 18. c. 23, 12. 15. 5 Mos. 7, 5.
2 Krøn. 14, 3.

26. Og du skal bygge HErren din Gud
et Alter oven paa denne stærke Klippe,
hvor den er jevn; og du skal tage den an-
den Stud, og offre et Brænd-Offer med
Træet af Lunden, som du skal afhugge.
27. Da tog Gideon ti Mænd af sine
Tjenere, og gjorde, saasom HErren havde
sagt til ham: og det skede, eftersom han
frygtede for sin Faders Huus og for
Mændene i Staden at gjøre det om Da-
gen, da gjorde han det om Natten.
28. Og Mændene i Staden stode aarle
op om Morgenen, see, da var Baals Alter
nedbrudt, og Lunden, som var derhos, var
afhuggen; og den anden Stud var offret
paa det byggte Alter.
29. Da sagde een til den anden: hvo
haver gjort denne Gjerning? og der de
randsagede, og eftersøgte, da sagde de:

Gideon, Joas Søn, haver gjort denne Gjerning.

30. Da sagde Mændene i Staden til Joas: udfør din Søn, thi han skal døe, fordi han haver nedbrudt det Baals Alter, og fordi han haver afhugget Lunden, som var derhos.

31. Da sagde Joas til alle dem, som stode hos ham: vil I kive for Baal? mon I vil frelse ham? hvo som kiver for ham, han skal dødes inden Morgenen; dersom han er Gud, da kive han for sig selv, fordi han nedbrød hans Alter.
1 Kong. 18, 21. 27.

32. Og han kaldte ham paa den Dag Jerub-Baal, thi han sagde: Baal kive for sig selv, efterdi han har nedbrudt hans Alter. c. 7, 1.

33. Og alle Midianiterne og Amalekiterne og de Folk af Øster samledes tilhobe, og de droge over, og sloge Leir i Jisreels Dal.

34. Da iførte HErrens Aand Gideon; og han lod blæse i Trompeten, og Abieser blev samlet efter ham. c. 11, 29.
1 Krøn. 12, 18. 2 Krøn. 24, 20. Jos. 17, 2.

35. Og han sendte Bud til al Manasse, og han blev ogsaa forsamlet efter ham; han sendte og Bud til Aser og til Sebulon og til Naphthali, og de kom op imod dem.

36. Og Gideon sagde til Gud: dersom du vil frelse Israel ved min Haand, ligesom du haver sagt:

37. See, da lægger jeg et Uldskind i Gaarden, dersom der vorder Dug paa Uldskindet alene, og tørt paa al Jorden, da vil jeg kjende, at du vil frelse Israel ved min Haand, saasom du haver sagt.

38. Og det skede saa, og der han stod anden Dag aarle op, da udtrykte han Uldskindet; og udkrystede Dug af Uldskindet, en Skaal fuld af Vand.

39. Og Gideon sagde til Gud: din Vrede optændes ikke mod mig, at jeg taler alleneste denne Gang; Kjære, jeg vil ikkun forsøge det (endnu) denne Gang med Uldskindet, Kjære, lad være tørt paa Uldskindet alene, og lad Dug være paa al Jorden. 1 Mos. 18, 30.

40. Og Gud gjorde det saaledes i den samme Nat; og der var tørt paa Uldskindet alene, og der var Dug paa al Jorden.

7. Capitel.

Gideon drager ud mod Midianiterne med sin Hær, hvilken efter Guds Befaling ved visse Prøver formindskes indtil 300 Mand, 1-8. Han styrkes ved en Drøm og dens Udlæggelse, som en Midianiter fortæller den anden, 9-15. Han deler sit Folk, giver dem Trompeter og tomme Krukker med Blus i Hænderne, og da de blæse i Trompeterne, og slaae Krukkerne i Stykker, og raabe: HErrens Sværd og Gideons: flye Fienderne, og dræbe selv hverandre, 16-22. De andre Israeliter komme Gideon til Hjælp; Oreb og Seeb gribes, og dræbes, 23-25.

1. Da stod Jerub-Baal, det er Gideon, tidlig op, og alt Folket, som var med ham, og de leirede sig ved den Kilde Harod; og Midians Leir var Norden for ham bag Høien, hvor man holder Vagt paa, i Dalen. c. 6, 32. c. 8, 35.

2. Og HErren sagde til Gideon: Folket ere flere, som ere med dig, end at jeg skulde give Midianiterne i deres Haand: at Israel ikke skal rose sig imod mig, og sige: min Haand haver frelst mig.

3. Saa udraab nu, Kjære, for Folkets Øren, og sig: hvo er frygtagtig og forskrækket? han vende tilbage, og skynde sig aarle fra Gileads Bjerg; da vendte tilbage af Folket to og tyve tusinde, og ti tusinde bleve tilovers. 5 Mos. 20, 8.

4. Og HErren sagde til Gideon: Folket er endnu meget, fører dem ned til Vandet, saa vil jeg der prøve dig det; og det skal skee, at den, om hvem jeg siger til dig: denne skal gaae med dig, han skal gaae med dig, men hver den, om hvem jeg siger til dig: denne skal ikke gaae med dig, han skal ikke gaae.

5. Og han førte Folket ned til Vandet, og HErren sagde til Gideon: hver, som laber med sin Tunge af Vandet, som Hunden laber, den skal du stille alene, saa og hver, som bøier sig paa sine Knæe at drikke.

6. Da var deres Tal, som havde labet af deres Haand til deres Mund, tre hundrede Mænd; og det øvrige Folk allsammen bøiede sig paa deres Knæe at drikke Vand.

7. Og HErren sagde til Gideon: med de tre hundrede Mænd, de som have labet, vil jeg frelse eder, og give Midianiterne i din Haand; men alt det (andet) Folk maa gaae hver til sit Sted. 1 Sam. 14, 6.
2 Krøn. 14, 11.

8. Og Folket tog Tæring med sig og deres Trompeter, men de andre Israeliter lod han alle fare, hver til sine Pauluner, og han beholdt de tre hundrede Mænd (hos sig), og Midianiternes Leir var neden for ham i Dalen.

9. Og det skede i den samme Nat, at HErren sagde til ham: staae op, gak ned

i Leiren: thi jeg har givet den i din Haand.

10. Men om du frygter dig at gaae (ene) ned, da gaae du ned og Pura, din Dreng, til Leiren.

11. Og du skal høre, hvad de tale, og derefter skal dine Hænder blive styrkede, og du skal drage ned til Leiren; og han gik ned, han og Pura, hans Dreng, til det yderste af Krigs-Ordenerne, som vare i Leiren. 1 Sam. 26, 7.

12 Og Midianiterne og Amalekiterne, og alle Folk af Øster, havde lagt sig ned i Dalen, som Græs-Hopper i Mangfoldighed; og deres Kameler vare utallige, som Sandet, der er paa Havets Bredde, i Mangfoldighed. c. 6, 5. Jos. 11, 4. Nab. 20, 8.

13. Og Gideon kom, og see, da fortalte en Mand sin Næste en Drøm, og han sagde: see, jeg drømte en Drøm, og see, et aske-baget Byg-Brød vendte sig hid og did i Midianiternes Leir; og der det kom til Paulunet, da slog det derpaa, og det faldt, og det kastede det om over Ende, og Paulunet faldt. 1 Mos. 40, 9. 16.

14. Da svarede hans Næste, og sagde: det er intet andet end Gideons, den Israelitiske Mands, Joas Søns, Sværd; Gud har givet Midianiterne i hans Haand, og den ganske Leir. Es. 9, 4.

15. Og det skede, der Gideon hørte Drømmens Fortælling og dens Udlæggelse, da tilbad han; og han vendte tilbage til Israels Leir, og sagde: staaer op, thi HErren har givet Midianiternes Leir i eders Haand.

16 Og han deelte de tre hundrede Mænd i tre Hobe; og han gav dem alle Trompeter i deres Haand og tomme Krukker og Blus midt udi Krukkerne. v. 20. c. 9, 34.

17. Og han sagde til dem: I skal see paa mig, og saaledes skal I gjøre; og see, (naar) jeg kommer til det Yderste af Leiren, da skal det skee, at ligesom jeg vil gjøre, saa skal I gjøre. c. 9, 48.

18. Og (naar) jeg blæser i Trompeten, jeg, og hver, som er med mig, da skal I ogsaa blæse i Trompeterne trindt omkring den ganske Leir, og sige: HErrens og Gideons! v. 20.

19. Saa kom Gideon og de hundrede Mænd, som vare med ham, til det Yderste af Leiren i den midterste Vagts Begyndelse, da de nyligen havde opsat Vægterne; og de blæste i Trompeterne, og søndersloge Krukkerne, som vare i deres Haand.

20. Saa blæste de tre Hobe i Trompeterne, og sønderbrøde Krukkerne, men de holdt Blussene fast i deres venstre Haand, og Trompeterne i deres høire Haand til at blæse udi, og de raabte: HErrens Sværd, og Gideons!

21. Og de stode hver paa sit Sted omkring Leiren, da løb den ganske Leir, og de skrege, og flyede.

22. Og de blæste i de tre hundrede Trompeter, og HErren satte den enes Sværd imod den anden og imod den ganske Leir; og Leiren flyede til Beth-Sitta til Zerera indtil Abel-Meholæ Bredde ved Tabbath. 1 Sam. 14, 20. 2 Krøn. 20, 22. 23.

23. Og Israels Mænd af Naphthali og af Aser og af ganske Manasse bleve sammenkaldte; og de forfulgte Midianiterne.

24. Og Gideon sendte Bud paa det ganske Ephraims Bjerg, og lod sige: kommer ned imod Midianiterne, og indtager Vandet for dem indtil Beth-Bara og Jordanen; da blev sammenkaldet hver Mand i Ephraim, og de indtoge Vandet indtil Beth-Bara og Jordanen. Joh. 1, 28.

25. Og de grebe to af Midianiternes Fyrster, Oreb og Seeb, og dræbte Oreb paa den Klippe Oreb, og Seeb dræbte de i den Viinperse Seeb, og de forfulgte Midianiterne; og de førte Orebs og Seebs Hoveder til Gideon fra hiin Side af Jordanen. Ps. 83, 12. Es. 10, 26.

8. Capitel.

Ephraimiterne murre mod Gideon, men stilles tilfreds af ham, 1-3. De af Suchot og Pnuel vil ikke give Gideon Brød, 4-9. Han fanger to Midianitiske Konger, og slaaer deres Hær, 10-12. Han straffer de Mænd af Suchoth og Pnuel haardeligen, 13-17. Dræber Sebah og Salmuna, 18-21. Vil ei herske over Israel, begierer en Skjenk af dem, lader giøre en Liv-Kjortel, og sætter den i Ophra, hvilket bliver Israel til en Snare; Landet er roligt, 22-29. Gideons Børn og Død; Israel synder mod HErren og mod Gideon, 30-35.

1. Og de Mænd af Ephraim sagde til ham: hvad er det for en Ting, du har gjort os, at du ikke kaldte os, der du gik at stride imod Midianiterne? og de kivede stærkt med ham. c. 12, 1. c. 15, 11.

2. Og han sagde til dem: hvad har jeg nu gjort, som I? er ikke Ephraims Efterhankning bedre end Abi-Esers Viin Høst? c. 6, 34. Jos. 17, 2.

3. Gud haver givet Midianiternes Fyr-

ster, Oreb og Seeb, i eders Haand, og
hvad formaaer jeg at gjøre, som I? der
han havde sagt det Ord, da lod deres
(hastige) Aand af fra ham.
4. Der Gideon kom til Jordanen, gik
han over, og de tre hundrede Mænd, som
vare med ham, som vare trætte, og for-
fulgte (Fienden).
5. Og han sagde til de Mænd i Suchot:
Kjære, giver det Folk, som er i Følge med
mig, (nogle) hele Brød; thi de ere trætte,
og jeg forfølger Sebah og Zalmuna, Mi-
dianiternes Konger. 1 Mos. 33, 17.
6. Men (hver af) de Øverste i Suchot
sagde: er da Sebahs og Zalmunas
Haand nu i din Haand, at vi skulle give
din Hær Brød? 1 Sam. 25, 11.
7. Og Gideon sagde: derfor, naar HErren
giver Sebah og Zalmuna i min
Haand, da vil jeg tærske eders Kjød med
Torne af Ørken og med Tidsler.
8. Og han drog derfra op til Pnuel, og
talede til dem paa samme (Maade); og
de Mænd i Pnuel svarede ham, ligesom de
Mænd i Suchot svarede. 1 Kong. 12, 25.
9. Og han sagde ogsaa til de Mænd i
Pnuel, sigende: naar jeg kommer tilbage
med Fred, da vil jeg nedbryde dette
Taarn.
10. Men Sebah og Zalmuna vare i
Karkor, og deres Leir med dem, henved
femten Tusinde, som vare alle de over-
blevne af den ganske Leir af de Folk i
Øster; men der vare hundrede og tyve
tusinde Mænd faldne, som kunde uddrage
Sværd.
11. Og Gideon drog op ad deres Vei,
som boe i Pauluner, Østen for Nobah og
Jogbea; og han slog den Leir, thi Leiren
var tryg. 4 Mos. 32, 35. 42.
1 Sam. 30, 16.
12. Og Sebah og Zalmuna flyede, men
han forfulgte dem; og han greb de to
Midianiternes Konger, Sebah og Zalmu-
na, og forfærdede den ganske Leir.
13. Men der Gideon, Joas Søn, kom
tilbage af Krigen, førend Solen gik op,
14. Da greb han en ung Karl af de
Mænd i Suchot, og adspurgte ham; og
han skrev op for ham de Øverste i Suchot
og de Ældste sammesteds, halvfjerdsinds-
tyve og syv Mænd. v. 6.
15. Og han kom til de Mænd i Suchot,
og sagde: see, (her er) Sebah og Zalmu-
na, med hvilke I forhaanede mig, og
sagde: er da Sebahs og Zalmunas Haand
nu i din Haand, at vi skulle give dine
Folk, som ere trætte, Brød?
16. Og han tog de Ældste af Staden,
og Torne af Ørken og Tidsler, og lod det
Folk i Suchot faae Forstand ved dem.
17. Og Pnuels Taarn nedbrød han,
og han ihjelslog Mændene i Staden.
1 Kong. 12, 25.
18. Og han sagde til Sebah og til
Zalmuna: hvordanne vare de Mænd,
som I sloge ihjel i Thabor? og de sagde:
som du, saa vare de, eensdan efter en
Konges Søns Skikkelse.
19. Og han sagde: de vare mine Brø-
dre, min Moders Sønner: (saavist) som
HErren lever, dersom I havde ladet dem
leve, da vilde jeg ikke slaget eder ihjel.
20. Og han sagde til Jether, sin Før-
stefødte: staae op, slaae dem ihjel; men
Drengen drog ikke sit Sværd ud, thi han
frygtede, efterdi han var endnu en Dreng.
21. Men Sebah og Zalmuna sagde:
staae du op, og fald an paa os; thi som
Manden er, saa er hans Styrke; saa stod
Gideon op, og slog Sebah og Zalmuna
ihjel, og tog de Spænder, som vare paa
deres Kamelers Halse. Ps. 83, 12.
22. Da sagde hver Mand i Israel til
Gideon: hersk over os, baade du, ogsaa
din Søn, saa og din Søns Søn, efterdi du
haver frelst os af de Midianiters Haand.
23. Og Gideon sagde til dem: jeg, jeg
vil ikke herske over eder, og min Søn skal
ikke herske over eder; HErren skal herske
over eder.
24. Og Gideon sagde til dem: jeg vil
begjere en Begjering af eder: hver give
mig dog et Smykke af hans Bytte; thi
de havde Guld-Smykker, eftersom de vare
Ismaeliter.
25. Og de sagde: vi vil gjerne give; og
de bredte et Klæde ud, og de kastede der-
hen, hver et Smykke af sit Bytte.
26. Og de Guld-Smykkers Vægt, som
han begjerede, var tusinde og syv hundrede
(Sekel) Guld, foruden de Spænder og de
Hals-Kjæder og de Purpur-Klæder, som de
Midianiters Konger havde paa sig, og for-
uden de Kjæder, som vare paa deres Ka-
melers Halse.
27. Og Gideon gjorde det til en Liv-
Kjortel, og satte den i sin Stad udi Ophra,
og al Israel bedrev Hoer der efter den;
og det blev Gideon og hans Huus til en
Snare. c. 17, 5. 2 Mos. 48, 4. 6.
c. 23, 33. 5 Mos. 7, 16.

28. Saa bleve Midianiterne ydmygede
for Israels Børn, og de bleve ikke ved at
opløfte deres Hoved; og Landet hvilede
firretyve Aar i Gideons Dage. c. 5, 31.
29. Og Jerub-Baal, Joas Søn, gik
bort, og boede i sit Huus. c. 6, 32.
30. Og Gideon havde halvfjerdsindstyve
Sønner, som vare udkomne af hans Lend;
thi han havde mange Hustruer.

2 Kong. 10, 1.

31. Og hans Medhustru, som var i
Sichem, hun fødte ham ogsaa en Søn;
og han gav ham Navn Abimelech. c. 9, 1.
32. Og Gideon, Joas Søn, døde i en
god Alderdom, og han blev begraven udi
sin Faders, Joas den Abi-Esriters, Grav
i Ophra. c. 6, 11.
33. Og det skede, der Gideon var død,
da vendte Israels Børn sig tilbage, og
bedreve Hoer efter de Baalim; og de
gjorde sig Baal-Berith til en Gud.

c. 2, 11. c. 9, 4.

34. Og Israels Børn kom ikke HErren
deres Gud ihu, som havde friet dem af
alle deres Fienders Haand trindt om-
kring.
35. Og de gjorde ikke Miskundhed mod
Jerub-Baals, (det er) Gideons, Huus,
efter alt det Gode, som han havde gjort
mod Israel. c. 9, 5. 19.

9. Capitel.

Abimelech, Gideons Søn, vil være Konge, og dræber sine 70 Brødre, og gjøres til Konge af de Sichemiter, 1-6. Jotham, hans Broder, som var undkommen, bebreider Abimelech og de Sichemiter deres Synd, forbander dem, og flyer, 7-21. Der kommer et Fiendskab imellem Abimelech og de Sichemiter; Sichem ødelægges af Abimelech, og han igjen dræbes af en Qvinde, da han beleirer Thebez rc., 22-57.

1. Og Abimelech, Jerub-Baals Søn,
gik til Sichem til sin Moders Brødre,
og han talede til dem og til al sin Mor-
Faders Huses Slægt, og sagde: c. 8, 31.
2. Kjære, taler for alle Mændenes Øren
udi Sichem: hvilket er eder bedre? at
halvfjerdsindstyve Mænd, alle Jerub-
Baals Sønner, herske over eder, eller at
een Mand hersker over eder? Kommer og
ihu, at jeg er eders Been og eders Kjød.
3. Da talede hans Moders Brødre alle
disse Ord om ham for alle Mændenes
Øren i Sichem, og deres Hjerter bøiede
sig efter Abimelech, thi de sagde: han er
vor Broder.
4. Og de gave ham halvfjerdsindstyve
(Sekel) Sølv af Baal-Beriths Huus, og
Abimelech leiede derfor løse og letfærdige
Mænd, og de fulgte ham. 2 Krøn. 13, 7.
5. Og han kom i sin Faders Huus i
Ophra, og ihjelslog sine Brødre, Jerub-
Baals Sønner, halvfjerdsindstyve Mænd,
paa een Steen; men Jotham, Jerub-
Baals den yngste Søn, blev tilovers, thi
han var skjult. 2 Kong. 10, 7. c. 11, 3.
6. Og alle Mændene i Sichem og det
ganske Millo Huus samledes, og gik hen,
og gjorde Abimelech til Konge ved den
Lund, som staaer ved Sichem.

2 Sam. 5, 9. 1 Mos. 12, 6. c. 35, 4. Jos. 24, 25. 26.

7. Og man gav Jotham det tilkjende,
og han gik hen, og stod paa Grisim
Bjergs Top, og opløftede sin Røst, og
raabte og sagde til dem: hører mig, I
Mænd i Sichem, saa skal Gud høre eder.

Jos. 8, 33.

8. Træerne gik engang hen for at vælge
en Konge over sig, og de sagde til Olie-
Træet: regjer over os.
9. Og Olie-Træet sagde til dem: skulde
jeg forlade min Fedme, ved hvilken man
ærer Gud og Menneskene, og gaae hen og
svæve over Træerne?
10. Da sagde Træerne til Figen-Træet:
kom du, regjer over os.
11. Men Figen-Træet sagde til dem:
skulde jeg forlade min Sødhed og min den
gode Frugt, og gaae hen at svæve over
Træerne?
12. Da sagde Træerne til Viin-Stokken:
kom du, regjer over os?
13. Og Viin-Stokken sagde til dem:
skulde jeg forlade min Most, som glæder
Guder og Mennesker, og gaae hen at svæve
over Træerne? Ps. 104, 15.
14. Da sagde alle Træerne til Torne-
busken: kom du, regjer over os.

2 Kong. 14, 9.

15. Og Tornebusken sagde til Træerne:
er det i Sandhed (saa), at I vil salve mig
til Konge over eder, da kommer, skjuler
eder under min Skygge; men hvis ikke, da
komme Ild af Tornebusken, og fortære de
Cedre paa Libanon. Ps. 58, 10. Ez. 19, 14.
16. Og dersom I nu har handlet ret og
redeligen, idet I have gjort Abimelech til
Konge, og have I gjort (det, som) godt
(er), mod Jerub-Baal og mod hans Huus,
og have I gjort mod ham, som han har
fortjent—
17. Da min Fader har ført Krig for

eders Skyld, og haver sat sig i Livs Fare,
og friet eder af de Midianiters Haand;
c. 5, 18. c. 12, 3.
18. Og I ere opstandne imod min Fa-
ders Huus i Dag, og have ihjelslaget hans
Sønner, halvfjerdsindstyve Mænd, paa
een Steen; og I have gjort Abimelech,
hans Tjenesteqvindes Søn, til Konge over
Mændene i Sichem, forbi han er eders
Broder—
19. Have I handlet ret og redeligen mod
Jerub-Baal og mod hans Huus paa denne
Dag: da værer glade over Abimelech, og
han være ogsaa glad over eder.
20. Men hvis ikke, da udkomme Ild fra
Abimelech, og fortære Mændene i Sichem
og Millo Huus! der udkomme og Ild fra
Mændene i Sichem og af Millo Huus, og
fortære Abimelech!
21. Og Jotham flyede, ja han flyede
hasteligen og gik til Beer; og han boede
der fra sin Broders Abimelechs Ansigt.
4 Mos. 21, 16.
22. Og Abimelech var Fyrste over Israel
tre Aar.
23. Og Gud sendte en ond Villie imel-
lem Abimelech og imellem Mændene i
Sichem; og Mændene i Sichem satte sig
op imod Abimelech;
24. At den Vold imod de halvfjerdsinds-
tyve Jerub-Baals Sønner skulde komme,
og deres Blod lægges paa Abimelech de-
res Broder, som havde ihjelslaget dem, og
paa Mændene i Sichem, som havde styr-
ket hans Hænder til at ihjelslaae sine Brø-
dre. Matth. 23, 35. c. 27, 25.
25. Og de Mænd i Sichem satte sig et
Baghold paa Bjergenes Toppe, og de rø-
vede hver, der gik forbi paa Veien hos dem;
og det blev Abimelech tilkjendegivet.
26. Men Gaal, Ebeds Søn, kom, og hans
Brødre, og de gik over til Sichem; og de
Mænd i Sichem forlode sig paa ham.
27. Og de gik ud paa Marken, og høstede
deres Viingaarde, og traadde (Viindruerne)
og gjorde sig Forlystelser; og de kom i de-
res Guders Huus, og aade og drak, og
bandte Abimelech.
28. Og Gaal, Ebeds Søn, sagde: hvo
er Abimelech? og hvo er Sichem, at vi
skulde tjene ham? er han ikke Jerub-Baals
Søn, og Sebul hans Befalingsmand?
tjener I med Hemors, Sichems Faders,
Folk! men vi, hvorfor skulde vi tjene ham?
1 Mos. 34, 2.
29. Og hvo vil give dette Folk under
min Haand, saa vil jeg (letteligen) for-
drive Abimelech! og han sagde til Abime-
lech: formeer din Hær, og drag ud!
30. Der Sebul den Øverste i Staden
hørte Gaals, Ebeds Søns Ord, da op-
tændes hans Vrede.
31. Og han sendte Bud til Abimelech med
Svig, og lod sige: see, Gaal, Ebeds Søn,
og hans Brødre ere komne til Sichem, og see,
de med Staden handle fiendtlig mod dig.
32. Saa gjør dig nu rede om Natten,
du, og Folket, som er hos dig, og luur paa
Marken;
33. Og det skal skee, om Morgenen, naar
Solen gaaer op, da staae aarle op, og
overfald Staden; og see, naar han, og det
Folk, som er hos ham, drage ud til dig, da
maa du gjøre ved ham, saasom din Haand
finder. 1 Sam. 10, 7
34. Og Abimelech stod op om Natten og
alt det Folk, som var hos ham, og de lu-
rede paa Sichem med fire Hobe.
35. Og Gaal, Ebeds Søn, gik ud, og
stod for Døren af Stads-Porten; men
Abimelech og det Folk, som var med ham,
stod op fra Bagholdet.
36. Og der Gaal saae Folket, da sagde
han til Sebul: see, der kommer et Folk
ned af Bjergenes Toppe; da sagde Sebul
til ham: du anseer Skyggen af Bjergene
som Folk.
37. Og Gaal blev ved ydermere at tale,
og sagde: see, der kommer Folk ned fra
midt af Landet; og en Hob kommer fra
Veien til Dagvælgernes Lund.
38. Da sagde Sebul til ham: hvor er
nu din Mund, du som sagde: hvo er
Abimelech, at vi skulle tjene ham? er ikke
dette det Folk, som du foragtede? Kjære,
gak nu ud, og strid imod det.
39. Og Gaal gik ud frem for Mændene
i Sichem, og streed mod Abimelech.
40. Men Abimelech forfulgte ham, og
han flyede for hans Ansigt; og der faldt
mange Ihjelslagne indtil Portens Dør.
41. Og Abimelech blev i Aruma; men
Sebul uddrev Gaal og hans Brødre, at de
maatte ikke blive i Sichem.
42. Og det skede, om anden Dagen, da
gik Folket ud paa Marken; og de gave
Abimelech det tilkjende.
43. Da tog han Folket, og deelte dem i
tre Hobe, og lurede paa Marken; og han
saae, og see, Folket udgik af Staden, og
han opreiste sig imod dem, og slog dem.
c. [illegible]

melech og de Hobe, som vare
'aldt dem, og stillede sig for
ns Dør, og to Hobe over-
som vare paa Marken, og

Abimelech imod Staden
fle Dag, og indtog Staden,
lket, som der var udi; og
Staden, og besaaede den

Mændene i det Taarn i
et, da gik de ind i Beriths
:ste (Taarn).
kundgjordes Abimelech, at
af Taarnet i Sichem havde

bimelech op paa det Bjerg
og alt Folket, som var med
lech tog Øren i sin Haand,
een af Træerne, og løftede
de den paa sin Arel; og
Folket, som var med ham:
:g gjorde, det skynder eder
:g. c. 7, 17.
ogsaa alt Folket hver sin
de gik efter Abimelech, og
i det faste (Taarn) og satte
ste (Taarn) med dem; at
nd af det Taarn i Sichem
finde Mænd og Qvinder.
Abimelech til Thebez; og
mod Thebez, og indtog den.
var et stærkt Taarn midt i
flyede alle Mændene og
lle Mændene i Staden, og
g; og de stege op paa Ta-

Abimelech til Taarnet, og
og han kom nær indtil
rnet, at han vilde opbrænde

Qvinde kastede et Stykke af
i paa Abimelechs Hoved, og
ovedpande. 2 Sam. 11, 21.
te han hasteligen ad den
bar hans Vaaben, og sag-
ag dit Sværd ud, og slaae
skulle ikke sige om mig: en
m ihjel; og hans den unge
gjennem, og han døde.
1 Sam. 31, 4.
sraelitiske Mænd saae, at
død, da gik de hver til sit

Gud Abimelechs Ondskab
som han havde gjort imod
sin Fader, der han ihjelslog sine halvfierd-
sindstyve Brødre. c. 1, 7. Jer. 50, 29.
Kap. 18, 6.

57. Og al Sichems Mænds Ondskab lod
Gud komme tilbage paa deres Hoved; og
Jothams, Jerub-Baals Søns, Forban-
delse kom over dem. c. 9, 20

10. Capitel.

Thola og Jair ere Dommere i Israel, 1-5. Israel bedriver Afguderie, trænges, raaber til HErren, 6-10. HErren foreholder dem deres Utaknemlighed, de ydmyge sig, HErren ynkes over dem, Ammoniterne ruste sig imod dem, 11-18.

1. Og efter Abimelech opstod Thola,
Puah Søn, Dodos Søn, en Mand af
Isaschar, at frelse Israel; og han boede
i Samir paa Ephraims Bjerg.
2. Og han dømte Israel to og tyve Aar;
og han døde, og blev begraven i Samir.
3. Og efter ham opstod Jair, den Gile-
aditer, og dømte Israel to og tyve Aar.
4 Mos. 32, 41.
4. Og han havde tredive Sønner, som
rede paa tredive Asen-Foler, og de havde
tredive Stæder, dem kaldte de Jairs Byer,
indtil denne Dag, og de ligge i Gileads
Land. c. 12, 14. 1 Kron. 2, 22.
5. Og Jair døde, og blev begraven i
Kamon.
6. Og Israels Børn bleve ved at gjøre
Ondt for HErrens Øine, og tjente Baalim
og Astharoth, og de Guder i Syria, og de
Guder i Zidon, og Moabs Guder, og Am-
mons Børns Guder, og Philisternes Gu-
der; og de forlode HErren, og tjente ham
ikke. c. 3, 12. c. 4, 1. c. 2, 13. 1 Sam. 7, 3. 4.
7. Da optændtes HErrens Vrede imod
Israel, og han solgte dem i de Philisters
Haand, og Ammons Børns Haand.
c. 2, 14. c. 3, 8. c. 4, 2.
8. Og de nedsloge og knusede Israels
Børn i det samme Aar; atten Aar (plagede
de) alle Israels Børn, som vare paa hiin
Side Jordanen i Amoriternes Land, som
er i Gilead.
9. Og Ammons Børn droge over Jor-
danen, at stride ogsaa mod Juda og imod
BenJamin, og imod Ephraims Huus, saa
at Israel var saare trængt.
10. Da raabte Israels Børn til HErren,
og sagde: vi have syndet imod dig, fordi
at vi have forladt vor Gud, og tjent Baa-
lim. c. 3, 9-15. c. 4, 3. 4 Mos. 21, 7.
11. Og HErren sagde til Israels Børn:
havde ikke (Fiender) af Ægypterne og af

Amoriter, af Ammons Børn og af Philisterne,

12. Og af de Zidonier, og Amalek, og Maon undertrykt eder? og I raabte til mig, og jeg frelste eder af deres Haand;

13. Og I, I forlode mig, og tjente andre Guder; derfor vil jeg ikke blive ved at frelse eder. 5 Mos. 32, 16. 20. Jer. 2, 13.

14. Gaaer, og raaber til de Guder, som I have udvalgt; de maae frelse eder i eders Trængsels Tid. 5 Mos. 32, 38. 1 Sam. 12, 21. Jer. 2, 28.

15. Da sagde Israels Børn til HErren: vi have syndet, gjør du med os efter alt det, som er godt for dine Øine; dog, Kjære, udfrie os paa denne Dag. 1 Sam. 7, 6. c. 12, 10.

16. Og de bortkastede de Fremmedes Guder midt ud fra sig, og tjente HErren; og hans Sjel blev bekymret over Israels Møie. 1 Mos. 35, 2. 1 Sam. 7, 4

17. Og Ammons Børn bleve sammenkaldte, og de leirede sig i Gilead; men Israels Børn samledes, og leirede sig i Mizpa.

18. Og Folket, Fyrsterne i Gilead, sagde, den ene til den anden: hvo er den Mand, som begynder at stride imod Ammons Børn? han skal være Hoved for alle dem, som boe i Gilead. c. 11, 6. 8. 9.

11. Capitel

Jephthah udvælges af de Gileaditer til Anfører i Krigen imod Ammoniterne, 1-11. Han skikker Bud til Ammoniternes Konge, og begierer, at han skulde lade Israel med Fred, men han vilde ikke lyde ham, 12-28. HErrens Aand styrker Jephthah, han lover at give HErren, hvad som først udgaaer ham i Møde, naar han faaer overvundet Ammoniterne; han overvinder dem, 29-33. Hans eneste Datter gaaer ham imod, han bedrøves, giver hende dog til HErren, efterat hun havde begrædt sin Jomfrudom, 34-40.

1. Og Jephthah, den Gileaditer, var vældig til Strid, men han var en Hore-Qvindes Søn; og Gilead havde avlet Jephthah.

2. Og Gileads Hustru fødte ham Børn; da Hustruens Børn bleve store, da udstødte de Jephthah, og sagde til ham: du skal ikke arve i vor Faders Huus, thi du er en anden Qvindes Søn. 1 Mos. 21, 10.

3. Da flyede Jephthah fra sine Brødres Ansigt, og boede i det Land Tob; og der samlede sig til Jephthah løse Mænd, og drog ud med ham. 1 Sam. 22, 2. Dom. 9, 4.

4. Og det skede efter (nogle) Aar, da stred Ammons Børn mod Israel.

5. Og det skede, der Ammons Børn stred mod Israel, da gik de Ældste af Gilead hen at hente Jephthah af det Land Tob;

6. Og de sagde til Jephthah: kom, saa skal du være vor Øverste; og vi vil stride imod Ammons Børn.

7. Og Jephthah sagde til de Ældste af Gilead; have I ikke hadet mig, og have udstødt mig af min Faders Huus? hvorfor komme I nu til mig, efterdi I have Trængsel? 1 Mos. 26, 27.

8. Og de Ældste af Gilead sagde til Jephthah: derfor vende vi nu tilbage til dig, at du skal gaae med os, og stride imod Ammons Børn; og du skal være vort Hoved, (ja) alle deres, som boe i Gilead. c. 10, 18.

9. Og Jephthah sagde til de Ældste af Gilead: dersom I lade mig komme tilbage for at stride imod Ammons Børn, og HErren giver dem for mit Ansigt, skal jeg, jeg da være eders Hoved?

10. Da sagde de Ældste af Gilead til Jephthah: HErren skal være Tilhører imellem os, dersom vi ikke skulde gjøre saaledes efter dine Ord.

11. Saa gik Jephthah med de Ældste af Gilead, og Folket satte ham over sig til et Hoved og til en Øverste; og Jephthah talede alle sine Ord for HErrens Ansigt i Mizpa.

12. Da sendte Jephthah Bud til Ammons Børns Konge, og lod sige: hvad haver jeg med dig (at gjøre), at du kommer til mig at stride imod mit Land?

13. Ammons Børns Konge sagde til Jephthahs Bud: fordi Israel har taget mit Land, der han opdrog af Ægypten, fra Arnon og indtil Jabok og indtil Jordanen; saa giv mig nu de (Stæder) tilbage med Fred. 4 Mos. 21, 24.

14. Men Jephthah blev ydermere ved, og sendte Bud til Ammons Børns Konge.

15 Og han lod sige til ham: saa siger Jephthah: Israel har ikke taget Moabs Land eller Ammons Børns Land;

16. Thi der de droge op af Ægypten, da vandrede Israel i Ørken indtil det røde Hav, og kom til Kades,

17. Og Israel sendte Bud til Edomiternes Konge, og lod sige: Kjære, lad mig drage igjennem dit Land, men Edomiternes Konge vilde ikke høre; han sendte ogsaa til Moabiternes Konge, han vilde og ikke, saa blev Israel i Kades. 4 Mos. 20, 14.

18. Derefter vandrede han i Ørken, og drog omkring Edomiternes Land og Moabiternes Land, og kom fra Solens Opgang til Moabiternes Land, og de leirede sig paa hiin Side Arnon; og de kom ikke i Moabiternes Landemærke, thi Arnon er Moabiternes Landemærke.

19. Og Israel sendte Bud til Sihon, Amoriternes Konge, Konge i Hesbon, og Israel lod ham sige: Kjære, lad os drage igjennem dit Land indtil mit Sted.

4 Mos. 21, 21. 5 Mos. 2, 26.

20. Men Sihon troede Israel ikke til at drage igjennem hans Landemærke, men Sihon samlede alt sit Folk, og de leirede sig i Jahza, og han stred imod Israel.

21. Da gav HErren Israels Gud Sihon og alt hans Folk i Israels Haand, og de sloge dem; saa indtog Israel til Eiendom alt Amoriternes Land, som boede i det samme Land.

22. Og de indtoge alt Amoriternes Landemærke til Eiendom, fra Arnon og indtil Jabok, og fra Ørken og indtil Jordanen.

23. Saa haver nu HErren Israels Gud fordrevet Amoriterne fra sit Folks Israels Ansigt; og du, du vil eie dem?

24. Skulde du ikke eie det, som din Gud Kamos skal fordrive for dig? men alle dem, som HErren vor Gud har fordrevet for vort Ansigt, dem vil vi eie.

4 Mos. 21, 29. 1 Kong. 11, 7. 2 Kong. 23, 13.

25. Og nu, Kjære, er du meget bedre end Balak, Zipors Søn, Moabiternes Konge? Har han nogenlunde trættet med Israel, eller nogenlunde ført Krig imod dem? 4 Mos. 22, 2.

26. Da Israel har boet i Hesbon og i dens tilhørende (Stæder), og i Aroer og i dens tilhørende (Stæder), og i alle Stæderne, som ligge ved Arnons Sider, tre hundrede Aar, hvorfor friede I det da ikke paa den samme Tid?

27. Og jeg, jeg haver intet syndet imod dig, og du gjør dette Onde imod mig, at du strider imod mig; HErren, som er Dommer, skal dømme i Dag imellem Israels Børn og imellem Ammons Børn.

1 Mos. 31, 53. 1 Sam. 24, 16.

28. Men Ammons Børns Konge hørte ikke Jephthahs Ord, hvilke han sendte til ham.

29. Og HErrens Aand var over Jephthah, og han drog igjennem Gilead og Manasse; og han drog over til Mizpa i Gilead, og fra Mizpa i Gilead drog han over til Ammons Børn. c. 6, 34.

30. Og Jephthah lovede HErren et Løfte, og sagde: dersom du giver Ammons Børn visseligen i min Haand,

1 Mos. 28, 20. 4 Mos. 21, 2.

31. Da skal det skee, at det Udgaaende, som udgaaer af mit Huses Døre mod mig, naar jeg kommer tilbage med Fred fra Ammons Børn, det skal høre HErren til, og jeg skal offre det til et Brændoffer.

32. Saa drog Jephthah over til Ammons Børn for at stride imod dem, og HErren gav dem i hans Haand.

33. Og han slog dem fra Aroer og indtil man kommer til Minith, tyve Stæder, og indtil Abel Keramim, med et saare stort Slag; saa bleve Ammons Børn ydmygede for Israels Børns Ansigt.

34. Og Jephthah kom til Mizpa til sit Huus, og see, hans Datter gik ud mod ham med Trommer og Dands, og hun var ikkun den eneste; han havde (ellers) af sig hverken Søn eller Datter.

1 Sam. 18, 6.

35. Og det skede, der han saae hende, da rev han sine Klæder, og sagde: ak! min Datter, du har aldeles nedbøiet mig, og du er af dem, som forstyrre mig; thi jeg, jeg oplod min Mund til HErren, og jeg kan ikke kalde det tilbage. 1 Mos. 37, 34.

Job 1, 20 &c. 5 Mos. 23, 21. Præd. 5, 3.

36. Og hun sagde til ham: min Fader! har du opladet din Mund til HErren, da gjør med mig, saasom det er udgaaet fra din Mund, efterat HErren har skaffet dig fuldkommen Hevn over dine Fiender, over Ammons Børn.

37. Og hun sagde til sin Fader: denne Ting lad mig vederfares: lad af fra mig to Maaneder, at jeg maa gaae og fare ned paa Bjergene, og græde over min Jomfrudom, jeg og mine Veninder.

38. Og han sagde: gak hen, og han lod hende fare to Maaneder; da gik hun hen og hendes Veninder, og græd over sin Jomfrudom paa Bjergene.

39. Og det skede, der to Maaneder vare til Ende, da kom hun tilbage til sin Fader, og han gjorde med hende efter sit Løfte, som han havde lovet; og hun kjendte ikke Mand, og det blev en Skik i Israel:

40. Israels Døttre skulde gaae fra Aar til Aar til at begræde Jephthah den Gileaditers Datter, fire Dage om Aaret.

12. Capitel.

Ephraimiterne angribe Jephthah, fordi han ikke havde taget dem med i Strid imod Ammons Børn; de blive slagne af Jephthah; han døer, 1-7. Ibzan, Elon og Abdon dømme Israel, 8-15.

1. Og hver Mand af Ephraim blev sammenkaldet, og gik over mod Norden, og de sagde til Jephthah: hvorfor gik du over til at stride imod Ammons Børn, og kaldte os ikke at gaae med dig? vi vil brænde dit Huus over dig med Ild.
c. 8, 1. c. 14, 15.

2. Og Jephthah sagde til dem: jeg og mit Folk havde en saare (stor) Trætte med Ammons Børn; og jeg kaldte ad eder, men I frelste mig ikke af deres Haand.

3. Der jeg saae, at du ikke vilde frelse, da satte jeg mit Liv i min Haand, og drog over til Ammons Børn, og HErren gav dem i min Haand? og hvorfor komme I op til mig paa denne Dag, at stride imod mig? c. 5, 18. c. 9, 17.
1 Sam. 28, 21.

4. Og Jephthah samlede alle Mænd i Gilead, og stred imod Ephraim, og de Mænd i Gilead sloge Ephraim; thi de Gileaditer, som vare imellem Ephraim og imellem Manasse, sagde: I ere de Undkomne af Ephraim.

5. Thi Gileaditerne indtoge Jordanens Færge-Stæder for Ephraim, og det skede, naar nogen af de Undkomne af Ephraim sagde: jeg vil gaae over: da sagde de Mænd af Gilead til ham: er du en Ephratiter? og han sagde: Nei. c. 3, 28.

6. Da sagde de til ham: Kjære, sig: Schibboleth, og han sagde: Sibboleth, og kunde ikke saaledes udtale det ret, saa grebe de ham og slagtede ham ved Jordanens Færge-Stæder, og der faldt paa den samme Tid af Ephraim to og fyrretyve tusinde. 2 Kong. 10, 7. Jer. 39, 6.

7. Og Jephthah dømte Israel sex Aar; og Jephthah den Gileaditer døde, og blev begraven i (en af) de Stæder udi Gilead.

8. Og efter ham dømte Ibzan af Bethlehem Israel.

9. Og han havde tredive Sønner, og tredive Døttre gav han ud, og indførte tredive Døttre til sine Sønner uden fra; og han dømte Israel syv Aar.

10. Og Ibzan døde, og blev begraven i Bethlehem.

11. Og efter ham dømte Elon, den Sebuloniter, Israel; og han dømte Israel ti Aar.

12. Og Elon, den Sebuloniter, døde, og han blev begraven i Ajalon udi Sebulons Land.

13. Og efter ham dømte Abdon, Hillels Søn, den Pirathoniter, Israel.

14. Og han havde fyrretyve Sønner og tredive Sønne-Sønner, som rede paa halvfjerdsindstyve Asen-Foler; og han dømte Israel otte Aar. c. 10, 4.

15. Og Abdon, Hillels Søn, den Pirathoniter, døde; og han blev begraven i Pirathon udi Ephraims Land paa Amalekiternes Bjerg.

13. Capitel.

Israel synder mod HErren, og gives i Philisternes Hænder; Manoah, en Daniters, ufrugtsommelig Hustru faaer Løfte om at føde en Søn, som skal frelse Israel, 1-5. Den Guds Engel, som dette havde sagt til Qvinden, aabenbares ogsaa for Manden, og igjentager sit Løfte og Underviisning om Barnets Forhold, 6-14. Engelen vil ikke æde, ofrer, forsvinder, Manoah frygter, Qvinden trøster ham; Samson fødes, 15-25.

1. Og Israels Børn bleve ved at gjøre det, som var ondt for HErrens Øine, og HErren gav dem i Philisternes Haand fyrretyve Aar. c. 3, 12. c. 8, 33. c. 10, 6.

2. Og der var en Mand af Zora, af en Daniters Slægt, og hans Navn var Manoah; og hans Hustru var ufrugtsommelig, og fødte ikke. Jos. 19, 41.

3. Og HErrens Engel aabenbaredes for Qvinden, og han sagde til hende: see, Kjære, du er ufrugtsommelig, og føder ikke, men du skal blive frugtsommelig, og føde en Søn. Luc. 1, 13. 31.

4. Saa, Kjære, forvar dig nu, at du ikke drikker Viin eller stærk Drik; og at du ikke æder noget Ureent. 4 Mos. 6, 2.
3 Mos. 11, 41 fgg.

5. Thi see, du skal vorde frugtsommelig, og føde en Søn, og paa hans Hoved skal ikke komme Ragekniv, thi Drengen skal være en Guds Nasiræer af (Moders) Liv, og han skal begynde at frelse Israel af Philisternes Haand. 1 Mos. 16, 11.
Luc. 4, 31. 4 Mos. 6, 5. 1 Sam. 1, 11.

6. Da kom Qvinden, og sagde til sin Mand, sigende: der kom en Guds Mand til mig, og hans Udseende var som en Guds Engels Udseende, saare forfærdeligt; og jeg spurgte ham ikke, hvorfra han var, og han kundgjorde mig ikke sit Navn.

7. Men han sagde til mig: see, du skal vorde frugtsommelig, og føde en Søn; saa skal du nu ikke drikke Viin eller stærk Drik,

a stod Manoah op, og gik efter sin
og han kom til Manden, og sagde
: er du den Mand, som talede
inden? og han sagde: jeg (er den).
g Manoah sagde: (naar) det
nu, som du haver sagt, hvad skal
ns Viis og Gjerning være?
g HErrens Engel sagde til Ma-
for alt det som jeg haver sagt til
n, skal hun tage sig vare.
un skal ikke æde af noget som kom-
Vinens Viin-Stok, og ikke drikke
ler stærk Drik, og intet Ureent æde;
som jeg haver budet hende, skal hun
4 Mos. 6, 3. Ez. 44, 21. Luc. 1, 15.
g Manoah sagde til HErrens En-
jære, lad os opholde dig, saa vil vi
Bukke-Kid for dit Ansigt. c. 6, 18.
len HErrens Engel sagde til Ma-
dersom du opholder mig, æder jeg
ikke af din Mad, men dersom du
e dit Brænd-Offer, maa du offre
det; thi Manoah vidste ikke, at
HErrens Engel.
g Manoah sagde til HErrens En-
ad er dit Navn, at vi kunne ære
ar det kommer, som du haver sagt?

drive ham i Dans Leir imellem Zora og
imellem Esthaol. Dom. 18, 8. 11.

14. Capitel.

Samson begjerer en af Philisternes Døttre til Ægte, og dræber en Løve, 1-7. Han besøger sin Brud, finder Honning i Løvens Aadsel, holder Bryllup, lægger Philisterne en mørk Tale for, som de ei kunde forstaae, 8-14. De faae Udtydningen deraf at vide formedelst Samsons Hustru; Samson dræber 30 Philister, og giver deres Klæder til dem, som havde sagt ham Udtydningen af den mørke Tale; Samsons Hustru gives en anden Mand, 15-20.

1. Og Samson gik ned til Thimna, og saae en Qvinde i Thimna af Philisternes Døttre.

2. Og han kom op, og gav sin Fader og sin Moder tilkjende, og sagde: jeg haver seet en Qvinde i Thimna af Philisternes Døttre; saa tager mig nu hende til Hustru.
1 Mos. 34, 4.

3. Og hans Fader og hans Moder sagde til ham: er der ingen Qvinde iblandt dine Brødres Døttre og iblandt alt mit Folk, at du gaaer hen at tage en Hustru af de uomskaarne Philister? og Samson sagde til sin Fader: tag mig denne, thi hun er den rette for mine Øine.

noget i sin Haand; og han gav ikke sin
Fader eller sin Moder tilkjende, hvad han
havde gjort. c. 6, 34. c. 15, 14.
7. Og han kom ned, og talede med
Qvinden, og hun var den rette for Sam-
sons Øine. v. 3.
8. Og nogle Dage derefter kom han til-
bage for at tage hende, og han veeg (af
Veien) for at besee Løvens Aadsel; og
see, der var en Bie-Sværm i Løvens
Krop, og Honning.
9. Og han tog det i sine Hænder, og gik
videre, og aad, og han gik til sin Fader
og til sin Moder, og gav dem, og de aade;
men han gav dem ikke tilkjende, at han
havde taget Honningen af Løvens Krop.
10. Og der hans Fader kom ned til
Qvinden, da gjorde Samson der et Gjæ-
stebud; thi saaledes (pleiede) de unge
Karle at gjøre.
11. Og det skede, der de saae ham, da
toge de tredive Selskabs-Brødre, og de
vare hos ham.
12. Da sagde Samson til dem: Kjære,
jeg vil fremsætte for eder en mørk Tale;
dersom I forklare mig den i disse syv
Gjæstebuds-Dage, og finde paa den, da
vil jeg give eder tredive Skjorter og tredive
Klædninger til at omskifte med.
1 Mos. 45, 22.
13. Men kunne I ikke forklare mig den,
da skulle I give mig tredive Skjorter og
tredive Klædninger til at omskifte med;
og de sagde til ham: fremsæt din mørke
Tale, og lad os høre den.
14. Og han sagde til dem: der udgik
Mad af Æderen, og der udgik Sødhed af
den Stærke; og de kunde ikke forklare den
mørke Tale i tre Dage.
15. Og det skede paa den syvende Dag,
da sagde de til Samsons Hustru: lok din
Mand til, at han forklarer os den mørke
Tale, at vi ikke skulle brænde dig og din
Faders Huus med Ild; have I indbudet
os, at I vilde eie os, eller ei? c. 16, 5.
c. 12, 1.
16. Da græd Samsons Hustru over
ham, og sagde: du hader mig ikkun, og
har mig ikke kjær, du har fremsat en mørk
Tale for mit Folks Børn, og ikke forklaret
den for mig; og han sagde til hende: see,
jeg haver ikke forklaret den for min Fader
og for min Moder, og skulde jeg forklare
den for dig?
17. Og hun græd over ham paa den
syvende Dag, som de havde Gjæstebud;
og det skede paa den syvende Dag, for-
klarede han den for hende; thi hun trængte
ham; og hun forklarede den mørke Tale
for sit Folks Børn. 1 Krøn. 9, 25 fgg.
Dom. 16, 16. 17.
18. Da sagde Mændene af Staden til
ham paa den syvende Dag, før Solen gik
ned: hvad er sødere end Honning? og
hvad er stærkere end en Løve? da sagde
han til dem: dersom I ikke havde pløiet
med min Kalv, havde I ikke fundet paa
min mørke Tale.
19. Og HErrens Aand kom heftig over
ham, og han gik ned til Asklon, og slog
tredive Mænd af dem, og tog deres Klæ-
der, og gav saa dem, som forklarede den
mørke Tale, (Klædninger) til at omskifte
med; og hans Vrede optændtes, og han
gik op til sin Faders Huus. c. 13, 25
20. Men Samsons Hustru blev givet
hans Selskabs-Broder, som havde været i
Selskab med ham. c. 15, 2.

15. Capitel.

Samson hevner sig for sin Hustrues Skyld paa Phi-
listerne med 300 Ræve; Philisterne brænde hans
Hustru og hendes Fader; Samson slaaer dem der-
for, 1-8. Philisterne drage op imod Juda for
Samsons Skyld; han lader sig binde, og overgive i
deres Hænder; men slider sig løs, og slaaer 1000
Mænd af dem med et Asens Kjæft, 9-16. Han
tørster, HErren giver ham Vand af Kjæften, han
dømmer Israel 20 Aar, 17-20.

1. Og det skede (nogle) Dage derefter
udi Hvede-Høstens Dage, at Samson be-
søgte sin Hustru med et Gede-Kid, og han
sagde: jeg vil gaae til min Hustru ind i
Kammeret, og hendes Fader tilstedede
ham ikke at komme ind.
2. Og hendes Fader sagde: jeg sagde
forvist, at du havde visseligen faaet Had
til hende, og jeg gav din Selskabs-Broder
hende; er ikke hendes yngre Søster bedre
end hun? Kjære lad hende være din i ste-
den for denne! c. 14, 20.
3. Da sagde Samson til dem: jeg er
denne Gang uskyldig mere end Philisterne,
naar jeg gjør Ondt imod dem.
4. Og Samson gik hen, og greb tre
hundrede Ræve, og han tog Blus, og
vendte Skjert til Skjert, og satte et Blus
midt imellem to Skjerte.
5. Og han tændte Ild i Blussene, og
lod dem fare ind iblandt Philisternes
staaende Korn; og han satte Ild baade
paa Negene og paa det staaende Korn,
og paa Viingaardene og paa Olie-Træer.

6. Da sagde Philisterne: hvo haver gjort dette? og de sagde: Samson, den Thimniters Svoger, fordi han tog hans Hustru, og gav hans Selskabs-Broder hende. Da droge Philisterne op, og opbrændte hende og hendes Fader med Ild.
c. 6, 29. c. 11, 15.

7. Men Samson sagde til dem: vilde I saa gjøre? naar som jeg haver faaet hevnet mig paa eder, da vil jeg derefter holde op.

8. Og han slog dem Hoften og Laarene med et stort Slag; og han gik ned og boede i en Hule i den Klippe Etham.
1 Kron. 4, 32.

9. Da droge Philisterne op, og leirede sig imod Juda, og adspredte sig i Lechi.

10. Og Judæ Mænd sagde: hvi ere I dragne op imod os? og de sagde: vi ere komne op for at binde Samson, for at gjøre ved ham, saasom han haver gjort ved os.

11. Da neddroge tre tusinde Mænd af Juda til Hulen i den Klippe Etham, og de sagde til Samson: veed du ikke, at Philisterne herske over os, og hvorfor har du gjort dette imod os? og han sagde til dem: ligesom de gjorde ved mig, saa har jeg gjort ved dem. c. 13, 1. c. 14, 4.
1 Mos. 20, 9. Dom. 8, 1.

12. Og de sagde til ham: vi ere nedkomne for at binde dig, for at give dig i Philisternes Haand; og Samson sagde til dem: sværger mig, at I ikke ville falde an paa mig.

13. Og de sagde til ham, sigende: nei, men vi ville visseligen binde dig, og give dig i deres Haand, men aldeles ikke slaae dig ihjel; og de bandt ham med to nye Reeb, og de førte ham op fra Klippen.

14. Der han kom til Lechi, da skrege Philisterne mod ham; men HErrens Aand kom heftig over ham, og de Reeb, som vare om hans Arme, bleve som Traade, der ere brændte af Ilden; og hans Baand smeltede af hans Hænder.
Dom. 11, 29. c. 14, 6. c. 16, 9. 12.

15. Og han fandt en frisk Asen-Kjæft, og han udrakte sin Haand, og tog den, og slog dermed tusinde Mænd.

16. Og Samson sagde: med en Asen-Kjæft (har jeg slaget) en Hob, (ja) to Hobe; med en Asen-Kjæft har jeg slaget tusinde Mænd.

17. Og det skede, der han havde fuldendt at tale, da kastede han Kjæften af sin Haand; og han kaldte det samme Sted Ramath-Lechi.

18. Men han tørstede saare, og han kaldte paa HErren, og sagde: du, du har givet denne store Frelsning ved din Tjeners Haand; men nu maa jeg døe af Tørst, og falde udi de Uomskaarnes Haand.
1 Sam. 31, 4.

19. Da flakte Gud Kind-Tanden, som var i Kjæften, og der udgik Vand af den, og han drak, og hans Aand kom igjen, og han blev ved Live; derfor kaldte han dens Navn En-Hakore Ascher-Balechi indtil paa denne Dag. 1 Sam. 30, 12.

20. Og han dømte Israel i Philisternes Dage tyve Aar. c. 16, 31. c. 13, 1.
1 Sam. 7, 2.

16. Capitel.

Samson gaaer til Assa, og da Philisterne ville gribe ham, løfter han Portene af og bærer dem bort indtil Hebron, 1-3. Han faaer Kjærlighed til Dalila, som overtaler ham omsider til at sige, hvori hans Styrke bestod, og lader hans Hoved-Haar afrage, 4-20. Philisterne gribe ham, og stikke hans Øine ud; hans Haar voxer, de lade ham lege for sig, han nedriver Huset, hvori Philisterne vare forsamlede, og døer selv tillige med dem rc., 21-31.

1. Og Samson gik til Assa, og han saae der en Qvinde, en Skjøge, og kom til hende. Jos. 15, 47.

2. Og man sagde til de Assiter: Samson er kommen hid, og de gik omkring, og lurede paa ham den ganske Nat ved Stads-Porten; men de vare stille den ganske Nat, sigende: naar det bliver lyst i Morgen, da vil vi slaae ham ihjel.

3. Og Samson laae indtil Midnatten, og han stod op om Midnat, og tog fat paa Dørene af Stadens Port, og paa begge Stolperne, og løftede dem op med Bommen, og lagde dem paa sine Skuldre; og han bar dem op paa Bjergets Top, som er lige for Hebron.

4. Og det skede derefter, at han fik Kjærlighed til en Qvinde ved den Bæk Sorek; og hendes Navn var Dalila.

5. Og Philisternes Fyrster kom op til hende; og sagde til hende: lok ham, og see, hvorudi hans store Kraft (bestaaer), og hvormed vi formaae noget imod ham, saa vil vi binde ham for at plage ham; og vi vil give dig hver tusinde og hundrede (Sekel) Sølv. c. 14, 15. c. 17, 2.

6. Og Dalila sagde til Samson: Kjære, giv mig tilkjende, hvorudi din store Kraft (bestaaer), og hvormed du kan bindes, at man kan plage dig.

7. Og Samson sagde til hende: dersom
de bandt mig med syv grønne Bast, som
ikke ere blevne tørre, da blev jeg svag, og
blev som et (andet) Menneske.
8. Da førte Philisternes Fyrster op til
hende syv grønne Bast, som ikke vare
tørre; og hun bandt ham med dem.
9. Og hun havde den, som lurede paa,
siddende i Kammeret; og hun sagde til
ham: Philisterne ere over dig, Samson!
men han sønderrev Bastene, som en
Traad af Blaar sønderrives, naar den
finder Ilden, og hans Kraft blev ikke
kjendt. c. 15, 14. c. 16, 15.
10. Da sagde Dalila til Samson: see
du har bedraget mig, og sagt Løgn for
mig; Kjære, giv mig nu tilkjende, hvor-
med du kan bindes.
11. Og han sagde til hende: dersom de
bandt mig fast med nye Reeb, med hvilke
ikke er gjort nogen Gjerning, da blev jeg
svag, og blev som et (andet) Men-
neske.
12. Da tog Dalila nye Reeb, og bandt
ham med dem, og hun sagde til ham: Phi-
listerne ere over dig, Samson! men hun
havde den, som lurede paa, siddende i
Kammeret; og han sønderrev dem af sine
Arme, som en Traad.
13. Og Dalila sagde til Samson: hid-
indtil haver du bedraget mig, og sagt Løgn
for mig, giv mig dog tilkjende hvormed du
kan bindes? og han sagde til hende: der-
som du væver mine syv Hoved-Lokker om
Væve-Stangen.
14. Og hun fæstede dem til med en Nag-
le, og hun sagde til ham: Philisterne ere
over dig, Samson! men han vaagnede op
af sin Søvn, og foer hen med Vævenaglen
og med Væve-Stangen.
15. Og hun sagde til ham: hvorledes
kan du sige: jeg elsker dig, da dit Hjerte
ikke er med mig? nu har du tre Gange
bedraget mig, og ikke givet mig tilkjende,
hvorudi din store Kraft (bestaaer).
16. Men det skede, der hun trængte ham
alle Dage med sine Ord, og plagede ham
meget, da blev hans Sjel bekymret indtil
Døden. c. 14, 17.
17. Og han gav hende sit ganske Hjerte
tilkjende, og sagde til hende: der opkom
ikke Rage-Kniv paa mit Hoved, thi jeg er
en Guds Nasiræer fra min Moders Liv;
dersom jeg rages, da viger min Kraft fra
mig, og jeg bliver svag, og bliver som alle
(andre) Mennesker.
18. Der Dalila saae, at han havde givet
hende alt sit Hjerte tilkjende, da sendte hun
hen, og lod kalde Philisternes Fyrster, og
sige: kommer denne Gang op; thi han
haver givet mig alt sit Hjerte tilkjende;
da kom Philisternes Fyrster op til hende,
og førte Sølvet op i deres Haand.
19. Og hun lod ham sove paa sine
Knæe, og kaldte ad en Mand, og lod rage
hans syv Hoved-Lokker af; og hun be-
gyndte at plage ham, da var hans Kraft
veget fra ham.
20. Og hun sagde: Philisterne ere over
dig, Samson! og han vaagnede op af sin
Søvn, og sagde: jeg vil gaae ud, som (jeg
har) mange Gange (gjort), og slide mig
løs! men han, han vidste ikke, at HErren
var veget fra ham.
21. Men Philisterne grebe ham, og stak
hans Øine ud; og de førte ham ned til
Gasa, og bandt ham med to Kobber-Læn-
ker, og han malede i Fangernes Huus.
2 Kong. 25, 7.
22. Og hans Hoved-Haar begyndte at
groe, der hvor han var raget.
23. Men Philisternes Fyrster samledes,
for at offre til deres Gud Dagon et stort
Offer, og at være glade; thi de sagde:
vor Gud har givet vor Fiende Samson i
vor Haand. 1 Sam. 5, 2.
24. Og der Folket saae ham, da lovede
de deres Gud; thi de sagde: vor Gud har
givet vor Fiende i vor Haand, og den,
som ødelagde vort Land, og som gjorde
vore Ihjelslagne mangfoldige.
25. Og det skede, der deres Hjerter vare
vel (tilmode), da sagde de: kalder ad
Samson, og lader ham lege for os; og
kaldte de Samson af Fangernes Huus, og
han legte for deres Aasyn, og de stillede
ham imellem Støtterne.
c. 19, 6. 2 Sam. 6, 5.
26. Men Samson sagde til den unge
Karl, som holdt ham fast ved hans Haand:
lad mig hvile, og lad mig føle paa de
Støtter, som Huset staaer fast paa, at
jeg kan helde mig op til dem.
27. Og Huset var fuldt af Mænd og
Qvinder, der var og alle Philisternes
Fyrster, og paa Taget vare henved tretusinde
Mænd og Qvinder, som saae til, da
Samson legte.
28. Men Samson kaldte paa HErren,
og sagde: HErre, HErre, Kjære, kom mig
ihu, og Kjære, styrk mig dog, o Gud!
denne Gang, at jeg maa eengang hævne

mig tilgavns paa Philisterne, for begge mine Øines Skyld.

29. Og Samson greb omkring de to midterste Støtter, som Huset (stod) fast paa, og støttede sig derpaa; den ene var i hans høire, og den anden i hans venstre Haand.

30. Og Samson sagde: min Sjel døe med Philisterne! og han bøiede sig med Kraft; da faldt Huset paa Fyrsterne, og paa alt Folket, som der var udi; og de Døde vare flere, som han dræbte, der han døde, end som han dræbte i sit Liv.

31. Da kom hans Brødre ned, og hans Faders ganske Huus, og toge ham op, og førte ham op, og begrove ham imellem Zora og Esthaol, i hans Faders Manoahs Grav; men han havde dømt Israel tyve Aar. c. 13, 25. c. 15, 20.

17. Capitel.

Micha har stjaalet Sølv fra sin Moder, giver hende det igjen; hun lader gjøre et Afguds-Billede deraf, 1-4. Micha opretter en egen Afguds-Tjeneste i sit Huus, og gjør en Levit til sin Præst, 5-13.

1. Og der var en Mand af Ephraims Bjerg, og hans Navn var Micha.

2. Og han sagde til sin Moder: de tusinde og hundrede (Sekel) Sølv, som ere tagne fra dig, og om hvilke du bandede, og talede endog for mine Øren, see, det Sølv er hos mig, jeg, jeg haver taget det; da sagde hans Moder: velsignet være du, min Søn, for HErren! c. 16, 5. Ruth 3, 10. 1 Sam. 15, 13.

3. Saa gav han sin Moder de tusinde og hundrede (Sekel) Sølv tilbage; og hans Moder sagde: jeg haver aldeles helliget HErren det Sølv fra min Haand for min Søn, til at gjøre et udskaaret og støbt Billede, derfor giver jeg dig det nu tilbage.

4. Men han gav sin Moder Sølvet tilbage; da tog hans Moder to hundrede (Sekel) Sølv, og gav Guld-Smeden det, og han gjorde det til et udskaaret og støbt Billede, og det var i Michæ Huus. Es. 40, 19.

5. Og den Mand Micha han havde et Guds Huus, og han gjorde en Liv-Kjortel, og Billeder, og fyldte een af sine Sønners Haand, at han blev hans Præst.

6. I de samme Dage var ingen Konge i Israel; hver gjorde, hvad ret var for hans Øine. c. 18, 1. c. 19, 1. c. 21, 25.

7. Og der var en ung Karl af Bethlehem i Juda, (som hører) til Judæ Slægt; men han var en Levit, og han var fremmed der.

8. Denne Mand drog fra Staden Bethlehem i Juda, for at være fremmed, hvor han fandt (Leilighed); og han kom paa Ephraims Bjerg indtil Michæ Huus, for at fuldføre sin Vei.

9. Da sagde Micha til ham: hvorfra kommer du? og han sagde til ham: jeg er en Levit fra Bethlehem i Juda, og jeg gaaer hen for at være fremmed, hvor jeg finder (Leilighed).

10. Da sagde Micha til ham: bliv hos mig, og bliv min Fader og Præst, saa vil jeg give dig hvert Aar ti (Sekel) Sølv og behørige Klæder, og din Føde, og Leviten gik ind.

11. Og Leviten samtykkede i at blive hos Manden; og den unge Karl var ham, som een af hans Sønner.

12. Og Micha fyldte Levitens Haand, og den unge Karl blev hans Præst; og han var udi Michæ Huus. v. 5.

13. Og Micha sagde: nu veed jeg, at HErren skal gjøre vel imod mig, efterdi jeg haver en Levit til Præst.

18. Capitel.

Daniterne søge sig en Arv, de fem Mænd, som de havde udsendt at bespeide Lais, komme til Leviten i Michæ Huus, og adsperge HErren ved ham, 1-6. De bespeide Lais, og føre Tidende tilbage igjen, 7-10. De Daniter drage op imod Lais, komme til Michæ Huus, tage Leviten og Michæ Afguds-Billeder med sig, 11-21. Micha forfølger dem forgjæves, 22-26. De indtage Lais, bygge Staden, og kalde den Dan; de bedrive Afguderie, ꝛc. 27-31.

1. I de samme Dage var ingen Konge i Israel, og i de samme Dage søgte Daniternes Stamme sig en Arv, hvor de kunde boe; thi dem var ikke end til den Dag falden (nok) til Arv, midt iblandt Israels Stammer. c. 17, 6. c. 19, 1. c. 21, 25.

2. Og Dans Børn udsendte af deres Slægt fem Mænd, ja fra deres yderste (Grændser), stridbare Mænd, af Zora og af Esthaol, for at speide Landet, og at udforske det, og de sagde til dem: gaaer hen, udforsker Landet; og de kom paa Ephraims Bjerg, indtil Michæ Huus, og bleve der om Natten. c. 13, 25. c. 17, 1.

3. Disse vare hos Michæ Huus, og de kjendte den unge Karls, Levitens Røst; og de veeg der (til en Side), og sagde til ham: hvo har ført dig herhid? og hvad gjør du paa dette Sted? og hvad har du her? c. 17, 7.

4. Og han sagde til dem: paa den og paa den (Maade) har Micha gjort imod

mig, og han har leiet mig, og jeg er bleven hans Præst.

5. Og de sagde til ham: Kjære, spørg Gud ad, at vi maae vide, om vor Vei, som vi vandre paa, skal blive lykfalig?

6. Og Præsten sagde til dem: gaaer med Fred! eders Vei, som I vandre paa, er for HErren. c. 17, 4 sqq.

7. Da gik de fem Mænd, og de kom til Lais; og de saae, at det Folk, som der var midt udi, boede trygeligen, de vare rolige og trygge, efter de Zidoniers Viis, og der var ingen, som lastede nogen Ting i Landet, som havde Magt til at styre dem; og de vare langt fra de Zidonier, og havde ingen Handel med (noget) Menneske.

8. Og de kom til deres Brødre i Zora og Esthaol, og deres Brødre sagde til dem: hvad (sige) I?

9. Og de sagde: staaer op, og lader os drage op imod dem; thi vi have seet Landet, og see, det er saare godt; og I, I tie? værer ikke lade, til at gaae hen, til at komme, at eie Landet.

10. Naar I komme, da skulle I komme til et trygt Folk, og Landet er vidt og bredt; thi Gud har givet det i eders Haand; (saadant) et Sted, hvor ingen Mangel er paa al den Ting, som paa Jorden er.

11. Da reiste derfra af de Daniters Slægt, af Zora og Esthaol, sex hundrede Mænd, omgjordede med Krigs-Vaaben.

12. Og de droge op, og leirede sig i Kiriath-Jearim i Juda; deraf kaldte de det samme Sted Dans Leir, indtil paa denne Dag, see, den er bag Kiriath-Jearim.
Jos. 15, 9. 60.

13. Og de gik derfra over paa Ephraims Bjerg, og de kom til Michæ Huus.
c. 17, 1. c. 18, 2.

14. Da svarede de fem Mænd, som vare gangne til at speide det Land Lais, og de sagde til deres Brødre: vide I, at i disse Huse er en Liv-Kjortel, og Billeder, og et udskaaret og støbt Billede? derfor vider nu, hvad I skulle gjøre. v. 2. c. 17, 4. 5.

15. Og de veeg (af Veien) derhen, og kom til den unge Karls, den Levits, Huus, i Michæ Huus; og de hilsede ham.
2 Mos. 18, 7. 1 Mos. 37, 14.

16. Men de sex hundrede Mænd, som vare omgjordede med deres Krigsvaaben, som vare af Dans Børn, stode for Portens Dør.

17. Og de fem Mænd, som vare udgangne til at speide Landet, gik op, (ja) de kom derhen, (og) toge det udskaarne Billede, og Liv-Kjortelen, og Billederne, og det støbte Billede; og Præsten stod for Portens Dør, og de sex hundrede Mænd, som vare omgjordede med Krigs-Vaaben. v. 2. 14.

18. Og der disse vare komne i Michæ Huus, og havde taget det udskaarne Billede, Liv-Kjortelen, og Billederne, og det støbte Billede; da sagde Præsten til dem: hvad gjøre I? v. 14. 17.

19. Og de svarede ham: tie, læg din Haand paa din Mund, og gak med os, og vær vor Fader og Præst; er det bedre, at du er Præst for een Mands Huus, eller at du er Præst for en Stamme og for en Slægt i Israel?

20. Og Præstens Hjerte blev vel (tilmode), og han tog Liv-Kjortelen, og Billederne, og det udskaarne Billede; og han kom midt iblandt Folket. c. 16, 25.

21. Og de vendte sig, og gik bort; og de satte de smaae Børn og Fæet, og hvad de havde at føre, foran.

22. Der de vare langt fra Michæ Huus, da bleve de Mænd, som vare i Husene hos Michæ Huus, sammenkaldte, og forfulgte hart Dans Børn.

23. Og de raabte til Dans Børn, og de vendte deres Ansigter omkring; og de sagde til Micha: hvad (fattes) dig, at du (og) de andre ere sammenkaldte?

24. Og han sagde: I have taget mine Guder, som jeg havde gjort, og Præsten er gaaet bort; og hvad har jeg ydermere? hvad er det da I sige til mig: hvad (fattes) dig?

25. Da sagde Dans Børn til ham: lad din Røst ikke høres hos os, at Mænd, som ere bittre i Sindet, ikke skulle falde an paa eder; og forvaer dit Liv og dit Folks Liv.
Ps. 26, 9.

26. Saa gik Dans Børn deres Vei; og Micha saae, at de vare stærkere end han, og han vendte sig, og kom tilbage til sit Huus.

27. Men de, de toge det, som Micha havde gjort, og Præsten, som han havde havt, og kom over Lais over et roligt og trygt Folk, og sloge dem med skarpe Sværd; og de opbrændte Staden med Ild.

28. Og der var ingen, som friede (dem), thi den var langt fra Zidon, og de havde ingen Handel med (noget) Menneske, og den var i Dalen, som er ved Beth-Rechob; saa byggede de Staden igjen, og boede derudi. v. 7. 2 Sam. 10, 6. 8.

29. Og de kaldte Stadens Navn Dan,
ter Dans deres Faders Navn, som var
ødt i Israel; enddog Stadens Navn var
:a Begyndelsen Lais. Jos. 19, 47.
30. Og Dans Børn oprejste sig det ud-
laarne Billede, og Jonathan, Søn af
lerson, Manasse Søn, han og hans
Born vare Præster for de Daniters Stam-
ae, indtil den Dag de flyttede af Landet.
Kong. 12, 28 rc. 2 Kong. 17, 29. 2 Mos. 18, 3.
31. Saa satte de iblandt sig Michæ ud-
laarne Billede, som han havde gjort, alle
e Dage, der Guds Huus var i Silo.
Jos. 18, 1.

19. Capitel.

'n Levits Med-Hustru bedriver Hoer, løber fra ham
til Bethlehem, hendes Fader tager venlig imod hen-
des Mand, da han vil hente hende tilbage, rc. 1-8.
Leviten drager tilbage med sin Med-Hustru, kommer
til Gibea, og faaer Herberge hos en gammel Mand,
9-21. De Mænd i Gibea skiænde Levitens Med-
Hustru, saa hun døer; han deler hendes Krop i tolv
Stykker, og sender dem til de tolv Israels Stammer,
og begierer Hevn over de Mænd i Gibea, 22-30.

1. Og det skede i de samme Dage, da
der var ingen Konge i Israel, at der var
'n Levitisk Mand, som var fremmed paa
Ephraims Bjergs Sider, og havde taget
ig en Med-Hustru til Hustru af Bethle-
hem i Juda. c. 17, 6. c. 18, 1. c. 19, 18.
2. Og der hans Med-Hustru havde be-
drevet Hoer hos ham, da gik hun fra ham
til sin Faders Huus til Bethlehem i Ju-
da; og hun blev der fire Maaneders Tid.
Hos. 9, 1.
3. Og hendes Mand gjorde sig rede, og
gik efter hende, at han vilde tale kjærligen
med hende, for at føre hende tilbage, og
han havde sin Dreng og et Par Asener
med sig; og hun førte ham ind i sin Fa-
ders Huus, og der den unge Qvindes Fa-
der saae ham, da blev han glad, (og gik)
imod ham. 1 Mos. 34, 3. Hos. 2, 14.
4. Og hans Svigerfader, Qvindens Fa-
der, holdt fast ved ham, at han blev hos
ham i tre Dage; og de aade, og drak, og
bleve der om Natten.
5. Og det skede paa den fjerde Dag, da
stode de aarle op om Morgenen, og han
gjorde sig rede til at gaae; da sagde den
unge Qvindes Fader til sin Svigersøn:
Vederqvæg dit Hjerte med et Stykke Brød,
og derefter maae I gaae.
6. Og de satte sig og aade begge tilsam-
men, og drak; da sagde den unge Qvin-
des Fader til Manden: Kjære, samtyk, og
bliv Natten over, og lad dit Hjerte være
vel (tilmode).
7. Og Manden stod op, for at gaae, og
hans Svigerfader nødte ham, og han
vendte tilbage, og blev der om Natten.
8. Og han stod aarle op om Morgenen
paa den femte Dag for at gaae, da sagde
den unge Qvindes Fader: Kjære, veder-
qvæg dit Hjerte, og de tovede, indtil Da-
gen heldede; og de aade begge.
9. Og Manden stod op, for at gaae,
han, og hans Med-Hustru, og hans
Dreng; men hans Svigerfader den unge
Qvindes Fader, sagde til ham: see, Kjære,
Dagen gaaer bort, og det bliver Aften,
Kjære, bliver Natten over; see, Dagen er
ad Ende, bliv her i Nat, og lad dit Hjerte
være vel (tilmode), saa kunne I i Mor-
gen staae aarle op, for (at gaae) eders
Vei, og du kan gaae til dit Paulun.
Jer. 6, 4. Luc. 24, 29.
10. Men Manden vilde ikke blive om
Natten, men gjorde sig rede, og gik bort
og kom til tvært over for Jebus, det er
Jerusalem; og et Par sadlede Asener vare
med ham, og hans Med-Hustru var med
ham. Jos. 15, 8
11. Disse (kom) ved Jebus, og Dagen
heldte saare; og Drengen sagde til sin
Herre: Kjære, kom, og lad os vige (af
Veien) hen til denne Jebusiternes Stad,
og blive i den i Nat.
12. Da sagde hans Herre til ham: vi
vil ikke vige (af Veien) hen til en frem-
med Stad, som ikke er af Israels Børn;
men vi vil gaae over indtil Gibea.
13. Og han sagde til sin Dreng: gak,
at vi kan komme nær til een af Stæderne;
og vi vil blive en Nat udi Gibea eller
Rama.
14. Og de gik over, og vandrede, og So-
len gik ned for dem, (der de vare nær) ved
Gibea, som hører BenJamin til.
15. Og de veeg (af Veien) derhen, at
komme, for at blive Natten over i Gibea;
og der han kom ind, da satte han sig paa
Gaden i Staden; thi der var ingen, som
annammede dem til Huus, at (lade dem)
blive hos (sig) om Natten. c. 20, 4 rc.
c. 19, 18.
16. Og see, der kom en gammel Mand
fra sin Gjerning af Marken om Aftenen,
og Manden var af Ephraims Bjerg, og
han var en Fremmed i Gibea; men Mæn-
dene paa det Sted vare BenJaminiter.
17 Og han oploftede sine Dine, og saae

(være lagt) paa mig; aleneste bliv ikke
Natten over paa Gaden. c. 6, 23.

1 Sam. 25, 6. Dan. 10, 18.

21. Og han førte ham ind i sit Huus,
og gav Asenerne Foder; og de toede deres
Fødder, og de aade og drak.

1 Mos. 18, 4. c. 19, 2.

22. Der de nu gjorde deres Hjerter til
Gode, see, da omringede Mændene af
Staden, Mænd, (som vare) Belials Børn,
Huset, og bankede paa Døren; og de
sagde til den gamle Mand, (som var)
Husets Herre, sigende: før den Mand ud,
som kom i dit Huus, at vi kunne kjende
ham. c. 16, 25. 1 Mos. 19, 4 fgg.

23. Men den Mand, som var Husets
Herre, gik ud til dem, og sagde til dem:
ikke saa, mine Brødre, gjører ikke Ondt;
Kjære, efterdi at denne Mand er kommen
i mit Huus, saa gjører ikke denne Daar-
lighed. c. 34, 7.

24. See, (her er) min Datter, (som er)
Jomfru, og hans Med-Hustru, Kjære,
dem vil jeg udføre, og dem maae I krænke,
og gjøre ved dem, hvad som godt er for
eders Øine; men gjører ikke denne daar-
lige Gjerning mod denne Mand.

Egypti Land, in
dette til Hjerte, gi

c. 18,

20.

Israel samles i Mizpa
ne Ondskab, som de
1-7. De ruste sig
først, at de skulle
gaaet den Stam,
op til Krig, 8-17.
de havde adspurgt
to Gange, og blive
for HErren, som
Jaminiterne, og
gen 600 Mænd,

1. Da droge a
Menigheden blev
fra Dan indtil
Gilead, til HErre

2. Og Folket a
Israels Stamme
Folks Forsamli
Mænd Fodfolk,

3. Og BenJa
raels Børn vare
Israels Børn sa

alt Israels Arvs Land; thi de have
rt en Skiændsel og en Daarlighed i
rael. c. 19, 29. Jos. 7, 15.
. See, alle I ere Israels Børn; taler
ammen, og beraadslaaer eder her.
c. 19, 30.
. Da gjorde alt Folket sig rede, som
. Mand og sagde: ikke nogen af os vil
re til sit Paulun, og ei nogen vige
rfra) til sit Huus.
Men det er nu den Gjerning, som vi
gjøre mod Gibea: (vi vil drage) mod
i efter Lod.
0. Og vi ville tage ti Mænd af hun-
de, af alle Israels Stammer, og hun-
de af tusinde, og tusinde af ti tusinde,
de hente Tæring til Folket; at de kunne
re, naar de komme til Gibea i BenJa-
n, efter al den Daarlighed, som den
eer gjort i Israel.
1. Saa bleve alle Israels Mænd sam-
e til Staden, som een Mand vare de
bundne tilsammen.
2. Og Israels Stamme sendte Mænd
alle BenJamins Stammer, og lod
e: hvad er dette for en Ondskab, som
skeet iblandt eder? c. 6, 15.
3. Saa giver nu de Mænd frem, de
elials Børn, som ere i Gibea, at vi
nne slaae dem ihjel, og borttage den
nde af Israel; men BenJamins Børn
lde ikke høre deres Brødres Israels Børns
est. c. 19, 22. Hos. 9, 9.
4. Og BenJamins Børn bleve samlede
Stæderne til Gibea, til at drage ud til
rigen mod Israels Børn.
15. Og BenJamins Børn bleve paa den
mme Dag talte af Stæderne, sex og tyve
sinde Mænd, som uddroge Sværd; foru-
n Indbyggerne i Gibea, som bleve talte,
v hundrede udvalgte Mænd.
16. Iblandt alt dette Folk vare syv hun-
ede udvalgte Mænd, som vare keithæn-
de, af hvilke enhver (kunde ramme, naar)
an slog med Slynge, med en Steen paa
Haar, og feilede ikke. c. 3, 15.
17. Men de Mænd af Israel, foruden
m af BenJamin, bleve talte, fire hun-
ede tusinde Mænd, som uddroge Sværd;
hver af dem var en Krigsmand.
18. Da gjorde de sig rede, og droge op
l Guds Huus, og adspurgte Gud, og Is-
els Børn sagde: hvo skal drage op for
, og begynde Krigen mod BenJamins
orn? og HErren sagde: Juda skal be-
ynde. c. 1, 1. 2.
19. Saa gjorde Israels Børn sig rede
om Morgenen, og de leirede sig mod Gi-
bea.
20. Og hver Mand af Israel gik ud til
Krigen imod BenJamin; og hver Mand
af Israel rustede sig mod dem til Krig,
mod Gibea.
21. Da gik BenJamins Børn ud af
Gibea, de fordærvede af Israel paa den
samme Dag, to og tyve tusinde Mænd,
(som de sloge) til Jorden.
22. Men Folket af Israels Mænd styr-
kede sig, og bleve ved at ruste sig til Krig
paa det samme Sted, der hvor de havde
rustet sig paa den første Dag.
23. Og Israels Børn droge op, og græd
for HErrens Ansigt indtil Aftenen, og de
adspurgte HErren, og sagde: skal jeg
ydermere blive ved, at komme frem, til
Krig mod BenJamins min Broders Børn?
og HErren sagde: drager op til ham.
24. Og Israels Børn kom nær til Ben-
Jamins Børn paa den anden Dag.
25. Og BenJamin gik ud imod dem af
Gibea paa den anden Dag, og de fordær-
vede af Israels Børn endnu atten tusinde
Mænd, (som de sloge) til Jorden; alle
disse uddroge Sværd.
26. Da droge alle Israels Børn op, ja
alt Folket, og kom til Guds Huus, og
græd, og bleve der for HErrens Ansigt, og
de fastede den samme Dag indtil Aften;
og de offrede Brænd-Offere og Tak-Offere
for HErrens Ansigt. Jos. 18, 1.
27. Og Israels Børn adspurgte HErren,
men Guds Pagtes Ark var der i de Dage.
28. Og Pinehas, Eleasars Søn, Arons
Søn, stod for hans Ansigt i de samme
Dage, og sagde: skal jeg blive ved yder-
mere, at gaae ud til Krig imod BenJamins
min Broders Børn, eller lade af? og HEr-
ren sagde: drager op; thi i Morgen vil
jeg give ham i din Haand. Jos. 22, 13.
29. Og Israel satte Baghold hos Gibea
trindt omkring. Jos. 8, 2 etc.
30. Saa droge Israels Børn op imod
BenJamins Børn paa den tredie Dag,
og de rustede sig mod Gibea, som to Gange
(tilforn):
31. Da gik BenJamins Børn ud imod
Folket, de afdroges fra Staden; og de be-
gyndte at slaae nogle af Folket, som bleve
ihjelslagne, som (tilforn) de to Gange, paa
de alfare Veie, af hvilke een løber op til
BethEl, og een til Gibea paa Marken,
henved tredive Mænd i Israel.

alle disse uddroge Sværd.

36. Og BenJamins Børn saae, at de vare slagne; thi Israels Børn gave BenJamin Rum, fordi de forlode sig paa Bagholdet, som de havde sat ved Gibea.

37. Og Bagholdet skyndte sig, og faldt ind paa Gibea, og Bagholdet drog frem, og slog den ganske Stad med skarpe Sværd.

38. Og de Mænd af Israel havde (sat) en bestemt Tid med Bagholdet, (nemlig) naar de lode megen (og) høi Røg opgaae af Staden.

39. Da vendte Israels Mænd sig i Krigen, og BenJamin begyndte at slaae dem, som bleve ihjelslagne af Israels Mænd, henved tredive Mænd; thi de sagde: visseligen han, han er slagen for vort Ansigt, som i den første Krig.

40. Da begyndte en høi (Røg), en Støtte af Røg, at opgaae af Staden, og BenJamin saae om bag sig, og see, den hele Stad gik op (i Røg) mod Himmelen.

41. Og Israels Mænd vendte sig, men BenJamins Mænd forfærdedes; thi de saae, at Ondt vilde ramme dem. v. 34.

42. Og de vendte sig for Israels Mænds Ansigt, paa den Vei til Ørken

alle Stæderne, s
paa.

21.

Israel angrer, at de
beraadslaaer sig de
øvrige Hustruer,
dem, 1-7. De de
ikke vare komne
men 400 Jomfruer,
øvrige BenJamin
til deres Stæder,
Anslag paa, at
ket ogsaa skeer, &c.

1. Og Israel
Mizpa, og sagt
give BenJamin
v. 7.

2. Og Folket
bleve der indtil
sigt; og de opl
med en stor Graa
D

3. Og de sagd
hvorfor er dette
een Stamme fa

4. Og det ske
stod Folket aarle
Alter, og de offre
Offere

l, vi have svoret ved HErren, at vi ikke ulle give dem af vore Døttre til Hus-ner. v. 1.

8. Og de sagde: hvo er een af Israels :tammer, som ikke er kommen op til HEr-n i Mizpa? og see, der var ingen Mand ·mmen til Leiren af Jabes i Gilead til orsamlingen. 1 Sam. 11, 1. c. 31, 11.

9. Thi Folket blev talt; og see, da var der gen af Indbyggerne af Jabes i Gilead.

10. Da sendte de derhen af Menigheden to tusinde Mænd af Stridsfolkene; og · bøde dem og sagde: gaaer hen, og aaer Indbyggerne i Jabes i Gilead med rpe Sværd, samt Hustruerne og de aae Børn.

11. Og denne er den Gjerning, som I il gjøre: alt Mandkjøn og alle Qvinder, m have kjendt Mandkjøns Samqvem, il I ødelægge. 4 Mos. 31, 17.

12. Og de fandt af Indbyggerne i Ja-s i Gilead fire hundrede unge Piger, omfruer, som ikke havde kjendt nogen land formedelst Mandkjøns Samqvem; j de førte dem til Leiren i Silo, som er det Land Canaan. Jos. 18, 1.

13. Da sendte den ganske Menighed :n, og de lode tale med BenJamins iørn, som var i den Klippe Rimmon; og : tilbøde dem Fred. c. 20, 47.

14. Saa kom BenJamin tilbage paa .mme Tid, og de gave dem de Hustruer, m de havde ladet leve af de Qvinder af abes i Gilead; og de fandt ikke saaledes 1ok) til dem.

15. Da angrede det Folket over Ben-amin, fordi HErren havde gjort et Skaar Israels Stammer.

16. Og Menighedens Ældste sagde: vad skal vi gjøre ved de Overblevne, at :e kan faae) Hustruer? thi Qvinderne f BenJamin ere ødelagte.

17. Og de sagde: de Undkomnes Eiendom skal høre BenJamin til, at der skal ikke blive een Stamme udslettet af Israel.

18. Men vi, vi kunne ikke give dem Hustruer af vore Døttre; thi Israels Børn have svoret, og sagt: forbandet være den, som giver BenJamin en Hustru! v. 1. 7.

19. Og de sagde: see, der er HErrens Høitid i Silo fra Aar til Aar, som (holdes) Norden for Guds Huus mod Solens Opgang paa den alfare Vei, som gaaer op fra Beth-El til Sichem og Sønden for Libanon.

20. Og de befoel BenJamins Børn, og sagde: gaaer hen og lurer i Viingaardene.

21. Og I skal see til, og see, dersom Silo Døttre udgaae, at dandse i Dands, da maae I gaae ud af Viingaardene, og gribe eder hver sin Hustru af Silo Døttre, og I skal gaae til BenJamins Land.

22. Og det skal skee, naar deres Fædre eller deres Brødre komme, at trætte for os, da vil vi sige til dem: værer dem naadige for vor Skyld, fordi vi have ikke taget (dem) hver sin Hustru i Krigen; thi I, I have ikke givet dem (Hustruer), ellers skulde I have Skyld efter denne Tids (Leilighed).

23. Og BenJamins Børn gjorde saaledes, og toge Hustruer efter deres Tal, af dem, som dandsede, hvilke de røvede; og de gik, og kom tilbage til deres Arv, og byggede Stæderne, og boede i dem.

24. Saa vandrede Israels Børn derfra paa den samme Tid, hver til sin Stamme og til sin Slægt; og de udgik derfra, hver til sin Arv.

25. I de samme Dage var ingen Konge i Israel: hver gjorde det, som var ret for hans Øine. c. 17, 6. c. 18, 1. c. 19, 1.

Ruths Bog.

1. Capitel.

i-Melech drager med sin Hustru og to Sønner, for Hungers Skyld, fra Bethlehem til Moabiternes Land, og døer der, hans Sønner gifte sig, og døe ligesaade, 1-5. Hustruen Noomi vil drage til Bethlehem igjen, hendes ene Sønne-Qvinde drager tilbage til sin Slægt; men den anden, nemlig Ruth, vil ingenlunde forlade hende, 6-18. De to komme til Bethlehem i Byghøstens Tid, rc. 19-22.

1. Og det skede i de Dage, der Dommerne dømte, da var der en Hunger i Landet; og en Mand af Bethlehem i Juda gik hen, at være fremmed i Moabiternes Land, han og hans Hustru, og hans to Sønner.

2. Og Mandens Navn var Eli-Melech,

og hans Hustrues Navn Noomi, og hans to Sønners Navn Mahlon og Chiljon, (de vare) Ephrathiter af Bethlehem i Juda; og de kom i Moabiternes Land, og bleve der.

3. Og Eli-Melech, Noomi Mand, døde; og hun blev igjen, hun, og hendes to Sønner.

4. Og de toge sig Moabitiske Hustruer, den enes Navn var Orpa, og den andens Navn Ruth; og de boede der henved ti Aar.

5. Da døde ogsaa de begge, Mahlon og Chiljon; og Qvinden blev tilbage efter hendes tvende Sønner, og efter hendes Mand.

6. Da gjorde hun sig rede, hun, og hendes Sønners Hustruer, og vendte tilbage fra Moabiternes Land; thi hun havde hørt i Moabiternes Land, at HErren havde besøgt sit Folk, at give dem Brød. 2 Kong. 8, 3.

7. Og hun gik ud fra det Sted, hvor hun havde været, og begge hendes Sønners Hustruer med hende; og de gik paa Veien, for at komme tilbage til Judæ Land.

8. Da sagde Noomi til begge sine Sønners Hustruer: gaaer hen, vender tilbage hver til sin Moders Huus; HErren gjøre Miskundhed imod eder, ligesom I have gjort imod de Døde, og imod mig!
1 Mos. 43, 13. 2 Sam. 2, 6.

9. HErren give eder, at I maae finde Rolighed hver i sin Mands Huus! og hun kyssede dem, og de opløftede deres Røst og græd. c. 3, 1.

10. Og de sagde til hende: sandelig, vi vil vende tilbage med dig til dit Folk.

11. Da sagde Noomi: vender tilbage, mine Døttre, hvorfor vil I gaae med mig? mon jeg har Børn ydermere i mit Liv, som kunne blive eders Mænd?

12. Vender tilbage, mine Døttre, gaaer hen; thi jeg er for gammel til at faae en Mand; dersom jeg end sagde: der er Forventelse for mig, ja, dersom jeg havde en Mand i denne Nat, ja, og havde født Sønner:

13. Mon I skulde vente paa dem, indtil de bleve store? mon I skulde (derefter) opholdes, at I ikke skulde faae Mænd? nei, mine Døttre, thi det er mig saare bittert, mere end eder, fordi HErrens Haand er udgangen over mig.
v. 12. Job 19, 21.

14. Da opløftede de deres Røst, og græd ydermere; og Orpa kyssede sin Mands Moder, men Ruth hængte ved hende.

15. Da sagde hun: see, din Svogerske har vendt tilbage til sit Folk, og til sin Gud; vend tilbage efter din Svogerske.

16. Og Ruth sagde: vær mig ikke imod, at jeg skulde forlade dig, og vende tilbage fra dig; thi hvor du gaaer hen, der vil jeg gaae hen, og hvor du bliver om Natten, der vil jeg blive om Natten; dit Folk er mit Folk, og din Gud er min Gud.
2 Sam. 15, 21.

17. Hvor du vil døe, der vil jeg døe, og der vil jeg begraves; HErren gjøre mig saa, og lægge saa dertil, sandelig Døden (alene) skal skille imellem dig og imellem mig. 1 Sam. 3, 17. 1 Kong. 19, 2.

18. Og der hun saae, at hun havde fast foretaget sig, at gaae med hende, da lod hun af, at tale til hende (derom).

19. Og de gik begge, indtil de kom til Bethlehem; og det skede, der de kom til Bethlehem, da kom den ganske Stad i Bevægelse over dem, og de sagde: er denne Noomi?

20. Og hun sagde til dem: kalder mig ikke Noomi, kalder mig Mara; thi den Almægtige har gjort det saare beeskt for mig. 2 Mos. 15, 23.

21. Jeg, jeg gik fuld bort, men HErren har ført mig tom tilbage: hvi skulde I kalde mig Noomi, efterdi HErren har svaret imod mig, og den Almægtige handlet ilde med mig?

22. Saa kom Noomi tilbage, og Ruth den Moabitiske, hendes Søns Qvinde, var med hende, som kom tilbage af Moabiternes Land; og de, de kom til Bethlehem i Byg-Høstens Begyndelse.

2. Capitel.

Noomi Mand havde en Frende ved Navn Boas, paa hans Ager kommer Ruth, som ved en Hændelse, og samler Ax, han taler kjærligen til hende, og giver sine Folk Befaling om, ikke at forhaane hende, &c. 1-17. Ruth kommer til Noomi, og fortæller hvorledes det var gaaet hende; hun bliver ved at sanke paa Boas Mark, 18-23.

1. Og Noomi havde en Kynding, som hørte hendes Mand til, en Mand af Vælde og Formue, af Eli-Melechs Slægt; og hans Navn var Boas.

2. Og Ruth den Moabitiske sagde til Noomi: Kjære, jeg vil gaae paa Marken, og jeg vil sanke op af Axene, efter den, for hvis Øine jeg finder Naade; og hun sagde til hende: gak, min Datter.

3. Og hun gik, og kom, og sankede op paa Marken, efter Høst-Folkene; og det hændte sig ved en Hændelse for hende, at en Deel af Marken hørte Boas til, som var af Eli-Melechs Slægt.

4 Og see, Boas kom fra Bethlehem, og sagde til Høst-Folkene: HErren være med eder! og de sagde til ham: HErren velsigne dig. Dom. 6, 12. Luc. 1, 28. Ps. 129, 8.

5. Og Boas sagde til sin den unge Karl, som var sat over Høst-Folkene: hvem hører denne unge Qvinde til?

6. Og den unge Karl, som var sat over Høst-Folkene, svarede, og sagde: det er den Moabitiske unge Qvinde, som er kommen tilbage med Noomi, af Moabiternes Land. c. 1, 22.

7. Og hun har sagt: Kjære, jeg vil sanke op, og samle iblandt Negene, efter Høst-Folkene; og hun er kommen, og har staaet, siden i Morges og indtil nu, nu sad hun lidet hjemme.

8. Da sagde Boas til Ruth: hører du ikke, min Datter? du skal ikke gaae, at sanke op paa en anden Ager, og gak ikke heller over herfra; men hold dig her til mine unge Piger.

9. (Hold) dine Øine til den Ager, hvor de skjære paa, og gak efter dem; har jeg ikke befalet de unge Karle, at ingen skal røre dig? og tørster dig, da gak til de Kar, og drik af det, som de unge Karle øse.

10 Da faldt hun paa sit Ansigt, og bøiede sig til Jorden; og hun sagde til ham: hvorfor har jeg fundet Naade for dine Øine, at du kjender mig, og jeg er fremmed? 1 Sam. 25, 23.

11. Og Boas svarede, og sagde til hende: det er mig nok tilkjendegivet, alt hvad du har gjort ved din Mands Moder, efter din Mands Død; at du har forladt din Fader og din Moder, og dit Fædreneland, og er gaaet til et Folk, som du kjendte ikke tilforn. c. 1, 16. 17.

12. HErren betale din Gjerning! og din Løn skal være fuldkommen, for HErren Israels Gud, til hvem du er kommen, for at være tryg under hans Vinger. Ps. 91, 4.

13. Og hun sagde: lad mig finde Naade for dine Øine, min Herre, fordi du har trøstet mig, og fordi du har talet kjærligen til din Tjeneste-Qvinde; og jeg, jeg er ikke som een af dine Tjeneste-Piger. 1 Mos. 30, 27.

14. Og Boas sagde til hende: naar det er Tid til at æde, da kom herhid, og æd af Brødet, og dyp din Bid i Eddiken; og hun satte sig ved Høst-Folkenes Side, og han rakte stegte Ax til hende, og hun aad, og blev mæt, og levnede.

15. Og hun stod op at sanke; og Boas befoel sine unge Karle, og sagde: lader hende ogsaa opsanke iblandt Negene, og beskjæmmer hende ikke.

16. Lader ogsaa noget tabes af Negene for hende! og lader tilbage, at hun kan opsanke det, og I skal ikke skjælde paa hende. 3 Mos. 23, 22.

17. Saa sankede hun op paa Ageren indtil Aftenen; og hun slog det af, som hun havde sanket op, og det var ved en Epha Byg. Dom. 6, 11.

18. Og hun løftede det op, og kom i Staden, og hendes Mands Moder saae det, som hun havde opsanket; og hun tog frem, og gav hende det, hun havde levnet, da hun var mæt.

19. Da sagde hendes Mands Moder til hende: hvor opsankede du i Dag, og hvor havde du at gjøre? velsignet være den, som dig kjendte! Da gav hun sin Mands Moder tilkjende, hos hvem hun havde havt at gjøre, og sagde: den Mands Navn, som jeg har havt at gjøre hos i Dag, er Boas.

20. Og Noomi sagde til sin Sønne-Qvinde: velsignet være han for HErren, som ikke haver forladt sin Miskundhed mod de Levende, eller mod de Døde! og Noomi sagde til hende: den Mand (hører) os nær (til)! han er (een) af vore Løsere.

21. Og Ruth den Moabitiske sagde: ogsaa (maa du vide), at han har sagt til mig: du skal holde dig nær til mine unge Karle, indtil de have endt al den Høst, som jeg har.

22. Og Noomi sagde til Ruth sin Sønne-Qvinde: det er godt, min Datter, at du gaaer ud med hans unge Piger, at de skulle ikke være dig imod paa en anden Ager.

23. Saa holdt hun sig fast til Boas unge Piger, at opsanke, indtil Byg-Høsten og Hvede-Høsten var endt; og hun blev hos sin Mands Moder.

3. Capitel.

Noomi raader Ruth, at gaae ind i Loen, hvor Boas lagde sig, efterat han havde kastet Byg, og lægge sig hos hans Fødder, for at erfare af ham, om han

vilde ægte hende, i hendes Mands Sted, eller ikke, hvilket hun og gier, 1-7. Boas berømmer hende herudi, lover, at han vilde fornemme om den anden Arving, som var Eli-Melech nærmere paarørende, vilde ægte hende, ellers vilde han, 8-13. Han giver hende sex Maader Byg, og lader hende gaae, &c. 14-18.

1. Og Noomi, hendes Mands Moder, sagde til hende: min Datter! mon jeg ikke skulde søge Rolighed for dig, at det maa gaae dig vel? c. 1, 9.

2. Og nu, mon ikke Boas, hos hvis unge Piger du har været, være af vort Frendskab? see, han kaster Byg i Nat paa Loen. c. 2, 8.

3. Saa bad dig, og salv dig, og tag dine Klæder paa dig, og gak ned i Loen; lad dig ikke kjendes af Manden, indtil han har fuldendt, at æde og drikke.

4. Og det skal skee, naar han lægger sig, saa mærk det Sted, hvor han lægger sig, og kom, og slaae op ved hans Fødder, og læg dig; og han, han skal give dig tilkjende, hvad du skal gjøre.

5. Og hun sagde til hende: alt det, som du siger mig, vil jeg gjøre.
2 Mos. 19, 8. Jos. 1, 16.

6. Og hun gik ned i Loen; og gjorde efter alt det, som hendes Mands Moder havde befalet.

7. Der Boas havde ædet og drukket, og hans Hjerte var vel (tilmode,) da kom han at lægge sig yderst i en Hob; og hun kom sagteligen, og slog op ved hans Fødder, og lagde sig.

8. Og det skede, om Midnatten, da blev Manden forskrækket, og greb omkring sig, og see, en Qvinde laae ved hans Fødder.

9. Og han sagde: hvo er du? og hun svarede: jeg er Ruth, din Tjenesteqvinde, udbred din Vinge over din Tjenesteqvinde, thi du er Løseren. Ezech. 16, 8. Ruth 2, 20.

10. Og han sagde: velsignet være du for HErren, min Datter! du har gjort din sidste Miskundhed bedre end den første, at du har ikke gaaet efter de unge Karle, enten fattig, eller riig. Dom. 17, 2.
1 Sam. 15, 13. 2 Sam. 2, 5.

11. Og nu, min Datter, frygt ikke, alt det du siger, vil jeg gjøre dig; thi mit Folk i den ganske Stad veed, at du er en duelig Qvinde. v. 5.

12. Og nu (er det vel) saa i Sandhed, at jeg er Løseren; men der er og en nærmere Løser end jeg.

13. Bliv (her) Natten over i denne Nat, og det skal skee i Morgen, dersom han vil løse dig, godt, da maa han løse (dig); men, dersom han ikke haver Lyst til at løse dig, da vil jeg løse dig, jeg, (saa vist som) HErren lever; lig indtil Morgenen. 1 Sam. 14, 45. c. 19, 6.

14. Og hun laae ved hans Fødder indtil Morgenen, og stod op, forend en kunde kjende den anden; og han sagde: lad ikke vides, at en Qvinde er kommen i Loen.

15. Og han sagde: giv hid dit Forklæde, som du (haver) for dig, og hold derved; og hun holdt derved, og han maalte sex (Maader) Byg, og lagde paa hende, og hun gik ind i Staden.

16. Og hun kom til sin Mands Moder, og hun sagde: hvorledes (gaaer det dig), min Datter? og hun forkyndte hende alt det, Manden havde gjort hende.

17. Og hun sagde: disse sex (Maader) Byg gav han mig; thi han sagde til mig: du skal ikke komme tomhændet til din Mands Moder.

18. Og hun sagde: bliv (stille), min Datter, indtil du faaer at vide, hvorledes Sagen vil falde ud; thi den Mand hviler ikke, for han i Dag gjør Ende paa denne Sag.

4. Capitel.

Boas taler med den anden Arving i Paahør af de Ældste i Staden, om han vilde løse Noomi Ager, og tage Ruth til Ægte; men da han ikke vilde, lover Boas at ægte hende, og de ønske ham til Lykke, 1-12. Boas taaer Ruth, som føder en Søn, hvilken Noomi opfostrer; hans Afkom opregnes indtil Kong David, 13-22.

1. Og Boas gik op til Porten, og sad der, og see, Løseren gik forbi, til hvilken Boas talede, og sagde: vig af (Veien), sæt dig her, min Ven! og han veeg (af Veien), og satte sig. 1 Sam. 21, 2.
2 Kong. 6, 8.

2. Og han tog ti Mænd af de Ældste i Staden (til sig), og sagde: sætter eder her; og de satte sig.

3. Da sagde han til Løseren: den Deel af Marken, som hørte vor Broder Eli-Melech til, den har Noomi solgt, som er kommen tilbage af Moabiternes Land.

4. Og jeg, jeg sagde: jeg vil aabenbare det for dine Øren, sigende: kjøb det for Indbyggerne, og for de Ældste af mit Folk, dersom du vil løse det, løs det; men dersom du ikke vil løse det, giv mig det tilkjende, at jeg kan vide det; thi der er in-

5. Og Boas sagde: paa hvilken Dag
du kjøber det Land af Noomi Haand, da
kjøber du det og af den Moabitiske Ruth,
den Dødes Hustru, for at opreise den Døde
et Navn paa hans Arv. 5 Mos. 25, 5. 6.
6. Da sagde Løseren: jeg kan ikke løse
det for mig, at jeg ikke skal fordærve min
Arv: løs du for dig, det jeg skulde løse;
thi jeg kan ikke løse det.
7. Og dette var fordum (Sædvane) i
Israel over Løsning og over Skiften, at
stadfæste al Handel, at een drog sin Skoe
af, og gav sin Næste; og det var et Vid-
nesbyrd i al Israel. 5 Mos. 25, 9.
8. Og Løseren sagde til Boas: kjøb dig
det; og han drog sin Skoe af.
9. Da sagde Boas til de Ældste, og til
alt Folket: I ere Vidner i Dag, at jeg
har kjøbt alt det, som hørte Eli-Melech
til, og alt det, som hørte Chiljon og Mah-
lon til, af Noomi Haand. c. 1, 2.
10. Og tilmed har jeg taget Ruth den
Moabitiske, Mahlons Hustru, mig til en
Hustru, til at opreise den Døde et Navn
paa hans Arv, at den Dødes Navn skal
ikke udryddes fra hans Brødre, og af hans
Stads Port; (dertil ere) I Vidner i Dag.
v. 5. c. 1, 22.
11. Og alt Folket, de som vare i Porten,
og de Ældste, sagde: (vi ere) Vidner;
HErren give, at den Qvinde, som kommer
i dit Huus, (maa blive) som Rachel og
som Lea, hvilke begge byggede Israels
Huus! og bliv du mægtig i Ephrata, og
bliv navnkundig i Bethlehem!
v. 14. 1 Mos. 29, 32. c. 30, 23 rc.
12. Og dit Huus vorde som Perez Huus,
(hvilken Thamar fødte Juda,) af den
Sæd, som HErren skal give dig af denne
unge Qvinde. 1 Mos. 38, 29.
13. Saa tog Boas Ruth, og hun blev
hans Hustru, og han gik ind til hende;
og HErren gav hende, (at hun blev) frugt-
sommelig, og hun fødte en Søn.
Ps. 127, 3.
14. Da sagde Qvinderne til Noomi:
velsignet være HErren, som ikke vilde lade
dig fattes en Løser i Dag! og hans Navn
blive priset i Israel;
15. Og han skal være dig til at veder-
qvæge Sjelen, og at opholde din Alderdom;
thi din Sønne-Qvinde, som dig elskte, har
født ham, hun, som er dig bedre end syv
Sønner.
16. Og Noomi tog Barnet, og lagde det
paa sit Skjød, og hun blev hans Foster-
Moder.
17. Og Naboerskerne kaldte ham med
Navn, sigende: Noomi er født en Søn;
ja de kaldte hans Navn Obed, han var
Fader til Isai, (som var) Davids Fa-
der.
18. Og disse ere Perez Slægter: Perez
avlede Hezron. 1 Mos. 46, 12 rc.
Matth. 1, 3.
19. Og Hezron avlede Ram, og Ram
avlede Amminadab. 1 Kron. 2, 9.
20. Og Amminadab avlede Nahesson,
og Nahesson avlede Salmon.
1 Kron. 2, 10.
21. Og Salmon avlede Boas, og Boas
avlede Obed. 1 Kron. 2, 11.
22. Og Obed avlede Isai, og Isai av-
lede David. 1 Kron. 2, 12 rc.

Den første Samuels Bog.

1. Capitel.

Elkana, en Levit, har to Hustruer, af hvilke Hanna er ufrugtsommelig, hun opirres af Peninna, og er bedrøvet, 1-8. Hun beder i Silo HErren om en Søn, lover HErren ham, straffes ubetænksomt af Eli, trøstes igien, 9-18. Hun reiser hjem, føder en Søn, som hun kalder Samuel, fører ham til Silo, efter at han var afvant, for der at tjene HErren, 19-28.

1. Og der var en Mand af Ramathaim-
Zophim af Ephraims Bjerg, og hans Navn
var Elkana, Søn af Jeroham, Søn af
Elihu, Søn af Thohu, Søn af Zuph den
Ephrathiter 1 Kron. 6, 27. 34.
2. Og han havde to Hustruer, den enes
Navn var Hanna, og den andens Navn
Peninna; og Peninna havde Børn, men
Hanna havde ingen Børn. 1 Mos. 29, 21
3. Og den samme Mand gik op fra sin
Stad aarlig, at tilbede og at offre til den
HErre Zebaoth i Silo; og der vare de to
Eli Sønner, Hophni, og Pinehas, Præster
for HErren. Jos. 18, 1. 1 Sam. 2, 12.
4. Og det skede paa en Dag, at Elkana
offrede, da gav han Peninna sin Hustru, og
alle hendes Sønner, og hendes Døttre Dele.

5. Men han gav Hanna eet Stykke, (som var) anseeligt; thi han elskte Hanna, men HErren havde lukket til for hendes Liv. 1 Mos. 20, 18.

6. Og hendes Modstanderinde opirrede hende saare, at hun kunde gjøre hende fnysende, fordi HErren havde lukket til for hendes Liv.

7. Og saaledes skede det fra Aar til Aar, naarsomhelst hun gik op til HErrens Huus, opirrede hun hende saaledes; og hun græd og aad ikke.

8. Da sagde Elkana, hendes Mand, til hende: Hanna, hvorfor vil du græde? og hvorfor vil du ikke æde? og hvorfor haver dit Hjerte saa ondt? er jeg dig ikke bedre end ti Sønner?

9. Da stod Hanna op, efter at de havde ædet, og efter at de havde drukket i Silo; og Eli, Præsten, sad paa en Stool ved HErrens Tempels Dørstolpe.

10. Og hun var beskeligen bedrøvet i Sjelen, og hun bad ydmygeligen til HErren og græd saare. Ordsp. 31, 6. 1 Sam. 22, 2.

11. Og hun lovede et Løvte, og sagde: HErre Zebaoth, dersom du seer til din Tjenestequindes Elendighed, og kommer mig ihu, og ikke glemmer din Tjenestequinde, og giver din Tjenestequinde mandlig Sæd: da vil jeg give HErren ham alle hans Livs Dage, og der skal ingen Ragekniv komme paa hans Hoved.
1 Mos. 28, 20. Dom. 13, 5.

12. Og det skede, der hun længe havde bedet for HErrens Ansigt, da tog Eli vare paa hendes Mund.

13. Thi Hanna hun talede i sit Hjerte; kun hendes Læber rørte sig, men hendes Røst hørtes ikke; derfor holdt Eli hende for (at være) drukken.

14. Og Eli sagde til hende: hvorlænge vil du være drukken? bortskaf din Viin fra dig.

15. Og Hanna svarede, og sagde: (det er) ikke (saa), min Herre, jeg er en Qvinde, som er hart (bedrøvet) i Aanden, og jeg har ikke drukket Viin eller stærk Drik; men jeg haver udøst mit Hjerte for HErrens Ansigt. Ps. 42, 5. Ps. 62, 9.

16. Agt ikke din Tjenestequinde som en Belials Datter; thi jeg har hidindtil talet af min Klages og min Harms Mangfoldighed.

17. Og Eli svarede, og sagde: gak hen med Fred! og Israels Gud skal give (dig) din Begjering, som du begjerede af ham.
v. 27. Ps. 20, 5. 6.

18. Og hun sagde: lad din Tjenestequinde finde Naade for dine Øine. Da gik Qvinden sin Vei, og aad, og hendes Ansigt var ikke ydermere (bedrøvet).

19. Og de stode tidlig op om Morgenen, og der de havde tilbedet for HErrens Ansigt, da vendte de tilbage, og kom til deres Huus i Ramah; og Elkana kjendte Hanna sin Hustru, og HErren kom hende ihu.
1 Mos. 30, 22.

20. Og det skede, der Aaret var omme, da undfangede Hanna, og fødte en Søn; og hun kaldte hans Navn Samuel; thi jeg, (sagde hun), har begjeret ham af HErren. 2 Mos. 34, 23.
1 Mos. 21, 1. 2. c. 25, 21.

21. Og den Mand Elkana drog op, og alt hans Huus, at offre til HErren det aarlige Offer, og sit Løvte.

22. Men Hanna drog ikke op, thi hun sagde til sin Mand: (jeg vil bie), indtil Barnet bliver afvant, da vil jeg føre ham hen, at han skal sees for HErrens Ansigt, og han skal blive der evindelig.

23. Og Elkana, hendes Mand, sagde til hende: gjør det, som er godt for dine Øine; bliv, indtil du har afvant ham; HErren stadfæste kun sit Ord! Saa blev Qvinden (hjemme), og gav sin Søn at die, indtil hun afvante ham.

24. Og hun førte ham op med sig, der hun havde afvant ham, med tre Stude og en Epha Meel, og en Flaske Viin, og hun førte ham til HErrens Huus i Silo: og Drengen var en (liden) Dreng.

25. Og de slagtede en Stud, og de førte Drengen til Eli.

26. Og hun sagde: hør mig, min Herre! (saa vist som) min Sjel lever, min Herre! jeg er den Qvinde, som stod her hos dig for at bede ydmygelig til HErren. c. 17, 55.

27. Jeg bad ydmygeligen om denne Dreng; og HErren har givet mig min Begjering, som jeg begjerede af ham. v. 17.

28. Derfor haver jeg ogsaa laant ham til HErren, alle de Dage han skal være til, thi han er begjeret af HErren; og han tilbad der for HErren. v. 11.

2. Capitel.

Hanna synger HErren en herlig Lovsang, 1-10. Eli's Sønner ere saare ugudelige, 11-17. Samuel tjener HErren; Hanna føder flere Børn, rc. 18-21. Eli straffer sine Sønner med alt for stor Lemfældighed 22-26. En Guds Mand forkynder haarde Domme over Eli's Huus, 27-36.

1. Da bad Hanna, og sagde: mit Hjerte
har frydet sig i HErren, mit Horn er op-
høiet i HErren; min Mund er vidt opladt
over mine Fiender; thi jeg har glædet mig
i din Salighed. Luc. 1, 47. 2 Cor. 6, 11.
2. Der er ingen hellig, som HErren, thi
der er ingen foruden dig, og ingen Klippe
som vor Gud. Ps. 86, 8. 13.
3. Taler ikke saa mangfoldeligen, saa
haare høie Ting, lader (ikke) haarde Ting
udgaae af eders Mund; thi HErren er
Videnskabers Gud, skulde (hans) Gjerninger
ikke være rette? Ez. 18, 25. 29.
4. De Stærkes Bue er brudt, og de
Skrøbelige ere omgjordede med Styrke.
Zach. 12, 8.
5. De Mætte ere leiede for Brød, og de
Hungrige lode af (at hungre), indtil den
Ufrugtsommelige fødte syv, og hun, som
havde mange Sønner, blev skrøbelig.
6. HErren er den, som døder, og gjør
levende; som nedfører til Helvede, og fører
op (igjen). 5 Mos. 32, 39. Ps. 71, 20.
7. HErren er den, som gjør fattig, og
gjør riig; som nedtrykker, (ja) og den,
som ophøier. Jer. 52, 32.
8. Han opreiser den Ringe af Støvet,
han ophøier den Fattige af Skarnet, at
sætte ham hos Fyrsterne, og skal lade dem
arve Ærens Throne; thi Jordens Grund-
volde høre HErren til, og han haver sat
Jorderige paa dem. Ps. 113, 7. 8.
Luc. 1, 52. Ps. 24, 1.
9 Han skal bevare sine Frommes Fød-
der, men Ugudelige skulle vorde stumme i
Mørket; thi en Mand bliver ikke vældig
ved (sin) Kraft. Ps. 91, 11.
10. De, som trætte med HErren, skal
forskrækkes, han skal lade tordne i Himme-
len over dem, HErren skal dømme Jordens
Ender; og han skal give sin Konge Styrke,
og ophøie sin Salvedes Horn. Es. 30, 31.
1 Sam. 2, 4. c. 7, 10. Ps. 11, 6. Ps. 132, 17.
11. Derefter gik Elkana til Ramah, til
sit Huus; men Drengen tjente HErren,
for Eli Præstens Ansigt. c. 1, 19. c. 3, 1.
12. Og Elis Sønner vare Belials Søn-
ner; de kjendte ikke HErren. c. 1, 3.
13. Thi det var Præsternes Viis med
Folket, naar nogen Mand offrede et Offer,
da kom Præstens Dreng, naar Kjødet ko-
gede, og havde en Mad-Krog med tre
Tænder i sin Haand. 2 Mos. 27, 3.
14. Og han stak i Kjedelen eller i Gry-
den, eller i Panden, eller i Potten, alt
hvad Mad-Krogen drog op, det tog Præ-
sten dermed; saaledes gjorde de mod al
Israel, som kom derhen til Silo.
15. Ogsaa førend de gjorde Røg-Offer
af det Fede, da kom Præstens Dreng, og
sagde til den Mand, som offrede: giv
Kjød til at stege til Præsten; thi han vil
ikke tage kogt Kjød af dig, men raat.
3 Mos. 3, 3 seqq.
16. Naar Manden sagde til ham: de
skal aldeles gjøre Røg-Offer af det Fede,
som (det bør sig) i Dag; siden tag dig,
saasom dit Hjerte begjerer, da sagde han
til ham: nu skal du dog give, og hvis ikke,
vil jeg tage med Magt.
17. Og de unge Mænds Synd var saare
stor for HErrens Ansigt: thi Mændene
foragtede HErrens Mad-Offer.
18. Og Samuel tjente for HErrens An-
sigt, (og var) en Dreng, ombunden med
en linnet Liv-Kjortel. 2 Mos. 28, 6.
19. Og hans Moder gjorde ham en liden
Over-Kjortel, og førte ham den op fra
Aar til Aar, naar hun gik op med sin
Mand, til at offre det aarlige Offer.
20. Og Eli velsignede Elkana og hans
Hustru, og sagde: HErren sætte dig Sæd
af denne Qvinde, i Stedet for den Be-
gjering, som man begjerede af HErren,
og de gik til hans Sted.
21. Men HErren besøgte Hanna, at hun
undfangede, og fødte tre Sønner og to
Døttre; og Drengen Samuel blev stor
hos HErren. Luc. 1, 80.
22. Og Eli var saare gammel; og han
hørte alt det, hans Sønner gjorde mod al
Israel, og at de laae hos de Qvinder, som
kom i Hobetal for Forsamlingens Pau-
luns Dør. 2 Mos. 38, 8.
23. Og han sagde til dem: hvorfor gjøre
I disse Ting? thi jeg hører disse eders
onde Handeler af alt dette Folk.
24. Ikke saa, mine Sønner! thi det er
ikke et godt Rygte, som jeg hører; I kom-
me HErrens Folk til at overtræde.
25. Dersom en Mand synder mod en
(anden) Mand, da kan Dommerne døm-
me ham; men dersom nogen synder mod
HErren, hvo skal bede for ham? men de
hørte ikke deres Faders Røst; thi HErren
havde Villie til at slaae dem ihjel.
2 Mos. 21, 6.
26. Men Samuel, Drengen, gik og blev
stor, og behagelig, baade for HErren, saa
og for Menneskene. Luc. 2, 52.
27. Og en Guds Mand kom til Eli, og
han sagde til ham: saaledes siger HEr-

ren: har jeg (ikke) klarligen aabenbaret mig for din Faders Huus, der de vare i Egypten, i Pharaos Huus? Ap. G. 7, 25.

28. Og jeg har udvalgt ham af alle Israels Stammer mig til en Præst, til at offre paa mit Alter, til at røge med Røgelse, til at bære Liv-Kjortelen for mit Ansigt; og jeg haver givet din Faders Huus alle Israels Børns Ild-Offere.
3 Mos. 10, 14.

29. Hvorfor slaae I bag op mod mit Slagt-Offer, og mod mit Mad-Offer, som jeg bød (at offre) i Boligen? og du ærer dine Sønner mere end mig, idet I fede eder med det Bedste, af alt mit Folks Israels Mad-Offer.

30. Derfor siger HErren Israels Gud: jeg har vist sagt: dit Huus og din Faders Huus skulle vandre for mit Ansigt indtil evig (Tid); men nu siger HErren: det være langt fra mig, thi dem, som ære mig, vil jeg ære, og de, mig foragte, skulle ringeagtes. 2 Mos. 28, 1. Joh. 12, 26. Mal. 2, 9.

31. See, de Dage komme, at jeg vil afhugge din Arm, og din Faders Huses Arm; at der skal ikke være en Gammel i dit Huus. 1 Kong. 2, 27. Job 38, 15.

32. Og du skal see den, som trænger Boligen, i alt, hvorudi det (ellers) skulde gaae Israel vel; og der skal ingen Gammel være i dit Huus nogensinde.

33. Dog vil jeg ikke udrydde nogen af dig fra mit Alter, til at fortære dine Øine, og at bedrøve din Sjel; dog skal alt dit Huses Mangfoldighed døe, (naar de ere blevne til) Mænd.

34. Og dette skal være dig et Tegn, som skal komme over dine to Sønner, over Hophni og Pinehas: paa een Dag skal de begge døe. c. 4, 11.

35. Og jeg vil opreise mig en trofast Præst, han skal gjøre, ligesom det er i mit Hjerte og i min Sjel; og jeg vil bygge ham et bestandigt Huus, og han skal vandre for min Salvedes Ansigt alle Dage.
2 Sam. 8, 17. 1 Krøn. 29, 22. 4 Mos. 25, 13.

36. Og det skal skee, hver den, som bliver tilovers i dit Huus, skal komme at nedbøie sig for ham for en Sølv-Penning og for et Stykke Brød, og skal sige: Kjære, lad mig komme til een af Præstetjenesterne, at æde en Mundfuld Brød!

3. Capitel

HErren aabenbares for Samuel, som i Begyndelsen ikke vidste, at det var HErren, 1-9. Da Eli nu har sagt ham, at det var HErren, saa hører han da om Guds store Vrede og Domme over Elis Huus, 10-14. Han kundgjører Eli dette altsammen; HErren aabenbares ydermere for ham, og han er en troe HErrens Prophet, 15-21.

1. Og Drengen Samuel tjente HErren for Elis Ansigt; og HErrens Ord var dyrt i de samme Dage, der udbrød intet Syn.
Am. 8, 11.

2. Og det skede paa den samme Dag, der Eli laae paa sit Sted, og hans Øine begyndte at vorde dumme, at han kunde ikke see, c. 4, 15. 1 Mos. 27, 1.

3. Da Samuel havde lagt sig, førend Guds Lampe sluktes, i HErrens Tempel, der hvor Guds Ark var:

4. Da kaldte HErren ad Samuel, og han sagde: see, her er jeg.

5. Og han løb til Eli, og sagde: see, her er jeg, thi du kaldte ad mig; men han sagde: jeg kaldte ikke, gak tilbage, læg dig; og han gik hen, og lagde sig.

6. Da blev HErren ved at kalde ydermere ad Samuel, og Samuel stod op, og gik til Eli, og sagde: see, her er jeg, thi du kaldte ad mig; og han sagde: jeg kaldte ikke, min Søn, gak tilbage, læg dig.

7. Men Samuel kjendte endnu ikke HErren; og HErrens Ord var endnu ikke aabenbaret for ham.

8. Da blev HErren ved at kalde ad Samuel tredie Gang, og han stod op, og gik til Eli, og sagde: see, her er jeg, thi du kaldte ad mig; da forstod Eli, at HErren kaldte ad Drengen.

9. Og Eli sagde til Samuel: gak, læg dig, og det skal skee, dersom han kalder ad dig, da skal du sige: tael, HErre, thi din Tjener hører; og Samuel gik hen, og lagde sig paa sit Sted.

10. Da kom HErren, og stillede sig frem, og kaldte som de forrige Gange: Samuel! Samuel! og Samuel sagde: tael, thi din Tjener hører. 1 Mos. 22, 11. c. 31, 11.

11. Og HErren sagde til Samuel: see, jeg gjør en Ting i Israel, at hvo den hører, ham skal begge hans Øren klinge.
2 Kong. 21, 12.

12. Paa den samme Dag vil jeg stadfæste over Eli alt det, som jeg har talet imod hans Huus, saa jeg (vil) begynde og fuldende det. c. 2, 27 seq.

13. Thi jeg haver givet ham det tilkjende, at jeg vil være Dommer over hans Huus til evig (Tid) for den Misgjernings Skyld, at han vidste, at hans Sønner gjorde sig foragtelige, og saae ikke mørkt paa dem.
Mal. 2, 1. 2.

har jeg og svoret Elis Huus:
Misgjerning skal ikke blive
Slagt-Offer eller med Mad-
(Tid).
muel laae indtil om Morge-
lod Døren op paa HErrens
Samuel frygtede for at give
tilkjende.
dte Eli ad Samuel, og sagde:
n Søn! og han sagde: see,

n sagde: hvad er det for et
n sagde til dig? Kjære, dølg
ig; Gud gjøre dig saa, og
rtil, dersom du dølger for mig
lle de Ord, som han talede til
c. 14, 44. 2 Sam. 3, 35.
kyndte Samuel ham alle de
gte (dem) ikke for ham; og
han er HErren, han gjøre,
godt for hans Øine!
. 20, 19. Ap. G. 21, 14.
amuel blev stor, og HErren
n, og han lod ikke falde (no-
hans Ord paa Jorden.
s. 21, 45. c. 23, 14.
. Israel fra Dan og indtil
kjendte, at Samuel var be-
være) en Prophet for HErren.
Erren blev ved at lade sig see
HErren var aabenbaret for
ilo ved HErrens Ord.

4. Capitel.

d til Strid imod Philisterne; disse
ville derpaa lade HErrens Ark hente
Philisterne forfærdes vel derfor, men
en, slaae Israel, og tage Arken bort,
and forkynder Eli dette, som derover
ler, og brækker Halsen itu; hans
s's Hustru føder en Søn, som hun
, og døer, 12-22.

muels Ord skede til al Israel,
g ud imod Philisterne til Krig,
sig ved Eben-Ezer, men Phili-
leiret sig i Aphek. Jos. 15, 53.
listerne rustede sig imod Is-
igen adspredte sig, og Israel
for Philisterne, og de sloge i
denen paa Marken ved fire
nd. Dom. 20, 22.
Folket kom (igjen) i Leiren,
sraels Ældste: hvorfor har
et os i Dag for Philisternes
er os tage til os fra Silo
gtes Ark, og lad den komme
os, saa skal den frelse os af
s Haand. c. 14, 18.

4. Og Folket sendte til Silo, og de bare
derfra HErrens Zebaoths Pagtes Ark,
hans, som sidder paa Cherubim; og de to
Elis Sønner, Hophni og Pinehas, vare
der med den Guds Pagtes Ark.
2 Sam. 6, 2. Ps. 80, 2. Ps. 99, 1.
5. Og det skede, der HErrens Pagtes
Ark kom til Leiren, da skreg al Israel med et
stort (Fryde-)Skrig, saa at Jorden rørtes.
6. Der Philisterne hørte det (Fryde-)
Skrigs Røst, da sagde de: hvad er dette
for et stort (Fryde-)Skrigs Røst i de
Ebræers Leir? og de fornam, at HErrens
Ark var kommen til Leiren.
7. Da frygtede Philisterne, thi de sagde:
Gud er kommen i Leiren; og de sagde:
vee os! thi der er ikke skeet (noget), som
dette, tilforn.
8. Vee os! hvo vil frie os af disse her-
lige Guders Haand? disse ere de Guder,
som sloge Egypten med allehaande Pla-
ger i Ørken. 2 Mos. 13, 20. c. 14, 3 sqq.
9. Værer frimodige, og værer Mænd, I
Philister, at I ikke skulle tjene de Ebræer,
som de have tjent eder; ja værer Mænd,
og strider! Dom. 13, 1.
10. Da stred Philisterne, og Israel blev
slagen, og de flyede hver til sine Paulu-
ner, og der skede et saare stort Slag, saa
at der faldt af Israel tredive tusinde Fod-
folk.
11. Og Guds Ark blev tagen; og begge
Elis Sønner, Hophni og Pinehas, døde.
Ps. 78, 61.
12. Da løb en Mand af BenJamin af
(Slagt-)Ordenen, og kom til Silo paa
den samme Dag; og hans Klæder vare
revne, og der var Jord paa hans Hoved.
Jos. 7, 6. Esr. 9, 3.
13. Og han kom, og see, Eli sad paa en
Stool, og saae sig om ved Siden af Veien,
thi hans Hjerte var forskrækket for Guds
Ark; der Manden kom for at forkynde det
i Staden, da skreg den ganske Stad. c. 1, 9.
14. Og der Eli hørte Skrigets Røst, da
sagde han: hvad er dette for et Bulders
Røst? og Manden skyndte sig, og kom og
gav Eli det tilkjende.
15. Og Eli var otte og halvfemtsinds-
tyve Aar gammel; og hans Øine vare
dumme, og han kunde ikke see. c. 3, 2
1 Kong. 14, 4.
16. Og Manden sagde til Eli: jeg er
den, som kommer fra (Slagt-)Ordenen,
og jeg er flyet fra (Slagt-)Ordenen i
Dag, og han sagde: min Søn, hvad for
en Ting skede der?

17. Da svarede den, som bar Budskabet, og sagde: Israel flyede for Philisternes Ansigt, og der skede ogsaa et stort Slag paa Folket; og dine to Sønner, Hophni og Pinehas, ere ogsaa døde, og Guds Ark er tagen.

18. Og det skede, der han erindrede om Guds Ark, da faldt han baglends ned af Stolen ved Siden af Porten, og hans Halsbeen blev brudt, og han døde, thi Manden var gammel og tung; og han havde dømt Israel fyrretyve Aar. v. 13.

19. Og hans Sønnekone, Pinehas's Hustru, var frugtsommelig, (nær ved) at føde; der hun hørte det Rygte, at Guds Ark var tagen, og at hendes Svoger var død og hendes Mand, da bøiede hun sig ned, og fødte, thi hendes Veer betoge hende.

20. Og den Tid hun døde, da sagde de (Qvinder,) som stode hos hende: frygt ikke, thi du haver født en Søn; men hun svarede ikke, og lagde det ikke paa sit Hjerte. 1 Mos. 35, 17.

21. Og hun kaldte Barnet I-Cabod, sigende: Herligheden er flyet fra Israel; fordi Guds Ark var tagen, og for hendes Svogers og for hendes Mands Skyld. Ps. 78, 61.

22. Og hun sagde: Herligheden er flyet fra Israel; thi Guds Ark er tagen.

5. Capitel.

Philisterne satte Guds Ark i Dagons Tempel i Asdod, men baade fordærves denne Afgud, og Folket plages af HErren, 1-6. De Asdoditer sende Arken til Gath; derfra sendes den til Ekron; allevegne ødelægger HErren dem, 7-12.

1. Og Philisterne toge Guds Ark, og de førte den fra Eben-Ezer til Asdod. Jos. 15, 46. 47. Ap. G. 8, 40.

2. Og Philisterne toge Guds Ark, og førte den ind i Dagons Huus, og de satte den ved Dagon.

3. Men de Asdoditer stode tidlig op om anden Dagen, og see, Dagon var falden paa sit Ansigt til Jorden for HErrens Ark, og de toge Dagon, og satte ham paa sit Sted igjen.

4. Og de stode om anden Dagen tidlig op om Morgenen, og see, Dagon var falden paa sit Ansigt til Jorden for HErrens Ark; og Dagons Hoved og begge hans flade Hænder vare afhugne paa Dørtærskelen, Dagons (Krop) var alene tilovers derpaa.

5. Derfor træde ikke Dagons Præster, eller nogen af dem, som gaae ind i Dagons Huus, paa Dagons Dørtærskel i Asdod indtil denne Dag.

6. Og HErrens Haand blev svar over de Asdoditer, og ødelagde dem; og han slog dem i Asdod og dens Landemærker paa hemmelige Steder. Ps. 78, 66. 5 Mos. 28, 27.

7. Der Folket i Asdod saae, at (det gik) saaledes (til), da sagde de: Israels Guds Ark skal ikke blive hos os; thi hans Haand er haard over os og over Dagon vor Gud.

8. Og de sendte hen, og samlede alle de Philisters Fyrster til sig, og sagde: hvad skal vi gjøre med Israels Guds Ark? og de sagde: lader Israels Guds Ark bæres omkring til Gath; og de bare Israels Guds Ark omkring. c. 6, 2.

9. Og det skede, efterat de havde baaret den omkring, da var HErrens Haand med Staden med en saare stor Forstyrring, og han slog Folket i Staden, baade Smaae og Store; og de hemmelige Steder bleve skjulte paa dem.

10. Da sendte de den Guds Ark til Ekron; og det skede, der den Guds Ark kom til Ekron, da raabte de Ekroniter, og sagde: de bare Israels Guds Ark omkring til mig, at slaae mig og mit Folk ihjel. Jos. 15, 46.

11. Saa sendte de hen, og samlede alle Philisternes Fyrster, og de sagde: sender Israels Guds Ark hen, at den kan komme igjen til sit Sted, at han ikke skal slaae mig og mit Folk ihjel; thi der var en Døds-Forstyrring i al Staden, Guds Haand var der meget svar.

12. Og de Mennesker, som ikke døde, bleve slagne paa hemmelige Steder; og Skriget af Staden gik op til Himmelen.

6. Capitel.

Philisterne sende omsider efter Præsternes Raad Arken tilbage med en Skjenk af Guld til en Forsoning; Køerne, som vare spændte for Vognen, der Arken var paa, føre den til Beth-Semes, 1-12. De Bethsemiter tage imod Arken med Glæde; men HErren slaaer mange af dem, fordi de saae i Arken; de vil ei beholde Arken hos sig, 13-21.

1. Der HErrens Ark havde været i Philisternes Land i syv Maaneder,

2. Da kaldte Philisterne ad Præsterne og ad Spaamændene, og sagde: hvad skal vi gjøre ved HErrens Ark? lader os vide, hvormed vi skulle sende den til sit Sted. c. 5, 8.

3. Og de sagde: dersom I sende Israels Guds Ark bort, da sender den ikke tom bort, men I skal aldeles give ham et

Skyld-Offer med tilbage, da skal I blive
legte, og det skal blive eder vitterligt, hvor-
for hans Haand vilde ikke vige fra eder.
2 Mos. 23, 15 rc.
4. Da svarede de: hvad er det for et
Skyld-Offer, som vi skulle give ham (med)
tilbage? og de sagde: efter de Philisters
Fyrsters Tal fem Artse af Guld og fem
Muus af Guld; thi (der haver været) een
Plage over eder alle og over eders Fyrster.
v. 5. 8.
5. Og I skulle gjøre Billeder efter eders
Artse og Billeder efter eders Muus, som
have fordærvet Landet, og I skulle give
Israels Gud Ære; maaskee han lader sin
Haand blive let fra eder og fra eders
Guder og fra eders Land.
6. Og hvorfor ville I forhærde eders
Hjerte, ligesom Ægypterne og Pharao
forhærdede deres Hjerte? (er det) ikke
saa), at der han havde handlet (underlig)
med dem, da lode de dem fare, og de gik
hen? 2 Mos. 18, 15.; 12, 31.
7. Saa tager nu, og gjører en ny Vogn,
og (tager) to nybære Køer, paa hvilke
ikke er kommet Aag; og I skal spænde
Køerne for Vognen, og føre deres Kalve
tilbage hjem, at (de) ikke (følge) dem.
5 Mos. 21, 3.
8. Og I skal tage HErrens Ark, og lægge
den paa Vognen, og det Tøi af Guld, som
I give ham med tilbage til Skyld-Offer,
skal I lægge i et Skriin ved dens Side;
og I skal sende den hen, og lade den
fare.
9. Og I skal see til; dersom den farer
op paa sit Landemærkes Vei imod Beth-
Semes, da har han, han gjort os dette
store Onde, og hvis ikke, da vide vi, at
hans Haand har ikke rørt os, det har
været os en Hændelse.
10. Og Mændene gjorde saaledes, og
toge to nybære Køer, og spændte dem for
Vognen; og de lukte deres Kalve hjemme.
11. Og de satte HErrens Ark paa Vog-
nen, og Skrinet, og de Guld-Muus, og
deres Artses Billeder.
12. Og Køerne gik ret frem paa Veien,
a ad Veien til Beth-Semes, paa den ene
alfare Vei gik de stedse, og bøgede, og vi-
gede ikke til høire eller venstre Side; og
Philisternes Fyrster gik efter dem indtil
Beth-Semes Landemærke. Jos. 21, 16.
2 Kong. 14, 11.
13. Og de Beth-Semiter høstede Hvede-
høst i Dalen; og de løftede deres Øine
op, og saae Arken, og de bleve glade, da
de saae den.
14. Og Vognen kom paa Josvæ den
Beth-Semiters Ager, og stod der, og der
var en stor Steen; og de kløvede Træerne
af Vognen, og offrede Køerne til Brænd-
Offer for HErren.
15. Og Leviterne løftede HErrens Ark
ned, og Skrinet, som der var hos, i hvilket
det Guldtøi var, og satte den paa den store
Steen; og Mændene af Beth-Semes
offrede Brænd-Offere, og slagtede Slagt-
Offere paa den samme Dag for HErren.
16. Og der de fem Philisters Fyrster hav-
de seet det, da vendte de tilbage til Ekron
paa den samme Dag.
17. Disse ere de Artses Guld-(Billeder),
som Philisterne gave tilbage til Skyld-
Offer for HErren: for Asdod een, for Assa
een, for Asklon een, for Gath een, for Ek-
ron een;
18. Og de Guld-Muus efter alle Phi-
listernes Stæders Tal for de fem Fyrster,
baade for de befæstede Stæder og for de
ubefæstede Landsbyer, og indtil den store
(Steen) Abel, som de satte HErrens Ark
paa, som er indtil denne Dag paa Josvæ
den Beth-Semiters Ager. 5 Mos. 3, 5.
v. 15. 19.
19. Og han slog (nogle) af de Mænd i
Beth-Semes, fordi de saae i HErrens Ark,
og han slog af Folket halvfjerdsindstyve
Mænd, halvtredsindstyve tusinde Mænd;
da sørgede Folket, fordi HErren havde
slaget paa Folket med et stort Slag.
4 Mos. 4, 5. 20.
20. Og Mændene af Beth-Semes sagde:
hvo kan bestaae for HErrens, den hellige
Guds Ansigt? og til hvem skal den drage
op fra os?
21. Og de sendte Bud til Indbyggerne
i Kiriath-Jearim, og lode sige: Philisterne
have ført HErrens Ark tilbage, kommer
ned, henter den op til eder. Jos. 15, 9.
c. 18, 14.

7. Capitel.

De af Kiriath-Jearim hente Arken til sig, hvor den bliver tyve Aar, 1. 2. Samuel raader til Omvendelse; Folket ydmyger sig for HErren, 3-6. Philisterne samle sig mod Israel, Samuel beder for Folket, offrer, Philisterne blive slagne, rc. 7-14. Samuel dømmer Israel i adskillige Stæder, 15-17.

1. Og de Mænd af Kiriath-Jearim kom
og hentede HErrens Ark op, og førte den
til Abinadabs Huus paa Høien; og de

helligede hans Søn Eleasar til at tage
vare paa HErrens Ark. Dom. 18, 12.
2 Sam. 6, 3. 4.
2. Og det skede fra den Dag, at Arken
blev i Kiriath-Jearim, da forløb mange
Aar, at det blev tyve Aar; og al Israels
Huus de beklagede sig ynkeligen efter
HErren.
3. Da talede Samuel til al Israels
Huus, sigende: dersom I omvende eder
til HErren i eders ganske Hjerte, saa bort-
tager de Fremmedes Guder midt ud fra
eder, og Astharoth; og bereder eders Hjerte
til HErren, og tiener ham alene; og han
skal frie eder af Philisternes Haand.
Jos. 24, 23. 5 Mos. 6, 13. Matth. 4, 10.
4. Da borttoge Israels Børn Baalim
og Astharoth, og de tiente HErren alene.
Dom. 10, 16.
5. Og Samuel sagde: samler af Israel
til Mizpa, og jeg vil ydmygeligen bede for
eder til HErren. c. 10, 17. Dom. 20, 1.
6. Og de samledes til Mizpa, og de
droge Vand, og de udøste det for HErrens
Ansigt, og fastede paa den samme Dag,
og sagde der: vi have syndet for HErren;
og Samuel dømte Israels Børn i Mizpa.
1 Sam. 1, 5. c. 12, 10. Ps. 106, 6.
Dan. 9 15.
7. Der de Philister hørte, at Israels
Børn havde samlet sig i Mizpa, da droge
Philisternes Fyrster op mod Israel; der
Israels Børn det hørte, da frygtede de for
Philisternes Ansigt.
8. Og Israels Børn sagde til Samuel:
tie ikke fra at raabe for os til HErren vor
Gud, at han frelser os fra Philisternes
Haand. c. 12, 23.
9. Saa tog Samuel et diende Lam, og
offrede det til et Brænd-Offer heelt for
HErren; og Samuel raabte til HErren
for Israel, og HErren svarede ham.
10. Og Samuel offrede Brænd-Offeret,
og Philisterne kom frem til Krigen imod
Israel; men HErren lod tordne med en
svar Torden paa den samme Dag over
Philisterne, og forfærdede dem, og de bleve
slagne for Israels Ansigt. c. 2, 10.
2 Sam. 22, 15.
11. Og Israels Mænd droge ud af
Mizpa, og forfulgte de Philister; og de
sloge dem indtil neden for Beth-Car.
12. Da tog Samuel en Steen, og satte
den imellem Mizpa og imellem Sen, og
kaldte dens Navn Eben-Ezer; og han
sagde: saa vidt har HErren hjulpet os.
c. 14, 4. 5. c. 4, 1.

13. Saa bleve Philisterne ydmygede, og
kom ikke ydermere i Israels Landemærke,
og HErrens Haand var imod Philisterne,
saa længe Samuel levede.
14. Og de Stæder, som Philisterne
havde taget fra Israel, kom til Israel
igjen, fra Ekron og indtil Gath, tilmed
friede Israel deres Landemærke af Phili-
sternes Haand; men der var Fred imel-
lem Israel og imellem Amoriterne
15. Og Samuel dømte Israel alle sine
Livs Dage.
16. Og han gik hvert Aar og vandrede
omkring til Beth-El og Gilgal og Mizpa;
og dømte Israel paa alle disse Stæder.
v. 1.
17. Og han kom tilbage til Ramah, thi
der var hans Huus, og der dømte han
Israel; og han byggede der HErren et
Alter. c. 1, 19.

8. Capitel.

Samuel sætter i sin Alderdom sine to Sønner til Dommere; de ere gierrige og bøie Retten, 1-3. Folket klager derover for Samuel, begierer en Konge, 4. 5. Samuel bedrøves herover; HErren befaler ham at giøre efter deres Begiering, dog tilforn at forholde dem, hvordan Kongen vilde forholde sig imod dem, 6-9. Samuel forholder Folket alt dette, men de vil ei afstaae fra deres Mening, 10-22.

1. Og det skede, der Samuel var gam-
mel, da satte han sine Sønner til Dom-
mere over Israel.
2. Men hans førstefødte Søns Navn
var Joel, og hans anden Søns Navn
Abia; (de vare) Dommere i Beersheba.
1 Krøn. 6, 22. 33.
3. Men hans Sønner vandrede ikke i
hans Vei, men bøiede sig efter Gjerrighed;
og de toge Gave, og bøiede Retten.
Dom. 5, 19. 2 Mos. 23, 8. 5 Mos. 16, 19.
c. 24, 17.
4. Da samlede sig alle de Ældste af Is-
rael, og de kom til Samuel i Ramah.
c. 7, 17.
5. Og de sagde til ham: see, du, du er
bleven gammel, og dine Sønner de van-
dre ikke i dine Veie; saa sæt nu en Konge
over os til at dømme os, ligesom alle Hed-
ningerne have.
Hos. 13, 10. Ap. G. 13, 21.
6. Men det Ord var ondt for Samuels
Øine, som de sagde: giv os en Konge at
dømme os; og Samuel bad ydmygeligen
til HErren. v. 5. 5 Mos. 17, 14.
7. Og HErren sagde til Samuel: hør
Folkets Røst i alt det, som de tale til dig;
thi de have ikke forkastet dig, men mig

ve de forkastet, at jeg skal ikke regjere
ver dem. c. 10, 19.
8. Efter alle de Gjerninger, som de have
ort, fra den Dag jeg opførte dem af
Egypten, og indtil denne Dag, da de
ave forladt mig, og tjent andre Guder;
saaledes gjøre de ogsaa ved dig.
9. Saa hør nu deres Røst; dog at du
al vidne klarligen for dem, og forkynde
em Kongens Viis, som skal regjere over
em c. 12, 1.
10. Og Samuel sagde alle HErrens Ord
il Folket, de som begjerede en Konge af
am.
11. Og han sagde: denne skal være
Kongens Viis, som skal regjere over eder:
an skal tage eders Sønner til at sætte for
ig hos sine Vogne og iblandt sine Ryt-
ere, og at de skal løbe frem for hans
Vogn. c. 10, 25. 5 Mos. 17, 16.
12. Og til at sætte sig Høvedsmænd
over tusinde og Høvedsmænd over halv-
redsindstyve, og til at pløie hans Pløi-
ning, og til at høste hans Høst, og til at
gjøre hans Krigs-Tøi og hans Vogn-
Tøi.
13. Og han skal tage eders Døttre til
Apothekerister, og til Kokkepiger, og til Ba-
gersker.
14. Han skal og tage eders Agre og
ders Viin-Gaarde og eders Olie-Gaarde,
e som ere gode, og give sine Tjenere.
15. Og af eders Sæd og eders Viin-
Gaarde skal han tage Tiende, og give sine
Hof-Betjente og sine Tjenere.
16. Og eders Tjenere, og eders Tjeneste-
piger og eders udvalgte bedste unge Karle
og eders Asener skal han tage, og bruge
til sin Gjerning.
17. Han skal tage Tiende af eders smaa
Kvæg, og I skal være hans Tjenere.
18. Og naar I da raabe paa den sam-
me Dag over eders Konge, som I have
udvalgt eder, da skal HErren ikke svare
der paa den Dag.
19. Og Folket vægrede sig ved at høre
Samuels Røst, og de sagde: ingenlunde,
men der skal være en Konge over os.
20. Og vi, vi ville ogsaa være som alle
Hedningerne, og vor Konge skal dømme os,
og drage ud for vort Ansigt, og føre vore
Krige. 4 Mos. 27, 17.
21. Der Samuel havde hørt alle Folkets
Ord, da talede han dem for HErrens Øren.
22. Da sagde HErren til Samuel: hør
deres Røst, og lad en Konge regjere over
dem; og Samuel sagde til Israels Mænd:
gaaer, hver til sin Stad. v. 7. 9. c. 10, 25.

9. Capitel.

Kis, en Mand af BenJamin, udsender sin Søn Saul for at oplede sine bortløbne Asenínder; han kommer paa denne Vei til Samuel, 2c., 1-14. HErren har sagt Samuel, at Saul skulde være Konge over Israel; Samuel forkynder ham, at Asenínderne vare fundne, sætter ham og hans Tjener til Bords med sig, og gaaer om anden Dagen ud med ham alene, for at salve ham til Konge, 15-27.

1. Og der var en Mand af BenJamin,
og hans Navn var Kis, Søn af Abiel, Søn
af Zeror, Søn af Bechorath, Søn af Aphi-
ah, en (Ben)Jaminitisk Mands Søn, som
var vældig til Strid. Jos. 1, 14 2c.
2. Og han havde en Søn, hvis Navn
var Saul, udvalgt og skjøn, og der var
ingen af Israels Børn skjønnere end han;
fra sin Skulder og op ad var han høiere
end alt Folket. 1 Mos. 6, 2.
2 Sam. 14, 25. 1 Sam. 10, 23.
3. Og Kis, Sauls Faders, Asenínder
vare borte; da sagde Kis til Saul sin
Søn: Kjære, tag en af Drengene med
dig, og gjør dig rede, gak hen, leed Ase-
ninderne op.
4. Og han gik over Ephraims Bjerg, og
gik over Salisæ Land, og de fandt dem
ikke; siden gik de over Saalims Land, men
(de vare) ikke (der), derefter gik han igjen-
nem det (Ben)Jaminitiske Land, og de
fandt (dem) ikke.
5. Der de kom i Zuphs Land, da sagde
Saul til Drengen, som var med ham:
kom, lad os vende tilbage; maaskee min
Fader lader af fra Aseninderne, og bekym-
rer sig for os. c. 1, 1. c. 10, 2.
6. Men han sagde til ham: Kjære, see,
der er en Guds Mand i denne Stad, og
han er en æret Mand, alt det han siger,
det kommer visseligen; lad os nu gaae
derhen, maaskee han kundgjør os (noget
om) vor Vei, som vi gaae paa.
7. Da sagde Saul til sin Dreng: men
see, (om) vi gaae, hvad skal vi bringe
Manden? thi Brødet er borte af vore Po-
ser, og vi have ingen Skjenk at bringe den
Guds Mand; hvad (have vi) med os?
Dom. 13, 15. 1 Kong. 14, 3.
8. Og Drengen bleb ved at svare Saul,
og sagde: see, der findes hos mig en Fjer-
depart af en Sekel Sølv; den vil vi da
give den Guds Mand, at han kundgjør os
vor Vei.
9. Fordum i Israel sagde hver Mand

saaledes, naar han gik at adspørge Gud: kommer, og lader os gaae til Seeren; thi (den), som nu (kaldes) Propheten, kaldtes fordum Seeren. 4 Mos. 12, 6. c. 24, 4.

10. Da sagde Saul til sin Dreng: dit Ord er godt, kom lad os gaae; og de gik til Staden, der hvor den Guds Mand var.

11. Da de gik op ad Opgangen til Staden, da fandt de nogle unge Piger, som gik ud at drage Vand; og de sagde til dem: er Seeren her? 1 Krøn. 9, 22.

12. Og de svarede dem, og sagde: han er, see, der for dit Ansigt; skynd dig nu, thi i Dag er han kommen i Staden, efterdi Folket haver Slagt-Offer i Dag paa det Høie. 1 Mos. 31, 54. 1 Sam. 28, 24 ꝛc.

13. Naar I komme i Staden, skulle I saaledes finde ham, førend han gaaer op paa det Høie at æde, thi Folket skal ikke æde, førend han kommer; thi han, han skal velsigne Slagt-Offeret, derefter skal de æde, som ere budne; derfor gaaer nu op, thi lige i Dag skal I visseligen finde ham. v. 12.

14. Og de gik op til Staden; der de vare komne midt i Staden, see, da gik Samuel ud imod dem, for at gaae op paa det Høie. v. 12.

15. Men HErren havde aabenbaret for Samuels Øre, een Dag, førend Saul kom, og sagt:

16. Ved denne Tid i Morgen vil jeg sende til dig en Mand af BenJamins Land, og du skal salve ham til en Fyrste over mit Folk Israel, og han skal frelse mit Folk af Philisternes Haand; thi jeg har seet til mit Folk, efterdi dets Skrig er kommet for mig. Ap. G. 13, 21. 2 Mos. 3, 7.

17. Der Samuel saae Saul, da svarede HErren ham: see, (det er) Manden, om hvem jeg sagde dig: denne han skal styre mit Folk.

18. Og Saul kom frem til Samuel midt i Porten, og sagde: Kjære, kundgjør mig, hvor er Seerens Huus her?

19. Da svarede Samuel Saul, og sagde: jeg er Seeren, gak op frem for mig paa det Høie, og I skal æde med mig i Dag; og i Morgen vil jeg lade dig fare, og alt det, der er i dit Hjerte, vil jeg kundgjøre dig.

20. Og (anlangende) de Aseninder, som bleve borte for dig i Dag for tre Dage, dem skal du ikke lægge paa dit Hjerte; thi de ere fundne; og til hvem er al Israels Længsel? monne ikke til dig og din Faders ganske Huus?

21. Og Saul svarede, og sagde: er ikke jeg en BenJaminit af de mindste af Israels Stammer? og min Slægt er mindre end alle BenJamins Stammes Slægter, og hvorfor har du talet til mig paa denne Maade? c. 15, 17.

22. Saa tog Samuel Saul og hans Dreng og ledede dem i Kammeret, og han gav dem Sted øverst iblandt de Budne, og de vare ved tredive Mænd.

23. Da sagde Samuel til Kokken: giv hid det Stykke, som jeg gav dig; om hvilket jeg sagde til dig: læg det hos dig.

24. Saa frembar Kokken en Bov, og det, som var derpaa, og han lagde det for Saul, og sagde: see, det er overblevet, læg for dig, og æd; thi til den bestemte Tid er det forvaret til dig, der jeg sagde: jeg har budet Folket; saa aad Saul med Samuel paa den samme Dag.

25. Og de gik ned fra det Høie til Staden, og han talede med Saul paa Taget. 5 Mos. 22, 8. Jos. 2, 8.

26. Og de stode tidlig op, og det skete, der Morgenrøden gik op, da kaldte Samuel Saul op paa Taget, og sagde: staae op, saa vil jeg lade dig fare; og Saul stod op, og de udgik begge, han og Samuel, udenfor.

27. Der de kom ned til Enden af Staden, da sagde Samuel til Saul: sig til Drengen, at han skal gaae bort fra os, og han gik hen; men staae du nu (stille), saa vil jeg lade dig høre Guds Ord.

10. Capitel.

Samuel salver Saul til Konge over Israel, siger ham forud, hvad ham skal hændes; Saul propheterer, og kommer til sin Farbroder, 1-16. Samuel samler Israel til Mizpa, bebreider dem deres Synd, at de begjerede en Konge; kaster Lod for dem, hvem det skulde være; Saul rammes, nogle foragte ham, 17-27.

1. Og Samuel tog en Olie-Krukke, og øste paa hans Hoved, og kyssede ham, og sagde: mon det ikke (være saa), at HErren har salvet dig til en Fyrste over hans Arv? c. 15, 1. Ap. G. 13, 21.

2. Naar du gaaer i Dag fra mig, da skal du finde to Mænd ved Rachels Grav i BenJamins Landemærke i Zelzah; og de skal sige til dig: de Aseninder ere fundne, som du gik at lede efter, og see, din Fader har forladt de Sager, (anlangende) Aseninderne, og bekymrer sig for

som komme ned af det Høie, og
il være) for dem Psalter og Trom-
Pibe og Harpe, og de skal pro-
c. 13, 3. 4.
HErrens Aand skal komme heftig
g, at du skal prophetere med dem;
kal omskiftes til en anden Mand.
naar disse Tegn komme for dig,
, hvad din Haand finder paa, thi
med dig. Dom. 9, 33.
1 Sam. 25, 8.
g du skal gaae ned for mit Ansigt
gal, og see, jeg vil komme ned til
at offre Brænd-Offer, og at slagte
ffers Slagt-Offere; syv Dage skal
indtil jeg kommer til dig, saa vil
: dig vide, hvad du skal gjøre.
c. 13, 8.
det Stede, der han vendte sine
t at gaae fra Samuel, da om-
Gud hans (Hjerte) til et andet
og alle disse Tegn kom paa den
Dag.
Og de kom derhen til Høien, see, da
en Hob Propheter imod ham, og
Aand kom heftig over ham, og han
erede midt iblandt dem. c. 16, 13.

opførte Israel af Egypten og jeg friede
eder af Egypternes Haand, og af alle
Rigers Haand, som eder fortrykte.
19. Men I, I have i Dag forkastet eders
Gud, ham, som frelste eder af alt eders
Onde og eders Trængseler, og I sagde til
ham: du skal sætte en Konge over os; og
nu, stiller eder frem for HErrens Ansigt
efter eders Stammer og efter eders Tu-
sinder. c. 8, 7.
20. Og Samuel lod alle Israels Stam-
mer komme nær til, da blev BenJamins
Stamme ramt.
21. Der han lod BenJamins Stamme
komme nær til efter dens Slægter, da blev
Marti Slægt ramt; og Saul, Kis Søn,
blev ramt, og de ledte efter ham, men han
fandtes ikke.
22. Da adspurgte de HErren ydermere,
om Manden skulde endnu komme herhid?
og HErren sagde: see, han er skjult hos
Tøiet.
23. Da løb de, og hentede ham derfra,
og han stillede sig midt iblandt Folket;
og han var høiere end alt Folket fra sin
Skulder og derover. c. 9, 2.
24. Og Samuel sagde til alt Folket:

tede ham, og førte ham ikke Skjenk; men han var, som han havde været døv.
c. 11, 12.

11. Capitel.

Nahas, den Ammoniter, beleirer Jabes, vil giøre en skammelig Fred med Indbyggerne; de sende Bud til Saul om Hielp; han slaaer de Ammoniter, 1-11. Folket vil ihielslaae dem, som før havde foragtet Saul, Saul vil ikke tilstede det; Samuel byder Folket komme til Gilgal, hvor Saul stadfæstes i sit Kongerige, 12-15.

1. Men Nahas, den Ammoniter, drog op, og leirede sig mod Jabes i Gilead; og alle Mænd i Jabes sagde til Nahas: gjør en Pagt med os, saa vil vi tjene dig.
c. 31, 11.

2. Og Nahas, den Ammoniter, sagde til dem: paa det (Vilkaar) vil jeg gjøre (Pagt) med eder, at jeg maa stikke det høire Øie ud paa eder Alle; og jeg vil lægge den Skjændsel paa al Israel. Jer. 39, 7.

3. Da sagde de Ældste af Jabes til ham: lad os være syv Dage, at vi kunne sende Bud til al Israels Landemærke; og dersom der er ingen, som frelser os, da vil vi gaae ud til dig.

4. Saa kom Budene til Sauls Gibea, og talede Ordene for Folkets Øren; da opløftede alt Folket deres Røst, og de græd.

5. Og see, Saul kom bag Øxnene af Marken, og Saul sagde: hvad (skader) Folket, at de græde? da fortalte de ham de Mænds Ord af Jabes.

6. Da kom Guds Aand heftig over Saul, der han hørte disse Ord, og hans Vrede optændtes saare. c. 10, 10. Dom. 14, 6.

7. Og han tog et Par Øxne, og hug dem i Stykker, og udsendte til alt Israels Landemærke formedelst Budene, og lod sige: hvo som ikke uddrager efter Saul og efter Samuel, med hans Øxne skal saaledes gjøres. Da faldt HErrens Frygt paa Folket, at de droge ud som een Mand.

8. Og han tællede dem i Besek; og Israels Børn vare tre hundrede tusinde, og Judæ Mænd tredive tusinde.

9. Da sagde de til Budene, som vare komne: saa skal I sige til de Mænd i Jabes i Gilead: i Morgen skal eder vederfares Frelsning, naar Solen bliver heed; der Budene kom, og kundgjorde det for Mændene i Jabes, da bleve de glade.

10. Og de Mænd i Jabes sagde: i Morgen vil vi gaae ud til eder, saa maae I gjøre os efter alt det, som er godt for eders Øine.

11. Og det skede om anden Dagen, da satte Saul Folket i tre Hobe, og de kom midt i Leiren i Morgenvagten, og de sloge Ammoniterne, indtil Dagen blev heed; og det skede, at de, som bleve tilovers, bleve saa adspredte, at der blev ikke tilovers af dem to tilsammen. Dom. 7, 16. 20.

12. Da sagde Folket til Samuel: hvo er den, som sagde: skulde Saul regjere over os? giver de Mænd (hid), saa vil vi slaae dem ihjel. c. 10, 27. Luc. 19, 27.

13. Men Saul sagde: der skal ingen Mand døe paa denne Dag; thi HErren haver i Dag gjort Frelsning i Israel.
2 Sam. 19, 22. 1 Sam. 14, 45.

14. Og Samuel sagde til Folket: kommer, og lader os gaae til Gilgal; og der vil vi forny Riget. c. 10, 8.

15. Da gik alt Folket til Gilgal og gjorde Saul der til Konge for HErrens Ansigt i Gilgal, og slagtede der Tak-Offers Slagt-Offere for HErrens Ansigt; og Saul glædede sig der, og alle Israels Mænd, saare meget.

12. Capitel.

Samuel nedlægger sit Dommer-Embede; Folket giver ham et godt Vidnesbyrd, 1-5. Han foreholder dem HErrens Velgierninger, og den Synd, som de havde giort deudi, at de havde begiert en Konge, stadfæster sine Ord med et Tegn, 6-18. Folket frygter, og begierer, at Samuel skal bede for dem, hvilket han lover at giøre; og trøster, formaner og truer dem, 19-25.

1. Da sagde Samuel til al Israel: see, jeg hørte eders Røst i alt det, I sagde til mig; og jeg har ladet en Konge regjere over eder. c. 8, 7. 22. c. 11, 15.

2. Og nu see, der vandrer Kongen for eders Ansigt, og jeg, jeg er vorden gammel og graahærdet, og see, mine Sønner ere hos eder; og jeg har vandret for eders Ansigt fra min Ungdom indtil denne Dag.

3. See, her er jeg, svarer imod mig for HErren og for hans Salvede: hvis Oxe jeg har taget, og hvis Asen jeg har taget, og hvem jeg har gjort Vold, hvem jeg har fortrykt, og af hvis Haand jeg har taget Gave, og derfor skjult mine Øine; saa vil jeg give eder det igjen.
Ap. G. 20, 33. 1 Sam. 8, 3.

4. Da sagde de: du har hverken gjort os Vold, ei heller fortrykt os, og ei taget noget af nogens Haand.

5. Da sagde han til dem: HErren er Vidne imod eder, og hans Salvede er Vidne paa denne Dag, at I have ikke fun-

det noget i min Haand; og (Folket) sag-
de: (han skal være) Vidne.
6. Fremdeles sagde Samuel til Folket:
(det er) HErren, som gjorde Mose og
Aaron, og som opførte eders Fædre af
Egypti Land.
7. Og nu, stiller eder frem, og jeg vil
gaae i Rette med eder for HErrens Ansigt,
om alle HErrens Retfærdigheder, som han
har gjort imod eder og imod eders Fæ-
dre:
8. Der Jakob var kommen i Egypten,
da raabte eders Fædre til HErren, og
HErren sendte Mose og Aaron, og de ud-
førte eders Fædre af Egypten, og lode
dem boe paa dette Sted.
1 Mos. 46, 6. Jos. 24, 5.
9. Men de forglemte HErren deres Gud;
og han solgte dem i Siseræ Haand, Krigs-
Hovedsmand i Hazor, og i Philisternes
Haand, og i Moabiternes Konges Haand,
og de stred imod dem. Dom. 4, 2.
10 Da raabte de til HErren, og sagde:
vi have syndet, forbi vi forlode HErren,
og tjente de Baalim og Astharoth, men
frie os nu fra vore Fienders Haand, saa
vil vi tjene dig. c. 7, 6. Dom. 10, 10. 15.
11. Da sendte HErren Jerub-Baal og
Bedan og Jephtah og Samuel; og han
friede eder af eders Fienders Haand trindt
omkring, at I boede trygeligen.
Dom. 6, 14.; 10, 3.; 11, 2. 29. 1 Sam. 7, 10.
12. Og der I saae, at Nahas, Ammons
Børns Konge, kom imod eder, da sagde I
til mig: ikke saa, men en Konge skal re-
gjere over os; alligevel HErren eders Gud
var eders Konge. c. 8, 5.
13. Og nu, see, der er Kongen, som I
have udvalgt, som I have begjeret; og see,
HErren har sat en Konge over eder.
14. Dersom I frygte HErren, og tjene
ham, og høre hans Røst, og ere ikke HErrens
Mund gjenstridige: da skal baade I og
Kongen, som regjerer over eder, være efter
HErrens eders Guds (Behag).
15. Men dersom I ikke høre HErrens
Røst, men ere HErrens Mund gjenstridige,
da skal HErrens Haand være imod eder,
som imod eders Fædre.
16. Stiller eder nu ogsaa frem, og seer
denne store Ting, som HErren skal gjøre
for eders Øine.
17. Er det ikke Hvede-Høst i Dag? jeg
vil kalde paa HErren, saa skal han give
Torden og Regn: saa vider og seer, at
eders Onde er meget, som I have gjort for
HErrens Øine, (idet) at I have begjeret
eder en Konge.
18. Da raabte Samuel til HErren, og
HErren gav Torden og Regn paa den sam-
me Dag; derfor frygtede alt Folket saare
HErren og Samuel. v. 17. c. 7, 10.
19. Og alt Folket sagde til Samuel:
beed ydmygeligen for dine Tjenere til
HErren din Gud, at vi ikke skal døe; thi
vi lagde det Onde til alle vore Synder, at
begjere os en Konge. 2 Mos. 9, 28.
20. Da sagde Samuel til Folket: frygter
ikke; I gjorde vel alt dette Onde; dog,
viger ikke fra HErren, men tjener HErren
i eders ganske Hjerte. 5 Mos. 17, 11.
21. Og viger ikke af; thi (saa følge I)
efter forfængelige Ting, som ei gavne eller
hjælpe, thi de ere Forfængelighed.
5 Mos. 32, 37. 38. Dom. 10, 14.
22. Thi HErren skal ikke forlade sit Folk
for sit det store Navns Skyld, efterdi HEr-
ren har havt Villie til at gjøre eder til sit
Folk.
23. (Hvad) ogsaa mig angaaer, (da) skal
det være langt fra mig at synde imod
HErren, at lade af at bede ydmygeligen
for eder; men jeg vil lære eder den gode
og den rette Vei. c. 7, 8
24. Frygter ikkun HErren, og tjener ham
i Sandhed i eders ganske Hjerte; thi seer,
hvor store Ting han gjør imod eder.
2 Kong. 17, 39.
25. Men gjøre I alligevel ilde, da skal
baade I og eders Konge omkomme.

13. Capitel.

Saul udvælger 3000 Mænd, som blive hos ham og Jonathan; Jonathan slaaer Philisternes Besætning; Philisterne samles imod dem til Strid; og Israel skiuler sig, hvor de bedst kan, 1-5. Saul kommer til Gilgal, offrer, straffes haardeligen af Samuel, 7-14. De komme til Gibea med 600 Mænd, Philisterne fordærve Landet; Israels Børn have ingen Vaaben, fordi Philisterne havde taget alle Smeddene bort af Israel, rc., 15-23.

1. Saul havde regjeret et Aar; og da
han regjerede paa det andet Aar over Is-
rael,
2. Da udvalgte Saul sig tre tusinde af
Israel, og to tusinde vare med Saul i
Michmas og paa Beth-Els Bjerg, og tu-
sinde vare med Jonathan i BenJamins
Gibea; men det øvrige Folk lod han fare,
hver til sine Pauluner. c. 8, 22.
3. Og Jonathan slog Philisternes Be-
sætning, som var paa Høien, og Phili-
sterne hørte det; derfor lod Saul blæse i

Trompeten i alt Landet, og sige: lad Ebræerne høre det. c. 10, 5.

4. Og al Israel hørte, at der sagdes: Saul har slaget de Philisters Besætning, og Israel stinker ogsaa for Philisterne; da blev Folket sammenkaldet efter Saul til Gilgal. 1 Mos. 34, 30. 2 Mos. 5, 21. 1 Sam. 27, 12.

5. Og Philisterne samledes til at stride mod Israel, tredive tusinde Vogne og sex tusinde Ryttere, og Folk som Sand, der er ved Havs-Bredden, i Mangfoldighed; og de droge op, og leirede sig i Michmas, østen for Beth-Aven. Dom. 7, 12.

6. Der Israels Mænd saae, at de vare i Nød, thi Folket blev trænget, da skjulte Folket sig i Hulerne og i Tornebuskene og i Klipperne og i de faste (Taarne) og i Grøfterne.

7. Og Ebræerne gik over Jordanen i Gads Land og i Gilead; og Saul var endnu i Gilgal, og alt Folket var forskrækket, (og fulgte) efter ham.

8. Og han tøvede i syv Dage til den Tid, som var bestemt af Samuel, men Samuel kom ikke til Gilgal; da adspredtes Folket fra ham. c. 10, 8.

9. Da sagde Saul: fører hid til mig Brænd-Offeret og Tak-Offerne og han offrede Brænd-Offeret.

10. Og det skede, der han havde fuldendt at offre Brænd-Offeret, see, da kom Samuel; og Saul gik ud imod ham at velsigne ham.

11. Da sagde Samuel: hvad har du gjort? og Saul sagde: da jeg saae, at Folket adspredtes fra mig, og du, du kom ikke til den bestemte Tid efter de Dage, og Philisterne vare samlede udi Michmas: v. 8.

12. Da sagde jeg: nu komme Philisterne ned til mig i Gilgal, og jeg har ikke bedet (ydmygeligen) for HErrens Ansigt; der jeg havde holdt mig, da offrede jeg Brænd-Offeret. 3 Mos. 17, 5. 8. 9.

13. Da sagde Samuel til Saul: du har handlet daarligen; du haver ikke holdt HErrens din Guds Bud, som han bød dig; thi nu havde HErren stadfæstet dit Rige over Israel evindelig;

14. Men nu skal dit Rige ikke bestaae; HErren haver opsøgt sig en Mand efter sit Hjerte, og den har HErren budet at være en Fyrste over sit Folk, fordi du ikke har holdt det, som HErren har befalet dig. Ap. G. 13, 22.

15. Og Samuel gjorde sig rede, og gik op fra Gilgal til Gibea i BenJamin; og Saul talte det Folk, som fandtes hos ham, (som var ved) sex hundrede Mænd. c. 14, 2.

16. Og Saul og Jonathan, hans Søn, og det Folk, som fandtes hos dem, bleve i Gibea i BenJamin; men Philisterne havde leiret sig i Michmas.

17. Og der uddrog et fordærvende (Parti) af Philisternes Leir i tre Hobe; den ene Hob vendte sig til den Vei imod Ophra til det Land Sual.

18. Og den anden Hob vendte sig paa den Vei til Beth-Horon; og den tredie Hob vendte sig paa den Skjel-Vei, som vender til Ziboims Dal imod Ørken.

19. Og der blev ingen Smed funden i alt Israels Land; thi Philisterne sagde: at Ebræerne ikke skulle gjøre Sværd eller Spyd. Dom. 5, 8.

20. Derfor maatte al Israel fare ned til Philisterne, at hver kunde skjærpe sit Plov-Jern og sin Hakke og sin Øxe og sin Spade.

21. Og de havde skarpe File til Spader og til Hakker og til Tre-Forker og til Øxer, og til at indsætte en Braad.

22. Og det skede paa Krigens Dag, at der blev ikke funden Sværd eller Spyd i nogens Haand af Folket, som var med Saul og med Jonathan; dog fandtes der hos Saul og hos Jonathan hans Søn.

23. Og Philisternes Besætning drog ud til den Gang-Stie ved Michmas.

14. Capitel.

Jonathan med sin Vaabendrager fatter en besynderlig Tillid til Gud, og slaaer Philisterne rc. 1-15. Saul faaer det at vide, og han tilligemed Folket allevegne fra forfølger og slaaer dem, 16-23. Saul havde forbandet den, som enten aad eller drak noget samme Dag; Jonathan aad Honning i Skoven; Folket æder derefter Kjød med Blodet; Saul bygger HErren et Alter, 24-35. Saul vil atter drage ned til Philisterne, adsperger først HErren, som ei vil svare ham; erfarer ved Lodden, at Jonathan havde ædet Honning, vil slaae ham ihjel, Folket redder ham, 36-46. Saul slaaer Israels Fiender; hans Hustru og Børn, Slægt og Gjerninger beskrives, 47-52.

1. Og det hændte sig paa en Dag, at Jonathan, Sauls Søn, sagde til den unge Karl, som bar hans Vaaben: gak med, saa ville vi gaae over til Philisternes Besætning, som er paa hiin Side: og han gav sin Fader det ikke til kjende.

2. Men Saul blev ved det Yderste af

Gibea under Granat-Træet, som var i Migron; og det Folk, som var hos ham, var henved sex hundrede Mænd. c. 13, 15.

3. Og Ahia, Søn af Ahitob, (som var) Broder til J-Cabod, Pinehas's, Elis Søns, Søn, var HErrens Præst i Silo, og bar Liv-Kjortelen; men Folket vidste ikke, at Jonathan var gaaen bort. c. 4, 21.

4. Og imellem de Gang-Stier, hvor Jonathan søgte at gaae over mod Philisternes Besætning, var en Spids-Klippe paa denne Side og en Spids-Klippe paa hiin Side; og den enes Navn var Bozes og den andens Navn Sene. c. 13, 23.

5. Den ene Spids stod nordentil imod Michmas, og den anden sondentil imod Geba.

6. Og Jonathan sagde til den unge Karl, som bar hans Vaaben: kom, saa vil vi gaae over til disse, deres Besætning, som have Forhud, maaskee HErren udretter (noget) for os; thi hos HErren er ingen Forhindring at frelse ved mange eller ved faa. Dom. 7, 7. 2 Kron. 14, 11.

7. Og hans Vaabendrager sagde til ham: gjør alt det, som er i dit Hjerte; bøi dig (af Veien), see jeg er med dig efter dit Hjerte.

8. Og Jonathan sagde: see, vi gaae over til Mændene, og aabenbares for dem. v. 11.

9. Dersom de sige saaledes til os: værer stille, indtil vi komme nær til eder; saa vil vi staae paa vort Sted, og ikke gaae op til dem. 1 Mos. 24, 14.

10. Men dersom de sige saaledes: kommer op til os, saa vil vi stige op, thi HErren haver givet dem i vor Haand; og dette skal være os et Tegn.

11. Der de bleve begge aabenbarede for Philisternes Besætning, da sagde Philisterne: see, Ebræerne ere udgangne af Hulerne, hvori de skjulte sig.

12. Og de Mænd i Besætningen svarede Jonathan og hans Vaabendrager, og sagde: kommer op til os, saa vil vi lære eder noget. Da sagde Jonathan til sin Vaabendrager: stig op efter mig; thi HErren haver givet dem i Israels Haand.

13. Og Jonathan steg op paa sine Hænder og paa sine Fødder, og hans Vaabendrager efter ham: da faldt de for Jonathans Ansigt, og hans Vaabendrager slog ihjel efter ham. 3 Mos. 26, 7. 8.

14. Og det første Slag, som Jonathan og hans Vaabendrager slog, vare ved tyve Mænd; paa henved Halv-Parten af et Stykke Land, en Ager, som et Par (Øxne kunde pløie paa een Dag).

15. Og der var en Forfærdelse i Leiren, paa Marken og iblandt alt Folket; Besætningen og det fordærvende (Parti) bleve ogsaa forfærdede; ja, Landet skjælvede, thi det var en Forfærdelse af Gud c. 7, 10. c. 13, 17.

16. Og Sauls Skild-Vagt i Gibea i BenJamin saae til, og see, Hoben splittedes, og gik, og de stødte hverandre.

17. Da sagde Saul til Folket, som vare hos ham: tæller, Kjære, og seer til, hvo der er gaaen fra os; og de talte, og see, Jonathan og hans Vaabendrager vare der ikke.

18. Da sagde Saul til Ahia: lad Guds Ark komme hid; thi Guds Ark var paa den samme Dag hos Israels Børn. c. 4, 3.

19. Og det skede, der Saul endnu talede med Præsten, at det Bulder, som var i Philisternes Leir, det fik Fremgang, og blev stort; da sagde Saul til Præsten: borttag din Haand.

20. Og Saul og alt det Folk, som var hos ham, bleve sammenkaldte, og de kom til Krigen; og see, den enes Sværd var imod den andens; (og der var) en saare stor Forstyrring. Dom. 7, 22. 2 Kron. 20, 22. 23.

21. Og de Ebræer, som havde været med Philisterne tilforn, som vare dragne op med dem i Leiren trindt omkring, de (kom) ogsaa for at være med Israel, som var med Saul og Jonathan.

22. Og alle Israels Mænd, som havde skjult sig paa Ephraims Bjerg, der de hørte, at Philisterne flyede, da hængte og de fast efter dem i Krigen.

23. Saa frelste HErren Israel paa den samme Dag, og Striden naaede forbi Beth-Aven.

24. Og Israels Mænd bleve udmattede paa den samme Dag; thi Saul besvoer Folket, og sagde: forbandet være den Mand, som æder nogen Mad indtil Aftenen! at jeg kan hevne mig paa mine Fiender; derfor smagede det ganske Folk ingen Mad.

25. Og de kom af det ganske Land i Skoven; men der var Honning paa Marken.

26. Og Folket kom ind i Skoven, see, da flød Honningen; og ingen lod sin Haand

røre ved sin Mund; thi Folket frygtede
for den Eed.
27. Men Jonathan havde ikke hørt det,
der hans Fader besvoer Folket, og han ud-
rakte det Yderste af Kjeppen, som han
havde i sin Haand, og dyppede den i en
Honningkage; og han vendte sin Haand
til sin Mund, og hans Øine bleve klare.
v. 24.
28. Da svarede en Mand af Folket, og
sagde: din Fader besvoer Folket haarde-
ligen, og sagde: forbandet være hver
Mand, som æder nogen Mad i Dag; og
Folket er træt. v. 24.
29. Da sagde Jonathan: min Fader
har forstyrret Landet; see, Kjære, at mine
Øine ere blevne klare, fordi jeg smagede
lidet af denne Honning.
30. Ja, gid Folket havde ædet i Dag af
sine Fienders Bytte, som de fandt; thi
endnu har Slaget ikke været meget stort
imod Philisterne.
31. Og de sloge Philisterne paa den Dag
fra Michmas indtil Ajalon, og Folket blev
meget træt. v. 28.
32. Og Folket lavede Byttet til, og de
toge Faar og Oxen og Kalve, og slagtede
paa Jorden; og Folket aad med Blodet.
3 Mos. 3, 17. c. 7, 26 ꝛc.
33. Da forkyndte de Saul det, og sagde:
see, Folket synder for HErren, at de æde
med Blodet; og han sagde: I have hand-
let fortrædeligen, vælter nu en stor Steen
til mig.
34. Og Saul sagde (ydermere): ad-
spreder eder iblandt Folket, og siger til
dem: fører hver sin Oxe, og hver sit Lam
hid til mig, og slagter dem her, og æder,
og synder ikke imod HErren, at æde med
Blodet; da førte alt Folket hver sin Oxe
med sin Haand derhen om Natten, og de
slagtede der.
35. Da byggede Saul HErren et Alter;
det var det (første) Alter han begyndte at
bygge HErren.
36. Og Saul sagde: lader os drage ned
efter Philisterne i Nat og røve dem, indtil
det bliver lys Morgen, at vi lade ikke en
Mand af dem blive tilovers, og de sagde:
gjør alt det, som er godt for dine Øine;
men Præsterne sagde: lader os holde os
nær hid til Gud. c. 14, 7.
37. Og Saul adspurgte Gud: skal jeg
drage ned efter Philisterne? vil du give
dem i Israels Haand? men han svarede
ham ikke paa den Dag.
38. Da sagde Saul: kommer frem her
hid af alle Hjørner af Folket, og kjender,
og seer, paa hvilken denne Synd er i Dag.
39. Thi (saa vist som) HErren lever
der frelser Israel, var den end paa Jona-
than min Søn, da skal han visseligen døe;
og ingen svarede ham af alt Folket.
40. Og han sagde til al Israel: I skal
være paa een Side, men jeg og Jonathan,
min Søn, vi vil være paa een Side; og
Folket sagde til Saul: gjør det, som godt
er for dine Øine.
41. Og Saul sagde til HErren Israels
Gud: giv hid den Skyldige; og Jona-
than og Saul bleve ramt, men Folket gik
(fri) ud. Jos. 7, 16. Jon. 1, 7.
42. Da sagde Saul: kaster (Lod) imel-
lem mig og imellem Jonathan, min Søn;
da blev Jonathan ramt.
43. Og Saul sagde til Jonathan: giv
mig tilkjende, hvad har du gjort? og Jo-
nathan gav ham tilkjende, og sagde: jeg
smagede med det Yderste af den Kjep, som
er i min Haand, lidet Honning, see, her
er jeg, skal jeg døe? Jos. 7, 19.
44. Da sagde Saul: Gud gjøre saa, og
lægge saa dertil, du skal visseligen døe,
Jonathan! 1 Kong. 19, 2. 2 Kong. 6, 31.
45. Men Folket sagde til Saul: skulde
Jonathan døe, som har gjort denne store
Frelsning i Israel? det være langt fra!
(saa vist som) HErren lever, skal der ikke
falde (eet) af hans Hovedhaar paa Jor-
den, thi han har gjort dette i denne Dag
ved Gud; saa forløste Folket Jonathan,
at han ikke maatte døe. c. 11, 13.
2 Sam. 14, 11. 1 Kong. 1, 52.
46. Da drog Saul op fra (at jage) ef-
ter Philisterne, og Philisterne gik til deres
Sted.
47. Og Saul indtog Riget over Israel;
og han stred imod alle sine Fiender om-
kring, imod Moabiterne og imod Ammons
Børn, og imod Edomiterne, og imod Kon-
gerne af Zoba, og imod Philisterne, og
hvor som han vendte sig hen, handlede
han (med dem) som med Ugudelige.
48. Og han gjorde mægtige Gjerninger,
og slog Amalek, og friede Israel af deres
Haand, som dem rovede.
49. Og Sauls Sønner vare: Jonathan
og Jisui og Malchisua; og hans to Døt-
tres Navne vare, den Førstefødtes Navn
Merab, og den Yngstes Navn Michal.
1 Krøn. 8, 33. 1 Sam. 31, 2 ꝛc.
50. Og Sauls Hustrues Navn var Ahi-

Ahimaas Datter; og hans Strids-
mands Navn var Abner, Søn af
auls Farbroder. c. 17, 55.
c. 26, 5. c. 10, 14.
'g Kis, Sauls Fader, iligemaade
>ners Fader, var Abiels Søn.
c. 9, 1.
'g der var en stærk Krig imod Phi-
alle Sauls Dage; og hvor Saul
vældig Mand, eller nogen duelig
da samlede han ham til sig.
2 Mos. 18, 21. Ruth 4, 11.

15. Capitel.

efaler Saul at ødelægge Amalekiterne med
de eiede, 1-3. Saul drager op imod dem,
Kong Agag og en Deel af Qvæget, 4-9.
bliver vred paa Saul, Samuel foreholder
ns Synd, hvorimod han forgjæves søger at
de sig, 10-23. Saul vil gierne endnu lægge
i paa Folket, begierer, at Samuel skal vende
med ham, at tilbede HErren; Samuel siger
t Riget skulde tages fra ham; vender dog
med Saul, og han tilbeder HErren, 24-31.
l dræber Agag, besøger herefter Saul ikke
2-35.

'g Samuel sagde til Saul: HEr-
dte mig til at salve dig til Konge
t Folk, over Israel; saa hør nu
is Ords Røst. c. 10, 1.
aledes sagde HErren Zebaoth: jeg
seligen hjemsøge det, som Amalek
ved Israel, da han satte sig imod
aa Veien, der han drog op af
en. 2 Mos. 17, 8.
4 Mos. 24, 20. 5 Mos. 25, 17.
å nu hen, og du skal slaae Amalek,
al ødelægge alt det, han haver, og
ikke spare ham; men du skal slaae
abe Mand og Qvinde, baade spædt
de Barn, baade Oxe og Lam, baade
og Asen. 2 Mos. 17, 14.
Jos. 6, 17. 21.
Saul lod Folket høre det, og talte
Telaim, to hundrede tusinde Fod-
ti tusinde Mænd af Juda.
r Saul kom til Amaleks Stad, da
n et Baghold i Dalen.
Jos. 8, 2. Dom. 20, 21.
Saul sagde til Keniten: gak hen,
ag ned fra Amalek, at jeg skal ikke
ig øde med ham; thi du, du gjorde
dhed mod alle Israels Børn, der de
p af Egypten; saa drog Keniten
alek.
i slog Saul Amalek, fra Hevila
aan kommer til Sur, som ligger
Egypten. 1 Mos. 25, 18.
han greb Agag, de Amalekiters
Konge, levende; og han ødelagde alt Fol-
ket med skarpe Sværd. Jos. 8, 23.
9. Men Saul og Folket sparede Agag,
og hvad der var godt af smaat Qvæg og
stort Qvæg, og det, som var nogenlunde
godt, og af Lammene, ja, alt det, som
godt var, og de vilde ikke ødelægge det;
men al den Ting, som var foragtelig og
uduelig, den ødelagde han.
3 Mos. 27, 28. 29.
10. Da skede HErrens Ord til Samuel,
sigende:
11. Mig angrer, at jeg gjorde Saul til
Konge, thi han har vendt sig tilbage fra
mig, og ikke holdt mine Ord; og Samuels
Vrede optændtes, og han raabte til HEr-
ren den ganske Nat. 5 Mos. 27, 26.
12. Og Samuel stod tidlig op, at gaae
Saul imøde om Morgenen; og det blev
Samuel tilkjendegivet, at man sagde:
Saul er kommen til Carmel, og see, han
har beskikket sig et Sted, og er gaaen om-
kring, og faret over, og kommen ned til
Gilgal.
13. Og Samuel kom til Saul, og Saul
sagde til ham: velsignet være du for HEr-
ren! jeg haver holdt HErrens Ord.
Dom. 17, 2. Ruth 3, 10. 1 Sam. 15, 11.
14. Men Samuel svarede: hvad er den-
ne for en Røst af smaat Qvæg for mine
Øren, og en Røst af stort Qvæg, som jeg
hører?
15. Da sagde Saul: de have ført dem
fra de Amalekiter, idet Folket sparede det,
som godt var af smaat Qvæg og af stort
Qvæg, for at offre til HErren din Gud;
men det øvrige have vi ødelagt.
16. Da sagde Samuel til Saul: lad
være, saa vil jeg give dig tilkjende, hvad
HErren haver talet til mig i Nat; og han
sagde til ham: tael.
17. Og Samuel sagde: er det ikke saa?
der du var liden i dine Øine, blev du Is-
raels Stammers Hoved, og HErren sal-
vede dig til en Konge over Israel?
c. 9, 21.
18. Og HErren sendte dig paa Veien,
og sagde: drag hen, og ødelæg de Syn-
dere, de Amalekiter, og strid imod dem,
indtil I faae gjort Ende paa dem.
19. Og hvorfor adlød du ikke HErrens
Røst? men du ilede til Rov, og gjorde det
Onde for HErrens Øine. c. 25, 14
20. Da sagde Saul til Samuel: jeg
adlød dog HErrens Røst, og gik paa den
Vei, paa hvilken HErren sendte mig; og

jeg førte Agag, de Amalekiters Konge, hid, og ødelagde Amalekiterne.

21. Men Folket tog af Rovet smaat Qvæg og stort Qvæg, det Ypperste af det, som var sat i Band, for at offre til HErren din Gud i Gilgal.

22. Men Samuel sagde: mon HErren har saa megen Behagelighed i Brænd-Offere og Slagt-Offere, som i at man adlyder HErrens Røst? see, at adlyde er bedre end Offer, og at give Agt paa, end Fedmen af Vædre. Hos. 6, 6.
Matth. 9, 13. c. 12, 7.

23. Thi Gjenstridighed er en Troldoms Synd, og at blive ved (deri) er Uretfærdighed og Afguds-Dyrkelse; efterdi du har forkastet HErrens Ord, da har han og forkastet dig, at (du skal) ikke være Konge.
1 Mos. 31, 19. 1 Sam. 16, 1.

24. Da sagde Saul til Samuel: jeg har syndet, at jeg haver overtraadt HErrens Befaling og dine Ord; thi jeg frygtede for Folket, og adlød deres Røst.

25. Og nu, Kjære, borttag min Synd; og vend tilbage med mig, saa vil jeg tilbede for HErren.

26. Da sagde Samuel til Saul: jeg vil ikke vende tilbage med dig; thi du haver forkastet HErrens Ord, og HErren haver forkastet dig, at du ikke skal være Konge over Israel. v. 23. 2 Sam. 7, 15.

27. Der Samuel vendte sig omkring til at gaae, da holdt han fast ved Fligen af hans Kappe, og den blev reven.

28. Da sagde Samuel til ham: HErren har i Dag revet Israels Kongerige fra dig; og han har givet din Næste det, som er bedre end du. c. 28, 17. 1 Kong. 11, 11.

29. Og Israels Seier skal ikke lyve, og det skal ikke angre ham; thi han er ikke et Menneske, at ham skulde angre (noget).
4 Mos. 23, 19. Ebr. 6, 18.

30. Og han sagde: jeg haver syndet; men, Kjære, ær mig nu for mit Folks Ældste og for Israel; og vend tilbage med mig, at jeg maa tilbede HErren din Gud.

31. Saa vendte Samuel tilbage efter Saul, og Saul tilbad for HErren.

32. Da sagde Samuel: fører Agag, de Amalekiters Konge, frem til mig, og Agag gik til ham lystelig; og Agag sagde: visseligen er Dødens Beeskhed bortvegen.

33. Men Samuel sagde: ligesom dit Sværd har berøvet Qvinder deres Børn, saa skal din Moder berøves hendes Børn iblandt Qvinderne; og Samuel lod sønderhugge Agag for HErrens Ansigt i Gilgal. 1 Kong. 18, 40.

34. Og Samuel gik til Ramah; men Saul drog op til sit Huus i Sauls Gibea.

35. Og Samuel besøgte ikke Saul mere indtil sin Døds Dag, thi Samuel sørgede for Saul; thi det angrede HErren, at han havde gjort Saul til Konge over Israel

16. Capitel.

Samuel gaaer efter Guds Befaling til Bethlehem, og salver af Isai Sønner David til Konge i Sauls Sted, 1-13. HErrens Aand viger fra Saul, en ond Aand kommer over ham; hans Tjenere raade ham at søge en Mand, der kunde lege paa Harpe; David berømmes for ham, kommer til ham, elskes af ham, og naar han leger for ham, saa bliver det bedre med ham, 14-23.

1. Og HErren sagde til Samuel: hvor længe vil du sørge for Saul? og jeg, jeg har forkastet ham, at han skal ikke være Konge over Israel; fyld dit Horn med Olie, og gak hen, jeg vil sende dig til Isai, den Bethlehemiter, thi jeg har udseet mig en Konge iblandt hans Sønner.
c. 15, 23. Ap. G. 13, 22.

2. Men Samuel sagde: hvorledes skal jeg gaae hen? thi Saul skulde høre det, og slaae mig ihjel; da sagde HErren: tag en Kalv af Qvæget med dig, og du skal sige: jeg er kommen at slagte (Slagt-Offer) for HErren.

3. Og du skal byde Isai til det Slagt-Offer, og jeg, jeg vil lade dig vide, hvad du skal gjøre, og du skal salve mig den, som jeg siger dig.

4. Og Samuel gjorde det, som HErren sagde, og kom til Bethlehem: da forfærdedes de Ældste i Staden, (og gik) imod ham, og sagde: er det Fred, at du kommer? 2 Kong. 9, 18.

5. Og han sagde: det er Fred, jeg er kommen for at slagte (Slagt-Offer) for HErren; helliger eder, og kommer med mig til Slagt-Offeret; og han helligede Isai og hans Sønner, og bad dem til Slagt-Offeret. 1 Sam. 9, 12.

6. Og det skede, der de kom, da saae han Eliab; og han tænkte: visseligen er han for HErren hans Salvede. c. 17, 13.

7. Og HErren sagde til Samuel: see ikke til hans Anseelse, eller til hans Persons Høihed, thi jeg haver forkastet ham; thi (jeg agter) ikke det, som et Menneske kan see, thi et Menneske kan see det, (som

er) for Øinene, men HErren seer Hjertet.
Ap. G. 10, 34 rc. Ps. 7, 10. Ps. 17, 3. Aab. 2, 23.

8. Da kaldte Isai ad Abinadab, og lod ham gaae forbi Samuels Ansigt, og han sagde: denne har HErren ikke heller udvalgt. c. 17, 13.

9. Derefter lod Isai Samma gaae forbi, og han sagde: denne har HErren ikke heller udvalgt.

10. Saa lod Isai sine syv Sønner gaae forbi for Samuels Ansigt; men Samuel sagde til Isai: HErren har ikke udvalgt disse.

11. Fremdeles sagde Samuel til Isai: ere de unge Karle her allesammen? og han sagde: den yngste er endnu tilovers, og see, han vogter Smaa-Qvæg; da sagde Samuel til Isai: send hen, og lad hente ham, thi vi sætte os ikke omkring, før han kommer hid. c. 17, 14.

12. Da sendte han hen, og lod føre ham frem, og han var rødagtig med deilige Øine, og skjøn af Anseelse; da sagde HErren: staae op, salv ham, thi ham er det. c. 17, 42.

13. Saa tog Samuel Olie-Hornet, og salvede ham midt iblandt hans Brødre, og HErrens Aand kom heftig over David fra den samme Dag og fremdeles; derefter gjorde Samuel sig rede, og gik til Ramah.
2 Sam. 7, 8. Ps. 78, 71. Ps. 89, 21. Ap. G. 13, 22. 1 Sam. 15, 34.

14. Men HErrens Aand veeg fra Saul; og en ond Aand fra HErren forfærdede ham.

15. Da sagde Sauls Tjenere til ham: see, Kjære, en ond Guds Aand forfærder dig. v. 23.

16. Vor Herre sige dog til dine Tjenere, (som staae) for dit Ansigt, at de opsøge en Mand, som forstaaer at lege paa Harpe, og det skal skee, naar den onde Guds Aand er over dig, og han leger med sin Haand, da (skal det blive) godt med dig.
2 Kong. 3, 15.

17. Da sagde Saul til sine Tjenere: Kjære, seer mig om en Mand, som kan vel lege, og fører (ham) til mig.

18. Da svarede een af de unge Karle, og sagde: see, jeg saae Isai den Bethlehemiters Søn, som forstaaer at lege, og er vældig til Strid, og en Krigsmand og forstandig i Ord, og en Mand, (som er deilig) af Skikkelse; og HErren er med ham. 1 Mos. 29, 17.

19. Da sendte Saul Bud til Isai, og lod sige: send til mig David din Søn, som er hos Smaa-Qvæget. v. 11.

20. Da tog Isai et Asen med Brød og en Flaske Viin og et Gede-Kid, og sendte det ved David sin Søns Haand til Saul.

21. Saa kom David til Saul, og stod for hans Ansigt; og han elskte ham saare, og han blev hans Vaabendrager. c. 18, 1. 2.

22. Derefter sendte Saul til Isai, og lod sige: Kjære, lad David staae for mit Ansigt, thi han har fundet Naade for mine Øine.

23. Og det skede, naar den Guds Aand var over Saul, da tog David Harpen, og legte med sin Haand; og Saul blev vederqvæget, og det blev godt med ham, og den onde Aand veeg fra ham. v. 15.

17. Capitel.

Philisterne og Israel samles imod hinanden til Krigs Goliath, en Kjæmpe, byder een af Israels Børn ud til at stride med sig, og forhaaner dem saaledes i 40 Dage, 1-11. David, som var kommen tilbage til sin Fader, sendes af ham til Leiren til at besøge sine Brødre; han hører Goliaths Ord, og spørger, hvad den skulde have, som vilde slaae ham, rc. 12-30. Han lover Saul, at ville stride mod Goliath, taler om sin Tillid til Gud, og om Prøver paa Guds Bistand, gaaer imod Goliath og dræber ham med en Slynge-Steen og med hans eget Sværd; Philisterne flye, 31-51. Israel forfølger dem; David føres igjen til Saul, rc. 52-58.

1. Og Philisterne havde samlet deres Leire til Krigen, og samlede sig i Socho, som er i Juda; og de leirede sig imellem Socho og imellem Aseca ved Ephes-Dammim. 1 Kron. 11, 13.

2. Og Saul og Israels Mænd samledes, og leirede sig i Egens Dal; og de rustede sig til Krig (for at gaae) Philisterne i Møde.

3. Og Philisterne stode paa Bjerget paa hiin (Side), og Israeliterne stode paa Bjerget paa denne (Side), og Dalen var imellem dem.

4. Da udgik en Kjæmper af Philisternes Leire, hans Navn var Goliath af Gath; han var sex Alen og en Haand-Bred høi.

5. Og der var en Kobber-Hjelm paa hans Hoved, og han var iført en Skild-Kyrits; og Kyritsens Vægt var fem tusinde Sekel Kobber.

6. Og (han havde) et Been-Harnisk af Kobber over sine Fødder, og en Kobber-Glavind imellem sine Skuldre.

7. Og hans Spyd-Stage var som en Væverstang, og Bladet paa hans Spyd var sex hundrede Sekel Jern; og Skjold-Drageren gik frem for hans Ansigt. 2 Sam. 21, 19.

8. Og han stod, og raabte til Israels

(Slagt-)Ordener, og sagde til dem: hvorfor droge I ud at ruste eder til Krig? er jeg ikke en Philister, og I Sauls Tjenere? udvælger eder en Mand, at han kommer til mig.
9. Dersom han kan stride mod mig, og han slaaer mig, da vil vi være eders Tjenere; men dersom jeg kan faae Magt over ham, og slaaer ham, da skulle I være vore Tjenere, og tjene os.
10. Fremdeles sagde den Philister: jeg, jeg har forhaanet Israels (Slagt-)Ordener paa denne Dag; giver mig en Mand, saa vil vi stride tilhobe. 2 Kong. 19, 4. 16.
11. Der Saul og al Israel hørte disse den Philisters Ord, da bleve de forfærdede, og de frygtede saare.
12. Men David var en ephraimitisk Mands Søn fra Bethlehem i Juda, hvis Navn var Isai, og denne havde otte Sønner; og Manden var gammel i Sauls Dage, (og) kommen (til Aars) iblandt Mændene. c. 16, 1.
13. Og de tre største Isai Sønner gik hen, og gik efter Saul i Krigen; men hans tre Sønners Navne, som vare gangne i Krigen, vare Eliab den førstefødte, og hans anden (Søn) Abinadab, og den tredie Samma. c. 16, 6. 8. 9. 2 Sam. 13, 3.
14. Men David var den yngste; og de tre første gik efter Saul.
15. Og David gik hen, og kom tilbage fra Saul at vogte sin Faders Smaa-Qvæg i Bethlehem.
16. Og den Philister kom aarle frem (om Morgenen) og om Aftenen, og stillede sig frem i fyrretyve Dage.
17. Og Isai sagde til David sin Søn: Kjære, tag til dine Brødre denne Epha stegte Ax og disse ti Brød, og løb til Leiren til dine Brødre.
18. Men disse ti ferske Oste skal du bringe til Høvedsmanden over de Tusinde; og du skal besøge dine Brødre, om (det gaaer dem) vel, og du skal tage et Pant fra dem.
19. Og Saul og de og alle Israels Mænd, vare i Egens Dal, og streed imod Philisterne.
20. Da stod David tidlig op om Morgenen, og forlod Smaa-Qvæget hos Vogteren, og bar, og gik, saasom Isai havde befalet ham; og han kom til Vognborgen, der Hæren var uddragen i (Slagt-)Ordenen, og de havde raabt ud til Krigen. v. 18.
21. Og Israel havde rustet sig, og Philisterne, (Slagt-)Orden imod (Slagt-)Orden.
22. Da lod David Tøiet fra sig hos ham, som forvarede Tøiet, og løb hen til (Slagt-)Ordenen; og han kom, og hilsede sine Brødre. v. 18. 2 Mos. 18, 7.
23. Og der han talede med dem, see, da optraadte Kjæmperen, hvis Navn var Goliath, den Philister, af Gath, af Philisternes (Slagt-)Ordener, og talede efter samme Viis; og David hørte det. v. 4
24. Men hver Mand af Israel, naar de saae Manden, da flyede de for ham, og frygtede saare.
25. Og hver Mand af Israel sagde: have I seet denne Mand, som træder op? thi han træder op for at forhaane Israel; og det skal skee: den Mand, som slaaer ham, den vil Kongen berige med stor Rigdom, og give ham sin Datter, og vil gjøre hans Faders Huus fri i Israel.
26. Da sagde David til Mændene, de som stode hos ham, sigende: hvad skal gjøres ved den Mand, som slaaer denne Philister, og borttager Forhaanelsen fra Israel? thi hvo er denne Philister uden Forhud, at han forhaaner den levende Guds (Slagt-)Ordener? v. 36.
2 Sam. 1, 20.
27. Da sagde Folket til ham efter samme Viis, sigende: saaledes skal der gjøres ved den Mand, som slaaer ham.
28. Og hans ældste Broder Eliab hørte, der han talede til Mændene; og Eliabs Vrede optændtes imod David, og han sagde: hvorfor kom du her ned? og hos hvem forlod du det lidet Smaa-Qvæg i Ørken? jeg, jeg kjender din Hovmodighed og dit Hjertes Ondskab, thi du er kommen ned for at see Krigen. c. 16, 6.
29. Da sagde David: hvad har jeg nu gjort? er det ikke (min) Forretning?
c. 20, 1. c. 26, 18.
30. Og han vendte sig omkring fra ham hen til en anden, og sagde efter samme Viis; og Folket gav ham Svar igjen efter forrige Viis. v. 27.
31. Og de Ord bleve hørte, som David sagde; og man gav dem tilkjende for Sauls Ansigt, og han lod hente ham.
32. Og David sagde til Saul: lad intet Menneskes Hjerte falde (i Mistrøst) for hans Skyld; din Tjener skal gaae, og stride med denne Philister.
1 Mos. 42, 28. Neh. 6, 16.
33. Og Saul sagde til David: du kan ikke gaae hen mod denne Philister at stride med ham; thi du er en ung Person.

lede mig fra Løvens Vold og fra
ns Vold, han skal frie mig af den-
listers Haand; da sagde Saul til
: gak, og HErren skal være med
2 Tim. 4, 17.
Og Saul lod føre David i sine
; og satte en Kobber-Hjelm paa
Hoved, og gav ham en Kyrits
Og David ombandt hans Sværd
ne Klæder, og begyndte at gaae, thi
vde ikke forsøgt det; da sagde Da-
Saul: jeg kan ikke gaae i dem, thi
ikke forsøgt det; og David lagde
rt fra sig.
Og han tog sin Kjep i sin Haand,
valgte sig fem slette Stene af Bæk-
lagde dem i Hyrde-Posen, som
vde, nemlig i Tasken, og havde sin
e i sin Haand; og han kom frem
listeren. 1 Kron. 11, 23.
Og Philisteren gik flux og kom nær
vid; og Manden, Skjold-Drageren
em) for hans Ansigt.
Der Philisteren saae op, og saae
, da foragtede han ham; thi han
n ung Person, rødagtig, deilig af

David sig, og løb til (Slagt-Ordenen)
imod Philisteren.
49. Og David stak sin Haand i Posen,
og tog en Steen deraf, og slog med Slyn-
gen, og slog Philisteren i hans Pande, at
Stenen fæstedes dybt i hans Pande, og
han faldt paa sit Ansigt til Jorden. v. 40.
50. Og David blev stærkere end Phili-
steren, med Slyngen og med Stenen, og
slog Philisteren, og ihjelslog ham; dog
David havde ikke Sværd i Haanden.
51. Og David løb, og stod hos Phili-
steren, og tog hans Sværd, og drog det
af sin Balg, og slog ham ihjel, og afhug
hans Hoved dermed; der Philisterne saae,
at deres Vældige var død, da flyede de.
c. 21, 9.
52. Da gjorde Israels og Judæ Mænd
sig rede, og raabte, og forfulgte Phili-
sterne, indtil man kommer til Dalen, ja
indtil Ekrons Porte; og Philisterne, som
bleve ihjelslagne, faldt paa Veien til Saa-
rajim, indtil Gath og indtil Ekron.
Jos. 15, 36.
53. Derefter vendte Israels Børn om
fra med Fyrighed at jage efter Philisterne,
og de plyndrede deres Leir.

ham, og ledede ham ind for Sauls Ansigt: og han havde Philisterens Hoved i sin Haand.
58. Og Saul sagde til ham: hvis Søn er du, unge Karl? og David sagde: (Jeg er) Isai den Bethlehemiters, din Tjeners, Søn. c. 16, 1.

18. Capitel.

Jonathan elsker David og gier Pagt med ham, rc. 1-4. David sættes af Saul over Krigsfolket, og holder sig vel, Qvinderne berømme hans Gjerning mere end Sauls, Saul fatter Mistanke til David, og vil dræbe ham, 5-11. Han søger at dræbe ham ved Philisternes Haand, lover ham sin Datter Merab, hun gives en anden, 12-19. Michal, Sauls Datter, elsker David, gives ham til Hustru, da han havde dræbt 200 Philister; HErren er med ham, rc. 20-30.

1. Og det skede, der han havde endt at tale til Saul, da blev Jonathans Sjel forbunden til Davids Sjel; og Jonathan elskte ham som sin Sjel. c. 16, 17.
2. Og Saul tog ham paa den Dag (til sig), og tilstedede ham ikke at komme tilbage til sin Faders Huus. c. 17, 15.
3. Og Jonathan og David gjorde en Pagt, fordi han elskte ham som sin Sjel.
c. 20, 8. 16. c. 23, 18. 2 Sam. 21, 7. 1 Sam. 19, 1 rc.
4. Og Jonathan afførte sig Kappen, som han havde over sig, og gav David den, og tilmed sine Klæder, indtil sit Sværd og sin Bue og sit Belte.
5. Og David drog ud, hvorhen som Saul sendte ham, og handlede klogeligen; og Saul satte ham over Krigsmændene; og han var behagelig for alt Folkets Øine, end ogsaa for Sauls Tjeneres Øine.
v. 30. 2 Kong. 18, 7.
6. Men det hændte sig, der de kom, da David kom tilbage fra den Philisters Slag, at Qvinderne af alle Israels Stæder vare udgangne med Sang og Dands imod Kong Saul, med Tromme, med Glæde og med Strængeleeg.
Dom. 11, 34.
7. Og Qvinderne sang mod hverandre, da de legte, og sagde: Saul har slaget sine tusinde, og David sine ti tusinde.
c. 21, 11. c. 29, 5.
8. Da optændtes Sauls Vrede saare, og dette Ord var ondt for hans Øine, og han sagde: de gave David ti tusinde, og mig gave de tusinde; og fremdeles vil Riget sandelig blive hans. 1 Mos. 4, 5.
9. Og Saul fæstede Øine paa David fra den Dag og derefter.
10. Og det skede om anden Dagen, at den onde Guds Aand kom heftig over Saul, og han prophetered midt i Huset, men David legte med sin Haand, som dagligen; og Saul havde et Spyd i Haanden. c. 19, 9.
11. Og Saul kastede Spydet, og sagde: jeg vil stikke i David, (saa det skal gaae) i Væggen; men David vendte sig to Gange omkring fra hans Ansigt. c. 20, 33.
12. Og Saul frygtede for Davids Ansigt; thi HErren var med ham, men han var veget fra Saul. Marc. 6, 20.
13. Da bortskaffede Saul ham fra sig, og satte ham for sig til en Hovedsmand over Tusinde; og han drog ud, og drog ind for Folkets Ansigt.
14. Og David handlede klogeligen paa alle sine Veie, og HErren var med ham.
2 Kong. 18, 7.
15. Og der Saul saae, at han handlede saare klogeligen, da gruede han for hans Ansigt.
16. Men al Israel og Juda elskte David; thi han drog ud, og drog ind for deres Ansigt. v. 5.
17. Og Saul sagde til David: see, min ældste Datter Merab, hende vil jeg give dig til Hustru, vær ikkun en duelig Mand for mig, og strid HErrens Krige; thi Saul sagde: min Haand skal ikke være paa ham, men Philisternes Haand skal være paa ham. c. 25, 28.
18. Og David sagde til Saul: hvo er jeg? og hvad er mit Liv, (ja) min Faders Slægt i Israel, at jeg skulde blive Kongens Svoger? 2 Mos. 3, 11.
19. Og det skede, der Tiden kom, at Merab, Sauls Datter, skulde gives David, da blev hun given Adriel den Meholathiter til Hustru. Dom. 15, 2.
20. Men Michal, Sauls Datter, elskte David, og de gave Saul det tilkjende, og den Sag var ret for hans Øine. v. 21. seq.
21. Og Saul sagde: jeg vil give ham hende, og hun skal vorde ham til en Snare, og Philisternes Haand skal være over ham; da sagde Saul til David: du skal i Dag med (den anden af) tvende blive min Svoger.
22. Og Saul bød sine Tjenere: taler hemmelig med David, og siger: see, Kongen har Behagelighed i dig, og alle hans Tjenere elske dig; bliv derfor nu Kongens Svoger.
23. Og Sauls Tjenere talede disse Ord for Davids Øren, og David sagde: er det

itet for eders Øine at blive Kon-
voger? eftersom jeg er en fattig
: Mand.
g Sauls Tjenere gav ham det til-
og sagde: saadanne Ord talede

a sagde Saul: saaledes skal I sige
id: Kongen haver ingen Lyst til
gave, men (heller) til hundrede
r af Philisterne, for at hevne sig
ngens Fiender; thi Saul tænkte,
ilde lade David falde ved Phili-
Haand.
a sagde hans Tjenere disse Ord
id, og denne Sag var ret for Da-
ne, at han skulde vorde Kongens
; men (Bryllups)-Dagene vare
nu) opfyldte.
a gjorde David sig rede, og drog
i og hans Mænd, og slog iblandt
ne to hundrede Mænd, og David
e deres Forhuder, og de opfyldte
(Tallet) med dem, at han skulde
ongens Svoger; saa gav Saul
ichal, sin Datter, til Hustru.
g Saul saae, og vidste, at HErren
Davids, og Michal, Sauls Dat-
te ham.
a blev Saul ved ydermere at frygte
ids Ansigt; og Saul var Davids
alle Dage.
g Philisternes Hovedsmænd droge
et skede, naar de droge ud, hand-
avid klogere end alle Sauls Tje-
hans Navn var saare høit agtet.

19. Capitel.

at hans Tjenere skal slaae David ihiel;
n taler til det bedste for Saul om David,
der sig sige, 1-7. David slaaer atter Phi-
Saul vil atter dræbe ham med sit Spyd,
r til sit Huus; Saul vil og der dræbe ham,
advarer ham, og lader ham undkomme,
David kommer til Samuel i Ramah; Saul
re Gange Bud derhen, som skulde gribe ham,
propheterede der, og da Saul kommer selv
gier han ligesaa, 18-24.

g Saul talede til Jonathan, sin
j til alle sine Tjenere, at de skulde
avid ihjel, men Jonathan, Sauls
ode saare Behag i David.
c. 18, 3. c. 20, 17.
Jonathan forkyndte David, og
min Fader Saul søger efter at
g ihjel, saa vær dig nu, Kjære, i
, og bliv i Skjul og skjul dig.
jeg, jeg vil gaae ud, og staae ved
ders Haand paa Marken, der hvor
du er, og jeg vil tale med min Fader om
dig; og naar jeg har seet, hvad (det er),
da vil jeg kundgjøre dig det.
4. Saa talede Jonathan godt om David
til Saul sin Fader, og sagde til ham:
Kongen synde ikke imod sin Tjener, imod
David, thi han haver ikke syndet imod
dig, saa ere og hans Gjerninger dig meget
gode.
5. Thi han haver sat sit Liv i sin Haand
og slog den Philister, og HErren gjorde
en stor Frelsning for al Israel, det haver
du seet og glædet dig (derved); og hvor-
for vil du synde imod uskyldigt Blod, at
ihjelslaae David uforskyldt?
Dom. 5, 18. c. 9, 17. 1 Sam. 17, 50 ꝛc.
6. Da adlød Saul Jonathans Røst; og
Saul svoer: (saa vist som) HErren lever,
han skal ikke dødes. c. 14, 45. Jer. 4, 2.
7. Og Jonathan kaldte ad David, og
Jonathan gav ham alle disse Ord til-
kjende; og Jonathan førte David til Saul,
og han var for hans Ansigt som tilforn.
c. 18, 2.
8. Og det blev ved, at der var Krig; og
David drog ud, og stred imod Philisterne,
og slog dem med et stort Slag, og de fly-
ede for hans Ansigt.
9. Og HErrens onde Aand var paa
Saul, og han sad i sit Huus, og havde
sit Spyd i sin Haand; og David legte
med Haanden. c. 18, 10.
10. Og Saul søgte efter at stikke David
med Spydet, (saa det skulde gaae) i Væg-
gen, men han gik bort fra Sauls Ansigt,
og han stak Spydet i Væggen; saa flyede
David og undkom den samme Nat.
c. 18, 11. c. 20, 33.
11. Og Saul sendte Bud til Davids
Huus, for at tage vare paa ham, og at
slaae ham ihjel om Morgenen; men Mi-
chal, hans Hustru, forkyndte David, og
sagde: dersom du ikke redder din Sjel i
Nat, bliver du dræbt i Morgen. Ps. 59, 1.
12. Saa lod Michal David ned igjen-
nem et Vindue; og han gik, og flyede, og
undkom.
13. Og Michal tog Billeder, og lagde i
Sengen, og lagde et Gede-Skind paa Ho-
vedet derpaa; og bedækkede det med et
Klæde. 1 Mos. 31, 19.
14. Da sendte Saul Bud at lade hente
David, og hun sagde: han er syg.
15. Saa sendte Saul Bud hen at besee
David, og sagde: bærer ham op til mig i
Sengen, at man kan slaae ham ihjel.

Propheter, som propheterede, og Samuel staaende, som var sat over dem; og Guds Aand var over Sauls Bud, at ogsaa de propheterede.

21. Der de gave Saul det tilkjende, da sendte han andre Bud, og de propheterede ogsaa; og Saul sendte ydermere det tredie Bud, og de propheterede ogsaa.

2 Kong. 1, 11.

22. Siden gik han og selv til Ramah, og der han kom til den store Groft, som er i Seku, da spurgte han ad, og sagde: hvor er Samuel og David? og een sagde: see, (de ere) i Najoth i Ramah.

23. Da gik han derhen til Najoth i Ramah; og Guds Aand var ogsaa over ham, og han gik flux og propheterede indtil han kom til Najoth i Ramah. v. 18. 19.

24. Og han afførte sig ogsaa selv sine Klæder, og propheterede selv ogsaa for Samuels Ansigt, og faldt nøgen ned den samme ganske Dag og den ganske Nat; derfor siger man: er Saul ogsaa iblandt Propheterne?

20. Capitel

David komm ... og beklager sig ynkeligen,

4. Og Jonathan s
dit Hjerte siger, vil j
c. 1

5. Og David sagd
det er i Morgen Ny
sidde hos Kongen a
fare, at jeg kan skju
indtil den tredie Da

6. Dersom din Fa
sig: David begjeret
han maatte løbe ti
Stad, thi den gans
aarligt Slagt-Offer.

7. Dersom han sig
godt, (saa staaer det
men dersom hans (B
da viid, at det Ond
besluttet hos ham.

8. Saa gjør Misk
ner, thi du haver
Pagt med dig for
der er nogen Misg
slaae du mig ihjel,
mig hen til din Fade

9. Da sagde Jona
fra dig; men dersom
me, at det Ond

Fader ved den Tid i Morgen (eller)
die (Dag), og see, (det staaer) vel
avid, og jeg ikke da sender til dig,
enbarer det for dine Øren:
Da gjøre HErren Jonathan saa, og
saa dertil; men synes min Fader
det Onde imod dig, vil jeg aaben-
t for dine Øren, og lade dig fare,
skal gaae med Fred; og HErren
ed dig, ligesom han har været med
ader!
Men (skulde du) ikke, dersom jeg
ever, ja skulde du ikke gjøre HEr-
liskundhed imod mig, at jeg skal
?
a, du skal ikke afskjære din Miskund-
t mit Huus evindeligen; og ei,
HErren udrydder Davids Fiender,
er Mand af Jordens Kreds.
Saa gjorde Jonathan (en Pagt)
avids Huus; dog udkrævede HEr-
af Davids Fienders Haand.
c. 18, 3 ic.
Og Jonathan blev ved at sværge
fordi han elskte ham; thi han
am, som han elskte sin Sjel.
c. 18, 3. c. 19, 1 ic.
Og Jonathan sagde til ham: det er
en Nymaane, saa savnes du; thi
il savne dig paa dit Sæde.
Og naar du haver været borte i tre
skal du fare saare (hemmelig) ned
ne til Stedet, der hvor du skjulte
den Dag, den Gjerning (blev be-
; og du skal blive ved den Steen
v. 6. c. 19, 2.
Saa vil jeg, jeg skyde tre Pile ved
ligesom jeg vilde udskyde (dem)
til et Maal.
Og see, jeg vil sende en Dreng,
): gak, leed Pilene op; siger jeg
Drengen: see, Pilene (ligge) bag
(hedre) hid, tag dem; kom da, thi
Fred for dig, og der er ingen Ting
yte for, saa vist som) HErren lever.
v. 36.
Men siger jeg saaledes til den unge
see, Pilene (ligge) foran dig og
rem; da gak, thi HErren haver
g fare.
Og (anlangende) det Ord, som vi
let, du og jeg, see, HErren er imel-
g og imellem dig evindeligen.
Og David skjulte sig paa Marken;
blev Nymaane, og Kongen satte
Bords at æde.

25. Og Kongen havde sat sig paa sit
Sæde, som mange Gange paa det Sæde,
ved Væggen, og Jonathan stod op, men
Abner satte sig ved Sauls Side; og Da-
vid blev savnet paa sit Sted.
26. Og Saul talede ikke noget paa den
samme Dag; thi han sagde: (ham er)
noget vederfaret, han er ikke reen, sandelig,
han er ikke reen.
27. Og det skede Dagen efter Nymaane,
den anden (Dag i Maaneden), der Da-
vid blev savnet paa sit Sted, da sagde
Saul til Jonathan sin Søn: hvorfor
kom Isai Søn ikke til Maaltid hverken i
Gaar eller i Dag?
28. Og Jonathan svarede Saul: Da-
vid begjerede meget af mig, (at han maatte
gaae) til Bethlehem.
29. Og han sagde: Kjære, lad mig fare,
thi vor Slægt haver et Slagt-Offer i
Staden, og min Broder haver selv budet
mig det, og nu, dersom jeg haver fundet
Naade for dine Øine, Kjære, da tillad
mig, at jeg maa see mine Brødre; derfor
er han ikke kommen til Kongens Bord.
30. Da blev Sauls Vrede optændt
imod Jonathan, og han sagde til ham:
du forvendte (og) gjenstridige (Qvindes)
Søn! veed jeg ikke, at du haver udvalgt
Isai Søn til din Skam og til din Mo-
ders yderste Skam?
31. Thi alle de Dage, som Isai Søn
lever paa Jorden, bliver hverken du stad-
fæstet eller dit Rige; derfor send nu, og
lad hente ham til mig, thi han er et Dø-
dens Barn.
32. Da svarede Jonathan Saul sin Fa-
der, og han sagde til ham: hvorfor skal
han dødes? hvad haver han gjort?
c. 19, 4.
33. Da kastede Saul Spydet efter ham,
at han vilde stukket ham; da fornam Jo-
nathan, at det var fuldkommeligen be-
sluttet hos hans Fader, at slaae David
ihjel. c. 18, 11. c. 19, 10.
34. Saa stod Jonathan op fra Bordet
med fnysende Vrede; og han aad ikke
Brød paa samme anden Dag i Nymaa-
nen, thi han var bedrøvet for David, for
hans Fader havde laftet ham.
35. Og det skede om Morgenen, at Jo-
nathan gik ud paa Marken ved den Tid,
(han havde) bestemt David, og en liden
Dreng med ham.
36. Og han sagde til sin Dreng: løb,
leed nu, Kjære, de Pile op, som jeg skyder;

op fra (det Sted) sønden for (Stenen),
og faldt paa sit Ansigt til Jorden, og
bøiede sig tre Gange; og de kyssede den
ene den anden, og græd den ene med den
anden, saa at David (græd) meest. v. 19.
1 Mos. 33, 3. 4.

42. Da sagde Jonathan til David: gak
i Fred! hvad vi begge have svoret i HErrens
Navn, og sagt, (derom) skal HErren
være (Vidne) imellem mig og imellem
dig, og imellem min Sæd og imellem din
Sæd evindeligen.

43. Og han stod op, og gik bort; men
Jonathan kom i Staden.

21. Capitel.

David undkommer til den Ypperste-Præst Achimelech i Nobe, faaer Skue-Brød og Goliaths Sværd af ham; Doeg, een af Sauls Tjenere, hører det, 1-9. David kommer til Achis, Philisternes Konge, men da de her kiendte ham, hvo han er, bliver han forskrækket, anstiller sig som en galen Mand; de lade ham gaae, 10-15.

1. Og David kom til Nobe, til Achimelech,
Præsten; og Achimelech blev forfærdet,
(og gik) imod David, og sagde til
ham: hvorfor er du alene og ikke en
Mand med dig? Neh. 11, 32.

Matth. 12, 3.

7. Men der var e
Tjenere paa den sa
holdtes for HErrens
var Doeg, en Edomi
af Sauls Hyrder.
Jos. 18

8. Og David sagde
og ikke her under di
eller Sværd? thi je
Sværd og mine Vaab
som Kongens Ord va

9. Da sagde Præst
Goliaths Sværd, som
Dal, see, det er svøbt i
Kjortelen; dersom du
(saa) tag (det), thi
foruden det; og Davi
(noget) som det, giv mi

10. Og David gjorde
paa den samme Dag
og kom til Achis, Kong
c. 27, 2.

11. Og Achis Tjener
er denne ikke David,
sang de ikke om denn
Dandsen, og sagde:
sine Tusinde, og David

15. Mon jeg fattes Galne, at I førte denne hid, at være galen for mig? skulde denne komme i mit Huus?

22. Capitel.

David kommer til Adullam, mange, som vare i Nød, tage deres Tilflugt til ham; sine Forældre fører han til Moabs Konge; han drager igjen til Juda, 1-5. Saul beskylder sine Tjenere og sin Søn, at de holde med David, Doeg kundgjør Saul, hvad han havde seet i Nobe, 6-10. Saul fordrer Achimelech, Præsten i Nobe, for sig, som forsvarer sig, men dog dræbes med alle Sine, paa Sauls Befaling, af Doeg, 11-19. Abiathar undkommer til David, som trøster ham, 20-23.

1. Og David gik derfra, og undkom til Hulen ved Adullam; og der hans Brødre og hans Faders ganske Huus det hørte, da kom de derhen ned til ham. Ps. 57, 1.

2. Og hver Mand, som var i Trang, og hver Mand, som havde (nogen) Ager-Karl, (der trængte ham), og hver Mand, som var besværligen bedrøvet i Sjelen, samlede sig til ham, og han var Hovedsmand over dem; og der vare ved fire hundrede Mænd hos ham. Dom. 11, 3.
2 Mos. 22, 25. 1 Kong. 4, 1 ꝛc. 1 Sam. 1, 10. c. 30, 6.

3. Og David gik derfra til Mizpeh i Moab, og sagde til de Moabiters Konge: Kjære, lad min Fader og min Moder gaae ud hos eder, indtil jeg fornemmer, hvad Gud vil gjøre med mig. Dom. 10, 17.

4. Og han førte dem for de Moabiters Konges Ansigt; og de bleve hos ham, al den Tid, David var i Befæstningen.

5. Da sagde Propheten Gad til David: du skal ikke blive i Befæstningen, gak hen, og kom du i Judæ Land; da gik David hen, og kom i Hareths Skov. Ps. 63, 1.

6. Og Saul hørte, at David og de Mænd, som han havde hos sig, vare blevne kjendte; men Saul sad i Gibea under Lunden paa det Høie, og han havde sit Spyd i sin Haand og alle hans Tjenere stode hos ham.

7. Og Saul sagde til sine Tjenere, som stode hos ham: Kjære, hører, I Benjaminiter! skal ogsaa Isai Søn give eder allesammen Agre og Viingaarde, (ja) sætte eder allesammen til Hovedsmænd over Tusinde og Hovedsmænd over Hundrede? v. 8. 9.

8. At I have alle forbundet eder imod mig, og der er ingen, som aabenbarede det for mine Øren, efterdi at min Søn haver gjort (en Pagt) med Isai Søn, og der er ingen af eder, som det smerter for min Skyld, og som aabenbarer det for mine Øren; thi min Søn har opreist min Tjener imod mig til at lure, som (det skeer) paa denne Dag. c. 18, 3. c. 20, 16.

9. Da svarede Doeg, den Edomiter, som var sat over Sauls Tjenere, og sagde: jeg saae Isai Søn komme til Nobe, til Achimelech, Ahitobs Søn. c. 21, 7.
Ps. 52, 2.

10. Og han adspurgte HErren for ham, og gav ham Tæring; og den Philisters Goliaths Sværd gav han ham. c. 21, 9.

11. Da sendte Kongen hen at kalde Achimelech, Ahitobs Søn, Præsten, og hans Faders ganske Huus, Præsterne, som vare i Nobe; og de kom allesammen til Kongen.

12. Og Saul sagde: Kjære, hør, Ahitobs Søn! og han sagde: see, her er jeg, min Herre!

13. Da sagde Saul til ham: hvorfor have I forbundet eder mod mig, du og Isai Søn, idet du gav ham Brød og Sværd, og adspurgte Gud for ham, at han staaer op imod mig til at lure paa mig, som (det skeer) paa denne Dag?

14. Og Achimelech svarede Kongen, og sagde: hvilken er og iblandt alle dine Tjenere trofast som David, og (han er) Kongens Svoger, og er gaaen hen i din Lydighed, og er æret i dit Huus?
c. 18, 27. c. 21, 3. 8.

15. Haver jeg begyndt i Dag at spørge Gud for ham? det være langt fra mig! Kongen lægge ikke den Sag paa sin Tjener (eller) paa min Faders ganske Huus, thi din Tjener vidste intet af alt dette, hverken lidet eller stort. c. 20, 2. c. 25, 36.

16. Da sagde Kongen: Achimelech! du skal visseligen døe; du og din Faders ganske Huus.

17. Og Kongen sagde til Drabanterne, som stode hos ham: vender eder omkring, og slaaer HErrens Præster ihjel, thi deres Haand er ogsaa med David, og der de vidste, at han flyede, da aabenbarede de det ikke for mine Øren; men Kongens Tjenere vilde ikke udrække deres Haand at falde an paa HErrens Præster.
1 Kong. 20, 35 sqq.

18. Da sagde Kongen til Doeg: vend du dig omkring, og fald an paa Præsterne; og Doeg, den Edomiter, vendte sig omkring, og han faldt an paa Præsterne, og ihjelslog paa den Dag fem og firesindstyve Mænd, som bare linnet Liv-Kjortel.

som søger efter mit Liv, skal søge efter dit Liv; thi du skal være i Forvaring hos mig.

23. Capitel.

David slaaer Philisterne, og frelser Keila efter HErrens Ord, 1-6. Saul vil fange ham der, men da han erfarer det, udgaaer han derfra, efterat han havde adspurgt HErren, 7-13. David bliver i en Ørken Siph, hvor Jonathan kommer til ham, og fornyer sin Pagt med ham, 14-18. De Siphiter forraade David; Saul forfølger ham i Maons Ørk; men forlader ham, da han fik at vide, at Philisterne vare faldne ind i Landet, 19-28.

1. Og de gave David tilkjende, sigende: see, de Philister stride imod Keila, og de plyndre Laderne. Jos. 15, 44.
2. Da spurgte David HErren ad, og sagde: skal jeg gaae, og slaae disse Philister? og HErren sagde til David: gak, og du skal slaae Philisterne, og frelse Keila.
3. Men Davids Mænd sagde til ham: see, vi frygte (at blive her) i Juda; og vi vil dog gaae til Keila til Philisternes (Slagt-)Ordener?
4. Da blev David ydermere ved at adspørge HErren, og HErren svarede ham

skal komme ned, saas
hørt? HErre, Israel
kynd din Tjener det
han skal komme ned.
12. Da sagde Da
af Keila skulle overa
Mænd i Sauls Haa
de: de skulle overant
13. Da gjorde Dav
rede, ved sex hundre
ud af Keila og vandr
de vandre; og det b
vet, at David var und
lod han af at fare ud
14. Og David ble
ningerne, omsider bl
den Ørk Siph; og
alle (sine) Dage;
i hans Haand.
15. Der David saa
dragen til at søge ef
David i den Ørk Siph
16. Da gjorde Jon
sig rede, og gik hen
og han styrkede hans
17. Og han sagde
thi min Faders Sa

. og sagde: haver ikke David
jes os i Befæstningerne, i Sko-
Hachilæ Høi, som ligger mod
nd ved Jesimon? c. 26, 1.
Ps. 54, 2.
i kom nu ned, o Konge! efter al
s Begjering til at komme ned;
et) os at overantvorde ham i
Haand.
sagde Saul: velsignet være I
n, at I ynkes over mig! c. 15, 13.
. 25. 2 Mos. 2, 6. Jer. 15, 5.
re, gaaer, bereder (Alting) frem-
vider, og seer hans Sted, hvor
ig er, hvo der har seet ham der;
har sagt mig, at han skal være
dsk.
for seer og undersøger alle Skjul,
in skjuler sig, og kommer tilbage
naar I ere visse (derpaa), saa vil
med eder; og det skal skee, dersom
Landet, da vil jeg forske efter ham
lle Tusinder i Juda.
gjorde de sig rede, og gik til Siph
Saul; men David og hans
are i Maons Ørk paa den slette
od den høire Side ved Jesimon.
v. 19.
Saul og hans Mænd gik for at
det blev David tilkjendegivet, og
ned fra Klippen, og blev i Ma-
; da Saul hørte det, forfulgte
id i Maons Ørk.
Saul gik paa denne Side af
og David og hans Mænd paa
n Side af Bjerget; og der Da-
de at gaae fra Sauls Ansigt, da
e Saul og hans Mænd David
Mænd, for at gribe dem.
en der kom et Bud til Saul, og
ynd dig, og kom, thi Philisterne
dne i Landet.
a vendte Saul tilbage fra at for-
vid, og gik hen imod Philisterne;
lder man det samme Sted Sela-
hlekoth.

24. Capitel.

er i Engedi-Ørken; Saul forfølger ham
e, 1-3. Da Saul gaaer ind i en Hule,
vid og hans Mænd vare, vilde David dog
e ham ihjel, men afskiærer en Flig af hans
ec. 4-8. Raaber siden efter Saul, og
er ham om den Uret, som han gjorde ham,
Saul erkjender sin Synd, græder, tager en
David, at han ikke skulde udrydde hans Sæd,
r bort, 17-23.

1. Og David drog op derfra, og blev
udi de Befæstninger i En-Gedi.

2. Og det skede, der Saul kom tilbage
fra (at jage) efter Philisterne, da forkynd-
te man ham og sagde: see, David er i
En-Gedi Ørk.

3. Da tog Saul tre tusinde Mænd, ud-
valgte af al Israel, og gik hen for at op-
søge David og hans Mænd paa Steen-
gedernes Klipper. c. 26, 2.

4. Og der han kom til Faare-Stierne
ved Veien, da var der en Hule, og Saul
gik ind for at skjule sine Fødder; men Da-
vid og hans Mænd sadde ved Siderne i
Hulen. c. 57, 1.

5. Da sagde Davids Mænd til ham:
see, (denne er) den Dag, hvorom HErren
har sagt dig: see, jeg giver din Fiende i
din Haand, at du skal gjøre med ham,
saasom godt er for dine Øine; og David
stod op, og afskar hemmeligen en Flig af
Kappen, som Saul (havde paa).
c. 26, 8. c. 18, 22.

6. Og det skede derefter, da slog Davids
Hjerte ham, fordi han havde skaaret Fli-
gen af, som hørte Saul til.

7. Og han sagde til sine Mænd: HErren
lade det være langt fra mig, at jeg skulde
gjøre denne Gjerning ved min Herre, HEr-
rens Salvede, at lægge min Haand paa
ham; thi han er HErrens Salvede.
2 Sam. 1, 14 ꝛc.

8. Og David fik sine Mænd stilt (fra
ham) med Ord, og tilstedede dem ikke at
staae op imod Saul; og Saul stod op af
Hulen, og gik paa Veien.

9. Men David stod op derefter, og gik
ud af Hulen, og raabte efter Saul, og
sagde: min Herre Konge! da saae Saul
sig tilbage, og David bøiede sit Ansigt til
Jorden, og nedbøiede sig. c. 28, 14.
2 Kron. 29, 30.

10. Og David sagde til Saul: hvorfor
hører du de Menneskers Ord, som sige:
see, David søger efter din Ulykke?

11. See, dine Øine have seet paa denne
Dag, at HErren haver givet dig i Dag i
min Haand i Hulen, og der sagdes, at jeg
skulde slaae dig ihjel, men (mit Øie) spa-
rede dig; thi jeg sagde: jeg vil ikke lægge
min Haand paa min Herre, thi han er
HErrens Salvede.

12. Og, min Fader, see, see dog Fligen
af din Kappe i min Haand, at jeg vilde
ikke slaae dig ihjel, der jeg afskar Fligen af
din Kappe; kjend og see, at der er ikke

Ondskab eller Overtrædelse i min Haand, jeg haver dog ikke syndet imod dig, og du jager efter min Sjel for at borttage den.
Ps. 7, 5.

13. HErren skal dømme imellem mig og imellem dig, og HErren skal hevne mig paa dig; men min Haand skal ikke være paa dig.

14. Ligesom man siger i et gammelt Ordsprog: fra Ugudelige skal udgaae Ugudelighed; men min Haand skal ikke være paa dig.

15. Efter hvem er Israels Konge udgaaen? hvem jager du efter? efter en død Hund, efter en Loppe. c. 26, 20. 2 Sam. 9, 8.

16. Men HErren skal være Dommer og dømme imellem mig og imellem dig; og han skal see, og udføre min Sag, og frie mig fra din Haand. Ps. 43, 1. Ps. 17, 2.

17. Og det skede, der David havde endt at tale disse Ord til Saul, da sagde Saul: er dette din Røst, min Søn David? og Saul opløftede sin Røst, og græd. c. 26, 17.

18. Og han sagde til David: du er retfærdigere end jeg; thi du har betalt mig godt, men jeg, jeg har betalt dig ondt.
c. 25, 21. Ps. 35, 12.

19. Og du har givet tilkjende i Dag, at du haver gjort mig godt; thi HErren havde indelukt mig i din Haand, og du slog mig ikke ihjel.

20. Men naar en Mand finder sin Fiende, skulde han da sende ham paa en god Vei? men HErren skal betale dig godt for denne Dag, (for det) som du har gjort mig.

21. Og nu see, jeg veed, at du skal visseligen blive Konge; og Israels Rige skal stadfæstes i din Haand. c. 23, 17.

22. Saa sværg mig nu ved HErren, at du ikke vil udrydde min Sæd efter mig, og at du ikke vil ødelægge mit Navn af min Faders Huus. Jos. 2, 12.

23. Da svoer David Saul, og Saul gik til sit Huus; men David og hans Folk gik op i Befæstningen.

25. Capitel.

Samuel døer; David sender Bud til Nabal i Carmel, og begierer noget Proviant af ham, men Nabal forhaaner hans Tienere, 1–11. David tager sig for at udrydde Nabal og hans Huus; Abigail, Nabals Hustru, forekommer ham, idet hun fører ham Skjenk, og med sin fornuftige Tale aldeles formilder ham, saa han afstaaer fra sit Forsæt, 12–35. Nabal er imidlertid lystig, men forskrækkes, da han faaer at vide, hvad David havde havt i Sinde, og døer den 10de Dag derefter, David tager Abigail tilægte saa og Ahinoam; men Michal, Davids Hustru, blev givet Phaltiel, 36–44.

1. Og Samuel døde, og al Israel samlede sig, og sørgede for ham, og begrove ham i hans Huus udi Ramah; og David gjorde sig rede, og drog ned til den Ørk Paran. c. 28, 3. 1 Mos. 21, 21.

2. Og der var en Mand i Maon, og han havde sin Gjerning i Carmel, og den samme Mand var meget stor, og han havde tre tusinde Faar og tusinde Geder; og det skede, at han klippede sine Faar i Carmel.

3. Og Mandens Navn var Nabal, og hans Hustrues Navn Abigail; og Qvinden var af god Forstand og deilig af Skikkelse, men Manden var haard og ond i sine Gjerninger; og han var en Calebiter. Jos. 15, 13. 1 Sam. 30, 14.

4. Men David hørte i Ørken, at Nabal klippede sine Faar.

5. Da udsendte David ti unge Karle, og David sagde til de unge Karle: gaaer op til Carmel, og naar I komme til Nabal, da hilser ham i mit Navn.

6. Og siger saaledes: lev (vel)! Fred være med dig, og Fred være med dit Huus, og Fred med alt det du haver!
Dom. 19, 20 rc.

7. Og jeg har nu hørt, at du haver dem, som klippe; nu, de Hyrder, som du haver, have været med os, vi have ikke forhaanet dem, og der savnedes ikke noget for dem, alle de Dage de vare i Carmel.

8. Spørg dine unge Karle, og de skulle kundgjøre dig det, og lad de unge Karle finde Naade for dine Øine, thi vi ere komne paa en god Dag; Kjære, giv dine Tjenere, og din Søn David, hvad din Haand finder. c. 10, 7. Dom. 9, 28

9. Og Davids unge Karle kom, og talede til Nabal efter alle disse Ord i Davids Navn; og de løde af.

10. Og Nabal svarede Davids Tjenere, og sagde: hvo er David? og hvo er Isai Søn? der ere nu omstunder mange Tjenere, som rive sig løs hver fra deres Herres Ansigt. Dom. 8, 6.

11. Og skulde jeg tage mit Brød og mit Vand og mit slagtede (Fæ), som jeg haver slagtet til dem, som klippe for mig, og give de Mænd, som jeg ikke veed, hvorfra de ere?

12. Da vendte Davids unge Karle sig til deres Vei; ja de vendte tilbage, og kom og forkyndte ham efter alle disse Ord.

13. Da sagde David til sine Mænd: ombinder hver sit Sværd; og de ombandt hver sit Sværd, og David ombandt ogsaa

aa vild nu, og see, hvad du vil
i der er fuldkommen besluttet en
der vores Herre og over alt hans
og han er et Belials Barn, saa at
: kan tale til ham. 2 Sam. 20, 1.
a skyndte Abigail sig, og tog to
e Brød, og to Flasker Viin, og fem
: Faar, og fem Maader stegte Ax,
brede Klaser Rosiner, og to hun-
lumper Figen; og hun lagde det
ner.
g hun sagde til sine Drenge: gaaer
: mit Ansigt, see, jeg kommer efter
en hun gav ikke Nabal sin Mand
nde.
g det skede, der hun reed paa Ase-
brog ned i Skjul hos Bjerget, see,
David og hans Mænd ned imod
og hun mødte dem.
en David havde sagt: visseligen,
r forgjeves bevaret alt det, denne
Ørken, at der savnedes ikke noget
et, som han havde; men han haver
ig ondt for godt. c. 24, 18.
Ps. 35, 12.
ud gjøre Davids Fiender saa, og
a dertil, om jeg skal lade overbli-

og lad den gives de unge Karle, som van-
dre efter min HErre. 1 Mos. 33, 11.
28. Kjære, forlad din Tjenesteqvindes
Overtrædelse; thi HErren skal vist gjøre
min Herre et bestandigt Huus; thi min
Herre haver ført HErrens Krige, derfor
lad intet ondt findes hos dig i dine Dage.
c. 18, 17.
29. Naar (noget) Menneske opreiser sig
til at forfølge dig, og til at søge efter dit
Liv, saa skal min Herres Sjel være bun-
den i de Levendes Knippe hos HErren din
Gud, men dine Fienders Sjel, den skal
han udslænge midt af det Hule i en
Slynge.
30. Og det skal skee, naar HErren gjør
min Herre efter alt det Gode, som han
haver talet over dig, og budet dig at være
en Fyrste over Israel: 2 Sam. 5, 2.
31. Da skal dette ikke være dig (en Aar-
sag) til at snuble, eller min Herres Hjerte
til et Anstød, at han har udøst Blod ufor-
skyldt, og at min Herre har frelst sig selv;
og naar HErren gjør vel imod min Herre,
da skal du komme din Tjenesteqvinde ihu.
32. Da sagde David til Abigail: lovet
være HErren Israels Gud, som sendte

da slog HErren Nabal, og han døde.
2 Sam. 12, 15.

39. Og der David hørte, at Nabal var død, da sagde han: lovet være HErren som udførte min Forsmædelses Sag imod Nabal, og forhindrede sin Tjener fra det Onde! og HErren betalte Nabals Ondskab paa hans Hoved; og David sendte hen, og lod tale med Abigail, at tage sig hende til en Hustru. c. 24, 16.

40. Og der Davids Tjenere kom til Abigail i Carmel, da talede de til hende, og sagde: David sendte os til dig, at tage dig sig til en Hustru.

41. Og hun stod op, og nedbøiede sig med sit Ansigt til Jorden, og hun sagde: see, (her er) din Tjenestegvinde til en Tjenerinde til at toe min Herres Tjeneres Fødder.

42. Og Abigail skyndte sig, og gjorde sig rede, og reed paa et Asen, og (med hende) hendes fem Piger, som fulgte efter hende; og hun drog efter Davids Bud, og blev ham til en Hustru. c. 27, 3. 2 Sam. 3, 3.

43. David tog og Ahinoam af Jisreel; og de vare ogsaa begge hans Hustruer.
2 Sam. 3, 2.

44. Men Saul havde givet Michal sin

5. Og David gjord
det Sted, hvor Sau
David saae Stedet,
Abner, Ners Søn,
mand, thi Saul la
Folket havde leiret
c. 14, 50.

6. Da svarede Dav
melech den Hethiter,
jas Søn, Joabs Bro
gaae ned med mig t
Abisai svarede: jeg,
dig.

7. Saa kom David
om Natten, og see,
Vognborgen, og han
Jorden ved hans Ho
Folket laae omkring

8. Da sagde Abisa
i Dag overgivet din
saa vil jeg nu stikke
(ned) i Jorden een
gjøre det anden Gan
2 Sam

9. Men David sag
ham ikke; thi hvo t
HErrens Salvede, o

10. Fremdeles sag

ı der var ingen, som saae det, og
om vidste det, og ingen, som op-
e, thi de sov allesammen; thi der
en en dyb Søvn af HErren paa
1 Mos. 2, 21.
r David var kommen over paa
e, da stod han paa Bjergets Top
ı; der var meget Rum imellem

ı David raabte til Folket og til
ers Søn, og sagde: vil du ikke
mer? og Abner svarede, og sagde:
n, som raaber til Kongen?
en David sagde til Abner: er du
land? og hvo er som du i Israel?
or haver du ikke bevaret din Herre
thi der er kommen een af Folket
t fordærve Kongen, din Herre.
2 Sam. 3, 3[illegible].

tte er ikke en god Ting, som du
:; (saa vist som) HErren lever,
odens Børn, fordi I have ikke be-
rs Herre, HErrens Salvede; og
hvor er Kongens Spyd, og den
kke, som var ved hans Hovedgær?
ı kjendte Saul Davids Røst, og
r denne din Røst, min Søn Da-
David sagde: det er min Røst,
re Konge. c. 24, 17.
ı han sagde: hvorfor forfølger
re saa sin Tjener? thi hvad har
? og hvad ondt er i min Haand?
c. 17, 29. c. 29, 8.
g nu, Kjære! høre min Herre
sin Tjeners Ord: dersom HErren
ndet dig imod mig, da lad ham
Mad-Offer; men om Menneskens
ere det), være de forbandede for
Ansigt; thi de have udstødt mig
at jeg ikke skal holde mig til HEr-
d, som de vilde sige: gak bort,
re Guder!
a lad nu ikke mit Blod falde paa
borte fra HErrens Ansigt; thi
Konge er uddragen til at opsøge
, som man jager efter en Ager-
ı Bjergene. c. 24, 15.
ı sagde Saul: jeg har syndet,
ge, min Søn David! thi jeg vil
mere gjøre dig Ondt, fordi at mit
yrebart for dine Øine paa denne
e, jeg haver gjort daarlig, og fa-
are meget.
ı svarede David, og sagde: see,
Kongens Spyd; men lad en af
Karle komme over, og hente det.

23. Men HErren betale den Mand sin Retfærdighed og sin Troskab, i hvis Haand HErren haver givet dig i Dag: men jeg vilde ikke udrække min Haand mod HErrens Salvede.

24. Og see, ligesom din Sjel var storligen agtet paa denne Dag for mine Øine, saa skal min Sjel blive storligen agtet for HErrens Øine, og han skal frie mig af al Angest.

25. Da sagde Saul til David: velsignet være du, min Søn David! ja du skal gjøre, og du skal formaae det. Saa gik David sin Vei, og Saul vendte om til sit Sted. c. 15, 13.

27. Capitel.

David flyer til Achis, Kongen i Gath, som giver ham den Stad Ziklag at boe udi, 1-7. David slaaer de hedenske Folk der omkring, men siger for Achis, at det var af Israels Folk, som han plyndrede; Achis troede ham vel, 8-12.

1. Og David sagde i sit Hjerte: jeg omkommer nu een Dag ved Sauls Haand; intet er mig bedre, end at jeg aldeles undkommer til Philisternes Land, at Saul kan intet Haab have om mig til at søge efter mig ydermere i alt Israels Landemærke, at jeg kan undkomme for hans Haand.

2. Da gjorde David sig rede, og gik over, han og sex hundrede Mænd, som vare med ham, til Achis, Maochs Søn, Kongen i Gath. c. 21, 10. 1 Kong. 2, 39.

3. Og David boede hos Achis i Gath, han og hans Mænd, hver med sit Huus; David og hans to Hustruer, Ahinoam, den Jisreelitiske, og Abigail, Nabals Hustru, den Carmelitiske. c. 25, 42. c. 30, 5.

4. Og det blev Saul tilkjendegivet, at David var flyet til Gath; da blev han ikke ydermere ved at søge efter ham.

5. Og David sagde til Achis: Kjære, dersom jeg har fundet Naade for dine Øine, saa lad dem give mig Rum i een af Stæderne i Landet, at jeg maa blive der; thi hvorfor skal din Tjener boe i den kongelige Stad hos dig?

6. Da gav Achis ham Ziklag paa den samme Dag; derfor er Ziklag Judæ Kongers indtil denne Dag. Jos. 15, 13. 1 Krøn. 12, 31.

7. Og Dagenes Tal, som David boede i Philisternes Land, var (eet) Aar og fire Maaneder. 3 Mos. 25, 29. 2 Sam. 2, 1.

8. Saa drog David op, og hans Mænd, og de overfaldt de Gesuriter og Girsiter

og Amalekiter; thi disse boede i Landet
fra gammel Tid, naar man kommer til
Schur, og indtil Ægypti Land.
9. Og David slog Landet, og lod ikke
leve Mand eller Qvinde, og tog smaat
Qvæg og stort Qvæg, og Asener og Ka-
meler og Klæder, og vendte tilbage til
Achis.
10. Naar Achis sagde: hvor faldt I ind
i Dag? da sagde David: imod Sønden i
Juda, og imod Sønden mod de Jerahme-
liter, og imod Sønden mod de Keniter.
11. Og David lod ikke en Mand eller
Qvinde leve at føre (dem) til Gath, for
han sagde: at de ikke skulle forkynde (no-
get) imod os, sigende: saaledes gjorde
David; og saaledes var hans Viis alle de
Dage, som han boede i Philisternes Land.
12. Derfor troede Achis David, og sagde:
han haver aldeles gjort sig stinkende for
sit Folk, for Israel, derfor skal han være
min Tjener evindelig. c. 13, 4.
2 Mos. 5, 21.

28. Capitel.

Philisterne drage imod Saul til Krig, ꝛc.; Saul bli-
ver bange, og adspørger HErren, som ei vil svare
ham, 1-6. Han opsøger en Trold-Qvinde i Endor,
som efter Begjering lader Samuel komme op for
ham, 7-14. Denne Samuel forkynder Saul sin
Undergang, som derover saare forskrækkes, 15-20.
Han staaer endeligen op, styrker sig ved Mad, og
gaaer sin Vei, 21-25.

1. Og det skede i de samme Dage, at
Philisterne samlede deres Leire til Striden
for at stride imod Israel; da sagde Achis
til David: du skal visseligen vide, at du
skal drage ud med mig i Leiren, du og
dine Mænd.
2. Da sagde David til Achis: derfor
skal du og fornemme, hvad din Tjener skal
gjøre; og Achis sagde til David: derfor
vilde jeg sætte dig til Vogter over mit Ho-
ved alle Dage.
3. Men Samuel var død, og al Israel
havde sørget for ham, og begravet ham i
Ramah, i hans Stad; og Saul havde
bortskaffet Spaa-Qvinder og Tegns-Ud-
læggere af Landet. c. 25, 1 ꝛc.
4. Og der Philisterne samledes, og kom,
og leirede sig i Sunem, da samlede Saul
al Israel, og de leirede sig i Gilboa.
5. Der Saul saae Philisternes Leir, da
frygtede han, og hans Hjerte var saare
forfærdet.
6. Og Saul adspurgte HErren, men
HErren svarede ham intet, hverken ved
Drømme, eller ved Urim, eller ved Pro-
pheterne. 2 Mos. 28, 30. 4 Mos. 27, 21.
7. Da sagde Saul til sine Tjenere: op-
leder mig en Qvinde, som haver en Spaa-
doms Aand, at jeg kan gaae til hende, og
adspørge hende; og hans Tjenere sagde til
ham: see, der er en Qvinde, som haver
en Spaadoms-Aand, i Endor.
Ap. G. 16, 16. Es. 29, 4. Jos. 17, 11.
8. Og Saul forvendte sig, og iførte sig
andre Klæder, og han gik hen og to Mænd
med ham, og de kom til Qvinden om Nat-
ten; og han sagde: Kjære, spaa mig ved
Spaadoms Aand, og lad mig den komme
op, som jeg siger dig.
9. Og Qvinden sagde til ham: see, du,
du veed, hvad Saul har gjort, hvorledes
han har ladet udrydde Spaa-Qvinder og
Tegns-Udlæggere af Landet; og hvorfor
vil du sætte en Snare for min Sjel til at
lade slaae mig ihjel? 2 Mos. 22, 18.
3 Mos. 20, 27.
10. Da svoer Saul hende ved HErren,
og sagde: (saa vist som) HErren lever,
skal denne Gjerning ikke regnes dig til en
Misgjerning.
11. Da sagde Qvinden: hvem skal jeg
da lade dig komme op? og han sagde:
lad mig Samuel komme op.
12. Der Qvinden saae Samuel, da
raabte hun med stor Røst; og Qvinden
sagde til Saul, sigende: hvi haver du be-
draget mig? thi du er Saul.
13. Da sagde Kongen til hende: frygt
ikke, men hvad saae du? og Qvinden
sagde til Saul: jeg saae Guder opstigen-
de af Jorden. 2 Mos. 22, 8.
14. Og han sagde til hende: hvordan er
hans Skikkelse? og hun sagde: der kom-
mer en gammel Mand op, og han er klædt
i en Kappe; da fornam Saul, at det var
Samuel, og han bøiede sit Ansigt til Jor-
den, og nedbøiede sig. c. 24, 9.
15. Og Samuel sagde til Saul: hvor-
for gjorde du mig Uroe, at du lod hente
mig op? da sagde Saul: jeg er saare
angest, thi de Philister stride imod mig,
og Gud er veget fra mig, og svarer mig
ikke ydermere, hverken formedelst Prophe-
ter eller ved Drømme; derfor lod jeg kalde
dig, at du skulde lade mig vide, hvad jeg
skal gjøre. c. 18, 12.
16. Da sagde Samuel: men hvorfor vil
du spørge mig, efterdi HErren er veget
fra dig, og er bleven din Fjende? c. 16, 14.
17. Thi HErren haver gjort for sig, saa-

som han sagde formedelst mig; og HErren haver revet Riget af din Haand, og givet David din Næste det. c. 15, 28.
1 Kong. 11, 11.

18. Fordi du ikke adlød HErrens Røst, og ikke gjorde efter hans grumme Vrede imod Amalek, derfor haver HErren gjort denne Gjerning imod dig paa denne Dag.
c. 15, 18. 19.

19. Og HErren skal endog give Israel med dig i Philisternes Haand, og du og dine Sønner skal være med mig i Morgen; HErren skal endog give Israels Leir i Philisternes Haand. c. 31, 6.

20. Da faldt Saul hasteligen paa Jorden, saa lang som han var, og frygtede saare for Samuels Ord; ja der var ingen Kraft i ham, thi han havde ikke ædet Brød den ganske Dag og den ganske Nat.

21. Og Qvinden kom ind til Saul, og saae, at han var saare forfærdet; og hun sagde til ham: see, din Tjenerinde adlød din Røst, og jeg satte mit Liv i min Haand og adlød dine Ord, som du talede til mig.
c. 19, 5. Dom. 5, 18.

22. Saa adlyd nu ogsaa, Kjære, din Tjenerindes Røst, saa vil jeg sætte en Mundsfuld Brød for dig, og æd, at der kan være Kraft i dig, naar du gaaer paa Veien.

23. Men han vægrede sig, og sagde: jeg vil ikke æde; da nødte hans Tjenere og Qvinden ham ogsaa, og han adlød deres Røst; og han stod op af Jorden, og satte sig paa Sengen.

24. Og Qvinden havde en feed Kalv i Huset, og hun skyndte sig, og slagtede den, og hun tog Meel, og æltede, og bagede deraf usyrede (Kager). 1 Mos. 18, 6.

25. Og hun bar det frem for Saul og for hans Tjenere, og de aade; og de stode op, og gik bort den samme Nat.

29. Capitel.

Achis, med Philisternes Fyrster og Folk, drager hen til Leiren imod Saul, og vil tage David med, hvilket Fyrsterne ingenlunde vil tilstede, 1-5. Achis undskylder sig for David, og byder ham at gaae tilbage igjen, 6-11.

1. Og Philisterne havde samlet alle deres Leire i Aphek, og Israel leirede sig ved den Kilde, som er udi Jisreel. c. 4, 1.

2. Og Philisternes Fyrster gik over med Hundreder og med Tusinder; men David og hans Mænd gik over tilsidst med Achis.

3. Da sagde Philisternes Fyrster: hvad skulle disse Ebræer? og Achis sagde til Philisternes Fyrster: er ikke det David, Sauls, Israels Konges Tjener, som nu har været hos mig disse Dage, ja, disse Aar, og jeg har ikke fundet noget med ham, siden den Tid han er falden (til mig) indtil denne Dag?

4. Men Philisternes Fyrster bleve vrede paa ham, og Philisternes Fyrster sagde til ham: lad den Mand vende tilbage; han vende tilbage til sit Sted, hvor du haver beskikket ham, og han drage ikke ned med os i Krigen, at han ikke skal blive os en Modstander i Krigen; thi hvormed kunde denne gjøre sig selv behagelig hos sin Herre? mon ikke med disse Mænds Hoveder?
1 Krøn. 12, 19.

5. Mon denne ikke være David, om hvem de sang mod hverandre i Dandsene, sigende: Saul slog sine Tusinde, og David sine ti Tusinde? c. 18, 7 ꝛc.

6. Da kaldte Achis ad David, og sagde til ham: (saa vist som) HErren lever, du er oprigtig, og din Udgang og din Indgang med mig i Leiren er god for mine Øine, thi jeg har intet Ondt fundet hos dig, fra den Dag du kom til mig indtil denne Dag; men du er ikke god for Fyrsternes Øine.

7. Saa vend nu tilbage, og gak i Fred, at du ikke skal gjøre det, som er ondt for Philisternes Fyrsters Øine.

8. Da sagde David til Achis: men hvad har jeg gjort? eller hvad har du fundet med din Tjener, fra den Dag, som jeg har været for dit Ansigt, indtil denne Dag, at jeg ikke skal komme, og stride imod min Herre Konges Fiender? c. 20, 1. c. 26, 18.

9. Og Achis svarede, og sagde til David: jeg veed det, thi du er god for mine Øine, som en Guds Engel; dog have Philisternes Fyrster sagt: lad ham ikke drage op med os i Krigen. 2 Sam. 14, 17. c. 19, 27.

10. Saa staae du nu tidlig op i Morgen og din Herres Tjenere, som ere komne med dig; og naar I ere tidligen opstandne i Morgen, og det er lyst for eder, saa gaaer hen.

11. Saa stod David tidligen op, han og hans Mænd, for at gaae bort om Morgenen, og at komme tilbage til Philisternes Land; og Philisterne droge op imod Israel.

30. Capitel.

Der David kom tilbage, da havde Amalekiterne indtaget og brændt Ziklag, og bortført alt hvad de der fandt; hvorover David og hans Folk saare bedrøves, 1-6. David forfølger dem paa Guds Befa-

ling, faaer at vide hvor de vare, slaaer dem, redder
alt det, som de havde taget, og fører et stort Bytte
tilbage med sig, 7-20. De 400 Mænd, som vare
dragne med ham, vilde ikke dele Rovet med de 200,
som vare blevne tilbage, men David straffer dem,
og deler Rovet, baade med dem og andre, som før
havde gjort vel imod ham, 21-31.

1. Og det skede, der David og hans
Mænd kom paa den tredie Dag til Ziklag,
vare Amalekiterne indfaldne mod Sønden
og mod Ziklag, og havde slaget Ziklag, og
opbrændt den med Ild.
2. Og de havde taget Qvinderne fangne,
som vare derudi, baade smaae og store;
de havde ingen slaget ihjel, men de havde
bortført (dem), og vare gaaet deres Vei.
3. Og David og hans Mænd kom til
Staden, og see, den var opbrændt med
Ild; og deres Hustruer og deres Sønner
og deres Døttre vare fangne.
4. Da opløftede David og det Folk, som
var hos ham, deres Røst, og græd, indtil
der var ikke Kraft i dem til at græde.
2 Sam. 15, 23. 30.
5. Og Davids to Hustruer vare fangne:
Ahinoam, den Jisreelitiske, og Abigail, Nabals
den Carmeliters Hustru.
6. Og David blev saare ængstet, thi
Folket havde sagt, at de vilde stene ham,
thi det ganske Folks Sjele vare besk̃eligen
bedrøvede, hver for sine Sønner og for
sine Døttre; men David styrkede sig i
HErren sin Gud. 2 Mos. 17, 4.
4 Mos. 14, 10.
7. Og David sagde til Ab-Jathar, Præsten,
Achimelechs Søn: Kjære, før mig
Liv-Kjortelen frem; og Ab-Jathar førte
Liv-Kjortelen frem til David. c. 23, 9.
8. Og David adspurgte HErren, og
sagde: skal jeg forfølge denne Trop? mon
jeg kan naae dem? og han sagde til ham:
forfølg, thi du skal visseligen naae, og visseligen
gjøre Redning. v. 15 ꝛc.
2 Sam. 5, 19.
9. Saa gik David hen, han og sex hundrede
Mænd, som vare hos ham, og de
kom indtil den Bæk Besor; der bleve de
øvrige staaende. v. 10. 21.
10. Men David forfulgte (dem), han
og fire hundrede Mænd; og to hundrede
Mænd bleve staaende, som vare for trætte
til at gaae over Besors Bæk. c. 25, 13.
11. Og de fandt en ægyptisk Mand paa
Marken, og de toge ham (med sig) til
David; og de gave ham Brød, og han
aad, og de gave ham Vand at drikke.
12. De gave ham og en Klump Figen
og to Klaser Rosiner, og han aad, og hans
Aand kom til ham igjen; thi han havde
ikke ædet Brød eller drukket Vand i tre
Dage og tre Nætter.
13. Og David sagde til ham: hvem
hører du til? og hvorfra er du? og han
sagde: jeg er en ægyptisk ung Karl, en
amalekitisk Mands Tjener, og min Herre
forlod mig, thi jeg blev syg i Dag tre Dage.
2 Sam. 1, 13.
14. Vi, vi vare indfaldne Sønden imod
Crethi, og imod det, som hører til Juda,
og Sønden imod Caleb, og vi opbrændte
Ziklag med Ild. v. 16. Ez. 25, 16
Zeph. 2, 5. Jos. 15, 13.
15. Da sagde David til ham: vil du
føre mig ned til denne Trop? og han
sagde: sværg mig ved Gud, at du vil ikke
slaae mig ihjel, eller overantvorde mig i
min Herres Haand, saa vil jeg føre dig
ned til denne Trop.
16. Og han førte ham ned, og see, de
vare adspredte over den ganske Jord; de
aade og drak og holdt Høitid over alt det
store Rov, som de havde taget af Philisternes
Land, og af Judæ Land.
17. Og David slog dem fra Tusmørket
og indtil Aftenen paa deres anden Dag;
og ingen undkom af dem uden fire hundrede
Mænd, unge Karle, som rede paa
Kamelerne, og undflyede.
18. Saa reddede David alt det, som de
Amalekiter havde taget; David reddede
ogsaa sine to Hustruer.
19. Og der var ingen borte af dem,
hverken liden eller stor, hverken Sønner
eller Døttre, eller af Rovet, eller af alt
det, som de havde taget med sig; David
førte det altsammen tilbage.
20. Og David tog alt smaat Qvæg, og
stort Qvæg, og de førte det frem for dette
Fæ, og de sagde: dette er Davids Rov.
21. Der David kom til de to hundrede
Mænd, som vare blevne for trætte til at
gaae efter David, og vare blevne ved Besors
Bæk, da gik de ud imod David og
imod det Folk, som var hos ham; og David
gik frem til Folket, og hilsede dem.
c. 25, 5.
22. Da svarede hver ond og Belials
Mand af de Mænd, som vare gangne
med David, og sagde: efterdi de gik ikke
med mig, da skulle vi ikke give dem af Rovet,
som vi have reddet; uden enhver sin
Hustru og sine Børn, (dem) kan de føre
bort, og gaae hen. c. 10, 27

23. Da sagde David: I skulle ikke saa gjøre, mine Brødre! med det, som HErren haver givet os, og bevaret os, og givet denne Trop i vore Hænder, som var kommen over os.

24. Og hvo skulde høre eder i dette Ord? thi som hans Deel er, som nedbrog i Krigen, saa skal og hans Deel være, som blev hos Tøiet, de skal dele tillige.
4 Mos. 31, 27. Jos. 22, 8.

25. Og det blev saa fra den samme Dag og derefter; thi han gjorde det til en Skik og til en Ret i Israel indtil denne Dag.

26. Og der David kom til Ziklag, da fremsendte han til de Ældste i Juda, til sine Venner, af Rovet, og lod sige: see, der have I en Velsignelse af HErrens Fienders Rov. c. 25, 27.

27. (Nemlig) til dem i Beth-El, og til dem i Ramoth mod Sønden, og til dem i Jatthir; c. 7, 1.

28. Og til dem i Aroer, og til dem i Siphmoth, og til dem i Esthemoa;

29. Og til dem i Rachal, og til dem i de Jerahmeeliters Stæder, og til dem i de Keniters Stæder; c. 27, 10.

30. Og til dem i Horma, og til dem i Chor-Asan, og til dem i Athach;

31. Og til dem i Hebron, og til alle de Stæder, hvor David havde vandret, han og hans Mænd.

31. Capitel.

Philisterne slaae Israel, Sauls Sønner omkomme, Saul dræber sig selv, Folket forlader deres Stæder, 1-7. Philisterne plyndre Saul og hans Sønner, afhugge Sauls Hoved, hænge Kroppen op paa Murene i Bethsan; de Mænd af Jabes tage dem ned om Natten, brænde dem, og begrave deres Been, 8-13.

1. Og Philisterne strede imod Israel, og Israels Mænd flyede for de Philisters Ansigt, og de faldt ihjelslagne paa Gilboæ Bjerg. 1 Kron. 10, 1. 1 Sam. 28, 4.

2. Og Philisterne hængte efter Saul og hans Sønner, og Philisterne sloge Jonathan og Abinadab og Malchisua, Sauls Sønner.

3. Og Krigen blev svar imod Saul, og Skytterne fandt ham, Mænd, som skøde med Bue; og han blev meget saaret af Skytterne. 1 Kong. 22, 35.

4. Da sagde Saul til sin Vaabendrager: drag dit Sværd ud, og stik mig igjennem dermed, at disse med Forhud ikke skulle komme, og gjennemstikke mig, og handle ilde med mig; men hans Vaabendrager vilde ikke, thi han frygtede saare; da tog Saul Sværdet og faldt derpaa.
Dom. 9, 54. Matth. 27, 5. Ap. G. 16, 27.

5. Der hans Vaabendrager saae, at Saul var død, da faldt han, han ogsaa paa sit Sværd, og døde med ham.

6. Saa døde Saul og hans tre Sønner og hans Vaabendrager, ogsaa alle hans Mænd tillige paa den samme Dag.
1 Kron. 10, 6. 7.

7. Og der Israels Mænd, som vare paa hiin Side Dalen, og som vare paa hiin Side Jordanen, saae, at Israels Mænd vare bortflyede, og at Saul og hans Sønner vare døde, da forlode de Stæderne, og flyede, saa kom Philisterne og boede i dem.

8. Og det skede om anden Dagen, da Philisterne kom til at plyndre de Ihjelslagne, at de fandt Saul og hans tre Sønner faldne paa Gilboæ Bjerg.

9. Da afhuggede de hans Hoved, og afførte ham hans Vaaben; og de sendte hen i Philisternes Land trindt omkring til at bære Budskab (derom) i deres Afguders Huus og iblandt Folket. Ef. 10, 10. c. 45, 16.

10. Og de lagde hans Vaaben i Astharoths Huus, og hængte hans Krop ud paa Muren i Bethsan.

11. Der Indbyggerne i Jabes udi Gilead hørte om ham, hvad Philisterne havde gjort imod Saul: c. 11, 1 sqq.
2 Sam. 2, 4.

12. Da gjorde de sig rede, hver stridbar Mand, og de gik den ganske Nat, og toge Sauls Legeme og hans Sønners Legemer af Muren i Bethsan; og de kom til Jabes, og opbrændte dem der. 1 Kron. 10, 12.

13. Og de toge deres Been, og begrove dem under Lunden i Jabes, og de fastede i syv Dage. 2 Sam. 1, 12.

Den anden Samuels Bog.

1. Capitel.

En Amalekiter forkynder David Sauls Død, og at han selv havde dræbt ham, hvorfor David lader ham igjen dræbe, 1-16. David istemmer et veemodigt Klagemaal over Saul og Jonathan, 17-27.

1. Og det skede efter Sauls Død, der David var kommen tilbage fra at slaae de Amalekiter, da blev David i Ziklag to Dage. 1 Sam. 30, 17

2. Og det skede paa den tredie Dag, see, da kom en Mand fra Leiren, fra Saul, og hans Klæder vare revne og Jord paa hans Hoved; og det skede, der han kom til David, da faldt han ned paa Jorden og nedbøiede sig.

3. Og David sagde til ham: hvorfra kommer du? og han sagde til ham: jeg er undkommen af Israels Leir.

4. Og David sagde til ham: hvad er der skeet for en Sag? Kjære, kundgjør mig det; og han sagde: at Folket flyede af Krigen, og der faldt ogsaa meget af Folket, og døde, ja endogsaa Saul og Jonathan hans Søn ere døde.

5. Og David sagde til den unge Karl, den som forkyndte ham (dette): hvorledes veed du, at Saul og Jonathan hans Søn ere døde?

6. Da sagde den unge Karl, den som forkyndte ham det: det hændte sig uforvarendes, at jeg kom paa Gilboæ Bjerg, og see, Saul støttede sig paa sit Spyd; og see, Vogne og Rytternes Anførere hængte efter ham. 1 Sam. 31, 1.

7. Og han saae omkring bag sig, og saae mig; og han kaldte ad mig, og jeg sagde: see, her er jeg.

8. Og han sagde til mig: hvo er du? og jeg sagde til ham: jeg er en Amalekiter.

9. Da sagde han til mig: Kjære, staae paa mig, og dræb mig, thi Forfærdelse har grebet mig; men mit Liv er endnu ganske i mig. v. 10.

10. Og jeg stod paa ham, og dræbte ham, thi jeg vidste, at han kunde ikke leve efter hans Fald; og jeg tog Kronen, som var paa hans Hoved, og Arm-Smykket, som var paa hans Arm, og harført dem hid til min Herre. 4 Mos. 31, 50.

11. Da tog David fat paa sine Klæder, og sønderrev dem; det samme (gjorde) ogsaa alle Mændene, som vare hos ham.
1 Mos. 37, 34. Jos. 7, 6.

12. Og de sørgede, og græd, og fastede indtil Aftenen, over Saul og over Jonathan, hans Søn, og over HErrens Folk, og over Israels Huus, at de vare faldne ved Sværdet. 1 Sam. 31, 13.

13. Og David sagde til den unge Karl, den som gav ham det tilkjende: hvorfra er du? og han sagde: jeg er en fremmed Amalekitisk Mands Søn. 1 Sam. 30, 13.

14. Og David sagde til ham: hvorledes, frygtede du ikke at udrække din Haand til at fordærve HErrens Salvede?
1 Sam. 24, 7. Ps. 105, 15.

15. Og David kaldte ad en af de unge Karle, og sagde: kom frem, fald an paa ham; og han slog ham, at han døde.
c. 4, 12.

16. Og David sagde til ham: dit Blod være over dit Hoved; thi din Mund svarede imod dig, og sagde: jeg, jeg har dræbt HErrens Salvede. 1 Kong. 2, 23
Ps. 64, 9.

17. Og David klagede dette Klagemaal over Saul og over Jonathan, hans Søn;

18. Og han befalede, at man skulde lære Judæ Børn Buen; see, det er skrevet i den Oprigtiges Bog: v. 22. Jos. 10, 13.

19. O Israels Deilighed! paa dine Høie (ligge) de Ihjelslagne; hvorledes ere de Vældige faldne?

20. Giver det ikke tilkjende i Gath, bebuder det ikke paa Gaderne i Askalon, at Philisternes Døttre ikke skulle glæde sig, at deres Døttre, som have Forhud, ikke skulle fryde sig. 1 Sam. 17, 26. 36.

21. I Bjerge udi Gilboa, der skal ikke Dug, ei heller Regn (komme) paa eder, eller (være) Agre, (af hvilke) Løft-Offere (komme); thi, der er de Vældiges Skjold bortkastet, Sauls Skjold, (som havde han) ikke (været) salvet med Olie.

22. Jonathans Bue vendtes ikke tilbage fra de Ihjelslagnes Blod, fra de Vældiges Fedme; og Sauls Sværd kom ikke ledigt tilbage.

23. Saul og Jonathan vare de Elskelige og Liflige i deres Liv, de bleve og ikke adskilte i deres Død; de vare lettere end Ørne, de vare stærkere end Løver.

24. I Israels Døttre! græder over Saul, den som klædte eder stadseligen med Skarlagen, den som lod sætte Prydelse af Guld paa eders Klæder. 1 Sam. 15, 12

25. Hvorledes ere de Vældige faldne midt i Krigen? Jonathan er ihjelslagen paa dine Høie.

26. (Det gjør) mig meget ondt for dig, min Broder Jonathan; du var mig saare liflig, din Kjærlighed var mig underligere end Qvinders Kjærlighed. 1 Sam. 18, 1
c. 19, 1.

27. Hvorledes ere de Vældige faldne, og Krigs-Vaaben omkomne?

2. Capitel.

David drager til Hebron, salves til Konge af Juda: men Abner gjør Isboseth til Konge over Israel 1-11. Abner begynder en Krig imod David, i hvilken David faaer Seier, men Asael, Joabs Broder, ihjelslaaes af ham, 12-25. De skilles omsider fra hverandre, Asael begraves i Bethlehem, 26-32.

1. Og det skede derefter, at David spurgte HErren ad, og sagde: skal jeg drage op i een af Judæ Stæder? og HErren sagde til ham: drag op; og David sagde: hvor skal jeg drage op? og han sagde: til Hebron. 1 Sam. 30, 8.
c. 23, 2. 4.

2. Saa drog David op derhen, saa og hans to Hustruer, Ahinoam den Jisreelitiske, og Abigail, Nabals den Carmeliters Hustru.

3. Derhos førte David sine Mænd op, som vare hos ham, hver med sit Huus; og de boede i Hebrons Stæder.

4. Og Judæ Mænd kom, og salvede der David til Konge over Judæ Huus; og de gave David tilkjende og sagde: de Mænd af Jabes i Gilead ere de, som have begravet Saul. 1 Sam. 31, 12.

5. Da sendte David Bud til de Mænd af Jabes i Gilead, og lod dem sige: velsignet være I for HErren, at I gjorde denne Miskundhed mod eders Herre, mod Saul, at I begrove ham! 1 Sam. 15, 13.

6. Og nu gjøre HErren Miskundhed og Troskab mod eder; og jeg, jeg vil ogsaa gjøre mod eder det Gode, fordi I gjorde denne Gjerning. Ruth 1, 8.

7. Saa være nu eders Hænder stærke, og værer duelige Mænd, skjøndt eders Herre Saul er død; thi ogsaa Judæ Huus haver salvet mig til Konge over sig.

8. Men Abner, Ners Søn, den Stridshøvedsmand, som Saul havde havt, tog Isboseth, Sauls Søn, og førte ham over til Mahanaim. 1 Sam. 14, 50. c. 17, 55.

9. Og han gjorde ham til Konge i Gilead, og i Assuri og i Jisreel, og over Ephraim og over BenJamin, ja, over al Israel.

10. Isboseth, Sauls Søn, var fyrretyve Aar gammel, der han blev Konge over Israel, og han havde regjeret to Aar; (de af) Judæ Huus alene ste vare efter David.

11. Men de Dages Tal, som David var Konge i Hebron over Judæ Huus, var syv Aar og sex Maaneder.

12. Og Abner, Ners Søn, drog ud med Isboseths Sauls Søns Tjenere fra Mahanaim i Gibeon.

13. Og Joab, Zerujas Søn, og Davids Tjenere droge ogsaa ud, og de mødte hinanden ved Gibeons Fiske-Vand; og de bleve, disse paa denne Side ved Fiske-Vandet, og de andre paa den anden Side ved Fiske-Vandet.

14. Og Abner sagde til Joab: Kjære, lad de unge Karle gjøre sig rede, og lege for vort Ansigt; Joab sagde: lad dem gjøre sig rede.

15. Saa gjorde de sig rede, og gik over efter Tallet; tolv for BenJamin, det er, for Isboseth, Sauls Søn, og tolv af Davids Tjenere.

16. Og den ene tog den anden fat ved Hovedet, og (stødte) sit Sværd i den andens Side, og de faldt tilsammen; og man kaldte det Sted Helkat-Zurim, som er hos Gibeon.

17. Og Krigen blev paa den samme Dag saare haard; men Abner og Israels Mænd bleve slagne for Davids Tjeneres Ansigt. 1 Sam. 19, 8.

18. Men der vare tre Zerujas Sønner, Joab og Abisai og Asael; men Asael var let paa sine Fødder, som en af Raaerne, der ere paa Marken. 1 Krøn. 2, 16.
c. 12, 8. Ps. 18, 34.

19. Og Asael forfulgte Abner; og han bøiede ikke af til at gaae til den høire eller til den venstre Side bag fra Abner.

20. Da saae Abner om bag sig, og sagde: er du Asael? og han sagde: jeg er.

21. Og Abner sagde til ham: bøi dig til din høire eller til din venstre Side, og grib dig een af de unge Karle, og tag dig hans Klæder; men Asael vilde ikke vige bag fra ham.

22. Da blev Abner ydermere ved, og sagde til Asael: viig du bag fra mig; hvorfor skulde jeg slaae dig til Jorden? og hvorledes skulde jeg opløfte mit Ansigt for din Broder Joab?

23. Men han vægrede sig for at vige, da stak Abner ham med det bageste af Spydet ved det femte (Ribbeen), og Spydet gik bag ud af ham, og han faldt der, og døde paa sit Sted; og det skede, hver den, som kom til det Sted, der hvor Asael var falden og døde, de stode. c. 3, 27.
2 Sam. 20, 12.

24. Men Joab og Abisai forfulgte Abner; og Solen gik ned, da de kom paa Ammas Høi, som er lige for Giah paa Veien til Gibeons Ørk.

25. Og BenJamins Børn samlede sig efter Abner, og bleve en Klynge; og de stode paa Toppen af en Høi.

26. Da raabte Abner til Joab, og sagde: skal Sværdet fortære evindeligen? veed du ikke, at det vil vorde bittert paa det sidste? og hvorlænge vil du ikke sige til

savnedes nitten Mænd af Davids Tjenere, og Asael.

31. Men Davids Tjenere havde slaget af BenJamin og af Abners Mænd, at der vare blevne tre hundrede og tresindstyve Mænd døde.

32. Og de toge Asael op, og begrove ham i hans Faders Grav, som var i Bethlehem; og Joab og hans Mænd gik den ganske Nat, saa at det lysnedes for dem i Hebron.

3. Capitel.

Sauls Huus tager af; David avler sex Sønner i Hebron, 1-5. Abner besøger Sauls Medhustru Rizpa, Isboseth straffer ham derfor, Abner truer, at han vil vende Riget fra ham til David, 6-11. Abner vil gjøre Pagt med David, skaffer ham hans Hustru Michal igjen, 12-16. Taler med Israel om at vende sig til David, taler siden med David og gjør Pagt med ham, 17-21. Da Joab faaer det at vide, bliver han vred, lader Abner kalde lønligen tilbage, og dræber ham, 22-27. David forbander Joab for denne Gjernings Skyld, og giver sin Uskyldighed herudi paa adskillige Maader tilkjende, 28-39.

1. Og der var en langvarig Krig imellem Sauls Huus og imellem Davids Huus; men David gik, og blev stærk, men (de af) Sauls Hu... ...ve ringe. c. 5, 10.

Skyld i Dag?

9. Gud gjøre Abn...
dertil over ham! som...
ret David, saaledes v...
c. 1...

10. At jeg skal forfl...
Huus, og opreise Da...
rael og over Juda...
Beersheba.

11. Da kunde han...
Abner et Ord igjen, ...
ham.

12. Og Abner sent...
sig, og lod sige: hve...
og han lod sige: gj...
og see, min Haand ...
vende al Israel omk...

13. Og han sagde...
gjøre en Pagt med ...
een Ting af dig, sig...
mit Ansigt, uden d...
Sauls Datter, (til ...
til at see mit Ansigt...

14. Og David sen...
Sauls Søn, sigende...
tru Michal, som je...
hundrede af Phili...

Saa gjører det nu; thi HErren sagde
)avid, sigende: jeg vil frelse Israel
Folk ved Davids min Tjeners Haand
Philisternes Haand og af alle deres
ders Haand.
Og Abner talede ogsaa for BenJa-
Øren; og Abner gik ogsaa hen at
for Davids Øren i Hebron alt det,
var godt for Israels Øine og for alt
jamins Huses Øine.
Og Abner kom til David i Hebron,
de Mænd med ham; da gjorde Da-
Abner og de Mænd, som vare med
et Gjæstebud.
Og Abner sagde til David: jeg vil
mig rede, og gaae hen, og samle al
l til min Herre Kongen, at de skulle
en Pagt med dig, og du skal være
e efter alt det, som din Sjel begjerer;
od David Abner fare, og han gik hen
Fred.
Og see, Davids Tjenere og Joab
fra Hæren, og de førte med sig meget
; men Abner var ikke hos David, i
on, thi han havde ladet ham fare, og
var bortgaaen med Fred. 1Sam.30,8.
Der Joab og den ganske Hær, som
med ham, vare komne, da gave de
tilkjende, sigende: Abner, Ners Søn,
ommen til Kongen, og han lod ham
og han er bortgaaen med Fred.
Da kom Joab til Kongen, og sagde:
har du gjort? see, Abner er kommen
g, hvorfor lod du ham fare, at han
t bortgaaen?
Du kjender (jo) Abner, Ners Søn,
an er kommen, at han vil bedrage dig,
t vide din Udgang og din Indgang,
t vide alt det, du gjør. c. 10, 3.
Og der Joab gik ud fra David, da
e han Bud efter Abner, og de hentede
igjen fra den (Vand-)Grav Sira;
David vidste det ikke.
Og Abner kom tilbage til Hebron,
ete Joab ham (til en Side) midt i
en, at tale med ham i Stilhed, og
ham der ved det femte (Ribbeen), at
døde, for hans Broders Asaels Blods
d. c. 20, 16. c. 2, 23.
Der David hørte det siden, da sagde
jeg er uskyldig og mit Rige for HEr-
vindeligen for Abner Ners Søns Blod.
Det skal blive paa Joabs Hoved, og
alt hans Faders Huus; og der skal
lattes af Joabs Huus den, som har
og er spedalsk, og som holder sig ved
Stav, og som falder ved Sværdet, og ha-
ver Mangel paa Brød. Jos. 9, 23.
2 Kong. 5, 27.
30. Thi Joab og hans Broder Abisai
havde slaget Abner ihjel, derfor at han slog
Asael deres Broder ihjel ved Gibeon i
Krigen. c. 2, 32.
31. Og David sagde til Joab og til alt
Folket, som var med ham: river eders
Klæder, og binder Sække om eder, og sør-
ger for Abner; og Kong David gik efter
(Lig-)Baaren.
32. Og de begrove Abner i Hebron; og
Kongen opløftede sin Røst, og græd ved
Abners Grav, og alt Folket græd. c. 1, 12.
33. Og Kongen klagede (det Klagemaal)
over Abner, og sagde: mon Abner skulde
døe, som en Daare døer? c. 1, 17.
34. Dine Hænder vare ikke bundne, og
dine Fødder ikke satte i Kobber-(Bolte),
du er falden, som man falder for uretfær-
dige Folk; da blev alt Folket ved at græ-
de over ham.
35. Der alt Folket kom ind, at de vilde
komme David til at æde Brød, der det var
endnu Dag, da svoer David, og sagde:
Gud gjøre mig saa, og lægge end saa der-
til, om jeg smager Brød eller nogen Ting,
forend Solen gaaer ned. v. 9. c. 1, 12.
36. Der alt Folket forstod det, da (syn-
tes) det godt for deres Øine: ligesom alt,
som Kongen gjorde, (syntes) godt for alt
Folkets Øine.
37. Og alt Folket og ganske Israel kjendte
paa den samme Dag, at det var ikke skeet
af Kongen, at lade slaae Abner, Ners Søn,
ihjel.
38. Og Kongen sagde til sine Tjenere:
vide I ikke, at paa denne Dag er falden
en Fyrste og en stor (Mand) i Israel?
1 Sam. 26, 15.
39. Og jeg er endnu blød, skjøndt jeg er
salvet til Konge; men disse Mænd, Zeru-
jas Børn, ere haardere end jeg; HErren
skal betale den, som gjorde det Onde, efter
hans Ondskab. 1 Sam. 26, 23.

4. Capitel.

Isboseth dræbes af Baena og Rechab, hvilke føre hans Hoved til David, 1-8. David lader dem ihjelslaae, og lader begrave Isboseths Hoved, 9-12.

1. Der Sauls Søn hørte, at Abner var
død i Hebron, da nedsank hans Hænder;
og al Israel forfærdedes.
2. Og Sauls Søn havde to Mænd,
(som vare) Hovedsmænd for Tropperne,

den enes Navn var Baena og den andens Navn Rechab, Rimmons den Beerothiters Sønner, af BenJamins Børn; thi Beeroth blev ogsaa regnet iblandt BenJamin.

3. Og de Beerothiter vare flyede til Gittajim, og vare der fremmede indtil denne Dag.

4. Og Jonathan, Sauls Søn, havde en Søn, hvis Fødder vare brudte; han var fem Aar gammel, da Rygtet om Saul og Jonathan kom fra Jisreel, og hans Fostermoder opløftede ham, og flyede, og det skede, der hun hastede at flye, da faldt han, og blev lam, og hans Navn var Mephiboseth. c. 9, 3.

5. Saa gik Rimmons den Beerothiters Sønner, Rechab og Baena, og kom, der Dagen var heed, til Isboseths Huus; men han laae paa Sengen om Middagen.

6. Og de kom ind i Huset, og hentede Hvede, og stak ham ved det femte (Ribbeen); og Rechab og Baena hans Broder undkom. c. 3, 27.

7. Thi de vare komne i Huset, der han laae paa sin Seng i sit Sengekammer, og de sloge ham, og dræbte ham, og borttoge hans Hoved; og de toge hans Hoved, og gik bort ad Veien paa den slette Mark den ganske Nat.

8. Og de førte Isboseths Hoved til David i Hebron, og de sagde til Kongen: see, (her er) Isboseths, Sauls Søns, din Fiendes Hoved, som søgte efter dit Liv; saa haver HErren i denne Dag givet min Herre, Kongen, megen Hevn paa Saul og paa hans Sæd. 2 Mos. 4, 19.

9. Da svarede David Rechab og Baena hans Broder, Rimmons den Beerothiters Sønner, og sagde til dem: (saa vist som) HErren lever, som haver forløst min Sjel af al Angest! 1 Mos. 48, 16.
1 Kong. 1, 29.

10. Da En forkyndte mig, og sagde: see, Saul er død, og han var for sine Dine, som den, der fører (et godt) Budskab, da greb jeg ham, og ihjelslog ham i Ziklag, han som (meente), jeg skulde givet ham Løn for (hans) Budskab. c. 1, 15.

11. Meget mere (disse) ugudelige Mænd, som have ihjelslaget en retfærdig Mand i hans Huus paa hans Seng; og nu, skulde jeg ikke udkræve hans Blod af eders Haand, og borttage eder af Jorden?

12. Og David bød de unge Karle, og de sloge dem ihjel, og afhuggede deres Hænder og deres Fødder, og hængte dem over Fiskevandet i Hebron; men de toge Isboseths Hoved, og begrove det i Abners Grav i Hebron. c. 1, 15. c. 3, 32.

5. Capitel.

Al Israel gjør David til Konge over sig, efterat han havde regieret i Hebron syv Aar og sex Maaneder, v. 1-5. David indtager Jerusalem og Zions Stad; HErren er med ham, Hiram sender ham Ceder-Træe til at bygge et Huus; han avler flere Sønner, 6-16. Philisterne drage tvende Gange op imod David; men David slaaer dem begge Gange 17-25.

1. Da kom alle Israels Stammer til David i Hebron, og de sagde, sigende: see, her ere vi, vi ere dine Been og dit Kjød. 1 Kron. 11, 1 sqq. 2 Sam. 19, 12.

2. Dertilmed tilforn, der Saul var Konge over os, da var du den, som førte Israel ud og ind; saa haver HErren sagt til dig: du, du skal føde mit Folk Israel, og du, du skal være en Fyrste over Israel.
1 Sam. 25, 30.

3. Og alle de Ældste af Israel kom til Kongen i Hebron, og Kong David gjorde en Pagt med dem i Hebron, for HErrens Ansigt; og de salvede David til Konge over Israel. 1 Kron. 12, 23
1 Sam. 16, 13. 2 Sam. 2, 4.

4. David var tredive Aar gammel, der han blev Konge; han regjerede fyrretyve Aar. 1 Kong. 2, 11. 1 Kong. 29, 27.

5. Han regjerede i Hebron, over Juda syv Aar og sex Maaneder; og regjerede i Jerusalem tre og tredive Aar over al Israel og Juda.

6. Og Kongen drog hen og hans Mænd til Jerusalem imod de Jebusiter, som boede i Landet; og de sagde til David, sigende: du skal ikke komme her ind, uden du borttager de Blinde og de Lamme, som de vilde sige: David skal ikke komme her ind. v. 8. Ps. 115, 4-7.

7. Men David indtog Zions Befæstning, det er Davids Stad.

8. Thi David havde sagt paa den samme Dag: hvo somhelst der slaaer Jebusiterne, efter at han har naaet til Tag-Renden, og de Lamme og de Blinde, som Davids Sjel hader, (han skal være øverst): derfor siger man: lad en Blind eller Lam ikke komme i Huset. 1 Kron. 11, 6.

9. Saa boede David i Befæstningen, og kaldte den Davids Stad; og David byggede trindt omkring fra Millo og indentil. Dom. 9, 6. 1 Kong. 9, 15.

10. Og David gik altid (fremad), og

thi HErren Zebaoths Gud var
c. 3, 1.
Hiram, Kongen af Tyrus, sendte
)avid, og Ceder-Træer og Me-
at udhugge) i Træ, og Mestere
hugge) Steen til Vægge; og de
David et Huus. 1 Kron. 14, 1.
1 Kron. 2, 3. 2 Sam. 7, 2.
| David fornam, at HErren
)fæstet ham til Konge over Js-
it han havde ophøiet hans Rige
Folks Jsraels Skyld.
David tog endnu Medhustruer
ner af Jerusalem, efter at han
en fra Hebron; og David bleve
enner og Døttre fødte.
disse ere deres Navne, som ham
Jerusalem: Sammua og Sobab
n og Salomo; 1 Kron. 3, 5. c. 14, 4.
Jibchar og Elisua og Nepheg og

Elisama og Eljada og Eliphelet.
r Philisterne hørte, at de havde
avid til Konge over Jsrael, da
e Philisterne op for at søge efter
der David det hørte, da drog han
Befæstningen. 1 Kron. 14, 8.
| Philisterne kom, og de adspredte
)haims Dal.
| David spurgte HErren ad, og
al jeg drage op imod Philisterne?
ve dem i min Haand? og HEr-
e til David: drag op, thi jeg vil
n give Philisterne i din Haand.
1 Sam. 30, 8.
| David kom til Baal-Prazim,
d slog dem der, og sagde: HEr-
er adskilt mine Fiender for mit
om Vand adskilles; derfor kalder
samme Steds Navn Baal-Pra-

| de forlode deres Afguder der, og
g hans Mænd toge dem op.
1 Sam. 31, 9. 1 Kron. 14, 12.
en Philisterne bleve endnu ved at
p, og adspredte sig i Rephaims
v. 18.
| David spurgte HErren ad, men
e: du skal ikke drage op; (men)
ring bag paa dem, at du kommer
dvært over for Morbær-Træerne.
| det skal skee, naar du hører en
en Gang paa Morbær-Træernes
da maa du røre dig; thi da er
udgaaen for dit Ansigt til at slaae
nes Leir.

25. Og David gjorde saaledes, ligesom HErren havde befalet ham, og slog Philisterne fra Geba, indtil man kommer til Geser.

6. Capitel.

David lader Arken hente fra Kiriath-Jearim til Davids Stad med stor Glæde, 1-5. Ussa slaaes ihjel af HErren, fordi han rører ved Arken; David frygter for at lade Arken komme til sig, den sættes i Obed-Edoms Huus, som velsignes af HErren, 6-11. Der David hører dette, lader han den hente til sig, og den bæres af Leviterne; han offrer derhos, springer af Glæde foran Arken, foragtes af Michal; lader Folket gaae fra sig, straffer Michal, som bliver ufrugtsommelig, 12-23.

1. Derefter samlede David endnu alle Udvalgte i Jsrael, tredive tusinde.
1 Kron. 13, 5.

2. Og David gjorde sig rede, og gik hen, og alt Folket, som var hos ham, fra Baalim i Juda, for at føre Guds Ark op derfra, hvis Navn kaldes: den HErre Zebaoths Navn, som sidder der over paa Cherubim. 1 Sam. 7, 1. 1 Kron. 13, 6.
Jos. 5, 10. 60 ꝛc. 1 Sam. 4, 4.

3. Og de førte Guds Ark paa en ny Vogn, og toge den fra Abinadabs Huus, som var paa det Høie; men Ussa og Ahio, Abinadabs Sønner, førte den nye Vogn. 1 Sam. 7, 1.

4. Saa toge de ham af Abinadabs Huus, som var paa det Høie med den Guds Ark; og Ahio gik for Arken. v. 3. 6.

5. Da legte David og al Jsraels Huus for HErrens Ansigt med allehaande (Strænge-Leg af) Fyrretræ, nemlig med Harper og med Psaltere og med Trommer og med Bjelder og med Cimbler.

6. Og der de kom til Nachons Lade, da udrakte Ussa (Haanden) til Guds Ark, og greb fat paa den, thi Øxnene vege (af Veien). 1 Kron. 13, 9.

7. Da optændtes HErrens Vrede imod Ussa, og Gud slog ham der, for hans Forseelses Skyld, saa at han døde der hos Guds Ark. 4 Mos. 4, 15. 20.

8. Da blev David ilde tilfreds, for HErren havde revet et Rift paa Ussa; og han kaldte det Sted Perez-Ussa indtil denne Dag.

9. Og David frygtede for HErren paa den samme Dag, og sagde: hvorledes skal HErrens Ark komme til mig?

10. Og David vilde ikke bortføre HErrens Ark til sig i Davids Stad; men David lod den føre hen til Obed-Edoms den Githiters Huus. 1 Kron. 13, 13.
2 Sam. 5, 7. 9.

11. Og HErrens Ark blev tre Maaneder
i Obed-Edoms den Githiters Huus; og
HErren velsignede Obed-Edom og alt hans
Huus.
12. Og det blev Kong David tilkjende-
givet, idet der sagdes: HErren har velsig-
net Obed-Edoms Huus, og alt det han
haver, for Guds Arks Skyld; da gik Da-
vid bort, og førte Guds Ark op fra Obed-
Edoms Huus til Davids Stad med Glæde.
13. Og det skede, der de gik, som bare
HErrens Ark, sex Trin, da offrede han
Oxne og fedt (Qvæg). 1 Kong. 8, 5.
1 Krøn. 15, 26.
14. Og David sprang med al Magt for
HErrens Ansigt; og David var ombun-
den med en linnet Livkjortel.
15. Saa førte David og alt Israels
Huus HErrens Ark op med (Fryde-)
Skrig og med Basuns Lyd.
16. Og det skede, der HErrens Ark kom
i Davids Stad, da saae Michal, Sauls
Datter, ud igjennem Vinduet, og saae
Kong David springe med (al) Styrke for
HErrens Ansigt, og hun foragtede ham i
sit Hjerte. 1 Krøn. 15, 29.
17. Og de førte HErrens Ark ind, og
satte den paa sit Sted midt i Paulunet,
som David havde udslaget til den; og
David offrede Brænd-Offere og Tak-Offere
for HErrens Ansigt.
18. Der David havde fuldendt at offre
Brænd-Offeret og Tak-Offeret, da velsig-
nede han Folket i HErrens Zebaoths
Navn. 1 Krøn. 16, 2. 3.
1 Kong. 8, 55.
19. Og han uddeelte til alt Folket og
til al Israels Mangfoldighed, baade Mand
og Qvinde, til hver en Brod-Kage og et
godt Stykke (Kjød) og en Flaske (Viin);
da gik alt Folket bort, hver til sit Huus.
20. Der David kom tilbage til at vel-
signe sit Huus, da gik Michal, Sauls
Datter, ud imod David, og sagde: hvor
æret var Israels Konge i Dag, som blot-
tede sig i Dag for sine Tjeneres Tjeneste-
pigers Øine, ligesom een af løse Folk
ublueligt blotter sig!
21. Da sagde David til Michal: (det
gjorde jeg) for HErrens Ansigt, som mig
udvalgte frem for din Fader og frem for
alt hans Huus, saa han befoel mig at
være en Fyrste over HErrens Folk, over
Israel; og jeg vil lege for HErrens An-
sigt. 1 Sam. 25, 30. 2 Sam. 7, 8.
22. Og jeg vil endnu blive ringere end
saa, og være nedrig i mine Øine; og hos
de Tjenestepiger, som du talede om, hos
dem vil jeg blive æret.
23. Men Michal, Sauls Datter, fik ikke
(noget) Barn indtil hendes Dødsdag.

7. Capitel.

David faaer i Sinde at bygge HErren et Huus, hvilket Propheten Nathan synes vel om, 1-3. Nathan maa forkynde David, at HErren ikke vilde have noget Tempel, 4-7. Dog skulde han forsikkre ham, at ligesom han hidindtil havde ophøiet ham, saa vilde han fremdeles bygge ham et bestandigt Huus, og lade Messias fødes af hans Afkom, 8-16. David erkjender sin Uværdighed til saa stor en Naade, priser HErren, og beder, at Gud vilde fuldkomme sine Forjættelser, 17-29.

1. Og det skede, der Kongen sad i sit
Huus, og HErren havde skaffet ham Ro-
lighed trindt omkring for alle hans Fien-
der: 1 Krøn. 17, 1.
2. Da sagde Kongen til Nathan, Pro-
pheten: Kjære, see, jeg boer i et Huus af
Ceder-Træe, og Guds Ark boer midt imel-
lem Gardiner. c. 5, 11.
3. Og Nathan sagde til Kongen: gak,
gjør alt det, som er i dit Hjerte; thi
HErren er med dig.
4. Men det skede i den samme Nat, at
HErrens Ord skede til Nathan, sigende:
5. Gak, og sig til min Tjener, til Da-
vid: saaledes sagde HErren: skulde du,
du bygge mig et Huus, som jeg skulde boe
udi?
6. Efterdi jeg har ikke boet i et Huus,
fra den Dag jeg opførte Israels Børn af
Egypten, og indtil denne Dag; men jeg
vandrede i Paulun og Tabernakel.
Es. 66, 1. 1 Kong. 8, 16.
7. I hvor jeg vandrede iblandt alle Is-
raels Børn, haver jeg talet noget Ord
med een af Israels Stammer, hvilken jeg
haver befalet at føde midt Folk Israel, og
sagt: hvi bygge I mig ikke et Huus af
Ceder-Træe?
8. Men nu skal du sige saaledes til min
Tjener David: saaledes sagde den HErre
Zebaoth: jeg, jeg tog dig fra (Faare-)
Stien bag efter Faarene til at være en
Fyrste over mit Folk, over Israel.
1 Sam. 16, 11-13. Ps. 78, 70. 2 Sam. 6, 21.
9. Og jeg haver været med dig, i hvor
du haver gaaet, og haver udryddet alle
dine Fiender fra dit Ansigt; og gjort dig
et stort Navn, som de Stores Navn, som
ere paa Jorden.
10. Og jeg vil sætte mit Folk Israel et

ante det, at det skal boe paa
j ikke ydermere bevæges; og
Folk skulle ikke blive ved at
ıasom i Begyndelsen,
fra den Dag, der jeg gav
efaling over mit Folk Israel;
ve dig Rolighed for alle dine
j HErren kundgjør dig, at
gjøre dig et Huus. v. 1.
dine Dage ere opfyldte, og du
ıne Fædre, da vil jeg opreise
ter dig, som skal udkomme af
jeg vil stadfæste hans Rige.
g. 8, 20. 1 Kron. 17, 11.
han skal bygge mit Navn et
eg vil stadfæste hans Riges
eligen. 1 Kong. 5, 5.
1 Kron. 17, 12. Ps. 89, 4 ꝛc.
g vil være ham en Fader, og
ıl være mig en Søn; hvilken,
shandler, da vil jeg straffe ham
skes Riis og med Menneskes
er. Ps. 89, 27.
vr. 1, 5. 2 Cor. 5, 21.
min Miskundhed skal ikke vige
saasom jeg borttog den fra
eg borttog fra dit Ansigt.
. 1, 72. 1 Sam. 15, 26.
dit Huus og dit Rige skal blive
vindeligen for dit Ansigt; din
ære fast evindeligen.
Ps. 72, 17.
ılle disse Ord og efter alt dette
Nathan til David.
1 Kron. 17, 15.
om Kong David, og blev for
ısigt, og sagde: hvo er jeg,
re, og hvad er mit Huus, at
t mig hidindtil?
1 Mos. 32, 10.
dette var endnu lidet agtet for
HErre, HErre! saa du talede
jeners Huus i det Fjerne; og
lenneskes Skik, HErre, HErre?
ad skal David ydermere blive
il dig? thi du, du kjender din
re, HErre!
it Ords Skyld og efter dit
du gjort al denne store Ting,
lade din Tjener vide det.
: er du storligen agtet, HErre
r er ingen, som du, og der er
uden du, efter alt det, som vi
ed vore Øren.
o er et Folk paa Jorden, som
a Israel? for hvis Skyld Gud
orløse sig det til et Folk, og at
sætte sig et Navn, og at gjøre for eders
Skyld de store og forfærdelige Ting mod
dit Land, for dit Folks Ansigt, som du
forløste dig af Ægypten, fra Hedningerne
og deres Guder. 5 Mos. 4, 7.
1 Kron. 17, 21.
24. Og du beredte dig dit Folk Israel,
dig til et Folk evindeligen; og du, HErre,
du er bleven deres Gud.
25. Og nu, HErre Gud! det Ord, som du
talede over din Tjener og over hans Huus,
det stadfæst evindeligen; og gjør, ligesom
du haver talet.
26. Saa bliver dit Navn stort til evig
(Tid), at man skal sige: HErren Zebaoth
er Gud over Israel; og David din Tje-
ners Huus skal blive fast for dit Ansigt.
c. 5, 10.
27. Thi du, HErre Zebaoth, Israels
Gud! du haver aabenbaret for din Tje-
ners Øre, og sagt: jeg vil bygge dig et
Huus; derfor haver din Tjener fundet sit
Hjerte til at bede denne Bøn til dig.
1 Kron. 17, 25. Ps. 50, 5.
28. Og nu HErre, HErre! du er Gud,
og dine Ord skal blive Sandhed; og du
haver talet dette Gode til din Tjener.
Ps. 33, 4. 1 Kong. 8, 26. 1 Kron. 17, 26.
29. Saa begynd nu, og velsign din Tje-
ners Huus, at det maa blive evindeligen
for dit Ansigt; thi du, HErre, HErre! du
haver talet det, og med din Velsignelse
skal din Tjeners Huus velsignes i Evighed.

8. Capitel.

David indtager Gath, slaaer Moabiterne og Syrerne, indtager deres Stæder, 1-8. Thoi, Kongen af Hamath, sender ham Skienk, fordi han havde slaaet hans Fiende, Hadad-Eser; han helliger disse Gaver og Rovet, som han fik, til HErrens Tjeneste, 9-12. Han slaaer Edomiterne; HErren er med ham; hans Hof-Stat beskrives, 13-18.

1. Og det skede derefter, at David slog
Philisterne, og ydmygede dem; og David
tog Metheg-Ha-Amma, af Philisternes
Haand. 1 Kron. 18, 1.
2. Og han slog Moabiterne, og maalte
dem med en Snor, der han havde kommet
dem til at ligge paa Jorden; og han
maalte to Snorer at slaae ihjel, og en
Snor fuldt at lade leve; saa bleve Mo-
abiterne Davids Tjenere, at de førte ham
Skienk til. 4 Mos. 24, 14.
3. David slog og Hadad-Eser, Rechobs
Søn, Kongen i Zoba, der han drog hen,
at sætte sin (Krigs-) Magt ved den Flod
Phrat. 1 Kron. 18, 3.

4. Og David tog fra ham tusinde og syv hundrede Ryttere og tyve tusinde Mænd Fodfolk; og David sønderhuggede alle Vogn-(Heste), og han lod blive tilovers (til) hundrede Vogne. Jos. 11, 9.
1 Krøn. 18, 4.

5. Men de Syrer af Damascus kom for at hjelpe Hadad-Eser, Kongen af Zoba, og David slog af de Syrer to og tyve tusinde Mænd.

6. Og David lagde Besætning i Damascus udi Syria, saa bleve de Syrer Davids Tjenere, som førte (ham) Skjenk til; og HErren frelste David, i hvor han drog hen. v. 14.

7. Og David tog de Guld-Skjolde, som vare hos Hadad-Esers Tjenere, og førte dem til Jerusalem.

8. Men af Bethah og af Berothai, Hadad-Esers Stæder, tog Kong David saare meget Kobber.

9. Der Thoi, Kongen af Hamath, hørte, at David havde slaget al Hadad-Esers Hær, 1 Krøn. 18, 9.

10. Da sendte Thoi sin Søn Joram til Kong David, for at hilse ham, og for at velsigne ham, fordi at han havde stridet imod Hadad-Eser, og slaget ham, thi Hadad-Eser førte immerfort Krig imod Thoi; og han havde Sølv-Kar og Guld-Kar og Kobber-Kar med sig.

11. Ogsaa dem helligede Kong David for HErren, tillige med det Sølv og det Guld, som han helligede af alle de Hedninger, som han undertvang:

12. Af Syria, og af Moab, og af Ammons Børn, og af Philisterne, og af Amalek, og af Hadad-Esers Rechobs Søns Rov, Kongen af Zoba.

13. Og David gjorde sig navnkundig, der han kom tilbage, efter at han havde slaget de Syrer, (og slog endnu) udi Salt-Dalen tusinde. Ps. 60, 2.
1 Krøn. 18, 12.

14. Og han lagde Besætning udi Edom, udi ganske Edom lagde han Besætning, og alle Edomiterne bleve Davids Tjenere; og HErren frelste David, i hvor han drog hen. v. 6. 1 Kong. 11, 15.

15. Saa var David Konge over al Israel; og David gjorde Ret og Retfærdighed for alt sit Folk. 1 Krøn. 18, 14.

16. Og Joab, Zerujas Søn, var over Hæren; og Josaphat, Ahiluds Søn, var Secreteer. c. 20, 23.

17. Og Zadok, Ahitobs Søn, og Achimelech, Ab-Jathars Søn, vare Præster; Seraja var Skriver. 1 Krøn. 6, 8.

18. Og Benaja, Jojadas Søn, han var over de Crethi og de Plethi, og Davids Sønner vare (hans) ypperste Raad.
c. 15, 18. 1 Mos. 41, 45.

9. Capitel.

David spørger efter, om ikke nogen var tilovers af Sauls Huus, som han kunde gjøre vel imod, erfarer, at Jonathan havde efterladt sig en Søn ved Navn Mephiboseth, 1-4. Han hentes til David, Kongen giver ham alt Sauls Jordegods, Ziba skal dyrke hans Land; men Mephiboseth selv skal æde ved Kongens Bord, 5-13.

1. Og David sagde; mon der er endnu nogen, som er overbleven af Sauls Huus, saa vil jeg gjøre Miskundhed imod ham for Jonathans Skyld. 1 Sam. 20, 15.

2. Og der var en Tjener af Sauls Huus, og hans Navn var Ziba, og de kaldte ham til David, og Kongen sagde til ham: er du Ziba? og han sagde: (ja,) din Tjener.
c. 16, 1.

3. Og Kongen sagde: mon der ikke endnu er nogen af Sauls Huus? saa vil jeg gjøre Guds Miskundhed imod ham; og Ziba sagde til Kongen: der er endnu Jonathans Søn, som er brudt paa Fødderne.
c. 4, 4.

4. Og Kongen sagde til ham: hvor er han? og Ziba sagde til Kongen: see, han er i Machirs, Ammiels Søns, Huus i Lodebar. c. 17, 27.

5. Da sendte Kong David hen, og lod hente ham af Machirs, Ammiels Søns Huus, fra Lodebar.

6. Og Mephiboseth, Jonathans Søn, Sauls Søn, kom til David, og faldt ned paa sit Ansigt, og nedbøiede sig; og David sagde: Mephiboseth! og han sagde: see, (her er jeg,) din Tjener.
1 Sam. 25, 23. 24.

7. Og David sagde til ham: du skal ikke frygte, thi jeg vil visseligen gjøre Miskundhed imod dig for Jonathans din Faders Skyld, og jeg vil give dig igjen al din Faders Sauls Mark; men du, du skal stedse æde Brød over mit Bord.
2 Kong. 25, 29.

8. Og han nedbøiede sig, og sagde: hvad er din Tjener? at du seer omkring til en død Hund, saasom jeg er. 1 Sam. 24, 15.
2 Kong. 8, 13.

9. Da kaldte Kongen ad Ziba, Sauls Dreng, og sagde til ham: alt det, som hørte Saul og alt hans Huus til, haver jeg givet din Herres Søn.

(Afgrøden) ind, at din Herres Søn maa have Brød, at han kan æde deraf; men Mephiboseth, din Herres Søn, skal stedse æde Brød over mit Bord; og Ziba havde femten Sønner og tyve Tjenere. c. 19, 17.

11. Og Ziba sagde til Kongen: efter alt det, som min Herre Kongen befaler sin Tjener, saa skal din Tjener gjøre; og (David sagde:) Mephiboseth skal æde ved mit Bord, som en af Kongens Børn. c.19,28.

12. Og Mephiboseth havde en liden Søn, hvis Navn var Micha; og alle, som boede i Zibæ Huus, de vare Mephiboseths Tjenere.

13. Og Mephiboseth boede i Jerusalem, thi han aad stedse ved Kongens Bord; og han var lam paa begge sine Fødder. c.4,4.

10. Capitel.

Nahas, Ammoniternes Konge, døer; David vil lade hans Søn Hanon trøste, men Hanon lader sig af sine Tjenere overtale til at forhaane Davids Bud, 1=4. Ammoniterne faae Syrerne til Hielp imod David; men Joab og Abisai slaaer dem, 5=14. De Syrer blive anden Gang slagne af David, 15=19.

1. Og det skede derefter, at Ammons Børns Konge døde, og Hanon, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 1 Krøn. 19, 1.

2. Da sagde David: jeg vil gjøre Miskundhed imod Hanon, Nahas Søn, saasom hans Fader gjorde Miskundhed imod mig; og David sendte hen, at lade trøste ham formedelst sine Tjenere over hans Fader; og Davids Tjenere kom i Ammons Børns Land.

3. Da sagde Ammons Børns Fyrster til Hanon, deres Herre: (synes det) for dine Øine, at David ærer din Fader, at han sender dig Trøstere? mon David ikke have sendt sine Tjenere til dig, at udforske Stadens (Leilighed), og at speide den, og omkaste den? 2 Sam. 3, 25.

4. Da tog Hanon Davids Tjenere, og lod rage Halvdelen af deres Skjæg, og afskar Halvdelen af deres Klæder indtil deres Artse, og lod dem fare.

5. Der de gave David det tilkjende, da sendte han dem (Bud) imøde: thi Mændene vare saare forhaanede; og Kongen lod sige: bliver i Jericho, indtil eders Skjæg voxer, og kommer (da) tilbage.

6. Der Ammons Børn saae, at de stinkede for David, da sendte Ammons Børn hen og leiede de Syrer af Rechobs Huus, og de Syrer af Zoba, tyve tusinde (Mænd) fodfolk, og af Kongen af Maacha tusinde Mænd, og af Tob tolv tusinde Mænd.

7. Der David det hørte, da udsendte han Joab, og de Vældiges ganske Hær.

8. Og Ammons Børn droge ud, og rustede sig til Krig for Døren af Porten; men de Syrer af Zoba og Rechob, og de Mænd af Tob og Maacha vare for sig alene paa Marken. 1 Krøn. 19, 9 sqq.

1 Mos. 22, 24.

9. Der Joab saae, at Krigen var (stillet) imod ham for og bag fra, da udvalgte han af alle de Udvalgte i Israel, og rustede sig imod de Syrer. v. 10 ꝛc.

10. Og det øvrige Folk gav han under sin Broders Abisai Haand, og han rustede sig imod Ammons Børn.

11. Og han sagde: dersom de Syrer blive mig for stærke, da skal du være mig til Frelsning; men dersom Ammons Børn blive dig for stærke, da vil jeg komme til at frelse dig.

12. Vær frimodig, og lad os være frimodige for vort Folk og for vor Guds Stæder; men HErren gjøre, hvad som godt er for hans Øine. 5 Mos. 20, 1. Ap. G. 21, 14.

13. Da drog Joab frem og det Folk, som var hos ham, til Krigen imod de Syrer; og de flyede for hans Ansigt.

14. Der Ammons Børn saae, at de Syrer flyede, flyede de og for Abisai Ansigt, og kom i Staden; saa vendte Joab tilbage fra Ammons Børn, og kom til Jerusalem.

15. Og der de Syrer saae, at de vare slagne for Israels Ansigt, da samlede de tilhobe.

16. Og Hadad-Eser sendte hen, og udførte de Syrer, som vare paa hiin Side Floden, og de kom til Helam; og Sobach, som var Hadad-Esers Strids-Hovedsmand, (drog) frem for dem.

1 Krøn. 19, 16.

17. Der det blev David tilkjendegivet, da samlede han al Israel, og drog over Jordanen, og kom til Helam, og de Syrer rustede sig mod David, og stred med ham.

18. Men de Syrer flyede for Israels Ansigt, og David ihjelslog af de Syrer (Krigsmændene, som vare paa) syv hundrede Vogne og fyrretyve tusinde Ryttere, tilligemed slog han og Sobach, hans Strids-Hovedsmand, at han døde der.

1 Krøn. 19, 18. Pf. 20, 8.

1. Og det skede, der Aaret var omme,
paa den Tid, som Kongerne (pleie) at
uddrage (til Krig), da sendte David Joab
og sine Tjenere med ham og al Israel, og
de fordærvede Ammons Børn, og belei-
rede Rabba; men David blev i Jerusa-
lem. c. 12, 26. 1 Kron. 20, 1.
2. Og det skede paa en Aftens Tid, at
David stod op af sin Seng, og vandrede
paa Taget af Kongens Huus, og saae af
Taget en Qvinde, som badede sig, og den
Qvinde var saare deilig af Anseelse.
3. Og David sendte hen, og lod spørge
efter Qvinden; og En sagde: er det ikke
Bathseba, Eliams Datter, Urias den He-
thiters Hustru? c. 23, 39.
4. Da sendte David Bud, og lod hende
hente, og der hun kom til ham, da laae
han hos hende, men hun helligede sig af
sin Ureenhed, og hun vendte tilbage til sit
Huus. 3 Mos. 15, 18. 19.
5. Og Qvinden blev frugtsommelig; og
hun sendte hen, og lod kundgjøre for Da-
vid, og sige: jeg er bleven frugtsommelig.
6. Da sendte David til Joab, (sigende):
send Uria den Hethiter til mig; og Joab
sendte Uria [illegible] vid.

ham drukken; og
at lægge sig paa s
Tjenere, og gik ikk
14. Og det ske
skrev David et B
det ved Urias Ha
15. Og han sk
sætter Uria foran
stærkest, og vende
han kan blive slag
16. Og det skede
Staden, da satte
som han vidste,
Mænd.
17. Og der de A
at stride imod Jo
af Folket, af Da
den Hethiter, døde
18. Da sendte
David tilkjende al
19. Og han be
naar du haver ud
Krigens Sager,
20. Og det skeer
ger hos Kongen,
kom I (saa) nær
vidste I ikke, hvor
21. Hvo slo

24. Men Skytterne skjøde af Muren paa dine Tjenere, og der ere (nogle) ihjelslagne af Kongens Tjenere; dertil er Uria din Tjener, den Hethiter, ogsaa død.

25. Og David sagde til Budet: saa skal du sige til Joab: lad ikke den Gjerning synes ond for dine Dine, thi Sværdet fortærer paa den og paa den (Maade), hold fast ved med din Krig imod Staden, og nedbryd den, og gjør ham frimodig.

26. Der Urias Hustru hørte, at Uria hendes Mand var død, da sørgede hun for sin Herre.

27. Men der Sorgen var gaaen over, sendte David hen, og lod hente hende til sit Huus, og hun blev hans Hustru, og fødte ham en Søn; men den Gjerning, som David gjorde, var ond for HErrens Dine.

12. Capitel.

HErren lader ved Propheten Nathan foreholde David den store Synd, han havde gjort, først ved en Lignelse, dernæst ved klare Ord, og forkynder ham svare Straffe for denne Gjernings Skyld; David ydmyger sig for HErren, 1-14. HErren slaaer Barnet, som Bathseba fødte, med Sygdom; David faster og beder for det, men da han hører, at det er dødt, giver han sig tilfreds, 15-23. Bathseba føder ham Salomo; Joab begierer, at David skal komme, og selv indtage Rabba, som og skeer; han straffer Ammoniterne haardeligen, 24-31.

1. Og HErren sendte Nathan til David, og der han kom ind til ham, da sagde han til ham: der vare to Mænd i en Stad, en riig og en fattig.

2. Den Rige havde smaat Qvæg og stort Qvæg, saare meget.

3. Men den Fattige havde aldeles ikke uden et lidet Faar, som han havde kjøbt, og havde født det op, og det var blevet stort hos ham og hos hans Børn tillige; det aad af hans Stykke (Brød), og drak af hans Bæger, og laae i hans Skjød, og det var ham som en Datter.

4. Men der en Vandringsmand kom til den rige Mand, da sparede han at tage af sit smaae Qvæg og af sit store Qvæg, for at lave (noget) til den veifarende (Mand), som kom til ham, og han tog den fattige Mands Faar, og lavede det til den Mand, som var kommen til ham.

5. Da optændtes Davids Vrede saare imod den Mand, og han sagde til Nathan: saa sandt HErren lever, den Mand er et Dødsens Barn, som har gjort dette.

6. Og han skal betale det Faar firedobbelt, fordi han gjorde denne Gjerning, og fordi han ikke sparede. 2 Mos. 22, 1 rc.

7. Da sagde Nathan til David: du er Manden; saa sagde HErren Israels Gud: jeg, jeg salvede dig til Konge over Israel, og jeg udfriede dig af Sauls Haand.

1 Sam. 16, 1. 13.

8. Og jeg gav dig din Herres Huus og din Herres Hustruer i dit Skjød, og gav dig Israels og Judæ Huus; og dersom det er lidet, da vilde jeg lagt dig saadant og saadant til. c. 7, 19.

9. Hvorfor haver du foragtet HErrens Ord, at du gjorde det, som er ondt for hans Dine? Uria den Hethiter har du slaget (ihjel) med Sværdet, og hans Hustru har du taget dig til Hustru; men ham haver du slaget (ihjel) med Ammons Børns Sværd.

10. Saa skal nu ikke Sværdet vige fra dit Huus evindeligen, fordi at du har foragtet mig, og tog Uria den Hethiters Hustru, at hun skulde være dig til en Hustru. c. 11, 26. 27.

11. Saa sagde HErren: see, jeg vil opreise Ulykke over dig af dit Huus, og tage dine Hustruer for dine Dine, og give din Næste, at han skal ligge hos dine Hustruer for denne klare Soel. c. 16, 22.

12. Thi du, du haver gjort det i Lønndom, men jeg, jeg vil gjøre denne Gjerning for al Israel og for Solen.

13. Da sagde David til Nathan: jeg haver syndet imod HErren; og Nathan sagde til David: HErren har ogsaa borttaget din Synd, du skal ikke døe.

c. 24, 10. Ps. 51, 3. 2 Sam. 24, 10.

14. Dog efterdi du haver kommet HErrens Fiender til at bespotte ved denne Gjerning, skal ogsaa den Søn, som dig er født, visseligen døe. c. 11, 27.

15. Saa gik Nathan til sit Huus, og HErren slog Barnet, som Urias Hustru havde født David, at det blev sygt.

1 Sam. 25, 38.

16. Og David søgte Gud for Drengen, og David fastede meget og gik ind, og blev Natten over, og laae paa Jorden.

17. Da opstod de Ældste af hans Huus for ham, og vilde opreise ham fra Jorden; men han vilde ikke, og aad ikke Brød med dem.

18. Og det skede paa den syvende Dag, da døde Barnet, og Davids Tjenere frygtede for at give ham tilkjende, at Barnet var dødt, thi de sagde: see, der Barnet var levende, talede vi til ham, og han hørte ikke paa vor Røst; hvorledes skulle vi da sige til ham: Barnet er dødt? thi det maatte gjøre (ham) ondt.

19. Men David saae, at hans Tjenere hviskede, og David forstod, at Barnet var dødt; og David sagde til sine Tjenere: er Barnet dødt? og de sagde: det er dødt.

20. Da stod David op af Jorden, og toede sig, og salvede sig, og omskiftede sine Klæder, og gik ind i HErrens Huus, og tilbad; og der han kom til sit Huus, da begjerede han (Mad), og de satte Brød for ham, og han aad.

21. Da sagde hans Tjenere til ham: hvad er det for en Ting, som du haver gjort? du fastede og græd for Barnet, da det levede, men da Barnet er dødt, staaer du op, og æder Brød?

22. Og han sagde: der Barnet endnu levede, fastede og græd jeg; thi jeg sagde: hvo veed? HErren tør vorde mig naadig, at Barnet maa leve.

23. Men nu, det er dødt, hvorfor skal jeg (da) faste? kan jeg endnu hente det tilbage? jeg farer til det, men det kommer ikke tilbage til mig.

24. Derefter trøstede David Bathseba sin Hustru, og gik ind til hende, og laae hos hende, og hun fødte en Søn, og han kaldte hans Navn Salomo; men HErren elskte ham. 1 Kron. 3, 5. c. 22, 9.

25. Og han sendte (Bud) ved Nathan Propheten, og kaldte hans Navn Jedid-Ja; fordi at HErren (elskte ham). c. 7, 2. c. 12, 1.

26. Men Joab stred mod Ammons Børns Rabba, og indtog den kongelige Stad. 5 Mos. 3, 11. Jer. 49, 2.

27. Og Joab sendte Bud til David, og lod sige: jeg haver stredet mod Rabba, og haver ogsaa indtaget Vandstaden.

28. Saa samle nu det øvrige Folk, og beleire Staden, og indtag den, at jeg ikke skal indtage Staden, og jeg skulde blive navnkundig deraf.

29. Saa samlede David alt Folket, og drog til Rabba, og stred mod den, og indtog den. 1 Kron. 20, 1. Ezech. 21, 20.

30. Og han tog deres Konges Krone fra at være over hans Hoved, hvis Vægt var et Centner Guld, og dyrebare Stene, og den var over Davids Hoved, og han udførte af Staden saare meget Rov.

31. Men Folket, som der var udi, førte han ud, og satte dem til (at arbeide med) Saver og i Jerngruber og med Jernøxer, og lod dem gaae frem i Teglovnen, og saaledes gjorde han ved alle Ammons Børns Stæder; siden vendte David og alt Folket tilbage til Jerusalem.

13. Capitel.

Amnon faaer en utydsk Kjærlighed til sin Søster Thamar, og krænker hende, men siden udstøder han hende, hvorover hun river sine Klæder og ynkelig raaber; hendes Broder Absalom tager hende til sig, 1-20. David bliver meget vred paa Amnon derfor, men Absalom langt mere, som lader ved et Gjæstebud Amnon ihjelslaae, og flyer til sin Moders Fader, Kongen af Gesur, 21-39.

1. Og det skede derefter, at Absalom, Davids Søn, havde en deilig Søster, hvis Navn var Thamar; og Amnon, Davids Søn, elskede hende. 1 Mos. 12, 11. Job 42, 15.

2. Og Amnon var beængstet, saa at han blev syg for Thamar sin Søsters Skyld; thi hun var en Jomfru, og det syntes underligt for Amnons Øine, at han skulde gjøre hende noget. Ordsp. 30, 19

3. Men Amnon havde en Ven, hvis Navn var Jonadab, en Søn af Simea, Davids Broder, og Jonadab var en saare viis Mand. 1 Kron. 1, 13.

4. Og han sagde til ham: hvorfor bliver du saa mager, du Kongens Søn! Dag fra Dag? kan du ikke give mig det tilkjende? da sagde Amnon til ham: jeg elsker Thamar, Absaloms min Broders Søster.

5. Og Jonadab sagde til ham: læg dig paa din Seng, og gjør dig syg; naar din Fader kommer for at besøge dig, da sig til ham: Kjære, lad Thamar min Søster komme, at give mig Brød at æde, og lave Mad for mine Øine, at jeg kan see (derpaa), og æde af hendes Haand.

6. Saa lagde Amnon sig, og gjorde sig syg; der Kongen kom at besøge ham, da sagde Amnon til Kongen: Kjære, lad Thamar, min Søster, komme, og tillave to søde Kager for mine Øine, at jeg kan æde af hendes Haand.

7. Da sendte David til Thamar, til Huset, og lod sige: Kjære, gak hen i Amnons din Broders Huus, og lav ham Mad.

8. Og Thamar gik til Amnons sin Broders Huus, og han laae, og hun tog en

rig, og æltede, og tillavede (søde Kager)
r hans Øine, og bagede de søde Kager.
). Og hun tog Panden, og udslog (dem)
r hans Ansigt, men han vægrede sig at
e; da sagde Amnon: lader hver Mand
aae ud fra mig, og de gik ud fra ham
lesammen. 1 Mos. 45, 1.
10. Da sagde Amnon til Thamar: bær
Maden ind i Kammeret, at jeg kan æde
f din Haand; da tog Thamar de søde
ager, som hun havde lavet, og bar int
l Amnon sin Broder i Kammeret.
11. Og der hun bar dem frem til ham,
t han skulde æde; da tog han fat paa
ende, og sagde til hende: kom, min Sø-
er, og lig hos mig. 1 Mos. 39, 12.
12. Og hun sagde til ham: ikke saa,
in Broder, krænk mig ikke, thi man bør
ke saaledes gjøre i Israel; gjør ikke den-
e Daarlighed. 5 Mos. 22, 21.
13. Men jeg, hvor skulde jeg føre min
kam hen? og du, du skulde være ligesom
n af Daarerne i Israel; men nu, Kjære,
el til Kongen, thi han negter dig ikke
ig.
14. Men han vilde ikke høre paa hendes
øst, og blev stærkere end hun, og kræn-
de hende, og laae hos hende.
15. Siden hadede Amnon hende med et
aare stort Had; thi det Had var større,
m han hadede hende med, end Kjærlig-
den, med hvilken han havde elsket hende;
g Amnon sagde til hende: staae op, gak
ort.
16. Og hun sagde til ham: der er ikke
arsag til dette Onde, som er større end
t andet, som du gjorde imod mig, at du
dstøder mig; men han vilde ikke høre
ende.
17. Og han kaldte ad sin Dreng, som
ente ham, og sagde: Kjære, driver denne
d fra mig uden for, og luk du Døren i
aas efter hende.
18. Og hun havde en Kjortel paa sig af
dskillige (Farver), thi saaledes (pleiede)
ongens Døttre at klæde sig med Kjortle,
en Stund de vare) Jomfruer, og hans
jener drev hende ud uden for, og lukte
øren i Laas efter hende.
19. Da tog Thamar Aske paa sit Hoved,
g rev Kjortelen af adskillige (Farver),
m hun havde paa sig, og lagde sin
aand paa sit Hoved, og gik stedse, og
abte. Job 2, 12.
20. Og Absalom, hendes Broder, sagde
l hende: haver din Broder Amnon været
hos dig? og nu, min Søster, tie, han er
din Broder, læg ikke denne Sag paa dit
Hjerte; saa blev Thamar (siddende) og
var eenlig i Absaloms, sin Broders, Huus.
21. Der Kong David hørte alle disse
Gjerninger, da blev han saare vred.
22. Men Absalom talede ikke med Am-
non, hverken ondt eller godt; men Absa-
lom hadede Amnon, fordi han havde kræn-
ket Thamar hans Søster.
23. Og det skede to ganske Aar derefter,
da havde Absalom dem, som klippede
(Faar) i Baal-Hazor, som er hos Eph-
raim, og Absalom indbød alle Kongens
Børn. 1 Sam. 25, 2.
24. Og Absalom kom til Kongen, og
sagde: Kjære, see din Tjener haver dem,
som klippe; Kjære, Kongen og hans Tje-
nere ville gaae med sin Tjener!
25. Og Kongen sagde til Absalom: nei,
min Søn, Kjære, lad os ikke alle gaae, at
vi ikke skulle besvære dig; og der han nødte
ham, vilde han dog ikke gaae, men velsig-
nede ham.
26. Og Absalom sagde: hvis ikke du vil,
lad dog Amnon min Broder gaae med os;
og Kongen sagde til ham: hvorfor skal
han gaae med dig?
27. Da nødte Absalom ham, og han lod
Amnon og alle Kongens Børn gaae med
ham.
28. Da bød Absalom sine unge Karle,
og sagde: Kjære, seer til, naar Amnons
Hjerte er vel (tilmode) af Vinen, og jeg
siger til eder: slaaer Amnon, og dræber
ham, da frygter ikke; monne (I) ikke (tør
gjøre det), da jeg, jeg haver befalet eder
det? værer frimodige, og værer duelige
Folk.
29. Saa gjorde Absaloms unge Karle ved
Amnon, saasom Absalom havde befalet,
da stode alle Kongens Sønner op, og rede
hver paa sin Mule, og flyede.
30. Og det skede, der de vare paa Veien,
da kom Rygtet til David, at der sagdes:
Absalom haver slaget alle Kongens Søn-
ner, og der blev ikke een af dem tilovers.
1 Mos. 37, 33. Job 1, 18. 19.
31. Da stod Kongen op, og rev sine
Klæder, og lagde sig paa Jorden, og alle
hans Tjenere stode med revne Klæder.
1 Mos. 37, 34. Jos. 7, 6. 2 Kong. 5, 7 ꝛc.
32. Da svarede Jonadab, Simeas Da-
vids Broders Søn, og sagde: min Herre
sige ikke, at de have ihjelslaget alle de unge
Personer, Kongens Sønner, thi Amnon

tale, ſee, da kom Kongens Sønner, og de
oploftede deres Røſt, og græd, og Kongen
ogſaa, og alle hans Tjenere græd med en
ſaare ſtor Graad.
37. Men Abſalom flyede, og drog til
Thalmai, Ammihuds Søn, Kongen af
Geſur, og (David) ſørgede for ſin Søn
alle de Dage. c. 3, 3.
38. Der Abſalom havde flyet, og var
draget til Geſur, da blev han der tre Aar.
39. Og Kong Davids (Sjel) længtes
efter at drage ud til Abſalom; thi han
havde trøſtet ſig over Amnon, at han var
død.

14. Capitel.

Da Joab mærker, at Davids Hjerte er til Abſalom, faaer han en klog Qvinde af Thekoa til, at hun med ſin viſe Tale overtaler Kongen til at lade Abſalom komme tilbage igjen, 1-22. Kongen lader Joab hente ham tilbage igjen, men vil dog ikke lade ham komme for ſit Anſigt: omſider faaer han Frihed at komme til ſin Fader igjen, ſom venligen tager imod ham, 23-33.

1. Og Joab, Zerujas Søn, vidſte, at
Kongens Hjerte var til Abſalom.
2. Og Joab ſendte hen til Thekoa, og
lod hente en viis Qvinde derfra, og han
... e, hold ... gende,
... grge-Kl ... a ſalv

til din Huus, og je
for dig.
9. Og den Thek
Kongen: min Herr
ning være paa mi
men Kongen og
uſkyldig.
10. Og Kongen
imod dig, den ſkal
han ikke blive yder
11. Og hun ſa
kom HErren din
nere ſkulle ikke bliv
og at de ikke ødelæ
ſagde: (ſaa viſt ſo
ikke falde (noget)
Jorden. 1 Sam.
12. Da ſagde
Tjenerinde tale
Ord, og han ſagd
13. Og Qvinde
haver du tænkt ſa
thi idet Kongen h
bliver han ſelv ſi
gen lader ikke ſin
14. Thi vi døe
Vandet, der
ikke monne

:edde sin Tjenerinde af den Mands Haand,
som vil udslette mig og min Søn tillige
fra Guds Arv.
17. Og din Tjenerinde sagde: min Her-
res Kongens Ord skal dog være mig til
Trøst; thi som en Guds Engel er, saa er
min Herre Kongen til at høre det Gode
og det Onde, og HErren din Gud skal
være med dig. c. 19, 27. Ap. G. 6, 15.
1 Sam. 29, 9.
18. Og Kongen svarede, og sagde til
Qvinden: Kjære, dølg ikke for mig det
Ord, som jeg vil spørge dig om, og Qvin-
den sagde: min Herre Konge tale dog.
19. Og Kongen sagde: er (ikke) Joabs
Haand med dig i alt dette? og Qvinden
svarede, og sagde: (saa vist som) din
Sjel lever, min Herre Konge! der er ingen
hverken paa den høire eller venstre Side i
alt dette, som min Herre Kongen sagde,
uden din Tjener Joab, han bød mig det,
og han lagde alle disse Ord i din Tjene-
rindes Mund;
20. At jeg skulde saa vende (denne)
Sags Beskaffenhed, den Gjerning haver
din Tjener Joab gjort; men min Herre
er viis efter en Guds Engels Viisdom, at
vide alle Ting, som ere paa Jorden.
21. Da sagde Kongen til Joab: Kjære,
see, du haver gjort denne Gjerning; saa
gak, lad den unge Mand Absalom komme
tilbage.
22. Da faldt Joab paa sit Ansigt til
Jorden, og nedbøiede sig, og velsignede
Kongen, og Joab sagde: i Dag fornem-
mer din Tjener, at jeg har fundet Naade
for dine Øine, min Herre Konge! idet
Kongen gjør efter sin Tjeners Ord. c. 9, 6.
23. Saa gjorde Joab sig rede, og drog
til Gesur, og førte Absalom til Jerusalem.
c. 3, 3. c. 13, 17.
24. Men Kongen sagde: lad ham vende
sig til sit Huus, og ikke see mit Ansigt;
saa vendte Absalom sig til sit Huus, og
saae ikke Kongens Ansigt.
25. Og der var ikke saa deilig en Mand
i al Israel som Absalom, saa at han blev
saare roset; der var ingen Lyde paa ham
fra hans Fodsaale og indtil hans Hoved-
Isse. 1 Mos. 39, 6.
26. Og naar han ragede sit Hoved,
(som skede, naar hvert Aar var til Ende,
at han ragede det, thi det var ham for
svart, at han maatte rage det); da veiede
hans Hoved-Haar to hundrede Sekel med
Kongens Vægt.
27. Og Absalom bleve fødte tre Sønner
og een Datter, og hendes Navn var Tha-
mar; hun var en deilig Qvinde af An-
seelse.
28. Saa blev Absalom to ganske Aar i
Jerusalem, og saae ikke Kongens Ansigt.
29. Og Absalom sendte Bud efter Joab
for at sende ham til Kongen, men han
vilde ikke komme til ham, og han sendte
endnu anden Gang, dog vilde han ikke
komme.
30. Da sagde han til sine Tjenere: seer
det Stykke af Joabs (Ager) ved Siden af
min, og han haver Byg der; gaaer, og
sætter Ild derpaa, da satte Absaloms
Tjenere Ild paa det Stykke.
31. Da stod Joab op, og kom til Absa-
lom i Huset, og sagde til ham: hvorfor
satte dine Tjenere Ild paa det Stykke,
som hører mig til?
32. Og Absalom sagde til Joab: see,
jeg sendte (Bud) til dig, og lod sige: kom
hid, at jeg kan sende dig til Kongen, og
lade sige: hvorfor er jeg kommen fra Gesur?
det var mig godt, at jeg var der endnu;
saa lad mig nu see Kongens Ansigt, men
er der en Misgjerning hos mig, da slaae
han mig ihjel!
33. Og Joab gik ind til Kongen, og gav
ham det tilkjende, og han kaldte ad Absa-
lom, og han kom ind til Kongen, og han
nedbøiede sig paa sit Ansigt til Jorden for
Kongens Ansigt, og Kongen kyssede Absa-
lom. Luc. 15, 20.

15. Capitel.

Absalom søger paa en listig Maade at indtage Folkets Hjerter, og faaer dem omsider bragt dertil, at de gjøre ham til Konge over sig i Hebron; han faaer Davids Raad Achitophel paa sin Side, 1-12. Da David faaer det at vide, flyer han af Jerusalem med alle Sine, lader kun ti Med-Hustruer tilbage; Ithai den Githiter gaaer med ham, men Zadok og Abjathar Præsterne og HErrens Ark vil han ikke have med sig, men begjerer, at deres Sønner skal give ham Efterretning om Absaloms Anslag, 13-29. David gaaer grædende over Olie-Bierget, Husai møder ham der, men efter Davids Begjering gaaer han tilbage til Absalom for at søge at gjøre Achitophels Raad imod David til Intet, 30-37.

1. Og det skede derefter, at Absalom
skaffede sig Vogne og Heste, og halvfjerd-
sindstyve Mænd, som løb frem for ham.
1 Kong. 1, 5.
2. Og Absalom stod tidlig op, og stod
paa Siden af Veien i Porten; og det
skede, naar nogen Mand havde en Trætte,
at han skulde komme for Kongen til Dom,

da kaldte Absalom ad ham, og sagde: af hvilken Stad er du? og han sagde: din Tjener er af een af Israels Stammer.

3. Da sagde Absalom til ham: see, dine Sager ere gode og rette; men der er ingen (tilskikket) af Kongen, som skal høre dig.

4. Og Absalom sagde: hvo sætter mig til Dommer i Landet, at hver Mand maa komme til mig, som haver Trætte og Dom, at jeg kan hjælpe ham til Rette?

Dom. 9, 2. 5 Mos. 25, 1 ꝛc.

5. Og det skede, naar nogen kom for nær at nedbøie sig for ham, da udrakte han sin Haand, og tog fat paa ham, og kyssede ham.

6. Og Absalom gjorde paa denne Maade ved al Israel, som kom til Doms til Kongen, og Absalom stjal Israels Mænds Hjerte. 1 Mos. 31, 20.

7. Og det skede, der fyrretyve Aar vare til Ende, da sagde Absalom til Kongen: Kjære, lad mig gaae, og jeg vil betale mit Løvte, som jeg lovede HErren i Hebron.

8. Thi din Tjener lovede et Løvte, der jeg boede i Gesur i Syrien, og sagde: dersom HErren fører mig tilbage til Jerusalem, da vil jeg tjene HErren.

1 Mos. 28, 20.

9. Og Kongen sagde til ham: gak med Fred, og han gjorde sig rede, og gik til Hebron. 1 Sam. 20, 42.

10. Og Absalom sendte Speidere til alle Israels Stammer, og lod sige: naar som I høre Trompetens Lyd, da skulle I sige: Absalom er bleven Konge i Hebron.

11. Og med Absalom gik to hundrede Mænd fra Jerusalem, som vare kaldte, men gik i deres Oprigtighed, og de vidste intet om al Sagen. 1 Mos. 20, 5. 6.

12. Og Absalom sendte (Bud) til Achitophel den Giloniter, Davids Raad, af hans Stad, af Gilo, der han offrede Offeret, og Forbundet blev stærkt, og Folket gik til, og blev mangfoldigt med Absalom.

c. 23, 34. 1 Krøn. 27, 33.

13. Da kom een, som forkyndte det for David, og sagde: hver Mands Hjerte i Israel er efter Absalom.

14. Da sagde David til alle sine Tjenere, som vare hos ham i Jerusalem: staaer op, og lader os flye, thi der skal (ellers) ikke være Redning for os fra Absaloms Ansigt: skynder eder at gaae, at han ikke skal skynde sig, og naae os, og paaføre os Ulykke, og slaae Staden med skarpe Sværd.

Ps. 3, 1. Ps. 55, 2.

15. Og Kongens Tjenere sagde til Kongen: see, (her ere) dine Tjenere, efter alt det, som min Herre Kongen udvælger.

16. Og Kongen gik ud og alt hans Huus efter ham, og Kongen lod ti Qvinder, Medhustruer, blive til at bevare Huset.

c. 16, 21.

17. Og Kongen gik ud og alt Folket efter ham, og de bleve staaende langt borte fra Huset.

18. Og alle hans Tjenere gik over ved hans Side, dertilmed alle de Crethi og alle de Plethi og alle de Githiter, sex hundrede Mænd, som vare komne at følge ham af Gath, gik over for Kongens Ansigt. c. 8, 18.

19. Og Kongen sagde til Ithai den Githiter: hvorfor gaaer ogsaa du med os? vend tilbage, og bliv hos Kongen, thi du er fremmed, og du vandrer ogsaa herfra til dit Sted. c. 18, 2.

20. Du kom i Gaar, og skulde jeg i Dag lade dig vanke omkring at gaae med os? men jeg vil gaae, hvorhen jeg kan gaae; vend tilbage, og før dine Brødre tilbage: med dig være Miskundhed og Troskab!

21. Og Ithai svarede Kongen, og sagde: (saa vist som) HErren lever, og (saa vist som) min Herre Konge lever, da paa det Sted, der hvor min Herre Konge er, være sig til Døden eller til Livet, der skal og din Tjener visseligen være. Ruth 1, 16.

22. Og David sagde til Ithai: (saa) kom, og gak over; saa gik Ithai den Githiter over, og alle hans Mænd og alle de smaa Børn, som vare med ham.

23. Og det ganske Land græd med høi Røst, og alt Folket gik over, og Kongen gik over Kidrons Bæk, og alt Folket gik over paa Veien lige til Ørken. Joh. 18, 1.

24. Og see, Zadok (var) ogsaa (der) og alle Leviterne med ham, som bare Guds Pagtes Ark, og de satte Guds Ark ned; og Ab-Jathar gik op, indtil alt Folket kom aldeles over af Staden. 1 Krøn. 12, 28.

25. Da sagde Kongen til Zadok: bær den Guds Ark tilbage til Staden: dersom jeg finder Naade for HErrens Øine, da fører han mig tilbage, og lader mig see den og sin Bolig.

26. Men dersom han siger saa: jeg haver ingen Behagelighed i dig: see, (her er) jeg, han gjøre med mig, efter som det er godt for hans Øine! c. 10, 12. 1 Sam. 3, 18.

27. Og Kongen sagde til Zadok, Præsten: er du (ikke) Seeren? vend tilbage til Staden med Fred, og Ahimaaz din Søn, og

Jonathan Ab-Jathars Søn, eders to Sønner, med eder. 1 Sam. 9, 9.
1 Kong. 1, 42.

28. Seer, jeg vil tøve paa den slette Mark i Ørken, indtil der kommer Efterretning fra eder og giver mig (Sagen) tilkjende.

29. Saa førte Zadok og Ab-Jathar Guds Ark tilbage til Jerusalem, og de bleve der.

30. Men David gik op ad Opgangen paa (Olie-Bjerget; som) han gik op, saa græd han, og hans Hoved var skjult, og han gik barfodet; dertil alt Folket, som var med ham, havde skjult hver sit Hoved, og gik flux op, og græd. 1 Sam. 30, 4.
2 Sam. 19, 4.

31. Og der det blev David tilkjendegivet, og sagt: Achitophel er i Forbund med Absalom; da sagde David: HErre! Kjære, gjør Achitophels Raad til Daarlighed.
Job 5, 12.

32. Og det skede, da David kom op til Toppen, at han vilde tilbede der for Gud, see, da (kom) Husai den Arachiter ham imod, og havde sønderrevet sin Kjortel, og Jord paa sit Hoved. v. 30.

33. Og David sagde til ham: dersom du gaaer bort med mig, da bliver du mig til en Byrde.

34. Men dersom du gaaer tilbage i Staden, og siger til Absalom: jeg, jeg vil være din Tjener, o Konge! jeg, som var din Faders Tjener tilforn, jeg vil nu være din Tjener; saa gjorde du, mig (tilgode), Achitophels Raad til intet.

35. Ere der ikke ogsaa med dig Zadok og Ab-Jathar, Præsterne? og det skal skee, at alt det Ord, som du hører af Kongens Huus, det skal du forkynde Zadok og Ab-Jathar, Præsterne.

36. See, her ere hos dem deres to Sønner, Ahimaaz, Zadoks og Jonathan, Ab-Jathars (Søn), og I skal sende til mig formedelst dem om alt det Ord, som I høre.

37. Saa kom Husai, Davids Ven, i Staden, og Absalom kom til Jerusalem.
1 Krøn. 27, 33.

16. Capitel.

Ziba kommer til David med Proviant, og beskylder falskeligen sin Herre Mephiboseth; David giver ham Mephiboseths Land, 1-4. Simei bander David skammeligen, dog vil David ingenlunde gjøre ham noget Ondt derfor, 5-14. Husai kommer til Absalom, og foregiver, at han nu vilde tjene ham; Achitophel giver Raad, at Absalom skal gaae ind til sin Faders Med-Hustruer, hvilket han og gjør for alt Folkets Aasyn, 15-23.

1. Da David var gaaet lidet over fra Toppen, see, da (kom) Ziba, Mephiboseths Tjener, imod ham med et Par sadlede Asener, paa dem vare to hundrede Brød og hundrede (Klaser) Rosiner og hundrede (Stykker) Sommer-(Frugt) og en Flaske Viin. c. 9, 2. Es. 16, 9.

2. Og Kongen sagde til Ziba: hvad vil du dermed? og Ziba sagde: Asenerne skulle være for Kongens Huus til at ride paa, og Brødet og Sommer-(Frugten) til at æde for de unge Karle, og Vinen til at drikke for den, som bliver træt i Ørken.

3. Og Kongen sagde: men hvor er din Herres Søn; og Ziba sagde til Kongen: see, han blev i Jerusalem, thi han sagde: i Dag skal Israels Huus give mig min Faders Rige igjen. c. 9, 4.

4. Og Kongen sagde til Ziba: see, alt det, som Mephiboseth haver, skal være dit, og Ziba sagde: jeg nedbøier mig, lad mig finde Naade for dine Øine, min Herre Konge! 1 Mos. 30, 27. 1 Sam. 1, 18.
c. 27, 5.

5. Og Kong David kom til Bahurim, og see, der gik en Mand der ud fra af Sauls Huses Slægt, hvis Navn var Simei, Geras Søn, som udgik flux, og bandte.
1 Kong. 2, 8 etc.

6. Og han slog til David med Stene og til alle Kong Davids Tjenere; thi alt Folket og alle de Vældige vare ved hans høire og ved hans venstre Side.

7. Og Simei sagde saa, der han bandte: gak ud, gak ud, du blod-(gjerrige) Mand og du Belials Mand! 2 Mos. 22, 28.
5 Mos. 19, 10 etc.

8. HErren haver betalt dig alt Sauls Huses Blod, i hvis Sted du er bleven Konge, og HErren haver givet Riget i din Søns Absaloms Haand, og see, du er i din Ulykke, thi du er en blodgjerrig Mand.

9. Da sagde Abisai, Zerujas Søn, til Kongen: hvorfor skulde denne døde Hund bande min Herre Kongen? Kjære, lad mig gaae over, og jeg vil borttage hans Hoved. 1 Sam. 26, 8.

10. Men Kongen sagde: hvad haver jeg med eder at gjøre, I Zerujas Sønner? thi lad ham bande, fordi at HErren haver sagt til ham: band David, hvo kan da sige: hvorfor gjorde du saa? c. 19, 22.

11. Og David sagde til Abisai og til alle sine Tjenere: see, min Søn, som er kommen af mit Liv, søger efter mit Liv, og hvi skulde ikke meget mere nu denne BenJa-

16. Og det skede, der Husai, den Archi-
ter, Davids Ven, kom til Absalom, da
sagde Husai til Absalom: Kongen leve!
Kongen leve! c. 15, 37.
1 Sam. 10, 24. 1 Kong. 1, 25.
17. Men Absalom sagde til Husai: er
denne din Miskundhed mod din Ven?
hvorfor drog du ikke med din Ven?
18. Og Husai sagde til Absalom: ikke
saa; thi hvilken HErren udvælger, og dette
Folk og alle Israels Mænd, skulde jeg ikke
være (hans) og blive hos ham?
19. Og for det andet, hvem skulde jeg
(tjene)? (skulde jeg) ikke (tjene) for hans
Søns Ansigt? ligesom jeg tjente for din
Faders Ansigt, saa vil jeg være for dit
Ansigt.
20. Da sagde Absalom til Achitophel:
giver I (nu) Raad, hvad vi skulle gjøre?
21. Og Achitophel sagde til Absalom:
gak ind til din Faders Med-Hustruer,
som han lod blive til at bevare Huset, saa
skal al Israel høre, at du er bleven stin-
kende for din Fader, og alle deres Hænder,
som ere hos dig, skal blive stærkere.
c. 15, 16.
22. Da udsloge de for Absalom et Pau-
lun p[illegible] Absalom gik ind til sin

Folket blive med F
4. Og det Ord
Dine og for alle
rael.
5. Da sagde Absa
ad Husai den Ar
hvad han, endogsa
c.
6. Og der Husai
sagde Absalom til
denne Maade have
vi gjøre efter han
tael du!
7. Og Husai sa
Raad er ikke godt
raadet denne Gang
8. Og Husai sag
Fader og hans Mæ
og at de ere bittre i
hvem Ungerne ro
(dertil) er og din
og skal ikke blive i
9. See nu, han,
i een af Hulerne, e
og det kunde skee, o
disse i Begyndelse
høre det, og f
iblandt det F

, og at din Person drager med i
Jos. 11, 4. Dom. 20, 8.
a vil vi komme til ham paa een
rne, hvor han findes, og vi (vil
over ham, ligesom Duggen falder
en, at der end ikke skal blive een
af ham og af alle de Mænd, som
am.
:n om han samles til en Stad,
l Israel bære Reeb til den samme
| vi vil drage den ned til Bækken,
der ikke findes end en liden Steen

: sagde Absalom og hver Mand i
Husai den Architers Raad er be-
Achitophels Raad; men HErren
faa,) at han skulde tilintetgiøre
els det gode Raad, forbi at HErren
Ulykke over Absalom. Am. 6, 11.
Husai sagde til Zadok og til Ab-
Præsterne: saa og saa raadte
el Absalom og de Ældste af Is-
saa og saa haver jeg raadet.
a sender nu hasteligen Bud, og
avid tilkjendegive, og sige: bliv
it paa Ørkens slette Marker, men
: over, at Kongen ikke skal opslu-
alt Folket, som er hos ham.
g Jonathan og Ahimaaz stode hos
el, og en Tjenestepige gik bort, og
e dem det, men de, de gik hen, og
e Kong David det, thi de torde
sig see at komme i Staden.
1 Kong. 1, 9. Jos. 15, 7.
en en Dreng saae dem, og gav
det tilkjende, og de gik begge
n bort, og kom i en Mands Huus
im, og han havde en Brønd i sin
og der stege de ned.
g Qvinden tog, og bredte et Klæde
ilet af Brønden, og strøede Gryn
og Sagen blev ikke vitterlig.
Jos. 2, 4.
g der Absaloms Tjenere kom til
i Huset, da sagde de: hvor ere
z og Jonathan? og Qvinden,
l dem: de gik over Vand-Bækken,
edte, og de fandt intet, og de gik
til Jerusalem.
g det skede, efter at de vare bort-
da stege de op af Brønden, og
gave Kong David det tilkjende, og
e til David: gjører eder rede, og
astteligen over Vandet, thi saaledes
chitophel raadet mod eder.
a stod David op og alt Folket,

som var hos ham, og gik over Jordanen;
indtil det blev lyst Morgen, indtil der fat-
tedes jo ikke een, som jo var gaaen over
Jordanen.
23. Og der Achitophel saae, at man ikke
havde gjort efter hans Raad, da sadlede
han Asenet, og gjorde sig rede, og drog til
sit Huus, til sin Stad, og beskikkede sit
Huus og hængte sig, og han døde, og blev
begraven i sin Faders Grav.
24. Men David kom til Mahanaim, og
Absalom drog over Jordanen, han og alle
Israels Mænd med ham.
25 Og Absalom havde sat Amasa i Jo-
abs Sted over Hæren; men Amasa var en
Mands Søn, hvis Navn var Jitra, en
Jisreelit, som gik ind til Abigail, Nahas
Datter, Zerujas Søster, som var Joabs
Moder. c. 19, 13. 1 Krøn. 2, 13-17.
26. Og Israel og Absalom leirede sig i
Gileads Land.
27. Og det skede, der David var kommen
til Mahanaim, da førte Sobi, Nahas
Søn, af Ammons Børns Rabba, og Ma-
chir Ammiels Søn fra Lodebar, og Bar-
sillai den Gileaditer fra Roglim,
c. 9, 4. c. 19, 32. 1 Kong. 2, 7.
28. Senge og Bækkener og Pottemager-
Kar, og Hvede og Byg og Meel og stegte
Ax, og Bønner og Lindser, ogsaa (af de
samme) tørrede,
29. Og Honning og Smør og Faar og
Oste af Køer hen til David og til Fol-
ket, som var med ham, til at æde; thi de
sagde: Folket er hungrigt og træt og tør-
stigt i Ørken. c. 16, 2.

18. Capitel.

David deler Folket under Joab, Abisai og Ithai, og beder dem at spare Absalom, 1-5. Absaloms Folk bliver slaget; han bliver hængende i en Eeg, Joab og hans Vaaben-Dragere dræbe ham; Absalom havde opreist sig en Støtte til Ihukommelse, 6-18. Ahimaaz og Kusi bære David Budskab derom; David bliver meget bedrøvet, da han hører, at Absalom er død, 19-33.

1. Og David talte Folket, som var hos
ham, og han satte over dem Hovedsmænd
over Tusinde og Hovedsmænd over Hun-
drede.
2. Og David udsendte Folket, den tredie
Part under Joabs Haand, og den tredie
Part under Abisai, Zerujas Søns, Joabs
Broders, Haand, og den tredie Part un-
der Ithai den Githiters Haand, og Kon-
gen sagde til Folket: jeg, jeg vil ogsaa
visseligen uddrage med eder. c. 15, 19

3. Men Folket sagde: du skal ikke drage ud, thi om vi flyede, da lagde de sig ikke os paa Hjerte, eller om Halvdelen af os døde, da lagde de sig ikke os paa Hjerte, men nu er du ligesom ti tusinde af os; saa er det nu bedre, at du kommer os til Hjælp fra Staden.

4. Og Kongen sagde til dem: hvad som godt er for eders Øine, vil jeg gjøre; saa stod Kongen ved Siden af Porten, og alt Folket drog ud ved Hundrede og ved Tusinde.

5. Og Kongen bød Joab og Abisai og Ithai, og sagde: (farer) mig lemfældigen med den unge Mand, med Absalom! og alt Folket hørte det, at Kongen bød alle Høvedsmændene om Absalom. v. 12.

6. Og der Folket kom ud paa Marken mod Israel, da blev der en Krig i Ephraims Skov.

7. Og Israels Folk blev der slaget for Davids Tjeneres Ansigt, og der skede et stort Slag paa den samme Dag, (som var) paa tyve tusinde.

8. Og Krigen adspredtes der over alt Landet, og Skoven fortærede mangfoldige af Folket, flere end som Sværdet fortærede paa den samme Dag.

9. Og Absalom kom lige imod Davids Tjenere, og Absalom reed paa en Mule, og der Mulen kom under de indviklede (Grene) af en stor Eeg, da holdtes hans Hoved fast ved Egen, og han blev (hængende) imellem Himmelen og imellem Jorden, men Mulen, som var under ham, løb igjennem.

10. Der en Mand saae det, da gav han Joab det tilkjende, og han sagde: see, jeg saae Absalom hænge i en Eeg.

11. Og Joab sagde til Manden, som gav ham det tilkjende: men see, saae du det, hvorfor slog du ham da ikke der til Jorden? saa maatte jeg have givet dig ti (Sekel) Sølv og et Bælte.

12. Men Manden sagde til Joab: ja, havde jeg end faaet veiet tusinde (Sekel) Sølv i mine Hænder, da vilde jeg ikke have udrakt min Haand imod Kongens Søn; thi Kongen bød dig og Abisai og Ithai for vore Øren, og sagde: tager vare, hvo (I ere), paa den unge Mand, paa Absalom. v. 5.

13. Eller dersom jeg havde gjort noget falskt imod hans Liv, (efterdi at ingen Ting bliver dulgt for Kongen), da havde du selv stillet dig derimod.

14. Da sagde Joab: jeg kan ikke bie saalænge hos dig; saa tog han tre smaa Spyd i sin Haand, og stødte dem i Absaloms Hjerte, da han endnu levede, midt i Egen.

15. Og ti unge Karle, som bare Joabs Vaaben, omringede (ham), og de sloge Absalom, og dræbte ham.

16. Da blæste Joab i Trompeten, og Folket kom tilbage fra at forfølge Israel; thi Joab forhindrede Folket (derfra).
c. 2, 28. c. 20, 22.

17. Og de toge Absalom, og kastede ham i Skoven i en stor Hule, og opreiste en saare stor Dynge Steen paa ham, og al Israel flyede hver til sine Pauluner. Jos. 7, 26.

18. Og Absalom havde taget, og opreist sig en Støtte, der han levede, som (staaer) i Kongens Dal, thi han sagde: jeg haver ingen Søn, (derfor skal denne tjene) til at lade mit Navn ihukomme, og han kaldte den Støtte efter sit Navn, og den kaldes Absaloms Plads indtil denne Dag.

19. Og Ahimaaz, Zadoks Søn, sagde: Kjære, lad mig løbe, og føre Kongen Budskab, at HErren haver skaffet ham Ret af hans Fienders Haand. 1 Krøn. 6, 8.
Ps. 10, 18 rc.

20. Men Joab sagde til ham: du skal ikke føre Budskab paa denne Dag, men en anden Dag skal du føre Budskab; men du skal ikke føre Budskab paa denne Dag, fordi at Kongens Søn er død.

21. Og Joab sagde til Cusi: gak hen, sig til Kongen, det som du haver seet, og Cusi bøiede sig ned for Joab og løb.
4 Mos. 12, 1.

22. Men Ahimaaz, Zadoks Søn, blev endnu ved, og sagde til Joab: i hvad det end er, Kjære, lad mig ogsaa løbe efter Cusi, og Joab sagde: hvorfor vil du løbe, min Søn? du haver dog ikke et (godt) Budskab at føre.

23. I hvad det end er, (sagde han), da vil jeg løbe, og han sagde til ham: løb! saa løb Ahimaaz ad Veien paa det Slette, og løb forbi Cusi. 2 Kong. 2, 17.

24. Og David sad imellem de to Porte, og Skildvagten gik paa Portens Tag hos Muren, og opløftede sine Øine, og saae, og see, en Mand løb alene.

25. Da raabte Skildvagten, og gav Kongen det tilkjende, og Kongen sagde: dersom han er alene, da er det et (godt) Budskab i hans Mund, og han gik fast, og han kom nær.

26. Da saae Skildvagten en anden
Mand løbende, og Skildvagten raabte til
Portneren, og sagde: see, en Mand løber
ene, og Kongen sagde: denne fører og-
saa et (godt) Budskab.
27. Og Skildvagten sagde: jeg seer den
Førstes Løb ligesom Ahimaaz Zadoks
Søns Løb, og Kongen sagde: det er en
god Mand, og han kommer med et godt
Budskab.
28. Og Ahimaaz raabte og sagde til
Kongen: Fred, og bøiede sig ned for Kon-
gen paa sit Ansigt til Jorden, og han
sagde: velsignet være HErren din Gud, som
haver overantvordet de Mænd, som opløf-
tede deres Haand mod min Herre Kongen!
29. Og Kongen sagde: (gaaer det) den
unge Mand Absalom vel? Ahimaaz sag-
de: jeg saae et stort Bulder, der Joab
sendte Kongens Tjener og (mig) din Tje-
ner; men jeg veed ikke, hvad (det var).
30. Og Kongen sagde: gak omkring, stil
dig her, og han gik omkring, og stod.
31. Og see, da kom Cusi, og Cusi sagde:
det Budskab føres min Herre Kongen, at
HErren haver skaffet dig Ret i Dag af alles
deres Haand, som stode op imod dig.
32. Og Kongen sagde til Cusi: (gaaer
det) den unge Mand Absalom vel? og
Cusi sagde: min HErres Kongens Fien-
der og alle de, som staae op imod dig til
det Onde, vorde som den unge Mand!
33. Da blev Kongen heftig bevæget, og
gik op paa Salen i Porten, og græd, og
der han gik, sagde han saaledes: min Søn
Absalom! min Søn, min Søn Absalom!
gid jeg, jeg maatte døe for dig Absalom,
min Søn, min Søn! c. 19, 4.

19. Capitel.

Folket skiæler sig bort fra David, fordi de mærke, at han var saa meget bedrøvet, for sin Søn; Joab straffer ham derfor, og overtaler ham til at gaae ud til Folket, 1-8. Folket vil hente David igjen, i Særdeleshed Juda Stamme; Simei og Ziba komme ogsaa til ham: Simei afbeder sin grove Ondskab, og faaer Naade, 9-23. Mephiboseth kommer og til David, og giver ham tilkiende, hvorledes Ziba falskeligen havde angivet ham; David deler Godset imellem ham og Ziba, 24-30. Barsillai, som havde forserget Kongens Huus med Proviant i Mahanaim, ledsager Kongen, vil dog ei drage med ham; Chimham drager med Kongen, 31-39. Der Kongen kommer til Gilgal, trættes Juda og Israels Stammer om, hvo der havde størst Rettighed til at hente Kongen tilbage, 40-43.

1. Og det blev Joab tilkjendegivet: see,
Kongen græder, og sørger for Absalom.
c. 18, 33.
2. Og den Frelse blev paa den samme
Dag til en Sorrig for alt Folket; thi Fol-
ket hørte paa samme Dag, at der sagdes:
Kongen er bedrøvet for sin Søn.
3. Og Folket stjal sig til paa den samme
Dag at komme i Staden, ligesom et Folk
stjæler sig ind, som er beskjæmmet, naar
de flye af Krigen.
4. Og Kongen skjulte sit Ansigt, og Kon-
gen raabte med høi Røst: min Søn Ab-
salom! Absalom min Søn, min Søn!
c. 18, 33.
5. Og Joab gik ind til Kongen i Huset,
og sagde: du haver i Dag beskjæmmet
alle dine Tjeneres Ansigt, som i Dag red-
dede dit Liv, og dine Sønners og dine
Døttres Liv, og dine Hustruers Liv og
dine Med-Hustruers Liv;
6. At du elsker dem, som hade dig, og
hader dem, som elske dig; thi du giver
tilkjende i Dag, at du (skjøtter) intet om
Hovedsmændene og Tjenerne, thi jeg for-
nemmer i Dag, at om Absalom levede, og
vi vare alle døde i Dag, at det havde da
været ret for dine Øine.
7. Og nu staae op, gak ud, og tael
kjærligen med dine Tjenere; thi jeg svær-
ger ved HErren, at, gaaer du ikke ud, da
bliver der ikke een Mand hos dig Natten
over i denne Nat, og dette bliver dig
værre end alt det Onde, som er kommen
over dig fra din Ungdom indtil nu.
8. Da stod Kongen op, og sad i Porten,
og det blev tilkjendegivet for alt Folket,
og sagt: see, Kongen sidder i Porten, da
kom alt Folket for Kongens Ansigt, men
Israel var flyet hver til sine Pauluner.
c. 18, 17.
9. Og alt Folket trættede i alle Israels
Stammer, og sagde: Kongen friede os af
vore Fienders Haand, og han, han red-
dede os af Philisternes Haand, men nu
er han flyet af Landet for Absalom.
10. Og Absalom, som vi havde salvet
over os, er død i Krigen, og nu, hvorfor
tie I stille om at hente Kongen tilbage?
11. Men Kong David sendte til Zadok
og til Ab-Jathar, Præsterne, og lod sige:
taler med de Ældste i Juda, og siger:
hvorfor ville I være de sidste til at hente
Kongen tilbage til sit Huus? (thi al Is-
raels Tale var kommen for Kongen i hans
Huus).
12. I ere mine Brødre, mit Been og
mit Kjød ere I; hvorfor vil I da være de
sidste til at hente Kongen tilbage? c. 5, 1.

13. Og siger til Amasa: er du ikke mit Been og mit Kjød? Gud gjøre mig saa, og lægge saa dertil, om du ikke skal være Strids-Hovedsmand for mit Ansigt alle Dage i Joabs Sted. c. 17, 25.
1 Krøn. 2, 16. 17. 2 Sam. 3, 9. 35.

14. Og han bøiede alle Mænds Hjerter i Juda, som een Mands; og de sendte til Kongen (sigende): kom tilbage, du og alle dine Tjenere!

15. Saa kom Kongen tilbage, og han kom indtil Jordanen, og Juda var kommen til Gilgal for at drage mod Kongen, at de vilde føre Kongen over Jordanen.

16. Og Simei, Geras Søn, den Benjaminit, som var af Bahurim, skyndte sig, og han drog ned med Judæ Mænd imod Kong David. 1 Kong. 2, 8 x.

17. Og tusinde Mænd vare med ham af BenJamin, og den Tjener Ziba af Sauls Huus, og hans femten Sønner og hans tyve Tjenere med ham, og de kom lykkeligen over Jordanen førend Kongen.
c. 9, 2. c. 16, 1 x.

18. Og Færgen foer over for at føre Kongens Huus over, og at gjøre, hvad ham godt syntes, og Simei, Geras Søn faldt ned for Kongens Ansigt, der han var faren over Jordanen.

19. Og han sagde til Kongen: min Herre, tilregn mig ikke den Misgjerning, og kom ikke ihu, hvad din Tjener handlede ilde paa den Dag, da min Herre Kongen gik ud af Jerusalem, at Kongen skal lægge det paa sit Hjerte! c. 16, 5. c. 13, 33.

20. Thi din Tjener kjender, at jeg, jeg haver syndet; og see, jeg er i Dag den første, som er kommen af alt Josephs Huus at drage ned mod min Herre Kongen.

21. Men Abisai, Zerujas Søn, svarede og sagde: skulde ikke Simei dødes for denne Sags Skyld? thi han bandede HErrens Salvede.

22. Da sagde David: hvad haver jeg (at skaffe) med eder, I Zerujas Sønner! at I ville i Dag blive mig til Satan? skulde nogen Mand i Dag dødes i Israel? thi mon jeg ikke veed, at jeg (er bleven) Konge i Dag over Israel? 2 Kong. 3, 13.
Matth. 16, 23. 1 Sam. 11, 13.

23. Og Kongen sagde til Simei: du skal ikke døe; og Kongen svoer ham det.

24. Og Mephiboseth, Sauls Søn, kom ned imod Kongen; og han havde ikke twættet sine Fødder, eller redt sit Skjæg, og ei toet sine Klæder fra den Dag, da Kongen var bortgaaen, indtil den Dag, da han kom igjen med Fred. c. 9, 6.

25. Og det skede, der han i Jerusalem kom imod Kongen, da sagde Kongen til ham: hvorfor gik du ikke med mig Mephiboseth?

26. Og han sagde: min Herre Konge! min Tjener bedrog mig; thi din Tjener sagde: jeg vil sadle mig Asenet, og ride paa det, og drage til Kongen, thi din Tjener er lam.

27. Dertilmed bagtalede han din Tjener for min Herre Konge; men min Herre Konge er som en Guds Engel, gjør derfor hvad dig godt synes. c. 16, 3. c. 14, 17.

28. Thi alt min Faders Huus haver ikke (andet) været end Dødens Mænd for min Herre Kongen, dog haver du sat din Tjener iblandt dem, som æde ved dit Bord; hvad Retfærdighed har jeg da ydermere, eller hvad ydermere at raabe om til Kongen? c. 9, 11.

29. Og Kongen sagde til ham: hvorfor vil du ydermere tale om dine Sager? jeg haver sagt det: du og Ziba skulle dele Ageren. c. 9, 10. c. 16, 4.

30. Og Mephiboseth sagde til Kongen: han maa ogsaa tage det altsammen, efter at min Herre Kongen er kommen med Fred til sit Huus.

31. Og Barsillai, den Gileaditer, kom ned fra Roglim, og foer med Kongen over Jordanen for at ledsage ham over Jordanen. 1 Kong. 2, 7 x.

32. Og Barsillai var saare gammel, firesindstyve Aar gammel; og han forsørgede Kongen, der han opholdt sig i Mahanaim, thi han var en saare mægtig Mand. c. 17, 27.

33. Og Kongen sagde til Barsillai: drag du over med mig, saa vil jeg forsørge dig hos mig i Jerusalem.

34. Men Barsillai sagde til Kongen: hvad er det, jeg endnu haver at leve, at jeg skulde fare op med Kongen til Jerusalem?

35. Jeg er i Dag firesindstyve Aar gammel; mon jeg skulde kjende, hvad Godt eller Ondt er? mon din Tjener kunde smage, hvad jeg æder, eller hvad jeg drikker? mon jeg kan høre ydermere paa Sangeres eller Sangerskers Røst? hvorfor skulde da din Tjener ydermere være min Herre Konge til Byrde?

36. Din Tjener skal gaae lidet over Jor-

…men med Kongen; men hvorfor vil …ongen giøre mig et saadant Vederlag?

37. Kjære, lad din Tjener vende om, at …g maa døe i min Stad hos min Faders …g min Moders Grav; men see, der er …in Tjener Chimham, han skal fare over …ed min Herre Kongen, gjør saa mod …am, hvad dig godt synes.

38. Og Kongen sagde: Chimham skal …rage over med mig, og jeg, jeg vil giøre …od ham, hvad dig godt synes; ja, alt …et, som du udvælger hos mig, vil jeg …jøre dig.

39. Og alt Folket var dragen over Jor…anen, og Kongen var dragen over, og …ongen kyssede Barsillai, og velsignede …am, og han vendte tilbage til sit Sted.

40. Der Kongen var dragen over til …ilgal, og Chimham var dragen over med …am, og alt Judæ Folk havde ført Kon…en over, og Halvdelen ogsaa af Israels …olk: v. 15.

41. See, da kom alle Israels Mænd til …ongen, og de sagde til Kongen: hvorfor …ave vore Brødre, Judæ Mænd, stjaalet …ig, og ført Kongen og hans Huus over …ordanen, og alle Davids Mænd med ham?

42. Da svarede hver af Judæ Mænd mod Israels Mænd: fordi Kongen hø…er mig nær til; hvorfor er du da vred for …enne Sags Skyld? mon vi have faaet …phold af Kongen? mon han haver ført …s (Skjenk) til? v. 12.

43. Da svarede Israels Mænd Judæ …ænd, og sagde: jeg haver ti Gange …ere hos Kongen, dertil ogsaa hos Da…id, jeg, end du, og hvorfor haver du …ingeagtet mig? var ikke mit Ord det …rste til at hente min Konge tilbage? …en Judæ Mænds Ord vare haardere …nd Israels Mænds Ord. v. 9.

20. Capitel.

…eba begynder et nyt Oprør mod David; David be…faler Amasa at samle Judæ Mænd, 1-5. Da Amasa tøvede for længe, lader han Abisai drage ud efter Seba; Amasa møder imidlertid Joab, som slaaer ham ihjel, 6-12. Joab forfølger Seba ind…til Abel, hvor en viis Qvinde hindrer, at Joab ikke indtager Staden, og gjør at Seba dræbes rc., 13-22. Davids fornemste Betjentere og Befalings…mænd opregnes, 23-26.

1. Og det hændte sig, at der var en …elials Mand, hvis Navn var Seba, …ieri Søn, en Mand af (Ben-)Jamin; … han blæste i Trompeten, og sagde: vi …ve ingen Deel i David, ei heller have vi Arv i Isai Søn; hver (skynde sig) til sine Pauluner, o Israel!

1 Sam. 25, 17. 25. 1 Kong. 12, 16.

2. Da drog hver Mand i Israel op fra David efter Seba, Bieri Søn; men Judæ Mænd hængte ved deres Konge fra Jordanen og indtil Jerusalem.

3. Og David kom til sit Huus til Jerusalem, og Kongen tog de ti Qvinder, de Med-Hustruer, som han lod blive til at bevare Huset, og satte dem hen i et Huus i Forvaring, og forsørgede dem, og han gik ikke ind til dem; og de vare indelukte indtil deres Døds-Dag, levende i Enkestand. c. 15, 16. c. 15, 21.

4. Og Kongen sagde til Amasa: kald mig de Mænd af Juda tilsammen til den tredie Dag, og staae du (da) her.

5. Og Amasa gik bort for at kalde Judæ Mænd tilsammen; men han tøvede over den bestemte Tid, som han havde bestemt ham.

6. Da sagde David til Abisai: nu skal Seba, Bieri Søn, gjøre os mere Ondt end Absalom; tag nu din Herres Tjenere, og forfølg ham, at han ikke finder faste Stæder for sig, og undkommer fra vore Øine.

7. Da droge Joabs Mænd ud efter ham, og de Crethi og de Plethi og alle de Vældige, og de droge ud af Jerusalem for at forfølge Seba, Bieri Søn.

8. Der de vare ved den store Steen, som er ved Gibeon, da kom Amasa frem for dem, og Joab var ombunden om sine Klæder, som han var klædt med, og derover var et Sværd-Belte, som hængte over hans Lender, i sin Balg, og der han gik ud, da faldt det.

9. Og Joab sagde til Amasa: er der Fred med dig, min Broder? og Joab greb Amasa ved Skjæget med den høire Haand at kysse ham. 1 Sam. 25, 6.

10. Og Amasa tog sig ikke vare for Sværdet, som var i Joabs Haand, og han stak ham dermed ved det femte (Ribbeen), og udstødte hans Indvolde paa Jorden, og han stak ham ikke anden Gang, og han døde; men Joab og hans Broder Abisai forfulgte Seba, Bieri Søn.

1 Kong. 2, 5. 2 Sam. 3, 27.

11. Og der stod en Mand af Joabs unge Karle hos ham, og sagde: hvo er der, som haver Lyst til Joab? og hvo er der, som er for David? han (følge) efter Joab!

12. Og Amasa laae væltet i Blodet midt paa den høie Vei; der en Mand saae, at alt Folket blev staaende, da vendte han Amasa fra den høie Vei paa Ageren, og kastede Klæder over ham, efterdi han saae, at hvo, som kom til ham, blev staaende. c. 2, 23.

13. Der han var borttagen af den høie Vei, da gik hver Mand frem efter Joab, for at forfølge Seba, Bicri Søn.

14. Og han drog igjennem alle Israels Stammer indtil Abel, nemlig Beth-Maacha, og alt Berim; og de samledes, og kom ogsaa efter ham. v. 15.
2 Kong. 15, 29.

15. Og de kom, og beleirede ham i Abel-Beth-Maacha, og kastede en Vold op mod Staden, og den stod op til Muren; og alt Folket, som var med Joab, (søgte) at fordærve og at nedrive Muren.

16. Da raabte en viis Qvinde af Staden: hører, hører, Kjære, siger til Joab: kom nær til herhid, og jeg vil tale til dig.
Ordsp. 29, 8.

17. Og der han kom nær til hende, da sagde Qvinden: er du Joab? og han sagde: jeg er; og hun sagde til ham: hør din Tjenestc-Qvindes Tale, og han sagde: jeg hører.

18. Og hun sagde, sigende: fordum pleiede man (saaledes) at tale, sigende: man skal aldeles adspørge i Abel, og saaledes fuldkommede de det.

19. Jeg er (een af) de Fredsommelige, de Trofaste i Israel; du søger efter at dræbe en Stad, og en Moder i Israel, hvorfor vil du opsluge HErrens Arv?

20. Og Joab svarede, og sagde: det være langt fra, det være langt fra mig, at jeg skulde opsluge, at jeg skulde fordærve!

21. Den Handel har sig ikke saaledes; men en Mand af Ephraims Bjerg, hvis Navn er Seba, Bicri Søn, haver opløftet sin Haand imod Kongen, imod David: giver (mig) ham alene, saa vil jeg drage fra Staden; og Qvinden sagde til Joab: see, hans Hoved skal kastes til dig over Muren.

22. Og Qvinden kom til alt Folket med hendes Viisdom, og de afhuggede Sebas, Bicri Søns, Hoved, og kastede det til Joab; da blæste han i Trompeten, og de adspredtes fra Staden, hver til sine Pauluner; og Joab kom tilbage til Jerusalem til Kongen. c. 2, 28. c. 18, 16.

23. Og Joab var over al Israels Hær, og Benaja, Jojadæ Søn, var over Crethi og over Plethi. c. 8, 16. 1 Krøn. 18, 17.

24. Og Adoram var Rentemester, og Josaphat, Ahiluds Søn, var Secreteer.
1 Kong. 4, 6. c. 12, 18.

25. Og Seja var Skriver, og Zadok og Ab-Jathar vare Præster.

26. Dertilmed var Ira, den Jairiter, Davids ypperste Raad. c. 8, 18

21. Capitel.

I Davids Tid kommer en Hunger i Landet, fordi Saul havde ihjelslaget de Gibeoniter; de Gibeoniter begiere syv Personer af Sauls Huus til at ophænge for HErren, hvis Vrede derved stilles; David lader de Hængtes Been tilligemed Sauls og Jonathans Been begraves, 1-14. David og hans Folk ødelægge de stillige Kjæmper af Philisterne, 15-22.

1. Og der var Hunger i Davids Dage, tre Aar, Aar efter Aar, og David søgte HErrens Ansigt; og HErren sagde: (det er) for Sauls Skyld og for Blod-Husets Skyld, fordi han ihjelslog de Gibeoniter.

2. Da lod Kongen kalde af de Gibeoniter, og sagde til dem: (men de Gibeoniter vare ikke af Israels Børn, men af de overblevne Amoriter, og Israels Børn havde svoret dem, og Saul søgte efter at slaae dem, der han var nidkjær for Israels og Judæ Børn,)
Jos. 9, 15. 19.

3. Og David sagde til de Gibeoniter: hvad skal jeg gjøre ved eder? og hvormed skal jeg forsone det, saa at I vil velsigne HErrens Arv?

4. Og de Gibeoniter sagde til ham: [illegible] er os ikke om Sølv eller Guld (at gjøre) med Saul og med hans Huus, og det [illegible] os ikke (om at gjøre) at ihjelslaae nogen i Israel; da sagde han: hvad I sige, [illegible] jeg gjøre eder.

5. Og de sagde til Kongen: (angaaende) den Mand, som udryddede os, og som tænkte det mod os, at vi skulle ødelægges, og ikke bestaae inden al Israels Landemærke:

6. Lad os gives syv Mænd af hans Sønner, at vi kunne hænge dem op for HErren i Sauls Gibea, den HErrens [illegible] valgtes; og Kongen sagde: jeg, jeg vil give (eder dem). 4 Mos. 25, 4.

7. Men Kongen sparede Mephiboseth, Jonathans Søn, Sauls Søn, for HErrens Eeds Skyld, som var imellem dem, nemlig imellem David og imellem Jonathan, Sauls Søn. 1 Sam. 18, 3.
c. 20, 42.

Og Kongen tog de to Rizpæ, Ajæ
ers, Sønner, som hun havde født
., nemlig Armoni og Mephiboseth, og
als (Søsters), Sauls Datters fem
ler, som hun havde født Adriel, Bar-
den Meholathiters Søn. c. 3, 7.
1 Sam. 18, 19. Dom. 7, 22.

Og han gav dem i de Gibeoniters
id, og de hængte dem op paa Bjer-
or HErrens Ansigt, og disse syv faldt
r, og de bleve dræbte i Høstens første
., i Byg-Høstens Begyndelse.
Da tog Rizpa, Ajas Datter, en
og udbredte den paa Klippen, fra
ens Begyndelse, indtil der udøstes
af Himmelen over dem; og hun
ste ikke Himmelens Fugle at hvile paa
om Dagen og (ei heller) Markens
om Natten. v. 1.
Og det blev David tilkjendegivet,
om Rizpa, Ajas Datter, Sauls Med-
rue, gjorde.
Og David gik hen, og tog Sauls
og hans Søns Jonathans Been,
Kændene i Jabes udi Gilead, som de
e stjaalet af Bethsans Gade, der
isterne havde hængt dem, paa den
, Philisterne havde slaget Saul paa
oa. 1 Sam. 31, 12.
Og han førte Sauls Been og Jona-
s hans Søns Been op derfra, og de
ede deres Been, som vare hængte. v. 9.
Og de begrove Sauls Been og hans
, Jonathans, i BenJamins Land, i
udi Kis hans Faders Grav, og de
e alt det, som Kongen havde befalet;
onhørte Gud derefter Landet.
c. 24, 25.

Og Philisterne havde endnu en
imod Israel; og David drog ned og
Tjenere med ham, og stred imod
isterne, og David blev træt.
c. 5, 17 sqq.

Og Jisbi-Benob, som var en af
jas Børn, hvis Spyds Vægt var en
af tre hundrede (Sekel) Kobber, og
var ombunden med et nyt (Sværd),
sagde, at han vilde slaae David.
Men Abisai, Zerujas Søn, hjalp
, og slog Philisteren, og dræbte ham;
oer Davids Mænd ham, og sagde:
il ikke ydermere drage ud med os i
n, at du ikke skal udslukke Israels
.
Og det skede derefter, at der var end-
rig i Gob med Philisterne; da slog
Sibechai den Husathiter Saph, som var
af Raphas Børn. 1 Krøn. 20, 4. c. 27, 11.
19. Og der var endnu en Krig i Gob
med Philisterne, og El-Hanan, Jaare-
Orgims Søn, slog Beth-Lahemi, Goliaths,
den Githiters (Broder), og hans Spyds
Stage var som en Væver-Stang.
1 Krøn. 20, 5.
20. Og der var endnu en Krig i Gath,
og der var en høi Mand, som havde sex
Fingre paa (hver) af sine Hænder, og
sex Tæer paa (hver) af sine Fødder, det
ere fire og tyve i Tallet, og han, han var
ogsaa født Rapha. 4 Mos. 13, 32.
1 Krøn. 20, 6.
21. Og der han forhaanede Israel, da
slog Jonathan, Simeas, Davids Broders,
Søn, ham. 1 Sam. 16, 9. 2 Sam. 13, 3.
22. Disse fire vare fødte Rapha i Gath,
og de faldt ved Davids Haand og ved hans
Tjeneres Haand.

22. Capitel.

David synger Gud en herlig Lovsang, fordi han havde frelst ham af alle hans Fienders Haand; berømmer først i Almindelighed HErrens Hjælp og Trofasthed, 1-4. Beskriver sin Angest og Nød, og hvorledes Gud havde bønhørt ham, og aabenbaret sin Majestæt og Vrede imod Fienderne, 5-16. Taler om Guds Frelsning, og hvorledes Gud havde anseet hans Uskyldighed, 17-25. Han taler i Almindelighed om Guds Sind og Gjerning imod enhver, eftersom han er, og imod sig selv i Særdeleshed, 26-37. Besynderligen, hvorledes Gud havde givet ham Seier over sine Fiender, 38-51.

1. Og David talede Ordene af denne
Sang for HErren, paa den Dag, HErren
havde friet ham af alle hans Fienders
Haand, og af Sauls Haand.
2. Og han sagde: HErren er min Klip-
pe og min Befæstning, og som befrier mig.
Ps. 18, 3 sqq.
3. (Han er) Gud, min Klippe, paa
hvilken jeg troer; mit Skjold og min Sa-
ligheds Horn, min Ophøielse og min Til-
flugt, min Frelser; fra Vold haver du
frelst mig.
4. Jeg vil paakalde HErren, som bør at
loves, saa bliver jeg frelst fra mine Fien-
der.
5. Thi Dødens Bølger omspændte mig,
Belials Bække forfærdede mig.
6. Helvedes Reeb omgave mig; Dødens
Snarer forekom mig.
7. Da jeg var i Angest, raabte jeg til
HErren, ja, jeg raabte til min Gud; og
han hørte min Røst fra sit Tempel og mit
Raab med sine Øren. Ps. 25, 17.
Matth. 15, 22.

8. Og Jorden bævede og rystede, Himmelens Grundvolde bevægedes, og de bævede, thi han var vred.

9. Og der opgik en Røg af hans Næse, og Ild af hans Mund fortærede; der bleve Kul optændte af ham.
2 Mos. 24, 17. 5 Mos. 4, 24.

10. Og han bøiede Himmelen, og foer ned; og der var Mørkhed under hans Fødder.

11. Og han foer paa Cherub, og fløi; og han blev seet over Veirets Vinger.

12. Og han satte Mørkhed til Pauluner trindt omkring sig; der var Vandenes Forsamling (og) tykke Skyer. Es. 50, 3.

13. Af Skinnet, som var for ham, bleve gloende Kul optændte.

14. HErren tordnede af Himmelen, og den Høieste udgav sin Røst.

15. Og han udskjød Pile, og adspredte dem, Lynet, og forfærdede dem.
1 Sam. 7, 10.

16. Da saaes Havets Strømme, Verdens Grundvolde aabenbaredes ved HErrens Trusel, formedelst hans Næses Aands Aande.

17. Han udrakte sin (Haand) fra det Høie, han hentede mig; han drog mig af mange Vande.

18. Han friede mig fra min stærke Fiende, fra mine Hadere, thi de vare mig for stærke. Ps. 69, 15.

19. De toge mig med Fordeel i min Modgangs Tid; men HErren var min Understøttelse.

20. Og han udførte mig paa Rummet; han friede mig, thi han havde Lyst til mig.

21. HErren vederlagde mig efter min Retfærdighed; han betalede mig efter mine Hænders Reenhed. Job 22, 30.

22. Thi jeg haver bevaret HErrens Veie, og jeg haver ikke handlet ugudeligen, (og vendt mig) fra min Gud.

23. Thi alle hans Domme ere for mig, og hans Skikke, derfra viger jeg ikke.
5 Mos. 17, 19.

24. Men jeg var fuldkommen for ham, og vogtede mig for min Misgjerning.

25. Og HErren betalede mig efter min Retfærdighed, efter min Reenhed for hans Øine.

26. Hos en From beviser du dig from, hos en Vældig, som er fuldkommen, beviser du dig fuldkommen. Eph. 6, 10 sqq.

27. Hos en Reen beviser du dig reen, og hos en Forvendt beviser du dig forvendelig.

28. Og du skal frelse det elendige Folk, og dine Øine ere over de Høie, du skal fornedre dem. Ordspr. 29, 23.
1 Pet. 5, 5.

29. Thi du, HErre, er min Lygte; og HErren skal gjøre min Mørkhed klar.
Ps. 97, 11.

30. Thi ved dig kan jeg løbe igjennem en Trop; ved min Gud kan jeg springe over en Muur.

31. Guds Vei er fuldkommen; HErrens Tale er lutret; han er alle dem en Skjold, som haabe paa ham. Ordsp. 30, 5.
Ps. 19, 9. Ps. 7, 11.

32. Thi hvo er en Gud foruden HErren! og hvo er en Klippe foruden vor Gud?
Es. 43, 11. c. 44, 8.

33. Gud er min Styrke og Kraft, og han letter fuldkommeligen min Vei.

34. Han gjør mine Fødder som Hindenes, og skal lade mig staae paa mine Høie. 5 Mos. 33, 29.

35. Han lærer mine Hænder til Krigen, og en Kobberbue brydes med mine Arme.
Ps. 144, 1.

36. Og du giver mig din Saligheds Skjold; og idet du ydmyger mig, gjør du mig stor.

37. Du gjør mine Trin vide under mig, og mine Knogler snublede ikke. Ps. 31, 9.

38. Jeg forfølger mine Fiender, og ødelægger dem, og vender ikke tilbage, før jeg haver fortæret dem.

39. Ja, jeg haver fortæret dem, og knuset dem, at de ikke skulle opstaae; og de faldt under mine Fødder. Ps. 2, 9.

40. Og du haver omgjordet mig med Kraft til Krigen; du skal nedbøie dem under mig, som staae op imod mig.

41. Og du haver givet mig mine Fiender paa Flugt, (ja) mine Hadere, og jeg udrydder dem. 1 Mos. 49, 8.

42. De saae sig om, men der var ingen Frelser; til HErren, men han svarede dem ikke.

43. Og jeg stødte dem smaa, som Jordens Støv; som Dynd paa Gader tyndgjorde jeg dem, og udstrakte dem.
2 Kong. 13, 7.

44. Og du udfriede mig fra kivagtige Folk; du forvarede mig til Hedningernes Hoved; et Folk, som jeg ikke kjendte, de tjente mig. Ps. 18, 44.

45. Den Fremmedes Børn smigre for

nig; da (deres) Øre hørte om mig), ad-
øde de mig. 5 Mos. 33, 29.
46. Den Fremmedes Børn affaldt, og
e ombandt sig (med deres Vaaben, naar
e udgik) af deres indelukte (Huler).
47. HErren lever, og lovet være min
Klippe; og Gud, min Saligheds Klippe,
kal ophøies. 5 Mos. 32, 40.
48. Den Gud, som giver mig Hevn, og
om nedkaster Folkene under mig,
49. Og som udfører mig fra mine Fien-
der; og du ophøier mig over dem, som
taae op imod mig, du skal redde mig fra
en Voldsmand.
50. Derfor vil jeg bekjende dig, HErre!
blandt Hedninger, og synge dit Navn
Lov). Rom. 15, 9.
51. Som beviser sin Konge store Salig-
heder, og gjør Miskundhed imod sin Sal-
vede, mod David og mod hans Sæd evin-
deligen. 2 Sam. 7, 12. 13.

23. Capitel.

David taler før sin Død om Guds Forjættelse til ham om Messias og hans Rige og dets Fiender, 1-7. Herpaa opregnes alle Davids vældige Mænd, og endeel af deres mandige Gjerninger, 8-39.

1. Og disse ere de sidste Davids Ord:
saa sagde David, Isai Søn, og saa sagde
den Mand, som er høit opreist, Jakobs
Guds Salvede, og liflig i Israels Psalmer:
c. 22, 51.
2. HErrens Aand talede ved mig, og
hans Tale stede ved min Tunge.
Matth. 22, 43. Ap. G. 1, 16.
3. Israels Gud sagde, til mig talede
Israels Klippe: der skal være een, som
hersker iblandt Menneskene, en Retfærdig,
(ja) een, som hersker i Guds Frygt,
4. Og som Lys om Morgenen, naar So-
len opgaaer, om Morgenen, naar der ikke
er Skyer, naar Græsset (vorer) af Jorden
af (Sol-)Skin efter Regnen.
5. Thi mit Huus er ikke saa med Gud;
thi han haver sat mig en evig Pagt, som
er ordentligen beskikket i alle (Maader) og
bevaret; thi han skal være al min Salig-
hed og al (min) Lyst, endog han ikke
(endnu) lader (ham) opvoxe.
Esa. 3, 8. Ef. 4, 2.
6. Men Belials (Børn), de skulle alle-
sammen være som Torne, der udkastes;
thi de kunne ikke tages med Haand.
5 Mos. 13, 13.
7. Men hver, som vil røre ved dem, skal
være fuldkommeligen forsynet med Jern
og Spydstage; og de skulle aldeles op-
brændes med Ild, hvor de boe.
8. Disse ere de Vældiges Navne, som
hørte David til: Joseb-Basebeth Tachmo-
ni var en Øverste for Høvedsmændene,
han var Adino den Ezniter, (som satte sig)
imod otte hundrede, (som bleve) ihjelslagne
paa eengang. 1 Krøn. 11, 10. 11.
9. Og efter ham var Eleasar, Søn af
Dodo, Ahohi Søn; (han var) iblandt de
tre Vældige med David, da de forhaanede
Philisterne, og vare der forsamlede til
Krig, og Israels Mænd droge op.
1 Krøn. 11, 12. c. 27, 4.
10. Han stod op, og slog Philisterne,
indtil at hans Haand blev træt, og hans
Haand hængte ved Sværdet, og HErren
gjorde en stor Frelsning paa den samme
Dag; og Folket vendte tilbage efter ham,
ikkun for at plyndre (de Ihjelslagne).
1 Sam. 11, 13. 1 Sam. 31, 8.
11. Og efter ham var Samma, Age Søn,
denÅrariter; da Philisterne vare forsam-
lede i en Hob, da der var et Stykke Ager
fuldt med Lindser, og Folket flyede for
Philisternes Ansigt,
12. Da stillede han sig midt paa det
Stykke, og friede det, og slog Philisterne;
og HErren gjorde en stor Frelsning.
13. Og de tre af de tredive Ypperste gik
ned, og kom om Høsten til David til den
Hule ved Adullam, og Philisternes Hob
havde leiret sig i Rephaims Dal.
14. Og David var da i Befæstningen;
men Philisternes Besætning var da i Beth-
lehem.
15. Og David fik Lyst, og sagde: hvo
vil give mig Vand at drikke af den Brønd
i Bethlehem, som er i Porten?
1 Krøn. 11, 17 rc.
16. Da brød de tre Vældige ind i Phili-
sternes Leir, og droge Vand af Brønden i
Bethlehem, som er i Porten, og de bare,
og førte det til David; men han vilde ikke
drikke deraf, men udøste det for HErren.
17. Og han sagde: det være langt fra
mig, o HErre! at jeg skulde dette gjøre,
mon (jeg skulde drikke) de Mænds Blod,
som gik (derhen) med deres Livs (Fare)?
og han vilde ikke drikke det; dette gjorde
de tre Vældige.
18. Og Abisai, Joabs Broder, Zerujas
Søn, han var en Øverste for Høvedsmæn-
dene og han opløftede sit Spyd over tre
hundrede, som bleve ihjelslagne; og han
var navnkundig iblandt tre.
c. 21, 17. 1 Krøn. 11, 20.

19. Var han (ikke) herligere end de tre? og han var deres Øverste; men han kom ikke nær de (første) tre.

20. Og Benaja, Jojadas Søn, var en stridbar Mands Søn, stor i Gjerninger, fra Kabzeel; han slog to stærke (som) Løver af Moabiterne, og han gik ned, og slog en Løve midt i en Brønd en Dag, (da der var) Snee. 1 Krøn. 11, 22. Josv. 15, 21.

21. Og han, han slog en Ægyptisk Mand, som var anseelig, og den Ægypter havde et Spyd i sin Haand, men han gik ned til ham med en Kjep, og rykte Spydet af den Ægypters Haand, og slog ham ihjel med hans Spyd.

22. Disse Ting gjorde Benaja, Jojadas Søn, og han var navnkundig iblandt de tre Vældige; 1 Krøn. 11, 24.

23. Herligere end de tredive, men han kom ikke nær de tre; og David satte ham over sine Drabantere.

24. Asael, Joabs Broder, var iblandt de tredive; Elhanan, Dodo Søn af Bethlehem; 1 Krøn. 11, 26. c. 27, 7.

25. Samma den Haroditer; Elika den Haroditer;

26. Helez den Palthiter; Ira, Ikes Søn, den Thekoiter; 1 Krøn. 27, 10.
2 Sam. 14, 2.

27. Abieser den Anathothiter; Mebunai den Husathiter;

28. Zalmon den Ahohiter; Maharai den Netophathiter; 1 Krøn. 11, 30.

29. Heleb, Baenas Søn, den Netophathiter; Ithai, Ribai Søn, af BenJamins Børns Gibea;

30. Benaja den Pireathoniter; Hiddai fra Gaas Bække; 1 Krøn. 11, 31. c. 27, 14.

31. Abialbon den Arbathiter; Asmaveth den Barhumiter;

32. Eljahba den Saalboniter; (af) Jasens Sønner, Jonathan;

33. Samma den Harariter; Ahiam, Sarars Søn, denÁrariter;

34. Eliphelet, Ahasbai Søn, en Maachathiters Søn; Eliam Achitophels Søn, den Giloniter; c. 15, 12.

35. Hezrai den Carmeliter; Paerai den Arbiter;

36. Jigal, Nathans Søn af Zoba; Bani den Gaditer;

37. Zelek den Ammoniter; Naharai den Beerothiter, Joabs Zerujas Søns Vaabendrager;

38. Ira den Jithriter; Gareb den Jithriter;

39. Uria den Hethiter; alle (tilsammen vare) syv og tredive. c. 11, 3

24. Capitel.

David befaler af lønlig Stolthed Joab at tælle Folket, 1-3. Joab tæller dem, skjøndt imod sin Villie, og giver Kongen Summen paa dem, 4-9. David erkjender sin Synd, og ydmyger sig, faaer Befaling til at udvælge sig een Straf af tre; han udvælger Pestilentse, 10-14. Ved denne dræbes 70000 Mand; David beder ydmygeligen til HErren, 15-17. David faaer Befaling at bygge HErren et Alter i Aravnas Lade, som han derfor kjøber; han offrer, og Plagen holder op, 18-25.

1. Og HErrens Vrede blev ved at optændes imod Israel, og han tilskyndte David iblandt dem, at han sagde: gak, tæl Israel og Juda. 1 Krøn. 21, 1 fgg.
Dom. 10, 7.

2. Og Kongen sagde til Joab, Stridshøvedsmanden, som var hos ham: Kjære, gak omkring i alle Israels Stammer, fra Dan og indtil Beersheba, og tæller Folket, at jeg kan vide Folkets Tal.

3. Og Joab sagde til Kongen: gid HErren din Gud vilde lægge til dette Folk, som disse og disse ere, hundrede Gange (saa mange), og min Herre Kongens Øine maatte see det; men hvorfor haver min Herre Konge Lyst til denne Gjerning?

4. Men Kongens Ord fik overhaand imod Joab og imod Høvedsmændene for Hæren; saa drog Joab ud og Høvedsmændene for Hæren fra Kongens Ansigt til at tælle Folket Israel.

5. Og de gik over Jordanen; og de leirede sig i Aroer paa den høire Side af Staden, som ligger midt i Gads Bæk, og ved Jaeser. 5 Mos. 2, 36 x.

6. Og de kom til Gilead og til det nedre Land, (som var) nyligen (indtaget); og de kom til Dan Jaan og trindt omkring til Zidon. 1 Krøn. 5, 10. Dom. 18, 29.
Jos. 19, 47.

7. Og de kom til den faste (Stad) Tyrus, og til alle Heviters og de Cananiters Stæder; og de gik ud imod Sønden til Juda indtil Beersheba.

8. Og de gik omkring i alt Landet, og kom, der ni Maaneder og tyve Dage vare til Ende, til Jerusalem. Jos. 18, 9.

9. Og Joab overgav Tallet paa Folket, som var talt, til Kongen; og der vare i Israel otte hundrede tusinde stridbare Mænd, som uddroge Sværd, og Juda Mænd vare fem hundrede tusinde Mand.
4 Mos. 1, 46. c. 26, 51.

10. Da slog Davids Hjerte ham, efterat han havde tællet Folket, og David sagde til HErren: jeg haver saare syndet, at jeg haver gjort dette, og nu HErre! Kjære, borttag din Tjeners Misgjerning; thi jeg handlede meget daarligen. 2 Sam. 12, 13.

11. Og der David stod op om Morgenen, da skede HErrens Ord til Gad Propheten, Davids Seer, og han sagde: 1 Sam. 22, 5.

12. Gak, og sig til David: saa sagde HErren: jeg lægger dig tre Ting for; udvælg dig een af dem, den vil jeg gjøre dig.

13. Og Gad kom til David, og gav ham det tilkjende, og han sagde til ham: skal der komme dig syv Aars Hunger i dit Land? eller (vil du), at du skal flye tre Maaneder for din Fiendes Ansigt, og han skal forfølge dig? eller (vil du), at der skal være tre Dage Pestilentse i dit Land? Biid nu, og see, hvad Svar jeg skal sige til den igjen, som mig sendte. Jer. 29, 17.

14. Og David sagde til Gad: jeg er saare angest; Kjære, lad os falde i HErrens Haand, thi hans Barmhjertigheder ere store, men jeg vil ikke falde i Menneskens Haand.

15. Saa lod HErren Pestilentse komme i Israel, fra Morgenen og indtil den bestemte Tid; og der døde af Folket fra Dan og indtil Beershaba halvfjerdsindstyve tusinde Mænd.

16. Og der Engelen udstrakte sin Haand over Jerusalem, til at fordærve, da angrede HErren det Onde, og han sagde til Engelen, den som fordærvede Folket: (det er) nok, drag nu din Haand bort; og HErrens Engel var da ved Aravnas, den Jebusiters, Lade. Jer. 42, 10.

17. Og David sagde til HErren, der han saae Engelen, som slog paa Folket, ja, han sagde: see, jeg, jeg haver syndet, og jeg haver mishandlet, men disse Faar, hvad have de gjort? Kjære, lad din Haand være imod mig og imod min Faders Huus. 4 Mos. 16, 22.

18. Og Gad kom til David paa den samme Dag, og sagde til ham: gak op, opreis HErren et Alter i Aravnas den Jebusiters Lade.

19. Saa gik David op efter Gads Ord, saasom HErren havde befalet.

20. Og Aravna saae sig om, og saae Kongen og hans Tjenere komme over til sig; og Aravna gik ud, og bøiede sit Ansigt for Kongen til Jorden. c. 18, 28.

21. Og Aravna sagde: hvorfor kommer min Herre Kongen til sin Tjener? og David sagde: for at kjøbe den Lade af dig, til at bygge HErren et Alter, at denne Plage maa standses fra Folket. 4 Mos. 16, 48. 50.

22. Og Aravna sagde til David: min Herre Kongen tage, og offre det ham godt synes; see, der er en Oxe til Brænd-Offeret, og Slufferne og Oxens Redskab til Veddem. Es. 41, 15. 5 Mos. 25, 4.

23. Den Konge Aravna gav Kongen alt det; og Aravna sagde til Kongen: HErren din Gud haver Behagelighed til dig!

24. Men Kongen sagde til Aravna: ikke saa, men jeg vil visseligen kjøbe det af dig for (sit) Værd, thi jeg vil ikke offre Brænd-Offere for intet til HErren din Gud; saa kjøbte David Laden og Oxen for halvtredsindstyve Sekel Sølv. 1 Krøn. 21, 25.

25. Og David byggede HErren der et Alter, og offrede Brænd-Offere og Tak-Offere; og HErren bønhørte Landet, og Plagen standsedes fra Israel. c. 21, 14.

Den første Kongernes Bog.

1. Capitel.

David tager i sin høie Alder Abisag til Ægte, som pleier ham, 1-4. Adonia ophøier sig til at være Konge i Israel, og har Ab-Jathar og Joab paa sin Side, 5-10. Nathan Propheten raader Bathseba at tale for sin Søn Salomo til David, som hun og gjør, og Nathan kommer hende til Hjælp derudi, 11-27. David gjør Befaling om, at Zadok skal salve Salomo, som og skeer, 28-40. Adonia faaer Efterretning derom, flyer, og beder for sig; Salomo skaaner ham endnu denne Gang, og byder ham at gaae til sit Huus, 41-53.

1. Og Kong David var gammel, var kommen til Alder, og de dækkede ham til med Klæder, og han blev ikke varm.

2. Da sagde hans Tjenere til ham: lad dem opleede til min Herre Kongen en ung Pige, en Jomfru, at hun kan staae for Kongens Ansigt, og pleie ham, og ligge i din Arm, og min Herre Kongen kan blive varm. 5 Mos. 13, 6. 2 Sam. 12, 3.

3. Og de opledte en deilig ung Pige in-

den all Israels Landemærke, og de fandt
Abisag den Sunamitiske, og de førte hende
til Kongen. 1 Kong. 2, 17.
4. Og Pigen var overmaade deilig, og
hun pleiede Kongen, og tjente ham; men
Kongen kjendte hende ikke; 1 Mos. 4, 1.
5. Og Adonia, Hagiths Søn, ophøiede
sig selv, og sagde: jeg, jeg vil være Kon-
ge; og han skaffede sig Vogne og Ryttere
og halvtredsindstyve Mænd, som løbe
frem for ham. 2 Sam. 3, 4. c. 15, 1.
6. Og hans Fader vilde ikke bedrøve
ham i sine Dage, at han maatte have
sagt: hvorfor gjør du saaledes? og han
var ogsaa saare deilig af Skikkelse, og
(hans Moder) havde født ham (næst)
efter Absalom. 2 Sam. 3, 3. 4.
7. Og han havde sin Tale med Joab,
Zerujas Søn, og med Præsten Ab-Jathar;
og de hjalp, (og fulgte) efter Adonia.
c. 2, 22.
8. Men Zadok Præsten, og Benaja Jo-
jadas Søn, og Nathan Propheten, og
Simei og Rei, og de Vældige, som Da-
vid havde, de vare ikke med Adonia.
9. Og Adonia slagtede stort Qvæg og
smaat Qvæg og fedt (Qvæg) ved Soha-
leths Steen, som ligger ved En-Rogel;
og han indbød alle sine Brødre, Kongens
Sønner, og alle Judæ Mænd, Kongens
Tjenere. 2 Sam. 17, 17.
10. Men Nathan Propheten, og Bena-
ja, og de Vældige, og Salomo sin Bro-
der, indbød han ikke. v. 26.
11. Da talede Nathan til Bathseba,
Salomo Moder, sigende: haver du ikke
hørt, at Adonia, Hagiths Søn, er bleven
Konge; og vor Herre David veed det
ikke?
12. Saa gak nu, Kjære, jeg vil give dig
et Raad, at du skal redde dit Liv og din
Søns Salomos Liv.
13. Gak, og kom ind til Kong David,
og du skal sige til ham: du, min Herre
Konge, haver du ikke svoret din Tjeneste-
Qvinde, og sagt: din Søn Salomo skal
være Konge efter mig, og han skal sidde
paa min Throne? hvorfor er da Adonia
bleven Konge?
14. See, mens du endnu taler der med
Kongen, vil og jeg, jeg komme efter dig,
og fuldende din Tale.
15. Og Bathseba kom ind til Kongen i
Kammeret; og Kongen var saare gammel,
og Abisag den Sunamitiske tjente Kongen.
16. Og Bathseba neiede, og bøiede sig

ned for Kongen; da sagde Kong[e]
(fattes) dig? 2 Sa[m.]
17. Og hun sagde til ham: m[in]
du, du haver svoret din Tjenest[e]
ved HErren din Gud, (sigende):
Salomo skal blive Konge efter
han skal sidde paa min Throne.
18. Men nu, see, Adonia [er]
Konge, og nu, min Herre Konge
det ikke.
19. Og han haver slagtet Øxn[e]
(Qvæg) og Faar i Mangfoldi[ghed]
han indbød alle Kongens Sø[nner]
Ab-Jathar Præsten, og Joab
Høvedsmanden: men han in[dbød]
din Tjener Salomo.
20. Men du, min Herre Kong[e]
raels Øine (see) paa dig, at du
dem tilkjende, hvo der skal sidde
Herre Kongens Throne efter ham
21. Ellers skeer det, naar m[in]
Kongen ligger med sine Fædre, a[t]
og min Søn Salomo maae være
2 Mos. 5, 16.
22. Og see, mens hun endnu t[alede]
Kongen, da kom Nathan Prophe[ten]
23. Og de gave Kongen det til[kjende]
sagde: see, (der er) Propheten
og der han kom for Kongens A[nsigt]
bøiede han sig ned for Kongen[s]
Ansigt til Jorden. 2 San[m.]
24. Og Nathan sagde: min H[erre]
ge, haver du, du sagt: Adonia
Konge efter mig, og han skal [sidde paa]
min Throne?
25. Thi han gik ned i Dag, og
Øxne og fedt (Qvæg) og Faar [i]
foldighed, og han indbød alle
Sønner, og Høvedsmændene fo[r]
og Ab-Jathar Præsten, og see, d[e]
drikke for hans Ansigt; og de sig[e]
Adonia leve! v. 39. 2 Sa[m.]
26. Men mig, jeg som er din [Tjener]
Zadok, Præsten, og Benaja,
Søn, og Salomo, din Tjener, in[dbød han]
ikke.
27. Mon denne Sag skulde [være]
af min Herre Kongen? og du
Tjener ikke vide, hvo der skal sidde
Herre Konges Throne efter ham?
28. Og Kong David svarede o[g]
kalder Bathseba til mig; og
for Kongen, og stod for Kongens
29. Da svoer Kongen, og sag[de]
vist som) HErren lever, som hav[er]
min Sjel af al Angest.

30. Ligesom jeg haver svoret dig ved HErren Israels Gud, og sagt, at Salomo, din Søn, skal være Konge efter mig, og han skal sidde paa min Throne i mit Sted: saaledes vil jeg gjøre i denne Dag.

31. Da neiede Bathseba med Ansigtet til Jorden, og bøiede sig ned for Kongen, og hun sagde: min Herre Kong David leve i Evighed! c. 2, 33.

32. Og Kong David sagde: kalder mig Zadok Præsten, og Nathan Propheten, og Benaja Jojadas Søn; og de kom ind for Kongens Ansigt.

33. Da sagde Kongen til dem: tager med eder eders Herres Tjenere, og lader min Søn Salomo ride paa den Muul-Eselinde, som hører mig til, og fører ham ned til Gihon.

34. Og Zadok Præsten, og Nathan Propheten, skal der salve ham til Konge over Israel; og I skal blæse i Trompeten, og sige: Kong Salomo leve! v. 39.
2 Kong. 11, 12.

35. Og drager op efter ham, saa skal han komme, og sidde paa min Throne, og han skal være Konge i mit Sted; thi jeg haver budet ham at være en Fyrste over Israel og over Juda.

36. Da svarede Benaja, Jojadas Søn, Kongen, og sagde: Amen! saa sige HErren, min Herre Konges Gud!

37. Saasom HErren haver været med min Herre Kongen, saa være han med Salomo, og gjøre hans Throne større end min Herres Kong Davids Throne!

38. Da gik Zadok Præsten, og Nathan Propheten, og Benaja Jojadas Søn, og de Crethi og de Plethi ned, og satte Salomo paa Kong Davids Muul-Eselinde; og de førte ham til Gihon. v. 33.

39. Og Zadok Præsten tog Olie-Hornet af Paulunet, og salvede Salomo; og de blæste i Trompeten, og alt Folket sagde: Kong Salomo leve! 1 Kron. 29, 22.

40. Og alt Folket drog op efter ham, og Folket pibede med Piber, og glædede sig med en stor Glæde, saa at Jorden revnede af deres Skrig.

41. Og Adonia hørte det, og alle de Indbudne, som vare hos ham, og de havde endt Maaltidet; og Joab hørte Trompetens Lyd, og sagde: hvorfor (skeer) det Skrig i Staden, som er oprørt?

42. Der han endnu talede, see, da kom Jonathan Abjathars Præstens Søn; og Adonia sagde: kom, thi du er en duelig Mand, og fører et godt Budskab.
2 Sam. 15, 27.

43. Og Jonathan svarede, og sagde til Adonia: ja, vor Herre, Kong David haver gjort Salomo til Konge.

44. Og Kongen sendte Zadok Præsten og Nathan Propheten og Benaja Jojadas Søn og de Crethi og de Plethi med ham; og de lode ham ride paa Kongens Muul-Eselinde.

45. Og Zadok Præsten og Nathan Propheten salvede ham til Konge i Gihon, og droge derfra glade op, saa at Staden er oprørt (derved); det er det Skrig, som I have hørt. v. 41.

46. Dertilmed sidder Salomo paa den kongelige Throne.

47. Og Kongens Tjenere kom ogsaa at velsigne vor Herre, Kong David, og sagde: din Gud gjøre Salomos Navn bedre end dit Navn, og gjøre hans Throne større end din Throne! og Kongen nedbøiede sig paa Sengen. v. 37.

48. Ja, Kongen sagde ogsaa saaledes: lovet være HErren, Israels Gud, som haver givet i Dag den, som sidder paa min Throne, at mine Øine see (det)!

49. Da bleve alle forfærdede, og stode op, som vare indbudne af Adonia; og de gik hver sin Vei.

50. Og Adonia frygtede for Salomos Ansigt, og han stod op, og gik bort, og holdt fast ved Alterets Horn.

51. Og det blev Salomo kundgjort, og sagt: see, Adonia frygter for Kong Salomo; og see, han holder fast ved Alterets Horn, og siger: Kong Salomo skal sværge mig paa denne Dag, at han ikke vil dræbe sin Tjener med Sværd. c. 2, 28.

52. Og Salomo sagde: dersom han vil være en redelig Mand, skal der ikke falde (eet) af hans Haar paa Jorden; men om der bliver fundet Ondt med ham, da skal han døe. 1 Sam. 14, 45 ꝛc.

53. Og Kong Salamo sendte hen, og de hentede ham ned fra Alteret, og han kom, og bøiede sig ned for Kong Salomo; og Salomo sagde til ham: gak til dit Huus.

2. Capitel.

David formaner sin Søn Salomo til at frygte HErren, og giver ham Befaling om Joab, Barsillai og Simei; David døer, v. 1-12. Adonia lader ved Bathseba begjere Abisag for sig til Hustru; Salomo

lader ham dræbe for denne sin Begjerings Skyld, 13-25. Han afsætter Ab-Jathar fra Præste-Embedet, og lader Joab dræbe, 26-35. Han sparer Simei, med det Vilkaar, at han ei maatte gaae nogensinde udenfor Jerusalem; da Simei ikke holder det, lader han ogsaa ham ihjelslaae, 36-46.

1. Og der Davids Dage kom nær til, at han skulde døe, da bød han sin Søn Salomo, og sagde:

2. Jeg gaaer bort ad al Jordens Vei; saa vær frimodig, og vær en Mand.

3. Og tag vare paa HErrens din Guds Varetægt, at vandre i hans Veie, og holde hans Skikke, hans Bud og hans Rette og hans Vidnesbyrd efter det, som skrevet er i Mose Lov; at du kan handle klogeligen, i alt det du gjør, og i alt det du vender dig til. 5 Mos. 17, 18 sqq.
Jos. 1, 7. c. 23, 6.

4. Paa det HErren skal stadfæste sit Ord, som han talede over mig, og sagde: dersom dine Børn bevare deres Veie, at vandre for mit Ansigt i Sandhed af deres ganske Hjerte og af deres ganske Sjel, da skal, sagde han, dig ikke fattes en Mand paa Israels Stoel. 1 Mos. 17, 1.
Jos. 9, 23.

5. Og du, du veed ogsaa, hvad Joab, Zerujas Søn, gjorde ved mig, hvad han gjorde ved de to Strids-Hovedsmænd i Israel, ved Abner, Ners Søn, og ved Amasa, Jethers Søn, som han slog ihjel, og udøste Krigs-Blod, der det var Fred, og kom Krigs-Blod paa sit Bælte, som var om hans Lænder, og paa hans Skoe, som vare paa hans Fødder.
2 Sam. 3, 27. c. 20, 10.

6. Og du skal gjøre efter din Viisdom, at du ikke lader hans graa Haar nedfare i Graven med Fred.

7. Men du skal gjøre Miskundhed med Barsillai den Gileaditers Sønner, og de skal være iblandt dem, som æde over dit Bord; thi saaledes holdt de sig nær til mig, der jeg flyede for Absalom din Broder. 2 Sam. 17, 27. c. 19, 31. 32.

8. Og see, du haver hos dig Simei, Geras Søn, den Benjaminit, af Bahurim, som bandede mig med en gruelig Forbandelse, paa den Dag jeg gik til Mahanaim; men han, han kom ned mod mig til Jordanen, og jeg svoer ham ved HErren, og sagde: jeg vil ikke slaae dig ihjel med Sværdet. 2 Sam. 16, 5. c. 19, 16. 23.

9. Men nu, du skal ikke lade ham være uskyldig; thi du er en viis Mand, og du veed, hvad du skal gjøre ham, at du lader hans graa Haar nedfare med Blod i Graven.

10. Saa laae David med sine Fædre, og blev begraven i Davids Stad.

11. Og de Dage, som David var Konge over Israel, vare fyrretyve Aar; han var Konge i Hebron syv Aar, og var Konge i Jerusalem tre og tredive Aar.
2 Sam. 5, 4. 1 Krøn. 29, 26. 27.

12. Og Salomo sad paa sin Faders Davids Throne, og hans Rige blev saare stadfæstet.

13. Og Adonia, Hagiths Søn, kom ind til Bathseba, Salomos Moder, og hun sagde: kommer du med Fred? og han sagde: (ja, jeg kommer) med Fred. 1 Sam. 16, 4.

14. Da sagde han: jeg haver et Ord til dig, og hun sagde: tael.

15. Og han sagde: du, du veed, at Riget var mit, og al Israel havde vendt deres Ansigter til mig, at jeg skulde været Konge; men Riget er vendt (fra mig), og blevet min Broders, thi det er blevet hans af HErren. c. 1, 5 sqq.

16. Og nu begjerer jeg en Begjering af dig: du ville ikke forskyde mit Ansigt; men hun sagde til ham: tael. c. 17, 20.
2 Krøn. 6, 42. Ps. 132, 10.

17. Da sagde han: Kjære, tael til Kong Salomo, thi han forskyder ikke dit Ansigt, at han vil give mig Abisag den Sunamitiske til Hustru. c. 1, 3.

18. Og Bathseba sagde: godt, jeg, jeg vil tale for dig til Kongen.

19. Og Bathseba kom til Kong Salomo, at tale med ham for Adonia; og Kongen stod op imod hende, og bøiede sig ned for hende, og sad paa sin Throne, og man satte en Stoel til Kongens Moder, og hun sad ved hans høire Side.

20. Og hun sagde: jeg begjerer en liden Begjering af dig, du ville ikke forskyde mit Ansigt! Kongen sagde til hende: begjer, min Moder, thi jeg vil ikke forskyde dit Ansigt. v. 16.

21. Og hun sagde: lad Abisag, den Sunamitiske, gives din Broder Adonia til Hustru.

22. Da svarede Kong Salomo, og sagde til sin Moder: men hvorfor begjerer du Abisag, den Sunamitiske, til Adonia? begjer og Riget til ham; thi han er min Broder, ældre end jeg, og han haver baade Ab-Jathar, Præsten, og Joab, Zerujas Søn, (med sig). c. 1, 7.

23. Og Kong Salomo svoer ved HErren

sagde: Gud gjøre mig saa, og
aa dertil! Adonia skal have talet
mod sit Liv. 2 Sam. 1, 16.
g nu, (saa vist som) HErren lever,
der stadfæstet mig, og ladet mig
a min Faders Davids Throne, og
der gjort mig et Huus, saasom han
Adonia skal dødes i Dag.
2 Sam. 7, 11.
g Kong Salomo sendte ved Bena-
jadas Søns Haand; og han faldt
ham, at han døde.
g Kongen sagde til Ab-Jathar,
: gak til din Ager i Anathoth, thi
s Dødens Mand; men jeg vil ikke
g ihjel i denne Dag, fordi du bar
s, HErrens Ark for Davids min
Ansigt, og fordi du haver lidt
et i alt, hvori min Fader haver lidt
t. Jer. 1, 1.
aa udstødte Salomo Ab-Jathar,
) ikke (skulde) være HErrens Præst,
: han skulde opfylde HErrens Ord,
n havde talet over Elis Huus i
1 Sam. 2, 31. 32.
g der dette Rygte kom for Joab,
ab havde bøiet sig efter Adonia,
e bøiet sig efter Absalom), da fly-
ab til HErrens Paulun, og holdt
Alterets Horn. c. 1, 51.
g det blev Kong Salomo tilkjende-
t Joab var flyet til HErrens Pau-
j see, (han stod) hos Alteret, da
Salomo Benaja, Jojadas Søn,
sagde: gak, fald an paa ham.
2 Mos. 21, 14.
g der Benaja kom til HErrens
l, da sagde han til ham: saa siger
: gak ud, og han sagde: nei, thi
jeg døe; og Benaja førte Svar
til Kongen, og sagde: saa haver
alet, og saa svaret mig.
a sagde Kongen til ham: gjør,
han haver talet, og fald an paa
g begrav ham, og du skal bortskaffe
ldige Blod, som Joab haver udøst,
og fra min Faders Huus.
g HErren skal lade hans Blod
tilbage paa hans Hoved, fordi han
paa to Mænd, som vare retfær-
g bedre end han, og slog dem ihjel
ærdet, og min Fader David vidste
, nemlig Abner, Ners Søn, Strids-
mand over Israel, og Amasa, Je-
Søn, Strids-Høvedsmand over

33. At deres Blod skal komme tilbage paa Joabs Hoved, og paa hans Sæds Hoved i Evighed; men David og hans Sæd, og hans Huus og hans Throne skal have Fred af HErren, indtil evig (Tid). 1 Mos. 9, 6.

34. Og Benaja, Jojadas Søn, gik op, og faldt an paa ham, og dræbte ham, og han blev begraven i sit Huus i Ørken.

35. Og Kongen satte Benaja, Jojadas Søn, i hans Sted over Hæren, og Kongen satte Zadok, Præsten, i Ab-Jathars Sted. c. 4, 4. 1 Sam. 2, 35. 1 Krøn. 29, 22.

36. Og Kongen sendte hen, og lod kalde Simei, og sagde til ham: byg dig et Huus i Jerusalem, og boe der! og gak ikke der ud fra hid eller did.

37. Thi det skal skee, paa hvilken Dag du gaaer ud, og gaaer over Kedrons Bæk, da vild vist, at du skal visseligen døe; dit Blod skal være over dit Hoved.

38. Og Simei sagde til Kongen: det Ord er godt, ligesom min Herre Kongen haver talet, saa skal din Tjener gjøre; saa boede Simei i Jerusalem mange Dage. v. 42.

39. Og det skede, der tre Aar vare til Ende, at to af Simei Tjenere flyede til Achis, Maechas Søn, Kongen i Gath; og man gav Simei det tilkjende, sigende: see, dine Tjenere ere i Gath.

40. Saa gjorde Simei sig rede, og sadlede sit Asen, og drog til Gath til Achis at oplede sine Tjenere, og Simei drog hen, og førte sine Tjenere fra Gath.

41. Og det blev Salomo tilkjendegivet, at Simei var dragen fra Jerusalem til Gath, og var kommen tilbage.

42. Og Kongen sendte hen, og lod kalde Simei, og sagde til ham: haver jeg ikke besvoret dig ved HErren, og vidnet for dig, og sagt: paa hvilken Dag du gaaer ud, og gaaer hid eller did, skal du vist vide, at du skal visseligen døe? og du sagde til mig: det Ord er godt, som jeg haver hørt.

43. Hvorfor haver du da ikke holdet HErrens Eed, og det Bud, som jeg bød dig?

44. Og Kongen sagde til Simei: du, du veed al den Ondskab, som dit Hjerte veed, at du gjorde min Fader David; og HErren haver ladet din Ondskab komme tilbage paa dit Hoved. 2 Sam. 16, 5 sqq. Ps. 54, 7. Ps. 68, 13.

45. Men Kong Salomo er velsignet, og

Davids Throne skal være stadfæstet for HErrens Ansigt indtil evig (Tid).

46. Saa bød Kongen Benaja, Jojadas Søn, og han gik ud, og faldt an paa ham, og han døde; og Riget blev stadfæstet ved Salomos Haand.

3. Capitel.

Salomo tager sig Pharaos Datter til Ægte, elsker HErren, offrer paa Høiene, 1-4. HErren aabenbares for ham om Natten, og tillader ham at begjere, hvadsomhelst han vilde; han beder om Viisdom; HErren lover at give ham Viisdom, Ære og Rigdom og et langt Liv, dersom han vilde vandre i hans Veie, 5-15. Han dømmer en meget forstandig Dom i en Sag imellem to Horeqvinder, &c., 16-28.

1. Og Salomo besvogrede sig med Pharao, Kongen af Ægypten, og tog Pharaos Datter, og førte hende i Davids Stad, indtil han havde fuldendt at bygge sit Huus og HErrens Huus og Jerusalems Muur trindt omkring.

2. Men Folket offrede paa Høiene; thi der var ikke bygget et Huus til HErrens Navn indtil de samme Dage.

3. Men Salomo elskede HErren, og vandrede efter Davids sin Faders Skikke, alene at han offrede, og gjorde Røgelse paa Høiene.

4. Og Kongen gik til Gibeon for at offre der, thi det var den store Høi; og Salomo offrede tusinde Brænd-Offere paa det samme Alter. 2 Kron. 1, 3. 5.

5. HErren blev seet for Salomo i Gibeon om Natten i en Drøm, og Gud sagde: begjer, hvad jeg skal give dig. c. 9, 2 &c. 2 Krøn. 1, 7 følg.

6. Og Salomo sagde: du, du haver gjort stor Miskundhed imod din Tjener David, min Fader, ligesom han vandrede for dit Ansigt i Sandhed og i Retfærdighed og i Hjertets Oprigtighed mod dig; og du har holdet ham denne store Miskundhed, og har givet ham en Søn, som sidder paa hans Throne, som (det sees) paa denne Dag. c. 1, 48.

7. Og nu, HErre min Gud! du, du haver gjort din Tjener til Konge i min Faders Davids Sted; men jeg er en liden Dreng, og jeg veed ikke at gaae ud eller gaae ind.

8. Og din Tjener er midt iblandt dit Folk, som du haver udvalgt, (som er) saa stort et Folk, der ikke kan tælles eller beregnes for Mangfoldigheds Skyld.

9. Saa giv din Tjener et forstandigt Hjerte til at dømme dit Folk, og med Forstand at skille imellem Godt og Ondt; thi hvo kan (ellers) dømme dette dit mægtige Folk?

10. Og det Ord var godt for HErrens Øine, at Salomo begjerede denne Ting.

11. Og Gud sagde til ham: efterdi du haver begjert denne Ting, og haver ikke begjert dig et langt Liv, og haver ikke begjert dig Rigdom, haver og ikke begjert dine Fienders Sjel, men haver begjert dig Forstand til at høre Dom:

12. See, saa haver jeg gjort efter dit Ord, see, jeg haver givet dig et viist og forstandigt Hjerte, at der ikke haver været (nogen) som du før dig, ei heller skal opstaae efter dig (nogen) som du. c. 4, 31.

13. Og jeg haver endog givet dig det, som du ikke haver begjert, (nemlig) baade Rigdom og Ære, saa at der haver ikke været nogen som du iblandt Kongerne i alle dine Dage.

14. Og dersom du vandrer i mine Veie, at holde mine Skikke og mine Bud, ligesom David din Fader haver vandret, da vil jeg forlænge dine Dage. 5 Mos. 4, 40.

15. Og Salomo vaagnede, og see, det var en Drøm; og han kom til Jerusalem, og stod foran HErrens Pagtes Ark, og offrede Brænd-Offere, og gjorde Tak-Offere, og gjorde alle sine Tjenere et Gjestebud.

16. Da kom to Qvinder, (som vare) Skjøger, til Kongen, og de stode for hans Ansigt.

17. Og den ene Qvinde sagde: (hør) mig, min Herre! jeg og denne Qvinde boede i eet Huus, og jeg fødte hos hende i Huset.

18. Og det skede paa den tredie Dag, efterat jeg havde født, da fødte ogsaa denne Qvinde; og vi vare tilhobe, der var ingen Fremmed hos os i Huset, uden vi begge udi Huset.

19. Og denne Qvindes Søn døde om Natten; thi hun laae paa ham.

20. Og hun stod op midt om Natten, og tog min Søn fra min Side, der din Tjeneste-Qvinde sov; og hun lagde ham i sin Arm, og lagde sin døde Søn i min Arm.

21 Og jeg stod op om Morgenen, at give min Søn at die, see, da var han død; men om Morgenen gav jeg nøie Agt paa ham, see da var det ikke min Søn, som jeg havde født.

22. Og den anden Qvinde sagde: Ikke saa

thi den levende er min Søn, men
er din Søn; og denne sagde:
e saa, thi den døde er din Søn,
levende er min Søn; og de ta-
) for Kongens Ansigt.
a sagde Kongen: denne siger:
min Søn, den levende, og den
in Søn; og denne siger: det er
thi den døde er din Søn, men den
r min Søn.
Kongen sagde: henter mig et
og de førte Sværdet ind for Kon-
igt.
sagde Kongen: deler det levende
o (Dele) og giver den ene Halv-
den anden Halvdelen.
sagde Qvinden, hvis Søn var
ide, til Kongen, (thi hendes Ind-
endte over hendes Søn), ja hun
hør) mig, min Herre! giver
levende Barn, og slaaer det ikke
en hiin sagde: det skal hverken
eller dit, deler det. Es. 49, 15.
1 Mos. 43, 30.
Kongen svarede og sagde: giver
levende Barn, og slaaer det ikke
i hun er Moder dertil.
al Israel hørte Dommen, som
havde dømt, og de frygtede for
Ansigt; thi de saae, at Guds
var inden i ham til at holde

4. Capitel.

ernemste Befalingsmænd opregnes, 1-19.
ykkelige Tilstand under hans Regjering;
es Grændser, den Spiisning, som dagligen
ed hans Hof, hans Vogne og Heste beskri-
8. Salomos store Viisdom berømmes,

Kong Salomo var Konge over
l.
disse vare de Fyrster, som han
sarja, Zadoks Søn, var Ypperste-
c. 2, 35. 2 Sam. 8, 17 ꝛc.
oreph og Ahia, Sisas Sønner,
rivere: Josaphat, Ahiluds Søn,
ekeer.
Benaja, Jojadas Søn, var over
og Zadok og Ab-Jathar vare
c. 2, 35.
Asarja, Nathans Søn, var over
s-Mændene; og Sabud, Na-
n, Præsten, var Kongens Ven.
v. 7. 27. c. 5, 16 ꝛc.
Ahisar var Hofmester; Adoniram,
Søn, var Rentemester. c. 5, 14.

7. Og Salomo havde tolv Befalings-
mænd over al Israel, og de forsørgede
Kongen og hans Huus; en (hver) havde
een Maaned om Aaret at forsørge udi.
2 Sam. 19, 33.
8. Og disse vare deres Navne: Hurs
Søn, paa Ephraims Bjerg;
9. Dekers Søn i Makaz og i Saalbim og
Beth-Semes, og i Elon og Beth-Hanan;
Jos. 19, 42. 43.
10. Heseds Søn i Araboth; han havde
Socho og alt det Land Hepher.
11. Aminadabs Søn havde al den Egn
Dor; han havde Taphat, Salomos Dat-
ter, til Hustru. 1 Sam. 16, 8.
12. Baena, Ahiluds Søn, havde Thaa-
nach og Megiddo, og al Beth-Sean, som
er ved Zarthan nedenfor Israel fra Beth-
Sean indtil Abel-Mehola, indtil paa hiin
Side Jokmeam. Jos. 17, 11.
c. 19, 11. 18.
13. Gebers Søn var i Ramoth i Gilead;
han havde Jairs, Manasse Søns, Byer,
som ere i Gilead, han havde (og) Argobs
Egn, som er i Basan, tresindstyve store
Stæder med Mure og med Kobber-Stæn-
ger. 1 Kron. 2, 23.
14. Ahinadab, Iddo Søn, var i Maha-
naim. 1 Mos. 32, 2.
15. Ahimaaz var i Naphtali; han, han
tog og Basmath, Salomos Datter, til
Hustru.
16. Baena, Husai Søn, var i Aser og i
Aloth.
17. Josaphat, Paruah Søn, var i Isa-
schar.
18. Simei, Elas Søn, var i Benjamin.
19. Geber, Uri Søn, var i Gileads Land;
(nemlig) i Sihons den Amoritiske Konges
Land, og Ogs, Kongens af Basan, og
(der var kun) een Befalingsmand, som
var i dette Land. v. 13.
20. Juda og Israel vare mange, som
Sand, der er ved Havet i Mangfoldighed;
de aade og drak, og vare glade. c. 3, 8.
1 Mos. 13, 16 ꝛc. 4 Mos. 23, 10.
21. Og Salomo var en Herre over alle
Rigerne fra Floden til Philisternes Land
og indtil Ægypti Landemærke; de førte
(ham) Skjenk til, og tjente Salomo alle
hans Livs Dage. v. 24.
22. Og Salomos Mad til en (hver) Dag
var tredive Cor fiint Meel og tresindstyve
Cor (andet) Meel.
23. Ti fede Øxne og tyve Græs-Øxne
og hundrede Faar, foruden Hjorte og Raa-

Dyr, og Bøfler og (allehaande) Fedte paa Sti.
24. Thi han herskede i alt det, (som laae) paa denne Side af Floden, fra Thiphsah og indtil Assa, over alle Konger paa denne Side af Floden; og han havde Fred trindt omkring paa alle sine Sider. v. 21.
1 Mos. 15, 18.
25. Og Juda og Israel boede tryggeligen, hver under sit Viintræe og under sit Figentræe, fra Dan og indtil Beersheba, alle Salomos Dage. 3 Mos. 26, 5.
2 Kong. 18, 31. Sach. 3, 10.
26. Salomo havde og fyrretyve tusinde Hesteſtalde til sine Vogne, og tolv tusinde Ryttere. 2 Kron. 9, 25.
27. Og disse Befalingsmænd forsørgede Kong Salomo, og hver den, som nærmede sig til Kong Salomos Bord, hver i sin Maaned, de lode ikke fattes noget. v. 7 sqq.
28. Og Byg og Straae til Hestene og til Dromedarerne førte de hen til det Sted, hvor han var paa, hver efter sin Bestilling.
Esth. 8, 10. 12. Mich. 1, 13.
29. Og Gud gav Salomo Viisdom og saare megen Forstand, og et udbredt Hjerte, som Sand, der er ved Havets Bred.
Ps. 139, 18.
30. Og Salomos Viisdom var større end alle de Folks Viisdom af Østen, og end alle Ægypternes Viisdom. c. 3, 12. Es. 2, 6.
31. Og han var visere end alle Mennesker, end Ethan den Esrahiter, og Heman og Chalcol og Darma, Mahols Sønner; og hans Navn var (berømt) hos alle Hedninger trindt omkring. 1 Kron. 2, 6.
32. Og han talede tre tusinde Ordsprog, og hans Sange vare tusinde og fem.
Præd. 12, 9.
33. Og han talede om Træerne, fra Cederen, som er paa Libanon, og indtil Isoppen, som udvoxer af Væggen; og han talede om Dyrene og om Fuglene og om de krybende Dyr og om Fiskene.
34. Og der kom fra alle Folk for at høre Salomos Viisdom; fra alle Konger paa Jorden, som havde hørt om hans Viisdom.
c. 10, 1. 6. Matth. 12, 42.

5. Capitel.

Salomo begjerer Tømmer af Hiram, Kongen i Tyrus, til Templets Bygning, 1-6. Hiram glæder sig, og lover at tjene Salomo heri; de gjøre en Pagt med hverandre, 7-12. Salomo udtager et Antal af Israel, og beſkikker mange tusinde Arbeidsfolk til at berede Tømmer og Steen til Bygningen, 13-18.

1. Og Hiram, Kongen af Tyrus, sendte sine Tjenere til Salomo, da han havde hørt, at de havde salvet ham til Konge i hans Faders Sted; thi Hiram elskede David alle Dage. c. 1, 39.
2. Derfor sendte Salomo til Hiram, og lod sige: 2 Kron. 2, 3.
3. Du, du veed, at min Fader David ikke kunde bygge HErrens sin Guds Navn et Huus for Krigens Skyld, med hvilken de omgave ham, indtil HErren gav dem under hans Fodders Saaler.
4. Men nu haver HErren, min Gud, skaffet mig Rolighed trindt omkring; (her er) ingen Modstander, og ingen ond Hændelse.
5. Og see, jeg tænker at bygge HErrens min Guds Navn et Huus, saasom HErren talede til min Fader David, og sagde: din Søn, som jeg skal sætte i dit Sted paa din Throne, han, han skal bygge mit Navn Huset. 2 Sam. 7, 13
Ps. 14, 1 2c.
1 Kron. 22, 10.
6. Saa befal nu, at man hugger mig Cedertræe af Libanon, og mine Tjenere skal være med dine Tjenere, og jeg vil give dig dine Tjeneres Løn efter alt det, som du siger; thi du veed, at (her er) ingen hos os, som forstaaer at hugge Træer, som de Zidonier.
7. Og det skede, der Hiram hørte Salomos Ord, da blev han saare glad, og han sagde: lovet være HErren i Dag, som haver givet David en viis Søn over dette meget Folk. 2 Kron. 2, 12.
8. Og Hiram sendte hen til Salomo, og lod sige: jeg haver hørt det, som du sendte til mig om; jeg, jeg vil gjøre al din Villie med Cedertræer og med Fyrretræer.
9. Mine Tjenere skal føre (dem) ned fra Libanon til Havet, og jeg vil lade lægge dem i Flaader paa Havet, indtil det Sted, som du sender til mig om, og jeg vil der lade skille dem ad, og du, du skal lade afhente (dem); men du skal gjøre min Villie, at give Mad for mit Huus. c. 4, 22 sqq.
10. Saa gav Hiram Salomo Cedertræer og Fyrretræer efter al hans Villie.
11. Og Salomo gav Hiram tyve tusinde Cor Hvede til Spise for hans Huus, og tyve Cor stødt Olie; saa gav Salomo Hiram fra Aar til Aar.
12. Og HErren gav Salomo Viisdom, som han havde tilsagt ham; og der var Fred imellem Hiram og imellem Salomo, og de begge gjorde en Pagt. c. 4, 29. c. 3, 12.
13. Og Kong Salomo lod opbyde et

lene, kostelige Stene, hugne Stene,
ægge Grundvolden til Huset.
Og Salomos Bygningsmænd og
s Bygningsmænd og de Gibliter
gede (dem); og beredte Træerne og
ne til at bygge Huset. Ps. 83, 8.
Ez. 27, 9.

6. Capitel.

bygger Templet, det Hellige og det Allerhel-
Svrnaer og andre Bygninger eller Kamre,
ne byggede op til Siden af Templets Mure,
HErren aabenbares for Salomo, og lover
ante Sine Løfter, om han ellers vilde blive
Bjg. 11-13. Salomo farer fort at pansele
og beslaaer det med Guld, lader Cherubim
Døre, etc., bygger Forgaarden, 14-38.

Og det skede i det fjerde hundrede og
styvende Aar, efter at Israels Børn
dgangne af Ægypti Land, i det
Aar efter at Salomo blev Konge
srael, i den Maaned Siv, det er den
Maaned, at han byggede HErren
uus. 2 Kron. 3, 1.
 det Huus, som Kong Salomo
e HErren, dets Længde var tre-
ve Alen, og dets Bredde tyve, og
vide var tredive Alen.

og med Rader af Ceder-(Dæler).
c. 7, 37. c. 6, 15.

10. Og han byggede Omgangen over
det ganske Huus, fem Alen var dens Høi-
de, og han heftede den til Huset med Ce-
dertræer. v. 5. 6.
11. Og HErrens Ord skede til Salomo,
og sagde:
12. (Anlangende) dette Huus, som du
bygger: dersom du vandrer i mine Skikke,
og gjører efter mine Rette, og holder alle
mine Bud til at vandre i dem, saa vil
jeg stadfæste mit Ord med dig, som jeg
talede til David din Fader. 2 Sam. 7, 13.
13. Og jeg vil boe midt iblandt Israels
Børn, og ikke forlade mit Folk Israel.
2 Mos. 29, 45. 4 Mos. 5, 3.

14. Saa byggede Salomo Huset, og
fuldendte det. Ap. G. 7, 47.
15. Og han byggede Husets Vægge in-
den til af Cederdæler, fra Gulvet paa
Huset indtil Loftets Vægge overklædte
han det inden til med Træ; han over-
klædte og Gulvet i Huset med Fyrredæler.
16. Og han byggede ved Siderne paa
Huset tyve Alen med Cederdæler, fra
Gulvet indtil (øverst) paa Væggene, og

Alen, og dets Bredde tyve Alen, og dets
Høide tyve Alen, og han beslog det med
tæt Guld, og overklædte Alteret med Ce-
dertræe.
21. Og Salomo beslog Huset inden til
med tæt Guld, og han satte (Stænger)
med Guldkjæder for Skillerums-Væggen,
og beklædte den med Guld.
22. Og det ganske Huus beslog han med
Guld, indtil han havde fuldkommet det
ganske Huus; og det ganske Alter, som
var for Choret, beslog han med Guld.
v. 20.
23. Og han gjorde i Choret to Cheru-
bim af Olietræe; ti Alen var deres Høide.
2 Mos. 25, 18. c. 37, 7.
24. Og den ene Cherubs Vinge var fem
Alen (lang), og den anden Cherubs
Vinge var fem Alen (lang); der vare ti
Alen fra hans (ene) Vinges Ende og til
hans (anden) Vinges Ende.
25. Og den anden Cherub var ti Alen;
de to Cherubim havde eet Maal og een
Udgravning. c. 7, 37.
26. Den ene Cherub var ti Alen høi, og
ligesaa den anden Cherub.
27. Og han satte de Cherubim midt i
Huset inden til, og de Cherubim udbredte
Vingerne, saa den enes Vinge rørte ved
den (ene) Væg, og den anden Cherubs
Vinge rørte ved den anden Væg; men
deres Vinger midt i Huset rørte (een)
Vinge ved (den anden) Vinge.
28. Og han beslog de Cherubim med
Guld.
29. Og paa alle Husets Vægge trindt
omkring lod han udskjære aabne udskaarne
Cherubim og Palmer og udsprungne
Blomster inden til og uden til.
30. Og han overlagde Gulvet i Huset
med Guld inden til og uden til.
31. Og han gjorde (tvende) Døre paa
Indgangen til Choret af Olietræe; det
(øverste) Dørtræe med Dørstolperne var
en femte Part (af Væggen).
32. Og (anlangende) de tvende Døre af
Olietræe, paa dem lod han udskjære ud-
skaarne Cherubim og Palmer og ud-
sprungne Blomster, og beslog dem med
Guld; og han udbredte Guld over Cheru-
bim og over Palmerne.
33. Saaledes gjorde han og paa Tem-
plets Indgang Dørstolper af Olietræer,
(som vare) af den fjerde Part (af Væggen);
34. Og to Døre af Fyrretræe; den ene
Dør havde to Sider, som kunde opslaaes,
og den anden Dør havde to udskaarne
(Sider), som kunde opslaaes.
35. Og han udskar Cherubim og Palmer
og udsprungne Blomster, og beslog (dem)
med Guld, som var føiet ret over det, som
var udgravet.
36. Og han byggede den inderste For-
gaard af tre Rader udhugne (Stene) og
en Rad udhugne Ceder-(Stolper).
37. I det fjerde Aar blev Grundvolden
lagt til HErrens Huus i Siv Maaned.
c. 6, 1.
38. Og i det ellevte Aar i den Maaned
Bul, som er den ottende Maaned, blev
Huset fuldkommet med alle sine Sager og
med alle sine Tilbehøringer, og han byg-
gede paa det syv Aar.

7. Capitel.

Salomo bygger sig selv ogsaa et Huus og en Forgaard omkring, 1-12. Hiram gjør to kostelige Kobberstøtter, 13-22. Ligesaa et støbt Hav og ti Kobberkedle paa ti Stole af Kobber, 23-39. Og andet Redskab af Kobber til Templet, 40-47. Desforuden to Lysestager og andet Redskab af Guld; Templet bliver færdigt, og det, som var helligt, indsat derudi, 48-51.

1. Men Salomo byggede paa sit Huus
tretten Aar, og fuldendte sit ganske Huus
c. 6. 38. c. 9, 10.
2. Og han byggede Libanons Skovs
Huus, hundrede Alen var dets Længde og
halvtredsindstyve Alen dets Bredde og
tredive Alen dets Høide; (det stod) paa
fire Rader Cederstøtter, og (der laae) ud-
hugne Cederbjelker paa Støtterne.
3. Og det var bedækket med Ceder oven-
til paa Bjelkerne, som (laae) paa fem og
fyrretyve Støtter; (der vare) femten i
hver Rad.
4. Og (der vare) tre Rader Udsigter, og
Vindue mod Vindue tre Gange. c. 6, 4.
5. Og alle Døre og Dørstolper vare fir-
kantede med Udsigt, og (der var) Vindue
imod Vindue tre Gange.
6. Og han gjorde et Forhuus med Støt-
ter, halvtredsindstyve Alen var dets Læng-
de, og tredive Alen dets Bredde, og For-
huset var lige for dem, og Støtterne og
Bjelkerne lige for dem.
7. Han gjorde og et Forhuus til Thro-
nen, at han vilde dømme derudi, et For-
huus til (at holde) Dom, og det var
overklædt med Ceder paa Gulvet, fra (det
ene) Ende til den anden.
8. Og hos hans Huus, derudi han boe-
de, var en anden Forgaard, indenfor For-

huset, den var (gjort) efter den samme
Biis; han gjorde ogsaa et Huus, ligesom
dette Forhuus, til Pharaos Datter, som
Salomo havde taget (til Hustru). c. 3, 1.
9. Alle disse vare af kostelige Stene,
hugne Stene efter Maalet, savede med
Save indentil og udentil, og det fra
Grundvolden indtil Leiderne, ogsaa uden-
til indtil den store Forgaard.
10. Grundvolden var ogsaa lagt af ko-
stelige Stene, af store Stene, af Stene
paa ti Alen, og Stene paa otte Alen.
11. Og oventil vare kostelige Stene,
hugne Stene efter Maalet, og Ceder.
12. Men den store Forgaard trindt om-
kring var af tre Rader hugne (Stene), og
een Rad udhugne Ceder-(Bjelker; saale-
des var) og HErrens Huses inderste For-
gaard, og det Forhuus ved Huset.
13. Og Kong Salomo sendte hen, og
lod hente Hiram af Tyrus. 2 Kron. 2, 13.
14. Han var en Enkeqvindes Søn af
Naphthali Stamme, og hans Fader hav-
de været en Mand af Tyrus, en Kobber-
smed, og han var opfyldt med Viisdom og
Forstand, og Kundskab til at gjøre alle-
haande Gjerning af Kobber, og han kom
til Kong Salomo, og gjorde al hans
Gjerning. 2 Mos. 31, 3. 4.
15. Og han dannede to Kobberstøtter:
atten Alen var Høiden af den ene Støtte,
og en Traad paa tolv Alen gik omkring
den anden Støtte. 2 Kong. 25, 17.
2 Kron. 3, 15.
16. Og han gjorde to Kroner til at
sætte ovenpaa Støtternes Hoveder, støbte
af Kobber; Høiden af den ene Krone var
fem Alen, og Høiden af den anden Krone
var fem Alen.
17. (Der vare) Garn, gjorte som et
Garn, (og der vare) Snorer, gjorte som
Kjæder, paa Kronerne, som vare paa
Støtternes Hoveder; syv paa den ene
Krone, og syv paa den anden Krone.
18. Og han gjorde Støtterne, og to
Rader (Granat-Æbler) vare der omkring
over det ene Garn, til at bedække Kroner-
ne, som vare ovenover Granat-Æblerne;
saaledes gjorde han og paa den anden
Krone.
19. Og Kronerne som vare paa Støt-
ternes Hoveder, vare gjorte som en Lilie,
(som skulde sættes) hos Forhuset, fire
Alen.
20. Og Kronerne vare paa de to Støt-
ter, ja (de vare) der ovenpaa hen ved
Midten, som var over Garnet; og der
vare to hundrede Granat-Æbler i (to)
Rader omkring over den anden Krone.
v. 18.
21. Og han opreiste Støtterne for Tem-
plets Forhuus, og han opreiste den høire
Støtte, og kaldte dens Navn Jachin, og
han opreiste den venstre Støtte, og kaldte
dens Navn Boas.
22. Og paa Støtternes Hoveder var
gjort som en Lilie; saa blev den Gjerning
med Støtterne fuldendt. v. 19.
23. Og han gjorde et støbt Hav; det
var ti Alen fra den (ene) Bredde til den
(anden) Bredde, (og var) rundt trindt
omkring, og fem Alen var dets Høide, og
en Snor tredive Alen (lang) gik om det
trindt omkring.
24. Og der vare Knuder under Bredden
derpaa omkring, som gik trindt omkring
det, ti (Knuder) paa (hver) Alen, som
gik om Havet trindt omkring; der vare to
Rader Knuder, som vare (med-)støbte,
der det blev støbt.
25. Det stod paa tolv Øxne, tre vare
vendte mod Norden, og tre vare vendte
mod Vesten, og tre vare vendte mod Søn-
den, og tre vare vendte mod Østen, og
Havet (stod) paa dem oven paa, og alle
deres Bagdele vare ind ad.
26. Og Tykkelsen derpaa var en Haand-
bred, og Bredden derpaa var gjort som
Bredden paa et Bæger, ligesom et Lilie-
blomster; det kunde holde tusinde Bath.
27. Han gjorde ogsaa de ti Kobberstole;
Længden paa een Stoel var fire Alen, og
dens Bredde fire Alen, og dens Høide tre
Alen.
28. Og (hver) Stoel var saadan gjort:
de havde Lister, og der vare Lister imellem
Krandsene.
29. Og over Listerne, som vare imellem
Krandsene, vare Løver, Øxne og Cheru-
bim, og over Krandsene var en fast Fod
oven til, og neden for Løverne og Øxnene
vare Sammenføininger med Løvværk.
30. Og en (hver) Stoel havde fire Kob-
ber-Hjul med Kobber-Tavler, og paa de
fire Hjørner derpaa vare Axler til dem;
under Kjedelen vare de støbte Axler, (og)
paa Siden af enhver vare Sammenføi-
ninger.
31. Og Aabningen derpaa inden for
Krandsen og opad var en Alen (høi), og
Aabningen derpaa var rund, ligesom den
faste Fod var gjort halvanden Alen, og

paa Aabningen derpaa var (allehaande) udskaaret, og deres Lister vare firekantede, ikke runde. v. 29.

32. Og de fire Hjul vare neden under Listerne, og Hjul-Egerne vare (op) til Stolen, og et(hvert) Hjuls Høide var halvanden Alen.

33. Og Hjulene vare gjorte som Vognhjul gjøres; deres Axler og deres Naver og deres Felger og deres Eger vare alle støbte.

34. Og fire Axler vare ved en(hver) Stoels fire Hjørner; udaf Stolen vare dens Axler. v. 30.

35. Og paa Hovedet af Stolen, en halv Alen høit, var det rundt trindt omkring, og paa Hovedet af (hver) Stoel vare dens Haandgrebe, og dens Lister vare af det samme (Stykke).

36. Og han lod udgrave paa Tavlerne paa deres Haandgrebe, og paa deres Lister Cherubim, Løver og Palmer, hvor der var bart paa enhver, og hvor der vare Sammenføininger trindt omkring. v. 30.

37. Saaledes gjorde han de ti Stole; der var een Støbning, eet Maal, een Udgravning for dem allesammen.

38. Og han gjorde ti Kobber-Kjedler; en(hver) Kjedel kunde holde fyrretyve Bath, en(hver) Kjedel var fire Alen, der var een Kjedel paa enhver Stoel af de ti Stole. 2 Kron. 4, 6.

39. Og han satte de fem Stole ved Siden i Huset paa den høire Side, og fem ved Siden i Huset paa den venstre Side deraf; men Havet satte han paa den høire Side i Huset til Østen mod Sønden.

40. Og Hiram gjorde Kjedlerne og Skufferne og Skaalerne; og Hiram fuldendte at gjøre al Gjerningen, som han gjorde for Kong Salomo til HErrens Huus:
2 Mos. 27, 3. c. 39, 32.

41. (Nemlig) de to Støtter og de trinde Kroner, som vare paa Hovedet af de to Støtter, og de to Garn til at bedække de to trinde Kroner, som vare paa Hovedet af Støtterne; v. 19. 20.

42. Og de fire hundrede Granatæbler paa de to Garn; to Rader Granatæbler paa et(hvert) Garn at bedække de tvende trinde Kroner, som vare oven paa Støtterne; v. 20.

43. Og de ti Stole, og de ti Kjedler oven paa Stolene; v. 27. 38.

44. Og det ene Hav og de tolv Øxne under Havet; v. 23. 25.

45. Og Gryderne og Skufferne og Skaalerne. Og alle de Kar, som Hiram gjorde for Kong Salomo til HErrens Huus, vare af poleret Kobber. v. 40.

46. Paa Jordanens Slette lod Kongen støbe dem, der hvor Jorden var tæt, imellem Suchot og imellem Zarthan.

47. Og Salomo lod alle Karrene blive (uveiede) for den saare megen Mangfoldighed; Kobberets Vægt blev ikke undersøgt.

48. Og Salomo lod gjøre alle Redskaberne, som (hørte til) HErrens Huus; nemlig det Guld-Alter og Bordet, som Skue-Brødene vare paa, af Guld;

49. Og fem Lyse-Stager paa den høire Side, og fem paa den venstre Side, lige for Choret af tæt Guld, og Blomsterne og Lamperne og Saxene af Guld;
4 Mos. 8, 4.

50. Og Bekkenerne og Psalterne og Skaalerne og Røgelse-Skaalerne og Ildkarrene af tæt Guld, og Hængslerne til Dørene i Huset indentil i det Allerhelligste, (og) til Husets Døre til Templet af Guld.
c. 6, 17.

51. Saa blev al Gjerning fuldkommet, som Kong Salomo gjorde paa HErrens Huus; og Salomo førte ind de Ting, som hans Fader David havde helliget, nemlig Sølvet og Guldet og Karrene, og han lagde det i HErrens Husets Liggendefæer. 2 Mos. 39, 32. 2 Kron. 5, 1 ꝛc.

8. Capitel.

Salomo forsamler de Ældste af Israel, og lader Arken indføre i Templet; HErrens Herlighed fylder den, 1-11. Salomo taler om HErrens Bolig, velsigner Folket, lover HErren, som haver holdt sine Forjættelser, 12-21. Han beder hjerteligen til Gud, at han vilde bønhøre deres Bønner, som ydmyge sig og inderligen bede til Gud, enten i eller imod Templet, enten det er af Israel eller af de Fremmede, 22-53. Han staaer op og velsigner Folket, lover HErren, og beder ydermere, at HErren vilde bønhøre ham, ꝛc. 54-61. Kongen og Folket offre, de holde Løvsalernes Høitid; Folket drager hjem med Glæde, 62-66.

1. Da lod Salomo samle de Ældste af Israel og alle Stammernes Øverster, Fædrenes Fyrster iblandt Israels Børn, til Kong Salomo i Jerusalem, til at opføre HErrens Pagtes Ark af Davids Stad, det er Zion. 2 Kron. 5, 2.
1 Sam. 5, 7. 9.

2. Og alle Israels Mænd samledes til Kong Salomo i Ethanim Maaned paa Høitiden, det er den syvende Maaned.

ens Sted, og Cherubim skjulte over
over dens Stænger oventil.
de droge Stængerne langs ud, og
rnes Knappe saaes af Helligdom-
e for Choret, men udenfor kunde
es, og de vare der indtil paa den-
4 Mos. 4, 6.
er var) intet i Arken uden de to
Tavler, som Moses lagde deri ved
der HErren gjorde (Pagt) med Js-
ørn, da de vare uddragne af Ægyp-
2 Mos. 25, 16. 21. 2 Krøn. 5, 10.
Ebr. 9, 4.
g det skede, der Præsterne udgik af
ommen, da fyldte en Skye HErrens

aa at Præsterne ikke kunde staae at
Skyen; thi HErrens Herlighed
Errens Huus. 2 Mos. 40, 34.
9, 15. 2 Krøn. 5, 14. c. 7, 1.
a sagde Salomo: HErren sagde,
vilde boe i Mørket. 5 Mos. 4, 11.
2 Krøn. 6, 1.
g haver jo bygget dig en Boligs
n fast Bolig, at du skal boe (deru-
igheberne.
g Kongen vendte sit Ansigt om-

haver bygget HErrens Israels Guds Navn
et Huus.

21. Og jeg haver beskikket der et Sted
til Arken, der hvor HErrens Pagt er udi,
som han gjorde med vore Fædre, der han
førte dem ud af Ægypti Land.
5 Mos. 31, 26. 2 Mos. 20, 1 2c.

22. Og Salomo stod foran HErrens
Alter for al Israels Forsamling, og ud-
bredte sine Hænder mod Himmelen.
2 Krøn. 6, 12 fgg.

23. Og han sagde: HErre, Israels
Gud! der er ingen Gud som du i Him-
melen oven til, eller paa Jorden neden
til, du, som holder Pagten og Miskund-
heden med dine Tjenere, som vandre for
dit Ansigt i deres ganske Hjerte.

24. Du, som haver holdt din Tjener Da-
vid, min Fader, det, som du haver tilsagt
ham; du haver talet det med din Mund,
og opfyldt det med din Haand, som (det
sees) paa denne Dag.

25. Og nu, HErre, Israels Gud! hold
(fremdeles) din Tjener David, min Fa-
der, det, du haver tilsagt ham, og sagt:
dig skal ikke fattes en Mand for mit An-
sigt, som skal sidde paa Israels Throne;

28. Men vend dit Ansigt til din Tieners Bøn og til hans ydmyge Begiering, HErre, min Gud! at høre paa det Raab og paa den Bøn, som din Tiener beder for dit Ansigt i Dag.

29. At dine Øine skulle være aabnede over dette Huus Nat og Dag, over dette Sted, om hvilket du haver sagt: mit Navn skal være der; til at høre den Bøn, som din Tiener beder paa dette Sted;
Zach. 12, 4. 5 Mos. 12, 5. 11. 1 Kong. 9, 3.

30. Og at du ville høre din Tieners og dit Folks Israels ydmyge Begiering, som de skulde bede paa dette Sted, og at du ville høre paa det Sted, som du boer i Himmelen, og vil høre og forlade!

31. Nemlig, naar nogen synder imod sin Næste, og man lægger en Eed paa ham, at lade ham sværge, og den Eed kommer for dit Alter i dette Huus:
2 Mos. 22, v. 11. 2 Krøn. 6, 22.

32. Da ville du høre i Himmelen, og gjøre, og dømme dine Tienere, at fordømme den Ugudelige, at føre hans Vei paa hans Hoved, og retfærdiggiøre den Retfærdige, at give ham efter hans Retfærdighed! 5 Mos. 25, 1. 1 Sam. 14, 43.

33. Naar dit Folk Israel bliver slaget for Fiendens Ansigt, fordi de have syndet imod dig, og de omvende sig til dig, og bekiende dit Navn, og bede, og bede om Naade til dig i dette Huus:

34. Da ville du høre i Himmelen, og forlade dit Folks Israels Synd, og føre dem tilbage i det Land, som du haver givet deres Fædre!

35 Naar Himmelen bliver tillukt, og der vorder ikke Regn, for de have syndet imod dig; og de bede paa dette Sted, og bekiende dit Navn, og omvende sig fra deres Synder, naar du plager dem:

36. Da ville du høre i Himmelen, og forlade dine Tieneres og dit Folks Israels Synd, at du viser dem den gode Vei, paa hvilken de skulle vandre, og giver Regn over dit Land, som du haver givet dit Folk til Arv! Ps. 86, 11.

37. Naar der vorder Hunger i Landet, naar der vorder Pestilentse, naar der vorder Tørke, brændt Korn, Græshopper, Korn-Orme, naar hans Fiende ængster ham i hans Portes Land, (naar der vorder) allehaande Plage, allehaande Sygdom:

38. Al Bøn, al ydmyg Begiering, som skeer af hvert Menneske eller af alt dit Folk Israel, som kiender hver sit Hiertes Plage og udbreder sine Hænder til dette Huus:

39. (Den) ville du (da) høre i Himmelen, i den faste Bolig, som du boer udi, og forlade, og gjøre, og give enhver efter alle hans Veie, ligesom du kiender hans Hierte, thi du, du alene kiender alle Menneskens Børns Hierter; Ps. 7, 10.
1 Sam. 16, 7.

40. Paa det de skulle frygte dig alle de Dage, hvilke de leve i Landet, som du haver givet vore Fædre.

41. Ja ogsaa (anlangende) den Fremmede, som ikke er af dit Folk Israel, naar han kommer fra et langt fraliggende Land for dit Navns Skyld;

42. (Thi de skulle høre om dit store Navn, og din den stærke Haand og din udrakte Arm); og (nogen) kommer, og beder mod dette Huus:

43. Da ville du, du høre i Himmelen, i den faste Bolig, som du boer udi, og gjøre efter alt det, som den Fremmede raaber til dig om; paa det at alle Folk paa Jorden kunne kiende dit Navn, at frygte dig, ligesom dit Folk Israel, og at de skulle vide, at dette Huus, som jeg haver bygget, er kaldet efter dit Navn. v. 13. 30.
Es. 56, 7. Matth. 21, 13.

44. Naar dit Folk drager ud i Krigen imod sin Fiende paa Veien, som du sender dem hen; og de bede til HErren mod Veien til den Stad, som du udvalgte, og til det Huus, som jeg haver bygget til dit Navn:

45. Da ville du høre af Himmelen deres Bøn og deres ydmyge Begiering, og udføre deres Ret!

46. Naar de synde imod dig, (thi der er intet Menneske, som jo synder), og du bliver vred paa dem, og overgiver dem for Fiendens Ansigt, og de, som have fanget dem, føre dem fangne i Fiendens Land, langt borte eller nær hos; 2 Krøn. 6, 36.
Ordsp. 20, 9. Rom. 3, 23.

47. Og de tage det igien til Hierte i Landet, hvorudi de ere fangne, og omvende sig, og bede til dig om Naade i deres Land, som havde taget dem fangne, og sige: vi have syndet og mishandlet, vi have været ugudelige! Ps. 106, 6.
Dan. 9, 5.

48. Og de omvende sig til dig i deres ganske Hierte og i deres ganske Siel i deres Fienders Land, som have taget dem fangne, og bede til dig mod Veien til deres

jeg haver bygget dit Navn: Dan. 6, 11.

49. Da ville du høre i Himmelen, i den faste Bolig, som du boer udi, deres Bøn og deres ydmyge Begjeringer, og udføre [deres] Ret!

50. Og forlade dit Folk det, som de have syndet imod dig, og alle deres Overtrædelser, med hvilke de have overtraadt imod dig, og give dem Barmhjertigheder for deres Ansigt, som holde dem fangne, at de skulle forbarme sig over dem!

51. Thi de ere dit Folk og din Arv, som du udførte af Egypten midt udaf den Jern-Ovn. 5 Mos. 4, 20.

52. At dine Øine maae være aabnede til din Tjeners ydmyge Begjering, og til dit Folkes Israels ydmyge Begjering, at du ville høre dem i alt det, hvori de paakalde dig.

53. Thi du, du afskilte dig dem til en Arv af alle Folk paa Jorden; saasom du talede formedelst Mose din Tjener, da du udførte vore Fædre af Egypten, HErre, HErre! 3 Mos. 20, 24.

54. Og det skede, der Salomo havde fuldendt at bede til HErren al denne Bøn og ydmyge Begjering, da stod han op fra (at ligge) for HErrens Alter, fra at knæle paa sine Knæe, da hans Hænder vare udbredte imod Himmelen.

55. Og han stod, og velsignede al Israels Forsamling med høi Røst, og sagde:
2 Sam. 6, 18. 1 Kron. 16, 2.

56. Lovet være HErren, som haver givet sit Folk Israel Rolighed efter alt det, som han haver talet; der faldt ikke eet Ord af alt hans det gode Ord, som han talede formedelst Mose sin Tjener.
Jos. 21, 45. c. 23, 14.

57. Herren vor Gud være med os, saasom han haver været med vore Fædre! han forlade os ikke, og overgive os ikke!

58. At han ville bøie vort Hjerte til sig at vi maae vandre i alle hans Veie, og holde hans Bud og hans Skikke og hans Rette, som han haver budet vore Fædre;

59. Og disse mine Ord, som jeg haver bedet om Naade med for HErrens Ansigt, maae komme nær for HErren vor Gud Dag og Nat; at han vil udføre sin Tjeners Ret og sit Folkes Israels Ret, hver Dags Sag paa sin Dag:

60. Paa det at alle Folk paa Jorden skulle vide, at HErren han er Gud, (og) ingen ydermere; 5 Mos. 4, 35. 39. c. 32, 39.

i hans Skikke, og til at holde hans Bud, som paa denne Dag!

62. Og Kongen og al Israel med ham, de offrede Offer for HErrens Ansigt.

63. Og Salomo offrede Tak-Offers Offer, som han offrede til HErren, to og tyve tusinde Øxne og hundrede og tyve tusinde Faar; saa indviede de HErrens Huus, Kongen og alle Israels Børn.

64. Paa den samme Dag helligede Kongen den mellemste (Part af) Forgaarden, som var lige for HErrens Huus, thi han lavede der Brænd-Offeret og Mad-Offeret og Tak-Offernes Fedmer, fordi det Kobber-Alter, som (stod) for HErrens Ansigt, var for lidet til at tage imod Brænd-Offeret og Mad-Offeret og Tak-Offernes Fedmer.

65. Og Salomo holdt paa den samme Tid Høitiden, og al Israel med ham, en stor Forsamling, fra der hvor man kommer fra Hemath indtil Egypti Bæk, for HErrens vor Guds Ansigt i syv Dage, og (atter) i syv Dage; (det var) fjorten Dage.

66. Paa den ottende Dag lod han Folket fare og de velsignede Kongen, og de gik glade til deres Pauluner, og vel (tilmode) i Hjertet over alt det Gode, som HErren havde gjort David sin Tjener og Israel sit Folk.

9. Capitel.

HErren aabenbares atter for Salomo, lover at høre hans Bøn, og stadfæste hans Rige, saafremt han vilde være ham lydig; men truer at forkaste Folket og Templet, saafremt de bleve ulydige, 1-9. Fordi Hiram havde hjulpet Salomo til Templets og hans Huses Bygninger, giver han ham tyve Stæder, som dog ei behager Hiram, &c., 10-14. Salomo beskikker mange Arbeids-Folk, saavel til disse, som til andre Bygninger og Mure at opføre, dog ei af Israels Børn, &c. 15-23. Salomo indfører sin Hustru i sit Huus, og offrer tre Gange om Aaret, og sender tillige med Hiram Skibe til Ophir, 24-28.

1. Og det skede, der Salomo havde fuldendt at bygge HErrens Huus og Kongens Huus, og alt som Salomo begjerede, som han havde Lyst til at gjøre;
2 Kron. 7, 11 fgg.

2. Da saaes HErren for Salomo anden Gang, ligesom han saaes for ham i Gibeon. c. 3, 5. 2 Kron. 1, 7. 8.

3. Og HErren sagde til ham: jeg haver hørt din Bøn og din ydmyge Begjering

som du haver bedet om Naade med for mit Ansigt, jeg haver helliget dette Huus, som du haver bygget, at jeg vil sætte mit Navn der indtil evig (Tid), og mine Øine og mit Hjerte skal være der alle Dage.
5 Mos. 12, 11. 1 Kron. 8, 29.

4. Og du, dersom du vandrer for mit Ansigt, ligesom David din Fader vandrede, med et fuldkomment Hjerte og med Oprigtighed, til at gjøre efter alt det, som jeg haver budet dig, og du holder mine Skikke og mine Rette: c. 3, 14. c. 11, 38.

5. Da vil jeg stadfæste dit Riges Throne over Israel evindeligen; saasom jeg talede til David din Fader, og sagde: dig skal ikke fattes en Mand paa Israels Throne. 2 Sam. 7, 12.

6. (Men) dersom I vende tilbage, I og eders Børn, fra mig, og ikke holde mine Bud, mine Skikke, som jeg gav for eders Ansigt, og gaae og tjene andre Guder, og tilbede for dem: Jos. 23, 16.

7. Da vil jeg udrydde Israel fra at være i Landet, som jeg haver givet dem; og det Huus, som jeg haver helliget til mit Navn, vil jeg lade fare fra mit Ansigt, og Israel skal blive til et Ordsprog og til en Spot iblandt alle Folk. 5 Mos. 4, 26.
c. 8, 19. Jer. 24, 9.

8. Og dette Huus, (omendskjøndt det) skal blive høit, skulle dog alle, som gaae frem forbi det, grue for, og hvisle; og de skal sige: hvorfor haver HErren gjort saaledes ved dette Land og ved dette Huus?
5 Mos. 29, 24. 2 Kron. 7, 21. Jer. 22, 8.

9. Og de skulle sige: fordi de forlode HErren deres Gud, som udførte deres Fædre af Ægypti Land, og holdt fast ved andre Guder, og tilbade for dem, og tjente dem; derfor haver HErren ladet komme alt det Onde over dem.

10. Og det skede, der tyve Aar vare til Ende, i hvilke Salomo byggede de to Huse: HErrens Huus og Kongens Huus;

11. Da Hiram, Kongen i Tyrus, havde hjulpet Salomo høiligen med Cedertræer og Fyrretræer, og med Guldet efter hans Lyst; da gav Kong Salomo Hiram tyve Stæder i Galilæa Land.

12. Og Hiram drog ud af Tyrus for at besee de Stæder, som Salomo havde givet ham, og de syntes ham ikke (at være) rette.

13. Og han sagde: hvad ere disse for Stæder, min Broder! som du haver givet mig? og han kaldte dem Cabul Land indtil denne Dag.

14. Og Hiram havde sendt ti
hundrede og tyve Centner Guld.
15. Og denne var den Hande
Antal, som Kong Salomo lod o
at bygge HErrens Huus og sit
Millo og Jerusalems Muur, og
Megiddo og Geser. c.
16. Pharao, Kongen af Ægy
draget op, og havde indtaget Ge
brændt den med Ild, og ihjelsla
niten, som boede i Staden, og
Datter, Salomos Hustru, den til
Jos. 16, 10. 1 Kong. 3, 1.
17 Saa byggede Salomo Ge
nedre Beth-Horon, 2 K
18. Og Baalath og Thadmor
udi Landet, Jo
19. Og alle Forraads-Stæder,
lomo havde, og Vogn-Stæder, o
til Ryttere, og det, som Salomo
som han havde Lyst til at bygge
lem og paa Libanon og i alt ha
dømmes Land. 2 M
2 Kron. 16, 4.
20. Alt det Folk, som var ove
de Amoriter, Hethiter, Pheresite
og Jebusiter, de som ikke vare a
Børn,
21. Deres Børn, som vare
efter dem i Landet, som Israels
kunde ødelægge, dem optegnede
mo til at være skatskyldige Tjen
denne Dag. v. 15. Jo
Dom. 1, 28.
22. Men Salomo gjorde ikke
Israels Børn; men de vare K
og hans Tjenere, og hans Fyrste
Høvedsmænd, og hans Vognes
Rytteres Overster.
23. Disse vare de øverste
mænd, som vare over Salomos
fem hundrede og halvtredsindstyv
regjerede over det Folk, som gj
ningen.
24. Men Pharaos Datter dr
Davids Stad i sit Huus, som
bygget til hende; da byggede h
2 Kron. 8, 11. 1 Kong. 9, 1
25. Og Salomo offrede tre
Aaret Brænd-Offere og Tak-O
det Alter, som han byggede H
gjorde Røgelse paa det, som var
rens Ansigt, og han fuldkommed
26. Og Kong Salomo lod gjø
i Ezjongeber, som er ved Eloth
røde Havs Bred i Edoms Land.
2 Kron. 8, 17. 18. 2 Kong

27. Og Hiram sendte sine Tjenere paa
det Skib, Skibs-Mænd, erfarne til Søes,
med Salomos Tjenere.
28. Og de kom til Ophir, og hentede der-
fra fire hundrede og tyve Centner Guld,
og førte det til Kong Salomo.

10. Capitel.

Dronningen af Seba kommer for at høre Salomos Viisdom, forundrer sig saare over hans Viisdom, Gierninger og Herlighed, giver ham Skjenk, faaer Skjenk af ham, og drager til sit Land igjen, 1-13. Salomo samler meget Guld, lader giøre mange Skjolde af Guld og en kostelig Throne, har idel Guld-Kar i sit Huus, faaer meget Guld &c. fra Ophir, 14-22. Han overgaaer alle andre i Viisdom og Rigdom, faaer Skjenk af mange, har mange Vogne og Heste, 23-29.

1. Og Dronningen af Seba hørte Sa-
lomos Rygte i HErrens Navn, og kom for
at friste ham med mørke Taler.
2 Krøn. 9, 1 sgg. Matth. 12, 42.
2. Og hun kom til Jerusalem med en
saare stor Hær, med Kameler, som bare
Urter og saare meget Guld, og dyrebare
Stene; og hun kom til Salomo, og ta-
lede med ham alt det, som var i hendes
Hjerte. 1 Mos. 50, 9.
3. Og Salomo kundgjorde hende alle
hendes Ord: der var ikke et Ord skjult for
Kongen, som han ei kundgjorde hende.
v. 1. Dom. 14, 12.
4. Da Dronningen af Seba saae al Sa-
lomos Viisdom, og Huset, som han havde
bygget;
5. Og Maden til hans Bord og hans
Tjeneres Bolig, og hvordan de stode, som
opvartede ham, og deres Klæder, og hans
Skjenkere og hans Opgang, der hvor han
gik op til HErrens Huus; da var der ikke
mere Aand i hende. 1 Mos. 40, 2.
6. Og hun sagde til Kongen: det Ord
er sandt, som jeg haver hørt i mit Land
om dine Sager og om din Viisdom.
7. Og jeg troede ikke Ordene, førend jeg
kom, og mine Øine saae det, og see, ikke
Halvdelen er mig forkyndt; du haver mere
Viisdom og Godt, end Rygtet er, som jeg
hørte.
8. Salige ere dine Mænd, salige ere disse
dine Tjenere, som stedse staae for dit An-
sigt, som høre din Viisdom.
9. Lovet være HErren din Gud, som
havde Lyst til dig, at sætte dig paa Israels
Throne; fordi HErren elsker Israel evin-
deligen, derfor satte han dig til Konge at
gjøre Ret og Retfærdighed. c. 5, 7.
2 Krøn. 2, 11.

10. Og hun gav Kongen hundrede og
tyve Centner Guld, og saare mange Urter
og dyrebare Stene; der kom ikke ydermere
(saadanne) mere, som disse, i Mangfol-
dighed, som Dronningen af Seba gav
Kong Salomo.
11. Dertilmed Hirams Skib, som bragte
Guld af Ophir, det førte fra Ophir ganske
meget Heben-Træe, og dyrebare Stene.
c. 9, 27. 28.
12. Og Kongen lod gjøre de samme He-
ben-Træer til Pillere i HErrens Huus, og i
Kongens Huus, og Harper og Psalter til
Sangerne; der kom ikke saadanne Heben-
Træer, og blev ikke ydermere seet indtil
denne Dag.
13. Og Kong Salomo gav Dronningen
af Seba alt det, hun havde Lyst til, som
hun begjerede, foruden det, han gav hende
efter Kong Salomos Formue; og hun
vendte sig, og drog til sit Land, (baade)
hun og hendes Tjenere.
14. Og Vægten paa det Guld, som kom
til Salomo paa et Aar, var sex hundrede
og sex og tresindstyve Centner Guld,
15. Foruden (det, som kom fra) Told-
Betjenterne og Apothekernes Kjøbmand-
skab, og fra alle Kongerne af Arabia og
Fyrsterne i Landet.
16. Og Kong Salomo lod gjøre to hun-
drede Skjolde af drevet Guld; sex hundre-
de (Sekel) Guld lod han gaae paa et
(hvert) Skjold. c. 14, 26.
17. Og tre hundrede (smaa) Skjolde af
drevet Guld, tre Pund Guld lod han gaae
paa et (hvert) Skjold; og Kongen lagde
dem i Libanons Skovs Huus.
18. Og Kongen lod gjøre en stor Throne
af Elfenbeen, og beslog den med luttret Guld.
19. Thronen havde sex Trapper, og Ho-
vedet over Thronen var rundt bag til, og
der vare Ræker paa begge Sider til Sæ-
dets Sted; og to Løver ved Rækerne.
20. Og der stode tolv Løver paa de sex
Trapper paa begge Sider; saadant er ikke
gjort i noget Rige.
21. Og alle Kong Salomos Drikke-Kar
vare af Guld, og alle Kar i Libanons
Skovs Huus vare af tæt Guld; der var
intet (Kar) af Sølv, det agtedes ikke for
noget i Salomos Dage,
22. Fordi Kongen havde Tharsis Skib
paa Havet med Hirams Skib; een Gang
i tre Aar kom det Tharsis Skib, som bragte
Guld og Sølv, Elfenbeen og Aber og Paa-
fugle. c. 9, 27.

erne som Morbær-Træer, der ere i det
Lave, i Mangfoldighed.
28. Og man udførte de Heste, som hørte
Salomo til, af Ægypten; og (anlangende)
det vævede (Tøi), da toge Kongens
Kjøbmænd det vævede (Tøi) efter sit Værd.
29. Og der opkom, og udførtes en Vogn
af Ægypten for sex hundrede (Sekel) Sølv,
og en Hest for hundrede og halvtredsindstyve;
og saaledes førte de (dem) ud til alle
Hethiternes Konger og til Kongerne i Syrien
ved deres Haand. v. 28.

1. Capitel.

Kong Salomo synder ved at tage mange hedenske Hustruer, som forføre ham til at bygge Høie til deres Guder, 1-8. HErren bliver vred, og truer med at tage ti Stammer fra hans Søn, 9-13. Han opvækker ham mange Modstandere, iblandt hvilke ere Hadad den Edomiter, Reson den Syrer, 14-25. Og Jeroboam, hvilken Ahia spaaer, at han skal blive Konge over de ti Stammer; Salomo forfølger ham, men han flyer til Ægypten; Salomo døer, rc., 26-43.

1. Og Kong Salomo elskte mange fremmede
Qvinder, nemlig, Pharaos Datter,
Moabitiske, Ammonitiske, Edomitiske, Zidonitiske,
Esr. 10. 2.

8. Og saa gjor
mede Qvinder, s
frede til deres G
9. Og HErren
fordi hans Hjer
Israels Gud, so
Gange,
10. Og som ha
om denne Sag, o
efter andre Gude
som HErren hav
11. Derfor sag
efterdi at saadan
du ikke haver ho
Skikke, som jeg
visseligen rive R
Tjener det. c.
12. Dog vil jeg
ge, for Davids di
Søns Haand vil
13. Dog vil jeg
(fra dig), een S
Søn, for Davids
for Jerusalems S
valgt.
14. Og HErren
Modstander, r
ter: han var

fra Midian, og kom til Paran; og de toge Mænd med sig af Paran, og kom i Ægypten til Pharao, Kongen i Ægypten; og han gav ham et Huus, og tilsagde ham Underholdning, og gav ham et Land.

19. Og Hadad fandt saare (stor) Naade for Pharaos Dine; og han gav ham til Hustru sin Hustrues Søster, Dronningens Tachphenes Søster.

20. Og Tachphenes Søster fødte ham Genubath, hans Søn, og Tachphenes afvante ham udi Pharaos Huus; og Genubath var i Pharaos Huus midt iblandt Pharaos Børn.

21. Der Hadad hørte i Ægypten, at David laae med sine Fædre, og at Joab, Strids-Hovedsmanden, var død, da sagde Hadad til Pharao: lad mig fare, at jeg maa drage til mit Land.

22. Og Pharao sagde til ham: men hvad fattes dig hos mig? og see, du søger efter at drage i dit Land; og han sagde: (mig fattes) intet, men lad mig dog fare.

23. Gud opreiste ham ogsaa en Modstander, Reson, Elijadas Søn, som flyede fra sin Herre Hadad-Eser, Kongen af Zoba. 2 Sam. 10, 16.

24. Og han samlede Mænd til sig, og blev en Hovedsmand for Tropperne, der David slog dem ihjel; og de droge til Damascus, og boede i den, og regjerede i Damascus. 2 Sam. 8, 3. c. 10, 18.

25. Og han var Israels Modstander alle Salomos Dage, og (det foruden) det Onde, som Hadad (gjorde); og han væmmedes ved Israel, og blev Konge over Syrien.

26. Og Jeroboam, Nebaths Søn, en Ephrathiter af Zareda, hvis Moders Navn var Zerua, en Enke-Qvinde, (og som var) Salomos Tjener, han oploftede og Haanden imod Kongen. 2 Krøn. 13. 6.

27. Og dette er Sagen, hvorfor han opløftede Haanden imod Kongen: Salomo byggede Millo, (og tillukte det Ref paa Davids sin Faders Stad).

28. Og den Mand Jeroboam var vældig til Strid; og der Salomo saae den unge Karl, og han udrettede Gjerningen (vel), da befikkede han ham over alt Josephs Huses Byrde.

29. Og det skede paa den samme Tid, da Jeroboam gik ud af Jerusalem, at Ahia den Siloniter, Propheten, fandt ham paa Veien, og han var iført med et nyt Klædebon, og de begge vare alene paa Marken.

30. Og Ahia tog fat paa samme nye Klædebon, som han havde paa sig, og han rev det i tolv Stykker. c. 12, 15. c. 14, 2.

31. Og han sagde til Jeroboam: tag ti Stykker til dig; thi saa siger HErren Israels Gud: see, jeg river Riget af Salomos Haand, og vil give dig de ti Stammer.

32. Men han skal have den ene Stamme for min Tjeners Davids Skyld, og for Jerusalems Stads Skyld, som jeg udvalgte af alle Israels Stammer. c. 11, 13.

33. Fordi at de have forladt mig, og nedbøiede sig for Astoreth, de Zidoniers Gud, for Chamos, Moabiternes Gud, og for Milchom, Ammons Børns Gud; og de have ikke vandret i mine Veie, til at gjøre hvad ret var for mine Dine, og mine Skikke og Rette, som David hans Fader

4 Mos. 21, 29.

34. Dog vil jeg ikke tage noget af Riget af hans Haand; men jeg vil sætte ham til en Fyrste i alle hans Livs Dage, for Davids min Tjeners Skyld, som jeg udvalgte, som holdt mine Bud og mine Skikke. 2 Sam. 7, 12. Ps. 132, 11.

35. Men jeg vil tage Riget af hans Søns Haand, og give dig de ti Stammer.

v. 12. c. 12, 19.

36. Og jeg vil give hans Søn een Stamme, paa det David, min Tjener, skal alle Dage have et Lys for mit Ansigt i Jerusalem, den Stad, som jeg udvalgte mig, at sætte mit Navn der. c. 15, 4,

2 Kong. 8, 19. 2 Krøn. 21, 7.

37. Og dig vil jeg antage, og du skal regjere over alt det, din Sjel begjerer; og du skal være Konge over Israel.

38. Og det skal skee, dersom du hører alt det jeg byder dig, og vandrer i mine Veie, og gjør det, som ret er for mine Dine, at holde mine Skikke og mine Bud, saasom David min Tjener gjorde, da vil jeg være med dig, og bygge dig et bestandigt Huus, saasom jeg byggede David, og give dig Israel. c. 9, 4.

39. Og jeg vil ydmyge Davids Sæd for denne Sags Skyld, dog ikke alle Dage.

40. Og Salomo søgte efter at dræbe Jeroboam; da gjorde Jeroboam sig rede, og flyede til Ægypten til Sisak, Kongen i Ægypten, og blev i Ægypten, indtil Salomo døde. 1 Kong. 14, 25.

41. Men det øvrige af Salomos Han-

deler, og alt, hvad han haver gjort og
hans Viisdom, ere de Ting ikke skrevne i
Salomos Handelers Bog?
2 Krøn. 9, 29 sqq. c. 1, 1 sqq.
42. Men Dagene, som Salomo var
Konge i Jerusalem over al Israel, vare
fyrretyve Aar. 1 Kong. 2, 11.
43. Og Salomo laae med sine Fædre,
og blev begraven i Davids sin Faders
Stad; og Rhoboam, hans Søn, blev
Konge i hans Sted.

12. Capitel.

Israel vil gjøre Rhoboam, Salomos Søn, til Konge over sig, om han vil lette noget af sin Faders det haarde Aag; men, da han giver dem et haardt Svar, falde de ti Stammer af fra ham, stene hans Rentemester Adoram, og gjøre Jeroboam til Konge, 1-20. Rhoboam vil med Krig betvinge dem, men efter Propheten Semajas Raad afstaaer han fra sit Forsæt, 21-24. Jeroboam boer i Sichem, gjør to Guld-Kalve, og sætter dem i Bethel og Dan, indstifter en egen Høitid, og gjør sig selv Præster; altsammen for at forhindre, at Folket ikke skulde falde af fra ham igjen, 25-33.

1. Og Rhoboam drog til Sichem; thi
al Israel var kommen til Sichem, for at
gjøre ham til Konge. 2 Krøn. 10, 1.
2. Og det skede, der Jeroboam, Nebats
Søn, hørte det, der han var endnu i
Egypten, hvorhen han flyede fra Kong
Salomos Ansigt, og Jeroboam boede i
Egypten; c. 11, 40.
3. Og de havde sendt hen, og kaldt ham,
og Jeroboam og al Israels Menighed
kom; da talede de med Rhoboam, og
sagde:
4. Din Fader gjorde vort Aag haardt;
men gjør du os nu din Faders den haarde
Tjeneste og hans det svare Aag lettere,
som han lagde paa os, saa ville vi tjene
dig. c. 5, 13 sqq.
5. Og han sagde til dem: gaaer hen
endnu i tre Dage, og kommer igjen til
mig; og Folket gik.
6. Og Kong Rhoboam raadførte sig med
de Ældste, som havde staaet for hans Faders
Salomos Ansigt, der han var levende,
og sagde: hvorledes raade I at give
dette Folk Svar tilbage? v. 16 ꝛc.
7. Og de sagde til ham, sigende: dersom
du vil være dette Folk til Tjeneste i Dag,
og tjene dem, og svare dem (vel), og tale
gode Ord til dem, da blive de dine Tjenere
alle Dage. 2 Krøn. 10, 7.
8. Men han forlod de Ældstes Raad,
som de raadte ham; og raadførte sig med
de Unge, som vare opvoxne med
som stode for hans Ansigt.
9. Og han sagde til dem: [illegible]
I, at vi skal give dette Folk for[illegible]
bage, som talede til mig, sigende[illegible]
os dette Aag lettere, som din [illegible]
paa os?
10. Og de Unge, som vare op[illegible]
ham, talede til ham, sigende: [illegible]
sige til det Folk, som talede til [illegible]
de: din Fader gjorde vort Aag [illegible]
gjør du os det lettere; saa skal [illegible]
dem: min mindste (Finger) [illegible]
tykkere end min Faders Lænder.
11. Nu da, min Fader belagde [illegible]
et svart Aag, men jeg, jeg vil [illegible]
over eders Aag; min Fader [illegible]
med Svøber, men jeg, jeg vil [illegible]
med Skorpioner.
12. Saa kom Jeroboam og [illegible]
til Rhoboam paa den tredie Dag[illegible]
Kongen havde talet, og sagde[illegible]
igjen til mig paa den tredie Dag.
13. Og Kongen svarede Folket [illegible]
og forlod de Ældstes Raad, som [illegible]
raadet ham.
14. Og han talede til dem e[illegible]
ges Raad, og sagde: min Fa[illegible]
eders Aag svart, men jeg, jeg vil [illegible]
over eders Aag; min Fader [illegible]
med Svøber, men jeg, jeg vil [illegible]
med Skorpioner.
15. Og Kongen hørte ikke [illegible]
Aarsagen var af HErren, for [illegible]
stadfæste sit Ord, som HErren [illegible]
let formedelst Ahia den Siloni[illegible]
roboam, Nebats Søn.
16. Der al Israel saae, at [illegible]
vilde høre dem, da gav Folket [illegible]
Svar tilbage, og sagde: hvad [illegible]
vi da hos David? og vi have [illegible]
hos Isai Søn; Israel! (drag) [illegible]
Pauluner! see nu til dit Hu[illegible]
vid! saa gik Israel til sine [illegible]
Ordsp. 15, 1. 2 Sam. 20, 1.
17. Dog Israels Børn, som [illegible]
de Stæder, over dem regjerede [illegible]
18. Da sendte Kong Rhoboam [illegible]
som var Rentemester, (til dem) [illegible]
rael stenede ham med Stene, [illegible]
men Kong Rhoboam brugte [illegible]
Styrke til at komme op i Vogn[illegible]
flye til Jerusalem. 2 Sam. [illegible]
19. Saa faldt Israel af [illegible]
Huus indtil denne Dag.
1 Kong. 11, 13. 31. [illegible]

20. Og det skede, der al Israel hørte, at
eroboam var igjenkommen, da sendte de
en, og kaldte ham til Menigheden, og
jorde ham til Konge over al Israel; der
ar ingen, (som fulgte) efter Davids
uus foruden Judæ Stamme alene.
21. Der Rhoboam kom til Jerusalem,
a samlede han alt Judæ Huus og Ben-
amins Stamme, hundrede og firesinds-
ve tusinde udvalgte Krigsmænd, at stride
nod Israels Huus, at føre Riget tilbage
l Rhoboam, Salomos Søn.
22. Men Guds Ord skede til Semaja,
en Guds Mand, og sagde: 2 Krøn. 11, 2.
23. Tael til Rhoboam, Salomos Søn,
udæ Konge, og til alt Judæ Huus og
enJamin og det øvrige Folk, og sig:
24. Saaledes sagde HErren: I skal ikke
age op, og ei stride imod eders Brødre,
sraels Børn; vender tilbage hver til sit
uus, thi denne Handel er skeet af mig;
g de adlød HErrens Ord, og vendte til-
age at gaae bort, efter HErrens Ord.
v. 15. c. 11, 31.
25. Og Jeroboam byggede Sichem paa
phraims Bjerg, og boede derudi, og han
og ud derfra, og byggede Pnuel.
Dom. 8, 17.
26. Og Jeroboam tænkte i sit Hjerte:
u maatte Riget vende tilbage til Davids
uus.
27. Dersom dette Folk skal gaae op at
øre Offer i HErrens Huus i Jerusalem,
a maatte dette Folkes Hjerte vende til-
age til deres Herre, til Rhoboam, Judæ
onge, ja de maatte slaae mig ihjel, og
nde tilbage til Rhoboam, Judæ Konge.
28. Derfor holdt Kongen et Raad, og
orde to Guldkalve; og han sagde til
m: det er eder for meget at gaae op til
rusalem; see, dine Guder, Israel! som
førte dig af Ægypti Land.
2 Mos. 32, 4. 8.
29. Og han satte den ene i Beth-El, og
n anden satte han i Dan.
Dom. 18, 30.
30. Og denne Gjerning blev til Synd;
Folket gik hen for den ene indtil Dan.
c. 14, 16. 2 Kong. 10, 29. c. 17, 21.
31. Han gjorde og et Huus paa Høiene,
gjorde Præster af de Ringeste iblandt
lket, som ikke vare Levi Børn.
2 Krøn. 11, 15. c. 13, 9.
32. Og Jeroboam gjorde en Høitid i
n ottende Maaned, paa den femtende
ag i Maaneden, ligesom Høitiden, som
var i Juda, og offrede paa Alteret; saa-
ledes gjorde han i BethEl for at offre til
Kalvene, som han havde gjort; og han
beskikkede Præster i BethEl til Høiene,
som han havde gjort.
33. Og han offrede paa Alteret, som
han havde gjort i BethEl, paa den fem-
tende Dag i den ottende Maaned, i Maa-
neden, som han havde optænkt af sit
Hjerte; og gjorde en Høitid for Israels
Børn, og offrede paa Alteret til at gjøre
Røgelse.

13. Capitel.

En Guds Mand af Juda spaaer imod Jeroboams Alter i BethEl, og Høienes Præster; Jeroboams Haand visner, og helbredes igjen, 1-6. Den Guds Mand vil ei æde Brød hos Jeroboam, lader sig dog bedrage af en falsk Prophet, at komme tilbage ad den samme Vei, han var kommen derhen paa, og at æde Brød imod Guds Befaling, 7-19. Samme Prophet forkynder ham, at han skulde omkomme for hans Ulydigheds Skyld, som og skeer; han begraver ham og begjerer at jordes i den Guds Mands Grav; Jeroboam bliver ved sin syndige Viis, 20-34.

1. Og see, der kom en Guds Mand af
Juda ved HErrens Ord til BethEl; og
Jeroboam stod ved Alteret for at gjøre
Røgelse.
2. Og han raabte imod Alteret ved HEr-
rens Ord, og sagde: Alter! Alter! saa
sagde HErren: see, Davids Huus skal
fødes en Søn, hvis Navn skal være Josias,
og han skal offre paa dig Høienes Præster,
som gjøre Røgelse paa dig, og de skal op-
brænde Menneskenes Been paa dig.
2 Kong. 23, 15. 16.
3. Og han gav paa den samme Dag et
underligt Tegn, og sagde: dette er det un-
derlige Tegn paa, at HErren talede dette:
see, Alteret skal revne, og Asken skal ad-
spredes, som er derpaa. v. 5.
4. Og det skede, der Kongen hørte den
Guds Mands Ord, som raabte imod Al-
teret i BethEl, da rakte Jeroboam sin
Haand ud fra Alteret, og sagde: griber
ham; og hans Haand visnede, som han
udrakte imod ham, saa han ikke kunde
drage den tilbage til sig.
5. Og Alteret revnede, og Asken blev
adspredt fra Alteret, efter det underlige
Tegn, som den Guds Mand havde givet
ved HErrens Ord.
6. Da svarede Kongen, og sagde til den
Guds Mand: Kjære, bed ydmygelig til
HErrens din Guds Ansigt og bed for mig,

at min Haand maa komme til mig igjen; da bad den Guds Mand ydmygelig til HErrens Ansigt, og Kongens Haand kom tilbage til ham, og blev, som den var tilforn. 2 Mos. 8, 8. 4 Mos. 21, 7.

7. Og Kongen sagde til den Guds Mand: kom hjem med mig, og vederqvæg dig, og jeg vil give dig en Gave.

8. Men den Guds Mand sagde til Kongen: dersom du vilde give mig Halvdelen af dit Huus, kommer jeg (dog) ikke med dig; og jeg vil ikke æde Brød, og ikke drikke Vand paa dette Sted.
4 Mos. 22, 18.

9. Thi det er mig saa budet ved HErrens Ord, og sagt: du skal ikke æde Brød, og ei drikke Vand; og du skal ikke vende tilbage ad den Vei, som du haver gaaet. v. 8.

10. Og han gik bort ad en anden Vei, og vendte ikke tilbage ad den Vei, som han var kommen til BethEl.

11. Og der boede en gammel Prophet i BethEl; og hans Søn kom, og fortalte ham al den Gjerning, som den Guds Mand gjorde den Dag i BethEl, de Ord, som han talede til Kongen; og de fortalte deres Fader dem.

12. Og deres Fader sagde til dem: hvor er den Vei, han gik? thi hans Sønner havde seet Veien, som den Guds Mand gik bort paa, som var kommen fra Juda.

13. Da sagde han til sine Sønner: sadler mig Asenet; og de sadlede Asenet til ham, og han red derpaa.

14. Og han drog efter den Guds Mand, og fandt ham siddende under en Eeg, og sagde til ham: er du den Guds Mand, som kom fra Juda? og han sagde: jeg (er den).

15. Da sagde han til ham: kom hjem med mig, og æd Brød.

16. Og han sagde: jeg kan ikke vende tilbage med dig, og komme med dig; jeg vil og ikke æde Brød, ei heller drikke Vand med dig paa dette Sted.

17. Thi (der skede) et Ord til mig ved HErrens Ord: du skal hverken æde Brød, ei heller drikke Vand der; du skal ikke vende tilbage, at gaae ad den Vei, som du gik paa. v. 9.

18. Og han sagde til ham: jeg er og en Prophet, som du, og en Engel talede med mig ved HErrens Ord, og sagde: fører ham tilbage med dig til dit Huus, at han æder Brød og drikker Vand. (Men) han løi for ham.

19. Og han vendte tilbage med ham, og han aad Brød i hans Huus, og drak Vand.

20. Og det skede, der de sadde til Bords, da skede HErrens Ord til Propheten, som førte ham tilbage.

21. Og han raabte til den Guds Mand, som var kommen fra Juda, og sagde: saa sagde HErren: forbi at du haver været HErrens Mund gjenstridig, og haver ikke holdt det Bud, som HErren din Gud bød dig;

22. Men du vendte tilbage, og aad Brød, og drak Vand paa det Sted, hvorom jeg sagde dig: du skal hverken æde Brød, ei heller drikke Vand; da skal dit Legeme ikke komme til dine Fædres Grav.

23. Og det skede, efterat han havde aadt Brød, og efterat han havde drukket, da sadlede han Asenet til ham, nemlig til Propheten, den han havde ført tilbage.

24. Saa drog han bort, og en Løve fandt ham paa Veien, og dræbte ham; og hans Legeme var kastet paa Veien, og Asenet stod hos det, og Løven stod hos Legemet. c. 20, 36. 2 Kong. 2, 24.

25. Og see, Folk, som gik der frem, og saae Legemet kastet paa Veien, og Løven staae hos Legemet, de kom, og sagde det i Staden, hvor den gamle Prophet boede.

26. Der Propheten, som førte ham tilbage af Veien, hørte dette, da sagde han: det er den Guds Mand, som var HErrens Mund gjenstridig; derfor gav HErren Løven ham, og den sønderbrød ham, og dræbte ham efter HErrens Ord, som han talede til ham.

27. Og han talede til sine Sønner, og sagde: sadler mig Asenet, og de sadlede det.

28. Og han drog hen, og fandt hans Legeme kastet paa Veien, og Asenet og Løven staaende hos Legemet, Løven havde ikke ædet af Legemet, og ikke sønderbrudt Asenet.

29. Da tog Propheten den Guds Mands Legeme, og lagde det paa Asenet, og førte det tilbage; saa kom den gamle Prophet i Staden, at man skulde begræde og begrave ham.

30. Og han lagde hans Legeme i sin Grav, og de begræd ham, (og sagde): ak! min Broder! Jer. 22, 18.

31. Og det skede, efterat han havde begravet ham, da sagde han til sine Sønner, sigende: naar jeg døer, da skal I be-

grave mig i den Grav, hvorudi den Guds Mand er begravet; lægger mine Been ved hans Been. 1 Mos. 47, 30.

32. Thi det Ord skal vist skee, som han raabte ved HErrens Ord, mod Alteret, som er i BethEl, og mod alle Huse paa de Høie, som ere i Samarias Stæder.
2 Kong. 23, 17. 18. 1 Kong. 16, 24.

33. Efter denne Handel vendte Jeroboam sig ikke om fra sin onde Vei; men han vendte om og gjorde Høienes Præster af de Ringeste af Folket; hvem han havde Lyst til, hans Haand fyldte han, og de bleve Præster paa Høiene. c. 12, 31.

34. Og denne Gjerning blev Jeroboams Huus til Synd, at han skulde udslettes og ødelægges af Jorderige. c. 12, 30.

14. Capitel.

Abia, Jeroboams Søn, bliver syg, Jeroboam sender sin Hustru, som forklæder sig, til Propheten Ahia i Silo, hvilken forkynder hende Drengens Død, og Jeroboams Huses Udryddelse, etc. Jeroboam døer, og hans Søn Nadab bliver Konge, 1-20. Rhoboam og Juda synder ogsaa imod HErren; Gud giver dem i Sisaks, Kongen af Ægyptens Hænder; Rhoboam døer, og hans Søn Abiam bliver Konge efter ham, 21-31.

1. Paa den samme Tid blev Abia, Jeroboams Søn, syg.

2. Og Jeroboam sagde til sin Hustru: Kjære, gjør dig rede, og forvend dig, at de ikke skulle kjende, at du er Jeroboams Hustru, og gak til Silo, see, der er Ahia Propheten; han, han talede til mig, at jeg skulde være Konge over dette Folk.
c. 11, 30. 31 etc.

3. Og du skal tage ti Brød og Kager med dig, og en Krukke med Honning, og gaae til ham; han, han skal kundgjøre dig, hvad Drengen skal vederfares.

4. Og Jeroboams Hustru gjorde saa, og gjorde sig rede, og gik til Silo, og kom til Ahias Huus; og Ahia kunde ikke see, thi hans Øine vare dumme af hans høie Alder. 1 Sam. 4, 15.

5. Men HErren havde sagt til Ahia: See, Jeroboams Hustru kommer at spørge en Sag af dig om sin Søn, thi han er syg; saa og saa skal du tale til hende; og det skal skee, naar hun kommer, da skal hun holde sig fremmed.

6. Og det skede, der Ahia hørte hendes Fødders Lyd gaae ind ad Døren, da sagde han: kom ind, Jeroboams Hustru! hvi holder du dig fremmed? thi jeg er sendt til dig med et haardt (Budskab).
2 Kong. 6, 32.

7. Gak, sig til Jeroboam: saa sagde HErren, Israels Gud: fordi at jeg haver ophøiet dig midt af Folket, og sat dig til en Fyrste over mit Folk Israel;

8. Og jeg haver revet Riget fra Davids Huus, og givet dig det, og du haver ikke været som min Tjener David, som holdt mine Bud, og som vandrede efter mig i sit ganske Hjerte til at gjøre aleneste, hvad Ret var for mine Øine; Es. 38, 3.
Mich. 6, 8.

9. Men du haver gjort ilde fremfor alle, som have været før dig, og du er bortgaaen, og haver gjort dig andre Guder og støbte Billeder, at opirre mig, og haver kastet mig bag din Ryg: Jer. 2, 27.
c. 12, 33. Ez. 23, 35.

10. See, derfor vil jeg føre Ulykke over Jeroboams Huus, og jeg vil udrydde af Jeroboam den, som pisser paa Væggen, den Beholdne og den Efterladte i Israel, og borttage Jeroboams Huses Efterkommere, ligesom man borttager Skarnet, indtil det er aldeles ude med ham.
c. 15, 29. 1 Sam. 25, 22. 5 Mos. 32, 36.

11. Den af Jeroboam, der døer i Staden, skal Hundene æde, og den, der døer paa Marken, skal Himmelens Fugle æde; thi HErren haver talet det. c. 16, 4.

12. Saa gjør du dig rede, gak til dit Huus; naar dine Fødder kommer ind i Staden, da skal Barnet døe.

13. Og al Israel skal begræde ham, og de skal begrave ham, thi denne aleneste af Jeroboam skal komme til Graven; derfor at der er noget Godt fundet hos ham, for HErren Israels Gud, i Jeroboams Huus.

14. Og HErren skal opreise sig en Konge over Israel, som skal udrydde Jeroboams Huus paa den samme Dag; og hvad (siger jeg?) ogsaa nu (skal det skee).
c. 15, 29.

15. Og HErren skal slaae Israel, ligesom Røret røres i Vandet, og oprykke Israel af dette gode Land, som han gav deres Fædre, og bortstrøe dem paa hiin Side Floden; fordi at de gjorde deres Lunde, og opirrede HErren.
2 Kong. 17, 23.

16. Og han skal overgive Israel for Jeroboams Synders Skyld, som syndede, og som kom Israel til at synde. c. 12, 30.

17. Da gjorde Jeroboams Hustru sig rede, og gik, og kom til Thirza; der hun kom paa Dørtærskelen af Huset, da døde Drengen.

18. Og de begrove ham, og al Israel begræd ham, efter HErrens Ord, som han talede ved sin Tjener Ahia, Propheten.

v. 13.

19. Men det øvrige af Jeroboams Handeler, hvorledes han stred, og hvorledes han regjerede, see, de Ting, de ere skrevne i Israels Kongers daglige Handelers Bog.

2 Krøn. 13, 2-20. 1 Kong. 15, 31 ꝛc.

20. Men de Dage, i hvilke Jeroboam var Konge, ere to og tyve Aar; og han laae med sine Fædre, og hans Søn, Nadab, blev Konge i hans Sted.

21. Og Rhoboam, Salomos Søn, var Konge i Juda; Rhoboam var eet og fyrretyve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede sytten Aar i Jerusalem, den Stad, som HErren udvalgte, til at sætte sit Navn der, af alle Israels Stammer; og hans Moders Navn var Naema, den Ammonitiske. 2 Krøn. 12, 13.

22. Og Juda gjorde det Onde for HErrens Øine, og de opvakte ham mere til Nidkjærhed, end alt det deres Fædre havde gjort med deres Synder, som de syndede.

23. Thi de byggede sig ogsaa Høie og Støtter og Lunde, paa hver ophøiet Høi og under hvert grønt Træe.

2 Kong. 16, 4. c. 17, 10.

24. Og der vare ogsaa Skjørlevnere i Landet; de gjorde efter alle Hedningernes Vederstyggeligheder, som HErren havde fordrevet fra Israels Børns Ansigt.

5 Mos. 18, 9. 2 Kong. 21, 2. 11. 2 Krøn. 28, 3.

25. Og det skede i Kong Rhoboams femte Aar, at Sisak, Kongen af Ægypten, drog op mod Jerusalem. c. 11, 40.

26. Og han tog Liggendefæet af HErrens Huus, og Liggendefæet af Kongens Huus, og tog alle Ting bort; og tog alle de Skjolde af Guld, som Salomo lod gjøre. c. 10, 16.

27. Og Kong Rhoboam lod gjøre i deres Sted Kobber-Skjolde, og befoel dem under de øverste Drabanteres Haand, som toge vare paa Døren for Kongens Huus.

28. Og det skede, saa tidt Kongen gik ind i HErrens Huus, bare Drabanterne dem frem, og de bare dem tilbage i Drabanternes Kammer.

29. Men det øvrige af Rhoboams Handeler, og alt det han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Handelers Bog? 2 Krøn. 12, 15.

30. Og der var Krig imellem Rhoboam og imellem Jeroboam alle Dagene.

c. 15, 6.

31. Og Rhoboam laae med sine Fædre, og blev begraven hos sine Fædre i Davids Stad; og hans Moders Navn var Naema, den Ammonitiske; og Abiam, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

2 Krøn. 12, 13.

15. Capitel.

Abiam vandrer ikke i Davids Veie, dog opholder Gud Kongeriget i Jerusalem for Davids Skyld; Abiam døer, og Asa, hans Søn, bliver Konge, 1-8. Asa afskaffer Afguderie og Skjørlevnere af Landet, ꝛc. Han tager Benhadad, Kongen af Syrien, i Forbund med sig mod Baesa, Israels Konge, ꝛc. Asa døer, og hans Søn Josaphat bliver Konge, 9-24. Nadab, Israels Konge, gjør Onde for HErrens Øine; Baesa udrydder ham og alt Jeroboams Huus; Baesa er lige saa ugudelig som de forige Konger, 25-34.

1. Og i det attende Kong Jeroboams, Nebats Søns, Aar blev Abiam Konge over Juda. 2 Krøn. 13, 1 fg.

2. Han regjerede tre Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Maecha, Abisaloms Datter.

3. Og han vandrede i alle hans Faders Synder, som han gjorde for ham; og hans Hjerte var ikke retskaffen med HErren hans Gud, som Davids hans Faders Hjerte.

4. Men HErren hans Gud gav ham et Lys i Jerusalem for Davids Skyld: at han opreiste hans Søn efter ham, og befæstede Jerusalem; c. 11, 36.

2 Kong. 8, 19.

5. Fordi David gjorde det, som ret var for HErrens Øine, og veeg ikke fra alt det, som han bød ham, alle hans Livs Dage, uden i den Handel med Uria, den Hethiter.

2 Sam. 11, 27. c. 12, 9.

6. Og der var Krig imellem Rhoboam og imellem Jeroboam alle hans Livs Dage.

c. 14, 30.

7. Men det øvrige af Abiams Handeler, og alt det, som han haver gjort, ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Handelers Bog? og der var Krig imellem Abiam og Jeroboam. 2 Krøn. 13, 2. 17.

8. Og Abiam laae med sine Fædre, og de begrove ham i Davids Stad; og Asa, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

1 Krøn. 14, 1.

9. Og i det tyvende Jeroboams, Israels Konges, Aar, blev Asa Konge over Juda.

10. Og han regjerede eet og fyrretyve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Maecha, Abisaloms Datter. v. 2.

11. Og Asa gjorde det, som ret var for HErrens Øine, som David hans Fader

forbrev Skjørlevnere af Lan-
kaffede alle stygge Afguder,
dre havde gjort. c. 22, 47.
ed Maecha, sin Moder, hende
at hun skulde ikke være Dron-
n havde gjort sig Miplezet*)
Asa udryddede hendes Mip-
rændte den ved Kidrons Bæk.
Afgud. 2 Kron. 15, 16.
øiene toges ikke bort; dog
erte retskaffen med HErren
ge. c. 22, 44. 2 Kong. 12, 3.
n indførte de Ting, som hans
helliget, og hvad som han
t i HErrens Huus, Sølv- og

: var Krig imellem Asa og
ls Konge, alle deres Dage.
aesa, Israels Konge, drog op
og byggede Ramah, for ikke
nogen) at drage ud, eller
l Asa, Judæ Konge.
2 Kron. 16, 1 fag.
Asa alt det Sølv og Guld,
vare tilovers i HErrens Hu-
fæer og Kongens Huses Lig-
gav dem sine Tjenere i Hæn-
ong Asa sendte dem til Ben-
af Tabrimmon, Hesions Søn,
len, som boede i Damascus,
2 Kong. 12, 18.
: en Pagt imellem mig og
imellem min Fader og imel-
er; see, jeg sender dig Skjenk,
ld, drag hen, gjør til intet
ed Baesa, Israels Konge, at
op fra mig.
nhadad adlød Kong Asa, og
ns Fyrster, som han havde,
s Stæder, og slog Jion og
l, Beth-Maacha og alt Cin-
med alt Naphthali Land.
2 Kong. 15, 29.
t skede, der Baesa det hørte,
af fra at bygge Ramah, og
l.
od Kong Asa al Juda høre
ngen fri; og de toge Stenene
ah, og Træet dertil, som Bae-
gget med; og Kong Asa byg-
Geba i BenJamin og Mizpa.
Jos. 18, 24.
et øvrige af alle Asas Han-
(hans) Vælde, og alt hvad
t, og de Stæder, som han har
e Ting ikke skrevne i Judæ

Kongers daglige Handelers Bog? dog i sin Alderdoms Tid blev han syg paa sine Fødder. 2 Kron. 14, 2. 1 Kong. 14, 19

24. Og Asa laae med sine Fædre, og blev begraven med sine Fædre i Davids sin Faders Stad; og Josaphat, hans Søn, blev Konge i hans Sted.
2 Kron. 16, 13. 1 Kong. 14, 31.

25. Og Nadab, Jeroboams Søn, blev Konge over Israel, i det andet Asas Judæ Konges Aar, og regjerede over Israel to Aar.

26. Og han gjorde det Onde for HErrens Øine, og vandrede i sin Faders Veie og i hans Synd, som han kom Israel til at synde med. c. 16, 19. 26. 31.

27. Men Baesa, Ahias Søn, af Isaschars Huus, gjorde et Forbund imod ham, og Baesa slog ham ved Gibbethon, som hørte Philisterne til, der Nadab og al Israel beleirede Gibbethon. c. 16, 9.
2 Kong. 12, 20.

28. Og Baesa slog ham ihjel i det tredie Asas, Judæ Konges, Aar, og blev Konge i hans Sted.

29. Og det skede, der han var Konge, da slog han alt Jeroboams Huus, han lod ikke noget blive tilovers, som havde Aande, af Jeroboam, indtil han havde ødelagt ham; efter HErrens Ord, som han talede formedelst Ahia sin Tjener, den Silonit;
c. 14, 10.

30. For Jeroboams Synders Skyld, som han syndede med, og som han kom Israel til at synde med, og hans Opirrelse, med hvilken han opirrede HErren, Israels Gud.

31. Men det øvrige af Nadabs Handeler og alt det, som han haver gjort: ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers daglige Handelers Bog?

32. Og der var Krig imellem Asa og imellem Baesa, Israels Konge, alle deres Dage.

33. I det tredie Asas, Judæ Konges, Aar, blev Baesa, Ahias Søn, Konge over al Israel i Thirza, fire og tyve Aar.

34. Og han gjorde det Onde for HErrens Øine og vandrede i Jeroboams Vei og i hans Synd, som han kom Israel til at synde med. c. 16, 19. 26. 31.

16. Capitel.

Propheten Jehu forkynder Baesas Huses Udryddelse; han døer, og hans Søn Ela bliver Konge, som er ligesaa ugudelig; han og hans ganske Huus udryddes

af Simri, 1-14. Israels Folk gjøre Omri til Konge, som beleirer Simri i Thirza, hvor han opbrænder sig tilligemed Slottet, da han havde kun regjeret syv Dage; Thibni opkaster sig og til Konge, men døer snart derefter, 15-22. Omri bygger Samaria, gjør ondt fremfor alle de forrige Konger, døer; Achab, hans Søn, bliver Konge, 23-28. Achab er ugudeligere end alle andre, tager Jesabel, Kongen af Sidons Datter, til Ægte, tjener Baal; i hans Tid bygger Hiel Jericho, 2c., 29-34.

1. Og HErrens Ord skede til Jehu, Hanani Søn, imod Baesa, og sagde: v. 7.

2. Fordi at jeg ophøiede dig af Støvet, og satte dig til en Fyrste over mit Folk Israel, og du vandrede i Jeroboams Vei, og kom mit Folk Israel til at synde, til at opirre mig med deres Synder:

c. 14, 7. c. 15, 30.

3. See, saa borttager jeg Baesas Efterkommere og hans Huses Efterkommere, og jeg vil sætte dit Huus ligesom Jeroboams, Nebats Søns, Huus. c. 15, 29.

4. Den af Baesa, som døer i Staden, skal Hundene æde; og den af ham, som døer paa Marken, skal Himmelens Fugle æde. c. 14, 11. c. 21, 24.

5. Men det øvrige af Baesas Handeler, og hvad han haver gjort, og hans Vælde: ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers daglige Handelers Bog? 2 Krøn. 16, 1.

6. Og Baesa laae med sine Fædre, og blev begraven i Thirza; og hans Søn Ela blev Konge i hans Sted.

7. Saa skede ogsaa HErrens Ord formedelst Jehu, Hanani Søn, Propheten, over Baesa og over hans Huus, og det for alt det Onde, som han gjorde for HErrens Øine, til at opirre ham ved sine Hænders Gjerning, fordi han var ligesom Jeroboams Huus, og fordi han slog ham.

v. 1. c. 15, 28.

8. I det sjette og tyvende Asas, Judæ Konges, Aar blev Ela, Baesas Søn, Konge over Israel, i Thirza, i to Aar. v. 6.

9. Og hans Tjener Simri, Høvedsmand over Halvdelen af Vognene, gjorde et Forbund imod ham; men han var i Thirza, drak, (og var) drukken i Arzas Huus, som var Hofmester i Thirza. c. 15, 27.

10. Og Simri kom, og slog ham, og dræbte ham i det syv og tyvende Asas, Judæ Konges, Aar, og blev Konge i hans Sted. 2 Kong. 9, 31. c. 15, 10.

11. Og det skede, der han var Konge, der han sad paa sin Throne, da slog han det ganske Baesas Huus, han lod ham ingen blive tilovers, som pissede paa Væggen; hverken hans næste Slægtning eller hans Venner. 1 Sam. 25, 22.

1 Kong. 14, 10. c. 21, 21.

12. Saa ødelagde Simri alt Baesas Huus, efter HErrens Ord, som han talede til Baesa formedelst Jehu, Propheten; v. 7.

13. For alle Baesas Synders og Elas, hans Søns, Synders Skyld, hvormed de syndede, og hvormed de kom Israel til at synde, at opirre HErren Israels Gud ved deres Forfængeligheder. c. 15, 30.

14. Men det øvrige af Elas Handeler, og alt det han har gjort: ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers daglige Handelers Bog?

15. I det syv og tyvende Asas, Judæ Konges, Aar blev Simri Konge i Thirza i syv Dage; thi Folket havde leiret sig imod Gibbethon, som var Philisternes.

16. Der Folket, som havde leiret sig der, hørte sige: Simri haver gjort et Forbund, og ogsaa slaget Kongen; da gjorde al Israel paa den samme Dag Omri, Stridshøvedsmanden, til Konge over Israel i Leiren.

17. Og Omri drog op og al Israel med ham fra Gibbethon, og beleirede Thirza.

c. 16, 15.

18. Og det skede, der Simri saae, at Staden var indtagen, da kom han til Kongens Huses Pallads, og opbrændte over sig Kongens Huus med Ild, og døde:

19. For sine Synder, som han havde gjort, at han gjorde det Onde for HErrens Øine; at han vandrede i Jeroboams Vei, og i hans Synd, som han gjorde, at komme Israel til at synde med. v. 26.

20. Men det øvrige af Simri Handeler, og hans Forbund, som han forbandt sig med: ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers daglige Handelers Bog?

21. Da blev Israels Folk deelt i to Dele: Halvdelen af Folket var efter Thibni, Ginaths Søn, for at gjøre ham til Konge, og Halvdelen efter Omri.

22. Men det Folk, som (hængte) efter Omri, blev stærkere end det Folk, som (hængte) efter Thibni, Ginaths Søn; og Thibni døde, og Omri blev Konge.

23. I det een og tredivte Asas, Judæ Konges, Aar blev Omri Konge over Israel i tolv Aar; i Thirza regjerede han i sex Aar.

24. Og han kjøbte Samarias Bjerg af Semer for to Centner Sølv, og byggede paa Bjerget, og kaldte Stadens Navn,

om han byggede, efter Semers Navn,
om var Herre over Bjerget, Samaria.
25. Og Omri gjorde det Onde for HErrens
Øine; ja han gjorde ondt fremfor
lle, som vare før ham.
26. Og han vandrede i al Jeroboams,
Nebats Søns, Vei og i hans Synder,
vormed han kom Israel til at synde, til
t opirre HErren Israels Gud med deres
Forfængeligheder.
27. Men det øvrige af Omri Handeler,
om han gjorde, og hans Vælde, med hvilken
han gjorde det: ere de Ting ikke skrevne
i Israels Kongers daglige Handelers
Bog? c. 14, 19. c. 15, 31.
28. Og Omri laae med sine Fædre, og
levbegraven i Samaria; og Achab, hans
Søn, blev Konge i hans Sted.
29. Og i det otte og tredivte Asas, Judæ
Konges, Aar blev Achab, Omri Søn, Konge
over Israel; og Achab, Omri Søn, regjerede
over Israel i Samaria to og tyve
Aar.
30. Og Achab Omri Søn, gjorde det
Onde for HErrens Øine fremfor alle, som
vare for ham.
31. Og det skede, at han agtede ringe, at
han vandrede i Jeroboams, Nebats Søns,
Synder; og han tog en Hustru Jesabel,
Eth-Baals, de Zidoniers Konges Datter;
og han gik hen, og tjente Baal, og tilbad
ham.
32. Og han opreiste Baal et Alter i
Baals Huus, som han byggede i Samaria.
2 Kong. 3, 2. c. 10, 47.
33. Achab gjorde og en Lund; og Achab
gjorde mere til at opirre HErren Israels
Gud, end alle Israels Konger, som vare
for ham.
34. I hans Dage byggede Hiel, den Betheliter,
Jericho; (det kostede ham) Abiram
hans førstefødte (Søn), der han lagde dens
Grundvold, og Segub, hans yngste (Søn),
der han satte dens Porte: efter HErrens
Ord, som han havde talet ved Josva, Nuns
Søn. Jos. 6, 26.

17. Capitel.

Elias forkynder Achab, at der ei skulde komme Dug eller Regn, før han sagde det; Elias næres af Ravne, 1-7. Siden forsørges han af en Enke i Zarepta, hvis Olie og Meel ei formindskes, 8-16. Hendes Søn døer, hvilken Elias igjen gjør levende, 17-24.

1. Og Elias den Thisbiter, en af dem,
som boede i Gilead, sagde til Achab: (saa
vist som) HErren Israels Gud lever, for
hvis Ansigt jeg staaer, skal der hverken
komme Dug eller Regn i disse Aar, uden
efter mine Ord. 1 Mos. 23, 4 ꝛc.
Luc. 4, 25. Jak. 5, 17.
2. Og HErrens Ord skede til ham, og
sagde:
3. Gak herfra, og vend dig imod Østen,
og skjul dig ved den Bæk Crith, som er lige
over for Jordanen.
4. Og det skal skee, at du skal drikke af
Bækken; og jeg haver budet Ravnene, at
de skal forsørge dig der.
5. Og han gik, og gjorde efter HErrens
Ord, og gik, og blev ved den Bæk Crith,
som er lige over for Jordanen.
6. Og Ravnene bragte ham Brød og
Kjød om Morgenen, og Brød og Kjød om
Aftenen; og han drak af Bækken.
7. Og det skede, efterat Aaret var til
Ende, da blev Bækken tør; thi der var
ikke Regn i Landet.
8. Da skede HErrens Ord til ham, og
sagde:
9. Staae op, gak til Zarepta, som er
hos Zidon, og bliv der; see, jeg haver
budet der en Enke-Qvinde, at hun skal
forsørge dig.
10. Og han stod op, og gik til Zarepta,
og kom til Stads-Porten, og see, der var
en Enke-Qvinde, som sankede Træer; og
han kaldte ad hende, og sagde: Kjære,
hent mig lidet Vand i Karret, at jeg kan
drikke. Luc. 4, 26. 1 Mos. 24, 17.
11. Da gik hun at hente; og han kaldte
ad hende, og sagde: Kjære, tag mig et
Stykke Brød med i din Haand.
12. Men hun sagde: (saa vist som)
HErren din Gud lever, jeg haver ikke en
Kage, uden en Haandfuld Meel i en
Krukke, og lidet Olie i et Kruus; og see,
jeg sanker to Træer, og gaaer ind, og vil
lave det til mig og til min Søn, at vi
maae æde det, og døe.
13. Og Elias sagde til hende: frygt
ikke, gak ind, gjør det efter dine Ord; dog
lav mig først en liden Kage deraf, og fører
mig den ud, siden skal du lave dig og din
Søn (noget).
14. Thi saa siger HErren, Israels Gud:
Meelet i Krukken skal ikke fortæres, og Oliekruset
skal ikke fattes, indtil den Dag, at
HErren skal give Regn over Jorderige.
2 Kong. 4, 2.
15. Og hun gik, og gjorde efter Elias
Ord; og hun aad, ja, han og hun og
hendes Huus i eet Aar.

sin Seng. 2 Kong. 4, 32 fgg.
20. Og han raabte til HErren, og sag-
de: HErre, min Gud! haver du ogsaa
gjort (saa) ilde ved denne Enke, som jeg
er fremmed hos, at du dræber hendes Søn?
21. Saa udstrakte han sig over Barnet
tre Gange, og raabte til HErren, og sag-
de: HErre, min Gud! Kjære, lad dette
Barns Sjel komme inden i ham igjen!
22. Og HErren hørte Elias Røst, og
Barnets Sjel kom inden i ham igjen, og
han blev levende.
23. Og Elias tog Barnet, og førte det
ned i Salen i Huset, og gav hans Moder
det; og Elias sagde: see, din Søn lever.
Luc. 7, 15. Joh. 4, 50.
24. Og Qvinden sagde til Elias: nu
veed jeg dette, at du er en Guds Mand,
og HErrens Ord i din Mund er Sand-
hed. 2 Sam. 7, 28. Ps. 33, 4.

18. Capitel.

Elias begjerer, at Obadias vilde give Achab tilkiende, at han vilde nu fremstille sig for ham; Obadias frygter for, at Achab skulde slaae ham ihjel, ifald Elias ik[illegible] hvad han havde gjort vel [illegible]. Obadias siger

6. Og de deelte sig
igjennem det; Achal
Vei, og Obadias d
den Vei.
7. Men det skede,
Veien, see, da mødt
kjendte ham, og fal
sagde: er du det, m
8. Han sagde til
gak, sig til din Herr
9. Og han sagde:
det, at du vil give
Hænder, at han skal
10. (Saa vist so
lever, der er intet F
ket min Herre jo h
lede efter dig, og d
(her); og han tog
Folk, at man havde
11. Og du siger n
see, Elias (er her).
12. Og det maatt
dig, at HErrens A
veed ikke hvorhen, o
det tilkjende, og h
slog han mig ih

Elias sagde: (saa vist som)
Zebaoth lever, for hvis Ansigt jeg
vil jeg sees i Dag for ham.
gik Obadias imod Achab, og gav
tkjende; og Achab gik imod Elias.
det skede, der Achab saae Elias,
Achab til ham: er du den, som
Israel?
sagde han: jeg forstyrrer ikke
en du og din Faders Huus; idet
HErrens Bud, og du vandrede
lim. c. 16, 31. 32.
n nu send (Bud, og) samle al
. mig til Carmels Bjerg og de
:rde og halvtredsindstyve Baals
: og de fire hundrede Lundens
', som æde af Jesabels Bord.
c. 16, 33.
n sendte Achab hen iblandt alle
lørn, og samlede Propheterne til
Bjerg.
gik Elias frem til alt Folket, og
or længe halte I paa begge Si-
:rsom HErren er Gud, da van-
ham, men dersom Baal er (Gud,
:rer efter ham! men Folket sva-
ikke et Ord.
sagde Elias til Folket: jeg, jeg
overbleven, en HErrens Prophet;
als Propheter ere fire hundrede
dsindstyve Mænd. c. 19, 10.
n lader dem give os to Stude,
ae udvælge sig den ene Stud, og
n i Stykker, og lægge den paa
g lægge ingen Ild dertil; saa
ve den anden Stud, og lægge
en, og ikke lægge Ild dertil.
n kalder paa eders Guds Navn,
j vil kalde paa HErrens Navn,
l skee, den Gud, som svarer ved
n er Gud; og alt Folket sva-
agde: det Ord er godt.
Elias sagde til Baals Propheter:
eder den ene Stud, og laver først
ere mange; og kalder paa eders
on og lægger ingen Ild dertil.
de toge Studen, som han gav
avede til, og kaldte paa Baals
Morgenen og indtil Middagen,
o Baal! bønhør os! men der
n Rost og ei nogen, som svarede;
tede mod Alteret, som man havde
Hab. 2, 19.
det skede om Middagen, da be-
Elias dem, og sagde: raaber
Rost, eftersom han er en Gud,
thi (han har) en Samtale, eller haver at
skaffe, eller er paa Veien, (eller) maaskee
han sover, at han kan opvaagne.
5 Mos. 32, 37.
28. Og de raabte med høi Rost, og saa-
rede sig efter deres Viis med Knive og med
Syle; indtil de udøste Blod over sig.
29. Og det skede, der Middagen var
gaaen forbi, at de propheterede, indtil
man skulde offre Mad-Offeret; og der var
ingen Rost, og ingen, som svarede, og in-
gen Agtsomhed.
30. Da sagde Elias til alt Folket: kom-
mer frem til mig, og alt Folket kom frem
til ham; og han helede HErrens Alter,
som var nedbrudt.
31. Og Elias tog tolv Stene, efter Ja-
kobs Børns Stammers Tal, ham, til
hvem HErrens Ord skede, og sagde: dit
Navn skal være Israel. 1 Mos. 32, 28.
c. 35, 10. 2 Kong. 17, 34.
32. Og han byggede af de Stene et Al-
ter i HErrens Navn; og han gjorde en
Grav, saa rum, som to Maader Sæd
(kunde faaes udi), omkring Alteret.
33. Og han lagde Veddet ordentligen, og
hug Studen i Stykker, og lagde paa Veddet.
34. Og han sagde: fylder fire Krukker
med Vand, og øser paa Brænd-Offeret og
paa Veddet; og han sagde: gjører det
anden Gang, og de gjorde det anden
Gang, og han sagde: gjører det tredie
Gang, og de gjorde det tredie Gang.
35. Og Vandet løb trindt omkring Alte-
ret; og han opfyldte ogsaa Graven med
Vand.
36. Og det skede, der man offrede Mad-
Offeret, da traadte Elias Propheten frem
og sagde: HErre! Abrahams, Isaaks og
Israels Gud! lad det kjendes i Dag, at
du er Gud i Israel, og at jeg er din Tje-
ner, og at jeg haver gjort alle disse Gjer-
ninger efter dit Ord! 2 Mos. 3, 6. 16.
1 Krøn. 29, 18.
37. Bønhør mig, HErre! bønhør mig,
at dette Folk maa vide, at du HErre, du
er Gud, og at du haver vendt deres Hjer-
ter tilbage!
38. Da faldt HErrens Ild ned, og for-
tærede Brænd-Offeret og Veddet og Ste-
nene og Støvet, og slikkede Vandet op,
som var i Graven. 3 Mos. 9, 24.
2 Krøn. 7, 1.
39. Og alt Folket saae det, og faldt ned
paa deres Ansigt, og sagde: HErren han
er Gud, HErren han er Gud. Sach. 13, 9.

44. Og det skede den syvende Gang, at han sagde: see, en liden Skye gaaer op fra Havet, som en Mands Haand; og han sagde: gak op, sig til Achab: spænd for, og faer ned, at Regnen ikke skal opholde dig.
45. Og det skede, idet man gik hid og did, da blev Himmelen sort af Skyer og Veir, og der kom en stor Regn; men Achab foer og drog til Jisreel. Jak. 5, 18.
46. Og HErrens Haand var over Elias, og han ombandt sig om sine Lænder, og løb frem for Achab, indtil man kommer til Jisreel.

19. Capitel.

Da Jesabel tager sig for at slaae Elias ihjel, gaaer han hen i Ørken; sover under et Enebær-Træe, bespises af en Engel, gaaer til det Bjerg Horeb, 1-8. HErren taler til ham, han taler til HErren om sin Nidkjærhed og Israels Ugudelighed; HErren aabenbares for ham i en stille sagte Lyd, 9-14. Og byder ham at salve Jehu til Konge over Israel, Hasael til Konge over Syrien, og Elisa til Prophet i sit Sted; Elisa kaldes af Elias til det prophetiske Embede, 15-21.

1. Og Achab gav Jesabel alt dette tilkjende, so[...] [...]vde gjort; og alle
dem han[...]

dig.
8. Og han stod [...]
han gik ved den [...]
tyve Dage og fy[...]
Guds Bjerg Hor[...]
c.
9. Og han gik [...]
der Natten over [...]
(kom) til ham, o[...]
haver du her (at [...]
10. Og han sa[...]
været nidkjær for [...]
fordi Israels Børn[...]
de have nedbrudt [...]
dine Propheter ih[...]
jeg, jeg er alene [...]
efter mit Liv, for [...]
2 Kong. 10, 16. 1 K[...]
11. Og han sagd[...]
staae ved Bjerget f[...]
see, HErren gik fre[...]
Veir, som rev Bj[...]
Klipperne for HEr[...]
var ikke i Veiret; [...]
skjælv efter Veiret; [...]
skjælvet. 2 Mos. [...]
12. Og efter [...]
Ild, HErren va[...]

Propheter med Sværd; og jeg, jeg er
alene overbleven, og de søge efter mit Liv,
for at tage det (fra mig). Ps. 69, 10.
15. Og HErren sagde til ham: gak,
vend tilbage ad din Vei igjennem Ørken
til Damascus; og du skal gaae ind, og
salve Hasael til Konge over Syrien.
2 Kong. 8, 13.
16. Og du skal salve Jehu, Nimsi Søn,
til Konge over Israel, og salve Elisa, Saphats Søn af Abel-Mehola, til Prophet
i dit Sted. 2 Kong. 9, 2. 3.
4 Mos. 27, 18.
17. Og det skal skee, at hvo som undkommer fra Hasaels Sværd, den skal Jehu ihjelslaae; og hvo som undkommer
fra Jehu Sværd, den skal Elisa ihjelslaae.
18. Og jeg vil lade overblive i Israel
syv tusinde, (nemlig) alle Knæer, som ikke
have bøiet sig for Baal, og hver Mund,
som ikke haver kysset ham. Rom. 11, 4.
19. Saa gik han derfra, og fandt Elisa,
Saphats Søn, som pløiede: der vare
tolv Par (Øxne) for ham, og han var
med det tolvte; og Elias gik over til ham,
og kastede sin Kappe paa ham. v. 16.
20. Og han forlod Øxnene, og løb efter
Elias, og sagde: Kjære, lad mig kysse
min Fader og min Moder, saa vil jeg
gaae efter dig; og han sagde til ham:
gak, kom igjen, thi hvad haver jeg gjort
ved dig? Luc. 9, 61.
21. Saa gik han fra ham igjen, og tog
et Par Øxne, og slagtede dem, og kogte
deres Kjød ved Redskabet, (som var paa)
Øxnene, og gav Folket, og de aade; og
han stod op, og gik efter Elias, og tjente
ham.

20. Capitel.

Benhadad beleirer Samaria, begjerer, at Achab skal skikke ham sine Hustruer, Børn, Guld og Sølv; truer ham haardeligen, da han ikke vil; en Prophet forsikkrer Achab om Seier imod ham, de Syrer blive slagne, 1-21. Benhadad kommer andet Aar derefter igjen, og mener, at Israels Guder vare Bierg-Guder, paa den slette Mark vilde han vel overvinde dem; for denne Bespottelses Skyld imod HErren giver HErren Achab atter Seier; Achab sparer Benhadad, 22-34. En Prophet forkynder Achab Guds Vrede for denne Gjernings Skyld, 35-43.

1. Og Benhadad, Kongen i Syrien,
samlede al sin Hær, og der vare to og tredive Konger med ham, og Heste og Vogne; og han drog op, og beleirede Samaria, og stred imod den.
2. Og han sendte Bud til Achab, Israels Konge, til Staden.
3. Og han lod ham sige: saa siger Benhadad: dit Sølv og dit Guld det er mit;
og dine Hustruer og dine Børn, som ere
gode, de ere mine.
4. Og Israels Konge svarede, og sagde.
efter dine Ord (skal det være), min Herre
Konge! jeg er din, og alt det jeg haver.
5. Derefter kom Budene igjen, og sagde: saa siger Benhadad, sigende: efterdi
jeg sendte til dig, og lod sige: du skal give
mig dit Sølv og dit Guld, og dine Hustruer og dine Børn;
6. Saa vil jeg sende mine Tjenere til
dig i Morgen paa denne Tid, og de skulle
randsage i dit Huus og dine Tjeneres
Huse; og det skal skee, at alt, som er ønskeligt for dine Øine, skulle de lægge i deres Hænder, og tage det bort.
7. Da kaldte Israels Konge ad alle Landets Ældste, og sagde: Kjære, mærker og
seer, at denne søger det, som ondt er; thi
han sendte til mig om mine Hustruer, og
om mine Børn, og om mit Guld, og om
mit Sølv, og jeg haver ikke vægret ham
det. 2 Kong. 5, 7.
8. Da sagde alle de Ældste og alt Folket
til ham: du skal ikke adlyde, og ikke samtykke.
9. Da sagde han til Benhadads Bud:
siger min Herre Kongen, alt det, du sendte
til din Tjener første Gang om, vil jeg
gjøre, men denne Gjerning kan jeg ikke
gjøre; og Budene gik, og bragte ham
Svar igjen. v. 4.
10. Da sendte Benhadad til ham, og
lod sige: Guderne gjøre mig saa, og lægge saa dertil, om Støvet af Samaria
skal blive nok til, at alt Folket, som er i
Følge med mig, (skal kunne føre hver) en
Haand fuld (derfra). c. 19, 2.
2 Kong. 6, 31.
11. Da svarede Israels Konge, og sagde: siger: den som ombinder (Bæltet),
skal ikke rose sig, som den, der løser det.
2 Kong. 3, 21.
12. Og det skede, der han hørte dette
Ord, da han drak, han og Kongerne i
Paulunerne, da sagde han til sine Tjenere: sætter an, og de satte an mod Staden.
13. Og see, en Prophet gik frem til
Achab, Israels Konge, og sagde: saa sagde HErren: haver du seet al denne store
Hob? see, jeg vil give den i Dag i din

Haand, at du skal fornemme, at jeg er HErren.

14. Og Achab sagde: ved hvem? og han sagde: saa siger HErren: ved Lands-Fyrsternes Drenge; og han sagde: hvo skal binde an (mod dem) til Krigen? og han sagde: du. Dom. 6, 15. c. 1, 1. c. 20, 18.

15. Saa talte han Lands-Fyrsternes Drenge, og de vare to hundrede to og tredive; og han talte efter dem alle Israels Børns ganske Folk, syv tusinde.

16. Og de droge ud om Middagen; og Benhadad drak, (og var) drukken i Paulunerne, han og Kongerne, som hjalp ham. v. 12.

17. Og Lands-Fyrsternes Drenge droge først ud; og Benhadad sendte hen, og de gave ham tilkjende, og sagde: der drager Mænd ud af Samaria.

18. Og han sagde: hvad enten de ere uddragne for Freds Skyld, griber dem levende, eller de ere uddragne for Krigs Skyld, griber dem levende.

19. Da de vare uddragne af Staden, (nemlig) Lands-Fyrsternes Drenge, og Hæren, som var efter dem;

20. Da sloge de hver sin Mand, og de Syrer flyede, og Israel forfulgte dem; og Benhadad, Kongen af Syrien, undkom paa en Hest, og Rytterne.

21. Og Israels Konge drog ud, og slog Heste og Vogne, og slog de Syrer med et stort Slag.

22. Da gik Propheten frem til Israels Konge, og sagde til ham: gak, styrk dig, og viid, og see, hvad du skal gjøre; thi naar Aaret er omme, skal Kongen af Syrien drage op imod dig.

23. Thi Kongen af Syriens Tjenere sagde til ham: deres Guder ere Bjergenes Guder, derfor ere de stærkere end vi; men, sandeligen, lader os stride mod dem paa det jevne (Land, hvad gjælder), om vi ikke skulle blive stærkere end de? v. 25.

24. Og gjør denne Gjerning: tag Kongerne bort hver af sit Sted og sæt Fyrster i deres Sted. v. 1. 12.

25. Og tæl dig en Hær, som denne Hær var, som er falden for dig, og Heste, som de Heste, og Vogne, som de Vogne, og lad os stride imod dem paa det jevne (Land, hvad gjælder), om vi ikke skulle blive stærkere end de? og han adlød deres Røst, og gjorde saa.

26. Og det skede der Aaret var omme, da talte Benhadad de Syrer, og drog op til Aphek, til Krigen imod Israel.

27. Og Israels Børn bleve talte, og forsørgede (med Proviant), og de droge imod dem; og Israels Børn leirede sig imod dem, som to Gede-Hjorde, men de Syrer havde opfyldt Landet.

28. Og der kom en Guds Mand frem, og talede til Israels Konge og sagde: saa sagde HErren: fordi de Syrer have sagt: HErren er Bjergenes Gud og ikke Dalenes Gud, derfor haver jeg givet al denne store Hob i din Haand, at I skulle fornemme, at jeg er HErren.
2 Kong. 19, 28. 1 Kong. 20, 13.

29. Og disse leirede sig imod dem syv Dage, og det skede paa den syvende Dag, da gik Krigen an; og Israels Børn sloge de Syrer, hundrede tusinde Fodfolk paa een Dag.

30. Og de, som overbleve, flyede til Aphek i Staden, og Muren faldt paa syv og tyve tusinde Mænd, som vare overblevne; og Benhadad flyede og kom i Staden, fra eet Kammer til det andet. c. 12, 25.

31. Da sagde hans Tjenere til ham: efterdi vi have hørt, at Israels Konger ere miskundelige Konger, Kjære, lader os lægge Sække om vore Lænder, og Reeb om vore Hoveder, og gaae ud til Israels Konge, maaskee han lader din Sjel leve.

32. Og de havde Sække om deres Lænder og Reeb om deres Hoveder, og de kom til Israels Konge, og sagde: Benhadad, din Tjener, siger: Kjære, lad min Sjel leve! og han sagde: lever han endnu? han er min Broder.

33. Og Mændene agtede nøie (paa det Ord), og optoge hasteligen, om det var hans (Alvor), og udlagde sig det til Gode, og de sagde: (ja), din Broder Benhadad; og han sagde: kommer, henter ham hid; da gik Benhadad ud til ham, og han lod ham stige op paa Vognen.

34. Og (Benhadad) sagde til ham: jeg vil give (dig) igjen de Stæder, som min Fader tog fra din Fader, og du maa lægge dig Gader i Damaskus, ligesom min Fader lagde i Samaria; og jeg (sagde Achab) vil med en Pagt lade dig fare; saa gjorde han en Pagt med ham, og lod ham fare.

35. Og en Mand af Propheternes Børn sagde til sin Næste ved HErrens Ord: Kjære, slaae mig; men Manden vægrede sig ved at slaae ham. 1 Sam. 22, 17 fgg.

36. Da sagde han til ham: fordi du ikke adlød HErrens Røst, see, da skal, naar du gaaer fra mig, en Løve slaae dig; og han gik fra ham, og en Løve fandt ham, og slog ham. c. 13, 24.
37. Og han fandt en anden Mand, og sagde: Kjære, slaae mig; og Manden slog ham haardt, og saarede (ham).
38. Da gik Propheten, og stod for Kongen paa Veien, og forvendte sig med et Klæde over sine Øine. v. 41.
39. Og det skede, at Kongen drog forbi, og han, han raabte til Kongen, og sagde: din Tjener var dragen ud midt i Krigen, og see, en Mand veeg (af Veien), og førte en Mand til mig, og sagde: forvar denne Mand; dersom han savnes, da skal dit Liv være i Stedet for hans Liv, eller du skal veie et Centner Sølv (derfor).
2 Kong. 10, 24.
40. Og det skede, der din Tjener havde at gjøre her og der, da var han ikke (mere der); og Israels Konge sagde til ham: saa er din Dom, du, du haver fældet den.
2 Sam. 12, 7.
41. Da skyndte han sig, og tog Klædet bort fra sine Øine; og Israels Konge kjendte ham, at han var af Propheterne.
42. Og han sagde til ham: saa sagde HErren: fordi du lod den Mand, den jeg (har sat) i Band, af din Haand, da skal din Sjel være i Stedet for hans Sjel, og dit Folk i Stedet for hans Folk.
43. Saa drog Israels Konge til sit Huus, ilde tilfreds og vred; og han kom til Samaria. c. 21, 4.

21. Capitel.

Achab bliver vred, fordi Naboth ei vilde overlade ham sin Viingaard; Jesabel bestiller falske Vidner imod Naboth, og lader ham stene ihjel; Achab indtager hans Viingaard, 1-16. Elias forkynder ham derfor Guds svare Domme, over ham selv, over Jesabel og over hans ganske Huus; Achab ydmyger sig for HErren; HErren formilder Straffen nogenledes, 17-29.

1. Og det skede efter disse Handeler, at Naboth, den Jisreeliter, havde en Viingaard, som var i Jisreel ved Achabs, Kongen i Samarias, Pallads. c. 18, 45.
2. Og Achab talede til Naboth, og sagde: giv mig din Viingaard, at den maa være mig til en Urtehave, efterdi den er nær ved mit Huus; og jeg vil give dig en Viingaard for den, (som er) bedre end denne; (eller), om dig (saa) godt synes, vil jeg give dig Penge (for den, saa meget som) den er værd. v. 6. 15.
3. Og Naboth sagde til Achab: HErren lade det være langt fra mig, at jeg skulde give dig mine Fædres Arv.
3 Mos. 25, 23.
4. Da kom Achab ilde tilfreds og vred til sit Huus for det Ords Skyld, som Naboth, den Jisreeliter, havde talet til ham, og sagt: jeg vil ikke give dig mine Fædres Arv; og han lagde sig paa sin Seng, og vendte sit Ansigt omkring, og aad ikke Brød. c. 20, 43.
5. Da kom Jesabel, hans Hustru, til ham, og hun sagde til ham: hvad er det (for noget), at din Aand er (saa) ilde tilfreds, og du æder ikke Brød?
2 Sam. 13, 4.
6. Og han sagde til hende: fordi jeg talede til Naboth den Jisreeliter, og sagde til ham: giv mig din Viingaard for Penge, eller om du haver Lyst (dertil, da) vil jeg give dig en (anden) Viingaard for den; og han sagde: jeg vil ikke give dig min Viingaard.
7. Da sagde Jesabel, hans Hustru, til ham: du, skulde du nu have at skaffe med Riget over Israel? staae op, æd Brød, og lad dit Hjerte være vel (tilmode); jeg, jeg vil give dig Naboths, den Jisreeliters, Viingaard.
8. Og hun skrev Breve i Achabs Navn, og beseglede (dem) med hans Signet; og hun sendte Brevene til de Ældste og til de Ypperste, som vare i hans Stad, som boede hos Naboth.
9. Og hun skrev i Brevene, og sagde: lader udraabe en Faste, og sætter Naboth øverst iblandt Folket.
10. Og sætter to Mænd, Belials Børn, tvært over for ham, som skulle vidne mod ham og sige: du haver bandet Gud og Kongen; og fører ham ud, og stener ham, at han døer. v. 13. Job 1, 5. 11. c. 2, 9.
11. Og de ældste Mænd og Ypperste i hans Stad, som boede i hans Stad, gjorde, ligesom Jesabel havde sendt til dem; ligesom skrevet var i Brevene, som hun sendte til dem. Dan. 6, 5 sqq. Ps. 94, 21.
12. De lode udraabe en Faste, og satte Naboth øverst iblandt Folket.
13. Og de to Mænd, de Belials Børn, kom, og sadde tvært over for ham, og de Belials Mænd vidnede imod Naboth for alt Folket, og sagde: Naboth bandede Gud og Kongen; og de førte ham ud

udenfor Staden, og stenede ham med
Stene, at han døde. Pſ. 35, 11.
Matth. 26, 60. Ebr. 11, 37 ɔc.
14. Og de sendte til Jesabel, og lod sige:
Naboth er stenet, og er død.
15. Og det skede, der Jesabel hørte, at
Naboth var stenet, og var død, da sagde
Jesabel til Achab: staae op, indtag Na-
boths, den Jisreeliters, Viingaard, som
han vægrede at give dig for Penge; thi
Naboth lever ikke, men er død.
16. Og det skede, der Achab hørte, at
Naboth var død, da stod Achab op at gaae
ned i Naboths, den Jisreeliters, Viin-
gaard, at indtage den til Eiendom.
Job 24, 6.
17. Og HErrens Ord skede til Elias, den
Thisbiter, og sagde:
18. Staae op, gak ned imod Achab, Is-
raels Konge, som er i Samaria; see, han
er i Naboths Viingaard, hvorhen (han er)
nedgangen at indtage den til Eiendom.
19. Og du skal tale til ham, og sige:
saaledes sagde HErren: haver du baade
ihjelslaget, og tilmed indtaget en Eien-
dom? fremdeles skal du tale til ham, og
sige: saa siger HErren: paa det Sted,
hvor Hundene slikkede Naboths Blod, skal
Hundene slikke dit Blod, (ja) ogsaa dit.
c. 22, 38. 2 Kong. 9, 25.
20. Og Achab sagde til Elias: haver
du fundet mig, min Fiende? og han sag-
de: jeg haver fundet (dig), fordi at du
haver solgt dig selv til at gjøre det Onde
for HErrens Øine.
21. See, jeg vil føre Ulykke over dig og
borttage dine Efterkommere, og udrydde
af Achab den, som pisser paa Væggen, og
den Beholdne og den Efterladte i Israel.
2 Kong. 9, 8. 1 Kong. 16, 11.
22. Og jeg vil gjøre dit Huus som Je-
roboams, Nebats Søns, Huus, og som
Baesas, Ahias Søns, Huus, for den Opir-
relses Skyld, som du haver opirret (mig)
med, og fordi du haver forført Israel til at synde. c. 15, 29.
c. 16, 3.
23. Og om Jesabel haver HErren ogsaa
talet, og sagt: Hundene skal æde Jesabel,
inden Jisreels Mure.
2 Kong. 9, 33-36.
24. Hvo af Achab, som døer i Staden,
skal Hundene æde; og hvo som døer paa
Marken, skal Fuglene under Himmelen
æde. c. 14, 11. c. 16, 4.
25. Enddog var ingen som Achab, som
havde solgt sig selv til at gjøre det Onde
for HErrens Øine, fordi hans Hustru Je-
sabel tilskyndte ham. v. 20. c. 11, 1.
26. Og han handlede saare vederstyggе-
ligen, idet han vandrede efter de stygge
Afguder, aldeles ligesom Amoriterne gjor-
de, hvilke HErren fordrev for Israels
Børns Ansigt.
27. Og det skede, der Achab hørte disse
Ord, da rev han sine Klæder, og lagde en
Sæk paa sit Kjød, og fastede, og han laae
i Sækken, og gik sagteligen. Esr. 9, 3.
Job 1, 20.
28. Og HErrens Ord skede til Elias, den
Thisbiter, og sagde:
29. Haver du seet, at Achab haver ydmy-
get sig for mit Ansigt? fordi han haver
ydmyget sig for mit Ansigt, da vil jeg ikke
lade det Onde komme i hans Dage, i hans
Søns Dage vil jeg føre det Onde over
hans Huus. 2 Kong. 9, 22. 26.

22. Capitel.

Josaphat, Judæ Konge, besøger Achab; Achab overtaler ham til at drage med sig i Krig imod de Syrer, 1-4. Josaphat vil gierne i Forveien adspørge en HErrens Prophet, alle Achabs Propheter spaae Achab godt; Josaphat er ikke hermed fornøiet; Michæas forkynder Achab hans Undergang, og at HErren havde givet en falsk Aand i alle hans Propheters Mund; men bliver derfor slaget og kastet i Fængsel, 5-28. De drage imod de Syrer til Ramoth i Gilead, Achab bliver skudt i Krigen, og døer; Ahasia, hans Søn, bliver Konge, 29-40. Josaphat bliver Konge i Achabs Tid over Juda; frygter HErren, borttager Skjørlevnere af Landet, vil ei gjøre Skibsfart med Ahasia, døer, 41-51. Ahasia regierer over Israel to Aar, og er ugudelig, 52-54.

1. Og de sadde (stille) tre Aar, at der
var ingen Krig imellem de Syrer og imel-
lem Israel.
2. Men det skede i det tredie Aar, da
drog Josaphat, Judæ Konge, ned til Is-
raels Konge. 2 Kong. 18, 2.
3. Og Israels Konge sagde til sine Tje-
nere: vide I, at Ramoth i Gilead hører
os til; og vi tie (stille) om at tage den
(igjen) af Kongens Haand i Syrien?
4. Derefter sagde han til Josaphat: vil
du drage med mig til Krig til Ramoth i
Gilead? og Josaphat sagde til Israels
Konge: jeg vil være som du, mit Folk
skal være som dit Folk, mine Heste som
dine Heste. Jos. 21, 38. 2 Kong. 3, 7.
5. Fremdeles sagde Josaphat til Israels
Konge: Kjære, spørg i Dag om HErrens
Ord. 2 Kong. 3, 11.
6. Da samlede Israels Konge Prophe-
terne, ved fire hundrede Mand, og sagde

[illegible], Jimlas Søn.

Israels Konge og Josaphat,
onge, sadde hver paa sin Throne,
i Klæder, i Gaarden ved Døren
narias Port; og alle Propheterne
for deres Ansigt.

Zedekia, Cnaanas Søn, havde
Jern-Horn; og han sagde: saale-
de HErren: med disse skal du
e Syrer, indtil de aldeles udryd-

alle Propheterne spaaede saale-
agde: drag op til Ramoth i Gi-
vær lykkelig, og HErren skal give
ngens Haand.

Budet, som var bortgaaen til at
ichæas, talede til ham, sigende:
e, Propheternes Ord ere (som af)
d gode for Kongen; Kjære, lad
være ligesom eens Ord af dem, og
.

i sagde Michæas: (saa vist som)
lever, det som HErren siger mig,
g tale.

han kom til Kongen, og Kon-
e til ham: Michæas, skulle vi
Ramoth i Gilead i Krig, eller
[illegible]

[illegible] Aand i alle hans Pro-
pheters Mund; og han sagde: du skal
overtale (ham), og ogsaa formaae det, gak
ud, og gjør saa. Aab. 16, 14.
23. Og nu, see, HErren haver givet en
løgnagtig Aand i alle disse dine Prophe-
ters Mund; men HErren haver talet ondt
over dig.
24. Da gik Zedekia, Cnaanas Søn,
frem, og slog Michæas paa Kind-Benet,
og sagde: hvor er den (Vei, paa hvilken)
HErrens Aand er gaaen over fra mig til
at tale med dig?
25. Og Michæas sagde: see, du skal see
det paa den samme Dag, naar du gaaer
ind fra et Kammer til det andet for at
skjule dig. c. 20, 30. 2 Kong. 9, 2.
26. Da sagde Israels Konge: tag Mi-
chæas, og før ham tilbage til Amon, Sta-
dens Fyrste, og til Joas, Kongens Søn.
27. Og du skal sige: saa siger Kongen:
sætter denne i Fængsels Huus, og bespi-
ser ham med Trængsels Brød og Træng-
sels Vand, indtil jeg kommer med Fred.
Jer. 37, 15.
28. Og Michæas sagde: dersom du
kommer (tilbage) med Fred, da haver
[illegible]

imod Liden eller Stor; uden imod Israels Konge alene. c. 20, 16. 24.

32. Og det skede, der de Øverste for Vognene saae Josaphat, da sagde de: han er visseligen Israels Konge, og de veeg (hen) imod ham at stride; da raabte Josaphat.

33. Og det skede, der de Øverste for Vognene saae, at han var ikke Israels Konge, da vendte de sig tilbage bag fra ham.

34. Og en Mand spendte Buen i sin Uskyldighed, og skiød Israels Konge imellem Remmerne og Pantseret; da sagde han til sin Kjøresvend: vend din Haand, og før mig ud af Leiren, thi jeg er saaret.
2 Krøn. 18, 33 sqq. c. 35, 23.

35. Og Krigen tog til paa den samme Dag, og Kongen blev staaende i Vognen mod de Syrer; og han døde om Aftenen, og Blodet flød af Saaret, midt i Vognen.

36. Og man udraabte igjennem Leiren, der Solen gik ned, og sagde: hver (gaae) til sin Stad, og hver til sit Land.

37. Saa døde Kongen, og blev ført til Samaria, og de begrove Kongen i Samaria.

38. Og man skyllede Vognen ved Samarias Fiske-Vand, og Hundene slikkede hans Blod, der man toede hans Krigsklæder, efter HErrens Ord, som han havde talet. c. 21, 29. 2 Kong. 9, 25. Ps. 68, 24.

39. Men det øvrige af Achabs Handeler og alt det, han gjorde, og om det Elfenbeens Huus, som han byggede, og om alle Stæder, som han byggede: er det ikke skrevet i Israels Kongers daglige Handelers Bog? 2 Krøn. 18, 2 sqq.

40. Og Achab laae med sine Fædre, og Ahasia, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

41. Og Josaphat, Asas Søn, blev Konge over Juda i det fjerde Achabs, Israels Konges, Aar. c. 15, 24.

42. Josaphat var fem og tredive Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede fem og tyve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Asuba, Silhi Datter.

43. Og han vandrede i alle sin Faders Asas Veie, og veeg ikke derfra; han gjorde det, som ret var for HErrens Øine.

44. Dog bleve Høiene ikke borttagne, Folket offrede endnu, og gjorde Røgelse paa Høiene. c. 15, 14. 2 Kong. 12, 3.

45. Og Josaphat holdt Fred med Israels Konge.

46. Men det øvrige af Josaphats Handeler, og om hans Vælde, hvad han haver gjort, og hvorledes han haver stridet: er det ikke skrevet i Judæ Kongers daglige Handelers Bog? 2 Krøn. 18, 1 sq.

47. Og de, som vare tilovers af Skjørlevnere, som overbleve i Asas, hans Faders Dage, borttog han af Landet.
c. 15, 12.

48. Og der var ingen Konge i Edom; (men) en Befalings-Mand var Konge.

49. Og Josaphat havde ti Tharsis Skibe, som skulde drage til Ophir efter Guld, men de droge ikke (derhen), thi Skibene bleve sønderbrudte i Ezjon-Geber.
c. 9, 28.

50. Da sagde Ahasia, Achabs Søn, til Josaphat: lad mine Tjenere fare med dine Tjenere paa Skibene; men Josaphat vilde ikke. 2 Krøn. 21, 35. 37.

51. Og Josaphat laae med sine Fædre, og blev begraven med sine Fædre i Davids sin Faders Stad; og Joram, hans Søn, blev Konge i hans Sted.
1 Krøn. 3, 11.

52. Ahasia, Achabs Søn, blev Konge over Israel i Samaria, udi det syttende Josaphats, Judæ Konges, Aar, og var Konge over Israel to Aar.

53. Og han gjorde det, som ondt var for HErrens Øine, og vandrede i sin Faders Vei, og i sin Moders Vei, og i Jeroboams Nebats Søns Vei, som som Israel til at synde. c. 15, 26. 34.

54. Og han tjente Baal, og tilbad ham, og opirrede HErren, Israels Gud, efter alt det, som hans Fader gjorde.
1 Kong. 16, 31. c. 11, 22.

Den anden Kongernes Bog.

1. Capitel.

Moab falder af fra Israel; Ahasia falder, og bliver syg deraf; vil lade adspørge hos Baal-Sebub, Ekrons Gud, om han skulde leve; Elias siger hans Bud, at han skal døe, 1-8. Ahasia skikker tre Gange en Høvedsmand med 50 Mænd til at hente ham, de to første fortæres med Ild af Himmelen, den tredie ydmyger sig; Elias gaaer paa HErrens Befaling med, og forkynder Ahasia, at han skal døe, som og skeer, 9-18.

oab faldt af fra Israel efter
. c. 3, 5.
isia faldt igjennem Sprinkelet
som var i Samaria, og blev
n sendte Bud, og sagde til
r hen, adspørger ved Baal-
ons Gud, om jeg skal leve af
om. Es. 19, 3.
Errens Engel sagde til Elias,
er: staae op, gak op at møde
Samarias Bud; og sig til
det,) for der er ingen Gud i
I gaae bort at adspørge ved
b, Efrons Gud?
saa sagde HErren: du skal
ed af din Seng, som du lagde
men visseligen døe; og Elias
c. 8, 10.
adene kom til ham tilbage, da
til dem: hvi komme I (nu)

sagde til ham: der kom en
nod os, og sagde til os: gaaer,
ge til Kongen, som sendte eder,
ham: saa siger HErren: (skeer
r er ingen Gud i Israel, at du
at adspørge ved Baal-Sebub,
) ? derfor skal du ikke komme
gen, som du lagde dig op paa,
gen døe.
a sagde til dem: hvorledes var
Skikkelse, som kom op at møde
de disse Ord til eder?
sagde til ham: han var en
a havde en lodden (Kappe)
ar ombunden med et Læder-
sine Lænder; da sagde han:
s, den Thisbiter.
ach. 13, 4. Matth. 3, 4.
sendte en Hovedsmand til ham
edsindstyve, og hans Halvtred-
og han kom op til ham, og see,
a Bjergets Top, og han sagde
a Guds Mand! Kongen siger:

Elias svarede, og sagde til den
d over Halvtredsindstyve: der-
en Guds Mand, da nedfalde
mmelen, og fortære dig og dine
dstyve! og Ild faldt ned af
og fortærede ham og hans
dstyve. Luc. 9, 54.
an sendte atter en anden Ho-
ver Halvtredsindstyve til ham,
alvtredsindstyve; og han sva-
rede, og sagde til ham: du Guds Mand!
saa sagde Kongen: kom snart ned.
1 Sam. 19, 21.
12. Og Elias svarede, og sagde til ham.
dersom jeg er en Guds Mand, da falde
Ild ned af Himmelen, og fortære dig og
dine Halvtredsindstyve! og Guds Ild
faldt ned af Himmelen, og fortærede ham
og hans Halvtredsindstyve. v. 10.
13. Da sendte han igjen en Hovedsmand
over det tredie Halvtredsindstyve, og hans
Halvtredsindstyve; og den tredie Hovedsmand
for Halvtredsindstyve steg op, og
kom, og bøiede sig paa sine Knæe for Elias,
og bad ham om Naade, og talede til
ham: du Guds Mand! Kjære, lad min
Sjel og disse dine halvtredsindstyve Tjeneres
Sjele være dyrebare for dine Øine
14. See, der faldt Ild ned af Himmelen,
og fortærede de to første Hovedsmænd
over Halvtredsindstyve og deres Halvtredsindstyve;
men nu, lad min Sjel være
dyrebar for dine Øine.
15. Da sagde HErrens Engel til Elias:
gak ned med ham, frygt ikke for hans Ansigt;
og han gjorde sig rede, og gik ned
med ham til Kongen.
16. Og han talede til ham: saa sagde
HErren: fordi at du sendte Bud til at
adspørge ved Baal-Sebub, Efrons Gud,
mon (det skede), for der var ingen Gud i
Israel, at du kunde adspørge ved hans
Ord? derfor skal du ikke komme ned af
Sengen, som du lagde dig paa, men visseligen
døe. v. 3. 4.
17. Saa døde han efter HErrens Ord,
som Elias havde talet; og Joram blev
Konge i hans Sted i det andet Jorams,
Josaphats Søns, Judæ Konges, Aar, fordi
han havde ingen Søn. c. 3, 1.
18. Men det øvrige af Ahasias Handeler,
hvad han gjorde: er det ikke skrevet i
Israels Kongers daglige Handelers Bog?

2. Capitel.

HErren vil tage Elias bort ved en Storm; Elisa vil ikke forlade ham; Elias adskiller Jordanen; de gaaer over, 1-8. Elisa beder, at han maatte faae to Dele af Elias's Aand; Elias borttages ved gloende Heste og Vogn; Elisa tager hans Kappe, som faldt fra ham, og adskiller Jordanen, 9-14. Propheternes Børn i Jericho vil endeligen opsøge Elias, men finde ham ikke, 15-18. Elisa gjør Vandet i Jericho sundt, bespottes af Børnene i BethEl, hvilke sønderrives af Bjørne, 19-25.

1. Og det skede, der HErren vilde hente
Elias op til Himmelen ved en Storm, da
gik Elias og Elisa af Gilgal.

2. Og Elias sagde til Elisa: Kjære, bliv
her, thi HErren sendte mig til BethEl;
men Elisa sagde: (saa vist som) HErren
lever, og din Sjel lever, jeg forlader dig
ikke; og de kom ned til BethEl.
c. 4, 30. Ruth 1, 16.
3. Da gik Propheternes Børn, som vare
i BethEl, ud til Elisa, og sagde til ham:
veed du, at HErren skal i Dag tage din
Herre fra dit Hoved? og han sagde: jeg,
jeg veed det ogsaa, tier.
4. Og Elias sagde til ham Elisa, Kjære,
bliv her, thi HErren haver sendt mig til
Jericho; men han sagde: (saa vist som)
HErren lever, og din Sjel lever, jeg for-
lader dig ikke; og de kom til Jericho.
v. 2. c. 4, 30.
5. Og Propheternes Børn, som vare i
Jericho, gik frem til Elisa, og sagde til
ham: veed du, at HErren vil i Dag tage
din Herre fra dit Hoved? og han sagde:
jeg, jeg veed det ogsaa, tier. v. 3.
6. Og Elias sagde til ham: Kjære, bliv
her, thi HErren haver sendt mig til Jor-
danen; men han sagde: (saa vist som)
HErren lever, og din Sjel lever, jeg for-
lader dig ikke; og de gik begge (tilsammen).
7. Og halvtredsindstyve Mænd af Pro-
pheternes Børn gik, og stode tvært over
for langt fra; men de stode begge ved
Jordanen.
8. Da tog Elias sin Kappe, og svøbte
den tilsammen, og slog Vandet, og det
skiltes ad til begge Sider, og de gik begge
igjennem paa det Torre. 2 Mos. 14, 21.
Jos. 3, 16.
9. Og det skede, der de kom over, da sag-
de Elias til Elisa: beed, hvad jeg skal
gjøre ved dig, før jeg tages fra dig, og
Elisa sagde: Kjære, at der maa være to
Dele af din Aand paa mig.
1 Kong. 3, 5. 5 Mos. 21, 17.
10. Og han sagde: du haver bedet om
en haard Ting; (dog) dersom du seer mig,
naar jeg tages fra dig, skal det skee dig saa,
men hvis ikke, da skeer det ikke.
11. Og det skede, der de gik flux, og ta-
lede, see, da (kom der) en gloende Vogn
og gloende Heste, og de gjorde Skilsmisse
imellem dem begge; og Elias foer op ved
en Storm til Himmelen. 1 Mos. 5, 24.
Ap. G. 1, 9.
12. Elisa saae det, og han raabte: min
Fader, min Fader, Israels Vogn og hans
Ryttere! og han saae ham ikke ydermere;
og han tog fat paa sine Klæder, og rev
dem i to Stykker. c. 18, 14.
13. Og han tog Elias Kappe op, som
var falden fra ham, og vendte tilbage, og
stod ved Jordanens Bredde.
v. 8. c. 1, 8.
14. Og han tog Elias Kappe, som faldt
fra ham, og slog Vandet, og sagde: hvor
er HErren, Elias Gud? ja (hvor er) han!
og han slog Vandet, og det skiltes ad til
begge Sider, og Elisa gik over. v. 8.
15. Og der Propheternes Børn, som vare
i Jericho, tvært over for, saae det, da sag-
de: Elias Aand hviler paa Elisa, og de
kom at møde ham, og de bøiede sig ned for
ham mod Jorden.
16. Og de sagde til ham: Kjære, see, her
ere halvtredsindstyve Mænd iblandt dine
Tjenere, stærke Folk; Kjære, lad dem gaae,
og lede efter din Herre, maaskee HErrens
Aand har optaget ham, og kastet ham paa
et af Bjergene eller i en af Dalene; men
han sagde: lader dem ikke gaae.
17. Men de nødte ham, indtil at han kj-
edes (derved), og sagde: lader dem gaae;
og de udsendte halvtredsindstyve Mænd,
og de ledte i tre Dage, men de fandt ham
ikke. 2 Sam. 18, 22.
18. Da kom de tilbage til ham, men han
var bleven i Jericho; og han sagde til
dem: sagde jeg ei til eder, at I ikke skulle
gaae?
19. Og Mændene i Staden sagde til
Elisa: Kjære, see, (her er) godt at bo i
Staden, ligesom min Herre seer; men
(her er) ondt Vand, og Landet er ufrugt-
bart. 2 Mos. 15, 22.
20. Og han sagde: henter mig en ny
Skaal, og lægger der Salt udi; og de
hentede det til ham.
21. Da gik han ud til Vand-Springet,
og han kastede Saltet derhen, og sagde:
saa sagde HErren: jeg haver gjort dette
Vand sundt, at der skal ingen Død eller
Ufrugtbarhed ydermere komme deraf.
22. Saa blev Vandet sundt indtil denne
Dag, efter Elisas Ord, som han talede.
23. Og han gik derfra op til BethEl;
men der han gik op paa Veien, da kom
der smaae Drenge ud af Staden, og be-
spottede ham, og sagde til ham: kom op,
du Skaldede! kom op, du Skaldede!
24. Og han vendte sig tilbage, og der
han saae dem, da bandede han dem i HEr-
rens Navn; da udkom to Bjørne af Sko-
ven, og sønderreve af dem to og fyrretyve
Børn. c. 17, 25.
25. Og han gik derfra til det Bjerg Car-

mel, og han vendte tilbage derfra til Samaria. c. 4, 25.

3. Capitel.

Joram, som var bleven Konge i Ahasias Sted, er ugudelig; han vil undertvinge Moabiterne, som vare affaldne fra Israel, faaer Josaphat og Edoms Konge i Forbund med sig, 1-8. Krigshæren fattes Vand; Josaphat vil gierne adspørge en HErrens Prophet; Elisa spaaer for den fromme Josaphats Skyld, og lover, de skal faae Vand, og tillige Seier over Moabiterne, 9-19. Der Moabiterne see Vandet om Morgenen, mene de, at det var deres Fienders Blod; men der de komme til Leiren, blive de ihjelslagne og deres Stæder indtagne; Moabs Konge offrer sin ældste Søn til et Brænd-Offer paa Muren, 20-27.

1. Og Joram, Achabs Søn, blev Konge over Israel i Samaria i det attende Josaphats, Judæ Konges, Aar, og regjerede tolv Aar. c. 1, 17.

2. Og han gjorde det, som var ondt for HErrens Øine, dog ikke som hans Fader og hans Moder; thi han borttog den Baals Støtte, som hans Fader lod gjøre. 2 Kong. 17, 32.

3. Dog blev han hængende ved Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med; han veeg ikke fra nogen af dem. c. 15, 24. 28.

4. Og Mesa, de Moabiters Konge, havde (meget) Fæ; og han betalte Israels Konge hundrede tusinde Lam og hundrede tusinde Vædre med Ulden.

5. Men det skede, der Achab var død, da faldt de Moabiters Konge af fra Israels Konge. c. 1, 1.

6. Da drog Kong Joram ud paa den samme Dag af Samaria, og talte al Israel.

7. Og han drog hen, og sendte til Josaphat, Kongen i Juda, og lod sige: de Moabiters Konge er falden af fra mig, vil du drage med mig imod Moabiterne til Krigen? og han sagde: jeg vil komme op, jeg er saasom du, mit Folk saasom dit Folk, mine Heste saasom dine Heste. 1 Kong. 22, 4.

8. Og han sagde: ad hvilken Vei vil vi drage op? og han sagde: ad den Vei igjennem Edoms Ørk.

9. Saa drog Israels Konge og Judæ Konge og Edoms Konge; og de havde draget syv Dages Reise omkring, og der var ikke Vand for Hæren og for Beesterne, som vare i Følge med dem. 2 Mos. 17, 1.

10. Da sagde Israels Konge: af! at HErren haver kaldet disse tre Konger for at give dem i Moabs Haand!

11. Og Josaphat sagde: er her ingen HErrens Prophet, at vi kunne adspørge HErren ved ham? da svarede een af Israels Konges Tjenere, og sagde: her er Elisa, Saphats Søn, som øste Vand paa Elias Hænder. 1 Kong. 20, 5. c. 19, 19. 21.

12. Og Josaphat sagde: HErrens Ord er hos ham; saa droge Israels Konge og Josaphat og Edoms Konge ned til ham.

13. Da sagde Elisa til Israels Konge: hvad haver jeg med dig at gjøre? gak til din Faders Propheter og til din Moders Propheter; og Israels Konge sagde til ham: (af) nei! thi HErren haver kaldet disse tre Konger at give dem i Moabs Haand. 1 Kong. 18, 19.

14. Og Elisa sagde: (saa vist som) den HErre Zebaoth lever, for hvis Ansigt jeg staaer, dersom jeg ikke ansaae Josaphats, Judæ Konges, Person, da vilde jeg ikke see om til dig, eller ansee dig.

15. Saa henter mig nu en (Harpe-) Leger; og det skede, der (Harpe-)Legeren legte (paa Harpen), da kom HErrens Haand over ham. 1 Sam. 16, 16.

16. Og han sagde: saa siger HErren: gjører Grøfter ved Grøfter i denne Dal.

17. Thi saa siger HErren: I skal ikke see Veir, ikke heller see Regn, alligevel skal denne Dal blive fuld af Vand, at I skal drikke, baade I og eders Fæ og eders Beester.

18. Dertilmed er det en ringe Ting for HErrens Øine; han skal ogsaa give Moab i eders Haand.

19. Og I skal nedslaae alle faste Stæder og alle udvalgte Stæder, og fælde alle gode Træer, og tilstoppe alle Vandkilder; og I skal fordærve alle gode Stykker (Land) med Stene.

20. Og det skede om Morgenen, da (man pleiede) at offre Mad-Offeret, see, da kom der Vand fra den Vei fra Edom, og Landet fyldtes med Vandet.

21. Og der alle Moabiterne hørte, at Kongerne vare dragne op til at stride imod dem, da bleve de kaldte tilhobe, baade alle, som ombandt Beltet, og derover, og de stode ved Landemærket.

22. Og der de stode aarle op om Morgenen, og Solen gik op over Vandet, da saae Moabiterne tvært over for, at Vandet var rødt som Blod.

23. Og de sagde: det er Blod, Kongerne ere aldeles ødelagte (af hverandre), og den ene haver slaget den anden; op nu, Moab! efter Bytte.

24. Der de kom til Israels Leire, da stod Israel op, og slog Moab, og de flyede for deres Ansigt, og de kom ind (i Landet), og sloge Moab.

25. Og de nedbrøde Stæderne, og hver kastede sin Steen paa alle gode Stykker (Land), og fyldte dem, og tilstoppede alle Vand-Kilder, og fældede alle gode Træer, indtil (ikkun) Stenene i Kir-Hareseth bleve tilovers af den; og de, som sloge med Slynger, omgave den, og de sloge den. 2 Kong. 3, 19. Es. 16, 7.

26. Og Moabs Konge saae, at Krigen var ham for stærk, da tog han syv hundrede Mænd til sig, som uddroge Sværd, for at bryde igjennem til Kongen af Edom, men de kunde ikke.

27. Da tog han sin Søn den Førstefødte, som skulde blevet Konge i hans Sted, og offrede ham til Brænd-Offer paa Muren; da blev der en stor Vrede mod Israel, og de droge fra ham, og kom tilbage til (deres) Land.

4. Capitel.

En Enke klager, at en Aager-Karl vilde tage hendes to Sønner til Træle for Gjelds Skyld; Elisa formerer hendes Olie, saa at hun kan betale hendes Gjeld, og endda have tilovers, 1-7. Elisa drager ind til Herberge hos en riig Kone i Sunem, som gjør ham tilgode; han lover hende en Søn om et Aar, 8-16. Hun føder en Søn, som nogle Aar derefter bliver syg og døer; hun drager hen til Elisa, som sender sin Tjener Gihesi for i Veien, at han skulde opvække Drengen; han kan ikke, Elisa gjør Drengen levende, 17-37. Elisa gjør en usund Ret sund, og bespiser 100 Mand med tyve Byg-Brød &c., 38-44.

1. Og en Qvinde af Propheternes Børns Hustruer raabte til Elisa, og sagde: din Tjener, min Mand, er død, og du, du veed, at din Tjener frygtede HErren; nu kommer Aager-Karlen, og vil tage begge mine Sønner til sine Tjenere.
1 Kong. 18, 3. 12. 1 Sam. 22, 2.

2. Og Elisa sagde til hende: hvad skal jeg gjøre ved dig? giv mig tilkjende, hvad haver du i Huset? og hun sagde: din Tjenerinde haver intet i Huset uden et Olie-Kruus. 1 Kong. 17, 12.

3. Og han sagde: gak, begjer dig Kar derude fra alle dine Naboer, tomme Kar, du skal ikke lade det blive faa;

4. Og du skal gaae ind, og lukke Døren til efter dig og efter dine Sønner, og øs i alle disse Kar; og du skal lade dem sætte hen, hvert, naar det er fuldt.

5. Og hun gik fra ham, og lukkede Døren efter sig og efter sine Sønner; de bare frem til hende, og hun øste i.

6. Og det skede, der hun havde fyldt Karrene, da sagde hun til sin Søn: bær endnu et Kar frem til mig; og han sagde til hende: der er ikke et Kar mere; og Olien stod.

7. Da kom hun, og gav den Guds Mand det tilkjende, og han sagde: gak bort, sælg Olien, og betal din Gjeld; saa maa du og dine Sønner leve af det, som overbliver.

8. Og det skede en Dag, at Elisa gik over til Sunem, og der var en riig Qvinde, og hun holdt ved ham, at han skulde æde Brød; og det skede, saa tidt han gik der igjennem, veeg han (af Veien) derhen at æde Brød. Joh. 19, 18.
1 Sam. 25, 2 &c.

9. Og hun sagde til sin Mand: Kjære, see, jeg veed, at det er en hellig Guds Mand, denne, som kommer idelig ind til os.

10. Kjære, lad os gjøre et lidet muret Kammer oven paa, og sætte ham der til en Seng og et Bord og en Stoel og en Lyse-Stage; og det skal skee, naar han kommer til os, at han kan vige derhen.

11. Og det hændte sig en Dag, at han kom derhen, og han veeg op paa Salen, og han laae der.

12. Og han sagde til Gihesi sin Dreng: kald ad denne Sunamitiske (Qvinde); og der han kaldte ad hende, da stod hun for hans Ansigt.

13. Thi han havde sagt til ham: Kjære, sig til hende: see, du haver handlet heel omhyggeligt for os med denne Omhyggelighed; hvad skal man gjøre dig? er der (nogen Ting, hvori man kan) tale for dig til Kongen eller til Strids-Hovedsmanden? og hun havde sagt: jeg boer midt iblandt mit Folk.

14. Da havde han sagt: hvad kan man da gjøre hende? og Gihesi havde sagt: sandeligen hun haver ingen Søn, og hendes Mand er gammel.

15. Derfor havde han sagt: kald ad hende; og der han kaldte ad hende, da stod hun i Døren.

16. Og han sagde: paa denne bestemte Tid, ved (denne) Aarets Tid, skal du tage en Søn i Favn; og hun sagde: nei, min

17. Og Qvinden blev frugtsommelig, og fødte en Søn paa den samme bestemte Tid, ved (samme) Aarets Tid, som Elisa havde sagt til hende.

18. Og Barnet blev stort; og det skede en Dag, at det gik ud til sin Fader til Høstfolkene.

19. Og det sagde til sin Fader: mit Hoved, mit Hoved! og han sagde til en Dreng: bær ham til sin Moder.

20. Og han bar ham, og førte ham til sin Moder; og han sad paa hendes Knæe indtil om Middagen, da døde han.

21. Saa gik hun op, og lagde ham paa den Guds Mands Seng; og hun lukkede for ham, og gik ud.

22. Og hun kaldte ad sin Mand, og sagde: Kjære, send mig en af Drengene og en af Aseninderne, og jeg vil skynde mig hen til den Guds Mand, og komme igjen. v. 24.

23. Og han sagde: hvorfor vil du gaae til ham i Dag, da det ikke er ny Maane, ei heller Sabbat? og hun sagde: Fred (være med dig)!

24. Og hun sadlede Aseninden, og sagde til sin Dreng: leed (den), og gaae fort, ophold mig ikke fra at ride fort, uden jeg siger dig til. 1 Sam. 25, 20.

25. Saa drog hun bort og kom til den Guds Mand, til Carmels Bjerg, og det skede, der den Guds Mand saae hende tvært over for, da sagde han til Gihesi sin Dreng: see, den Sunamitiske (er der). c. 2, 25.

26. Kjære, løb nu for at møde hende, og sig til hende: (gaaer det) dig vel? (gaaer det) din Mand vel? (gaaer det) Barnet vel? og hun sagde: vel.

27. Og der hun kom til den Guds Mand paa Bjerget, da holdt hun fast ved hans Fødder; da gik Gihesi frem at støde hende (derfra); og den Guds Mand sagde: lad hende være, thi hendes Sjel er beskeligen bedrøvet i hende, og HErren haver skjult det for mig, og ikke givet mig det tilkjende. 1 Sam. 1, 10.

28. Og hun sagde: begjerede jeg en Søn af min Herre? sagde jeg ikke, du skulde ikke bedrage mig? v. 16.

29. Og han sagde til Gihesi: bind om dine Lænder, og tag min Stav i din Haand, og gak; om du finder nogen (for dig), da hils ham ikke, og om nogen hilser dig, da svar ham ikke, og læg min Stav paa Drengens Ansigt. c. 9, 1. Luc. 10, 4.

jeg forlader dig ikke; da stod han op, og gik efter hende. c. 2, 2. 4.

31. Og Gihesi gik frem for deres Ansigt, og lagde Staven paa Drengens Ansigt, men der var ingen Røst og ingen Agtsomhed; saa gik han tilbage, og mødte ham, og gav ham tilkjende, og sagde: Drengen vaagnede ikke op.

32. Og der Elisa kom i Huset, see, da var den døde Dreng lagt paa hans Seng.

33. Og han gik ind, og lukkede Døren til efter dem begge, og bad til HErren. Ap. G. 9, 40.

34. Og han steg op, og laae over Barnet og lagde sin Mund paa hans Mund, og sine Øine paa hans Øine, og sine Hænder paa hans Hænder, og bredte sig ud over ham, saa at Barnets Legeme blev varmt. 1 Kong. 17, 21. Ap. G. 20, 10.

35. Og han gik tilbage, og gik i Huset, een Gang hid, og een Gang did, og steg op, og bredte sig ud over ham; da gispede Drengen indtil syv Gange, og Drengen oplod sine Øine.

36. Og han kaldte ad Gihesi, og sagde: kald ad den Sunamitiske, og der han kaldte ad hende, da kom hun til ham; og han sagde: tag din Søn. Luc. 7, 15.

37. Da kom hun, og faldt ned for hans Fødder, og bøiede sig ned til Jorden; og hun tog sin Søn, og gik ud.

38. Og Elisa kom tilbage til Gilgal, og der var Hunger i Landet, og Propheternes Børn sadde for hans Ansigt; og han sagde til sin Dreng: sæt en stor Gryde til, og kog en Ret til Propheternes Børn.

39. Da gik een ud paa Marken at sanke Urter, og fandt et vildt Viin-Træe, og samlede deraf sit Klæde fuldt af vilde Colloqvintider; og der han kom, da skar han dem i Gryden til en Ret, thi de kjendte dem ikke.

40. Og de øste det op for Mændene til at æde; og det skede, der de aade af den Ret, da raabte de, og sagde: Døden i Gryden, du Guds Mand! og de kunde ikke æde (deraf).

41. Da sagde han: tager dog Meel hid, og han kastede det i Gryden, og sagde: øs op for Folket, at de maae æde; da var der intet Ondt i Gryden.

42. Og en Mand kom fra Baal-Salisa, og førte den Guds Mand Førstegrødes Brød, tyve Byg-Brød, og nyt Korn

i sit Klædebon; og han sagde: giv Folket det, at de maae æde. 3 Mos. 2, 14.
43. Og hans Tjener sagde: hvad skal
jeg give dette for hundrede Mænd? og
han sagde: giv Folket det, at de maae
æde, thi saa sagde HErren: man skal æde
og der skal levnes. Joh. 9, 6 fgg.
44. Og han gav det for dem, og de aade,
og levnede, efter HErrens Ord.

5. Capitel.

Naaman, Kongen af Syriens Strids-Hovedsmand, er spedalsk; en Israelitisk Pige raader ham, at søge Hjelp hos Propheten i Samaria; Kongen af Syrien sender ham med et Brev til Kong Joram, at han skulde læge ham; Joram forfærdes derover, 1-7. Elisa byder Naaman komme til sig, befaler ham, at toe sig syv Gange i Jordanen; Naaman bliver vred, lader sig dog overtale til at adlyde Prophetens Raad, bliver reen, 8-14. Han vil give Propheten Skjenk, som ei tager derimod, lover at forlade alt Afguderie, og taler med Elisa herom, 15-19. Gihesi gaaer efter Naaman, og tager Skjenk af ham, bliver straffet med Spedalskhed, 20-27.

1. Og Naaman, Kongen af Syriens
Strids-Hovedsmand, var en mægtig Mand
for sin Herres Ansigt, og hoit anseet, thi
HErren gav Syrien Frelsning ved ham;
og den Mand han var vældig til Strid,
(men) spedalsk. 2 Mos. 11, 3.
2. Men (nogle) Tropper af Syrien vare
udfaldne, og havde fert en liden Pige fangen
af Israels Land; og hun tjente Naamans
Hustru. 5 Mos. 1, 38. 1 Kong. 1, 2.
3. Og hun sagde til sin Frue: af! var
min Herre for den Prophets Ansigt, som
er i Samaria, da skulde han skille ham af
med hans Spedalskhed.
4. Da gik han ind, og gav hans Herre
det tilkjende, og sagde: saa og saa haver
den Pige talet, som er af Israels Land.
5. Da sagde Kongen af Syrien: gak
hen, kom, saa vil jeg sende et Brev til Israels
Konge; og han drog bort, og tog
ti Centner Sølv med sig, og sex tusinde
(Sekel) Guld, og ti Klædninger til at
omskifte med.
6. Og han førte Brevet til Israels Konge,
(hvori) han lod sige: og nu, naar dette
Brev kommer til dig, see, (da skal du vide),
jeg haver sendt Naaman min Tjener til
dig, at du ville skille ham af med hans
Spedalskhed. v. 3.
7. Og det skede, der Israels Konge læste
Brevet, da reev han sine Klæder, og sagde:
er jeg Gud, at jeg kan ihjelslaae, og give
Liv, efterdi denne sender til mig, at jeg
skal skille denne Mand af med hans Spedalskhed?
men Kjære, mærker dog, og seer,
hvorledes han søger Aarsag imod mig.
c. 6, 30. 1 Mos. 30, 2. 1 Kong. 20, 7.
8. Men det skede, der Elisa, den Guds
Mand, hørte, at Israels Konge havde revet
sine Klæder, da sendte han til Kongen,
og lod sige: hvorfor haver du revet dine
Klæder? Kjære, lad ham komme til mig,
saa skal han fornemme, at her er en Prophet
i Israel.
9. Saa kom Naaman med sine Heste og
sin Vogn, og stod for Elisas Huses Dør.
10. Da sendte Elisa et Bud til ham, og
lod sige: gak, og toe dig syv Gange i
Jordanen, saa skal dit Kjød komme sig paa
dig igjen, og du skal blive reen. Joh. 9. 7. 11.
11. Da blev Naaman vred, og foer bort;
og han sagde: see, jeg tænkte, han skulde
vist komme ud til mig, og staae og paakalde
HErrens sin Guds Navn, og røre
med sin Haand paa Stedet, og skille mig
af med Spedalskheden.
12. Ere ikke de Floder Abana og Pharphar
i Damascus bedre, end alle de Vande
i Israel? kunde jeg ikke toe mig i dem,
og blive reen? og han vendte sig, og drog
bort med Vrede.
13. Da gik hans Tjenere frem, og talede
til ham, og de sagde: min Fader, havde
Propheten talet til dig om en stor Ting,
skulde du ikke gjort det? og hvor meget
mere, da han sagde til dig: toe dig, saa
skal du blive reen!
14. Da gik han ned, og dyppede sig i
Jordanen syv Gange efter den Guds
Mands Ord; og hans Kjød kom igjen,
ligesom en liden Drengs Kjød, og han
blev reen. Luc. 4, 27 fgg.
15. Og han vendte om til den Guds
Mand igjen, han, og hans ganske Hær,
og han kom, og stod for hans Ansigt, og
sagde: Kjære, see, jeg veed, at der er ikke
en Gud paa al Jorden uden i Israel; og
nu Kjære, tag den Velsignelse af din Tjener.
16. Men han sagde: (saa vist som)
HErren lever, for hvis Ansigt jeg staaer,
jeg tager den ikke; og han vilde nødt ham
til at tage den, men han vægrede sig.
17. Da sagde Naaman: Kjære, maa da
ikke din Tjener gives en Byrde Jord, (saa
meget, som) et Par Muler (kunde bære?)
thi din Tjener vil ikke ydermere gjøre
Brænd-Offer eller Slagt-Offer til andre
Guder, men til HErren.

18. (Anlangende) denne Sag, da ville HErren forlade din Tjener det, naar min Herre gaaer ind i Rimmons Huus at tilbede der, og han helder sig til min Haand, og jeg nedbøier mig i Rimmons Huus; naar jeg (saa) nedbøier mig i Rimmons Huus, da ville HErren forlade din Tjener (det, som skeet er) i denne Sag.

c. 7, 1.

19. Og han sagde til ham: drag bort med Fred; og han foer fra ham et Stykke (Vei) paa Marken.

20. Da sagde Gihesi, Elisas den Guds Mands Dreng: see, min Herre sparede denne Syrer Naaman, at han tog ikke af hans Haand, det han førte; (saa vist som) HErren lever, jeg vil løbe efter ham, og tage noget af ham.

21. Saa løb Gihesi hasteligen efter Naaman; og der Naaman saae, at han løb efter ham, da sprang han af Vognen for at møde ham, og sagde: (staaer det) vel (til?)

22. Og han sagde: vel! min Herre sendte mig (til dig) og lod sige: see, der kom nu to Drenge til mig fra Ephraims Bjerg af Propheternes Børn; Kjære, giv dem et Centner Sølv, og to Klædninger til at omskifte med. v. 21 rc.

23. Og Naaman sagde: Kjære, vil du, da tag to Centner; og han nødte ham til, og han bandt to Centner Sølv i to Punge, og to Klædninger til at omskifte med, og gav det til to af sine Drenge, og de bare dem frem for hans Ansigt. v. 16.

24. Og han kom til en Høi, da tog han det af deres Haand, og nedlagde det i et Huus; og han lod Mændene gaae, og de gik bort.

25. Og han selv kom, og traadte frem for sin Herre; men Elisa sagde til ham: hvorfra (kommer du), Gihesi? og han sagde: din Tjener haver hverken gaaet hid eller did.

26. Men han sagde til ham: vandrede ikke mit Hjerte med, der Manden vendte sig fra sin Vogn imod dig? var det Tid til at tage Sølv, og at tage Klæder og Olie-Gaarde og Viingaarde, og smaat Qvæg og stort Qvæg, og Tjenere og Tjenestepiger?

27. Derfor skal Naamans Spedalskhed hænge ved dig og ved din Sæd evindeligen; og han gik ud fra hans Ansigt, spedalsk som Snee. 2 Sam. 3, 29.

2 Mos. 4, 6. 4 Mos. 12, 10.

6. Capitel.

Elisa kommer Jern til at svømme, 1-7. Aabenbarer Kongen af Syriens Anslag for Israels Konge, 8-12. Indfører de Syrer, som vilde gribet ham, midt i Samaria, men vil ei, at Kong Joram maatte slaae dem rc., 13-23. Samaria beleires, og der bliver saa svar en Hunger, at en Qvinde æder sit eget Barn; Kong Joram lægger Skylden paa Elisa, og vil slaae ham ihjel, 24-33.

1. Og Propheternes Børn sagde til Elisa: Kjære, see det Sted, paa hvilket vi boe for dit Ansigt, er os for trangt.

2. Kjære, lad os gaae til Jordanen, og hver hente derfra en Bjelke, at vi maae der bygge os et Sted, at boe der; og han sagde: gaaer.

3. Og den ene sagde: Kjære, vil du, da gak med dine Tjenere; og han sagde: jeg, jeg vil gaae med.

4. Og han gik med dem; og der de kom til Jordanen, da huggede de Træe af.

5. Og det skede, der een nedhuggede en Bjelke, da faldt Jernet i Vandet; og han raabte, og sagde: ak! min Herre; tilmed er det laant.

6. Og den Guds Mand sagde: hvor faldt det? og der han havde viist ham Stedet, da huggede han en Kjep af, og kastede derhen, og kom Jernet til at svømme.

7. Og han sagde: tag det op; da udrakte han sin Haand, og tog det.

8. Og Kongen af Syrien førte Krig imod Israel; og han raadslog med sine Tjenere, og sagde: vi vil leire os paa det og det Sted. 1 Sam. 21, 2.

9. Men den Guds Mand sendte til Israels Konge, og lod sige: forvar dig, at du ikke drager igjennem dette Sted; thi de Syrer have lagt sig der ned.

10. Saa sendte Israels Konge til det Sted, som den Guds Mand havde sagt til ham, og paamindet ham om, og han forvarede sig derfor, ikke een Gang og ei to Gange (alene).

11. Da blev Kongen af Syriens Hjerte heftig oprørt over denne Handel; og han kaldte ad sine Tjenere, og sagde til dem: vil I ikke give mig tilkjende, hvem af os (der førte det) til Israels Konge?

12. Da sagde een af hans Tjenere: ikke saa, min Herre Konge! men Elisa, den Prophet, som er i Israel, giver Israels Konge de Ord tilkjende, som du taler i dit Seng-Kammer.

13. Og han sagde: gaae, og seer, hvor han er, at jeg kan sende hen, og lade hente

14. Da sendte han derhen Heste og Vogne og en stor Hær; og der de kom om Natten, da omringede de Staden.
15. Og den Guds Mands Tjener stod aarle op at gjøre sig rede, og gik ud, og see, da havde en Hær omringet Staden med Heste og Vogne; da sagde hans Dreng til ham: ak! min Herre, hvorledes skal vi gjøre det?
16. Og han sagde: frygt intet; thi de ere flere, som ere hos os, end de, som ere hos dem. 2 Kong. 32, 7. 1 Joh. 4, 4.
17. Og Elisa bad, og sagde: HErre! Kjære, oplad hans Øine, at han maa see! da oplod HErren Drengens Øine, og han saae, og see, da var Bjerget fuldt af gloende Heste og Vogne trindt omkring Elisa. 1 Mos. 32, 1. Ps. 34, 8.
2 Kong. 2, 11. Ps. 68, 18.
18. Der de kom ned til ham, da bad Elisa til HErren, og sagde: Kjære, slaae dette Folk med Blindhed; og han slog dem med Blindhed efter Elisas Ord.
19. Da sagde Elisa til dem: denne er ikke Veien, og denne er ikke Staden, gaaer efter mig, saa vil jeg føre eder til den Mand, som I lede efter; og han førte dem til Samaria.
20. Og det skede, der de kom i Samaria, da sagde Elisa: HErre! oplad Øinene paa disse, at de maae see, og HErren oplod deres Øine, at de saae, og see, (da vare de) midt i Samaria. v. 17.
4 Mos. 22, 31.
21. Og Israels Konge sagde til Elisa, der han saae dem: min Fader, maa jeg slaae, maa jeg slaae (dem)?
22. Og han sagde: du skal ikke slaae (dem); skulde du slaae dem, som du haver fanget med dit Sværd og med din Bue? sæt Brød og Vand for dem, at de maae æde og drikke, og drage til deres Herre. Ordsp. 25, 21.
23. Da beredte han dem et stort Maaltid; og der de havde ædet og drukket, da lod han dem fare, og de droge til deres Herre; og de Syriske Tropper bleve ikke ved at komme i Israels Land.
24. Og det skede derefter, at Benhadad, Kongen af Syrien, samlede sin ganske Leir, og han drog op, og beleirede Samaria.
25. Og der var en stor Hunger i Samaria, thi see, de beleirede den; indtil et

Duemøg fem (Sekel) Sølv. c. 18, 27.
26. Og det skede, der Israels Konge gik forbi paa Muren, da raabte en Qvinde til ham, og sagde: frels, min Herre Konge! 2 Sam. 14, 4.
27. Og han sagde: da HErren ikke frelser dig, hvorfra skal jeg skaffe dig Frelse? af Laden eller af (Viin-)Persen?
28. Og Kongen sagde til hende: hvad (fattes) dig? og hun sagde: denne Qvinde sagde til mig: giv din Søn hid, saa vil vi æde ham i Dag, og i Morgen vil vi æde min Søn.
29. Saa have vi kogt min Søn, og ædet ham; men der jeg sagde til hende paa den anden Dag: giv din Søn hid, og lad os æde ham, da havde hun skjult sin Søn.
5 Mos. 28, 53. Begr. 4, 10.
30. Og det skede, der Kongen hørte den Qvindes Ord, da rev han sine Klæder, og han gik forbi paa Muren; da saae Folket, og see, der var en Sæk inden til paa hans Kjød. c. 5, 7. Es. 9, 2.
1 Kong. 21, 27.
31. Og han sagde: Gud gjøre mig saa, og lægge saa dertil, om Elisas Saphats Søns Hoved skal staae i Dag paa ham!
1 Kong. 19, 2. c. 20, 10.
32. Og Elisa sad i sit Huus, og de Ældste sadde hos ham; og han sendte en Mand frem for sit Ansigt, (men) førend Budet kom til ham, da sagde han til de Ældste: have I seet, at denne Morders Søn haver sendt hid at lade borttage mit Hoved? seer til, naar Budet kommer, lukker Døren; og trykker ham (tilbage) med Døren; er ikke hans Herres Fodders Lyd efter ham? 1 Kong. 21, 19. 14, 6.
33. Der han endnu talede med dem, see, da kom Budet ned til ham, og sagde: see, dette Onde (kommer) fra HErren, hvad skal jeg ydermere vente af HErren?
v. 29. Am. 3, 6.

7. Capitel.

Elisa spaaer, at om anden Dagen skulde blive en meget god Tid, og forkynder en Hovedsmand, som ei vilde troe det, at han skulde see det, men ei nyde noget deraf, 1. 2. Fire spedalske Mænd vove sig ind i de Syrers Leir, og finde, at de have forladt Leiren med alt hvad deri var &c., 3-8. De give Kongen det tilkjende, Israel plyndrer de Syrers Leir, og Prophetens Spaadom opfyldes, 10-20.

1. Da sagde Elisa: hører HErrens Ord: saa sagde HErren: i Morgen ved

blive her, da maae vi (og)
ner nu, og lader os falde til
, lade de os leve, saa leve vi,
), saa døe vi. Esth. 4, 16.
rde sig rede i Tusmørket, at
Syrers Leir; der de kom til
de Syrers Leir, see, da var
and.
en havde ladet de Syrers
yd af Vogne og en Lyd af
Lyd af en stor Hær; og
ene til den anden: see Is-
wer leiet imod os de Hethi-
Ægypters Konger at kom-
c. 19, 7.
orde de sig rede, og flyede i
forlode deres Pauluner og
deres Asener og Leiren, saa-
), og flyede for (at redde)

Spedalske kom til det Yder-
kom de til et Paulun, og
og optoge der ud af Sølv
læder, og gik bort, og skjulte
ndte tilbage, og kom til et
, og toge der ud af, og gik
det.

og lader os sende hen, og see til.
14. Da toge de to Vogne med Heste, og
Kongen sendte dem efter de Syrers Hær,
og sagde: drager hen, og seer til.
15. Og der de droge efter dem indtil
Jordanen, see, da (laae) al Veien fuld af
Klæder og Tøi, som de Syrer havde kastet,
der de hastede; og Budene kom igjen, og
gave Kongen det tilkjende.
16. Saa gik Folket ud og røvede de
Syrers Leir; og en Maade Meel gjaldt
en Sekel og to Maader Byg en Sekel,
efter HErrens Ord. v. 1.
17. Men Kongen beskikkede den Høvedsmand,
hvis Haand han heldte sig til, ved
Porten, og Folket nedtraadte ham i Porten,
at han døde; ligesom den Guds
Mand havde sagt, som talede det, der
Kongen kom ned til ham.
18. Thi det skede, som den Guds Mand
havde talet til Kongen, og sagt: i Morgen
paa denne Tid skal to Maader Byg
gjælde en Sekel og en Maade Meel en
Sekel i Samarias Port.
19. Og Høvedsmanden havde svaret den
Guds Mand, og sagt: ja see, dersom
HErren gjorde Vinduer paa Himmelen,

ram bliver Konge i Juda, er ugudelig, Edomiterne falde af fra ham, han døer, 16-24. Ahasia bliver Konge i hans Sted, er ogsaa ugudelig, drager i Krig med Joram, Israels Konge, som saares af de Syrer; Ahasia drager ned til Jisreel for at besøge ham, 25-29.

1. Og Elisa talede til den Qvinde, hvis Søn han havde gjort levende, og sagde: gjør dig rede, og gak bort, du og dit Huus, og vær fremmed, hvor du kan være fremmed; thi HErren kalder ad Hungeren, og den skal ogsaa komme i Landet i syv Aar.
c. 4, 35. 1 Mos. 41, 30.

2. Og Qvinden gjorde sig rede, og gjorde efter den Guds Mands Ord; og hun drog bort, hun og hendes Huus, og var fremmed i Philisternes Land i syv Aar.

3. Og det skede, der de syv Aar vare til Ende, da kom Qvinden tilbage af Philisternes Land; og hun gik ud at raabe til Kongen om hendes Huus og om hendes Ager.

4. Og Kongen talede med Gihesi, den Guds Mands Tjener, og sagde: Kjære, fortæl mig alle de store (Gjerninger), som Elisa haver gjort. c. 5, 20.

5. Og det skede, der han fortalte Kongen, at han havde gjort en Død levende, see, da raabte den Qvinde, hvis Søn han havde gjort levende, til Kongen om hendes Huus og om hendes Ager; da sagde Gihesi: min Herre Konge! denne er Qvinden, og denne er hendes Søn, som Elisa gjorde levende.

6. Saa spurgte Kongen Qvinden ad, og hun fortalte ham det; da gav Kongen hende en Kammer-Tjener, og sagde: skaf hende igjen alt det, som hører hende til, med al Agerens Indkomme fra den Dag af hun forlod Landet og indtil nu.

7. Derefter kom Elisa til Damascus, da Benhadad, Kongen i Syrien, var syg; og man gav ham det tilkjende, og sagde: den Guds Mand er kommen hid.

8. Da sagde Kongen til Hasael: tag en Gave med dig, og gak imod den Guds Mand, og spørg HErren ad ved ham, og sig: skal jeg leve af denne Sygdom?

9. Og Hasael gik imod ham, og tog Gave med sig og allehaande Godt af Damascus, fyrretyve Kamelers Byrde; og han kom, og stod for hans Ansigt, og sagde: din Søn Benhadad, Kongen i Syrien, sendte mig til dig, og lader sige: mon jeg skal leve af denne Sygdom?

10. Og Elisa sagde til ham: gak, og sig: du skal aldeles ikke leve; thi HErren haver ladet mig see, at han skal visselig døe. c. 1, 4.

11. Og den Guds Mand gjorde sit Ansigt stivt, og vendte det (for ham), indtil han bluedes derved; og han græd.
Luc. 19, 41.

12. Da sagde Hasael: hvi græder min Herre? og han sagde: fordi jeg veed det Onde, som du skal gjøre Israels Børn: du skal sætte Ild paa deres faste Stæder, og slaae deres udvalgte (Mandskab) ihjel med Sværd, og knuse deres spæde Børn, og sønderhugge deres frugtsommelige (Qvinder). v. 28. c. 10, 32.
Es. 13, 16. 18.

13. Og Hasael sagde: men hvad er din Tjener, den Hund, at han skulde gjøre denne store Ting? og Elisa sagde: HErren haver ladet mig see, at du skal blive Konge over Syrien. 1 Sam. 24, 15.
1 Kong. 19, 15.

14. Saa gik han fra Elisa, og kom til sin Herre, og han sagde til ham: hvad sagde Elisa dig? og han sagde: han sagde mig: du skal visselig leve.

15. Og det skede den anden Dag, da tog han Ryen og dyppede den i Vandet, og udbredte den over hans Ansigt, og han døde; og Hasael blev Konge i hans Sted.

16. Og i det femte Jorams, Achabs Søns, Israels Konges Aar, da Josaphat var Konge i Juda, blev Joram, Josaphats Søn, Konge i Juda. 1 Kong. 22, 51.
2 Krøn. 21, 1.

17. Han var to og tredive Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede otte Aar i Jerusalem.

18. Og han vandrede i Israels Kongers Vei, ligesom Achabs Huus gjorde, thi Achabs Datter var hans Hustru; og han gjorde det Onde for HErrens Øine.
c. 16, 3.

19. Men HErren vilde ikke fordærve Juda for Davids sin Tjeners Skyld; ligesom han havde tilsagt ham, at han vilde give ham et Lys iblandt hans Børn alle Dage.
2 Sam. 7, 13 2c. 1 Kong. 11, 36. c. 16, 4.

20. I hans Dage faldt Edom af fra at være under Judæ Herredømme, og gjorde en Konge over sig. [illegible]

21. Derfor drog Joram over til [illegible] og alle Vognene med ham; og det skete, at han gjorde sig rede om Natten, og slog Edom, som var omkring ham, dertil de Øverste over Vognene, og Folket flyede til deres Pauluner.

22. Dog faldt Edom af fra [illegible]

...em, og hans Moders Navn var ... Omri Israels Konges (Sons)
v. 18. c. 11, 1.
... han vandrede i Achabs Huses ... gjorde det, som var ondt for HErrens Øine, som Achabs Huus; thi han ...ger til Achabs Huus. c. 3, 2.
... han drog i Krig med Joram, ... Søn, mod Hasael, Kongen af Syrien, ... Ramoth i Gilead; og de Syrer ... ram. c. 9, 14. 15.
2 Krøn. 22, 5.
... vendte Kong Joram tilbage for ...lg læge i Jisreel af de Slag, som ... sloge ham ved Ramah, der han ...d Hasael, Kongen af Syrien; og ... Jorams Søn, Judæ Konge, kom ... besøge Joram, Achabs Søn, i Jisreel, ...di han laae syg.

9. Capitel.

...pheterne salver paa Elisas Befaling Jehu ... over Israel, og byder ham at udrydde ... 2c., 1-10. Jehu kundgjør, hvad ham ...faret, gjør et Forbund imod Joram, dra... ...sreel; Joram sender to Ryttere imod ham, ... spørge, om det var Fred, de komme ei til... ...21. Joram og Ahasia drage ud imod ... Jehu skyder Joram, at han døer, lader ham ... Naboths Ager, lader Ahasia ogsaa dræbe.

...Herrens Folk, over Israel.
7. Og du skal slaae Achabs din Herres Huus; og jeg vil hevne (og udkræve) mine Tjeneres, Propheternes, Blod og alle HErrens Tjeneres Blod af Jesabels Haand. 1 Kong. 21, 22. 23.
8. Og alt Achabs Huus skal omkomme; og jeg vil udrydde af Achab den, som pisser paa Væggen, (ja) og den Beholdne og den Efterladte i Israel.
9. Og jeg vil gjøre Achabs Huus ligesom Jeroboams, Nebats Søns, Huus, og som Baesas, Ahias Søns, Huus.
1 Kong. 15, 29. c. 16, 3.
10. Og Hundene skal æde Jesabel paa det Stykke (Ager) i Jisreel, og ingen skal begrave (hende). Og han lod Døren op, og flyede. 1 Kong. 21, 23. 2 Kong. 9, 25.
11. Og der Jehu gik ud til sin Herres Tjenere, sagde man til ham: (gaaer det) vel (til)? hvorfor kom denne Galne til dig? og han sagde til dem: I kjende Manden og hans Tale. c. 5, 21.
Joh. 10, 20. Ap. G. 26, 24.
12. Og de sagde: det er falsk, Kjære, giv os det tilkjende; og han sagde: saa og saa talede han til mig, og sagde: saa sagde HErren: jeg haver salvet dig til

bage for at lade sig læge i Jisreel af de Slag, som de Syrer sloge ham, der han stred imod Hasael, Kongen af Syrien; og Jehu sagde: dersom det er eders Sind, da skal ingen undkomme, og udgaae af Staden, at gaae bort og kundgjøre det i Jisreel. c. 8, 28 ꝛc.

16. Da reed Jehu hen, og drog til Jisreel, fordi Joram laae der; og Ahasia, Judas Konge, var nedfaren at besøge Joram.

17. Og Skildvagten stod paa Taarnet i Jisreel, og saae Jehus Hob, der han kom; da sagde han: jeg seer en Hob; da sagde Joram: tag en Rytter, og send imod dem, og han skal sige: er det Fred?

2 Sam. 18, 24.

18. Og Rytteren drog imod ham, og sagde: saa siger Kongen: er det Fred? og Jehu sagde: hvad haver du med Freden (at gjøre)? vend dig omkring bag mig! og Skildvagten kundgjorde det, og sagde: Budet kom til dem, og kommer ikke tilbage.

v. 11. 1 Sam. 16, 4.

19. Da sendte han den anden Rytter; der han kom til dem, da sagde han: saa sagde Kongen: er det Fred? og Jehu sagde: hvad haver du med Freden (at gjøre)? vend dig omkring bag mig!

c. 1, 11.

20. Og Skildvagten kundgjorde det, og sagde: han kom til dem, og kommer ikke tilbage, og det er en Fart ligesom Jehu Nimsi Søns Fart, thi han farer (afsted) med Galenskab. v. 2. 15.

21. Da sagde Joram: spænd for, og man spændte for hans Vogn; og de droge ud, Joram, Israels Konge, og Ahasia, Judæ Konge, hver paa sin Vogn, og de droge ud imod Jehu, og traf ham paa Naboths den Jisreeliters Stykke (Ager).

1 Kong. 21, 1. 19.

22. Og det skede, der Joram saae Jehu, da sagde han: Jehu, er det Fred? og han sagde: hvad Fred? medens din Moders Jesabels Horerier og hendes Troldomme ere saa mange. Nah. 2, 20.

23. Da vendte Joram sine Hænder, og flyede, og sagde til Ahasia: det er Forræderie, Ahasia!

24. Men Jehu greb med fuld Magt fat paa Buen, og skjød Joram imellem hans Arme, at Pilen foer ud af hans Hjerte; og han boiede sig i sin Vogn.

25. Og han sagde til sin Hovedsmand Bidekar: tag (ham) op, og kast ham paa dette Stykke af Naboths den Jisreeliters Ager; thi kom ihu, der jeg og du rede tilsammen efter hans Fader Achab, at HErren opløftede denne Byrde over ham, (sigende): 1 Kong. 21, 19. c. 22, 38.

26. Mon jeg ikke saae i Gaar Nat Naboths Blod og hans Sønners Blod? siger HErren, og jeg skal betale dig paa dette Stykke (Ager), siger HErren; saa tag ham nu op, og kast ham paa dette Stykke (Ager) efter HErrens Ord.

27. Der Ahasia, Judæ Konge, det saae, da flyede han ad Veien til Huset hos Haven; og Jehu forfulgte ham, og sagde: slaaer ogsaa ham paa Vognen, der hvor man farer op til Gur, som er ved Jibleam; og han flyede til Megiddo, og døde der.

2 Krøn. 22, 9.

28. Og hans Tjenere lode føre ham til Jerusalem, og begrove ham i hans Grav hos hans Fædre i Davids Stad.

c. 14, 20. c. 23, 30.

29. Og i det ellevte Jorams Achabs Søns Aar blev Ahasia Konge over Juda.

30. Og Jehu kom til Jisreel; og Jesabel hørte det, og satte Sminke paa sit Ansigt og smykkede sit Hoved, og saae ud igjennem Vinduet. Jer. 4, 30.

31. Og der Jehu kom i Porten, da sagde hun: er der Fred, o Simri! som slog sin Herre ihjel? 1 Kong. 16, 10. 18.

32. Og han løftede sit Ansigt op til Vinduet, og sagde: hvo er med mig? da saae to (eller) tre Kammertjenere ud til ham.

33. Og han sagde: styrter hende ud; og de styrtede hende ned, og der blev stænket af hendes Blod paa Væggen og paa Hestene, og man nedtraadte hende.

34. Og der han var kommen ind, og havde ædet og drukket, da sagde han: Kjære, beseer denne Forbandede, og begraver hende, thi hun er en Konges Datter.

1 Kong. 16, 31.

35. Og der de gik hen at begrave hende, da fandt de intet af hende uden Hovedpanden og Fødderne, og det Flade af Hænderne.

36. Da kom de igjen, og gave ham det tilkjende, og han sagde: det er det HErrens Ord, som han talede formedelst sin Tjener Elias, den Thisbiter, og sagde: Hundene skal æde Jesabels Kjød paa det Stykke (Ager) i Jisreel. v. 10.

1 Kong. 21, 23.

37. Og Jesabels Aadsel skal være som Møg paa Marken, paa det Stykke (Ager)

it de skal ikke (kunne) sige: den-
bel.

10. Capitel.

jelslaae 70 af Achabs Sønner, og udrydd-
habs Huus, 1-11. Han lader dræbe
hs Brødre, farer tillige med Jonadab
, og ødelægger der de øvrige af Achabs
7. Han lader samle alle Baals Præ-
r sig an, som han vilde dyrke Baal;
er alle Baals Tjenere og Baals Tjeneste
og tjener han Jeroboams Kalve, 18-29.
er ham, at hans Børn i fjerde Led skal
ans Stool; Hasael slaaer Israel, og
s bort af dem; Jehu døer, 30-36.

Achab havde halvfjerdsindstyve
Samaria; og Jehu skrev Breve,
til Samaria, til de Øverste i
m vare) de Ældste, og til Achabs
, og lod sige:
1, naar dette Brev kommer til
l eders Herres Sønner ere hos
ognene ere hos eder, og Hestene,
st Stad og Rustning:
eer, hvilken der er god og den
rs Herres Sønner, og sæt ham
Faders Throne, og strider for
es Huus.
de frygtede saare meget, og
, de to Konger bestode ikke for
jt, hvorledes ville vi da bestaae?
c. 9, 23. 24. 27.
n, som var over Huset, og den,
ver Staden, og de Ældste og
ene, sendte til Jehu, og lode
: dine Tjenere, og vi vil gjøre
n du siger til os, vi vil ingen
Konge; gjør det, som dig godt
Jos. 9, 25.
rev han et andet Brev til dem,
: dersom J ere mine, og hører
saa tager Hovederne af Mæn-
Herres Sønner, og kommer til
gen ved denne Tid til Jisreel;
ens Sønner, halvfjerdsindstyve
re hos de Store i Staden, som
op.
t skede, der Brevet kom til dem,
Kongens Sønner, og slagtede
jerdsindstyve Mænd, og lagde
der i Kurve, og sendte (dem) til
sreel. Dom. 9, 5.
er Budet kom, og gav ham det
g sagde: de have ført Kongens
Hoveder hid, da sagde han:
i to Hobe for Døren paa Por-
l Morgen.

9. Og det skede om Morgenen, der han gik ud, og stod (der), da sagde han til alt Folket: J ere retfærdige! see, jeg, jeg haver gjort et Forbund imod min Herre og slaaet ham ihjel, men hvo haver slaget alle disse?

10. Vider nu, at der er ikke (eet) af HErrens Ord faldet paa Jorden, som HErren talede over Achabs Huus; thi HErren haver gjort, som han talede formedelst sin Tjener Elias.
1 Kong. 21, 22.

11. Saa slog Jehu alle, som vare overblevne af Achabs Huus i Jisreel, og alle hans store (Mænd) og hans Kyndinger og hans Præster, indtil han lod ham ikke een overbleven tilovers. 4 Mos. 21, 35.

12. Og han gjorde sig rede, og drog hen, og kom til Samaria; (og) der han var ved Hyrdernes Beth-Eked paa Veien,

13. Da fandt Jehu Ahasias, Judæ Konges, Brødre, og sagde: hvem ere J? og de sagde: vi ere Ahasias Brødre, og fare ned for at hilse Kongens Børn og Dronningens Børn.

14. Da sagde han: griber dem levende, og de grebe dem levende; og de slagtede dem ved den Grøft ved Beth-Eked, to og fyrretyve Mænd, og man lod ikke een Mand blive tilovers af dem.
1 Kong. 18, 40.

15. Og der han drog derfra, da fandt han Jonadab, Rechabs Søn, som mødte ham, og velsignede ham, og han sagde til ham: mon dit Hjerte er oprigtigt, saasom mit Hjerte med dit Hjerte? og Jonadab sagde: det er. Er det saa, da giv (mig) din Haand; og han gav (ham) sin Haand, og han lod ham stige op til sig i Vognen.
Jer. 35, 6.

16. Og han sagde: gak med mig, og see paa min Nidkjærhed for HErren; og de førte ham paa hans Vogn.
1 Kong. 19, 10. 14.

17. Og der han kom til Samaria, da slog han alle (ihjel), som vare overblevne af Achab i Samaria, indtil han havde ødelagt ham, efter HErrens Ord, som han talede til Elias.

18. Og Jehu samlede alt Folket, og sagde til dem: Achab tjente Baal lidet; Jehu vil tjene ham meget.
1 Kong. 16, 31. 32.

19. Saa kalder nu alle Baals Propheter, alle hans Tjenere og alle hans Præster til mig, at ingen savnes, thi jeg haver et stort

Slagtoffer til Baal; hvo som savnes, skal ikke leve; men Jehu gjorde det med Svig, at han kunde ødelægge Baals Tjenere.

20. Og Jehu sagde: helliger Baal en Forbuds-(dag); og de udraabte den.
3 Mos. 23, 36.

21. Og Jehu sendte til al Israel, og alle Baals Tjenere kom, og ingen blev tilovers, som ei kom; og de kom i Baals Huus, at Baals Huus blev fuldt her og der.

22. Da sagde han til dem, som vare over Klædehuset: bærer alle Baals Tjenere Klæder ud; og man udbar dem Klæderne.

23. Og Jehu gik ind, og Jonadab, Rechabs Søn, i Baals Huus; og han sagde til Baals Tjenere: randsager, og seer til, at her er ikke (nogen) af HErrens Tjenere iblandt eder, men alene Baals Tjenere.

24. Og der de gik ind til at gjøre Slagtoffere, og Brændoffere, da beskikkede Jehu sig firesindstyve Mænd udenfor, og sagde: dersom nogen af de Mænd skulde undkomme, som jeg haver fort hid under eders Hænder, da skal den sammes Sjel være for hans Sjel. 1 Kong. 20, 39.

25. Og det skede, der han havde fuldendt at gjøre Brændoffer, da sagde Jehu til Drabanterne og Høvedsmændene: gaaer ind, slaaer dem, ingen maae komme ud; og de sloge dem med skarpe Sværd; og Drabanterne og Høvedsmændene kastede dem bort, og de kom til Baals Huses Stad. 1 Kong. 18, 40.

26. Og de udbare Støtterne af Baals Huus, og opbrændte dem. c. 11, 18.

27. Og de nedbrøde Baals Støtte, og de nedbrøde Baals Huus, og gjorde et hemmeligt Mag deraf indtil denne Dag.
c. 3, 2.

28. Saa ødelagde Jehu Baal af Israel.

29. Dog fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som kom Israel til at synde, veeg Jehu ikke, fra (at vandre) efter dem, (nemlig) fra de Guld-Kalve, den som var i Beth-El, og den som var i Dan.
c. 13, 2. 11. c. 14, 24.

30. Og HErren sagde til Jehu: forbi at du haver gjort vel det, som ret er for mine Øine, at du gjorde mod Achabs Huus efter alt det, som var i mit Hjerte, da skal dine Sønner i fjerde Led sidde paa Israels Throne. c. 15, 12.

31. Dog tog Jehu ikke vare paa at vandre i HErrens Israels Guds Lov af sit ganske Hjerte; han veeg ikke fra Jeroboams Synder, med hvilke han kom Israel til at synde. c. 15, 18. 28.
1 Kong. 16, 19.

32. I de samme Dage begyndte HErren at afkorte i Israel; thi Hasael slog dem i alt Israels Landemærke; c. 8, 12.

33. Fra Jordanen, fra Solens Opgang, det ganske Gileads Land, de Gaditer og de Rubeniter og de Manasiter; fra Aroer, som er ved Arnons Bæk, og Gilead og Basan.

34. Men det øvrige af Jehu Handeler, og alt det, han har gjort og al hans Vælde: ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers daglige Handelers Bog?

35. Og Jehu laae med sine Fædre, og de begrove ham i Samaria; og Joahas hans Søn, blev Konge i hans Sted.
c. 13, 1.

36. Og de Aar, som Jehu regjerede over Israel i Samaria, vare otte og tyve Aar.

11. Capitel.

Da Athalia hører, at hendes Søn Ahasia var død, udrydder hun den hele kongelige Familie, undtagen Joas, som skjules af Præsten Jojada i Templet, 1-3. I det syvende Aar derefter samler Jojada de Øverster og Høvedsmænd for Folket; viser dem Kongens Søn, gjør en Pagt med dem, gjør Joas til Konge, og dræber Athalia, 4-16. Jojada gjør en Pagt imellem HErren og Kongen og Folket, udrydder Baal og hans Præst, sætter Kongen paa hans Throne, Landet bliver stille, 17-21.

1. Der Athalia, Ahasias Moder, saae, at hendes Søn var død, da gjorde hun sig rede, og ødelagde al kongelig Sæd.
c. 8, 26.

2. Men Joseba, Kong Jorams Datter, Ahasias Søster, tog Joas, Ahasias Søn, og stjal ham midt af Kongens Børn, der som bleve dræbte, ham og hans Amme i Sengekammeret; og de skjulte ham for Athalias Ansigt, saa at han ikke blev dræbt. 1 Krøn. 3, 11.

3. Og han var med hende i HErrens Huus skjult i sex Aar; men Athalia var Dronning i Landet. Dom. 9, 5.

4. Men i det syvende Aar sendte Jojada, og tog de Øverste over Hundrede, Høvedsmændene og Drabanterne, og lod dem komme til sig i HErrens Huus; og han gjorde en Pagt med dem, og tog en Ed af dem i HErrens Huus, og viste dem Kongens Søn. 2 Krøn. 23, 1.

5. Og han bød dem, og sagde: dette er den Gjerning, som I skal gjøre: den tredie Part af eder, som gaae ind om Sab-

e Sverste for Hundrede gjorde
det, som Jojada, Præsten, bød,
ge hver sine Mænd, som gik ind
aten, med dem, som gik ud om
, og de kom til Jojada, Præsten.
Præsten gav Hovedsmændene
rede Spydene og Skjoldene, som
rt Kong David til, og som vare
Huus. 2 Krøn. 23, 9.
Drabanterne stode, hver med sine
sin Haand, fra den høire Side
t til den venstre Side paa Huset,
ret og mod Huset hos Kongen

en udførte han Kongens Søn,
kronen paa ham, og (gav ham)
rdet, og de gjorde ham til Konge,
e ham; og de sloge Hænderne
n) og sagde: Kongen leve!
9. 1 Sam. 10, 24. 1 Kong. 1, 25. 39.
Athalia hørte Drabanternes
Folkets, da kom hun til Folket
Huus. 2 Krøn. 23, 12.
hun saae, og see, da stod Kon-
Støtten, som Skik var, og Fyr-
Basunerne vare hos Kongen, og
t i Landet var glad, og blæste i

til Kongens Huus; og han sad paa Kon-
gernes Throne.
20. Og alt Folket i Landet var glad,
og Staden blev stille; efterat de havde
slaget Athalia ihjel med Sværdet i Kon-
gens Huus. Dom. 3, 11. 30.
21. Joas var syv Aar gammel, der han
blev Konge. v. 4.

12. Capitel.

Joas frygter Gud, saa længe Jojada lever, dog bort-
tages Høiene ikke, 1-3. Joas befaler, at samle
Penge til at reparere Templet, hvilket omsider ogsaa
skeer, 4-16. Han kjøber Hasael fra sig med Guld,
og ihjelslaaes af sine Tjenere, 17-21.

1. I det syvende Jehu Aar blev Joas
Konge, og regjerede fyrretyve Aar i Jeru-
salem; og hans Moders Navn var Zibja
af Beersheba. 2 Krøn. 24, 1.
2. Og Joas gjorde det, som ret var for
HErrens Dine, alle sine Dage, i hvilke
Jojada, Præsten, lærte ham.
3. Dog bleve Høiene ikke borttagne;
Folket offrede og gjorde Røgelse endnu
paa Høiene.
4. Og Joas sagde til Præsterne: alle
Penge af de Ting, som helliges, som bæres
til HErrens Huus, (nemlig) Penge af

7. Da kaldte Kong Joas ad Jojada, Præsten, og de (andre) Præster, og sagde til dem: hvi færdige I ikke det, som brudt er i Huset? nu vel, tager ikke Penge af eders Kyndinger, men giver dem til det, som brudt er i Huset.

8. Og Præsterne samtykte i ikke at tage Penge af Folket, og ikke (selv) at færdige det, som brudt var i Huset. v. 11.

9. Men Jojada, Præsten, tog en Kiste, og borede et Hul paa Laaget derpaa, og satte den paa den høire Side ved Alteret, hvor man gaaer ind til HErrens Huus; og Præsterne, som toge vare paa Dør-Tærskelen, lagde deri alle Penge, som bleve førte til HErrens Huus.

10. Og det skede, naar de saae, at der vare mange Penge i Kisten, da kom Kongens Skriver og den Ypperste Præst op, og de bandt sammen og talte Pengene, som fandtes i HErrens Huus.

11. Og de gave Pengene, som vare optalte, i deres Hænder, som gjorde Gjerningen, som vare beskikkede over HErrens Huus; og de gave dem ud til Tømmer-Mændene og til Bygnings-Mændene, som arbeidede paa HErrens Huus. c. 22, 4.

12. Og til Muur-Mestere og Steen-Huggere, og til at kjøbe Træe og huggen Steen til at færdige det, som brudt var for HErrens Huus; og til alt det, som udgaves til Huset til at færdige det.

13. Dog bleve ikke gjorte Sølv-Bekkener, Psaltere, Skaaler, Basuner (eller) noget Kar af Guld, eller Kar af Sølv til HErrens Huus af de Penge, som førtes til HErrens Huus.

14. Men de gave dem til dem, som gjorde Gjerningen; og de færdigede HErrens Huus dermed.

15. Og de kom ikke de Mænd til at gjøre Regnskab, i hvis Haand de gave Pengene, for at give dem, som gjorde Gjerningen; thi de handlede troligen. c. 22, 7.

16. (Men) Pengene af Skyld-Offeret og Pengene af Synd-Offeret bleve ikke førte til HErrens Huus; de hørte Præsterne til.

17. Da drog Hasael, Kongen af Syrien, op, og stred imod Gath, og indtog den; og Hasael rettede sit Ansigt til at drage op til Jerusalem.

18. Da tog Joas, Judæ Konge, alle de hellige Ting, som Josaphat og Joram og Ahasia, hans Fædre, Judæ Konger havde helliget, og hvad han selv havde helliget, dertil alt det Guld, som man fandt i HErrens Huses og i Kongens Huses Liggendefæer; og sendte det til Hasael, Kongen af Syrien, og han drog bort fra Jerusalem.
c. 16, 8. c. 18, 15. 1 Kong. 15, 18.

19. Men de øvrige af Joas Handeler, og alt det, som han gjorde: ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Handelers Bog? 2 Kron. 24, 1 rc.

20. Og hans Tjenere opstode, og forbandt sig (tilsammen) med et Forbund; og de sloge Joas i Millo Huus, hvor man gaaer ned til Silla. c. 14, 19.
c. 15, 10. 25. Dom. 9, 6.

21. Nemlig Josakar, Simeaths Søn, og Josabad, Somers Søn, hans Tjenere sloge ham, og han døde; og de begrove ham med hans Fædre i Davids Stad; og Amazia, hans Søn, blev Konge i hans Sted c. 14, 1.

13. Capitel.

Joahas bliver Konge i Israel i Jehu Sted, er ugudelig; hans Land ødelægges af de Syrer, dog bønhører Gud og frelser ham, da han ydmyger sig; han døer, 1-9. Joas bliver Konge i Israel efter sin Fader Joahas, er ond, strider med Kong Amazia, døer, 10-13. I Joas Tid bliver Elisa syg, Joas besøger ham, Elisa lover ham Seier mod de Syrer; Elisa døer, og giør, da han var død, en død Mand levende, 14-21. Hasael trænger Israel i Joahas Tid, men Joas slaaer de Syrer tre Gange, og faaer Israels Stæder tilbage igjen, efter Elisa Spaadom, 22-25.

1. I det tredie og tyvende Joas, Ahasias Søns, Judæ Konges Aar, blev Joahas Jehu Søn, Konge over Israel i Samaria i sytten Aar. c. 10, 35.

2. Og han gjorde det Onde for HErrens Øine, og vandrede efter Jeroboams, Nebats Søns, Synder, med hvilke han kom Israel til at synde, han veeg ikke derfra.

3. Derfor optændtes HErrens Vrede over Israel; og han gav dem i Hasaels Haand, Kongen af Syriens, og i Benhadads, Hasaels Søns, Haand alle Dage.
Dom. 2, 14. 1 Kong. 19, 15. 2 Kong. 10, 32.

4. Men Joahas bad ydmygeligen til HErrens Ansigt, og HErren hørte ham, thi han saae til Israels Trængsel, thi Kongen af Syrien trængte dem. c. 14, 26. 27.

5. Og HErren gav Israel en Frelser, og de slap frie for at være under de Syrers Magt; og Israels Børn boede i deres Pauluner som tilforn.

6. Dog veeg de ikke fra Jeroboams Huses Synder, som han kom Israel til at

en man vandrede derudi; og
ogsaa staaende i Samaria.
blev ikke tilovers af Joahas
lvtredsindstyve Ryttere og ti
usinde Fod-Folk; thi Kon-
n havde fordærvet dem og
n Støvet, med at tærske dem.
øvrige af Joahas Handeler,
an gjorde, og hans Vælde:
kke skrevne i Israels Kongers
elers Bog?
as laae med sine Fædre, og
m i Samaria; og hans Søn
nge i hans Sted.
syvende og tredivte Joas,
s, Aar blev Joas, Joahas
over Israel i Samaria i sex-

gjorde det som var ondt for
e; han veeg ikke fra alle Je-
ats Søns, Synder, som han
til at synde med, men han
.
t øvrige af Joas Handeler,
han gjorde, og hans Vælde,
n stred med Amazia, Judæ
e Ting ikke skrevne i Israels
ige Handelers Bog?
as laae med sine Fædre, og
paa hans Throne; og Joas
n i Samaria hos Israels
c. 14, 16.
sa blev syg af den Sygdom,
n døde; og Joas, Israels
ed til ham, og græd for hans
gde: min Fader! min Fa-
Vogn og hans Ryttere.
c. 2, 12.
de Elisa til ham: tag Bue
han tog Bue og Pile til ham.
de han til Israels Konge:
nd paa Buen, og han lagde
aa den; og Elisa lagde sine
Kongens Hænder.
n sagde: lad op det Vindue
g han oplod det; og Elisa
og han skjød, og han sagde:
s Piil for HErren og en
Piil imod de Syrer, og du
Syrer i Aphek, indtil du gjør
em).
n sagde: tag Pilene, og han
han sagde til Kongen af
paa Jorden, og han slog
g stod (siden stille).
v den Guds Mand vred paa
ham, og sagde: havde du slaget fem eller
sex Gange, da skulde du slaget de Syrer,
indtil du havde gjort Ende (paa dem);
men nu skal du slaae de Syrer tre Gange.
20. Og Elisa døde, og de begrove ham;
og Moabs Tropper kom i Landet, der
Aaret gik an.
21. Og det skede, at de begrove en
Mand, og see, da de saae Troppen, da
kastede de Manden i Elisas Grav; og der
Manden kom ned, og rørte ved Elisas
Been, da blev han levende, og stod op paa
sine Fødder.
22. Og Hasael, Kongen af Syrien,
trængte Israel alle Joahas Dage.
23. Men HErren var dem naadig, og
forbarmede sig over dem, og vendte sig til
dem for sin Pagts Skyld med Abraham,
Isaak og Jakob, og vilde ikke fordærve
dem, og bortkastede dem ikke fra sit Ansigt
indtil nu. 2 Mos. 2, 24. 3 Mos. 26, 42.
1 Krøn. 16, 15. 17.
24. Og Hasael, Kongen af Syrien
døde; og hans Søn Benhadad blev Kon-
ge i hans Sted. v. 3.
25. Og Joas, Joahas Søn, tog de
Stæder igjen af Benhadads, Hasaels
Søns, Haand, som han havde taget af
Joahas hans Faders Haand i Krigen;
tre Gange slog Joas ham, og fik Israels
Stæder igjen.

14. Capitel.

Amazia bliver Konge efter Joas i Juda, gjør Ret for HErren, dræber sin Faders Mordere, slaaer de Edomiter, 1-7. Han hovmoder sig, og vil endelig føre Krig med Joas, Kongen i Israel, bliver slagen, dræbes af sine Tienere, hans Søn Asaria bliver Konge ꝛc., 8-22. Jeroboam, Joas Søn, bliver Konge i Israel, er ugudelig, frelser Israel, og slaaer Syrerne efter Jonas Spaadom, døer, 23-29.

1. I det andet Joas, Joahas Søns,
Israels Konges, Aar blev Amazia, Joas
Judæ Konges Søn, Konge. 2 Krøn. 25, 1.
2. Han var fem og tyve Aar gammel,
der han blev Konge, og regjerede ni og
tyve Aar i Jerusalem; og hans Moders
Navn var Jodan af Jerusalem.
3. Og han gjorde Ret for HErrens
Øine, dog ikke som David hans Fader;
han gjorde efter alt det, som Joas hans
Fader gjorde. c. 15, 3. 34.
4. Dog bleve Høiene ikke borttagne;
Folket offrede og gjorde endnu Røgelse
paa Høiene. c. 12, 3. 1 Kong. 15, 14.
5. Og det skede, der Riget blev befæstet

i hans Haand, da slog han sine Tjenere, som havde slaget Kongen, hans Fader.
c. 12, 20. 21.

6. Men han dræbte ikke deres Børn, som havde slaget (ham); som skrevet er i Mose Lov-Bog, som HErren bød, og sagde: Forældre skal ikke dødes for Børnenes Skyld, og Børnene ikke dødes for Forældrenes Skyld, men hver skal dødes for sin Synds Skyld. 5 Mos. 24, 16. 2 Kron. 25, 4.

7. Han, han slog ti Tusinde af Edom i Saltdalen, og indtog Sela i samme Krig, og kaldte dens Navn Joktheel indtil denne Dag. 2 Kron. 25 fgg.

8. Da sendte Amazia Bud til Joas, Joahas's, Jehu Søns, Søn, Kongen i Israel, og lod sige: kom, og lad os see (hverandres) Ansigt. c. 13, 12.
2 Kron. 25, 17 fgg.

9. Men Joas, Israels Konge, sendte til Amazia, Judæ Konge, og lod sige: den Torne-Busk, som er i Libanon, sendte til Ceder-Træet, som er i Libanon, og lod sige: giv min Søn din Datter til Hustru; men (vilde) Dyr paa Marken, som vare i Libanon, gik over, og nedtraadte Torne-Busken. Dom. 9, 14.

10. Du haver jo slaget Edom, og dit Hjerte ophøier sig; bliv æret (derfor), og bliv i dit Huus, hvi føger du Ulykke, at du skal falde, du og Juda med dig?

11. Men Amazia vilde ikke høre; saa drog Joas, Israels Konge, op, og de saae (hverandres) Ansigt, han og Amazia, Judæ Konge, i Beth-Semes, som hører til Juda.

12. Men Juda blev slagen for Israels Ansigt; og de flyede hver til sit Paulun.
2 Sam. 18, 17.

13. Og Joas, Israels Konge, greb Amazia, Judæ Konge, Joas's, Ahasias Søns, Søn, i Beth-Semes; og han kom til Jerusalem og nedrev Jerusalems Muur fra Ephraims Port indtil Hjørne-Porten, fire hundrede Alen (langt).

14. Og han tog alt Guldet og Sølvet, og alle Karrene, som fandtes i HErrens Huus og i Kongens Huses Liggendefæer, tilmed Børn, som Gidsel, og vendte tilbage til Samaria. 1 Kong. 14, 26.

15. Men det øvrige af Joas Handeler, hvad han gjorde, og hans Vælde, og hvorledes han stred imod Amazia Judæ Konge: ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers daglige Handelers Bog?
2 Kron. 25, 26 2c.

16. Og Joas laae med sine Fædre, og blev begraven i Samaria hos Israels Konger, og hans Søn Jeroboam blev Konge i hans Sted. c. 13, 13.

17. Og Amazia, Joas Søn, Judæ Konge, levede efter Joas, Joahas Søns, Israels Konges, Død, femten Aar.

18. Men det øvrige af Amazias Handeler, ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Handelers Bog?
2 Kron. 25, 1.

19. Og de forbandt sig med et Forbund imod ham i Jerusalem, og han flyede til Lachis; men de sendte efter ham til Lachis, og dræbte ham der. c. 12, 20.
c. 21, 23.

20. Og de førte ham paa Heste; og han blev begraven i Jerusalem hos hans Fædre i Davids Stad. c. 9, 28. c. 23, 30.

21. Og alt Judæ Folk toge Asaria, men han var sexten Aar gammel; og de gjorde ham til Konge i hans Faders Amazias Sted. c. 15, 1. 2.

22. Han byggede Elath, og bragte den igjen til Juda, efter at Kongen laae med sine Fædre. c. 16, 6.

23. I det femtende Amazias, Joas Søns, Judæ Konges, Aar blev Jeroboam, Joas Søn, Israels Konge, Konge i Samaria eet og fyrretyve Aar. Hos. 1, 1.
Am. 1, 1. c. 7, 9.

24. Og han gjorde det, som var ondt for HErrens Øine; han veeg ikke fra alle Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med.
1 Kong. 15, 9. 18. 24. 28.

25. Han indtog igjen Israels Landemærker, fra man kommer fra Hamath indtil Havet ved den slette Mark, efter HErrens Israels Guds Ord, som han talede formedelst sin Tjener Jona, Amithai Søn, den Prophet, som var af Gath-Hepher.
Jon. 1, 1.

26. Thi HErren saae Israels Elendighed, som var saare bitter; ja (at baade) den Beholdne var intet, og den Efterladte var intet, og (at der var) ingen Hjælper for Israel. 4 Mos. 32, 36.
1 Kong. 14, 10. c. 21, 21.

27. Og HErren havde ikke sagt, at han vilde udslette Israels Navn under Himmelen; men han frelste dem ved Jeroboams, Joas Søns, Haand. c. 13, 5.

28. Men det øvrige af Jeroboams Handeler, og alt det, som han gjorde, og hans Vælde, hvorledes han stred, og at han igjen indtog Damascus og Hamath til Juda

d Israel: ere de Ting ikke skrevne i Is-
raels Kongers daglige Handelers Bog?
2 Sam. 8, 6. 2 Krøn. 8, 3.

29. Og Jeroboam laae med sine Fædre, med Israels Konger; og hans Søn Sacharia blev Konge i hans Sted. c. 15, 8.

15. Capitel.

Asaria, Judæ Konge, gjør det, som ret er for HErren, bliver spedalsk, døer. 1-7. Sacharia, Jeroboams Søn, bliver Konge i Israel, er ugudelig, dræbes af Sallum, &c. 8-13. Sallum bliver Konge, dræbes af Menahem, som ogsaa ødelægger Indbyggerne i Thipsa, 14-16. Menahem bliver Konge, er ugudelig, kjøber Phul, Kongen af Assyrien, fra sig med 1000 Centner Sølv, døer, 17-22. Hans Søn Pekahia bliver Konge, er ugudelig, dræbes af Pekah, 23-26. Pekah bliver Konge, er ugudelig, Tiglath-Pilleser fører mange bort af Israel; Hosea dræber Pekah, &c. 27-31. Jotham bliver Konge i Juda, i Pekahs Tid, gjør det, som er ret for HErren, borttager dog ikke Høiene; Pekah og Rezin falde ind i Juda, Jotham døer, 32-38.

1. I det syv og tyvende Jeroboams, Israels Konges, Aar, blev Asaria, Amazias Judæ Konges Søn, Konge.
1 Krøn. 3, 12.

2. Han var sexten Aar gammel, da han blev Konge, og regjerede to og halvtredsindstyve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Jecholia af Jerusalem. c. 14, 21.

3. Og han gjorde det, som var ret for HErrens Øine, efter alt det, som Amazia hans Fader gjorde. c. 14, 3.

4. Dog kom Høiene ikke bort; Folket offrede endnu, og gjorde Røgelse paa Høiene. c. 12, 3. 1 Kong. 22, 44.

5. Og HErren plagede Kongen, at han var spedalsk indtil sin Dødsdag, og boede udi et adskilt Huus; men Jotham, Kongens Søn, var over Huset, (og) dømte Folket i Landet. 2 Krøn. 26, 19.
3 Mos. 13, 46.

6. Men det øvrige af Asarias Handeler, og alt, hvad han gjorde: er det ikke skrevet i Judæ Kongers daglige Handelers Bog? 2 Krøn. 26, 1 sqq.

7. Og Asaria laae med sine Fædre, og de begrove ham hos sine Fædre i Davids Stad, og Jotham, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 1 Krøn. 3, 12.

8. Og i det otte og tredivte Asarias Judæ Konges Aar blev Sacharia, Jeroboams Søn, Konge over Israel i Samaria sex Maaneder. c. 14, 29.

9. Og han gjorde det, som var ondt for HErrens Øine, ligesom hans Fædre gjorde; han veeg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med.

10. Og Sallum, Jabes Søn, gjorde et Forbund mod ham, og slog ham for Folket, og dræbte ham, og blev Konge i hans Sted. c. 12, 20.

11. Men det øvrige af Sacharias Handeler, see, de Ting ere skrevne i Israels Kongers daglige Handelers Bog. c. 13, 8

12. Dette er HErrens Ord, som han talede til Jehu, sigende: (dine) Sønner i det fjerde Led skulle sidde af dig paa Israels Throne, og det skede saa. c. 10, 30.

13. Sallum, Jabes Søn, blev Konge i det ni og tredivte Usias, Judæ Konges Aar, og regjerede en heel Maaned i Samaria.

14. Thi Menahem, Gadi Søn, drog op fra Thirza, og kom til Samaria, og slog Sallum, Jabes Søn, i Samaria, og dræbte ham, og blev Konge i hans Sted.
1 Kong. 16, 17.

15. Men det øvrige af Sallums Handeler og hans Forbund, som han forbandt sig med, see, de Ting ere skrevne i Israels Kongers daglige Handelers Bog. c. 14, 28.

16. Da slog Menahem Thipsa og alle, som vare i den, og dens Landemærke fra Thirza, fordi man oplod ikke (for ham), derfor slog han (dem); alle de Frugtsommelige derudi sønderskeed han.

17. I det ni og tredivte Asarias, Judæ Konges, Aar blev Menahem, Gadi Søn, Konge over Israel, ti Aar i Samaria.

18. Og han gjorde det, som var ondt for HErrens Øine; han veeg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med, alle sine Dage.

19. (Da) kom Phul, Kongen af Assyrien, over Landet, og Menahem gav Phul tusinde Centner Sølv, at han skulde holde med ham, at befæste Riget i hans Haand.

20. Og Menahem udbragte det Sølv af Israel, af alle de Vældige og Formuende, til at give Kongen af Assyrien, (nemlig) halvtredsindstyve Sekel Sølv for en (hver) Mand; saa drog Kongen af Assyrien tilbage, og blev ikke der i Landet. c. 23, 35.

21. Men det øvrige af Menahems Handeler, og alt det, han gjorde, er det ikke skrevet i Israels Kongers daglige Handelers Bog?

22. Og Menahem laae med sine Fædre; og Pekahja, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

23. I det halvtredsindstyvende Asarias,

Judæ Konges, Aar blev Pekahja, Menahems Søn, Konge over Israel i Samaria i to Aar.

24. Og han gjorde det, som var ondt for HErrens Øine; han veeg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med.

25. Og Pekah, Remalias Søn, hans Hovedsmand, gjorde et Forbund mod ham, og slog ham i Samaria, i Kongens Huses Pallads, med Argob og med Arje og halvtredsindstyve Mænd med ham af de Gileaditers Børn; og han dræbte ham, og blev Konge i hans Sted. c. 14, 19. c. 21, 23.

26. Men det øvrige af Pekahjas Handeler, og alt det, han gjorde, see, de Ting ere skrevne i Israels Kongers daglige Handelers Bog.

27. I det to og halvtredsindstyvende Asarias, Judæ Konges, Aar blev Pekah, Remalias Søn, Konge over Israel i Samaria i tyve Aar.

28. Og han gjorde det, som var ondt for HErrens Øine; han veeg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med.

29. I Pekahs, Israels Konges, Dage kom Tiglath-Pilleser, Kongen af Assyrien, og tog Ijon og Abel-Beth-Maacha, og Janoah og Kedes, og Hasor og Gilead og Galilæa, alt Naphthali Land; og han førte dem bort til Assyrien. 1 Kong. 15, 20.

30. Og Hosea, Elas Søn, gjorde et Forbund imod Pekah, Remalias Søn, og slog ham, og dræbte ham, og blev Konge i hans Sted, i det tyvende Jothams, Usias Søns, Aar. c. 12, 20. c. 14, 19.

31. Men det øvrige af Pekahs Handeler, og alt det, han gjorde, see, de Ting ere skrevne i Israels Kongers daglige Handelers Bog. 2 Kron. 28, 6.

32. I det andet Pekahs, Remalias Søns, Israels Konges, Aar blev Jotham, Usias Judæ Konges Søn, Konge. 2 Kron. 27, 1.

33. Han var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og han regjerede sexten Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Jerusa, Zadoks Datter.

34. Og han gjorde det, som var ret for HErrens Øine, efter alt det, som Usia hans Fader gjorde. c. 14, 3.

35. Dog bleve Høiene ikke borttagne, Folket offrede endnu, og gjorde Røgelse paa Høiene; han, han byggede den høie Port paa HErrens Huus. c. 12, 3.

36. Men det øvrige af Jothams Handeler, og alt det, han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Handelers Bog? 2 Kron. 27 x.

37. I de Dage begyndte HErren at sende i Juda Rezin, Kongen af Syrien, og Pekah, Remalias Søn. Es. 7, 1.

38. Og Jotham laae med sine Fædre, og blev begraven hos sine Fædre i Davids sin Faders Stad; og Achas, hans Søn, blev Konge i hans Sted. c. 16, 1. 2.

16. Capitel.

Achas, Jothams Søn, bliver Konge i Juda, er ugudelig fremfor de forrige Konger; Pekah og Rezin føre Krig imod ham, Achas kjøber Tiglath-Pilleser til at han skal føre Krig imod Rezin og Pekah, v. 1-9. Achas drager hen til ham til Damaskus, seer der et afgudisk Alter, og lader bygge et ligesaadant i Jerusalem, borttager Brand-Offerets Alter, vanærer Templet, døer, 10-20.

1. I det syttende Pekahs, Remalias Søns, Aar blev Achas, Jothams Judæ Konges Søn, Konge. 2 Kron. 28, 1.

2. Achas var tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede sexten Aar i Jerusalem; og han gjorde ikke det, som var ret for HErrens hans Guds Øine, som David hans Fader.

3. Men han vandrede i Israels Kongers Vei; tilmed lod han sin Søn gaae igjennem Ilden, efter Hedningernes Vederstyggeligheder, hvilke HErren havde fordrevet for Israels Børns Ansigt. c. 8, 18. c. 17, 31. 5 Mos. 18, 10.

4. Han offrede ogsaa, og gjorde Røgelse paa de høie Steder, og paa Høiene og under alle grønne Træer. c. 17, 10. Jer. 2, 20.

5. Da drog Rezin, Kongen af Syrien, og Pekah, Remalias Søn, Kongen i Israel, op til Jerusalem til Krig, og beleirede Achas, men de kunde ikke overvinde ham med Strid. c. 15, 37. Es. 7, 1.

6. Paa den samme Tid bragte Rezin, Kongen af Syrien, Elath igjen til Syrien, og udkastede Jøderne af Elath; og de Syrer kom til Elath, og boede der indtil denne Dag. c. 14, 22. 5 Mos. 7, 1. 2.

7. Saa sendte Achas Bud til Tiglath-Pilleser, Kongen af Assyrien, og lod sige: jeg er din Tjener og din Søn; kom op, og frels mig af Kongen af Syriens Haand, og af Israels Konges Haand, som have opreist sig imod mig.

8. Og Achas tog det Sølv, og det Guld, som fandtes i HErrens Huus og i Kon-

Og der Kongen kom fra Damascus,
e Kongen Alteret; og Kongen nær-
ig til Alteret, og offrede paa det.
Og han gjorde Røg-Offer af sit
-Offer og sit Mad-Offer, og udøste
k-Offer; og han stænkede Tak-Of-
Blod, som han havde, paa Alteret.
Men Kobber-Alteret, som (stod) for
ns Ansigt, (tog han bort) og flyt-
et fra Huset, at det ikke (skulde
imellem Alteret og imellem HErrens
; og han satte det op til Siden af
t mod Norden.
Og Kong Achas bød Uria, Præsten,
yde: gjør Røg-Offer paa det store
af Brænd-Offeret om Morgenen og
Offeret om Aftenen, og Kongens
-Offer og hans Mad-Offer, og alt
s Brænd-Offer i Landet og deres
Offer og deres Drik-Offer, og alt
-Offerets Blod og alt Slagt-Offe-
lod skal du stænke derpaa; men det
r-Alter skal være for mig til at ad-
bed.
Og Uria, Præsten, gjorde efter alt
m Kong Achas befoel.
Og Kong Achas afbrød Listerne af
e, og borttog Kiedelen af dem, og

lade sig derfor undervise af en af de Israelitiske Præster, men tjene efterdags baade HErren og deres Afguder, 24-41.

1. I det tolvte Achas, Judæ Konges,
Aar blev Hosea, Elas Søn, Konge i Sa-
maria over Israel i ni Aar. c. 15, 30
2. Og han gjorde det, som var ondt for
HErrens Øine, dog ikke som Israels Kon-
ger, som vare før ham.
3. Salmanasser, Kongen af Assyrien,
drog op mod ham; og Hosea blev hans
Tjener, og gav ham Skjenk.
4. Men Kongen af Assyrien fandt, at
Hosea (gjorde) et Forbund, at han sendte
Bud til So, Kongen af Ægypten, og
bragte ikke Kongen af Assyrien Skjenk
aarlig Aars; da indelukte Kongen af As-
syrien ham, og bandt ham i Fængselets
Huus.
5. Thi Kongen af Assyrien drog op i det
ganske Land, og drog op til Samaria, og
beleirede den i tre Aar.
6. I Hoseas niende Aar indtog Kongen
af Assyrien Samaria, og førte Israel
bort til Assyrien; og han lod dem boe i
Halah og i Habor ved den Flod Gosan,
og i de Meders Stæder.
7. Og dette skede, fordi Israels Børn

der, fra Vogterens Taarn indtil (hver) fast Stad.

10. Og de havde opreist sig Støtter og Lunde paa hver ophøiet Høi, og under hvert grønt Træ. 1 Kong. 14, 23.

11. Og de havde gjort Røgelse der paa alle Høiene, ligesom Hedningerne, hvilke HErren havde bortført fra deres Ansigt; og de havde gjort onde Stykker til at opirre HErren.

12. Og de havde tjent de stygge Afguder, om hvilke HErren havde sagt til dem: I skal ikke gjøre denne Ting.
2 Mos. 20, 2. 3. c. 23, 13.

13. Og HErren havde ladet vidne i Israel og i Juda formedelst alle Propheter, alle Seere, sigende: vender om fra eders onde Veie, og holder mine Bud, mine Skikke, efter al den Lov, som jeg bød eders Fædre, og som jeg sendte til eder om formedelst mine Tjenere, Propheterne.
Jer. 25, 5.

14. Men de havde ikke været lydige; de havde forhærdet deres Nakke, som deres Fædres Nakke, hvilke ikke troede paa HErren deres Gud.

15. Tilmed havde de forkastet hans Skikke, og hans Pagt, som han havde gjort med deres Fædre, og hans Vidnesbyrd, som han havde vidnet for dem, og havde vandret efter Forfængelighed, og vare blevne forfængelige, og efter Hedningerne, der vare trindt omkring dem, om hvilke HErren havde budet dem, ikke at gjøre som de. 3 Mos. 18, 24.

16. Ja, de havde forladt alle HErrens deres Guds Bud, og gjort sig støbte Billeder, to Kalve; og de havde gjort Lunde og tilbedet for alt Himmelens Hær, og tjent Baal. 1 Kong. 12, 28. c. 16, 31.

17. De havde ladet deres Sønner og deres Døttre gaae igjennem Ilden, og omgaaes med Spaadom, og agtet paa Fugle-Skrig og solgt sig til at gjøre det, som var ondt for HErrens Øine, til at opirre ham.
v. 31. c. 21, 6. c. 23, 10.

18. Derfor blev HErren saare vred paa Israel, og borttog dem fra sit Ansigt; der blev ingen tilovers uden Judæ Stamme alene. c. 23, 27.

19. Dertil holdt Juda heller ikke HErrens deres Guds Bud; men de vandrede efter Israels Skikke, som de gjorde.
c. 8, 18.

20. Saa forkastede HErren al Israels Sæd, og plagede dem, og gav dem i Røveres Hænder; indtil han kastede dem fra sit Ansigt. Dom. 2, 14.

21. Thi Israel rev sig fra Davids Huus, og de gjorde Jeroboam, Nebats Søn, til Konge; og Jeroboam drev Israel af fra (at følge) efter HErren, og kom dem til at synde en stor Synd. 1 Kong. 12, 20.

22. Og Israels Børn vandrede i alle Jeroboams Synder, som han gjorde; de veeg ikke derfra. 1 Kong. 12, 30.

23. Indtil HErren borttog Israel fra sit Ansigt, saasom han havde sagt formedelst alle sine Tjenere, Propheterne; saa blev Israel bortført af sit Land til Assyrien indtil denne Dag. Hos. 1, 6.
5 Mos. 28, 36. 63 seqq.

24. Og Kongen af Assyrien lod komme (Folk) af Babel og af Chut og af Ava og af Hamath og Sepharvaim, og lod dem boe i Samarias Stæder, i Israels Børns Sted; og de indtoge Samaria til Eiendom, og boede i dens Stæder.

25. Og det skede, der de begyndte at boe der, at de ikke frygtede HErren; da sendte HErren Løver iblandt dem, og disse dræbte (nogle) af dem. 3 Mos. 26, 22.

26. Derfor sagde de til Kongen af Assyrien, sigende: de Hedninger, som du lod forflytte, og boe i Samarias Stæder, vide ikke den Guds Ret, som er i Landet; derfor haver han sendt Løver iblandt dem, og see, de dræbe dem, forbi de vide ikke den Guds Ret, som er i Landet.

27. Da bød Kongen af Assyrien, og sagde: fører een af Præsterne derhen, som I bortførte derfra, og lader dem drage hen, og boe der; at han kan lære dem den Guds Ret, som er der i Landet.

28. Saa kom een af Præsterne, som de havde bortført af Samaria, og boede i Bethel, og lærte dem, hvorledes de skulle frygte HErren.

29. Men hvert Folk gjorde sin Gud, og satte (dem) i Husene paa de Høie, som Samariterne gjorde, hvert Folk i deres Stæder, hvor de boede udi. Joh. 1, 5.

30. Thi de Mænd af Babel gjorde Succot-Benoth, og de Mænd af Chut gjorde Nergal, og de Mænd af Hamath gjorde Asima,

31. Og de af Ava gjorde Nibhas og Tharthak, og de af Sepharvaim opbrændte deres Sønner i Ilden for Adramelech og Anamelech, Guder i Sepharvaim.
c. 16, 3. c. 21, 6. 5 Mos. 18, 10.

32. De frygtede ogsaa HErren, og gjorde

2 Mos. 23, 13. Dom. 6, 10.
en HErren, som førte eder op af
Land med stor Kraft og med en
Arm, ham skal I frygte, og ham
tilbede, og offre til ham.
g I skal holde de Skikke og Rette
n og Budet, som han lod skrive
, og gjøre (derefter) alle Dage;
kal ikke frygte andre Guder.
g I skal ikke forglemme den Pagt,
gjorde med eder, og ikke frygte an-
der.
len I skal frygte HErren eders
g han, han skal frie eder fra alle
enders Haand. 1 Sam. 12, 24.
Ps. 34, 10.
og de hørte ikke; men de gjorde
es første Viis. v. 34.
aa frygtede disse Hedninger HEr-
tjente deres Billeder; ogsaa deres
og deres Børne-Børn, eftersom
edre gjorde, saa gjorde de indtil
Dag. v. 33.

18. Capitel.

Ezechias Søn, bliver Konge i Juda, frygter
afskaffer Afguderie, falder af fra Kongen
ien, slaaer Philisterne, 1-8. I hans Tid

Bud, som HErren bød Mose.
1 Sam. 12, 20. Ps. 119, 51. 102.
7. Og HErren var med ham, og han
handlede klogeligen paa hvert (Sted),
hvor han uddrog; tilmed faldt han af fra
Kongen af Assyrien, og tjente ham ikke.
1 Sam. 18, 14. Es. 36, 5.
8. Han, han slog Philisterne indtil Assa
og dens Landemærke, fra Vogternes Taarn,
indtil den faste Stad.
9. Og det skede i Kong Ezechias fjerde
Aar, hvilket var det syvende Hoseas, Elas
Søns, Israels Konges Aar, at Salma-
nasser, Kongen af Assyrien, drog op imod
Samaria, og beleirede den. c. 17, 5 fgg.
10. Og de indtoge den, da tre Aar vare
til Ende, i Ezechias sjette Aar; det er
Hoseas Israels Konges niende Aar, da
blev Samaria indtagen.
11. Og Kongen af Assyrien førte Israel
bort til Assyrien, og satte dem i Halah og
i Habor ved den Flod Gosan, og i de Me-
ders Stæder:
12. Fordi de havde ikke hørt HErrens
deres Guds Røst, men havde overtraadt
hans Pagt, nemlig alt det, som Mose,
HErrens Tjener, havde budet; og de havde

fandtes i HErrens Huus og i Kongens Huses Liggendefæer. c. 10, 8.

1 Kong. 15, 18.

16. Paa den samme Tid afbrød Ezechias (Guldet af) Dørene paa HErrens Tempel og (af) de Pillere, som Ezechias, Judæ Konge, havde ladet beslaae, og gav Kongen af Assyrien det.

17. Da sendte Kongen af Assyrien Thartan og Rabsaris og Rabsake fra Lachis til Kong Ezechias med en svar Hær til Jerusalem; og de droge op, og kom til Jerusalem, og de droge op, og kom, og stode ved Vandløbet, ved det øverste Fiske-Vand, som er ved den alfare Vei, paa Blegerens Ager. 2 Krøn. 32, 9. Es. 20, 1. Es. 7, 3.

18. Og de kaldte ad Kongen; da gik Eliakim, Hilkias Søn, som var Hofmester, ud til dem, og Sebna, Cancelleren, og Joah, Asaphs Søn, Secretæren.

1 Kong. 4, 6.

19. Og Rabsake sagde til dem: Kjære, siger til Ezechias: saa siger den store Konge, Kongen af Assyrien: hvad er denne for en Tillid, som du forlader dig paa?

20. Du siger, dog det er ikkun Læbers Ord, (at der er endnu) Raad og Styrke til Krigen; nu paa hvem forlader du dig, at du er affalden fra mig?

21. Nu see, forlader du dig paa denne brudte Rørkjep, paa Ægypten, paa hvilken, om nogen helder sig, da gaaer den i hans Haand, og borer den igjennem? saaledes er Pharao, Kongen i Ægypten, for alle dem, som forlade sig paa ham.

Ez. 29, 6.

22. Og om I vil sige til mig: vi forlade os paa HErren vor Gud, er det ikke den, hvis Høie og hvis Altere Ezechias haver borttaget, og sagt til Juda og Jerusalem: for dette Alter skal I tilbede i Jerusalem? 2 Mos. 20, 24.

5 Mos. 12, 5. 11.

23. Og nu, Kjære, sæt et Pant imod min Herre, imod Kongen af Assyrien, saa vil jeg give dig to tusinde Heste, om du kan skaffe dig Ryttere til dem.

24. Hvorledes vilde du da drive een Fyrstes Magt tilbage af de mindste min Herres Tjenere? men du forlader dig paa Ægypten for Vognes og for Rytteres Skyld.

25. Nu, mon jeg er dragen op mod dette Sted foruden HErren til at fordærve det? HErren sagde til mig: drag op mod dette Land og fordærv det.

26 Da sagde Eliakim, Hilkias Søn, og Sebna og Joah til Rabsake: Kjære, tael til dine Tjenere paa Syrisk, thi vi forstaae det; og tael ikke med os paa Jødisk for Folkets Øren, som ere paa Muren.

27. Men Rabsake sagde til dem: haver min Herre sendt mig til din Herre, eller til dig til at tale disse Ord? mon ikke og til de Mænd, som sidde paa Muren at æde deres Møg, og drikke deres Pis med eder? c. 6, 25.

28. Saa stod Rabsake, og raabte med høi Røst paa Jødisk; og talede, og sagde: hører den store Konges, Kongen af Assyriens Ord! v. 19.

29. Saa sagde Kongen: lader Ezechias ikke bedrage eder; thi han formaaer ikke at redde eder af hans Haand,

30. Og lader ikke Ezechias komme eder til at forlade eder paa HErren, idet han siger: HErren skal visseligen frie os, og denne Stad skal ikke gives i Kongens af Assyriens Haand. c. 19, 10.

31. Adlyder ikke Ezechias; thi saa sagde Kongen af Assyrien: gjører Velsignelse med mig, og gaaer ud til mig, og æder hver af sit Viin-Træe, og hver af sit Figen-Træe, og drikker hver Vand af sin Grøft; 1 Mos. 33, 11. 1 Sam. 25, 27.

1 Kong. 4, 35. Ordsp. 5, 15.

32. Indtil jeg kommer og henter eder til et Land, som eders Land, et Land i (hvilket der er) Korn og Viin, et Land, i (hvilket der er) Brød og Viingaarde, et Land, i (hvilket der ere) Olie-Træer, Olie og Honning, saa skal I blive ved Live, og ikke døe; og adlyder ikke Ezechias, naar han tilskynder eder, og siger: HErren skal frie os.

33. Have Hedningernes Guder aldeles friet hver sit Land af Kongen af Assyriens Haand? Es. 10, 10. 11. 2 Krøn. 32, 13.

34. Hvor ere de Guder af Hamath og Arphad? hvor ere de Guder af Sepharvaim, Hena og Iva? mon de have reddet Samaria af min Haand? c. 17, 30.

35. Hvo er iblandt alle Landets Guder, som haver friet deres Land af min Haand, at HErren skulde redde Jerusalem fra min Haand?

36. Og Folket taug, og svarede ham ikke et Ord; thi det var Kongens Befaling, som havde sagt: svarer ham intet.

37. Da kom Eliakim, Hilkias Søn, som var Hofmester, og Sebna, Cancelleren, og Joah, Asaphs Søn, Secretæren, til Eze-

k, og gik i HErrens Huus.
. 4 Mos. 14, 6. 1 Kong. 21, 27.
an sendte Eliakim, som var Hof-
g Sebna, Cancelleren, og de
Præsterne, som havde iført sig
Esaias, Propheten, Amos Søn.
Es. 1, 1.
e sagde til ham: saa sagde Eze-
ne Dag er Nødens og Straffens
ttelsens Dag; thi Børnene ere
Fødselens Sted, og der er ingen
at føde. Es. 13, 8. c. 37, 3.
Jer. 22, 23. Hos. 13, 13.
skee HErren din Gud vil høre
akes Ord, hvilken hans Herre,
af Assyrien, sendte at forhaane
de Gud, og straffe de Ord, som
in Gud haver hørt; saa opløft
for de Overblevne, som findes.
m. 17, 10. 2 Kong. 18, 30:35.
Kong Ezechias Tjenere kom til
Es. 37, 5.
agde Esaias til dem: saa skal I
ers Herre: saa sagde HErren:
for de Ord, som du hørte, hvor-
gen af Assyriens Tjenere for-
mig.

op til HErrens Huus, og Ezechias ud-
bredte dem for HErrens Ansigt.
15. Og Ezechias bad for HErrens An-
sigt, og sagde: HErre! Israels Gud, som
sidder over Cherubim! du er den Gud
alene over alle Riger paa Jorden; du, du
gjorde Himmelen og Jorden. Ps. 80, 2.
Ps. 99, 1.
16. HErre! bøi dine Øren, og hør,
HErre! oplad dine Øine, og see; og hør
Senacheribs Ord, som sendte ham hid til
at forhaane den levende Gud. v. 4.
17. Det er sandt, HErre! Kongerne af
Assyrien havde ødelagt Hedningerne og
deres Land.
18. Og de havde overgivet deres Guder
til Ilden, fordi de vare ikke Guder, men
Menneskenes Hænders Gjerning, Træe og
Steen, og de fordærvede dem. Ps. 115, 4.
19. Men nu, HErre, vor Gud! Kjære,
frels os fra hans Haand; at alle Riger
paa Jorden maae kjende, at du HErre, du
er alene Gud.
20. Da sendte Esaias, Amos Søn, til
Ezechias, og lod sige: saa siger HErren,
Israels Gud: jeg haver hørt, hvad du

Mangfoldighed er jeg, jeg opfaren paa Bjergenes Høide ved Libanons Side! og jeg vil afhugge dens høie Ceder, dens udvalgte Fyrre, og jeg vil komme til dens yderste Herberge, til dens frugtbare Markes Skov. Es. 37, 24.

24. Jeg, jeg haver gravet og drukket de fremmede Vande, og udtørret med mine Fodders Saale alle dybe Floder.

25. Haver du ikke hørt, at jeg haver gjort det for lang Tid siden, at jeg haver dannet det i gamle Dage? nu haver jeg ladet det komme, og det skal være til at ødelægge de faste Stæder, at de blive til ødelagte (Steen-)Hobe.

26. Og de, som boe deri, bleve afmægtige, vare knusede og beskjæmmede; de bleve som Græs paa Marken og som de grønne Urter, som Høe paa Tagene og som Korn, der visner før det staaer (i Ax). Es. 59, 1. Ps. 92, 8. Ps. 129, 6. Es. 37, 27.

27. Og jeg veed din Bolig og din Udgang og din Indgang, at du raser imod mig.

28. Efterdi at du raser imod mig, og dit Bulder er kommen op for mine Øren, saa vil jeg lægge min Krog i din Næse og mit Bidsel i dine Læber, og føre dig ad den Vei tilbage, som du kom paa.
1 Kong. 20, 28. Es. 29, 4. c. 38, 4.

29. Og dette skal være dig Tegnet: at man i dette Aar skal æde det, som opvoxer uden Arbeide, og i det andet Aar det, som voxer af sig selv; men i det tredie Aar saaer, og høster, og planter Viingaarde, og æder deres Frugt! Es. 37, 30.
3 Mos. 25, 5-11.

30. Thi det Undkomne af Judæ Huus, som er overblevet, skal ydermere faae Rødder neden under sig, og bære Frugt oven over sig.

31. Thi det Overblevne skal udgaae af Jerusalem, og det Undkomne af Zions Bjerg; HErrens Zebaoths Nidkjærhed skal gjøre det. Es. 9, 7.

32. Derfor, saa sagde HErren om Kongen af Asyrien: han skal ikke komme i denne Stad, og ikke skyde en Piil derind, og ikke komme derfor med Skjold og ingen Vold opkaste derimod.

33. Han skal drage ad den Vei tilbage, som han kom paa, og ikke komme til denne Stad, siger HErren.

34. Thi jeg vil beskjerme denne Stad for at frelse den; for min Skyld og for Davids min Tjeners Skyld. c. 20, 6.

35. Og det skede i den samme Nat, at HErrens Engel foer ud, og slog i de Asyrers Leir hundrede fem og firesindstyve tusinde; og der man stod aarle op om Morgenen, see, da vare de allesammen døde Kroppe. Es. 37, 3.

36. Saa reiste Senacherib, Kongen af Asyrien, og drog bort, og vendte tilbage, og blev i Ninive.

37. Og det skede, der han tilbad i Nisrochs sin Guds Huus, da slog Adra-Melech og Sar-Ezer, hans Sønner, ham med Sværd, og de undkom til Ararats Land; og hans Søn Asarhaddon blev Konge i hans Sted. v. 7.

20. Capitel.

Ezechias bliver syg, beder til HErren, og HErren tillægger ham femten Aar til hans Alder, og giver et herligt Tegn for hans Skyld, 1-11. Berodach, Kongen af Babel, sender Bud til Ezechias, som viser samme Bud alle sine Liggendefæer, og Herligheder; derover bliver HErren vred, og lader ham forkynde, at alt dette skal engang føres bort til Babel; Ezechias trøster sig ved, at der skal være Fred i hans Dage, døer, &c. 12-21.

1. I de Dage blev Ezechias dødssyg; og Esaias, Amos Søn, Propheten, kom til ham, og sagde til ham: saa sagde HErren: beskik dit Huus, thi du skal døe, og ikke leve. 2 Krøn. 32, 24. Es. 38, 1 fgg.

2. Og han vendte sit Ansigt omkring til Væggen, og bad til HErren, og sagde:
Ps. 30, 3.

3. Ak HErre! kom dog ihu, at jeg haver troligen vandret for dit Ansigt og med et retskaffent Hjerte, og gjort det, som er godt for dine Øine; og Ezechias græd med en stor Graad.

4. Og det skede, der Esaias var ikke gaaet ud af den mellemste Forgaard, da skede HErrens Ord til ham, sigende:
1 Kong. 7, 8.

5. Vend tilbage, og sig til Ezechias, mit Folks Fyrste: saa sagde HErren, Davids din Faders Gud: jeg haver hørt din Bøn, jeg haver seet din Graad; see, jeg læger dig, paa den tredie Dag skal du gaae op til HErrens Huus. c. 19, 20.

6. Og jeg vil lægge til dine Dage femten Aar, og frie dig og denne Stad fra Kongen af Asyriens Haand, og beskjerme denne Stad for min Skyld og for Davids min Tjeners Skyld. Ps. 61, 7.
2 Kong. 19, 34.

7. Og Esaias sagde: henter en Klump Figen; og de hentede den, og lagde paa Bylden, og han blev ved Live.

Og Ezechias sagde til Esaias: hvilket
et Tegn, at HErren vil læge mig, og
jeg skal gaae op paa den tredie Dag i
Errens Huus? Hos. 6, 2.
Og Esaias sagde: du skal have dette
gn af HErren, at HErren skal gjøre
nne Gjerning, som han haver sagt: skal
yggen gaae ti Streger frem, eller gaae
Streger tilbage?
0. Og Ezechias sagde: det er let, at
yggen bøier ti Streger ned ad, men
: at Skyggen gaaer ti Streger tilbage.
1. Og Esaias, Propheten, raabte til
Erren; og han lod Skyggen paa (Time-)
tregerne gaae ti Streger igjen tilbage,
n den var gaaet ned paa Stregerne af
as (Soelviser).
2. Paa den samme Tid sendte Bero-
ch Baladan, Baladans Søn, Kongen
Babel, Breve og Skjenk til Ezechias;
han havde hørt, at Ezechias havde
ret syg. Es. 39, 1.
3. Og Ezechias hørte paa dem, og viiste
n alt sit Huus, (hvori vare hans) dy-
are Sager, Sølvet og Guldet og Urter
den bedste Olie, og alt sit Vaabenhuus
alt det, som fandtes i hans Liggende-
; der var ingen Ting, som Ezechias ei
ste dem i sit Huus og i sit ganske Her-
ømme.
4. Da kom Esaias, Propheten, til
ng Ezechias, og sagde til ham: hvad
ve disse Mænd sagt, og hvorfra ere de
nne til dig? og Ezechias sagde: de ere
nne af et Land langt fra, fra Babel.
5. Og han sagde: hvad have de seet i
Huus? og Ezechias sagde: de have
t alt det, som er i mit Huus, der var
gen Ting, som jeg ei viiste dem i mine
ggendefæer.
6 Da sagde Esaias til Ezechias: hør
Errens Ord:
7. See, de Dage komme, da alt det, som
i dit Huus, og hvad dine Fædre have
mlet til Liggendefæ indtil denne Dag,
l føres til Babel; der skal ingen Ting
ve tilovers, siger HErren. c. 24, 13. 14.
8. Og af dine Sønner, som udkomme
dig, som du skal avle, skal de tage; og
skal være Kammertjenere i Kongen af
bels Pallads. Dan. 1, 3.
9. Men Ezechias sagde til Esaias: det
Errens Ord, som du haver talet, er
dt, og han sagde: mon det ikke (er
dt), naar der bliver Fred og Trofasthed
ine Dage? 1 Sam. 3, 18.

20. Men det Øvrige af Ezechias Handeler, og al hans Vælde, og det han gjorde, det Fiskedam og (Vand-)Løb, og at han førte Vandet i Staden: ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Handelers Bog? 2 Kron. 29, 1. c. 32, 30.
21. Og Ezechias laae med sine Fædre; og Manasse, hans Søn, blev Konge i hans Sted. c. 21, 1. 1 Kron. 3, 13.

21. Capitel.

Manasse bliver Konge, er meget ugudelig, og forfører Folket til stor Ugudelighed, foragter Guds Propheter, og HErrens svare Trusler, udøser uskyldigt Blod, døer, 1-18. Amon bliver Konge, er ligesaa ugudelig som hans Fader, dræbes af sine egne Tjenere, 19-26.

1. Manasse var tolv Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede fem og halvtredsindstyve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Hephziba.
2 Kron. 33 1.
2. Og han gjorde det, som var ondt for HErrens Øine, efter Hedningernes Vederstyggeligheder, hvilke HErren fordrev fra Israels Børns Ansigt. c. 17, 31.
5 Mos. 18, 9.
3. Thi han byggede igjen de Høie, som Ezechias, hans Fader, havde fordærvet; og opreiste Baal Altere, og gjorde en Lund, ligesom Achab, Israels Konge, gjorde, og tilbad for al Himmelens Hær og tjente dem. c. 17, 16. 1 Kong. 16, 30-33.
4. Og han byggede Altere i HErrens Huus, om hvilket HErren sagde: jeg vil sætte mit Navn i Jerusalem. v. 5.
5 Mos. 12, 5.
5. Og han byggede Altere for al Himmelens Hær, i begge Forgaardene hos HErrens Huus. c. 23, 12.
6. Og han lod sin Søn gaae igjennem Ilden, og var en Dagvælger, og agtede paa Fugleskrig, og stiftede Spaamænd og Tegnudlæggere; han gjorde meget Ondt for HErrens Øine, til at opirre (ham.)
3 Mos. 18, 21. c. 20, 2. c. 19, 26. 1 Sam. 28, 9.
7. Og han satte Lundens udskaarne Billeder, som han havde gjort, i det Huus, om hvilket HErren havde sagt til David, og til hans Søn Salomo: i dette Huus, og i Jerusalem, som jeg udvalgte af alle Israels Stammer, vil jeg sætte mit Navn evindeligen. 1 Kong. 8, 29. c. 9, 3.
2 Kong. 18, 22.
8. Og jeg vil ikke ydermere lade Israels Fødder røres fra Landet, som jeg gav

deres Fædre, dog om de holde at gjøre
efter alt det, som jeg haver budet dem, og
efter al Loven, som Mose min Tjener bød
dem.
9. Men de adlød ikke; thi Manasse for-
førte dem til at gjøre værre end Hednin-
gerne, hvilke HErren ødelagde for Israels
Børns Ansigt.
10. Da talede HErren formedelst sine
Tjenere, Propheterne, og sagde:
11. Fordi at Manasse, Judæ Konge,
haver gjort disse Vederstyggeligheder, saa
han haver gjort værre end alt det, som
Ammoriterne gjorde, som vare for ham,
og kom ogsaa Juda til at synde med sine
stygge Afguder: Jer. 15, 4.
12. Derfor, saa sagde HErren Israels
Gud: see, jeg vil føre Ulykke over Jeru-
salem og Juda, at hvo det hører, ham
skal begge hans Øren klinge.
1 Sam. 3, 11. Jer. 19, 3.
13. Og jeg vil udstrække Samarias
(Maale-)Snor over Jerusalem, samt
Achabs Huses Vægt, og afviske Jerusa-
lem, som den, der afvisker et Fad, afvisker,
og vender det om paa sin Overdeel.
c. 17, 6. 23. c. 10, 11. 17.
14. Og jeg vil forlade det Overblevne
af min Arv, og give dem i deres Fienders
Haand, at de skal blive til Bytte og til
Rov for alle deres Fiender;
15. Fordi de gjorde det, som er ondt for
mine Øine, og opirrede mig, fra den Dag,
da deres Fædre droge ud af Ægypten, og
indtil denne Dag.
16. Tilmed udøste Manasse ogsaa saare
meget uskyldigt Blod indtil at han fyldte
Jerusalem her og der; foruden hans Synd,
med hvilken han kom Juda til at synde,
til at gjøre det Onde for HErrens Øine.
c. 21, 4.
17. Men det Øvrige af Manasse Han-
deler, og alt det han haver gjort, og hans
Synd, som han syndede: ere de Ting ikke
skrevne i Judæ Kongers daglige Hande-
lers Bog? 2 Kron. 33, 1-20.
18. Og Manasse laae med sine Fædre,
og blev begraven i sit Huses Have, som
var i Usas Have; og Amon hans Søn
blev Konge i hans Sted. 1 Kron. 3, 14.
19. Amon var to og tyve Aar gammel,
der han blev Konge, og regjerede i to Aar
i Jerusalem; og hans Moders Navn var
Mesullemeth, Haruz Datter, af Jotba.
2 Krøn. 33, 21.
20 Og han gjorde det Onde for HEr-
rens Øine, ligesom Manasse hans Fader
gjorde. v 2.
21. Og han vandrede i al den Vei, som
hans Fader havde vandret, og tjente de
stygge Afguder, som hans Fader tjente,
og tilbad for dem.
22. Og han forlod HErren, sine Fædres
Gud, og vandrede ikke i HErrens Vei.
23. Og Amons Tjenere forbandt sig imod
ham, og de dræbte Kongen i hans Huus.
c. 12, 20. c. 14, 19. c. 15, 10.
24. Og Folket i Landet sloge dem alle,
som havde forbundet sig imod Kong Amon;
og Folket i Landet gjorde Josias, hans
Søn, til Konge i hans Sted. c. 14, 5.
2 Krøn. 33, 25.
25. Men det Øvrige af Amons Hande-
ler, som han har gjort: ere de Ting ikke
skrevne i Judæ Kongers daglige Hande-
lers Bog? 2 Krøn. 33, 21 sq.
26. Og man begrov ham i hans Grav,
udi Usas Have; og Josias, hans Søn,
blev Konge i hans Sted. 1 Krøn. 3, 14.

22. Capitel.

Josias bliver Konge, gjør det, som ret er for HErren,
lader forbedre det, som brudt er i HErrens Huus,
1-7. Hilkia, Præsten, finder Lov-Bogen, i hvilken
Saphan læser for Kongen; Kongen forskrækkes, da
han hører Lov-Bogens Ord, og sender sine Tjenere
til den Prophetinde Hulda, at lade adspørge HEr-
ren, 8-14. Hun forkynder ham, at Guds Dom
skulde komme over Juda, dog ikke i hans Tid, 15-20.

1. Josias var otte Aar gammel, der han
blev Konge, og regjerede eet og tredive Aar
i Jerusalem; og hans Moders Navn var
Jedida, Adajas Datter af Bozkat.
2 Krøn. 34, 1.
2. Og han gjorde det, som var ret for
HErrens Øine, og vandrede i al Davids
sin Faders Vei, og veeg ikke til den høire
eller venstre Side. c. 18, 3. Jos. 23, 6.
Ordsp. 4, 27.
3. Og det skede i det attende Kong Jo-
sias Aar, da sendte Kongen Saphan, Aza-
lias, Mesullams Søns, Søn, Cancelleren,
til HErrens Huus, og sagde: v. 8. 10. 12.
4. Gak op til Hilkia, den Ypperste-
Præst, og lad ham samle i en Sum de
Penge, som ere bragte til HErrens Huus,
som Vogterne ved Dør-Tærskelen have
samlet af Folket. c. 12, 9-11.
5. Og lad dem give dem i deres Haand,
som gjøre Gjerningen, som ere beskikkede
til HErrens Huus; og de skal give dem
til dem, som gjøre Gjerningen, som ere
i HErrens Huus, til at færdige, hvad som
brudt er i Huset; c. 12, 11. 2 Krøn. 34 10.

som gjøre Gjerningen, som ere
til HErrens Huus.
Saphan, Cancelleren, forkyndte
og sagde: Hilkia, Præsten, gav
Bog. og Saphan læste den for
Ansigt.
det skede, der Kongen hørte Lov-
Ord, da rev han sine Klæder.
c. 19, 1. Ap. G. 14, 14.
Kongen bød Hilkia, Præsten, og
Saphans Søn, og Achbor, Mi-
on, og Saphan, Cancelleren, og
ongens Tjener, og sagde:
aer hen, adspørger HErren for
for Folket, og for al Juda, om
ogs Ord, som er funden; thi det
HErrens Hastighed, den, som er
imod os, fordi at vore Fædre
hørt paa denne Bogs Ord, til at
r alt det, som er skrevet for os.
gik Hilkia, Præsten, og Ahikam
r og Saphan og Asaja til Hulda,
hetinde, Hustru til Sallum, Ihe-
n, Harhas Søn, som forvarede
; og hun boede i Jerusalem i
n (Deel); og de talede til hende.
hun sagde til dem: saa sagde
Israels Gud: siger den Mand,

23. Capitel.

Josias lader Folket samles, Loven læses for dem, gjør en Pagt med dem, at de vilde tjene HErren; udrydder Baal, Afgudspræster, Skjørlevnere, Lunde og Høie, Altere og Støtter, 1-14. Ogsaa i Bethel nedbryder han Alteret, brænder Menneskebeen derpaa, men sparer Prophetens Been, som havde spaaet om disse Ting; ligemaade udrydder han Høienes Huse, og offrer Høienes Præster paa Alterne, 15-20. Han holder Paaske, udrydder Spaamænd og Troldfolk rc., dog lader HErren ikke sin Vrede fare imod Juda for Manasse Synders Skyld rc., Josias drager i Krig mod Pharao-Necho, og omkommer, 21-30. Joachas bliver Konge, er ugudelig, føres fangen bort til Ægypten; Jojakim bliver Konge, maa give Pharao Skat, er ugudelig, 31-37.

1. Og Kongen sendte hen, og alle de
Ældste i Juda og Jerusalem samlede sig til
ham. 2 Krøn. 34, 29
2. Og Kongen gik op i HErrens Huus
og alle Judæ Mænd, og alle Jerusalems
Indbyggere med ham, og Præsterne og
Propheterne, og alt Folket, baade Smaae
og Store; og han læste for deres Øren
alle Pagtens Bogs Ord, som var funden
i HErrens Huus.
3. Og Kongen stod ved Støtten, og gjor-
de en Pagt for HErrens Ansigt, at de skul-

opbrændte dem uden for Jerusalem paa Kidrons Marke, og Støvet af dem lod han bære til BethEl. 1 Kong. 12, 29.

5. Og han afskaffede de afgudiske Præster, som Judæ Konger havde sat, og havde gjort Røgelse paa de Høie i Judæ Stæder, og dem, som laae omkring Jerusalem, samt dem, som gjorde Røgelse for Baal, for Solen og for Maanen og for Planeterne og for al Himmelens Hær.
Hos. 10, 5. Zeph. 1, 4.

6. Og han lod udføre Lunden af HErrens Huus uden for Jerusalem til Kidrons Bæk, og opbrændte den ved Kidrons Bæk, og stødte den smaa til Støv; og han kastede dens Støv paa Folkets Børns Grave.

7. Og han nedbrød de Skjørlevneres Huse, som vare i HErrens Huus, der hvor Qvinderne væveде Huse til Lunden.

8. Og han lod komme alle Præsterne af Judæ Stæder, og besmittede de Høie, der hvor Præsterne gjorde Røgelse, fra Geba indtil Beersheba, og nedbrød de Høie i Portene, som vare ved Josvas, Stadsfyrstens, Portes Dør, som var paa dens vestre Side, (som gaaer) til Stadens Port.

9. Dog offrede ikke Høienes Præster paa HErrens Alter i Jerusalem, endskjøndt de aade usyrede Brød midt iblandt deres Brødre. Ez. 44, 13. 3 Mos. 21, 17. 22.

10. Og han besmittede Tophet, som var i Hinnoms Børns Dal, at ikke nogen skulde lade sin Søn eller sin Datter gaae igjennem Ilden til Molech. 3 Mos. 18, 21.
Jer. 7, 31. Neh. 11, 30. Matth. 5, 22.

11. Og han afskaffede de Heste, som Judæ Konger havde sat til Solen i HErrens Huses Indgang hos Nethan-Melechs, Kammer-Tjenerens, Kammer, som var paa (det Sted, kaldet) Parvarim; og han opbrændte Solens Vogne med Ild.

12. Og de Altere, som vare paa Achas Sals Tag, som Judæ Konger havde gjort, og de Altere, som Manasse havde gjort i de to HErrens Huses Forgaarde, nedbrød Kongen; og han skyndte sig derfra, og lod kaste deres Støv i Kidrons Bæk.
c. 11, 18.

13. Og de Høie, som vare lige for Jerusalem, som vare paa den høire Haand ved Mashiths Bjerg, hvilke Salomo, Israels Konge, havde bygget Asthoreth, de Zidoniers Vederstyggelighed, og Camos, de Moabiters Vederstyggelighed, og Milchom, Ammons Børns Vederstyggelighed, besmittede Kongen. 1 Kong. 11, 7 xc.

14. Og han sønderbrød Støtterne, og udryddede Lundene, og opfyldte deres Sted med Menneskens Been.

15. Ja ogsaa det Alter, som var i BethEl, (og) det Høie, som Jeroboam, Nebats Søn, gjorde, som kom Israel til at synde, ja det samme Alter og det Høie nedbrød han; og han opbrændte det Høie, stødte det smaat til Støv, og opbrændte Lunden.
1 Kong. 12, 32.

16. Og Josias vendte sig, og saae de Grave, som vare der paa Bjerget, og han sendte hen, og lod tage Benene af Gravene, og opbrændte (dem) paa Alteret, og besmittede det; efter HErrens Ord, som den Guds Mand havde udraabt, som udraabte disse Ord. 1 Kong. 13, 2.

17. Og han sagde: hvad er det for en Gravskrift, som jeg seer? og Mændene i Staden sagde til ham: det er den Guds Mands Grav, som kom fra Juda, og raabte disse Ting, som du haver gjort mod dette Alter i BethEl. 1 Kong. 13, 30 fg.

18. Og han sagde: lader ham hvile, ingen flytte hans Been; og de reddede hans Been tilligemed Prophetens Been, som kom fra Samaria.

19. Ja ogsaa alle Høienes Huse, som vare i Samarias Stæder, som Israels Konger havde gjort til at opirre (Gud), borttog Josias, og gjorde ved dem efter alle de Gjerninger, som han gjorde i BethEl.

20. Og han slagtede alle de Høies Præster, som der vare, paa Alterne, og opbrændte Menneskens Been paa dem; og han kom tilbage til Jerusalem.

21. Og Kongen bød alt Folket, og sagde: holder Paaske for HErren eders Gud; saasom der er skrevet i denne Pagts Bog.
2 Krøn. 35, 1 fgg.

22. Thi der var ikke holdet som denne Paaske fra Dommernes Dage af, som dømte Israel, og i alle Israels Kongers og Judæ Kongers Dage. 2 Krøn. 35, 18.

23. Men i Kong Josias attende Aar blev denne Paaske holden for HErren i Jerusalem.

24. Ogsaa Spaa-Qvinderne og Tegns Udlæggerne, og Billederne og de stygge Afguder, og alle de Vederstyggeligheder, som bleve seete i Judæ Land og i Jerusalem, borttog Josias, for at holde Lovens Ord, som vare skrevne i Bogen, hvilken Hilkia, Præsten, fandt i HErrens Huus.
1 Mos. 31, 19. 2 Kong. 22, 8.

25. Og der var ingen Konge, som han

r vendte sig om til HErren af
)jerte og af sin ganske Sjel, og
'ormue, efter al Mose Lov; og
el nogen efter ham som han.
c. 18, 5.
vendte HErren ikke om fra sin
s Grumhed, som hans Vrede
st med mod Juda, for alle de
som Manasse havde opirret
c. 21, 11.
HErren sagde: jeg vil ogsaa
uda fra mit Ansigt, ligesom jeg
Israel; og jeg vil forkaste den-
om jeg udvalgte, som er Jeru-
et Huus, om hvilket jeg sagde:
skal være der. c. 17, 18.
l Kong. 8, 29. c. 9, 3.
det Øvrige af Josias Handeler,
d han gjorde, ere de Ting ikke
lda Kongers daglige Handelers
2 Kron. 34, 1 sqq.
ns Dage drog Pharao-Necho,
Egypten, op mod Kongen af
il den Flod Phrat, og Kong
g hen for at møde ham, men
af ham i Megiddo, der han
ham. v. 30.
i. 35, 20 sqq. 2 Kong. 14, 8.
hans Tjenere førte ham død fra
g førte ham til Jerusalem, og
m i hans Grav; og Folket i
Joachas, Josias Søn, og sal-
g gjorde ham til Konge i hans
d. 2 Kron. 36, 1.
kron. 3, 15. Jer. 22, 11.
as var tre og tyve Aar gam-
n blev Konge, og regjerede tre
i Jerusalem; og hans Moders
Hamutal, Jeremias Datter, af
c. 24, 18.
han gjorde det, som var ondt
s Øine, efter alt det, som hans
de. c. 21, 2. 20.
Pharao-Necho lod ham binde i
Hamaths Land, at han ikke
re i Jerusalem; og han lagde
paa Landet, hundrede Centner
t Centner Guld. Ezech. 19, 4.
Pharao-Necho gjorde Eliakim,
, til Konge i hans Faders Jo-
og omvendte hans Navn, (og
) Jojakim; men Joachas tog
n kom til Egypten, og døde
Jer. 22, 12.
Jojakim gav Pharao samme
uld, dog han vurderede Landet
til at give samme Sølv efter Pharaos
Befaling; han krævede Sølv og Guld af
hver efter sin Vurdering iblandt Folket i
Landet til at give Pharao-Necho.
v. 33. c. 15, 20.
36. Jojakim var fem og tyve Aar gam-
mel, der han blev Konge, og regjerede
elleve Aar i Jerusalem; og hans Moders
Navn var Sebuda, Pedajas Datter, af
Ruma.
37. Og han gjorde det, som var ondt
for HErrens Øine, efter alt det, som hans
Fædre gjorde. c. 24, 9. 19

24. Capitel.

Jojakim bliver overvunden af Nebucadnezar, Kongen af Babel, falder af fra ham; HErren hjemsøger haardeligen Juda for deres Synders Skyld; Jojakim døer, 1-6. Kongen af Babel fratager Kongen af Egypten hans Land; Jojachin bliver Konge i Juda, er ugudelig, føres fangen bort til Babel, og med ham en stor Deel af Jøderne, 7-16. Zedechias bliver Konge, er ugudelig, affalder fra Kongen af Babel, 17-20.

1. I hans Dage opdrog Nebucadnezar,
Kongen af Babel, og Jojakim var hans
Tjener i tre Aar; derefter vendte han om,
og faldt af fra ham.
2. Og HErren sendte imod ham de Chal-
dæers Tropper og de Syrers Tropper, og
Moabiternes Tropper og Ammons Børns
Tropper, og sendte dem i Juda for at for-
dærve ham efter HErrens Ord, som han
havde talet ved sine Tjeneres Propheternes
Tjeneste.
3. Visseligen skede det i Juda efter HEr-
rens Ord, at han bortkastede dem fra sit
Ansigt for Manasse Synders Skyld, efter
alt det, som han gjorde.
c. 21, 10. 16. Jer. 15, 4.
4. Saa og for det uskyldige Blod, som
han udøste, og fyldte Jerusalem med
uskyldigt Blod; derfor vilde HErren ikke
forlade.
5. Men det Øvrige af Jojakims Hande-
ler, og alt, hvad han gjorde, ere de Ting
ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Han-
delers Bog? 2 Kron. 36, 4 rc.
6. Og Jojakim laae med sine Fædre, og
hans Søn Jojachin blev Konge i hans
Sted. 1 Kron. 3, 16.
7. Men Kongen af Egypten blev ikke
ydermere ved at drage ud af sit Land; thi
Kongen af Babel havde taget fra Ægypti
Bæk indtil den Flod Phrat alt det, som
var Kongen af Egyptens.

8. Jojachin var atten Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede tre Maaneder i Jerusalem; og hans Moders Navn var Nehusttha, Elnathans Datter, af Jerusalem. 2 Kron. 36, 9.

9. Og han gjorde det, som var ondt for HErrens Oine, efter alt det, som hans Fader gjorde.

10. Paa den samme Tid droge Nebucadnezars, Kongen af Babels Tjenere op til Jerusalem, og Staden blev beleiret.

2 Kron. 36, 6 fgg. Dan. 1, 1.

11. Og Nebucadnezar, Kongen af Babel, kom til Staden; og hans Tjenere beleirede den.

12. Men Jojachin, Kongen i Juda, gik ud til Kongen af Babel, han og hans Moder og hans Tjenere og hans Fyrster og hans Kammer-Tjenere, og Kongen af Babel tog ham (fangen) i sit Riges ottende Aar.

13. Og han udførte derfra alle Liggendefæer af HErrens Huus, og de Liggendefæer af Kongens Huus, og afbrød alt det Tøi af Guld, som Salomo, Israels Konge, havde ladet gjøre i HErrens Tempel, saasom HErren havde sagt (tilforn).

2 Kong. 18, 16.

14. Og han bortførte af al Jerusalem baade alle Overstерne og alle de Vældige til Strid, ti tusinde Fangne, og alle Tømmermændene og Smedene; der blev ikke tilovers uden det ringe Folk i Landet.

c. 25, 12.

15. Thi han bortførte Jojachin til Babel; og Kongens Moder og Kongens Hustruer og hans Kammertjenere og de Mægtige i Landet lod han gaae fangne af Jerusalem til Babel. Jer. 24, 1.

c. 20, 2. c. 22, 26.

16. Og alle stridbare Mænd, syv tusinde, Tømmermænd og Smede, tusinde, alle Vældige, som kunde føre Krig, dem førte Kongen af Babel ogsaa fangne til Babel.

17. Og Kongen af Babel gjorde Mathania, hans Farbroder til Konge i hans Sted; og han omvendte hans Navn, (at han skulde hedde) Zedechias Jer. 37, 1.

1 Kron. 3, 15.

18. Zedechias var eet og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede elleve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Hamutal, Jeremias Datter, af Libna. Jer. 52, 1 x.

2 Kong. 23, 31.

19. Og han gjorde det, som var ondt for HErrens Oine, efter alt det, som Jojakim gjorde.

20. Men det skede af HErrens Vrede mod Jerusalem og mod Juda, indtil at han kastede dem fra sit Ansigt, at Zedechias faldt af fra Kongen af Babel.

Jer. 52, 3. Ezech. 17, 15.

25. Capitel.

Kongen af Babel indtager Jerusalem, lader Zedechias Børn dræbe, og hans Oine udstikke, 1-7. Chaldæerne brænde HErrens Huus, nedbryde Jerusalems Mure, bortføre Folket, undtagen de Ringeste i Landet, ligesaa Støtterne og Templets Kar; dræbe nogle af Præsterne og de Fornemste i Landet, 8-21. Kongen af Babel sætter Gedalia over dem, som blive tilbage i Landet, men Ismael dræber ham; de øvrige flye til Ægypten, 22-26. Evilmerodach, Kongen i Babel, ophøier Jojachin, Kongen af Juda 27-30.

1. Og det skede i hans Riges det niende Aar, i den tiende Maaned, paa den tiende (Dag) i Maaneden, da kom Nebucadnezar, Kongen af Babel, han og al hans Hær imod Jerusalem, og leirede sig mod den; og de byggede et Bolværk mod den omkring. 2 Kron. 36, 17. Jer. 39, 1

c. 52, 4.

2. Saa blev Staden beleiret indtil Kong Zedechias ellevte Aar. c. 24, 18.

3. Paa den niende (Dag) i (den fjerde) Maaned, da fik Hungeren Overhaand i Staden; og der var ikke Brød for Folket i Landet. Jer. 39, 2.

4. Og man brød ind i Staden, og alle Krigsmænd (flyede) om Natten ad den Portes Vei imellem de to Mure, som gaaer til Kongens Have, og Chaldæerne laae trindt omkring Staden; og Kongen drog hen ad Veien til den flette Mark.

5. Men Chaldæernes Hær forfulgte Kongen, og de naaede ham paa den flette Mark ved Jericho; og al hans Hær blev adspredt fra ham.

6. Og de grebe Kongen, og førte ham op til Kongen af Babel, til Ribla; og de talede med ham om Ret.

7. Og de slagtede Zedechias Sønner for hans Oine; og man blindede Zedechias Oine, og de bandt ham med to Kobberlænker, og førte ham til Babel.

Jer. 39, 6. Ezech. 12, 13.

8. Og i den femte Maaned, paa den syvende (Dag) i Maaneden, det Aar er det nittende Kong Nebucadnezars, Kongen af Babels Aar, kom Nebusar-Adan,

nogle) tilovers af de Ringeste i
til Viingaards-Mænd og til Ager-
c. 24, 14.
'g Kobber-Stetterne, som vare i
is Huus, og Stolene og Kobber-
som var i HErrens Huus, sonder-
Chaldæerne; og de førte Kobberet
til Babel. Jer. 27, 19. c. 52, 17.
'g Gryderne og Skuflerne og Psal-
g Røgelse-Skaalerne og alle Kob-
rrene, som man tjente med, toge de

'g Ild-Karrene og Skaalerne, hvad
r heel Guld, og som var heel Sølv,
Øverste for Drabanterne.
'e to Støtter og det ene Hav, og
le, som Salomo havde gjort til
s Huus; der var ikke Vægt paa
't af alle disse Kar.
1 Kong. 7, 15. 23.
eiden af en Støtte var atten Alen,
ien derpaa var af Kobber, og Kro-
eide var tre Alen, og de Garn og
-Æbler trindt omkring paa Kro-
af Kobber; og paa denne (Maade)
anden Støtte med Garnet.
1. 7, 15. 2 Krøn. 3, 15. Jer. 52, 21.

reachs Søn, og Seraja, Thanhumeths den
Nethophatiters Søn, og Jaasania, den
Maachatiters Søn, de og deres Mænd.
24. Og Gedalia svoer dem og deres
Mænd, og sagde til dem: frygter ikke at
være Chaldæernes Tjenere; bliver i Lan-
det, og tjener Kongen af Babel, saa skal
det gaae eder vel.
25. Men det skede i den syvende Maa-
ned, at Ismael (Nethanias Søn), Elisa-
mas Søn, af kongelig Sæd, kom, og ti
Mænd med ham, og sloge Gedalia, at han
døde, tillige med Jøderne og Chaldæerne,
som vare hos ham i Mizpa. Jer. 41, 7.
2 Kong. 11, 1.
26. Da gjorde alt Folket sig rede, baade
smaa og store, og Hærens Øverster, og
kom til Ægypten; thi de frygtede for
Chaldæerne. Jer. 41, 17.
27. Og det skede i det syv og tredivte
Aar, efter at Jojachin, Kongen af Juda,
var bortført i den tolvte Maaned, paa
den syv og tyvende (Dag) i Maaneden,
da opløftede Evil-Merodach, Kongen af
Babel, i det Aar han blev Konge, Joja-
chins, Judæ Konges, Hoved af Fængse-
lets Huus. Jer. 52, 31.

Den første Krønikernes Bog.

1. Capitel.

Adams Afkom opregnes, 1-4. Japhets, 5-7. Chams, 8-16. Sems, 17-27. Abrahams, 28-33. Esaus, 34-42. Kongerne og Fyrsterne, som have regjeret i Edom, før der var Konge i Israel, opregnes, 43-54.

1. Adam, Seth, Enos; 1 Mos. 5, 3.
2. Kenan, Mahalaleel, Jared;
3. Enoch, Methuselah, Lamech;
4. Noe, Sem, Cham og Japhet.
5. Japhets Sønner vare: Gomer og Magog, og Madai og Javan, og Thubal og Mesech og Thiras. 1 Mos. 10, 2 fgg.
6. Og Gomers Sønner vare: Asçenas og Diphat og Thogarma.
7. Og Javans Sønner vare: Elisa og Tharsis, Kithim og Dodanim.
8. Chams Sønner vare: Chus og Mizraim, Put, Canaan.
9. Og Chus Sønner vare: Seba og Havila og Sabtha og Raema og Sabtecha; og Raemas Sønner vare: Scheba og Dedan.
10. Og Chus avlede Nimrod; han, han begyndte at blive vældig paa Jorden.
11. Og Mizraim avlede de Luder og Anamer og Lehaber og Naphthuher;
12. Og Pathruser og Casluher, af hvilke udkom de Philister og Caphthorer.
13. Og Canaan avlede Zidon, sin Førstefødte, og Heth;
14. Og de Jebusiter og Amoriter og Girgasiter;
15. Og Heviter og Arkiter og Siniter;
16. Og Arvaditer og Zemariter og Hamathiter. Ez. 27, 8, 11.
17. Sems Sønner vare: Elam og Assur, og Arphachsad og Lud, og Aram og Uz, og Hul og Gether og Mesech.
18. Og Arphachsad avlede Salah; og Salah avlede Eber.
19. Og Eber bleve fødte to Sønner: den enes Navn var Peleg, fordi Jorden blev skiftet i hans Dage, og hans Broders Navn var Joktan. 1 Mos. 11, 16.
20. Og Joktan avlede Almodad og Saleph, og Hazarmaveth og Jarah;
21. Og Adoram, og Usal, og Dikla;
22. Og Ebel, og Abimael, og Scheba;
23. Og Ophir og Havila og Jobab; alle disse ere Joktans Sønner.
24. Sem, Arphachsad, Salah,
25. Eber, Peleg, Reu,
26. Serug, Nachor, Tharah,
27. Abram, han er Abraham.
28. Abrahams Sønner vare Isaak og Ismael. 1 Mos. 21, 3. c. 16, 15.
29. Disse ere deres Slægter: Ismaels Førstefødte, Nebajoth og Kedar og Abdeel og Mibsam; 1 Mos. 25, 13.
30. Misma og Duma, Massa, Hadad og Thema;
31. Jethur, Naphis og Kedma; disse samme ere Ismaels Sønner.
32. Og (anlangende) Keturas, Abrahams Medhustrues, Sønner: hun fødte Simran og Joksan og Medan og Midjan, Jisbak og Schuach, og Joksans Sønner vare: Scheba og Dedan. 1 Mos. 25, 2.
33. Og Midjans Sønner vare: Ephi og Epher og Chanok og Abida og Eldaa; alle disse ere Keturas Sønner.
34. Og Abraham avlede Isaak: Isaaks Sønner vare: Esau og Israel. 1 Mos. 25, 25, 26.
35. Og Esaus Sønner vare: Eliphas, Reuel og Jeus og Jaelam og Korah. 1 Mos. 36, 10.
36. Eliphas Sønner vare: Theman og Omar, Zephi og Gaetham, Kenas, og Thimna og Amalek.
37. Reuels Børn vare: Nahath, Serah, Samma og Missa.
38. Og Seirs Sønner vare: Lotan og Sobal og Zibeon og Ana og Dison og Eser og Disan. 1 Mos. 36, 20.
39. Og Lotans Sønner vare: Hori og Homam; og Thimna var Lotans Søster.
40. Sobals Sønner vare: Aljan og Manahat og Ebal, Siphi og Onam; og Zibeons Sønner vare: Aja og Ana.
41. Anas Sønner vare: Dison; og Disons Sønner vare: Hamran og Esban og Jithran og Cheran.
42. Ezers Sønner vare: Bilhan og Saavan (og) Jaakan; Disans Sønner vare: Uz og Aran. v. 38.
43. Og disse ere de Konger, som regjerede i Edoms Land, førend nogen Konge regjerede over Israels Børn: (nemlig) Bela Beors Søn, og hans Stads Navn var Dinhaba. 1 Mos. 36, 31 fgg.
44. Og Bela døde; og Jobab, Serahs Søn, af Bozra, blev Konge i hans Sted.

Sted.

46. Og Husam døde; og Hadad, Bedads Søn, blev Konge i hans Sted, som slog Midianiterne paa Moabs Mark, og hans Stads Navn var Avith.

47. Og Hadad døde; og Samla af Masreka blev Konge i hans Sted.

48. Og Samla døde; og Saul af Rechoboth ved Floden blev Konge i hans Sted.

49. Og Saul døde; og Baal-Hanan, Achbors Søn, blev Konge i hans Sted

50. Og Baal-Hanan døde, og Hadad blev Konge i hans Sted; og hans Stads Navn var Pai, og hans Hustrues Navn Mehetabeel, Matreds Datter, (som var) Mesahabs Datter.

51. Der Hadad døde, da bleve der Fyrster i Edom; den Fyrste Thimna, den Fyrste Alva, den Fyrste Jethet;

52. Den Fyrste Oholibama, den Fyrste Ela, den Fyrste Pinon;

53. Den Fyrste Kenab, den Fyrste Theman, den Fyrste Mibzar;

54. Den Fyrste Magdiel, den Fyrste Iram; disse vare Fyrsterne i Edom.

2. Capitel.

Jakobs Sønner opregnede; Judæ Afkom beskrives, særdeles af Serah, 1-8. Af Hezron og hans Søn Ram, derefter Isai Slægt beskrives, 9-17. Af Hezrons Søn Caleb, af Hezron og Machirs Datter, v. 18-24. Af Hezrons Søn Jerahmeel, 25-41. Atter af Caleb, 42-49. Saa og af en anden Caleb, som var den forriges Sønne-Søn, 50-55.

1. Disse vare Israels Sønner: Ruben, Simeon, Levi og Juda, Isaschar og Sebulon; 1 Mos. 35, 22-26.

2 Dan, Joseph og Benjamin, Naphthali, Gad og Aser. 1 Mos. 30, 6 2c.

3. Judæ Sønner vare: Er og Onan og Sela, de tre bleve ham fødte af Suas Datter, den Cananitiske; og Er, Judæ Førstefødte, var ond for HErrens Øine, derfor dræbte han ham. 1 Mos. 46, 12 2c. c. 38, 7.

4 Men Thamar, hans Sønne-Qvinde, fødte ham Perez og Serah; alle Judæ Sønner vare fem. 1 Mos. 38, 29. 30.

5. Perez Sønner vare: Hezron og Hamuel.

6. Og Serahs Sønner vare: Simri og Ethan og Heman og Chalcol og Dara; alle de vare fem. Jos. 7, 1.

7. Og Charmi Sønner vare: Achar, som

8. Og Ethans Sønner vare Asaria.

9. Og Hezrons Sønner, som ham vare fødte, vare: Jerahmeel og Ram, og Calubai. v. 18. Ruth 4, 19 fgg.

10. Og Ram avlede Amminadab; og Amminadab avlede Nahesson, den Fyrste for Judæ Børn.

11. Og Nahesson avlede Salma; og Salma avlede Boas.

12. Og Boas avlede Obed; og Obed avlede Isai.

13. Og Isai avlede sin Førstefødte Eliab og Amminadab den anden og Simea den tredie; 1 Sam. 16, 6. 2 Sam. 13, 3.

14. Nethaneel den fjerde, Radai den femte;

15. Ozem den sjette, David den syvende. 1 Sam. 17, 12. 14.

16. Og deres Søstre vare: Zeruja og Abigail; og Zerujas Sønner vare: Abisai og Joab og Asael, de tre. 2 Sam. 2, 18.

17. Og Abigail fødte Amasa; og Amasas Fader var Jether, den Ismaeliter. 2 Sam. 17, 25.

18. Og Caleb, Hezrons Søn, avlede (Børn) med Asuba (sin) Hustru, og med Jerioth; og disse ere hendes Sønner: Jeser og Sobab og Ardon.

19. Der Asuba døde, da tog Caleb sig Ephrath, og hun fødte ham Hur. c. 4, 4.

20. Og Hur avlede Uri, og Uri avlede Bezaleel. 2 Mos. 31, 2.

21. Og derefter gik Hezron ind til Machirs, Gileads Faders, Datter, og tog hende, der han var tresindstyve Aar gammel; og hun fødte ham Segub.

22. Og Segub avlede Jair; og han havde tre og tyve Stæder i Gileads Land. 5 Mos. 3, 14.

23. Og han indtog (af) Gesur og Syrien Jairs Byer med Kenath og dens tilhørige (Byer), tresindstyve Stæder; alle disse indtoge Machirs, Gileads Faders, Børn. v. 9. 4 Mos. 32, 41.

24. Og efter Hezron var død, der Caleb havde taget Ephrath, da haver Abia, Hezrons Hustru, og født ham Ashur, Thekoas Fader.

25. Og Jerahmeels, Hezrons Førstefødtes, Sønner vare: den Førstefødte Ram, og Buna, og Oren og Ozem, (af) Ahia.

26. Og Jerahmeel havde en anden Hustru, hvis Navn var Atara; hun var Onams Moder.

27. Og Rams, Jerahmeels Førstefødtes, Sønner vare: Maaz og Jamin og Eker.
28. Og Onams Sønner vare: Sammai og Jada; og Sammai Sønner vare: Nadab og Abisur.
29. Og Abisurs Hustrues Navn var Abigail; og hun fødte ham Achban og Molid.
30. Og Nadabs Sønner vare: Seled og Appaim; og Seled døde uden Børn.
31. Og Appaims Sønner vare: Jisei; og Jisei Sønner vare: Sesan, og Sesans Børn vare: Ahelai. v. 34.
32. Og Jadas, Sammai Broders, Sønner vare: Jether og Jonathan, og Jether døde uden Børn. v. 28.
33. Og Jonathans Sønner vare: Peleth og Sasa; disse vare Jerahmeels Børn.
34. Og Sesan havde ingen Sønner, men Døttre; og Sesan havde en Ægyptisk Tjener, hvis Navn var Jarha. v. 31.
35. Og Sesan gav Jarha, sin Tjener, sin Datter til Hustru; og hun fødte ham Athai.
36. Og Athai avlede Nathan; og Nathan avlede Sabad.
37. Og Sabad avlede Ephlal; og Ephlal avlede Obed.
38. Og Obed avlede Jehu; og Jehu avlede Asaria.
39. Og Asaria avlede Halez; og Halez avlede Eleasa.
40. Og Eleasa avlede Sismai; og Sismai avlede Salum.
41. Og Salum avlede Jekamja; og Jekamja avlede Elisama.
42. Og Calebs, Jerahmeels Broders, Sønner vare: Mesa hans Førstefødte, han var Siphs Fader; og Maresas Hebrons Faders Sønner. v. 9. Jos. 15, 55.
43. Og Hebrons Sønner vare: Korah og Thaphua og Rekem og Sema.
44. Og Sema avlede Raham, Jorkeams Fader; og Rekem avlede Sammai.
45. Og Sammai Søn (hedde) Maon; og Maon var Bethzurs Fader. Jos. 15, 58.
46. Og Epha, Calebs Med-Hustru, fødte Haran og Moza og Gases; men Haran avlede Gases.
47. Og Jahdai Sønner vare: Regem og Jotham og Gesan og Peleth og Epha og Saaph.
48. Med Maacha, Calebs Med-Hustru, avlede han Seber og Thirhena.
49. Og Saaphs, Madmannas Faders, (Hustru) fødte Seva, Machbenas Fader og Gibeas Fader; og Achsa var Calebs Datter. v. 47. Jos. 15, 31. 57. 16.
50. Disse vare Calebs Børn. Hurs Søns, Ephrats Førstefødtes: Sobal, Kiriath-Jearims Fader;
51. Salma Bethlehems Fader; Hareph Bethgaders Fader. c. 4, 4. Jos. 15, 58.
52. Og Sobal, Kiriath-Jearims Fader havde Sønner: nemlig Roe, og Halvdeles af (Indbyggerne) i Manuhoth. v. 50. c. 4, 2. c. 8, 16.
53. Og de Slægter i Kiriath-Jearim vare: de Jithriter og de Puthiter og de Sumathiter og de Misraiter; af disse ere de Zorathiter og de Esthaoliter udkomne. c. 4, 2. Jos. 15, 33.
54. Salmas Børn vare de Bethlehemiter og Netophathiter, (de i) Athroth af Joabs Huus; og Halvdelen af de Manahathiter, de Zoriter. v. 51.
55. Og de Skriveres Slægt, som boede i Jaebez, vare de Thireathiter, Simeathiter, Suchariter; de ere de Keniter, som ere komne af Hamath, (som var) Rechabs Huses Fader. Dom. 1, 16. Jer. 35, 2 sqq.

3. Capitel

Davids Sønner opregnes, 1-9. Salomos Afkom indtil Zedechia, 10-16. Jechonias Afkom, 17-24.

1. Og disse vare Davids Sønner, som ham bleve fødte i Hebron: den Førstefødte Amnon af Ahinoam den Jisreelitiske; den anden Daniel af Abigail den Carmelitiske, 2 Sam. 3, 2. 3.
2. Den tredie Absalom, Søn af Maachas, Thalmai, Kongen af Gesurs, Datter; den fjerde Adonia, Hagiths Søn;
3. Den femte Saphatja af Abital; den sjette Jithream af Egla hans Hustru.
4. (Disse) sex bleve ham fødte i Hebron, thi han regjerede der i syv Aar og sex Maaneder: og tre og tredive Aar regjerede han i Jerusalem.
5. Og disse bleve ham fødte i Jerusalem: Simea og Sobab og Nathan og Salomo, (disse) fire vare af Bathsua, Ammiels Datter. 2 Sam. 5, 14; 12, 24.
6. Dertil Jibehar og Elisama og Eliphelet;
7. Og Nogah og Nepheg og Japhia;
8. Og Elisama og Eliada og Eliphelet, de ni.
9. (Disse ere) alle Davids Sønner, foruden Med-Hustruernes Sønner, og Thamar deres Søster. 2 Sam. 13, 1.
10. Og Salomos Søn var Rhoboam; hans Søn var Abia, hans Søn var Asa, hans Søn var Josaphat. 1 Kong. 11, 43.

11. Hans Søn var Joram, hans Søn er Ahasia, hans Søn var Joas.
12. Hans Søn var Amazia, hans Søn er Asaria, hans Søn var Jotham.
13. Hans Søn var Achas, hans Søn ar Ezechias, hans Søn var Manasse.
14. Hans Søn var Amon, hans Søn ar Josias.
15. Og Josias Sønner vare: den Førstefødte Johanan, den anden Jojakim, en tredie Zedechias, den fjerde Sallum.
16. Og Jojakims Sønner vare: Jechonia hans Søn, Zedekia hans Søn.
17. Og Jechonias Sønner vare Assir; ans Søn var Sealthiel.
18. Og (hans Søn var) Malchiram og Pedaja og Senazar, Jekamja, Hosama og Nedabja.
19. Og Pedajas Sønner vare: Serubabel og Simei; og Serubabels Sønner vare Mesullam og Hanania, og Selomith deres Søster; Esr. 3, 3.
20. Og Hasuba og Ohel og Berechia og Hasadja, Jusab-Hesed, de fem.
21. Og Hananias Sønner vare Platja og Jesaja; (og) Rephajas Sønner, Arnans Sønner, Obadias Sønner, Sechanias Sønner. v. 19.
22. Og Sechanias Sønner vare Semaa; og Semajas Sønner vare: Hattus og Jigeal og Bariah og Nearia og Saphath, (tilsammen) sex. v. 21.
23. Og Nearias Sønner vare: Elioenai og Hiskia, og Asrikam, de tre. v. 22.
24. Og Elioenai Sønner vare: Hodaeva og Eliasib og Plaja og Akkub og Johanan og Delaja og Anani, de syv.

4. Capitel.

Judæ Afkom af Perez beskrives videløftigere, 1-20. Af Sela, 21-23. Simeons Afkom og deres Stæder, 24-38. Og hvorledes de indtoge Geder og andre Stæder og Egne, 39-43.

1. Judæ Sønner vare: Perez, Hezron og Charmi og Hur og Sobal.
1 Mos. 46, 12 x. 1 Krøn. 2, 5. 7. 19. 50.
2. Og Reaja, Sobals Søn, avlede Jahath, og Jahath avlede Ahumai og Lahad; disse ere Zorathiternes Slægter.
c. 2, 52. 53.
3. Ligesaa disse: Abi-Etham, Jisreel og Jisma og Jidbas; og deres Søsters Navn var Hazlelponi. 2 Krøn. 11, 6.
4. Og Pnuel var Gedors Fader, og Eser var Husas Fader; disse ere Hurs Børn, som var Ephraths Førstefødte, Bethlehems Fader. c. 2, 51. 19.
5. Og Ashur, Thekoas Fader, havde to Hustruer: Helea og Naera. c. 2, 24.
6. Og Naera fødte ham Ahusam og Hepher og Themni og Ahastari; disse ere Naeras Sønner.
7. Og Heleas Sønner vare: Zereth Jezohar og Ethnan.
8. Og Koz avlede Anub og Hazobeba; og Aharhels Harums Søns Slægter.
9. Og Jaebez var æret fremfor sine Brødre; og hans Moder kaldte hans Navn Jaebez; thi hun sagde: fordi jeg fødte ham med Smerte. v. 8. 1 Mos. 35, 16.
10. Og Jaebez kaldte paa Israels Gud og sagde: dersom du velsigner mig, og forøger mit Landemærke, og din Haand bliver med mig, og du gjør (det saa), at det Onde ikke smerter mig, (da vil jeg prise dig); og Gud lod komme (det han) begjerede. 1 Mos. 28, 20. Dom. 11, 30. 31.
11. Og Chelub, Suhas Broder, avlede Mehir; han er Esthons Fader.
12. Og Esthon avlede Beth-Rapha og Paseah og Thehinna, Ir-Nahas Fader; disse ere de Mænd af Recha.
13. Og Kenas Sønner vare: Othniel og Seraja; og Othniels Sønner vare: Chathat (og Meonothai). Jos. 15, 17.
Dom. 1, 13.
14. Og Meonothai avlede Ophra; og Seraja avlede Joab, en Fader til (dem, som boede i) Tømmermændsdal, thi de vare Tømmermænd. Neh. 11, 35.
15. Og Calebs, Jephunne Søns, Sønner vare: Iru, Ela og Naam; og Elas Sønner vare Ukenas.
16. Og Jehaleleels Sønner vare: Siph og Sipha, Thirja og Asareel.
17. Og Esras Sønner vare: Jether og Mered og Epher og Jalon; og (Mereds Hustru) undfangede Mirjam og Sammai og Jisbah, Esthemoas Fader. Jos. 15, 50.
18. Og hans Hustru Judija fødte Jered, Gedors Fader, og Heber, Sachos Fader, og Jekuthiel, Sanoahs Fader; men hine vare Bethjas, Pharaos Datters, Børn, som Mered havde taget. Jos. 15, 58. 35. 34.
19. Og den Hustrues Hodijas, Nahams Søsters, Sønner vare: Keilas Fader, den Garmiter, og Esthemoa, den Maachathiter.
20. Og Simeons Sønner vare: Ammon og Rinna, Ben-Hanan og Thilon; og Jisei Sønner vare: Soheth og Ben-Soheth.

21. Selas, Judæ Søns, Sønner vare: Er, Lechas Fader, og Laeda, Maresas Fader; og deres Slægter, som arbeidede paa det kostelige Lin-Klæde for Asbeas Huus. Jos. 15, 44.

22. Og Jokim og de Mænd af Coseba og Joas og Sareph, de som herskede i Moab, og Jasubi-Lahem; men (disse) ere de gamle Ting. 1 Mos. 38, 5.

23. Disse (bleve) Pottemagere og som boede ved Planter og ved Gjerder; de bleve der hos Kongen i hans Gjerning.

24. Simeons Sønner vare: Nemuel og Jamin, Jarib, Serah, Saul. 1 Mos. 46, 10.

25. Hans Søn var Sullam, hans Søn var Mibsam, hans Søn var Misma.

26. Og Mismas Sønner vare: Hamuel hans Søn, Zachur hans Søn, Simei hans Søn.

27. Og Simei havde sexten Sønner og sex Døttre, men hans Brødre havde ikke mange Børn; og alle deres Slægter formerede sig ikke som Judæ Børn.

28. Og de boede i Beersjaba og Molada og Hazar-Sual; Jos. 19, 2 sqq.

29. Og i Bilha og i Ezem og i Tholad;

30. Og i Bethuel og i Horma og i Ziklag;

31. Og i Beth-Marchaboth og i Hazar-Susim og i Beth-Biri og i Saaraim; disse vare deres Stæder, indtil at David blev Konge.

32. Og deres Landsbyer vare: Ethan og Ain, Rimmon og Thochen og Asan, fem Stæder. Dom. 15, 8.

33. Og alle deres Landsbyer, som vare trindt omkring disse Stæder, (laae) indtil Baal; disse ere deres Boliger og deres (Slægters) Beregnelse iblandt dem.

34. Og Mesobab og Jamlech og Josa, Amazias Søn;

35. Og Joel og Jehu, Josibias Søn, Serajas Søn, Asiels Søn;

36. Og Elioenai og Jaakoba og Jesohaja og Asaja og Adiel og Jesimiel, og Benaja;

37. Og Sisa, Siphei Søn, Allons Søn, Jedajas Søn, Simri Søn, Semajas Søn;

38. Disse, som forekomme ved Navn, vare Fyrster iblandt deres Slægter; og deres Fædres Huus udbredte sig i Mangfoldighed.

39. Og de droge hen til Indgangen til Gedor, indtil mod Østen paa Dalen, at søge Føde til deres smaa Qvæg.

40. Og de fandt feed og god Føde, og Landet var vidt og bredt, og stille og trygt; thi de vare af Cham, som boede der tilforn. 1 Mos. 34, 21. Dom. 18, 7. 1 Mos. 9, 23 sqq.

41. Og disse, som ere beskrevne ved Navne, kom i Ezechias, Judæ Konges Dage, og sloge deres Pauluner og Boliger, som der fandtes, og ødelagde dem indtil denne Dag, og boede i deres Sted, fordi der var Føde til deres smaa Qvæg. 2 Kong. 18, 1.

42. Og der gik af dem, (nemlig) af Simeons Børn, fem hundrede Mænd til Seirs Bjerg; og Platia og Nearia og Rephaja og Usiel, Jisei Sønner, vare deres Øverster.

43. Og de sloge dem, som vare overblevne, (og) det Undkomne af Amalek; og de boede der indtil denne Dag.

5. Capitel.

Rubens Børn og Afkom og Krig med de Hagarener beskrives, 1-10. Gads Afkom, ypperste Mænd og Krig mod de Hagarener rc., 11-22. Manasse Stammes Bolig, ypperste Mænd og disse tre Stammers Bortførelse til Assyrien, 23-26.

1. Og Rubens, Israels Førstefødtes, Sønner — thi han var den Førstefødte, men fordi han besmittede sin Faders Seng, blev hans Førstefødsel given Josephs, Israels Søns, Børn; dog han blev ikke regnet i Slægtregister til Førstefødselen; 1 Mos. 35, 22. c. 49, 4.

2. Thi Juda var vældig iblandt sine Brødre, og Fyrsten (skulde være) af ham; men Førstefødselen var Josephs — 1 Mos. 49, 8.

3. Ja Rubens, Israels Førstefødtes, Sønner vare: Hanoch og Pallu, Hezron og Charmi. 2 Mos. 6, 14. 4 Mos. 26, 5.

4. Joels Sønner vare: Semaja hans Søn, Gog hans Søn, Simei hans Søn;

5. Micha hans Søn, Reaja hans Søn, Baal hans Søn;

6. Beera hans Søn, hvilken Tiglath-Pilleser, Kongen af Assyrien, førte (fangen) bort; han var en Fyrste for de Rubeniter. 2 Kong. 15, 29.

7. Men (anlangende) hans Brødre efter deres Slægter, naar de bleve regnede i Slægt-Register efter deres Afkom, (da var) Jeiel den ypperste, og Sacharia.

8. Og Bela, Asas Søn, Semas Søn, Joels Søn; han boede i Aroer og indtil Nebo og Baal-Meon. Jos. 13, 15. 16.

9. Og han boede mod Østen, indtil man kommer til Ørken, fra den Flod Phrat af;

Fæ var bleven meget i Gileads

i Sauls Dage førte de Krig
Hagarener, og de faldt ved deres
og de boede i deres Pauluner
Øster-Siden af Gilead.
| Gads Børn boede tvært over for
asans Land indtil Salcha.
el var den ypperste, og Saphan
n; men Jaenai og Saphat (bleve)
v. 7.
| deres Brødre efter deres Fædres
are: Michael og Mesullam og
j Jorai og Jaekan og Sia og
.
sse ere Sønner af Abihail, Huri
roahs Søn, Gileads Søn, Mi-
on, Jesisai Søn, Jahdos Søn,
n. v. 13.
i Abdiels Søn, Gunis Søn, var
rste i deres Fædres Huus. v. 12.
| de boede i Gilead udi Basan og
lhørende (Stæder) og i alle Sa-
rstæder indtil deres Udgange.
sse bleve alle regnede i Slægt-
: Jothams, Judæ Konges Dage,
oboams, Israels Konges Dage.
2 Kong. 15, 7. 32. c. 14, 23.
ibens Børn og de Gaditer og
es halve Stamme, som vare strid-
lk, Mænd, som bare Skjold og
og spændte Buer, og vare lærte
vare fire og fyrretyve tusinde og
rede og tresindstyve, som droge
ren.
| de førte Krig imod de Hagarener
Jethur og Naphis og Nodab.
1 Mos. 25, 15.
| de bleve hjulpne imod dem, og
erne bleve givne i deres Haand,
et, som var med dem; thi de
l Gud i Krigen, og han bønhørte
de forlode sig paa ham. Ps. 71, 1.
| de førte deres Fæ bort, deres
halvtredsindstyve tusinde, og to
og halvtredsindstyve tusinde
to tusinde Asener, og hundrede
Menneskers Sjele.
i der faldt mange Ihjelslagne,
n var af Gud; og de boede i de-
; indtil den (Tid) de bleve bort-

| Manasses halve Stammes Børn
andet; fra Basan indtil Baal-
og Senir og Hermon Bjerg, de
me mange.

24. Og disse vare de Øverste for deres Fædres Huus: baade Epher og Jisei og Eliel og Asriel og Jeremia og Hodavia og Jahdiel, vældige Stridsmænd, navnkundige Mænd, de Øverste for deres Fædres Huus.

25. Men de forgreve sig mod deres Fædres Gud, og bedreve Hoer efter de Folks Guder i Landet, som Gud havde ødelagt for deres Ansigt. 2 Mos. 34, 15. 16.

26. Og Israels Gud opvakte Phuls, Kongen af Assyriens, Aand, og Thiglath-Pillesers, Kongen af Assyriens, Aand, og han bortførte de Rubeniter og Gaditer og den halve Manasses Stamme, og førte dem bort til Halath og Habor og Hara og til den Flod Gosan indtil denne Dag.
2 Kong. 15, 29. c. 17, 6.

6. Capitel.

Levi Sønner opregnes og de Ypperste-Præsters Afkom indtil Fængselets Tid, 1-15. Levi Sønners Slægter beskrives og Samuels Slægt-Register i Særdeleshed, 16-30. Ligesaa Sangernes, som David beskikkede, 31-48. Arons Sønners Forretning, og de Ypperste-Præster indtil Salomos Tid, saa og deres Stæder, 49-81.

1. Levi Sønner vare: Gerson, Kahath og Merari. 2 Mos. 6, 16.

2. Men Kahaths Sønner vare: Amram, Jizehar og Hebron og Usiel.

3. Og Amrams Børn vare: Aaron og Mose og Maria; og Arons Sønner vare: Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar. 2 Mos. 2, 1 2c. 6, 23.

4. Eleasar avlede Pinehas: Pinehas avlede Abisua. Esr. 7, 5.

5. Og Abisua avlede Bukki; og Bukki avlede Ussi.

6. Og Ussi avlede Seraja; og Seraja avlede Merajoth.

7. Merajoth avlede Amarja; og Amarja avlede Ahitub.

8. Og Ahitub avlede Zadok; og Zadok avlede Ahimaaz. 2 Sam. 8, 17. c. 15, 27.

9. Og Ahimaaz avlede Asaria; og Asaria avlede Johanan.

10. Og Johanan avlede Asaria; han som gjorde Præste-Embede i det Huus, som Salomo byggede i Jerusalem.
1 Kron. 26, 17.

11. Og Asaria avlede Amaria; og Amaria avlede Ahitub.

12. Og Ahitub avlede Zadok; og Zadok avlede Sallum.

13. Og Sallum avlede Hilkia; og Hilkia avlede Asaria. 2 Kong. 22, 4.

14. Og Asaria avlede Seraja; og Seraja avlede Jozadak.

15. Men Jozadak gik (med), der HErren lod Juda og Jerusalem bortføre formedelst Nebucadnezar. 2 Kong. 25, 11.

16. (Saa vare) Levi Sønner: Gerson, Kahath og Merari. 1 Mos. 46, 11.

17. Og Gersons Sønners Navne ere disse: Libni og Simei. 2 Mos. 6, 17.

18. Men Kahaths Sønner vare: Amram og Jizehar og Hebron og Usiel. c. 23, 12.

19. Merari Sønner vare: Maheli og Musi; og disse ere Leviternes Slægter efter deres Fædre. c. 23, 21.

20. Anlangende Gerson: hans Søn var Libni, hans Søn var Jahath, hans Søn var Simma.

21. Hans Søn var Joah, hans Søn var Iddo, hans Søn var Serah, hans Søn var Jeathrai.

22. Kahaths Sønner vare: Aminadab hans Søn, Korah hans Søn, Assir hans Søn; 2 Mos. 6, 24.

23. Elkana hans Søn, og Abiasaph hans Søn, og Assir hans Søn;

24. Thahat hans Søn, Uriel hans Søn, Usia hans Søn og Saul hans Søn.

25. Og Elkanas Sønner vare: Amasai og Ahimoth. v. 23.

26. (Anlangende) Elkana, hans Søn var Elkana, Zophai var hans Søn og Nahath hans Søn;

27. Eliab hans Søn, Jeroham hans Søn, Elkana hans Søn. 1 Sam. 1, 1. 20.

28. Og Samuels Sønner vare: den førstefødte Vasni og Abija.

29. Merari Sønner vare: Maheli, Libni var hans Søn, Simei hans Søn, Usa hans Søn;

30. Simea hans Søn, Hagija hans Søn, Asaja hans Søn.

31. Og disse ere de, som David lod staae til Sangens Tjeneste i HErrens Huus, siden Arken (var kommen til) Hvile.

32. Og de tjente foran Forsamlingens Pauluns Tabernakel med Sangen, indtil Salomo byggede HErrens Huus i Jerusalem; og de stode efter deres Viis i deres Tjeneste.

33. Og disse ere de, som der stode med deres Sønner: af de Kahathiters Sønner var: Heman den Sanger, Joels Søn, Samuels Søn; 1 Krøn. 15, 17.

34. Elkanas Søn, Jerohams Søn, Eliels Søn, Thoahs Søn;

35. Zophs Søn, Elkanas Søn, [illegible] haths Søn, Amasai Søn; [illegible]

36. Elkanas Søn, Joels Søn, [illegible] Søn, Zephanias Søn;

37. Thahats Søn, Assirs Søn, [illegible] saphs Søn, Korahs Søn;

38. Jizehars Søn, Kahaths Søn, [illegible] Søn, Israels Søn;

39. Og hans Broder Asaph [illegible] hans høire Side; Asaph var [illegible] Søn, Simeas Søn; c. 15, 17. [illegible]

40. Michaels Søn, Baesejas [illegible] Malchijas Søn;

41. Ethni Søn, Serahs Søn, [illegible]

42. Ethans Søn, Simmas Søn, [illegible] Søn;

43. Jahaths Søn, Gersons Søn, [illegible] Søn.

44. Og Merari Børn, deres [illegible] (stode) ved den venstre Side, (som [illegible] Ethan, Kisi Søn, Abdi Søn, [illegible] Søn; 1 Krøn. 15, [illegible]

45. Hasabjas Søn, Amazias Søn, [illegible] kias Søn;

46. Amzis Søn, Banis Søn, [illegible] Søn; [illegible]

47. Mahelis Søn, Musis Søn, [illegible] ris Søn, Levis Søn.

48. Og (anlangende) deres Brødre, [illegible] viterne, de vare givne til allehaande [illegible] neste i Guds Huses Tabernakel. [illegible]

49. Men Aaron og hans Sønner [illegible] Røg-Offer paa Brænd-Offerets Alter [illegible] paa Røgelsens Alter, og vare til allehaande Gjerning i det Allerhelligste, og til at gjøre Forligelse for Israel, efter alt [illegible] som Mose, Guds Tjener, havde befalet.

50. Og disse ere Aarons Børn: [illegible] var hans Søn, Pinehas hans Søn, [illegible] sua hans Søn; v. 4 [illegible]

51. Bukki hans Søn, Ussi hans [illegible] Seraja hans Søn; [illegible]

52. Merioth hans Søn, Amaria [illegible] Søn, Ahitub hans Søn; [illegible]

53. Zadok hans Søn, Ahimaas [illegible] Søn. 2 Sam. [illegible]

54. Og disse vare deres Boliger i [illegible] Slotte i deres Grændser, for Aarons [illegible] for Kahathiternes Slægt, thi [illegible] faldt dem for. Jos. 21, [illegible]

55. Og de gave dem Hebron i [illegible] Land, og dens Forstæder trindt omkring den. 4 Mos. [illegible]

56. Og Stadens Mark og dens [illegible] byer gave de Caleb, Jephunne Søn... [illegible]

57. Saa gave de til [illegible]

af Isaschars Stamme og af Asers
og af Naphthali Stamme og af
: Stamme i Basan tretten Stæ-

erari Børn i deres Slægter (hav-
Rubens Stamme og af Gads
: og af Sebulons Stamme efter
olv Stæder.
a gave Israels Børn Leviterne
e og deres Forstæder.
g de gave efter Lodden af Judæ
Stamme og af Simeons Børns
: og af BenJamins Børns Stam-
: Stæder, som de nævnte ved

g (de andre) af Kahaths Børns
, deres Grændses Stæder, de vare
ims Stamme.
i de gave dem (af) de Tilflugts-
Sichem og dens Forstæder paa
is Bjerg, og Geser og dens For-

g Jokneam og dens Forstæder, og
ron og dens Forstæder,
g Ajalon og dens Forstæder, og
immon og dens Forstæder.

79. Og Kedemoth og dens Forstæder, og
Mephaat og dens Forstæder;
80. Og af Gads Stamme Ramoth i
Gilead og dens Forstæder, og Mahanaim
og dens Forstæder;
81. Og Hesbon og dens Forstæder, og
Jaesar og dens Forstæder.

7. Capitel.

Isaschars Stammes Slægt-Register, 1-5. BenJamins, 6-12. Naphthalis og Manasses, 13-19. Ephraims, 20-29. Asers, 30-40.

1. Og Isaschars Sønner vare: Thola
og Phua, Jasub og Simron, fire.
1 Mos. 46, 13.
2. Og Tholas Sønner vare: Ussi og
Rephaja og Jeriel og Jahemai og Jibsam
og Samuel, Øverster i deres Fædres Huus,
af Thola, vældige til Strid i deres Slæg-
ter; deres Tal var i Davids Dage to og
tyve tusinde og sex hundrede.
3. Og Ussi Sønner vare Jisraja; og
Jisraja Sønner vare Michael og Obadia,
og Joel og Jisija, disse fem vare allesam-
men Øverster.
4. Og med dem efter deres Slægter, ef-
ter deres Fædres Huus, vare: sex og tre-

Slægt-Registter, to og tyve tusinde og fire og tredive.

8. Og Bechers Sønner vare: Semira og Joas og Elieser, Elionai og Omri og Jeremoth og Abi og Anathoth og Alemeth; alle disse vare Bechers Børn.

9. Og de bleve regnede i Slægt-Registter efter deres Slægter, Øverster for deres Fædres Huus, vældige til Strid: tyve tusinde og to hundrede.

10. Og Jediaels Sønner vare: Bilham; og Bilhams Sønner vare: Jeus og Benjamin og Ehud og Enaana og Sethan og Tharsis og Ahisahar.

11. Disse vare alle Jediaels Børn, Fædrenes Øverster, vældige til Strid: sytten tusinde og to hundrede, som uddroge i Hæren til Krig;

12. Foruden Suppim og Huppim, Irs Børn, (og) Husim (af) Ahers Børn.

13. Naphthali Sønner vare: Jahziel og Guni og Jezer og Sallum, Bilhas Børn.
1 Mos. 46, 24. c. 30, 7. 8.

14. Manasse Sønner vare: Asriel, som (Gileads Hustru) fødte; (og) hans Med-Hustru, den Syriske, fødte Machir, Gileads Fader. 4 Mos. 26, 29. 31.

15. Og Machir tog til Hustru Huppims og Suppims Søster, hvis Navn var Maacha; og (hans) den anden (Søns) Navn var Zelaphehad, og Zelaphehad havde Døttre. 4 Mos. 26, 33. c. 27, 1.

16. Og Maacha, Machirs Hustru, fødte en Søn, og kaldte hans Navn Peres, og hans Broders Navn var Seres; og hans Sønner vare Ulam og Rekem.

17. Og Ulams Sønner vare: Bedan; disse ere Børn af Gilead, Machirs Søn, Manasse Søn. 1 Sam. 12, 11.

18. Og hans Søster var Molechet, som fødte Ishod og Abieser og Mahela.
Jos. 17, 2.

19. Og Semidas Sønner vare: Ahjan og Sechem og Likhi og Aniam.

20. Og Ephraims Sønner vare: Suthelah; og Bered var hans Søn, og Tahath hans Søn, og Eleada hans Søn, og Tahath hans Søn; 4 Mos. 26, 35.

21. Og Sabad hans Søn, og Suthelah hans Søn, og Eser og Elead; og Mændene af Gath, som vare fødte i Landet, sloge dem ihjel, forbi de vare dragne ned at tage deres Fæ.

22. Derfor sørgede Ephraim, deres Fader, mange Dage; og hans Brødre kom at trøste ham. Job 2, 11.

23. Siden gik han ind til
hun blev frugtsommelig, og
og han kaldte hans Navn
havde været i Ulykke i hans

24. Og hans Datter var
byggede det nedre og det øvre
og Usen-Seera.

25. Og Repha var hans
seph og Thelah var hans Søn,
var hans Søn.

26. Laban hans Søn
Søn, Elisama hans Søn; 4

27. Non hans Søn, Josva
4 Mos. 13, 8.

28. Og deres Eiendom og
vare: Beth-El og dens tilhø
der), og mod Østen Naaran,
sten Geser og dens tilhørende (
Sichem og dens tilhørende (
til Assa og dens tilhørende (
Jos. 16, 1.

29. Og hos Manasse Børns
Beth-Sean og dens tilhørende
Thaanach og dens tilhørende
Megiddo og dens tilhørende
Dor og dens tilhørende (
disse boede Josephs Børn, som
els Søn.

30. Asers Sønner vare: Ji
sva og Jisvi og Bria; og Sera
ster. 1

31. Og Brias Sønner vare:
Malchil; han er Birsaviths

32. Og Heber avlede Ja
mer og Hotham; og Suah

33. Japhleths Sønner vare:
Bimhal og Asvath; disse vare
Sønner.

34. Og Semers Sønner vare:
Rahga, Jehubba og Aram.

35. Og Helems hans Brode
vare: Zopha og Jimna og Seles

36. Zophas Sønner vare:
Harnepher og Sual og Beri og

37. Bezer og Hod og Samma
og Jithran og Beera.

38. Og Jithers Sønner vare:
ne og Phispa og Ara.

39. Og Ullas Sønner vare:
Haniel og Rizia.

40. Alle disse vare Asers Bør
for deres Fædres Huus, udvalg
til Strid, Øverster iblandt
de regnedes i Slægt-Registter til
Krigen, deres Tal var sex og
Mænd.

8. Capitel.

nJamins Stammes Slægt-Register beskrives atter
ngt udførligere, 1-5. I Særdeleshed deres, som
ede i Gibea, Ajalon 2c., 6-13. Jerusalem, 14-
8. Og i Gibeon, hvorhen hører Sauls Slægt-Re-
ister, 29-40.

1. Og BenJamin avlede Bela sin Før-
:fødte, Asbel den anden og Ahrah den
edie.
2. Noha den fjerde og Rapha den femte.
3. Og Bela havde Sønner: Addar og
era og Abihud;
4. Og Abisua og Naaman og Ahoah;
5. Og Gera og Sephuphan og Huram.
6. Og disse ere Ehuds Børn: disse vare
ædrenes Øverster iblandt Indbyggerne i
eba; og han førte dem bort til Mana-
ith.
7. Og Naaman og Ahia og Gera, dem
rte han bort; og han avlede Ussa og
hihud.
8. Og Saharaim avlede i Moabs Land,
r han havde sendt dem bort, (af) Husim
Baara, sine Hustruer: v. 7.
9. Nemlig han avlede af Hodes sin Hus-
u: Jobab og Zibja og Mesa og Mal-
am;
10. Og Jeuz og Sochja og Mirma;
sse vare hans Sønner, Fædrenes Øver-
r.
11. Og af Husim avlede han: Abitub
Elpaal. v. 8.
12. Og Elpaals Sønner vare: Eber og
Lisgam og Semer; han byggede Ono og
d og dens tilhørende (Stæder).
Neh. 11, 35.
13. Og Bria og Sema, de vare Fæ-
enes Øverster iblandt Indbyggerne i
jalon; disse drev Indbyggerne i Gath
a Flugt.
14. Og Ahio, Sasak og Jeremoth;
15. Og Sebadja og Arad og Eder;
16. Og Michael og Jispa og Joha,
rias Sønner; v. 13.
17. Og Sebadja og Mesullam og Hiski
Heber;
18. Og Jismerai og Jislia og Jobab,
paals Sønner; v. 12.
19. Og Jakim og Sichri og Sabdi;
20. Og Elienai og Zilthai og Eliel;
21. Og Adaja og Braja og Simrath,
imei Sønner;
22. Og Jispan og Eber og Eliel;
23. Og Abdon og Sichri og Hanan;
24. Og Hananja og Elam og Antho-
ija;
25. Og Jiphdeja og Pniel, Sasaks Søn-
ner; v. 14.
26. Og Samserai og Secharia og Atha-
lia;
27. Og Jaaresja, Elija og Sichri, Jero-
hams Sønner.
28. Disse vare Fædrenes Øverster, Øver-
ster for deres Slægter; disse boede i Je-
rusalem.
29. Men i Gibeon boede Gibeons Fader;
og hans Hustrues Navn var Maacha.
30. Og hans førstefødte Søn, Abdon,
derefter Zur og Kis og Baal og Nadab;
31. Og Gedor og Ahio og Secher. c. 9, 37.
32. Og Mikloth avlede Simeah; og dis-
se boede ogsaa tvært over for deres Brødre
i Jerusalem, med deres Brødre. v. 14-28.
33. Og Ner avlede Kis, og Kis avlede
Saul, og Saul avlede Jonathan og Mal-
chisua og Abinadab og Esbaal.
1 Sam. 14, 51. 2 Sam. 2, 9.
34. Og Jonathans Søn var Meribbaal;
og Meribbaal avlede Micha. 2 Sam. 9, 10.
35. Og Michas Sønner vare: Pithon
og Melech og Thaerea og Achas.
36. Og Achas avlede Joadda, og Joadda
avlede Alemeth og Asmaveth og Simri;
og Simri avlede Moza.
37. Og Moza avlede Bina; Rapha var
hans Søn, Eleasa hans Søn, Azel hans
Søn.
38. Og Azel havde sex Sønner, og disse
vare deres Navne: Asrikam, Bochru og
Jismael og Searja og Obadja og Hanan;
alle disse vare Azels Sønner.
39. Og hans Broders Eseks Sønner
vare; Ulam hans Førstefødte, Jeus den
anden og Eliphelet den tredie.
40. Og Ulams Sønner vare Mænd,
(som vare) vældige til Strid, som spændte
Buen, og som havde mange Sønner og
Sønne-Sønner, hundrede og halvtred-
sindsthve: alle disse vare af BenJamins
Børn. Dom. 20, 16.

9. Capitel.

De fornemste af Juda og BenJamin 2c., som boede i
Jerusalem efter den Babyloniske Fængsels Tid,
opregnes, 1-19. Saa og af Præsterne og Leviterne,
Portnerne og Sangerne, hvis Bestillinger beskrives,
20-34. Sauls Slægt-Register beskrives atter, 35-
44.

1. Og al Israel blev regnet i Slægt-
Register, og see, de ere beskrevne i Israels
Kongers Bog; men (de af) Juda vare
bortførte til Babel for deres Forgribelses
Skyld. 2 Kong. 24, 15. 16. c. 25, 11.

2. Og de første Indbyggere, som (kom
tilbage) i deres Eiendom, i deres Stæder,
vare: Israel, Præsterne, Leviterne og de
Nethinim. 4 Mos. 31, 30.
Jos. 9, 25-27. Esr. 8, 20 ꝛc.
3. Men der boede (nogle) i Jerusalem
af Judæ Børn og af BenJamins Børn,
og af Ephraims og Manasse Børn;
Neh. 11, 3 sqq.
4. (Nemlig) Uthai, Ammihuds Søn,
Omri Søn, Imri Søn, Bani Søn, af
Perez, Judæ Søns, Børn; c. 2, 4.
5. Og af Seloniten, Asaja den Førstefødte og hans Sønner; c. 2, 3.
6. Og af Serahs Sønner, Jeuel og deres Brødre, sex hundrede og halvfemtsindstyve; c. 2, 4.
7. Og af BenJamins Børn: Sallu,
Mesullams Søn, Hodavias Søn, Hassenuas Søn;
8. Og Jibneja, Jerohams Søn, og Ela,
Usi Søn, Michri Søn; og Mesullam,
Sephatias Søn, Reuels Søn, Jibnijas
Søn.
9. Og deres Brødre i deres Slægter
vare: ni hundrede og halvtredsindstyve
og sex; alle disse Mænd vare Fædrenes
Øverster i deres Fædres Huus.
10. Men af Præsterne: Jedaja og Jojarib og Jachin.
11. Og Asaria, Hilkias Søn, Mesullams Søn, Zadoks Søn, Merajoths Søn,
Ahitubs Søn, en Fyrste i Guds Huus;
c. 6, 13.
12. Og Adaja, Jerohams Søn, Pashurs
Søn, Melchias Søn; og Maesai, Adiels
Søn, Jahseras Søn, Mesullams Søn,
Mesillemeths Søn, Immers Søn;
13. Tilmed deres Brødre, de Øverste i
deres Fædres Huus, tusinde og syv hundrede og tresindstyve, vældige til Strid,
til Tjenestens Gjerning i Guds Huus.
14. Men af Leviterne: Semaja, Hasubs
Søn, Asrikams Søn, Hasabjas Søn, af
Merari Børn;
15. Og Bakbakar, Heres og Galal; og
Mathania, Michas Søn, Sichri Søn,
Asaphs Søn;
16. Og Obadja, Semajas Søn, Galals
Søn, Jeduthuns Søn; og Berechia, Asas
Søn, Elkanas Søn, den som boede i de
Netophathiters Landsbyer. c. 2, 54.
17. Og Portnerne: Sallum og Akkub
og Talmon og Ahiman; og for deres
Brødre var Sallum den Øverste.
18. Og hidindtil ved Kongens Port mod
Østen ere disse Portnere for Levi Børns
Leire.
19. Og Sallum, Kores Søn, Abiasaphs
Søn, Korahs Søn, og hans Brødre af
hans Faders Huus, de Korhiter, vare over
Tjenestens Gjerning, og toge vare paa
Paulunets Dør-Tærskeler, ligesom deres
Fædre over HErrens Leir, som toge vare
paa Indgangen:
20. Da Pinehas, Eleasars Søn, fordum var en Fyrste over dem, (fordi) HErren var med ham. 4 Mos. 25, 7 sqq.
21. Sacharia, Meselemias Søn, var
Portner for Forsamlingens Pauluns Dør.
22. Alle disse, som vare udvalgte til
Portnere ved Dør-Tærskelerne, to hundrede og tolv, de vare regnede i Slægt-Registeret, i deres Landsbyer; dem havde
David og Samuel den Seer stadfæstet i
deres beskikkede (Embede).
1 Sam. 9, 9. 11. 1 Krøn. 26, 28.
23. Og de, og deres Børn, vare ved
HErrens Huses Porte, (som var) Paulunets Huus, til (at holde) Vagterne.
24. Samme Portnere vare (beskikkede)
mod de fire Veir: mod Øster, Vester, Nord
og Sønder.
25. Og deres Brødre i deres Landsbyer
skulde komme ind hver syvende Dag fra
Tid til Tid, tilligemed disse.
26. Thi de fire Vældige iblandt Portnerne vare i deres beskikkede (Embede), de
vare Leviter; og de vare over Kamrene
og over Guds Huses Liggendefæ.
27. Og de bleve om Natten trindt omkring Guds Huus; thi det tilkom dem
(at holde) Vagten, og de havde Nøglen
(at oplade med), og det hver Morgen.
28. Og (nogle) af dem vare over Tjenestens Redskaber; thi de førte dem ind
efter Tal, og førte dem ud efter Tal.
29. Og (nogle) af dem vare talte (til at
være) over Redskaberne, ja over alle Helligdommens Redskaber, og over Melet og
Vinen, og Olien, og Viraket og Urterne.
30. Men (nogle) af Præsternes Børn
gjorde en Blanding af Krydderier af Urterne. 2 Mos. 30, 25.
31. Og Mathithja af Leviterne, hvilken
var Sallums, den Korhiters, Førstefødte,
var i det beskikkede Embede over det, som
tillaves i Panderne.
32. Og af de Kahathiters Børn, af deres Brødre, (vare nogle) over Skue-Brødene, at berede (dem) hver Sabbat.
3 Mos. 24, 5.

ste vare og Sangerne, Fæ-
er iblandt Leviterne, frigivne
thi Dag og Nat (laae det)
være) i den Gjerning.
re Fædrenes Overster iblandt
verster for deres Slægter;
Jerusalem.
Gibeon boede Gibeons Fa-
; hans Hustrues Navn var
c. 8, 29 fgg.
ns førstefødte Søn var: Ab-
Zur og Kis og Baal og Ner

wor og Ahjo og Sacharia og

kloth avlede Simeam; og de
vært over for deres Brødre i
ed deres Brødre.
r avlede Kis, og Kis avlede
Saul avlede Jonathan og
Abinadab og Esbaal.
c. 10, 2.
ibbaal var Jonathans Søn;
l avlede Micha.
ichas Sønner vare: Pithon
Thaerea.
has avlede Jaera, og Jaera
th og Asmaveth, og Simri
c. 12, 3.
ja avlede Bina; og Repha-
Søn, Eleasar var hans Søn,
s Søn.
l havde sex Sønner, og disse
avne: Afrikam, Bochru og
Seraja og Obadja og Ha-
e Azels Sønner.

0. Capitel.

Israel, Saul og hans Sønner om-
; Børn forlade deres Stæder, 1-7.
ødre de Ihjelslagne, ophænge Sauls
ns Legemer i Beth-Sean; de af Ja-
grave dem; Saul omkom for sine
, 8-14.

listerne strede imod Israel og
d flyede for Philisternes An-
l ihjelslagne paa Gilboas
1 Sam. 31, 1.
sterne hængte efter Saul og
ønner; og Philisterne sloge
, Aminadab og Malchisua,
er.
en blev svar mod Saul, og
e fandt ham; og han blev
sterne.
e Saul til sin Vaaben-Dra-
Sværd ud, og stik mig igjen-
nem dermed, at disse med Forhud skulle
ikke komme, og handle (ilde) med mig;
men hans Vaaben-Drager vilde ikke, thi
han frygtede saare; da tog Saul Svær-
det, og faldt derpaa. Dom. 9, 54.
2 Sam. 31, 4.
5. Der hans Vaaben-Drager saae, at
Saul var død, da faldt han ogsaa paa
Sværdet, og døde.
6. Saa døde Saul og hans tre Sønner,
og alt hans Huus, de døde tillige.
7. Der alle Israels Mænd, som vare i
Dalen, saae, at de flyede, og at Saul og
hans Sønner vare døde, da forlode de
deres Stæder, og flyede, og Philisterne
kom, og boede i dem.
8. Og det skede om anden Dagen, da
Philisterne kom for at afføre de Ihjelslag-
ne, da fandt de Saul og hans Sønner
faldne paa Gilboas Bjerg.
9. Og de afførte ham, og toge hans Ho-
ved og hans Vaaben; og de sendte i Phi-
listernes Land trindt omkring, til at bære
Budskab (derom) for deres Afguder og for
Folket. 1 Sam. 31, 9.
10. Og de lagde hans Vaaben i deres
Guds Huus, og fæstede hans Hoved-Pande
paa Dagons Huus.
11. Der alle de i Jabes udi Gilead hørte
alt det, som Philisterne havde gjort Saul:
12. Da gjorde alle stridbare Mænd sig
rede, og optoge Sauls Legeme og hans
Sønners Legemer, og de førte dem til Ja-
bes; og de begrove deres Been under Egen
i Jabes, og fastede i syv Dage.
1 Sam. 31, 12. 13. 2 Sam. 1, 12. c. 2, 5.
13. Saa døde Saul i sin Forgribelse,
som han havde forgrebet sig med imod
HErren, at han ikke havde holdet HErrens
Ord, saa og, at han havde adspurgt og
søgt Spaa-Qvinden.
1 Sam. 15, 11. c. 28, 8.
14. Og han søgte ikke HErren, derfor
dræbte han ham, og vendte Riget til Da-
vid, Isai Søn.

11. Capitel.

Israel giør David til Konge i Hebron; David ind-
tager Zions Slot, og bygger Staden; HErren er
med ham, 1-9. Davids vældigste Mænd og deres
mandige Bedrifter beskrives, 10-25. De fornemste
af hans Stridsmænd opregnes, 26-47.

1. Da samledes al Israel til David i
Hebron, og sagde: see, vi ere dine Been
og dit Kjød. 2 Sam. 5, 1.
2. Ogsaa tilforn, (ja) endog der Saul
var Konge, haver du ført Israel ud og

ført (dem) ind; saa haver og HErren din Gud sagt til dig: du, du skal føde mit Folk Israel, og du, du skal være en Fyrste over mit Folk Israel. 1 Sam. 13, 14.

3. Og alle Israels Ældste kom til Kongen i Hebron, og David gjorde en Pagt med dem i Hebron for HErrens Ansigt, og de salvede David til Konge over Israel efter HErrens Ord ved Samuels Tjeneste.
1 Sam. 16, 13.

4. Og David og al Israel drog hen til Jerusalem, det er Jebus; thi Jebusiterne vare der Landets Indbyggere.

5. Og Indbyggerne af Jebus sagde til David: du skal ikke komme herind; men David indtog Zions Befæstning, det er Davids Stad. 2 Sam. 5, 6.

6. Og David sagde: hvo som først slaaer Jebusiterne, skal være en Øverste og Hovedsmand; saa opsteg først Joab, Zerujas Søn, og blev Øverste.

7. Og David boede i Befæstningen: derfor kaldte man den Davids Stad.

8. Og han byggede Staden deromkring, fra Millo og (aldeles) omkring; og Joab forbedrede det Øvrige af Byen. Neh. 4, 2.

9. Og David gik stedse frem, og blev stor; og den HErre Zebaoth var med ham. 2 Sam. 3, 1.

10. Og disse ere de Øverste iblandt de Vældige, som David havde, som styrkede sig med ham, i hans Rige hos al Israel, for at gjøre ham til Konge efter HErrens Ord over Israel. 2 Sam. 23, 3 fgg.

11. Og dette er Tallet paa de Vældige, som David havde: Josabeam, Hachmoni Søn, en Øverste for Hovedsmændene; han opløftede sit Spyd mod tre hundrede, som bleve ihjelslagne paa eengang. c. 27, 2 fgg.

12. Og efter ham var Eleaser, Dodo Søn, den Ahohiter; han var iblandt de tre Vældige.

13. Han, han var med David i Pasdammim, der Philisterne vare samlede der til Krigen, og der var et Stykke Ager fuldt med Byg; og Folket flyede for Philisternes Ansigt. 1 Sam. 17, 1.

14. Og de stillede sig midt paa det Stykke, og reddede det, og sloge Philisterne; og HErren frelste (Folket) med en stor Forløsning. 1 Sam. 14, 45.

15. Og tre af de tredive Ypperste droge ned til David ved Steen-Klippen til Hulen ved Adullam; men Philisternes Leir havde leiret sig i Rephaims Dal.
1 Sam. 22, 1.

16. Og David var da i Befæstningen; og Philisternes Befæstning var da i Bethlehem. 1 Sam. 10, 5. c. 13, 3. 4.

17. Og David fik Lyst, og sagde: hvo vil give mig Vand at drikke af den Brønd i Bethlehem, som er i Porten?
2 Sam. 23, 15 fgg.

18. Da brøde de tre ind i Philisternes Leir, og droge Vand af Brønden i Bethlehem, som var i Porten, og toge det op, og førte det til David; men David vilde ikke drikke det, men lod udøse det for HErren.

19. Og han sagde: det lade min Gud være langt fra mig, at gjøre dette; skulde jeg drikke disse Mænds Blod, (som de have hentet) med deres Livs (Fare)? thi de have ført det (hid) med deres Livs (Fare); og han vilde ikke drikke det; dette gjorde de tre Vældige.

20. Og Abisai, Joabs Broder, han var den Ypperste iblandt tre, og han opløftede sit Spyd mod tre hundrede, som bleve ihjelslagne; og han var navnkundig iblandt de tre.

21. Af de tre var han herligere end de to, derfor var han deres Hovedsmand; men han kom ikke ved de (første) tre.

22. Benaja, Jojadas Søn, en stridbar Mands Søn, mægtig i Gjerninger, af Kabzeel, han, han slog to Stærke, (som) Løver, af Moabiterne, og han gik ned, og slog en Løve midt i en Brønd, en Dag (da der var) Snee.

23. Og han slog en Ægyptisk Mand, en Mand fem Alen lang, og den Ægypter havde et Spyd i Haanden, som en Væverstang, men han gik ned til ham med en Kjep, og han reev Spydet af den Ægypters Haand, og slog ham ihjel med hans Spyd.

24. Dette gjorde Benaja, Jojadas Søn; og han var navnkundig iblandt de tre Vældige. 1 Krøn. 27, 6.

25. See, han, han var herligere end de tredive, dog kom han ikke ved de tre; og David satte ham over sine Drabanter.

26. Men de Vældige i Hæren vare: Asael, Joabs Broder; Elhanan, Dodos Søn, af Bethlehem;

27. Sammoth, den Haroriter; Helez, den Peloniter; c. 27, 10.

28. Ira, Ikkes Søn, den Thekoiter; Abieser, den Anathothiter;

29. Sibechai, den Husathiter; Ilai, den Ahohiter;

, Nathans Broder; Mibchar,
;
', den Ammoniter; Naherai,
:hiter, Joabs, Jerujas Søns,
ger;
den Jithriter: Gareb, den Ji-

, den Hethiter; Sabad, Ahelai
2 Sam. 11, 3.
ia, Sisas Søn, den Rubeniter,
iters Øverste, dog vare tredive

an, Maachas Søn, og Josa-
Mithuiter;
, den Asthrathiter; Sama og
hams den Aroeriters Sønner;
ael, Simri Søn, og Joha hans
z Thiziter;
(af) de Maheviter; og Jeri-
osavja, Elnaams Sønner; og
en Moabiter;
i og Obed og Jaesiel (af) Me-

12. Capitel.

8. Og af Gaditerne skiltes (nogle) af til
David i Befæstningen i Ørken, vældige til
Strid Stridsmænd til Krigen, rustede med
Skjold og Spyd; og deres Ansigter (vare
som) Løvers Ansigter, og de vare snare
(til at løbe) som Raadyr, paa Bjergene.
2 Sam. 2, 18.
9. Eser var den første, Obadja den anden
Eliab den tredie;
10. Mismanna den fjerde, Jeremia den
femte;
11. Athai den sjette, Eliel den syvende;
12. Johanan den ottende, Elisabad den
niende;
13. Jeremias den tiende, Machbannai
den ellevte.
14. Disse vare af Gads Børn, Øverster
for Hæren; end den mindste af (dem var)
over hundrede, og den største over tusinde.
15. Disse ere de, som gik over Jordanen
i den første Maaned, da den var opfyldt
over alle sine Bredder; og de drev paa
Flugt alle Dalens (Indbyggere) mod
Østen og mod Vesten. Jos. 3, 15.
16. Der kom og af BenJamins og Judæ
Børn til Befæstningen til David.
17. Og David gik ud til dem, og svarede,

din Gud hjælper dig; da tog David imod dem, og satte dem til Øverster for Tropperne.

19. Og af Manasse faldt til David, der han kom med Philisterne mod Saul til Krig, endog de hjalp dem ikke; thi Philisternes Fyrster lode ham fare med Raad, og sagde: om han faldt til sin Herre Saul, (maatte det koste os) vore Hoveder.
1 Sam. 29, 4.

20. Der han drog til Ziklag, faldt til ham af Manasse: Adna og Josabad og Jediael og Michael og Josabad og Elihu og Zilthai: Øverster over de tusinde, som hørte til Manasse.

21. Og de hjalp David tillige med (hans) Krigsfolk, thi de vare alle vældige til Strid; og de bleve Hovedsmænd for Hæren.
1 Sam. 30, 1 sqq.

22. Thi der kom til en Tid dagligen (nogle) til David for at hjælpe ham; indtil det blev til en stor Leir, som Guds Leir.
1 Mos. 32, 2.

23. Dette er Tallet paa de Øverste, som vare bevæbnede til Striden, som kom til David i Hebron, for at vende Sauls Rige til ham efter HErrens Mund: 2 Sam. 5, 1.

24. Judæ Børn, som bare Skjold og Spyd, vare: sex tusinde og otte hundrede, bevæbnede til Strid;

25. Af Simeons Børn, vældige til Strid, til Hæren: syv tusinde og hundrede;
v. 21. 30.

26. Af Levi Børn, fire tusinde og sex hundrede.

27. Og Jojada var en Fyrste for Aarons (Børn); og der vare tre tusinde og syv hundrede med ham.

28. Og Zadok var en ung Person, vældig til Strid; og af hans Faders Huus vare to og tyve Hovedsmænd; 2 Sam. 15, 24.

29. Og af BenJamins Børn, Sauls Brødre, tre tusinde; thi hidindtil toge mange af dem vare paa Sauls Huses Varetægt; 2 Sam. 2, 8 sqq.

30. Og af Ephraims Børn tyve tusinde og otte hundrede, vældige til Strid, navnkundige Mænd i deres Fædres Huus;

31. Og af den halve Manasse Stamme atten tusinde, som vare nævnede ved Navn, for at komme at gjøre David til Konge;

32. Og af Isaschars Børn, som vare kyndige og forstandige paa Tiderne, at vide, hvad Israel skulde gjøre; deres Øverster vare to hundrede, og alle deres Brødre fulgte deres Ord;

33. Af Sebulon, som droge ud til Strid, rustede til Krig med allehaande Krigsvaaben, halvtredsindstyve tusinde, til at stille sig i Orden uden Hjertets (Falskhed);
Ps. 12, 3.

34. Og af Naphthali tusinde Hovedsmænd, og syv og tredive tusinde med dem som førte Skjold og Spyd;

35. Og af Daniterne, rustede til Krig, otte og tyve tusinde og sex hundrede;

36. Og af Aser, som droge ud til Strid, at ruste sig til Krig, fyrretyve tusinde;

37. Og af dem paa hiin Side Jordanen af Rubeniterne og Gaditerne og den halve Manasse Stamme, med allehaande Stridsvaaben til Krig, hundrede og tyve tusinde.

38. Alle disse Krigsmænd, som stille sig i Slagtorden, kom med et retskaffent Hjerte til Hebron at gjøre David til Konge over al Israel; og alle de øvrige af Israel havde ogsaa eet Hjerte at gjøre David til Konge.

39. Og de vare der hos David i tre Dage, aade og drak; thi deres Brødre havde beredt for dem. 1 Kron. 1, 9.

40. Ja og de, som vare nær hos dem, indtil Isaschar og Sebulon og Naphthali, førte Brød paa Aseneerne og paa Kamelerne og paa Mulerne og paa Øxnene, Spise af Meel, Klumper Figen, og Klaser Rosiner, og Viin og Olie og Øxne og Faar i Mangfoldighed; thi der var en stor Glæde i Israel.

13. Capitel.

David forsamler Folket for at opføre Pagtens Ark fra Kiriath-Jearim til Davids Stad, 1-8. Men for det Rifts Skyld, der skede paa Ussa, lader han den føre i Obed-Edoms Huus, 9-14.

1. Og David holdt et Raad med Hovedsmændene over tusinde og over hundrede og med alle Fyrsterne. 2 Sam. 5, 1.

2. Og David sagde til al Israels Forsamling: dersom det (synes) godt for eder, og det er af HErren vor Gud, saa lader os allevegne sende til vore Brødre, de Overblevne i alle Israels Lande, og med dem til Præsterne og Leviterne i Stæderne (og) deres Forstæder, at de blive forsamlede til os.

3. Og lader os føre vor Guds Ark omkring til os; thi vi søgte den ikke i Sauls Dage.

4. Da sagde den ganske Forsamling, at man skulde gjøre saa; thi den Ting syntes ret at være for Folkets Øine.

mlede David al Israel, fra
Sihor og indtil man kommer
, at føre den Guds Ark fra Ki-
m. Jos. 13, 3.
vid drog op og al Israel til
et er) til Kiriath-Jearim, som
da, for at hente HErrens Guds
ra, hans, som sidder paa Che-
vis Navn paakaldes.
m. 4, 4. 2 Krøn. 19, 15.
førte den Guds Ark paa en ny
binadabs Huus; og Usa og
Vognen.
vid og al Israel legte for Guds
l Magt; baade med Sange og
og med Psaltere og med Trom-
Cymbler og med Basuner.
de kom indtil Chidons Lade,
Usa sin Haand at gribe fat
thi Øxnene vege af (Veien).
2 Sam. 6, 6 fgg.
ptændtes HErrens Vrede imod
n slog ham, fordi han udrakte
til Arken; at han døde der for
t.
led David ilde tilfreds, fordi
de revet et Rift paa Usa; og
det samme Sted Perez Usa
e Dag. 1 Krøn. 15, 13.
avid frygtede sig for Gud paa
Dag, og sagde: hvorledes skal
Guds Ark komme til mig?
avid vilde ikke bortføre Arken
vids Stad; men han lod hen-
l Obed-Edoms, den Githiters,

uds Ark blev hos Obed-Edom,
s, i tre Maaneder; og HEr-
de Obed-Edoms Huus, og alt
de.

14. Capitel.

David tømmer til at bygge et Huus
avler mange Sønner i Jerusalem, 1-7.
rage adskillige Gange ud imod David,
 slagne af ham, 8-17.

iram, Kongen af Tyrus, sendte
avid, og Ceder-Træe, Mestere
e) Steen til Vægge, og Meste-
ugge) Træer for at bygge ham
2 Sam. 5, 11. 2 Krøn. 2, 3.
vid fornam, at HErren havde
am til Konge over Israel: thi
blev overmaade ophøiet for
Israels Skyld.
vid tog endnu Hustruer i Je-
rusalem, og David avlede endnu Sønner
og Døttre.
4. Og disse vare deres Navne, som bleve
ham fødte i Jerusalem: Sammua og So-
bab, Nathan og Salomo; 2 Sam. 5, 14.
1 Krøn. 3, 5.
5. Og Ibehar og Elisua og Elpelet;
6. Og Noga og Nepheg og Japhia;
7. Og Elisama og Beel-Jada og Eliphelet.
8. Og der Philisterne hørte, at David var
salvet til Konge over al Israel, da droge
alle Philisterne op til at søge efter David;
der David hørte det, da drog han ud imod
dem. 2 Sam. 5, 17 fgg.
9. Og Philisterne kom, og adspredte sig
i Rephaims Dal.
10. Og David spurgte Gud ad, og sagde:
skal jeg drage op imod Philisterne? og vil
du give dem i min Haand? og HErren
sagde til ham: drag op, thi jeg vil give
dem i din Haand.
11. Og der de droge op til Baal-Prazim,
da slog David dem der; og David sagde:
Gud haver adskilt mine Fiender ved min
Haand, ligesom Vandet adskilles; derfor
kalder man det samme Steds Navn Baal-
Prazim. Es. 28, 21 ꝛc.
12. Og de forlode deres Guder der; og
David bød det, og de bleve opbrændte med
Ild. 5 Mos. 7, 5. 25.
13. Og Philisterne bleve endnu ved, og
adspredte sig i Dalen.
14. Og David adspurgte Gud ydermere,
og Gud sagde til ham: du skal ikke drage
op efter dem, (men) kom omkring fra dem,
at du kan komme til dem tvært over for
Morbær-Træerne.
15. Og det skal skee, naar du hører en
Lyd af en Gang paa Morbær-Træernes
Toppe, da skal du drage ud til Krigen, thi
Gud er udgangen for dit Ansigt at slaae
paa Philisternes Leir.
16. Og David gjorde, saa som Gud havde
befalet ham; og de sloge Philisternes Leir
fra Gibeon og indtil Geser. Jos. 16, 10.
17. Og Davids Navn udkom i alle Lan-
dene; og HErren lod hans Frygt komme
over alle Hedninger. 2 Krøn. 20, 29.

15. Capitel.

David bereder et Sted for Arken, beskikker Leviterne
til at bære den, samler Israel og de fornemste af
Leviterne, 1-10. Han befaler Præsterne og Levi-
terne hvad de skal giøre efter, de giøre hans Ord,
11-15. Han beskikker Sangere hos Arken, og opfører
den med stor Glæde; foragtes af Michal, 16-29.

1. Og han gjorde sig Huse i Davids Stad, og beredte et Sted til Guds Ark, og udslog et Paulun til den. c. 16, 1.

2. Da sagde David: ingen skal bære Guds Ark uden Leviterne; thi HErren haver udvalgt dem til at bære den Guds Ark, og at tjene ham indtil evig (Tid).

3. Derfor samlede David al Israel til Jerusalem, for at føre HErrens Ark op til dens Sted, som han havde beredt til den. c. 13, 5.

4. Og David samlede Aarons Børn og Leviterne:

5. Af Kahats Børn, Uriel den øverste, og hans Brødre hundrede og tyve;

6. Af Merari Børn, Asaja den øverste, og hans Brødre to hundrede og tyve;

7. Af Gersoms Børn, Joel den øverste, og hans Brødre hundrede og tredive;

8. Af Elizaphans Børn, Semaja den øverste, og hans Brødre to hundrede;

9. Af Hebrons Børn, Eliel den øverste, og hans Brødre firesindstyve;

10. Af Usiels Børn, Amminadab den øverste, og hans Brødre hundrede og tolv.

11. Og David kaldte ad Zadok og Abjathar, Præsterne, og ad Leviterne, ad Uriel, Asaja og Joel, Semaja og Eliel og Amminadab. 2 Sam. 15, 29.

12. Og han sagde til dem: I ere Fædrenes Øverster iblandt Leviterne; helliger eder og eders Brødre, og opfører HErrens Israels Guds Ark (til det Sted), som jeg haver beredt til den. v. 1.

13. Thi tilforn, fordi I ikke vare (tilstede), gjorde HErren vor Gud et Rift paa os, fordi vi ikke søgte ham, saasom ret var. c. 13, 10. 11.

14. Saa helligede Præsterne og Leviterne sig til at opføre HErrens Israels Guds Ark.

15. Og Levi Børn opløftede den Guds Ark, saasom Mose havde befalet efter HErrens Ord, paa deres Axler med Stængerne over dem. 2 Mos. 25, 14.
4 Mos. 4, 15. c. 7, 9.

16. Og David sagde til Leviternes Øverster, at de skulde stille deres Brødre, Sangerne, med Sangens Instrumenter, Psaltere og Harper og Cymbler, at lade sig høre, at opløfte Røsten med Glæde.

17. Da stillede Leviterne: Heman Joels Søn og hans Brødre, Asaphs Berechias Søn; og af Merari Børn deres Brødre, Ethan, Kusajas Søn. c. 6, 33. 39. 44.

18. Og med dem vare deres Brødre af det andet (Chor): Sacharia, Ben, og Jaesiel, og Semiramoth, og Jehiel, og Unni, Eliab, og Benaja, og Maeseja, og Mathitja, og Elipheleja, og Mikneja, og Obed-Edom, og Jeiel, Portnerne.

19 Og Sangerne, Heman, Asaph og Ethan, lode sig høre med Kobber Cymbler.

20. Og Sacharia, og Asiel, og Semiramoth, og Jehiel, og Unni, og Eliab, og Maseja, og Benaja (lode sig høre) med Psaltere over Alamoth.

21. Og Mathithja, og Elipheleja, og Mikneja, og Obed-Edom, og Jeiel, og Asasia (bød) over dem, som spillede med Harper paa Scheminith.

22. Og Chenanja, Leviternes Øverste (over dem, som vare satte til) at bære, underviste (dem i) at bære, thi han var forstandig.

23. Og Berechja og Elkana vare Arkens Portnere

24. Men Sebanja og Josaphat, og Nethaneel og Amasai, og Sacharia og Benaja og Elieser, Præsterne, som blæste i Basunerne, gik foran for Guds Ark; og Obed-Edom, og Jehia, Portnere, vare ved Arken. c. 13, 14.

25. Saa skede det, at David og Israels Ældste og de Øverste over Tusinde gik hen til at ophente HErrens Pagts Ark af Obed-Edoms Huus med Glæde.
2 Sam. 6, 12.

26. Og det skede, der Gud hjalp Leviterne, som bare HErrens Pagtes Ark, at de offrede de syv Stude og syv Vædre.

27. Og David var klædt med en Kappe af kosteligt Liin-Klæde, og alle Leviterne, som bare Arken, og Sangerne og Chenanja, Øverste for dem, som bare, (og) for Sangerne; og David havde en linned Liv-Kjortel paa. v. 22.

28. Saa førte al Israel HErrens Pagts Ark op med Fryde-Skrig og med Trompeters Lyd, og med Basuner og med Cymbler; (og) de lode sig høre med Psaltere og Harper.

29. Og det skede, der HErrens Pagts Ark kom indtil Davids Stad, da saae Michal, Sauls Datter, ud af Vinduet, og hun saae Kong David springe og lege, og hun foragtede ham i sit Hjerte.
2 Sam. 6, 16. 21.

16. Capitel.

David lader Arken indføre i dens [illegible], [illegible], [illegible] ner Folket, og lader uddele til dem [illegible], [illegible] og Viin, 1-3. Han beskikker Leviterne til at [illegible] Gud

med Sang og Musik, 4-6. Han forordner en herlig Tak-Psalme, som skulde synges hos Arken, 7-36. Han beskikker Sangere, Portnere, Præster til at offre, ꝛc. Folket drager hjem, 37-43.

1. Og de indførte Guds Ark, og satte den midt i Paulunet, som David havde udslaget til den, og offrede Brænd-Offere og Tak-Offere for Guds Ansigt.
2 Sam. 6, 17.

2. Og der David havde fuldendt at offre Brænd-Offeret og Tak-Offeret, da velsignede han Folket i HErrens Navn.
4 Mos. 6, 23 fqq. 1 Kong. 8, 55.

3. Og han uddeelte for hver Mand i Israel, baade Mænd og Qvinder, hver et heelt Brød og et godt Stykke (Kjød) og en Flaske (Viin). 1 Sam. 10, 3.
2 Sam. 6, 19.

4. Og han satte (nogle) af Leviterne for HErrens Ark til Tjenere, og til at paaminde, og at takke, og at love HErren, Israels Gud.

5. Asaph var den ypperste, og den anden efter ham Sacharia; og Jejel og Semiramoth og Jehiel og Mathithja og Eliab og Benaja og Obed-Edom og Jejel (lode sig høre) med Psalterets Instrumenter og med Harper, og Asaph lod sig høre med Cymbler.

6. Men Benaja og Jehasiel, Præsterne, med Basuner idelig foran Guds Pagts Ark.

7. Paa den samme Dag da gav David først (denne Psalme) til at takke HErren ved Asaphs og hans Brødres Tjeneste:

8. Takker HErren, paakalder hans Navn; kundgjører hans Gjerninger iblandt Folkene. Ps. 105, 1. Es. 12, 4.

9. Synger for ham, synger Psalmer for ham, taler frit om alle hans underlige Gjerninger!

10. Roser eder af hans hellige Navn; deres Hjerte skal glædes, som søge HErren. Ps. 105, 3. Ps. 97, 7.

11. Spørger efter HErren og hans Magt; søger hans Ansigt altid.

12. Kommer hans underlige Gjerninger ihu, som han haver gjort, hans underlige Ting og hans Munds Domme.
5 Mos. 29, 8.

13. Israels hans Tjeners Sæd! Jakobs hans Udvalgtes Børn!

14. Han er HErren vor Gud, hans Domme ere i al Verden.

15. Kommer evindeligen hans Pagt ihu, det Ord, han haver befalet til tusinde Slægter. 2 Mos. 2, 24. 3 Mos. 26, 42.

16. Hvilken han gjorde med Abraham, og hans Eed til Isaak. Luc. 1, 73.
1 Mos. 26, 4.

17. Og han stadfæstede den for Jakob til en Skik, for Israel til en evig Pagt.

18. Og han sagde: dig vil jeg give Canaans Land, eders Arvs Part; Jos. 17, 5.

19. Der I vare en liden Hob Folk, ja faa og fremmede i den; 1 Mos. 34, 30
5 Mos. 33, 6.

20. Og de vandrede fra Folk til Folk, og af et Rige til et andet Folk. 1 Mos. 20, 1

21. Han lod ingen Mand gjøre dem Vold, og straffede Konger for deres Skyld, (sigende): 1 Mos. 12, 17.

22. Rører ikke ved mine Salvede, og gjører mine Propheter intet Ondt.
1 Mos. 20, 7.

23. Synger HErren, alt Landet! bebuder Dag fra Dag hans Frelse.
Ps. 96, 1. 2.

24. Fortæller hans Herlighed iblandt Hedningerne, hans underlige Gjerninger iblandt alle Folkene.

25. Thi HErren er stor og saare priselig, og han er forfærdelig over alle Guder.
2 Mos. 15, 11. Ps. 86, 8.

26. Thi alle Folkenes Guder ere Afguder, men HErren gjorde Himmelen.
Jer. 14, 14.

27. Ære og Hæder er for hans Ansigt; Styrke og Glæde er i hans Sted.
Neh. 8, 10.

28. Fører til HErren, I Folks Slægter! fører til HErren Ære og Styrke.
Ps. 29, 1. 2.

29. Fører til HErren hans Navns Ære! fremfører Skjenk, og kommer for hans Ansigt, tilbeder for HErren i hellig Prydelse!

30. Al Jorden bæve for hans Ansigt, og (Jordens) Kreds skal befæstes, at den ikke rystes. Ps. 46, 3. Ps. 89, 12.

31. Himlene skal glædes, og Jorden frydes, og de skal sige iblandt Hedningerne: HErren regjerer.

32. Havet skal bruse og dets Fylde; Marken skal frydes, og alt det, som er derpaa. Es. 6, 3.

33. Da skal Træerne i Skoven fryde sig for HErrens Ansigt, thi han kommer til at dømme Jorden.

34. Takker HErren, thi han er god, thi hans Miskundhed (varer) evindelig.
Ps. 106, 1. Ps. 107, 1.

35. Og siger: frels os, vor Saligheds Gud! og samle os, og udfrie os fra Hed-

ningerne, til at takke dit hellige Navn, at berømme os i din Lov. Ps. 106, 47.
Ps. 79, 9.

36. Lovet være HErren, Israels Gud, fra Evighed til Evighed! og alt Folket sagde Amen, og lovede HErren.
Ps. 41, 41. Ps. 72, 18.

37. Saa lod han der, foran HErrens Pagts Ark, Asaph og hans Brødre til at tjene idelig foran Arken, til (hver) Dags Gjerning paa sin Dag,

38. Og Obed-Edom og deres Brødre, otte og tresindstyve; ja Obed-Edom, Jeduthuns Søn, og Hosa, (satte han) til Portnere. v. 42.

39. Og Zadok, Præsten, og hans Brødre Præsterne, (lod han) foran HErrens Tabernakel paa det Høie, som var i Gibeon,

40. At de idelig skulde gjøre HErren Brænd-Offere paa Brænd-Offerets Alter, Morgen og Aften; og dertil alt det, som er skrevet i HErrens Lov, som han bød Israel. 2 Mos. 27, 21. 2 Krøn. 13, 11.
Esr. 3, 3.

41. Og med dem vare Heman og Jeduthun og de øvrige af de Udvalgte, som vare nævnte ved Navne, til at takke HErren, fordi hans Miskundhed varer evindelig.

42. Ja med dem vare Heman og Jeduthun for dem, som lode sig høre med Basuner og Cymbler, og med Guds Sanges Instrumenter; men Jeduthuns Sønner vare ved Porten. v. 38.

43. Saa drog alt Folket hen, hver til sit Huus; og David vendte om for at velsigne sit Huus.

17. Capitel

David har i Sinde at bygge HErren et Huus Nathan synes det godt at være, 1. 2. Nathan faaer Befaling fra HErren, at sige David, at Templet ikke endnu skulde bygges, 3-6. Dog skulde han være forsikkret, at HErren vilde fremdeles ophøie David, bygge ham et bestandigt Huus, og lade Messias fødes af hans Sæd, 7-14. David ydmyger sig selv, priser HErren, og beder, at Gud vilde opfylde sine Forjættelser, 15-27.

1. Og det skede, der David boede i sit Huus, da sagde David til Nathan, Propheten: see, jeg boer i et Huus af Ceder-Træe, og HErrens Pagts Ark (boer) under Gardiner. 2 Sam. 7, 1 sqq.

2. Da sagde Nathan til David: gjør alt det som er i dit Hjerte; thi Gud er med dig.

3. Men det skede i den samme Nat, at Guds Ord skede til Nathan, sigende:

4. Gak, og du skal sige til D[illegible]
Tjener: saa sagde HErren: [illegible]
ikke bygge mig et Huus til at bo[illegible]

5. Efterdi jeg haver ikke boet i [illegible]
fra den Dag, da jeg opførte Is[illegible]
til denne Dag; men jeg haver v[illegible]
dem) fra Paulun til Paulun, o[illegible]
bernakel (til Tabernakel).
1 Kong. 8, 16.

6. I alle de (Stæder), hvor j[illegible]
vandret i al Israel, haver jeg vel [illegible]
get Ord med een af Israels D[illegible]
hvilken jeg haver befalet at føde [illegible]
og sagt: hvorfor bygge I mig ikk[illegible]
af Ceder-Træer?

7. Saa skal du nu sige saaled[illegible]
Tjener, til David: saa sagde d[illegible]
Zebaoth: jeg, jeg tog dig fra [illegible]
Stien, fra (at være) bag efter [illegible]
at du skulde være en Fyrste over [illegible]
Israel. 1 Sam. 16, 11. 12. [illegible]

8. Og jeg haver været med [illegible]
som du haver gaaet, og haver ud[illegible]
dine Fiender fra dit Ansigt, og [illegible]
et Navn som de Stores Navn, [illegible]
paa Jorden.

9. Og jeg vil sætte mit Folk [illegible]
Sted, og plante det, at det [illegible]
sit Sted, og ikke ydermere forur[illegible]
uretfærdige Folk skal ikke mere [illegible]
det, saasom i Begyndelsen,

10. Endog fra de Dage, jeg [illegible]
mere Befaling over mit Folk [illegible]
jeg haver ydmyget alle dine [illegible]
jeg kundgjør dig, at HErren vil [illegible]
et Huus.

11. Og det skal skee, naar dine [illegible]
opfyldte, at du gaaer (herfra) [illegible]
Fædre, da vil jeg opreise din [illegible]
dig, som skal være af dine S[illegible]
jeg vil stadfæste hans Rige.

12. Han, han skal bygge mig [illegible]
og jeg vil stadfæste hans Stoel e[illegible]

13. Jeg, jeg vil være ham en [illegible]
han, han skal være mig en S[illegible]
vil ikke lade min Miskundhed [illegible]
ham, saasom jeg lod den vige [illegible]
som var før dig. Ps. 89, 27. [illegible]
1 Sam. 15, 26.

14. Men jeg vil befæste ham i [illegible]
og i mit Rige evindelig; og h[illegible]
skal være fast evindeligen. Luc. [illegible]

15. Efter alle disse Ord, og [illegible]
dette Syn, saaledes talede [illegible]
Kong David.

16. Da kom Kong David, [illegible]

Ansigt, og sagde: hvo er jeg,
? og hvad er mit Huus, at du
mig hidindtil?
dette var endnu lidet agtet for
o Gud! derfor talede du (og-
r Tjeners Huus i det Fjerne;
r anseet mig ligesom i et Men-
kelse, (som er) i det Høie, Gud

skal David ydermere (tale) til
Ære, (som du haver beviist)
jener? thi du, du kjender din

e! for din Tjeners Skyld, og
erte, haver du gjort al denne
at (du vilde) lade (mig) vide
e Ting.
e! der er ingen som du, og der
ud uden du, efter alt det, som
rt med vore Øren.
vilket Folk paa Jorden er som
rael? for hvis Skyld Gud gik
forløse sig det til et Folk, (og)
et Navn, ved store og forfær-
g, med at uddrive Hedningerne
ks Ansigt, som du forløste af
5 Mos. 4, 7.
u satte dit Folk Israel dig til
ndeligen; og du, HErre! du er
l til en Gud.
nu, HErre! det Ord, som du
din Tjener og over hans Huus,
adigt evindeligen; og gjør, saa-
ver talet.
et blive bestandigt, og dit Navn
til evig (Tid), at man skal sige:
aoth, Israels Gud, er Gud over
g Davids din Tjeners Huus skal
or dit Ansigt.
u, min Gud! du haver aaben-
in Tjeners Øre, at du vil bygge
uus; derfor haver din Tjener
Hjerte) til at bede for dit Ansigt.
nu, HErre! du er Gud, og du
t dette Gode til din Tjener.
: begynd nu at velsigne din Tje-
s, at det maa blive evindeligen
nsigt; fordi du, HErre, haver
det, saa lad det blive velsignet
n! Ps. 41, 13.

18. Capitel.

Philisterne, Moabiterne og Syrerne, 1-8.
f Hamath sender ham Skjenk; David
ge Gaver og Fiendernes Rov til HErrens
-11. Han slaaer Edomiterne; hans
Betjentere opregnede, 12-17.

1. Og det skede derefter, at David slog Philisterne og ydmygede dem; og han tog Gath og dens tilhørende (Byer) af Philisternes Haand. 2 Sam. 8, 1 sqq.

2. Han slog og Moabiterne, og Moabiterne bleve Davids Tjenere, og førte ham Skjenk til.

3. David slog og Hadad-Eser, Kongen af Zoba, imod Hamath, der han drog hen at sætte sin (Krigs-)Magt ved den Flod Phrat.

4. Og David tog fra ham tusinde Vogne og syv tusinde Ryttere, og tyve tusinde Fodfolk; og David sønderhuggede alle Vogn-(Heste), og han lod blive tilovers (til) hundrede Vogne af dem. Jos. 11, 9.

5. Men de Syrer af Damaskus kom for at hjælpe Hadad-Eser, Kongen af Zoba; og David slog af de Syrer to og tyve tusinde Mænd;

6. Og David lagde (Besætning) udi Syrien i Damaskus, og de Syrer bleve Davids Tjenere, som førte (ham) Skjenk til; og HErren frelste David, i hvor han drog hen. v. 13.

7. Og David tog de Guld-Skjolde, som vare hos Hadad-Esers Tjenere, og førte dem til Jerusalem.

8. Og af Tibeath og af Chun, Hadad-Esers Stæder, tog David saare meget Kobber; deraf gjorde Salomo det Kobber-Hav og Støtterne og Kobber-Karrene.
1 Kong. 7, 23.

9. Og der Thou, Kongen af Hamath, hørte, at David havde slaget al Hadad-Esers, Kongen af Zobas Hær,
2 Sam. 8, 9 sqq.

10. Da sendte han sin Søn Hadoram til Kong David for at hilse ham, og at velsigne ham, fordi at han havde stredet imod Hadad-Eser, og slaget ham, thi Hadad-Eser førte (jevnlig) Krig imod Thou; og (han havde) allehaande Guld-(Kar) og Sølv-(Kar) og Kobber-(Kar) med sig.

11. Ogsaa dem helligede Kong David for HErren, tilligemed det Sølv og Guld, som han havde taget af alle Hedninger, (nemlig) af Edom og af Moab og af Ammons Børn og af Philisterne og af Amalek.

12. Og Abisai, Zerujas Søn, slog Edomiterne i Salt-Dalen, atten tusinde.
2 Sam. 8, 13 sqq. Ps. 60, 2 etc.

13. Og han lagde Besætning i Edom, og alle Edomiterne bleve Davids Tjenere; og HErren frelste David, i hvor han drog hen.

14. Saa var David Konge over al Israel, og han gjorde Ret og Retfærdighed for alt sit Folk.

15. Og Joab, Zerujas Søn, var over (Krigs-)Hæren; og Josaphat, Ahiluds Søn, var Secreteer.

16. Og Zadok, Ahitubs Søn, og Abimelech, Abjathars Søn, vare Præster; og Sama var Skriver. c. 24, 6.

17. Og Benaja, Jojadas Søn, var over de Crethi og de Plethi; og Davids Sønner vare de første hos Kongens Haand. 2 Sam. 8, 18.

19. Capitel.

Nahas, Ammoniternes Konge, døer; Davids Tjenere, som han sender til hans Søn Hanon, forhaanes, 1-4. Ammoniterne, og Syrerne, som hjælpe dem, blive slagne af Joab og Abisai, 5-15. De Syrer blive atter slagne af David, 16-19.

1. Og det skede derefter, at Nahas, Ammons Børns Konge døde, og hans Søn blev Konge i hans Sted. 2 Sam. 10, 1 sqq.

2. Da sagde David: jeg vil gjøre Miskundhed imod Hanon, Nahas Søn, thi hans Fader gjorde Miskundhed imod mig; og David sendte Bud at lade trøste ham over hans Fader; og Davids Tjenere kom til Ammons Børns Land til Hanon for at trøste ham.

3. Da sagde Ammons Børns Fyrster til Hanon: (synes det) for dine Øine, at David ærer din Fader, ved det han sender dig Trøstere? mon hans Tjenere ikke ere komne til dig for at udforske, og at omkaste, og at speide Landet?

4. Da tog Hanon Davids Tjenere, og lod dem rage, og skar Halvdelen af deres Klæder indtil Lænderne; og lod dem fare.

5. Og (nogle) gik, og gave David tilkjende om de Mænd, da sendte han imod dem, thi Mændene vare saare forhaanede; og Kongen lod sige: bliver i Jericho, indtil eders Skjæg voxer, og kommer (da) tilbage.

6. Der Ammons Børn saae, at de havde gjort sig stinkende for David, da sendte Hanon og Ammons Børn tusinde Centner Sølv at leie sig af Mesopotamia og af Syria-Maacha og af Zoba Vogne og Ryttere. 1 Mos. 34, 30.

7. Og de leiede sig to og tredive tusinde Fodfolk, Vogne, og Kongen af Maacha og hans Folk, og de kom, og leirede sig lige for Medba; og Ammons Børn samledes af deres Stæder, og kom til Krigen.

8. Der David det hørte, da udsendte han Joab og de Vældiges ganske Hær.

9. Og Ammons Børn droge ud, og rustede sig til Krig for Døren af Stadens (Port); men Kongerne, som vare komne, vare alene paa Marken.

10. Der Joab saae, at Krigen var imod ham for og bag, da udvalgte han af alle de Udvalgte i Israel, og rustede sig imod de Syrer.

11. Og det øvrige Folk gav han under sin Broders Abisai Haand; og de rustede sig imod Ammons Børn.

12. Og han sagde: dersom de Syrer blive mig for stærke, da skal du være mig til Frelsning; men dersom Ammons Børn blive dig for stærke, da vil jeg frelse dig.

13. Vær frimodig, og lad os være frimodige for vort Folk, og for vor Guds Stæder; men HErren gjøre hvad som godt er for hans Øine.

14. Da drog Joab og det Folk, som var hos ham, frem til Krigen mod de Syrer og de flyede for hans Ansigt.

15. Der Ammons Børn saae, at de Syrer flyede, da flyede de og for Abisai, hans Broders Ansigt, og kom i Staden; og Joab kom til Jerusalem.

16. Og der de Syrer saae, at de vare slagne for Israels Ansigt, da sendte de Bud, og udførte de Syrer, som vare paa hiin Side Floden; og Sophach, Hadad-Esers Strids-Høvedsmand, (drog) frem for dem.

17. Der det blev David tilkjendegivet da samlede han al Israel, og drog over Jordanen, og han kom til dem, og rustede sig imod dem; og David rustede sig imod de Syrer til Krig, og de stred med ham.

18. Men de Syrer flyede for Israels Ansigt, og David ihjelslog af de Syrer syv tusinde Vogne og fyrretyve tusinde Fodfolk; tilligemed dræbte han Sophach Strids-Høvedsmanden.

19. Der Hadad-Esers Tjenere saae, at de våre slagne for Israels Ansigt, da gjorde de Fred med David, og tjente ham; og de Syrer vilde ikke ydermere frelse Ammons Børn.

20. Capitel.

David holder ved med Krigen mod Ammoniterne, og undertvinger dem, 1-3. Hans Tjenere slaae nogle af Philisternes stærkeste Mænd, 4-8.

1. Og det skede paa den Tid, der Aaret var omme, paa den Tid, som Kongerne

pleie) at drage (til Krig), da førte Joab Strids-Hæren (ud) og fordærvede Ammons Børns Land, og kom, og beleirede Rabba, men David blev i Jerusalem; og Joab slog Rabba, og nedbrød den.

2 Sam. 11, 1. c. 12, 26.

2. Og David tog deres Konges Krone fra (at være) over hans Hoved, og fandt den, (at dens) Vægt var et Centner Guld, og der vare dyrebare Stene i den, og den var over Davids Hoved; og han udførte af Staden saare meget Rov.

2 Sam. 12, 30.

3. Men Folket, som der var udi førte han ud, og han satte dem til at save med Saver, og (at arbeide) i Jern-Gruber og med Saver, og saaledes gjorde David ved alle Ammons Børns Stæder; siden vendte David og alt Folket tilbage til Jerusalem.

4. Og det skede derefter, at der stod en Krig i Gefer med Philisterne; da slog Sibechai, den Husathiter, Siphai af Raphas Børn, og de bleve ydmygede.

2 Sam. 21, 18 fqq.

5. Og der var endnu en Krig med Philisterne; Elhanan, Jairs Søn, slog Lahemi, Goliaths, den Githiters Broder og hans Spyds-Stage var som en Væverstang.

6. Og der var endnu en Krig i Gath, og der var en saare høi Mand, og hans Fingre (og Tæer) vare sex, og sex (paa hvert Sted, det er) fire og tyve, og han, han var ogsaa født Rapha.

7. Og der han forhaanede Israel, da slog Jonathan, Simeas, Davids Broders, Søn, ham.

8. Disse vare Rapha fødte i Gath, og de faldt ved Davids Haand og ved hans Tjeneres Haand.

21. Capitel.

David byder Joab at tælle Folket rc., 1-6. HErren fortørnes over denne Gjerning, David ydmyger sig, dog maa han udvælge sig en Straf af tre, 7-13. 70000 Mennesker dræbes ved Pestilentse, David beder ydmygeligen til HErren, 14-17. David faaer Befaling, at bygge et Alter paa det Sted, hvor Ornans Lade stod; han offrer, og Plagen stilles, 18-27. David offrer fremdeles paa samme Sted, 28-30.

1. Og Satan stod imod Israel; og han tilskyndte David til at tælle Israel.

2 Sam. 24, 1 fqq. Job. 13, 2.

2. Og David sagde til Joab og til Folkets Høvedsmænd: gaaer, tæller Israel, fra Beersaba og indtil Dan, og fører (Tallet) til mig, at jeg kan vide deres Tal.

3. Da sagde Joab: HErren lægge til sit Folk, som disse ere, hundrede Gange (saa mange)! ere de ikke, min Herre Konge! allesammen min Herres Tjenere? hvorfor spørger min Herre efter dette? hvorfor skal dette være til en Skyld paa Israel?

4. Men Kongens Ord fik Overhaand over Joab; saa drog Joab ud og vandrede igjennem al Israel, og kom til Jerusalem.

5. Og Joab gav David Tallet paa Folket, som vare talte; og det ganske Israel vare elleve hundrede tusinde Mænd, som uddroge Sværd, og Juda fire hundrede og halvfjerdsindstyve tusinde Mænd, som uddroge Sværd. 4 Mos. 1, 46. c. 26, 51.

6. Dog talte han ikke Levi og BenJamin midt iblandt dem; thi Kongens Ord var Joab vederstyggeligt.

7. Men denne Gjerning var ond for Guds Øine, derfor slog han Israel.

8. Da sagde David til Gud: jeg haver saare syndet, at jeg haver gjort denne Gjerning; men nu, Kjære, borttag din Tjeners Misgjerning, thi jeg handlede meget daarligen

9. Og HErren talede til Gad, Davids Seer, og sagde:

10. Gak, og tael til David, og sig: saa sagde HErren: jeg lægger dig tre (Ting) for, udvælg dig een af dem, og den vil jeg gjøre dig.

11. Der Gad kom til David, da sagde han til ham: saa sagde HErren: tag du imod,

12. Enten Hunger i tre Aar, eller og Nederlag for dine Modstanderes Ansigt tre Maaneder, og at dine Fienders Sværd skal naae (dig), eller (at) HErrens Sværd, det er Pestilentse, (skal være) tre Dage udi Landet, og at HErrens Engel skal fordærve i al Israels Landemærke; saa see nu til, hvad Svar jeg skal sige til den igjen, som mig udsendte.

13. Da sagde David til Gad: jeg er saare angest; Kjære, jeg vil falde i HErrens Haand, thi hans Barmhjertigheder ere saare store, og jeg vil ikke falde i Menneskens Haand. Begr. 3, 22.

14. Saa lod HErren Pestilentse komme i Israel; og der faldt af Israel halvfjerdsindstyve tusinde Mænd.

15. Og Gud sendte en Engel til Jerusalem til at fordærve den, og, som han fordærvede den, saae HErren (dertil), og ham angrede det Onde, og han sagde til

Engelen, som fordærvede: (det er) nok, drag nu din Haand bort; og HErrens Engel stod ved Ornans, den Jebusiters, Lade.

16. Der David opløftede sine Øine, og saae HErrens Engel staae imellem Jorden og imellem Himmelen, og hans dragne Sværd i hans Haand, udrakt over Jerusalem; da faldt David og de Ældste, skjulte med Sække, paa deres Ansigt.
1 Kong. 21, 27. 2 Kong. 19, 1.

17. Og David sagde til Gud: haver jeg ikke sagt, at man skulde tælle Folket? ja jeg, jeg er den, som syndede og gjorde meget ilde, men disse Faar, hvad have de gjort? HErre, min Gud! Kjære, lad din Haand være paa mig og paa min Faders Huus, og ikke paa dit Folk til Plage!

18. Da sagde HErrens Engel til Gad, at han skulde sige til David, at David skulde gaae op, for at opreise HErren et Alter i Ornans, den Jebusiters, Lade.
2 Krøn. 3, 1 2c.

19. Saa gik David op efter Gads Ord, som han talede i HErrens Navn.

20. Der Ornan vendte sig om, da saae han og hans fire Sønner med ham Engelen, og de skjulte sig; men Ornan tærskede Hvede.

21. Og David kom til Ornan, og Ornan saae sig om, og saae David, og han gik ud af Laden, og bøiede sig ned for David med Ansigtet til Jorden.

22. Og David sagde til Ornan: giv mig den Lades Sted, saa vil jeg bygge HErren et Alter derpaa: giv mig den for fulde Penge, at den Plage maa standse fra Folket. 4 Mos. 25, 8.

23. Da sagde Ornan til David: tag du (den,) og gjør, min Herre Konge! det, som godt er for dine Øine; see, jeg giver den Øxe til Brændoffer, og Slufferne til Veddeu, og Hveden til Madofferet, jeg giver det alt.

24. Og Kong David sagde til Ornan: ikke saa, men jeg vil visseligen kjøbe dem for fulde Penge; thi jeg vil ikke tage det, som dig tilhører, til HErren, og til at offre Brændoffer for intet.

25. Saa gav David Ornan for det Sted sex hundrede Sekel Guld efter Vægt.

26. Og David byggede HErren der et Alter, og offrede Brændoffere og Takoffere; og der han kaldte paa HErren, da bønhørte han ham ved Ilden af Himmelen paa Brændofferets Alter.

27. Og HErren talede til Engelen, og han stak sit Sværd i Skeden igjen.

28. Samme Tid, der David saae, at HErren bønhørte ham i Ornans, den Jebusiters, Lade, da offrede han der.

29. Thi HErrens Tabernakel, som Mose havde ladet gjøre i Ørken, og Brændofferets Alter var paa den samme Tid paa den Høie udi Gibeon. c. 16, 39. 2 Krøn. 1, 3.

30. Og David kunde ikke gaae hen for det samme til at søge Gud; thi han var forfærdet for HErrens Engels Sværd.
v. 16.

22. Capitel.

David beslutter, at Templet skulde bygges paa samme Sted; samler Forraad til dets Bygning, 1-5. formaner Salomo, og giver ham adskillige Undervisninger om samme Bygning, 6-16. Formaner Fyrsterne at være Salomo behjelpelige dermed, 17-19.

1. Og David sagde: her skal den HErre Guds Huus være; og her skal Israels Brændoffers Alter være.

2. Og David befoel at samle de Fremmede, som vare i Israels Land; og han beskikkede Huggere til at hugge Steen, (som skulde) hugges til at bygge Guds Huus. 2 Krøn. 2, 17.

3. Og David lod tilrede Jern i Mangfoldighed til Søm, Dørene i Portene, og til at føie tilhobe med, og Kobber i Mangfoldighed, (saa at der vidstes) ingen Vægt (derpaa).

4. Og Cedertræe uden Tal; thi de Zidonier og Tyrier førte Cedertræe i Mangfoldighed til David.

5. Thi David sagde: Salomo min Søn er en ung (Mand) og blødhjertig, og Huset, som skal bygges HErren, skal være overmaade stort, til Navn og Priis for alle Lande; Kjære, jeg vil berede (Forraad) for ham; saa beredte David i Mangfoldighed (Forraad) for sin Død.
c. 29, 1.

6. Da kaldte han ad Salomo sin Søn, og bød ham at bygge HErrens Israels Guds Huus.

7. Og David sagde til Salomo: min Søn; hvad mig (angaaer), da var det i mit Hjerte at bygge HErrens min Guds Navn et Huus. c. 17, 1.

8. Men HErrens Ord skede til mig, og sagde: du haver udøst meget Blod, og ført store Krige; du skal ikke bygge mit Navn et Huus, forbi du udøste meget Blod paa Jorden for mit Ansigt. c. 28, 3.

e, den Søn, som dig skal fødes,
. være en rolig Mand, thi jeg vil
im Rolighed for alle hans Fiender
omkring; thi Salomo skal være
avn, og jeg vil give Fred og Ro-
over Israel i hans Dage.
ian, han skal bygge mit Navn et
og han, han skal være mig en
g jeg vil være ham en Fader; og
tadfæste hans Riges Throne over
il evig Tid. 1 Kong. 5, 5.
Ebr. 1, 5. Ps. 89, 27.
:u, min Søn, HErren skal være
g; og du skal blive lykkelig, og
HErren din Gud et Huus, saasom
ede for dig.
Visseligen HErren skal give dig
b og Forstand, og give dig Befa-
er Israel; og (det), for at (du
lde HErrens din Guds Lov.
1 Kong. 3, 12.
:a skal du være lykkelig, naar du
og gjør efter de Skikke og Rette,
Erren bød Mose til Israel; vær
g og stærk, du skal ikke frygte og
des. Jos. 1, 9. 1 Kong. 2, 2.
'g see, jeg haver beredt til HErrens
l min Trængsel hundrede tusinde
: Guld, og tusinde Gange tusinde
: Sølv, dertilmed Kobber og Jern
Vægt, thi der er meget (deraf);
er og beredt Træe og Steen, dertil
lægge mere. c. 29, 2.
:aa haver du og mange hos dig,
n) gjøre Gjerningen, Huggere og
(til at hugge) Steen og Træe, og
(som er) viis paa allehaande
g.
aa Guldet, paa Sølvet og paa
:t og paa Jernet er intet Tal; gjør
:, og gjør det, og HErren skal være
l.
'g David bød alle Israels Fyrster
pe Salomo hans Søn, (sigende):
r ei HErren Eders Gud med eder,
:r skaffet eder Rolighed trindt om-
thi han haver givet Landets Ind-
' i min Haand, og Landet er un-
for HErrens Ansigt og for hans
lnsigt. v. 9. c. 23, 25.
liver nu eders Hjerte og eders Sjel
øge HErren eders Gud; og gjører
de, og bygger den HErre Guds
om, til at indføre HErrens Pagtes
Guds Helligdoms Kar i Huset,
l bygges til HErrens Navn.

23. Capitel.

David gjør Salomo til Konge, samler i Besynderlighed Leviterne, lader dem telle, og beskikker dem til adskillige Bestillinger, 1-5. Deres Familier af Gerson, Kahath og Merari opregnes, 6-24. Han beskikker dem til adskillige Forretninger, 25-32.

1. Der David var gammel og mæt af
Dage, da gjorde han Salomo, sin Søn,
til Konge over Israel. 1 Kong. 1, 33 sqq.
2. Og han samlede alle Israels Fyrster,
Præsterne og Leviterne.
3. Og Leviterne bleve talte fra tredive
Aar gamle og derover; og deres Tal var
over deres Hoveder, som vare (vældige)
Mænd, otte og tredive tusinde.
4. Af dem (bleve beskikkede) til at byde
over Gjerningen i HErrens Huus, fire og
tyve tusinde; Fogeder og Dommere sex
tusinde.
5. Og fire tusinde Portnere, og fire tu-
sinde, som skal love HErren med Instru-
menterne, som jeg haver gjort, (sagde
David), til at love med.
6. Og David delede dem i Skifter, efter
Levi Sønner, til Gerson, Kahath og Me-
rari. 1 Mos. 46, 11.
7. Af Gersoniten var Ladan og Simei.
2 Mos. 6, 17.
8. Ladans Sønner vare (disse): den
ypperste var Jehiel og Setham og Joel,
tre. c. 26, 21.
9. Simei Sønner vare: Selomith og
Hasiel og Haran, tre; disse vare de øverste
Fædre af Ladan.
10. Og Simei Sønner vare: Jahath,
Sisa og Jeus og Bria; disse fire vare
Simei Sønner. v. 7.
11. Og Jahath var den ypperste, og
Sisa den anden; men Jeus og Bria
havde ikke mange Sønner, derfor bleve de
regnede for een Faders Huus. v. 8.
12. Kahaths Sønner vare: Amram,
Jizehar, Hebron og Usiel, fire.
2 Mos. 6, 18.
13. Amrams Sønner vare: Aaron og
Mose; og Aaron blev frasfilt, at han
skulde hellige det særdeles Hellige, han og
hans Sønner til evig (Tid), at gjøre Rø-
gelse for HErrens Ansigt, til at tjene ham,
og at velsigne i hans Navn til evig (Tid).
2 Mos. 6, 20. Ebr. 5, 4.
14. Anlangende Mose, den Guds Mand,
hans Sønner regnedes til Levi Stamme.
15. Mose Sønner vare: Gerson og
Elieser. 2 Mos. 2, 22.
16. Gersons Sønner vare: Sebuel den
ypperste. c. 26, 24.

17. Og Eliesers Sønner vare: Rehabia den ypperste; og Elieser havde ikke andre Sønner, men Rehabias Børn formerede sig overmaade.

18. Jizehars Sønner vare: Selomoth den ypperste.

19. Hebrons Sønner vare: Jeria den ypperste, Amaria den anden, Jehasiel den tredie og Jekameam den fjerde.

c. 24, 23.

20. Usiels Sønner vare: Micha, den ypperste, Jissia den anden.

21. Merari Sønner vare: Maheli og Musi; Maheli Sønner vare: Eleasar og Kis. c. 6, 19.

22. Og Eleasar døde, og havde ingen Sønner, men Døttre; men Kis Sønner, deres Brødre, toge dem. c. 24, 28.

23. Musi Sønner vare: Maheli og Eder og Jerimoth, tre. c. 24, 30.

24. Disse ere Levi Børn efter deres Fædres Huus, Fædrenes Øverster, som bleve regnede efter Navnes Tal, over deres Hoveder, som gjorde Gjerningen til HErrens Huses Tjeneste: fra tyve Aar gamle og derover.

25. Thi David havde sagt: HErren Israels Gud haver skaffet sit Folk Rolighed, og det skal boe i Jerusalem indtil evig (Tid). c. 22, 18.

26. Og anlangende ogsaa Leviterne: de skulle ikke bære Tabernaklet eller noget af dets Redskaber, som høre til dets Tjeneste.

27. Thi efter Davids de sidste Ord vare disse i Tallet af Levi Børn fra tyve Aar gamle og derover:

28. At de skulde staae ved Arons Børns Side til HErrens Huses Tjeneste over Forgaardene, og over Kamrene og over allehaande hellige Tings Renselse, og (over) Guds Huses Tjenestes Gjerninger;

29. Og til Skue-Brødene og til Melet til Mad-Offeret, og til de usyrede tynde Kager, og til Panden, og til det, som lagdes paa Risten, og til alt Maal og Maade;

30. Og at staae hver Morgen til at takke og til at love HErren, og ligesaa om Aftenen;

31. Og til at offre HErren alle Brænd-Offerne paa Sabbaterne, paa (nye) Maanederne og paa de bestemte Høitider, ved Tal efter deres Viis, idelig for HErrens Ansigt;

32. Og at de skulde tage vare paa Forsamlingens Pauluns Varetægt, og paa Helligdommens Varetægt, og paa Arons Børns, deres Brødres Varetægt, til HErrens Huses Tjeneste.

24. Capitel.

David deler Præsterne af Eleasars og Ithamars Afkom i 24 Skifter, 1-19. Og beskikker ved Lod af Leviterne, af Kahaths og Merari Slægt, til deres Tjeneste, 20-31.

1. Men for Arons Børn vare (disse) deres Skifter: Arons Sønner vare Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar.

c. 23, 6. 2 Mos. 6, 23.

2. Men Nadab og Abihu døde for deres Faders Ansigt, og de havde ingen Børn; og Eleasar og Ithamar gjorde Præste-Embede. 3 Mos. 10, 1. 2 x.

3. Og David deelte dem, og Zadok af Eleasars Børn, og Achimelech af Ithamars Børn, til deres Embede, i deres Tjeneste.

2 Krøn. 8, 14.

4. Og der bleve flere fundne af Eleasars Børn, som vare de Øverste for Mændene, end af Ithamars Børn, der de deelte dem; af Eleasars Børn vare sexten Øverster for (deres) Fædres Huus, men af Ithamars Børn for deres Fædres Huus vare otte.

5. Og de deelte dem efter Lodder, disse med hine; thi der vare Helligdommens Fyrster og Guds Fyrster af Eleasars Børn og af Ithamars Børn.

6. Og Semaja, Nathaneels Søn, Skriveren, af Leviterne, beskrev dem for Kongens Ansigt, og Fyrsternes og Zadoks, Præstens, og Achimelechs, Abjathars Søns, og de øverste Fædres af Præsterne og Leviterne; een Faders Huus blev (ved Lod) tagen for Eleasar, og (en anden), som blev tagen (ved Lod), blev tagen for Ithamar. c. 18, 16.

7. Den første Lod kom ud for Jojarib, den anden for Jedaja;

8. Den tredie for Harim, den fjerde for Seorim;

9. Den femte for Malchia, den sjette for Mijamin;

10. Den syvende for Hakloz, den ottende for Abia; Luc. 1, 5.

11. Den niende for Jesua, den tiende for Sechania;

12. Den ellevte for Eljasib, den tolvte for Jakim;

13. Den trettende for Hupha, den fjortende for Jesebab;

femtende for Bilga, den sex-
immer;
syttende for Hesir, den attende
es;
nittende for Petachia, den ty-
Ezechiel;
een og tyvende for Jachin, den
ide for Gamuel;
tre og tyvende for Delaja, den
ende for Maaleja.
e havde deres Embeder i deres
t gaae ind i HErrens Huus,
Bils, under deres Faders Aarons
som HErren Israels Gud hav-
am.
anlangende de øvrige af Levi
) var af Amrams Sønner Su-
ubaels Sønner Jehdeja.
c. 23, 16 fgg.
angende Rehabia, (da) var af
Sønner Jisijia den ypperste.
Jizhariterne var Selomoth, af
Sønner var Jahath.
Jerias Sønner: Amaria var den
hasiel den tredie, Jekameam den

Usiels Sønner var Micha, af
onner var Samir.
ja var Michas Broder, af Jis-
ner var Sacharia.
ari Sønner vare: Macheli og
s Søns Jaasias Sønner.
) Merari Sønner af Jaasia
var baade Schoham og Sachur

Lahesi var Eleasar og han havde
iner.
angende Kis, Kis Sønner vare:
.
Musi Sønner vare: Maheli og
Jerimoth; disse ere Leviternes
r deres Fædres Huus.
de, (ja) ogsaa de, kastede Lodder
s Brødre, Aarons Børn, for
vids og Zadoks og Achimelechs
de øverste Fædres af Præsterne
e; den øverste af Fædrene imod
ste Broder. c. 25, 8.

25. Capitel.

er Sangerne under Asaph, Heman og
17. De deles i 24 Klifter, 12 i hver
l.

David og Strids-Høvedsmæn-
te til Tjenesten af Asaphs Børn
s og Jeduthuns dem, som skulde
prophetere med Harper, og med Psaltere
og med Cymbler; og deres Tal var Mænd
til Gjerningen, efter deres Tjeneste.

2. Af Asaphs Børn vare: Sachur og
Joseph, og Nethania og Asereela, Asaphs
Sønner under Asaph, som propheterede
efter Kongens Indretning. v. 9. 14
1 Sam. 19, 20. Esr. 3, 10.

3. Anlangende Jeduthun: Jeduthuns
Sønner vare: Gedalia og Zeri og Jesaja
og Hasabja og Mathithja sex under deres
Fader Jeduthun med Harper, som prophe-
terede med at takke og love HErren. v. 17.

4. Anlangende Heman: Hemans Søn-
ner vare: Bukkija, Methanja, Usiel, Eli-
atha, Giddalthi og Romamthi-Eser, Jos-
bekasa, Mallothi, Hothir, Mahasioth.

5. Alle disse vare Hemans Sønner,
(som var) Kongens Seer i Guds Ord, til
at opløfte Hornet; thi Gud havde givet
Heman fjorten Sønner og tre Døttre.
1 Sam. 2, 10. Ps. 132, 17.

6. Alle disse vare under deres Fædre, med
Sang i HErrens Huus, med Cymbler,
Psaltere og Harper, til Guds Huses Tje-
neste, efter Kongens, Asaphs og Jeduthuns
og Hemans Indretning. v. 2. c. 15, 17.
Ps. 39, 1.

7. Og deres Tal, tilligemed deres Brø-
dres, som vare lærte i HErrens Sang, og
alle de, som underviste (andre), vare to
hundrede og firesindstyve.

8. Og de kastede Lodder om Varetægten,
saavel den Mindste som den Største, (saa-
vel) den, som underviste, som Discipelen.
c. 24, 31.

9. Og den første Lod kom ud for Asaph,
(nemlig) for Joseph; den anden for Ge-
dalia, han og hans Brødre og hans Søn-
ner vare tolv: v. 2-4.

10. Den tredie for Sachur, hans Søn-
ner og hans Brødre, tolv:

11. Den fjerde for Jizri, hans Sønner
og hans Brødre, tolv:

12. Den femte for Nethania, hans Søn-
ner og hans Brødre, tolv:

13. Den sjette for Bukkija, hans Søn-
ner og hans Brødre, tolv:

14. Den syvende for Israela, hans Søn-
ner og hans Brødre, tolv:

15. Den ottende for Jesaja, hans Søn-
ner og hans Brødre, tolv:

16. Den niende for Mathania, hans
Sønner og hans Brødre, tolv:

17. Den tiende for Simei, hans Sønner
og hans Brødre, tolv:

18. Den ellevte for Asareel, hans Sønner og hans Brødre, tolv:
19. Den tolvte for Hasabia, hans Sønner og hans Brødre, tolv:
20. Den trettende for Subael, hans Sønner og hans Brødre, tolv:
21. Den fjortende for Mathithja, hans Sønner og hans Brødre, tolv:
22. Den femtende for Jerimoth, hans Sønner og hans Brødre, tolv:
23. Den sextende for Hananja, hans Sønner og hans Brødre, tolv:
24. Den syttende for Josbekasa, hans Sønner og hans Brødre, tolv:
25. Den attende for Hanani, hans Sønner og hans Brødre, tolv:
26. Den nittende for Mallothi, hans Sønner og hans Brødre, tolv:
27. Den tyvende for Eliatha, hans Sønner og hans Brødre, tolv:
28. Den een og tyvende for Hothir, hans Sønner og hans Brødre, tolv:
29. Den to og tyvende for Giddalthi, hans Sønner og hans Brødre, tolv:
30. Den tre og tyvende for Mahesioth, hans Sønner og hans Brødre, tolv:
31. Den fire og tyvende for Romamthi-Eser, hans Sønner og hans Brødre, tolv.

26. Capitel.

Portnere beskikkes ogsaa i visse Skifter til at holde Vagt ved Templet, 1-19. De som vare beskikkede af Leviterne over Guds Huses Liggendefæ og Forraad, opregnede, 20-28. Nogle af dem vare Fogeder og Dommere, 29-32.

1. Anlangende Portnernes Skifter, (saa var) af Korhiterne Meselemia, Koras Søn, af Asaphs Børn. 2 Krøn. 8, 14.
2. Og Meselemia havde Sønner: Sacharia den førstefødte, Jediael den anden, Sebadja den tredie, Jathniel den fjerde;
3. Elam den femte, Johanan den sjette, Eljoenai den syvende.
4. Og Obed-Edom havde Sønner: Semaja den førstefødte, Josabad den anden, Joah den tredie, Sachar den fjerde, og Nethaneel den femte;
5. Ammiel den sjette, Isaschar den syvende, Peulthai den ottende; thi Gud havde velsignet ham.
6. Og hans Søn Semaja bleve Sønner fødte, som herskede i deres Fædres Huus; thi de vare vældige til Strid. v. 4.
7. Semajas Sønner vare: Othni og Rephael og Obed, Elsabad, hans Brødre, duelige Folk, Elihu og Semachia.
8. Alle disse vare af Obed-Edoms Sønner, de med deres Sønner og deres Brødre, duelige Mænd, (og) stærke til Tjenesten; de vare to og tresindstyve af Obed-Edom.
9. Og Meselemias Sønner og Brødre, duelige Folk, vare atten. v. 2.
10. Og Hosa af Merari Børn havde Sønner: Simri var den Ypperste, endog han var ikke den Førstefødte, men hans Fader havde sat ham til (at være) den Ypperste;
11. Hilkia den anden, Tebalia den tredie, Sacharia den fjerde; alle Hosas Sønner og Brødre vare tretten.
12. Paa disse (faldt) Portnernes Skifter, paa de Ypperste af de vældige Mænd, til Varetægter, imod deres Brødre, at tjene i HErrens Huus.
13. Og de kastede Lodder, saavel for den Mindste, som for den Største, efter deres Fædres Huus, til hver Port.
14. Og den Lod mod Østen faldt for Selemia; og de kastede Lodder for hans Søn Sacharia, (som var) en klog Raadgiver, og hans Lod gik ud mod Norden.
15. For Obed-Edom (faldt Lodden) mod Sønden, og for hans Sønner mod Skatkammernes Huus. 2 Krøn. 25, 24.
Neh. 12, 25.
16. For Suppim og for Hosa faldt Lodden mod Vesten ved Schallechet Port, paa den høie Vei, som gaaer op ad; (der var) Vagt imod Vagt.
17. Mod Østen vare sex af Leviterne, mod Norden vare fire om Dagen, mod Sønden fire om Dagen, og ved Skatkammernes (Huus) to (og) to. v. 15.
18. Hos Parbar mod Vesten, (der vare) fire paa den høie Vei, (og) to hos Parbar. v. 16. 2 Krøn. 9, 11.
19. Disse vare Portnernes Skifter, af de Korhiters Børn og af Merari Børn.
20. Men af Leviterne var Ahia over Guds Huses Liggendefæer og de helligede Tings Liggendefæer. v. 26. f.
21. (Anlangende) Ladans Sønner, nemlig Gersoniternes Sønner for Ladan, Fædrenes Øverste af Ladan den Gersonit var Jehieli. c. 23, 8.
22. Jehieli Sønner vare: Setham og Joel, hans Broder, over HErrens Huses Liggendefæer.
23. (Saa vare ogsaa) af Amramiterne, af Jizhariterne, af Hebroniterne, af Ussieliterne.

Søn og Abner Ners Søn og
ns Søn havde helliget, alt hvad
helliget, (det var) under Selo-
mans Broders Haand.
m. 9, 9. 11. 1 Krøn. 9, 22.
Jizehariterne var Chenanja og
er (skikkede) over Gjerningen
Israel, til Fogeder og Dommere.
Hebroniterne vare Hasabia og
re, duelige Folk, tusinde og syv
(skikkede) over Embederne i Is-
ønne Side Jordanen mod Ve-
kehaande HErrens Gjerninger
gens Tjeneste.
Hebroniterne var Jerija den
f Hebroniterne for hans Slæg-
: Fædrene; i det fyrretyvende
ges Aar bleve opledte og fundne
n Vældige til Strid i Jaeser i

ans Brødre vare duelige Mænd,
og syv hundrede, Fædrenes
og Kong David satte dem over
ne og Gaditerne og den halve
Stamme, til al Guds Handel
s Handel.

27. Kapitel

tredive og over de tredive; og (over) hans
Skifte var hans Søn Ammi Sabad.
7. Den fjerde i den fjerde Maaned var
Asael, Joabs Broder, og Sabadja hans
Søn efter ham; og i hans Skifte vare
fire og tyve tusinde.
8. Den femte i den femte Maaned var
den Fyrste Samhuth, den Jisrahiter; og
i hans Skifte vare fire og tyve tusinde.
9. Den sjette i den sjette Maaned var
Ira, Ikes Søn, den Thekoiter; og i hans
Skifte vare fire og tyve tusinde.
10. Den syvende i den syvende Maaned
var Helez, den Peloniter, af Ephraims
Børn; og i hans Skifte vare fire og tyve
tusinde.
11. Den ottende i den ottende Maaned
var Sibechai, den Husathiter, af Serahi-
terne; og i hans Skifte vare fire og tyve
tusinde. 2 Sam. 21, 18. 1 Krøn. 20, 4.
12. Den niende i den niende Maaned
var Abieser, den Anathothiter, af de Ben-
jaminiter; og i hans Skifte vare fire og
tyve tusinde.
13. Den tiende i den tiende Maaned
var Maharari, den Netophathiter af Se-
rahiterne; og i hans Skifte vare fire og

17. For Levi, Hasabja, Kemuels Søn; for Aaron, Zadok;

18. For Juda, Elihu af Davids Brødre; for Isaschar, Omri Michaels Søn;

1 Sam. 16, 6.

19. For Sebulon, Jesmaja Obadias Søn; for Naphthali, Jerimoth Asriels Søn;

20. For Ephraims Børn, Hosea Asaslas Søn; for den halve Manasse Stamme, Joel Pedajas Søn;

21. For den halve Manasse Stamme i Gilead, Iddo Sacharias Søn; for Benjamin, Jaasiel Abners Søn; 2 Sam. 3, 28.

22. For Dan, Asareel Jerohams Søn; disse vare Israels Stammers Fyrster.

23. Men David tog ikke Tal paa dem, som vare fra tyve Aar gamle og derunder; thi HErren havde sagt, at han vilde formere Israel som Stjernerne paa Himmelen. 1 Mos. 15, 5. 5 Mos. 10, 22.

24. Joab, Zerujas Søn, havde begyndt at tælle, men fuldendte det ikke, fordi der blev en Vrede derfor over Israel; og Tallet kom ikke op i Kong Davids daglige Handelers (Bogs) Tal. 2 Sam. 24, 15.

1 Krøn. 21, 14.

25. Og over Kongens Liggendefæer var Asmaveth, Adiels Søn; og over Liggendefæerne paa Marken, udi Stæderne og i Byerne og i Taarnene var Jonathan, Usias Søn.

26. Og over dem, som gjorde Gjerningen paa Marken med at dyrke Jorden, var Esri, Chelubs Søn.

27. Og over Viingaardene var Simei, den Ramathiter; og over det, som var i Viin-Gaardene til Forraad af Viin, var Sabdi, den Siphimiter.

28. Og over Olie-Gaardene og Morbær-Træerne, som vare i det Lave, var Baal-Hanan, den Gederiter; og over Forraaden af Olie var Joas.

29. Og over det store Qvæg, som fødtes i Saron, var Sitri, den Saroniter; og over Øxnene i Dalene var Saphat, Adlai Søn.

30. Og over Kamelerne var Obil, den Ismaeliter; og over Aseninderne var Jehdeja, den Meronothiter.

31. Og over Smaa-Qvæget var Jasis, den Hagariter; alle disse vare Fyrster over det Gods, som hørte Kong David til.

32. Men Jonathan, Davids Faders Broder, var Raad, en forstandig Mand, han var og Canceller; og Jehiel, Hachmoni Søn, var hos Kongens Sønner.

2 Sam. 21, 21.

33. Og Achitophel var Kongens Raad; og Husai, den Architer, var Kongens Ven.

2 Sam. 16, 12. 37.

34. Og efter Achitophel var Jojada, Benajas Søn, og Abjathar; men Joab var Kongens Strids-Høvedsmand.

2 Sam. 8, 16.

28. Capitel.

David forsamler alle Fyrster og Vældige Mænd tilsammen, og formaner dem til Lydighed imod Salomo, som Gud selv havde udnævnt til at være Konge, og at hjælpe ham at bygge Templet, og at de skulle frygte Gud, 1-8. Dernæst formaner han Salomo til at frygte Gud, og giver ham Underviisning om adskillige Ting, angaaende Templets Bygning, 9-19. Han opmuntrer ham til Frimodighed, 20-21.

1. Da samlede David i Jerusalem alle Israels Fyrster, Stammernes Fyrster, og Fyrsterne over de Skifter, som tjente Kongen, og Fyrsterne over Tusinde og Fyrsterne over Hundrede og Fyrsterne over alt Kongens og hans Sønners Gods og Fæ, med Kammer-Tjenerne og de Vældige og alle de Vældige til Strid.

2. Og Kong David stod op paa sine Fødder, og sagde: hører mig, mine Brødre, og mit Folk! jeg havde (besluttet) i mit Hjerte at bygge et Hvile-Huus til HErrens Pagtes Ark, og til vor Guds Fødders Skammel, og havde beredet Forraad til at bygge. 1 Kong. 8, 17.

2 Sam. 7, 2 fg.

3. Men Gud lod mig sige: du skal ikke bygge mit Navn et Huus; thi du er en Krigsmand, og haver udøst meget Blod.

1 Kong. 5, 3 fg. 1 Krøn. 22, 8 fg.

4. Nu haver HErren, Israels Gud, udvalgt mig af min Faders ganske Huus, at være Konge over Israel evindeligen, thi han udvalgte Juda til en Fyrste, og i Judæ Huus min Faders Huus; og iblandt min Faders Sønner havde han Behagelighed til mig, at gjøre (mig) til Konge over al Israel. 1 Mos. 49, 10.

1 Sam. 16, 1. 12.

5. Og af alle mine Sønner, (thi HErren haver givet mig mange Sønner,) haver han udvalgt Salomo, min Søn, til at sidde paa HErrens Riges Throne over Israel.

6. Og han haver sagt til mig: din Søn Salomo, han skal bygge mit Huus og mine Forgaarde; thi jeg haver udvalgt mig ham til en Søn, og jeg vil være ham en Fader.

7. Og jeg vil stadfæste hans Rige indtil

dersom han holder fast ved at
Bud og mine Rette, som paa

for ganske Israels, HErrens
s, Dine, og for vor Guds Øren
ger alle HErrens eders Guds
et I maae eie det gode Land,
s Børn det til Arv efter eder
).
Salomo, min Søn! kjend din
, og tjen ham i et retskaffent
en villig Sjel, thi HErren
alle Hjerter, og forstaaer alle
gt; dersom du søger ham, skal
af dig, og dersom du forlader
n forkaste dig i Evighed.
ꝛc. Es. 55, 6. 2 Krøn. 15, 2.
n til, thi HErren haver ud-
. at bygge et Huus til en Hel-
er frimodig, og gjør det.
c. 22, 10.
avid gav Salomo sin Søn en
a Forhuset og hans Huse og
Kammere, og hans Sale og
te Kammere og Naade-Sto-
2 Mos. 25, 9. c. 26, 30.
Lignelse paa alt det, som var
medelst Aanden, paa HErrens
aarde og paa alle Kammerne
ng, til Guds Huses Liggende-
de hellige Tings Liggendefæer;
il Præsternes og Leviternes
til al Tjenestens Gjerning i
uses Tjeneste.
t (gav han) efter Guld-Væg-
haande Kar, til allehaande
og Sølv) til allehaande Sølv-
n) efter Vægt, til allehaande
haande Tjeneste.
g (han gav efter) Vægt til de
ager og til deres Guld-Lam-
er) Lysestage og dens Lamper,
og til Sølv-Lysestager efter
ver Lysestage og dens Lamper,
ges Tjeneste.
han gav) Guld (efter) Vægt
denes Borde, til hvert Bord,
Sølvbordene;
l Madkrogene og Bækkenerne
e af puurt Guld; og til Guld-
er Vægt, til hvert Bæger, og
jerne efter Vægt, til hvert Bæ-
2 Mos. 27, 3.
l Røgelse-Alteret lutret Guld
n: og Guld til Lignelsen paa
nemlig) paa Cherubim, som

skulde udbrede (Vingerne) og skjule over
HErrens Pagtes Ark. 1 Sam. 4, 4.

19. Alle (disse Ting) haver han under-
viist mig om, (sagde David), ved Skrift,
(som er kommen) fra HErrens Haand,
(nemlig) alle Gjerninger efter Lignelsen.
v. 12. 2 Krøn. 8, 14. c. 29, 25.

20. Og David sagde til sin Søn Salo-
mo: vær frimodig og stærk, og gjør det,
frygt ikke og ræddes ikke; thi Gud HEr-
ren, min Gud, skal være med dig, han skal
ikke overgive dig, og ei forlade dig, indtil
du haver fuldkommet al Gjerning til Tje-
nesten i HErrens Huus. c. 22, 13.
5 Mos. 31, 6.

21. Og see, (der ere) Præsternes og Le-
viternes Skifter til al Tjenesten i Guds
Huus; ogsaa ere hos dig til alle Gjer-
ninger, hver, (som er) frivillig (og) be-
gavet med Viisdom til al Tjenesten; der-
til Fyrsterne og alt Folket (beredt) til alle
dine Handeler.

29. Capitel.

David siger dem, hvad Forraad han havde samlet til Templet, og formaner dem til at efterfølge hans Exempel, 1-5. De offre frivilligen Guld, Sølv, Kobber, Jern, ꝛc. 6-8. David og Folket glæde sig derover, og han lover inderligen HErren for denne Naade, og beder for Folket og for sin Søn Salomo, 9-19. Folket lover Gud og offrer, og de gjøre Salomo anden Gang til Konge, 20-22. Salomo er lykkelig i sin Regiering, alle ere ham lydige, ꝛc. David døer, ꝛc. 23-30.

1. Fremdeles sagde Kong David til al
Forsamlingen: Salomo den eeneste af
mine Sønner, som Gud haver udvalgt, er
en ung Person og (blødhjertig), men
Gjerningen er stor; thi det Slot er ikke
for et Menneske, men for den HErre Gud.
c. 22, 5. Neh. 2, 8.

2. Og jeg haver beredt af al min Kraft
til min Guds Huus, Guld til Guld-(Red-
skab) og Sølv til Sølv-(Redskab) og Kob-
ber til Kobber-(Redskab) og Jern til
Jern-(Redskab) og Træe til Træe-(Red-
skab; Onyx-Stene og (Stene) til at
fylde med, og Karbunkel-Stene, og be-
stukkede (Klæder), og allehaande dyre-
bare Stene og mange Marmor-Stene.
c. 22, 14. 2 Mos. 25, 7.

3. Og endnu (dertil), fordi jeg haver
Behagelighed til min Guds Huus, haver
jeg en Eiendom af Guld og Sølv: (den)
haver jeg givet til min Guds Huus, over
alt det, som jeg haver beredt til Hellig-
dommens Huus;

4. (Nemlig) tre tusinde Centner Guld

af Ophirs Guld, og syv tusinde Centner lutret Sølv til at beslaae Husenes Vægge med;

5. At (det skal være) Guld, som Guld (skal være), og Sølv, som Sølv (skal være), og til allehaande Gjerning ved Mesteres Haand; og hvo er frivillig til at fylde sin Haand i Dag for HErren?

2 Mos. 35, 5.

6. Da gave Fædrenes Fyrster og Israels Stammers Fyrster, og Fyrsterne over Tusinde og over Hundrede, og Fyrsterne over Kongens Gjerning frivilligen.

7. Og de gave til Tjenesten i Guds Huus fem tusinde Centner Guld og ti tusinde Drachma, og ti tusinde Centner Sølv, og atten tusinde Centner Kobber, og hundrede tusinde Centner Jern.

Esr. 2, 69.

8. Og de, hos hvem der bleve fundne Stene, de gave (dem) til HErrens Huses Liggendefæ i Jehiels den Gersoniters Haand. 2 Mos. 35, 27. 1 Kron. 26, 21.

9. Og Folket var glad, at de gave frivilligen; thi de gave HErren af et retskaffent Hjerte, frivilligen; og Kong David glædede sig ogsaa med en stor Glæde.

10. Og David lovede HErren for den ganske Forsamlings Øine, og David sagde: lovet være du HErre, Israels vor Faders Gud, fra Evighed og til Evighed.

11. Dig, HErre, hører Majestæt og Vælde og Herlighed og Seier og Ære til, thi alt i Himmelen og paa Jorden, (ja) Riget er dit, HErre! og du er ophøiet over alt til et Hoved. Aab. 4, 11. c. 5, 12. Matth. 6, 13.

12. Og Rigdom og Ære er for dit Ansigt, og du regjerer over alting, og Kraft og Vælde er i din Haand; og i din Haand (staaer) at gjøre det alt stort og stærkt.

2 Kron. 20, 6.

13. Og nu, vor Gud! vi takke dig, og love din Herligheds Navn.

14. Thi hvo er jeg, og hvo er mit Folk, at vi skulle formaae (med vor) Kraft til at give frivilligen, som dette (gaaer)? thi det er alt af dig, og af din Haand have vi givet dig det. 2 Kron. 2, 6.

15. Thi vi ere fremmede for dit Ansigt, og Gjæster, som alle vore Fædre; vore Dage paa Jorden ere som en Skygge, og (her er) ingen Forhaabning.

Ps. 39, 13. 1 Mos. 23, 4. Job 14, 2. Ps. 90, 10. Ps. 144, 4.

16. HErre, vor Gud! al denne Hob, som vi have beredt til at bygge dig et Huus af til dit hellige Navn, den er af din Haand, og det er altsammen dit.

17. Og, min Gud! jeg veed, at du prøver Hjerter, og haver Behagelighed til Oprigtigheder; (derfor) haver jeg i mit Hjertes Oprigtighed givet alle disse Ting frivilligen, og haver nu med Glæde seet dit Folk, som her fandtes, at det haver givet dig frivilligen. Ps. 7, 10. Aab. 2, 23.

18. HErre, Abrahams, Isaaks og Israels, vore Fædres Gud! bevar dette evindeligen i dit Folks Hjerters Tankers Digt, og bered deres Hjerte til dig.

2 Mos. 3, 6. 15. 16.

19. Og giv min Søn Salomo et retskaffent Hjerte til at holde dine Bud, dine Vidnesbyrd og dine Skikke og til at gjøre det alt, og at bygge det Slot, som jeg haver beredt (det til). v. 1.

20. Siden sagde David til den ganske Forsamling: Kjære, lover HErren eders Gud! og al Forsamlingen lovede HErren deres Fædres Gud, og neiede sig, og bukkede sig ned for HErren og for Kongen.

Ordsp. 24, 21.

21. Og de slagtede HErren Slagt-Offere, og offrede Brænd-Offere for HErren, om anden Dagen efter denne Dag, (nemlig) tusinde Stude, tusinde Vædre, tusinde Lam, og deres Drik-Offer; og Slagt-Offere for al Israels Mangfoldighed.

22. Og de aade og drak for HErrens Ansigt paa den samme Dag med stor Glæde, og gjorde anden Gang Salomo Davids Søn til Konge, og salvede (ham) HErren til en Fyrste, og Zadok til Præst.

1 Kong. 1, 39.

23. Saa sad Salomo paa HErrens Throne, til at være Konge i sin Faders Davids Sted, og blev lykkelig; og al Israel var ham lydig. c. 28, 5.

24. Og alle Fyrsterne og de Vældige, ja ogsaa alle Kong Davids Sønner, de gave Haanden (derpaa, at de vilde være) under Kong Salomo.

25. Og HErren gjorde Salomo for overmaade for al Israels Øine, og gav ham kongelig Ære, som ingen Konge over Israel havde havt for ham. 2 Kong. 1, 1.

26. Saa var David, Isai Søn, Konge over al Israel.

27. Men Dagene, som han var Konge over Israel, var fyrretyve Aar; i Hebron regjerede han syv Aar, og i Jerusalem regjerede han tre og tredive Aar.

1 Kong 2, 11 ꝛc.

og han døde i en god Alder, mæt
e, Rigdom og Ære; og Salomo,
on, blev Konge i hans Sted.
len Kong Davids Gjerninger, de
g sidste; see, de ere skrevne iblandt
ls, den Seers Handeler, og iblandt
Nathans, Prophetens, Handeler, og iblandt
Gads, den Seers Handeler; c. 21, 9.
30. Tilligemed alt hans Rige og hans
Vælde, og Tiderne, som forløbe over ham,
og over Israel, og over alle Rigerne i
Landene.

Den anden Krønikernes Bog.

1. Capitel.

befæstes i sit Rige, offrer i Gibeon, 1-6.
hd om Viisdom, som han lover at give ham
d Rigdom og Ære, 7-12. Han kommer
il Jerusalem, samler sig Vogne og Heste og
dom, 13-17.

g Salomo, Davids Søn, befræf-
i sit Rige; og HErren, hans Gud,
d ham, og gjorde ham stor over-
1 Kong. 2, 12. 46.
Salomo gav Befaling til al Is-
Fyrsterne over Tusinde og Hun-
g til Dommerne, og til alle Fyr-
r al Israel, de øverste Fædre.
de gik hen, Salomo og al For-
en med ham, til det Høie, som var
n: thi der var Guds Forsamlings
, som Mose, HErrens Tjener,
jort i Ørken. 2 Mos. 26, 1 sqq.
c. 40, 2.
n David havdeført Guds Ark op
ath-Jearim til (Stedet), som Da-
de beredt til den; thi han havde
et Paulun til den i Jerusalem.
1 Krøn. 13, 6. c. 15, 1.
det Kobber-Alter, som Bezaleel,
n, Hurs Søn, gjorde, var sat foran
s Tabernakel; og Salomo og For-
en søgte det. 2 Mos. 38, 1.
Salomo offrede paa Kobber-
for HErrens Ansigt, som var for
lingens Paulun; ja han offrede
tusinde Brænd-Offere.
den samme Nat saaes Gud for
, og sagde til ham: begjer, hvad
give dig. 1 Kong. 3, 5.
Salomo sagde til Gud: du, du
ort stor Miskundhed imod David,
der, og gjort mig til Konge i hans

nu, HErre Gud! dit Ord til min
David blive sandt; thi du, du ha-
t mig til Konge over et Folk, (som
meget som Støv paa Jorden.
1 Mos. 13, 16.

10. Giv mig nu Viisdom og Kundskab,
at jeg kan gaae ud og gaae ind for dette
Folk; thi hvo kan (ellers) dømme dette
dit store Folk?
11. Da sagde Gud til Salomo: efterdi
at det var i dit Hjerte, at du haver ikke
begjert Rigdom, Gods og Ære, eller deres
Liv, som hade dig, og du haver end ikke
begjert et langt Liv, men begjert dig Viis-
dom og Kundskab, at du kan dømme mit
Folk, over hvilket jeg haver gjort dig til
Konge: 1 Kong. 3, 11.
12. Saa være Viisdom og Kundskab gi-
vet dig; tilmed vil jeg give dig Rigdom
og Gods og Ære, saadan som de Konger,
der have været før dig, ikke have havt, og
efter dig skal saadan ikke være.
Eph. 3, 20.
13. Og Salomo kom til Jerusalem fra
det Høie, som var i Gibeon, fra Forsam-
lingens Paulun og regjerede over Is-
rael.
14. Og Salomo samlede Vogne og Ryt-
tere, og han havde tusinde og fire hun-
drede Vogne og tolv tusinde Ryttere; og
han lod dem blive i Vogn-Stæderne og
hos Kongen i Jerusalem.
1 Kong. 10, 27.
15. Og Kongen gjorde Sølvet og Gul-
det i Jerusalem som Stene, og Ceder-
Træerne gjorde han som Morbær-Træerne,
der ere i det Lave, i Mangfoldighed.
c. 9, 27.
16. Og man udførte Heste, som hørte
Salomo til, af Ægypten; og (anlan-
gende) vævet Tøi, Kongens Kjøbmænd
toge det vævede Tøi efter (sit) Værd.
1 Kong. 10, 28.
17. Og de foer op, og udførte af Ægyp-
ten en Vogn for sex hundrede (Sekel)
Sølv, og en Hest for hundrede og halv-
tredsindstyve; og saa førte de dem ud til
alle de Hethiters Konger og til Kongerne
i Syrien ved deres Haand.

2. Capitel.

Salomo bestikker Arbeids-Folk til Templets Bygning, 1. 2. Han begjerer Ceder-Træe og viise Folk af Kong Hiram, og lover at forsørge Hirams Folk med Hvede, Olie og Viin, 3-10. Hiram samtykker i hans Begjering, rc. 14-16. Salomo bestikker alle de Fremmede i Israel til Arbeidet, 17. 18.

1. Og Salomo sagde, at han vilde bygge HErrens Navn et Huus, og sit Rige et Huus.

2. Og Salomo talte halvfjerdsindstyve tusinde Mænd til (at bære) Byrde, og firesindstyve tusinde, som huggede Træe paa Bjerget, og tre tusinde og sex hundrede til at byde over dem.

3. Og Salomo sendte til Hiram, Kongen i Tyrus, og lod ham sige: ligesom du gjorde mod David, min Fader, og sendte ham Ceder til at bygge sig et Huus at boe deri, (saa gjør og mod mig).
1 Kong. 5, 2. 2 Sam. 5, 11. 1 Krøn. 14, 1.

4 See, jeg vil bygge HErrens min Guds Navn et Huus, at hellige det for ham, til at røge for hans Ansigt med Røgelse af kostelige Urter, og til det idelige Skue-(Brød) og Brænd-Offere om Morgenen og om Aftenen, paa Sabbaterne og (Nye-) Maanederne, og paa HErrens vor Guds bestemte Tider; dette (skal vare) evindeligen for Israel.

5. Og det Huus, som jeg vil bygge, (skal være) stort; thi vor Gud er større end alle Guderne. Ps. 86, 8.
1 Krøn. 16, 26.

6. Dog, hvo formaaer (med sin) Kraft at bygge ham et Huus? thi Himlene og Himlenes Himle kan ikke omfatte ham; og hvo er jeg, at jeg skulde bygge ham et Huus? uden til at gjøre Røgelse for hans Ansigt. 1 Krøn. 29, 14.
2 Krøn. 6, 18. 1 Kong. 8, 27.

7. Saa send mig nu en viis Mand til at arbeide i Guldet og i Sølvet og i Kobberet og i Jernet og i Purpuret og Skarlagenet og blaat Uldent, og den, som forstaaer at udgrave allehaande Udgravning, med de Viise, som ere hos mig i Juda og i Jerusalem, hvilke David, min Fader, haver bestikket.

8. Og send mig Ceder-Træer, Fyrre-Træer og Heben-Træe, af Libanon, thi jeg, jeg veed, at dine Tjenere forstaae at hugge Træer paa Libanon; og see, mine Tjenere skal være med dine Tjenere.

9. Og (det) for at berede mig Træer i Mangfoldighed; thi det Huus, som jeg *vil bygge*, skal være stort og forunderligt.

10. Og see, jeg vil give Huggerne, (je) dine Tjenere, som hugge Træerne, tyve tusinde Cor stødt Hvede og tyve tusinde Cor Byg og tyve tusinde Bath Viin og tyve tusinde Bath Olie. 1 Kong. 5, 11.

11. Da lod Hiram, Kongen af Tyrus, sige ved Skrift, og sendte til Salomo: fordi HErren elsker sit Folk, haver han sat dig til Konge over dem. 1 Kong. 10, 9.

12. Fremdeles sagde Hiram: lovet være HErren, Israels Gud, som haver gjort Himmelen og Jorden, at han gav Kong David en viis Søn, som kjender Forstand og Klogskab, som skal bygge HErren et Huus og sit Rige et Huus! 1 Kong. 5, 7.

13. Saa sender jeg nu en viis Mand, som kjender Forstand, nemlig Hiram-Abi.
c. 4, 16.

14. (Som er) en Qvindes Søn, af Dans Døttre, og hans Fader en Mand af Tyrus, som forstaaer at arbeide i Guld og i Sølv, i Kobber, i Jern, i Steen, og i Træe, i Purpur, i blaat Uldent og i kosteligt Lin-Klæde og i Skarlagen, og at udgrave allehaande Udgravning, og at optænke allehaande Konst, hvad man giver ham for, med dine Viise, og med din Herres Davids, din Faders Viise.
2 Mos. 31, 4 seq.

15. Saa sende nu min Herre Hveden og Bygget, Olien og Vinen til sine Tjenere, som han haver sagt.

16. Og vi, vi vil hugge Træerne af Libanon, efter alt, som du behøver, og vi vil føre dem til dig i Flaader paa Havet imod Japho; og du skal føre dem op til Jerusalem. Jos. 19, 46. Esr. 3, 7.

17. Og Salomo talte alle de fremmede Mænd, som vare i Israels Land, efter det Tal, som David hans Fader talte dem, og der bleve fundne hundrede og halvtredsindstyve tusinde og tre tusinde og sex hundrede. 1 Krøn. 22, 2.

18. Og han bestikkede halvfjerdsindstyve tusinde af dem til (at bære) Byrde og firesindstyve tusinde til Huggere paa Bjerget, og tre tusinde og sex hundrede til at byde (over dem), som skulde holde Folket til Arbeide. 1 Kong. 5, 15. Jos. 9, 27.

3. Capitel.

Stedet og Tiden, hvor og naar Templet blev bygt, beskrives, 1. 2. Saa og dets Maade og dets Bygning og Prydelse, 3-9. Salomo lader gjøre to Cherubim, og et Forhæng, 10-14. Han lader gjøre to store Støtter af Kobber, 15-17.

1. Og Salomo begyndte at bygge HEr-
rens Huus i Jerusalem paa Moria Bjerg,
hvor han aabenbaredes for David hans
Fader, paa det Sted, som David havde
beredt i Ornans, den Jebusiters Lade.
1 Kong. 6, 1. 2 Sam. 24, 25. 1 Krøn. 21, 18.
2. Og han begyndte at bygge i den an-
den Maaned paa den anden (Dag) i sit
Riges fjerde Aar.
3. Og efter disse (Maal) lagde Salomo
Grundvolden til at bygge Guds Huus:
Længden efter Alen i det første Maal vare
tresindstyve Alen og Bredden tyve Alen.
4. Og Forhuset, som var for Længden,
var efter Bredden paa Huset, tyve (Alen)
langt, men Høiden var hundrede og tyve
Alen; og han beslog det inden til med
puurt Guld.
5. Men det store Huus panelede han
med Fyrre-Træe, og beslog det med godt
Guld, og gjorde derpaa Palmer og Kjæder.
6. Og han overklædte Huset med dyre-
bare Stene til Prydelse; og Guldet var
af Parvaims Guld.
7. Og han beslog Huset, Bjelkerne, Dør-
tærskelerne og dets Vægge og dets Døre
med Guld, og lod udgrave Cherubim paa
Væggene.
8. Han gjorde og det Allerhelligstes Huus,
dets Længde var tyve Alen efter Husets
Bredde, og dets Bredde var tyve Alen;
og han beslog det med godt Guld, sex hun-
drede Centner.
9. Og Vægten paa Søm var halvtred-
sindstyve Sekel Guld; og han beslog Sa-
lene med Guld.
10. Han gjorde og i det Allerhelligstes
Huus to Cherubim med bevægelige (Bil-
ledets) Gjerninger; og man beslog dem
med Guld. 2 Mos. 25, 18. 1 Kong. 6, 23.
11. Og (anlangende) Vingerne paa de
Cherubim, deres Længde var tyve Alen,
den enes (ene) Vinge var fem Alen, og
rørte ved Husets Væg, og den anden Vinge
(var og) fem Alen, som rørte ved den an-
den Cherubs Vinge.
12. (Saa var) og den anden Cherubs
(ene) Vinge fem Alen (lang), og rørte
ved Husets Væg, og den anden Vinge var
fem Alen (lang), og hængte ved den an-
den Cherubs Vinge.
13. Disse de Cherubims Vinger vare
udbredte tyve Alen; og de stode paa de-
res Fødder, og deres Ansigter (vare vendte)
til Huset.
14. Han gjorde og Forhænget af blaat
Uldent og Purpur og Skarlagen og koste-
ligt Linklæde: og gjorde Cherubim der-
paa. Matth. 27, 51.
15. Han gjorde og to Støtter fortil for
Forhuset, (hvis) Længde var fem og tredi-
ve Alen; og Knappen, som var oven der-
paa, var fem Alen.
16. Og han gjorde Kjæder, (som) i Cho-
ret, og satte (dem) oven paa Støtterne,
og gjorde hundrede Granat-Æbler, og
satte (dem) paa Kjæderne. v. 5.
17. Og han opreiste Støtterne fortil for
Templet, een paa den høire Side, og een
paa den venstre Side; og han kaldte dens
Navn paa den høire Side, Jachin, og dens
Navn paa den venstre Side, Boas.

4 Capitel.

Der bliver gjort et Brænd-Offers Alter af Kobber og et støbt Hav, 1-5. Ti Kjedler, ti Lysestager, ti Borde, tvende Forgaarde, Gryder, og Skufler ꝛc. gjøres, 6-11. Der igjentages adskilligt, og videre beskrives, hvad for Ting Hiram har gjort, saa og, hvorledes og af hvad Materie, ꝛc. 12-22.

1. Han gjorde og et Kobber-Alter, tyve
Alen var dets Længde, og tyve Alen dets
Bredde, og ti Alen dets Høide. c. 7, 7.
2 Mos. 20, 1. 2.
2. Tilmed gjorde han et støbt Hav; det
var ti Alen fra (den ene) Bredde derpaa
til (den anden) Bredde derpaa, (det var)
rundt trindt omkring, og fem Alen var
dets Høide, og en Snor tredive Alen (lang)
gik om det trindt omkring. 1 Kong. 7, 23 ꝛc.
3. Og der var Øxnes Lignelse under det,
som omgave det allevegne trindt omkring,
ti paa een Alen, som omringede Havet
trindt omkring; to Rader Øxne vare støbte
derpaa, da det blev støbt.
4. Det stod paa tolv Øxne, tre vare
vendte mod Norden, og tre vare vendte
mod Vesten, og tre vare vendte mod Søn-
den, og tre vare vendte mod Østen, og
Havet stod paa dem oven paa; og alle
deres Bagdele vare (vendte) ind ad.
5. Og Tykkelsen derpaa var en Haand-
bred, og Bredden derpaa var gjort som
Bredden paa et Bæger, (ligesom) en Li-
lieblomster; det indeholdt (mange) Bath,
(nemlig) det holdt tre tusinde Bath.
6. Og han gjorde ti Kjedler, og satte fem
paa den høire Side og fem paa den ven-
stre Side, til at toe i dem; Brænd-Offe-
ret, som tillaves, afskyllede de i dem; men
Havet (var derfor), at Præsterne skulde
toe sig derudi. 1 Kong. 7, 38.

7. Og han gjorde ti Lysestager af Guld, af deres Viis; og han satte (dem) i Templet, fem paa den høire Side og fem paa den venstre Side. 1 Kong. 7, 49.
2 Mos. 25, 31. 1 Krøn. 28, 15.

8. Og han gjorde ti Borde, og satte (dem) i Templet, fem paa den høire og fem paa den venstre Side; og han gjorde hundrede Skaaler af Guld. 2 Mos. 27, 3.

9. Han gjorde og en Forgaard for Præsterne, og en stor Gaard, og (gjorde) Døre paa Gaarden, og beslog dens Døre med Kobber. c. 6, 13.

10. Og han satte Havet fra det høire Hjørne mod Østen, sønder paa.

11. Tilmed gjorde Hiram Gryder og Skufler og Skaaler; saa fuldendte Hiram at gjøre Gjerningen, som han gjorde for Kong Salomo paa Guds Huus: v. 8.

12. (Nemlig) de to Støtter med trinde Kroner oven paa de to Støtter; og tvende Garn at bedække begge de trinde Kroner, som vare oven paa Støtterne.
1 Kong. 7, 15 2c.

13. Og de fire hundrede Granat-Æbler paa de to Garn; (ja) to Rader Granat-Æbler paa et (hvert) Garn til at bedække de tredive trinde Kroner, som vare oven over Støtterne.

14. Og han gjorde Stolene, og gjorde Kjedlerne paa Stolene;

15. Det ene Hav, og de tolv Øxne derunder;

16. Tilmed Gryderne og Skuflerne, og Madkrogene og alle deres Redskaber gjorde Hiram-Abi for Kong Salomo til HErrens Huus, af poleret Kobber.

17. Paa Jordanens Slette lod Kongen støbe dem, der hvor Jorden var tæt, imellem Suchot og imellem Zarthan.
1 Kong. 7, 46 fgg.

18. Og Salomo gjorde alle disse Redskaber saare mangfoldige, saa at Kobberets Vægt blev ikke undersøgt.

19. Og Salomo lod gjøre alle Redskaberne, som (hørte til) Guds Huus, og det Guld-Alter, og Bordene, og Skuebrødene derpaa;

20. Og Lyse-Stagerne med deres Lamper af tæt Guld, at optænde dem, som Viis var, lige for Choret;

21. Og Blomsterne og Lamperne og Lyse-Saxerne vare af Guld; det var fuldkommelig Guld.

22. Og Psalterne og Skaalerne og Røgelse-Skaalerne og Ild-Karrene vare af tæt Guld; og (anlangende) Indgangen til Huset, dens inderste Døre til det Allerhelligste og Dørene paa Templets Huus, (de vare) af Guld.

5. Capitel.

Salomo lader indføre i Templet alle de Ting, som vare helligede, og Pagtens Ark med hvad deri var, 1-10. Præsterne gaae ud af Helligdommen, Leviterne synge og love Gud; en Sky, hvori HErrens Herlighed aabenbares, fylder Huset, 11-14.

1. Saa blev al Gjerningen fuldkommet, som Salomo lod gjøre paa HErrens Huus; og Salomo førte ind det, som David, hans Fader, havde helliget, og Sølvet og Guldet og alle Redskaberne lagde han i Guds Huses Liggendefæer. 1 Kong. 7, 51
1 Krøn. 28, 14 2c.

2. Da samlede Salomo til Jerusalem de Ældste i Israel og alle Stammernes Øverster, Fædrenes Fyrster iblandt Israels Børn, for at opføre HErrens Pagtes Ark af Davids Stad, det er Zion.

3. Og alle Israels Mænd samledes til Kongen paa Høitiden, det er, i den syvende Maaned. 1 Kong. 8, 2 fgg.

4. Og alle Israels Ældste kom, og Leviterne bare Arken.

5. Og de førte Arken op, og Forsamlingens Paulun, og alle de hellige Redskaber, som vare i Paulunet, dem opførte Præsterne og Leviterne.

6. Men Kong Salomo og al Israels Menighed, de som vare samlede til ham for Arken, de offrede smaat Qvæg og stort Qvæg, som ikke bleve regnede, ei heller talte for Mangfoldighed. 2 Sam. 6, 13.

7. Saa førte Præsterne HErrens Pagtes Ark til det Sted, ind i Choret udi Huset, i det Allerhelligste, til (at være) under de Cherubims Vinger.

8. Og Cherubim udbredte Vingerne over Arkens Sted; og de Cherubim skjulte over Arken og over dens Stænger oven til.

9. Derefter droge de Stængerne langt ud, at man saae Stængernes Knapper af Arken fortil for Choret, men udentil saae man dem ikke; og den var der indtil denne Dag.

10. (Der var) intet i Arken uden de to Tavler, som Mose lagde (deri) ved Horeb, der HErren gjorde (Pagt) med Israels Børn, der de droge ud af Ægypten.
2 Mos. 25, 16. 21. Ebr. 9, 4.

11. Og det skede, der Præsterne gik ud af det Hellige, thi alle Præster, som fandtes,

da blev Huset fyldt med en Skye,
...ar) i HErrens Huus. c. 7, 3.

. 2, 10 sqq. Begr. 3, 22. Luc. 1, 50.

Og Præsterne kunde ikke staae at
...or den Skye; thi HErrens Herlighed
Guds Huus. 2 Mos. 40, 34.

Ez. 43, 5.

6. Capitel.

...lover HErren, fordi han havde opfyldt sine ...telser, han havde gjort til David, 1-11. Han ... sine Knæe for HErren, og beder ham, at han fremdeles holde sine Forjættelser, 12-17. ... ...lighed, at han vilde bønhøre deres Bønner, ...nde sig til dette Huus med deres Bønner, ...

Da sagde Salomo: HErren haver
...t han vilde boe i Mørket.

1 Kong. 8, 12. 2 Mos. 20, 21.

Og jeg, jeg haver bygget dig en Bo-
...huus, ja en Bolig, at du skulde boe
...indeligen.

Og Kongen vendte sit Ansigt, og vel-
...e al Israels Menighed, thi al Isra-
...enighed stod. 2 Sam. 6, 18.

Og han sagde: lovet være HErren,
...ls Gud, som talede med sin Mund
...avid, min Fader, og opfyldte det med

Navn et Huus.

11. Og jeg haver sat Arken der, hvorudi HErrens Pagt er, som han gjorde med Israels Børn.

12. Og han stod for HErrens Alter, for al Israels Forsamling, og udbredte sine Hænder. 1 Kong. 8, 22.

13. Men Salomo havde gjort en Kobber-Kjedel, og sat den midt i Gaarden, fem Alen var dens Længde, og fem Alen var dens Bredde, og tre Alen var dens Høide; og han stod ved den, og knælede paa sine Knæe for al Israels Forsamling, og udbredte sine Hænder mod Himmelen.

c. 4, 9.

14. Og han sagde: HErre, Israels Gud! der er ingen Gud som du, i Himmelen eller paa Jorden, som holder Pagten og Miskundheden med dine Tjenere, som vandre for dit Ansigt i deres ganske Hjerte.

Luc. 1, 70.

15. Du, som haver holdt din Tjener David, min Fader, det, du talede til ham; thi du haver talet med din Mund, og fuldkommet med din Haand, som (det sees) paa denne Dag. 5 Mos. 7, 38.

c. 10, 15.

Himlene og Himlenes Himle kan ikke omfatte dig, hvor langt mindre dette Huus, som jeg haver bygget! c. 2, 6. Es. 66, 1 ꝛc.

19. Men vend dit Ansigt til din Tjeners Bøn og til hans ydmyge Begjering, HErre, min Gud! at høre paa det Raab og paa den Bøn, som din Tjener beder for dit Ansigt;

20. At dine Øine maae være aabnede over dette Huus Dag og Nat, over det Sted, hvorom du haver sagt, at du vilde sætte dit Navn der: at høre den Bøn, som din Tjener beder paa dette Sted;

2 Mos. 20, 24.

21. Og at du ville høre paa din Tjeners og dit Folkes Israels ydmyge Begjeringer, som de skulde bede paa dette Sted, og at du ville høre det, paa det Sted, hvor du boer i Himmelen, ja at du ville høre, og forlade!

22. Dersom nogen synder imod sin Næste, og man lægger en Eed paa ham at lade ham være, og den Eed kommer for dit Alter i dette Huus: 2 Mos. 22, 11.

23. Da ville du høre af Himmelen, og gjøre, og dømme dine Tjenere, at betale den Ugudelige, og give hans Vei paa hans Hoved, og retfærdiggjøre den Retfærdige, til at give ham efter hans Retfærdighed.

24. Dersom og dit Folk Israel bliver slaget for Fiendens Ansigt, naar de have syndet imod dig, og de omvende sig og bekjende dit Navn, og bede, og bede om Naade for dit Ansigt i dette Huus:

5 Mos. 28, 25.

25. Da ville du høre af Himmelen, og forlade dit Folks Israels Synd, og føre dem igjen i det Land, som du haver givet dem og deres Fædre.

26. Naar Himmelen bliver tillukket, og der vorder ikke Regn, fordi de have syndet imod dig, og de (da) bede paa dette Sted, og bekjende dit Navn, og omvende sig fra deres Synd, naar du plager dem:

5 Mos. 28, 23. 24.

27. Da ville du høre i Himmelen, og forlade dine Tjeneres og dit Folks Israels Synd, at du ville vise dem den gode Vei, paa hvilken de skulle vandre, og give Regn over dit Land, som du haver givet dit Folk til Arv.

28. Naar der vorder Hunger i Landet, naar der vorder Pestilentse, naar der vorder Tørke og brændt Korn, Græshopper og Korn-Orme, naar hans Fiender ængste ham i hans Portes Land, (naar der vorder) allehaande Plage og allehaande Sygdom: c. 20, 9.

29. Al Bøn, al ydmyg Begjering, som skeer af hvert Menneske, eller af alt dit Folk Israel, som kjender hver sin Plage og sin Smerte, og udbreder sine Hænder til dette Huus: v. 12. 13.

30. (Den) ville du da høre af Himmelen, (af) den Bolig, som du boer udi, og forlade, og give enhver efter alle hans Veie, fordi du kjender hans Hjerte; thi du, du kjender for dig alene Menneskens Børns Hjerter; Ps. 7, 10. Ps. 17, 3.

31. Paa det de skulle frygte dig, at vandre i dine Veie alle de Dage, som de leve paa Landet, som du haver givet vore Fædre. 1 Kong. 11, 3.

32. Ja ogsaa anlangende den Fremmede, som ikke er af dit Folk Israel, men kommer fra et langt fraliggende Land for dit det store Navns og din stærke Haands og din udrakte Arms Skyld, og de komme og bede mod dette Huus: Es. 56, 6.

2 Mos. 6, 6.

33. Da ville du høre af Himmelen af den Bolig, som du boer udi, og gjøre efter alt det, som den Fremmede raaber til dig om, paa det at alle Folk paa Jorden maae kjende dit Navn, og frygte dig, ligesom dit Folk Israel, og at de maae vide, at dette Huus, som jeg haver bygget, er kaldet efter dit Navn. v. 30. 3.

34. Naar dit Folk drager ud til Krig imod sine Fiender, paa Veien, som du sender dem hen, og de bede til dig mod Veien til denne Stad, som du udvalgte, og det Huus, som jeg haver bygget til dit Navn:

35. Da ville du høre deres Bøn og deres ydmyge Begjering af Himmelen, og udføre deres Ret.

36. Naar de synde imod dig, (thi der er intet Menneske, som jo synder), og du bliver vred paa dem, og (over-) giver dem for (deres) Fienders Ansigt, og de, som have fanget dem, føre dem fangne bort i et Land langt borte eller nær hos,

1 Kong. 8, 46. Præd. 7, 20.

37. Og de tage det igjen til Hjerte udi Landet, hvor de ere fangne udi, og omvende sig, og bede til dig om Naade i deres Fængsels Land, og sige: vi have syndet, mishandlet, og været ugudelige;

Ps. 106, 6. Dan. 9, 5.

38. Og de omvende sig til dig i deres ganske Hjerte og i deres ganske Sjel i de-

...s Fængsels Land, hvor man holder dem
...angne, og de bede mod Veien til deres
...and, som du haver givet deres Fædre, og
...il Staden, som du udvalgte, og til Huset,
...om jeg haver bygget dit Navn: Dan. 6, 11.
39. Da ville du høre af Himmelen, af
...en Bolig, som du boer udi, deres Bøn,
...g deres ydmyge Begjeringer, og udføre
...eres Ret, og forlade dit Folk det, som de
...ave syndet imod dig.
40. Nu, min Gud! Kjære, lad dine Øine
...ære aabnede, og lad dine Øren give Agt
...aa den Bøn, (som skeer) paa dette Sted.
41. Saa staae nu op, HErre Gud! til
...in Rolighed, du og din Magtes Ark;
HErre Gud! lad dine Præster blive iførte
...ed Salighed, og lad dine Hellige glæde
...g i det Gode. 4 Mos. 10, 35.
Ps. 132, 8. 16.
42. HErre Gud! forskyd ikke din Sal-
...des Ansigt; kom de Miskundheder ihu
...od David din Tjener! 2 Sam. 7, 13.

7. Capitel.

...d af Himmelen fortærer Salomos Offer, HErrens Herlighed fylder Templet, Folket lover Gud; Huset ...ndvies ved mange Offere, 1-7. De holde Løvsalernes Høitid; Folket gaaer hjem, 8-11. HErren giver Salomo nye Forjættelser om sin Benhørelse, saafremt han og hans Folk ville være Gud lydige, 12-18. men ellers vil han haardeligen straffe dem, 19-22.

1. Og der Salomo havde fuldendet at
...de, da faldt Ild ned af Himmelen, og
...ortærede Brænd-Offerne og Slagt-Of-
...rne; og HErrens Herlighed fyldte Hu-
...t. 3 Mos. 9, 24. 1 Kong. 8, 11; 18, 38.
2 Mos. 40, 34.
2. Og Præsterne kunde ikke gaae ind i
...Errens Huus; thi HErrens Herlighed
...ldte HErrens Huus.
3. Der alle Israels Børn saae Ilden
...edfalde, og HErrens Herlighed over Hu-
...t, da bøiede de sig ned med Ansigterne
...l Jorden mod Gulvet, og tilbade, og
...kkede HErren, at han er god, og at hans
...iskundhed er evindelig. Ps. 136, 1.
Esr. 3, 11.
4. Og Kongen og alt Folket de offrede
...lagt-Offer for HErrens Ansigt.
1 Kong. 8, 62.
5. Og Kong Salomo offrede Slagt-Of-
...er, to og tyve tusinde Øxne og hundrede
...g tyve tusinde Faar, saa indviede de
...uds Huus, Kongen og alt Folket.
6. Men Præsterne stode i deres Vare-
...agte, og Leviterne med HErrens Sangs-
Instrumenter, som Kong David havde la-
det gjøre til at takke HErren med, at hans
Miskundhed er evindelig, der David lovede
(Gud) formedelst dem; og Præsterne
blæste (i Basunerne) tvært over for dem,
og ganske Israel stod. 4 Mos. 10, 10.
7. Og Salomo helligede den mellemste
(Part) af Forgaarden, som var for HEr-
rens Huus, thi han lavede der Brænd-
Offerne og Tak-Offernes Fedme; fordi
det Kobber-Alter, som Salomo lod gjøre,
kunde ikke tage imod Brænd-Offeret og
Mad-Offeret og det Fede. c. 4, 1.
8. Og Salomo holdt paa den samme
Tid en Høitid syv Dage, og al Israel med
ham, en saare stor Forsamling, fra man
kommer fra Hamath indtil Ægypti Bæk.
4 Mos. 13, 21. Jos. 13, 3-5.
9. Og paa den ottende Dag holdt de en
Forbuds-(Dag); thi de holdt Alterets
Indvielse syv Dage og Høitiden syv Dage.
4 Mos. 7, 10.
10. Men paa den tre og tyvende Dag i
den syvende Maaned lod han Folket fare
til deres Pauluner, glade og ved et godt
Mod over det Gode, som HErren havde
gjort David og Salomo og Israel sit
Folk.
11. Saa fuldendte Salomo HErrens
Huus og Kongens Huus; og alt det, som
var kommet i Salomos Hjerte at gjøre i
HErrens Huus og i sit Huus, det fik han
Lykke til. 1 Kong. 9, 1 fgg.
12. Og HErren saaes for Salomo om
Natten, og sagde til ham: jeg haver hørt
din Bøn, og udvalgt mig dette Sted til
et Offer-Huus. 5 Mos. 12, 5.
1 Kong. 8, 29.
13. See, (naar) jeg tillukker Himmelen,
at der ikke vorder Regn, og see, (naar) jeg
byder Græshopper at æde Landet, eller
naar jeg lader Pestilentse komme iblandt
mit Folk,
14. Og mit Folk ydmyger sig, de, som
ere kaldte efter mit Navn, og de bede, og
søge mit Ansigt, og omvende sig fra deres
de onde Veie, saa vil jeg, jeg høre af Him-
melen og forlade deres Synder, og gjøre
deres Land sundt.
15. (Saa) skal nu mine Øine være aab-
nede, og mine Øren give Agt paa den
Bøn, (som skeer) paa dette Sted.
16. Saa haver jeg nu udvalgt, og helli-
get dette Huus, at mit Navn skal være
der indtil evig (Tid), og mine Øine og
mit Hjerte skal være der alle Dage.

17. Og du, om du vandrer for mit Ansigt, saasom David din Fader haver vandret, at gjøre efter alt det, som jeg befoel dig, at du holder mine Skikke og mine Rette;
18. Saa vil jeg og stadfæste dit Riges Throne, ligesom jeg haver gjort (en Pagt) med din Fader David, og sagt: dig skal ikke fattes en Mand, som skal herske i Israel. 2 Sam. 7, 12.
19. Men dersom I vende eder tilbage, og forlade mine Skikke og mine Bud, som jeg haver givet for eders Ansigt, og I gaae hen, og tjene andre Guder, og tilbede dem:
20. Da vil jeg oprykke dem af mit Land, som jeg haver givet dem, og dette Huus, som jeg haver helliget til mit Navn, vil jeg forkaste fra mit Ansigt, og jeg vil give det til et Ordsprog og til en Spot iblandt alle Folk. 5 Mos. 4, 26. c. 30, 18. Jos. 23, 16.
21. Og dette Huus, som haver været høit, skulle (alle de), som gaae forbi det, grue for, og sige: hvorfor haver HErren gjort saa mod dette Land og mod dette Huus? Jer. 22, 8.
22. Og de skulle sige: forbi at de forlode HErren, deres Fædres Gud, som udførte dem af Egypti Land, og holdt fast ved andre Guder, og tilbade for dem, og tjente dem, derfor haver han ladet komme alt det Onde over dem. 2 Mos. 12, 33. 51.

8. Capitel.

Salomo bygger Stæder og Befæstninger, 1-6. Gjør de Fremmede i Landet til Tjenere, men ophøier og ærer Israels Folk, 7-10. Han indfører sin Hustru i det Huus, han havde bygget til hende, offrer, bærer Omhyggelighed for Guds-Tjenesten, 11-16. Sender Skibe til Ophir, 17. 18.

1. Og det skede, der tyve Aar vare tilende, i hvilke Salomo byggede HErrens Huus og sit Huus: 2 Kong. 9, 10 fgg.
2. Da byggede Salomo de Stæder, dem som Hiram gav Salomo (tilbage), og lod Israels Børn boe der.
3. Derefter drog Salomo til Hamath-Zoba, og fik Overhaand over den.
4. Han byggede og Thadmor i Ørken, og alle Forraads-Stæder, som han byggede i Hamath. 1 Kron. 18, 3.
5. Og han byggede det øvre Beth-Horon, og det nedre Beth-Horon, faste Stæder, med Mure og dobbelte Porte og Stænger. 5 Mos. 3, 5.

6. Og Baalath og alle For...
der, som Salomo havde, og ...
Stæder og Rytternes Stæder...
Salomo havde Lyst til at bygg...
lem og paa Libanon, og i al...
redømmes Land.
7. Alt det Folk, som var ...
Hethiter og Amoriter og Pher...
viter og Jebusiter, de som ikke ...
rael:
8. Af deres Børn, som vare ...
efter dem i Landet, som Isr...
havde ikke udryddet, dem ...
Salomo til (at være) skat...
denne Dag.
9. Men af Israels Børn g...
mo ikke (nogen) til Trælle ...
ning, men de vare Krigsmænd...
over hans Høvedsmænd, og ...
hans Vogne og hans Ryttere.
10. Og disse vare de øverste...
mænd, som (hørte) Kong Sa...
hundrede og halvtredsindstyve, ...
rede over Folket.
11. Og Salomo lod Phara...
drage op fra Davids Stad ...
som han havde bygget til hen...
sagde: min Hustru skal ikke ...
vids, Israels Konges, Huus; ...
ere hellige, efterdi HErrens A...
i dem. 1 ...
12. Da offrede Salomo HErr...
Offer paa HErrens Alter, som...
bygget for Forhuset.
13. Og (det) hver Dags D...
Dag at offre efter Mose Bu...
baterne og Nye-Maanederne ...
stemte Tider, tre Gange om A...
lig) paa de usyrede Brøds H...
Ugernes Høitid, og paa Løv...
tid. 4 ...
14. Og han beskikkede efter ...
Faders Vils Præsternes Skift...
Tjeneste, og Leviterne til deres ...
at love og at tjene for Præste...
Dags Bestilling paa sin Dag...
nere i deres Skifter til hver P...
ledes var Davids, den Guds ...
faling. 1 Kron. 24, 3 ꝛc. ...
15. Og de veeg ikke fra K...
faling, (som han gav) over ...
Leviterne, angaaende alle ha...
og angaaende Liggendefæerne.
16. Og al Salomos Gjerni...
redt til den Dag Grundvold...
til HErrens Huus, og indtil ...

n Elfenbeens Throne, Kar af Guld, 13-21.
ns af alle, og faaer Skjenk, haver mange
Vogne, er mægtig, har stor Rigdom, døer,

ig Dronningen af Seba hørte Sa-
Rygte, og kom, for at friste Salo-
d mørke Taler, til Jerusalem med
r stor Hær og Kameler, som bare
og Guld i Mangfoldighed, og dyre-
stene; og hun kom til Salomo, og
med ham alt det, som var i hendes
1 Kong. 10, 1 fgg.
Matth. 12, 42.
g Salomo kundgjorde hende alle
Ord, og der var ikke et Ord skjult
lomo, som han ei kundgjorde hende.
a Dronningen af Seba saae Salo-
iisdom og det Huus, som han havde

g Maden til hans Bord og hans
s Bolig, og hvordan de stode, som
ede ham, og deres Klæder, og hans
ere og deres Klæder, og hans Op-
hvor han gik op til HErrens Huus:
der ikke ydermere Aand i hende.
g hun sagde til Kongen: det Ord
et, som jeg haver hørt i mit Land

(saadanne) som disse i Judæ Land.
12. Og Kong Salomo gav Dronningen
af Seba alt det, hun havde Lyst til, som
hun begjerede, foruden det, som han gav
hende for (det, som hun havde ført) til
Kongen; og hun vendte sig, og drog til
sit Land, (baade) hun og hendes Tjenere.
13. Og Vægten paa det Guld, som kom
til Salomo paa eet Aar, var sex hundrede
og sex og tresindstyve Centner Guld,
14. Foruden (det, som kom) fra Told-
betjenterne, og (som) Kjøbmændene førte;
og alle Kongerne af Arabia og Fyrsterne
i Landet førte Guld og Sølv til Salomo.
15. Og Kong Salomo lod gjøre to hun-
drede Skjolde af drevet Guld; sex hun-
drede (Sekel) drevet Guld lod han gaae
paa ethvert Skjold;
16. Og tre hundrede smaae Skjolde af
drevet Guld, tre hundrede (Sekel) Guld
lod han gaae paa ethvert Skjold; og
Kongen lagde dem i Libanons Skovs
Huus.
17. Og Kongen lod gjøre en stor Throne af
Elfenbeen, og beslog den med puurt Guld.
18. Og Thronen havde sex Trapper og
en Skammel af Guld, de heftede ved

med Hirams Tjenere; een Gang i tre Aar kom de Tharsis Skibe, som bragte Guld og Sølv, Elfenbeen, Aber og Paafugle.

22. Og Kong Salomo blev større end alle Konger paa Jorden, med Rigdom og Viisdom.

23. Og alle Landes Konger søgte at see Salomos Ansigt for at høre hans Viisdom, som Gud havde givet i hans Hjerte.

24. Og de førte hver sin Skjenk: Sølv-Kar og Guld-Kar og Klæder, Rustning og Urter, Heste og Muler; hver Ting aarligen.

25. Og Salomo havde fire tusinde Stalde til Heste og Vogne, og tolv tusinde Ryttere; og han lod dem blive i Vognstæderne og hos Kongen i Jerusalem.
c. 1, 14.

26. Og han herskede over alle Kongerne, fra Floden og indtil Philisternes Land, og indtil Ægyptens Landemærke.

27. Og Kongen gjorde Sølvet i Jerusalem, som Stenene, og gjorde Ceder-Træerne som Morbær-Træer, der ere i det Lave, i Mangfoldighed.

28. Og man udførte Heste af Ægypten til Salomo, og af alle Landene.

29. Men det øvrige af Salomos Handeler, de første og de sidste: ere de Ting ikke skrevne i Nathans Prophetens Handelers (Bog) og i Ahias den Siloniters Prophetie, og i Jeddi den Seers Syner imod Jeroboam, Nebats Søn.
1 Kong. 11, 41 fgg.

30. Og Salomo regjerede i Jerusalem over al Israel fyrretyve Aar.

31. Og Salomo laae med sine Fædre, og de begrove ham i Davids hans Faders Stad; og Rhoboam, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

10. Capitel.

Rhoboam drager til Sichem for at lade sig gjøre til Konge over Israel; de ti Stammer falde fra ham, fordi han ikke vil lette sin Faders haarde Aag, 1-16. Rhoboam regjerer kun over Juda, Israels Børn stene hans Rentemester Hadoram, og blive ved deres Forsæt, 17-19.

1. Og Rhoboam drog til Sichem; thi al Israel var kommen til Sichem for at gjøre ham til Konge. 1 Kong. 12, 1 fgg.

2. Og det skede, der Jeroboam, Nebats Søn, hørte (det), (thi han var i Ægypten, hvorhen han flyede fra Kong Salomos Ansigt), da kom Jeroboam tilbage fra Ægypten. 1 Kong. 11, 40.

3. Thi de havde sendt hen, og kaldet ham, og Jeroboam kom og al Israel; og de talede til Rhoboam, sigende:

4. Din Fader gjorde vort Aag haardt, men let nu (noget) af din Faders det haarde Tjeneste og af hans det svare Aag som han lagde os paa, saa vil vi tjene dig.

5. Og han sagde til dem: (gaaer hen) endnu i tre Dage, og kommer igjen til mig; og Folket gik.

6. Og Kong Rhoboam raadførte sig med de Ældste, som stode for hans Fader Salomos Ansigt, der han var levende, og sagde: hvorledes raade I at give det Folk Svar tilbage?

7. Og de talede til ham, sigende: ville I være dette Folk god, og behage dem, og tale gode Ord til dem, da blive de dine Tjenere alle Dage.

8. Men han forlod de Ældstes Raad, som de raadte ham, og raadførte sig med de Unge, som vare opvoxne med ham, og som stode for hans Ansigt.

9. Og han sagde til dem: hvad raade I, at vi skal give dette Folk for Svar tilbage, som talede til mig, sigende: gjør nu os det Aag lettere, som din Fader lagde paa os?

10. Og de Unge, som vare opvoxne med ham, talede til ham, sigende: saa skal du sige til det Folk, som talede til dig, sigende: din Fader gjorde vort Aag svart, men gjør du os det lettere; saa skal du sige til dem: min mindste (Finger skal være tykkere end min Faders Lænder.

11. Nu da, min Fader lagde eder et svart Aag paa, men jeg, jeg vil lægge til over eders Aag; min Fader tugtede eder med Svøber, men jeg (vil tugte eder) med Scorpioner.

12. Da kom Jeroboam og alt Folket til Rhoboam paa den tredie Dag, saasom Kongen havde talet, og sagt: kommer til mig paa den tredie Dag.

13. Og Kongen svarede dem haardt, og Kong Rhoboam forlod de Ældstes Raad.

14. Og han talede til dem, efter de Unges Raad, og sagde: min Fader gjorde eders Aag svart, men jeg, jeg vil lægge til over det; min Fader tugtede eder med Svøber, men jeg vil tugte eder med Scorpioner

15. Og Kongen hørte ikke Folket; thi Aarsagen var af Gud, for at HErren vilde stadfæste sit Ord, som han talede forme-

ven Siloniter, til Jeroboam,
t. 1 Kong. 12, 15 fgg.
1 Kong. 11, 29. 31.
l Israel saae, at Kongen ikke
dem, da gav Folket Kongen
je, og sagde: hvad Deel have
ld? og vi have ingen Arv hos
Israel! hver (af dig drag) til
mer; see nu til dit Huus, o
ra gik al Israel til sine Pau-
2 Sam. 20, 1.
Israels Børn, som boede i
der, over dem regjerede Rho-

endte Kong Rhoboam Hado-
var Rentemester, og Israels
de ham med Stene, at han
Kong Rhoboam brugte (al sin)
at komme op i Vognen, for at
isalem. 2 Sam. 20, 24.
faldt Israel af fra Davids
l denne Dag.

11. Capitel.

med Krig betvinge de ti Stammer,
maias Raad afstaaer han derfra, 1-4.
adskillige Stæder i Juda og BenJa-
Præsterne og Leviterne, som Jeroboam
de sig til ham, og mange andre af
mer, som frygte Gud, 13-17. Han
e Hustruer og Børn, iblandt hvilke han
a over de andre, som han fordeler i
landet, 18-23.

Rhoboam kom til Jerusalem, da
a Judæ Huus og BenJamin,
i firesindstyve tusinde udvalgte
, at stride imod Israel, for at
tilbage til Rhoboam.
1 Kong. 12, 21.
HErrens Ord skede til Semaja,
Mand, og sagde:
il Rhoboam, Salomos Søn,
ge, og til al Israel, som er i
lenJamin, og sig:
agde HErren: I skal ikke drage
ride imod eders Brødre; ven-
, hver til sit Huus, thi denne
keet af mig; og de adlød HEr-
g de vendte tilbage fra at drage
oam.
oboam boede i Jerusalem, og
æder til Befæstning i Juda.
c. 14, 6.
in byggede Beth-Lehem, og
Thekoa;
thzur og Socho og Adullam;
th og Maresa og Siph;
raim og Lachis og Aseka;

10. Og Zora og Ajalon og Hebron, som
vare i Juda og i BenJamin, faste Stæder.
11. Og han befæstede de faste (Stæder),
og satte Fyrster i dem, og Forraad af
Spise og Olie og Viin.
12. Og (han beskikkede) Skjolde og Spyde
i alle Stæderne, og befæstede dem saare
meget; og Juda og BenJamin vare hans.
13. Og Præsterne og Leviterne, som vare
udi al Israel, de stillede sig for ham af alt
deres Landemærke.
14. Thi Leviterne forlode deres Forstæder
og deres Eiendom, og droge til Juda og
til Jerusalem; thi Jeroboam og hans
Sønner forkastede dem, at de ikke skulde
gjøre Præste-Embede for HErren. c. 13, 9.
15. Men han beskikkede sig Præster til de
Høie, og til de lodne (Skov-Trolde), og
til de Kalve, som han gjorde.
1 Kong. 12, 31 ꝛc. 3 Mos. 17, 7.
16. Og efter dem (fulgte) af alle Isra-
els Stammer de, som gave deres Hjerte til
at søge HErren, Israels Gud; de kom til
Jerusalem for at offre til HErren, deres
Fædres Gud.
17. Og de styrkede Judæ Rige, og be-
kræftede Rhoboam, Salomos Søn, i tre
Aar; thi de vandrede i Davids og Salo-
mos Vei i tre Aar.
18. Og Rhoboam tog sig en Hustru,
foruden Mahalath, Jerimoths, Davids
Søns, Datter, (nemlig) Abihail, Eliabs,
Isai Søns, Datter. 1 Sam. 16, 6.
c. 17, 13.
19. Og hun fødte ham Sønner: Jeus
og Samarja og Saham.
20. Og efter hende tog han Maacha,
Absaloms Datter; og hun fødte ham Abia
og Athai og Sisa og Selomith.
1 Kong. 14, 31.
21 Men Rhoboam elskte Maacha, Absa-
loms Datter, mere end alle sine Hustruer
og sine Med-Hustruer; thi han tog atten
Hustruer og tresindstyve Med-Hustruer;
og han avlede otte og tyve Sønner og
tresindstyve Døttre.
22. Og Rhoboam satte Abia, Maachas
Søn, til (at være) den Ypperste, til en
Fyrste iblandt hans Brødre; thi (han
tænkte) at gjøre ham til Konge.
5 Mos. 21, 15. 16.
23. Og han handlede forstandig, og ad-
spredte af alle sine Sønner i alle Judæ
og BenJamins Lande, i alle faste Stæder,
og gav dem Føde i Mangfoldighed; og
han begjerede mange Hustruer.

12. Capitel.

Rhoboam og Israel synder imod HErren, og gives Sisaks Hænder, 1-5. De ydmyge sig for HErren, som lover at frelse dem, dog tager Kong Sisak alt Liggendefæet og de Guld-Skjolde bort, i hvis Sted Rhoboam lader sætte Kobber-Skjolde, 6-12. Han regjerer fremdeles over Juda, bliver i sin Ugudelighed, og døer, 13-16.

1. Og det skede, der Rhoboam havde stadfæstet Riget, og der han (var bleven) mægtig, forlod han HErrens Lov, og al Israel med ham. c. 26, 16.

2. Og det skede i det femte Kong Rhoboams Aar, da drog Sisak, Kongen af Ægypten, op mod Jerusalem (thi de havde forgrebet sig mod HErren.)
1 Kong. 14, 22. 24.

3. Med tusinde og to hundrede Vogne, og med tresindstyve tusinde Ryttere; og der var ikke Tal paa det Folk, som kom med ham af Ægypten, Libyer, Suchiter og Morianer.

4. Og han indtog de faste Stæder, som hørte til Juda, og kom til Jerusalem.
c. 11, 5 seqq.

5. Da kom Semaja, Propheten, til Rhoboam og til de Øverste i Juda, som havde samlet sig til Jerusalem for Sisaks Skyld, og sagde til dem: saa sagde HErren: I, I have forladt mig, og jeg, jeg haver ogsaa forladt eder i Sisaks Haand.
c. 15, 2. c. 24, 20.

6. Da ydmygede de Øverste udi Israel sig, og Kongen, og de sagde: HErren er retfærdig.

7. Og der HErren saae, at de ydmygede sig, (da) skede HErrens Ord til Semaja, og han sagde: de have ydmyget sig, jeg vil ikke forderve dem; men jeg vil give dem om en liden (Tid) at undkomme, og min Hastighed skal ikke udøses over Jerusalem ved Sisak. 2 Kong. 22, 19.

8. Dog skal de vorde ham til Tjenere, at de kan fornemme, (hvad det er,) at tjene mig, og at tjene Riger i Landene.
Jer. 2, 19.

9. Saa drog Sisak, Kongen af Ægypten, op imod Jerusalem, og han tog Liggendefæet af HErrens Huus og Liggendefæet af Kongens Huus, han tog alting bort; og han tog de Skjolde af Guld, som Salomo lod gjøre. 1 Kong. 14, 26.
1 Kong. 10, 16.

10. Og Kong Rhoboam lod gjøre i deres Sted Kobber-Skjolde, og befoel dem under de øverste Drabanters Haand, som forvarede Døren for Kongens Huus.

11. Og det skede, saa tit ... ind i HErrens Huus, da kom ... terne, og bare dem ud, og de ... bage i Drabanternes Kammer.

12. Og da han ydmygede sig, ... rens Vrede vendt af fra ham, ... vilde) ikke forderve (ham) al... der vare ogsaa nogle gode Ting ...

13. Og Kong Rhoboam ... Jerusalem, og regjerede; thi ... var eet og fyrretyve Aar gammel ... blev Konge, og regjerede sytten ... rusalem, i den Stad, som HErren ... udvalgt af alle Israels Stammer ... sit Navn der; og hans Moders ... Naema, den Ammonitiske.
1 Kong. 14, 21. 31. 2 Sam. ...

14. Og han gjorde det, som ... thi han beskikkede ikke sit Hjerte ... HErren.

15. Men Rhoboams Handeler ... og de sidste, ere de ikke skrevne i ... Prophetens, Handelers (Bog), ... den Seers, der han beregner ... sterne; og (der vare) Krige im... boam og Jeroboam alle Dage.

16. Og Rhoboam laae med ... og blev begraven i Davids ... Abia, hans Søn, blev Konge i ...
c. 11, 22. c. 13. 1.

13. Capitel.

Abia bliver Konge, fører Krig imod J... ster sig ved sin retfærdige Sag og ... telse, og overvinder ham, 1-17. Israel ... Juda bestyrkes, Abia indtager ... han haver mange Hustruer og Børn, ...

1. I det attende Kong Jerob... da blev Abia Konge over Juda.
1 Kong. 15, 1.

2. Han regjerede i tre Aar i J... og hans Moders Navn var ... Uriels Datter, af Gibea; og der ... imellem Abia og imellem Jerob...

3. Og Abia rustede sig til Kri... Hær af vældige Krigs-(Folk), ... drede tusinde udvalgte Mænd; ... boam rustede sig imod ham til ... otte hundrede tusinde udvalgte ... vældige til Strid.

4. Og Abia stod op oven paa ... raims Bjerg, som ligger paa ... Bjerg, og sagde: hører mig, ... og al Israel!

5. (Burde det) ikke eder ... HErren, Israels Gud, haver ...

ike fordrevet HErrens Præ-
Sønner, og Leviterne, og
efter, ligesom Folkene i Lan-
en, som kommer til at fylde
d en ung Stud og syv Væ-
r Præst for (dem, som) ikke
1 Kong. 12, 31.
vad) os (angaaer), HErren
g vi have ikke forladt ham;
som tjene HErren, Aarons
erne, ere i deres Gjerning;
gjøre Røg-Offer af Brænd-
HErren, hver Morgen og
j (røge) den Røgelse af ko-
og (lægge) Skue-Brødene
Bord, og (tilrede) Guld-Ly-
ens Lamper, at optændes
thi vi holde HErrens vor
gt; men I, I have forladt
Mos. 28, 4. 1 Krøn. 16, 40.
fee, Gud er med os foran,
ter, og Klangens Basuner,
mod eder; (I) Israels Børn,
mod HErren, eders Fædres
skal ikke lykkes eder.
4 Mos. 10, 9. 2 Kong. 11, 14.
roboam lod et Baghold gaae

21. Saa styrkede Abia sig, og tog sig
fjorten Hustruer, og avlede to og tyve
Sønner og sexten Døttre.
22. Men det øvrige af Abias Handeler,
baade hans Veie og hans Ord, (de Ting)
ere skrevne i Iddos den Prophets Historie.
c. 9, 29.

14. Capitel.

Asa bliver Konge, frygter Gud, afskaffer Afguderie; bygger faste Stæder, og samler sig en Hær, 1-8. Han overvinder Serah, Morianernes Konge med Ben og Troe, og fører stort Bytte med sig tilbage, 9-15.

1. Og Abia laae med sine Fædre, og de
begrove ham i Davids Stad, og Asa, hans
Søn, blev Konge i hans Sted; i hans
Dage hvilede Landet (fra Krig) ti Aar.
1 Kong. 15, 8. Dom. 3, 30.
2. Og Asa gjorde det, som var godt og
ret for HErrens hans Guds Øine.
1 Kong. 15, 11.
3. Og han borttog de Fremmedes Al-
tere og Høiene, og sønderbrød Støtterne,
og afhuggede Lundene. 5 Mos. 7, 5.
4. Og han sagde til Juda, at de skulde
søge HErren deres Fædres Gud, og gjøre
Loven og Budet.

trindt omkring; saa byggede de, og det lykkedes for dem.

8. Og Asa havde en Hær, som bare Skjold og Spyd, af Juda tre hundrede tusinde, og af BenJamin, som bare Skjold og spændte Bue, to hundrede og firesindstyve tusinde; alle disse vare vældige til Strid. 1 Krøn. 8, 40. c. 12, 2.

9. Og Serah, den Morian, drog ud imod dem med en Hær, tusinde Gange tusinde, tilmed tre hundrede Vogne; og han kom indtil Maresa.

10. Og Asa drog ud imod ham; og de rustede sig til Krig i Zephatas Dal ved Maresa.

11. Og Asa raabte til HErren sin Gud, og sagde: HErre! der er ikke (Forskjel) hos dig at hjælpe enten (hvor der er) megen eller ingen Kraft; hjælp os HErre, vor Gud! thi vi forlade os fast paa dig, og vi ere komne i dit Navn mod denne Hob; HErre! du er vor Gud, intet Menneske formaaer (noget) imod dig.

1 Sam. 14, 6. Es. 10, 20. c. 50, 10 rc.

12. Og HErren slog Morianerne for Asas Ansigt og for Judæ Ansigt; og Morianerne flyede.

13. Og Asa og Folket, som var med ham, forfulgte dem indtil Gerar; og der faldt af Morianerne, at ingen af dem blev levende; thi de bleve sønderbrudte for HErrens Ansigt og for hans Hær; og de bare saare meget Rov (derfra).

c. 20, 24. Jer. 19, 11.

14. Og de sloge alle Stæder trindt omkring Gerar, thi HErrens Frygt var over dem, og de røvede alle Stæderne, thi der var meget Rov i dem. c. 17, 10.

15. Og de sloge ogsaa Fæ-Paulunerne, og bortførte smaat Qvæg i Mangfoldighed, og Kameler, og de kom tilbage til Jerusalem.

15. Capitel.

Asa trøstes og opmuntres ved Asarias Spaadom til at fare fort i det Gode, 1-7. Han afskaffer alle Vederstyggeligheder af Landet, mange af Israel falde til ham; de gjøre en Pagt, at de ville tjene HErren, 8-15. Han afsætter sin Moder, og afskaffer hendes Afguderie, borttager ikke Høiene, indfører det, som var helligt, i Guds Huus; han haver Fred, 16-19.

1. Og (der var) Asaria, Odeds Søn, over ham var Guds Aand.

2. Og han gik ud, (og stod) for Asas Ansigt, og sagde til ham: hører mig, Asa og al Juda og BenJamin! HErren er med eder, fordi I ere med ham, og dersom I søge ham, skal han lade sig finde af eder men om I forlade ham, skal han forlade eder. Es. 55, 6. Jer. 29, 13.

1 Krøn. 28, 9. 2 Krøn. 24, 20.

3. Og (der skal være) mange Dage for Israel, da (de skal være) uden sand Gud og uden Præst, som underviser (dem), og uden Lov. Hos. 3, 4.

4. Men (naar) de omvende sig i deres Nød til HErren, Israels Gud, og søge ham, da lader han sig finde af dem.

5 Mos. 4, 29.

5. Men i de Tider skal der ikke være Fred for den, som gaaer ud, og for den, som gaaer ind; men (der skal være) stor Bulder over alle Indbyggerne i Landene:

Matth. 24, 6. 7.

6. At de skal blive sønderknusede, (det ene) Folk ved det andet, (og den ene) Stad ved den anden; thi Gud forfærdede dem med allehaande Angest. Es. 19, 2.

7. Men I, værer frimodige, og lader ikke eders Hænder synke; thi der er Løn for eders Gjerning. Luc. 21, 19. 1 Cor. 15, 58.

8. Der Asa hørte disse Ord, og Odeds Prophetens Prophetie, blev han frimodig og borttog Vederstyggelighederne af det ganske Judæ og BenJamins Land, og af de Stæder, som han havde indtaget af Ephraims Bjerg; og fornyede HErrens Alter, som var for HErrens Forhuus.

9. Og han samlede al Juda og BenJamin, og de Fremmede hos dem af Ephraim og Manasse og af Simeon; thi de faldt til ham af Israel i Mangfoldighed, der de saae, at HErren hans Gud var med ham.

10. Og de samlede sig til Jerusalem i den tredie Maaned, i Asas Riges femtende Aar.

11. Og de offrede til HErren samme Dag af det Rov, som de havdeført, syv hundrede Øxne og syv tusinde Faar.

12. Og de kom i Pagten, at søge HErren, deres Fædres Gud, i deres ganske Hjerte og i deres ganske Sjel. Jos. 24, 24.

2 Krøn. 23, 3.

13. Og hver, som ikke vilde søge HErren, Israels Gud, skulde dødes, baade liden og stor, baade Mand og Qvinde.

14. Og de svore HErren med stor Røst og med Fryde-Skrig, og med Basuner og med Trompeter.

15. Og al Juda var glad over Eeden; thi de havde svoret i deres ganske Hjerte, og søgte ham i deres ganske Villie, og han lod sig finde af dem; og HErren skaffede dem Rolighed trindt omkring. c. 14, 6. c. 20, 30.

16. Og Kong Asa affatte ogsaa (sin) Moder Maecha, at hun ikke skulde være Dronning, fordi hun havde giort sig Miplezeth til Lunden, og Asa udryddede hendes Miplezeth, og stødte den smaae, og opbrændte den ved Kidrons Bæk.

1 Kong. 15, 13.

17. Men Høiene toges ikke bort af Israel; dog var Asas Hjerte retskaffent alle hans Dage. 1 Kong. 22, 44. 2 Kong. 12, 3.

18. Og han indførte de Ting, som hans Fader havde helliget, og det, som han (selv) havde helliget, i Guds Huus: Sølv og Guld og Kar.

19. Og der var ingen Krig, indtil det fem og tredivte Asas Riges Aar.

16. Capitel.

Baesa begynder en Krig imod Asa; Asa gjør en Pagt med Benhadad imod Baesa, som slaaer ham ꝛc., 1-6. Propheten Hanani straffer Asa for denne Gjernings Skyld, Asa lader ham kaste i Fængsel, og undertrykker nogle af Folket, 7-11. Han bliver syg i Fødderne, forlader sig paa Lægerne, døer, og æres i hans Død, 12-14.

1. I det sex og tredivte Asas Riges Aar drog Baesa, Israels Konge, op imod Juda, og byggede Ramah, for at ikke tilstede nogen at drage ud, eller komme ind til Asa, Judæ Konge. 1 Kong. 15, 17.

2. Men Asa udtog Sølv og Guld af HErrens Huses og Kongens Huses Liggendefæer, og sendte til Benhadad Kongen af Syrien, som boede i Damascus, og lod sige: 2 Kong. 12, 18. c. 16, 8.

3. Der er en Pagt imellem mig og imellem dig, og imellem min Fader og imellem din Fader; see, jeg sender til dig Sølv og Guld, drag hen, gjør til intet din Pagt med Baesa, Israels Konge, at han drager op fra mig.

4. Og Benhadad adlød Kong Asa, og sendte Hærernes Fyrster, som han havde, imod Israels Stæder, og de sloge Ejon og Dan og Abel-Maim og alle Naphthali Forraads-Stæder. 1 Kong. 15, 20.

2 Kong. 16, 9.

5. Og det skede, der Baesa hørte det, da lod han af at bygge Ramah, og lod sin Gjerning ophøre.

6. Da tog Kong Asa al Juda, og de toge Stenene bort fra Ramah og Træer dertil, som Baesa havde bygget med; og han byggede dermed Geba og Mizpa.

7. Og paa den samme Tid kom Hanani, den Seer, til Asa, Judæ Konge, og sagde til ham: fordi du forlod dig fast paa Kongen af Syrien, og forlod dig ikke fast paa HErren din Gud, derfor er Kongen af Syriens Hær undkommen fra min Haand.

Jer. 17, 5. 2 Krøn. 14, 11.

8. Vare ikke Morianerne og de Libyer en stor Hær med saare mange Vogne og Ryttere? dog, der du forlod dig fast paa HErren, gav han dem i din Haand.

2 Krøn. 14, 9.

9. Thi HErrens Øine gaae omkring paa al Jorden, at styrke sig med dem, hvis Hjerte er retskaffent mod ham; du handlede daarligen i denne Sag, thi fra nu af skal der være Krig imod dig.

10. Men Asa blev fortørnet paa den Seer, og lagde ham i Fængsels Huus, thi han blev vred paa ham for dette; og Asa fortrykte nogle af Folket paa den samme Tid. 1 Kong. 22, 27.

11. Og see, Asas Handeler, de første og de sidste; see, de ere skrevne i Judæ og Israels Kongers Bog.

12. Og Asa blev syg i sine Fødder i sit ni og tredivte Riges Aar, indtil hans Sygdom (tog til) overmaade; og han søgte end ikke HErren i sin Sygdom, thi (han forlod sig) paa Lægerne.

13. Og Asa laae med sine Fædre, og døde i sit Riges eet og fyrretyvende Aar.

14. Og de begrove ham i hans Grave, som han havde ladet sig grave i Davids Stad, og de lagde ham i Leie-(Steder), som man havde opfyldt med Urter, og (det af) alle Slags, tilberedte ved Apothekernes Gjerning til en Salve; og de brændte, ham (til Ære), med en saare stor Brand. c. 21, 19. Jer. 34, 5.

17. Capitel.

Josaphat bliver Konge, styrker sig i sit Rige, frygter Gud, HErren er med ham, 1-5. Han afskaffer Høiene og Lundene, udsender sine Fyrster og Leviterne at undervise Folket, 6-9. Josaphat har Fred, faaer Skjenk af Philister og Araber, bliver mægtig, samler sig en stor Krigshær, 10-19.

1. Og Josaphat, hans Søn, blev Konge i hans Sted, og styrkede sig imod Israel.

1 Kong. 15, 24.

2. Og han lagde en (Krigs-)Hær i alle Judæ faste Stæder, og satte Befalingsmænd i Judæ Land og i Ephraims Stæder, som hans Fader Asa havde indtaget.

3. Og HErren var med Josaphat; thi han vandrede i sin Faders Davids første Veie, og søgte ikke Baalim. 2 Sam. 11, 4

c. 24, 2.

4. Men han søgte sin Faders Gud, og

vandrede i hans Bud, og ikke efter Israels Gjerninger.

5. Og HErren stadfæstede Riget i hans Haand, og al Juda gav Josaphat Skjenk; og han havde Rigdom og Ære i Mangfoldighed. c. 18, 1.

6. Og der hans Hjerte ophøiedes i HErrens Veie, da borttog han fremdeles de Høie og Lunde af Juda. c. 26, 16. c. 32, 25 ꝛc.

7. Og i sit Riges tredie Aar sendte han sine Fyrster: Ben-Hail og Obadia og Sacharia og Nethaneel og Michaja til at lære i Judæ Stæder.

8. Og med dem de Leviter: Semaja og Nathania og Sebadja og Asael og Semiramoth og Jonathan og Adonia og Tobia og Tob-Adonia, Leviterne; og med dem Elisama og Joram, Præsterne.

9. Og de lærte i Juda, og de havde HErrens Lovbog med sig; og de droge omkring i alle Judæ Stæder, og lærte iblandt Folket.

10. Og HErrens Frygt var over alle Riger i Landene, som (laae) trindt omkring Juda, saa at de ikke stred imod Josaphat. c. 14, 14. c. 20, 29. 1 Mos. 35, 5.

11. Og af Philisterne bragte nogle Josaphat Skjenk og det paalagte Sølv; ogsaa de Araber bragte ham smaat Qvæg, syv tusinde og syv hundrede Vædre, og syv tusinde og syv hundrede Bukke. 1 Kong. 4, 21.

12. Saa gik Josaphat (fremad), og blev stor overmaade, og han byggede Slotte og Forraads-Stæder i Juda.

13. Og han havde en stor Gjerning i Judæ Stæder, og Krigsmænd, vældige til Strid, i Jerusalem.

14. Og dette var deres Tal efter deres Fædres Huus: i Juda vare Øverster over Tusinde; Adna den øverste, og med ham vare tre hundrede tusinde, vældige til Strid.

15. Og næst ham var Johanan den øverste; og med ham vare to hundrede og firesindstyve tusinde.

16. Og næst ham var Amasia, Sichri Søn, HErrens Frivillige; og med ham vare to hundrede tusinde, vældige til Strid.

17. Og af BenJamin var Eliada, en vældig Mand til Strid; og med ham vare to hundrede tusinde, udrustede med Bue og Skjold. c. 14, 8. 1 Krøn. 12, 2.

18. Og næst ham var Josabad; og med ham vare hundrede og firesindstyve tusinde, bevæbnede til Strid.

19. Disse opvartede Kongen, foruden dem, som Kongen havde lagt i de faste Stæder i al Juda.

18. Capitel.

Josaphat besvogrer sig med den ugudelige Achab, besøger ham, lader sig overtale til at drage i Krig med ham, 1-3. Vil dog først adspørge HErren, er ei fornøiet med Achabs Propheters Spaadom; dog, endskjøndt Michæas spaaer anderledes, og raader fra Krigen, blive de ved deres Forsæt ꝛc., 4-27. Josaphat geraader i Fare, raaber til HErren og frelses, Achab omkommer, 28-34.

1. Og Josaphat havde Rigdom og Ære i Mangfoldighed, og han gjorde Svogerskab med Achab. c. 17, 5.

2. Og der (nogle) Aar vare til Ende, drog han ned til Achab til Samaria, og Achab lod slagte smaat Qvæg og stort Qvæg i Mangfoldighed til ham, og til det Folk, som var med ham; og han tilskyndte ham til at drage op til Ramoth i Gilead. 1 Kong. 22, 2 fgg.

3. Thi Achab, Israels Konge, sagde til Josaphat, Judæ Konge: vil du drage med mig til Ramoth i Gilead? og han sagde til ham: jeg vil være som du, og mit Folk (skal være) som dit Folk, og (vi vil være) med dig i Kampen. 2 Kong. 3, 7 fgg.

4. Fremdeles sagde Josaphat til Israels Konge: Kjære, spørg i Dag om HErrens Ord.

5. Da samlede Israels Konge Propheterne, fire hundrede Mænd, og sagde til dem: skal vi drage til Ramoth i Gilead til Krig, eller skal vi lade det være? og de sagde: drag op, og Gud skal give (dem) i Kongens Haand.

6. Men Josaphat sagde: er her ikke endnu en HErrens Prophet, at vi kunde spørge ham ad?

7. Og Israels Konge sagde til Josaphat: (her er) endnu en Mand, ved hvem man kan spørge HErren ad,—men jeg, jeg hader ham, fordi han spaaer ikke godt over mig, men alle sine Dage ondt,—det er Michæas, Jimlas Søn; og Josaphat sagde: Kongen sige ikke saa.

8. Da kaldte Israels Konge ad en Kammer-Tjener, og sagde: hent snart Michæas, Jimlas Søn.

9. Og Israels Konge og Josaphat, Judæ Konge, sad hver paa sin Throne, førte ud Klæder, og de sad i Gaarden for Døren af Samarias Port; og alle Propheterne spaaede for deres Ansigt.

10. Og Zedechias, Cnaenas Søn, havde

ort sig Jern-Horn, og sagde: saa sagde HErren: med disse skal du stange de Syrer, indtil de udryddes.

11. Og alle Propheterne spaaede saaledes, og sagde: drag op til Ramoth i Gilead, og vær lykkelig, og HErren skal give (den) i Kongens Haand.

12. Og Budet, som var bortgaaen til at kalde Michæas, talede til ham, sigende: see, Propheternes Ord ere (som af) een Mund gode for Kongen: Kjære, lad dit Ord og være som eens af dem, og tael godt.

13. Da sagde Michæas: (saa vist som) HErren lever, det som min Gud siger (mig), det vil jeg tale.

14. Og han kom til Kongen, og Kongen sagde til ham: Michæas! skulle vi drage til Ramoth i Gilead i Krig, eller skal jeg lade være? og han sagde: drager op, og værer lykkelige, og de skal gives i eders Haand.

15. Og Kongen sagde til ham: hvormange Gange skal jeg besværge dig, at du intet siger mig uden Sandheden, i HErrens Navn?

16. Da sagde han: jeg saae al Israel adspredt paa Bjergene, som Faar, der have ingen Hyrde; og HErren sagde: disse have ingen Herre, lad dem vende tilbage, hver til sit Huus med Fred. 4 Mos. 27, 17. Matth. 9, 36.

17. Da sagde Israels Konge til Josaphat: haver jeg ikke sagt dig: han spaaer ikke godt over mig, men ondt?

18. Og han sagde: hører derfor HErrens Ord: jeg saae HErren sidde paa sin Throne, og al Himmelens Hær staaende ved hans høire og ved hans venstre Side.

19. Og HErren sagde: hvo vil overtale Achab, Israels Konge, at han skal drage op, og falde ved Ramoth i Gilead? og han sagde: den ene sagde saa, og den anden sagde saa.

20. Da gik en Aand ud, og stod for HErrens Ansigt, og sagde: jeg, jeg vil overtale ham; og HErren sagde til ham: hvormed?

21. Og han sagde: jeg vil udgaae, og være en løgnagtig Aand i alle hans Propheters Mund; og han sagde: du skal overtale (ham), og ogsaa formaae det, gak ud, og gjør saaledes.

22. Og nu see, HErren haver givet en løgnagtig Aand i disse dine Propheters Mund; men HErren haver talet Ondt over dig.

23. Da gik Zedechias, Cnaenas Søn, frem, og slog Michæas paa Kind-Benet, og sagde: hvor er den Vei, (ad hvilken) HErrens Aand er gaaen bort fra mig til at tale med dig?

24. Og Michæas sagde: see, du skal see det paa den samme Dag, naar du skal gaae ind fra eet Kammer i det andet for at skjule dig.

25. Da sagde Israels Konge: tager Michæas, og fører ham tilbage til Amon, Stadens Fyrste, og til Joas Kongens Søn,

26. Og siger: saa siger Kongen: sætter denne i Fængsels Huus, og bespiser ham med Trængsels Brød og Trængsels Vand, indtil jeg kommer tilbage med Fred. c. 16, 10.

27. Og Michæas sagde: dersom du kommer tilbage med Fred, da haver ikke HErren talet ved mig; og han sagde: hører det, I Folk allesammen!

28. Saa drog Israels Konge og Josaphat, Judæ Konge, op til Ramoth i Gilead.

29. Og Israels Konge sagde til Josaphat: jeg vil forklæde mig, og komme i Krigen, men tag du dine Klæder paa; og Israels Konge forklædte sig, og de kom i Krigen.

30. Men Kongen af Syrien bød de Øverste for Vognene, som han havde, og sagde: I skal ikke stride imod liden eller stor, uden imod Israels Konge alene.

31. Og det skede, der de Øverste for Vognene saae Josaphat, da sagde de: han er Israels Konge, og de droge omkring imod ham at stride; men Josaphat raabte, og HErren hjalp ham, og Gud tilskyndte dem (at drage) fra ham.

32. Og det skede, der de Øverste for Vognene saae, at han var ikke Israels Konge, da vendte de sig tilbage fra ham.

33. Og en Mand spændte Buen i sin Uskyldighed, og skjød Israels Konge imellem (Sværd-)Remmerne og Pantseret; da sagde han til Kjøre-Svenden: vend din Haand, og før mig ud af Leiren; thi jeg er saaret.

34. Og Krigen tog til paa den samme Dag, og Israels Konge stod i Vognen mod de Syrer indtil Aftenen; og han døde ved den Tid, som Solen gik ned.

19. Capitel.

Josaphat straffes af Propheten Jehu, fordi han havde hjulpet Achab, 1-3. Han beskikker Dommere i Landet, og giver dem herlige Formaninger, 4-11.

1. Men Josaphat, Judæ Konge, kom tilbage til sit Huus med Fred til Jerusalem.

2. Og Jehu, Hanani Søn, den Seer, gik ud imod ham, og sagde til Kong Josaphat: skal du hjælpe den Ugudelige, og elske dem, som hade HErren? derfor er der Vrede over dig fra HErrens Ansigt.
c. 16, 7.

3. Dog ere der nogle gode Ting fundne hos dig: thi du haver borttaget Lundene af Landet, og beskikket dit Hjerte til at søge Gud. c. 17, 3 sqq.

4. Saa blev Josaphat i Jerusalem, og drog ud igjen iblandt Folket fra Beersheba indtil Ephraims Bjerg, og han førte dem tilbage til HErren, deres Fædres Gud.

5. Og han beskikkede Dommere i Landet, i alle Judæ faste Stæder, i hver Stad;
5 Mos. 16, 18.

6. Og han sagde til Dommerne: seer til, hvad I gjøre, thi I holde ikke Dom for et Menneske, men for HErren; og han er med eder i Dommens Handel.
5 Mos. 1, 17. Rom. 3, 1 sqq.

7. Derfor lader nu HErrens Frygt være over eder; forvarer eder, og gjører (det), thi der er ingen Uret hos HErren vor Gud, ei heller Persons Anseelse, ei heller Gavers Annammelse. Ap. G. 10, 34.
Rom. 2, 11. Gal. 2, 6.

8. Tilmed beskikkede Josaphat ogsaa i Jerusalem (nogle) af Leviterne og Præsterne, og af de øverste Fædre iblandt Israel, til HErrens Dom og til Trætighederne, der de vare komne tilbage til Jerusalem. v. 10. 5 Mos. 17, 8. 9. c. 19, 17.

9. Og han bød dem, og sagde: gjører saa i HErrens Frygt troligen og med et retskaffent Hjerte.

10. Og alle Trætigheder, som komme for eder fra eders Brødre, som boe i deres Stæder, imellem Blod og Blod, imellem Lov og Bud, Skikke og Rette, da paaminder dem, at de ikke blive skyldige imod HErren, og der maatte komme en Vrede over eder og over eders Brødre; gjører saa, saa skulle I ikke blive skyldige.

11. Og see, Amaria, den Ypperste-Præst, er over eder i alle HErrens Sager, og Sebadja, Ismaels Søn, den Fyrste i Judæ Huus, i alle Kongens Sager, (saa ere) og Fogederne Leviterne for eders Ansigt; værer frimodige, og gjører (dette), og HErren skal være med den Gode.
c. 15, 7.

20. Capitel.

Moabiterne og andre Hedninger samle sig t[il Jo]saphat til Krig; Josaphat lader udraabe [en Faste,] samler Folket, og gjør en inderlig Bøn [...] 1-13. Jehasiel, en Levit, forkynder Jos[aphat, at] Gud skal selv stride for ham; dette troe[...] love Gud, og drage ud imod Fienderne, [...] lægge sig selv indbyrdes; Folket roser m[...] og lover Gud, de faae Fred for deres Fiender[...] Josaphat regierer fremdeles i HErrens F[rygt ...] borttages ikke Høiene; han gjør Forbund [med Is]raels Konge Ahasia, derfor straffes han a[f Gud] ved Propheten Elieser, 31-37.

1. Og det skede derefter, at [...] Børn og Ammons Børn, og m[...] (andre flere) end de Ammoniter[...] imod Josaphat til Krig; v[...]

2. Og (nogle) kom, og gave J[osaphat] tilkjende og sagde: der kommer e[n stor] Hob imod dig fra hiin Side Hav[et, fra] Syrien; og see, de ere i Hazezon-T[hamar,] det er En-Geddi.

3. Og Josaphat frygtede, og stil[ede sit] Ansigt til at søge HErren, og lod u[draabe] en Faste over al Juda. 5 Mos.
Esr. 8, 21.

4. Og Juda samlede sig til a[t søge] (Hjælp) af HErren; ogsaa af alle [Judæ] Stæder kom de til at søge HErren.

5. Og Josaphat stod i Judæ og J[erusa]lems Forsamling, i HErrens Hu[us, for] den nye Forgaard.

6. Og han sagde: HErre, vore [Fædres] Gud! er du ei selv den Gud i Him[melen?] ja du er den, som regierer i alle H[ednin]gers Riger; og i din Haand er K[raft og] Vælde, og der er ingen, som kan [bestaae] imod dig. 1 Kron. 29, 12. 2 Kron. [...]

7. Haver du ikke, vor Gud! fo[rdrevet] dette Lands Indbyggere fra dit Fol[k Is]raels Ansigt og givet det Abraham[s, din] Vens Sæd evindelig?

8. Og de have boet derudi og [bygget] dig en Helligdom deri for dit Na[vn, og] sagt:

9. Om Ulykke kommer over os, e[ller] mende Sværd, eller Pestilentse, eller [Hun]ger, skulle vi staae foran dette Hu[us og] for dit Ansigt, — thi dit Navn er [i dette] Huus — og raabe til dig i vor N[ød, saa] ville du høre og frelse. c[...]
1 Kong. 8, 33 &c.

10. Nu da, see, Ammons Børn o[g Moab,] og de af Seirs Bjerg, igjennem h[vilke du] ikke tilstedte Israel at komme, der [de droge] af Egypti Land, men de maatte [vige fra] dem, og ikke ødelægge dem:
5 Mos. 2, 9. 20.

. Ja see, de betale os (det), da de
me for at udstøde os af din Eiendom,
du haver ladet os indtage til Eiendom.
. Vor Gud! vil du ikke dømme over
.? thi der er ingen Kraft i os imod
ne store Hob, som kommer imod os;
vi vide ikke, hvad vi skulle gjøre, men
e Dine (ere vendte) til dig.
Ps. 59, 10.
3. Og al Juda stod for HErrens An-
t; ogsaa deres smaae Børn, deres Hus-
er og deres Sønner.
4. Men (over) Jehasiel, Søn af Sa-
rias, Søn af Benaja, Søn af Jeiel,
øn af Matthania, den Levit af Asaphs
ørn, over ham kom HErrens Aand midt
landt Forsamlingen.
.5. Og han sagde: giver Agt paa, al
uda, og I Indbyggere i Jerusalem, og
u Kong Josaphat! saa sagde HErren til
er: I skal ikke frygte, og ikke ræddes for
nne store Hob, thi Krigen er ikke eders,
en Guds.
16. I Morgen skal I drage ned mod
em: see, de drage op ved Opgangen til
iz, og I skal finde dem ved Enden af
alen lige over for Jeruels Ørk.
17. (Det skal) ikke (komme an) paa eder
denne (Strid); stiller eder hen, staaer
g seer HErrens Frelse, (som er) med
er, o Juda og Jerusalem! I skulle ikke
ygte, og ikke ræddes, drager i Morgen
d mod dem, thi HErren (skal være) med
er. 2 Mos. 14, 13.
18. Da bøiede Josaphat sig med Ansig-
t ned til Jorden; og al Juda og Ind-
byggerne i Jerusalem faldt ned for HEr-
rens Ansigt, at nedbøie sig for HErren.
19. Og Leviterne af de Kahathiters Børn
g af de Korhiters Børn stode op at love
Erren, Israels Gud, med stor Røst, hoi-
igen.
20. Og de stode tidligen op om Morge-
en, og droge ud til Thekoas Ørk; og der
e droge ud, stod Josaphat, og sagde:
ører mig, Juda og I Indbyggere i Jeru-
lem! troer paa HErren eders Gud, saa
al I blive forsikrede, troer paa hans
ropheter, saa skal I faae Lykke. Es. 7, 9.
21. Og han raadførte sig med Folket, og
ikkede Sangere for HErren, og dem,
m skulde love den hellige Majestæt, at,
aar de droge ud frem for de Bevæbnede,
u skulde de sige: takker HErren, thi hans
iskundhed er evindelig. Ps. 106, 1.
Ps. 136, 1.

22. Og den Tid de begyndte med Fryde-
skrig og Lov, lod HErren et Baghold kom-
me paa Ammons Børn, Moab og (dem
af) Seirs Bjerg, som vare komne mod
Juda, og de bleve slagne. Ps. 18, 4.
Dom. 7, 22; 9, 25.
23. Thi Ammons Børn og Moab stode
mod Indbyggerne af Seirs Bjerg at sætte
dem i Band, og at ødelægge; og der de
havde gjort Ende paa Indbyggerne af
Seir, hjalp de den ene den anden at for-
dærve (sig selv).
24. Der Juda var kommen til Mizpeh
ved Ørken, da vendte de deres Ansigter til
Hoben, og see, de vare (idel) døde Krop-
pe, som vare faldne paa Jorden, og der
var ingen undkommen. c. 14, 13.
25. Og Josaphat kom, og hans Folk, til
at røve deres Bytte, og de fandt hos dem
i Mangfoldighed baade Gods ved de døde
Kroppe, og kosteligt Tøi, og de toge for
sig, saa de ikke kunde bære det; og de rø-
vede samme Bytte i tre Dage, thi det var
meget.
26. Og paa den fjerde Dag forsamledes
de i Lovs-Dalen, thi der lovede de HEr-
ren; deraf kaldte de samme Steds Navn
Lovs-Dal indtil denne Dag.
27. Siden vendte sig hver Mand af Ju-
da og Jerusalem tilbage, og Josaphat
fremmerst for dem, at drage tilbage til
Jerusalem med Glæde; thi HErren havde
glædet dem over deres Fiender.
28. Og de kom til Jerusalem med Psal-
tere og med Harper, og med Basuner, til
HErrens Huus.
29. Og Guds Frygt kom over alle Riger
i Landene, der de hørte, at HErren havde
strebet imod Israels Fiender. c. 14, 14.
c. 17, 10. Esth. 8, 17.
30. Saa blev Josaphats Rige stille, og
hans Gud skaffede ham Rolighed trindt
omkring. c. 14, 6. c. 15, 15.
31. Og Josaphat regjerede over Juda;
han var fem og tredive Aar gammel, der
han blev Konge og regjerede fem og tyve
Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn
var Asuba, Silhi Datter. 1 Kong. 22, 42.
32. Og han vandrede i Asas sin Faders
Vei, og veeg ikke fra den, idet han gjorde
det, som ret var for HErrens Øine.
33. Dog bleve Høiene ikke borttagne, thi
Folket havde endnu ikke beskikket deres
Hjerte til deres Fædres Gud.
34. Men de øvrige af Josaphats Han-
deler, de første og de sidste; see, de Ting

ere skrevne iblandt Jehu, Hanani Søns, Handeler, som man lod ham optegne i Israels Kongers Bog. 2 Kron. 19, 2.

35. Men derefter forbandt Josaphat, Judæ Konge, sig med Ahasia, Israels Konge; han, han var ugudelig i (sine) Gjerninger.

36. Og han forbandt sig med ham, at gjøre Skibe, som skulde fare til Tharsis; og de gjorde Skibene i Ezion-Geber.

37. Men Elieser, Dodavas Søn, af Maresa, spaaede imod Josaphat, og sagde: fordi du forbandt dig med Ahasia, haver HErren sønderrevet dine Gjerninger; da bleve Skibene sønderbrudte, og de formaaede ikke at fare til Tharsis. 1 Kong. 22, 49.

21. Capitel.

Josaphat døer, efter at han havde gjort Joram til Konge, og uddeelt Gaver til sine andre Sønner; Joram ihjelslaaer sine Brødre, 1-4. Han er ugudelig, Edomiterne falde af fra ham; han slaaer dem, kan ikke bringe dem til Underdanighed igjen, fordi HErren ei var med ham, 5-11. Han faaer et Brev fra Propheten Elias, hvori Guds svare Domme forkyndes ham; Fienderne ødelægge Landet, føre hans Hustruer og Sønner fangne bort, og han selv døer af slemme Sygdomme efter Elias Ord, 12-20.

1. Og Josaphat laae med sine Fædre, og blev begraven hos sine Fædre i Davids Stad; og hans Søn Joram blev Konge i hans Sted.
2 Kong. 8, 16 fgg. 1 Kron. 3, 11.

2. Og han havde Brødre, Josaphats Sønner: Asaria og Jehiel og Sacharia og Asaria og Michael og Sephatja; alle disse vare Josaphats, Israels Konges, Sønner.

3. Og deres Fader gav dem mange Gaver af Sølv og af Guld og dyrebare Skjenk, med faste Stæder i Juda; men Riget gav han Joram, thi han var den Førstefødte.

4. Og der Joram kom op til sin Faders Rige, og havde styrket sig, slog han alle sine Brødre ihjel med Sværdet; ja ogsaa (nogle) af de Øverste i Israel.

5. Joram var to og tredive Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede otte Aar i Jerusalem.

6. Og han vandrede i Israels Kongers Vei, ligesom Achabs Huus gjorde, thi Achabs Datter var hans Hustru; og han gjorde det, som var ondt for HErrens Øine. 2 Kong. 16, 3.

7. Dog vilde HErren ikke fordærve Davids Huus, for den Pagts Skyld, som han havde gjort med David, og saasom han havde sagt, at han vilde give ham og hans Børn et Lys alle Dage. 2 Sam. 7, 12.
1 Kong. 11, 36.

8. I hans Dage faldt Edom af fra (at være) under Judæ Magt, og de lode en Konge regjere over sig.

9. Derfor drog Joram frem med sine Øverster, og alle Vogne med ham; og han gjorde sig rede om Natten, og slog Edom, som var trindt omkring ham, og de Øverste for Vognene.

10. Dog faldt Edom af fra (at være) under Judæ Magt indtil denne Dag; ogsaa Libna faldt af paa den samme Tid fra (at være) under hans Magt; thi han forlod HErren sine Fædres Gud.

11. Han, han gjorde ogsaa Høie paa Judæ Bjerge, og kom Indbyggerne i Jerusalem til at bedrive Hoer, ja han drev Juda dertil.

12. Og der kom en Skrift til ham fra Elias Propheten, (hvori) han sagde: saa siger HErren, din Faders Davids Gud: fordi du ikke haver vandret i din Faders Josaphats Veie, ei heller i Asas, Judæ Konges, Veie,

13. Men du haver vandret i Israels Konges Vei, og kommet Juda og Jerusalems Indbyggere til at bedrive Hoer efter Achabs Huses Horerie, og du haver tilmed ihjelslaget dine Brødre af din Faders Huus som vare bedre end du: 1 Kron. 2, 32

14. See, saa skal HErren slaae dig med stor Plage paa dit Folk, og paa dine Børn og paa dine Hustruer, og paa alt dit Gods

15. Og du (skal plages) med mange Sygdomme, med dine Indvoldes Sygdom, indtil dine Indvolde formedelst Sygdom gaae ud Dag til Dag.

16. Saa opvakte HErren imod Joram Philisternes og Arabernes Aand, som er ved Morianernes Side.

17. Og de droge op i Juda og brøde ind derudi, og bortførte alt Godset, som fandtes i Kongens Huus, og tilmed hans Sønner og hans Hustruer; og han beholdt ikke en Søn tilovers, uden Joachas, den yngste af hans Sønner. Ef. 7, 6.

18. Og efter alt dette plagede HErren ham i hans Indvolde med Sygdom, (saa at) der var ingen Lægedom.

19. Og det skede fra Aar til Aar, saa at der Tiden var forløben efter to Aar, gik hans Indvolde ud med hans Sygdom, og

...Indbyggerne i Jerusalem gjorde
...ns yngste Søn, til Konge i hans
...en Trop, som kom med de Ara-
...i, havde ihjelslaget alle de første;
Jorams Søn, Konge i Juda,
2 Kong. 8, 24 fgg.
...n. 2, 11. 2 Krøn. 21, 16. 17.
...i var to og fyrretyve Aar gam-
...an blev Konge, og regjerede eet
...salem; og hans Moders Navn
...a, Omri (Søns) Datter.
2 Kong. 11, 1.
...han vandrede og i Achabs Hu-
...thi hans Moder var hans Raad-
...t handle ugudeligen.
...an gjorde det, som var ondt for
...Øine, ligesom Achabs Huus; thi
...ns Raadgivere efter hans Fa-
...til at fordærve ham.
...andrede ogsaa efter deres Raad,
...ed Joram, Achabs Israels Kon-
...l Krig mod Hasael, Kongen af
...il Rameth i Gilead; men de
...e Joram. 2 Kong. 9, 15.
...an vendte tilbage at lade sig
...reel, thi han havde Saar, som
...

midt iblandt Kongens Sønner, som bleve
dræbte, og satte ham med sin Amme i
Sengekammeret; og Josabeath, Kong Jo-
rams Datter, Jojadas Præstens Hustru,
skjulte ham,—thi hun, hun var Ahasias
Søster,—for Athalias Ansigt, at hun ikke
dræbte ham.
12. Og han var skjult hos dem i Guds
Huus sex Aar; men Athalia var Dron-
ning i Landet.

23 Capitel.

Jojada tager de Øverste for Folket til sig, samler Leviterne til Jerusalem, gjør en Pagt med dem at gjøre Joas til Konge; sætter dem til at tage vare paa Kongen, og gjør saa Joas til Konge, 1-11. Da Athalia dette seer, raaber hun: Oprør, Oprør! og dræbes, 12-15. De gjøre en Pagt med hverandre, at de ville tjene HErren, udrydde Baals Tjeneste, sætte Guds-Tjenesten i bedre Stand, og sætte Kongen paa hans Throne, 16-21.

1. Men i det syvende Aar bestyrkede
Jojada sig, og tog den Øverste over Hun-
drede, nemlig Asaria Jerohams Søn, og
Ismael Johanans Søn, og Asaria Obeds
Søn, og Maeseja Adajas Søn, og Elisa-
phat Sichri Søn med sig i Pagt.
2 Kong. 11, 4 fgg.

terne, skal være Portnere ved Dør-Tærsklerne.

5. Og den tredie Part (skal være) i Kongens Huus, og den tredie Part ved Grundporten; men alt Folket (skal være) i HErrens Huses Forgaarde.

6. Men ikke (nogen) skal komme ind i HErrens Huus uden Præsterne og Leviterne, som der tjene; de, de skal gaae ind, thi de ere hellige; men alt Folket skal tage vare paa HErrens Varetægt.

7. Og Leviterne skal omringe Kongen trindt omkring, hver med sine Vaaben i sin Haand, og hvo som kommer i Huset, skal dødes; men værer I hos Kongen, naar han gaaer ind, og naar han gaaer ud. Neh. 4, 17 rc.

8. Og Leviterne og al Juda gjorde efter alt det, som Jojada, Præsten, havde befalet, og de toge hver sine Mænd, som indkom om Sabbaten, tillige med dem, som udgik om Sabbaten; thi Jojada, Præsten, lod ikke Skifterne gaae bort.

9. Og Jojada, Præsten, gav de Øverste over Hundrede Spyde, og (smaa) Skjolde, og (andre) Skjolde, som havde hørt Kong David til, som vare i Guds Huus.
1 Kong. 10, 17.

10. Og han lod alt Folket staae, saa hver havde sit Vaaben i sin Haand, fra den høire Side i Huset indtil den venstre Side i Huset, mod Alteret og mod Huset, hos Kongen trindt omkring.

11. Siden udførte de Kongens Søn, og satte Kronen paa ham, og (gave ham) Vidnesbyrdet og gjorde ham til Konge; og Jojada og hans Sønner salvede ham, og de sagde: Kongen leve!
5 Mos. 17, 19. 1 Sam. 10, 24.

12. Der Athalia hørte Folkets Røst, som løb til og lovede Kongen, da kom hun til Folket i HErrens Huus. 1 Kong. 1, 41.

13. Og hun saae, og see, Kongen stod ved sin Støtte i Indgangen, og de Øverste over Basunerne vare hos Kongen, og alt Folket i Landet var glad, og blæste i Basuner, og Sangerne (vare der) med Sangs-Instrumenter, og de, som kundgjorde, at man skulde synge Lov; da sønderrev Athalia sine Klæder, og sagde: Oprør! Oprør! 4 Mos. 10, 10.
2 Krøn. 7, 6. c. 5, 13.

14. Men Jojada, Præsten, lod de Øverste over Hundrede, som vare beskikkede over Hæren, gaae ud, og sagde til dem: fører hende ud uden for Ordenerne, og hvo som kommer efter hende, skal dræbes med Sværd; thi Præsten havde sagt: I skal ikke dræbe hende i HErrens Huus.

15. Og de lagde Hænderne paa hende, og hun kom til Heste-Portens Indgang ved Kongens Huus; og de dræbte hende der.

16. Og Jojada gjorde en Pagt imellem sig og imellem alt Folket og imellem Kongen, at de skulde være HErrens Folk.
c. 15, 12.

17. Siden gik alt Folket ind i Baals Huus, og nedbrøde det, og sønderbrøde hans Altere og hans Billeder; og de ihjelsloge Matthan, Baals Præst, for Alterne. 2 Kong. 25, 12. 1[illegible]
2 Krøn. 31, 1.

18. Og Jojada beskikkede Embederne i HErrens Huus ved Præsterne, Leviterne, hvilke David havde delet til HErrens Huus, at offre HErren Brænd-Offer, som skrevet er i Mose Lov, med Glæde og med Sang efter Davids Indretning.
1 Krøn. 24, 3 sqq.

19. Han beskikkede og Portnere ved HErrens Huses Porte, at ingen, (som var) ureen over nogen Ting, maatte komme (derind).

20. Og han tog de Øverste over Hundrede og de Mægtige, og dem, som herskede iblandt Folket, og alt Folket af Landet, og han førte Kongen ned fra HErrens Huus, og de kom midt igjennem den høie Port til Kongens Huus; og de satte Kongen paa den kongelige Throne.

21. Og alt Folket i Landet vare glade, og Staden var stille, efterat de havde dræbt Athalia med Sværdet.

24. Capitel.

Joas frygter Gud, saalænge Jojada lever; giver Befaling om at fornye HErrens Huus; Jojada døer, 1-16. De Øverste i Juda forføre Kongen til at indføre Afgudsdyrkelsen igjen; Sacharia, Jojadas Søn, som vidner derimod, stenes, 17-22. De Syrer falde ind i Landet, og HErren giver Joas og hans Folk i deres Haand; Joas bliver ihjelslagen af hans egne Tjenere, 23-27.

1. Joas var syv Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede fyrretyve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Zibja af Beersaba. 2 Kong. 12, 1.

2. Og Joas gjorde det, som var ret for HErrens Øine, i alle Jojadas Præstens Dage.

3. Og Jojada tog ham to Hustruer, og han avlede Sønner og Døttre.

:ndes Sønner gjennembrudt Guds
ja og alt det, som var helliggjort
rrens Huus, havde de lavet til
. c. 23, 10.
befoel Kongen, og de gjorde en
g de satte den uden for i HErrens
Port.
: de lod udraabe i Juda og i Je-
, at de skulde indføre for HErren
alæg, (som) Mose, Guds Tjener,
paa Israel i Ørken. v. 6.
a bleve alle Øverster og alt Folket
og de indførte og kastede i Kisten,
e fuldendte (det).
g det skede, naar det var Tid, at
dførte Kisten efter Kongens Befa-
d Leviternes Tjeneste, og naar de
: der vare mange Penge udi, da
ngens Skriver og den Ypperste-
Befalingsmand, og de tømte
og bare den hen, og satte den
aa sit Sted; saa gjorde de fra
Dag, og samlede Penge i Mang-
d.
g Kongen og Jojada gave dem til
m gjorde Gjerningen i HErrens
Tjeneste, og de leiede (Steen-)

da og Jerusalem for denne deres Synde-
(Skyld).
19. Og han sendte Propheter til dem,
at omvende dem til HErren; og de vidne-
de for dem, men de vilde ikke vende Ørene
dertil. c. 33, 10.
20. Og Guds Aand iførte Sacharia, Jo-
jadas Præstens Søn, og han stod op over
Folket, og sagde til dem: saa sagde Gud:
hvorfor overtræde I HErrens Bud? derfor
skal I ikke være lykkelige, thi I have forladt
HErren, og han haver forladt eder.
c. 15, 2.
21. Men de gjorde et Forbund imod ham,
og stenede ham med Stene efter Kongens
Bud i Forgaarden ved HErrens Huus.
Matth. 23, 35.
22. Og Kong Joas kom ikke den Mi-
skundhed ihu, som Jojada, hans Fader,
gjorde mod ham, men slog hans Søn ihjel;
og der han døde, sagde han: HErren skal
see, og randsage det. Ps. 35, 22.
23. Og det skede, der Aaret var omme,
drog de Syrers Hær op imod ham, og de
kom til Juda og Jerusalem, og fordærvede
af Folket alle Folkets Øverster; og de sendte
alt deres Rov til Kongen af Damascus.

26. Og disse vare de, som gjorde Forbund
imod ham: Sabad, Simeaths, den Am-
monitiske (Qvindes), Søn, og Josabad,
Simriths, den Moabitiske Qvindes, Søn.
27. Og (anlangende) hans Sønner, og
de mange Byrder, (som vare lagte) paa
ham, og Guds Huses Grundvold: see, de
Ting ere skrevne i Kongernes Bogs Histo-
rie; og hans Søn Amazia blev Konge i
hans Sted. 2 Kong. 12, 21. c. 14, 1.

25. Capitel.

Amazia bliver Konge, frygter HErren, dræber sin Faders Mordere, 1-4. Han samler en stor Hær, leier en Deel af Israel dertil, lader dem fare igjen efter en Guds Mands Raad, slaaer de Edomiter, 5-12. Israel falder ind i Juda, og slaaer dem; Amazia bedriver Afguderie, straffes, vil ei lade sig sige, 13-16. Han vil endeligen føre Krig med Joas, Israels Konge; bliver slagen, og dræbes omsider af sine egne Tjenere, 17-28.

1. Amazia var fem og tyve Aar gam-
mel, der han blev Konge, og regjerede ni
og tyve Aar i Jerusalem; og hans Mo-
ders Navn var Joadan af Jerusalem.
2 Kong. 14, 2.
2. Og han gjorde det, som var ret for
HErrens Øine, dog ikke med et retskaffent
Hjerte.
3. Og det skede, der Riget styrkedes un-
der ham, da slog han sine Tjenere ihjel,
som havde slaget Kongen hans Fader.
c. 25, 25.
4. Men han dræbte ikke deres Børn; thi
han (gjorde), saasom er skrevet i Loven, i
Mose Bog, det, som HErren bød, sigende:
Forældre skal ikke døe for Børnene, og
Børnene skal ikke døe for Forældrene; men
de skal døe, hver for sin Synds Skyld.
5 Mos. 24, 16. 2 Kong. 14, 6.
5. Og Amazia samlede Juda, og beskik-
kede dem efter (deres) Fædres Huus til
Øverster over Tusinde, og til Øverster over
Hundrede iblandt ganske Juda og BenJa-
min; og han talte dem fra tyve Aar gamle
og derover, og fandt af dem tre hundrede
tusinde Udvalgte, som kunde drage ud i
Strid, som kunde tage fat paa Spyd og
Skjold.
6. Tilmed leiede han af Israel hundrede
tusinde vældige til Strid for hundrede
Centner Sølv.
7. Men der kom en Guds Mand til ham,
og sagde: o Konge! lad ikke Israels Hær
komme med dig; thi HErren er ikke med
Israel, (ei heller) med alle Ephraims Børn.
8. Men kom du, gjør (det), befæst dig
til Krigen; Gud skal lade dig falde for
Fiendens Ansigt, thi der er Kraft i Gud
til at hjelpe, og til at lade falde.
9. Og Amazia sagde til den Guds Mand:
hvad skal man da gjøre med de hundrede
Centner, som jeg har givet den Trop af Is-
rael? og den Guds Mand sagde: HErren
haver meget mere at give dig end dette.
10. Da adskilte Amazia den Trop, som
var kommen til ham af Ephraim, at gaae
til deres Sted; men deres Vrede optænd-
tes saare imod Juda, og de vendte tilbage
til deres Sted med fnysende Vrede.
11. Og Amazia blev bestyrket, og førte sit
Folk ud, og drog i Salt-Dalen, og slog
Seirs Børn, ti tusinde. 2 Kong. 14, 7.
12. Tilmed fangede Judæ Børn ti tusin-
de levende, og førte dem op paa Klippens
Top, og de kastede dem ned af Klippens
Top, at de allesammen sønderstødes.
13. Men de Folk af den Trop, som Ama-
zia lod vende tilbage, at de skulde ikke
drage til Krig med ham, de faldt ind i
Judæ Stæder fra Samaria og indtil Beth-
Horon; og de sloge af dem tre tusinde, og
røvede meget Rov.
14. Thi det skede, efter at Amazia kom
fra at slaae de Edomiter, da førte han
Seirs Guder (med sig) og satte sig dem
til Guder; og tilbad for deres Ansigt, og
gjorde Røgelse for dem.
15. Da optændtes HErrens Vrede imod
Amazia, og han sendte en Prophet til
ham, og han sagde til ham: hvorfor søger
du de Folks Guder, som ikke kunde redde
deres Folk af din Haand?
5 Mos. 32, 37. 38. Dom. 10, 14. 1 Sam. 12, 21.
16. Men det skede, der han talede til
ham, da sagde han til ham: mon man
have sat dig til Kongens Raad? lad af
dig (selv til Bedste); hvorfor skulle de slaae
dig? da lod Propheten af, og sagde: jeg
fornemmer, at Gud haver (i sit Raad)
besluttet at forderve dig, fordi du gjorde
dette, og ikke adlød mit Raad.
17. Og Amazia, Judæ Konge, beraadte
sig, og sendte (Bud) til Joas, Joahas
Søn, Jehu, Israels Konges, Søn, og lod
sige: kom, og lad os see (hverandres) An-
sigt. 2 Kong. 14, 8.
18. Men Joas, Israels Konge, sendte
til Amazia, Judæ Konge, og lod sige: Tor-
nebusken, som er i Libanon, sendte til Ce-
der-Træet, som er i Libanon, og lod sige:
giv din Datter min Søn til Hustru; men

en Juda blev slagen for Israels
g de flyede hver til sine Pauluner.
2 Sam. 18, 17.
Joas, Israels Konge, greb Ama-
æ Konge, Søn af Joas, Joachas
) Beth-Semes; og han førte ham
alem, og nedrev Muren i Jerusa-
Ephraims Port indtil Hjørne-
fire hundrede Alen (langt.)
j (han tog) alt Guldet og Sølvet
Redskaber, som fandtes i Guds
s Obed-Edom, og Liggendefæerne
is Huus, og Børn til Gidsel, og
de tilbage til Samaria.
j Amazia, Joas Søn, Judæ Kon-
e efter Joas, Joachas Søns, Is-
nges, Død femten Aar.
en det Øvrige af Amazias Han-
: første og de sidste: see, ere de
: Krønike i Judæ og Israels Kon-
j? 2 Kong. 14, 1 sqq.
j fra den Tid, at Amazia veeg af
andre) efter HErren, da forbandt
d et Forbund imod ham i Jeru-
j han flyede til Lachis; da sendte
am til Lachis, og dræbte ham der.
1 Kong. 15, 27. c. 16, 9.
r de førte ham paa Heste, og be-

ne i Jabne og Murene i Asdod, og byggede
Stæder ved Asdod og iblandt Philisterne.
7. Og Gud hjalp ham imod Philisterne
og imod de Araber, som boede i Gur-Baal,
og de Meuniter.
8. Og de Ammoniter gav Usia Gave, og
han blev navnkundig lige indtil Ægypten,
thi han blev saare mægtig. c. 17, 11.
9. Tilmed byggede Usia Taarne i Jeru-
salem ved Hjørne-Porten og ved Dal-
Porten og ved Hjørnet, og befæstede dem.
Neh. 3, 19. 24.
10. Han byggede og Taarne i Ørken, og
udhuggede mange Grøfter, thi han havde
meget Fæ, baade i det Lave og paa det
jevne (Land), Ager-Mænd og Viingaards-
Mænd paa Bjergene, og paa de frugtbare
Marker; thi han var en Elsker af Jorde-
(Gods). 5 Mos. 6, 11.
11. Og Usia havde en Hær, som kunde
føre Krig, som uddrog i Strid Troppe-
(viis), regnede efter deres Tal formedelst
Jeiel, Skriveren, og Maeseja, Fogden,
under Hananias Haand, (som var een)
af Kongens Øverster.
5 Mos. 22, 5. 8 sqq.
12. Det ganske Tal af de øverste Fædre,

skulde være paa Taarnene og paa Hjør-
nerne, til at skyde med Pile og store Stene;
saa kom hans Navn ud indtil langt fralig-
gende (Steder), forbi han blev underlig
hjulpen, indtil han blev stærk.
16. Men der han var bleven stærk, ophøi-
ede hans Hjerte sig, indtil han fordærvede
(sig); og han forgreb sig imod HErren
sin Gud, og gik ind i HErrens Tempel, for
at gjøre Røgelse paa Røgelse-Alteret.
c. 25, 19.
17. Men Asaria, Præsten, kom efter ham,
og firesindstyve HErrens Præster med
ham, duelige Folk. 1 Kron. 6, 10.
18. Og de stode imod Kong Usia, og
sagde til ham: Usia! det hører ikke dig
til at gjøre Røgelse for HErren, men
Præsterne, Aarons Børn, som ere hellig-
gjorte til at gjøre Røgelse; gak ud af Hel-
ligdommen, thi du forgriber dig, og (det
bliver) dig ikke til Ære for den HErre Gud.
4 Mos. 18, 7.
19. Da blev Usia vred, og han havde
et Røgelse-Kar i Haanden til at gjøre
Røgelse; og som han blev vred paa Præ-
sterne, da opgik Spedalskheden i hans
Pande for Præsternes Ansigt i HErrens
Huus, fra Røgelse-Alteret.
20. Og Asaria, den Ypperste-Præst,
vendte Ansigtet til ham, og alle Præsterne,
og see, da var han spedalsk i sin Pande,
og de hastede med ham derfra; ja han
skyndte sig selv ogsaa at gaae ud, thi
HErren havde slaget ham.
21. Saa var Kong Usia spedalsk indtil
sin Døds-Dag, og boede spedalsk udi et
adskilt Huus, thi han var frasklit fra HEr-
rens Huus; og Jotham, hans Søn, var
over Kongens Huus, og dømte Folket i
Landet. 2 Kong. 15, 5. 3 Mos. 13, 46.
22. Men det Øvrige af Usias Handeler,
de første og de sidste, haver Propheten
Esaias, Amos Søn, beskrevet. Es. 1, 1.
23. Og Usia laae med sine Fædre, og
de begrove ham med hans Fædre i den
Begravelses-Ager, som hørte Kongerne til;
thi de sagde: han er spedalsk; og Jotham,
hans Søn, blev Konge i hans Sted.

27. Capitel.

Jotham bliver Konge, gjør hvad ret er for HErren, bygger Mure og Stæder, 1-4. Han overvinder Ammons Børn, bestyrkes, døer, 5-9.

1. Jotham var fem og tyve Aar gam-
mel, der han blev Konge, og regierede sex-
ten Aar i Jerusalem; og hans Moders
Navn var Jerusa, Zadoks Datter.
2 Kong. 15, 33.
2. Og han gjorde det, som var ret for
HErrens Øine, efter alt det, som Usia
hans Fader havde gjort, uden at han ikke
kom i HErrens Tempel; og Folket fordær-
vede sig endnu.
3. Han, han byggede den høie Port paa
HErrens Huus, han byggede og meget
paa Ophel Muur. Neh. 3, 26.
4. Tilmed byggede han de Stæder paa
Judæ Bjerg; og i Skovene byggede han
Slotte og Taarne. c. 26, 10.
5. Han, han stred og imod Ammons
Børns Konge, og fik Overhaand over dem,
saa at Ammons Børn gave ham det sam-
me Aar hundrede Centner Sølv og ti tu-
sinde Cor Hvede og ti tusinde (Cor) Byg;
dette gav Ammons Børn ham igjen, baade
i det andet og i det tredie Aar.
1 Kong. 4, 22.
6. Saa blev Jotham bestyrket; thi han
beredte sine Veie for HErrens sin Guds
Ansigt.
7. Men det Øvrige af Jothams Hand-
ler, og alle hans Krige og hans Veie,
see, de Ting ere skrevne i Israels og Ju-
dæ Kongers Bog. 2 Kong. 15, 36.
8. Han var fem og tyve Aar gammel,
der han blev Konge, og regierede sexten
Aar i Jerusalem.
9. Og Jotham laae med sine Fædre, og
de begrove ham i Davids Stad; og hans
Søn Achas blev Konge i hans Sted.
c. 28, 1.

28. Capitel.

Achas bliver Konge, er ugudelig og afgudisk, 1-4. HErren giver ham og hans Folk i Syrernes og Israeliternes Haand; Israel fører mange Fanger bort, og lader dem gaae igjen, 5-15. Achas søger Hielp hos Kongen af Assyrien; Edomiterne og Philisterne gjøre ham ogsaa Skade, saa og den Assyrers Konge, dog bliver han kun desmeere ugudelig, indtil han døer, 16-27.

1. Achas var tyve Aar gammel, der han
blev Konge, og regierede sexten Aar i Jeru-
salem, og gjorde ikke det, som var ret for
HErrens Øine, som David hans Fader.
2 Kong. 16, 1 fgg.
2. Men han vandrede i Israels Kongers
Veie: tilmed gjorde han støbte (Billeder)
til de Baalim.
3. Og han gjorde Røgelse i Hinnoms
Søns Dal, og brændte sine Sønner i Il-
den efter Hedningernes Vederstyggelighed,

hvilke HErren havde fordrevet fra Israels
Børns Ansigt. 5 Mos. 8, 9. 10.
1 Kong. 14, 24.
4 Tilmed offrede han, og gjorde Røgelse
paa de høie (Steder) og paa Høiene og
under alle grønne Træer. 1 Kong. 14, 23.
2 Kong. 17, 10.
5. Derfor gav HErren hans Gud ham i
Kongen af Syriens Haand, at de sloge
ham, og bortførte en stor (Hob) fangne
af hans (Folk), og førte (dem) til Da-
mascus; og han blev ogsaa given i Kon-
gen af Israels Haand, at han slog ham
(med) et stort Slag.
6. Thi Pekah, Remalias Søn, ihjelslog
Juda hundrede og tyve tusinde paa een
Dag, (som vare) alle duelige Folk; fordi
de forlode HErren deres Fædres Gud.
7. Og Sichri, en vældig (Mand) af
Ephraim, ihjelslog Maeseja, Kongens Søn,
og Asrikam, Husets Fyrste, og Elkana,
den anden efter Kongen.
8. Og Israels Børn førte fangne bort
af deres Brødre to hundrede tusinde, Qvin-
der, Sønner og Døttre, og røvede tilmed
meget Rov fra dem; og de førte det Rov
til Samaria.
9. Og der var en HErrens Prophet, hvis
Navn var Obed, og han gik ud mod sam-
me Hær, som kom til Samaria, og sagde
til dem: see, efterdi HErrens eders Fædres
Guds Hastighed var over Juda, gav han
dem i eders Haand; men I have slaget dem
ihjel i Vrede, at det naaer indtil Himmelen.
10. Og nu sige I, at I ville undertvinge
Judæ Børn og Jerusalem eder til Tjenere
og Tjeneste-Piger; mon det er andet, end
at I bære paa eder megen Skyld mod HEr-
ren eders Gud?
11. Saa hører mig nu, og fører de
Fangne tilbage, som I have taget fangne
af eders Brødre; thi HErrens grumme
Vrede er over eder.
12. Da gjorde (nogle) Mænd sig rede
af de Ypperste af Ephraims Børn: (nem-
lig) Asaria, Johanans Søn, Berechia,
Meschillemoths Søn, og Jehiskias, Sallums
Søn, og Amasa, Hadlai Søn, imod dem,
som kom af Hæren,
13. Og de sagde til dem: I skal ikke
føre de Fangne herind; thi (det vilde
blive) til Skyld over os for HErren, (det
som) I sige, til at lægge til over vore
Synder og over vor Skyld; thi (vi have)
megen Skyld paa os, og der er en grum
Vrede over Israel.
14. Da forlode de Bevæbnede Fangerne
og Rovet for deres Øversters og den gan-
ske Forsamlings Ansigt.
15. Da opstode de Mænd, som ere næv-
nede ved Navne, og toge fat paa de Fang-
ne, og alle Nøgne af dem klædte de af
Rovet, ja de klædte dem, og gave dem
Skoe paa, og gave dem at æde, og gave
dem at drikke, og salvede dem, og alle
Skrøbelige førte de paa Asener, og bragte
dem til Jericho til Palme-Staden hos de-
res Brødre: og de vendte tilbage til Sa-
maria. Ords. 25, 21. 22. Rom. 12, 20.
5 Mos. 34, 3.
16. Paa den samme Tid sendte Kong
Achas til Kongerne af Assyrien, at de
skulde hjælpe ham. 2 Kong. 16, 7.
17. Fremdeles vare og de Edomiter kom-
ne, og havde slaget Juda og ført nogle
fangne bort.
18. Tilmed vare Philisterne indfaldne i
Stæderne i det Lave, og imod Sønden i
Juda, og havde indtaget Beth-Semes og
Ajalon og Gederoth og Socho, og dens
tilhørende (Byer), og Thimna og dens
tilhørende (Byer), og Gimso og dens til-
hørende (Byer), og de boede der.
19. Thi HErren ydmygede Juda for
Achas, Judæ Konges, Skyld, fordi han
havde blottet Juda og forgrebet sig saare
imod HErren.
20. Og Tilgath-Pilneser, Kongen af
Assyrien, kom til ham, og ængstede ham,
men styrkede ham ikke. v. 16.
21. Thi Achas tog en Deel af HErrens
Huus, og af Kongens Huus og af Fyr-
sternes, og han gav Kongen af Assyrien
(det), men han hjalp ham intet.
22. Ja paa den Tid, han ængstede ham,
da blev han ved at forgribe sig imod HEr-
ren; saadan en var Kong Achas.
23. Thi han offrede til Guderne i Da-
mascus, som havde slaget ham, og sagde:
efterdi de Konger af Syriens Guder have
hjulpet dem, da vil jeg offre til dem, at de
og maae hjælpe mig; men de vare ham
og al Israel til Fald.
24. Og Achas samlede Guds Huses Kar,
og brød af Guds Huses Kar, og lukkede
Dørene paa HErrens Huus, og gjorde sig
Altere i alle Hjørner i Jerusalem.
c. 29, 19.
25. Og i alle Stæder i Juda gjorde han
Høie til at gjøre Røgelse for andre Gu-
der; og han opirrede HErren, sine Fæ-
dres Gud.

26. Men det Øvrige af hans Handeler og alle hans Veie, de første og de sidste, see, de Ting ere skrevne i Judæ og Israels Kongers Bog. 2 Kong. 6, 1 rc.

27. Og Achas laae med sine Fædre, og de begrove ham i Staden Jerusalem, men de førte ham ikke iblandt Israels Kongers Grave; og hans Søn Ezechias blev Konge i hans Sted. c. 21, 20. c. 24, 25.

2 Kong. 16, 20.

29. Capitel.

Ezechias bliver Konge, frygter HErren, formaner Præsterne og Leviterne til at anrette Guds-Tjenesten igjen, 1-11. De rense HErrens Huus, og begynde igjen at offre, og at indrette Guds-Tjenesten med al Alvorlighed, love Gud, og give meget Fæ til Offer; Leviterne ere herudi mere omhyggelige end en Deel af Præsterne, 12-36.

1. Ezechias var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede ni og tyve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Abia, Sacharias Datter.

2 Kong. 18, 1.

2. Og han gjorde det, som var ret for HErrens Øine, efter alt det, som David hans Fader gjorde. c. 14, 2.

3. I sit Riges første Aar, i den første Maaned, oplod han Dørene paa HErrens Huus, og færdigede dem. c. 28, 24.

4. Og han førte Præsterne og Leviterne ind, og samlede dem paa Gaden mod Østen.

5. Og han sagde til dem: hører mig, I Leviter, helliggjører eder selv nu, og helliggjører HErrens eders Fædres Guds Huus, og udfører den Stemhed af Helligdommen. 3 Mos. 20, 21. 2 Kong. 16, 12 sqq.

6. Thi vore Fædre have forgrebet sig, og gjort det Onde for HErrens vor Guds Øine, og forladt ham, og vendt deres Ansigt omkring fra HErrens Tabernakel, og vendt Ryggen (dertil). Ez. 8, 16.

7. De have og tillukket Dørene paa Forhuset, og udslukt Lamperne, og ikke røget Røgelse, og ei offret Brænd-Offer i Helligdommen for Israels Gud. c. 28, 24.

8. Derfor er HErrens Vrede over Juda og Jerusalem; og han haver givet dem hen i Ustadighed, til Ødelæggelse og til en Hvidsel, ligesom I see med eders Øine.

c. 30, 7. 5 Mos. 28, 25.

9. Thi see, vore Fædre ere faldne ved Sværdet; tilmed ere vore Sønner og vore Døttre og vore Hustruer (bortførte) i Fængsel for denne (Sags) Skyld.

c. 28, 6 sqq.

10. Nu (er det) i mit Hjerte, at gjøre en Pagt for HErren Israels Gud, at han maa vende sin grumme Vrede af fra os.

11. Nu, mine Sønner, værer ikke stille (og lade); thi HErren haver udvalgt eder at staae for hans Ansigt, at tjene ham, og at være de, som tjene ham, og gjøre Røgelse.

12. Da gjorde Leviterne sig rede, Mahath, Amasai Søn, og Joel, Asarias Søn, af de Kahathiters Børn; og af Merari Børn Kis, Abdi Søn, og Asaria, Jehaleleels Søn; og af de Gersoniter, Joah, Simmas Søn, og Eden, Joahs Søn;

1 Krøn. 6, 44.

13. Og af Elizaphans Børn, Simri og Jeiel; og af Asaphs Børn, Sacharia og Matthania;

14. Og af Hemans Børn, Jehiel og Simei; og af Jeduthuns Børn, Semaja og Usiel.

15. Og de samlede deres Brødre, og helligede sig selv, og kom efter Kongens Befaling ved HErrens Ord, til at rense HErrens Huus.

16. Men Præsterne gik inden til i HErrens Huus, til at rense, og de udførte al Ureenhed, som de fandt i HErrens Tempel, i HErrens Huses Forgaard; og Leviterne toge imod det, og førte det ud udenfor (Staden) til Kidrons Bæk.

17. De begyndte paa den første (Dag) i den første Maaned at hellige sig, og paa den ottende Dag i samme Maaned gik de i HErrens Forhuus, og helliggjorde HErrens Huus i otte Dage; og de fuldendte det paa den sextende Dag i den første Maaned.

18. Siden gik de inden for til Kong Ezechias, og sagde: vi have renset alt HErrens Huus, og Brænd-Offerets Alter og alt dets Redskab og Skue-Brødenes Bord og alt dets Redskab.

19. Og alle Redskaber, som Kong Achas havde kastet bort, der han var Konge, da han forgreb sig, dem have vi tilberedt og helliget; og see, de ere foran HErrens Alter. c. 28, 24.

20. Da stod Kong Ezechias tidlig op, og samlede de Øverste i Staden, og gik op til HErrens Huus.

21. Og de førte frem syv Stude og syv Vædre og syv Lam og syv Gedebukke, til Synd-Offer for Riget og for Helligdommen og for Juda; og han sagde til Aarons Børn, Præsterne, at de skulde offre paa HErrens Alter.

22. Da slagtede de Øxnene, og Præ-
sterne toge imod Blodet, og stænkte det
a Alteret; de slagtede og Vædrene, og
ænkte Blodet paa Alteret, iligemaade
agtede de Lammene, og stænkte Blodet
a Alteret.
23. Derefter førte de Bukkene frem til
ynd-Offer for Kongens og Forsamlin-
ens Ansigt, og de lagde deres Hænder
a dem.
24. Og Præsterne slagtede dem, og ren-
de med deres Blod Alteret fra Synd, til
t gjøre Forligelse for al Israel; thi Kon-
n havde sagt, at Brænd-Offeret og
ynd-Offeret var for al Israel.
25. Og han beskikkede Leviterne i HEr-
ns Huus med Cymbler, med Psaltere
g med Harper efter Davids og Gads,
ongens Seers, og Nathans Prophetens
efaling; thi den Befaling var fra HEr-
ns Haand ved Propheternes Tjeneste.
1 Krøn. 23, 1.
26. Og Leviterne stode med Davids In-
rumenter, og Præsterne med Basunerne.
Esr. 3, 10.
27. Og Ezechias sagde til dem, at de
ulde offre Brænd-Offeret paa Alteret;
g paa den Tid Brænd-Offeret begyndte,
egyndte HErrens Sang med Basunerne,
g formedelst Davids, Israels Konges,
nstrumenter. 4 Mos. 10, 10.
28. Og den ganske Forsamling nedbøiede
g, naar man sang Sangene og basunede
Basunerne, (og) det altsammen indtil
rænd-Offeret var fuldendt.
29. Og der de havde fuldendt at offre,
ærlede de, Kongen og alle de, som fand-
s hos ham, og nedbøiede sig.
30. Siden sagde Kong Ezechias og de
verste til Leviterne, at man skulde love
Erren med Davids og Asaphs den Seers
rd; og de lovede (Gud), indtil (de bleve
eget) glade, og neiede og nedbøiede sig.
2 Mos. 34, 8.
31. Og Ezechias svarede, og sagde: I
ave nu fyldt eders Haand for HErren,
ommer frem, og fører Slagt-Offere og
ak-Offere til HErrens Huus; og For-
mlingen førte frem Slagt-Offere og Tak-
ffere, og hver, som var frivillig i Hjer-
t, (førte) Brænd-Offeret.
32. Og Tallet paa Brænd-Offeret, som
orsamlingen førte frem, var halvfjerd-
andstyve Øxne, hundrede Vædre, to hun-
ede Lam; det altsammen (førte de)
Erren til Brænd-Offer.
33. Og af andre Offringer: sex hun-
drede Øxne og tre tusinde Faar.
34. Dog Præsterne vare faa, og kunde
ikke flaae alle Brænd-Offerne; derfor
hjalp alle deres Brødre, Leviterne, dem,
indtil den Gjerning blev fuldendt, og ind-
til Præsterne helliggjorde sig; thi Leviterne
vare oprigtigere af Hjertet, til at hellig-
gjøre sig, end Præsterne. c. 30, 3.
35. Tilmed var Brænd-Offeret ogsaa
meget, med Tak-Offernes Fedme og med
Drik-Offerne til Brænd-Offeret; saa blev
Tjenesten beskikket i HErrens Huus.
3 Mos. 3, 3.
36. Og Ezechias glædede sig, med alt
Folket, over det, at Gud havde beredet
Folket (hertil); thi den Gjerning skede
hasteligen.

30. Capitel.

Ezechias udskriver Breve og formaner Folket til at holde Paaske, Nogle komme, andre bespotte hans Bud, 1-13. De borttage Afguds-Alterne, og holde Paaske, Ezechias beder for dem, som ei vare ret rensede efter Loven; HErren læger dem; de holde Paaske, 14-22. De helligholde desforuden endnu syv Dage, og glæde sig storligen i HErren, ec. 23-27.

1. Siden sendte Ezechias til al Israel
og Juda, og skrev ogsaa Breve til Ephra-
im og Manasse, at de skulde komme til
HErrens Huus i Jerusalem, at holde
HErren Israels Gud Paaske.
2 Kong. 23, 21. 2 Krøn. 35, 1.
2. Thi Kongen havde holdt et Raad med
sine Fyrster og al Forsamlingen i Jeru-
salem, at de vilde holde Paaske i den an-
den Maaned.
3. Thi de kunde ikke holde den til den
(bestemte) Tid; thi Præsterne havde ikke
nok helliget sig, og Folket var ikke forsam-
let til Jerusalem. 2 Mos. 12, 18.
c. 29, 17. c. 29, 34.
4. Og den Sag syntes ret for Kongens
Øine og for den ganske Forsamlings
Øine.
5. Og de stadfæstede den Sag, at de vilde
lade udraabe igjennem al Israel, fra
Beersaba og indtil Dan, at de skulde
komme, og holde HErren, Israels Gud,
Paaske i Jerusalem; thi de havde ikke
holdt den i meget lang (Tid) efter som
skrevet er. 2 Mos. 12, 3 sqq.
6. Og Løberne gik med Breve fra Kon-
gens og hans Øverstes Haand igjennem al
Israel og Juda, og efter Kongens Befa-
ling, og sagde: I Israels Børn, vender
om til HErren, Abrahams, Isaaks og Is-

raels Gud, saa skal han vende sig om til de Undkomne, som ere eder overblevne af Kongerne i Assyriens Haand.
2 Mos. 3, 6. 15. 1 Kong. 18, 36.

7. Og værer ikke som eders Fædre, og som eders Brødre, som forgrebe sig mod HErren deres Fædres Gud; derfor gav han dem hen til en Ødelæggelse, saasom I see. c. 29, 8.

8. Nu, forhærder ikke eders Nakke, som eders Fædre; giver HErren Haanden og kommer til hans Helligdom, som han haver helliggjort evindelig, og tjener HErren eders Gud, saa skal hans grumme Vrede vendes fra eder. 1 Kron. 29, 24.

9. Thi naar I omvende eder til HErren, skulle eders Brødre og eders Børn faae Barmhjertighed for deres Ansigt, som holde dem fangne, saa at de skal komme tilbage til dette Land; thi HErren eders Gud er naadig og barmhjertig, og skal ikke lade (sit) Ansigt vige fra eder, dersom I omvende eder til ham. Jer. 3, 12.

10. Og Løberne gik over fra een Stad til den anden i Ephraims og Manasses Land og indtil Sebulon; men de loe ad dem, og bespottede dem. c. 36, 16.

11. Dog ydmygede nogle sig af Aser og Manasse og Sebulon, og kom til Jerusalem.

12. Guds Haand var og i Juda, at han gav dem eet Hjerte, til at gjøre efter Kongens og de Øverstes Bud, efter HErrens Ord. c. 29, 15.

13. Og der forsamledes meget Folk til Jerusalem, for at holde de usyrede (Brøds) Høitid i den anden Maaned, en saare stor Forsamling.

14. Og de gjorde sig rede, og borttoge Alterne, som vare i Jerusalem, og de borttoge alle Røgelse-Kar, og kastede dem i Kidrons Bæk.

15. Og de slagtede Paaske den fjortende Dag i den anden Maaned; og Præsterne og Leviterne vare beskjæmmede, og de helliggjorde sig, og førte Brænd-Offere til HErrens Huus. 4 Mos. 9, 11.

16. Og de stode i deres Sted efter deres Skik, efter Mose den Guds Mands Lov; Præsterne stænkte Blodet, (hvilket de toge) af Leviternes Haand.

17. Thi de vare mange i Forsamlingen, som ikke havde helliggjort sig, derfor slagtede Leviterne Paaske-(Lam) for alle dem, som ikke vare rene, for at hellige dem for HErren.

18. Thi der var meget Folk, meget af Ephraim og Manasse, Isaschar og Sebulon, som ikke vare rensede, men aade Paaske-Lam, ikke som skrevet er; men Ezechias bad for dem, og sagde: HErren, som er god, gjøre Forligelse for (dem),
2 Mos. 12, 3.

19. (For den), som haver beskikket sit Hjerte til at søge Gud, HErren, sine Fædres Gud, endskjøndt ikke efter Helligdommens Reenhed!

20. Og HErren bønhørte Ezechias, og lægte Folket.

21. Saa holdt Israels Børn, som bleve fundne i Jerusalem, de usyrede (Brøds) Høitid, syv Dage med stor Glæde; og Præsterne og Leviterne lovede HErren Dag efter Dag med stærk-(lydende) Instrumenter for HErren.

22. Og Ezechias talede kjærligen med alle Leviterne, de som underviste (andre) med en god Forstand for HErren; og de aade den bestemte Tids (Offere) syv Dage, og offrede Tak-Offerets Offere, og takkede HErren, deres Fædres Gud.
2 Kron. 32, 6.

23. Da den ganske Forsamling havde raadført sig om at holde andre syv Dage, da holdt de (endnu) syv Dage med Glæde.

24. Thi Ezechias, Judæ Konge, gav til Forsamlingen tusinde Stude og syv tusinde Faar, og de Øverste gave til Forsamlingen tusinde Stude og ti tusinde Faar; saa helligede mange Præster sig.
4 Mos. 31, 28. 2 Kron. 35, 7. 8.

25. Og den ganske Forsamling af Juda glædede sig, og Præsterne og Leviterne og den ganske Forsamling, som var kommen af Israel, (ja) og de Fremmede, de, som vare komne af Israels Land, og de, som boede i Juda.

26. Og der var en stor Glæde i Jerusalem; thi fra Salomos, Davids Søns Israels Konges Dage af, var ikke stet saadant i Jerusalem.

27. Da stode Præsterne og Leviterne op, og velsignede Folket, og deres Røst blev hørt; thi deres Bøn kom for hans hellige Bolig i Himmelen.

31. Capitel.

Ezechias afskaffer al Afguds-Dyrkelse, beskikker Præster og Leviter til deres Embeder, og sørger for deres Underholdning, 1-10. Lader Kammere tilrede til deres Indkomme og beskikker nogle til at tage vare derpaa, og at uddele det til Præsterne og Leviterne; han bliver ved at frygte HErren, v. 11-21

HErrens Leirs Port,
Kongens Deel af hans Gods
rd-Offere, til Brænd-Offere om
:n og om Aftenen, og Brænd-
l Sabbaterne og Nymaaneder og
Tider, som skrevet er i HErrens
4 Mos. 28, 3-27.
han sagde til Folket, til Indbyg-
Jerusalem, at de skulde give Præ-
Leviterne (deres) Deel, paa det
holde fast ved HErrens Lov.
der det Ord kom ud (allevegne),
raels Børn meget af den første
af Korn, Most, og Olie, og Hon-
allehaande Indkomme af Mar-
e indførte Tiende af alt i Mang-
. 2 Mos. 23, 19. 5 Mos. 14, 22.
Israels og Judæ Børn, som boede
Stæder, de (indførte) ogsaa Tien-
tort Qvæg, og smaat Qvæg, og
af de hellige Ting, som vare helli-
HErren deres Gud; de indførte
lagde Hobe til Hobe.
'n tredie Maaned begyndte de at
und til Hobene, og i den syvende
fuldendte de det.
der Ezechias og de Øverste kom,
Hobene da lovede de HErren og

Portneren mod Østen, var over Guds
frivillige (Gaver), at udgive HErrens
Opløftelse og de særdeles hellige Ting.
15. Og næst til ham vare Eden og
Minjamin og Jesua og Semaja, Amaria
og Sechania i Præsternes Stæder, i (de-
res) bestikkede (Embede), at give til deres
Brødre i Skifterne, til den Mindste som
den Største, v. 18. 1 Kron. 9, 22.
16. Foruden (til) dem, som bleve regne-
de i Slægt-Register af Mandkjønnet, fra
tre Aar gamle og derover, (gave de) til alle,
som gik i HErrens Huus til hver Dags
Gjerning paa sin Dag, for deres Tjeneste
i deres Varetægt, efter deres Skifter.
17. Og til de Præster, som vare regnede
i Slægt-Register efter deres Fædres Huus,
og til Leviterne fra tyve Aar gamle og
derover i deres Varetægt, i deres Skifter;
18. Tilmed til dem, som bleve regnede i
Slægt-Register iblandt alle deres smaae
Børn, deres Hustruer og deres Sønner og
deres Døttre, til den ganske Forsamling;
thi de helligede sig i deres bestikkede (Em-
bede) i Hellighed.
19. Der vare og af Aarons Børn, Præ-
sterne paa deres Stæders Forstads Mar-
ker i alle Stæder, Mænd, som vare

32. Capitel.

Senacherib indtager Stæderne i Juda, Ezechias befæster Jerusalem og trøster Folket, 1-8. Senacherib trodser imod ham, og forhaaner HErren, 9-19. Ezechias og Esaias bede til HErren, som ved sin Engel ødelægger Assyrerne, og frelser sit Folk, 20-23. Ezechias bliver syg, og læges af HErren; hovmoder sig, men ydmyger sig igjen; samler stor Rigdom, bygger Stæder, viser de babyloniske Gesandter sin Rigdom, døer, 24-33.

1. Efter disse Handeler og denne Troskab kom Senacherib, Kongen af Assyrien, og drog ind i Juda, og leirede sig mod de faste Stæder, og tænkte at rive dem til sig. 2 Kong. 18, 13. Es. 36, 1.

2. Der Ezechias saae, at Senacherib kom, og at hans Ansigt (var vendt) til (at føre) Krig imod Jerusalem:

3. Da raadførte han sig med sine Øverste og sine Vældige, at tilstoppe Vandet af Kilderne, som vare uden for Staden; og de hjalp ham.

4. Thi meget Folk samlede sig, og tilstoppede alle Kilder og den Bæk, som flød (langs) midt i Landet, og sagde: hvorfor skulde Kongen af Assyrien komme, og finde meget Vand?

5. Og han bestyrkede sig, og byggede den ganske Muur, som var nedreven, og førte den op indtil Taarnene, og en anden Muur der uden for; og han færdigede Millo i Davids Stad og lod gjøre Vaaben i Mangfoldighed og Skjolde.

6. Og han satte Krigs-Øverster over Folket, og samlede dem til sig paa Gaden, ved Stadens Port, og talede kjærligen med dem, og sagde:

7. Værer frimodige og værer stærke, frygter ikke, og ræddes ikke for Kongen af Assyrien, ei heller for al den Hob, som er med ham; thi der er en Større med os end med ham. 2 Kong. 6, 16. 1 Joh. 4, 4.

8. Med ham er en kjødelig Arm, men HErren vor Gud er med os, at hjælpe os, og at stride vore Krige; og Folket forlod sig fast paa Ezechias, Judæ Konges, Ord. Jer. 7, 5. 7. Ps. 20, 8.

9. Derefter sendte Senacherib, Kongen af Assyrien, sine Tjenere til Jerusalem,— men han laae for Lachis, og al hans Herredømmes (Magt) med ham—til Ezechias, Judæ Konge, og til al Juda, som var i Jerusalem, og lod sige:

10. Saa sagde Senacherib, Kongen af Assyrien: hvorpaa forlade I eder, at I *boe i Befæstningen* i Jerusalem?

11. Tilskynder ikke Ezechias eder, at give eder hen til at døe af Hunger og af Tørst, og siger: HErren vor Gud skal frie os af Kongen af Assyriens Haand!

12. Har ikke den Ezechias borttaget hans Høie og hans Altere, og sagt til Juda og til Jerusalem, sigende: I skulle tilbede for det ene Alter, og derpaa gjøre Røgelse?

13. Vide I ikke, hvad jeg, jeg og mine Fædre have gjort ved alle Folk i Landene? kunde nogenlunde og Hedningernes Guder i Landene frie deres Land af min Haand. 2 Kong. 18, 33. c. 19, 12.

14. Hvilken iblandt alle disse Hedningernes Guder, hvilke mine Fædre have sat i Band, er der, som kunde frie sit Folk af min Haand? at eders Gud skulde kunne frie eder af min Haand?

15. Saa lader nu Ezechias ikke bedrage eder, og ikke tilskynde eder paa denne Maade, og troer ham ikke; thi ingen Gud, intet Folk eller Rige haver kunnet frie sit Folk fra min Haand, og fra mine Fædres Haand, hvor meget mindre skulle eders Gud frie eder fra min Haand?

16. Tilmed talede hans Tjenere ydermere imod Gud HErren, og imod hans Tjener Ezechias.

17. Han skrev og Breve til at forhaane HErren, Israels Gud, og at tale mod ham, sigende: ligesom Hedningernes Guder i Landene, som ikke friede deres Folk af min Haand, saa skal ikke heller Ezechias Gud frie sit Folk fra min Haand. 2 Kong. 19, 9-14.

18. Og de raabte med høi Røst paa jødisk til Folket i Jerusalem, som var paa Muren for at gjøre dem frygtagtige, og for at forfærde dem, at de kunde indtage Staden.

19. Og de talede om Jerusalems Gud ligesom om Folkenes Guder paa Jorden, (som vare) Menneskenes Hænders Gjerning. Ps. 115, 4.

20. Men Kong Ezechias og Esaias, Amoz Søn, Propheten, bade derimod; og de raabte til Himmelen.

21. Og HErren sendte en Engel, og han udslettede alle de Vældige til Strid, og Fyrsterne og de Øverste i Kongen af Assyriens Leir; og han drog tilbage til sit Land med sit Ansigts Blusel, og der han gik ind i sin Guds Huus, da fældede de, som vare udkomne af hans Liv, ham der med Sværd. 2 Kong. 19, 35. Es. 37, 36 ꝛc.

. Saa frelste HErren Ezechias og
byggerne i Jerusalem af Senacherib,
gen af Asſyriens Haand, og af Alles
ind, og ledede dem trindt omkring.
. Og mange bare HErren Gaver til
ısalem, og Ezechias, Judæ Konge,
bare Skjenk, saa han blev derefter
oiet for alle Hedningernes Øine.
. I de samme Dage blev Ezechias
syg, og han bad til HErren, og han
de til ham, og han gav ham et under-
Tegn. 2 Kong. 20, 1 2c. Ps. 30, 3.
Men Ezechias betalede ikke efter den
gjerning, (som var beviist) paa ham,
hans Hjerte ophøiede sig; derfor kom
Vrede over ham, og over Juda og Je-
lem. c. 26, 16.
. Dog Ezechias ydmygede sig, da hans
rte havde ophøiet sig, han og Indbyg-
e i Jerusalem; derfor kom ikke HEr-
Vrede over dem i Ezechias Dage.
. Og Ezechias havde saare stor Rig-
og Ære; og han gjorde sig Liggen-
er af Sølv og Guld og dyrebare
ne og Urter og Skjolde, og allehaande
elige Redskaber;
. Og Forraads-(Huse) til Indkomme
Korn og Most og Olie, og Stalde for
haande Bæster, og Hjorde til Stal-
e.
. Og han byggede sig Stæder, og
de Fæ af smaat og stort Qvæg i
ngfoldighed, thi Gud gav ham saare
et Gods.
. Og denne Ezechias tilstoppede og det
Vandløb i Gihon, og førte det lige
vesten til Davids Stad; og Ezechias
lykkelig i al sin Gjerning.
. Men (det skede) saa, der Fyrsterne
Babels Tolke vare sendte til ham, at
rge om det underlige Tegn, som var
t i Landet, da forlod Gud ham, for at
søge ham, at kjende alt det, som var i
s Hjerte. Es. 39, 1. 5 Mos. 8, 2.
c. 13, 3.
. Men det Øvrige af Ezechias Hande-
og hans Miskundheder, see, de Ting
skrevne i Esaias Prophetens, Amoz
s, Søn, foruden Judæ og Israels
ngers Bog. Es. 36, 1. 2 Kong. 18, 1 sqq.
. Og Ezechias laae med sine Fædre,
de begrove ham oven for Davids
ns Grave; og ganske Juda og Jeru-
ms Indbyggere gjorde ham Ære i
s Død; og hans Søn Manasse blev
ge i hans Sted. 2 Kong. 20, 21.

33. Capitel.

Manasse bliver Konge, er meget ugudelig og afgudisk; forfører Folket, og foragter Guds Propheter, 1-10. HErren giver ham i Kongen af Babels Hænder; han ydmyger sig i Fængslet, bliver løsladt, afskaffer de Vederstyggeligheder, som han tilforn havde anrettet, &c., 11-20. Amon bliver Konge, er ugudelig, omvender sig ikke; dræbes af sine Tjenere, 21-25.

1. Manasse var tolv Aar gammel, der
han blev Konge, og regjerede fem og halv-
tredsindstyve Aar i Jerusalem.
2 Kong. 21, 1.
2. Og han gjorde det, som var ondt for
HErrens Øine, efter Hedningernes Veder-
styggeligheder, som HErren fordrev for
Israels Børns Ansigt. 5 Mos. 18, 9.
1 Kong. 14, 24. 2 Krøn. 36, 14.
3. Thi han byggede igjen de Høie, som
Ezechias, hans Fader, havde nedbrudt, og
opreiste Altere til Baalim, og gjorde Lun-
de, og tilbad for al Himmelens Hær, og
tjente dem. 2 Kong. 18, 4.
4. Og han byggede Altere i HErrens
Huus, om hvilket HErren havde sagt: i
Jerusalem skal mit Navn være evindelig.
2 Kong. 9, 3 2c.
5. Tilmed byggede han Altere til al
Himmelens Hær i begge HErrens Huses
Forgaarde.
6. Og han, han lod sine Sønner gaae
igjennem Ilden i Hinnoms Søns Dal, og
var en Dagvælger, og agtede paa Fugle-
skrig, og brugte Troldom, og stiftede
Spaamænd og Tegns-Udlæggere; han
gjorde meget ondt for HErrens Øine til
at opirre ham. 3 Mos. 18, 21. c. 20, 2.
c. 19, 26. 2 Kong. 21, 6.
7. Han satte og et udskaaret Billede,
som han lod gjøre, i Guds Huus; om
hvilket Gud havde sagt til David og til
Salomo hans Søn: i dette Huus og i
Jerusalem, som jeg haver udvalgt frem
for alle Israels Stammer, vil jeg sætte
mit Navn evindelig. c. 7, 12.
8. Og jeg vil ikke mere lade Israels Fod
vige af Landet, som jeg beskikkede deres
Fædre; dog saafremt de tage vare paa at
gjøre alt det, jeg haver budet dem, efter al
Lov og Skikke og Rette formedelst Mose.
9. Men Manasse forførte Juda og
Indbyggerne i Jerusalem til at gjøre
værre end Hedningerne, som HErren hav-
de ødelagt fra Israels Børns Ansigt.
10. Og HErren lod tale til Manasse og
til hans Folk; men de gave ingen Agt
derpaa. c. 24, 19.

11. Derfor lod HErren komme over dem Hærens Fyrster, som vare Kongen af Assyriens, og de grebe Manasse iblandt Torne-Buskene; og de bandt ham med Kobber-Lænker, og førte ham til Babel. Ps. 107, 10.

12. Og der han var i Angest, bad han ydmygeligen for HErrens sin Guds Ansigt, og ydmygede sig saare for sine Fædres Guds Ansigt. Ps. 18, 7.

13. Ja han bad til ham, og han bønhørte ham, og hørte hans Bøn, og førte ham tilbage til Jerusalem til sit Rige: da kjendte Manasse, at HErren han var Gud.

14. Og derefter byggede han den yderste Muur fra Davids Stad, vestenfor Gihon i Dalen, og hvor man gaaer til Fiske-Porten, og gaaer omkring til Ophel, og gjorde den saare høi; og han lagde Strids-Hovedsmænd i alle Judæ faste Stæder.

15. Og han borttog de fremmede Guder og det Billede af HErrens Huus og alle Alterne, som han havde bygget paa HErrens Huses Bjerg og i Jerusalem; og han kastede dem udenfor Staden. v. 7.

16. Og han tilberedte HErrens Alter, og offrede derpaa Tak-Offeres Offere og Lov-Offere; og han sagde til Juda, at de skulde tjene HErren Israels Gud.

17. Dog offrede Folket endnu paa Høiene, aleneste til HErren, deres Gud.

18. Men det Øvrige af Manasse Handeler, og hans Bøn til hans Gud, og de Seeres Taler, som talede til ham i HErrens Israels Guds Navn, de (ere skrevne) iblandt Israels Kongers Handeler. 2 Kong. 21, 1 sqq.

19. Og hans Bøn, og at han blev bønhørt, og al hans Synd og Forgribelse, og de Stæder, paa hvilke han byggede Høiene og satte Lunde og udskaarne Billeder, førend han blev ydmyget: see, de Ting ere skrevne iblandt Seernes Handeler.

20. Og Manasse laae med sine Fædre, og de begrove ham i hans Huus; og hans Søn Amon blev Konge i hans Sted. 2 Kong. 21, 18.

21. Amon var to og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede to Aar i Jerusalem. 2 Kong. 21, 19 sqq.

22. Og han gjorde det, som var ondt for HErrens Øine, ligesom Manasse hans Fader havde gjort; og til alle de udskaarne (Billeder), som Manasse, hans Fader havde gjort, offrede Amon, og tjente dem.

23. Men han ydmygede sig ikke for HErrens Ansigt, som hans Fader Manasse ydmygede sig; thi denne Amon han gjorde Skylden mangfoldig.

24. Og hans Tjenere gjorde sig Forbund imod ham, og dræbte ham i hans Huus.

25. Men Folket i Landet sloge alle dem (ihjel), som gjorde det Forbund imod Kong Amon; og Folket i Landet gjorde Josias, hans Søn, til Konge i hans Sted.

34. Capitel.

Josias bliver Konge, frygter Gud, afskaffer alt Afguderie, 1-7. Lader forbedre Templet, 8-13. Da han hører Lov-Bogen læse, bliver han meget bedrøvet, og lader adspørge HErren ved den Prophetinde Hulda, 14-22. Hun forkynder ham Guds forestaaende svare Domme over Jøderne; dog at de ikke skulde komme i hans Tid, 23-28. Josias samler Folket, og gjør en Pagt tillige med dem, at de ville tjene HErren, bliver ved at afskaffe alt Afguderie, og at frygte HErren, 29-33.

1. Josias var otte Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede eet og tredive Aar i Jerusalem. 2 Kong. 22, 1 sqq.

2. Og han gjorde det, som var ret for HErrens Øine, og vandrede i Davids sin Faders Veie, og veeg hverken til den høire eller den venstre Side. c. 29, 2.

3. Thi i sit Riges ottende Aar, der han var endnu en Dreng, begyndte han at søge sin Fader Davids Gud; og i det tolvte Aar begyndte han at rense Juda og Jerusalem fra Høiene og Lundene, og udskaarne og støbte (Billeder).

4. Og de nedbrøde for hans Ansigt Baalims Altere, og han afhuggede de Billeder, som vare oven paa dem; han sønderbrød baade Lundene og de udskaarne og støbte (Billeder) og stødte dem smaae, og strøede dem paa deres Grave, som havde offret til dem. Dom. 6, 25. 2 Kong. 11, 18.

5. Og han opbrændte Præsternes Been paa deres Altere, og rensede Juda og Jerusalem; 2 Kong. 23, 20.

6. Tilmed, udi Manasse Stæder og Ephraim og Simeon, ja indtil Naphthali, i deres ødelagde (Stæder) omkring.

7. Og der han havde nedbrudt Alterne og Lundene og sønderknuset de udskaarne (Billeder) og stødt dem smaa, og afhugget alle Billeder i alt Israels Land, da vendte han tilbage til Jerusalem. v. 4.

8. Og i sit Riges attende Aar, der han

ıset Landet og Huset, sendte han
, Azalias Søn, og Maaseja, Sta-
rste, og Joah, Joachas Søn, Ce-
til at færdige HErrens sin Guds

de kom til Hilkia den Ypperste-
g gave (ham) Pengene, som vare
Guds Huus, hvilke Leviterne, som
re paa Dørtærskelen havde sanket
ısse og Ephraims Haand, og af alle
ıne i Israel, og Juda og BenJa-
j de vare komne tilbage til Jeru-

g de gave dem i deres Haand, som
Gjerningen, som vare beskikkede over
s Huus; og (disse) gave dem til
a gjorde Gjerningen, som arbeide-
HErrens Huus til at forbedre og
ge Huset.
hi de gave Tømmermændene og
gsmændene dem, til at kjøbe hug-
e og Træe til at føie tilsammen
til at beklæde Husene, som Judæ
havde fordærvet. Neh. 2, 8.
c. 3, 3. 6.
g Mændene arbeidede troligen paa
gen, og de Beskikkede over dem vare:
og Obadia, Leviterne af Merari
g Sacharia og Mesullam af Ka-
ıets Børn til at byde, og alle de
som forstode sig paa Sangens
ıenter.
de vare) og over (dem, som bare)
og de havde at byde over hver
i gjorde Gjerningen i allehaande
; thi af Leviterne vare Skrivere
der og Portnere.
g der de udtoge Pengene, de som
førte i HErrens Huus, fandt Hil-
sten, HErrens Lovbog, (som var
ormedelst Mose.
g Hilkia svarede og sagde til Sa-
ancelleren: jeg haver fundet Lov-
HErrens Huus; og Hilkia gav
Bogen.
g Saphan førte Bogen til Kongen,
s førte han og Kongen Svar til-
ende: alt det, som er givet i dine
Hænder, det gjøre de.
g de have samlet Pengene, som
i HErrens Huus, og givet dem i
aand, som ere beskikkede (over Ar-
og i deres Haand, som gjøre
gen.
g Saphan, Cancelleren, gav Kon-
ende, og sagde: Hilkia, Præsten,

gav mig en Bog; og Saphan læste i den for Kongens Ansigt.

19. Og det skede, der Kongen hørte Lovens Ord, da rev han sine Klæder. Esr. 9, 3.

20. Og Kongen bød Hilkia og Ahikam, Saphans Søn, og Abdon, Michas Søn, og Saphan, Cancelleren, og Asaja, Kongens Tjener, og sagde:

21. Gaaer, adspørger HErren for mig og for det Overblevne i Israel og i Juda om Bogens Ord, som er funden; thi HErrens Hastighed er stor, som er udøst over os, fordi vore Fædre have ikke holdt HErrens Ord, at gjøre efter alt det, som skrevet er i denne Bog.

22. Da gik Hilkia og de, som vare Kongens, til Hulda, den Prophetinde, Hustru til Sallum, Tokhats, Hasras Søns, Søn, der forvarede Klæderne; og hun boede i Jerusalem i den anden (Deel), og de talede saadant med hende.

23. Og hun sagde til dem: saa sagde HErren, Israels Gud: siger den Mand, som sendte eder til mig:

24. Saa sagde HErren: see, jeg fører Ulykke over dette Sted, og over dets Indbyggere, nemlig alle de Forbandelser, som ere skrevne i denne Bog, som de læste for Judæ Konge: 3 Mos. 26, 14 2c.
5 Mos. 28, 15 sqq.

25. Fordi, at de have forladt mig, og gjort Røgelse for andre Guder, til at opirre mig med alle deres Hænders Gjerninger, derfor skal min Hastighed udøses over dette Sted, og ikke udslukkes.

26. Men til Judæ Konge, som sendte eder at adspørge HErren, til ham skal I saa sige: saa sagde HErren, Israels Gud, om de Ord, som du hørte:

27. Fordi dit Hjerte er bleven blødt, og du ydmygede dig for Guds Ansigt, der du hørte hans Ord imod dette Sted og imod dets Indbyggere, ja, du ydmygede dig for mit Ansigt, og rev dine Klæder, og græd for mit Ansigt; saa haver jeg ogsaa hørt dig, siger HErren; c. 33, 12.

28. See, jeg vil samle dig til dine Fædre, at du skal samles til din Grav med Fred, at dine Øine ikke skal see paa al den Ulykke, som jeg vil lade komme over dette Sted, og over dets Indbyggere; og de sagde Kongen det igjen.

29. Da sendte Kongen hen, og lod sanke alle Ældste i Juda og Jerusalem.
2 Kong. 23, 1.

30. Og Kongen gik op i HErrens Huus,

og alle Judæ Mænd, og Indbyggere i Jerusalem, og Præsterne og Leviterne og alt Folket, baade Store og Smaae; og han læste for deres Øren alle Ordene i Pagtens Bog, som var funden i HErrens Huus.

31. Og Kongen stod paa sit Sted, og gjorde en Pagt for HErrens Ansigt, at han vilde vandre efter HErren, og holde hans Bud og hans Vidnesbyrd og hans Skik i sit ganske Hjerte og i sin ganske Sjel, at gjøre Pagtens Ord, som vare skrevne i denne Bog. c. 15, 12. Jos. 24, 25.

32. Og han lod staae alle dem, som bleve fundne i Jerusalem, og i BenJamin; og Jerusalems Indbyggere gjorde efter Guds, deres Fædres Guds, Pagt.

33. Og Josias borttog alle Vederstyggeligheder af alle Lande, som hørte Israels Børn til, og han holdt dem alle til at tjene, som fandtes i Israel, (ja), til at tjene HErren deres Gud; i alle hans Dage veeg de ikke fra (at vandre) efter HErren deres Fædres Gud. Dom. 2, 7.

35. Capitel.

Josias holder Paaske, og sætter Præster og Leviter til deres Gjerning; forærer meget Qvæg til Offer, beskikker Sangerne, etc. 1-9. Fører Krig med Pharao-Necho, i hvilken han omkommer; han beklages saare, 20-27.

1. Og Josias holdt Paaske for HErren i Jerusalem, og de slagtede Paaske-(Lam) paa den fjortende Dag i den første Maaned. 2 Kong. 23, 21. 2 Kong. 30, 1.

2. Og han beskikkede Præsterne til deres Varetægt, og befæstede dem i (deres) Tjeneste i HErrens Huus.

3. Og han sagde til Leviterne, som underviste al Israel om de hellige Ting for HErren: sætter den hellige Ark i Huset, som Salomo, Davids Søn, Israels Konge, byggede; I have ingen Byrde (at bære) paa Skuldre; tjener nu HErren eders Gud og hans Folk Israel. 1 Kong. 6, 1 sqq. 4 Mos. 7, 9. 1 Krøn. 23, 27 sqq.

4. Og bereder eder efter eders Fædres Huus, efter eders Skifter, som det er skrevet af David, Israels Konge, og skrevet af Salomo, hans Søn.

5. Og staaer i Helligdommen efter Fædrenes Huses Afdelinger for eders Brødre, (som ere) Folkets Børn; og (efter hver) Faders Huses Skifte iblandt Leviterne.

6. Og slagter Paaske-(Lam), helliggjører eder, og bereder for eders Brødre, idet I gjøre efter HErrens Ord formedelst Mose.

7. Og Josias gav for Folkets Børn smaat Qvæg, Lam og Kid, altsammen til Paaske for alle dem, som bleve fundne, efter Tallet, tredive tusinde, og tre tusinde Øxne; disse (bleve givne) af Kongens Gods. c. 30, 24.

8. Ogsaa gave hans Fyrster en frivillig (Gave) til Folket, til Præsterne og til Leviterne; (nemlig) Hilkia og Sacharia og Jehiel, Fyrster i Guds Huus, de gave Præsterne (smaa Qvæg) til Paaske, to tusinde og sex hundrede, og Øxne tre hundrede.

9. Men Chanania og Semaja og Nethaneel, hans Brødre, og Hosabia, og Jehiel, og Josabad, Leviternes Øverste, de gave til Paaske (smaa Qvæg), fem tusinde, og Øxne fem hundrede.

10. Saa blev Tjenesten beredt; og Præsterne stode paa deres Sted, og Leviterne i deres Skifter efter Kongens Befaling.

11. Siden slagtede de Paaske-(Lam), og Præsterne stænkte (Blodet) af deres Hænder, og Leviterne flaaede (dem).

12. Og de borttoge Brænd-Offeret (deraf), at de kunde give det iblandt (deres) Fædres Huses Afdelinger til Folkets Børn at offre til HErren, som er skrevet i Mose Bog; og saa (gjorde de) med Øxnene.

13. Og de kogte Paaske-(Lam) ved Ilden, som Skik var; men det, som var helliggjort, kogte de i Gryder og i Kjedler og i Pander, og de sendte det hasteligen til alle Folkets Børn.

14. Og derefter tilberedte de for sig og for Præsterne; thi Præsterne, Aarons Børn, (havde at skaffe) med Brænd-Offeret at offre, og Fedmen indtil Natten; derfor tilberedte Leviterne for sig og for Præsterne, Aarons Børn.

15. Og Sangerne, Asaphs Børn, (stode) paa deres Sted efter Davids Bud, og Asaphs og Hemans og Jeduthuns, Kongens Seeres, (Bud), og Portnerne ved hver Port; de maatte ikke vige fra deres Tjeneste, thi deres Brødre, Leviterne, tilberedte for dem. 1 Kong. 25, 1 sqq.

16. Saa blev al HErrens Tjeneste beskikket paa den samme Dag med at holde Paaske, og at offre Brænd-Offere paa HErrens Alter, efter Kong Josias Befaling.

17. Saa holdt Israels Børn, som fandtes, Paasken paa den samme Tid, og de usyrede (Brøds) Høitid syv Dage. c. 30, 21 sqq.

r var ikke holden Paaske som
ael, fra Samuels Prophetens
g ingen Konge i Israel havde
n Paaske, som Josias holdt,
rne og Leviterne og ganske Ju-
el, som fandtes, og Indbyg-
usalem.
attende Josias Riges Aar blev
ke holden.
alt dette, da Josias havde til-
et, drog Necho, Kongen af
op at stride i Carchemis ved
Josias drog ud imod ham.
2 Kong. 23, 29.
endte han Bud til ham, og lod
haver jeg at gjøre med dig,
e? (hvad) dig (angaaer, saa
) ikke imod dig paa denne Dag,
et Huus, som har Krig imod
ud haver sagt, at jeg skulde
op, dig (til Bedste) fra Gud,
mig, at han ikke fordærver dig.
Es. 10, 9.
vendte Josias ikke sit Ansigt
ham; men forklædte sig til
d ham, og lod ikke Nechoo Ord
und; men kom at stride i Me-
. Zach. 12, 11.
kytterne skjøde Kong Josias;
ongen til sine Tjenere: fører
hi jeg er svarligen saaret.
g. 22, 34. 2 Krøn. 18, 33.
ans Tjenere førte ham over af
lode ham fare paa den anden
han havde, og førte ham til
og han døde, og blev begraven
es Grave; og ganske Juda og
sørgede for Josias.
Jeremias klagede en (klagelig
Josias, iligemaade talede alle
g Sangerikker i deres klagelige
Josias, indtil denne Dag, og
n Skik deraf i Israel; og see,
e iblandt de klagelige Sange.
2 Sam. 1, 17.
det Øvrige af Josias Handeler
lighedsheder, efter som skrevet
s Lov,
hans Handeler, de første og de
e ere skrevne i Israels og Judæ
og. 2 Kong. 22, 1 sqq.

36. Capitel.

Konge, tages fangen af Kongen af
4. Jojakim bliver Konge, føres fan-
, 5-8. Jojachin bliver Konge, føres
til Babel, 9. 10. Zedechias bliver
Konge, er ugudelig, falder af fra Kongen af Babel,
alt Folket synder meget, og bespotter Guds Prophe-
ter, 11-16. Chaldæerne indtage og ødelægge alde-
les Jerusalem, fører Folket og Templets Kar bort
til Babel, rc. 17-21. Der blive Jøderne i Fang-
sel, indtil Kong Cyri Tid, som giver dem Frihed at
drage i deres Land igjen, 22. 23.

1. Og Folket i Landet toge Joachas,
Josias Søn, og de gjorde ham til Konge
i hans Faders Sted i Jerusalem.
2 Kong. 23, 30.
2. Joachas var tre og tyve Aar gammel,
der han blev Konge, og regjerede tre Maa-
neder i Jerusalem.
3. Thi Kongen af Ægypten satte ham
af i Jerusalem, og straffede Landet paa
hundrede Centner Sølv og et Centner
Guld.
4. Og Kongen af Ægypten gjorde Elia-
kim, hans Broder, til Konge over Juda
og Jerusalem, og omvendte hans Navn
til Jojakim; men Necho tog hans Bro-
der Joachas, og førte ham til Ægypten.
2 Kong. 23, 34.
5. Jojakim var fem og tyve Aar gammel,
der han blev Konge, og regjerede elleve
Aar i Jerusalem, og han gjorde det, som
var ondt for HErrens hans Guds Øine.
6. Nebucadnezar, Kongen af Babel, drog
op mod ham, og bandt ham med Kobber-
Lænker, for at føre ham til Babel.
Ezech. 19, 9.
7. Nebucadnezar førte og (nogle) af
HErrens Huses Kar til Babel, og lagde
dem i sit Tempel i Babel. Esr. 1, 7.
8. Men det Øvrige af Jojakims Handeler
og hans Vederstyggeligheder, som han
gjorde, og det, som fandtes paa ham: see,
de Ting ere skrevne i Israels og Judæ
Kongers Bog; og Jojachin, hans Søn,
blev Konge i hans Sted.
2 Kong. 24, 6 sqq.
9. Jojachin var otte Aar gammel, der
han blev Konge, og regjerede tre Maane-
der og ti Dage i Jerusalem, og gjorde det,
som var ondt for HErrens Øine.
10. Men der Aaret var omme, sendte
Kong Nebucadnezar, og lod føre ham til
Babel med HErrens Huses kostelige Kar,
og gjorde Zedekias, hans Broder, til
Konge over Juda og Jerusalem.
Jer. 52, 1 rc. 1 Krøn. 3, 15.
11. Zedekias var eet og tyve Aar gam-
mel, der han blev Konge, og regjerede
elleve Aar i Jerusalem.
12. Og han gjorde det, som var ondt for
HErrens hans Guds Øine; han ydmy-

gede sig ikke for Jeremias, Prophetens,
Ansigt, som talede af HErrens Mund.
13. Tilmed faldt han og af fra Kong
Nebucadnezar, som havde ladet ham sværge
ved Gud; og han forhærdede sin Nakke,
og stivgjorde sit Hjerte, og vilde ikke omvende
sig til HErren Israels Gud.

Jes. 9, 20.

14. Og alle de Øverste iblandt Præsterne,
og Folket, forgrebe sig saare meget
efter alle Hedningernes Vederstyggeligheder,
og besmittede HErrens Huus, som
han havde helliggjort i Jerusalem.

5 Mos. 18, 9. 2 Kong. 14, 24.

15. Og HErren, deres Fædres Gud,
sendte til dem formedelst sine Bud, tidligen
og ideligen; thi han sparede sit Folk, og
sin Bolig. Jer. 25, 4.
16. Men de bespottede Guds Sendebud,
og foragtede hans Ord, og forforte sig selv
imod hans Propheter, indtil HErrens
Vrede tog til over hans Folk, indtil der
var ingen Lægedom (mere).

2 Krøn. 21, 18.

17. Og han førte Chaldæernes Konge op
over dem, og han ihjelslog deres unge
(Karle) med Sværd udi deres Helligdommes
Huus, og sparede hverken unge
(Karle) eller Jomfruer, Gamle eller
Udlevede; han gav dem alle i hans
Haand.
18. Og alle Kar af Guds Huus, store og
smaae, og HErrens Huses Liggendefæ,
og Kongens og hans Fyrsters Liggendefæ,
det altsammen førte han til Babel.

2 Kong. 25, 13 ꝛc. Jer. 27, 19. 22.

19. Og de opbrændte Guds Huus, og
nedbrøde Jerusalems Mure; og de opbrændte
alle dens Palladser med Ild, og
alle deres kostelige Kar bleve fordærvede.

Neh. 1, 3.

20. Og han bortførte til Babel dem,
som vare overblevne fra Sværdet; og de
bleve hans og hans Sønners Tjenere, indtil
det Rige af Persien regierede.
21. At HErrens Ord skulde opfyldes
(som var talet) ved Jeremias Mund
indtil Landet havde Behagelighed i sine
Sabbater; det hvilede den ganske Tid
(som) Ødelæggelsen (varede), indtil halvfjerdsindstyve
Aar bleve opfyldte.

Jer. 25, 11 ꝛc. 3 Mos. 26, 34. 35.

22. Men i det første Cyri, Kongen af
Persiens, Aar,—at HErrens Ord [illegible]
fuldkommes, (som var talet) ved Jeremias
Mund—opvakte HErren Cyri, Kongen af
Persiens, Aand, at han lod udraabe over
sit ganske Rige, ja og ved Skrift, og sige:

Esr. 1, 1. Jer. 29, 10. Es. 44, 28.

23. Saa siger Cyrus, Kongen i Persien:
HErren, Himmelens Gud, haver givet
mig alle Riger i Landet, og han har befalet
mig at bygge sig et Huus i Jerusalem
som er i Juda; hvo er iblandt eder af alt
hans Folk? HErren hans Gud være med
ham, og han drage op!

Esras Bog.

1. Capitel.

Cyrus, Kongen af Persien, giver Jøderne Frihed at drage af det babyloniske Fængsel til deres Land igien, ꝛc. 1-4. En Deel af Juda, Benjamin og Levi drage til Jerusalem, og faae en Deel af Templets Kar med sig fra Babel, 5-11.

1. Men i det første Cyri, Kongen af
Persiens, Aar—at HErrens Ord skulde
fuldkommes, (som var talet) ved Jeremias
Mund—opvakte HErren Cyri, Kongen af
Persiens, Aand, og han lod udraabe over
sit ganske Rige, ja og ved Skrift, og lod
sige: 2 Krøn. 36, 22 fg. Esr. 5, 13.

Jer. 25, 11. c. 29, 10.

2. Saa siger Cyrus, Kongen i Persien:
HErren, Himmelens Gud, haver givet mig
alle Riger i Landet; og han haver befalet
mig at bygge sig et Huus i Jerusalem
som er i Juda.
3. Hvo er iblandt eder af alle hans
Folk? hans Gud være med ham! og han
drage op til Jerusalem, som er i Juda, og
han bygge HErrens Israels Guds Huus;
han er den Gud, som er i Jerusalem.
4. Og hver, som er bleven tilovers af
alle Stæder, i hvilke han er fremmed, ham
skal Folkene paa hans Sted hjelpe
med Sølv og med Guld og med Gods og
med Fæ, med en frivillig (Gave) til Guds
Huus, som er i Jerusalem.
5. Da gjorde de øverste Fædre af Juda
og BenJamin og Præsterne og Leviterne

; ja alle, hvis Aand Gud opvakte,
rage op, at bygge HErrens Huus,
i Jerusalem.
| alle trindt omkring dem styrkede
ænder med Sølv-Kar, med Guld,
ods og med Fæ og med dyrebare
; foruden alt det, som de gave fri-
.
| Kong Cyrus lod HErrens Huses
føre, som Nebucadnezar havde ud-
Jerusalem, og havde sat dem i sin
Huus. 2 Kron. 36, 7. 18.
Jer. 27, 19-22.
en Cyrus, Kongen i Persien, førte
d ved Mithridates, Skatmesterens
; og han talte Sesbazar, Judæ
dem til.
| dette er deres Tal: tredive Guld-
er, tusinde Sølv-Bækkener, ni og
lagte-Knive;
:redive Guld-Bægere, andre Sølv-
:, fire hundrede og ti, andre Kar,
.
lle Kar af Guld og Sølv vare fem
og fire hundrede; alt dette førte
ar op med dem, som droge op af
tførte, fra Babel til Jerusalem.

2. Capitel.

rgnes de fornemste af dem, som droge fra
og Talle: af deres Familier, først af Juda
Jamin, 1-35. Dernæst af Præster, Leviter,
re, Portnere, Nethinim, og Salomos Tjeneres
36-58. Og nogle, om hvis Slægtregister
nde findes nogen vis Efterretning, 59-63.
le Summa af Mennesker, Heste og Kameler,
-67. De Ældste give Gaver til Templets
ng, og Guds-Tjenesten; Folket boer i deres
:, 68-70.

Len disse ere de Folk af det Land-
m droge op af de Bortførtes Fæng-
lke Nebucadnezar, Kongen af Ba-
vde bortført til Babel, og som kom
: til Jerusalem og Juda, hver til
ad: Neh. 7, 6.
vilke kom med Serubabel, Jesua,
ia, Seraja, Reelja, Mardochai,
i, Mispar, Bigvai, Rehum, Baena;
er) Tallet paa Mændene af Israels

areos Børn, to tusinde hundrede to
vsjerdsindstyve;
:ephatjas Børn, tre hundrede to og
rdsindstyve;
rachs Børn, syv hundrede fem og
rdsindstyve;
ahat-Moabs Børn af Jesua, og
Joabs Børn, to tusinde otte hundrede og
tolv; Neh. 7, 11.
7. Elams Børn, tusinde to hundrede fire
og halvtredsindstyve;
8. Sathus Børn, ni hundrede og fem og
fyrretyve;
9. Sacais Børn, syv hundrede og tre-
sindstyve;
10. Banis Børn, sex hundrede og to og
fyrretyve;
11. Bebais Børn, sex hundrede tre og tyve;
12. Asgads Børn, tusinde to hundrede
to og tyve;
13. Adonikams Børn, sex hundrede sex
og tresindstyve;
14. Bigvais Børn, to tusinde sex og
halvtredsindstyve; v. 2.
15. Adins Børn, fire hundrede fire og
halvtredsindstyve;
16. Aters Børn af Hiskia, otte og halv-
femtsindstyve;
17. Bezais Børn, tre hundrede tre og tyve;
18. Joras Børn, hundrede og tolv;
19. Hasums Børn, to hundrede tre og
tyve;
20. Gibbars Børn, fem og halvfemt-
sindstyve;
21. Beth-Lehems Børn, hundrede tre
og tyve;
22. Netophas Mænd, sex og halvtreds-
sindstyve;
23. De Mænd af Anathoth, hundrede
otte og tyve; Jer. 1, 1.
24. Asmaveths Børn, to og fyrretyve;
25. De Børn af Kiriath-Arim, Cephira
og Beeroth, syv hundrede og tre og fyr-
retyve;
26. De Børn af Ramah og Geba, sex
hundrede een og tyve;
27. De Mænd af Michmas, hundrede
to og tyve;
28. De Mænd af BethEl og Ai, to hun-
drede tre og tyve;
29. Nebos Børn, to og halvtredsindstyve;
30. De Børn af Magbis, hundrede sex
og halvtredsindstyve;
31. Den anden Elams Børn, tusinde to
hundrede fire og halvtredsindstyve; v. 7.
32. Harims Børn, tre hundrede og tyve;
33. Lods, Hadids og Onos Børn, syv
hundrede fem og tyve;
34. Jerichos Børn, tre hundrede fem og
fyrretyve;
35. Senaas Børn, tre tusinde og sex
hundrede og tredive;
36. Præsterne, Jedajas Børn, af Jesuas

Huus, ni hundrede tre og halvfjerdsindstyve; v. 2.
37. Immers Børn, tusinde to og halvtredsindstyve;
38. Pashurs Børn, tusinde to hundrede syv og fyrretyve;
39 Harims Børn, tusinde og sytten; v. 32.
40. Leviterne: Jesuas og Kadmiels Børn, af Hodavias Børn, fire og halvfjerdsindstyve.
41. Sangerne: Asaphs Børn, hundrede otte og tyve.
42. Portnernes Børn: Sallums Børn, Aters Børn, Talmons Børn, Akkubs Børn, Hatitas Børn, Sobais Børn; de allesammen vare hundrede ni og tredive.
43. De Nethinim: Zihas Børn, Hasuphas Børn, Tabaoths Børn; 1 Krøn. 9, 2.
44. Keros Børn, Siehas Børn, Padons Børn;
45. Lebanas Børn, Hagabas Børn, Akkubs Børn;
46. Hagabs Børn, Samlais Børn, Hanans Børn;
47. Giddels Børn, Gahars Børn, Reajas Børn;
48. Rezins Børn, Nekodas Børn, Gassams Børn;
49. Usfas Børn, Passeahs Børn, Besais Børn;
50. Asnas Børn Meunims Børn, Nephusims Børn;
51. Bakbuks Børn, Hakuphas Børn, Harhurs Børn;
52. Bazluths Børn, Mehidas Børn, Harsars Børn;
53. Barkos Børn, Siseras Børn, Thamahs Børn;
54. Neziahs Børn, Hatiphas Børn;
55. Salomos Tjeneres Børn, Sotai Børn, Sopherets Børn, Prudas Børn; 1 Kong. 9, 21.
56. Jaelas Børn, Darkons Børn, Giddels Børn;
57. Sephatias Børn, Hattils Børn, Pochereth-Hazzebaims Børn, Amis Børn.
58. Alle de Nethinim, og Salomos Tjeneres Børn, (vare tilsammen) tre hundrede to og halvfemtsindstyve.
59. Og disse ere de, som droge op af Thel-Melah, Thel-Harsa, Cherub, Addan (og) Immer; dog de kunde ikke give deres Fædres Huus tilkjende og deres Sæd, om de vare af Israel. Neh. 7, 61.
60. (Nemlig) Delajas Børn, Tobias Børn, Nekodas Børn, sex hundrede og to og halvtredsindstyve;
61. Og af Præsternes Børn, Habajas Børn, Hakkoz Børn, Barsillais Børn, som tog en Hustru af Barsillai den Gileaditers Døttre, og blev nævnt efter deres Navn. Neh. 7, 63. 2 Sam. 19, 31.
62. Disse ledte efter deres Fortegnelse iblandt dem, som vare regnede i Slagt-Register, og bleve ikke fundne (deri), og de bleve som besmittede afviste fra Præstedømmet.
63. Og Hattirsatha sagde til dem, at de skulde ikke æde af de særdeles hellige Ting, indtil en Præst stod med Urim og med Thummim.
64. Den ganske Forsamling var tilsammen: to og fyrretyve tusinde tre hundrede og tresindstyve; c. 3, 1.
65. Foruden deres Tjenere og deres Tjeneste-Piger, de vare syv tusinde og tre hundrede og syv og tredive; og de havde to hundrede Sangere og Sangersker.
66. Deres Heste vare syv hundrede og sex og tredive; deres Muler to hundrede og fem og fyrretyve.
67. Deres Kameler vare fire hundrede og fem og tredive; Asenerne syv hundrede og tyve.
68. Og (nogle) af de øverste Fædre, der de kom til HErrens Huus, som var i Jerusalem, da gave de frivilligen til Guds Huus for at sætte det paa sin Grundvold.
69. De gave efter deres Formue til Gjerningens Liggendefæ i Guld een og tresindstyve tusinde Drachma, og fem tusinde Pund Sølv, og hundrede Præste-Kjortler.
70. Saa boede Præsterne og Leviterne og (nogle) af Folket og Sangerne og Portnerne og de Nethinim i deres Stæder, og al Israel (boede) i deres Stæder.

3. Capitel.

Jesua og Serubabel bygge HErrens Alter, og ofre derpaa; de holde Løvsalernes Høitid, og anrette Guds-Tjenesten, og lave sig til at bygge Templet, 1-7. De lægge Grundvolden med Glæde og Verskab; nogle græde, som havde seet det forrige Tempel i sin Herlighed, 8-13.

1. Og der den syvende Maaned var kommen, og Israels Børn vare i deres Stæder, da samledes Folket som een Mand til Jerusalem. c. 2, 64.
2. Og Jesua, Jozadaks Søn, og hans Brødre, Præsterne, gjorde sig rede, og Se-

offre Brænd-Offer derpaa, saasom skrevet er i Mose, den Guds Mands, Lov.

Matth. 11, 12. 3 Mos. 6, 2.

3. Og de beredte Alteret paa dets Grundvolde, men med Forfærdelse, (som var) over dem for Folkene i Landene; og de offrede derpaa Brænd-Offere til HErren, Brænd-Offere om Morgenen og om Aftenen. 4 Mos. 28, 4. 1 Kron. 16, 40.

4. Og de holdt Løvsalernes Høitid, saasom skrevet er, og (offrede) Brænd-Offere hver Dag efter Tallet, som Skik var, hver Dags Ting paa sin Dag.

3 Mos. 23, 34 ꝛc.

5. Derefter og det idelige Brænd-Offer, og paa (Nye-) Maaneder og paa alle HErrens bestemte Tider de hellige Ting, og enhvers, som frivilligen gav et frivilligt (Offer) for HErren.

6. Fra den første Dag i den syvende Maaned begyndte de at offre HErren Brænd-Offere; dog HErrens Tempels Grundvold var ikke lagt.

7. Og de gave dem, som huggede, og Tømmermændene, Penge; og Mad og Drikke og Olie til dem af Zidon og Tyrus, at de skulde føre Cedertræer fra Libanon til Havet mod Japho, efter Cyri, Kongen af Persiens, Tilladelse til dem.

2 Kron. 2, 16.

8. Men i det andet Aar, efter at de vare komne i Guds Huus i Jerusalem, i den anden Maaned, da begyndte Serubabel, Sealthiels Søn, og Jesua, Jozadaks Søn, og de andre af deres Brødre, Præsterne og Leviterne, og alle de, som vare komne af Fængslet til Jerusalem; og de beskikkede Leviterne, fra tyve Aar gamle og derover, at byde over HErrens Huses Gjerning. 1 Kron. 23, 4.

9. Da stod Jesua, hans Sønner, og hans Brødre, (og) Kadmiel med hans Sønner, (og) Judæ Børn som een (Mand), til at byde over dem, som gjorde Gjerningen i Guds Huus; (ligemaade) Henadads Børn, deres Børn og deres Brødre, Leviterne. c. 2, 40.

10. Der Bygnings-Mændene lagde Grundvolden til HErrens Tempel, da lode de Præsterne staae iførte med Basuner, og Leviterne, Asaphs Børn, med Cymbler, at love HErren, efter Davids, Israels Konges, Indretning.

2 Kron. 29, 25. 26.

11. Og de sang vexelviis, med at love og takke HErren, at han er god, at hans Miskundhed er evindelig over Israel; og alt Folket raabte med et stort Fryde-Skrig, idet de lovede HErren, fordi Grundvolden paa HErrens Huus var lagt. 2 Kron. 5, 13. c. 7, 3

12. Men mange af Præsterne og Leviterne og de øverste Fædre, de Gamle, som havde seet det første Huus, da det stod paa sin Grundvold, der dette Huus nu stod dem for Øinene, græd med høi Røst; men mange opløftede Røsten med Fryde-Skrig (og) med Glæde. Hagg. 2, 3.

13. Saa at Folket kunde ikke kjende den Glædes Fryde-Skrigs Røst fra Folkets Graads Røst, fordi Folket raabte med et stort Skrig, saa at man hørte Røsten langt borte.

4. Capitel.

De Samaritaner begjere at bygge Templet med Jøderne; men disse vil ingen Samqvem have med dem, hvorfor hine hindre dem i at bygge fra Cyri Tid indtil Darii Tid, 1-5. Derimellem skrive de Klagemaal imod Jøderne til Ahasverus og Artaxerxes, hvilke forbyde at bygge Templet, 6-24.

1. Der Judæ og BenJamins Modstandere hørte, at de Folk, som havde været bortførte, byggede Templet for HErren, Israels Gud:

2. Da kom de frem til Serubabel og til de øverste Fædre, og sagde til dem: lader os bygge med eder; thi vi vil søge eders Gud, ligesom I, og vi have offret ham fra Asar-Haddons, Kongen af Assyriens, Dage af, som førte os hid op.

2 Kong. 17, 24. 41. c. 19, 37.

3. Men Serubabel og Jesua og de øvrige af de øverste Fædre for Israel sagde til dem: (det sømmer sig) ikke, at I og vi bygge vor Guds Huus; men vi, vi vil alene bygge HErren Israels Gud (det), saasom Kong Cyrus, Kongen af Persien, bød os. Esr. 2, 2. c. 1, 3

4. Og det skede, at Folket i Landet gjorde, at Judæ Folk lode Hænderne synke; og de forstyrrede dem fra at bygge.

5. Og de leiede Raadgivere imod dem for at gjøre deres Raad til intet i alle Cyri, Kongen af Persiens, Dage, og indtil Darii, Kongen af Persiens, Rige. v. 24.

6. Og i Ahasveri Rige, i hans Riges Begyndelse, skreve de et Klagemaal imod Indbyggerne i Juda og Jerusalem.

7. Og i Artaxerxes Dage skrev Bislam, Mithridates, Tabeel og de øvrige af hans

Selskab til Artaxerxes, Kongen i Persien; og Brevets Skrift var skrevet paa Syrisk, og blev udlagt paa Syrisk.

8. Den Tid skrev Rehum, Cancelleren, og Simsai, Skriver, et Brev imod Jerusalem til Kong Artaxerxes paa denne Maade:

9. Rehum, Cancelleren, og Simsai, Skriveren, og de øvrige af deres Selskab, de af Dina og Apharsach, Tarpela-Apharsa, Erech, Babel, Susan, Dehava, Elam,

10. Og de øvrige Folk, som den store og (navn-)kundige Osnappar forflyttede, og satte dem i Samarias Stad; og de øvrige paa denne Side Floden, og paa en (vis) Tid. 2 Kong. 17, 24.

11. Denne er Indholden af Brevet, som de sendte til ham, til Kong Artaxerxes: dine Tjenere, de Mænd paa den Side Floden, og paa en (vis) Tid. v. 17.

12. Det skal være Kongen vitterligt, at Joderne, som ere dragne op fra dig, ere komne til os i Jerusalem, (og) bygge den oprørske og onde Stad, og fuldkomme Muren og forhøie Grunden tilhobe.

13. Saa være det nu Kongen vitterligt, at dersom den Stad bliver bygget, og Murene blive fuldkommede, da skulle de ikke ville give (dig) Skat, Told og (aarlig) Rente, og du skal lide Skade paa Kongernes Indkomme.

14. Nu, efterdi vi aldeles have vor Løn af (Kongens) Pallads, og det ikke sømmer sig, at vi see paa Kongens Foragtelse, derfor have vi sendt hen, og ladet Kongen det vide;

15. At man maa lede i dine Fædres Historie-Bog, saa skal du finde i samme Historie-Bog, og fornemme, at den Stad er en gjenstridig Stad, og Konger og Lande skadelig, og at de have gjort Affald derudi fra gammel Tid; derfor er (og) Staden ødelagt.

16. Vi give Kongen tilkjende, at, om denne Stad bliver bygget, og dens Mure fuldkommede, da beholder du ingen Deel paa denne Side Floden.

17. Kongen sendte Svar til Rehum, Cancelleren, og Simsai, Skriveren, og de øvrige af deres Selskab, som boede i Samaria; og de øvrige paa hiin Side Floden: Fred og paa en (vis) Tid!

18. Det Brev, som I sendte til os, er klarligen læst for mig.

19. Og er af mig givet Befaling, at man skulde lede, og man haver fundet, at denne Stad haver fra gammel Tid ophøiet sig imod Konger, og der er gjort Opror og Affald derudi.

20. Og der haver været mægtige Konger i Jerusalem, og som have hersket over alt det, som er paa hiin Side Floden, saa at dem blev givet Skat, Told og (aarlig) Rente. v. 13.

21. Saa giver nu Befaling at forhindre de Mænd, at den Stad bliver ikke bygget, indtil der bliver givet Befaling af mig.

22. Saa værer paamindte (herom), (at I ikke) begaae en Forseelse herudi; hvorfor skal den Fordærvelse faae Overhaand, Kongerne til Skade?

23. Der nu Indholden af Kong Artaxerxes Brev blev læst for Rehum og Simsai, Skriveren, og deres Selskab, da droge de hasteligen til Jerusalem til Joderne, og forhindrede dem med Arm og Magt.

24. Da forhindredes den Gjerning paa Guds Huus, som var i Jerusalem; og den blev forhindret indtil Darii, Konges i Persiens, Riges andet Aar.

5. Capitel.

Haggæus og Sacharias, Propheterne, tilskynde Folket til at bygge Templet, og de begynde paa ny at bygge paa den, 1. 2. Kong Darii Landsherre erfarer af Joderne, hvad for en Beskaffenhed det havde med denne Bygning, og skriver Darius til dem, betydende, han vilde lade undersøge, om det forholdt sig saasom de sagde, 3-17.

1. Og de Propheter, Haggæus Propheten, og Sacharias, Iddo Søn, propheterede for Joderne, som vare i Juda og Jerusalem, i Israels Guds Navn til dem. Hagg. 1, 1. Sach. 1, 1.

2. Da gjorde Serubabel, Sealthiels Søn, og Jesua, Jozadaks Søn, sig rede, og begyndte at bygge Guds Huus, som var i Jerusalem, og med dem de Guds Propheter, som styrkede dem. c. 3, 2. 1 Kong. 3, 19.

3. Paa den Tid kom til dem Thatnai, Fyrsten paa den Side Floden, og Sthar-Bosnai og deres Selskab; og de sagde til dem: hvo haver givet eder Befaling at bygge dette Huus, og at fuldkomme denne Muur?

4. Da sagde vi paa denne Maade til dem, (og) hvad de Mænd hedde, som byggede denne Bygning. v. 11 fgg.

5. Og deres Guds Øie var over Jødernes Ældste, og de forhindrede dem ikke, indtil man lod Sagen komme til Darius; og da fik de Brev tilbage derom. 5 Mos. 11, 12.

Bosnai og hans Selskab af Aparsach, som vare paa den Side Floden, sendte til Kong Darius: c. 4, 9.

7. De sendte Svar til ham, og saaledes var der skrevet udi: Kong Darius (ønske) vi al Fred.

8. Det være Kongen vitterligt, at vi kom til det Landskab Juda, til den store Guds Huus, og man bygger det med store Stene, og lægger Træe i Væggene; og denne Gjerning gjøres hasteligen, og lykkes ved deres Hænder. c. 4, 12. Marc. 13, 1.

9. Da spurgte vi de samme Ældste ad, og sagde paa den Maade til dem: hvo haver givet eder Befaling at bygge dette Huus, og at fuldføre denne Muur?

10. Vi spurgte og om deres Navne, for at give dig det tilkjende, at vi kunde skrive de Mænds Navne, som vare deres Øverste.

11. Og de gave os paa denne Maade Svar tilbage, og sagde: vi ere Himmelens og Jordens Guds Tjenere, og bygge et Huus, som var fordum bygget, for mange Aar siden; thi en stor Konge i Israel havde bygget det, og fuldkommet det. 1 Kong. 6, 1.

12. Men efter at vore Fædre havde fortørnet Himmelens Gud, gav han dem i Nebucadnezars, Kongen af Babels den Chaldæers, Haand; og han nedbrød dette Huus, og førte Folket bort til Babel. 2 Kong. 25, 9.

13. Men i det første Cyri, Kongen af Babels, Aar gav Kong Cyrus Befaling at bygge dette Guds Huus. c. 1, 1 &c.

14. Ja og de Guds Huses Kar, som vare af Guld og Sølv, som Nebucadnezar havde udtaget af Templet, som var i Jerusalem, og ført dem til Templet i Babel, dem udtog Kong Cyrus af Templet i Babel, og de bleve givne een, hvis Navn var Sesbazar, hvilken han satte til Fyrste. c. 1, 8.

15. Og han sagde til ham: tag disse Kar, gak bort, (og) fører dem ind i Templet, som er i Jerusalem; og lad Guds Huus bygges paa sit Sted.

16. Da kom den samme Sesbazar; han lagde Grundvolden til Guds Huus, som er i Jerusalem; og fra da af og indtil nu bygges det, og er ikke fuldkommet.

17. Og dersom det nu (synes) godt for Kongen, saa lad lede der i Kongens Liggendefæ, som er der i Babel, om det er saa, at der er given Befaling af Kong Cyrus, at bygge dette Guds Huus i Jerusalem; og at man sender til os Kongens Villie derom.

6. Capitel.

Da Kong Darius finder, at Cyrus havde givet dem Frihed til at bygge, befaler han sin Landsherre og Betjenterne, at de ei skal hindre Jøderne, men heller i alle Maader være dem behjælpelige, 1-12. De ere den Befaling lydige, Templet bliver færdigt og indviet; Jøderne holde Paaske, 13-22.

1. Da gav Kong Darius Befaling, og de ledte i Cancelliet, der Liggendefæet var henlagt i Babel.

2. Og der blev funden i (Brev-)Kisten paa Slottet, som er i det Land Medien, en Rolle, og derudi var en Optegnelse, saa skreven:

3. I Kong Cyri første Aar gav Kong Cyrus Befaling om Guds Huus i Jerusalem, at Huset skulde bygges til at være et Sted, hvor man offrer Offer, og at de skulde opføre dets Mure; tresindstyve Alen i sin Høide, og tresindstyve Alen i sin Bredde. 2 Krøn. 36, 22. Esr. 1, 1.

4. Tre Rader af store Stene, og en Rad af nyt Træe; og at Bekostningen skulde gives af Kongens Huus.

5. Tilmed skulde man og give tilbage Guds Huses Kar, som vare af Guld og Sølv, som Nebucadnezar havde udtaget af Templet, som var i Jerusalem, og ført til Babel; at de kunde komme til Templet, som skal være i Jerusalem, til sit Sted, og man skulde føre dem ind i Guds Huus. c. 1, 7. c. 5, 14.

6. Nu, du Thatnai, Fyrste paa hiin Side Floden, du Sthar-Bosnai og deres Selskab af Aparsach, som er paa hiin Side Floden, holder eder langt derfra. c. 5, 3.

7. Lader dem arbeide paa dette Guds Huus, at Jødernes Fyrste og Jødernes Ældste kunne bygge paa dette Guds Huus paa sit Sted.

8. Der er og givet Befaling af mig om det, som I skulle gjøre imod disse Jøders Ældste, for at bygge dette Guds Huus, nemlig, at af Kongens Gods af Skatten paa hiin Side Floden, skal strax gives disse Mænd til Bekostning, at de ikke forhindres;

9. Og hvad de have fornøden, baade Kalve og Vædre og Lam til Brænd-Offer for Himlens Gud, Hvede, Salt, Viin og Olie efter Præsternes Ord, som ere i Je-

Selskab til Artaxerxes, Kongen i Persien; og Brevets Skrift var skrevet paa Syrisk, og blev udlagt paa Syrisk.

8. Den Tid skrev Rehum, Cancelleren, og Simsai, Skriver, et Brev imod Jerusalem til Kong Artaxerxes paa denne Maade:

9. Rehum, Cancelleren, og Simsai, Skriveren, og de øvrige af deres Selskab, de af Dina og Apharsach, Tarpela-Apharsa, Erech, Babel, Susan, Dehava, Elam,

10. Og de øvrige Folk, som den store og (navn-)kundige Osnappar forflyttede, og satte dem i Samarias Stad; og de øvrige paa denne Side Floden, og paa en (vis) Tid. 2 Kong. 17, 24.

11. Denne er Indholden af Brevet, som de sendte til ham, til Kong Artaxerxes: dine Tjenere, de Mænd paa den Side Floden, og paa en (vis) Tid. v. 17.

12. Det skal være Kongen vitterligt, at Jøderne, som ere dragne op fra dig, ere komne til os i Jerusalem, (og) bygge den oprørske og onde Stad, og fuldkomme Muren og forhøie Grunden tilhobe.

13. Saa være det nu Kongen vitterligt, at dersom den Stad bliver bygget, og Murene blive fuldkommede, da skulle de ikke ville give (dig) Skat, Told og (aarlig) Rente, og du skal lide Skade paa Kongernes Indkomme.

14. Nu, efterdi vi aldeles have vor Løn af (Kongens) Pallads, og det ikke sømmer sig, at vi see paa Kongens Foragtelse, derfor have vi sendt hen, og ladet Kongen det vide;

15. At man maa lede i dine Fædres Historie-Bog, saa skal du finde i samme Historie-Bog, og fornemme, at den Stad er en gjenstridig Stad, og Konger og Lande skadelig, og at de have gjort Affald derudi fra gammel Tid; derfor er (og) Staden ødelagt.

16. Vi give Kongen tilkjende, at, om denne Stad bliver bygget, og dens Mure fuldkommede, da beholder du ingen Deel paa denne Side Floden.

17. Kongen sendte Svar til Rehum, Cancelleren, og Simsai, Skriveren, og de øvrige af deres Selskab, som boede i Samaria; og de øvrige paa hiin Side Floden: Fred og paa en (vis) Tid!

18. Det Brev, som I sendte til os, er klarligen læst for mig.

19. Og er af mig givet Befaling, at man skulde lede, og man haver fundet, at denne Stad haver fra gammel Tid ophøiet sig imod Konger, og der er gjort Oprør og Affald derudi.

20. Og der haver været mægtige Konger i Jerusalem, og som have hersket over alt det, som er paa hiin Side Floden, saa at dem blev givet Skat, Told og (aarlig) Rente. v. 13.

21. Saa giver nu Befaling at forhindre de Mænd, at den Stad bliver ikke bygget, indtil der bliver givet Befaling af mig.

22. Saa værer paamindte (herom), (at I ikke) begaae en Forseelse herudi; hvorfor skal den Fordærvelse faae Overhaand, Kongerne til Skade?

23. Der nu Indholden af Kong Artaxerxes Brev blev læst for Rehum og Simsai, Skriveren, og deres Selskab, da droge de hasteligen til Jerusalem til Jøderne, og forhindrede dem med Arm og Magt.

24. Da forhindredes den Gjerning paa Guds Huus, som var i Jerusalem; og den blev forhindret indtil Darii, Konges i Persiens, Riges andet Aar.

5. Capitel.

Haggæus og Sacharias, Propheterne, tilskynde Folket til at bygge Templet, og de begynde paa ny at bygge paa den, 1. 2. Kong Darii Landsherre erfarer af Jøderne, hvad for en Beskaffenhed det havde med denne Bygning, og skriver Darius til derom, begierende, han vilde lade undersøge, om det forholdt sig saasom de sagde, 3-17.

1. Og de Propheter, Haggæus Propheten, og Sacharias, Iddo Søn, propheterede for Jøderne, som vare i Juda og Jerusalem, i Israels Guds Navn til dem. Hagg. 1, 1. Sach. 1, 1.

2. Da gjorde Serubabel, Sealthiels Søn, og Jesua, Jozadaks Søn, sig rede, og begyndte at bygge Guds Huus, som var i Jerusalem, og med dem de Guds Propheter, som styrkede dem. c. 3, 2. 1 Kong. 3, 19.

3. Paa den Tid kom til dem Thatnai, Fyrsten paa den Side Floden, og Sethar-Bosnai og deres Selskab; og de sagde til dem: hvo haver givet eder Befaling at bygge dette Huus, og at fuldkomme denne Muur?

4. Da sagde vi paa denne Maade til dem, (og) hvad de Mænd hedde, som byggede denne Bygning. v. 11 seq.

5. Og deres Guds Øie var over Jødernes Ældste, og de forhindrede dem ikke, indtil man lod Sagen komme til Darius; og da fik de Brev tilbage derom. 5 Mos. 11, 12.

ıet eder Befaling at bygge dette
| at fuldføre denne Muur?
spurgte og om deres Navne,
ve dig det tilkjende, at vi kunde
Mænds Navne, som vare deres

de gave os paa denne Maade
bage, og sagde: vi ere Himme-
Jordens Guds Tjenere, og bygge
, som var fordum bygget, for
Aar siden; thi en stor Konge i
avde bygget det, og fuldkommet
1 Kong. 6, 1.
'n efter at vore Fædre havde for-
Himmelens Gud, gav han dem i
nezars, Kongen af Babels den
s, Haand; og han nedbrød dette
førte Folket bort til Babel.
2 Kong. 25, 9.
n i det første Cyri, Kongen af
Aar gav Kong Cyrus Befaling at
lle Guds Huus. c. 1, 1 ꝛc.
og de Guds Husets Kar, som vare
og Sølv, som Nebucadnezar hav-
et af Templet, som var i Jerusa-
ørt dem til Templet i Babel, dem
ong Cyrus af Templet i Babel,

paa Slottet, som er i det Land Medien, en Rolde, og derudi var en Optegnelse, saa skreven:

3. I Kong Cyri første Aar gav Kong Cyrus Befaling om Guds Huus i Jerusalem, at Huset skulde bygges til at være et Sted, hvor man offrer Offer, og at de skulde opføre dets Mure; tresindstyve Alen i sin Høide, og tresindstyve Alen i sin Bredde. 2 Kron. 36, 22. Esr. 1, 1.

4. Tre Rader af store Stene, og en Rad af nyt Træ; og at Bekostningen skulde gives af Kongens Huus.

5. Tilmed skulde man og give tilbage Guds Husets Kar, som vare af Guld og Sølv, som Nebucadnezar havde udtaget af Templet, som var i Jerusalem, og ført til Babel; at de kunde komme til Templet, som skal være i Jerusalem, til sit Sted, og man skulde føre dem ind i Guds Huus.
c. 1, 7. c. 5, 14.

6. Nu, du Thatnai, Fyrste paa hiin Side Floden, du Sthar-Bosnai og deres Selskab af Apharsach, som ere paa hiin Side Floden, holder eder langt derfra. c. 5, 3.

7. Lader dem arbeide paa dette Guds Huus, at Jødernes Fyrste og Jødernes

rusalem, det skal man Dag fra Dag give dem, at der ikke (begaaes) en Forseelse (herudi); c. 7, 17. c. 4, 22.

10. Paa det de kunne offre sød Lugt for Gud i Himmelen, og bede for Kongens og hans Børns Liv.

11. Fremdeles er der givet Befaling af mig, at hvert Menneske, som forandrer denne Ting, af hans Huus skal udrives et Træe, og opreises, saa han skal udslettes derpaa; og hans Huus skal gjøres til en Møgdynge derfor. Dan. 3, 29.

12. Og Gud, som haver ladet sit Navn boe der, nedslaae hver Konge og Folk, som udrækker sin Haand at forandre det, at fordærve dette Guds Huus, som er i Jerusalem; jeg Darius haver givet Befaling, at det skal gjøres hasteligen.

13. Hvorfor Thatnai, Fyrste paa hiin Side Floden, Sthar-Bosnai og deres Selskab, fordi at Kong Darius havde sendt (Bud) efter det, (som sagt er), gjorde det hasteligen.

14. Og de Ældste af Jøderne byggede, og det lykkedes for dem, efter Haggæi Prophetens, og Sacharias, Iddos Søns, Prophetie; og de byggede, og fuldkommede det efter Israels Guds Befaling, og efter Cyri og Darii og Artaxerxis, Kongen af Persiens, Befaling. c. 5, 1.

15. Og det Huus blev fuldfærdiget, indtil den tredie Dag i Adar Maaned, som var (i) Kong Darii Riges sjette Aar. c. 4, 24.

16. Og Israels Børn, Præsterne og Leviterne og de andre af de Folk, som havde været bortførte, holdt dette Guds Huses Indvielse med Glæde. 4 Mos. 7, 10.

17. Og de offrede til dette Guds Huses Indvielse hundrede Øxne, to hundrede Vædre, fire hundrede Lam; og Gedebukke til Synd-Offere for al Israel, tolv efter Israels Stammers Tal. c. 8, 35.

18. Og de beskikkede Præsterne i deres Afdelinger, og Leviterne i deres Skifter til Gudstjenesten, som (holdtes) i Jerusalem, som skrevet er i Mose Bog. 4 Mos. 3, 6. c. 8, 14.

19. Og de Folk, som havde været bortførte, holdt Paaske paa den fjortende (Dag) i den første Maaned. 2 Mos. 12, 6.

20. Thi Præsterne og Leviterne vare rensede som een (Mand), de vare alle rene; og de slagtede Paaske for alle de Folk, som havde været bortførte, og for deres Brødre Præsterne, og for sig selv.

21. Saa aade Israels Børn, de som vare komne tilbage af dem, som havde været bortførte, samt alle de, som havde adskilt sig til dem fra Hedningernes Ureenhed i Landet, til at søge HErren Israels Gud.

22. Og de holdt de usyrede (Brøds) Høitid i syv Dage med Glæde; thi HErren havde glædet dem, og omvendt Kongen af Assyriens Hjerte til dem, til at styrke deres Hænder i Guds, (ja) Israels Guds Huses Gjerning. 2 Krøn. 30, 21.

7. Capitel.

I Kong Artaxerxis Tid drager Esra med andre til Jerusalem med det Forsæt, at indrette der Alt efter HErrens Lov, 1-10. Kongen giver ham Brev med, hvori han tilstaaer ham herlige Friheder, 11-26. Hvorover Esra lover HErren, 27. 28.

1. Og efter disse Handeler, i Artaxerxis, Kongen i Persiens, Rige, var Esra, Søn af Seraja, Søn af Asaria, Søn af Hilkia, Neh. 2, 1.

2. Søn af Sallum, Søn af Zadok, Søn af Ahitub,

3. Søn af Amaria, Søn af Asaria, Søn af Merajoth,

4. Søn af Sacharia, Søn af Ussi, Søn af Bukki,

5. Søn af Abisua, Søn af Pinehas, Søn af Eleasar, Søn af Aaron, den Ypperste-Præst. 1 Krøn. 6, 4. 50.

6. Denne Esra drog op fra Babel, og han var en færdig Skriftlærd i Mose Lov, som HErren Israels Gud havde givet; og Kongen gav ham efter HErrens hans Guds Haand, (som var) over ham al hans Begjering. Neh. 2, 8.

7. Og der droge (nogle) af Israels Børn, og af Præsterne og Leviterne og Sangerne og Portnerne og de Nethinim op til Jerusalem i Kong Artaxerxis syvende Aar.

8. Og han kom til Jerusalem i den femte Maaned; det var Kongens syvende Aar.

9. Thi paa den første (Dag) i den første Maaned besluttede han fast at drage op fra Babel: og paa den første (Dag) i den femte Maaned kom han til Jerusalem, efter hans Guds gode Haand over ham. c. 8, 18.

10. Men Esra havde beredt sit Hjerte til at søge HErrens Lov, og at gjøre og lære i Israel Skik og Ret.

11. Og denne er Indholden af Brevet

ig Artaxerxes gav Esra, Præsten,
ifilærde, som var en Skriftlærd i
i Guds og hans Skikkes Ord til

taxerxes, Kongers Konge, (ønsker)
ræsten, den Skriftlærde i Himme-
ıds Lov, fuldkommen (Fred), og
(vis) Tid! Ezech. 26, 7.
er er givet Befaling af mig, at
n er frivillig i mit Rige af Israels
dets Præster og Leviter, at drage
salem, maa drage med dig;
fordi du er sendt af Kongen og
yv Raadsherrer, at undersøge i
g i Jerusalem efter din Guds Lov,
: din Haand, Esth. 1, 14.
g at føre (med dig) Sølv og
om Kongen og hans Raadsherrer
en give til Israels Gud, hvis Bo-
Jerusalem:
amt alt det Sølv og Guld, som
finde i ganske Babels Land; med
villige, som Folket og Præsterne
villigen til deres Guds Huus, som
usalem;
aa det du strax maa kiøbe for sam-
o: Oxne, Vædre, Lam, og deres
ffer, og deres Drik-Offer; og offre
a Alteret, som er hos eders Guds
om er i Jerusalem. c. 6, 9.
med hvad dig og dine Brødre godt
t gjøre med det øvrige Sølv og
et gjører efter eders Guds Villie.
g de Kar, som ere givne dig til din
uses Tjeneste, dem giv fra dig for
Jerusalem.
g det øvrige, som er behov til din
huus, som falder dig til at give,
ive af Kongens Liggendefæes Huus.
g af mig, jeg, (som er) Kong Ar-
, er givet Befaling til alle Skat-
som ere paa hiin Side Floden, at
m Esra, Præsten, den Skriftlærde
Lov af Himmelen, begjerer af eder,
ske strax:
ndtil hundrede Centner Sølv, og
undrede Cor Hvede, og indtil hun-
ath Viin, og indtil hundrede Bath
Salt, som han ikke skrev (Maat

t det, (som er) efter Guds Befa-
Himmelen, skal gjøres med Flid til
ens Guds Huus, at der ikke skal
Vrede over Kongens og hans
nge.
i vi lade eder vide, om alle Præster
og Leviter, Sangere, Portnere, Nethinim
og dette Guds Huses Tjenere, at I skal ikke
have Magt til at lægge Skat, Told, eller
(aarlig) Rente paa dem.

25. Og du, Esra, efter din Guds Viis-
dom, som er hoo dig, sæt Dommere og
Lovkyndige, at de maae dømme over alt
Folket, som er paa hiin Side Floden, over
alle dem, som vide din Guds Lov; og den,
som ikke veed den, skal I lade vide (den).

26. Og hver den, som ikke gjør efter din
Guds Lov og Kongens Lov, lad strax Dom-
men udføres over ham (derfor), enten til
Døden, eller til Landflygtighed, eller til
Straf paa Gods, eller til Baand (og
Fængsel).

27. Lovet være HErren, vore Fædres
Gud, som haver givet saadant i Kongens
Hjerte til at pryde HErrens Huus, som er
i Jerusalem!

28. Og haver bøiet Miskundhed til mig,
for Kongens og hans Raadsherrers Ansigt,
og alle Kongens vældige Fyrster! og jeg,
jeg styrkede mig efter HErrens min Guds
Haand over mig, og samlede de Øverste af
Israel, til at drage op med mig. c. 8, 18. 22.

8. Capitel.

De, som droge med Esra, opregnes efter deres Slægter, 1-14. Han forskriver nogle Leviter og Nethinim, som droge med, 15-20. Han faster og beder for at faae Hjelp af Gud paa Veien; overgiver Guldet og Sølvet, som han havde med sig, i de øverste Leviters Hænder, 21-30. Drage bort, kommer til Jerusalem; de overleverer Sølvet og Guldet, og overgive Kongens Befaling, 31-36.

1. Og disse ere deres Fædres Øverste, og de, som bleve regnede i Slægt-Register, som droge op med mig, under Kong Artaxerxis Regiering af Babel:

2. Af Pinehas Børn, Gersom; af Ithamars Børn, Daniel; af Davids Børn, Hattus;

3. Af Sechanias Børn, af Pareos Børn, Sacharia; og med ham vare regnede i Slægt-Register hundrede og halvtredsindstyve Mands-Personer;

4. Af Pahath-Moabs Børn, Elioenai, Serachias Søn, og med ham to hundrede Mands-Personer; c. 2, 6. Neh. 7, 11 sqq.

5. Af Sechanias Børn, Jehasiels Søn, og med ham tre hundrede Mands-Personer;

6. Af Adins Børn, Ebed, Jonathans Søn, og med ham halvtredsindstyve Mands-Personer;

7. Og af Elams Børn, Jesaia, Athali-

as Søn, og med ham halvfjerdsindstyve Mands-Personer;

8. Og af Sephatjas Børn, Sabadia, Michaels Søn, og med ham firesindstyve Mands-Personer;

9. Af Joabs Børn, Obadja, Jehiels Søn, og med ham to hundrede og atten Mands-Personer;

10. Af Selomiths Børn, Josiphjas Søn, og med ham hundrede og tresindstyve Mands-Personer;

11. Og af Bebais Børn, Sacharia, Bebais Søn, og med ham otte og tyve Mands-Personer;

12. Og af Asgads Børn, Johanan Hakkatans Søn, og med ham hundrede og ti Mands-Personer;

13. Og af Adonikams de sidste Børn, hvis Navne vare disse: Eliphelet, Jejel og Semaja, og med dem tresindstyve Mands-Personer.

14. Og af Bigevais Børn, Uthai og Sabbud, og med dem halvfjerdsindstyve Mands-Personer.

15. Og jeg samlede dem ved Floden, som kommer til Ahava, og der leirede vi os tre Dage; og der jeg gav Agt paa Folket og paa Præsterne, da fandt jeg ingen af Levi Børn der.

16. Da sendte jeg Elieser, Ariel, Semaja, og Elnathan, og Jarib, og Elnathan, og Nathan, og Sacharia, og Mesullam, de Øverste; og Jojarib, og Elnathan, som vare forstandige.

17. Og jeg befoel dem (at komme) til Iddo, som var den Øverste i det Sted Casphia; og jeg lagde Ordene i deres Mund, som de skulde tale med Iddo, Ahio (og) de Nethinim i det Sted Casphia, at tilføre os Tjenere til vor Guds Huus (derfra).

18. Og de tilførte os, efter vor Guds den gode Haand over os, en klog Mand af Maheli, Levi Søns, Israels Søns, Børn, nemlig Serebia, og hans Sønner og hans Brødre, atten; c. 7, 6. 9. 28.

19. Og Hasabia og Jesaja med ham, af Merari Børn, hans Brødre og deres Sønner, tyve;

20. Og af de Nethinim, som David og Fyrsterne gav til Leviternes Tjeneste, to hundrede og tyve Nethinim; alle disse vare nævnede ved Navn. Neh. 7, 60.

21. Og jeg lod der udraabe en Faste ved den Flod Ahava, at ydmyge os for vor Guds Ansigt, for at søge en ret Vei af ham for os og vore smaae Børn, og alt vort Gods. 2 Kron. 20, 3.

22. Thi jeg skammede mig at begjere (Krigs-)Magt og Ryttere af Kongen, til at hjælpe os fra Fienden, paa Veien; thi vi havde sagt til Kongen, sigende: vor Guds Haand er over alle dem, som søge ham, til Gode, og hans Styrke og hans Vrede er over alle, som forlade ham. v. 18.

23. Saa fastede vi, og søgte saadant hos vor Gud, og han bønhørte os.

24. Og jeg fraskilte tolv af de øverste Præster: nemlig Serebia, Hasabia og ti af deres Brødre med dem.

25. Og jeg veiede dem det Sølv og Guld og de Kar til, (nemlig) Opløftelsen til vor Guds Huus, som Kongen og hans Raadherrer og hans Fyrster og al Israel, som fandtes, havde givet.

26. Og jeg veiede dem i deres Haand sex hundrede og halvtredsindstyve Centner Sølv, og Sølv-Kar hundrede Centner, Guld, hundrede Centner.

27. Og tyve Guld-Bægere paa tusinde Drachmer, og to Kar af godt skinnende Kobber, kostelige som Guld.

28. Og jeg sagde til dem: I ere HErrens hellige, og Karrene ere hellige; og Sølvet og Guldet er en frivillig (Gave) for HErren eders Fædres Gud.

29. Værer aarvaagne, og bevarer det indtil I veie det ud for de øverste Præster og Leviter og øverste Fædre iblandt Israel i Jerusalem, i HErrens Huses Kammere.

30. Da toge Præsterne og Leviterne imod samme Sølvs og Gulds Vægt og Karrene, for at føre (det) til Jerusalem, til vor Guds Huus.

31. Og vi reiste fra Ahavas Flod paa den tolvte Dag i den første Maaned, for at drage til Jerusalem; og vor Guds Haand var over os, og friede os fra Fiendens Haand, og dens, som lurede paa Veien. Ps. 18, 18.

32. Og vi kom til Jerusalem, og vi bleve der tre Dage.

33. Men paa den fjerde Dag blev Sølvet og Guldet og Karrene veiede i vor Guds Huus under Meremoths, Urias Præstens Søns, Haand, og med ham Eleasars, Pinehas Søns, og med dem Josabads, Jesuas Søns, og Noadjas, Binnui Søns, Leviternes;

34. Efter Tal, efter Vægten paa det altsammen; og al Vægten blev samme Tid skreven.

. Og de Folk, som havde været bort-e, de, som vare komne af Fængslet, of-e Israels Gud Brænd-Offere, tolv ide for al Israel, sex og halvfemtsinds-e Vædre, syv og halvfjerdsindstyve Lam,) Bukke til Synd-Offer; altsammen Brænd-Offer for HErren. c. 6, 17.

6. Og de overgave Kongens Stathol-e og Fyrsterne paa denne Side Floden ngens Love; og de hjalp Folket og uds Huus heiligen.

1 Kong. 9, 11.

9. Capitel.

ra hører, at Folket havde forbyndet sig med at tage denske Hustruer, hvorover han bedrøves og sønder-river sine Klæder, 1-4. Han beder inderligen til ud for denne Forseelses Skyld, 5-15.

1. Og der dette var fuldendt, gik de 'verste frem til mig, og sagde: Israels olk og Præsterne og Leviterne ere ikke fskilte fra Folket i Landet efter deres Ve-erstyggeligheder, nemlig Cananiternes, ethiternes, Phereziternes, Jebusiternes, mmoniternes, Moabiternes, Ægypternes g Amoriternes.

2. Thi de have taget af deres Døttre for g og for deres Sønner, og den hellige æd haver blandet sig med Folkene i Lan-ene; og de Øversters og Forstandernes aand har været i denne Forgribelse den rste. 5 Mos. 7, 3. Dom. 3, 6.

3. Og der jeg hørte dette Ord, reev jeg it Klæde og min Kappe og jeg reev Haar f mit Hoved og mit Skjæg, og sad for-krækket. 4 Mos. 14, 6. Jos. 7, 6.

4. Da samledes til mig hver, som var orfærdet for Israels Guds Ord, for (de-s) Forgribelses Skyld, som havde været ortførte, og jeg sad forskrækket indtil Af-ens Mad-Offers (Tid).

5. Og om Aftens Mad-Offers (Tid) stod g op af min Elendighed, efter at jeg avde revet mit Klæde og min Kappe, og g knælede paa mine Knæe, og udbredte ine Hænder til HErren min Gud.

1 Kong. 8, 22. 54.

6. Og jeg sagde: min Gud! jeg blues, g skammer mig ved at opløfte mit Ansigt l dig, min Gud! thi vore Misgjernin-r ere mangfoldige indtil over (vort) oved, og vor Skyld er stor indtil Him-len. Dan. 9, 7 rc. Ps. 38, 5.

7. Fra vore Fædres Dage af have vi et i stor Skyld indtil denne Dag; og r vore Misgjerningers Skyld ere vi, (ja) vi, vore Konger, vore Præster, givne i Kongernes Haand i Landene, i Sværd, i Fængsel og i Rov og i (vore) Ansigters Skam, som det sees paa denne Dag.

8. Men nu er for et lidet Øieblik skeet os Naade af HErren vor Gud, at han haver ladet os nogle Undkomne blive tilovers, og givet os en Nagle i sit hellige Sted, at vor Gud vilde oplyse vore Øine, og give os et lidet Livs-Ophold i vor Tjeneste. Es. 22, 23.

9. Thi vi ere Tjenere, dog vor Gud haver ikke forladt os i vor Tjeneste; og han haver bøiet Miskundhed til os for Kongerne i Persien, at give os Livs-Ophold til at ophøie vor Guds Huus, og at oprette dets øde (Stæder), og at give os et Gjerde i Juda og Jerusalem.

10. Og nu, hvad skulle vi sige, vor Gud! herefter? da vi have forladt dine Bud,

11. Hvilke du haver budet formedelst dine Tjenere, Propheterne, sigende: det Land, som I komme ind udi at eie, det er et slemt Land for Folkenes slemme Gjerningers Skyld i Landene, for deres Vederstyggeligheders Skyld, hvormed de have opfyldt det her og der med deres Ureenhed.

3 Mos. 20, 21. 23.

12. Saa skal I nu ikke give deres Sønner eders Døttre, og ikke tage deres Døttre til eders Sønner, og ikke søge deres Fred og deres Gode indtil evig (Tid), paa det I skulle blive stærke, og æde det Gode i Landet, og indtage det til Eiendom for eders Børn, indtil evig (Tid).

5 Mos. 7, 2. 3.

13. Og efter alt det, som er kommet over os for vore de onde Gjerninger og for vor store Skyld, da haver du, vor Gud, sparet, (og straffet os) mindre, end vor Misgjerning (har fortjent), og givet os en Redning, som denne er. v. 14.

14. Skulde vi (da) vende om, og gjøre dine Bud til intet, og gjøre Svogerskab med Folk, som havde (gjort) disse Vederstyggeligheder? monne du ikke skulde blive vred paa os, indtil at der gjordes Ende paa os, at der blev ingen tilovers eller (nogen) Redning?

15. HErre, Israels Gud! du er retfærdig, thi vi ere overblevne, (nogle) Undkomne, som det sees paa denne Dag; see, vi ere for dit Ansigt i vor Skyld, thi derfor kan ingen bestaae for dit Ansigt.

5 Mos. 4, 38. c. 10, 15.

as Søn, og med ham halvfjerdsindstyve Mands-Personer;

8. Og af Sephatjas Børn, Sabadia, Michaels Søn, og med ham firesindstyve Mands-Personer;

9. Af Joabs Børn, Obadja, Jehiels Søn, og med ham to hundrede og atten Mands-Personer;

10. Af Selomiths Børn, Josiphjas Søn, og med ham hundrede og tresindstyve Mands-Personer;

11. Og af Bebais Børn, Sacharia, Bebais Søn, og med ham otte og tyve Mands-Personer;

12. Og af Asgads Børn, Johanan Hakkatans Søn, og med ham hundrede og ti Mands-Personer;

13. Og af Adonikams de sidste Børn, hvis Navne vare disse: Eliphelet, Jejel og Semaja, og med dem tresindstyve Mands-Personer.

14. Og af Bigevais Børn, Uthai og Sabbud, og med dem halvfjerdsindstyve Mands-Personer.

15. Og jeg samlede dem ved Floden, som kommer til Ahava, og der leirede vi os tre Dage; og der jeg gav Agt paa Folket og paa Præsterne, da fandt jeg ingen af Levi Børn der.

16. Da sendte jeg Elieser, Ariel, Semaja, og Elnathan, og Jarib, og Elnathan, og Nathan, og Sacharia, og Mesullam, de Øverste; og Jojarib, og Elnathan, som vare forstandige.

17. Og jeg befoel dem (at komme) til Iddo, som var den Øverste i det Sted Casphia; og jeg lagde Ordene i deres Mund, som de skulde tale med Iddo, Ahio (og) de Nethinim i det Sted Casphia, at tilføre os Tjenere til vor Guds Huus (derfra).

18. Og de tilførte os, efter vor Guds den gode Haand over os, en klog Mand af Maheli, Levi Søns, Israels Søns, Børn, nemlig Serebia, og hans Sønner og hans Brødre, atten; c. 7, 6. 9. 28.

19. Og Hasabia og Jesaja med ham, af Merari Børn, hans Brødre og deres Sønner, tyve;

20. Og af de Nethinim, som David og Fyrsterne gav til Leviternes Tjeneste, to hundrede og tyve Nethinim; alle disse vare nævnede ved Navn. Neh. 7, 60.

21. Og jeg lod der udraabe en Faste ved den Flod Ahava, at ydmyge os for vor Guds Ansigt, for at søge en ret Vei af ham for os og vore smaae Børn, og alt vort Gods. 2 Kron. 20, 3.

22. Thi jeg skammede mig at begjere (Krigs-)Magt og Ryttere af Kongen, til at hjælpe os fra Fienden, paa Veien; thi vi havde sagt til Kongen, sigende: vor Guds Haand er over alle dem, som søge ham, til Gode, og hans Styrke og hans Vrede er over alle, som forlade ham. v. 18.

23. Saa fastede vi, og søgte saadant hos vor Gud, og han bønhørte os.

24. Og jeg fraskilte tolv af de øverste Præster: nemlig Serebia, Hasabia og ti af deres Brødre med dem.

25. Og jeg veiede dem det Sølv og Guld og de Kar til, (nemlig) Opløftelsen til vor Guds Huus, som Kongen og hans Raadsherrer og hans Fyrster og al Israel, som fandtes, havde givet.

26. Og jeg veiede dem i deres Haand sex hundrede og halvtredsindstyve Centner Sølv, og Sølv-Kar hundrede Centner, Guld, hundrede Centner.

27. Og tyve Guld-Bægere paa tusinde Drachmer, og to Kar af godt skinnende Kobber, kostelige som Guld.

28. Og jeg sagde til dem: I ere HErrens hellige, og Karrene ere hellige; og Sølvet og Guldet er en frivillig (Gave) for HErren eders Fædres Gud.

29. Værer aarvaagne, og bevarer det indtil I veie det ud for de øverste Præster og Leviter og øverste Fædre iblandt Israel i Jerusalem, i HErrens Huses Kammere.

30. Da toge Præsterne og Leviterne imod samme Sølvs og Gulds Vægt og Karrene, for at føre (det) til Jerusalem, til vor Guds Huus.

31. Og vi reiste fra Ahavas Flod paa den tolvte Dag i den første Maaned, for at drage til Jerusalem; og vor Guds Haand var over os, og friede os fra Fiendens Haand, og dens, som lurede paa Veien. Ps. 18, 18.

32. Og vi kom til Jerusalem, og vi bleve der tre Dage.

33. Men paa den fjerde Dag blev Sølvet og Guldet og Karrene veiede i vor Guds Huus under Meremoths, Urias Præstens Søns, Haand, og med ham Eleasars, Pinehas Søns, og med dem Josabads, Jesuas Søns, og Noadjas, Binnui Søns, Leviternes;

34. Efter Tal, efter Vægten paa det altsammen; og al Vægten blev samme Tid skreven.

i. Og de Folk, som havde været bort-
e, de, som vare komne af Fængslet, of-
e Israels Gud Brænd-Offere, tolv
ide for al Israel, sex og halvfemtsinds-
: Vædre, syv og halvfjerdsindstyve Lam,
ı Bukke til Synd-Offer; altsammen
Brænd-Offer for HErren. c. 6, 17.
i. Og de overgave Kongens Stathol-
: og Fyrsterne paa denne Side Floden
ngens Love; og de hjalp Folket og
ds Huus hoiligen.
1 Kong. 9, 11.

9. Capitel.

ra hører, at Folket havde forsyndet sig med at tage
ndenske Hustruer, hvorover han bedrøves og sønder-
ver sine Klæder, 1-4. Han beder inderligen til
ud for denne Forseelses Skyld, 5-15.

.. Og der dette var fuldendt, gik de
verste frem til mig, og sagde: Israels
olk og Præsterne og Leviterne ere ikke
skilte fra Folket i Landet efter deres Ve-
rstyggeligheder, nemlig Cananiternes,
ethiternes, Phereſiternes, Jebusiternes,
mmoniternes, Moabiternes, Ægypternes
g Amoriternes.
. Thi de have taget af deres Døttre for
g og for deres Sønner, og den hellige
æd haver blandet sig med Folkene i Lan-
ne; og de Øversters og Forstandernes
aand har været i denne Forgribelse den
rste. 5 Mos. 7, 3. Dom. 3, 6.
. Og der jeg hørte dette Ord, reev jeg
it Klæde og min Kappe og jeg reev Haar
mit Hoved og mit Skjæg, og sad for-
ækket. 4 Mos. 14, 6. Jos. 7, 6.
4. Da samledes til mig hver, som var
rfærdet for Israels Guds Ord, for (de-
s) Forgribelses Skyld, som havde været
rtførte, og jeg sad forskrækket indtil Af-
ens Mad-Offers (Tid).
5. Og om Aftens Mad-Offers (Tid) stod
g op af min Elendighed, efter at jeg
avde revet mit Klæde og min Kappe, og
g knælede paa mine Knæe, og udbredte
ine Hænder til HErren min Gud.
1 Kong. 8, 22. 54.

6. Og jeg sagde: min Gud! jeg blues,
g skammer mig ved at opløfte mit Ansigt
l dig, min Gud! thi vore Misgjernin-
r ere mangfoldige indtil over (vort)
oved, og vor Skyld er stor indtil Him-
len. Dan. 9, 7 ꝛc. Ps. 38, 5.
7. Fra vore Fædres Dage af have vi
ret i stor Skyld indtil denne Dag; og
vore Misgjerningers Skyld ere vi, (ja)
vi, vore Konger, vore Præster, givne i
Kongernes Haand i Landene, i Sværd, i
Fængsel og i Rov og i (vore) Ansigters
Skam, som det sees paa denne Dag.
8. Men nu er for et lidet Øieblik skeet
os Naade af HErren vor Gud, at han
haver ladet os nogle Undkomne blive til-
overs, og givet os en Nagle i sit hellige
Sted, at vor Gud vilde oplyse vore Øine,
og give os et lidet Livs-Ophold i vor Tje-
neste. Es. 22, 23.
9. Thi vi ere Tjenere, dog vor Gud ha-
ver ikke forladt os i vor Tjeneste; og han
haver boiet Miskundhed til os for Kongerne
i Persien, at give os Livs-Ophold til at
ophøie vor Guds Huus, og at oprette dets
øde (Stæder), og at give os et Gjerde i
Juda og Jerusalem.
10. Og nu, hvad skulle vi sige, vor
Gud! herefter? da vi have forladt dine
Bud,
11. Hvilke du haver budet formedelst
dine Tjenere, Propheterne, sigende: det
Land, som I komme ind udi at eie, det er
et slemt Land for Folkenes slemme Gjer-
ningers Skyld i Landene, for deres Veder-
styggeligheders Skyld, hvormed de have
opfyldt det her og der med deres Ureenhed.
3 Mos. 20, 21. 23.

12. Saa skal I nu ikke give deres Søn-
ner eders Døttre, og ikke tage deres Døttre
til eders Sønner, og ikke søge deres Fred
og deres Gode indtil evig (Tid), paa det
I skulle blive stærke, og æde det Gode i
Landet, og indtage det til Eiendom for
eders Børn, indtil evig (Tid).
5 Mos. 7, 2. 3.

13. Og efter alt det, som er kommet over
os for vore de onde Gjerninger og for vor
store Skyld, da haver du, vor Gud, spa-
ret, (og straffet os) mindre, end vor Mis-
gjerning (har fortjent), og givet os en
Redning, som denne er. v. 14.
14. Skulde vi (da) vende om, og gjøre
dine Bud til intet, og gjøre Svogerskab
med Folk, som havde (gjort) disse Veder-
styggeligheder? monne du ikke skulde blive
vred paa os, indtil at der gjordes Ende
paa os, at der blev ingen tilovers eller
(nogen) Redning?
15. HErre, Israels Gud! du er retfær-
dig, thi vi ere overblevne, (nogle) Und-
komne, som det sees paa denne Dag; see,
vi ere for dit Ansigt i vor Skyld, thi der-
for kan ingen bestaae for dit Ansigt.
5 Mos. 4, 38. c. 10, 15.

10. Capitel.

Folket samles til Esra; Sechania giver ham Raad, hvilket Esra følger, og tager en Eed af dem alle, at de skulle rette sig efter Loven rc., 1-6. Folket samles alle til Jerusalem; Esra tiltaler dem alvorligen, de love at udstøde de fremmede Qvinder, og undersøge Sagen, 7-17. Deres Navne opregnes, som have taget fremmede Hustruer, 18-44.

1. Og der Esra bad, og der han bekjendte, græd, og havde nedkastet sig foran Guds Huus, da samledes til ham en saare stor Forsamling af Israel, Mænd og Qvinder og Børn, thi Folket græd med megen Graad.

2. Og Sechania, Jehiels Søn, af Elams Børn, svarede og sagde til Esra: vi, vi have forgrebet os mod vor Gud, og vi have ladet fremmede Hustruer af Landets Folk boe (hos os); men nu, der er en Forhaabning for Israel over dette.
Neh. 13, 23.

3. Saa lader os nu gjøre Pagt for vor Gud at lade udgaae alle Hustruer, og de Fødte af dem, efter HErrens Raad og deres, som ere forfærdede for vor Guds Bud; og lade det gjøres efter Loven.

4. Staae op, thi den Sag (ligger) paa dig, og vi (vil være) med dig; vær frimodig, og gjør det.

5. Da stod Esra op, og tog en Eed af de Øverste, af Præsterne, Leviterne og al Israel, at de vilde gjøre efter dette Ord, og de svore.

6. Og Esra stod op foran Guds Huus, og gik til Johanans, Eliasibs Søns, Kammer; og der han var gaaet derhen, aad han ikke Brød, og drak ikke Vand, thi han sørgede for deres Forgribelse, som havde været bortførte.

7. Og de lode udraabe i Juda og Jerusalem, til alle de Folk, som havde været bortførte, at de skulde samles til Jerusalem.

8. Og hver, som ikke vilde komme i tre Dage efter de Øverstes og de Ældstes Raad, alt hans Gods skulde være sat i Band; og han selv skulde frastilles fra deres Forsamling, som havde været bortførte.

9. Og alle Judæ og BenJamins Mænd samledes til Jerusalem efter tre Dage, det var den niende Maaned, paa den tyvende (Dag) i Maaneden; og alt Folket sad paa Gaden for Guds Huus, og bævede for den Sags Skyld, og for den megen Regn.
1 Sam. 12, 18.

10. Da stod Esra, Præsten, op, og sagde til dem: I, I have forgrebet eder, og ladet fremmede Qvinder boe hos eder, for at lægge (mere) til Israels Skyld.

11. Saa gjører nu Bekjendelse for HErren eders Fædres Gud, og gjører hans Villie; og skiller eder fra Landets Folk og fra de fremmede Qvinder.

12. Da svarede den ganske Forsamling, og de sagde med høi Røst: saaledes (bør vi) gjøre efter dine Ord til os.

13. Dog Folket er meget, og det er Regnveir, at man formaaer ikke at staae (her) ude; og det er ikke een, ei heller to Dages Gjerning, thi vi ere mange, som have overtraadt i denne Sag.

14. Kjære lad vore Øverster staae i den ganske Forsamling, og hver den, som i vore Stæder haver ladet fremmede Hustruer boe (hos sig,) skal komme paa bestemte Tider, og med dem hver Stads Ældste og dens Dommere; indtil vor Guds grumme Vrede vendes fra os, indtil denne Sag er (afgjort). [illegible]

15. Saa stode alene ste Jonathan, Asahels Søn, og Jehasia, Tikvas Søn, over denne (Sag); og Mesullam og Sabthai, den Levit hjalp dem.

16. Og de Folk, som havde været bortførte, gjorde saa, og der bleve adskilte Esra, Præsten, (og) Mænd, (som vare) de øverste Fædre for deres Fædres Huus, og alle de (vare udnævnte) ved Navn; og de sadde paa den første Dag i den tiende Maaned at randsage den Sag.

17. Og de fuldendte det hos alle Mænd, som havde ladet fremmede Hustruer boe (hos sig), indtil den første Dag, i den første Maaned.

18. Og der fandtes af Præsternes Børn, som havde ladet fremmede Hustruer boe (hos sig), af Jesuas, Jozadaks Søns Børn og hans Brødre: Maeseja og Elieser, og Jarib og Gedalia.

19. Og de gave deres Haand, at de vilde lade udgaae deres Hustruer; og de gave en Væder af Qvæget til Skyld-Offer for deres Skyld. 2 Kron. 10 15.

20. Og af Immers Børn (fandtes) Hanani og Sebadja;

21. Og af Harims Børn: Maeseja og Elia og Semaja og Jehiel og Usia;

22. Og af Pashurs Børn: Elioenai, Maeseja, Ismael, Nethaneel, Josabad og Eleasa;

23. Og af Leviterne: Josabad og Simei og Kelaja, (han er Klita), Pethaja, Juda og Elieser;

4. Og af Sangerne: Eliasib; og af ·rtnerne: Sallum og Telem og Uri;
5. Og af Israel, af Pareos Born: ımaja og Jesia og Malchia og Mija-n og Eleasar og Malchia og Benaja;
16. Og af Elams Born: Matthania, acharia og Jehiel og Abdi og Jeremoth Elia;
27. Og af Sattus Born: Elioenai, liasib, Matthania og Jeremoth og Sa-ıd og Asisa;
28. Og af Bebais Born: Johanan, ananaia, Sabei, Athlai;
29. Og af Banis Born: Mesullam, Mal-ıch og Adaja, Jasub og Seal og Jeramoth;
30. Og af Pahath-Moabs Born: Ad-a og Chelal, Benaja, Maeseja, Mattha-ia, Bezaleel og Binnui og Manasse;
31. Og af Harims Born: Elieser, Jisia, Malchia, Semaja, Simeon;
32. BenJamin, Malluch, Semarja;
33. Af Hasums Born: Mathnai, Mattatha, Sabad, Eliphelet, Jeremai, Manasse, Simei;
34. Af Banis Born: Maedai, Amram, og Uel;
35. Benaja, Bedja, Chelui;
36. Vanja, Meremoth, Eliasib;
37. Matthania, Mathnai og Jaesan;
38. Og Bani og Binui, Simei;
39. Og Selemia og Nathan og Adaja;
40. Machnadbai, Sasai, Sarai;
41. Asareel og Selemia, Semarja;
42. Sallum, Amarja, Joseph;
43. Af Nebos Born: Jeiel, Mathithia, Sabad, Sebina, Jaddai, og Joel og Benaja.
44. Alle disse havde taget fremmede Hustruer; og nogle af dem havde Hustruer, med hvilke de havde Born.

Nehemiæ Bog.

1. Capitel.

Nehemia faaer Efterretning om Jerusalems slette Tilstand, 1-3. Er derover bedrøvet, faster, beder Gud om Naade, og at han vilde lade hans Forsæt vel lykkes hos Kongen af Persien, 4-11.

1. Nehemias, Hachalias Sons, Handeler. Og det skede, udi Chislev Maaned i det tyvende Aar, da jeg var i Susan paa Slottet,
2. Da kom Hanani, en af mine Brødre, han og (nogle) Mænd af Juda, og jeg spurgte dem om Jøderne, som vare undkomne, som vare overblevne af Fængselet, og om Jerusalem.
3. Og de sagde mig: de Overblevne, som ere overblevne af Fængselet, ere der i Landskabet udi stor Ulykke og ere i Forsmædelse; og Jerusalems Muur er nedrevet, og dens Porte ere opbrændte med Ild.
2 Krøn. 36, 19.
4. Og det skede, der jeg hørte disse Ord, sad jeg og græd, og sørgede (nogle) Dage; og jeg fastede og bad for Guds Ansigt i Himmelen. Esr. 9, 3.
5. Og jeg sagde: ak HErre, Himmelens Gud! den store og den forfærdelige Gud, som holder Pagten og Miskundheden med dem, som elske ham, og holde hans Bud!
c. 4, 14. Dan. 9, 4.
6. Kjære, lad dit Øre mærke, og dine Øine være aabnede til at høre paa din Tjeners Bøn, som jeg beder for dit Ansigt i Dag, Dag og Nat, for Israels Børn, dine Tjenere; og jeg bekjender Israels Børns Synder, som vi have syndet imod dig, baade jeg og min Faders Huus have syndet. 1 Kong. 8, 29.
7. Vi have aldeles fordærvet os for dig, og ikke holdt de Bud og de Skikke og de Rette, som du haver budet Mose, din Tjener.
8. Kjære, kom det Ord ihu, som du bød Mose din Tjener, sigende: naar I forgribe eder, (da) skal jeg adsprede eder iblandt Folkene; 5 Mos. 28, 64. c. 30, 1.
9. Men (naar) I vende om til mig, og holde mine Bud, og gjøre dem, dersom (da nogen) af eder er bortdreven indtil Himmelens Ende, vil jeg samle dem derfra, og føre dem til det Sted, som jeg haver udvalgt, til at lade mit Navn boe der.
5 Mos. 30, 4; 12, 11.
10. De ere dog dine Tjenere og dit Folk, som du haver forløst med din den store Kraft, og med din den stærke Haand.
11. Ak, HErre! Kjære, lad dit Øre mærke paa din Tjeners Bøn, og paa dine Tjeneres Bøn, de, som have Lyst til at frygte dit Navn, og Kjære, lad det lykkes for din Tjener i Dag, og giv ham Barmhjertighed for denne Mands Ansigt! Men jeg var da Kongens Mund-Skjenk.

2. Capitel.

Kong Artaxerxes mærker, at Nehemia er bedrøvet, erfarer Aarsagen, giver ham Breve med, og lader ham reise til Jerusalem, 1-8. Han kommer til Kongens Betjentere og til Jerusalem; Jødernes Fiender fortryde herpaa; han beseer om Natten Jerusalems Porte og Mure, 9-16. Han giver sit Forsæt tilkjende for de Fornemste af Jøderne, de tage sig for at bygge; Fienderne bespotte ham, 2c. 17-20.

1. Og det skede i Nisan Maaned i det tyvende Artaxerxes Kongens Aar, (da stod der) Viin for hans Ansigt, og jeg optog Vinen, og gav Kongen, og jeg havde ikke (ellers) været ilde (tilfreds) for hans Ansigt.

2. Da sagde Kongen til mig: hvorfor seer du ilde ud? og du, du er ikke syg, (det) er ikke dette, men (dit) Hjerte er ilde (tilfreds); da frygtede jeg saare meget.

3. Og jeg sagde til Kongen: Kongen leve evindelig! hvorfor skulde jeg ikke see ilde ud, da den Stad, (i hvilken) mine Fædres Begravelsers Huus er, (ligger) øde, og dens Porte ere fortærede med Ild? c. 1, 3.

4. Da sagde Kongen til mig: hvad er det, du søger om? da bad jeg til Gud i Himmelen.

5. Da sagde jeg til Kongen: dersom (det synes) godt for Kongen, og dersom din Tjener er behagelig for dit Ansigt: (da begjerer jeg), at du vil sende mig til Juda, til mine Fædres Begravelsers Stad, at jeg maa bygge den.

6. Da sagde Kongen til mig, og Dronningen, som sad hos ham: hvorlænge skal din Reise vare? og naar vil du komme igjen? og det syntes Kongen godt, og han sendte mig hen, og jeg satte ham en bestemt (Tid).

7. Og jeg sagde til Kongen: dersom (det synes) godt for Kongen, da lad dem give mig Breve til Fyrsterne paa hiin Side Floden, at de maae føre mig henover, indtil jeg kommer i Juda;

8. Og Brev til Asaph, som forvarer den Lysthave, som er Kongens, at han maa give mig Træer til at beklæde Porten paa Slottet, som er Forhuset, og til Stads-Murene, og til det Huus, som jeg vil drage ind udi; og Kongen gav mig (dem), efter min Guds Haand, som var god over mig. Esr. 7, 6. 9. 28.

9. Da kom jeg til Fyrsterne paa hiin Side Floden, og gav dem Kongens Breve; og Kongen sendte Strids-Høvedsmænd og Ryttere med mig.

10. Men der Saneballat, den Horoniter, og Tobia, den Ammonitiske Tjener, det hørte, da gjorde det dem saare ondt, at der var et Menneske kommen til at søge godt for Israels Børn. Ps. 15, 5.

11. Og der jeg kom til Jerusalem, og havde der været i tre Dage,

12. Da gjorde jeg mig rede om Natten, jeg og faa Mænd med mig, og jeg gav ikke tilkjende for (noget) Menneske, hvad min Gud havde givet i mit Hjerte at gjøre ved Jerusalem; og der var intet Dyr med mig, uden det Dyr, som jeg red paa.

13. Og jeg drog ud af Dal-Porten om Natten, og imod Dragens Kilde og i Møg-Porten; og jeg agtede paa Jerusalems Mure, som vare nedbrudne, og dens Porte, som vare fortærede med Ild.

14. Og jeg drog over til Kilde-Porten og til Kongens Fiskevand; og (der var) intet Rum, at Dyret kunde gaae over under mig. c. 3, 15.

15. Og jeg drog om Natten hen i Bækken, og jeg agtede paa Muren; og jeg vendte tilbage, og kom ind ad Dal-Porten, og vendte (saaledes) tilbage.

16. Og Forstanderne vidste ikke, hvor jeg var gaaet hen, eller hvad jeg gjorde; og for Jøderne og Præsterne og de Ypperste og Forstanderne og de Øvrige, som gjorde Gjerningen, havde jeg ikke hidindtil tilkjendegivet det.

17. Da sagde jeg til dem: I see den Ulykke, i hvilken vi ere, at Jerusalem er øde, og dens Porte ere opbrændte med Ild; kommer, og lader os bygge Jerusalems Mure, at vi ikke ydermere skulle være en Forsmædelse.

18. Og jeg gav dem tilkjende min Guds Haand, som var god over mig, item Kongens Ord, som han havde sagt mig; og de sagde: lader os gjøre os rede og bygge, og de bestyrkede deres Hænder til det Gode.

19. Men der Saneballat, den Horoniter, og Tobia, den Ammonitiske Tjener, og Gesem den Araber, det hørte, da spottede de os, og foragtede os; og de sagde: hvad er dette for en Ting, som I gjøre? vil I være genstridige imod Kongen? c. 13, 28. c. 4, 1.

20. Da svarede jeg dem, og sagde til dem: Gud i Himmelen, han skal lade det lykkes for os, og vi, hans Tjenere, vi vil gjøre os rede, og bygge; men I have ikke Deel eller Ret eller Ihukommelse i Jerusalem.

s Senaas Børn byggede Fiske-
de, de beklædte den, og opreiste
er, (med) dens Laase og dens
r.
Meremoth, Søn af Uria, Hakkoz
rdigede (et Stykke) ved Siden af
; Mesullam, Søn af Berechia,
eels Søn, færdigede (et Stykke)
en af dem; og Zadok, Baenas
rdigede (et Stykke) ved Siden af

ved Siden af dem færdigede de af
(et Stykke); men deres Mægtige
deres Hals til deres HErres Tje-
2 Sam. 14, 2.
den gamle Port færdigede Joja-
as Søn, og Mesullam, Besodias
e, de beklædte den, og opreiste
ore, med dens Laase og dens
r.
Melathia, den Gibeoniter, og
den Meronothiter, de Mænd af
og Mizpa, færdigede (et Stykke)
en af dem, indtil Fyrstens Thro-
ns) paa denne Side Floden. c. 2, 9.
hans Side færdigede Usiel, Har-
Søn, (en af) Guld-Smedene, (et

lum, Col-Chose Søn, Mizpas Deels
Øverste; han, han byggede den, og be-
dækkede den, og opreiste dens Døre, (med)
dens Laase og dens Stænger, tilmed Mu-
ren ved Selah Fiske-Vand mod Kongens
Have og indtil Trapperne, de som gaae
ned fra Davids Stad. Joh. 9, 7.
16. Efter ham færdigede Nehemia, As-
buks Søn, den halve Deels Øverste i
Bethzur, (et Stykke), indtil tvært over
for Davids Grave og indtil det Fiskevand,
som var gjort, indtil de Vældiges Huus.
17. Efter ham færdigede Leviterne, (nem-
lig) Rehum, Bani Søn, (et Stykke); ved
Siden af ham færdigede Hasabia, den
halve Deels Øverste i Keila, (et Stykke) i
sin Deel.
18. Efter ham færdigede deres Brødre,
(nemlig) Bavai, Henadads Søn, (et
Stykke); han var den anden halve Deels
Øverste i Keila.
19. Og ved Siden af ham færdigede
Eser, Jesuas Søn, den Øverste i Mizpa, et
andet Maal, tvært over for, hvor man gaaer
op til Rustningens (Huus), ved Hjørnet.
20. Efter ham færdigede Baruch, Sab-
bai Søn, hasteligen et andet Maal, fra

24. Efter ham færdigede Binnui Hena-
dads Son, et andet Maal, fra Asarias
Huus indtil Hjørnet, (ja) indtil det
(yderste) Hjørne.
25. Palal, Usai Son, (byggede) tvært
over for Hjørnet og det høie Taarn, som
udgaaer fra Kongens Huus, som er ved
Varetægtens Forgaard; efter ham byg-
gede Pedaja, Pareos Son. Jer. 32, 2. 12.
26. Og de Nethinim, (som) boede i
Ophel, (de byggede) indtil tvært over for
Vand-Porten mod Østen, og til det Taarn,
som gaaer ud.
27. Efter ham færdigede de af Thekoa et
andet Maal; tvært over for det store
Taarn, det som udgaaer, og indtil Ophels
Muur.
28. (Men) fra Heste-Porten færdigede
Præsterne (et Stykke), hver tvært over for
sit Huus. 2 Kong. 11, 16.
29. Efter ham færdigede Zadok, Immers
Son, (et Stykke) tvært over for sit Huus;
efter ham færdigede Semaja, Sechanjas
Son, som tog vare paa Øster-Porten.
30. Efter ham færdigede Hananja, Se-
lemias Son, og Hanun, Zalaphs Son,
den sjette, et andet Maal; efter ham fær-
digede Mesullam, Berechias Son, (et
Stykke) tvært over for sit Kammer.
31. Efter ham færdigede Malchia, Guld-
smedens Son, indtil de Nethinims og
Kræmmernes Huus, tvært over for Befa-
lings-Porten, og indtil Opgangen ved
Hjørnet.
32. Og imellem Opgangen ved Hjørnet
til Faare-Porten færdigede Guldsmedene
og Kræmmerne (et Stykke).

4. Capitel.

Jødernes Fiender forbittres og bespotte dem; Nehe-
mia beder til Gud, farer fort i at bygge Murene,
1-6. Fienderne ville med List og Magt angribe
dem; Nehemia bevæbner Folket, og trøster dem, og
bliver ved at arbeide, 7-15. Imidlertid byder han
Folket at arbeide bevæbnede, og altid at være rede
til at imodstaae deres Fiender 2c., 16-23.

1. Og det skede, der Saneballat hørte,
at vi byggede Muren, da optændtes hans
(Vrede), og han blev meget fortørnet, og
han bespottede Jøderne. c. 2, 19.
2. Og han sagde for sine Brødre og den
Hær i Samaria, ja, han sagde: hvad
gjøre de afmægtige Jøder? skulde man
lade dem være? skulde de offre? skulde de
fuldende det paa denne Dag? skulde de
gjøre Stenene levende af Støvets Hobe,
da de ere opbrændte?
3. Og Tobia, den Ammoniter, var hos
ham; og han sagde: om de end bygge,
(dog), dersom en Ræv drog op, da skal
den nedrive deres Steen-Muur.
4. Hør, vor Gud! at vi ere foragtede,
og vend deres Forsmædelse paa deres Ho-
ved, og giv dem til Rov i Fængsels Land.
5. Og skjul ikke over deres Misgjerning,
og lad deres Synd ikke udslettes fra dit
Ansigt; thi de have opirret (dig) tvært
over for dem, som byggede.
6. Men vi byggede Muren, saa at den
ganske Muur blev sammenføiet indtil
midt derpaa; thi Folket havde Hjerte til
at gjøre det.
7. Og det skede, der Saneballat og To-
bia og de Araber og de Ammoniter og de
Asdoditer hørte, at Forbedringen havde
taget til paa Murene i Jerusalem, og
Rifterne begyndte at lukkes til, da optænd-
tes deres (Vrede) saare. 2 Krøn. 24, 13
8. Og de gjorde alle et Forbund tilhobe,
til at komme at stride imod Jerusalem, og
at gjøre en Forvildelse deri.
9. Men vi bade til vor Gud; og vi
stillede Vagt imod dem Dag og Nat, for
deres Skyld. 2 Krøn. 12, 5.
10. Da sagde Juda: deres Kraft er
skrøbelig, (som bære) Byrden, og Støvet
er meget; og vi, vi kunne ikke bygge paa
Muren.
11. Og vore Modstandere sagde: de
skulle ikke vide, og ikke see, forend vi kom-
me midt iblandt dem, og slaae dem ihjel;
og vi ville gjøre, at Gjerningen skal holde op.
12. Og det skede, der Jøderne, som boede
hos dem, kom og sagde os det (vel) ti
Gange, af alle Steder, af hvilke I kunne
komme tilbage til os;
13. Da stillede jeg (Folket) fra de ne-
derste Steder af, til det Sted bag Muren,
(og) paa deres høie (Steder), ja, jeg stil-
lede Folket efter Slægter med deres
Sværde, deres Spyd og deres Buer.
14. Og jeg besaae (det) og gjorde mig
rede, og sagde til de Ypperste og til For-
standerne, og til det øvrige Folk: frygter
ikke for deres Ansigt; tænker paa den store
og den forfærdelige HErre, og strider for
eders Brødre, eders Sønner og eders Døt-
tre, eders Hustruer og eders Huse. c. 1, 5.
15. Og det skede, der vore Fiender hørte,
at det var os tilkjendegivet, da gjorde Gud
deres Raad til intet; og vi vendte os alle
til Muren igjen, hver til sin Gjerning.
Job 5, 12.

det stede fra den samme Dag af,
elen af mine unge (Karle) gjorde
ningen, og den (anden) halve
dem holdt baade Spydene,
e og Buerne og Pantserne, og de
stode) bag det ganske Judæ Huus.
:, som byggede paa Muren, og
: Byrden, (og) de, som lagde paa
gjorde med deres ene Haand Gjer-
og med den anden holdt de Vaa-
2 Kron. 23, 10.
g de, som byggede, havde hver sit
bundet ved sine Lænder, og byg-
ia); og den, som blæste i Trom-
ar hos mig.
g jeg sagde til de Ypperste og For-
ne og til det øvrige Folk: Gjer-
er stor og vid; men vi ere ad-
paa Murene, den ene langt fra
en.
aa hvilket Sted I høre Trompe-
), derhen samler eder til os; vor
l stride for os. 2 Mos. 14, 14. 25.
5 Mos. 1, 30. c. 3, 22.
aa gjorde vi ved Gjerningen; og
en af dem holdt paa Spydene, fra
rden gik op, indtil Stjernerne
m.
gsaa sagde jeg paa den samme Tid
t: hver blive med sin Tjener Nat-
r midt i Jerusalem, at vi maae
n om Natten til (at holde) Vagt,
Dagen til (at gjøre) Gjerningen.
en hverken jeg eller mine Brødre
ne Tjenere eller de Mænd paa
som vare bag mig, afførte os vore
hver (havde) sit Vaaben (og)
v. 22. 1 Sam. 26, 11.

5. Capitel.

er over, at de Rige toge Aager af de Fat-
vare ubarmhjertige imod dem, 1-5. Nehe-
er vred, straffer og overbeviser dem, tager
af dem, at de ikke mere skulde saa gjøre,
han taler om sin egen Opførsel imod dem,
s aldeles ikke havde været dem til Beivær,

g der var et stort Skrig af Folket
Hustruer imod deres Brødre, Jø-

der vare (nogle), som sagde: vi
re Sønner og vore Døttre ere
derfor have vi optaget Korn, at
æde, og leve.
vare og de, som sagde: vi have
vore Agre, og vore Viingaarde og
vore Huse, og optaget Korn i (denne)
Hunger. 3 Mos. 25, 25.
4. Og der vare de, som sagde: vi laane
Penge til Kongens Skat paa vore Agre
og vore Viingaarde.
5. Nu er dog vort Legeme (ligesaa godt)
som vore Brødres Legeme, og vore Børn
som deres Børn; men see, vi undergive
vore Sønner og vore Døttre til Tjenere,
ja, der ere (nogle) af vore Døttre under-
givne, og ere ikke i vore Hænders Magt,
og vore Agre, (og) vore Viingaarde (kom-
me) under andre. 5 Mos. 28, 32.
6. Og min (Vrede) optændtes saare, da
jeg hørte deres Skrig og disse Ord.
7. Og mit Hjerte betænktedes udi mig,
at jeg trættede med de Ypperste og For-
standerne, og sagde til dem: ville I lægge
et Paalæg, den ene paa den anden? og
jeg førte en stor Forsamling med dem.
2 Mos. 22, 25. 3 Mos. 25, 36. 37. Ps. 15, 5.
8. Og jeg sagde til dem: vi, vi have
(igjen) kjøbt vore Brødre Jøderne, de som
vare solgte til Hedningerne, efter vor For-
mue, og I, I ville ogsaa sælge eders Brø-
dre, eller skulle de sælges til os? da taug
de, og fandt intet Svar (derpaa).
9. Fremdeles sagde jeg: det er ikke en
god Ting, som I gjøre; skulde I ikke van-
dre i vor Guds Frygt for Hedningernes,
vore Fienders, Forsmædelsers Skyld?
10. Og jeg, mine Brødre og mine Tje-
nere, tage vi og Penge og Korn af dem?
lader os dog lade dette Paalæg fare!
c. 4, 22.
11. Kjære, giver dem igjen paa denne
Dag deres Agre, deres Viingaarde, deres
Olie-Gaarde og deres Huse, og den hun-
drede Part af Pengene og af Kornet,
Mosten og Olien, som I kræve af dem.
12. Da sagde de: vi vil give det igjen,
og intet kræve af dem, saaledes vil vi gjøre,
ligesom du haver sagt; og jeg kaldte ad
Præsterne, og tog en Eed af dem, at de
skulde gjøre efter dette Ord. 1 Kong. 8, 31.
13. Jeg udrystede ogsaa min (Kjortel-)
Flig, og sagde: saaledes udryste Gud hver
Mand fra sit Huus og fra sit Arbeide,
som ikke holder dette Ord! og han blive
saa udrystet og tom! og den ganske For-
samling sagde: Amen! og de lovede HErren,
og Folket gjorde efter dette Ord.
5 Mos. 27, 26. 4 Mos. 5, 22.
14. Ogsaa fra den Dag, da (Kongen)
befoel mig at være deres Fyrste i Judæ
Land, (nemlig) fra det tyvende Aar, og

indtil Kong Artaxerxis to og tredivte Aar,
(det er) tolv Aar, aad jeg, (ja) jeg og
mine Brødre, ikke Fyrstens Brød.
15. Og de forrige Fyrster, som havde
været for mig, havde besværet Folket, og
taget Brød og Viin af dem, (og) derefter
fyrretyve Sekel Sølv, ogsaa deres Tjenere
herskede over Folket; men jeg, jeg gjorde
ikke saa for Guds Frygts Skyld.
16. Tilmed færdigede jeg og (noget) paa
denne Muurs Gjerning, og vi kjøbte in-
gen Agre; og alle mine Tjenere maatte
forsamle sig derhen til Gjerningen.
c. 4, 23.
17. Tilmed vare af Jøderne og For-
standerne hundrede og halvtredsindstyve
Mænd, og de, som kom til os fra Hed-
ningerne, som vare trindt omkring os, ved
mit Bord.
18. Og det, som blev lavet til een Dag,
var: een Oxe, sex udvalgte Faar, og Fu-
gle, som bleve lavede til mig, og mellem
(hver) ti Dage af alle (Slags Viin)
overflødig nok; dog søgte jeg ikke derhos
Fyrstens Brød, thi Tjenesten var svar paa
dette Folk. v. 14.
19. Min Gud! kom ihu, mig til Gode,
alt det, som jeg haver gjort ved dette
Folk! c. 13, 22. 31. Luc. 23, 42. Ebr. 6, 10.

6. Capitel.

Fienderne søge at lokke Nehemia ud af Staden, for at giøre ham ondt, 1-4. Søge at afskrække ham fra Gjerningen med Løgn og falske Beskyldninger, 5-9. Friste ham formedelst Semaja, en falsk Prophet, og andre, men alt det lykkes ikke; men da Fienderne høre, at Muren er aldes færdig, falder deres Mod, 10-16. Nogle af Jøderne have Samfund med Fienderne, 17-19.

1. Og det skede, der det hørtes af Sane-
ballat og Tobia og Gesem den Araber, og
vore øvrige Fiender, at jeg havde bygget
Muren, og der var intet Rif derpaa ble-
ven tilovers, endog jeg havde ikke opreist
indtil denne Tid Døre i Portene: c. 2, 19.
2. Da sendte Saneballat og Gesem til
mig at lade sige: gak (med), og lad os
samles tilhobe i Landsbyerne i den Dal
(ved) Ono; men de tænkte at gjøre mig
ondt. c. 1, 35. 1 Mos. 50, 20.
Ps. 21, 12.
3. Og jeg sendte Bud til dem, (og) lod
sige: jeg haver en stor Gjerning at udret-
te, og kan ikke komme ned; hvorfor skulde
Gjerningen holde op, naar jeg lod af fra
den, og drog ned til eder?
4. Og de sendte fire Gange Bud til mig
paa denne Maade; og jeg gav dem (G
igjen paa denne Maade.
5. Da sendte Saneballat paa den (f
me) Maade femte Gang sin Tjene
mig, og et aabent Brev i hans Haa
6. Deri var skrevet: det er hørt i
Hedningerne, og Gasmu haver sagt
(at) du og Jøderne tænke at falde
(og at) du derfor bygger Muren, o
vil være deres Konge i disse Sager;
7. Og (at) du ogsaa haver bestilt
pheter, som skulle udraabe om dig i J
salem, og sige: han er Konge i Juda
nu maatte det høres for Kongen paa
ne Maade, derfor, gak nu med, og la
raadføre os tilsammen.
8. Men jeg sendte til ham at lade
der er ikke skeet noget af disse Ting,
du siger; men du haver optænkt de
dit Hjerte.
9. Thi de vilde allesammen gjøre
frygtagtige, og sagde: de skulle drage
res Hænder af fra Gjerningen; og de
ikke udrettes; men nu bekræft mine Hæ
10. Der jeg, jeg kom i Semajas H
Søn af Delaja, Mehetabeels Søn
han var indelukt, da sagde han: la
forsamles i Guds Huus, midt i Tem
og lukke Templets Døre, thi de
komme for at slaae dig ihjel, ja de
komme om Natten at slaae dig ihjel.
11. Men jeg sagde: skulde en M
som jeg flye? og hvilken er som jeg,
skulde gaae i Templet, at han maatte
jeg vil ikke gaae (der) ind.
12. Thi jeg mærkede, og see, Gud h
ikke sendt ham; men han talede
Spaadom om mig, fordi Tobia og S
ballat havde leiet ham (dertil).
13. Derfor var han leiet, at jeg
frygtet, og gjort saa, og syndet, at
kunde have været dem til et ondt
(om mig), at de kunde have forha
mig.
14. Min Gud! kom Tobia og S
ballat ihu, efter disse hans Gjerni
ja, ogsaa den Prophetinde Noadja o
øvrige Propheter, som vilde gjøre
frygtagtig! Ps. 74,
15. Og Muren blev fuldkommet
den fem og tyvende (Dag) i Elul (M
ned), udi to og halvtredsindstyve Da
16. Og det skede, der alle vore Fie
havde hørt det, og alle Hedningerne,
vare trindt omkring os, saae det, da
tes (Modet) saare at falde paa dem;

kjendte at denne Gjerning var gjort af
vor Gud.
17. Ogsaa i de samme Dage skreve de
Ypperste af Juda deres mange Breve, som
gik til Tobia, og de, som vare fra Tobia,
kom til dem.
18. Thi der vare mange i Juda, som
vare med Eed forbundne med ham, thi
han var Sechanias, Arahs Søns, Svo-
ger; og hans Søn Johanan havde taget
Mesullams, Berechias Søns, Datter.
c. 3, 30.
19. De talede ogsaa om hans mange
gode (Gjerninger) for mig, og førte mine
Ord ud til ham: (saa) sendte Tobia
Breve for at gjøre mig frygtagtig.

7. Capitel.

Nehemia hænger Portene i Murene, bestikker Vagt ved Portene, 1-4. Han tager sig for at besætte Staden med Indbyggere, eftersees derfor deres Slægter og Tal, som vare komne fra Babel med Serubabel, 5-69. De Øverstes frivillige Gaver til Guds-Tienesten beskrives, 70-73.

1. Og det skede, der Muren var bygget,
og jeg opreiste Dørene, da bleve bestikkede
Portnere og Sangere og Leviter. c. 6, 1.
2. Og jeg befoel Hanani, min Broder,
og Hanania, Slottets Fyrste i Jerusalem;
thi han var som en trofast Mand, og
frygtede Gud frem for mange.
3. Og jeg sagde til dem: Jerusalems
Porte skal ikke oplades, førend Solen bli-
ver heed, og medens de (endnu) staae
(derhos), da skal de tillukke Dørene, og
holde dem (lukte), og man skal bestikke
Vagter af Jerusalems Indbyggere, hver
paa sin Vagt, og hver tvært over for sit
Huus.
4. Thi Staden var viid og bred og stor,
men (der var) lidet Folk midt i den; og
Husene vare ikke byggede.
5. Og min Gud gav i mit Hjerte, at jeg
samlede de Ypperste og Forstanderne og
Folket, at regne dem i Slægt-Register;
og jeg fandt en Slægt-Registers Bog paa
dem, som vare i Førstningen opkomne
(fra Fængselet), og fandt skrevet deri:
c. 2, 16.
6. Disse ere de Folk af Landskabet, de
som droge op fra Fængselet, af dem, som
havde været bortførte, hvilke Nebucadne-
zar, Kongen af Babel, havde bortført, og
som vare komne tilbage til Jerusalem og
til Juda, hver til sin Stad;
Esr. 2, 1 fgg.
7. De, som kom med Serubabel, Jesua,
Nehemia, Asaria, Raamia, Nachamani,
Mordechai, Bilsan, Misperet, Bigevai,
Nehum, Baena; dette er Tallet paa
Mændene af Israels Folk:
8. Pareos Børn, to tusinde hundrede og
to og halvfjerdsindstyve;
9. Sephatjas Børn, tre hundrede to og
halvfjerdsindstyve;
10. Arachs Børn, sex hundrede to og
halvtredsindstyve;
11. Pahath-Moabs Børn, af Jesuas og
Joabs Børn, to tusinde og otte hundrede
og atten; Esr. 2, 6. c. 8, 4.
12. Elams Børn, tusinde to hundrede
fire og halvtredsindstyve;
13. Sattus Børn, otte hundrede fem og
fyrretyve;
14. Saccais Børn, syv hundrede og
tresindstyve;
15. Binnuis Børn, sex hundrede otte og
fyrretyve;
16. Bebais Børn, sex hundrede og tyve;
17. Asgads Børn, to tusinde og tre
hundrede to og tyve;
18. Adonikams Børn, sex hundrede syv
og tresindstyve;
19. Bigevais Børn, to tusinde syv og
tresindstyve;
20. Adins Børn, sex hundrede fem og
halvtredsindstyve;
21. Aters Børn, af Hiskia, otte og halv-
femtsindstyve;
22. Hasums Børn, tre hundrede otte og
tyve;
23. Bezais Børn, tre hundrede fire og
tyve;
24. Hariphs Børn, hundrede og tolv;
25. De Folk af Gibeon, fem og halv-
femtsindstyve;
26. Mændene af Beth-Lehem og Neto-
pha, hundrede otte og firesindstyve;
27. Mændene af Anathoth, hundrede
otte og tyve; Jer. 1, 1.
28. Mændene af Beth-Asmaveth, to og
fyrretyve;
29. Mændene af Kiriath-Jearim, Ce-
phira og Beeroth, syv hundrede tre og
fyrretyve;
30. Mændene af Ramah og Geba, sex
hundrede een og tyve;
31. Mændene af Michmas; hundrede
to og tyve;
32. Mændene af Beth-El og Ai, hun-
drede tre og tyve;
33. Mændene af det andet Nebo, to og
halvtredsindstyve;

34. Den anden Elams Børn, tusinde to hundrede fire og halvtredsindstyve;
35. Harims Børn, tre hundrede og tyve;
36. De Folk af Jericho, tre hundrede fem og fyrretyve;
37. De Folk af Lod, Hadid og Ono, syv hundrede een og tyve;
38. De Folk af Senaa, tre tusinde ni hundrede og tredive.
39. Præsterne: Jedajas Børn af Jesuas Huus, ni hundrede tre og halvfjerdsindstyve;
40. Immers Børn, tusinde to og halvtredsindstyve;
41. Pashurs Børn, tusinde to hundrede syv og fyrretyve;
42. Harims Børn, tusinde og sytten.
43. Leviterne: Jesuas Børn, af Kadmiel, af Hovedas Børn, fire og halvfjerdsindstyve.
44. Sangerne: Asaphs Børn, hundrede otte og fyrretyve.
45. Portnerne: Sallums Børn, Aters Børn, Talmons Børn, Akkubs Børn, Hatitas Børn, Sobais Børn, hundrede otte og tredive.
46. De Nethinim: Zihas Børn, Hasuphas Børn, Tabaoths Børn; Esr. 2, 43.
47. Keros Børn, Sias Børn, Padons Børn;
48. Lebanas Børn, Hagabas Børn, Salmais Børn;
49. Hanans Børn, Giddels Børn, Gahars Børn;
50. Rejas Børn, Rezins Børn, Nekodas Børn;
51. Gassams Børn, Ussas Børn, Paseahs Børn;
52. Besais Børn, Mennims Børn, Nephussims Børn;
53. Bakbuks Børn, Hakuphas Børn, Harhurs Børn;
54. Bazliths Børn, Mehidas Børn, Harsas Børn;
55. Barkos Børn, Siseras Børn, Thamahs Børn;
56. Neziahs Børn, Hatiphas Børn.
57. Salomos Tjeneres Børn: Sotais Børn, Sopherets Børn, Pridas Børn;
58. Jaelas Børn, Darkons Børn, Giddels Børn;
59. Sephatias Børn, Hattils Børn, Pochereth-Hazzebaims Børn, Ammons Børn.
60. Alle de Nethinim, og Salomos Tjeneres Børn, vare tre hundrede to og halvfemtsindstyve. Esr. 8, 20.
61. Og disse vare de, som droge op af Thel-Melah, Thel-Harsa, Cherub, Addon og Immer; men de kunde ikke kundgjøre deres Fædres Huus eller deres Sæd, om de vare af Israel: Esr. 2, 59 fgg.
62. (Nemlig), Delajas Børn, Tobias Børn, Nekodas Børn, sex hundrede to og fyrretyve.
63. Og af Præsterne: Habajas Børn, Hakkoz Børn, Barsillai Børn, som tog en Hustru af Barsillai den Gileaditers Døttre, og blev kaldet efter deres Navn.
2 Sam. 17, 27.
64. Disse ledte efter deres Fortegnelse iblandt dem, som vare regnede i Slægt-Register, men bleve ikke fundne deri; og de bleve, som besmittede, (afviste) fra Præstedømmet.
65. Og Hattirsatha sagde til dem, at de ikke skulde æde af de særdeles hellige Ting forend en Præst stod med Urim og Thummim. 2 Mos. 28, 30.
66. Den ganske Forsamling var tilsammen to og fyrretyve tusinde, tre hundrede og tresindstyve:
67. Foruden deres Tjenere og deres Tjenestepiger, de vare syv tusinde tre hundrede syv og tredive, og de havde to hundrede og fem og fyrretyve Sangere og Sangerster.
68. Deres Heste vare syv hundrede sex og tredive; deres Muler to hundrede fem og fyrretyve;
69. Kameler fire hundrede fem og tredive; Asener sex tusinde syv hundrede og tyve.
70. Og endeel af de øverste Fædre gave til Gjerningen: Hattirsatha gav til Liggendefæet tusinde Drachmer i Guld, halvtredsindstyve Bækkener, fem hundrede og tredive Præste-Kjortle. c. 8, 9.
71. Og (andre) af de øverste Fædre gave til Gjerningens Liggendefæ tyve tusinde Drachmer i Guld, og to tusinde og to hundrede Pund Sølv.
72. Og det, som de øvrige af Folket gave, var tyve tusinde Drachmer i Guld og to tusinde Pund Sølv og syv og tresindstyve Præste-Kjortle.
73. Og Præsterne og Leviterne og Portnerne og Sangerne og (nogle) af Folket, og de Nethinim og al Israel boede i deres Stæder; og den syvende Maaned kom og Israel var i deres Stæder.

8. Capitel.

I den syvende Maaned samles Folket, og Esra læser Lovbogen for dem, og Leviterne lære [illegible], 1-7. De Folket forklarer [illegible] paa [illegible]

a) indtil midt paa Dagen, for
og Qvinder, og dem, som kunde
det; og alt Folkets Øren (agtede)
bogen.

Esra, den Skriftlærde, stod paa en
el af Træe, som de havde gjort til
tilling, og hos ham stod Mathitja
a og Anaja og Uria og Hilkia og
ved hans høire Haand; og ved
nstre Haand, Pedaja og Misael og
og Hasum og Hasbaddana,
ia (og) Mesullam. Esr. 7, 12.

Esra oplod Bogen for alt Folkets
hi han var over alt Folket; og der
od den, stod alt Folket.

Esra lovede HErren, den store
alt Folket svarede: Amen! Amen!
res Hænder oprakte, og neiede sig,
de sig ned for HErren med Ansig-
Jorden.

Jesua og Bani og Serebja, Ja-
kkub, Sabthai, Hodija, Maeseja,
Ifarja, Josabad, Hanan, Plaja og
ne underviste Folket om Loven; og
(stod) paa sit Sted.

de læste i Bogen, i Guds Lov, klar-
g gave (Folket) Forstand derpaa,
de, at de forstode sig paa Læsnin-

tiden i den syvende Maaned. 3 Mos. 23, 42.

15. Og at de skulde lade (Folket) høre
(det), og lade udraabe igjennem alle deres
Stæder, og i Jerusalem, og sige: gaaer ud
paa Bjerget, og fører (hid) Olie-Træers
Grene og Myrte-Grene og Palme-Grene
og Grene af tykke Træer, til at gjøre Hyt-
ter, som skrevet er.

16. Og Folket gik ud, og fremførte, og
gjorde sig Hytter, hver paa sit Tag, og i de-
res Forgaarde og i Guds Huses Forgaard,
og paa Gaden ved Vand-Porten og paa
Gaden ved Ephraims Port. v. 1. 3.

17. Og den ganske Forsamling af dem,
som vare tilbagekomne af Fængselet, gjor-
de Hytter, og boede i Hytter; thi Israels
Børn havde ikke saa gjort, siden Josva
Nuns Søns Dage indtil den samme Dag;
og der var en saare stor Glæde.

18. Og man læste i Guds Lov-Bog Dag
fra Dag, fra den første Dag indtil den
sidste Dag; og de holdt Høitid i syv Dage,
og paa den ottende Dag (holdt de) For-
buds-(Dag), som Skik er.

9. Capitel.

Folket holder en Faste- og Bede-Dag, de læse i Loven,

Sted, da læste de i HErrens deres Guds
Lov-Bog Fjerdeparten af Dagen, og atter
en Fjerdepart bekjendte de, og tilbade for
HErren deres Gud.
4. Og paa Leviternes Trappe stod op
Jesua og Bani, Kadmiel, Sebanja, Bun-
ni, Serebja, Bani, Chenani, og de raabte
med stor Røst til HErren deres Gud.
5. Og de Leviter, Jesua og Kadmiel,
Bani, Hasabenia, Serebja, Hodija, Se-
banja, Pethaja, sagde: staaer op, lover
HErren eders Gud fra evig (Tid) indtil
evig (Tid); og man skal love din Herlig-
heds Navn, som er ophøiet over al Vel-
signelse og Lov.
6. Du er den HErre, du alene, du haver
gjort Himmelen, ja Himlenes Himle og al
deres Hær, Jorden og alt det, som der er
paa, Havet og alt det, som deri er, og du
holder alle disse Ting i Live, og Himme-
lens Hær tilbeder dig. Ap. G. 4, 24.
c. 14, 15. 1 Mos. 32, 2. Luc. 2, 13. 14.
7. Du er den HErre Gud, som udvalgte
Abram, og førte ham ud fra Ur i Chal-
dæa; og du satte hans Navn, (at det
skulde være) Abraham. 1 Mos. 11, 31 ꝛc.
c. 17, 5.
8. Og du fandt hans Hjerte trofast for
dit Ansigt, og gjorde en Pagt med ham,
at give, (ja) at give hans Sæd Canani-
tens, Hethitens, Amoritens og Pheresitens
og Jebusitens og Girgasitens Land; og
du haver holdt dine Ord, thi du er retfær-
dig. 1 Mos. 12, 7 ꝛc.
9. Og du saae vore Fædres Elendighed
i Egypten, og hørte deres Raab ved det
røde Hav. 2 Mos. 3, 7. c. 14, 9. 15.
10. Og du gjorde Tegn og underfulde
Gjerninger paa Pharao, og paa alle hans
Tjenere og paa alt Folket i hans Land,
thi du vidste, at de havde handlet hovmo-
deligen mod dem, og du gjorde dig et
Navn, som (det er) paa denne Dag.
11. Og du adskilte Havet for deres An-
sigt, at de gik midt igjennem Havet paa
det Tørre; og du kastede deres Forfølgere
i Dybene, ligesom Steen i mægtige Van-
de. 2 Mos. 14, 21. Ps. 136, 13. 14.
12. Og du ledte dem om Dagen ved en
Sky-Støtte, og om Natten ved en Ild-
Støtte til at lyse for dem paa Veien, som
de skulde gaae paa. 2 Mos. 13, 21 ꝛc.
13. Og du kom ned over Sinai Bjerg,
og talede med dem af Himmelen; og du gav
dem oprigtige Rette og sande Love, gode
Skikke og Bud. 2 Mos. 19, 18. c. 20, 1.

14. Og du kundgjorde dem din hellige
Sabbat, og bød dem Bud og Skikke og
Lov formedelst Mose din Tjener.
15. Og du gav dem Brød af Himmelen
til deres Hunger, og udførte dem Vand af
en Klippe til deres Tørst; og du sagde til
dem, at de skulde gaae ind at indtage
Landet til Eiendom, over hvilket du op-
løftede din Haand til at give dem det.
2 Mos. 16, 4. 14 ꝛc. c. 17, 6. 4 Mos. 20, 8. 11.
16. Men de og vore Fædre handlede
hovmodeligen; og de forhærdede deres
Nakke, og hørte ikke dine Bud.
17. Ja de vægrede sig for at høre dem
og kom ikke dine underlige Ting ihu, som
du gjorde med dem, men forhærdede deres
Nakke, og satte en Hovedsmand for at
vende tilbage til deres (Trældoms-)Tje-
neste i deres Gjenstridighed; men du e[r]
Forladelsers Gud, naadig og barmhjertig
langmodig og af megen Miskundhed, og
forlod dem ikke; 4 Mos. 14, 4
2 Mos. 34, 6. Ps. 103, 8. Joel 2, 13.
18. Endog de gjorde sig en støbt Kalv,
og sagde: det er din Gud, som opførte dig
af Egypten; og de gjorde store Bespot-
telser. 2 Mos. 32, 4.
19. Og du, du forlod dem ikke i Ørken,
efter dine mange Barmhjertigheder; den
Sky-Støtte veeg ikke fra dem om Dagen
at lede dem paa Veien, eller Ild-Støtten
om Natten, at lyse for dem paa Veien,
som de skulde gaae paa. 2 Mos. 13, 22.
20. Og du gav din den gode Aand til
at undervise dem; og negtede ikke dit Man
for deres Munde, og gav dem Vand til
deres Tørst. 2 Mos. 17, 6.
4 Mos. 20, 11.
21. Saa forsørgede du dem i fyrretyve
Aar i Ørken, at dem fattedes intet; de-
res Klæder bleve ikke gamle, og deres
Fødder hovnede ikke. 5 Mos. 8, 4. c. 29, 5.
22. Og du gav dem Riger og Folk, og
deelede dem i (hvert) Hjørne; og de eiede
Sihons Land, nemlig Hesbons Konges
Land, og Ogs, Basans Konges, Land.
4 Mos. 21, 24. 35.
23. Og du formerede deres Børn, som
Stjerner paa Himmelen, og førte dem til
det Land, som du havde tilsagt deres
Fædre, at de skulde komme, og indtage det
til Eiendom. 1 Mos. 15, 5. c. 22, 17.
24. Og Sønnerne kom, og indtoge Lan-
det til Eiendom, og du ydmygede Landets
Indbyggere, Cananiterne, for deres An-
sigt, og gav dem og deres Konger og Fol-

, dig i deres Trængsels Tid, da
af Himmelen, og efter dine
Barmhjertigheder gav du dem
og de frelste dem af deres Fien-
nd. Dom. 3, 9. 15.
n der de havde Rolighed, vendte
til at gjøre Ondt for dit Ansigt,
du dem i deres Fienders Haand,
rrede over dem; og naar de om-
, og raabte til dig, da hørte du
elen, og reddede dem efter dine
tigheder, mange Tider.
du lod vidne for dem, for at
dem til din Lov, men de hand-
modeligen, og hørte ikke dine Bud,
de mod dine Rette, hvilke et
skal gjøre, og leve ved dem; og
modvilligen Skuldrene bort, og
bede deres Nakke, og hørte ikke.
18, 5. Ez. 20, 11. 1 Kong. 14, 9. Jer. 2, 27.
du forhalede mange Aar over
od vidne for dem ved din Aand,
t dine Propheter, men de vendte
e dertil; derfor gav du dem i
Haand i Landene.
n efter dine mange Barmhjertig-
rde du ikke (aldeles) en Ende med

37. Og dets Indkomme bliver formeret
for Kongerne, hvilke du satte over os for
vore Synders Skyld; og de herske over
vore Legemer og over vore Kvæg efter
deres Villie, og vi ere i stor Nød.
38. Og i alt dette gjøre vi en trofast
(Pagt) og skrive den, og til Besegling
(ere overværende) vore Fyrster, vore Le-
viter, vore Præster.

10. Capitel.

Deres Navne opregnes, som paa egne og Folkets Begne underskrive og besegle den Pagt, 1-27. Pagtens Indhold beskrives og stadfastes, og adskillige særegne Love og Skikke vedtages at holdes, 28-39.

1. Og over Beseglingen vare: Nehemia
Hattirsatha, Hachalias Søn, og Zedekia;
c. 8, 9.
2. Seraja, Asaria, Jeremia;
3. Pashur, Amaria, Malchia;
4. Hattus, Sebanja, Malluch;
5. Harim, Meremoth, Obadja;
6. Daniel, Ginthon, Baruch;
7. Mesullam, Abia, Mijamin;
8. Maasia, Bilgai, Semaja; disse vare
Præsterne.
9. Og Leviterne vare: Jesua, Asanias

vare tvært over for dem til (at holde) Vagterne.

10. Og Jesua avlede Jojakim, og Jojakim avlede Eliasib, og Eliasib avlede Jojada.

11. Og Jojada avlede Jonathan, og Jonathan avlede Jaddua;

12. Og i Jojakims Dage vare Præster, Fædrenes Overster: af Seraja var Meraja, af Jeremia, Hanania; v. 1, sqq.

13. Af Esra, Mesullam; af Amaria, Johanan;

14. Af Meluchu, Jonathan; af Sebanja, Joseph;

15. Af Harim, Adna; af Merajoth, Helkai;

16. Af Iddo, Sacharia; af Ginthon, Mesullam;

17. Af Abia, Sichri; af Minjamin, af Moadja, Pilthai; Luc. 1, 5.

18. Af Bilga, Sammua; af Semaja, Jonathan;

19. Af Jojarib, Matnai; af Jedaja, Ussi;

20. Af Sallai, Kallai; af Amok, Eber;

21. Af Hilkia, Hasabja; af Jedaja, Nethaneel.

22. (Af) Leviterne bleve i Eliasibs, Jojadas og Johanans og Jadduas Dage Fædrenes Overster beskrevne, saa og Præsterne, indtil Darii den Persers Rige.

23. Levi Børn, Fædrenes Overster, bleve beskrevne i de daglige Handelers Bog; og det indtil Johanans, Eliasibs Søns, Dage.

24. Og Leviternes Overster vare: Hasabja, Serebja og Jesua, Kadmiels Søn, og deres Brødre vare tvært over for dem, at love (og) at takke efter Davids den Guds Mands Befaling; (den ene) Varetægt var imod den anden.

1 Krøn. 25, 1 sqq. c. 26, 16.

25. Matthania og Bakbukja, Obadja, Mesullam, Thalmon og Akkub, de toge vare paa Portnernes Varetægt ved Skat-Kammerne i Portene. 1 Krøn. 26, 15. 17.

26. Disse vare i Jojakims, Jesuæ Søns, Jozadaks Søns, Dage; og i Nehemias Fyrstens, og i Esras Præstens, den Skriftlærdes Dage.

27. Og til Murenes Indvielse i Jerusalem opsøgte de Leviterne af alle deres Stæder, at føre dem til Jerusalem, at holde Indvielsen baade med Glæde og med Taksigelse og med Sang, Cymbler, Psaltere og Harper. Esr. 6, 16.

28. Og Sangernes Børn samledes og af den slette (Egn) trindt omkring Jerusalem, og af Nethophathiternes Landsbyer;

29. Og af Gilgals Huus og af Markerne ved Geba og Asmaveth; thi Sangerne havde bygget sig Landsbyer trindt omkring Jerusalem.

30. Og Præsterne og Leviterne bleve rensede; siden rensede de Folket og Portene og Muren.

31. Og jeg lod Judæ Fyrster opstige paa Muren; og jeg beskikkede to store Taksigelses-(Chore), og (deres) Gange (vare, det enes) paa den høire Side oven paa Muren til Møg-Porten. v. 38

32. Og efter dem gik Hosaja og Halvdelen af Judæ Fyrster,

33. Og Asaria, Esra og Mesullam,

34. Juda og BenJamin og Semaja og Jeremia;

35. Og (nogle) af Præsternes Børn med Basuner, (nemlig) Sacharia, Søn af Jonathan, Søn af Semaja, Søn af Matthania, Søn af Michaja, Søn af Sachur, Søn af Asaph;

36. Og hans Brødre, Semaja og Asareel, Milalai, Gilalai, Maai, Nethaneel og Juda, Hanani, med Davids den Guds Mands Sangs-Instrumenter; og Esra, den Skriftlærde, (gik) for dem. v. 24.

Esr. 7, 6. 11.

37. Og mod Kilde-Porten tvært over for dem opsteg de paa Trapperne til Davids Stad, paa Trapperne til Muren, hen op til Davids Huus, og indtil Vand-Porten mod Østen.

38. Og det andet Taksigelses-(Chor) gik tvært over for, og jeg efter det, og Halvdelen af Folket, oven paa Muren, hen op til Ovnenes Taarn og indtil den brede Muur.

39. Og over Ephraims Port, og over den gamle Port, og over Fiske-Porten, og Hananeels Taarn, og Meas Taarn og indtil Faare-Porten; og de bleve staaende i Fængselets Port.

40. Derefter stode de to Taksigelses-(Chore) i Guds Huus; og jeg og Halvdelen af Forstanderne med mig;

41. Og Præsterne, Eliakim, Maeseja, Minjamin, Michaja, Elioenai, Sacharia, Hanania med Basunerne;

42. Og Maeseja og Semaja og Eleasar og Ussi og Johanan og Malchia og Elam og Eser; og Sangerne lode sig høre, og Jesrahia var Befalingsmand.

ft, og paa Renselsens Varetægt,
gernes og Portnernes Varetægt,
vids (og) hans Søns Salomos
g. 1 Krøn. 24, 1 sqq.
c. 25, 1 sqq. c. 26, 1 sqq.
d i Davids og i Asaphs Dage,
um (Tid af, vare beskikkede) Over-
Sangerne og Lovsangen og Taksi-
til Gud. 1 Krøn. 25, 1 sqq.
en al Israel gav Sangerne og
ne Dele i Serubabels Dage, og
as Dage, hver Dags Ting paa sin
g de helliggjorde til Leviterne, og
e helliggjorde til Arons Sønner.

13. Capitel.

mplakes, og de fremmede Qvinder afskaffes,
medens Nehemia var reist til Kongen, be-
ffelige usømmelige Ting af Jøderne, som
r at rette igjen, da han kommer tilbage;
er Templets Kammere, 5-9. Skaffer Le-
res Underholdning, 10-14. Afskaffer Sab-
anhelligelse, og de fremmede Qvinder, som
af Jøderne havde taget ꝛc., 15-31.

a den samme Dag blev læst i
og for Folkets Øren; og der blev
skrevet deri, at en Ammonit og
skulde ikke komme i Guds For-

8. Og det gjorde mig meget ondt; og
jeg kastede alle Redskaber af Tobias Huus
hen uden for af Kammeret.
9. Og jeg sagde (det); saa rensede de
Kammerne, og jeg indførte igjen derhen
Guds Huses Kar, Mad-Offer og Virak.
10. Og jeg fik at vide, at Leviternes
Dele bleve (dem) ikke givne; saa at Levi-
terne og Sangerne, som gjorde Gjerningen,
vare bortflyede, hver til sin Ager.
11. Da trættede jeg med Forstanderne,
og sagde: hvorfor forlade vi Guds Huus?
og jeg samlede dem, og beskikkede dem paa
deres Sted. v. 17. 25.
12. Da førte al Juda Tienden af Kor-
net og Mosten og Olien til Forraadshu-
sene. 4 Mos. 18, 21.
5 Mos. 14, 22. Neh. 10, 37. 38. c. 12, 44.
13. Og jeg satte til Skat-Gjemmere over
de Forraads-Huse Selemia, Præsten, og
Zadok, den Skriftlærde, og Pedaja af Le-
viterne, og ved deres Haand Haman,
Sachurs Søn, Matthanias Søn; thi de
vare holdne trofaste, og dem (laae det)
paa at dele ud til deres Brødre.
14. Min Gud! kom mig ihu for dette;
og udslet ikke mine Miskundheder, som jeg

folgte (dem) paa Sabbaten til Judæ Børn, og i Jerusalem.

17. Da trættede jeg med de Ypperste i Juda; og jeg sagde til dem: hvad er dette for en ond Ting, som I gjøre, og vanhellige Sabbatens Dag?
v. 11. 25.

18. Gjorde ei eders Fædre saa, og vor Gud førte al den Ulykke over os og over denne Stad? og I lægge (mere) til den (grumme) Vrede over Israel ved at vanhellige Sabbaten.

19. Og det skede, der Portene i Jerusalem gave Skygge for Sabbaten, da sagde jeg (det), saa bleve Portene lukte, og jeg befoel, at de skulde ikke oplade dem, indtil efter Sabbaten; og jeg beskikkede (nogle) af mine Tjenere ved Porten, at ingen Byrde skulde komme ind paa Sabbatens Dag. c. 5, 15. 16.

20. Da bleve Kræmmerne, og de, som solgte allehaande Vare, om Natten uden for Jerusalem, en Gang eller to.

21. Da vidnede jeg for dem, og sagde: hvorfor bleve I om Natten tvært over for Muren? gjøre I det anden Gang, da skal jeg lægge Haand paa eder; fra den samme Tid kom de ikke om Sabbaten.

22. Og jeg sagde til Leviterne, at de skulde rense sig, og komme at tage vare paa Portene, at hellige Sabbatens Dag; min Gud! kom mig og ihu for dette, og spar mig efter din megen Miskundhed.
Ps. 25, 7.

23. Jeg saae ogsaa i samme Dage, at Jøderne lode Asdoditiske, Ammonitiske, Moabitiske Hustruer boe (hos sig).

24. Og deres Børn talede halvdelen Asdoditisk, og de forstode ikke at tale Jødisk; men (de talede) efter hvert Folks Tungemaal.

25. Og jeg trættede med dem, og bandte dem, og slog (nogle) Mænd af dem, og rev (Haar) af dem; og jeg tog en Ed af dem ved Gud, (sigende): I skulle ikke give eders Døttre deres Sønner, og ei tage af deres Døttre til eders Sønner, eller til eder. 5 Mos. 7, 3. Esr. 9, 2.

26. Haver ikke Salomo, Israels Konge, syndet i disse Ting, endog der var ikke en Konge, som han, iblandt de mange Hedninger, og han var sin Gud kjær, og Gud satte ham til Konge over al Israel; dog kom de fremmede Qvinder ham til at synde. 1 Kong. 11, 2 fgg.

27. Skulde vi da høre eder, at gjøre al dette store Onde, at forgribe os paa vor Gud, og lade fremmede Qvinder boe (hos eder)?

28. Og (en) af Jojadas, Eliasibs den Ypperste-Præstes Søns, Sønner (var bleven) Saneballats, den Horoniters, Svoger; derfor drev jeg ham fra mig.
c. 2, 19. c. 6, 1.

29. Kom dem ihu, min Gud! fordi de have besmittet Præstedømmet, ja, Præstedømmets og Leviternes Pagt!

30. Saa rensede jeg dem fra alle fremmede (Qvinder), og jeg beskikkede Præsternes og Leviternes Varetægter, hver til sin Gjerning;

31. Og til Veddens-Offer i bestemte Tider, og til Første-Grøderne; kom mig ihu, min Gud! til det Gode.

Esthers Bog.

1. Capitel.

Kong Ahasverus gjør sine Tjenere et stort Gjæstebud, og Dronning Vasthi gjør et Gjæstebud for Qvinderne, 1-9. Kongen byder Dronningen komme til sig for at lade sine Fyrster see hendes Deilighed; hun vil ikke komme, 10-12. Kongen beslutter, efter Memuchans Raad, at forskyde Dronnig Vasthi, og at lade kundgjøre denne Handel i sit hele Rige, 13-22.

1. Og det skede, i Ahasveri Dage,—han er den Ahasverus, som regjerede fra India og indtil Morland over hundrede og syv og tyve Landskaber,—

2. I de samme Dage, da Kong Ahasverus sad paa sit Riges Throne, som var i det Slot Susan:

3. I hans Riges det tredie Aar gjorde han alle sine Fyrster og sine Tjenere et Gjæstebud; Magten af Persien og Medien, de Fornemste og Fyrsterne i Landskaberne, (stode) for hans Ansigt.
1 Mos. 40, 20. Dan. 5, 1.

4. Der han lod see sit Riges herlige Rigdom, (og) sin Majestæts prægtige Ære, mange Dage, (nemlig) hundrede og firesindstyve Dage.

5. Og der disse Dage vare opfyldte,

gen (den anden); thi saa havde
a befalet alle de Store i sit Huus,
e efter enhvers (fri) Villie.
asthi, Dronningen, gjorde og et
bud for Qvinderne i det kongelige
som var Kong Ahasveri.
Paa den syvende Dag, der Kongens
var vel (tilmode) af Vinen, sagde
Mehuman, Bistha, Harbona, Big-
Abagtha, Sethar og Charchas,
Kammer-Tjenere, de som tjente for
Ahasveri Ansigt, c. 7, 9.
t de skulde føre Dronning Vasthi
for Kongens Ansigt, med Rigets
for at lade Folket og Fyrsterne see
Deilighed; thi hun var deilig af
e.
Men Dronning Vasthi vægrede sig
komme efter Kongens Ord, som
ved Kammer-Tjenerne; da blev
saare vred, og hans Hastighed
tes i ham.
Og Kongen sagde til de Viise, som
sig paa Tiderne, — thi saaledes
) Kongens Sag (skee) for alle,
stode sig paa Lov og Ret —

1 Kron. 12, 32.

[illegible]

Meders Love, saa at det ikke overtrædes:
at Vasthi skal ikke komme for Kong Aha-
sveri Ansigt, og Kongen give hendes Næste,
som er bedre end hun, hendes Rige!

c. 3, 9.

20. Naar Kongens Befaling, som han
skal gjøre, skal høres i hans ganske Rige,
endskjøndt det er stort, da skal alle Qvin-
derne holde deres Mænd i Ære, baade
store og smaae.
21. Og det Ord syntes godt for Kon-
gens og Fyrsternes Øine; og Kongen
gjorde efter Memuchans Ord.
22. Og han udsendte Breve til alle
Kongens Landskaber, i hvert Landskab ef-
ter sin Skrift, og til hvert Folk efter sit
Tungemaal: at hver Mand skal have
Herredømme i sit Huus, og tale efter sit
Folks Tungemaal. c. 3, 12. 1 Mos. 3, 16.

1 Cor. 11, 3. c. 14, 34.

2. Capitel.

Ahasverus lader samle de deiligste Jomfruer tilhobe af alt sit Rige, for at udvælge sig een af dem til Dronning, i Vasthi Sted; iblandt dem er Esther, den Jødinde, som opfostredes af Mardochæus, 1-8. Esther bliver i Særdeleshed vel antagen til Hove, hun og de andre Jomfruer prydes i tolv Maaneder, siden føres de til Kongen, 9-14. Esther udvælges

alle unge Jomfruer, (som ere) deilige af Anseelse, til det Slot Susan, til Qvindernes Huus, under Hegai, Kongens Kammer-Tjeners Haand, som tager vare paa Qvinderne, og give (dem de Ting, som høre til) deres Renselser;

4. Og den unge Pige, som synes at være god for Kongens Øine, hun skal vorde Dronning i Vasthi Sted. Og dette Ord syntes godt for Kongens Øine, og han gjorde saa.

5. Der var en jødisk Mand i det Slot Susan, hvis Navn var Mardochæus, Søn af Jair, Søn af Simei, Søn af Kis, (en Ben-)Jaminitisk Mand,

6. Hvilken var bortført af Jerusalem med den bortførte (Hob), som blev bortført med Jechonia, Judæ Konge, hvilken Nebucadnezar, Kongen af Babel, lod bortføre. 2 Kong. 24, 15. 16.

7. Og han var Hadassas Fosterfader, hun er Esther, hans Farbroders Datter, thi hun havde hverken Fader eller Moder; og den unge Pige var skjøn af Skikkelse, og deilig af Anseelse, og der hendes Fader og hendes Moder døde, da tog Mardochæus hende sig til Datter.
1 Mos. 12, 11. Job 42, 15.

8. Og det skede, der Kongens Ord og Lov blev hørt, og der mange unge Piger bleve samlede paa det Slot Susan til Hegajs Haand, blev og Esther tagen til Kongens Huus, til Hegajs Haand, som tog vare paa Qvinderne.

9. Og den unge Pige syntes god for hans Øine, og fik Miskundhed for hans Ansigt, derfor hastede han med (de Ting, som hørte til) hendes Renselser, og med hendes Dele, og at give hende dem, og at give hende syv skjønne unge Piger af Kongens Huus; og han omskiftede hende med hendes Piger til det gode (Sted) i Qvindernes Huus.

10. (Men) Esther havde ikke kundgjort sit Folk og sin Slægt, thi Mardochæus havde befalet hende, at hun ikke skulde give det tilkjende.

11. Og Mardochæus gik dagligen for Forgaarden ved Qvindernes Huus, at fornemme, om (det gik) Esther vel, og hvad med hende skulde skee.

12. Og der hver Piges Orden kom at gaae ind til Kongen Ahasverus, efter at tolv Maaneder vare til Ende med hende efter Qvindernes Lov, — thi deres Renselses Dage skulde saaledes opfyldes, (nemlig) sex Maaneder med Olie af Myrrha, og sex Maaneder med kostelige Urter, og (andre) Qvindernes Renselser —

13. Da kom den unge Pige til Kongen; (og) alt hvad hun sagde blev hende givet, at hun dermed gik fra Qvindernes Huus indtil Kongens Huus.

14. Da gik hun ind om Aftenen, og om Morgenen gik hun tilbage til det andet Qvindernes Huus under Saasgas, Kongens Kammer-Tjeners, Haand, som tog vare paa Med-Hustruerne; hun maatte ikke komme ydermere til Kongen, uden Kongen havde Lyst til hende, og hun blev kaldet ved Navn.

15. Og der Esthers, Abihails, Mardochæi Farbroders, Datter, som han havde taget sig til Datter, (der hendes) Orden kom, at komme til Kongen, da krævede hun ingen Ting, uden hvad som Hegai, Kongens Kammer-Tjener, som tog vare paa Qvinderne, sagde; og Esther fandt Naade for alles Øine, som hende saae.
c. 9, 29.

16. Og Esther blev tagen til Kong Ahasverus, til hans kongelige Huus, i den tiende Maaned, det er Tebeth Maaned, i hans Riges syvende Aar.

17. Og Kongen elskede Esther, frem for alle Qvinder, og hun fik Naade og Miskundhed for hans Ansigt, frem for alle Jomfruer; og han satte Rigets Krone paa hendes Hoved, og gjorde hende til Dronning i Vasthi Sted.

18. Og Kongen gjorde alle sine Fyrster og sine Tjenere et stort Gjestebud, (det var) Esthers Gjestebud; og han skaffede Landskaberne Hvile, og gav Skjenk efter Kongens Formue. c. 1, 3. 1 Kong. 3, 15.
Esth. 1, 7.

19. Og der Jomfruerne samledes anden Gang, da sad Mardochæus i Kongens Port.

20. Esther havde ikke givet hendes Slægt, ei heller hendes Folk tilkjende, ligesom Mardochæus havde befalet hende; thi Esther gjorde efter Mardochæi Ord, ligesom da hun blev opfostret hos ham. c. 4, 8.

21. I de samme Dage, som Mardochæus sad i Kongens Port, bleve to Kongens Kammer-Tjenere, Bigthan og Theres, af dem, som varede paa Dør-Tærskelen, vrede, og søgte at lægge Haand paa Kong Ahasverus. c. 6, 2.

22. Og den Sag blev Mardochæus kundgjort, og han gav Dronning Esther

t tilkjende; og Esther sagde Kongen det Mardochæi Navn.

23. Og denne Handel blev undersøgt, og fundet, (at det var saa), og de bleve begge hængte paa et Træe; og det blev skrevet i de daglige Handelers Bog, for Kongens Ansigt. c. 6, 1. 2.

3. Capitel.

Kongen ophøier Haman, og befaler at alle skal bøie Knæe for ham; Mardochæus gjør det ikke, derfor forbittres Haman imod ham og hans ganske Slægt, 1-6. Haman kaster Lod, hvilken Maaned der kunde være den bedste til at omkomme Jøderne, og udvirker en kongelig Befaling, at man paa den 13de Dag i den tolvte Maaned skulde ødelægge alle Jøderne i det hele Rige, 7-15.

1. Efter disse Handeler gjorde Kong Ahasverus Haman, Ham-Medathas Søn, den Agagiter, stor, og ophøiede ham, og satte hans Stoel over alle Fyrsters, som vare hos ham. c. 5, 11.

2. Og alle Kongens Tjenere, som vare i Kongens Port, knælede, og bøiede sig ned for Haman, thi Kongen havde saa budet om ham; men Mardochæus knælede ikke, ei heller nedbøiede sig (for ham).

3. Da sagde Kongens Tjenere, som vare i Kongens Port, til Mardochæus: hvorfor overtræder du Kongens Bud?

4. Og det skede, der de sagde det dagligen til ham, og han hørte dem ikke, da gave de Haman det tilkjende, at see, om Mardochæi Ord skulde bestaae, thi han havde tilkjendegivet dem, at han var en Jøde.

5. Der Haman saae, at Mardochæus ikke knælede eller nedbøiede sig for ham, da blev Haman opfyldt med Hastighed.

6. Og han foragtede det for sine Øine, at lægge Haand paa Mardochæus alene, — thi de havde givet ham Mardochæi Folk tilkjende — men Haman søgte at ødelægge alle Jøderne, som vare udi Ahasveri Rige, Mardochæi Folk.

7. I den første Maaned, det er Nisan Maaned, i Ahasveri tolvte Aar, kastede man Pur, det er Lodden, for Hamans Ansigt, fra Dag til Dag, og fra Maaned til den tolvte Maaned, det er, Adar Maaned. c. 9, 24.

8. Thi Haman havde sagt til Kong Ahasverus: her er eet Folk adspredt og deelt iblandt Folkene i alle dine Rigers Landskaber; og deres Love ere anderledes end alt Folkets, de gjøre og ikke efter Kongens Love, derfor er det ikke Kongen nytteligt, at lade dem (saa) blive.

9. Dersom (det synes) godt for Kongen, saa lad skrives, at man omkommer dem; saa vil jeg veie ti tusinde Centner Sølv i deres Hænder, som gjøre Gjerningen, at føre dem i Kongens Skat-Kammer. c. 1, 19. c. 5, 4. 8.

10. Da tog Kongen sin Ring af sin Haand, og gav Haman, Ham-Medathas Søn, den Agagiter, Jødernes Fiende, den. c. 8, 2.

11. Og Kongen sagde til Haman: det Sølv skal være dig givet, Folket ogsaa, at gjøre dermed, saasom godt (synes) for dine Øine.

12. Da bleve Kongens Skrivere kaldte i den første Maaned, paa den trettende Dag i den, og der blev skrevet efter alt det, som Haman befoel, til Kongens Statholdere og til Fyrsterne, som vare over hvert Landskab, og til hvert Folks Øverster, til hvert Landskab efter sin Skrift og til hvert Folk efter sit Tungemaal; i Kong Ahasveri Navn blev det skrevet og beseglet med Kongens Ring. c. 1, 22.

13. Og Brevene bleve sendte formedelst Løbere, til alle Kongens Landskaber, om at ødelægge, at ihjelslaae og at omkomme alle Jøderne, baade Unge og Gamle, smaae Børn og Qvinder, paa een Dag, paa den tolvte Maaneds trettende Dag, det er, Adar Maaned, og at røve deres Bytte.

14. Skriftens Indhold var, at en Lov skulde gives i alle og ethvert Landskab, aabenbarlig for alle Folk, at de skulde være rede til den samme Dag.

15. Løberne gik ud, og skyndte sig efter Kongens Ord, og den Lov blev given i Susan, Slottet; og Kongen og Haman sadde og drak, og den Stad Susan blev forvirret. Ordsp. 31, 4. 5.

4. Capitel.

Mardochæus og alle Jøderne holde sig meget sørgelige, og han ifører sig Sørge-Klæder; Dronning Esther lader efterspørge, om Aarsagen dertil, og faaer Sagen at vide, 1-9. Hun lader Mardochæus vide, at hun ei tør gaae til Kongen, men han lader hende sige, at hun endeligen for sit Folks Skyld burde gjøre det; hvorpaa hun tager sig for at gaae til Kongen; dog begjerer hun, at Jøderne tilforn tre Dage med hende skulde faste og bede, 10-17.

1. Der Mardochæus fik at vide alt det, som skeet var, da rev Mardochæus sine Klæder, og førte sig i Sæk og Aske, og gik

ud, midt i Staden, og raabte med stort og bittert Skrig. Esr. 9, 3. 2 Kong. 6, 30. c. 19, 1.

2. Og han kom indtil for Kongens Port; thi man maatte ikke gaae ind ad Kongens Port, iført med en Sæk.

3. Og i alle (og) ethvert Landskab (og) Sted, som Kongens Ord og hans Lov ankom, var der en stor Sorrig iblandt Jøderne, og Faste og Graad og Hylen; mange laae i Sæk og Aske. Jon. 3, 6.

4. Da kom Esthers unge Piger, og hendes Kammer-Tjener, og gave hende det tilkjende, og Dronningen blev meget bange; og hun sendte Klæder at lade Mardochæus føre sig udi, og at tage hans Sæk bort fra ham, men han tog ikke imod dem.

5. Da kaldte Esther ad Hathach, en af Kongens Kammer-Tjenere, som han lod staae for hendes Ansigt, og hun gav ham Befaling til Mardochæus, for at fornemme, hvad det var, og hvorfor dette (skede).

6. Da gik Hathach ud til Mardochæus paa Gaden i Staden, som var for Kongens Port.

7. Og Mardochæus gav ham tilkjende alt, hvad ham var vederfaret; og (gav) ham Forklaring om det Sølv, som Haman havde sagt, at han vilde veie ind i Kongens Skatkammer, for Jødernes Skyld, at omkomme dem. c. 3, 9.

8. Og han gav ham Indholden af den Lovs Skrift, som var given i Susan, om at ødelægge dem, for at lade Esther see (den) og at kundgjøre hende (herom), og at byde hende at gaae ind til Kongen, og bede ham om Naade, og at søge for hans Ansigt (Naade) for hendes Folk. c. 2, 20.

9. Og Hathach kom, og gav Esther Mardochæi Ord tilkjende.

10. Da sagde Esther til Hathach, og gav ham Befaling til Mardochæus, (sigende):

11. Alle Kongens Tjenere, og Folket i Kongens Landskaber vide, at hver Mand eller Qvinde, som gaaer til Kongen i den inderste Forgaard, som ikke bliver kaldet, over den er der en Lov at dræbe (den), uden saa er, at Kongen udrækker Guldspiret mod den, at den maa leve; jeg, jeg er ikke kaldet at komme til Kongen, nu i tredive Dage. c. 5, 2. c. 8, 4.

12. Og de forkyndte Mardochæus Esthers Ord.

13. Da sagde Mardochæus, at de skulde give dette (Svar tilbage) til Esther: tænk ikke i din Sjel, at du vil redde dig i Kongens Huus, frem for alle Jøderne.

14. Thi dersom du aldeles tier paa denne Tid, da skal en Vederqvægelse og Redning bestilles for Jøderne paa et andet Sted, men du og din Faders Huus, I skulle omkomme; og hvo veed, om du (ikke) for (saadan) Tids Skyld, som denne, er kommen til Riget? 1 Mos. 45, 7.

15. Da sagde Esther, at man skulde give (dette Svar) tilbage til Mardochæus:

16. Gak, samler alle Jøderne, de som findes i Susan, og faster for mig, og I skal ikke æde, ei heller drikke i tre Dage, Nat og Dag, ogsaa jeg og mine unge Piger vil ligesaa faste, og saaledes vil jeg gaae ind til Kongen, hvilket ikke er efter Loven, og kommer jeg saa om, saa maa jeg omkomme. 2 Kong. 7, 4.

17. Og Mardochæus gik bort, og gjorde efter alt det, som Esther befoel ham.

5. Capitel.

Dronning Esther gaaer til Kongen, og finder Naade for ham, beder ham og Haman at komme til det Gjæstebud, som hun havde tillavet; og da det var skeet, beder hun dem at komme om anden Dagen igjen, 1-8. Haman fortæller sin Hustru og Venner sin store Lykfalighed, og lader en Galge oprette, til at lade hænge Mardochæus udi, fordi han ikke vilde bevise ham Ære nok, 9-14.

1. Og det skede paa den tredie Dag, da iførte Esther sig i kongelige Klæder, og stod i Kongens Huses inderste Forgaard mod Kongens Huus; og Kongen sad paa sin kongelige Throne i det kongelige Huus, mod Døren paa Huset.

2. Og det skede, der Kongen saae Esther, Dronningen, staae i Forgaarden, da fik hun Naade for hans Øine; og Kongen udrakte til Esther Guldspiret, som var i hans Haand; da kom Esther frem, og rørte ved Spidsen paa Spiret. c. 4, 11. c. 8, 4.

3. Da sagde Kongen til hende: hvad er din Begjering? (var det) indtil Halvdelen af mit Rige, da skulde det gives dig. Marc. 6, 23.

4. Og Esther sagde: dersom (det synes) Kongen godt, saa komme Kongen og Haman i Dag til det Gjæstebud, som jeg haver tillavet for ham! c. 1, 9.

5. Og Kongen sagde: lader Haman skynde sig og gjøre efter Esthers Ord; og Kongen og Haman kom til Gjæstebudet, som Esther havde tillavet.

6. Da sagde Kongen til Esther under

ikke op, ei heller rørte sig for ham,
Haman opfyldt med Hastighed
dochæus. c. 3, 2.
n Haman holdt sig, og han kom
us; og han sendte (Bud) og lod
Venner og Seres, sin Hustru.
v. 14. c. 6, 13.
Haman fortalte dem sin Rig-
dighed, og om sine mange Søn-
altsammen, hvorledes Kongen
ort ham stor, og at han havde
ham over Fyrsterne og Kongens
c. 9, 10. c. 3, 1.
Haman sagde: ogsaa Dronning
ingen komme med Kongen til det
d, som hun havde tillavet, uden
jeg er ogsaa indbuden af hende
gen med Kongen.
n alt dette er mig ikke nytteligt,
d jeg seer Mardochæus, den Jøde,
i Kongens Port. c. 6, 10.
sagde Seres, hans Hustru, og
Venner til ham: lad dem lave
til, halvtredsindstyve Alen høit,
Morgen til Kongen, om de maae
Mardochæus derpaa, og kom saa
il Gjæstebudet med Kongen; og
e fandtes Haman vel om, og han

... Og Haman var kommen i Kon-
gens Huses yderste Forgaard, at sige til
Kongen, om de maatte hænge Mardochæ-
us paa det Træe, som han havde ladet til-
berede til ham. c. 5, 14.
5. Og Kongens Tjenere sagde til ham:
see, Haman staaer i Forgaarden; og Kon-
gen sagde: lader ham komme ind. v. 3.
6. Der Haman kom, sagde Kongen til
ham: hvad skal man gjøre ved den Mand,
som Kongen haver Lyst til at ære? og
Haman sagde i sit Hjerte: hvem skulde
Kongen have Lyst til at gjøre Ære mere
end mig?
7. Derfor sagde Haman til Kongen: den
Mand, som Kongen haver Lyst til at ære,
8. (Ham) skal man fremføre i kongeligt
Klædebon, som Kongen (pleier) at iføre
sig, og paa den Hest, som Kongen (pleier)
at ride paa, og der skal sættes en kongelig
Krone paa hans Hoved;
9. Og man skal give det Klædebon og
den Hest udi en Mands Haand af Kon-
gens fornemste Fyrster, og man skal iføre
den Mand det, som Kongen haver Lyst til
at ære, og de skal lade ham ride paa He-
sten igjennem Stadens Gader, og de skal
udraabe for hans Ansigt: saaledes skal

man gjøre ved den Mand, som Kongen haver Lyst til at ære.

12. Og Mardochæus kom tilbage til Kongens Port; men Haman skyndte sig til sit Huus, sørgende og med et skjult Hoved.

13. Og Haman fortalte Seres, sin Hustru, og alle sine Venner det, som ham var vederfaret; da sagde hans vise (Mænd) og Seres, hans Hustru, til ham: dersom Mardochæus, for hvis Ansigt du haver begyndt at falde, er af Jøde-Sæd, da formaaer du intet imod ham, men maa aldeles falde for hans Ansigt.

14. Der de endnu talede med ham, da kom Kongens Kammer-Tjenere til; og de hastede at føre Haman ti Gjæstebudet, som Esther havde tillavet. c. 5, 8.

7. Capitel.

Kongen vil, at Esther skal sige, hvad hendes Begjering er; hun beder for sit og for sit Folks Liv, og klager over Hamans onde Anslag imod Jøderne, 1-6. Kongen bliver heftig vred, Haman beder for sig; Kongen befaler, at man skulde hænge ham i den Galge, som han havde opreist til Mardochæus, hvilket og skeer, 7-10.

1. Der Kongen var kommen, og Haman, at drikke med Dronning Esther,
c. 5, 8. c. 6, 14.

2. Da sagde Kongen til Esther, ogsaa om anden Dagen i Gjæstebudet ved Vinen: hvad er din Bøn, Dronning Esther? og det skal gives dig; og hvad er din Begjering? (var det) indtil Halvdelen af Riget, da skal det skee.

3. Og Dronning Esther svarede og sagde: dersom jeg haver fundet Naade for dine Øine, o Konge! og dersom (det synes) Kongen godt (at være), da gives mig mit Liv for min Bøns Skyld, og mit Folk for min Begjerings Skyld.

4. Thi vi ere solgte, jeg og mit Folk, at ødelægges, at ihjelslaaes, og at omkommes; og dersom vi maatte sælges til Tjenere og til Tjenestepiger, saa vilde jeg have tiet, endog Fienden kan ikke oprette Kongen den Skade.

5. Da svarede Kong Ahasverus, og sagde til Dronning Esther: hvo er den, eller hvor er han, som haver taget sig fuldkommeligen for i sit Hjerte at gjøre saaledes?

6. Og Esther sagde: den Mand, den Modstander og Fiende, er denne onde Haman; og Haman blev forfærdet for Kongens og Dronningens Ansigt.

7. Og Kongen stod op i sin Hastighed fra Gjæstebudet (og) Vinen, (og gik) i Haven ved Paladset; og Haman stod op for at søge sit Liv af Dronning Esther; thi han saae, at der var besluttet en Ulykke over ham af Kongen. c. 1, 5.
1 Sam. 25, 17.

8. Og der Kongen kom tilbage fra Haven ved Paladset til Huset, hvor (der havde været) Gjæstebud, med Viin, da var Haman falden ned paa Bænken, som Esther (sad) paa; da sagde Kongen: vil han og undertvinge Dronningen hos mig i Huset? (der) det Ord udgik af Kongens Mund, da skjulte de Hamans Ansigt.
c. 1, 6.

9. Og Harbona, en af Kammer-Tjenerne, (som stode) for Kongens Ansigt, sagde: see, der staaer ogsaa Træet, som Haman lavede til Mardochæus, som talede godt for Kongen, ved Hamans Huus, halvtredsindstyve Alen høit; da sagde Kongen: hænger ham derpaa! c. 1, 10. c. 5, 14.

10. Saa hængte de Haman paa Træet, som han havde ladet lave til Mardochæus, og Kongens Hastighed stilledes.

8. Capitel.

Kongen ophøier Mardochæus, og giver Dronningen og Mardochæus Frihed, at de i Kongens Navn maatte igjenkalde den Befaling om at dræbe Jøderne, 1-8. De skrive Breve i Kongens Navn, hvori Jøderne gives Lov at stride for deres Liv, paa den Dag de skulde have været ødelagte; Jøderne faae derover en stor Glæde, 9-17.

1. Paa den samme Dag gav Kong Ahasverus Dronning Esther Hamans, Jødernes Fiendes, Huus; og Mardochæus kom for Kongens Ansigt, thi Esther havde givet tilkjende, hvorlunde han (hørte) hende til.

2. Og Kongen tog sin Ring af, som han havde taget fra Haman, og gav Mardochæus den; og Esther satte Mardochæus over Hamans Huus. c. 3, 10.

3. Og Esther blev ved, og talede for Kongens Ansigt, og faldt ned for hans Fødder, og hun græd, og bad om Naade, at han vilde borttage Hamans, den Agagiters Ondskab, og hans Anslag, som han havde tænkt imod Jøderne.

4. Saa udrakte Kongen Guld-Spiret til Esther; og Esther stod op, og stod for Kongens Ansigt.

5. Og hun sagde: dersom (det saa synes) Kongen godt, og dersom jeg haver fundet Naade for hans Ansigt, og er den Sag ret for Kongens Ansigt, og jeg er behagelig

skrives, i Kongens Navn, og be-
: med Kongens Ring; thi den
m skrives i Kongens Navn, og
eglet med Kongens Ring, er ikke
lde. Dan. 6, 9. 13. 16.
blebe Kongens Skrivere kaldte
amme Tid, i den tredie Maaned,
an Maaned, paa den tre og ty-
ag) i den samme, og der blev
er alt det, som Mardochæus be-
Jøderne og til Statholderne og
og de Øverste i Landskaberne,
fra India og indtil Morland,
og syv og tyve Landskaber, hvert
efter sin Skrift, og hvert Folk
Tungemaal, og til Jøderne efter
ift, og efter deres Tungemaal.

c. 1, 22. c. 3, 12.

han skrev i Kong Ahasveri Navn,
e med Kongens Ring, og sendte
ed Løberens Haand, paa Heste,
) som rede paa Drommedarer,
r, (der vare) fødte af Hopper:

c. 3, 13. 1 Kong. 4, 28.

Kongen gav Jøderne, som vare i
, Lov at samles, og at staae for
at ødelægge, at ihjelslaae, og at
alt Folkets og Landskabernes

falden paa dem. 1 Mos. 35, 5.

2 Krøn. 17, 10. c. 20, 29.

9. Capitel.

Der Tiden kommer, ødelægge Jøderne mange tusinde af deres Fiender, og ihjelslaae Hamans ti Sønner, og faae Frihed i den Stad Susan, at giøre ligesaa den følgende Dag, 1-16. Jøderne holde Høitid paa den fiortende Dag, i den tolvte Maaned, men de i Susan paa den femtende Dag, fordi de havde faaet Roe for deres Fiender; hvilken kaldes Purims Høitid, 17-32.

1. Og i den tolvte Maaned, det er Adar Maaned, paa den trettende Dag i den samme (Maaned), der Kongens Ord og hans Lov kom, at det skulde skee, paa den Dag Jødernes Fiender ventede at herske over dem, da vendte det sig om, at Jøderne, de selv, herskede over deres Hadere:

2. Da samledes Jøderne i deres Stæder, i alle Kong Ahasveri Landskaber, at lægge Haand paa dem, som søgte deres Ulykke; og ingen kunde bestaae for deres Ansigt, thi Frygt for dem var falden paa alle Folkene.

3. Og alle Øverster i Landskaberne, og Statholdere og Fyrster, og de, som gjorde Kongens Gjerning, ophøiede Jøderne; thi

7. Og Parsandatha og Dalphon og Aspatha,

8. Og Poratha og Adalja og Aridatha,

9. Og Parmastha og Arisai og Aridai, og Vajesatha,

10. Ti Sønner af Haman, Ham-Medathas Søn, Jødernes Fiende, sloge de ihjel; men de lagde ikke deres Haand paa Rovet.
c. 7, 6.

11. Paa den samme Dag kom de Ihjelslagnes Tal i Susan, Slottet, for Kongen.

12. Og Kongen sagde til Dronning Esther: Jøderne have ihjelslaget og omkommet fem hundrede Mænd, og ti Hamans Sønner, i Susan, Slottet; hvad have de (vel) gjort i Kongens øvrige Landskaber? men hvad er din Bøn? og det skal gives dig, og hvad er ydermere din Begjering? det skal skee.

13. Og Esther sagde: dersom (det synes) Kongen godt, da gives ogsaa i Morgen Jøderne, som ere i Susan, (Lov), at gjøre efter denne Dags Lov, og at hænge Hamans ti Sønner paa Træet. c. 1, 19.

14. Og Kongen befoel at gjøre saa, og der blev given en Lov i Susan, og de hængte Hamans ti Sønner.

15. Og Jøderne, som vare i Susan, samledes ogsaa paa den fjortende Dag i Adar Maaned, og ihjelsloge i Susan tre hundrede Mænd; men de lagde ikke deres Haand paa Rovet.

16. Men de øvrige Jøder, som vare i Kongens Landskaber, samledes, og fik Roe for deres Fiender, og ihjelsloge af deres Fiender fem og halvfjerdsindstyve tusinde; men de lagde ikke deres Haand paa Rovet.

17. (Det skede) paa den trettende Dag i Adar Maaned; og de hvilede paa den fjortende (Dag) i den samme, og gjorde den til Gjæstebuds- og Glædes-Dag.

18. Men Jøderne, som vare i Susan, samledes paa den trettende i den samme, og paa den fjortende (Dag) i den samme; og de hvilede paa den femtende (Dag) i den samme, og den gjorde de til en Gjæstebuds- og til Glædes-Dag.

19. Derfor gjorde Jøderne i de ubefæstede (Byer), de som boede i de ubefæstede Stæder, den fjortende Dag i Adar Maaned til en Gjæstebuds- og Glædes og en lystig Dag, (paa hvilken) den ene skulde sende den anden Dele Nah. 11, 10.
Neh. 8, 10. 12.

20. Og Mardochæus skrev disse Ting, og sendte Breve til alle Jøderne, som vare i alle Kong Ahasveri Landskaber, de som vare nær og langt borte;

21. At stadfæste for dem, at de skulde holde den fjortende Dag i Adar Maaned, og den femtende i den samme, i alle og ethvert Aar;

22. Efter de Dage, paa hvilke Jøderne havde faaet Roe for deres Fiender, og den Maaned, som var omvendt for dem fra Bedrøvelse til Glæde, og fra Sorg til en lystig Dag: at gjøre de samme (Dage) til Gjæstebuds og Glædes Dage, (paa hvilke) den ene skulde sende den anden Dele og Gaver til de Fattige.

23. Og (hver) af Jøderne tog ved at gjøre (det), som de havde begyndt, og som Mardochæus havde skrevet dem til.

24. Thi Haman, Ham-Medathas Søn den Agagiter, alle Jøders Fiende, havde tænkt mod Jøderne at omkomme dem; og havde ladet kaste Pur, det er Lodden, til at forstyrre dem, og til at omkomme dem

25. Og der hun var gaaen ind for Kongens Ansigt, havde han ladet sige ved Brevet, at hans det onde Anslag, som han havde tænkt mod Jøderne, skulde komme tilbage paa hans Hoved; og de havde hængt ham og hans Sønner paa Træet.

26. Derfor kaldte de de samme Dage Purim, efter Navnet Pur. For den Sags Skyld, efter alle dette Brevs Ord, og hvad de havde seet derhos, og hvad der var kommet over dem,

27. Stadfæstede Jøderne, og vedtoge det for sig og for deres Sæd og for alle dem, som føiede sig til dem, at ingen maatte overtræde det, at de skulde jo holde disse to Dage, efter deres Forskrift og efter deres bestemte (Tid) i alle og ethvert Aar;

28. Og at de Dage skulde blive ihukommede, og holdte af alle og enhver Slægt, (af) ethvert Frændskab, hvert Landskab og hver Stad; og at de Purims Dage skulde ikke overtrædes iblandt Jøderne, og deres Ihukommelse skulde ikke ophøre fra deres Sæd.

29. Og Dronning Esther, Abihails Datter, og Mardochæus, den Jøde, skreve med al Magt, at stadfæste dette Purims Brev, anden Gang.

30. Og han sendte Breve til alle Jøderne, til hundrede og syv og tyve Landskaber i Ahasveri Rige, med fredsommelige og trofaste Ord:

31. At stadfæste disse de Purims Dage, paa deres bestemte (Tider), ligesom Mardochæus, den Jøde, og Dronning Esther

1. Capitel.

pligtig og ustraffelig Guds Mand, haver an-
mm, og er meget riig; han offrer for sine
naar de giøre Gjæstebud, 1-5. Satan fore-
t Job var ikkun oprigtig, fordi Gud havde
ignet ham, 6-11. HErren giver Satan
t fordærve alt, hvad Job eiede; hvorpaa
er ham ved hans Asenimder, Faar, Kameler
tz Job beviser sig herved mandelig, malme-
ngiven i Guds Villie, 12-22.

er var en Mand i Uz Land, hans
var Job; og den samme Mand
kommen og oprigtig, og frygtede
g veeg fra det Onde.
1 Mos. 22, 21. Ps. 25, 21.
ham bleve fødte syv Sønner og
tre.
hans Fæ vare syv tusinde Faar og
ude Kameler og fem hundrede Par
g fem hundrede Asenimder og ganske
Tyende; og den samme Mand var
re end alle de Folk mod Østen.
hans Sønner gik hen, og gjorde
ud, hver i sit Huus paa sin Dag;
sendte hen, og indbøde deres tre

7. Da sagde HErren til Satan: hvorfra
kommer du? og Satan svarede HErren,
og sagde: fra at gaae omkring i Landet,
og fra at vandre om derudi. 1 Petr. 5, 8.
8. Og HErren sagde til Satan: haver
du givet Agt paa min Tjener Job? thi
der er ingen som han i Landet, en fuld-
kommen og oprigtig Mand, som frygter
Gud, og som viger fra det Onde.
9. Men Satan svarede HErren, og sag-
de: mon Job frygter Gud uden Aarsag?
10. Haver du, du ei sat Gjerde om ham
og om hans Huus og om alt det, han ha-
ver, trindt omkring? du haver velsignet
hans Hænders Gjerning, og hans Fæ haver
(i Mangfoldighed) udbredt sig i Landet.
11. Men udræk nu din Haand, og rør
ved alt det, som han haver; (hvad gjælder
det,) om han ikke skal bande dig i dit An-
sigt?
12. Og HErren sagde til Satan: see, alt
det, han haver, være i din Haand, aleneste
læg ikke din Haand paa ham (selv). Da
gik Satan ud fra HErrens Ansigt.

15. Og en Aand gik frem for mit Ansigt;
Haarene reiste sig paa mit Legeme.
Ps. 119, 120.
16. Den stod, og jeg kunde ikke kjende
dens Skikkelse, der var et Billede for mine
Øine; det var stille, og jeg hørte en Røst,
(som sagde:)
17. Mon et (usselt) Menneske kan holdes
retfærdigere end Gud? monne en Mand
være renere end den, ham gjorde?
c. 35, 10. 5 Mos. 32, 15.
18. See, han kan ikke troe sine Tjenere;
og han maa lægge Daarlighed paa sine
Engle: c. 15, 15.
19. Hvor meget mere (paa dem), som
boe i Leerhuse, hvis Grundvold er i Stø-
vet? man kan støde dem smaa, førend et
Møl.
20. Fra Morgenen indtil Aftenen søn-
derknuses de; uden at der er nogen, som
lægger (det paa Hjerte), fordærves de
evindeligen.
21. Farer deres Ypperlighed ikke bort,
som var i dem? (ja), de døe, men ikke udi
Viisdom.

5. Capitel.

Eliphas henviser Job til alle de Hellige, som skulle og vidne om, at Gud ingen saa straffede uden de Ugudelige, 1. 2. Beraaber sig paa sin egen Erfarenhed herom, 3-7. Formaner ham, at han skulde, efter hans Exempel, sætte Haab til Guds Barmhjertighed, som handler med Enhver, eftersom han befinder hans Tilstand, rc. 8-15. Saa skulde Gud udfrie ham af Trængsel igjen, endskjønt han havde syndet, 16-27.

1. Raab nu, om der er nogen, som sva-
rer dig? og til hvem af de Hellige vil du
vende Ansigtet?
2. Thi Fortørnelse skal slaae en Daare
ihjel; og Nidkjærhed skal dræbe den Taa-
belige. 5 Mos. 32, 19.
3. Jeg, jeg saae en Daare rodfæstet; og
jeg forbandede hans Bolig hasteligen.
4. Hans Børn skulle være langt fra
Frelse, og sønderstødes i Porten, og der
skal ingen være, som redder (dem).
5. Den Hungrige skal æde hans Høst, og
skal tage den ind af Torne; og Røverne
skal opsluge deres Formue.
6. Thi Uretfærdighed kommer ikke udaf
Støvet; og Møie voxer ikke op af Jorden.
c. 4, 8.
7. Men et Menneske bliver født til Møie,
ligesom Gnister flyve høit op.
1 Mos. 3, 19. Præd. 6, 7.
8. Dog vil jeg søge hen til Gud, og til
Gud vil jeg rette min Tale:
9. (Til ham), som gjør store Ting, hvilke
man kan ikke randsage, underlige Ting,
saa der er intet Tal paa; c. 9, 10.
10. Han, som giver Regn paa Jorden,
og lader Vand komme paa Gaderne:
c. 36, 27.
11. For at sætte de Fornedrede høit op,
at de, som gaae i Sorge-Klæder, skal ved
Frelse ophøies; Luc. 1, 52. Ps. 35, 14.
Ps. 33, 7.
12. Som gjør de Trædskes Anslag til
intet, at deres Hænder ikke kunne udføre
Sagen; Es. 8, 10. Neh. 4, 15.
13. Som griber de Viise i deres Træds-
hed, at de Fortrædeliges Raad hasteligen
omstødes: 1 Cor. 3, 19
14. Om Dagen skulle de løbe an i Mør-
ket, og føle sig for om Middagen, som om
Natten.
15. Men han frelser en Fattig fra Sværd
fra deres Mund, og fra den Stærkes
Haand.
16. Thi der er Haab for den Ringe, og
Uretfærdighed maa lukke sin Mund.
17. See, saligt er det Menneske, som
Gud straffer: derfor skal du ikke foragte
den Almægtiges Tugtelse. Aab. 3, 19.
Ordsp. 3, 11. Ebr. 12, 5.
18. Thi han, han gjør Smerte, og for-
binder: han saarer og hans Hænder læge.
5 Mos. 32, 39. Hos. 6, 1.
19. Han skal frie dig i sex Angester, og i
den syvende skal intet Ondt røre dig.
Ordsp. 24, 16.
20. I Hunger skal han forløse dig fra
Døden, og i Krig fra Sværdets Vold.
Ps. 33, 19.
21. Du skal skjules for Tungens Svøbe,
og ikke frygte for Ødelæggelse, naar den
kommer. Ps. 91, 5.
22. Du skal lee ad Ødelæggelse og Hun-
ger, og ikke frygte for (vilde) Dyr i Lan-
det.
23. Thi din Pagt skal være med Stenene
paa Marken; og (de vilde) Dyr paa Mar-
ken skal holde Fred med dig. Ez. 34, 25
Hos. 2, 18.
24. Og du skal fornemme, at dit Paulun
haver Fred; og du skal besøge din Bolig,
og ikke synde.
25. Og du skal fornemme, at din Sæd
skal blive mangfoldig, og din Afkom som
Græs paa Jorden.
26. Du skal komme til Graven i Alder-
dom, ligesom et Neeg optages i sin Tid.
27. See dette, det have vi undersøgt, saa
er det; hør det, og forstaae du det for dig.

6. Capitel.

Job klager over sin store og svare Pine og Smerte, 1-7. Ønsker sig Døden, fordi han ei kunde udholde det længere, 8-14. Klager over sine Venners ubillige Medfart og Utroskab imod sig; og formaner dem til at betænke Sagen bedre, 15-30.

1. Men Job svarede, og sagde:
2. Gid min Harme maatte veies, og man vilde lægge min Ulykke tilsammen i Vægtskaale!
3. Thi den skulde da blive svarere end Sand i Havet; derfor ere mine Ord opslugte.
4. Thi den Almægtiges Pile ere i mig, hvis Forgift min Aand drikker; Guds Forfærdelser ere stillede mod mig.
c. 34, 6. Ps. 39, 6.
5. Mon et vildt Esel skryder over Græsset? eller skulde en Oxe brøle over sit Foder?
6. Mon det Usmagendes kan ædes uden Salt? eller er der Smag i det Hvide om Egge-Blommen?
7. Min Sjel vægrede sig at røre (derved); de ere mig som en usund Spise.
8. Gid min Begjering maatte komme, og Gud vilde give mig mit Haab!
5 Mos. 5, 29.
9. Og at Gud vilde støde mig smaa, villade sin Haand løs, og afskjære mig!
Es. 38, 12.
10. Da havde jeg endnu Trøst, og maatte være haardfør i Smerter, naar han ikke vilde spare; thi jeg haver ikke dulgt den Helliges Taler.
11. Hvad er min Kraft, at jeg skulde bie? og hvad er min Ende, at jeg skulde forlænge mit Liv?
12. Mon min Kraft er Kraft af Steen? eller mit Kjød er af Kobber?
13. Mon da min Hjælp er ikke i mig? og er (al) Kraft bortdrevet fra mig?
Ps. 69, 4.
14. Den, som bortvender Miskundhed fra sin Ven, forlader den Almægtiges Frygt.
15. Mine Brødre have skuffet som en Bæk; de fare forbi, som Bækkens Strøm.
Ps. 38, 12.
16. De ere sorte af Iis, over hvilke skjules med Snee;
17. Paa den Tid, de optøes, da blive de borte; naar det bliver hedt, da udslettes de af deres Sted.
18. Deres Veies Stier løbe afsides ud; de fare op til intet og omkomme.
19. Man seer til (dem) paa Stierne til Thema; de, som gaae til Scheba, vente paa dem.
20. De bluedes derved, at de havde forladt sig (paa dem), de som til dem, og bleve beskjæmmede.
21. Thi nu ere I (som) intet; I see (min) Rædsel, og frygte.
22. Mon jeg haver sagt: giver mig hid, og skjenker (noget) for min Skyld af eders Formue? Ordsp. 30, 15.
23. Eller redder mig af Fiendens Haand, og forløser mig af Tyranners Haand?
24. Lærer mig, og jeg, jeg vil tie; og underviser mig, hvad jeg haver faret vild udi.
25. Hvor kraftige ere de Oprigtiges Taler! men hvad skal den Straf udrette, (som kommer) fra eder? Præd. 12, 10. 11.
26. Skulde I optænke Ord, til at straffe? og skulde den Mistrøstiges Taler (agtes som) et Veir?
27. Ja, I overfalde den Faderløse, og grave (en Grav) imod eders Næste.
Ps. 7, 16.
28. Og nu, om I vil, da vender Ansigtet til mig; og (lader det komme) for eders Ansigt, om jeg lyver.
29. Kjære, omvender eder, lader Uretfærdighed ikke være (hos eder); ja, omvender eder, endnu (skal) min Retfærdighed (kjendes) i den (Sag).
30. Mon der være Uret paa min Tunge? mon min Gane ikke skulde forstaae, (hvad) Ondskaber (ere)?

7. Capitel.

Job beklager den menneskelige Elendighed i Almindelighed og sin i Særdeleshed, 1-6. Fremlægger det med et Klagemaal for Gud, 7-11. Mener, at han ikke havde forskyldt saa svare Lidelser, som ham vederfares, og ønsker, Gud maatte have sparet ham og endnu borttage hans Plage, om han end i nogen Maade havde forsyndet sig, 12-21.

1. Er ikke et Menneske i Strid paa Jorden? og hans Dage, som en Dag-Lønners Dage? c. 14, 6.
2. Som en Træl higer efter Skyggen, og som en Dagløner forventer (Løn for) sin Gjerning: c. 36, 20.
3. Saaledes haver jeg faaet Forfængeligheds Maaneder mig til Arv, og de have talt mig møisommelige Nætter til.
4. Naar jeg lagde mig, da sagde jeg: naar skal jeg staae op? og (naar) faaer Aftenen naaet sit Maal? og jeg blev mæt af Uroligheder indtil Tusmørket.
5. Mit Kjød er klædt med Orme og Skarn af Støv; min Hud er sprukken, og er bleven foragtelig. Ps. 39, 12.

6. Mine Dage ere lettere (henfløine) end
en Væverskytte; og de ere forgangne, at
der nu er intet Haab. Es. 38, 12.
7. Kom ihu, at mit Levnet er et Veir;
mit Øie skal ikke komme tilbage til at see
godt. c. 9, 25.
8. Dens Øie, som (nu) seer mig, skal
ikke beskue mig: dine Øine skulle (see) ef-
ter mig, men jeg skal ikke (findes).
9. En Skye forgaaer, og farer bort;
ligesaa den, der farer ned til Graven, skal
ikke komme op (igjen).
10. Han skal ikke komme igjen til sit
Huus; og hans Sted skal ikke kjende ham
ydermere. c. 8, 18.
11. (Derfor) vil jeg heller ikke forhindre
min Mund; jeg vil tale i min Aands An-
gest; jeg vil klage i min Sjels Bitterhed.
c. 10, 1.
12. Er jeg et Hav eller en Hvalfisk, at
du vil sætte Vagt over mig?
13. Naar jeg sagde: min Seng skal
trøste mig, mit Leie skal lette (noget) af
min Klage:
14. Da forskrækker du mig i Drømme,
og ved Syner forfærder du mig;
15. Saa min Sjel udvælger, at være
qvalt, (ja) Døden heller end mine Beens
(Pine).
16. Jeg er kjed, jeg skal (dog) ikke leve
evindeligen; lad af fra mig, thi mine
Dage ere Forfængelighed. c. 10, 1.
Jon. 4, 3. 1 Kong. 19, 4.
17. Hvad er et Menneske, at du vilde
agte ham stort? og at du vilde lægge dig
ham paa Hjertet? Ps. 8, 5.
Ps. 144, 3. Ebr. 2, 6.
18. Og at du vilde besøge ham hver
Morgen, at prøve ham (alle) Øieblikke?
19. Hvor længe vil du ikke see hen fra
mig? vil du ikke lade mig være, indtil jeg
nedsynker mit Spyt?
20. Haver jeg syndet, hvad skal jeg (da)
gjøre dig, du Menneskens Vogter? hvor-
for haver du sat mig dig til Stød, at jeg
er mig selv til Byrde? Ps. 121, 4.
21. Og hvorfor vil du ikke borttage min
Overtrædelse og lade min Misgjerning
fare bort? thi jeg skal nu ligge i Støvet,
og naar du søger mig om Morgenen, da
skal jeg ikke (findes).

8. Capitel.

Bildad laster Job, svarer for Gud, og beskylder Jobs Sønner, 1-4. Formaner Job til Omvendelse, og forsikkrer ham, at det da skulde gaae ham vel, 5-7. Beraaber sig paa de Gamles Vidnesbyrd, at det gaaer den Ugudelige ilde, 8-19. Trøster Job, at Gud skulde ogsaa lade det gaae ham vel igjen, dersom han omvendte sig, fordi han elsker de Fromme, og hader de Onde, 20-22.

1. Da svarede Bildad, den Schuhiter,
og sagde: c. 2, 11.
2. Hvor længe vil du tale disse Ting?
og (hvor længe skulle) din Munds Taler
være et mægtigt Veir?
3. Mon Gud skulde forvende Retten?
og mon den Almægtige skulde forvende
Retfærdighed? c. 34, 10. Rom. 3, 5.
4. Dersom dine Sønner have syndet for
ham, da haver han henkastet dem formе-
delst deres Overtrædelser. c. 1, 5. 18. 19.
5. (Men) om du aarle søger hen til
Gud, og beder om Naade til den Almæg-
tige:
6. (Og) om du er reen og oprigtig, da
skal han nu opvække (Godt) over dig, og
gjøre, at din Retfærdigheds Bolig skal
have Fred.
7. Og det første, du (haver havt), (skal
have været) lidet; men det sidste, (som)
du (skal have), skal voxe saare. c. 42, 12.
8. Thi kjære, spørg den forrige Slægt,
og bered dig til (at betænke) det, som deres
Fædre have randsaget.
9. —Thi vi (bleve til) i Gaar, og vide
intet; og vore Dage ere en Skygge paa
Jorden— c. 14, 1. 2. Ps. 102, 12.
Ps. 144, 4.
10. Skulle de, de ikke lære dig, (ja) sige
dig (det), og udføre Tale af deres Hjerte?
11. Kan og et Siv opvoxe uden Dynd?
kan en Eng voxe foruden Vand?
12. (Naar) det endnu (staaer) i sin
Grøde, (endog) det ikke oprykkes, skal det
dog borttørres førend alt Græs.
13. Saa ere alle deres Stier, som glem-
me Gud; og en Dienskalks Haab skal for-
tabes, c. 11, 20.
14. Thi hans Haab skal blive afskaaret;
og hans Tillid er (som) en Spindel-Væv.
v. 15. Es. 59, 26.
15. Han skal forlade sig fast paa sit
Huus, men det skal ikke bestaae; han skal
holde sig til det, men det skal ikke staae
(fast).
16. Han er saftig, førend Solen (gaaer
op), og hans (unge Qvist) voxer op i hans
Have.
17. Hans Rødder groe i hverandre hos
et Væld; han seer, (at hans) Huus er
paa Stene.
18. (Men) naar (Gud) opsluger ham

at ville gaae i Rette med ham, og opregner
f hans Egenskaber og Gjerninger, 1-14.
finder sig ogsaa at være ubeqvem til at
e Gud, 14-21. Klager over at den Gode
e med den Onde, og at det gaaer de Ugude-
ik bedre, end de Gudfrygtige, 22-24. Be-
paa ny at beklage sine svare Lidelser, og at
de ham, som om han var en grov Syn-
g ville han vel bevise sin Uskyldighed, der-
) ville borttage noget af sin Plage, 25-35.

en Job svarede, og sagde:
ubeligen, jeg veed, at det er saale-
| hvorledes skulde et Menneske være
gt for Gud? c. 25, 4.
a han haver Lyst til at trætte med
aa) kan han ikke svare ham eet af
Ps. 143, 2.
n er viis af Hjertet og stærk af
hvo forhærdede sig imod ham, og
fred?
n, som flytter Bjergene, at de ikke
ne det, og som omkaster dem i sin

n, som bevæger Jorden af dens
t dens Pillere maae bæve;
n, som taler til Solen, og den
ke op, og besegler for Stjernerne;
m alene udbreder Himmelen og

Lande; men mætter mig med Bitterheder.
2 Kong. 4, 27.

19. Om (jeg vilde flye) til Magt, see,
da er han stærk; eller og til Ret, hvo vilde
komme mig til at tale (med ham?)
20. Om jeg vilde sige: jeg er retfærdig,
saa skulde min Mund dømme mig at være
ugudelig; er jeg (end) fuldkommen, da
kan han dog gjøre mig forvendt.
21. Var jeg fuldkommen, saa kjendte jeg
dog ikke mig selv; jeg foragter mit Levnet.
22. Dette ene sagde jeg derfor: han,
han udrydder den Fuldkomne og den Ugu-
delige.
23. Om han end med Svøber dræber
(nogen) hasteligen, da spotter han de
Uskyldiges Fristelse.
24. Landet bliver givet i en Ugudeligs
Haand, han skjuler dets Dommeres An-
sigt; (gjør han det) ikke? hvor, (og) hvo
er den, (der gjør det)?
25. Og mine Dage have været lettere
end en Løber; de flyede bort, de have
ikke seet det Gode. c. 7, 7. Ps. 90, 10.
26. De ere fremfarne med ilende Skibe,
som en Ørn, der flyver efter Spise.
27. Naar jeg siger: jeg vil glemme min

32. Thi han er ikke en Mand som jeg, at jeg kunde svare ham, at vi kunde komme tilsammen for Dommen.

33. Der er ingen, som kan stille Trætten ad imellem os, (som) kan lægge sin Haand paa os begge.

34. Han borttage sit Riis fra mig! og hans Rædsel forfærde mig ikke!

35. (Da) vil jeg tale, og ikke frygte for ham; thi (det er) ikke saaledes, (som I mene); jeg (veed det anderledes) hos mig (selv).

10. Capitel.

Job beder Gud, han vil ikke handle med ham som med en Ugudelig, da han kjendte hans Uskyldighed, og selv havde gjort tilforn saa store Velgjerninger imod ham, 1-12. Klager atter over sine svare Lidelser, ønsker han ikke havde været født, og at Gud endnu vilde vederqvæge ham lidt før hans Død, 13-22.

1. Min Sjel kjedes ved mit Liv; jeg vil slippe min Klage løs over mig, jeg vil tale i min Sjels Bitterhed. c. 7, 11.

2. Jeg vil sige til Gud: fordøm mig ikke som en Ugudelig; lad mig vide, hvorover du trætter med mig?

3. Mon (det synes) dig godt, at du gjør Vold, at du forkaster dine Hænders Arbeide, og skinner over de Ugudeliges Raad? c. 31, 10. c. 29, 3.

4. Mon du haver kjødelige Øine? eller seer du, saasom et Menneske seer?
1 Sam. 16, 7.

5. Ere dine Dage som et Menneskes Dage? ere dine Aar som en Mands Dage?

6. At du spørger efter min Misgjerning, og søger efter min Synd?

7. Du veed, at jeg haver ikke handlet ugudelig; dog er der ingen, som kan redde af din Haand.

8. Dine Hænder gjøre mig Smerte, endskjøndt de have skabt mig; (de have gjort mig) trindt om, dog vil du opsluge mig. Ps. 119, 7. Ps. 139, 14.

9. Kjære, kom ihu, at du gjorde mig som Leer, og at du vil gjøre mig til Støv igjen. c. 33, 6.

10. Haver du ei udgydet mig som Melk, og ladet mig løbe tilhobe som Ost?

11. Haver du (ikke) klædet mig med Hud og Kjød, og bedækket mig med Been og Sener?

12. Du haver beviist Liv og Miskundhed imod mig; og din Besøgelse bevarede *min Aand* Ap. G. 17, 28.

13. Men disse Ting havde du skjult i dit Hjerte; jeg veed, at dette var hos dig.

14. Dersom jeg syndede, saa varede du paa mig, og lod mig ikke være uskyldig for min Misgjerning.

15. Haver jeg handlet ugudeligen, (da) vee mig! og var jeg retfærdig, (da) vilde jeg (dog) ikke oploſte mit Hoved; jeg er mæt af Forsmædelse, see dog til min Elendighed!

16. Thi den voxer, (og) du jager mig som en (grum) Løve; og du kommer igjen, du handler underligen imod mig.
Ef. 38, 13.

17. Du fornyer dine Vidner imod mig, og lader din Fortornelse være megen imod mig; (der ere) Omskiftelser, ja, en Hær imod mig.

18. Men hvorfor udførte du mig af (Moders) Liv? (Gud give,) jeg havde opgivet Aanden, at intet Øie havde seet mig! c. 3, 3. 11. Jer. 20, 14.

19. Jeg skulde have været, saasom jeg ikke havde været til, været ført til Graven af Moders Liv.

20. Ere mine Dage ikke faa? hold (dog) op! lad af fra mig, at jeg maa lidet vederqvæge mig, Ps. 39, 14.

21. Før jeg gaaer bort, og kommer ikke tilbage, (bort) til Mørkheds og Dødens Skyggers Land,

22. Et meget mørkt Land, saasom Dødens Skygges Mørkhed, og (hvor) ingen Orden er, og (hvad) der skinner, er som Mørkhed. c. 3, 19.

11 Capitel.

Zophar angriber Job med haarde Ord, fordi han vilde retfærdiggjøre sig for Gud, hvis Viisdom og Fuldkommenhed er saa stor, &c. 1-12. Formaner Job til Omvendelse, saa skal det gaae ham vel, 13-19. Men bliver han ugudelig, saa skulde det gaae ham ilde, 20.

1. Da svarede Zophar, den Naamathiter, og sagde: c. 2. 11.

2. Skal der ikke svares til de mange Ord? og mon en mundkaad Mand skulde have Ret? Ps. 140. 12.

3. Skulde din Løgn komme Folk til at tie? og skulde du bespotte, og ingen beskjæmme dig?

4. Thi du sagde: min Lærdom er reen, og jeg er (heel) reen for dine Øine.

5. Men sandelig: Gid Gud vilde tale, og oplade sine Læber imod dig. c. 6. 5.

6. Og vilde kundgjøre dig Viisdoms skjulte Ting! thi der er dobbelt Kraft (hos

...en vild, at Gud kræver (noget) af
...in Misgjernings Skyld. Ps. 51, 8.
...n du kan finde, det Gud haver
...t? mon du vil finde den Almæg-
...Fuldkommenhed?
...n er saa) høi som Himmelen:
... du gjøre? (den er) dybere end
...: hvad kan du vide?
...alet paa den er længere end Jor-
...Bredden (bredere) end Havet.
...m han omskifter, og indelukker,
...samler: hvo vil da vende ham
...derfra)? Ps. 115, 3.
...i han, han kjender de forfængelige
...seer Uretfærdighed: skulde han da
...(derpaa)?
...en mon en uvittig Mand skal
...viist) Hjerte, og et vildt Æsels
...s et Menneske?
...rsom du, du bereder dit Hjerte,
...der dine Hænder til ham,
...a) dersom der er Uretfærdighed i
...nd, da kast den langt bort; og
...lret boe i dine Pauluner.
...s. 26, 10. 1 Sam. 26, 18.
...i da kan du opløfte dit Ansigt
...e, og blive fast, og ikke frygte.
c. 37, 18 ꝛc.
...l du, du skal glemme Møie; du
...(lidet) komme den ihu, som det
...r er løbet forbi.
...g (din Livs) Tid skal opgaae
...end Middagen; du skal flyve op,
...orde som Morgenen.
... skal og være tryg, thi der er
...g du skal grave, og sove tryggeli-

... du skal lægge dig, og ingen skal
...(dig); og mange skulle bede for
...t. 3 Mos. 26, 6. Ps. 3, 6.
...en de Ugudeliges Øine skulle for-
...(deres) Tilflugt skal forgaae fra
...deres Haab skal være, som naar
...er Aanden. c. 8, 13. c. 14, 19.
Ordsp. 10, 28.

12. Capitel.

...er sine Venner deres Daarlighed, og ubilli-
...melse, og viser, at det pleiede at gaae den
...ge ilde, men den Ugudelige vel, 1-6. Han
...lting er Guds viise og retfærdige Regiering
...e, som gjør Alting efter sin behagelige
...5.

...a Job svarede, og sagde:
...ærne) sandeligen, at I ere (alene)
...med eder skal Viisdommen døe.

3. Jeg haver (vel) ogsaa et Hjerte,
ligesom I, og jeg feiler ikke mere end I;
og hvo veed ikke (saadanne Ting), som
disse? c. 13, 2.
4. Jeg er (som den, der er) til en Latter
for sin Ven, som raaber til Gud, og han
skal svare ham; en Retfærdig, en Fuld-
kommen er til Latter. Jer. 20, 7.
Job 17, 6.
5. Han er en foragtet Lampe efter den
Trygges (stolte) Tanke; han er færdig til
at snuble med Foden.
6. Ødelæggernes Pauluner ere rolige, og
de, som rase imod Gud, ere meget trygge;
ja den, som Gud tilfører (alt overflødigen)
i hans Haand. Jer. 12, 12.
2 Kong. 19, 27. 28.
7. Og sandeligen, spørg dog Dyrene ad,
og (hvert af dem) skal lære dig (det), og
Himmelens Fugle, og de skulle forkynde
dig (det.)
8. Eller tael til Jorden, og den skal lære
dig (det).
9. Hvo veed ikke om alle disse Ting, at
HErrens Haand haver gjort dette?
10. I hvis Haand alle Sjele ere, som
leve, og hver Mands Kjøds Aand.
Ap. G. 17, 25.
11. Mon ikke Øret prøve Talen, og Ga-
nen smage Maden? c. 34, 3.
12. I de Udlevede er Viisdom, og Da-
gens Længde (giver) Forstand.
13. Hos ham er Viisdom og Vælde;
ham hører Raad og Forstand til.
Ordsp. 8, 14.
14. See, han nedbryder, og det skal ikke
bygges; han lukker til for en Mand, og der
skal ikke lukkes op. Es. 22, 22. Aab. 3, 7.
15. See, han opholder Vandet, og det
borttørres; og han udlader det, og det
omvender Landet. 3 Mos. 26, 4.
5 Mos. 11, 14.
16. Hos ham er Styrke og bestandig
(Kraft); ham hører den til, som farer
vild, og som forvilder.
17. Han lader Raadgiverne gaae berø-
vede bort, og gjør Dommerne galne.
18. Han løser Kongernes Baand, og
binder et Belte om deres Lænder (igjen).
19. Han lader Præsterne gaae berøvede
bort, og omkaster de Stærke.
20. Han borttager Læberne fra de Sand-
drue, og borttager de Gamles Fornuftig-
hed.
21. Han udøser Foragtelse paa Fyrster-
ne, og løser de Stærkes Belte.

22. Han aabenbarer de dybe Ting af Mørket, og udfører Dødens Skygge til Lyset. Dan. 2, 22. 1 Cor. 2, 10.

23. Han formerer Folkene, og omkommer dem (igjen), han udbreder Folkene, og leder dem.

24. Han borttager Hjertet fra Folkenes Øverster i Landet, og gjør, at de fare vild i det Øde, hvor ikke er Vei: Ps. 76, 13. Ps. 107, 40.

25. At de skulle føle sig for i Mørket, hvor intet Lys er; og han gjør, at de fare vild, som den Drukne.

13. Capitel.

Job taler om sin Forfarenhed i disse Ting, klager over sine Venners Uforstandighed, og beder dem tie, at han maatte tale, 1-14. Taler om sin gode Samvittighed og Tillid til Gud, og beraaber sig paa Gud selv, ønskende, Gud vilde lade af fra sin Haardhed, 15-28.

1. See, det haver mit Øie seet altsammen; mit Øre haver hørt og forstaaet sig derpaa.

2. Ligesom I vide, veed jeg, (ja) jeg ogsaa; jeg feiler ikke mere end I. c. 12, 3.

3. Dog vil jeg, jeg (gjerne) tale til den Almægtige; og jeg har Lyst til at gaae i Rette med Gud.

4. Thi sandeligen I sammensye Løgn; I ere allesammen unyttige Læger. c.14,17.

5. Gid I vilde aldeles tie! saa skulde det vorde eder til Viisdom.

6. Kjære, hører min Beviisning, og mærker paa det, som jeg trætter om med mine Læber.

7. Ville I tale for Gud med Uret, og tale Sviig for ham?

8. Ville I ansee hans Person? eller trætte for Gud?

9. (Skal det blive) godt, naar han skal undersøge eder? ville I bedrage ham, ligesom man bedrager et Menneske? 1 Kong. 18, 27.

10. Han skal visseligen straffe eder, om I ansee Personer i Løndom.

11. Skulde ikke hans Høihed forfærde eder, og hans Rædsel falde over eder? c. 42, 2.

12. Eders Erindringer ere at ligne ved Aske; eders Høiheder (skal blive) til Høiheder af Leer.

13. Tier for mig, at jeg, jeg maatte tale; og lad saa overgaae mig, hvad (der vil).

14. Fordi jeg vil optage mit Kjød i mine Tænder, og sætte mit Liv i min Haand. Dom. 12, 3.

15. See, vil han slaae mig ihjel, skulde jeg (dog) ikke haabe? jeg vil bevise mine Veie (at være rette) for hans Ansigt.

16. Han skal være mig til Salighed; men der skal ingen Dienskalk komme for hans Ansigt. Matth. 7, 23.

17. Hører flittig min Tale, og det, jeg kundgjør for eders Øren!

18. See, Kjære, (naar) jeg faaer ordentlig beskikket Retten, (da) veed jeg, at jeg, jeg skal blive retfærdig.

19. (Dog) hvo er den, som trætter med mig? thi nu maa jeg tie, og opgive Aanden.

20. Dog gjør ikke to Ting imod mig, da vil jeg ikke skjule mig for dit Ansigt:

21. Lad din Haand være langt fra mig og din Rædsel ikke forfærde mig. c.9,34.35

22. Kald saa, og jeg, jeg vil svare; eller jeg vil tale, og giv du mig (Svar) igjen.

23. Hvor mange ere mine Misgjerninger og Synder? lad mig vide min Overtrædelse og min Synd!

24. Hvorfor skjuler du dit Ansigt, og holder mig for din Fiende! Ps. 13, 2.

25. Vil du forfærde et rystet Blad, og forfølge et tørt Straae?

26. Thi du skriver Bitterhed op mod mig, og lader mig faae min Ungdoms Synder til Arv. Ps. 25, 7 x.

27. Og du haver lagt mine Fødder i Stokken, og tager vare paa alle mine Stier; du indtrykker (Mærke) over mine Fødders Saaler. c. 33, 11. Ps. 105, 18. Ps. 53, 7.

28. Og han bliver gammel som af Raadenhed, som et Klæde, det Møl æder.

14. Capitel.

Job beklager Menneskets Elendighed i Almindelighed, 1-12. I Særdeleshed ønsker han, Gud vilde lade af fra at tugte ham saa haardeligen, og beklager sine og andres Lidelser, 13-22.

1. Et Menneske, født af en Qvinde, (lever) en stakket Tid, og mættes af Uro.

2. Han gaaer op, som et Blomster, og afskjæres; han flyer som en Skygge, og bestaaer ikke. Ps. 90, 6. 7. Job 8, 9. Es. 40, 6. 7. Præd. 6, 12.

3. (Dog) lader du dine Øine ogsaa op over saadan een, og fører mig for Dom med dig?

4. Hvo vil give en Reen af en Ureen? ikke een. Ps. 51, 7. Es. 64, 6.

5. Dersom hans Dage ere bestemte, og hans Maaneders Tal (sat) hos dig; ha-

er du sat hans beskikkede (Tid,) som han
ke kan overgaae: Ps. 31, 16. Ps. 39, 5.
6. Da lad af fra ham, at han maa
hvile, indtil han faaer Behagelighed, som
n Daglønner, til sin Dag. c. 7, 1.
7. Thi et Træe haver Haab, naar det er
afhugget, og det kan endnu omskiftes, og
ets (unge) Qvist skal ikke lade af.
8. Om dets Rod bliver gammel i Jorden, og Stubben deraf døer i Støvet,
9. (Saa) grønnes det (dog igjen) af
Vandets Lugt, og skyder Grene, som en
Plante.
10. Men en Mand døer, og svækkes; og et
Menneske opgiver Aanden, hvor er han da?
11. (Som) Vand bortløber af Havet,
og (som) en Flod tørres bort, og bliver tør:
12. (Saa) ligger og et Menneske, og
opstaaer ikke; indtil Himlene ere ikke
(mere), opvaagne de ikke, og de opvækkes
ikke af deres Søvn.
13. Gid du vilde gjemme mig i Graven,
ja skjule mig, indtil din Vrede vendte om;
gid du vilde sætte mig en beskikket (Tid),
og da komme mig ihu (igjen)! Es. 26,20.
14. Naar en Mand døer, mon han skal
leve (igjen)? (da) vilde jeg vente alle
mine Strids-Dage, indtil min Omskiftelse
kom. c. 7, 1.
15. (Da) skulde du kalde, og jeg, jeg
skulde svare dig; du skulde have Lyst til
dine Hænders Gjerning. c. 13, 22.
Ps. 9, 17. Ps. 138, 8.
16. Men nu tæller du mine Gange; du
bevarer (mig) ikke, for min Synds Skyld.
Ordsp. 5, 21. 22.
17. Min Overtrædelse er beseglet i et
Knippe, og du syer om min Misgjerning.
Jer. 17, 1.
18. Og sandelig, et Bjerg, som falder,
henfalder; og en Klippe flyttes af sit Sted.
19. Vandet hensmuler Stenene, og (en
Strøm) bortskyller det, som voxer af sig
selv deraf af Jordens Støv: saaledes fordærver du et Menneskes Forventelse.
c. 8, 13. c. 11, 20. Ordsp. 10, 28.
20. Du overvælder ham i Evighed, og
han farer hen; du forvender hans Ansigt,
og lader ham fare.
21. Ere hans Børn i Ære, da veed han
det ikke, eller om de ere ringe, da agter han
ikke paa dem.
22. Dog hans Kjød, (saa længe det er)
paa ham, maa have Smerte, og hans
Sjel (saa længe den er) hos ham, maa
sørge.

15. Capitel.

Eliphas beskylder Job for Hovmod, Ugudelighed, og Formastelse i sine Ord imod sine Venner, og imod Gud, 1-13. Viser at ingen er retfærdig for Gud, 14-16. Beviser af de Gamles Vidnesbyrd, at Gud straffer de Ugudelige for deres Synders Skyld, og lader dem omkomme, 17-35.

1. Da svarede Eliphas, den Themaniter,
og sagde:
2. Skal en Viis svare med Kundskab,
(som er ikkun) Veir, og opfylde sin Bug
med Østen-(Vind)?
3. Idet han beviser med Ord, (som) ikke
kan gavne, og med Taler, som man ikke
kan have Gavn af?
4. Ja du, du gjør (Guds)-Frygt til intet,
og formindsker Bønnen for Guds Ansigt.
5. Thi din Misgjerning lærer din Mund,
og du udvælger de Trædskes Tunge.
6. Din Mund dømmer dig at være ugudelig, og ikke jeg; og dine Læber svare mod
dig. Matth. 12, 37.
7. Mon du være født det første Menneske? og er du avlet forend Høiene?
8. Mon du haver hørt paa Guds hemmelige Raad? eller er Viisdom draget fra
(andre ind) til dig? Rom. 11, 33. 34.
9. Hvad veed du, som vi skulde ikke vide?
hvad forstaaer du, og det skulde ikke være
hos os? c. 13, 2.
10. Der er baade Graae og Udlevede
iblandt os, som have levet længer end din
Fader.
11. Er Guds megen Trøst ringe for dig?
og det Ord, som han har hemmeligen talet
med dig?
12. Hvorfor betager dit Hjerte dig? og
hvorfor blinke dine Øine?
13. At du vender din Aand imod Gud,
og haver ladet (saadanne) Taler udgaae
af din Mund?
14. Hvad er et Menneske, at det skulde
være reent? eller at den skulde være retfærdig, som er født af en Qvinde?
15. See, han kan ikke troe sine Hellige,
og Himlene ere ikke rene for hans Øine:
c. 4, 18. c. 25, 5.
16. Hvor meget mere er den Mand vederstyggelig, og stinkende (for ham), der
drikker Uretfærdighed, som Vand?
17. Jeg vil kundgjøre dig det, hør mig;
thi jeg haver seet det, og vil fortælle det,
18. Det, de Vise have kundgjort, og ikke
dulgt, (det de fik) af deres Fædre,
19. Dem Landet blev givet alene, og der
gik ikke (nogen) Fremmed igjennem, midt
iblandt dem.

20. En Ugudelig han bæver alle Dage, og (faa) Aar i Tallet ere henlagte til en Tyran. Es. 48, 22.

21. En Lyd af (mange) Forskrækkelser er for hans Øren; i Fred (frygter han sig, at) en Ødelæggelse skal komme over ham.

22. Han kan ikke troe, at han skulde komme tilbage af Mørke; og (mener, at) han er udseet (til at omkomme) ved Sværd.

23. Han vanker hid og did efter Brød, hvor det er; han veed, at Mørkheds Dag er tilrede hos ham. c. 18, 12.

24. Angest og Nød forfærde ham: de overvælde ham som en Konge, der er rede til Striden.

25. Thi han haver udrakt sin Haand imod Gud, og har vældeligen sat sig op imod den Almægtige.

26. Han løber med (en opraft) Hals imod ham, med sine tykke (og) høie Skjolde.

27. Han haver skjult sit Ansigt med Fedme, og gjort Folder paa (sin) Lænd. Ps. 73, 7.

28. Men (nu) boer han i Stæder, som ere ødelagte, og haver Huse, som Ingen boer udi, som ere rede til (at falde) i Hobe.

29. Han skal ikke blive riig, og hans Formue skal ikke bestaae; og hvad saadanne have fuldkommet, skal ikke udbredes i Landet.

30. Han skal ikke bortvige fra Mørket, en Lue skal tørre hans (unge) Qvist, og han skal bortvige ved hans Munds Aand.

31. Han skal ikke kunne forlade sig paa Forfængelighed, hvorved han er forført; thi Forfængelighed skal vorde hans Betaling.

32. For hans Dag (kommer), skal den opfyldes, og hans Green skal ikke grønnes. c. 22, 16. Ps. 55, 24.

33. Som et Viin-Træe skal han afryste sine sure Druer, og kaste som et Olie-Træe sine Blomster.

34. Thi en Dieniskalks Forsamling (skal blive) eenlig; og Ild skal fortære de Pauluner, (som ere byggede) af Skjenk.

35. De undfange Møie, og føde Uret; og deres Bug bereder Sviig. Ps. 7, 15. Es. 59, 4.

16. Capitel.

Job bebreider atter sine Venner deres Forvold imod ham, 1-5. Og klager over sine svare Lidelser, 6-16. Alligevel Gud var hans Vidne, at han ikke var en Hykler, som hans Venner meente, hvilket han ønsker før sin Død at maatte tale om med Gud selv, 17-21.

1. Da svarede Job, og sagde:

2. Jeg haver hørt mange Ting som disse; I ere allesammen møisommelige Trøstere. c. 13, 4.

3. Er der (ingen) Ende paa de Ord, (som ere ikkun) et Veir? eller hvad bekræfter dig, at du svarer (saaledes)? c. 6, 26.

4. Jeg, jeg kunde ogsaa tale, som I: gid eders Sjel var i min Sjels Sted! jeg kunde (og) sammenføie (mange) Ord imod eder, og ryste over eder med mit Hoved. 2 Kong. 19, 21.

5. (Men) jeg vilde styrke eder med min Mund, og mine Læbers Mørelse skulde forhindre (eders Smerte).

6. (Men) om jeg (nu end) taler, forhindres min Piine ikke; og lader jeg af, hvad skulde gaae bort fra mig?

7. Visseligen, nu gjør han mig træt; du ødelagde al min Forsamling.

8. At du haver gjort mig Rynker, er et Vidne (imod mig), og min Magerhed opreiser sig imod mig, (og) svarer imod mig. c. 10, 17.

9. Hans Vrede haver sønderrevet (mig), og han hader mig; han skjær over mig med sine Tænder, min Modstander skjærper sine Øine imod mig. Ps. 35, 16. Ps. 37, 12. Ps. 112, 10.

10. De gabe med deres Munde over mig, de slaae mine Kind-Been med Forhaanelse; de opfylde sig selv tilhobe imod mig. Ps. 22, 14. Ps. 35, 21. Matth. 26, 67.

11. Gud overantvordede mig til en Uretfærdig, og lod mig komme i de Ugudeliges Hænder.

12. Jeg var rolig, men han sønderrev mig, og tog fat paa min Nakke, og sønderslog mig, og opreiste mig sig til et Maal. Klag. 3, 12.

13. Hans Skytter omringede mig, han sønderskar mine Nyrer, og sparede ikke; han udgød min Galde paa Jorden.

14. Han gjorde mig een Sønderrivelse over den anden; han haver løbet imod mig som en vældig (Krigsmand).

15. Jeg syede en Sæk omkring min Hud, og nedlagde mit Horn i Støvet. c. 30, 19.

16. Mit Ansigt er skident af Graad, og Dødens Skygge er over mine Øien-Laage.

17. Alligevel der er ingen Fortrædelighed i mine Hænder, og min Bøn er reen. 1 Tim. 2, 8.

18. (O du) Jord! skjul ikke mit Blod, at der jo maa være Rum for mit Raab!

19. Ja nu, see, mit Vidne er i Himmelen, og den, som vidner med mig, er i de høie Steder. c. 31, 2.

20. Mine Venner ere mine Bespottere;
it Øie græder til Gud.
21. Ak! kunde en Mand gaae i Rette
ed Gud, som et Menneskes Barn med
in Næste! c. 31, 35.
22. Thi (faa) Aar i Tallet skulle (end-
u) komme, saa gaaer jeg bort ad en Stie,
d hvilken jeg ikke kommer tilbage.
c. 10, 21. 1 Kong. 2, 2.

17. Capitel.

ob igientager sit Klagemaal over sin Jammer og over sine Venner og sin Begjæring, at maatte fremsætte Sagen for Gud selv; og beraaber sig paa andre Guds Børn, som maatte være af lige Mening med ham, 1-9. Igjendriver sine Venners daarlige Trøst, som de gave ham om timelig Lyksalighed, hvorimod han omvendte sig, dermed, at alt Haab var ude for ham i denne Verden, 10-16.

1. Min Aand er fordærvet, mine Dage
re udslukte: Gravene ere for mig:
Ps. 88, 4.
2. Ere der ikke Spottere hos mig, saa
it Øie maa ligge (vaagent) om Natten,
aar de have forbittret (mig)?
3. Kjære, sæt du mig Borgen hos dig!
o er (der ellers), som giver sin Haand
nin Haand. Ordsp. 6, 1. c. 11, 15.
4. Thi du haver skjult deres Hjerte fra
orstand, derfor skal du ikke ophøie dem.
5. (Naar) En vil kundgjøre (noget) for
enner med smigrende (Læber), da skulle
ns Børns Øine fortæres.
Ordsp. 7, 21. 1 Sam. 2, 33.
6. Han haver stillet mig til at være et
rdsprog iblandt Folket; og jeg bliver
fentlig til Spot (iblandt dem).
c. 30, 9. Ps. 69, 13.
7. Derfor er mit Øie mørkt af Harm, og
le mine Lemmer ere som en Skygge.
Ps. 6, 8. Ps. 31, 10.
8. For dette maae de Oprigtige forskræk-
s, og den Uskyldige opvækkes mod en
ienskalk.
9. Dog den Retfærdige skal holde ved sin
ei; og den, som haver rene Hænder, skal
aae mere Styrke!
10. Nu dog, omvender eder alle, og kom-
er, Kjære! thi jeg finder ikke en Viis
landt eder.
11. Mine Dage ere forbigangne; oprykte
e mine Tanker, som besad mit Hjerte.
12. De gjøre Nat til Dag, (at jeg kan
ke sove), og Lyset er nær (ved at vige) for
ørkets Skyld.
13. Om jeg end forventer, (skal dog)
raven (vorde) mit Huus; jeg reder mit
ie i Mørket.
14. Jeg siger til Forraadnelsen: du er
min Fader! til Ormen: min Moder og
min Søster!
15. Hvor skulde da min Forventelse være?
og hvo skulde beskue min Forventelse?
16. De skal nedfare til Gravens Porte,
eftersom (der skal være) Roe tillige i
Støvet.

18. Capitel.

Bildad tiltaler Job haardeligen for hans Talemaaders Skyld imod sine Venner, og hans Utaalmodighed, 1-4. Og taler om Guds retfærdige og svare Domme over de Ugudelige, rc. 5-21.

1. Da svarede Bildad, den Schuchiter,
og sagde:
2. Naar vil I gjøre Ende paa Tale?
forstaaer (dog dette), og derefter vil vi
tale (mere).
3. Hvorfor blive vi agtede som Fæ, (og)
ere blevne urene for eders Øine?
4. (Du), som slider dig selv i din Vrede,
mon Jorden skal forlades for din Skyld?
og skal en Klippe flyttes fra sit Sted?
5. Ja, en Ugudeligs Lys skal udslukkes;
og hans Ilds Gnist skal ikke skinne.
c. 21, 17. Ordsp. 13, 9.
6. Lyset skal blive mørkt i hans Paulun,
og hans Lygte skal udslukkes over ham.
7. Hans Kraftes Gange skal blive snæv-
re, og hans Raad skal nedkaste ham.
8. Thi han er sort i Garnet ved sine Fød-
der, og skal vandre i et forviklet (Garn).
9. Snaren skal holde ved hans Hæl;
Røveren skal faae Overhaand over ham.
c. 22, 10.
10. Hans Strikke er skjult i Jorden, og
hans Fælde er paa en Stie.
11. Forskrækkelser skal forfærde ham trindt
omkring, og de skulle drive ham hid og did,
hvor han gaaer. 3 Mos. 26, 36.
12. Hans Kraft skal (vansmægte) af
Hunger, og Ulykke skal være beredt ved
hans Side.
13. Dødens Førstefødte skal fortære hans
Huds Lemmer, (ja) den skal fortære hans
Lemmer.
14. Hans Tillid skal oprykkes af hans
Paulun, og man skal komme ham til at
gaae til Forskrækkelsers Konge. c. 8, 13.
15. Den skal boe i hans Paulun, fordi
(han har) ingen (mere, som hører) ham
til; Svovel skal strøes over hans Bolig.
16. Hans Rødder skulle tørres nedentil,
og oventil skal hans Green afskjæres.
c. 14, 2.
17. Hans Ihukommelse skal omkomme

af Landet, og han skal intet Navn have paa Gaderne. Ps. 9, 7. Ordsp. 10, 7.

18. De skal udstøde ham fra Lys til Mørket, og bortstøde ham fra Jorderige. c. 38, 15.

19. Han skal ikke have en Søn og ei en Sønne-Søn iblandt sit Folk, og der skal ingen blive øvrig i hans Boliger.

20. Efterkommerne skal forskrækkes over hans Dag, og de Gamle skal betages af Forskrækkelse. Ez. 21, 25.

21. Visseligen, disse ere en Uretfærdigs Boliger, og dette er (hans) Sted, som ikke kjender Gud. c. 20, 29.

19. Capitel.

Job klager atter over sine Venners Haardhed, der ikke vilde ansee hans svare Lidelser, som han udstod, endog han var uskyldig, 1-7. Han beskriver sine mange og svare Lidelser, og søger at bevæge sine Venner til Medynk, 8-22. Ønsker, at det, han talede, maatte opskrives til en evig Ihukommelse; trøster sig ved Messias og sin Opstandelse; formaner og advarer sine Venner; 23-29.

1. Men Job svarede, og sagde:

2. Hvor længe ville I bedrøve min Sjel, og knuse mig med Ord?

3. I have nu ti Gange forhaanet mig; I skamme eder ikke, at I ere (saa) forhærdede imod mig.

4. Og sandeligen, om jeg end haver faret vild, da bliver (jo) min Vildfarelse hos mig.

5. (Men) om I sandeligen vilde gjøre eder store over mig, da maatte I bevise min Forhaanelse imod mig.

6. Forstaaer nu, at Gud har forvendt mig, og haver ladet sit Garn omringe mig. Ps. 146, 9.

7. See, jeg raaber over Vold, og jeg bliver (dog) ikke bønhørt; jeg skriger, og der er ingen Ret. c. 30, 20. Ps. 22, 3.

8. Han gjerdede min Vei, at jeg ikke kan gaae over; og han satte Mørkhed paa mine Stier.

9. Han afførte mig min Ære, og borttog mit Hoveds Krone. Ordsp. 4, 9.

10. Han nedbrød mig trindt omkring, og lod mig gaae; han lod min Forventelse fare bort som et Træ, (der oprykkes).

11. Og han optændte sin Vrede imod mig, og agtede mig for sig som sine Fiender. c. 33, 10.

12. Hans Tropper kom tillige, og banede deres Vei imod mig; og de leirede sig trindt omkring mit Paulun.

13. Han lod mine Brødre være langt borte fra mig; og de, som kjende mig, ere ogsaa blevne fremmede for mig.

14. Mine Nærmeste forlode (mig), og mine Kyndinge glemte mig. Ps. 38, 12.

15. De, som boe (hos mig) i mit Huus, og mine Tjeneste-Piger, agte mig som en Fremmed; jeg er (som) en Udlænding for deres Øine.

16. Jeg kaldte ad min Tjener, og han svarede ikke; jeg maatte bede til ham om Naade med min (egen) Mund.

17. Min Aand var fremmed for min Hustru, og jeg maa bede til mit Livs Børn om Naade. c. 2, 9.

18. Ogsaa de unge Børn foragte mig: jeg staaer op, og de talede imod mig.

19. Alle de Mænd, (som) vare i mit hemmelige Raad, have Vederstyggelighed til mig, og de, som jeg elskte, ere vendte imod mig.

20. Mine Been hænge ved min Hud, og ved mit Kjød; og (neppe) er jeg undkommen med mine Tænders Hud.

21. Forbarmer eder over mig, forbarmer eder over mig, I mine Venner! thi Guds Haand haver rørt mig. Ruth 1, 13.

22. Hvorfor forfølge I mig, som Gud, og kunne ikke mættes af mit Kjød?

23. Gid mine Taler maatte nu blive skrevne! gid de kunde prentes i en Bog! 5 Mos. 5, 29.

24. Gid de kunde udhugges med en Jern-Stiil og med Blye i en Klippe til evig (Tid)!

25. Thi jeg, jeg veed, at min Frelser lever; og den sidste skal staae paa Støvet. 3 Mos. 25, 25. 1 Cor. 15, 27. Ps. 110, 1.

26. Og (naar) de, efter min Hud, have afflædet dette (mit Kjød), da skal jeg (dog) beskue Gud af mit Kjød; 1 Joh. 3, 2.

27. Hvilken jeg, jeg skal beskue for mig, og mine Øine skal see, og ikke en Fremmed; (endskjøndt) mine Nyrer ere fortærede i mit Skjød. Ps. 17, 15.

28. Sandelig, I skulle sige: hvorfor forfølge vi ham, thi Roden til Handelen er funden i mig?

29. Frygter eder for Sværdet; thi (der kommer) Hastighed af Misgjerninger, (som fortjener) Sværd; paa det I skulle kjende, at der er Ret til.

20. Capitel.

Zophar mener sig at have Aarsag til at svare Job, 1-3. Taler om Hyklerens korte Lyksalighed, 4-11. Og at Gud i mange Maader plager de Ugudelige for deres Synders Skyld, 12-29.

1. Da svarede Zophar, den Naamathi-
ter, og sagde:
2. Derfor komme mine Tanker mig til
at give (Svar) igjen, og derfor haster jeg
ibi mig.
3. Jeg maa høre en Underviisning til
min Forsmædelse; men min Forstands
Aand skal svare for mig.
4. Veed du (ikke) dette, (at det er gaaet
saa til) fra Evighed, siden (Gud) satte
Mennesket paa Jorden:
5. At de Ugudeliges Fryde-Skrig er nær
(ved at forgaae), og Dienskalkes Glæde
varer et Dieblik?
6. Om hans Høihed steeg op til Him-
melen, og hans Hoved kunde røre ved
Skyen: Dan. 4, 10. 11.
7. Saa skal han dog omkomme i Evig-
hed som hans Skarn; de, som saae ham,
skulle sige: hvor er han?
8. Ligesom en Drøm, skal han bortflye,
at man ikke skal finde ham; og han skal
forjages som et Syn om Natten.
Ps. 73, 20. Ps. 37, 36.
9. Det Die, som haver seet ham, skal ikke
gjøre det mere, og hans Sted skal ikke be-
skue ham ydermere. Ps. 37, 10. Ps. 103, 16.
10. Hans Børn skulle søge at behage de
Ringe; og hans Hænder skulle igjengive
hans Formue. c. 27, 14. Ps. 37, 25.
11. Hans Been ere fulde af hans skjulte
Synder), og (hver af dem), skal ligge i
Støv med ham.
12. Dersom Ondskab end er sød i hans
Mund, (og) han vilde dølge den under
sin Tunge, Ordsp. 5, 3. 4.
13. (Om) han vilde spare den, og ikke
forlade den, og vilde holde den tilbage in-
den i sin Gane:
14. (Saa skal dog) hans Brød forvand-
les i hans Liv; (det skal blive) til Øgle-
Galde inden i ham.
15. Han opslugede Gods, men han skal
udspye det; Gud skal fordrive det af hans
Bug. Ap. G. 1, 18.
16. Han skal suge Øglers Gift; Øtter-
Slangens Tunge skal dræbe ham.
17. Han skal ikke see paa Strømme,
Floder, Bække, (som flyde) med Honning
og Smør.
18. Han skal gjengive (det, han haver
gjort) Umage (for), og ikke opsluge (frem-
deles); som hans Formue (har været,
skal) hans Betaling (være), og han skal
ikke fryde sig. v. 15. 5 Mos. 28, 33.
Jer. 12, 13.
19. Thi han fortrykte, han forlod de
Ringe; han røvede Huset, som han ikke
havde bygget. Es. 5, 8.
20. Fordi han ikke haver vidst (at være)
rolig i sin Bug, skal han ikke undkomme
ved sit kostelige Gods. Zeph. 1, 18.
21. Der skal intet være tilovers, som han
kan æde; derfor skal han ikke vente sit Gode.
22. Naar han haver fyldt sin Overflo-
dighed, skal han (dog) blive bange; hver
den Usles Haand skal komme over ham.
Ps. 17, 14.
23. Han skal vel have at fylde sin Bug
med, (men Gud) skal sende sin grumme
Vrede over ham; og lade regne over ham
i hans Kjød. 4 Mos. 11, 33.
24. Han skal flye for Jern-Rustning;
en Kobber-Bue skal igjennemskyde ham.
25. (Gud) uddrog sit Sværd, og det gik
ud af hans Liv, og (som) en Lyn-Ild gik
det ud af hans Galde; Forfærdelser (vare)
over ham.
26. Al Mørkhed er skjult i hans skjulte
(Liggendefæer); en Ild, som ikke er op-
blæst, skal fortære ham; det skal gaae den
ilde, som er overbleven i hans Paulun.
5 Mos. 32, 22.
27. Himmelen skal aabenbare hans Mis-
gjerning, og Jorden skal opreise sig imod
ham.
28. Hans Huses Indkomme skal bort-
føres; (alt hans Gods) skal flyde bort paa
hans Vredes Dag.
29. Denne er et ugudeligt Menneskes
Deel af Gud; og hans Tales Arv af Gud
c. 18, 21.

21. Capitel.

Job formaner sine Venner, til at agte med større Alvorlighed paa hans Tale og Tilstand, 1-6. Viser, at de Ugudelige ere mestendeels lykkalige i Verden ihvorvel de foragte Gud, endskjøndt Gud og undertiden hjemsøger deres Ugudelighed, 7-21. Og at Gud er retfærdig, skjøndt han saa ulige handler med Menneskene, 22-26. Derfor var det forgjeves, at de vilde tale om de Ugudeliges Ulykkalighed; thi Gud sparede dem til en Tid, men bentog dem omsider i Vrede; derfor kalder han sine Venners Troe Forfængelighed, 27-34.

1. Men Job svarede, og sagde:
2. Hører flittig min Tale, og lader dette
være eders megen Trøst:
3. Fordrager mig, og jeg, jeg vil tale;
og naar jeg haver talet, da maa du spotte.
4. Mon jeg fører min (Klage) for et
Menneske? og om (saa er), hvorfor skulde
(da) ikke min Aand blive bekymret?
Dom. 16, 16.

5. Vender eders Ansigter til mig, og
bliver forskrækkede, og lægger Haanden
paa Munden. c. 29, 9. c. 39, 37.
6. Thi naar jeg kommer det ihu, da er
jeg forfærdet, og Bævelse betager mit
Kiød.
7. Hvorfor leve de Ugudelige, blive
gamle, ja, vældige i Formue?
Pf. 73, 3 sqq. Jer 12, 1. Hab. 1, 3.
8. Deres Sæd er stadfæstet for deres
Ansigt med dem, og deres Afkom er for
deres Dine.
9. Deres Huse have Fred uden Frygt,
og Guds Riis er ikke over dem.
10. Deres Tyr avler Frugt, og bortka-
ster ikke; deres Koe kalver, og er ikke ufrugt-
bar.
11. De udsende deres unge Børn, som
en (Faare-)Hiord, og deres Børn springe.
Pf. 17, 14.
12. De opløfte (deres Røst) ved Tromme
og Harpe, og glæde sig ved Orgels Lyd.
13. De slide deres Dage i det Gode, og
i et Dieblik nedtrykkes de til Helvede.
14. Dog sagde de til Gud: viig fra os,
thi vi have ikke Lyst til dine Veies Kund-
skab. c. 22, 17. Pf. 10, 4.
15. Hvo er den Almægtige, at vi skulle
tjene ham? eller hvad Gavn skulle vi have
(deraf), at vi møde ham (med Bøn)?
Mal. 3, 14.
16. (Dog) see, deres Gode er ikke i deres
Haand; — de Ugudeliges Raad er langt
fra mig! — c. 22, 18.
17. Hvor tit udslukkes de Ugudeliges
Lygte, og deres Ulykke kommer over dem,
(idet Gud) uddeler dem Smerter i sin
Vrede! c. 18, 5. Pf. 73, 18 sqq.
18. De blive som Straa for Veiret, og
som Avnen, den en Hvirvelvind bortstjæ-
ler. Pf. 1, 4. Pf. 35, 5. Pf. 83, 14.
19. Gud gjemmer hans Uret til hans
Børn; han betaler ham, at han fornem-
mer det. 2 Mos. 20, 5.
20. Hans Dine see hans Fordærvelse,
og han drikker af den Almægtiges Ha-
stighed. Pf. 75, 9.
21. Thi hvad Lyst skal han have til sit
Huus efter sig, naar hans Maaneders
Tal er deelt midt over? c. 14, 5.
22. Mon man kan lære Gud Kundskab,
da han, han dømmer de Høie?
23. Denne maa døe i sin fuldkomne
Styrke, han var ganske rolig og tryg.
24. Hans Kar vare fulde af Melk, og
Marven i hans Been var vædskefuld.
25. Men en (anden) maa døe med en
beskelig (bedrøvet) Sjel, og haver ikke ædet
af det Gode.
26. De skal ligge tilsammen i Støvet,
og Ormene skal skjule dem. Præd. 9, 2 3.
Job 17, 14.
27. See, jeg kjender eders Tanker, ja,
eders (underfundige) Tanker, (med hvilke)
I gjøre Vold imod mig;
28. At I ville sige, hvor er den Ædles
Huus? og hvor er de Ugudeliges Boli-
gers Paulun?
29. Have I ikke adspurgt dem, som gaae
forbi paa Veien? og kjende I ikke deres
Tegn?
30. At en Ond spares til Ulykkens Dag,
de skal henføres til (den grumme) Vredes
Dag. 2 Petr. 2, 9.
31. Hvo vil forkynde hans Vei for hans
Ansigt? naar han, han gjør (noget), hvo
vil betale ham?
32. Dog han, han skal (ogsaa) henføres
til Gravene, og blive varagtig ved Hoben.
33. (Jord-)Klimperne ved Bækken smage
ham vel; og han drager hvert Menneske
efter sig, og paa dem, (som vare) for ham,
er ikke Tal.
34. Hvorledes trøste I mig da med For-
fængelighed? thi der er Overtrædelse til-
overs i (alt) eders Svar.

22. Capitel.

Eliphas taler om, at Gud havde ingen Gavn af Jobs Fromhed, ei heller var Frygt for ham eller noget Menneske, 1-4. Beskylder Job for allehaande Synder, og mener, at det derfor gik ham nu saa ilde, 5-14. Foreholder ham, at Gud alle Tider havde saa handlet med de Ugudelige, men ikke med de Gudfrygtige, 15-20. Formaner ham til Omvendelse, saa skulde det gaae ham vel igjen i alle Maader, 21-30.

1. Da svarede Eliphas, den Themani-
ter, og sagde:
2. Mon en Mand kan gavne Gud?
(nei) men han gavner sig (selv), naar
han handler klogeligen.
3. Mon det er behageligt for den Al-
mægtige, at du gjør dig retfærdig? el.
mon det er en Vinding (for dig), at du
holder dine Veie fuldkomne?
4. Mon han af Frygt for dig skal over-
bevise dig, og komme med dig for Retten?
5. Er ikke din Ondskab megen? og in-
gen Ende paa dine Misgjerninger?
6. Thi du tog Pant af dine Brødre for-
uden Aarsag, og afførte de Nøgnes Klæ-
der. c. 24, 7. Ef. 58, 7.

7. Du gav ikke den Trætte Vand at
rikke, og negtede en Hungrig Brød.
Matth. 25, 42.
8. Men der var en Mand, (som brugte
n) Arms Styrke, han havde Landet; og
en, hvis Person var anseet, boede deri.
9. Du lod Enker fare tomhændede, og de
faderløses Arme maatte knuses.
10. Derfor ere Snarerne trindt omkring
ig, og Rædsel haver hasteligen forfærdet
ig. c. 18, 9. 10.
11. Eller Mørket, (saa) du kan ikke see;
g Vandets Mangfoldighed bedækker dig.
12. Er ikke Gud i den høie Himmel? og
e det Øverste af Stjernerne, hvor høie
e ere?
13. Derfor siger du: hvad veed Gud?
ulde han kunne dømme i Mørket?
Ps. 10, 11. Ps. 94, 7. Es. 29, 15.
14. Skyerne ere et Skjul for ham, at
an ikke seer; og han vandrer omkring
imlenes Kreds.
15. Haver du taget vare paa Verdens Stie,
m de uretfærdige Folk have traadt paa?
16. Som have faaet Rynker, forend det
r deres Tid: en Flod er udøst over de-
s Grundvold: c. 16, 8. c. 15, 32. 33.
17. De, som sagde til Gud: viig fra
! og hvad havde den Almægtige gjort
m? c. 21, 14.
18. Han, han havde dog fyldt deres
ise med Godt; derfor er de Ugudeliges
aad langt fra mig. c. 21, 16.
19. De Retfærdige see det, og glæde
; og den Uskyldige spotter dem, (sigen-
): Ps. 107, 42.
20. Er ikke vor Formue udslettet? Ild
ver fortæret det øvrige af dem.
21. Kjære, hold dig til ham, og hav
a) Fred; deraf skal komme (meget)
dt til dig.
22. Kjære, tag Loven af hans Mund, og
g hans Taler i dit Hjerte.
23. Dersom du vender om til den Al-
egtige, da bliver du opbygget; lad
et være langt fra dine Pauluner!
c. 8, 5. 6.
24. Da skal du lægge det (skjønne)
uld paa Støv, og det (Guld af) Ophir
i Klippen ved Bækkene.
25. Ja, den Almægtige skal være dig det
onne) Guld, og være dig Sølv til me-
i Styrke.
26. Thi da skal du forlystes ved den Al-
gtige, og opløfte dit Ansigt til Gud.
Ps. 37, 4.
27. (Saa) skal du bede til ham, og han
skal høre dig; og du skal betale dine Løf-
ter. Es. 65, 24. Ps. 50, 14.
28. Naar du beslutter en Ting, da skal
den stadfæstes for dig; og Lyset skal skin-
ne paa dine Veie.
29. Naar (nogle) fornedre sig, og du
siger: (lad her skee) en Ophøielse! saa
skal han frelse den, som nedslaaer Øinene.
Matth. 23, 12. Ordsp. 29, 23. Luc. 14, 11.
Jak. 4, 6.
30. Han skal frie endogsaa den, der ikke
er uskyldig; og den samme skal udfries
ved dine Hænders Reenhed.
Ps. 18, 18. 21. 1 Tim. 2, 8. Jak. 5, 16.

23. Capitel.

Job klager atter over sin svare Lidelse, og ønsker at hans Sag maatte indkomme for Gud, 1–9. Han trøster sig ved sin gode Samvittighed, 10–12. Taler om Guds urandsagelige Veie og Domme, i hvilke han handler efter sin frie Villie, hvilket han paa sin egen Person havde erfaret, 13–17.

1. Men Job svarede og sagde:
2. Min Klage er end i Dag (agtet) for
en Gjenstridighed; den Haand, mig (tryk-
ker), er svarere end mit Suk.
3. Gid jeg kunde kjende og finde ham,
(og) komme til hans (faste) Bolig!
4. Jeg vilde ordentligen lægge Retten
frem for hans Ansigt, og fylde min Mund
med Beviisninger.
5. Jeg vilde fornemme de Taler, som han
skulde svare mig, og erfare, hvad han vilde
sige mig.
6. Mon han skulde trætte imod mig med
stor Kraft? nei, men han skulde lægge
(Kraft) i mig.
7. Der (vilde jeg findes) oprigtig, naar
jeg gik i Rette med ham, og befries evin-
deligen af den, som dømmer mig.
8. See, vil jeg gaae frem ad, da er han
(der) ikke, eller tilbage, da fornemmer jeg
ham ikke.
9. Naar han gjør (noget) paa den ven-
stre Side, da kan jeg ikke beskue ham;
skjuler han sig paa den høire Side, da kan
jeg ikke see (ham).
10. Men han kjender den Vei, som er
hos mig; (naar) han havde prøvet mig,
maatte jeg udkomme som Guldet.
Ps. 1, 6. Ps. 139, 3.
11. Min Fod holdt fast ved hans Gang;
jeg holdt hans Vei, og veeg ikke af.
5 Mos. 17, 11. Ps. 119, 51. 102.
12. Fra hans Læbers Bud er jeg og

24. Capitel.

Job viser, at Gud havde forbeholdt sig den Tid, naar han vilde straffe de Ugudelige; imidlertid gaae de ustraffet frem i allehaande Ugudeligheder, 1-18. Omsider bortdøe de i deres Sikkerhed og Synder; thi Guds Øine staae aabne over deres Veie, og han udrydder dem paa det sidste, 19-25.

1. Hvorfor ere Tiderne ikke skjulte for den Almægtige? og de, som ham kjende, have ikke seet hans Dage.

2. De antaste Landemærkerne; de røve Hjorden, og føde den. 5 Mos. 19, 14.

c. 27, 17. Ordsp. 22, 28.

3. De rive de Faderløses Asen bort; de tage en Enkes Oxe til Pant. 5Mos.24,17.

4. De lede de Fattige af Veien; de Elendige i Landet have skjult sig tillige.

5. See, som vilde Æsler i Orken ere de udgangne til deres Gjerning, de stode aarle op efter Føde; (paa den) slette Mark er Brød for dem (og) for (deres) Drenge.

6. De høste deres Foder paa Marken, og de Ugudelige afplukke Viingaarden.

7. De lade den Nøgne ligge om Natten foruden Klæder og foruden Dække imod Kulden. c. 22, 6. Matth. 25, 43.

man kan kjende (dem, strax fal
dem) Dødens Skygges Forskrække
18. Han er let oven paa Vand
Deel er forbandet i Landet; han
sig ikke til Viingaardens Vei.

1 Mos. 49, 4.

19. Tørhed ja Hede borttager Sn
(men) Helvede dem, som have syn
20. (Jordens) Bug skal gjere,
glemmes, han skal smage Ormene
skal ikke ydermere ihukommes, og
dighed skal sønderbrydes som et T
21. Han fortærer en Ufrugtso
som ikke føder; og han vilde ikke
Enke godt.
22. Og han drager de Mægtige
Magt; staaer han op, da er man
sikret om (sit) Liv.
23. Giver (Gud) ham at (leve)
hed, da forlader han sig fast derpa
ere hans Øine over deres Veie.
24. De ere en liden (Tid) ophø
(siden findes) ingen af dem, og
nedtrykte, de indelukkes, som alle
i Graven), og de afhugges som
paa et Ax.
25. Og er det nu ikke (s

...Hjertet om Guds Majestæt og
...linger, som Bildad havde begyndt at
...ser, at vi ikkun forstaae det mindste af

...arede Job, og sagde:
...aver du hjulpet den, (som ha-
Kraft? frelste du den Arm,
) ingen Styrke?
laad gav du den, (som havde)
om, og lod ham i Overflodig-
igen?
...m haver du kundgjort Tale?
...ade gik ud af dig?
...ide bæve under Vandene, og
deri.
: er blot for ham, og Fordær-
: intet Skjul. Ordsp. 15, 11.
...dbreder Norden over det Ode;
Jorden paa intet.
nder Vandet tilsammen i sine
brister Skyen ikke under dem.
Ps. 104, 3.
older fast for (sin) Throne;
er sin Skye over dem.
haver cirklet med (en vis) Skik
Vandet; indtil Lys med Mør-
Ende. c. 38, 10.
Ordsp. 8, 27.

...skal give eder Ret; indtil jeg opgiver Aan-
den, vil jeg ikke vende min Fuldkommen-
hed fra mig.
6. Jeg vil holde fast ved min Retfærdig-
hed, og ikke lade af fra den; mit Hjerte
skal ikke forhaane mig for mine Dages
Skyld. Ap. G. 24, 16. 1 Cor. 4, 4.
2 Tim. 1, 3.
7. Min Fiende skal vorde som en Ugu-
delig; og den, som opreiser sig imod mig,
som en Uretfærdig. c. 42, 7.
8. Thi hvad er en Hyklers Forven-
telse, naar han vinder (allermeest)? thi
Gud skal oprykke hans Sjel. Luc. 12, 20.
9. Mon Gud skulde høre hans Skrig,
naar Angest kommer over ham?
Joh. 9, 31.
10. Kan han forlyste sig over den Al-
mægtige? kan han kalde altid paa Gud?
Ps. 14, 4. Hos. 7, 14.
11. Jeg vil lære eder ved Guds Haand;
hvad der er hos den Almægtige, vil jeg
ikke dølge.
12. See, I alle, I have seet det; hvorfor
vil I da vorde saa aldeles forfængelige?
13. Denne er et ugudeligt Menneskes
Deel hos Gud, og Tyranners Arv, som de
skulle faae af den Almægtige:

Job viser, at Menneskene vel have [illegible] Forstand paa
Verdens Viisdom og forunderlige Gjerninger, 1-11.
Men at den sande Viisdom er ikke i alle disse Ting
at finde, ei heller noget af dem at ligne med den,
12-22. Gud har den, og har beviist den i sine
Gjerninger, og giver dem Viisdom, som ham frygte,
23-28.

1. Thi Sølvet haver (sin) Udgang, og
Guldet har sit Sted, hvor de luttre det.
2. Jern tages af Støvet, og Stene smel-
tes til Kobber.
3. En Ende haver han sat for Mørkhed,
og det Yderste paa Alting undersøger han;
ja, de Stene, (hvor) Mørkhed og Dødens
Skygge er.
4. Der udbryder en Bæk hos dem, som
der boe, at man ikke tænker at gaae (der);
(Vandene) tage af, (at de) ikke (ere læn-
gere) hos Menneskene, (og) fare hid og did.
1 Mos. 8, 3.
5. Af Jorden fremkommer Brød, og der-
under ødelægges den som (af) Ild.
6. Dens Stene ere Sted til Saphir, og
den har Guldstøv (udi sig).
7. Det er en Stie, som ingen Fugl haver
kjendt, ingen Skades Øie seet.
8. De hovmodige (Dyrs) Unger have
ikke traadt paa den, og ingen [illegible]) Løve

det rene (kostelige) Guld. 4 Mo
20. Hvorfra skal da Viisdom
og hvor er Forstands Sted?
21. Thi den er skjult for alle
Øine; den er og skjult for Fugle
Himmelen.
22. Fordærvelsen og Døden sige
dens Rygte med vore Øren.
23. Gud forstaaer dens Veie,
kjender dens Sted.
24. Thi han, han skuer indtil
Ender; han seer under al Himm
25. Der han gjorde Vægt for L
veiede Vandet med en Maade;
26. Der han gjorde Regnen (en
og Vei til Lynet, (som gaaer) fo
denen; c
27. Da saae han den, og talte
beredte den, og undersøgte den o
Ordsp. 3, 19. 20.
28. Og han sagde til Menne
HErrens Frygt, den er Viisdom,
fra det Onde er Forstand. Ps.
Ordsp. 1, 7. c. 13, 19.

29. Capitel.

Job ønsker, han maatte være saa

yrsternes Røst skjulte sig, og
hængte ved deres Gane.
et Øre hørte (mig), da prisede
g; og naar et Øie saae mig,
nig Vidnesbyrd.
g reddede den Fattige, som
Faderløs, som havde ingen

Velsignelse, som (ellers) maat-
t, kom over mig; og jeg fry-
Hjerte.
erte mig Retfærdighed, og den
; min Ret var som en Kappe
elig) Hue.
ar den Blindes Øine, og jeg
ames Fødder.
ar de Fattiges Fader; og den
som jeg ikke vidste, den under-
c. 31, 18.
g sønderbrød den Uretfærdiges
; og jeg gjorde, at han maatte
af sine Tænder. Ps. 58, 7.
g sagde: jeg vil opgive Aan-
rede, og gjøre Dagene mang-
Sand.
Rod var udbredt ved Vand, og
v om Natten paa min Høst.
Herlighed var nye hos mig; og

ved Alderdom.
3. (De, som vare) eenlige for Mangel og
for Hunger, ja, som flyede til tørre (Ste-
der), til Mørkhed, til øde og ødelagte
(Steder);
4. De, som oprykkede Kat-Ofte ved en
Busk, og Enebær-Træets Rødder vare de-
res Brød;
5. De uddreves midt derfra; man skreeg
mod dem, som mod en Tyv.
6. (De gave sig) til Klofter i Dalene til at
boe udi, til Huler i Jorden og Klipperne.
7. Imellem Buskene skrydede de; de sam-
ledes under Nelder;
8. (De, som vare) en Daares Børn, ja,
den Navnløses Børn, som vare udjagne
af Landet.
9. Men nu er jeg bleven deres Strenge-
Leeg, og maa være dem til Snak.
c. 17, 6. Ps. 69, 13.
10. De have Vederstyggelighed til mig,
de holde sig langt fra mig, og spare ikke
at spytte i mit Ansigt. Ps. 31, 12.
Ps. 44, 14. 4 Mos. 12, 14.
11. Thi han haver løst min Sele, og
plaget mig, derfor have de kastet Bidselet
af for mit Ansigt.
12. De staae op paa den høire Side

mig fare, og smelter mig (og al min) Kraft.

23. Thi jeg veed, du fører mig til Døden igjen, og til alle Levendes Forsamlings Huus.

24. Dog skal han ikke udstrække Haanden til Hulen, dersom der end er Skrig hos dem, naar han fordærver (dem).

25. Græd jeg ikke for den, som havde haarde Dage? min Sjel ynkedes over den Fattige.

26. Dog, der jeg forventede Godt, da kom det Onde; og der jeg haabede Lys, da kom Mørkhed. Jer. 14, 19.

27. Mine Indvolde syde, og ere ikke stille; Elendigheds Dage ere komne mig tilforn.

28. Jeg gaaer sort foruden Soel; jeg staaer op i Forsamlingen og skriger.

29. Jeg er Dragernes Broder, og de unge Strudsers Staldbroder.

30. Min Hud er bleven sort over mig, og mit Been er optændt af Torhed.

31. Og min Harpe er bleven til Sorrig, og mit Orgel til de Grædendes Lyd.
Ps. 30, 12.

Fuldkommenhed.

7. Dersom min Gang har boie
Veien, og mit Hjerte er gaaet ef
Oine, og hængte der noget ved min
der: Ps. 7

8. Da maa jeg saae, men en an
det, og min Affom maa oprykkes m

9. Dersom mit Hjerte er forlokk
Qvinde, eller jeg haver luret ved n
stes Dør:

10. Da maa min Hustru male
anden, og andre boie sig over hen
5 Mos. 28, 30.

11. Thi det er en Skjændsel, og
en Misgjerning for Dommerne.

12. Thi det er en Ild, hvilken
til Fordærvelse, og skulde have
med Rod al min Indkomme.

13. Dersom jeg havde foragt
Tjeners, eller min Tjenestepiges R
de trættede med mig:

14. Hvad vilde jeg da gjøre, na
vilde opstaae? og naar han vilde
hvad vilde jeg svare ham?

15. Haver han, som gjorde mig
ders) Liv, ikke (ogsaa) gjort hiin
ver (ikke) den en

s Guld! Ps. 52, 9.
rsom jeg havde glædet mig, at
s var meget, og at min Haand
rhvervet mangfoldigt;
rsom jeg haver seet til Lyset, naar
ede, eller til Maanen, naar den
rlig. 5 Mos. 33, 14.
haver mit Hjerte ladet sig for-
ndom, at min Mund haver kys-
Haand:
t er ogsaa en Misgjerning for
ne; thi (dermed) havde jeg neg-
(som er) oven af. Tit. 1, 16.
2 Pet. 2, 1.
ver jeg glædet mig over min Ha-
værvelse, og opvakt mig til Glæde,
e rammede ham? Ordsp. 24, 17.
Mich. 7, 8.
g tilstedede ikke min Gane at
t begjere ved Forbandelse hans
1 Kong. 3, 11.
de ikke Mændene i mit Paulun
or finder man nogen, som ikke er
æt af hans Kjød?
a) en Fremmed maatte ikke ligge
om Natten; jeg lod mine Døre op
Veifarende. Rom. 12, 13.
Ebr. 13, 2.

Elihu fortryder paa, at Jobs Venner ikke kunde give Job noget ret Svar, 1-3. Og begynder at tale, og give Aarsagen tilkjende, hvorfor han saa længe havde tiet, og hørt paa dem, men nu ikke vilde tie længer, 4-20. Han vil i sin Tale ikke bruge nogen Persons Anseelse, 21. 22.

1. Da lode disse tre Mænd af at svare
Job, efterdi han var retfærdig for sine
(egne) Dine.
2. Men Elihu, Barachels Søn, den
Busiter, af Rams Slægt, hans Vrede op-
tændtes imod Job, fordi han vilde holde
sin Sjel retfærdigere end Gud. Job 35, 2.
3. Hans Vrede optændtes og mod hans
tre Venner, fordi de fandt intet Svar, og
dømte (dog) Job at være ugudelig.
4. Men Elihu havde biet (efter, at) Job
skulde ende sine Ord, efterdi de vare ældre
af Aar end han.
5. Der Elihu saae, at der var intet Svar
i de tre Mænds Munde, da optændtes hans
Vrede.
6. Derfor svarede Elihu, Barachels
Søn, den Busiter, og sagde: jeg er ung
af Aar, men I ere udlevede (Mænd), der-
for ræddedes jeg, og frygtede at kundgjøre
eder min Kundskab.
7. Jeg sagde: lad Dagene tale, og Aars

Deel; ogsaa jeg vil kundgjøre min Kundskab.

18. Thi jeg er fuld af Taler; en Aand i mit Indre trænger mig. Jer. 20, 9.

19. See, mit Indre er som Viin, der ikke er aabnet for; det maa revne som nye Læderflasker.

20. Jeg maa tale, at jeg kan faae Aande; jeg maa oplade mine Læber, og svare.

21. Kjære, jeg vil ikke ansee nogens Person; jeg vil ikke nævne noget Menneske (med Æres-Titel). Matth. 22, 16.

22. Thi jeg veed ikke at nævne nogen (med Æres-Titel; thi) den, som gjorde mig, maatte optage mig om en liden (Tid). c. 31, 23.

33. Capitel.

Elihu formaner Job ved adskillige bevægende Aarsager, at give Agt paa sin Tale, 1-7. Straffer Job derfor, at han havde formeget staaet paa sin egen Retfærdighed for Gud, 8-13. Taler om, hvorledes Gud pleier at lede Folk til Omvendelse ved Drømme, Syner, Tugtelser og til Troen paa Messias, som forsoner dem, paa det at det siden maatte gaae dem vel, 14-30. Formaner Job at høre og betænke dette, eller og svare noget dertil, om hav kunde 31-33.

1. Og Job, hør dog du m ale, og

12. See, (herpaa) svarer jeg di
med er du ikke retfærdig; thi Gud
(retfærdig) end et Menneske.

13. Hvorfor haver du trættet me
efterdi han ikke gjør dig Regnskab
gen af sine Gjerninger.

14. Men Gud taler eengang o
Gang; men man agter ikke derpa

15. I Drøm, i Syn om Natte
en dyb Søvn falder paa Folk,
slumre paa Seng:

16. Da aabenbarer han (det)
kenes Øre, og besegler (det) ve
Tugtelse: c.

17. At Mennesket skal borttage
ning, og at han maa skjule Hovm
for en Mand, E

18. Og spare hans Sjel fra Ford
og hans Liv, at det ikke omkom
Sværdet.

19. Han straffes og med Pine
Leie, og paa hans mange stærke B

20. Saa at hans Liv væmmes ve
og hans Sjel ved nydelig Mad.

21. Hans Kjød fortæres, saa m
kan see det, og hans Been, som i
blive sønde

e, alle disse Ting gjør Gud, to
e Gange med en Mand:
r at føre hans Sjel tilbage fra
ælsen, at han maa oplyses ved de
Lys. Ps. 103, 4.
erk, Job! hør mig; tie, og jeg
le.
len) haver du (noget) at sige,
ig Svar igjen; tael; thi jeg ha-
til at give dig Ret.
n haver du intet (at sige), da
mig; tie, saa vil jeg lære dig

34. Capitel.

, man vilde ydermere høre ham, beskylder
an holdt sig for retfærdig og frygtede ikke
sagde, det gavnede ikke at tjene ham, 1-9.
er for Guds Retfærdighed, som seer sig i
ninger, og taler om hans Alvidenhed, der
le Menneskers Veie, og handler med dem
og Miskundhed, rc. 10-31. Han forma-
t agte derpaa, beskylder ham, beder Gud,
prøve ham, saa at han maatte afstaae
Synder, rc. 32-37.

mdeles svarede Elihu, og sagde:
r, I Vise, min Tale; og I For-
vender (eders) Øren til mig!

Jorden.
13. Hvo haver beskikket ham over Jor-
den? og hvo haver sat (Jordens) Kreds
altsammen? c. 38, 4. Ps. 119, 90.
Sach. 12, 1.
14. Dersom han vilde sætte sit Hjerte
dertil, da samlede han sin Aand og sin
Aande til sig.
15. Alt Kjød maatte opgive Aanden til-
lige, og Mennesket blive til Støv igjen.
1 Mos. 3, 19. Præd. 12, 7.
16. Dersom du haver Forstand, saa hør
dette; vend (dine) Øren til min Tales
Røst.
17. Skulde og den, som haver Ret, for-
binde (den) Saarede? vil du da sige den
at være ugudelig, som er saare retfærdig?
18. Skulde nogen sige til en Konge: du
Belial! til de Ædle: du Ugudelige!
19. (Hvor langt mindre) til den, som
ikke anseer Fyrsternes Personer, og kjen-
der ikke den Rige fremfor den Ringe? thi
de, de ere alle hans Hænders Gjerning.
Ap. G. 10, 34. 5 Mos. 10, 17. 2 Krøn. 19, 7.
Rom. 2, 11 rc.
20. De døe i et Øieblik, og et Folk bæ-
ver, og forgaaer midt om Natten; og de
Mægtige tages bort, (endskjøndt) ikke ved

25. Derfor, at han kjender deres Gjerninger, da omkaster han (dem) om Natten, at de blive knusede. Dan. 5, 30.
26. Han slaaer dem paa de Ugudeliges Sted, paa et Sted, hvor man seer det;
27. Fordi de veeg bort bag fra ham, og de forstode ikke (nogen) af alle hans Veie,
28. At han maa lade den Ringes Skrig komme over ham, og han maa høre de Elendiges Skrig. Ps. 9, 13.
29. Naar han gjør stille, hvo vil da domme at være ugudelig? naar han skjuler Ansigtet, hvo vil da beskue ham? (dette siger jeg) baade om et Folk og om et Menneske tillige; Rom. 8, 34.
30. Paa det et Menneske, som er en Dienskalk, skal ikke regjere, at der skulle ikke være Snarer for Folket.
31. Thi det hører til Gud at sige: jeg haver forladt (det), jeg vil ikke fordærve. 4 Mos. 14, 19.
32. Foruden det, jeg kan see, lær du mig; dersom jeg haver gjort Uret, da vil jeg ikke gjøre det mere. c. 30, 38.
33. Skal det være af dig, at han skal betale det (Onde), efterdi du foragter (ham)? du, du udvælger dig (egne Ting, som) jeg ikke (har Behag udi); og hvad veed du (at svare dertil)? tael!
34. Folk, (som have et forstandigt) Hjerte, skal tale med mig; og en viis Mand hører mig. v. 10.
35. Job taler ikke med Forstand, og hans Ord ere ikke med Klogskab. c. 38, 2.
36. Min Fader! lad Job prøves indtil Seieren, til Svar for uretfærdige Folk.
37. Thi han maatte ellers lægge Overtrædelse til sin Synd, han maatte klappe (med Hænderne) imellem os, og tale sine mange Ord for Gud.

35. Capitel.

Elihu beskylder atter Job for, at han havde gjort sig retfærdigere end Gud, og sagt, han havde ingen Gavn deraf, at han frygtede Gud, 1-3. Weder ham betænke, at Gud hverken havde Gavn af Nogens Fromhed, eller Skade af Nogens Ugudelighed, 4-8. Dog straffer han ogsaa her de Ugudelige, og vilde ei bønhøre dem, 9-14. Elihu straffer Job for hans Tales Skyld, 15. 16.

1. Og Elihu svarede (fremdeles), og sagde:
2. Holder du dette for Ret, at du sagde: jeg er retfærdigere end Gud? c. 32, 2.
3. Thi du siger: hvad gavner det mig? hvad Gavn har jeg deraf, (om jeg viger) fra min Synd?
4. Jeg vil give dig [illegible] og dine Venner med dig:
5. Skue Himmelen, og see; og beskue (de øverste) Skyer, de ere dig for høie.
6. Dersom du haver syndet, hvad kan du gjøre imod ham? og (om) dine Overtrædelser ere mange, hvad kan du gjøre ham?
7. Dersom du er retfærdig, hvad kan du give ham? eller hvad skal han tage af din Haand? c. 22, 2.
8. (Men) din Ugudelighed (kan vel gjøre) et Menneske, som du (er, noget), og din Retfærdighed et Menneskes Barn.
9. Ved (Volds) Mangfoldighed komme de (Ugudelige) dem, som lide Vold, til at raabe; de skrige for de Stores Arm.
10. Men ingen (af dem) siger: hvor er Gud, som gjorde mig? som giver Psalmer om Natten,
11. Som lærer os fremfor Dyr paa Jorden, og gjør os visere end Fuglene under Himmelen? 2 Pet. 2, 12.
12. Der raabe de; men han svarer ikke, for de Ondes Hovmodigheds Skyld.
13. Visselig en skal Gud ikke høre Forfængelighed, og den Almægtige skal ikke beskue det.
14. Men du siger, du beskuer ham ikke; (der er dog) Dom for hans Ansigt, derfor vent (kun) paa ham. c. 23, 8. 9.
15. Men nu, fordi (det er) ikke (skeet, at) hans Vrede hjemsøger; og han ikke haver kjendt (Syndernes) saare (stor) Overflødighed: Præd. 8, 11 fgg.
16. Saa oplader Job sin Mund med Forfængelighed; han gjør mangfoldige Ord uden Forstand.

36. Capitel.

Elihu taler ydermere om Guds Forsyn og Retfærdighed, 1-4. Forklarer Sagen saaledes, at han viser i Almindelighed, om Guds Veie, og i Særdeleshed, hvad Gud søger med sine Tugtelser, 5-15. Han viser Job, hvor godt Gud har meent det med ham, formaner ham at ydmyge sig for Gud, og at omvende sig fra sin Synd, 16-21. Og at betænke og ophøie Guds Majestæt og Egenskaber og herlige Gjerninger, 22-33.

1. Og Elihu blev ved, og sagde:
2. Bie mig lidet, og jeg vil kundgjøre dig, at (her er) endnu at tale for Gud.
3. Jeg vil ophente min Kundskab langt borte, og tillægge den, som haver gjort mig, Retfærdighed. c. 4, 17. c. [illegible]
4. Thi sandelig, mine Taler [illegible]

hjuand,
aabenbarer han det for deres
Tugtelse, og siger, at de skulle
ig fra Uretfærdighed. c. 33, 16.
som de ville høre, og tjene, da
albende deres Dage i det Gode,
ar i megen Liflighed;
i om de ikke ville høre, da skulle
ne ved Sværdet, og opgive Aan-
: have ikke Forstand.
Dienskalke i Hjertet forøge Vre-
:aabe ikke (til ham), naar han
dem.
rs Sjel skal døe i Ungdommen,
Liv (skal endes) iblandt Skjør-

:n) han skal frie en Elendig i sin
d, og aabne deres Øre i Træng-
Ps. 35, 10. Ps. 72, 12.
i skulde han og have afvendt dig
tens Strube til et rumt (Sted),
r ikke snevert; og dit Bord (skul-
ræret) roligt og fuldt med Fedme.
Ps. 18, 20.
a du skulde fuldkommeligen (seet)
eliges Dom; Dom og Ret skulde
i) fast.

nedbryppe saare over Mennesker.
29. Mon ogsaa nogen forstaae de tykke (Skyers) Udbredelser (og) hans Pauluns megen Brusen? Ps. 18, 12.
30. See han udbreder sit Lys over den, og skjuler Havets Rødder.
31. Thi ved dem dømmer han Folk; ved dem giver han Spise i Mængde. Ps. 18, 13-15.
32. Han skjuler Lyset (som) med flade Hænder, og byder derover derved, at en (Sky) kommer derimod.
33. Derom forkynder hans Torden; ogsaa Fæet (forkynder) om det, som opstiger (af Jorden).

37. Capitel.

Elihu taler ydermere om Guds herlige Gierninger, om Torden, Lynild, Snee, Regnveir, Frost og Skyer, 1-13. Formaner Job at ære Guds forskrækkelige Majestæt, og at betænke Menneskenes Vanvittighed, Uformue og Ringhed for Gud, ꝛc. 14-24.

1. Ogsaa for dette maa mit Hjerte forskrækkes, og springe af sit Sted.
2. Hører flittig hans Røstes Bevægelse, og (hvad for) Tale der udgaaer af hans Mund. Ps. 29, 3.
3. Han lader dem gaae ret frem under

kommer) hans stærke (og) megen Plask-Regn. Ps. 147, 16.

7. Han besegler (derved) hver Mands Haand; at alle Folk, som ere hans Gjerning, skal kjende det.

8. Og et (vildt) Dyr maa gaae i (Kulen), hvor det lurer, og blive i sine Boliger. Ps. 104, 22. Job 39, 2.

9. Af de (inderste) Kammere (imod Sønden) kommer en Hvirvelvind; og ved de adspredende (Vinde imod) Norden kommer Kulde. c. 9, 9.

10. Gud giver Frost ved sin Aande, saa at det brede Vand bliver snevert.

11. Ogsaa fordriver han den tykke (Skye) med klar (Luft); han adspreder Skyen ved sit Lys.

12. Og han vender Leilighederne efter sine Raad til deres Gjerning, til alt det, som han byder dem paa Jordens Kreds:

13. Enten (det skeer) til Revselse, eller til hans Lands (Bedste), eller at han lader sig finde ved Miskundhed.

14. Job, vend (dine) Oine til dette; staae, og agt paa Guds underlige Ting.

15. Veed du, naar Gud lægger (saadant) paa dem? og naar han lader sin Skyes Lys skinne?

16. Veed du, hvorledes de tykke (Skyer) hænge (som i Vægtskaaler)? hans underlige Ting, (som er) fuldkommen i al Kundskab?

17. Hvorledes dine Klæder blive varme, naar han gjør Landet stille fra Sønden?

18. Haver du udstrakt de (øverste) Skyer med ham, (som ere) faste som et støbt Speil?

19. Lad os vide, hvad vi skulle sige ham; (thi) vi kunne ikke ordentlig forestille (noget) for Morkheds Skyld.

20. Skulde det fortælles ham, naar jeg taler? mon nogen kan tale (til ham)? thi han maatte blive opslugt.

21. Og nu seer man ikke Lys, som er klart i de (øverste) Skyer; (men) naar Veiret gaaer over, da renser det dem.

22. Af Norden kommer Guld; (men o! hvad er der) en forfærdelig Majestæt hos Gud!

23. (Han er) den Almægtige, vi finde ham ikke, (han er) stor af Kraft; dog vil han ikke plage med Ret og Retfærdigheds Mangfoldighed. c. 9, 4. Ps. 99, 3.

24. Derfor skulle Folkene frygte ham; han seer ikke til nogen, (som er) viis i Hjertet. Ps. 33, 9. Ps. 96, 9.

38. Capitel.

Gud aabenbares for Job, og straffer hans formastelige Tale imod Gud, 1-3. Forreholder ham sine store og forfærdelige Gjerninger ved Skabelsen, Forsyn og Regjering i Himmel, Luft, Jord og Hav, hvilke alle Job ei kunde begribe; hvormed Gud vil føre ham til Ydmyghed, og til at erkjende sin Ubetænksomhed i sin Tale med at dømme Guds Gjerninger, 4-38.

1. Derefter svarede HErren Job af en Storm, og sagde:

2. Hvo er denne, som formørker (Guds) Raad med Tale uden Forstand? c. 34, 35.

3. Bind nu om dine Lænder, som en Mand; saa vil jeg spørge dig, og underviis du mig. c. 40, 2. c. 42, 4.

4. Hvor var du, der jeg grundfæstede Jorden? forkynd det, om du kjender Forstand!
Ps. 102, 26. Ps. 104, 5. Ps. 119, 90.
2 Krøn. 2, 12. 13.

5. Hvo haver sat dens Maal, efterdi du veed det? eller hvo udstrakte Snoren over den? Ordsp. 30, 4.

6. Hvorpaa ere dens Pillere nedsænkte? eller hvo lagde dens Hjørne-Steen,

7. Der Morgen-Stjerner sang tillige, og alle Guds Børn raabte (for Glæde)?

8. Og (hvo) bedækkede Havet med Døre, der det udbrast, og vilde udgaae (som) af (Moders) Liv; c. 26, 10.

9. Der jeg satte Skye til dets Klædning og Mørkhed til dets Svøb;

10. Der jeg igjennembrød for det ved min Skik, og satte Stang og Døre (derfor),

11. Og jeg sagde: hid til skal du komme, og ikke (gaae) længere; og her skal den sætte sig imod dine høie Bølger?
v. 10. Ps. 104, 9.

12. Haver du i dine Dage budet Morgenen? haver du viist Morgenrøden sit Sted?

13. Indtil den faaer taget fat paa Jordens Vinger, at de Ugudelige udrystes af den,

14. (Naar) den forvandles som Leer, (hvori) et Segl (trykkes), og de fremstilles som et Klæde, Ps. 102, 27.

15. Og de Ugudeliges Lys skal holdes tilbage fra dem, og en høi Arm skal sønderbrydes? c. 18, 18. 1 Sam. 2, 31.

16. Er du kommen til Havets Dybleder? og haver du vandret der, hvor man randsager (efter) Afgrunden?

17. Have Dødens Porte aabnet sig for dig? eller kan du see Dødens Skygges Porte?

oor er den Vei, der Lyset deles?
Østen-(Veir) adspreder sig over
! Joh. 3, 8.
oo uddeelte Render til Vandskyl,
il Lynet, (som gaaer foran) Tor-
Jer. 10, 13. c. 51, 16.
lade regne paa det Land, (hvor)
, i Ørken, hvor intet Menneske er,
det mætter de øde og ødelagte
), og gjør, at Græsset opvoxer, og
er? Ps. 107, 35.
: der og Regnens Fader til? eller
er født Duggens Draaber?
c. 5, 10. c. 36, 27.
' hvis Liv er Frost udgangen? og
e Riimfrost under Himmelen?
Ps. 147, 16.
andet skjuler sig som en Steen, og
en holder sig tilsammen oven paa.
an du binde de lystelige Syvstjer-
er oplose Orions Reeb? c. 9, 9.
Es. 13, 10.
an du lade Planterne komme frem
id? eller fremføre Arcturus med
rn? c. 9, 9.
ed du Himmelens Skikke? eller kan
ke dens Herredømme paa Jorden?

dene ville føde? 1 Sam. 24,3. Ps. 104,18.

5. Kan du tælle de Maaneder, som de opfylde? eller veed du Tiden, naar de føde?

6. (Naar) de bøie sig, naar de føde deres Unger, og udlade (det, de have) Smerte af?

7. Deres Unger blive stærke, de blive store paa Marken; de gaae ud og komme ikke tilbage til dem.

8. Hvo haver ladet det vilde Æsel gaae frit? og hvo løste Skov-Æslets Baand?

9. Hvilket jeg haver givet den slette Mark til sit Huus, og et salt (Land) til sine Boliger.

10. Det leer ad Stadens Bulder; det hører ikke Driverens megen Fnysen. v.21.25.

11. Hvad det opsøger paa Bjergene, er dets Føde, og det søger efter alt det Grønne.

12. Mon en Eenhjørning skal ville være din Tjener? mon den skal blive Natten over ved din Krybbe?

13. Kan du binde en Eenhjørning til Furen med Reeb? mon den skal harve Dalene efter dig?

14. Kan du forlade dig paa den, forbi

25. Den leer ad Frygten, og forskrækkes ikke, og vender ikke tilbage for Sværdets Skyld.

26. (Naar Pile-)Koggeret klinger over den, ja, det blinkende (Jern) paa Spyd og Glavind;

27. Da opkaster den Jord med (heftig) Bevægelse og Fnysen, og troer ikke, at det er Trompetens Lyd.

28. Naar Trompeten noksom (lyder), siger den: hui! og lugter Krigen langt fra, (ja), Fyrsternes Bulder og Skrig.

4 Mos. 10, 9.

29. Flyver Spurv-Høgen efter din Forstand, (og) udbreder sine Vinger mod Sønden?

30. Mon det er efter din Befaling, at Ørnen flyver høit, og ophøier sin Rede?

Jer. 49, 16. Obad. v. 4.

31. Den boer paa en Klippe, og bliver (der) om Natten, paa en spids Klippe og i et fast (Sted).

32. Derfra opspører den Spise, dens Øine see sig om langt borte fra. c. 9, 26.

33. Og dens Unger drikke Blod, og hvor der ere Ihjelslagne, der er den. Hab. 1, 8.

Matth. 24, 28.

34. Og HErren svarede Job, og sagde:

5. Pryd dig nu med Høihed
lighed, og ifør dig med Ære og
6. Udspred dins Vredes megen
og see hver en Hovmodig, og forn
7. See hver en Hovmodig, og
ham, og knuus de Ugudelige p
Sted.
8. Skjul dem i Støv tilhobe,
deres Ansigt i det Skjulte.
9. Og da vil jeg, jeg ogsaa be
dig, at din høire Haand kan frel
10. See nu Behemoth, som je
hos dig, der æder Græs som en
11. See nu, dens Magt er i den
og dens Kraft er i dens Bugs N
12. Naar den haver Lyst til
rækte) sin Stjert, (da er den
Cedertræe; dens forfærdelige (
Sener ere sammenviklede.
13. Dens Been ere (som) st
(ja,) dens Been ere ligesom
Stang.
14. Den er Guds Veies B
han, som den gjorde, laver sit
den).
15. Thi Bjergene bære Foder
alle (vilde Dyr) paa Marken
16. Den ligger under (Træer

r den? skulde de dele den iblandt
nd?
an du i Hytterne oplægge dens
er i en Fisker-Baad dens Hoved?
eg din Haand paa den, (om du
n) som den Krig ihu, og gjør det
?.
re, hans Forventelse haver slaget
n den endogsaa skulde lægge sig
r den seer ham?

41. Capitel.

Job, hvad han af denne Tale om Guds
er burde slutte, 1. 2. Og bliver ved at
Leviathan, for at vise Job sin Magt og
, og at det ei var tilfeligen gjort, om nogen
e Gud i hans Gjerninger, 3-25.

r er ingen (saa) grum, at han tør
den; og hvo er da den, der vilde
or mit Ansigt? Mal. 3, 2.
er kommen mig tilforn, at jeg
tale (ham det)? hvad der er un-
immelen, det er mit.
5 Mos. 10, 14. Ps. 24, 1.
vil ikke tie om dens Lemmer, og
e Styrkes Beskaffenhed, og dens
s Yndelighed.
haver opslaaet Overdelen af dens

(Møllesteen).
16. For dens Høihed grue de Stærke;
fordi den sønderbryder (alt), rense de sig
fra Synd.
17. Antaster (nogen) den med Sværd,
(da) bestaaer det ikke, (ei heller) Spyd,
Kaste-Gevær eller Pantser.
18. Den agter Jern som Straa, Kobber
som raaddent Træe.
19. Der skal ingen Piil jage den paa
Flugt; Slyngestene ere blevne forvand-
lede for den til Halm.
20. Skud agtes som Halm, og den leer
ad de bævende Glavind.
21. Der er skarpe Skaar under den, og
den strøer spidse (Stene under sig) paa
Dynd.
22. Den gjør, at det Dybe syder som en
Gryde; den gjør Havet som en Salve.
23. Den gjør, at Stien skinner efter den,
saa man maatte holde Afgrunden for
graa.
24. Der er ingen, som kan lignes ved
den paa Jorden, den, som er skabt (til at
være) uden Ræddsel.
25. Den seer (ned paa) alt Høit; den
er en Konge over alle Hovmodige. c. 28. 8.

Forstand? saa haver jeg forkyndet det, hvilket jeg ikke forstod, de Ting, som ere mig for underlige, hvilke jeg ikke kiendte.

4. Hør dog, og jeg, jeg vil tale; jeg vil spørge dig, og underviis du mig.
c. 38, 3.

5. Jeg haver hørt dig med hørende Øre, og nu haver mit Øie seet dig.

6. Derfor foragter jeg (mig nu selv), og angrer det i Støv og Aske. c. 2, 8.
2 Sam. 12, 16.

7. Og det skede, efter at HErren havde talet disse Ord til Job, da sagde HErren til Eliphas, den Themaniter: min Vrede er optændt imod dig, og imod dine to Venner, thi I have ikke talet ret om mig, som min Tjener Job.

8. Saa tager eder nu syv Stude og syv Vædre, og gaaer til min Tjener Job, og lader offre Brænd-Offer for eder; thi jeg vil ansee hans Person, at jeg ikke skal gjøre imod eder (efter eders) Daarlighed, thi I have ikke talet ret om mig, som min Tjener Job. 1 Mos. 20, 7. v. 7.

9. Saa gik Eliphas, den Themaniter, og Bildad, den Schuchiter, og Zophar, den Naamathiter, og de gjorde, saasom HErren havde sagt til dem; og HErren ansaae Jobs Person. c. 2, 11.

10. Og HErren omvendte Jobs Fængsel, der han havde bedet for sine Venner; og HErren forøgede alt det, Job havde haft, til dobbelt. c. 1, 7.

11. Og alle hans Brødre og alle hans Søstre, og alle, som kiendte ham tilforn, kom til ham, og aade Brød med ham i hans Huus, og havde Medynk med ham, og trøstede ham over alt det Onde, som HErren havde ladet komme over ham; og de gave ham hver een Penning, og hver eet Smykke af Guld. 1 Mos. 33, 19
c. 24, 22.

12. Og HErren velsignede Job, (saa) det sidste var mere end det første han havde; thi han havde fjorten tusinde Faar og sex tusinde Kameler, og tusinde Par Øxne og tusinde Aseninder.

13. Og han havde syv Sønner og tre Døttre.

14. Og han kaldte den førstes Navn Jemima, og den andens Navn Kezia, og den tredies Navn Keren-Happuch.

15. Og der bleve ikke fundne (saa) deilige Qvinder, som Jobs Døttre, i alt Landet; og deres Fader gav dem Arv iblandt deres Brødre. 1 Mos. 12, 11.
c. 26, 7. Esth. 2, 7.

16. Og Job levede derefter hundrede og fyrretyve Aar, og saae sine Børn og sine Børne-Børn i fierde Slægt.

17. Og Job døde, gammel og mæt af Dage. 1 Mos. 25, 8.

Psalme-Bog.

1. Psalme.

David beskriver de Gudfrygtiges Forhold og Lyksalighed, 1-3. Saa og de Ugudeliges ulyksalige Tilstand, 4-6.

1. Salig er den Mand, som ikke vandrer i de Ugudeliges Raad, ei heller staaer paa Synderes Vei, ei heller sidder i Spotteres Sæde: Ps. 119, 3. Ps. 128, 1.
Ordsp. 1, 10. 15. Ps. 26, 4. 5. Ordsp. 4, 14.

2. Men hvis Lyst er til HErrens Lov, og som grunder paa hans Lov Dag og Nat! Jos. 1, 8. Ps. 119, 97.

3. Thi han skal være som et Træe, der er plantet ved Vand-Bække, som giver sin Frugt i sin Tid, og hvoraf ikke et Blad affalder; og alt, hvad han gjør, skal han faae Lykke til. Jer. 17, 8. 2 Krøn. 31, 21.

4. Saaledes ere de Ugudelige ikke; men (de ere) ligesom Avnen, den Veiret bortdriver. Ps. 35, 5. Matth. 3, 12.

5. Derfor skal de Ugudelige ikke bestaae i Dommen, ei heller Syndere i de Retfærdiges Menighed. Matth. 25, 32. 41. 46.

6. Thi HErren kiender de Retfærdiges Vei, men de Ugudeliges Vei skal forgaae.
2 Tim. 2, 19. Ordsp. 10, 28. 29 rc.

2. Psalme.

David spaaer om Christi Rige, og hvorledes Hedningene, endskiøndt forgieves og til deres egen Skade, sætte sig op imod denne store og mægtige Konge, 1-9. Han formaner dem til Omvendelse og Gudfrygtighed, rc. 10-12.

1. Hvorfor fnyse Hedningerne, og grunde Folkene paa Forfængelighed?
Ap. G. 4, 25.

2. Jordens Konger fremstille sig, og Fyrsterne raadslaae tilsammen imod HErren og imod hans Salvede, (sigende):
Ps. 21, 14.

3. Lader os sønderrive deres Baand, og
iste deres Reeb fra os. Ap. G. 4, 25.
Jer. 2, 20. c. 5, 5.

4. (Men) den, som boer i Himmelen,
er (ad dem), HErren bespotter dem.
Ps. 50, 9. Ordsp. 1, 26.

5. Da skal han tale til dem i sin Vrede,
g forfærde dem i sin Grumhed, (sigende):

6. Jeg, jeg haver dog salvet min Konge
ver Zion, mit hellige Bjerg.
Ordsp. 8, 23. Aab. 14, 1.

7. Jeg vil fortælle om et beskikket
Raad): HErren saade til mig: du er
ain Søn; jeg, jeg fødte dig i Dag.
Ap. G. 13, 33. Ebr. 1, 5. c. 5, 5.

8. Begjer af mig, saa vil jeg give dig
ledningerne til Arv, og Verdens Ender
il din Eiendom. Ps. 22, 28.

9. Du skal sønderslaae dem med et Jern-
Spiir; ligesom en Pottemagers Kar skal
u sønderbryde dem. Aab. 2, 27.
c. 19, 15.

10. Og nu, I Konger! handler klogeli-
en; lader eder undervise, I Dommere
aa Jorden!

11. Tjener HErren med Frygt, og fry-
er eder med Bævelse. Phil. 2, 12.

12. Kysser Sønnen, at han ikke bliver
red, og I skulle omkomme paa Veien,
aar hans Vrede om et Lidet skal optæn-
es; salige ere alle de, som forlade sig
aa ham. 5 Mos. 18, 15. 19. Ps. 34, 9.
Ps. 84, 13. Es. 30, 18.

3. Psalme.

David klager over sine Fienders Mangfoldighed, 2. 3.
Trøster sig, i Tillid til Gud, som giør ham tryg og
rolig, 4-7. Beder fremdeles om Naade, 8. 9.

1. Davids Psalme, der han flyede for
Absaloms, sin Søns, Ansigt.
2 Sam. 14, 15. 16 sqq.

2. HErre! hvad ere mine Fiender man-
ge! mange de, som opstaae imod mig!
Ps. 25, 19.

3. Mange sige om min Sjel: den ha-
ver ingen Frelse hos Gud. Sela.
Ps. 10, 11.

4. Men du, HErre! er et Skjold for
mig; min Ære, og den, der ophøier mit
Hoved. 1 Mos. 15, 1. Ps. 7, 11.

5. Jeg raabte til HErren med min Røst,
og han bønhørte mig fra sit hellige Bjerg.
Sela. Ps. 4, 4.

6. Jeg, jeg lagde mig, og sov; jeg op-
vaagnede, thi HErren opholder mig.
Ps. 4, 9. Ps. 37, 17 rc.

7. Jeg vil ikke frygte for ti tusinde af
Folket, som have lagt sig omkring imod
mig. Ps. 27, 3.

8. Staae op, HErre, frels mig, min
Gud! thi du haver slaget alle mine Fien-
der paa Kind-Benet; du haver sønder-
brudt de Ugudeliges Tænder. Ps. 58, 7.

9. Hos HErren er Frelse; din Velsig-
nelse er over dit Folk. Sela.
Ps. 74, 12. Ps. 121, 2. Ps. 124, 8.

4. Psalme.

David beder om Bønhørelse og Hielp mod Fienderne,
2. Formaner dem til Omvendelse og Bedring,
3-6. Trøster og glæder sig i Gud, 7-9.

1. Til Sangmesteren, paa Strængeleeg,
Davids Psalme.

2. Naar jeg raaber, da bønhør mig,
min Retfærdigheds Gud! i Tranghed
udbredte du (Rummet) for mig; vær mig
naadig og hør min Bøn. Ps. 5, 2.
Ps. 27, 7.

3. I Menneskens Børn! hvor længe skal
min Ære være til Skjændsel? (hvor
længe) vil I elske Forfængelighed (og)
søge Løgn? Sela. Ps. 49, 3.

4. Vider dog, at HErren haver adskilt
en From til sig; HErren skal høre, naar
jeg raaber til ham.

5. Bliver vrede, og synder ikke; taler i
eders Hjerte paa eders Leie, og værer
stille? Sela. Eph. 4, 26.

6. Offrer Retfærdigheds Offere og for-
lader eder paa HErren. Ps. 62, 9.
Hos. 12, 7.

7. De ere mange, som sige: hvo vil vise
os godt? (men) HErre! opløft dit An-
sigts Lys over os.

8. Du gav Glæde i mit Hjerte, fremfor
(den, de havde,) den Tid deres Korn og
deres Most vare mangfoldige.

9. I Fred vil jeg lægge mig og sove til-
lige; thi du HErre alene skal lade mig
boe tryggeligen. Ps. 3, 6. 3 Mos. 26, 6.

5. Psalme.

David beder Gud inderligen om Bønhørelse, 2-4.
Trøster sig ved Guds Retfærdighed imod de Ugudelige,
og Godhed imod ham, 5-8. Beder for sig imod
Fiendernes Ondskab og for alle Troende, rc. 9-13.

1. Til Sangmesteren, paa Nechiloth;
Davids Psalme.

2. HErre! vend (dine) Øren til mine
Ord; agt paa min Betænkning!
Ps. 4, 2. Ps. 17, 1. Ps. 27, 7.

3. Giv Agt paa mit Raabs Røst, min
Konge og min Gud! thi til dig vil jeg
bede. Ps. 8, 2. Aab. 15, 3.

4. HErre! du skal (tidlig) om Morgenen høre min Røst; jeg vil beskikke mig (tidlig) om Morgenen for dig, og være (flittig) paa.

5. Thi du er ikke en Gud, som haver Lyst til Ugudelighed; den Onde skal ikke boe hos dig. Ps. 34, 17.

6. De Galne skulle ikke bestaae for dine Øine; du hader alle dem, som gjøre Uret. Ps. 75, 5.

7. Du fordærver dem, som tale Løgn; HErren haver Vederstyggelighed til en blod-(gjerrig) og falsk Mand. Ps. 9, 6.
Ap. G. 5, 5. 10. Ps. 55, 24.

8. Men jeg, jeg vil komme til dit Huus paa din megen Miskundhed; jeg vil tilbede mod dit hellige Tempel i din Frygt.
Luc. 18, 10. 13.

9. HErre! leed mig i din Retfærdighed for mine Fienders Skyld; skik din Vei for mit Ansigt. Ps. 27, 11.

10. Thi i hans Mund er intet bestandigt, (i) deres inderste er megen Ondskab; deres Strube er en aabnet Grav, de smigre med deres Tunge. Job 42, 7. 8.
Rom. 3, 13.

11. Gud, døm dem skyldige, at de falde fra deres Anslage; udstød dem for deres mange Overtrædelsers Skyld, thi de ere gjenstridige imod dig. Ps. 9, 6. 7.

12. Men de skal alle glæde sig, som forlade sig paa dig, de skal fryde sig evindelig, thi du skjuler over dem; og de skal saare fryde sig i dig, de, som elske dit Navn.
Ps. 2, 12 rc. Dan. 3, 22. 28.

13. Thi du, du HErre! skal velsigne en Retfærdig; du skal krone ham med Naade, som med et Skjold. Ps. 103, 4.

6. Psalme.

David beder Gud om Naade, da han er i Samvittigheds Angest og Trængsel, 2-8. Han glæder sig ved Guds Bønhørelse, og roser sig imod sine Fiender, 9-11.

1. Til Sangmesteren, paa Strængeleeg, paa Scheminith; Davids Psalme.
1 Krøn. 15, 21.

2. O HErre! straf mig ikke i din Vrede, og tugt mig ikke i din Hastighed. Ps. 38, 2.
Jer. 10, 24.

3. HErre! vær mig naadig, thi jeg er skrøbelig; læg mig, HErre! thi mine Been ere forfærdede; Ps. 41, 5.

4. Og min Sjel er saare forfærdet; og du, HErre! hvor længe? Ps. 13, 2.

5. Vend om, HErre! frie min Sjel, frels mig for din Miskundheds Skyld.
Ps. 86, 16. Ps. 119, 132.

6. Thi (der skeer) ingen Erindring om dig i Døden; hvo vil takke dig i Graven?
Es. 38, 18.

7. Jeg er træt af mine Suk, jeg kommer min Seng til at svømme den ganske Nat; jeg igjennembløder mit Leie med min Graad. Ps. 38, 10. 11.

8. Mit Øie er igjennemstukket af Harm; (det) er blevet gammelt formedelst alle mine Fiender. Ps. 31, 10. Job 17, 7.

9. Viger fra mig, alle I, som gjøre Uret; thi HErren haver hørt min Graads Røst.
Matth. 25, 41. 2 Cor. 6, 14. 15.

10. HErren haver hørt min ydmyge Begjering; HErren vil antage min Bøn.
Ps. 10, 17.

11. Alle mine Fiender skal blive til Skamme, og forfærdes saare; de skal vende tilbage, de skal blive til Skamme i et Øieblik. Ps. 35, 4. Ps. 40, 15. 16.

7. Psalme.

David beder mod sine Forfølgere, 2. 3. Forsikker sin Uskyldighed, 4-6. Beder om Frelsning, og trøst. Gud efter sin Retfærdighed skal frelse ham, og straffe de Ugudelige, 7-17. Takker HErren, 18.

1. Davids Schiggajon, som han sang for HErren over Chus den Benjaminiters Ord.

2. HErre min Gud! jeg troer paa dig; frels mig fra alle mine Forfølgere, og red mig: Ps. 11, 1. Ps. 142, 7.

3. At han ikke skal slide min Sjel som en Løve, ja, rive (den), medens (der er) ingen, som redder. Ps. 10, 9.

4. HErre, min Gud! dersom jeg haver gjort dette, dersom der er Uret i mine Hænder, Job 31, 7 faq.

5. Dersom jeg haver vederlagt den Onde, som holder Fred med mig — ja, jeg haver friet (den, som var) min Fiende uden Aarsag — 1 Sam. 24, 12.

6. Da maa Fienden forfølge min Sjel, og gribe den, og nedtræde mit Liv til Jorden, og lade min Ære boe i Støv. Sela.

7. Staae op, HErre! i din Vrede, ophøi dig over mine Fienders megen Grumhed, og vaag op til mig; du haver befalet Ret (at skulle skee).

8. Saa skal Folkenes Forsamling omringe dig, og for dens Skyld kom igjen i det Høie! Ps. 142, 8.

9. HErren skal dømme Folkene; døm mig, HErre! efter min Retfærdighed, og efter min Fuldkommenhed, (som er) hos mig. 1 Mos. 18, 25. Ps. 9, 5.

10. Lad dog de Ugudeliges Ondskab faae

men stadfæst den Retfærdige; du
over Hjerter og Nyrer, retfærdige
Ps. 104, 35. 1 Sam. 16, 7.
139, 1. 2. Jer. 17, 10. Luc. 16, 15.
Ap. G. 1, 24.
Mit Skjold er hos Gud, som frelser
igtige af Hjertet. Ps. 3, 4.
ud er en retfærdig Dommer, og en
om vredes hver Dag. Ps. 9, 5.
Ps. 94, 2.
Dersom han ikke vil omvende sig, da
n skjærpe sit Sværd; han haver
sin Bue, og beredt den.
Begr. 2, 4. c. 3, 12.
Og han haver beredt dødelige Vaa-
ham; han skal bruge sine Pile mod
om saa (grummeligen) forfølge.
Ps. 45, 6.
See, han undfanger Uret, og er
mmelig med Møie, og føder Løgn.
Job 15, 35. Ps. 50, 4.
han haver gravet en Grav, og op-
en; men han skal falde i Graven,
n gjør. Ordsp. 26, 27. Ps. 9, 16.
hans Møie skal komme igjen paa
oved, og hans Fortrædelighed skal
paa hans (Hoved-)Isse.
Ordsp. 5, 22. Ps. 140, 10.
Jeg vil takke HErren efter hans Ret-
ed, og lovsynge HErrens den Hoie-
ten. Ps. 52, 2.

8. Psalme.

vaer om Messiæ Riges herlige Udbredelse, 2.
; i Særdeleshed om hans Fornedrelse og
lse, 4-10.

. Sangmesteren, paa Gitthith. Da-
vids Psalme.

Erre, vort Herskab! hvor herligt er
n over al Jorden! du som sætter
ajestæt over Himlene.
de spæde og diende (Børns) Mund
rftede du en Magt for dine Fien-
kyld, for at komme Fienden til at
, og den, som vil hevne sig.
Matth. 21, 16. Ps. 29, 1.
ar jeg seer din Himmel, dine Fin-
gerning, Maanen og Stjernerne,
beredte; Ps. 102, 26.
a maa jeg sige:) hvad er et Men-
: du kommer ham ihu, og et Men-
barn, at du besøger ham?
Ebr. 2, 6. Job 7, 17.
du haver ladet ham lidet blive
end Englene; men du skal krone
d Ære og Hæder. Ebr. 2, 7.
Ps. 21, 6.
7. Du gjør, at han hersker over dine
Hænders Gjerninger; du haver lagt Alting
under hans Fødder: 1 Cor. 15, 27.
Ebr. 2, 8.
8. Faar og Øxne, dem allesammen, ja,
ogsaa Dyr paa Marken;
9. Fuglene under Himmelen og Fiskene
i Havet; hvad som farer igjennem Stierne
i Havet.
10. HErre, vort Herskab! hvor herligt er
dit Navn over al Jorden!

9. Psalme.

David lover Gud for Frelsning fra Fienderne, 2-7.
Taler om Guds retfærdige og naadige Domme, 8-
11. Formaner de Fromme til at prise Gud, og
beder, Gud ville og give ham Naade dertil, 12-15.
Taler om, hvorledes de Ugudelige skulle omkomme,
16-21.

1. Til Sangmesteren, paa Muth-Lab-
ben. Davids Psalme.
2. Jeg vil takke HErren i mit ganske
Hjerte, jeg vil fortælle alle dine underlige
Ting. Ps. 138, 1.
3. Jeg vil glæde og fryde mig i dig; jeg
vil lovsynge dit Navn, du Hoieste!
Ps. 31, 8. Ps. 92, 2.
4. Naar mine Fiender vende tilbage, da
skal de stode an (og falde) og omkomme
for dig. Ps. 20, 9.
5. Thi du haver udført min Ret og min
Sag; du sad paa (din) Throne, (du) som
dømmer i Retfærdighed. Ps. 7, 12.
Ps. 50, 6.
6. Du skjældte paa Hedningerne, du for-
dærvede den Ugudelige; du udslettede de-
res Navn evindeligen og altid. Ps. 5, 7.
Ps. 34, 17. Ordsp. 10, 7.
7. (Anlangende) Fienden, (nu) ere Øde-
læggelserne endte evindeligen; og du, (o
Gud!) haver udryddet Stæderne, deres
Ihukommelse er omkommen med dem.
Job 18, 17.
8. Men HErren skal blive evindelig;
han haver beredt sin Throne til Dom.
Ps. 103, 19.
9. Og han, han skal dømme Verden med
Retfærdighed; han skal sige Dom af over
Folkene med Oprigtighed. Ps. 96, 13.
Ps. 98, 9.
10. Og HErren skal være den Ringe en
Ophoielse, ja, en Ophoielse i Nødens Ti-
der. Ps. 37, 39.
11. Og de skal forlade sig paa dig, de
som kjende dit Navn; thi du haver ikke
forladt dem, som søge dig, HErre!
Ps. 34, 5. 6.

17. HErren er kjendt, at han haver gjort Ret; den Ugudelige er besnæret i sine Hænders Gjerning; (det er) at betænke. Sela. Ps. 26, 1. Ps. 54, 3.

18. Lad de Ugudelige vende om til Helvede, (ja,) alle Hedninger, som glemme Gud!

19. Thi en Fattig skal ikke glemmes evindeligen, (eller) de Elendiges Forventelse fortabes altid. Ps. 34, 7.

20. HErre! staae op, lad et Menneske ikke bekræfte sig; lad Hedningerne dømmes for dit Ansigt. Ps. 7, 7. Ps. 52, 9.

21. Læg dem, HErre! en Frygt paa; lad Hedningerne kjende det, at de ere Mennesker. Sela. Ps. 59, 14.

10. Psalme.

David beklager og beskriver de Ugudeliges Ondskab og Svig imod de Fromme, 1-11. Paakalder Gud om Frelsning, og fortrøster sig dertil, 12-18.

1. HErre! hvorfor staaer du saa langt borte? (hvorfor) skjuler du dig i Nødens Tider? Jer. 14, 8. 9.

2. Den Ugudelige forfølger (grummelig) den Elendige af Hovmod; lad dem gribes i de Tanker, hvilke de tænkte. v. 4.

3. Thi den Ugudelige roser sig af sin

12. Staae op, HErre! Gud, ...
Haand; glem ikke de Elendige.
Ps. 7, 7. Ps. 9, 20.

13. Hvorfor skal en Ugudelig ...
Gud? han siger i sit Hjerte: du ...
randsage (det).

14. Du seer (det), thi du, du ...
Møie og Fortræd, saa at man giv...
gen) i din Haand; den Svage ...
sig paa dig, du, du har været de ...
løses Hjælper. Ps. 68, 6. Ps. ...

15. Sønderbryd de Ugudeliges ...
(anlangende) den Onde, randsa...
Ugudelighed, (indtil) du ikke fin...
(mere). Ps. ...

16. HErren er Konge evindelig ...
Hedningerne ere omkomne af han...
Ps. 29, 10. Ps. 146, 10.

17. Du HErre! hører de Elen...
Begjering; du skal stadfæste deres ...
du skal lade dit Øre mærke (derpaa) ...
Ps. 6, 10.

18. At skaffe den Faderløse og ...
Ret, (at) man skal ikke ydermere ...
(med Vold) at udstøde et Men...
Landet. 5 Mos. 10, 18.

1 Mos. 18, 24. Es. 3?, 23.
HErren er retfærdig, elsker Ret-
; hans Ansigt beskuer en Oprig-
Ps. 119, 137.

12. Psalme.

ger den almindelige Forfærrelse, Hykleri,
...edsighed, 2-5. Og taler om, hvorledes
...emme og frelse de Fromme efter sit Ords
6-9.

Sangmesteren, paa Scheminith;
Davids Psalme.

..., HErre! thi en From er borte,
...rofaste ere blevne faa iblandt
...ns Børn. Es. 57, 1 rc.
...ale Forfængelighed hver med sin
...ed smigrende Læber; de tale
...f et, (snart)af et (andet) Hjerte.
1 Kron. 12, 31.
...ren skal udrydde alle smigrende
...ja) en Tunge, som taler store

..., som sige: ved vor Tunge vil vi
...rhaand, vore Læber (staae) med
...er vor HErre? 2 Mos. 5, 2.
Dan. 3, 15.
...de Elendiges Ødelæggelse, for de
...Jamren, vil jeg nu opstaae, siger

5. At min Fiende ikke skal sige: jeg fik Overhaand over ham; at min Modstander ikke skal fryde sig, naar jeg maatte snuble. Ps. 25, 2.

6. Men jeg, jeg forlader mig paa din Miskundhed, mit Hjerte fryder sig i din Frelse; jeg vil synge for HErren, thi han haver gjort vel imod mig. Ps. 9, 15.
Ps. 103, 2. Ps. 116, 7.

14. Psalme.

David beskriver sine Fienders og alle Menneskers fordærvede Tilstand, 1-3. Beklager, at de ikke ville erkjende det, 4-6. Længes efter Messias, rc. 7.

Til Sangmesteren; Davids Psalme.

1. En Daare siger i sit Hjerte: (der er) ingen Gud! de fordærve, de gjøre vederstyggelig Gjerning, (der er) ingen, som gjør godt. Ps. 52, 2 sqq. Ps. 10, 4.
1 Mos. 6, 12.

2. HErren saae ned af Himmelen paa Menneskens Børn, at see, om der var (nogen) Forstandig, som søgte Gud.
Ps. 33, 13. Sach. 9, 1.

3. De (ere) alle afvegne, de ere stinkende tillige; der er ingen, som gjør godt, end ikke een. Rom. 3, 10. 11. 12.

foragtelig, men som ærer dem, der frygte HErren; den, som haver svoret (sig) til Skade, og vil dog ikke forandre det;
Ordsp. 20, 27. Jos. 9, 19. Dom. 11, 35.

5. Den, som ikke sætter sine Penge paa Aager, og ikke tager Gave imod en Uskyldig; hvo disse Ting gjør, skal ikke rokkes evindelig. 2 Mos. 22, 25. 5 Mos. 16, 19.
Ordsp. 17, 23. Ps. 16, 8.

16. Psalme.

Davids spaaer om Messias, som beder til sin Fader, og taler om sin Forløsnings Gjerning og dens Hensigt, v. 1-4. ligesaa om sin Fornedrelses og Lidelses herlige Frugt, Død og Opstandelse, v. 5-11.

Davids gyldne Smykke.

1. Gud, bevar mig; thi jeg troer paa dig. Ps. 86, 2. Ps. 7, 2. Ps. 11, 1.

2. Du, (min Sjel), sagde til HErren: du er (min) HErre, mit Gode (naaer) ikke til dig;

3. (Men) til de Hellige, de, som ere paa Jorden; og til de Herlige, til hvilke al min Lyst er. Ps. 147, 11.

4. Deres Smerter skal blive mange, som haste (efter) en anden; jeg vil ikke smage deres Drik-Offer af Blod, og ikke tage deres Navne paa mine Læber. Es. 1, 11.

5. HErren er min Arvs Deel og min

1. HErre! hør Retfærdighed,
paa mit Raab, vend (dine) Øren
Bøn, (som) ikke (skeer) med
Læber.

2. Lad min Ret komme ud fra
sigt; lad dine Øine beskue Oprig
Ps. 43, 1.

3. Du prøvede mit Hjerte, du
det om Natten, du smeltede mig,
intet; jeg tænkte: min Mund
overtræde. Ps. 7, 10. Jer.
c. 17, 10.

4. (Anlangende) Menneskets
ger, (da) haver jeg, jeg efter dine
Ord taget mig vare for Røverens

5. Hold mine Gange paa dine
mine Trin ikke skulle rokkes!

6. Jeg, jeg raaber til dig, thi
bønhører mig; bøi dit Øre til
min Tale.

7. Beviis underligen dine Miskun
(du som er) deres Frelser, som
dem, som opreise sig imod din
Ps. 31, 22.

8. Bevar mig, som en Øiesteen
skjul mig under dine Vingers Sk
Zach. 2, 8. 9. Ps. 36, 8. Ps.

9. For de Ugudeliges Anfald

dit Sværd; Ps. 144, 7. 11.

14. Fra Folk, ved din Haand, HErre! fra Verdens Folk, (som have) deres Deel i Livet, og hvis Bug du fylder med dit skjulte Liggendefæ; deres Børn mættes, og det, (som de have) tilovers, lade de (efter sig) til deres spæde Børn.

Luc. 16, 25.

15. (Men) jeg, jeg skal beskue dit Ansigt i Retfærdighed; jeg skal mættes naar jeg opvaagner (efter) din Lignelse.

Matth. 5, 8. 1 Joh. 3, 2. 1 Mos. 1, 26.

18. Psalme.

David vidner om sin Tillid til Gud, der saa herligen havde beviist ham sin Hjelp og Frelsning, 1-4. Beskriver sin Fristelse og Nød, og hvorledes Gud havde viist sin Majestæt og Vrede over Fienderne, 5-16. Taler ydermere om Guds Frelse, og hvorledes han havde anseet hans Uskyldighed, 17-25. Taler om Guds Veie, og hvorledes han beviser sig imod enhver især, 26-37. Og hvorledes han haver hjulpet ham imod Fienderne, og lover ham derfor, 38-51.

1 Til Sangmesteren, Davids HErrens Tjeners (Psalme), som talede Ordene af denne Sang for HErren paa den Dag, HErren havde friet ham af alle hans Fienders Haand og af Sauls Haand. 2 Sam. 32.

2. Og han sagde: HErre! jeg haver dig hjertelig kjær, min Styrke! Ps. 46, 2.

3. HErren er min Steen-Klippe og min Befæstning, min Befrier, min Gud, min Klippe, paa hvilken jeg troer, mit Skjold og min Saligheds Horn, min Ophøielse.

Ebr. 2, 13. Ps. 3, 4. Luc. 1, 69.

4. Jeg vil paakalde HErren, som bør at loves, saa bliver jeg frelst fra mine Fiender. Ps. 146, 2.

5. Dødens Reeb omspændte mig, og Belials Bække forfærdede mig; Ps. 55, 5.

6. Helvedes Reeb omgave mig, Dødens Snare forekom mig. Job 22, 10.

7. Da jeg var i Angest, raabte jeg til HErren, ja, jeg raabte til min Gud; (og) han hørte min Røst fra sit Tempel; og mit Raab for hans Ansigt kom for hans Øren. Es. 26, 16. Luc. 17, 12 sqq.

Jon. 2, 8.

8. Og Jorden bævede og rystede, og Bjergenes Grundvolde bevægedes; og de bævede, thi han var vred. 2 Sam. 22, 8.

Job 26, 11.

9 Der opgik en Røg af hans Næse, og

5 Mos. 4, 24.

10. Og han bøiede Himmelen, og foer ned, og der var Mørkhed under hans Fødder. Ps. 97, 2.

11. Og han foer paa Cherub og fløi, og han fløi (hasteligen) paa Veirets Vinger.

12. Han satte Mørkhed til sit Skjul, hans Paulun var trindt omkring ham; (der vare) mørke Vande (og) tykke Skyer.

Es. 50, 3.

13. Af Skinnet, (som var) for ham, fore hans Skyer frem, (ja) Hagel og gloende Kul.

14. Og HErren tordnede i Himmelen, og den Høieste udgav sin Røst; der var Hagel og gloende Kul. Ps. 29, 3.

15. Og han udskjød sine Pile, og adspredte dem; og han lod meget lyne, og forfærdede dem. 1 Sam. 7, 10.

16. Da saaes Vandets Strømme, og Verdens Grundvolde aabenbaredes, HErre! ved din Trudsel, af din Næses Aands Aande.

17. Han udrakte (sin Haand) fra det Høie, han hentede mig, han drog mig op af mange Vande. Job 22, 11. Ps. 32, 6.

18. Han friede mig fra min stærke Fiende, og fra mine Hadere, thi de vare mig for stærke. Luc. 1, 71.

19. De toge mig med Fordeel i min Modgangs Tid; men HErren var min Understøttelse.

20. Og han udførte mig i (frit) Rum; han friede mig, thi han havde Lyst til mig.

Es. 62, 4.

21. HErren vederlagde mig efter min Retfærdighed; han betalede mig efter mine Hænders Reenhed. Job 22, 30.

22. Thi jeg haver bevaret HErrens Veie, og jeg haver ikke handlet ugudeligen (og vendt mig) fra min Gud.

23. Thi alle hans Domme ere for mig, og hans Skikke, derfra viger jeg ikke.

5 Mos. 17, 19.

24. Men jeg var fuldkommen for ham, og vogtede mig for min Misgjerning.

Ps. 15, 2.

25. Og HErren betalede mig efter min Retfærdighed, efter mine Hænders Reenhed for hans Øine.

26. Hos en From beviser du dig from; hos en Vældig, som er fuldkommen, beviser du dig fuldkommen.

27. Hos en Reen beviser du dig reen, og

hos en Forvendt beviser du dig forvrædelig.

28. Thi du skal frelse det elendige Folk, og du skal fornedre de høie Øine. Luc. 1, 51.

29. Thi du, du skal oplyse min Lygte; HErren min Gud skal gjøre min Mørkhed klar. Ps. 97, 11. Ps. 112, 4.

30. Thi ved dig kan jeg løbe igjennem en Trop, og ved min Gud kan jeg springe over en Muur. Ps. 60, 14.

31. Guds Vei er fuldkommen; HErrens Tale er luttret, han er alle dem et Skjold, som troe paa ham. Ps. 12, 7. Ps. 19, 9. Ps. 7, 11.

32. Thi hvo er en Gud foruden HErren? og hvo er en Klippe uden vor Gud? Es. 43, 11. c. 44, 6. 8.

33. Gud er den, som omgjorder mig med Kraft, og gjør min Vei fuldkommen.

34. Han gjør mine Fødder som Hindenes, og skal lade mig staae paa mine Høie. Hab. 3, 19.

35. Han lærer mine Hænder til Krigen, og en Kobber-Bue brydes med mine Arme. Ps. 144, 1.

36. Og du giver mig din Saligheds Skjold, og din høire Haand understøtter mig, og din Sagtmodighed gjør mig stor. Ps. 71, 11.

37. Du gjør mine Trin vide under mig, og mine Ankler vaklede ikke. Ps. 31, 9.

38. Jeg forfølger mine Fiender, og naaer dem; og vender ikke tilbage, før jeg haver udryddet dem. 2 Sam. 8 og 10.

39. Jeg knuser dem, at de ikke kunne opstaae; de faldt under mine Fødder. Ps. 2, 9.

40. Og du haver omgjordet mig med Kraft til Krigen; du skal nedbøie dem under mig, som staae op imod mig.

41. Og du haver givet mig mine Fiender paa Flugt, ja, mine Hadere, (og) jeg udrydder dem.

42. De raabte, men der var ingen Frelser; til HErren, men han svarede dem ikke. Job 19, 7. c. 30, 29. Ps. 22, 3.

43. Og jeg stødte dem smaa som Støv for Veiret; som Dynd paa Gader, gjorde jeg dem tynde. Ps. 83, 11.

44. Du udfriede mig fra kivagtige Folk, du satte mig til Hedningernes Hoved; et Folk, som jeg ikke kjendte, de tjene mig.

45. Da deres Øre hørte (om mig), adlød de mig; den Fremmedes Børn smigrede for mig.

46. Den Fremmedes Børn faldt af; de forfærdedes, (naar de udgik) af deres tillukte Huler.

47. HErren lever, og lovet være min Klippe! og min Saligheds Gud skal ophøies! 5 Mos. 32, 40.

48. Den Gud, som giver mig Hevnen, og tvinger Folkene under mig; Ps. 74, 4.

49. Den, som udfrier mig fra mine Fiender; du skal ogsaa ophøie mig over dem, som staae op imod mig, du skal redde mig fra en Voldsmand. Ps. 27, 6.

50. Derfor vil jeg bekjende dig, HErre! iblandt Hedningerne, og lovsynge dit Navn; Rom. 15, 9.

51. (Ham), som beviser sin Konge store Saligheder, og gjør Miskundhed imod sin Salvede, imod David og imod hans Sæd, evindeligen. Ps. 2, 6

19. Psalme.

David forestiller Evangelii herlige og almindelige Kundgjørelse og Guds Riges Aabenbarelse under Himmelens og Solens Lignelse, 2-7. Beskriver Guds Ords og Evangelii herlige Egenskaber og kraftige Virkninger, 8-11. David viser, hvad Nytte han havde af Guds Ord, beder om Renselse fra Synd og Bevarelse fra de Ondes Forførelse, og at han maatte være Gud ret behagelig, 12-15.

1. Til Sangmesteren; Davids Psalme.

2. Himlene fortælle Guds Ære, og den udstrakte Befæstning forkynder hans Hænders Gjerning. Ps. 97, 6. Rom. 1, 20.

3. En Dag udgyder (sin) Tale til den anden, og en Nat kundgjør den anden Widskab.

4. (Der er) ingen Tale og ei Ord, (ved hvilke) deres Røst jo er hørt.

5. Deres (Maale-)Snor er udgangen over al Jorden, og deres Taler til Jorderigs Ender; han satte et Paulun for Solen i dem. Rom. 10, 18. Mal. 4, 2.

6. Og den gaaer ud, som en Brudgom af sit Brude-Huus; den glæder sig, som en vældig (Stridsmand), til (sin) Bane. Joel 2, 16.

7. Dens Udgang er fra Enden af Himmelen, og dens Omgang (varer) indtil Enden derpaa (igjen), og der bliver intet skjult for dens Hede.

8. HErrens Lov er fuldkommen, som omvender Sjelen; HErrens Vidnesbyrd er trofast, som gjør den Vankundige viis. Ps. 119, 100-106. 130.

9. HErrens Befalinger ere rette, som glæde Hjertet; HErrens Bud er reent, som oplyser Øinene.

10. HErrens Frygt er reen, som bestaaer

tid; HErrens Domme ere Sandhed, de
r retfærdige tillige. Ps. 33, 4.
.1. De ere ønskeligere end Guld, end
eget (fiint) Guld, og sødere end Hon-
ng og Honning-Kage.
Ps. 119, 72. 103. 127.
12. Ogsaa din Tjener bliver paamindet
d dem; naar man holder dem, da er der
r Løn. Ps. 106, 3.
13. Hvo kan forstaae sig paa Vildfarel-
r? rens du mig af (mine) lønlige
Brøst)!
14. Hold og din Tjener tilbage fra de
hovmodige, at de ikke skal herske over mig;
a bliver jeg fuldkommen, og jeg skal være
skyldig for store Overtrædelser. Ps. 15, 2.
15. Lad min Munds Tale og mit Hjer-
s Betænkning være til Behag for dit
nsigt, HErre, min Klippe og min Gjen-
iser! Ps. 104, 34. Ps. 78, 35.

20. Psalme.

... lærer Folket at giøre Bøn for ham, naar han
drag i Krig med sine Fiender, hvilken Bøn og kan
ansees som en Bøn, at den Forløsning ved Messias
maatte herligen fuldføres, 2-6. Han glæder sig i
Troen ved Bønhørelsen og Frelsning ved Messias,
7-10.

1. Til Sangmesteren; Davids Psalme.
2. Herren bønhøre dig paa Nødens
Dag! Jakobs Guds Navn ophøie dig!
Ordsp. 18, 10.
3. Han sende dig Hjælp fra Helligdom-
men, og understøtte dig fra Zion!
Es. 57, 15.
4. Han ihukomme alle dine Mad-Offere,
g giøre dit Brænd-Offer til Aske! Sela.
3 Mos. 6, 2. 5.
5. Han give dig efter dit Hjerte, og op-
ylde alt dit Anslag! Ps. 21, 3. Ps. 37, 4.
6. Saa vil vi synge om din Frelse, og i
or Guds Navn opreise Bannere; HErren
al opfylde alle dine Begjeringer.
Ps. 13, 6. Ps. 21, 2.
7. Nu veed jeg, at HErren frelser sin
Salvede, han vil bønhøre ham fra sin
ellige Himmel; hans høire Haands Frelse
skeer) ved megen Styrke. 2 Sam. 5, 12.
Ps. 77, 11.
8. Disse (forlade sig) paa Vogne, og
hine paa Heste; men vi, vi vil komme
HErrens vor Guds Navn ihu. Ps. 44, 7.
1 Sam. 17, 45. Ordsp. 18, 10.
9. De, de have bøiet sig, og ere faldne;
en vi, vi staae, og ere oprettede.
Ps. 9, 4. Dom. 5, 27.
10. Frels, HErre! Kongen bønhøre os,
en Dag vi raabe! Ps. 12, 2.

21. Psalme.

David spaaer om Messiæ Ophøielse og Herlighed, 2-8.
Taler om hans herlige Gjerninger og Seier over
Fienderne, 9-13. Slutter Psalmen med et Ønske,
14.

1. Til Sangmesteren; Davids Psalme.
2. HErre! Kongen skal glæde sig i din
Kraft; og hvor saare skal han fryde sig ved
din Frelse! Ps. 13, 6.
3. Du haver givet ham hans Hjertes
Begjering, og ikke vægret ham det, som
hans Læber udsagde. Sela. Ps. 20, 5. 6.
Ps. 37, 4. Ps. 116, 1.
4. Thi du forekommer ham med Velsig-
nelser af det Gode; du sætter en Krone
paa hans Hoved af (fiint) Guld.
Ps. 132, 18.
5. Han begjerede Liv af dig, (saa) gav
du ham (det; ja) et langt Levnet evinde-
lig og altid. Ps. 61, 7 ꝛc.
6. Han haver stor Ære ved din Frelse;
du lægger Majestæt og Hæder paa ham.
Ps. 8, 6.
7. Thi du sætter ham til Velsignelser al-
tid; du fryder ham med Glæde for dit
Ansigt. 1 Mos. 12, 2. 3.
8. Thi Kongen forlader sig paa HErren,
og ved den Høiestes Miskundhed skal han
ikke snuble.
9. Din Haand skal finde alle dine Fien-
der; din høire Haand skal finde dine Ha-
dere. Am. 2, 14. 15.
10. Du skal gjøre dem som en gloende
Ovn i din Vredes Tid; HErren skal op-
sluge dem i sin Vrede, og en Ild skal for-
tære dem. Ps. 97, 3.
11. Du skal fordærve deres Frugt af
Jorden og deres Sæd fra Menneskens
Børn. Ps. 109, 13.
12. Thi de bøiede (sig) over dig til det
Onde; de tænkte et Anslag, (dog) de kunde
ikke (fuldkomme) det. 1 Mos. 50, 20.
13. Thi du skal gjøre, (at) de (maae ven-
de) Skuldrene (og flye); du sigter med
dine (Bue-)Strænge imod deres Ansigt.
Ps. 18, 41.
14. HErre! ophøi dig i din Kraft, (saa)
ville vi synge, og love din Magt (med
Psalmer). Ps. 80, 3.

22. Psalme.

Messias klager over sine mange svare indvortes og ud-
vortes Lidelser, 2-19. Beder sin himmelske Fader om
Frelsning, 20-22. Lover at udbrede HErrens Ære
og Rige iblandt alle Folk, og at de skal omvendes
til ham, ꝛc. 23-32.

1. Til Sangmesteren, om en Hind, som
blev jaget om Morgenen; Davids Psalme.

2. Min Gud, min Gud! hvorfor haver du forladt mig? du er langt fra min Frelse, fra min Hylens Ord. Matth. 27, 46.

3. Min Gud! jeg raaber om Dagen, og du svarer ikke; og om Natten og jeg kan ikke være stille. Job 19, 7. c. 30, 20.

4. Men du er hellig, du, som boer iblandt Israels Lovsange. 4 Mos. 5, 3.

5. Vore Fædre forlode sig paa dig; de forlode sig (paa dig), og du befriede dem. Ps. 28, 7.

6. Til dig raabte de, og undkom; de forlode sig paa dig, og bleve ikke beskjæmmede. Ps. 107, 6. Ps. 25, 2. 3.

7. Men jeg er en Orm og ikke en Mand, Menneskens Spot og Folkets Foragtelse. Matth. 27, 29.

8. Alle de, mig see, bespotte mig; de udvide Læben, de ryste Hovedet, (sigende):

9. Han haver væltet (sin Omhu) paa HErren, han befrie ham, han redde ham, efterdi han haver Lyst til ham! Ps. 37, 5. Matth. 27, 43.

10. Du er dog den, som drog mig af (Moders) Liv, som gjorde, at jeg forlod mig (paa dig, der jeg laae) ved min Moders Bryst. Ps. 71, 6.

11. Paa dig er jeg kastet fra (Moders) Liv; du er min Gud fra min Moders Liv. Ps. 41, 15.

12. Vær ikke langt fra mig, thi Angest er nær; thi der er ingen Hjælper. Ps. 35, 22.

13. Mange Oxne have omkringgivet mig; de stærke (Oxne) af Basan have omringet mig. Am. 4, 1.

14. De oplode deres Munde imod mig, (som) en Løve, der river, og brøler. Matth. 27, 22. 1 Petr. 5, 8.

15. Jeg er udøst som Vand, og alle mine Been adskille sig; mit Hjerte er som Vox, der smeltes, midt i mit Liv.

16. Min Kraft er tørret, som et Skaar, min Tunge hænger ved mine Gummer; og du lægger mig i Dødens Støv. Ps. 38, 11.

17. Thi Hunde have omkringgivet mig; de Ondes Hob have omringet mig, de have gjennemgravet mine Hænder og mine Fødder. Joh. 19, 18. c. 20, 27.

18. Jeg kunde tælle alle mine Been; de see til, de see paa mig. Luc. 23, 35.

19. De dele mine Klæder iblandt sig, og kaste Lod over mit Klædebon. Matth. 27, 35.

20. Men du, HErre! vær ikke langt borte; min Styrke, skynd dig at hjælpe mig! Ps. 38, 23.

21. Red min Sjel fra Sværd, min Eneste fra Hundes Vold.

22. Frels mig af Løvens Mund, og bønhør (og red) mig fra Eenhjørningers Horn. 2 Tim. 4, 17.

23. Jeg vil fortælle dit Navn for mine Brødre; midt i Forsamlingen vil jeg love dig. Ebr. 2, 11. 12. Joh. 20, 17 Ps. 26, 12.

24. I, som frygte HErren, lover ham; al Jakobs Sæd, ærer ham, og frygter for ham, al Israels Sæd! Ps. 32, 11.

25. Thi han haver ikke foragtet, og ei havt Vederstyggelighed til den Elendiges Elendighed, og ikke skjult sit Ansigt for ham; men der han raabte til ham, hørte han det. Ps. 9, 13.

26. Om dig er min Lovsang i en stor Forsamling; jeg vil betale mine Løfter for dem, som frygte ham. Ps. 116, 14.

27. De Sagtmodige skal æde og mættes, de skal love HErren, som søge ham; eders Hjerte skal leve altid. Es. 65, 13 etc. Ps. 24, 6. Ps. 69, 33.

28. Alle Verdens Ender skal komme ihu og omvende sig til HErren; og alle Hedningernes Slægter skulle tilbede for dit Ansigt. Ps. 72, 11.

29. Thi HErren hører Riget til, og han hersker iblandt Hedningerne. Ps. 47, 9.

30. Alle Fede paa Jorden skal æde, og tilbede; alle de, som nedfare i Støv, skal bøie sig for ham; og den, som ikke kan holde sin Sjel i Live.

31. En Sæd skal tjene ham; den skal tilregnes HErren til Slægt. Es. 53, 10. Ps. 14, 5.

32. De skal komme og forkynde hans Retfærdighed for et Folk, som bliver født, fordi han haver gjort (dette).

23. Psalme.

David forestiller sin og hver troende Sjels Lyksalighed og Tryghed under den trofaste Hyrdes Christi Bevaring og Varetægt, 1-3. Og i Særdeleshed den Trøst, som hos ham findes i indvortes og udvortes Fristelser og Lidelser, etc. 4-6.

Davids Psalme.

1. HErren er min Hyrde, mig skal ikke fattes. Joh. 10, 11 etc. Ps. 34, 10. 1 Petr. 2, 25.

2. Han lader mig ligge i skjønne Græsgange; han leder mig (sagteligen) til de stille (rindende) Vande. Ez. 34, 13. 14. Es. 8, 6.

3. Han omvender min Sjel; han fører mig paa Retfærdigheds Veie for sit Navns Skyld.

4. Naar jeg end skal vandre i Dødens

de skal trøste mig. Ps. 3, 6. 7. Ps. 56, 5.

5. Du bereder et Bord for mig imod mine Fiender; du gjorde mit Hoved fedt af Olie, mit Bæger flyder over. Ps. 112, 9. 10.
Ps. 92, 11.

6. Visseligen Godt og Miskundhed skal efterjage mig alle mine Livs Dage, og jeg skal blive i HErrens Huus en lang Tid.
Ps. 15, 1. Ps. 27, 4. Ps. 21, 5.

24. Psalme.

David taler om Christi almindelige Rige og Herredømme over alle Ting, 1. 2. Beskriver de rette Lemmer og Borgere i hans Naades Rige, 3-6. Formaner alle Mennesker til at antage Christi Evangelium, 7-10.

Davids Psalme.

1. Jorden er HErrens, og dens Fylde, Jorderige, og de, der boe paa.
2 Mos. 19, 5. Ps. 50, 12.

2. Thi han, han grundfæstede den paa Havene, og beredte den paa Floderne.
Job 26, 7. Ps. 104, 5.

3. Hvo skal opgaae paa HErrens Bjerg? hvo skal staae paa hans hellige Sted?
Ps. 15, 1. 2.

4. Den, som haver uskyldige Hænder, og er reen af Hjertet; som ikke haver taget sin Sjel forfængelig (i sin Mund) og ei svoret svigelig. Ps. 26, 6. Matth. 5, 8.

5. Han skal annamme Velsignelse fra HErren, og Retfærdighed fra sin Saligheds Gud. Es. 48, 18.

6. Denne er deres Slægt, som spørge efter ham, som søge dit Ansigt, Jakobs (Børn). Sela. Ps. 14, 2; 22, 27.

7. I Porte, opløfter eders Overdele, ja, opløfter eder, I Verdens Døre, at Ærens Konge maa komme ind. Ps. 118, 19. Sach. 9, 9.

8. Hvo er denne Ærens Konge? HErren stærk og mægtig, HErren mægtig i Krig.
Matth. 21, 10.

9. I Porte, opløfter eders Overdele, ja, opløfter eder, I Verdens Døre, at Ærens Konge maa komme ind.

10. Hvo er denne samme Ærens Konge? HErren Zebaoth, han er Ærens Konge. Sela. 1 Cor. 2, 8.

25. Psalme.

David beder til Gud, at han ikke vilde lade ham blive til Skamme for hans Synders Skyld, men lede ham paa den rette Vei, 1-11. Opmuntrer alle dem, som frygte Gud, at lade sig lede af ham paa denne lyksalige Vei, 12-14. Beder, at Gud vilde befrie ham fra Fiendernes List, Had og Vold, og at Gud vilde frelse sit Folk ved Messias, 15-22.

Sjel. Ps. 86, 4.

2. Jeg forlader mig paa dig, min Gud! lad mig ikke beskjæmmes, at mine Fiender ikke skulle fryde sig over mig. Ps. 31, 2.
Ps. 69, 7.

3. Ja, alle de, som bie efter dig, skal ikke beskjæmmes, de skal beskjæmmes, som handle fortrædeligen uden Aarsag. Rom. 9, 33.
c. 10, 11. Ps. 6, 11.

4. HErre! lad mig kjende dine Veie; lær mig dine Stier. Ps. 27, 11.
Ps. 86, 11. Ps. 139, 24.

5. Gjør, at jeg fremgaaer i din Sandhed, og lær mig; thi du er min Saligheds Gud, jeg bier efter dig den ganske Dag.
v. 9. Ps. 119, 35. Ps. 3, 9.

6. HErre! kom dine Barmhjertigheder og dine Miskundheder ihu; thi de have (været af) Evighed. Ps. 103, 17.

7. Kom ikke mine Ungdoms Synder eller mine Overtrædelser ihu; (men) kom du mig ihu efter din Miskundhed for din Godheds Skyld, HErre! Job 13, 26.
Jer. 31, 19. Ps. 106, 4.

8. HErren er god og oprigtig, derfor underviser han Syndere paa Veien.
5 Mos. 32, 4.

9. Han skal gjøre, at de Sagtmodige fremgaae i (hans) Ret, og lære de Sagtmodige sin Vei. Job 36, 22.

10. Alle HErrens Stier ere Miskundhed og Sandhed, for dem, som bevare hans Pagt og hans Vidnesbyrd. Ps. 89, 2.
Ps. 92, 3. Ps. 103, 17. 18.

11. For dit Navns Skyld, HErre! forlad (mig) dog min Misgjerning, thi den er stor. Ps. 23, 3.

12. Hvo er den Mand, som frygter HErren? han skal undervise ham paa den Vei, som han skal udvælge. Ps. 32, 8.

13. Hans Sjel skal blive varagtig i det Gode, og hans Sæd skal arve Landet.
Ps. 37, 9. 11. 22. Ps. 112, 2.

14. HErrens Londom hører dem til, som ham frygte, og hans Pagt, at han lader dem vide den. Ordsp. 3, 32. Matth 13, 11.

15. Mine Øine ere stedse til HErren; thi han, han skal uddrage mine Fødder af Garnet. Ps. 102, 1. 2.

16. Vend dit Ansigt til mig, og vær mig naadig; thi jeg er eenlig og elendig.
Ps. 86, 16.

17. Mit Hjertes Angester have (vidt) udbredt sig; udfør mig af mine Trængsler Begr. 1, 20

18. See min Elendighed og min Møie, og forlad (mig) alle mine Synder.
Hos. 14, 3.

19. See til mine Fiender, thi de ere mange, og hade mig med fortrædeligt Had.
Ps. 3, 2. Joh. 15, 25.

20. Bevar min Sjel, og red mig, at jeg ikke beskjæmmes; thi jeg troer paa dig.
Ps. 16, 1. Ps. 71, 1.

21. Lad Fuldkommenhed og Oprigtighed bevare mig; thi jeg bier efter dig. Job 1, 1.

22. Gud forløse Israel af al sin Nød!
v. 17. Ps. 103, 3. 4. Ps. 130, 8.

26. Psalme.

David beder Gud om Ret mod sine Fiender, og at Gud ville ansee i Naade hans Oprigtighed, Uskyldighed, og Gudfrygtighed, 1-8. Beder, Gud ville ikke lade ham regnes lige ved de Ugudelige, eller omkomme med dem, 9-11. Lover at blive ved sin Oprigtighed, og at love HErren, 12.

1. HErre! skaf mig Ret, thi jeg, jeg haver vandret i min Fuldkommenhed; og jeg forlader mig paa HErren; jeg skal ikke snuble. Ps. 9, 17. Ps. 22, 5. 6.

2. Prøv mig, HErre! og forsøg mig; luttre mine Nyrer og mit Hjerte.
Ps. 17, 3. Aab. 2, 23.

3. Thi din Miskundhed er for mine Øine, og jeg vandrer i din Sandhed.
2 Joh. v. 4.

4. Jeg sidder ikke hos forfængelige Folk, og kommer ikke hos de Underfundige.
Ps. 1, 1. 2 Cor. 6, 14.

5. Jeg hader de Ondes Forsamling, og sidder ikke hos de Ugudelige.
Ps. 119, 128.

6. Jeg toer mine Hænder i Uskyldighed, og gaaer omkring dit Alter, HErre!
5 Mos. 21, 6. Ps. 24, 4.

7. At lade mig høre med Taksigelses Røst, og at fortælle alle dine underlige Ting. Ps. 42, 5. Ps. 87, 3.

8. HErre! jeg elsker dit Huses Bolig og din Æres Tabernakels Sted. Ps. 27, 4.

9. Samle ikke min Sjel med Syndere, eller mit Liv med blod-(gjerrige) Folk;
Dom. 18, 25. 1 Sam. 15, 6. Es. 57, 1. Ps. 38, 3.

10. I hvis Hænder er Skjændsel, og hvis høire Haand er fuld af Skjenk.
5 Mos. 27, 25.

11. Men jeg, jeg vil vandre i min Fuldkommenhed; forløs mig, og vær mig naadig.

12. Min Fod staaer paa det Jevne; i Forsamlinger vil jeg love HErren.
Es. 40, 4. Ps. 27, 11. Ps. 22, 23. Ps. 40, 40.

27. Psalme.

David taler om sin Tillid til Gud, 1-3. Beder, Gud vilde altid lade ham blive i Guds Huus, og befrie fra hans Fiender, 4-6. Og at Gud vilde fremdeles bønhøre, og selv frelse ham, 7-12. Taler om sin Tillid til Gud, og formaner de Gudfrygtige til at bie efter HErrens Frelse, 13. 14.

Davids Psalme.

1. HErren er mit Lys og min Salighed, for hvem skal jeg frygte? HErren er mit Livs Kraft, for hvem skal jeg ræddes?
Mich. 7, 8. Joh. 1, 4.

2. Der de Onde kom frem imod mig for at æde mit Kjød, (ja) mine Modstandere og mine Fiender imod mig, da stødte de an og faldt. Jer. 20, 11.

3. Dersom en Hær vil leire sig imod mig, da skal mit Hjerte ikke frygte; dersom en Krig opreises imod mig, da forlader jeg mig paa dette. Ps. 3, 7.
Ps. 46, 3. 7. 8. 10 fgg.

4. Een Ting haver jeg begjeret af HErren, den vil jeg søge efter: at (jeg maa) boe i HErrens Huus alle mine Livs Dage, at beskue HErrens Deilighed, og at undersøge i hans Tempel. Ps. 84, 2. 3.
Ps. 23, 6. Ps. 52, 10.

5. Thi han skal gjemme mig i sin Hytte paa den onde Dag; han skal skjule mig i sit Pauluns Skjul, han skal ophøie mig paa en Klippe. Ps. 31, 21.

6. Og han skal nu ophøie mit Hoved over mine Fiender, (som ere) trindt omkring mig, saa vil jeg offre (ham) Offer med Fryde-Klang i hans Paulun; jeg vil synge, ja, jeg vil synge (Psalmer) for HErren. Ps. 18, 49. 4 Mos. 10, 10.

7. HErre! hør min Røst, naar jeg raaber, og vær mig naadig, og bønhør mig.
Ps. 4, 2. Ps. 5, 2.

8. Til dig sagde mit Hjerte:—(der du sagde): søger mit Ansigt!—HErre! jeg søger dit Ansigt. Ps. 24, 6.

9. Skjul ikke dit Ansigt for mig, bortvend ikke din Tjener (fra dig) i Vrede; du har været min Hjælp, overgiv mig ikke, og forlad mig ikke, min Saligheds Gud! Ps. 13, 2.

10. Thi min Fader og min Moder forlode mig; men HErren skal samle mig (til sig). Ps. 94, 16. 17.

11. HErre! lær mig din Vei, og led mig paa den jevne Stie for mine Fienders Skyld. Ps. 25, 4. Ps. 143, 10.

12. Giv mig ikke i mine Fienders Villie; thi falske Vidner opstode imod mig, og den, som udblæser Fortrædelighed.
Ps. 31, 9. Ps. 35, 11. Math. 26, 60.

e mig,) dersom jeg ikke troede at
ns Gode i de Levendes Land!
Es. 38, 11.
efter HErren; vær frimodig, og
styrke dit Hjerte; ja, bie efter
Hab. 2, 3. Ps. 31, 25.

28. Psalme.

om Benhørelse, og at han ikke maa blive
med de Ugudelige, men at de maatte
4. Lover HErren for Bønhørelse, 6-8.
Guds Folk, 9.

Davids (Psalme).
rre! til dig vil jeg raabe, min
tie ikke for mig, at jeg ikke, (om)
r mig, skal blive lignet ved dem,
ned i Graven. Ps. 143, 7.
ine (ydmyge) Begjeringers Rost,
raaber til dig, naar jeg opløfter
nder til dit hellige Chor.
Ps. 4, 2. Ps. 141, 2.
rag mig ikke (hen) med de Ugu-
med dem, som gjøre Uret, som
med deres Næste, endog der er
eres Hjerte. Jer. 9, 8. Ps. 55, 22.
dem efter deres Gjerning, og ef-
Idrætters Ondskab; giv dem ef-
Hænders Gjerning, betal dem,
de fortjent. Luc. 23, 41.
Ps. 62, 13.
de vil ikke agte paa det, HErren
eller paa hans Hænders Gjer-
erfor) skal han nedbryde dem, og
gge dem. Es. 5, 12.
t være HErren! thi han, han
rt mine (ydmyge) Begjeringers
Ps. 6, 10.
ren er min Styrke og mit Skjold;
e haver forladt sig paa ham, og
en hjulpen; og mit Hjerte fry-
jeg vil takke ham med min Sang.
Mos. 15, 2. Ps. 18, 3. 31.
ren er deres Styrke; ja, han er
des Styrke til megen Frelsning.
Ps. 20, 7.
dit Folk, og velsign din Arv, og
og ophøi dem indtil evig (Tid).
Ps. 29, 11.

29. Psalme.

ntrer til at give Messias Ære ved at høre
, 1. 2. Beskriver Guds Ords, saavel
n Evangelii Kraft, 3-11.

Davids Psalme.
r til HErren, I de Stærkes
rer til HErren Ære og Styrke.
Ps. 96, 7.

2. Fører til HErren hans Navns Ære,
tilbeder for HErren i hellig Prydelse.
Ps. 110, 3.
3. HErrens Rost er over Vandet;
Ærens Gud tordner; HErren er over de
store Vande. Aab. 10, 3. Job 37, 4. 5.
Ps. 104, 7.
4. HErrens Rost er med Kraft; HEr-
rens Rost er med Herlighed. Es. 30, 30.
5. HErrens Rost sønderbryder Cedre, og
HErren haver sønderbrudt Cedre paa Li-
banon. Es. 2, 13.
6. Og den gjør, at de springe som en
Kalv, Libanon og Sirjon som en ung
Enhjørning. 5 Mos. 3, 9.
7. HErrens Rost udhugger Ildsluer.
Es. 66, 15. 16.
8. HErrens Rost gjør, at Ørkenen bæ-
ver; HErren gjør, at Kades Ørk bæver.
9. HErrens Rost kommer Hinder til at
føde, og blotter Skovene; men i hans
Tempel siger Enhver (ham) Ære.
Aab. 9, 1. 3. 6.
10. HErren sidder, for (at lade) Floden
(komme); ja HErren sidder, en Konge
evindeligen. 1 Mos. 6, 17.
11. HErren skal give sit Folk Kraft;
HErren skal velsigne sit Folk med Freden.
Ps. 28, 9.

30. Psalme.

David lover Gud for Frelsning, 2-4. Tilskynder an-
dre til at love Gud, 5. 6. Lærer med sit Exempel,
at Gud ved Trængsel og Angest bevarer sine Børn
fra Sikkerhed, og omsider herligen trøster og hjel-
per dem igjen, 6-13.

1. En Psalme (og) Sang om Davids
Huses Indvielse. 2 Sam. 5, 11.
2. HErre! jeg vil ophøie dig, thi du
haver draget mig op, og du lod mine Fien-
der ikke glædes over mig. Ps. 35, 19.
Ps. 38, 17.
3. HErre, min Gud! jeg raabte til dig,
og du helbredte mig. Es. 38, 2 sqq.
4. HErre! du opførte min Sjel af Gra-
ven, du lod mig leve, at jeg ikke foer ned
i Hulen. Ps. 86, 13. Ps. 116, 3. 4. Ps. 28, 1.
5. Synger (Psalmer) for HErren, I
hans Hellige, og takker (ham) til hans
Helligheds Ihukommelse. Ps. 97, 12.
6. Thi et Øieblik (varer) hans Vrede,
(men) Livet er i hans Velbehagelighed;
om Aftenen, (ja) Natten igjennem, sleer
Graad, men om Morgenen Frydeskrig.
Es. 54, 7. Joh. 16, 20.
7. Og jeg, jeg sagde i min Rolighed: jeg
skal ikke rokkes evindelig.
8. HErre! ved din Velbehagelighed ha-

31. Psalme.

Messias forestilles af David som den, der i sine svareste
Lidelser og Døds Nød beder om Befrielse fra sine
Fiender og fra Lidelserne, og at de Ugudelige maatte
beskjæmmes, 2-19. Og som priser Gud for Bøn-
hørelse, og opmuntrer andre til Troens Frimodig-
hed, ꝛc. 20-25.

1. Til Sangmesteren; Davids Psalme.

2. HErre! jeg troer paa dig, lad mig
ikke beskjæmmes evindelig; udfrie mig ved
din Retfærdighed. Ps.25,2. Ps.71,1 fgg.
3. Bøi dit Øre til mig, red mig hasteli-
gen; vær mig en stærk Klippe, et saare
fast Huus til at frelse mig.
4. Thi du er min Klippe og min Befæst-
ning; og for dit Navns Skyld skal du
lede mig og føre mig.
5. Udfør mig af Garnet, som de have
skjult for mig; thi du er min Styrke.
Ps. 18, 2. Ps. 28, 7.
6. Jeg vil befale min Aand i din Haand;
du forløste mig, HErre, du sande Gud!
Luc. 23, 46. Ap. G. 7, 59.
7. Jeg hader dem, som tage vare paa
falsk Forfængelighed; men jeg, jeg forla-
der mig paa HErren. Ps. 119, 113.
Ps. 26, 1.

15. Men jeg, jeg forlader mig
HErre! jeg sagde: du er min Gu
Ps. 26, 1. Ps. 63, 2.
16. Mine Tider ere i din Haa
mig fra mine Fienders Haand
dem, som mig forfølge. Ps. 1
17. Lad dit Ansigt lyse over din
frels mig ved din Miskundhed.
18. HErre! lad mig ikke beskj
thi jeg kaldte paa dig; lad de U
beskjæmmes, lad dem tie i Graven
Ps. 6, 11. Ps. 25, 3.
19. Lad de falske Læber blive
som tale haardt af Hovmod og
imod den Retfærdige. Ordsp
20. Hvor meget er dit Gode, som
ver gjemt for dem, som dig frygte
du haver beviist imod dem, der t
dig for Menneskens Børn! Ps. 1
21. Du skal skjule dem i dit
Skjul for hvers fortrædelige (Anl
skal gjemme dem i en Hytte for
nes Trætte. P
22. Lovet være HErren, (thi ha
underlig beviist sin Miskundhed i
(og ført mig) i en fast Stad.
23. Og

32. Psalme.

d for Syndernes Forladelse, som han
er sin oprigtige Bekjendelse, og viser,
Salighed bestaaer i denne Velgjerning,
at Gud bliver en Befrielse og en tro
e dem, som ikke imodstaae ham, saa
og Oprigtige skal glæde sig, 7-11.

lme, som giver Underviisning.
er den, hvis Overtrædelse er
Synd er skjult. Rom. 4, 7.
er det Menneske, som HErren
Misgjerning, og i hvis Aand
1 Mos. 15, 6.
vilde tie, fortæredes mine
af Alderdom) ved min Hylen
Dag. Ps. 31, 11.
Haand blev Dag og Nat
g, saa at min Saft blev for-
Sommerens Torheder. Sela.
Job 33, 7. Ps. 22, 16.
jendte min Synd for dig, og
in Misgjerning; jeg sagde;
nde mine Overtrædelser for
n, du forlod (mig) min Synds
. Sela! Ordsp. 28, 13.
. 1, 9. 2 Sam. 12, 13.
skal hver Hellig bede til dig i
ar du) findes; ja naar der
e Vandskyl, skal de ikke naae
Es. 55, 6.
nit Skjul, du bevarer mig for
g kan prise dig ganske glædelig
g frelses. Sela.
underviise dig, og lære dig om
n hvilken du skal gaae; jeg vil
ver dig ved mit Øie.
s. 25, 12. Es. 48, 17.
ke som Hest (og) Mule, der
rstand, hvis Mund man maa
Tømme og Bidsel, (fordi) de
me nær til dig.
. 26, 3. 2 Kong. 19, 28.
gudelige haver mange Smer-
n, som forlader sig paa HEr-
skundhed omringe.
s. 34, 22. Ps. 31, 7. 8.
r eder i HErren, og fryder
ærdige! og synger med Fryd,
re oprigtige i Hjertet!
Ps. 33, 1. Ps. 97, 12.

33. Psalme.

r de Troende med sig til at love Gud,
er Guds herlige Egenskaber, Gjernin-
, i Særdeleshed over de Troende, som
m for, 4-19. Opvækker sig derved
Tillid og Glæde, og slutter med et

1. Synger med Fryd, I Retfærdige i
HErren! Lov er smuk for de Oprigtige.
Ps. 32, 11. Ps. 64, 11.
2. Takker HErren med Harpe; synger
(Psalmer) for ham, (og leger) paa Psal-
ter med ti (Strænge). Ps. 92, 4.
3. Synger ham en ny Sang; leger vel
(paa Strængeleeg) med (Fryde-)Klang.
Ps. 27, 6.
4. Thi HErrens Ord er ret, og al hans
Gjerning er trofast. Ps. 19, 9. Ps. 146, 6.
5. (Han er den,) som elsker Retfærdighed
og Dom; Jorden er fuld af HErrens Mi-
skundhed. Ps. 45, 8. Ps. 104, 24.
6. Himlene ere gjorte ved HErrens Ord,
og al deres Hær ved hans Munds Aand.
1 Mos. 1, 6. c. 2, 1. Job 33, 4.
7. Han er den, som holder Vandet til-
sammen i Havet som en Dynge; han
sætter Afgrundene til (at være) Forraads-
kammere. Job 38, 8.
8. Al Jorden frygte sig for HErren, alle
Verdens Indbyggere ræddes for ham!
Job 37, 24. Ps. 22, 24.
9. Thi han, han talte, og det skede: han
bød, saa stod det. 1 Mos. 1, 3.
10. HErren gjorde Hedningernes Raad
til intet; han forvendte Folkenes Tanker.
Job 5, 12.
11. HErrens Raad bestaaer evindelig,
hans Hjertes Tanker fra Slægt til Slægt.
Ordsp. 21, 30.
12. Saligt er det Folk, hvis Gud HEr-
ren er, det Folk, som han udvalgte sig til
Arv! Ps. 144, 15.
13. HErren skuede ned fra Himmelen;
han saae alle Menneskens Børn. Ps. 14, 2.
14. Han saae ned af sit Sædes Bolig
til alle Jordens Indbyggere. Ps. 11, 4.
15. Han er den, som danner tillige de-
res Hjerter, som agter paa alle deres Gjer-
ninger. Ordsp. 21, 1.
16. En Konge frelses ikke ved stor Magt;
en vældig (Mand) fries ikke ved stor Kraft.
17. Hesten slaaer Feil til Frelse, og kan
ikke redde ved sin store Styrke. Ps. 147, 10
18. See, HErrens Øie er til dem, som ham
frygte, som haabe paa hans Miskundhed:
19. At frie deres Sjel fra Død, og holde
den i Live i Hungeren. Job 5, 20.
Ps. 34, 10. Ps. 37, 19.
20. Vor Sjel bier efter HErren; han er
vor Hjælp og vort Skjold. Ps. 27, 14.
1 Mos. 15, 1.
21. Thi i ham skal vort Hjerte glædes;
thi vi forlade os paa hans hellige Navn
Joh. 16, 22.

22. HErre! din Miskundhed være over os! saasom vi haabe paa dig. Ps. 31, 7. 8.

34. Psalme.

David foreſtiller sit Exempel, hvorledes Gud havde bønhørt og frelst ham, 2-7. Taler i Almindelighed om HErrens Forsyn og Godhed imod den Gudfrygtige, og formaner, at man derfor skulde frygte ham, og forlade sig paa ham, saa skulde HErren bevise sin store Miskundhed, 8-23.

1. Davids (Psalme), der han forvendte sin Sands for Abimelechs Ansigt, og denne uddrev ham, og han gik (bort).
1 Sam. 21, 13.

2. Jeg vil love HErren til hver Tid, hans Lov skal altid være i min Mund. Ps. 104, 33.

3. Min Sjel skal rose sig i HErren; de Sagtmodige skal høre det, og glæde sig.
Jer. 9, 24.

4. Lover HErren storligen med mig, og lader os ophøie hans Navn tillige.

5. Jeg søgte HErren, og han bønhørte mig, og friede mig af al min megen Frygt. Es. 65, 24. Ps. 34, 18.

6. De saae til ham, og løbe til (ham), og deres Ansigter bleve ikke beskjæmmede.
Matth. 15, 22. 28.

7. Denne Elendige raabte, og HErren hørte og frelste ham af alle hans Angester.

8. HErrens Engel leirer sig trindt omkring dem, som ham frygte, og frier dem.
1 Mos. 32, 1. 2 &c. Ps. 91, 11. 2 Kong. 6, 17.

9. Smager og seer, at HErren er god; salig er den Mand, som troer paa ham.
Ps. 2, 12. Ps. 84, 13.

10. Frygter HErren, I hans Hellige! thi de, som ham frygte, have ingen Mangel. 1 Sam. 12, 24. Ps. 37, 19. Ps. 111, 5.

11. De unge Løver blive nødtørftige og hungrige; men de, som søge HErren, skal ikke have Mangel paa noget (Slags) Godt. 1 Cor. 1, 7.

12. Kommer, I Børn! hører mig; jeg vil lære eder HErrens Frygt. Ps. 66, 16.

13. Hvo er den Mand, som haver Lyst til Livet? som elsker (at leve mange) Aar, for at see godt? 1 Pet. 3, 10.

14. Bevar din Tunge fra Ondt, og dine Læber, at de ikke tale Svig. Ps. 39, 2.

15. Viig fra Ondt, og gjør Godt; søg Fred, og efterjag den. Es. 1, 16. 17.
Ps. 37, 27. Ebr. 12, 14.

16. HErrens Øine ere (vendte) til de Retfærdige, og hans Øren til deres Raab.
Job 36, 7. Ps. 32, 18.

17. HErrens Ansigt er imod dem, som gjøre Ondt, at udrydde deres Ihukommelse af Jorden. Job 18, 17. Ps. 9, 6.

18. Hine raabte, og HErren hørte, og han friede dem af alle deres Angester. v. 5.

19. HErren er nær hos (dem, som have) et sønderbrudt Hjerte, og vil frelse (dem, som have) en sønderstødt Aand.
Luc. 18, 13. 14.

20. Den Retfærdige (vederfares) mange onde Ting, men HErren skal frie ham af dem allesammen. Job 5, 19.

21. Han bevarer alle hans Been, (at) ikke eet af dem skal blive sønderbrudt.

22. Ondt skal dræbe en Ugudelig; og de, som hade den Retfærdige, skal dømmes skyldige. Ps. 32, 10.

23. HErren forløser sine Tjeneres Sjel; og alle de, som troe paa ham, skal ikke dømmes skyldige. Ps. 37, 33.

35. Psalme.

Messias beder om Befrielse fra sine Lidelser, 1-10. I Særdeleshed beder han mod de falske Vidner, 11-18, Og mod de ugudelige Bespottere, 19-28.

Davids (Psalme).

1. HErre! træt med dem, som trætte med mig; strid mod dem, som stride mod mig. Es. 49, 25.

2. Tag fat paa smaae og store Skjolde, og staae op til at hjælpe mig. Ps. 12, 6.

3. Og tag Spydet frem, og luk til imod deres (Anløb), som forfølge mig; sig til min Sjel: jeg er din Frelse.

4. Lad dem blues og forhaanes, som søge efter mit Liv; lad dem vende tilbage, og blive beskjæmmede, som ville mig Ondt.
Ps. 70, 3. Ps. 83, 17.

5. Lad dem blive som Avner for Veiret, og HErrens Engel støde dem bort.
Ps. 83, 14. 2 Kong. 19, 35.

6. Deres Vei blive saare mørk og meget slibrig, og HErrens Engel forfølge dem.
Jer. 23, 12.

7. Thi de skjulte uden Aarsag deres Garn i en Grøft imod mig; de grove for min Sjel uden Aarsag. Ps. 119, 85. Jer. 18, 20.

8. Lad Ødelæggelse komme paa ham, (saa) han ikke kan vide det; og lad hans Garn, som han skjulte, fange ham, lad ham falde deri til Ødelæggelse.
Ps. 7, 16. Dan. 6, 25. Matth. 22, 15 &c.

9. Men min Sjel skal glæde sig i HErren; den skal fryde sig i hans Frelse.
Es. 61, 10. Ps. 13, 6.

10. Alle mine Been skal sige: HErre! hvo er som du? du som frier en Elendig fra den, som er ham for stærk, ja, en Elendig og Fattig fra den, som ham raner.
Job 29, 12.

11. Der opstaae fortrædelige Vidner;

12. De betale mig Ondt for Godt, (idet de) berøve min Sjel. Ps.38,21. Ps.109,5.

13. Men der de vare syge, iførte jeg mig en Sæk, jeg plagede min Sjel med Faste, og min Bøn kom igjen i mit Skjød. Rom.12,15.

14. Jeg omgikkes (med ham), som han havde været min Ven og Broder; jeg gik i Sorgeklæder, (og var) nedbøiet som en, der sørger for (sin) Moder. Ps. 38, 7.

15. Men de glædede sig, at jeg haltede, og de samlede sig; (ja) de samledes til mig, haltende (efter mig), og jeg vidste det ikke, de sønderreve (mig), og tiede ikke.

16. Iblandt Dienskalke, som bespotte for en Kages Skyld, skare de med deres Tænder over mig.

Job. 16, 9. Ps. 37, 12. Ps. 112, 10.

17. HErre! hvor længe vil du see til? fører min Sjel tilbage fra deres Ødelæggelse, min Eneste fra de unge Løver. Hab. 6, 10.

18. Jeg vil takke dig i en stor Forsamling; jeg vil love dig iblandt et stærkt Folk. Ps. 40, 10. Ps. 111, 1.

19. Lad ikke dem glædes over mig, som ere mine Fiender uden Skyld, eller dem blinke med Øiet, som hade mig uden Aarsag. Ps. 30, 2. Joh. 15, 25.

20. Thi de tale ikke Fred; men mod de Stille i Landet optænke de svigfulde Sager. Ps. 55. 21.

21. Og de lode deres Mund vidt op imod mig; de sagde: ha, ha! det saae vort Øie. Ps. 40, 16. Ps. 70, 4.

22. HErre! du saae det, tie ikke; HErre! vær ikke langt fra mig. Ps.22,12. Ps.38,22.

23. Vaag op, og vær vaagen til min Ret, til min Trætte, min Gud og min HErre! Ps. 44, 24. Ps. 59, 5.

24. HErre, min Gud! døm mig efter din Retfærdighed, og lad dem ikke glæde sig over mig; Ps. 43, 1.

25. At de ikke skulle sige i deres Hjerte: ha! vor Sjel (maa glæde sig); at de ikke skulle sige: vi have opslugt ham. Ps.40,16.

26. Lad dem beskjæmmes, og blive til Skamme tillige, de som glæde sig ved min Ulykke; lad dem klædes med Skam og Skjændsel, de som gjøre sig store imod mig. Ps. 6, 11. 31. 18; 132, 18.

27. Lad dem frydes og glædes, som have Lyst til min Retfærdighed; og lad dem altid sige: HErren bør storligen loves, som haver Lyst til sin Tjeners Velstand. Ps. 40, 17.

ste Dag. Ps. 63, 7.

36. Psalme.

David klager over de Ugudeliges Ondskab, 2-5. Priser derimod Guds Miskundhed, Sandhed, Retfærdighed og store Godhed imod sine Troende, og paakalder Gud om Naade for dem, 6-11. Beder imod de Ugudelige, 12. 13.

1. Til Sangmesteren; Davids HErrens Tjeners (Psalme). Ps. 18, 1.

2. Den Ugudeliges Overtrædelse siger (mig) inden i mit Hjerte: der er ikke Guds Frygt for hans Øine.

1 Mos. 20, 11. Rom. 3, 18.

3. Thi han smigrer for sig selv i sine Øine, til han finder paa sin Misgjerning, som (han skulde) hade. Jer. 2, 33.

4. Hans Munds Ord er Uret og Svig; han har ladet af at lade sig undervise til at gjøre Godt. Ps. 59, 13. Ps. 2, 10.

5. Han optænker Uret paa sit Leie; han stiller sig paa en Vei, som ikke er god, det Onde forkaster han ikke. Ps. 35, 20.

6. HErre! din Miskundhed er i Himlene; din Sandhed (naaer) indtil de (øverste) Skyer. Ps. 57, 11. Ps. 108, 5.

7. Din Retfærdighed er som Guds Bjerge, dine Domme ere en stor Afgrund; HErre! du frelser Mennesker og Dyr. Ps. 125, 1. Ps. 145, 15. 16.

8. Gud, hvor dyrebar er din Miskundhed! og Menneskens Børn skal skjule sig under dine Vingers Skygge.

Ps. 17, 8. Ps. 57, 2. Ps. 63, 8.

9. De skal blive drukne af dit Huses Fedme; og du skal give dem at drikke af dine Vellysters Bæk. Hosi. 5, 1.

10. Thi hos dig er Livets Kilde; i dit Lys skal vi see Lys. Jer.2,13. c.17,13. Es.9,2.

11. Bred din Miskundhed over dem, som dig kjende, og din Retfærdighed over de Oprigtige af Hjertet.

12. Lad den Hovmodiges Fod ikke komme over mig, og de Ugudeliges Haand ikke bortstøde mig.

13. Da falde de, som gjøre Uret; de blive nedstødte, og kunne ikke opstaae.

Jer. 50, 32.

37. Psalme.

David advarer de Gudfrygtige for at forarge sig paa de Ugudeliges Lyksalighed, og formaner dem til Bestandighed i det Gode, 1-8. Taler vidtløftigen derom, hvor slet det gaaer de Ugudelige omsider, men hvor vel det gaaer dem, der frygte Gud, 9-40.

Davids Psalme.

1. Lad din Vrede ikke optændes over de Onde; vær ikke nidkjær over dem, som gjøre Uret. Ordsp. 23, 17. c. 24, 19.

2. Thi de skal hasteligen afhugges som Græs, og affalde som det grønne Græs. Ps. 129, 6. Jak. 1, 10.

3. Forlad dig paa HErren, og gjør godt; boe i Landet, og nær dig troligen. Hos. 12, 7.

4. Og forlyst dig i HErren, saa skal han give dig dit Hjertes Begjering. Ps. 20, 5.

5. Velt din Vei paa HErren, og forlad dig paa ham, han, han skal gjøre det.
Matth. 6, 25. Ps. 55, 23. Ordsp. 16, 3. 1 Pet. 5, 7.

6. Og han skal udføre din Retfærdighed som Lyset, og din Ret som Middags-(Lys).

7. Tie for HErren, og forvent ham; lad (din Vrede) ikke optændes over den (Mand), hvis Vei lykkes, over den Mand, som udfører (skalkagtige) Anslag. Ps. 39, 10. Ps. 61, 2. 6.

8. Lad af fra Vrede, og forlad Hastighed; lad (din Vrede) ikke antændes, (hvormed du) visseligen gjør ilde.
Eph. 4, 26. 31. Col. 3, 8.

9. Thi de Onde skal udryddes; men de, som bie efter HErren, de skal arve Landet.

10. Og (det er) endnu et Lidet, saa er den Ugudelige ikke mere; og naar du giver Agt paa hans Sted, da skal han ikke (findes). Job 7, 21. Ps. 103, 16.

11. Men de Sagtmodige skal arve Landet, og forlyste sig over stor Fred.
Matth. 5, 5. Ps. 119, 165.

12. Den Ugudelige tænker Skalkhed imod den Retfærdige, og skjær med sine Tænder over ham. Job 16, 9. Ps. 35, 16.

13. HErren skal lee ad ham; thi han seer, at hans Dag kommer. Ps. 2, 4.
Ps. 59, 9. Job 18, 20. Jer. 17, 18 2c.

14. De Ugudelige have uddraget Sværd, og spændt deres Bue, at fælde en Elendig og Fattig, at slagte dem, som ere oprigtige paa Veien. Ps. 7, 16. Dom. 6, 5. 6. 14.

15. Deres Sværd skal komme i deres (eget) Hjerte, og deres Bue skal sønderbrydes. Ps. 9, 16. Ps. 35, 8. Ps. 64, 9.
Dan. 6, 24. 25.

16. Det Lidet, som den Retfærdige haver, er bedre end mange Ugudeliges meget (Gods). Ordsp. 15, 16.

17. Thi de Ugudeliges Arme skal sønderbrydes; men HErren opholder de Retfærdige. 1 Sam. 2, 31.

18. HErren kjender de Fuldkomnes Dage; og deres Arv skal blive evindeligen.

19. De skal ikke beskjæmmes i den onde Tid, og de skal mættes i Hungers Dage.
Ps. 33, 19. Ps. 34, 10.

20. Thi de Ugudelige skal omkomme, ja, HErrens Fiender, om de end ere som en kostelig Eng, de skal forgaae; i Røg skal de forgaae. Ps. 68, 3.

21. En Ugudelig tager til Laans, og betaler ikke; men en Retfærdig forbarmer sig, og giver. Ps. 112, 5.

22. Thi hans Velsignede skal arve Landet; men hans Forbandede skal udryddes.
Ps. 25, 13. Matth. 25, 34.

23. Af HErren stadfæstes en Mands Gange, og han skal have Lyst til hans Vei.

24. Naar han falder, da skal han ikke bortkastes; thi HErren opholder hans Haand. Ps. 145, 14.

25. Jeg haver været ung, og er bleven gammel; men jeg haver ikke seet en Retfærdig forladt, eller hans Sæd søge efter Brød. Job 20, 10.

26. Han forbarmer sig den ganske Dag, og udlaaner; og hans Sæd (skal blive) til en Velsignelse. Luc. 6, 35.

27. Viig fra Ondt, og gjør Godt; og boe evindelig. v. 3. 29. Ps. 34, 15.
Es. 1, 16. Am. 5, 15.

28. Thi HErren elsker Ret, og skal ikke forlade sine Hellige, de blive bevarede evindelig, men de Ugudeliges Sæd bliver udryddet.

29. De Retfærdige skulle arve Landet, og boe deri evindelig. Matth. 5, 6.

30. En Retfærdigs Mund skal tale om Viisdom, og hans Tunge skal tale Ret.
Ordsp. 10, 11. 31

31. Hans Guds Lov er i hans Hjerte; hans Trin skal ikke glide. Es. 51, 7.

32. En Ugudelig lurer paa den Retfærdige, og søger efter at dræbe ham.
Ps. 10, 9. Job 8, 40.

33. HErren skal ikke forlade ham i hans Haand og ei fordømme ham, som en Ugudelig, naar han bliver dømt. Dan. 6, 15. 21.

34. Bie efter HErren, og hold hans Vei saa skal han ophøie dig til at arve Landet; du skal see, naar de Ugudelige skal udryddes. Ps. 27, 14. Ps. 42, 6. 12. 2 Mos. 14, 30.

35. Jeg saae en Ugudelig, en Tyran, der udbredte sig som et indfødt (Træ), der grønnes. 1 Sam. 25, 2. 10. 11. 38.

36. Men man gik forbi, og see, han var ikke (mere); og jeg søgte efter ham, men han fandtes ikke. Job 4, 20. Es. 41, 12.
Job 20, 8.

…, Gud vilde ikke saa haardeligen straffe og
m for hans Synders Skyld, som nu stede,
lager over sine utroe Venner og sine Fien=
ger sin Tilflugt til Gud, 12-23.

ids Psalme, at lade ihukomme.
Ps. 70, 1.

rre! straf mig ikke i din Vrede, og
(ikke) i din Grumhed. Ps. 6, 2.
Jer. 10, 24.
ine Pile ere dybt nedtrykte i mig,
aand nedtrykker mig dybt.
ob 6, 4. c. 34, 6. Ps. 32, 4.
: er) intet Sundt i mit Kjød for
; (der er) ingen Fred i mine Been,
Synds Skyld. Es. 1, 6.
mine Misgjerninger gaae over
d; de ere blevne mig for svare,
ar Byrde. Begr. 1, 14.
e Byldet lugte ilde, de ere forfu-
ain Daarligheds Skyld.
gaaer kroget, jeg er heel saare
jeg gaaer hver Dag i Sorge-
Ps. 42, 10.
ine Lænder ere ganske fortørrede,
r) intet Sundt i mit Kjød.
r bleven svag og heel saare for-
hyler for mit Hjertes Forstyrring.
rre! al min Begjering er for dig;

Ps. 32, 5.
20. Men mine Fiender, som leve, ere mægtige; og de ere mange, som mig hade uden Skyld. Ps. 73, 6 sqq.
21. Og de, som betale Ondt for Godt, de staae imod mig, fordi jeg efterjager det Gode. Ps. 35, 12. Jer. 18, 20.
22. Forlad mig ikke, HErre, min Gud! Vær ikke langt fra mig! Ps. 22, 12.
23. Skynd dig at hjælpe mig, HErre, min Salighed! Ps. 40, 14. Ps. 35, 3.

39. Psalme.

David taler om, hvorledes han havde forsat sig at vogte sig for at overtræde med sin Tunge; dog maatte og vilde han tale for Gud, 2-4. Han taler da for Gud om sit Livs Korthed og Forfængelighed, og sætter sit Haab til Gud, 5-8. Han beder om Synds Forladelse, om Naade og Vederqvægelse, 9-14.

1. Til Sangmesteren, for Jeduthun; Davids Psalme.

2. Jeg sagde: jeg vil bevare mine Veie, at jeg ikke skal synde med min Tunge; jeg vil bevare min Mund med en Mund-Kurv, da en Ugudelig er endnu for mig.
Ps. 17, 3. 4; 141, 3.

3. Jeg var stum formedelst Taushed, jeg

idel Forfængelighed, (hvor fast han end) staaer. Sela. Ps. 90, 5. Ps. 62, 10.

Ef. 40, 17.

7. Visselig, Mennesket gaaer frem (som) i et Billede, visselig de gjøre sig (megen) Uroe forgjeves; man samler, og kan ikke vide, hvo der skal sanke det. Præd. 2, 8. 18 sqq.

8. Og nu, HErre! hvad haver jeg biet efter? min Forventelse er til dig.

Ps. 25, 2. Ps. 26, 1.

9. Frie mig fra alle mine Overtrædelser; sæt mig ikke til en Daares Spot. Ps. 79, 9.

10. Jeg var stum, jeg vilde ikke oplade min Mund; thi du, du gjorde det.

2 Sam. 12, 10. 11. c. 16, 10. 11.

11. Borttag din Plage fra mig; (thi) jeg, jeg er (næsten) aldeles udryddet ved din Haands Slag. Matth. 26, 34.

12. Tugter du nogen med megen Straf for Misgjerning, da gjør du, at hans ønskelige (Skikkelse) henſmelter som et Møl; visseligen alle Mennesker ere Forfængelighed. Sela. v. 6.

13. HErre! hør min Bøn, og vend dine Øren til mit Raab, tie ikke til min Graad; thi jeg er en Fremmed hos dig, en Gjæst som alle mine Fædre. 1 Mos. 35, 27.

3 Mos. 25, 23. 1 Krøn. 29, 15. 2 Cor. 5, 6. 7. Phil. 3, 20. Ebr. 11, 13.

14. See hen fra mig, at jeg maa vederqvæges, førend jeg farer bort, og er ikke (mere til). v. 11. 12. Job 10, 20.

40. Psalme.

David taler om Messiæ Taalmodighed, Bøn og Frelsning i og af sine svare Lidelser, 2–5. Om det gamle Testamentes Offeres Afskaffelse og Christi Fyldestgiørelse, og om Evangelii Prædiken, 6–11. Om Messiæ Bøn for sig i sine Lidelser og imod sine ubodfærdige Fiender, 12–18.

1. Til Sangmesteren; Davids Psalme.

2. Jeg biede taalmodelig efter HErren, og han bøiede sig til mig, og hørte mit Raab Ps. 27, 14. Ps. 38, 16.

3. Og han drog mig op af en brusende Grav, af det stidne Dynd; og han satte mine Fødder paa en Klippe, saa han befæstede mine Gange. Ps. 69, 3.

4. Og han lagde en ny Sang i min Mund, en Lov for vor Gud; det skulle mange see, og frygte, og forlade sig paa HErren. Aab. 5, 9. c. 14, 3.

5. Salig er den Mand, som sætter sin Tillid til HErren, og vender ikke sit Ansigt til de Hovmodige og til dem, som bøie sig til Løgn. Ps. 2, 12. Ps. 34, 9. Ps. 146, 5.

6. HErre, min Gud! du, du haver gjort dine underlige Ting og dine Tanker mangfoldige imod os; ingen kan ordentlig fremsætte (dem) hos dig; vil jeg kundgjøre og udsige (dem, da) ere de flere, end man kan tælle dem.

Ps. 92, 6. Ps. 139, 17.

7. Du haver ikke Lyst til Slagt-Offer og Mad-Offer, du har igjennemboret mig Ørene; du begjerede ikke Brænd-Offer eller Synd-Offer.

Ps. 51, 18. Ebr. 10, 5 sqq. 2 Mos. 21, 6.

8. Da sagde jeg: see, jeg er kommen; i Bogens Rolle er skrevet om mig.

Joh. 5, 39. 46. Ebr. 10, 7.

9. Jeg haver Lyst til at gjøre din Villie, min Gud! og din Lov er midt i mit Inderste. Es. 50, 5. Ps. 37, 31.

10. Jeg bebuder Retfærdighed i en stor Forsamling; see, jeg vil ikke (lade) forhindre mine Læber, HErre! du veed det. Ps. 35, 18. Ps. 26, 12.

11. Jeg skjuler ikke din Retfærdighed inden i mit Hjerte, jeg taler om din Trofasthed og din Salighed; jeg dølger ikke din Miskundhed og din Sandhed for en stor Forsamling. Ps. 57, 4.

12. Du, HErre! hold ikke din Barmhjertighed tilbage fra mig; lad din Miskundhed og din Sandhed bevare mig altid. Ps. 61, 8.

13. Thi onde Ting have omspændt mig, saa (der er) intet Tal paa, mine Misgjerninger grebe mig, og jeg kunde ikke see; de ere flere end Haar paa mit Hoved, og mit Hjerte haver forladt mig.

Ps. 69, 5. Ps. 38, 11.

14. HErre! lad det behage dig at frie mig! HErre! skynd dig at hjælpe mig.

Ps. 38, 23. Ps. 70, 2.

15. Lad dem blues og blive til Skamme tilhobe, som søge efter mit Liv, at omkomme det; lad dem vige tilbage og forhaanes, som ville (mig) ondt.

Ps. 70, 3. Ps. 83, 17. Ps. 56, 10.

16. Lad dem ødelægges til deres Beskjæmmelses Løn, de som sige om mig: ha, ha! Ps. 35, 21. 25.

17. Lad dem frydes og glædes i dig, alle, som søge dig; lad dem, som elske din Salighed, altid sige: HErren være storligen lovet! Ps. 35, 27. Ps. 24, 6.

18. Thi jeg er elendig og fattig, (men) HErren maa tænke paa mig; du er min Hjelp, og den som udfrier mig; min Gud! tøv ikke. Ps. 109, 22. 1 Petr. 5, 7.

41. Psalme.

...as prises den salig, som antager den Elendige i
...ans Usselhed, 2-5. Beder imod sine Fienders Ond-
...ab, 6-10. Beder sin Fader om Naade og Ophøi-
...se, og takker ham i Tillid til hans Frelsning. 11-14.

. Til Sangmesteren; Davids Psalme.
. Salig er den, som handler forstan-
ligen imod den Ringe; HErren skal
...dde ham paa en ond Dag.
Ordsp. 11, 21. c. 19, 17.
. HErren skal bevare ham, og holde ham
...d Live, han skal blive lykfalig paa Jor-
...n; og du skal ikke give ham i hans Fien-
...ers Villie. Ap. G. 9, 36-41. Ps. 27, 12.
4. HErren skal opholde ham paa (hans)
...yge-Seng: du omvender al hans Leie i
...ans Sygdom. 2 Kong. 20, 7.
5. Jeg, jeg sagde: HErre! vær mig naa-
...g, helbred min Sjel; thi jeg haver syn-
...t imod dig. Ps. 6, 3. Ps. 9, 14. 2 Cor. 5, 21.
6. Mine Fiender tale ondt om mig,
...igende): naar skal han døe, og hans
...avn forgaae?
7. Og dersom en (af dem) kommer at
...e (mig), taler han Falskhed, hans Hjerte
...mler sig Uret (tilsammen); gaaer han
...d udenfor, da taler han (derom).
8. Alle mine Hadere hviske tilsammen
...nod mig; de tænke imod mig det, som er
...ig Ondt. Matth. 22, 15. Luc. 11, 54.
9. (De sige:) der hænger en Belials
...andel fast ved ham; og han, som ligger,
...al ikke staae op mere.
10. Ogsaa den Mand, (som havde)
...red med mig, som jeg forlod mig paa,
...m aad mit Brød, han oploftede sin Hæl
...nod mig.
Joh. 13, 18. Ps. 55, 14. 15. Ap. G. 1, 16. 17.
11. Men du, HErre! vær mig naadig,
...g reis mig op; saa vil jeg betale dem.
12. Derpaa kjender jeg, at du haver Be-
...agelighed til mig, at min Fiende ikke skal
...aabe (for Glæde) over mig.
2 Sam. 5, 12. Ps. 30, 2.
13. Og mig (anlangende), du opholder
...ig for min Oprigtigheds Skyld, og sætter
...ig for dit Ansigt evindelig. 1 Kron. 17, 27.
14. Lovet være HErren, Israels Gud,
...a Evighed indtil Evighed! Amen! ja,
...men. Ps. 72, 18. Luc. 1, 68.

42. Psalme.

...avid giver sin store Længsel tilkjende efter Gud
og den offentlige Guds-Tjeneste, fra hvilken han
blev udelukt ved sin Landflygtighed, og sætter sit
Haab til Gud, 2-6. Taler ydermere om sine Gjenvor-
digheder og Trængsler, og styrker sig i Troen. 7-12.

1. Til Sangmesteren, (en Psalme), som
giver Underviisning, for Korahs
Børn. 1 Kron. 6, 22. 37.
2. Ligesom en Hjort skriger efter Vand-
Strømme, saa skriger min Sjel til dig, o
Gud!
3. Min Sjel tørster efter Gud, efter den
levende Gud; naar skal jeg komme (der-
hen), og sees for Guds Ansigt?
Ps. 143, 6. 1 Thess. 1, 9.
4. Min Graad er min Mad Dag og
Nat, fordi man siger den ganske Dag til
mig: hvor er din Gud?
Ps. 79, 10. Ps. 115, 2.
5. Disse Ting vil jeg komme ihu, og
udøse mit Hjerte hos mig (selv); thi jeg
vilde gaae frem med Hoben, vilde gaae
afsted med dem til Guds Huus, med Fry-
desskrigs og Takfigelses-Rost, iblandt den
Hob, som holder helligt. Ps. 26, 6. Ps. 27, 4.
6. Hvorfor nedbøier du dig, min Sjel, og
bruser over mig? bie efter Gud, thi jeg skal
endnu takke ham, (thi der er) megen Frelse
for hans Ansigt.
Ps. 43, 5. Ps. 46, 4. Ps. 27, 14.
7. Min Gud! min Sjel nedbøier sig i
mig; derfor vil jeg komme dig ihu fra
Jordans Land, og Hermonim, fra det lille
Bjerg.
8. Afgrund raaber til Afgrund under
dine Renders Lyd; alle dine (Vand-)Bøl-
ger og dine Bølger gik over mig.
Ps. 69, 3. Ps. 88, 8.
9. HErren skal befale sin Miskundhed
om Dagen, og om Natten skal hans Sang
være hos mig; (ja), en Bøn til mit Livs
Gud.
10. Jeg vil sige til Gud: min Klippe,
hvorfor haver du glemt mig? hvorfor
maa jeg gaae i Sorge-Klæder, idet Fien-
den trænger (mig)? Ps. 13, 2. Ps. 43, 2.
11. J (det der drives Mord) i mine
Been, forhaane mine Fiender mig, idet
de sige den ganske Dag til mig: hvor er
din Gud? Ps. 119, 42.
12. Hvorfor nedbøier du dig, min Sjel!
hvorfor bruser du over mig? bie efter
Gud, thi jeg skal endnu takke ham; (thi
han er) mit Ansigtes megen Frelse og min
Gud.

43. Psalme.

David beder Gud om Hjelp og Frelsning, og at han
maatte komme tilbage til at see den deilige Guds-
tjeneste, 1-4. Og styrker sig i Troe til Gud, 5.

han er) mit Ansigtes megen Frelse og min Gud. Ps. 42, 6. 12.

44. Psalme.

Guds Kirke foreholder Gud den Hjælp, som han havde fordum beviist sit Folk, 2-4. Sætter ogsaa sit Haab ikke til sig selv, men til hans Bistand, 5-9. Klager over, at den var af Gud forladt, og hengivet i Fiendens Vold, skjøndt den ikke havde modvilligen forladt Guds Bud, rc. 10-23. Beder om Hjælp og Frelsning, 24-27.

1. Til Sangmesteren, (en Psalme), som giver Underviisning, for Korahs Børn. Ps. 42, 1.

2. Gud, vi have hørt med vore Øren, vore Fædre have fortalt os den Gjerning, du gjorde i deres Dage, i de forrige Dage. 5 Mos. 6, 21 sqq. Ps. 78, 3.

3. Du, du fordrev Hedningerne ved din Haand, men du plantede dem; du, du handlede ilde mod Folkene, og udstødte dem. 5 Mos. 7, 1 sqq.

4. Thi de indtoge ikke Landet til Arv ved deres Sværd, og deres Arm frelste dem ikke; men din høire Haand og din Arm og dit Ansigtes Lys, fordi du havde Behagelighed til dem. 5 Mos. 8, 18. c. 7, 8.

5. Gud! du er den samme; m… …ge!

15. Du gjør os til et Ordsprog… Hedningerne; saa man ryster Ho… os) iblandt Folkene. Ps. 22, 8. P…

16. Min Forsmædelse er den ga… for mig, og mit Ansigtes Ska… skjult mig: P…

17. For den Røsts Skyld, som … og forhaaner, for Fiendens og he… gjerriges Skyld. Ps…

18. Alt dette er kommen over … have vi ikke glemt dig; og vi … handlet falskeligen imod din Pag…

19. Vort Hjerte vendte ikke til… heller bøiede vor Gang sig af fra … Ps. 119, 128.

20. Endog du haver sønderst… Dragers Sted, og skjult os med … Skygge.

21. Dersom vi havde glemt vo… Navn, og udbredt vore Hænde… fremmed Gud: Ps. …

22. Skulde Gud (da) ikke under… efterdi han kjender Hjertets skjult… Ps. 7, 10. Matth. 9, 4.

23. Men vi blive ihjelslagne … Skyld den ganske Dag; vi ere … som Slagte-Faar.

24. …

45. Psalme.

ed synger en deilig Sang om Messias vor Konge,
vort han berømmer hans Skjønhed, Lislighed,
tyrke, Maiestat og Gaver, ꝛc. 2-9. Taler om
ans Bruds herlige Oprindelse, Værdighed, Lydig-
ed, Deilighed, og Hjemførelse, item om Guds Riges
dbredelse i det nye Testamente iblandt alle Folk,
0-18.

. Til Sangmesteren, over Sosanim;
for Korahs Børn, (en Psalme), som
giver Underviisning, en Sang om
Kjærlighed. Ps. 69, 1. Ps. 80, 1.

2. Mit Hjerte udgyder en god Tale; jeg
ler (en Sang), jeg haver gjort om en
onge, min Tunge er en snar Skrivers
en. Col. 3, 16.
3. Du er meget deiligere end Menneskens
ørn, der er Naade udøst paa dine Læber;
rfor velsignede dig Gud evindelig.
Hoi. 1, 16. c. 5, 10. Es. 50, 4.
4. Bind dit Sværd ved din Side, du
ældige! (ja) din Majestæt og din Her-
ghed; Aab. 1, 16.
5. Og vær lykkelig i din Herlighed, faer
em for Sandheds Skyld med Sagtmo-
ghed (og) Retfærdighed; og din høire
aand skal lære dig forfærdelige Ting.
Ps. 21, 9.
6. Dine Pile ere skjærpede; Folk skal
lde under dig, (de skal fare) i Kongens
iendeрs Hjerte. Ps. 110, 6.
7. Gud! din Throne (bliver) evindelig
g altid; dit Riges Spiir er et ret Spiir.
Ebr. 1, 8. 9. Dan. 7, 27.
8. Du elskte Retfærdighed, og hadede
gudelighed; derfor haver, o Gud! din
ud salvet dig med Glædens Olie frem for
ne Medbrødre. Ps. 33, 5. Ps. 5, 6.
Dan. 9, 24. Ap. G. 10, 38. Joh. 3, 34.
9. Alle dine Klæder lugte af Myrrha og
loe (og) Kezia; (naar du gaaer) ud af
: Elfenbeens-Paladser, fra (dem, som)
ave glædet dig.
10. Kongens Døttre ere iblandt dine
ypperlige; Dronningen staaer ved din høire
aand i (kosteligt) Guld af Ophir.
Aab. 21, 2.
11. Hør, Datter! og see til, og bei dit
re, og glem dit Folk og din Faders Huus.
Marc. 10, 37. 1 Mos. 12, 1.
12. Saa skal Kongen faae Lyst til din
eilighed; thi han, han er din HErre, og
u skal tilbede ham. Hoisf. 1, 1. Hos. 2, 20.
13. Og Tyri Døttre, (som fremkomme)
ed Skjenk, skal bede (ydmygeligen) for
t Ansigt, (ja), de Rige iblandt Folket.
Ps. 72, 10. Es. 23, 18.
14 Kongens Datter er aldeles herlig-
gjort indvortes; hendes Klæder ere af
Gyldenstykker. Hoisf. 1, 8. 15. c. 4, 1.
15. Hun skal fremføres til Kongen i be-
stukkede (Klæder); Jomfruerne, (som gaae)
efter hende, hendes Veninder, skulle føres
til dig. 1 Pet. 3, 3. 4.
16. De skal fremføres med megen Glæde
og Fryd; de skal komme i Kongens Pal-
lads. Aab. 19, 7. Joh. 14, 2.
17. Dine Sønner skal være i dine Fæ-
dres Sted; dem skal du sætte til Fyrster i
alt Landet. Ebr. 2, 13.
18. Jeg vil lade komme dit Navn ihu
iblandt alle Slægter; derfor skal Folk takke
dig evindelig og altid. Mal. 1, 11.

46. Psalme.

Guds Menighed priser Gud for hans Naade og Hjælp og herlige Beskjermelse, som han beviser den, og fremdeles skal bevise imod den, 2-8. Og har den visse Tillid, at Gud skal undertrykke alle dens Fiender, 9-12.

1. Til Sangmesteren, for Korahs Børn;
en Sang paa Alamoth.

2. Gud er vor Tillid og Styrke, en Hjælp
i Angester, som er befunden (at være)
saare (stor). Ps. 18, 2. 3. Ordsp. 18, 10.
Es. 4, 5. 6.
3. Derfor vil vi ikke frygte, naar Jorden
end forandredes, og Bjergene bevægedes
midt i Havet. Ps. 3, 7. Ps. 27, 3. Aab. 6, 14.
4. Om end Vandene deri bruse og oprø-
res, og Bjergene bæve af dets stolte (Bøl-
ger). Sela. Luc. 21, 25.
5. Flodens Bække skal glæde Guds Stad,
(ja,) det hellige (Sted) iblandt den Høie-
stes Boliger. Ps. 48, 9. Ebr. 11, 10.
6. Gud er midt deri, den skal ikke bevæ-
ges; Gud skal hjælpe den, naar Morgenen
frembryder. Aab. 21, 3. Matth. 16, 18.
7. Hedningerne brusede, Rigerne bevæ-
gedes; han udgav sin Røst, Jorden smel-
tedes. Aab. 11, 18. Dan. 2, 44
8. HErren Zebaoth er med os; Jakobs
Gud er vor Ophøielse. Sela. v. 12.
Rom. 8, 31. Ps. 9, 10. Ps. 48, 4.
9. Kommer, seer HErrens Gjerninger,
han som haver sat Ødelæggelser paa Jor-
den. Ps. 66, 5. Ps. 111, 2.
10. Som kommer Krigene til at holde op
indtil Jordens Ende, sønderbryder Buen,
og afhugger Spydet, brænder Vognene med
Ilden. Ps. 76, 4. Hos. 2, 18. Jos. 11, 6.
11. Lader af, og vider, at jeg er Gud;
jeg vil ophøies iblandt Hedningerne, jeg
vil ophøies i Landet. Es. 14, 7. Hab. 2, 20.

kene under vore Fødder. Pſ. 149, 6 ſqq.
5. Han udvælger for os vor Arv, Jakobs Herlighed, hvem han elſkte. Sela.
Rom. 9, 13.
6. Gud foer op med (Fryde-)Klang; HErren med Baſuners Lyd. Pſ. 68, 19.
7. Synger (Pſalmer) for Gud, ſynger (Pſalmer), ſynger (Pſalmer) for vor Konge, ſynger (Pſalmer)! Eſ. 12, 5.
8. Thi Gud er al Jordens Konge; ſynger (Pſalmer) forſtandeligen.
9. Gud regjerer over Hedningerne; Gud ſidder paa ſin hellige Throne. Pſ. 22, 29.
10. Fyrſterne iblandt Folkene ere ſamlede til Abrahams Guds Folk; thi Skjoldene paa Jorden høre Gud til; han er ſaare ophøiet. Pſ. 97, 9.

48. Pſalme.

David beſkriver Guds Kirkes, det aandelige Zions, Herlighed og Lykſalighed, 2-9. Berømmer Guds Miſkundhed og Retfærdigheds Aabenbarelſe paa den, 10-12. Formaner de Troende til at betragte Guds Kirkes Deilighed og Beſtandighed, ꝛc. 13-15.

1. En Pſalmeſang, for Korahs Børn.
2. HErren er ſtor og ſaare priſelig, i vor Guds Stad, paa hans hellige Bjerg.
Pſ. 145, 3. Pſ. 46, 5.

forhøier dens Palladſer, at I ku…
tælle det for den Slægt, (ſom…
herefter. Pſ…
15. Thi denne Gud er vor Gu…
ligen og altid; han, han ſkal l…
over Døden. E…

49. Pſalme.

David lærer de Troende, at de ei ſkulle fr…
onde Dage, 2-5. Viſer, hvor forfængelig…
ſalighed er, ſom forlade ſig paa deres G…
dom, 6-16. Formaner derfor de Troend…
ſkal forarge ſig paa de Ondes Lykſalighed…

1. En Pſalme til Sangmeſte…
Korahs Børn.
2. Hører dette, alle Folk! vende…
Øren hid, alle Verdens Indbygg…
3. Baade menige Mand og de…
Folk, en Riig og Fattig tillige.
4. Min Mund ſkal tale idel…
og mit Hjertes Betænkning (ſ…
megen Forſtand.
5. Jeg vil bøie mit Øre til O…
jeg vil aabne (Munden) med m…
Tale, (legende) paa Harpe. P…
Matth. 13, 35.
6. Hvorfor ſku…
Dage, naar (min…

omkomme tillige; og de skal forlade deres Gods til andre. Præd. 2, 16. Ordsp. 30, 2.
Præd. 6, 2.

12. Deres inderste (Tanker ere, at) deres Huus (skal blive) evindelig, deres Boliger fra Slægt til Slægt; de kalde Jorden efter deres Navn.

13. Dog bliver et Menneske, (som er) i Værdighed, ikke varagtigt; han bliver lignet ved Bæsterne, som udryddes.
v. 21. Præd. 3, 19. 2 Petr. 2, 12.

14. Denne deres Vei er en Daarlighed af dem; dog love deres Efterkommere det med deres Mund. Sela.

15. De skal lægges i Graven som Faar, Døden skal fortære dem; og de Oprigtige skal regjere over dem om Morgenen, og Graven skal afslide deres Skikkelse, (enhver) af sin Bolig.

16. Men Gud skal forløse min Sjel af Gravens Vold, thi han haver antaget mig. Sela.

17. Frygt ikke, naar en Mand bliver riig, naar hans Huses Herlighed bliver stor.

18. Thi han skal slet intet tage (med sig), naar han døer; hans Herlighed skal ikke fare ned efter ham. Job 27, 16. 17.

19. Endog han velsigner sin Sjel, medens han lever, og man lover dig, fordi du gjør dig tilgode; Luc. 12, 19.

20. (Saa) skal den (dog) komme til sine Fædres Slægt, som i Evighed ikke skal see Lyset.

21. Et Menneske, som er i Værdighed og ikke forstaaer det, han bliver lignet ved Bæsterne, som udryddes. Præd. 3, 19.

50. Psalme.

Messias formaner alle Folk, at de skulle agte paa hans Tale, og lære at forstaae hans Veie, 1-6. Lærer, hvorledes han vil afskaffe det gamle Testamentes Offringer, og hvorudi den sande Guds-Dyrkelse bestaaer, 7-15. Truer at straffe Hyklerne, og dem, som ei ville holde hans Pagt; men lover at frelse de Oprigtige, 16-23.

Asaphs Psalme.

1 Den (stærke) Gud, Gud HErren, haver talet, og kaldet Jorden, fra Solens Opgang indtil dens Nedgang. Jos. 22, 22.
Ps. 62, 12.

2. Af Zion aabenbaredes Gud herligen, i en fuldkommen Deilighed. 5 Mos. 33, 2.
2 Cor. 3, 7. 8.

3. Vor Gud skal komme, og ikke tie; en Ild skal fortære for hans Ansigt, og omkring ham skal storme saare.
Ps. 50, 21.

4. Han skal kalde ad Himmelen ovenfra, og ad Jorden for at dømme sit Folk:

5. Samler mig mine Hellige, som gjøre min Pagt med Offer. Matth. 24, 31.
2 Mos. 24, 4-8.

6. Og Himlene skal kundgjøre hans Retfærdighed; thi Gud, han er Dommer. Sela. Ps. 7, 12. Ps. 9, 5.

7. Hør, mit Folk! og jeg vil tale; Israel! jeg vil vidne iblandt dig; jeg er Gud, (ja,) din Gud. Ps. 81, 9.

8. Jeg vil ikke straffe dig for dine Offeres Skyld; thi dine Brænd-Offere ere altid for mig. Jer. 7, 22. 23.

9. Jeg vil ikke tage en Stud af dit Huus, (ei heller) Bukke af dine Stier.

10. Thi alle Dyrene i Skoven høre mig til; Dyrene paa Bjergene i tusinde (Tal).
Ps. 8, 8. 9.

11. Jeg kjender alle Fuglene paa Bjergene, og Dyr paa Marken ere hos mig.

12. Dersom jeg hungrede, vilde jeg ikke sige dig (det); thi Jorderige hører mig til og dens Fylde. Ps. 24, 1. 1 Cor. 10, 26.

13. (Mener du, at) jeg vil æde de stærke (Oxnes) Kjød, eller drikke Bukke-Blod?
Mich. 6, 7.

14. Offre Gud Taksigelse, og betal den Høieste dine Løfter; Ps. 116, 17.
5 Mos. 23, 21. 23.

15. Og kald paa mig paa Nødens Dag; jeg vil udfrie dig, og du skal prise mig.
Ps. 77, 3. Ps. 91, 14. Matth. 7, 7.

16. Men Gud sagde til den Ugudelige: hvad (kommer det) dig ved, at fortælle mine Skikke, og hvad vil du tage min Pagt i din Mund? Rom. 2, 21.

17. Efterdi du, du haver Tugtelse, og du kaster mine Ord bag dig. Ordsp. 6, 23.
c. 12, 1. Neh. 9, 26.

18. Dersom du seer en Tyv, da løber du med ham; og din Deel er med Horkarle.
Eph. 5, 11.

19. Du slikker din Mund til Ondt, og med din Tunge digter du Svig. 1 Pet. 3, 10.

20. Du sidder, du taler imod din Broder; du bagtaler din Moders Søn.
Ps. 69, 9.

21. Disse Ting haver du gjort, og jeg haver tiet; du haver tænkt, at jeg skulde aldeles være ligesom du; (men) jeg vil straffe dig, og stille (det) ordentligen frem for dine Øine. Es. 42, 14. c. 57, 11.

22. Forstaaer dog dette, I, som have

3. Gud vær mig naadig efter din Miskundhed; udslet mine Overtrædelser efter dine store Barmhjertigheder. Ps. 56, 2.
Luc. 18, 13. Es. 44, 22.

4. Toe mig meget af min Misgjerning, og rens mig af min Synd. Sach. 13, 1.

5. Thi jeg, jeg kjender mine Overtrædelser, og min Synd er altid for mig.
Ps. 32, 5. Jer. 3, 12. 13.

6. For dig, (ja,) for dig alene haver jeg syndet, og gjort det Onde for dine Dine; paa det du skal være retfærdig, naar du taler, være reen, naar du dømmer.
Rom. 3, 4. c. 8, 4. Job 34, 10.

7. See, jeg er født i Misgjerning, og min Moder haver undfanget mig i Synd.
Joh. 3, 6. Eph. 2, 3.

8. See, du haver Lyst til Sandhed i inderste (Hjerte), og du lader mig forstaae Viisdom i Løndom. Job 38,36. Col.1,26.

9. Rens mig af min Synd med Isop, saa bliver jeg reen, toe mig, saa bliver jeg hvidere end Snee. 3Mos.14,6. 4Mos.19,6.

10. Lad mig høre Fryd og Glæde, at de Been maae fryde sig, som du haver sønderstødt. Ap. G. 16, 14.

11. Skjul dit Ansigt fra r,

hagelighed; byg Jerusalems Mu
Ps. 119, 17. Es. 54, 11.

21. Da skal du have Lyst til Re
heds Offere, Brænd-Offere og he
fer); da skal de offre Stude paa d
5 Mos. 33, 19. Ps. 4, 6. 3 Mos. 6,

52. Psalme.

David klager over Doegs Hovmodighed o
3-6. Forkynder ham Guds Straf og
gang, 7-9. Forventer, at Gud skal op
selv og alle Gudfrygtige, 10. 11.

1. Til Sangmesteren. Davids (
som giver Underviisning;
2. Der Doeg, den Edomiter, kom
Saul tilkjende, og sagde ham
vid er kommen i Achimelechs
1 Sam. 22, 9 2c.

3. Hvorfor roser du dig i Ond
Vældige? Guds Miskundhed (va
ganske Dag. Ps. 138, 8. Begr. 3,
4. Din Tunge tænker paa idel
som en skjærpet Ragekniv gjør den
Ps. 57, 5. Ordsp. 18, 8.
5. Du elskte Ondt mere end Go
mere end at tale Retfærdighed

…en megen Rigdom; han var
…sin Ondskab. Ps. 73, 3 sqq.
Ps. 49, 7. Ps. 62, 11.
…jeg (skal blive) som et grønt
…Guds Huus; jeg haver for-
…t Guds Miskundhed evindelig
…. 92, 13. 14. Ordsp. 11, 28.
… takke dig evindeligen, thi du
…og jeg vil bie efter dit Navn,
…t for dine Hellige. Ps. 37, 5.
Ps. 30, 10.

53. Psalme.

…alle Menneskers dybe Fordærvelse af
3 Særdeleshed straffer han Guds
…re og Forfølgere, 5. 6. Giver sin
…de efter Frelsen ved Messias, 7.

…ngmesteren, paa Machalath;
(Psalme,) som giver Under-
….

…are siger i sit Hjerte: der er
…de fordærve, og gjøre (deres)
(Gjerning) vederstyggelig;
… som gjør Godt. Ps. 14, 1 &c.
…e ned af Himmelen paa Men-
…, at see, om der var en For-
…søgte Gud. Ps. 33, 13.
…. 9, 1. 1 Mos. 18, 21.
…er vendt tilbage, de ere stin-
… (der er) ingen, som gjør
…e een. Rom. 3, 10.
…e det ikke, de som gjøre Uret,
…t Folk, (som) de aade Brød,
paa Gud? Ps. 10, 2.
Job 27, 10.
…gte de saare, (hvor) intet er
…i Gud bortspredte dens Been,
…e dig; du gjorde (dem) til
Gud foragtede dem.
3 Mos. 26, 36.
…give Israel megen Frelse af
Gud skal omvende sit Folks
…) skal Jakob fryde sig, (da)
…æde sig. Ps. 14, 7. Ps. 126, 1.

54. Psalme.

Gud vilde frelse ham fra hans Fien-
…ræer sig til Guds Hjælp, 6. 7. Og
…d, 8. 9.

…ngmesteren, paa Neginoth;
(Psalme,) som giver Under-
…;

…Siphiter kom, og sagde til
haver David ikke skjult sig
1 Sam. 26, 1 &c.

…ig, Gud! ved dit Navn, og
ved din Magt.
…; 79, 9. Ps. 106, 47.

4. Gud! hør min Bøn, vend (dine) Øren til min Munds Tale. Ps. 4, 2. Ps. 5, 2.

5. Thi Fremmede staae op imod mig, og Tyranner søge efter mit Liv; de sætte ikke Gud for sig. Sela. Ps. 16, 8.

6. See, Gud hjælper mig; HErren er iblandt dem, som opholde min Sjel.
Ps. 97, 10.

7. Han skal betale mine Fiender det Onde igjen; ja udrydde dem ved din Sandhed! Ps. 62, 13.

8. Jeg vil offre dig frivilligt (Offer); jeg vil takke dit Navn, HErre! thi (det er) godt. 3 Mos. 7, 16. Ps. 44, 9. Ps. 92, 2.

9. Thi han friede mig af al Nød, og mit Øie saae paa mine Fiender.
Ps. 59, 11. Ps. 91, 8.

55. Psalme.

David beskriver sit Hjertes Angest og usikkre Tilstand, 2-9. Beder, Gud vilde lade hans Fiender og i Særdeleshed hans falske Ven omkomme, 10-16. Han venter vis Bønhørelse og Frelsning, og opmuntrer ogsaa andre til at forlade sig paa Gud, 17-24.

1. Til Sangmesteren, paa Neginoth; Davids (Psalme,) som giver Undervisning.

2. Gud! vend (dine) Øren til min Bøn, og skjul dig ikke for min (ydmyge) Begjering. Ps. 54, 4.

3. Giv Agt paa mig, og bønhør mig; jeg maa hyle i min Klage, og blive forstyrret: Ps. 5, 2.

4. For Fiendens Røst, for en Ugudeligs Fortrykkelses Skyld; thi de vil føre Uretfærdighed paa mig, og have mig i Vrede.
2 Sam. 15, 3.

5. Mit Hjerte er bange inden i mig, og Dødens Rædsler ere faldne paa mig.
Ps. 18, 5.

6. Frygt og Bævelse komme paa mig, og Gruelse skjuler mig.

7. Og jeg sagde: gid jeg havde Vinger som en Due, (da) vilde jeg flyve bort, og boe (roligen et Sted). Nab. 12, 14.

8. See, jeg vilde begive mig langt bort, (og) flytte bort; jeg vilde blive Natten over i Ørken. Sela.

9. Jeg vilde haste, at jeg kunde undkomme fra Uveir (og) fra Storm.
2 Sam. 15, 14.

10. HErre! opslug (dem), adskil deres Tunge; thi jeg haver seet Vold og Trætte i Staden. 2 Sam. 17, 15 sqq.

11. De gaae Dag og Nat omkring paa dens Mure, og der er Uret og Møie inden i den.

12. (Der er) megen Skade inden i den, og Bedragerie og Svig viger ikke fra dens Gade. Ps. 52, 4.
13. Thi (det er) ikke Fienden, som forhaaner mig, ellers maatte jeg bære det; (det er) ikke min Hader, som gjør sig stor over mig, ellers skulde jeg skjule mig for ham. 2 Sam. 15, 31 &c.
14. Men (det er) dig, o Menneske! som var agtet lige med mig, min Leder og min Kyndling. Ps. 41, 10. Ap. G. 1, 16. Jer. 9, 4.
15. Vi, som havde venligen hemmeligt Raad tilsammen, som vandrede i Guds Huus i Samqvem. Ps. 42, 5.
16. Døden fore Forglemmelse over dem, at de fare levende ned i Graven; thi der ere Ondskaber i deres Boliger, (ja,) inden i dem. 4 Mos. 16, 33.
17. Jeg, jeg vil raabe til Gud, og HErren skal frelse mig.
18. Jeg vil klage og hyle Aften og Morgen og Middag, saa skal han høre min Røst. Dan. 6, 11.
19. Han forløste min Sjel i Fred fra Strid, (som var) imod mig; thi de vare med mange imod mig. Ps. 3, 2. Ps. 56, 3.
20. Gud skal høre, og ydmyge dem, han, der bliver evindelig, Sela! fordi aldeles ingen Forandring er hos dem, og de frygte ikke Gud. Ps. 102, 27. Jer. 2, 30.
21. Han lagde sine Hænder paa hans Fredsommelige; han besmittede hans Pagt. Ap. G. 4, 3.
22. Hans Munds Ord vare glattere end Smør, men der var Strid i hans Hjerte; hans Ord vare blødere end Olie, og de (ere dog) uddragne (Sværd). Ps. 62, 5. Jer. 9, 8. Ps. 64, 4.
23. Kast din Omhu paa HErren, og han, han skal forsørge dig; han skal ikke tilstede, at den Retfærdige rokkes evindeligen. Matth. 6, 25. 31. Luc. 12, 22.
24. Men du, Gud! du skal støde dem ned i Fordærvelsens Grav; blod-(gjerrige) og falske Mænd skal ikke naae halv deres Dage; men jeg, jeg vil forlade mig paa dig. Ps. 5, 7. Ps. 59, 3. Ps. 25, 2.

56. Psalme.

David beder om Guds Naade og Hielp mod Fienderne, 2. 3. Taler om sin Tillid til Gud, klager over Fiendernes Ondskab, og beder Gud om Hielp, &c. 4-10. Forlader sig tryggeligen paa Guds Bistand, og lover at takke Gud, og betale sine Løfter, 11-14.

1. Til Sangmesteren, om en stum Due i de langt fraliggende (Stæder); Davids gyldne (Smykke), der Philisterne havde grebet ham i Gath.
2. Gud! vær mig naadig, thi et Menneske (søger at) opsluge mig; han vil den ganske Dag fortrænge mig med Strid. Ps. 51, 3. Ps. 57, 2.
3. Mine Fiender (søge) den ganske Dag at opsluge mig; thi de ere mange, som stride imod mig, o høie (Gud)! Ps. 55, 19.
4. Paa den Dag, jeg maa frygte, vil jeg, jeg forlade mig paa dig. Ps. 25, 2.
5. I Gud vil jeg prise hans Ord: jeg forlader mig paa Gud, jeg vil ikke frygte: hvad skulde Kjød gjøre mig? Ps. 119, 98. Ebr. 13, 6.
6. De gjøre (mig) Smerte i mine Handeler den ganske Dag; alle deres Tanker ere imod mig til det Onde.
7. De holde sig tilsammen, de skjule sig, de tage vare paa mine Fodspor, eftersom de bie efter min Sjel. Luc. 11, 54. Job 13, 27.
8. Skulde de undkomme for (deres) Uretfærdighed? Gud! nedstød (disse) Folk i Vrede. Ps. 59, 6. 14.
9. Du, du haver talt min Flugt; læg min Graad i din Flaske! haver du ikke Tal (derpaa)?
10. Da skulle mine Fiender vende tilbage, paa den Dag jeg raaber; dette ved jeg, at du er min Gud. Ps. 6, 11. Ps. 46, 15.
11. I Gud vil jeg prise (hans) Ord; i HErren vil jeg prise (hans) Ord. v. 5.
12. Jeg forlader mig paa Gud, jeg vil ikke frygte: hvad skulde et Menneske gjøre mig? Ps. 118, 6. Ebr. 13, 6.
13. Gud! dine Løfter (ligge) paa mig; med Taksigelser vil jeg betale dig. Ps. 66, 15.
14. Thi du udfriede min Sjel fra Døden; (ja, friede du) ikke mine Fødder fra Stød, at (jeg skal) vandre for Guds Ansigt i de Levendes Lys? Ps. 116, 8. 1 Mos. 17, 1.

57. Psalme.

David beder om Naade imod sine Fiender, og klager over deres Ondskab, 2-7. Lover og priser Gud for hans Bistand, og taler om hans Naades Kundgjørelse for andre, 8-12.

1. Til Sangmesteren, (med Titel:) fordærv ikke; Davids gyldne (Smykke), der han flyede fra Sauls Ansigt i Hulen. 1 Sam. 22, 1. c. 24, 4.
2. Gud! vær mig naadig, vær mig naadig, thi min Sjel forlader sig paa dig

forlader mig paa dine Vingers
indtil al Ulykken er gaaen over.
51, 3; 17, 8; 36, 8. Es. 26, 20.
vil raabe til den høieste Gud, til
, som gjør Ende paa min (Sag).
i skal sende fra Himmelen, og
ig; han bespottede den, som
lnge mig. Sela. Gud skal sende
undhed og sin Sandhed.
Ps. 56, 3. Ps. 40, 11. 12.
i Sjel er iblandt Løver, jeg maa
mellem) dem, som brænde (af
rellem) Menneskens Børn, hvis
ere Spyd og Pile, og hvis Tunge
apt Sværd. Ps. 55. 22. Ps. 59, 8.
Ps. 64, 4.
)! ophøi dig over Himlene, din
r al Jorden! v. 12.
stillede et Garn for mine Trin,
l nedbøiede sig; de grove en Grav
Ansigt, de faldt (selv) midt i den.
s. 7, 16. Prød. 10, 8. Dan. 6, 25.
1 Sam. 24, 5.
)! mit Hjerte er rede, mit Hjerte
jeg vil synge, ja, jeg vil synge
r).
agn op, min Ære, vaagn op,
g Harpe! jeg vil opvaagne aarle.
Ps. 108, 2.
Erre! jeg vil takke dig iblandt
jeg vil synge (Psalmer) for dig
'alle Slags) Folk. Ps. 18, 50.
i din Miskundhed er stor indtil
og din Sandhed indtil (de over-
r. Ps 36, 6. Ps. 108, 5. 6.
d! ophøi dig over Himlene, (og)
over al Jorden!

58. Psalme.

iver sine og Guds Kirkes Fienders Ugude-
onde Gierninger, 2-6. Paakalder Gud
Hjælp imod dem, 7-10. Lærer, at det
den Ugudelige ilde, men den Retfærdige
t.

Sangmesteren, (med Titel:) for-
ikke; Davids gyldne (Smykke).
n (det er saa) i Sandhed, (o du)
I vil tale Retfærdighed? vil I
ned al Oprigtighed, I Menne-
rn? Es. 59, 11 fgg.
I gjøre Uretfærdigheder i Hjertet;
ders Hænders Fortrædelighed i
Ordsp. 21, 29.
Ugudelige ere fremmede (for Gud)
ders) Liv; de, som tale Løgn,
fra (Moders) Liv. Ps. 116, 11.
5. De have Forgift ligesom en Slanges
Forgift; de ere ligesom en døv Øgle, der
stopper sit Øre,
6. At den ikke skal høre paa deres Røst,
som hviske, (eller) paa den Maners, som
er udlært paa at mane.
7. Gud! sønderbryd deres Tænder i de-
res Mund; HErre! afbryd de unge Lø-
vers Kindtænder. Ps. 3, 8.
8. Lad dem henflyde som Vand, lad dem
gaae bort for sig (selv); naar (den On-
de) spænder (Buen, og skyder) med sine
Pile, (saa lad dem være) som de vare af-
hugne. Ps. 7, 16. Matth. 22, 15.
9. Lad ham gaae som en Snegel, der
smelter; som en Qvindes utidige Foster;
som de, der ikke have seet Solen. Job 3, 16.
10. Førend eders Gryder fornemme (Ild)
af Tornebusken, skal (Gud) drive den som
levende, som i Vrede, bort med en Storm.
Job 5, 12. Ps. 40, 15. 16. Ps. 90, 7.
11. En Retfærdig skal glæde sig, naar
han seer Hevnen: han skal toe sine Trin
i den Ugudeliges Blod. Ps. 68, 24.
Aab. 14, 20.
12. Og (hvert) Menneske skal sige: den
Retfærdige haver dog Frugt; der er dog
en Gud, som dømmer paa Jorden.
Ps. 64, 11. Ps. 7, 9. 12. Ps. 9, 5.

59. Psalme.

David beder om Frelsning fra sine Fiender, hvis
Ondskab og Falskhed han beskriver, 2-8. Trøster
sig ved HErrens Hielp, og beder fremdeles imod
dem, 9-16. Han vil prise HErren for hans Mi-
skundhed og Bistand, 17. 18.

1. Til Sangmesteren, (med Titel:) for-
derv ikke; Davids gyldne (Smykke),
der Saul sendte hen, og de toge vare paa
Huset at slaae ham ihjel. 1 Sam. 19, 11.
2. Min Gud! frie mig fra mine Fien-
der; ophøi mig fra dem, som staae op
imod mig. Ps. 3, 2.
3 Frie mig fra dem, som gjøre Uret; og
frels mig fra blod-(gjerrige) Mænd.
Ps. 5, 7.
4. Thi see, de lure efter min Sjel, de
Stærke holde sig tilsammen imod mig,
uden min Overtrædelse, og uden min
Synd, o HErre! Ps. 56, 7. Luc. 11, 54.
5. De løbe og berede sig (imod mig,)
(skjøndt der er) ikke Misgjerning (hos
mig); vaagn op at møde mig, og see
(dertil)! Ps. 35, 23.
6. Ja du, HErre, Zebaoths Gud! Isra-
els Gud! vaagn op at hjemsøge alle Hed-

ningerne; vær ingen naadig af dem, ſom fortrædeligen bedrive Uretfærdighed. Sela.
Pſ. 56, 8.

7. De komme igjen mod Aftenen, de tude ſom Hunde, og løbe trindt omkring i Staden. Pſ. 22, 17.

8. See, de udgyde (meget) af deres Mund, (der ere) Sværde i deres Læber; thi hvo hører det? Pſ. 55, 22. Pſ. 57, 5.

9. Men du, HErre! du ſkal lee ad dem: du ſkal beſpotte alle Hedningerne.
Pſ. 2, 4. Pſ. 37, 13.

10. (Mod) hans Styrke vil jeg vogte paa dig; thi Gud er min Ophøielſe.
Pſ. 9, 10. Pſ. 46, 8. 12.

11. Gud, (ſom beviſer) mig Miſkundhed, ſkal komme mig tilforn; Gud ſkal lade mig ſee paa mine Fiender. Pſ. 54, 9.
Pſ. 91, 8.

12. Slaae dem ikke ihjel, at mit Folk ſkulde ikke maaſkee glemme det; lad dem vanke (uſtadige) hid og did ved din Magt, og lad dem nedfare, HErre, vort Skjold!
Pſ. 68, 2.

13. (For) deres Munds Synd, (for) deres Læbers Ord: ja, lad dem gribes i deres Hovmodighed, og for Forbandelſe og Løgn, ſom de fortælle. Pſ. 36, 4.

14. Gjør Ende (paa dem) i Haſtighed, gjør Ende paa dem, at de ikke (ere mere til); og de ſkulle vide, at Gud er den, ſom herſker i Jakob, (ja,) indtil Jordens Ender. Sela. Pſ. 56, 8.

15. Og lad dem komme igjen om Aftenen, lad dem tude ſom Hunde, og løbe rundt omkring i Staden. v. 7.

16. Lad de ſamme vanke hid og did om Spiſe; og lad dem knurre, naar de ikke blive mætte. Am. 8, 11. 12.

17. Men jeg, jeg vil ſynge om din Styrke; ja, jeg vil ſynge (med Fryd) om din Miſkundhed om Morgenen; thi du var mig en Ophøielſe og en Tilflugt paa min Nøds Dag. Pſ. 92, 3. Pſ. 9, 10.

18. Min Styrke! for dig vil jeg ſynge (Pſalmer); thi Gud er min Ophøielſe, Gud, ſom beviſer mig Miſkundhed.
2 Moſ. 15, 1.

60. Pſalme.

David taler om den ſlette Tilſtand, ſom før havde været i Landet, og takker Gud, ſom nu havde gjort det bedre, 3-7. Haver Haab til Gud, at han ydermere ſkal befæſte hans Rige, da baade hans egne Underſaatter og Fremmede maatte underkaſte ſig ham, 8-10. Beder, at Gud fremdeles vilde hjelpe ſit Folk, 11-14.

1. Til Sangmeſteren, paa Schoſchan-Eduth; Davids gyldne (Stykke), til at lære:

2. Der han havde ſtridt med de Meſopotamier og med Syrerne af Zoba; og der Joab kom tilbage, og ſlog de Edomiter i Salt-Dalen, tolv tuſinde.
2 Sam. 8, 1. 13. c. 10, 13. 18. 1 Krøn. 18, 3. 12.

3. Gud! du forkaſtede os, du ſønderrev os; du var vred, vend om til os.
Pſ. 44, 24.

4. Du, ſom haver kommet Jorden til at ſkjælve, du, ſom haver ſønderſlidt den, læg dens Brøſt, thi den ryſter.

5. Du lod dit Folk ſee en haard Ting; du gav os Viin at drikke, at vi tumlede.
Pſ. 75, 9. Eſ. 51, 17. Nah. 14, 10.

6. (Men) nu har du givet dem, ſom dig frygte, et Banner til at oprette, for Sandhedens Skyld. Sela.

7. Paa det dine Elſkelige ſkulle udfries; (ſaa) frels med din høire Haand, og bønhør os. Pſ. 108, 7. Pſ. 14, 7.

8. Gud taler i ſin Helligdom, jeg vil fryde mig; jeg vil dele Sichem, og maale Suchots Dal.

9. Gilead hører mig til, Manaſſe hører mig og til, og Ephraim er mit Hoveds Styrke; Juda er min Lovgiver.

10. Moab er min Vaſkepotte; jeg vil kaſte mine Skoe over Edom; du Philiſters (Land!) raab (for Glæde) over mig.

11. Hvo vil føre mig til en faſt Stad? hvo vil lede mig ind til Edom?
2 Sam. 8, 13. 14.

12. Skal ikke du, Gud, ſom forkaſtede os? og ſkal ikke du, o Gud, uddrage med vore Hære? Pſ. 44, 10.

13. Flye os Hjelp af Nød; thi et Menneſkes Frelſe er Forfængelighed.
Pſ. 146, 3. 4.

14. Ved Gud ville vi gjøre mægtige Gjerninger; og han, han ſkal nedertræde vore Fiender. Pſ. 18, 30.

61. Pſalme.

David beder om Guds Frelſning; til hvilken han fortrøſter ſig, 2-5. Taler om den Naade, Gud havde ladet ham vederfares, venter, at Gud ſkal forlænge hans Dage, og ſpaaer tillige om Meſſiæ Rige, 5-8. For alt dette vil han love Gud, 9.

1. Til Sangmeſteren, paa Strænge-Leg; Davids (Pſalme).

2. Gud, hør mit Raab! giv Agt paa min Bøn! Pſ. 5, 2. 3.

3. Jeg raaber fra Landets Ende til dig,

t Hjerte forsmægter; du fører mig
Klippe, (som ellers) bliver mig for
Ps. 18, 7. Ps. 77, 4.
du haver været min Tilflugt, og
Taarn (at flye til) fra Fiendens
Ps. 46, 2. Ps. 71, 3. Ordsp. 18, 10.
skal boe i dit Paulun i Evigheder-
skal skjule mig under dine Vingers
Sela. Ps. 36, 8. Ps. 57, 2.
du, Gud! du haver hørt mine
du haver givet dem Eiendom, som
t Navn. 1 Mos. 28, 20.
c. 32, 10. c. 35, 1.
skal lægge Dage til Kongens
hans Aar (maae være) som fra
l Slægt. Es. 38, 5. Ps. 102, 25.
han maa sidde evindelig for
Ansigt; bereed Miskundhed og
, at de maae bevare ham.
Ps. 40, 12. Ordsp. 20, 28.
vil jeg synge dit Navn (Lov) til
), at jeg kan betale mine Løfter
til Dag. Ps. 65, 2.

62. Psalme.

om sin Stilhed og Rolighed i Gud, ihvor-
Fiender efterstræbte ham; og han haver
til Guds Frelsning, 2-8. Formaner de
il at forlade sig paa Gud og ei paa Men-
-13.

Sangmesteren, for Jeduthun; Da-
Psalme. Ps. 39, 1.
n Sjel er alleneste stille til Gud;
(kommer) min Frelse. Es. 30, 15.
er alleneste min Klippe og min
min Ophøielse, at jeg skal ikke rok-
t. Ps. 18, 3.
r længe stille I efter en Mand?
allesammen ihjelslaaes; (I skulle
n en Væg, der helder, som et Gjer-
edstødes. Ps. 31, 14.
raadslaae alleneste om at udstøde
a hans Høihed, de have Behage-
l Løgn; de velsigne med deres
g de bande i deres Inderste. Sela.
Ps. 28, 3. Jer. 9, 8.
, min Sjel! vær stille for Gud;
m er min Forventelse. Ps. 37, 34.
er alene min Klippe og min Frel-
Ophøielse, jeg skal ikke rokkes.
Gud er min Frelse og min Ære;
rkes Klippe, min Tilflugt er i Gud.
aber eder paa ham til hver Tid,
Folk! udøser eders Hjerte for hans
Gud er vor Tilflugt. Sela.
Ps. 4, 6. Ps. 37, 3. 5.

10. Menneskens Børn ere alleneste For-
fængelighed, Menneskene ere Løgn; naar
de oplægges i Vægtskaalen, da findes de
tilhobe (lettere) end Forfængelighed.
Ps. 39, 6. 12; 49, 3. Job 15, 31.
11. Forlader eder ikke paa Vold, og bli-
ver ikke forfængelige ved røvet (Gods);
naar (eder) falder Rigdom til, da sætter ikke
Hjertet (dertil). Matth. 19, 22.
Luc. 12, 19. 20. 1 Tim. 6, 9. 17.
12. Gud haver talet een Gang, det ha-
ver jeg tvende Gange hørt: at Styrke hø-
rer Gud til.
13. Og dig HErre! hører Miskundhed
til; thi du, du skal betale hver efter hans
Gjerning. Rom. 2, 6. 1 Cor. 3, 8.
2 Cor. 5, 10 rc.

63. Psalme.

David beklager, at han maatte være langt borte fra
HErrens Helligdom, og giver sin Længsel og Glæde
tilkjende, som han havde i Gud, der var hans Hjelp
og Tilflugt, 2-9. Taler om sine Fienders Under-
gang, og sin egen tilkommende Ophøielse, 10-12.

1. Davids Psalme, der han var i Judæ
Ørk. 1 Sam. 22, 5. c. 23, 14. c. 24, 1.
2. (Gud! du er min Gud, jeg vil søge
aarle til dig; min Sjel tørster efter dig,
mit Kjød længes efter dig udi et tørt og
træt Land, hvor intet Vand er.
Ps. 42, 3. 4; 84, 3.
3. Saa gjerne saae jeg dig i Helligdom-
men, for at see din Magt og Ære.
Ps. 27, 4.
4. Thi din Miskundhed er bedre end Li-
vet; mine Læber prise dig. Ps. 69, 17.
5. Saaledes vil jeg love dig i mine Livs-
(Dage); jeg vil opløfte mine Hænder i
dit Navn. Ps. 104, 33.
6. Min Sjel skal mættes, som af det Fede
og af Fedme; og min Mund skal love (dig)
med frydefulde Læber.
7. Naar jeg kommer dig ihu paa mit
Leie, da vil jeg eftertænke om dig i (Nat-
te-)Vagterne. Ps. 35, 28.
8. Thi du haver været min Hjælp, og
under dine Vingers Skygge vil jeg synge
med (Fryd). Ps. 17, 8.
Ps. 36, 8; 61, 5.
9. Min Sjel hængte efter dig; din høire
Haand holdt paa mig. Es. 41, 10.
10. Men de, som søge efter mit Liv at
ødelægge det, de skal komme i Jordens ne-
derste (Steder). 4 Mos. 16, 31 sqq.
11. Man skal adsprede dem formedelst
Sværdet; de skal vorde Rævers Deel.
Jer. 18, 21.

12. Men Kongen skal glædes i Gud; hver den, som sværger ved ham, skal rose sig, thi deres Mund skal stoppes, som tale Løgn.
5 Mos. 6, 13. Jer. 4, 2. Matth. 22, 34.

64. Psalme.

David klager over sine Fienders List og ugudelige Anslag og Gjerninger, 2-7. Forudforkynder Guds Hevn over dem, og hvorledes Gud skal sætte dem andre til Exempel, men at de Oprigtige skulle glæde sig, 8-11.

1. Til Sangmesteren, Davids Psalme.

2. Gud, hør min Røst i min Klage! bevar mit Liv fra Fiendens Frygt! Ps. 27, 7.

3. Skjul mig for de Ondes hemmelige Raad, for deres Forsamling, som gjøre Uret;

4. Som skjærpe deres Tunge som et Sværd; de spænde (Bue, og skyde) deres Piil, (som er) et bittert Ord:
Ps. 55, 22; 59, 8.

5. At skyde en Fuldkommen i Skjul; de skyde ham hastelig, og frygte ikke.
Ps. 11, 2; 10, 8.

6. De styrke sig i en ond Handel, de fortælle (hverandre, hvorledes de ville) skjule Snarer; de sige: hvo kan see dem?
Dan. 6, 5. 6. Job 22, 13. c. 24, 15. Ps. 94, 7.

7. De randsage Uretfærdigheder, de fuldkomme det, som er nøie randsaget (af dem), ja, enhvers Inderste og dybe Hjerte.

8. Men Gud haver skudt dem; deres Plager ere en hastig Piil. v. 5. Ps. 7, 14.

9. Og de skulle gjøre, at (enhver af dem selv) skal falde ved deres (egen) Tunge; de skulle, hver som seer paa dem, flye (langt) bort. Ps. 7, 16. Ps. 9, 16.

10. Og alle Mennesker skulle frygte, og forkynde Guds Gjerning, og forstaae, (at det er) hans Gjerning. 2 Mos. 8, 19.

11. En Retfærdig skal glædes i HErren, og forlade sig paa ham; og alle Oprigtige i Hjertet skal rose sig. Ps. 68, 4; 32, 11.
Es. 45, 25. Jer. 9, 23. 24.

65. Psalme.

David lærer, at al Ære tilkommer Gud og vor Frelser alene, hvem han paakalder om Syndernes Forladelse, 2-4. Priser den salig, som under denne store Guds Naade og Venskab, 5-9. Forkynder, hvilken herlig Høst af aandelige Naadegaver Gud skal give i det nye Testamentes Tid, (hvorpaa den legemlige Velsignelse forestilles som et Forbillede,) 10-14.

1. Til Sangmesteren, Davids Psalme; en Sang.

2. Gud, man lover dig i det Stille i Zion; og dig skal betales Løfte.
Ps. 50, 14. Ps. 61, 9.

3. Du, som hører Bønnen! hen til dig skal alt Kjød komme. Ps. 145, 21.

4. Misgjerningers Handeler ere blevne mig for stærke; vore Overtrædelser, dem ville du forsone! Ps. 38, 5.

5. Salig er den, som du udvælger, og lader komme nær, at han maa boe i dine Forgaarde; vi skal mættes i dit Huses Gode med dit Tempels hellige Ting.
Ps. 15, 1.

6. Forfærdelige Ting skal du, vor Saligheds Gud! svare os i Retfærdighed, (du som er) alle Jordens Enders Tillid, og deres, som ere langt borte ved Havet.

7. Du er den, som gjør Bjergene faste med din Kraft, som er omgjordet med Magt:

8. Som stiller Havets Brusen, (ja,) Bølgernes Brusen derudi, og Folkets Bulder. Matth. 8, 26.

9. Og de, som boe ved Enderne, frygte for dine Tegn; du gjør, at de, som udgaae Morgen og Aften, synge (med (Fryd).

10. Du besøger Jorden, og (naar) du haver gjort den begjerlig, gjør du den meget rig; Guds Bæk er fuld af Vand, du bereder deres Korn, naar du saaledes haver beredt den. Ps. 46, 5. Es. 30, 23. 24.
Hos. 2, 21. 22.

11. Vand dens Furer (overflødeligen,) nedtryk dens Rener; (ja,) du skal gjøre den blød med (Regn-)Draaber, du skal velsigne dens Grøde. Ps. 104, 13.

12. Du kroner Aaret med dit Gode, og dine Fodspor dryppe med Fedme.
Ps. 23, 1. 2c.

13. Vollger i Ørken dryppe, og Høiene ere omgjordede med Fryd. Joel 3, 23.

14. Engene ere klædte med Faar, og Dalene ere skjulte med Korn; de raabe (for Glæde), ja, de synge. Ps. 144, 13.

66. Psalme.

David indbyder alle Folk til at love Gud og deres Frelser, 1-4. Taler om Guds forrige herlige Gjerninger, 5-7. Opmuntrer atter til at love Gud, som frelser af Nød og Trængsel, hvilket David siden stadfæster med sit eget Exempel, 8-15. Opmuntrer andre ved sin egen Erfarenhed til at troe og forlade sig paa Gud, og priser ham, 16-20.

Til Sangmesteren, en Psalmesang.

1. Raaber (med Glæde) for Gud, al Jorden! Ps. 100, 1. Es. 49, 13.

2. Synger (Psalmer) til hans Navns Ære; giver ham Ære til hans Priis.

3. Siger til Gud: hvor forfærdelig (er

du) i dine Gjerninger! dine Fiender skal
smigre for dig for din store Magts Skyld.
5 Mos. 33, 29.
4. Al Jorden skal tilbede for dig, og lov-
synge for dig; de skal synge dit Navn
(Lov). Sela. Ps. 97, 7.
5. Gaaer, og seer Guds Gjerninger;
han er forfærdelig i Gjerning imod Men-
neskens Børn. Ps. 46, 9.
6. Han haver omvendt Havet til det
Torre, de ere gangne til Fods over Flo-
den; der have vi glædet os i ham.
2 Mos. 14, 21. Jos. 3, 16.
7. Han hersker med sin Magt evindelig,
hans Dine varer paa Hedningerne; de
Gjenstridige skal ikke ophøie sig selv. Sela.
Ps. 33, 13. Luc. 14, 11.
8. J Folk! lover vor Gud; og lader
hans Lovs Rost høres:
9. (Han), som holder vor Sjel i Live,
og lader vor Fod ikke snuble.
Ps. 30, 4. Job 10, 10. Ps. 15, 6.
10. Thi, Gud! du haver prøvet os; du
haver luttret os, ligesom Sølv bliver lut-
tret. Ordsp. 17, 3. 1 Pet. 1, 7.
11. Du haver ført os i Garnet; du
lagde en Klemme paa vore Lænder.
12. Du lod et Menneske fare over vort
Hoved; vi ere komne i Ilden og Vandet,
men du udførte os til at vederqvæges.
Es. 43, 2. Dan. 3, 17. 27.
13. Jeg vil gaae ind i dit Huus med
Brænd-Offere; jeg vil betale dig mine
Løfter: 1 Mos. 8, 20.
14. Dem, som mine Læber oplode (sig
med) og min Mund talede, da jeg var i
Angest. 1 Mos. 28, 20. c. 35, 1.
15. Jeg vil offre dig fede Brænd-Offere
af Vædre med Røgelse; jeg vil lave Oxne
til med Bukke. Sela.
16. Kommer (hid), hører til, alle J, som
frygte Gud! saa vil jeg fortælle, hvad
han haver gjort ved min Sjel.
Ps. 34, 12. Marc. 5, 19.
17. Til ham raabte jeg med min Mund,
og han blev ophøiet ved min Tunge.
18. Dersom jeg saae Uret i mit Hjerte,
da hørte HErren mig ikke.
Ordsp. 15, 29. c. 28, 9. Es. 1, 15.
19. Dog har Gud hørt; han gav Agt
paa min Bøns Rost. Ps. 5, 2. 3.
20. Lovet være Gud, som ikke forskjød
min Bøn eller tog sin Miskundhed fra
mig!

67. Psalme.

Guds Kirke i det gamle Testamente beder om Messiæ
Tilkomst og Velsignelse, paa det alle Folk maatte
lære at kjende ham og hans Frelsning, 2. 3. Saa
skulde de alle takke Gud for den store Naade, som da
visseligen og rigeligen skulle dem meddeles, 4-8.

1. Til Sangmesteren, paa Neginoth; en
Psalme-Sang.
2. Gud! vær os naadig, og velsign os;
han lade sit Ansigt lyse hos os! Sela.
Ps. 50, 2. 4 Mos. 6, 25. Ps. 4, 7.
3. At vi maae kjende din Vei paa Jor-
den, din Salighed iblandt alle Hednin-
ger. Ps. 119, 125.
4. Gud! Folk skal takke dig; (ja,) Folk
skal takke dig allesammen.
Ps. 15, 18; 117, 1.
5. Folk skal glæde sig, og synge (med
Fryd); thi du skal domme Folk med Ret,
og Folk paa Jorden, dem skal du føre.
Sela. Ap. G. 17, 31.
6. Gud! Folk skal takke dig; (ja,) Folk
skal takke dig allesammen. v. 4.
7. Landet har givet sin Grøde; Gud,
vor Gud, skal velsigne os. 3 Mos. 26, 4.
Ps. 65, 11; 85, 13.
8. Gud skal velsigne os, og alle Jordens
Ender skal frygte ham. Ps. 33, 8.

68. Psalme.

David spaaer om Messiæ majestætiske og trøstefulde
Tilkommelse, 2-7. Om Evangelii herlige Prædi-
ken, 8-17. Om Messiæ prægtige Himmelfart, 18.
19. Om hans Riges Beskaffenhed og Udbredelse
rc. 20-36.

1. Til Sangmesteren, Davids Psalme-
Sang.
2. Gud skal opstaae, hans Fiender skal
adspredes; og de, som hade ham, skal flye
fra hans Ansigt. 4 Mos. 10, 35 rc.
3. Som Røg bortdrives, skal du bort-
drive (dem); som Vox smelter for Ild,
skal de Ugudelige omkomme fra Guds An-
sigt. Ps. 97, 5.
4. Men de Retfærdige skal glædes, de
skal fryde sig for Guds Ansigt og frydes
med Glæde. Ps. 64, 11. Phil. 4, 4.
5. Synger Gud, synger hans Navn
(Psalmer); baner (Veien) for ham, som
farer paa de slette Marker, i HErren er
hans Navn, og fryder eder for hans An-
sigt. 2 Mos. 15, 3. Hos. 12, 6.
6. (Han er) de Faderløses Fader og
Enkers Dommer; (han er) Gud i sin
hellige Bolig: Ps. 10, 14; 146, 9.
7. En Gud, som lader de Eenlige boe i
Huset, som udfører dem, (som vare) bundne
i Bolte; men de Gjenstridige boe i det
Torre. Ps. 113, 9. Ap. G. 12, 4 sqq.

8. Gud! der du drog ud frem for dit Folk, der du gik frem i de øde (Steder): Sela. 2 Mos. 13, 21. 22.
9. Da bævede Jorden, ogsaa Himlene dryppede for Guds Ansigt; (ja,) Sinai selv for Guds, Israels Guds Ansigt.
2 Mos. 19, 16. 18.
10. Gud! du overstænkede (Landet) meget rundeligen med Regn; din Arv, den, som var træt, befæstede du. Ez. 34, 26.
11. Dine Dyr boede i den; Gud! du bereder den for den Elendige ved din Godhed. Ps. 74, 19.
12. HErren skal give sin Tale; de, som bebude, ere en stor Hær. Ps. 40, 10.
Eph. 4, 11 ꝛc.
13. Hærskarernes Konger skal flye, (ja,) de skal flye, og hun, som boer i Huset, skal uddele Rov.
14. Om I laae imellem Trefødder, (skal I blive som) en Dues Vinger, der ere skjulte med Sølv; ja, hvis Vinge-(Fjædre ere indsprængte) med guult opgravet (Guld).
15. Naar den Almægtige udspreder Konger derudi, da bliver det hvidt som Snee paa Zalmon.
16. Guds Bjerg er (som) Basans Bjerg; det Bjerg (fuldt) med Høie er (som) Basans Bjerg. Es. 2, 2. Ps. 2, 6. 5 Mos. 32, 14.
17. Hvorfor springe I op, I Bjerge (fulde) med Høie? dette Bjerg havde Gud Lyst til, at boe derpaa; ja HErren skal boe (derpaa) evindelig. Ps. 114, 4. Ez. 43, 7.
18. Guds Vogne ere to Gange ti tusinde (og) tusinde Gange tusinde; HErren er iblandt dem, (som paa) Sinai i Helligdommen. 2 Kong. 6, 17.
Dan. 7, 10. Ebr. 12, 22.
19. Du opfoer i Høiheden, du tog Fængselet fangen, du annammede Gaver (at uddele) iblandt Mennesker; og end de Gjenstridige (fangede du) at boe (hos dig), o HErre Gud! Eph. 4, 8.
Col. 2, 15.
20. Lovet være HErren, fra Dag til Dag! han lægger (Naade) paa os, han, som er vor Saligheds Gud. Sela.
Ps. 66, 20. Matth. 11, 29.
21. Vi have en Gud, som er en Gud til megen Salighed; og hos den HErre HErre ere Udgange fra Døden. Aab. 1, 18.
22. Men Gud skal knuse sine Fienders Hoved; (ja) dens (Hoved-)Isse med Haar paa, som vandrer frem i sine Synders Skyld.

23. HErren sagde: jeg vil føre (dem) tilbage fra Basan; jeg vil føre (dem) tilbage fra Havets Dybheder;
4 Mos. 21, 33.
24. Paa det du maa farve din Fod ud med Blod, (ja) dine Hundes Tunge (med Blod) af Fienderne, (ja, af hver) af dem.
Ps. 58, 11. Aab. 14, 20.
25. Gud! de saae dine Gange, min Guds Gange, min Konges, i Helligdommen. 2 Sam. 6, 13. 14.
26. Sangerne gik foran; de som legte (paa Strenge-Leeg, gik) bag; midt imellem (gik) Pigerne, som sloge paa Tromme.
2 Mos. 15, 20.
27. Lover Gud i Forsamlingerne; (lover) HErren, (I som ere) af Israels Kilde! Ps. 22, 23.
28. Der hersker over dem den lille Benjamin, Judæ Fyrster med deres Hob, Sebulons Fyrster, Naphthali Fyrster.
1 Sam. 9, 21.
29. Din Gud haver befalet dig at være stærk; styrk, o Gud! det du haver gjort os.
30. Af dit Tempel for Jerusalems Skyld skal Konger fremføre dig Skjenk.
Ps. 72, 10.
31. Skjeld paa Dyret i Røret, de stærke (Øxnes) Hob med Folkenes Kalve, den, som nedkaster sig for (Fødderne) med Stykker Sølv; han adspreder Folkene, som have Lyst til Strid. Job. 40, 16.
Aab. 3, 1 seq. Ap. G. 8, 18. 20. Aab. 12, 17.
32. De store Fyrster skal komme fra Ægypten; Morland skal hasteligen (udbrede) sine Hænder til Gud. Es. 19, 21.
33. I Riger paa Jorden! synger for Gud, synger HErren (Psalmer)! Sela.
34. Den, som farer i Himlenes Himle fra fordum (Tid), see, han giver Styrkes Røst med sin Røst.
35. Giver Gud Styrke; hans Høihed er over Israel, og hans Styrke i (de høie) Skyer. Ps. 29, 1.
36. Gud! (du er) forfærdelig i dine Helligdomme; (han er) Israels Gud, han som giver Folket Kraft og megen Styrke; Gud være lovet! Luc. 9, 1.

69. Psalme.

Messias beder sin Fader om Frelsning fra sine svare Lidelser, 2-22. Om Hevn over sine onde og ubodfærdige Fiender, 23-29. Beder om Hjelp og vil derfor love Gud; ja, mange skal omvendes og love Gud, som skal opholde og gjøre vel imod sit Zion, 30-37.

1. Til Sangmesteren, paa Schoschannim; Davids (Psalme).

2. Gud! frels mig; thi Vandet er kom-
et indtil Sjelen.
3. Jeg er sjunken i dybt (og) stivent
ynd, hvor man ei kan staae; jeg er kom-
en i meget dybt Vand, og Strømmen
verskyllede mig. Ps. 40, 3.
Ps. 42, 8; 88, 8.
4. Jeg er bleven træt af det, jeg har
aabt, min Strube er hæs; mine Øine ere
rtærede, idet jeg venter paa min Gud.
Job. 10, 7. Ps. 38, 11.
5. Flere end Haar paa mit Hoved ere
:, som mig hade uden Aarsag; mine
iender, som (søge at) udrydde mig uden
Skyld, ere mægtige; jeg maa da igjengive
et, jeg ikke haver røvet. Joh. 15, 25.
Ps. 35, 19. 1 Pet. 2, 21.
6. Gud! du, du veed min Daarlighed,
g al min Skyld er ikke dulgt for dig.
2 Cor. 5, 21. Es. 43, 24 sqq.
7. Lad dem ikke beskjæmmes ved mig,
em, som bie efter dig, HErre, HErre Ze-
aoth! lad dem ikke blive forhaanede for-
edelst mig, dem, som søge dig, Israels
ud! Ps. 25, 2. 3.
8. Thi jeg bærer Forhaanelse for din
Skyld; Skjændsel haver skjult mit Ansigt.
Ps. 44, 14.
9. Jeg er bleven fremmed for mine Brø-
re, og (som) en Udlænding for min Mo-
ers Børn. Ps. 38, 12. Joh. 7, 5.
10. Thi Nidkjærhed for dit Huus haver
det mig; og deres Forhaanelser, som dig
rhaane, ere faldne paa mig.
Joh. 2, 17. Rom. 15, 3.
11. Og jeg græd med min Sjels Fasten;
en det blev mig til Forhaanelser.
12. Og jeg brugte en Sæk til mit Klæ-
bon; men jeg var dem til et Ordsprog.
Ps. 35, 13.
13. De, som sidde i Porten, snakke om
ig; og (jeg er) deres Strængeleg, som
rikke stærk Drik. Job 30, 9.
Begr. 3, 63.
14. Men jeg (flyer med) min Bøn til
ig, HErre! (lad det være) en velbehage-
g Tid, o Gud! efter din megen Miskund-
ed! bønhør mig for din Frelses Sand-
eds Skyld. Es. 49, 8.
15. Frie mig af Dynd, at jeg ikke syn-
r; lad mig fries fra mine Hadere og af
et dybe Vand. Ps. 18, 18.
16. Lad Vandstrømmene ikke overskylle
ig, ei heller det Dybe sluge mig; lad og
e Hulen lukke sin Mund over mig.
Ps. 124, 4; 55, 24.
17. Bønhør mig, HErre! thi din Mi-
skundhed er god; vend (dit) Ansigt til
mig efter din megen Barmhjertighed.
Ps. 63, 4.
18. Og skjul ikke dit Ansigt for din Tje-
ner; thi jeg er angest, skynd dig, bønhør
mig. Ps. 102, 3; 143, 7.
19. Hold dig nær til min Sjel, gjenløs
den; forløs mig for mine Fienders Skyld.
20. Du, du veed min Forhaanelse og
min Skam og min Skjændsel; alle mine
Modstandere ere for dig. Ps. 44, 16
21. Forhaanelse brød mit Hjerte, og jeg
er svag; og jeg ventede efter, at nogen
skulde ynkes (derover), men der var ingen,
og efter Trøstere, men jeg fandt ikke (no-
gen). Begr. 1, 2. 9. 21.
22. Ja de gave mig Galde at æde, og de
gave mig Eddike at drikke i min Tørst.
Math. 27, 34. 48.
23. Deres Bord blive for dem til en
Strikke og til Betalinger, til en Snare!
Rom. 11, 9.
24. Lad deres Øine formørkes, at de ikke
see; og lad deres Lænder altid rave.
Es. 6, 9.
25. Udøs din Vrede over dem, og lad din
grumme Vrede gribe dem. 1 Thess. 2, 16.
26. Deres Pallads skal blive øde, at der
skal ingen være, som skal boe i deres Pau-
luner. Ap. G. 1, 20.
27. Thi de forfølge den, som du, du ha-
ver slaget; og de fortælle om deres Pine,
som du haver saaret. Es. 53, 4.
28. Giv dem hen i Misgjerning over
Misgjerning, og lad dem ikke komme til
din Retfærdighed. Rom. 1, 24.
29. Lad dem udslettes af de Levendes
Bog, og lad dem ikke skrives med de Ret-
færdige. Phil. 4, 3. Aab. 3, 5. c. 17, 8.
30. Dog jeg er elendig og haver Smerte;
Gud! lad din Frelse ophøie mig.
Ps. 40, 18.
31. Jeg vil love Guds Navn med en
Sang, og jeg vil storligen ære ham med
Taksigelse. Ps. 145, 1. 2.
32. Og det skal bedre behage HErren end
en Oxe (eller) en Stud, som har Horn,
og har Klove. Ps. 50, 9. 13.
33. De Sagtmodige saae det, de skal
glæde sig; og eders Hjerter skal leve, som
søge Gud. Ps. 22, 27.
34. Thi HErren hører de Fattige, og for-
agter ikke sine Bundne.
35. Himmel og Jord skal love ham, Ha-
vet og alt det, som vrimler derudi.
Ps. 148, 1.

36. Thi Gud skal frelse Zion, og bygge Judæ Stæder, at man skal boe der, og eie det. Ps. 51, 20.

37. Og hans Tjeneres Sæd skal arve det; og de, som elske hans Navn, skal boe derudi. Ps. 102, 29.

70. Psalme.

David (som Christi Forbillede) beder Gud om hastig Hjelp og sine Fienders Beskjæmmelse, og at de Troende maatte glædes i Gud, 2-5. Han venter ælleneste paa Befrielse af Gud, 6.

1. Til Sangmesteren, Davids (Psalme), at lade ihukomme.

2. Gud! (kom) at frie mig; HErre! skynd dig at hjelpe mig. Ps. 71, 12.

3. Lad dem blues og blive beskjæmmede, som søge efter mit Liv; lad dem vendes tilbage og beskjæmmes, som have Lyst til min Ulykke. Ps. 35, 4; 40, 15.

4. Lad dem vende tilbage til deres Beskjæmmelses Løn, de som sige: ha, ha! Ps. 35, 21; 40, 16.

5. Lad dem frydes og glædes i dig, alle som søge dig; lad dem, som elske din Frelse, altid sige: Gud være storligen lovet! Ps. 35, 27; 24, 6.

6. Men jeg er elendig og fattig, Gud! skynd dig til mig; du er min Hjelp og min Befrier, HErre! tøv ikke. Ps. 69, 30; 40, 18.

71. Psalme.

David beder om Frelsning fra Fiendernes Vold, 1-4. Søger ved adskillige Aarsager at bevæge Gud til at bønhøre ham, 5-21. Lover derfor at takke Gud, 22-24.

1. HErre! jeg forlader mig paa dig, lad mig ikke beskjæmmes evindelig. Ps. 31, 2.

2. Red mig ved din Retfærdighed, og udfrie mig; bøi dit Øre til mig, og frels mig. Dan. 9, 18.

3. Vær mig en Boligs Klippe at komme hen til altid, du (som) haver befalet at frelse mig; thi du er min Klippe og min Befæstning. Ps. 61, 4; 18, 3; 62, 3. 7.

4. Min Gud! udfrie mig af en Ugudeligs Haand, af dens Haand, som gjør Uret, og som undertrykker.

5. Thi du er min Forventelse; HErre, HErre! du er min Tillid fra min Ungdom af. Ps. 46, 2; 65, 6.

6. Jeg haver fast forladt mig paa dig fra (Moders) Liv, du drog mig af min Moders Liv; min Roes er altid om dig. Ps. 22, 10.

7. Jeg har været for mange som et Under; men du er min stærke Tillid. Es. 24, 24. 27. Ps. 61, 4.

8. Lad min Mund fyldes med din Lov, ja, den ganske Dag med din Priis. Ps. 51, 17.

9. Du skal ikke bortkaste mig i Alderdommens Tid; forlad mig ikke, naar min Kraft forgaaer. v. 18. Ps. 51, 13.

10. Thi mine Fiender tale imod mig; og de, som tage vare paa min Sjel, raadføre sig tilhobe. Ps. 56, 7.

11. Sigende: Gud haver forladt ham: forfølger og griber ham; thi der er ingen som frier. 2 Mos. 15, 9.

12. Gud! vær ikke langt fra mig, min Gud! skynd dig til at hjelpe mig. Ps. 70, 2.

13. Lad dem beskjæmmes, (ja) fortæres, som staae imod min Sjel; lad dem skjules med Forhaanelse og Skjændsel, som søge min Ulykke. Ps. 70, 3; 22, 17.

14. Men jeg, jeg vil altid haabe; og jeg vil forøge al din Priis.

15. Min Mund skal fortælle din Retfærdighed, den ganske Dag din Salighed; thi jeg veed ikke Tal (derpaa). Ps. 51, 17; 40, 6.

16. Jeg vil gaae ind i HErrens, HErrens Kraft; jeg vil ihukomme din Retfærdighed, (ja,) din alene.

17. Gud! du haver lært mig fra min Ungdom, og indtil nu kundgjør jeg dine underlige Ting. Ps. 77, 12.

18. Ja, ogsaa indtil Alderdom og graae Haar, o Gud! forlad mig ikke; indtil jeg kan kundgjøre din Arm for (denne) Slægt, (ja) din Kraft for hver den, som skal komme. Es. 46, 4.

19. Og din Retfærdighed (strækker sig), o Gud! til det Høie, du som haver gjort store Ting; Gud! hvo er som du? 2 Mos. 8, 10. c. 15, 11. Ps. 86, 8.

20. Du, som haver ladet mig see mange Angester og Ulykker, gjør mig levende igjen, og hent mig op igjen af Jordens Afgrunde. 1 Sam. 2, 6.

21. Du gjør mig meget stor, og trøster mig trindt omkring. Ps. 18, 36.

22. (Saa) vil jeg, jeg og takke dig med Psalters Instrument for din Sandhed, min Gud! jeg vil synge (Psalmer) for dig, (og lege) paa Harpe, du Hellige i Israel! Ps. 78, 41.

23. Mine Læber skal synge (med Fryd),

ar jeg synger (Psalmer) for dig, og
n Sjel, som du haver forløst.
Ps. 103, 2 sqq.
4. Min Tunge skal ogsaa tale den
nske Dag om din Retfærdighed; thi de
: beskjæmmede, de ere blevne til Skam-
:, de som søge min Ulykke. Ps. 70, 3.

72. Psalme.

ts Menighed beder til Gud om Messiæ Tilkommelse
s hans Riges Oprettelse, som beskrives, 1-7. Den
ller Gud for den Naade, som i Christo skienkes,
8. 19. Denne Psalme kaldes en Ende af Davids
Psalmer, 20.

For Salomo.

.. Gud! giv Kongen dine Domme, og
)ngens Søn din Retfærdighed:
Ps 97, 2. Es. 11, 5.
:. At han kan dømme dit Folk i Ret-
rdighed, og dine Elendige med Dom.
:. Lad Bjergene bære Fred til Folket,
saa Høiene, ved Retfærdighed.
:. Han skal skaffe de Elendige iblandt
)lket Ret, han skal frelse den Fattiges
ørn, og sønderstøde Voldsmanden.
Job 36, 6.
. De skal frygte dig, saa længe Solen
· til), og saa længe Maanen (varer),
: Slægt til Slægter.
. Han skal fare ned som Regn paa det
)ugne (Græs), som Draaber, der vædske
rden. Es. 45, 8. Am. 7, 1.
. Den Retfærdige skal blomstre i hans
ge; og der skal være megen Fred, ind-
Maanen er ikke (mere).
Ps. 92, 13. Es. 2, 4.
Og han skal regjere fra et Hav til et
et, og fra Floden indtil Jordens En-
Sach. 9, 10. Ps. 89, 26.
De, (som boe i) Ørken, skal bøie sig
hans Ansigt, og hans Fiender skal
e Støv. Es. 49, 23.
). Konger af Tharsis og Øer skal føre
enk tilbage; Konger af Scheba og Se-
skal fremføre Gave.
Es. 60, 6. 9. Ps. 68, 30.
. Ja, alle Konger skal tilbede for
i; alle Hedningerne skal tjene ham.
Ps. 86, 9; 72, 17.
:. Thi han skal frie en Fattig, som
ber, samt den Elendige, og den, som
er ingen Hjælper. Job 36, 15.
Ps. 35, 10.
:. Han skal spare den Ringe og Fat-
:, og frelse de Fattiges Sjel.
Ps. 97, 10.
:. Han skal gjenløse deres Sjel fra
Bedragerie og fra Vold; og deres Blod
skal være dyrebart for hans Øine.
Ps. 9, 13; 79, 10.
15. Og han skal leve, og man skal give
ham af Schebas Guld; og man skal altid
bede for ham, man skal love ham den ganske
Dag. Hab. 1, 18. Ps. 71, 24.
16. (Naar) der er lidet Korn i Jorden
paa Bjergenes Top, (da) skal Frugten
deraf suse som Libanon; og de af Staden
skal blomstre som Urter paa Jorden.
Ps. 65, 14.
17. Hans Navn skal blive evindelig;
saa længe som Solen varer, skal hans
Navn forplantes fra Børn til Børne-
børn; og de skal velsigne sig selv i ham,
alle Hedninger skal prise ham salig.
1 Mos. 12, 3. Ps. 117, 1.
18. Lovet være den HErre Gud, Israels
Gud; han, som gjør alene underlige Ting!
Ps. 41, 14. 2 Mos. 15, 11.
19. Og lovet være hans Æres Navn
evindelig; og al Jorden skal fyldes med
hans Ære: Amen! ja, Amen!
Es. 6, 3. Hab. 3, 3.
20. Davids, Isai Søns, Bønner have
en Ende. 1 Sam. 16, 18.

73. Psalme.

Asaph bekiender, at han havde uden Aarsag forarget sig
paa de Ugudeliges Lyksalighed i Verden, og hans og
andre Guds Børns Lidelser, 1-14. Viser, hvor-
ledes han omsider havde bedre forstaaet sig paa Guds
Veie, og at det fik hermed en stor Forandring paa
det sidste, 15-20. Han bekjender sin Daarlighed, og
vil nu fremdeles overgive sig Gud og hans Ledsa-
gelse, alene, 2c. 21-28.

Asaphs Psalme.

1. Sandeligen, Gud er Israel god, de
Rene af Hjertet. Matth. 5, 8.
2. Men jeg (maa bekjende, der fattedes)
lidet, at mine Fødder (jo) bøiede af Veien;
(der fattedes) mosten intet, at mine Gange
vare (jo) henglebne. Ps. 94, 18.
3. Thi jeg var nidkjær paa de Galne;
der jeg maatte see, (at det gik) de Ugude-
lige vel. Jer.12,1. Job 21,7. Mal.3,15.
4. Thi der findes ingen Baand indtil
deres Død, og deres Styrke er vel ved
Magt.
5. De have ikke Møie som (et andet)
Menneske, og de blive ikke plagede som
(andre) Mennesker.
6. Derfor haver Hovmod prydet dem
som en Kjæde; Vold skjuler dem (som) et
Smykke.
7. (Hvert af) deres Øine staaer ud for

Fedme; (deres) Hjertes Tanker faae Fremgang. Job 15, 27.
8. De komme (andre) til at forsmægte, og tale af Ondskab om (at gjøre) Vold; de tale af det Høie.
9. De sætte deres Mund imod Himlene, og deres Tunge farer frem paa Jorden.
Ap. G. 12, 21. 22.
10. Derfor vender hans Folk hid igjen, og der udkrystes (Bægere) fulde af Vand til dem.
11. Saa de sige: hvorledes skulde Gud vide det, og er der Kundskab hos den Høieste? Ps. 10, 11; 94, 7.
12. See, disse ere ugudelige; dog ere de rolige i Verden, de formere Godset.
Job 12, 6.
13. Sandeligen, jeg haver forgjeves renset mit Hjerte, og toet mine Hænder i Uskyldighed, Mal. 3, 14 sqq. Ps. 24, 4.
14. Efterdi jeg er plaget den ganske Dag, og min Straf er hver Morgen (der).
15. Dersom jeg sagde: jeg vil fortælle saadant; see, da havde jeg fordømt dine Børns Slægt.
16. Og jeg tænkte at forstaae det; (men) det var møisommeligt for mine Øine;
17. Indtil jeg indgik i Guds Helligdomme; jeg gav Agt paa deres Endeligt.
Mal. 3, 18.
18. Sandeligen, du sætter dem paa de slibrige (Steder), du lader dem falde til at ødelægges. Job 21, 17 sqq.
19. Hvorledes blive de i et Øieblik til en Ødelæggelse? de omkomme, de faae Ende for Forskrækkelser: Ps. 37, 38.
20. Ligesom en Drøm, naar En er opvaagnet, skal du, o HErre! naar du vaagner op, foragte deres Billede.
21. Da mit Hjerte var opsvulmet, og jeg leed Sting i mine Nyrer:
22. Da var jeg ufornuftig, og kunde ikke kjende det; det var (som) Dyrene for dig. Ordsp. 30, 2.
23. Dog (blev) jeg stedse hos dig; du holdt (mig) ved min høire Haand.
24. Du skal lede mig ved dit Raad, og derefter antage mig til Ære. Ps. 49, 16.
25. Hvem haver jeg i Himlene? og lige ved dig haver jeg ikke Lyst til Noget paa Jorden.
26. Forsmægter mit Kjød og mit Hjerte, saa er Gud mit Hjertes Klippe og min Deel evindeligen. Begr. 3, 24.
27. Thi see, de, som holde sig langt borte fra dig, skal omkomme; du udrydder hver den, som bedriver Hoer (og viger af) fra dig. Jud. v. 7. Gal. 5, 19. 20. 21.
28. Men jeg (tænkte): det er mig godt, jeg holder mig nær til Gud; (derfor) sætter jeg mit Haab paa den HErre, HErre, at fortælle alle dine Gjerninger.
Jac. 4, 8. 1 Cor. 6, 17. Ps. 62, 16; 22, 5.

74. Psalme.

Guds Menighed klager over, at den og Guds Helligdom af Fienderne er bleven ødelagt, 1-9. Beder Gud om Hjelp og Frelsning, og taler om hans forrige herlige Gjerninger, 10-17. Klager ydermere over Fiendernes Ondskab, og beder til Gud, 18-23.

Asaphs (Psalme), som giver Undervisning.

1. Gud! hvorfor forkaster du evindeligen? (hvorfor) skal din Vrede ryge over din Fødes Faar? Ps. 44, 24; 60, 3; 100, 3.
2. Kom din Menighed ihu, som du forhvervede i fordum (Tid), din Arvs Stamme, som du gjenløste, dette Zions Bjerg, som du boer paa. Es. 63, 17.
Ps. 9, 12; 68, 17. Es. 8, 18.
3. Opløft dine (Fødders) Trin til at ødelægge evindelig; Fienden haver handlet ilde med Alting i Helligdommen.
Jes. 10, 24.
4. Dine Modstandere brølede midt i din Forsamling, og de satte deres Tegn til Tegn.
5. (Hver af dem) bliver kjendt som den, der ophæver Øxerne høit, at hugge paa sammenføiet Træe.
6. Og nu, de Ting, som vare udgravede derudi tillige, dem have de sønderslaget med Hellebarder og Hamre.
7. De kastede din Helligdom i Ilden; de vanhelligede dit Navns Bolig indtil Jorden. 2 Kong. 25, 9.
8. De sagde i deres Hjerte: lader os berøve dem tilhobe; de opbrændte alle Guds Forsamlings-(Huse) i Landet.
Ps. 83, 13.
9. Vi see ikke vore Tegn; der er ingen Prophet ydermere, og ingen hos os, som veed, hvor længe (det skal vare).
10. Gud! hvor længe skal Modstanderen forhaane? skal Fienden foragte dit Navn evindeligen? 2 Thess. 2, 4.
11. Hvorfor vender du din Haand, ja, din høire Haand tilbage? tag den altid midt udaf din Barm.
12. Dog er Gud min Konge fra fordum (Tid), som gjør megen Frelse midt paa Jorden. Ps. 68, 21; [illegible]

]u, du adskilte Havet med din
; du sønderbrød Dragers Hoveder
ne. 2 Mos. 14, 21. c. 14, 4 sqq.
]u knusede Leviathans Hoveder;
Folket i Ørken dem til Spise.
]u adskilte Kilde og Bæk; du, du
stærke Floder. Ps. 104,10; 105,41.
agen (hører) dig til, Natten (hø-
] ogsaa til; du, du beredte Lyset
en. Ps. 136, 8. 9.
]u, du satte al Jordens Grændser;
er og Vinter, dem dannede du.
kom dette ihu: Fienden forhaanede
l, og et daarligt Folk foragtede dit
v. 10.
Giv ikke (vilde) Dyr din Turteldues
glem ikke dine Elendiges Liv evin-
. Ps. 68, 11.
See til Pagten; thi de mørke (Ste-
Landet ere fulde af (deres) Boliger,
søre) Vold.
ad den Ringe ikke vende beskjæmmet
; lad en Elendig og Fattig love dit

Gud! gjør dig rede, udfør din Sag;
n Forhaanelse ihu, (som dig skeer)
aske Dag af en Daare.
Ps. 44, 27; 35, 1.
Glem ikke dine Modstanderes Røst,
Bulder, som staae op imod dig, som
ltid (høiere).

75. Psalme.

nighed priser Gud for den Frelse ved Messi-
lover at sætte Alting i god Stand, 2-4.
er at nedtrykke de Stolte og Ugudelige, at
n drikke sin Vredes Bærme, 5-9. Han vil
t Guds Navn skal prises, de Ugudelige un-
es, men de Fromme ophøies, 10. 11.

Sangmesteren, (med Titel): for-
o ikke; en Psalme, Asaphs Sang.
Ps. 57, 4.
i takke dig, Gud! vi takke, at dit
r nær; man fortæller dine under-
ig. Ps. 9, 2.
ar jeg faaer det bestemte (Embede),
g, jeg dømme med al Oprigtighed.
ndet, og alle de, som boe derudi,
eltede; jeg, jeg befæstede dets Pil-
Sela. Jos. 2, 9. 24.
g sagde til de Galne: værer ikke
og til de Ugudelige: opløfter ikke

løfter ikke eders Horn i det Høie,
le tale saa halsstarrigen.
l Ophøielsen (kommer) ikke af Øster
ster, ei heller af Ørken;

8. Men Gud er den, som dømmer; han
nedtrykker denne, og ophøier hiin.
1 Sam. 2, 6. Dan. 5, 21.
9. Thi der er et Bæger i HErrens Haand,
og Vinen er rørt, det er fuldt af blandet
(Viin), og han skjænker deraf; men Bær-
men deraf, som man skal udkryste, skal alle
Ugudelige paa Jorden drikke. Ps. 60, 5.
Es. 51, 17. Jer. 25, 15.
10. Og jeg, jeg vil forkynde (om dig)
evindeligen; jeg vil synge Jakobs Gud
Psalmer. Ps. 76, 7.
11. Og jeg vil afhugge alle Ugudeliges
Horn; (men) en Retfærdigs Horn skal
ophøies.

76. Psalme.

Guds Menighed priser Guds Regjering, som havde
beviist sig saa herlig i at dæmpe dens Fiender, og
takker ham derfor, 2-11. Den formaner alle Guds
Børn til at tjene og ære denne forfærdelige Gud,
12. 13.

1. Til Sangmesteren, paa Strænge-
Leeg, en Psalme, Asaphs Sang.
2. Gud er kjendt i Juda; hans Navn
er stort i Israel.
3. Og hans Hytte er i Salem, og hans
Bolig i Zion. Ps. 9, 12; 74, 2.
4. Der sønderbrød han Buens gloende
(Pile), Skjold og Sværd og Krig. Sela.
Ps. 46, 10.
5. Du er mere skinnende (og) mægtigere
end (de paa) Røver-Bjergene.
6. De, som vare stolte i Hjertet, bleve be-
røvede, de henslumrede deres Søvn; og
ingen af Stridsmændene fandt (Magt i)
deres Hænder. Es. 46, 12.
7. Ved din Trudsel, Jakobs Gud! er
falden i en dyb Søvn baade Hest og Vogn.
2 Mos. 15, 1. 21.
8. Du, du er forfærdelig; og hvo kan
staae for dit Ansigt, saasnart som du bli-
ver vred? Ps. 90, 7.
9. Du lod høre Dom af Himmelen; Jor-
den frygtede, og blev stille,
10. Da Gud gjorde sig rede til Dom, til
at frelse alle de Sagtmodige paa Jorden.
Sela. Es. 34, 8.
11. Thi et Menneskes Vrede skal gjøre,
at man takker dig; det Overblevne fra
(deres) store Vrede skal du ombinde (som
med et Belte).
12. Gjører Løfte, og betaler HErren
eders Gud det; alle I, som ere omkring
ham, skal føre den Forfærdelige Skjenk.
Præd. 5, 3. 4. Es. 19, 21.
13. Han (som) borttager Fyrsternes

Mod, (som er) forfærdelig for Kongerne paa Jorden. Ps. 47, 3.

77. Psalme.

Asaph lover Gud for Bønhørelse, og beskriver den store Angest, han havde været bestæd udi, 2-10. Han taler om, hvorledes han havde styrket sit Mod i Gud, særdeles ved hans forrige Gjerningers Betragtning, 11-21.

1. Til Sangmesteren, for Jeduthun; Asaphs Psalme.

2. Min Rost er til Gud, og jeg vil raabe; min Rost er til Gud, og han skal vende sine Øren til mig.

3. Jeg søger HErren paa min Nøds Dag; min Haand var om Natten udrakt, og lod ikke af; min Sjel vægrede sig ved at lade sig trøste. Ps. 50, 15.

4. Kom jeg Gud ihu, da blev jeg urolig; talede jeg, da forsmægtede min Aand. Sela.

5. Du holdt mine Øine vaagne, jeg var bekymret, og talede ikke.

6. Jeg tænkte paa de Dage fra fordum (Tid), paa de Aar af Evighederne.

7. Jeg kom min Strænge-Leeg ihu om Natten; jeg talede i mit Hjerte, og min Aand randsagede: Ps. 4, 5.

8. Skal da HErren bortkaste i Evighederne? og ikke blive ved at have Behagelighed (til mig) ydermere? Ps. 79, 5; 85, 6.

9. Er hans Miskundhed ude evindelig? haver hans Tilsagn faaet Ende fra Slægt til Slægt?

10. Haver Gud glemt at være naadig? eller haver han tillukt sine Barmhjertigheder ved Vrede? Sela.

11. Da sagde jeg: det er det, at jeg er svag; at forandre det, staaer i den Høiestes høire Haand.

12. Jeg vil komme HErrens Gjerninger ihu; sandelig, jeg vil komme dine underlige Ting ihu fra fordum (Tid).
Ps. 71, 17; 105, 2.

13. Og jeg vil grunde paa al din Gjerning, og jeg vil tale om dine Idrætter.
Ps. 1, 2.

14. O Gud! din Vei er i Helligdommen; hvo er saa stor en Gud, som Gud?
Ps. 89, 9.

15. Du er den Gud, som gjør underlige Ting; du haver kundgjort din Styrke iblandt Folkene. Ps. 98, 1.

16. Du gjenløste dit Folk ved din Arm, Jakobs og Josephs Børn. Sela.
2 Mos. 14, 19. 20.

17. Vandene saae dig, Gud! Vandene saae dig, de vare bange; ja, Afgrundene bevægedes. Ps. 97, 4.

18. De tykke Skyer udøste Vand, de øverste Skyer udgave Tordens Lyd; ja, dine Pile maatte fare frem.
Ps. 18, 14. 15; 29, 3.

19. Din Tordens Lyd var i (Luftens) Kreds, Lynet oplyste Jorderige; Jorden bævede og skjælvede. Ps. 18, 8.

20. Din Vei var i Havet og din Stie i store Vande; og dine Fodspoer bleve ikke kjendte.

21. Du førte dit Folk som Faar ved Mose og Aarons Haand. 2 Mos. 12, 37. c. 14, 22.

78. Psalme.

Asaph opmuntrer Guds Folk til at agte paa hans Tale og Underviisning, 1-8. Foreholder dem deres Fædres Ulydighed, Gjenstridighed og Hykleri, fra Begyndelsen af, ved deres Udgang af Ægypten og Indgang i Canaan og derefter, 9-58. Taler om Guds haarde Domme over dem; og hvorledes han omsider havde ikke udvalgt Ephraims Stamme, men Juda, og af den David til at føde sit Folk &c., 59-72.

Asaphs (Psalme), som giver Underviisning.

1. Mit Folk! vend dine Øren til min Lov; bøier eders Øren til min Munds Tale: Ps. 19, 15.

2. Jeg vil oplade min Mund ved Ordsprog; jeg vil udgyde mørke Taler fra fordum (Tid), Ps. 49, 5. Matth. 13, 35.

3. Som vi have hørt og vide, og vore Fædre fortalte os; Ps. 44, 2.

4. At vi ikke skulde dølge det for deres Børn, for den Slægt, som kommer herefter, men fortælle HErrens megen Priis, og hans Styrke og hans underlige Gjerninger, som han haver gjort;

5. Thi han oprettede et Vidnesbyrd i Jakob, og satte en Lov i Israel; hvilke han bød vore Fædre at kundgjøre deres Børn: 1 Mos. 18, 19. 2 Mos. 12, 26. 27.
5 Mos. 6, 7.

6. Paa det den Slægt, som kom herefter, ja, de Børn, som skulde fødes, kunde vide (dem), at de kunde opstaae, og fortælle dem for deres Børn:

7. Paa det de skulde sætte deres Haab paa Gud, og ikke glemme Guds Gjerninger, men bevare hans Bud,

8. Og at de ikke skulde vorde som deres Fædre, en modvillig og gjenstridig Slægt, en Slægt, som ikke beredte sit Hjerte, og hvis Aand ikke var trofast med Gud.
5 Mos. 32, 5. 6. 20.

9. Ephraims Børn, som vare berustede lue-Skytter, de vendte sig paa Stridens ag. Ps. 40, 8.
10. De holdt ikke Guds Pagt, og vægrede sig ved at vandre i hans Lov.
11. Og de glemte hans Gjerninger og ans underlige Ting, som han havde lat dem see. Ps. 50, 22.
12. Han gjorde underlige Ting for deres ædre, i Ægypti Land, paa Zoans Mark. 4 Mos. 13, 22.
13. Han adskilte Havet, og lod dem gaae jennem, og stillede Vandet som en Dynge. 2 Mos. 14, 21. 22 ꝛc.
14. Og han ledede dem om Dagen ved n Sky, og den ganske Nat ved Ildens ys. 2 Mos. 13, 21. c. 14, 20. Ps. 105, 39.
15. Han adskilte Klipperne i Ørken, og av dem at drikke som af store Afgrunde. 2 Mos. 17, 6 ꝛc. Ps. 105, 41.
16. Og han udførte flydende (Vande) f en Klippe, og lod Vand fare ned som loder.
17. Dog bleve de endnu ved at synde nod ham; at forbittre den Høieste i rken.
18. Og de fristede Gud i deres Hjerte; a de begjerede Mad for deres Sjele. 1 Cor. 10, 9. 3 Mos. 11, 4.
19. Og de talede imod Gud; de sagde: on Gud kunde berede et Bord i Ørken? Marc. 8, 4.
20. See, han haver slaget Klippen, at r flød Vand, og Bækkene løbe over: on han kunde og give Brød? mon han nde beskikke Kjød for sit Folk?
21. Derfor hørte HErren det, og blev rtørnet; og en Ild optændtes i Jakob, g en Vrede kom ogsaa op i Israel:
22. Fordi de ikke troede paa Gud, og rlode sig ikke paa hans Frelse;
23. Der han bød de øverste Skyer oven f, og oplod Himmelens Døre.
24. Og han lod Manna regne paa dem t æde, og gav dem Himmel-Korn. 2 Mos. 16, 4. 14. Joh. 6, 31.
25. Hver aad de Stærkes Brød; han ndte dem Tæring til Mættelse.
26. Han lod Østen-Veir fare frem under Himmelen, og førte Sønden-Veir frem d sin Styrke.
27. Og han lod Kjød regne paa dem som tøv, og flyvende Fugle som Havets Sand.
28. Og han lod disse falde midt i sin ir, trindt omkring, iblandt sine Boliger. 4 Mos. 11, 31.

29. Og de aade, og bleve saare mætte; han tilførte dem det, som de havde Lyst til.
30. De havde ikke endnu styret deres Lyst: deres Mad var endnu i deres Mund:
31. Da opkom Guds Vrede paa dem, og ihjelslog nogle iblandt de Fedeste af dem; og han nedslog de Udvalgte i Israel. 4 Mos. 11, 33.
32. Med alt dette syndede de endnu, og troede ikke paa hans underlige Gjerninger. Ps. 106, 24.
33. Derfor fortærede han deres Dage med Forfængelighed, og deres Aar med Forskrækkelse.
34. Naar han slog dem ihjel, da søgte de ham; og de vendte om, og søgte Gud aarle.
35. Og de kom ihu, at Gud var deres Klippe, og den høieste Gud deres Gjenløser. Ps. 19, 15.
36. Og de vilde bedrage ham med deres Mund, og løi for ham med deres Tunger. Es. 29, 13.
37. Men deres Hjerte var ikke fast med ham; og de bleve ikke bestandige i hans Pagt.
38. Dog han, (som er) barmhjertig, forsonede Misgjerning, og fordærvede ikke; men vendte sin Vrede mangfoldige Gange af fra dem, og vilde ikke opvække al sin Hastighed.
39. Og han kom ihu, at de vare Kjød; et Veir, som bortfarer, og kommer ikke tilbage.
40. Hvor tidt forbittrede de ham i Ørken; de bedrøvede ham i de øde Steder. Eph. 4, 30.
41. Thi de kom igjen, og fristede Gud, og mestrede den Hellige i Israel. Ps. 71, 22.
42. De kom ikke hans Haand ihu paa den Dag, da han forløste dem af Nød:
43. Hvorledes han havde sat sine Tegn i Ægypten, og sine underlige Ting paa Zoans Mark. v. 12.
44. Og havde vendt deres Strømme til Blod, og deres flydende Vande, at de ikke kunde drikke dem. 2 Mos. 7, 20 ꝛc.
45. Han havde sendt allehaande Uting paa dem, som aad dem, og Frøer, som fordærvede dem; 2 Mos. 8, 6. 24.
46. Og han gav Korn-Ormen deres Grøde, og Græshoppen deres Arbeide; 2 Mos. 10, 14.
47. Han slog deres Viintræer med Hagelen, og deres Morbær-Træer med Hagel(Stene); 2 Mos. 9, 25.

48. Og han overantvordede deres Dyr til Hagelen, og deres Fæ til Gløder;
2 Sam. 22, 13.

49. Han sendte sin grumme Vrede paa dem, Grumhed og Vrede og Angest, som sendtes ved onde Tings Bud;

50. Han afveiede en Stie for sin Vrede, han sparede ikke deres Liv fra Døden, og han overantvordede deres Liv til Pestilentse; 2 Mos. 9, 6.

51. Og han slog alle Førstefødte i Ægypten den første Kraft i Chams Pauluner;
2 Mos. 12, 29 ꝛc.

52. Og han lod sit Folk uddrage som Faar, og førte dem i Ørken som en Hjord;
Pf. 77, 21.

53. Og han ledede dem tryggeligen, at de ikke frygtede; men Havet skjulte deres Fiender; 2 Mos. 14. 19. 22. 27.

54. Og han førte dem til sin Helligheds Landemærke, til dette Bjerg, som hans høire Haand havde forhvervet; Pf. 80, 16.

55. Og han uddrev Hedningerne fra deres Ansigt, og lod (Landet) tilfalde dem, ved (deres) Arvs Snor; og han lod Israels Stammer boe i deres Pauluner.
Pf. 44, 3.

56. Men de fristede og forbittrede den høieste Gud, og holdt ikke hans Vidnesbyrd.

57. Og de vendte tilbage, og vare troløse som deres Fædre; de sloge tilbage som en falsk Bue. Hos. 7, 16.

58. Og de opirrede ham med deres Høie, og gjorde ham nidkjær med deres udskaarne Billeder.

59. Der Gud det hørte, da blev han fortørnet, og han foragtede Israel saare.

60. Derfor forlod han den Bolig i Silo, det Paulun, som han havde sat til at boe ud iblandt Menneskene. 1 Sam. 4, 11.

61. Og han gav sin Styrke i Fængsel, og sin Herlighed i Fiendens Haand.

62. Og han overantvordede sit Folk til Sværd, og blev fortørnet paa sin Arv.

63. Ild aad dens unge Mandkjøn, dens Jomfruer bleve ugifte. Job 1, 16.

64. Dens Præster faldt ved Sværd, og dens Enker græd ikke. 1 Sam. 22, 17 sqq.
1 Sam. 4, 11. 19. 20.

65. Da opvaagnede HErren som en Sovende, som en Vældig, der raaber med Fryd fra Viin.

66. Og han slog sine Fiender bag til; han gjorde dem en evig Skam. 1 Sam. 5, 6.

67. Og han forkastede Josephs Paulun, og udvalgte ikke Ephraims Stamme.

68. Men han udvalgte Juda Stamme, Zions Bjerg, som han elskte.

69. Og han byggede sin Helligdom som det Høie, som Jorden, (hvilken) han haver grundfæstet evindelig.

70. Og han udvalgte David, sin Tjener, og tog ham fra Faarestierne.
1 Sam. 16, 11 sqq. 2 Sam. 7, 8.

71. Fra at gaae efter Faarene, som vare med Lam, lod han ham komme at føde Jakob sit Folk og Israel sin Arv.
Ef. 40, 11. 2 Sam. 5, 2.

72. Og han fødte dem efter sit Hjertes Fuldkommenhed, og ledede dem ved sine Hænder med megen Forstand.

79. Psalme.

Asaph taler ved Spaadoms Aand, om Guds Folks Ødelæggelse, 1-4. Folket beder Gud om Hjælp, Synds Forladelse og Fiendernes Undertrykkelse, 5-12. Og lover at takke Gud, 13.

Asaphs Psalme.

1. Gud! Hedningerne ere komne i din Arv; de have besmittet dit hellige Tempel, de gjorde Jerusalem til Steenhobe.

2. De have givet Fuglene under Himmelen dine Tjeneres (døde) Kroppe til Spise; dine Helliges Kjød (gave de) til de (vilde) Dyr i Landet.

3. De udøste deres Blod trindt omkring Jerusalem som Vand; og (der var) ingen, som begrov (dem).

4. Vi ere blevne vore Naboer til en Forsmædelse, dem til en Bespottelse og Haanhed, som ere trindt omkring os.
Pf. 44, 14. 89, 42.

5. HErre! hvor længe? vil du være vred evindeligen? skal din Nidkjærhed brænde som en Ild? Pf. 77, 8; 85, 6.

6. Udøs din Hastighed paa Hedningerne, som ikke kjende dig, og paa de Riger, som ikke kalde paa dit Navn. Jer. 10, 25
Begr. 3, 66.

7. Thi man haver ædet Jakob, og de have ødelagt hans Bolig.

8. Kom os ikke de forrige Misgjerninger ihu; skynd dig, lad din Barmhjertighed komme os tilforn, thi vi ere blevne saare ringe. Pf. 25, 7. Ef. 64, 8.

9. Hjælp os, vor Saligheds Gud! for dit Navns Æres Skyld; og fri os, og forlad os vore Synder for dit Navns Skyld. Pf. 23, 3.

10. Hvorfor skulle Hedningerne sige: hvor er deres Gud? lad kjendes iblandt

Hedningerne for vore Øine, at dine Tjeneres Blod, som er udøst, bliver hevnet.
Ps. 115,2. Joel 2,17. Ps. 9,13. Aab. 6,10.

11. Lad den Bundnes Jamren komme for dit Ansigt; lad dem blive (i Live), som ere Dødens Børn, efter din store Arm. Ps. 102,21.

12. Og betal vore Naboer syvfold i deres Barm deres Forsmædelse, hvormed de forhaanede dig, HErre! Ps. 89,52.

13. Men vi, dit Folk og din Fødes Faar, vil takke dig evindelig; fra Slægt til Slægt vil vi fortælle din Lov. Ps. 100,3.

80. Psalme.

Guds Folk paakalder Gud om Naade, og Frelsning, 2-4. Beklager sine Trængsler og Lidelser, og beder om Hjælp, 5-8. Foreholder Gud hans forrige Miskundheder, og at han nu havde haardeligen tugtet og ydmyget sit Folk, og beder atter om Frelsning, rc. 9-20.

1. Til Sangmesteren over Schoschannim, et Vidnesbyrd; Asaphs Psalme.
Ps. 45,1.

2. Du Israels Hyrde! vend dine Øren hid! du som fører Joseph som Faar, du, som sidder over Cherubim, aabenbar dig herligen! 1 Sam. 4,4. Ps. 99,1.

3. Opvæk din Magt for Ephraim og BenJamin og Manasse, og kom os til Frelse. Aab. 11,17.

4. Gud! omvend os, og lad dit Ansigt lyse, saa blive vi frelste. 1 Mos. 32,10.
Ps. 31,17.

5. HErre, Gud Zebaoth! hvor længe haver du ladet (Vreden) ryge over dit Folks Bøn?

6. Du haver bespiist dem med Taarers Brød, og givet dem et (fuldt) Maal af Taarer at drikke. Ps. 102,10.

7. Du sætter os til en Trætte for vore Naboer, og vore Fiender spotte (os).
Ps. 44,11; 79,4.

8. Gud Zebaoth! omvend os, og lad dit Ansigt lyse, saa blive vi frelste.
4 Mos. 6,25.

9. Du førte et Viintræe af Egypten, du uddrev Hedningerne, og plantede det.
Ps. 78,55.

10. Du ryddede (Landet) for det, og lod dets Rødder rodfæstes, og det opfyldte Landet.

11. Bjergene bleve skjulte med dets Skygge, og dets Grene (vare) som Guds Cedre.

12. Det udbredte sine Grene til Havet, og sine unge Qviste til Floden.
2 Mos. 23,31.

13. Hvorfor havde du sønderrevet Gjerdet derfor? saa at alle de, som gaae forbi ad Veien, afbrøde af det. Ps. 89,42.

14. Svinet af Skoven haver nedtraadt det; og (vilde) Dyr paa Marken have afædet det.

15. Gud Zebaoth! vend dog om; skue af Himmelen, og see til, og besøg dette Viintræe,

16. Og den Pode, som din høire Haand plantede, og den Søn, som du bekræftede dig. Ps. 78,54.

17. Det er opbrændt med Ild, det er ophugget; de omkomme for dit Ansigts Trudsel.

18. Lad din Haand være over din høire Haands Mand, over den Menneskens Søn, som du bekræftede dig.

19. Saa vil vi ikke vende tilbage fra dig; du lade os leve, og vi vil kalde paa dit Navn.

20. HErre Gud Zebaoth! omvend os, lad dit Ansigt lyse, saa blive vi frelste.

81. Psalme.

Asaph opmuntrer Guds Folk til at love og tjene Gud, 2-6. Viser, hvorledes Gud haver Aarsag til at bebreide dem alt det Gode, som han havde gjort imod dem, og at klage over deres Ulydighed, 7-13. Men at Gud selv ønskede, at de vilde omvende sig, at han kunde gjøre vel imod dem, 14-17.

1. Til Sangmesteren, paa Githith; Asaphs (Psalme).

2. Synger med Fryd for Gud, vor Styrke; raaber med Glæde for Jakobs Gud. Ps. 46,2.

3. Opløfter Røsten med en Lovsang, og giver Trommen hid, liflige Harper, med Psalter.

4. Blæser i Trompeten i Ny-Maaneden, paa den bestemte Tid, paa vor Høitids Dag.

5. Thi det er en Skik i Israel, en Ret for Jakobs Gud.

6. Saadant satte han til et Vidnesbyrd i Joseph, der han drog ud imod Egypti Land; hvor jeg maatte høre et Tungemaal, som jeg ikke kjendte.

7. Jeg borttog hans Skuldre fra Byrden, hans Hænder bleve befriede fra Kjedelen.

8. Du paakaldte i Nøden, og jeg udfriede dig; jeg bønhørte dig fra Tordenens Skjul, jeg prøvede dig ved Meriba Vand. Sela. Ps. 50,15. 4 Mos. 20,13.

9. Hør, mit Folk! og jeg vil vidne

iblandt dig: Israel! gid du vilde høre mig! Pf. 50, 7.

10. Der skal ingen fremmed Gud være hos dig; og du skal ikke tilbede for en fremmed Gud. Jos. 24, 14.

11. Jeg er HErren din Gud, som opførte dig af Egypti Land; lad din Mund vidt op, saa vil jeg fylde den.
2 Mos. 20, 2 rc.

12. Men mit Folk hørte ikke min Røst, og Israel vilde ikke (tjene) mig.

13. Saa lod jeg dem fare i deres Hjertes Stivhed, at de maatte vandre i deres Anslag. Ap. G. 14, 6. Rom. 1, 24.

14. Gid mit Folk vilde høre mig! (gid) Israel vilde vandre paa mine Veie!
5 Mos. 5, 29. c. 28, 1 sqq.

15. Da vilde jeg om et lidet ydmyge deres Fiender, og omvende min Haand mod deres Modstandere. Hos. 7, 13.

16. De, som hade HErren, skulde smigre for ham; men deres Tid skulde være evindeligen.

17. Og han skulde bespise ham med den bedste Hvede; ja, jeg vilde mætte dig med Honning af en Klippe.
Pf. 147, 14. 5 Mos. 32, 14.

82. Psalme.

Asaph klager over deres Ugudelighed, som skulde være Dommere iblandt Guds Folk, og formaner dem, 1-4. Forkynder dem Guds svare Domme, som skulle komme over dem og slutter med et Ønske, 5-8.

Asaphs Psalme.

1. Gud staaer i Guds Menighed; han dømmer midt iblandt Guderne.
• v. 6. 2 Mos. 21, 6.

2. Hvor længe ville I dømme Uret, og ansee de Ugudeliges Personer? Sela.
5 Mos. 1, 17. Ordsp. 17, 15.

3. Skaffer en Ringe og Faderløs Ret, hjælper en Elendig og Arm til Retfærdighed. Es. 1, 17. Pf. 72, 4.

4. Redder en Ringe og Fattig; frier ham af de Ugudeliges Haand.
Ordsp. 24, 11.

5. Men de kjende (det) ikke, og forstaae (det) ikke, de vandre om i Mørket; derfor maae alle Landets Grundvolde ryste.
Pf. 36, 4.

6. Jeg, jeg haver sagt: I ere Guder, og I ere alle den Høiestes Børn.
Joh. 10, 34. 2 Mos 21, 6. c. 22, 8.

7. Men I skal døe som et Menneske, og som en af Fyrsterne skal I falde.
Ef. 31, 14.

8. Gud, gjør dig rede, døm Landet; thi du skal arve iblandt alle Hedningerne.
Pf. 2, 8.

83. Psalme.

Guds Folk tager sin Tilflugt til Gud, og klager over Fiendernes onde Anslag og Forsæt, 2-9. Paakalder ham om Hjælp og Bistand imod dem, 10-19.

1. En Sang, Asaphs Psalme.

2. Gud! tie du ikke; vær ikke taus, o hold ikke stille, o Gud! Pf. 28, 1. Pf. 109, 1.

3. Thi see, dine Fiender larme, og dine Hadere opløfte Hovedet.

4. De gjøre trædskeligen et hemmeligt Anslag imod dit Folk, og de raadslaae mod dine Skjulte.

5. De sagde: kommer og lader os udslette dem, (at de ere) ikke et Folk, og at Israels Navn skal ikke ydermere ihukommes. Jer. 11, 19. c. 48, 2.

6. Thi de have i Hjertet raadslaaet tilhobe; de have gjort en Pagt imod dig;

7. De Edomiters og Ismaeliters, Moabiters og Hagareners Pauluner:

8. Gebaliter og Ammoniter og Amalekiter; de Philister, med Indbyggerne i Thrus.

9. Assyrierne have ogsaa føiet sig til dem; de vare Loths Børns Arm. Sela.

10. Gjør imod dem, som (imod) Midianiterne, som (imod) Sisera, som (imod) Jabin ved Kisons Bæk;
Dom. 7, 22. c. 4, 15. 21.

11. Som bleve ødelagte ved EnDor; de bleve til Møg paa Jorden.

12. Sæt dem, (ja) deres Fyrster som Oreb og som Seeb, og alle deres ypperste (Mænd), som Sebah og som Zalmuna:
Dom. 7, 25 rc. c. 8, 21.

13. Dem, som sagde: vi vil til Eiendom indtage os Guds Boliger. Pf. 74, 8.

14. Min Gud! sæt dem som et Hjul, som Avn for Veiret. Job 21, 18.

15. Som en Ild, der optænder en Skov, og som en Lue, der stikker Ild paa Bjergene:

16. Saaledes skal du forfølge dem med din Storm, og forfærde dem med din Hvirvelvind. 1 Sam. 7, 10.

17. Gjør deres Ansigt fuldt af Skam, at de maae søge dit Navn, HErre!

18. Lad dem blues og forfærdes stedse og altid, og blive til Skamme, og omkomme.
Pf. 6, 11; 35, 4. 26.

19. Saa skal de kjende, at du, hvis Navn er HErre, alene er den Høieste over al Jorden. 2 Mos. 15, 3. Hos. 12, 6.

84. Psalme.

avid giver tilkjende, hvor høit han agtede Guds Bolig og Guds Tjeneste, 2=4. Priser dem salige, som have Deel deruti, 5=8. Paakalder Gud, og beder, han vilde ogsaa give ham denne Naade, hvilket han og i Troen af ham forventer, 9=13.

1. Til Sangmesteren, paa Githith; Korahs Børns Psalme. Ps. 81, 1.

2. Hvor elskelige ere dine Boliger, HErre Zebaoth! 4 Mos. 24, 5.

3. Min Sjel begjerer og længes ogsaa t komme til HErrens Forgaarde; mit jerte og mit Kjød raabe med Fryd til en levende Gud. Ps. 26, 6. 7. 8; 27, 4.

4. Ogsaa Spurven finder et Huus, og Svalen en Rede for sig, hvor den kan egge sine Unger, ved dine Altere, HErre ebaoth! min Konge og min Gud!
Ps. 5, 3.

5. Salige ere de, som boe i dit Huus; e skal endnu love dig. Sela. Ps. 15, 1.

6. Saligt er det Menneske, hvis Styrke r i dig; i hvis Hjerte de rette Veie ere.
Ps. 18, 2. 3; 28, 7. 8.

7. (Naar) de gaae igjennem Morbærdalen, sætte de den for (sig) til en Kilde; a, og en Regn med Velsignelse skal bedække den.

8. De skal gaae fra Kraft til Kraft: hver af dem) skal sees hos Gud i Zion.

9. HErre Gud Zebaoth! hør min Bøn; Jakobs Gud! vend dit Øre dertil. Sela.
Ps. 5, 2. 3; 81, 5.

10. Gud, vort Skjold! see, og skue din Salvedes Ansigt. Ps. 3, 4; 7, 11.

11. Thi en Dag er bedre i dine Forgaare end (ellers) tusinde; jeg udvælger heller) at være ved Dørtærskelen i min Guds Huus, end at boe i de Ugudeliges Pauluner.

12. Thi den HErre Gud er Sool og Skjold; HErren skal give Naade og Ære, an skal intet Godt vægre dem, som vanre i Fuldkommenhed. 1 Mos. 15, 1.
Ps. 23, 1; 34, 10. 11.

13. HErre Zebaoth! saligt er det Menneske, som forlader sig paa dig.
Ps. 2, 12; 34, 9. Jer. 17, 7.

85. Psalme.

avid taler om Guds forrige Miskundhed imod sit Folk, og beder, at han vilde fremdeles bevise det Naade, 2=8. Forsikkrer, at Gud skulde bønhøre, og visseligen frelse sit Folk ved Messias, 9=14.

1. Til Sangmesteren; Korahs Børns Psalme.

2. HErre! du havde Behagelighed til it Land; du omvendte Jakobs Fængsel.

3. Du borttog dit Folks Misgjerning, du skjulte al deres Synd. Sela. Ps. 32, 1.

4. Du bortsamlede al din Grumhed, du vendte om fra din grumme Vrede.

5. Omvend os, vor Saligheds Gud! og tilintetgjør din Fortørnelse imod os.
1 Tim. 1, 1.

6. Vil du evindeligen være vred paa os? vil du drage din Vrede fra Slægt til Slægt? Ps. 77, 8; 79, 5.

7. Vil du ikke gjøre os levende igjen, at dit Folk maa glæde sig i dig?

8. HErre! lad os see din Miskundhed, og giv os din Salighed.

9. Jeg maa høre, hvad Gud HErren vil tale, thi han skal tale Fred til sit Folk og til sine Hellige, og de skal ikke omvendes til Daarlighed.

10. Sandelig, hans Frelse er nær hos dem, som ham frygte, at Ære maa boe i vort Land. Ps. 145, 18.

11. Miskundhed og Sandhed skal møde (hverandre); Retfærdighed og Fred skal kysse (hverandre). Ps. 72, 3.

12. Sandhed skal opvoxe af Jorden, og Retfærdighed skal see ned af Himmelen.

13. HErren skal ogsaa give det Gode, og vort Land skal give sin Grøde.
3 Mos. 26, 4. Ps. 67, 7.

14. Retfærdighed skal han lade gaae frem for sit Ansigt, og sætte dens Trin paa Veien.

86. Psalme.

David paakalder Gud om Hjælp, Trøst og Bønhørelse, 1=6. Fortrøster sig til Guds Hjælp og Naade, som strækker sig til alle Hedninger, 7=10. Beder fremdeles om Guds Lys og Bestyrkelse i sin Gudsfrygt, og lover at takke Gud, 11=13. Klager over sine Fiender, og beder atter Gud om Naade og Bistand, 14=17.

Davids Bøn.

1. HErre! bøi dit Øre, bønhør mig, thi jeg er elendig og fattig.
Ps. 88, 3; 40, 18.

2. Bevar min Sjel, thi jeg er hellig; frels din Tjener, du min Gud! den som forlader sig paa dig. Ps. 16, 1.

3. HErre! vær mig naadig, thi til dig raaber jeg den ganske Dag. Ps. 6, 3; 9. 14.

4. Glæd din Tjeners Sjel, thi til dig, HErre! opløfter jeg min Sjel. Ps. 25, 1.

5. Thi du, HErre! er god og forlader, og (haver) megen Miskundhed imod alle, som kalde paa dig. Joel 2. 13.

6. HErre! vend dit Øre til min Bøn,

og giv Agt paa mine (ydmyge) Begjeringers Rost.

7. Paa min Nøds Dag vil jeg paakalde dig, thi du bønhører mig. Ps. 50, 15; 77, 3.

8. Der er ingen som du iblandt Guderne, HErre! og der er ingen som dine Gjerninger. 2 Mos. 15, 11. c. 18, 11. Ps. 71, 19.

9. Alle Hedninger, som du haver gjort, skulle komme, og tilbede for dit Ansigt, HErre! og de skal ære dit Navn. Ps. 22, 28.

10. Thi du er stor, og den, som gjør underlige Ting; du, du er Gud alene.

11. Lær mig, HErre! din Vei; jeg vil vandre i din Sandhed; foreen mit Hjerte til at frygte dit Navn. Ps. 139, 24; 143, 8.

12. Jeg vil takke dig, HErre, min Gud! i mit ganske Hjerte, og ære dit Navn evindeligen. Ps. 9, 2.

13. Thi din Miskundhed er stor over mig, og du friede min Sjel af den nederste Grav. Ps. 30, 4.

14. Gud! de Hovmodige staae op imod mig, og Tyranners Hob søger efter mit Liv, og de have ikke sat dig for deres (Dine). Ps. 54, 5.

15. Men du, HErre! er en barmhjertig og naadig Gud, langmodig og af megen Miskundhed og Sandhed. 2 Mos. 34, 6. Ps. 145, 8.

16. Vend dit Ansigt til mig, og vær mig naadig; giv din Tjener din Styrke, og frels din Tjeneste-Qvindes Søn. Ps. 116, 16.

17. Gjør et Tegn imod mig til det Gode, at de, som hade mig, maa see det og beskjæmmes, at du, HErre, du haver hjulpet mig, og trøstet mig. Ps. 60, 6.

87. Psalme.

David taler om Guds Zions og Kirkes Herligheder, 1-3. Saa og om Hedningernes Omvendelse, og hvorledes Messias skal herliggjøre sit Zion, 4-7.

En Psalme-Sang for Korahs Børn.

1. Dens Grundvold er paa de hellige Bjerge.

2. HErren elsker Zions Porte fremfor alle Jakobs Boliger.

3. Der ere herlige Ting sagte i dig, du Guds Stad. Sela. Ps. 48, 2.

4. Jeg vil komme Rahab og Babel ihu iblandt dem, som kjende mig: see, (man skal sige om) Philisterne og Tyrierne med Morianerne: denne, han er født der. Ps. 89, 11. Es. 30, 7.

5. Og der skal siges om Zion: denne og hiin er født i den, og den Høieste selv skal befæste den.

6. HErren skal tælle (dem), naar han skriver Folkene, (sigende): denne er født der. Sela.

7. Og de, som synge, og de, som dandse, (skulle sige): alle mine Kilder ere i dig.

88. Psalme.

Messias beder i sine svare Lidelser, at Gud vilde bønhøre og frelse ham af hans store Sjele-Angst, 2-8. Og ansee, hvor forladt han var af alle Venner og Kyndinger, og redde ham af Dødens Nød, og vende sin Vredes Grumhed fra ham, &c. 9-19.

1. En Psalme-Sang for Korahs Børn, til Sangmesteren, paa Machalath-Leannoth; (en Sang), som giver Undervisning, af Heman den Esrachiter. Ps. 25, 1 &c.

2. HErre, min Salligheds Gud! jeg haver raabt om Dagen, (ja) om Natten for dig. Ps. 85, 5; 22, 3.

3. Lad min Bøn komme for dit Ansigt, bøi dit Øre til mit Raab. Ps. 5, 2.

4. Thi min Sjel er mæt af Ulykker, og mit Liv er nær ved Graven.

5. Jeg agtes lige med dem, som fare ned i Hulen; jeg er som en Mand, (der haver) ingen Styrke.

6. (Jeg var) afskilt iblandt de Døde, som de Ihjelslagne, der ligge i Graven, hvilke du kommer ikke ydermere ihu, og som ere frasskilte fra din Haand.

7. Du lagde mig i en Hule i de nederste Steder, i mørke, i dybe Steder.

8. Din Hastighed ligger paa mig, og du trænger (mig) med alle dine Bølger. Sela. Ps. 42, 8.

9. Du skilte mine Kyndinger langt fra mig, du gjorde mig meget vederstyggelig for dem; jeg er indelukt, og kan ikke komme ud. Job 30, 10. Ps. 31, 12; 38, 12.

10. Mit Øie er bedrøvet for Elendighed; HErre! jeg haver raabt til dig den ganske Dag, jeg haver udbredt mine Hænder til dig. Ps. 6, 8.

11. Skal du gjøre en underlig Ting for de Døde? (eller) skulle Dødninger opstaae, skulle de takke dig? Sela. Ps. 6, 6.

12. Skal din Miskundhed fortælles i Graven? din Sandhed i Fordærvelsen?

13. Skal din underlige Gjerning kjendes i Mørket? eller din Retfærdighed i Forglemmelsens Land?

14. Men jeg, jeg raaber til dig, HErre! og min Bøn kommer dig tilforn om Morgenen.

for forkaster du, HErre! min
skiuler dit Ansigt for mig.
[. 13, 2; 44, 25; 69, 18.
ngdom er jeg elendig og (som
pgiver Aanden; jeg bærer dine
r, jeg maa tvivle (om Fremti-
Ps. 40, 18.
Grumheder ere gangne over
Forfærdelser have (næsten)
ig.
mkringgave mig som Vand den
l, de omringede mig tilsam-
Ps. 22, 13.
kilte min Ven og Staldbroder
ig; for mine Kyndinger er jeg
rkhed. Job 30, 10.

89. Psalme.

ud for hans Miskundhed og Sandhed,
d imod David, og taler om Guds Hei-
tige Gierninger, som ere Guds Folk til
19. Opregner Guds herlige Løfter til
Retsslat og hans Rige, hvis Forbillede
20-38. Klager over de store Gjenvor-
n Gud lod komme over sit Folk og Me-
det synes som han ikke vilde holde sine
r dog Gud i det visse Haab, at han ei
sine Løfter til intet, 39-53.

s, den Esrachiters (Psalme),
ver Undervisning. Ps. 38, 1.
il synge om HErrens Miskund-
eligen; jeg vil kundgjøre din
ned min Mund fra Slægt til
Ps. 92, 2. 3; 117, 1. 2.
g sagde: din Miskundhed skal
ndelig, du skal stadfæste din
Himmelen selv: Joh. 1, 17.
lde): jeg gjorde en Pagt med
gte: jeg svoer David, min Tje-
Sam. 7, 12. 13 sqq. Es. 55, 5.
, 1, 32. 33. Ap. G. 2, 30.
l stadfæste din Sæd evindelig,
in Throne fra Slægt til Slægt.
v. 30.
mlene, HErre! skal bekjende din
Gjerning; ja din Sandhed er i
Menighed. Ps. 19, 2.
o kan gjælde lige ved HErren i
Skye? (hvo) er HErren liig
dernes Børn? 2 Mos. 15, 11.
Ps. 86, 8. Ps. 113, 5.
r stræffelig i de Helliges store
Raad, og forfærdelig over alle,
dt omkring ham.
, Gud Zebaoth! hvo er som du,
, o HErre? og din Sandhed er
ring dig. Ps. 77, 14.

10. Du hersker over det hovmodige Hav;
naar dets Bølger opløftes, da kan du, ja
du komme dem til at høre op.
Matth. 8, 26.
11. Du, du haver sønderstødt Rahab
som en, der er ihjelslagen; du bortspredte
dine Fiender med din stærke Arm.
12. Himlene høre dig til; Jorden hører
ogsaa dig til; du, du grundfæstede Jorde-
rige, og hvad der er udi.
Ps. 24, 1; 102, 26; 104, 5.
13. Du, du skabte Norden og Sønden;
Thabor og Hermon skal fryde sig i dit
Navn. Jos. 19, 22.
14. Du haver en Arm med Styrke; din
Haand er stærk, din høire Haand er høi.
15. Retfærdighed og Dom er din Thrones
Befæstelse; Miskundhed og Sandhed skal
gaae frem for dit Ansigt. Ps. 97, 2.
16. Saligt er det Folk, som forstaaer sig
paa (Fryde-)Klang, HErre! de skal van-
dre i dit Ansigtes Lys. 4 Mos. 10, 9. 10.
c. 23, 21 rc.
17. De skal fryde sig i dit Navn den
ganske Dag, og ophøie sig i din Retfær-
dighed.
18. Thi du er deres Styrkes Priis og du
skal ophøie vort Horn ved din Velbehage-
lighed.
19. Thi HErren er vort Skjold, og den
Hellige i Israel vor Konge.
Ps. 84, 10. 12; 71, 22.
20. Da talede du til din Hellige i et
Syn, og sagde: jeg haver sat en Hjælp
ved en Kjæmpe; jeg haver ophøiet en Ud-
valgt af Folket.
21. Jeg haver fundet David, min Tje-
ner; jeg haver salvet ham med min hellige
Olie. 1 Sam. 16, 13. Ap. G. 13, 22.
22. Med ham skal min Haand blive fast;
ja min Arm skal bekræfte ham. Es. 41, 10
23. Fienden skal ikke bedrage ham, og en
uretfærdig Mand skal ikke trænge ham.
24. Men jeg vil sønderknuse hans Mod-
standere for hans Ansigt, og slaae dem,
som hade ham.
25. Men min Sandhed og min Miskund-
hed skal være med ham, og hans Horn skal
ophøies i mit Navn.
26. Og jeg vil sætte hans Haand til
Havet, og hans høire Haand til Floderne.
Ps. 72, 8.
27. Han, han skal paakalde mig, (sigen-
de): du er min Fader, min Gud og min
Saligheds Klippe! 2 Sam. 7, 14 rc.
28. Ja jeg, jeg vil gjøre ham til en

førstefødt Søn; den Høieste for Kongerne paa Jorden. Col. 1, 15.

29. Jeg vil holde ham min Miskundhed evindelig, og min Pagt skal holdes ham troligen.

30. Og jeg vil sætte hans Sæd altid og hans Throne (saa længe), som Himmelens Dage (vare). v. 5.

31. Dersom hans Børn forlade min Lov, og de vandre ikke i mine Rette;

32. Dersom de vanhellige mine Skikke, og ikke holde mine Bud:

33. Da vil jeg hjemsøge deres Overtrædelse med Riis, og deres Misgjerning med Plager.

34. Jeg vil ikke gjøre min Miskundhed til intet, (at tage den) fra ham, og ikke feile i min Sandhed. Es. 54, 10.

35. Jeg vil ikke vanhellige min Pagt, og ikke forandre det, som gik ud af mine Læber. 4 Mos. 23, 19.

36. Jeg svoer engang ved min Hellighed; jeg vil ikke lyve for David:

37. Hans Sæd skal blive evindelig, og hans Throne, som Solen for mig.
2 Sam. 7, 16. Ps. 72, 17. Joh. 12, 34.

38. Han skal befæstes som Maanen, evindelig; og (som) det Vidne i den øverste Sky, (skal han være) bestandig.
1 Mos. 9, 13. Es. 54, 9. Jer. 33, 20. 21.

39. Men du, du forkastede og foragtede (ham); du var fortørnet paa din Salvede.

40. Du gjorde din Tjeners Pagt til intet; du vanhelligede hans Krone til Jorden.

41. Du sønderrev alle hans Mure, du satte hans Befæstninger til en Forskrækkelse.

42. Alle, som gik forbi paa Veien, røvede ham; han var sine Naboer en Forsmædelse. Ps. 44, 14; 70, 3. 4.

43. Du ophøiede hans Modstanderes høire Haand; du glædede alle hans Fiender.

44. Ja, du omvendte hans skarpe Sværd, og lod ham ikke bestaae i Krigen.

45. Du lod hans Reenhed ophøre, og kastede hans Throne ned til Jorden.

46. Du forkortede hans Ungdoms Dage; du skjulte ham med Skaanhed. Sela.

47. Hvor længe, HErre! vil du skjule dig evindelig? skal din Grumhed brænde som Ild? Ps. 77, 8.

48. Kom ihu, hvad mit Livs Tid er? hvorfor skulde du have skabt alle Menneskens Børn forgjeves? Ps. 90, 9. 10.

49. Hvilken Mand lever, som ikke skal see Døden? som kan frie sin Sjel fra Gravens Vold? Sela. Rom. 5, 12.
Ebr. 9, 27.

50. HErre! hvor ere dine forrige Miskundheder, som du svoer David i din Sandhed? Ps. 89, 2.

51. HErre, kom din Tjeners Forsmædelse ihu, som jeg bærer i min Barm, af alle store Folk;

52. Med hvilken dine Fiender have bespottet, HErre! med hvilken de have bespottet din Salvedes Fodspor. Ps. 79, 12.

53. Lovet være HErren evindelig. Amen! ja, Amen. Ps. 40, 17. Ps. 41, 14.

90. Psalme.

Mose berømmer Guds Naade, Evighed og Magt, men beklager derimod det menneskelige Livs Forfængelighed og Korthed, 1-6. Viser, at Aarsagen dertil er Menneskenes Synd, og Guds Vrede derover, 7-11. Beder, at Gud ville give sine Tjenere Forstand til at kjende dette, lade dem vederfares Miskundhed, lade sine herlige Gjerninger sees af dem, og velsigne deres Gjerninger, 12-17.

Mose, den Guds Mands Bøn.

1. HErre! du, du haver været vor Bolig, fra Slægt til Slægt. 5 Mos. 33, 27.

2. Før Bjergene bleve til, og du dannede Jorden og Jorderige, ja, fra Evighed til Evighed er du, o Gud!
Ordsp. 8, 25. Es. 43, 13.

3. Du forvandler et Menneske, at han bliver knuust; og du siger: kommer igjen, I Menneskens Børn!

4. Thi tusinde Aar ere for dine Øine, som den Dag i Gaar, naar den er forbigangen, og (som) en Nattevagt. 2 Petr. 3, 8.

5. Du bortskyllede dem, de ere som en Søvn; om Morgenen ere de som Græs, der omskiftes. Es. 40, 6. 7. 1 Petr. 1, 24.

6. Om Morgenen blomstrer det, og det omskiftes; om Aftenen afhugges det, og tørres.

7. Thi vi fortæres i din Vrede, og vi forfærdes i din Grumhed. Ps. 76, 8.

8. Du sætter vore Misgjerninger for dig; vor skjulte (Synd) for dit Ansigts Lys. Ps. 51, 11.

9. Thi alle vore Dage vende sig i din Vrede; vi fortære vore Aar som en Tanke.

10. (Anlangende) vore Aars Dage, de ere halvfjerdsindstyve Aar, og om (nogen haver) megen Styrke, ere de firesindstyve Aar; og de stolteste af dem ere Møie og Uretfærdighed; thi det afskjæres hasteligen, og vi flyve (derfra.) Job 9, 25. 26.

11. Hvo kjender din Vredes Styrke og din Grumhed, saasom Frygten for dig (udkræver)?

12. Lær os saaledes at tælle vore Dage, at vi bekomme Viisdom i Hjertet.
Ps. 39, 5.

13. Vend om, HErre! hvor længe (skal det vare)? og lad det angre dig over dine Tjenere.

14. Mæt os aarle med din Miskundhed, saa vil vi synge med Fryd, og være glade i alle vore Dage.

15. Glæd os efter de Dage, hvori du haver plaget os, efter de Aar, i hvilke vi have seet Ulykke.

16. Lad din Gjerning sees for dine Tjenere, og din Herlighed over deres Børn.

17. Og HErrens, vor Guds Liflighed være over os, og befæst vore Hænders Gjerning hos os; ja, befæst vore Hænders Gjerning. Ps. 138, 8.

91. Psalme.

David taler om deres Tryghed, som forlade sig paa Gud, 1. 2. Og i Særdeleshed, hvorledes Gud bevarer dem fra Pestilentse og Ødelæggelse, 3-9. Beskjærmer dem ved Englenes Tjeneste, endog fra deres grummeste Fiender, 10-13. Og lover dem Bønhørelse og Salighed, 14-16.

1. Den, som boer i den Høiestes Skjul, han skal blive om Natten i den Almægtiges Skygge. Ps. 17, 8; 36, 8.

2. Jeg vil sige: HErren er min Tillid og min Befæstning, min Gud, paa hvilken jeg forlader mig. Ps. 142, 6.

3. Thi han, han skal frie dig af Fuglefængerens Snare, fra den skadelige Pestilentse.

4. Han skal bedække dig med sine Vingefiedre, og du skal haabe under hans Vinger; hans Sandhed er et Skjold og Pantser. Matth. 23, 37.

5. Du skal ikke frygte for Nattens Forskrækkelse, for Pilen, som flyver om Dagen, Høis. 3, 8.

6. For Pestilentse, som farer frem i Mørket, for Ødelæggelse, som fordærver om Middagen.

7. (Om) Tusinde falde ved din Side, og ti Tusinde ved din høire Haand, skal det dog ikke komme nær til dig.

8. Du skal ikkun skue det med dine Øine, og see, hvorledes det betales de Ugudelige.
Ps. 92, 12; 12, 8.

9. Thi du, HErre! er min Tillid! — den Høieste haver du, (du Gudfrygtige!) sat til din Bolig.

10. Dig skal intet Ondt vederfares, og der skal ingen Plage komme nær til dit Paulun. Job 5, 19.

11. Thi han skal befale sine Engle om dig, at bevare dig paa alle dine Veie.
Ps. 34, 8. Matth. 4, 6.

12. De skal bære dig paa Hænderne, at du ikke skal støde din Fod paa en Steen.
Ps. 121, 3.

13. Du skal træde paa en grum Løve og Øgle; du skal nedtræde en ung Løve og Drage. Marc. 16, 18.

14. Efterdi han haver Lyst til mig, (siger HErren), saa vil jeg udfrie ham; jeg vil ophøie ham, thi han kjender mit Navn. Es. 65, 24.

15. Han skal kalde paa mig, og jeg vil bønhøre ham; jeg er hos ham i Nød, jeg vil frie ham, og herliggjøre ham.
Es. 41, 10.

16. Jeg vil mætte ham med et langt Liv, og lade ham see paa min Salighed.
Ps. 50, 23.

92. Psalme.

De Troende opmuntres til at love og prise Gud, 2-4. Og det for hans store og herlige Gjerningers Skyld som de Ufornuftige ei forstaae sig paa, og derfor ødelægges, 5-10. Da derimod de Fromme skulle blomstre, og blive lyksalige, 11-16.

1. En Psalme-Sang paa Sabbatens Dag.

2. Det er godt at takke HErren, og at synge dit Navn Psalmer, du Høieste!
Ps. 137, 1; 7, 18.

3. At kundgjøre din Miskundhed om Morgenen, og din Sandhed om Nætterne. Ps. 89, 2.

4. Paa de ti Strænge, og paa Psalteren, paa Higgajon, med Harpe.

5. Thi, HErre! du glædede mig ved din Gjerning: jeg vil synge med Fryd om dine Hænders Gjerninger.

6. HErre! hvor store ere dine Gjerninger! dine Tanker ere meget dybe.
Ps. 104, 24; 139, 17.

7. En ufornuftig Mand kjender det ikke, og en Daare forstaaer det ikke,

8. At de Ugudelige grønnes som en Urt, og alle de, som gjøre Uret, blomstre, indtil de blive ødelagte stedse og altid.
Ps. 37, 2; 129, 6.

9. Men du, HErre! er høi evindelig.
Ps. 97, 9.

10. Thi see, dine Fiender, HErre! thi see, dine Fiender skal omkomme; alle de, som gjøre Uret, skal adspredes. Ps. 68, 2.

11. Men du skal ophøie mit Horn, som en Eenhjørnings; jeg er overgydet med fersk Olie. Ps. 89, 18. 25; 23, 5.

12. Og mit Øie skal skue mine Fiender, mine Øren skal høre om de Onde, som opstode imod mig. Ps. 91, 8; 118, 7.

13. Den Retfærdige skal grønnes som et Palmetræe, han skal voxe som et Cedertræe paa Libanon. Ps. 52, 10.
Ordsp. 11, 28.

14. De, som ere plantede i HErrens Huus, de skal grønnes i vor Guds Forgaarde. Es. 61, 3.

15. De skal endnu bære Frugt, naar de ere graahærdede; de skal være saftige og grønne: Ps. 1, 3.

16. For at forkynde, at HErren, min Klippe, er oprigtig, og at der er ikke Uret i ham. 5 Mos. 32, 4.

93. Psalme.

David spaaer om Messias og hans Riges Styrke og Stadighed, 1. 2. Og at det skal bestaae imod alle Fiendernes Anløb, og udbredes ved Evangelii Kundgjørelse, ꝛc. 3-5.

1. HErren regjerer, han haver iført sig Høihed; HErren, han haver iført sig, han haver ombunden sig med Styrke; ja, Jorderige er befæstet, at det ikke skal rystes.
2 Mos. 15, 18. Ps. 97, 1.

2. Fra den Tid er din Throne fast, du er af Evighed. Ordsp. 8, 22.

3. HErre! Strømme opløfte, Strømme opløfte deres Lyd, Strømme opløfte deres sammenstødende (Bølger). Ps. 65, 8.

4. (Dog er) HErren mægtigere i det Høie end mange Vandes Lyd; (ja) end de mægtige Bølger i Havet. Ps. 92, 9.

5. Dine Vidnesbyrd ere saare trofaste, Hellighed tilkommer dit Huus, HErre! saa længe Dagene (vare). Joh. 17, 17.

94. Psalme.

De Troende bede imod de Ugudelige og Stolte, at Gud vil imodstaae og straffe dem, 1-3. De klage over deres ugudelige Gjerninger og Ufornuftighed, 4-11. Prise den salig, som tugtes af Gud i Naade, 12-15. Berømme Guds Hjælp og Bistand imod de Ugudelige, 16-23.

1. HErre! du Gud, hvem Hevnen hører til, du Gud, hvem Hevnen hører til, aabenbar dig herligen. Rom. 12, 19 ꝛc.

2. Ophøst dig du Jordens Dommer! giv Betaling igjen over de Hovmodige.
Ps. 7, 12; 9, 5.

3. HErre! hvor længe skulle de Ugudelige, hvor længe skulle de Ugudelige fryde sig?

4. (Hvor længe) skulle de udgyde (deres Ord), skulle de tale haardt? hvorlænge skulle de tale om sig selv, alle, som gjøre Uret? Ps. 31, 19.

5. HErre! de knuse dit Folk, og plage din Arv.

6. De ihjelslaae Enken og den Fremmede, og myrde de Faderløse. Ez. 22, 7.

7. Og de sige: HErren seer det ikke, og Jakobs Gud forstaaer det ikke.
Ps. 10, 11. 13.

8. Forstaaer dog, I Ufornuftige iblandt Folket! og I Daarer, naar vil I blive kloge? Ps. 92, 7.

9. Mon den, som plantede Øret, ikke skulde høre? (eller) den, som dannede Øiet, skulde han ikke see? Ordsp. 20, 12.

10. Den, som tugter Hedningerne, skulde han ikke straffe? han, som lærer et Menneske Forstand?

11. HErren kjender et Menneskes Tanker, at de ere Forfængelighed. 1 Cor. 3, 20.

12. Salig er den Mand, som du, HErre! tugter, og den, du lærer af din Lov;
Ordsp. 3, 12 ꝛc.

13. At skaffe ham Hvile fra de onde Dage, indtil der bliver gravet en Grav til den Ugudelige.

14. Thi HErren skal ikke overgive sit Folk, og ei forlade sin Arv. Ebr. 13, 5. 6.

15. Thi Retten skal komme igjen til Retfærdigheden, og alle de Oprigtige af Hjertet (skal) efter-(følge) den.

16. Hvo opstaaer med mig imod de Onde? hvo stiller sig hos mig imod dem, som gjøre Uret? Ps. 27, 10.

17. Dersom HErren ikke havde været min Hjælp, da havde min Sjel paa et lidet nær boet i det Stille. Ps. 124, 1.

18. Der jeg sagde: min Fod snublede, HErre! da opholdt din Miskundhed mig.

19. Der jeg havde mange Tanker inden i mig, da forlystede din megen Trøst min Sjel. 2 Cor. 1, 4. 5.

20. Skulde den skadelige Throne have Samqvem med dig, den, som gjør Møie over det, som stiktet er?

21. De slaae sig sammen i Troppeviis imod en Retfærdigs Sjel, og de fordømme uskyldigt Blod. Dan. 6, 5.
Matth. 26, 3. 47. 59 ꝛc.

22. Men HErren har været mig en Ophøielse, og min Gud var mig en Tillids Klippe. Ps. 18, 3.

23. Og han har ladet deres Uret komme tilbage over dem, og skal udrydde dem for

eres Ondskab; HErren vor Gud skal udydde dem. Ps. 55, 24.

95. Psalme.

avid formaner alle Israeliter til at glæde sig i Messias, at takke og tjene ham, 1-7. Og advarer dem for Forhærdelse, og fra at træde i deres vantroe Fædres Fodspor, 8-11.

1. Kommer, lader os synge med Fryd or HErren; lader os raabe af Glæde for or Saligheds Klippe.
2. Lader os forekomme hans Ansigt med Tak; lader os raabe af Glæde for ham med Psalmer. Ps. 100, 2.
3. Thi HErren er en stor Gud; ja, en tor Konge over alle Guder. Ps. 96, 4.
4. I hans Haand er det, man kan opsøge Jorden; og de høieste Bjerge høre ham il. Ps. 50, 10.
5. Havet er hans, og han, han gjorde et; og hans Hænder dannede det Tørre.
6. Kommer, og lader os tilbede og nedøie os; lader os bøie Knæe for HErrens nsigt, som os gjorde. Ps. 132, 7.
7. Thi han er vor Gud, og vi ere hans ebeds Folk og hans Haands Faar. I ag, dersom I høre paa hans Røst,
Ps. 100, 3. Ebr. 3, 7 ꝛc.
8. Da forhærder ikke eders Hjerte, som det skede) i Meriba, som paa Fristelsens ag udi Ørken,
9. Hvor eders Fædre fristede mig; de røvede mig; ja de saae min Gjerning.
4 Mos. 14, 22. 2 Mos. 17, 2. 7.
10. Fyrretyve Aar kjededes jeg ved den lægt, og sagde: de ere et Folk, som far vild med Hjertet; men de, de kjende ke mine Veie.
11. Saa at jeg haver svoret i min Vrede, : de skulle ikke komme til min Hvile.
4 Mos. 14, 23 ꝛc. Ebr. 3, 17. c. 4, 5.

96. Psalme.

avid formaner baade Jøder og Hedninger til at tage ærdeligen imod Messias og at give ham Ære, 1-9. Taler i Særdeleshed om Hedningernes Omvendelse og det nye Testamentes Herlighed, 10-13.

1. Synger HErren en ny Sang; synger r HErren, al Jorden! Ps. 98, 1; 149, 1.
2. Synger for HErren, lover hans Navn; byder hans Salighed fra Dag til Dag.
1 Krøn. 16, 23.
3. Fortæller hans Ære iblandt Hedningerne, hans underlige Gjerninger iblandt le Folk.
4. Thi HErren er stor og saare priselig; han er forfærdelig over alle Guder.
Ps. 95, 3.
5. Thi alle Folkenes Guder ere Afguder; men HErren gjorde Himmelen.
Es. 41, 24. 29. Joh. 13, 4 ꝛc.
6. Majestæt og Hæder er for hans Ansigt; Styrke og Prydelse er udi hans Helligdom.
7. Fører til HErren, I Folke-Slægter! fører til HErren Ære og Styrke!
Ps. 29, 1. 1 Krøn. 16, 29.
8. Fører til HErren hans Navns Ære; frembærer Skjenk, og kommer i hans Forgaarde!
9. Tilbeder for HErren i hellig Prydelse; bæver for hans Ansigt, al Jorden!
Ps. 110, 3.
10. Siger iblandt Hedningerne: HErren regjerer; ja Jorderige skal befæstes, at det ei skal rystes; han skal dømme Folket med Oprigtigheder. Ps. 93, 1.
11. Himlene skal glædes, og Jorden fryde sig; Havet skal bruse og dets Fylde.
Es. 49, 13. Ps. 98, 7.
12. Marken skal fryde sig, og alt, hvad der er paa; da skal alle Træer i Skoven synge med Fryd
13. For HErrens Ansigt; thi han kommer til at dømme Jorden; han skal dømme Jorderige med Retfærdighed, og Folkene med sin Sandhed. Ps. 98, 9.
Es. 3, 13. Ap. G. 17, 31.

97. Psalme.

David beskriver Messias og hans Riges Majestæt, Ære og Retfærdighed, og formaner, at Alle skulle tilbede ham, 1-7. Taler om Zions og Guds Kirkes Glæde derover, og formaner den ydermere til Bestandighed i Troe og Gudfrygtighed og Glæde, 8-12.

1. HErren regjerer, Jorden fryder sig; mange Øer glædes. Ps. 93, 1. Ps. 99, 1.
2. Sky og Mørke er trindt omkring ham; Retfærdighed og Dom ere hans Thrones Befæstelse. Ps. 89, 15. Ps. 103, 6.
3. Ild gaaer foran hans Ansigt, og stikker Ild paa hans Fiender trindt omkring.
Ps. 50, 3.
4. Hans Lyn oplyser Jorderige; Jorden seer det, og bæver. Ps. 18, 13. 14.
5. Bjergene smelte som Vox for HErrens Ansigt, for den ganske Jords HErres Ansigt. Mich. 1, 4.
6. Himlene kundgjøre hans Retfærdighed, og alle Folk see hans Ære. Ps. 19, 2.
7. Beskjæmmede skal alle de vorde, som tjene et udskaaret Billede, som rose sig af Afguder; tilbeder for ham, alle Guder.
2 Mos. 20, 4 ꝛc. Ebr. 1, 6.

ny Sang for den i ham tilveiebragte Salighed, 1-3. Dem siges, paa hvad Maade de skulle love ham, 4-6. Og hvorledes alle Creature skulle glæde sig imod Christi Tilkommelse, 7-9.

En Psalme.

1. Synger HErren en ny Sang; thi han haver gjort underlige Ting; hans høire Haand og hans hellige Arm frelse ham. Ps. 96, 1. Es. 42, 10. c. 52, 10.
2. HErren kundgjorde sin Salighed; han aabenbarede sin Retfærdighed for Hedningernes Øine. Luc. 2, 32.
3. Han kom sin Miskundhed og sin Sandhed ihu imod Israels Huus; alle Verdens Ender saae vor Guds Salighed. Ps. 89, 3.
4. Raaber med Glæde for HErren, al Jorden! raaber og synger med Fryd, og synger Psalmer. Ps. 100, 1.
5. Synger Psalmer for HErren med Harpe, med Harpe og Psalmers Lyd; Ps. 150, 3.
6. Med Basuners og Trompeters Lyd; raaber med Glæde for HErrens Ansigt, (som er) Konge.
7. Havet skal bruse, og dets Fylde; Jorderige, og de, som boe derpaa. Ps. 96, 11.
8. Floderne skal klappe ... ud;

2 Mos. 14, 15. 2 Mos. 8, 12. 13.
7. Han talede til dem udi en Sky... de holdt hans Vidnesbyrd og den ... som han gav dem. 2 Mos. ...
8. HErre, vor Gud! du bønhørte... du var dem en Gud, som tilgav, o... var) en Hevner over deres Gjerning...
9. Ophøier HErren vor Gud, og t... for hans hellige Bjerg, thi HErre... Gud er hellig.

100. Psalme.

Alle Mennesker opmuntres til at glæde sig i ... og at tjene ham, som de have Alting af, 1-... at indgaae ad hans Porte med Lov og T... 4. 5.

En Psalme til Taksigelse.

1. Al Verden raabe med Glæ... HErren. Ps. 66, 1; ...
2. Tjener HErren med Glæde, k... for hans Ansigt med Frydeskriig. Ps. 2, 11; 95, 2.
3. Kjender, at HErren, han er ... han, han gjorde os, og ikke vi selv, ... Folk og sin Fødes Faar. Ps. 95, 7; ...
4. ...

Ret; HErre! jeg vil synge Psalmer for dig. Ps. 89, 2; 92, 3.

2. Jeg vil handle klogeligen paa en fuldkommen Vei, naar du kommer til mig; jeg vil vandre i mit Hjertes Fuldkommenhed, inden i mit Huus.

3. Jeg vil ikke sætte Belials Sag for mine Øine; jeg hader det, Overtrædere gjøre, det skal ikke hænge ved mig.

Ps. 139, 21. Hab. 2, 6.

4. Et forvendt Hjerte skal vige fra mig; jeg vil ikke kjende den Onde.

5. Den, som bagtaler sin Næste i Løndom, den vil jeg udslette; den (som seer) høit med Øinene, og haver et stolt Hjerte, den kan jeg ikke fordrage. Ps. 15, 3.

6. Mine Øine (see) efter de Trofaste i Landet, at de skal boe hos mig; den, som vandrer paa en fuldkommen Vei, han skal tjene mig.

7. Den skal ikke blive inden i mit Huus, som gjør Svig; den som taler Løgn, skal ikke befæstes for mine Øine. Ordsp. 13, 5.

8. Aarle vil jeg udslette alle Ugudelige i Landet, at udrydde af HErrens Stad alle dem, som gjøre Uret. Es. 13, 9.

102. Psalme.

David og enhver bekymret Siel tager sin Tilflugt til Gud i sin Siels Nød og Angest, i sine Trængseler, og naar Guds Vrede trykker ham, 1-12. Trøster sig ved Messiæ Tilkommelse og Hjelp, som skal bygge Guds Zion, og omvende Hedningerne, 13-23. Styrkes i sin Fristelse og Angest ved Guds evigvarende Kraft og Trofasthed, 24-29.

1. En Elendigs Bøn, naar han er forsmægtet, og udøser sin Klage for HErrens Ansigt.

2. HErre! hør min Bøn, og lad mit Raab komme til dig. Ps. 5, 2.

3. Skjul ikke dit Ansigt for mig paa den Dag, jeg er i Angest; bøi dit Øre til mig paa den Dag, jeg paakalder; skynd dig, og bønhør mig. Ps. 13, 2. Ps. 44, 25; 69, 18.

4. Thi mine Dage ere forgangne som Røg, og mine Been ere brændte som et Brandsted.

5. Mit Hjerte er slaget, og tørret som en Urt, at jeg glemmer at æde mit Brød.

6. For mit Sukes Røst hænge mine Been ved mit Kjød.

7. Jeg er bleven liig en Rørdrum i Ørken: jeg er som en Natugle i de øde (Steder).

8. Jeg vaager, og er bleven som en eenlig Spurv paa Taget.

sværge ved mig.

10. Thi jeg æder Aske som Brød, og blander min Drik med Graad, Job 3, 24.

Ps. 42, 4.

11. For din Vredes og din Fortørnelses Skyld; thi du opløftede mig, og kastede mig ned.

12. Mine Dage ere som en Skygge, der helder; og jeg tørres som en Urt.

Job 14, 2. Ps. 90, 5; 144, 4.

13. Men du, HErre! bliver evindelig, og din Ihukommelse fra Slægt til Slægt.

Ps. 135, 13.

14. Du, du skal gjøre dig rede, du skal forbarme dig over Zion, thi det er Tid, at du er den naadig, thi den bestemte Tid er kommen.

15. Thi dine Tjenere have Behagelighed til dens Stene, og de forbarme sig over dens Støv. Ps. 51, 20. Es. 49, 16. 17.

16. Da skal Hedningerne frygte HErrens Navn, og alle Kongerne paa Jorden din Ære,

17. Naar HErren haver bygget Zion, (og) sees i sin Ære,

18. (Naar) han haver vendt sit Ansigt til den Eenliges Bøn, og ikke foragtet deres Bøn.

19. Dette skal skrives for den Slægt, (som) herefter (kommer); og det Folk, som skal skabes, skal love HErren.

20. Thi han saae ned af sin Helligdoms Høihed; HErren saae af Himmelen til Jorden,

Ps. 14, 2; 33, 13.

21. At høre den Bundnes Jammer, at løse Dødens Børn: Ps. 79, 11.

22. At fortælle HErrens Navn i Zion, og hans Lov i Jerusalem:

23. Naar Folkene samles tilsammen og Rigerne til at tjene HErren.

24. Han ydmygede min Kraft paa Veien; han forkortede mine Dage.

25. Jeg sagde: min Gud, optag mig ikke midt i mine Dage! dine Aar ere fra Slægt til Slægter. Ps. 61, 7.

26. Du grundfæstede fordum Jorden, og Himlene ere dine Hænders Gjerning.

Ebr. 1, 10. Ps. 89, 12. Ps. 104, 5.

27. De, de skal forgaae, men du, du bestaaer; og de, de skal alle blive gamle som et Klædebon, du skal omskifte dem som et Klæde, og de skal omskiftes. Es. 50, 9.

28. Men du (bliver) den samme, og dine Aar faae ingen Ende.

29. Dine Tjeneres Børn skal boe, og deres Sæd skal stadfæstes for dit Ansigt.
Ps. 69, 37.

103. Psalme.

David (og enhver troende Sjel) takker Gud for hans store aandelige Velgjerninger, 1-7. Berømmer Guds store og faderlige Barmhjertighed, 8-14. Betragter det menneskelige Livs Forfængelighed og Guds evige Miskundhed, 15-19. Opmuntrer baade Himmel og Jord og sig selv til at love Gud, 20-22.

1. Min Sjel! lov HErren; og alt det, som inden i mig er, (love) hans hellige Navn. Ps. 104, 1. 35.
2. Min Sjel! lov HErren, og glem ikke alle hans Velgjerninger! 5 Mos. 4, 9.
3. Han, som forlader dig alle dine Misgjerninger; han, som læger alle dine Sygdomme:
4. Han, som igjenløser dit Liv fra Fordærvelse; han, som kroner dig med Miskundhed og Barmhjertigheder: Ps. 5, 13.
5. Han, som mætter din Mund med det Gode, at du bliver ung igjen som Ørnen.
Job 33, 25.
6. HErren gjør Retfærdigheder og Domme for alle Fortrykte. Ps. 90, 4.
7. Han lod Mose vide sine Veie, Israels Børn sine Gjerninger. 2 Mos. 20, 1 sqq.
c. 33, 13. c. 34, 6. 7. 3 Mos. 1, og følg. Cap.
8. HErren er barmhjertig og naadig, langmodig og af megen Miskundhed.
2 Mos. 34, 6. 7. Ps. 86, 5. Ps. 145, 8.
9. Han skal ikke evindeligen trætte, ei heller beholde (Vrede) evindelig.
Mich. 7, 18.
10. Han gjør ikke med os efter vore Synder, og betaler os ei efter vore Misgjerninger.
11. Thi saa høi Himmelen er over Jorden, er hans Miskundhed mægtig over dem, som frygte ham.
12. Saa langt som Østen er fra Vesten, lod han vore Overtrædelser være langt fra os.
13. Ligesom en Fader forbarmer sig over Børn, saa forbarmer HErren sig over dem, som frygte ham.
14. Thi han, han kjender vor Skabning; han kommer ihu, at vi ere Støv.
Præd. 12, 7. 1 Mos. 18, 27.
15. (Anlangende) et Menneske, hans Dage ere som Græs; som et Blomster paa Marken, saa skal han blomstres.
Ps. 90, 5. 1 Pet. 1, 24. Job 14, 2.
16. Naar Veir farer over det, da er det ikke (mere), og dets Sted kjender det ikke mere. Ps. 37, 10.
17. Men HErrens Miskundhed er fra Evighed og indtil Evighed over dem, som frygte ham, og hans Retfærdighed til Børnebørn; Begr. 3, 22. Luc. 1, 50.
18. Hos dem, som holde hans Pagt, og hos dem, som komme hans Befalinger ihu, at gjøre derefter. Ps. 25, 10.
19. HErren haver befæstet sin Throne i Himmelen, og hans Rige hersker over Alting. Ps. 9, 8.
20. Lover HErren, I hans Engle! I Vældige i Magt, som udrette Ord, idet I høre paa hans Ords Røst! Dan. 7, 10.
21. Lover HErren, alle hans Hære! I hans Tjenere, som gjøre hans Villie!
Joel 2, 11.
22. Lover HErren, alle hans Gjerninger, i alle hans Herredømmes Steder; min Sjel, lov HErren! v. 1

104. Psalme.

David lover Gud for hans store og forunderlige Gjerninger i Skabelsen, saavelsom Opholdelsen, idet han betragter efter hverandre de fornævnte Gjerninger, som Gud har gjort paa de fem første Dage i Skabelsen, sc. 1-30. Og lærer os ved sit Exempel at betragte deraf Guds Majestæt, at ære og prise ham, sc. 31-35.

1. Min Sjel! lov HErren; HErre, min Gud! du er saare stor, du haver ifort dig Majestæt og Herlighed. Ps. 103, 1. 22.
2. Han ifører sig Lys som et Klædebon, han udbreder Himmelen som et Gardin.
1 Mos. 1, 3. Es. 40, 22. c. 44, 24.
3. Han hvælver sine Sale i Vandene; han gjør de tykke (Skyer) til sin Vogn, han, som vandrer paa Veirets Vinger.
1 Mos. 1, 7 sc.
4. Han gjør sine Engle til Aander, sine Tjenere til gloende Ild. Ebr. 1, 7.
5. Han grundfæstede Jorden paa sine Grundvolde, at den ikke skal rystes evindelig og altid. Job 34, 13.
Ps. 89, 12; 102, 26.
6. Du skjulte den med Afgrunden, som med et Klæde; Vandene stode over Bjergene. 1 Mos. 7, 17. 20.
7. De flyede for din Trudsel; de fore hasteligen bort for din Tordens Røst.
1 Mos. 8, 1. 2. 3. Job 37, 4. 5. Ps. 18, 14. 15. 16.
8. Bjergene fore op, Dalene fore ned til det Sted, som du grundfæstede for dem.
1 Mos. 8, 5.
9. Du satte Grændser (for dem), over hvilke de ikke skulde gaae; de skulde ikke igjen skjule Jorden. 1 Mos. 1, 9.
c. 9, 15. Job 38, 11. Ordsp. 8, 29.

10 Du lader Kilder opvælde i Dalene, at de gaae imellem Bjergene. Ps. 74, 15.

11. De give alle (vilde) Dyr paa Marken at drikke; Vild-Æseler slukke deres Torst. Joel 1, 20.

12. Himmelens Fugle boe hos dem; de udgive deres Rost iblandt Grenene.

13. Han vander Bjergene af sine høie Sale; Landet mættes af dine Gjerningers Frugt. Ps. 65, 11.

14. Han lader Græs groe for Fæ, og Urter til Menneskets Tjeneste for at fremføre Brød af Jorden. Ps. 147, 8.

15. Og Viin glæder et Menneskes Hjerte, at dets Ansigt bliver frydefuldt af Olie; og Brødet vederqvæger et Menneskes Hjerte. Dom. 9, 13. Sach. 10, 7.

16. HErrens Træer staae fulde af Vædske; Libanons Cedre, som han plantede;

17. Der, hvor Fuglene gjøre Rede; Storkens Bolig er paa Fyrre-Træer.

18. De høie Bjerge ere for Steen-Gjederne; Klipperne ere en Tilflugt for Kaninerne.

19. Han gjorde Maanen til bestemte Tider; Solen veed sin Nedgang.

20. Du gjør Mørket, at der bliver Nat; i den udkrybe alle (vilde) Dyr i Skoven.
v. 22.

21. De unge Løver, som brøle efter Rov, og for at søge deres Føde af Gud.
Job. 39, 1. 2.

22. (Naar) Solen gaaer op, samles de, og de ligge i deres Huler. Job 37, 8.

23. Da gaaer Mennesket ud til sin Gjerning, og til sin Tjeneste indtil Aftenen.

24. HErre! hvor mange ere dine Gjerninger? du gjorde dem alle viseligen; Jorden er fuld af dine Eiendomme.
Ps. 92, 6; 111, 2. 3.

25. (Anlangende) dette store og vide (og) brede Hav, der vrimler det, og der er ikke Tal paa, der er levende (Fiske), de smaae med de store.

26. Der gaae Skibene; (der er) Leviathan, som du dannede, at lege derudi.
Job 40, 10 sqq.

27. De vente alle paa dig, at du skal give dem deres Mad i sin Tid. Ps. 145, 15.

28. Giver du dem, da sanke de; oplader du din Haand, da mættes de med Godt.

29. Skjuler du dit Ansigt, da forfærdes de; samler du deres Aand fra dem, da opgive de Aanden, og de komme til deres Støv igjen. Job 34, 14. 15.

30. Udsender du din Aand, skabes de, og du fornyer Jordens Skikkelse. Job 33, 4.

31. HErrens Ære skal være evindelig; HErren skal glædes i sine Gjerninger.

32. (Naar) han seer til Jorden, da bæver den; (naar) han rører ved Bjergene, da ryge de. Ps. 144, 5.

33. Jeg vil synge for HErren, medens jeg lever; jeg vil synge Psalmer for min Gud, medens jeg er endnu til.
Ps. 63, 5; 146, 2.

34. Min Tale skal behage ham; jeg, jeg vil glædes i HErren. Es. 61, 10.

35. Syndere skal aldeles udryddes af Jorden, og Ugudelige skal ikke være ydermere. Min Sjel! lov HErren, Halleluja! Ps. 7, 10; 103, 22

105. Psalme.

David formaner Israeliterne til at takke og love HErren, 1-6. Opregner adskillige Guds Velgjerninger, hvorfor de burde prise ham, f. Ex. den Pagt med Abraham, 7-11. Hans Forsyn over de hellige Fædre, 12-25. Folkets Udførelse af Ægypten, 26-38. Og deres Ledsagning igjennem Ørken ind i Canaan, 30-45.

1. Takker HErren, paakalder hans Navn; kundgjører hans Gjerninger iblandt Folkene. 1 Krøn. 16, 8 2c. Es. 12, 4.

2. Synger for ham, synger Psalmer for ham; taler om alle hans underlige Gjerninger. Ps. 71, 17; 77, 12.

3. Roser eder af hans hellige Navn; deres Hjerte skal glædes, som søge HErren.

4. Spørger efter HErren, og hans Magt; søger hans Ansigt altid. Ps. 27, 8.

5. Kommer hans underlige Gjerninger ihu, som han haver gjort; hans underlige Ting og hans Munds Domme;

6. I, Abrahams, hans Tjeners Sæd! I, Jakobs, hans Udvalgtes Børn!
1 Krøn. 16, 13.

7. Han er HErren, vor Gud: hans Domme ere over al Jorden.

8. Han kommer evindelig sin Pagt ihu, det Ord, som han haver befalet til tusinde Slægter,
2 Mos. 2, 24. 1 Krøn. 16, 15. 16.

9. Som han gjorde med Abraham, og sin Eed til Isaak.
1 Mos. 12, 3 2c. c. 15, 8-18.

10. Og han stillede den for Jakob til en Skik, for Israel til en evig Pagt,

11. Sigende: dig vil jeg give Canaans Land, eders Arvs Snor.

12. Der vare de en liden (Hob) Folk, ja, faa og fremmede deri;

13. Og de vandrede fra Folk til Folk, fra et Rige til et andet Folk.
1 Mos. 12, 1. 9. c. 13, 1. 17.

14. Han lod intet Menneske gjøre dem Vold, og straffede Konger for deres Skyld, (sigende:) 1 Mos. 20, 3. 7.

15. Rører ikke ved mine Salvede, og gjører mine Propheter intet Ondt.

16. Og han kaldte ad Hunger over Jorden; han formindskede al Brøds Forraad.
1 Mos. 41, 54. 55. 3 Mos. 26, 26. Es. 3, 1.

17. Han sendte en Mand frem for dem; Joseph blev solgt til en Tjener.
1 Mos. 37, 28.

18. De plagede hans Fødder med (Jern-) Bolte; han selv kom (til at gaae) i Jern,
1 Mos. 39, 20.

19. Indtil den Tid, da hans Ord kom, og HErrens Tale havde lutret ham.

20. (Da) sendte Kongen hen, og lod ham løs; han, som herskede over Folkene, han løste ham. 1 Mos. 41, 14.

21. Han satte ham til en Herre over sit Huus, og til en Hersker over alt sit Gods:
1 Mos. 41, 40.

22. At binde hans Fyrster til sin Villie, og han skulde lære hans Ældste Viisdom.

23. Siden kom Israel i Ægypten, og Jakob blev fremmed i Chams Land.
1 Mos. 46, 1 rc. Ps. 78, 51.

24. Og han gjorde sit Folk saare frugtbart, og gjorde det mægtigere end sine Modstandere. 2 Mos. 1, 12 rc.

25. Han omvendte deres Hjerte, at de hadede hans Folk, at de handlede træskeligen mod hans Tjenere. 2 Mos. 1, 10 rc.

26. Han sendte Mose, sin Tjener, Aaron, som han udvalgte. 2 Mos. 3, 10 rc.

27. De udrettede hans Ords Tegn iblandt dem, og underlige Ting i Chams Land. 2 Mos. 7, 10.

28. Han sendte Mørkhed, og gjorde det mørkt; og de vare ikke gjenstridige imod hans Ord. 2 Mos. 10, 22. 2 Mos. 7, 6.

29. Han vendte deres Vand til Blod, og han dræbte deres Fiske. 2 Mos. 7, 20 rc.

30. Deres Land udgav mangfoldeligen Frøer (af sig, indtil) i deres Kongers (inderste) Kammere. 2 Mos. 8, 6.

31. Han talede, saa kom der allehaande Utøi, Luus, i alt deres Landemærke.
Ps. 78, 25. 2 Mos. 8, 17. 24.

32. Han gjorde deres Regn til Hagel; Ildslue var i deres Land. 2 Mos. 9, 25.

33. Og han nedslog deres Viintræer og deres Figentræer, og sønderbrød Træerne i deres Landemærke.

34. Han talede, saa kom der Græshopper og Oldenborrer, at der var ikke Tal derpaa. 2 Mos. 10, 13. 14.

35. Og de aade alle Urter i deres Land, og de aade Frugten paa deres Mark.

36. Han slog og alt Førstefødte i deres Land, al deres første Kraft.
2 Mos. 12, 29. 1 Mos. 49, 3. 5 Mos. 21, 17.

37. Og han førte dem ud med Sølv og Guld, og der var ingen Skrøbelig iblandt hans Stammer. 2 Mos. 12, 35. 36.

38. Ægypten blev glad, der de droge ud, thi deres Frygt var falden paa dem.

39. Han udbredte en Sky til et Skjul, og en Ild til at oplyse Natten.
2 Mos. 13, 21 rc.

40. (Israel) bad, saa lod han Vagtler komme, og mættede dem med Himmelbrød. 2 Mos. 16, 13.

41. Han aabnede en Klippe, og der flode Vande, de løbe igjennem de tørre (Steder som) en Flod. 2 Mos. 17, 6
4 Mos. 20, 11. Ps. 78, 15. 16.

42. Thi han kom sit hellige Ord ihu, ja, Abraham sin Tjener.
1 Mos. 22, 16. 17. c. 15, 13.

43. Og han udførte sit Folk med Glæde, sine Udvalgte med Frydeskrig.

44. Og han gav dem Hedningernes Land; og de eiede Folkenes (Gods, som disse havde havt) Møie (for);

45. Paa det de skulde holde hans Skikke, og bevare hans Love. Halleluja!

106. Psalme.

David lover Gud og hans Miskundhed imod sit Folk, og beder ham om Naade, 1-5. Bekjender de utaknemmelige Israeliters Synder, som de havde begaaet imod Gud i Ægypten, i Ørken og i Canaans Land, 6-43. Og takker Gud, som dog ikke aldeles havde forkastet dem, og beder ydermere, at Gud vilde frelse sit Folk, rc. 44-48.

Halleluja!

1. Takker HErren, thi han er god, thi hans Miskundhed (varer) evindeligen.
Ps. 107, 1; 118, 1. 29.

2. Hvo kan udsige HErrens vældige (Gjerninger)? (hvo kan) lade (sig) høre (med) al hans Lov? Ps. 40, 7.

3. Salige ere de, som holde Ret, den, som gjør Retfærdighed altid.

4. HErre! kom mig ihu efter din Velbehagelighed til dit Folk; besøg mig med din Salighed, Neh. 5, 19. c. 13, 31.

5. At jeg maa see paa dine Udvalgtes Gode, (og) glædes med dit Folks Glæde, (og) rose mig med din Arv.

), og gjenløste dem af Fiendens
ı. Luc. 1, 71.
Og Vandet skjulte deres Modstan-
der blev ikke een tilovers af dem.
f. 14, 28. 4 Mos. 21, 35. Jos. 8, 22.
2 Mos. 14, 13. 17.
Og de troede paa hans Ord; de
ans Lov.
Dog glemte de hans Gjerninger
de biede ikke efter hans Raad.
Men de fik stor Begjerlighed i Or-
fristede Gud paa det øde (Sted).
4 Mos. 11, 4 ꝛc.
Da gav han dem det, de begjerede,
ndte Fordærvelse paa deres Sjel.
Og de bare Avind imod Mose i
imod Aaron, HErrens Hellige.
4 Mos. 16, 2. 3. c. 26, 9.
Jorden lod sig op, og opslugte Da-
og den skjulte over Abirams Hob.
4 Mos. 16, 31 ꝛc.
Og der blev en Ild optændt iblandt
Hob; en Lue stak Ild paa de Ugu-
4 Mos. 16, 35.
De gjorde en Kalv ved Horeb, og
for det støbte Billede.
2 Mos. 32, 4.

30. Da stod Pinehas, og holdt Dom, og
Plagen ophørte. 4 Mos. 25, 7. 11.
31. Og det blev ham regnet til Retfær-
dighed fra Slægt til Slægt evindeligen.
1 Mos. 15, 6.
32. De fortørnede ham ogsaa ved Træt-
tevandet, og det gik Mose ilde for deres
Skyld. 2 Mos. 17, 7. 4 Mos. 20, 13.
33. Thi de forbittrede hans Aand, at han
talede ubetænksomt med sine Læber.
4 Mos. 20, 10.
34. De ødelagde ikke Folkene, som HErren
havde sagt til dem. 5 Mos. 7, 1. 2.
c. 12, 2. 3.
35. Men de blandede sig iblandt Hed-
ningerne, og lærte deres Gjerninger.
5 Mos. 12, 30. c. 18, 9.
36. Og de tjente deres Afguder, og de ble-
ve dem til en Snare. 1 Sam. 31, 9.
Dom. 2, 12. 13.
37. Og de offrede deres Sønner og deres
Døttre til Djævle. 3 Mos. 18, 21.
c. 20, 2. Jer. 7, 31.
38. Og de udøste uskyldigt Blod, deres
Sønners og deres Døttres Blod, som de
offrede til Canaans Afguder, saa Landet
blev besmittet med Blod (Skyld).

44. Dog saae han (til dem), da de vare i Angest, naar han hørte deres Raab.

45. Og han kom sin Pagt ihu, dem (til Bedste), og det angrede ham efter hans store Miskundhed. 5 Mos. 30, 3 sqq.

46. Og han gav dem megen Barmhjertighed for alle deres Ansigt, som havde taget dem fangne.

47. Frels os, HErre, vor Gud! og samle os fra Hedningerne; paa det (vi kunne) takke dit hellige Navn, (og) berømme os i din Priis.

48. Lovet være HErren, Israels Gud, fra Evighed og indtil Evighed! og alt Folket sige: Amen! Halleluja! Ps. 72,18. Luc. 1, 68.

107. Psalme.

David formaner alle dem til at takke Gud, som han haver forløst af deres Angest og Nød, f. Ex. fra Udlændighed og Landflygtighed, 1-9. Fra Fængsel og Baand, 10-16. Fra Sygdom og Plage, 17-22. Fra Havsnød og Fare, 23-32. Eller og i andre Maader ydmyget, og igjen giort vel imod dem, &c. 33-43.

1. Takker HErren, thi han er god; thi hans Miskundhed er evindelig. Ps. 106, 1; 136, 1.

2. Det maae de sige, som ere igjenløste af HErren; de, han haver igjenløst af Modstandernes Haand;

3. Og de, som han haver samlet fra Landene; fra Østen og fra Vesten, fra Norden og fra Havet.

4. De, som fore vild i Ørken, paa en øde Vei, de som fandt ingen Stad, som de kunde boe udi;

5. (De vare) hungrige, og tørstige tillige; deres Sjel forsmægtede i dem.

6. Og de raabte til HErren, da de vare i Angest; han friede dem af deres Trængseler. Ps. 22, 6; 99, 6; 120, 1.

7. Og han førte dem paa en ret Vei, at de gik til en Stad, som de kunde boe udi.

8. Lad dem takke HErren for hans Miskundhed, og for hans underlige Gjerninger imod Menneskens Børn;

9. Fordi han mættede en tørstig Sjel, og fyldte en hungrig Sjel med godt. Luc. 1, 53.

10. De, som sadde i Mørket og i Dødens Skygge; bundne i Elendighed og i Jern; Luc. 1, 79.

11. Fordi de vare gjenstridige imod Guds Ord, og havde foragtet den Høiestes Raad.

12. Derfor ydmygede han deres Hjerter ved Møie; de faldt, og der var ingen Hielper.

13. Og de raabte til HErren, da de vare i Angest; han frelste dem af deres Trængseler. v. 6. 19.

14. Han udførte dem af Mørket og Dødens Skygge, og sønderrev deres Baand. Dom. 16, 21.

15. Lad dem takke HErren for hans Miskundhed, og for hans underlige Gjerninger imod Menneskens Børn:

16. Fordi han sønderbrød Kobber-Porte, og sønderhuggede Jern-Stænger.

17. (De, som vare) Daarer og bleve plagede for deres Overtrædelses Vei og for deres Misgjerningers Skyld:

18. Deres Sjel fik en Vederstyggelighed til al Mad, og de kom nær til Dødens Porte.

19. Og de raabte til HErren, da de vare i Angest; han frelste dem af deres Trængseler. Dom. 6, 7. 1 Sam. 7, 6.

20. Han sendte sit Ord, og helbredede dem; og reddede dem af deres Fordærvelse.

21. Lad dem takke HErren for hans Miskundhed, og for hans underlige Gjerninger imod Menneskens Børn,

22. Og offre Tak-Offeres Offere, og fortælle hans Gjerninger med Frydе-Sang. Ps. 50, 14; 116, 17.

23. De, som fare ned paa Havet i Skibe, som udrette (deres) Gjerning i store Vande:

24. De, de saae HErrens Gjerninger, og hans underlige Gjerninger i det Dybe.

25. Der han talede, da lod han opreise sig et Storm-Veir, og det ophøiede dets Bølger. Ps. 42, 8. 2 Mos. 14, 8. 9.

26. De fore op imod Himmelen, de fore ned i Afgrundene, deres Sjel smeltedes ved Ulykke.

27. De breves omkring, og ravede som den Drukne; og al deres Viisdom blev opslugt.

28. Og de raabte til HErren, da de vare i Angest, og han udførte dem af deres Trængseler. v. 19.

29. Han lod Stormen blive stille, og deres Bølger lagde sig.

30. Da bleve de glade, at de vare blevne stille; og han førte dem i Havn efter deres Begjering.

31. Lad dem takke HErren for hans Miskundhed, og for alle hans underlige Gjerninger imod Menneskens Børn.

32. Og ophøie ham i Folkets Forsamling, og rose ham der, hvor de Gamle sidde.

33. Han gjorde Floder til en Ørk, og Vandløb til et tørstigt (Sted). 1 Kong. 17, 7.

35. Han gjorde en Ørk til en Vand-Søe, og et tørt Land til Vand-Løb.

36. Og han lod de Hungrige boe der; og de beredte en Stad, som de kunde boe udi

37. Og de saaede Agre og plantede Viingaarde, og de fik Frugt (af deres) Indkomme.

38. Og han velsignede dem, og de bleve saare formerede, og han formindskede ikke deres Fæ

39. Derefter bleve de formindskede, og nedbøiede af ond Trængsel og Bedrøvelse.

40. Han udøste Foragt paa Fyrsterne, og lod dem fare vild i det Øde, (hvor) ingen Vei er.

41. Men han ophøiede en Fattig af Elendighed, og gjorde Slægterne som en Hjord.

42. De Oprigtige skal see det, og glæde sig; men al Uretfærdighed maa lukke sin Mund til. Job 22, 19. Ps. 63, 12.

43. Hvo er viis? han skal bevare disse Ting, og de skal forstaae HErrens Miskundheder. 5 Mos. 32, 29. Jer. 9, 12.

108. Psalme.

David opmuntrer sig selv til at love Gud, 2-5. Beder, at Gud ville frelse sine Elskelige, 6. 7. Forventer, efter Guds Forjættelser, vis Hjælp og Seier over sine Fiender, 8-14.

1. Davids Psalme-Sang.

2. Gud! mit Hjerte er beredt, jeg vil synge; ja, jeg vil synge Psalmer, ogsaa min Ære (skal synge).

3. Vaag op, Psalter og Harpe! jeg vil aarle vaage op.

4. Jeg vil takke dig, HErre! iblandt Folkene, og synge dig Psalmer iblandt (alle Slags) Folk. Ps. 57, 10. 11. 12.

5. Thi din Miskundhed er stor til over Himlene, og din Sandhed indtil de øverste Skyer.

6. Ophøi dig, Gud! over Himlene, og din Ære over al Jorden!

7. Paa det dine Elskelige kunne udfries; frels med din høire Haand og bønhør mig. Ps. 60, 7.

8. Gud haver talet i sin Helligdom, jeg vil fryde mig; jeg vil dele Sichem, og maale Suchots Dal.

9. Gilead er min, Manasse er min, og Ephraim er mit Hovedes Magt; Juda er min Lovgiver. Ps. 60, 9. 10.

stæa vil jeg raabe for Glæde.

11. Hvo vil føre mig i en fast Stad? hvo vil ledsage mig indtil Edom?

12. (Skal) du det ei, o Gud, som forkastede os, og som drager ikke ud, o Gud! med vore Hære? Ps. 44, 10.

13. Flye os Hjælp af Nød, thi et Menneskes Frelse er Forfængelighed.

14. Ved Gud vil vi gjøre mægtige (Gjerninger), og han, han skal nedertræde vore Fiender. 2 Sam. 22, 30. Ps. 60, 14.

109. Psalme.

Messias beder om Guds Hævn over sine Fiender og i Særdeleshed over den Forræder Judas, 1-20. Beder, Gud ville frie ham af Forsmædelse, Lidelse og Død, 21-31.

Til Sangmesteren, Davids Psalme.

1. Min Lovsangs Gud! tie ikke.

2. Thi en Ugudeligs Mund og en svigefuld Mund haver opladt sig imod mig; de talede med mig med en falsk Tunge. Ps. 52, 4-6.

3. Og de omkringgave mig med hade(fulde) Ord, ja, de strede imod mig uden Aarsag.

4. Istedetfor at jeg elskte dem, stode de mig imod, men jeg (var stedse) i Bøn.

5. Og de beviiste mig Ondt for Godt, og Had for min Kjærlighed. Ps. 35, 12. Jer. 18, 20. Ap. G. 10, 38. 39.

6. Sæt en Ugudelig over ham, og Satan skal staae ved hans høire Haand.

7. Naar han dømmes, da skal han udgaae som en Ugudelig, og hans Bøn skal blive til Synd.

8. Hans Dage skulle blive faa, en anden skal annamme hans Embede. Ap. G. 1, 20.

9. Hans Børn skulle blive faderløse, og hans Hustru Enke.

10. Og hans Børn skulle vanke ustadige hid og did, og tigge, og søge (efter deres Nødtørft) fra deres øde Steder. 5 Mos. 28, 32. Job 20, 10. c. 27, 14.

11. Aagerkarlen skal besnære alt det han haver, og Fremmede skal røve hans Arbeide.

12. Han skal ingen have, som drager Miskundhed (til ham), og ingen skal forbarme sig over hans Faderløse.

13. Hans Afkom skal være til at udryddes; deres Navne skal udslettes i den anden Slægt. Ps. 21, 11

14. Hans Fædres Misgjerning skal ihukommes for HErren, og hans Moders Synd ikke udslettes. 2 Mos. 20, 5.

15. De skulle være altid for HErren, og han skal udrydde deres Ihukommelse af Jorden.

16. Derfor, at han kom ikke ihu at gjøre Miskundhed, men han forfulgte en Elendig og en fattig Mand, og den, som var bedrøvet i Hjertet, for at dræbe ham.

17. Fordi han elskte Forbandelse, saa kom den paa ham, og han havde ikke Lyst til Velsignelse, og den blev langt fra ham.

18. Og han havde ifort Forbandelse som sit Klæde, og den kom ind i ham som Vand og som Olie i hans Been.

19. Den skal blive ham som et Klæde, som han iforer sig, og som et Belte, som han altid skal ombinde.

20. Dette (skee) dem (til deres) Gjernings (Løn) af HErren, dem, som staae imod mig, og dem, som tale Ondt imod min Sjel! v. 3.

21. Men du, HErre, HErre! handle med mig for dit Navns Skyld; red mig, fordi din Miskundhed er god.

22. Thi jeg er elendig og fattig, og mit Hjerte er saaret inden i mig. Ps. 40, 18.

23. Jeg gaaer bort som en Skygge, naar den helder, jeg bliver udstødt som en Græshoppe. Job 14, 2. Ps. 144, 4.

24. Mine Knæe rave af Faste, og mit Kjød er magert, og haver ingen Fedme. Ps. 31, 11.

25. Og jeg, jeg maa være deres Spot; (naar) de see mig, da ryste de deres Hoved. Matth. 27, 39.

26. Hjælp mig, HErre, min Gud! frels mig efter din Miskundhed,

27. At de kunne kjende, at dette er din Haand, at du, HErre! du gjorde det.

28. Lad dem forbande, men velsigne du; lad dem opreise sig, men beskjæmmes, og din Tjener skal glædes. Matth. 5, 11. 12.

29. Lad mine Modstandere iføres med Forsmædelse, og klædes med deres Skam, som med en Kappe. Ps. 35, 26.

30. Jeg vil saare takke HErren med min Mund, og jeg vil love ham midt iblandt mange. Ps. 22, 23.

31. Thi han staaer ved en Fattigs høire Haand, at frelse ham fra dem, som dømme hans Sjel. Ps. 16, 8.

110. Psalme.

David forestiller Meßiæ Ophøielse og kongelige og præstelige Værdighed, 1-4. Og hans Fornedrelse, efter hvilken han siden blev ophøiet og blev en Seierwinder over alle sine Fiender, 5-7.

Davids Psalme.

1. HErren sagde til min HErre: sid hos min høire Haand, indtil jeg lægger dine Fiender til dine Fødders Fodskammel. Matth. 22, 44. Ebr. 1, 13.

2. HErren skal sende din Styrkes Spiir af Zion, sigende: regjer midt iblandt dine Fiender.

3. Dit Folk (skal fremføre) frivillige (Offere) paa din Krafts Dag; i (saae) hellig Prydelse skal af Morgen-Roden, som af Moders Liv, (fremkomme) dig din Afkoms Dug. 2 Mos. 35, 22. Ps. 29, 2.

4. HErren svoer, og det skal ikke angre ham: du er en Præst evindelig efter Melchizedeks Viis. Ebr. 5, 6. c. 6, 20. c. 7, 17.

5. HErren er hos din høire Haand, han skal knuse Konger paa sin Vredes Dag.

6. Han skal dømme iblandt Hedningerne, han skal fylde (Landet med døde) Kroppe; han skal knuse (den, som er) Hoved over et stort Land. Es. 3, 13. 14. Aab. 19, 21.

7. Han skal drikke af Bækken paa Veien, derefter skal han opløfte Hovedet. Phil. 2, 8. 9.

111. Psalme.

David opmuntrer Guds Børn ved sit Exempel til at betragte Guds forunderlige Gjerninger, 1-9. Lærer, at HErrens Frygt er Viisdoms Begyndelse, 10.

Halleluja!

1. Jeg vil takke HErren af ganske Hjerte i de Oprigtiges hemmelige Raad og Menighed. Ps. 9, 2. 22, 23.

2. HErrens Gjerninger ere store, de blive søgte af alle dem, som have Lyst til dem. Ps. 104, 24.

3. Hans Gjerninger ere Majestæt og Herlighed, og hans Retfærdighed bestaaer altid. Ps. 112, 3.

4. Han beskikkede en Ihukommelse om sine underlige Gjerninger, den naadige og barmhjertige HErre. Luc. 22, 19. 2 Mos. 12, 24 fgg.

5. Han haver givet dem Spise, som ham frygte; han kommer evindeligen sin Pagt ihu. Ps. 34, 10; 37, 19.

6. Han haver ladet forkynde sine Gjerningers Kraft for sit Folk, idet han har givet dem Hedningernes Arv.

7. Hans Hænders Gjerninger ere Sand-

8. De ere befæstede altid og evindelig, de ere gjorte i Sandhed (og) Oprigtighed.
9 Han sendte sit Folk en Forløsning, han befoel sin Pagt (at blive) evindelig; hans Navn er helligt og forfærdeligt.
Es. 54, 10. Ps. 22, 4.
10 HErrens Frygt er Viisdoms Begyndelse, en god Klogskab for alle dem, som gjøre derefter; hans Priis bestaaer altid.
Ordsp. 1, 7. c. 9, 10. 1 Tim. 4, 8.

112. Psalme.

David forestiller deres salige Tilstand, som frygte HErren, 1-4. Beskriver saadanne deres Dyder og Gjerninger, 5-9. Viser derimod de Ugudeliges Ulyksalighed, 10.

Halleluja!

1. Salig er den Mand, som frygter HErren, som haver saare Lyst til hans Bud. Ps. 1, 1. 2; 119, 1.
2. Hans Sæd skal være mægtig paa Jorden; de Oprigtiges Slægt skal velsignes.
Ordsp. 20, 7.
3. Gods og Rigdom (skal være) i hans Huus, og hans Retfærdighed bestaaer altid. Ps. 31, 10; 111, 3.
4. Der er opgaaet et Lys i Mørket for de Oprigtige; (han er) naadig og barmhjertig og retfærdig.
Ps. 97, 11. 2 Mos. 10, 23.
5. En god Mand forbarmer sig, og udlaaner; han skal komme afsted med sine Sager for Dommen. Ps. 37, 21.
6 Thi han skal ikke rokkes evindelig, en Retfærdig skal være til en evig Ihukommelse. Ordsp. 10, 30.
7. Han skal ikke frygte for ond Tidende, hans Hjerte er fast, han forlader sig paa HErren. Ps. 91, 10.
8. Hans Hjerte er befæstet, han skal ikke frygte, indtil han seer paa sine Fiender. Ps. 91, 8; 118, 7; 22, 18.
9. Han udspreder, han giver de Fattige, hans Retfærdighed bestaaer altid, hans Horn skal ophøies med Ære.
2 Cor. 9, 9. Ps. 89, 18. 25.
10. Den Ugudelige skal see det, og fortørnes, han skal skjære med sine Tænder, og hensmeltes, (thi) de Ugudeliges Ønske skal forgaae. Ps. 35, 16; 37, 12.
Jos. 2, 11. Job 8, 19. 14. c. 11, 20.

113. Psalme.

Alle Guds Tjenere opmuntres til at love Gud, 1-3. I Særdeleshed for hans Forsyns og vise Gjerningers Skyld, 4-8.

HErrens Navn! Ps. 134, 1; 135, 1.
2. Lovet være HErrens Navn fra nu og indtil evig (Tid)! Dan. 2, 20. Ps. 72, 19.
3. Fra Solens Opgang indtil dens Nedgang være HErrens Navn lovet!
Mal. 1, 11.
4. HErren er høi over alle Hedninger; hans Ære er over Himlene. Ps. 148, 13.
5. Hvo er som HErren vor Gud, som haver sat sig høit! 2 Mos. 15, 11.
Ps. 138, 6. Es. 57, 15.
6. Han som fornedrer sig til at see i Himlene og paa Jorden;
7. Som opreiser en Ringe af Støv, som ophøier en Fattig af Skarnet;
1 Mos. 41, 40. 41.
8. At sætte (ham) hos Fyrster, hos sit Folks Fyrster;
9. Han, som gjør, at en Ufrugtsommelig boer i Huset, en glad Barne-Moder! Halleluja! 1 Mos. 18, 12.
c. 21, 2. 1 Sam. 1, 20. Luc. 1, 36. 57.

114. Psalme.

Guds Folk lover Gud, som havde udført dem af Ægypten, 1. 2. Og berømmer hans Majestæts herlige Aabenbarelse i dets Udførelse, 3-8.

1. Der Israel drog ud af Ægypten, Jakobs Huus fra et Folk, som havde et fremmed Maal: 2 Mos. 12. 41.
2. (Da) blev Juda til hans Helligdom, (og) Israel hans Herredømme.
3. Havet saae, og flyede; Jordanen løb tilbage. 2 Mos. 14, 22. Jos. 3, 13. 16.
4. Bjergene sprang som Vædre, Høiene som unge Lam.
5. Hvad (skadede) dig, du Hav! at du flyede? du Jordan! at du løb tilbage?
6. I Bjerge! at I sprang som Vædre, I Høie som unge Lam?
7. Bæv (du) Jord! for HErrens Ansigt, for Jakobs Guds Ansigt:
8 Han, som forvandlede Klippen til en Vand-Søe, den haarde Steen til en Vand-Kilde. 2 Mos. 17, 6. 4 Mos. 20, 11.

115. Psalme.

David forestiller, hvorledes alene Gud burde æres af alle, endogsaa af Hedningerne, 1-3. Hvis daarlige Afguderie han beskriver, 4-8. Opmuntrer alle Troende til at forlade sig paa Gud, 9-11. Og taler om, hvorledes Gud skulde velsigne dem, 12-18.

1. Ikke os, HErre! ikke os, men giv dit Navn Ære for din Miskundheds Skyld, for din Sandheds Skyld. 1 Mos. 11, 14.

2. Hvorfor skulle Hedningerne sige: hvor er nu deres Gud? Ps. 42, 4. 11; 79, 10.

3. Men vor Gud er i Himlene, han gjør alt, hvad ham behager. Ps. 135, 6.

4. Deres Afguder ere Sølv og Guld, et Menneskes Hænders Gjerning.

5 Mos. 4, 28. Ps. 135, 15 ꝛc.

5. De have Mund, men kan ikke tale; de have Øine, men kan ikke see. Jer. 5, 21.

6. De have Øren, men kan ikke høre, de have Næse, men kan ikke lugte.

7. De have Hænder, men kan ikke føle, de have Fødder, men kan ikke gaae; de kan ikke tale igjennem deres Strube.

8. Ligesom de ere, saa ere de, der gjøre dem; (ja,) hver, som forlader sig paa dem.

9. Israel! forlad dig paa HErren, han er deres Hjælp og deres Skjold. Ps. 131, 3.

10. Aarons Huus! forlader eder paa HErren, han er deres Hjælp og deres Skjold. Ps. 3, 4.

11. I som frygte HErren! forlader eder paa HErren, han er deres Hjælp og deres Skjold.

12. HErren kom os ihu, han skal velsigne, han skal velsigne Israels Huus, han skal velsigne Aarons Huus. Ps. 118, 2. 3.

13. Han skal velsigne dem, som frygte HErren, de Smaae med de Store.

Ps. 112, 2.

14. HErren skal lægge til over eder, (ja,) over eder og over eders Børn.

15. I ere velsignede for HErren, som haver gjort Himmel og Jord. 1 Mos. 26, 29.

16. Himlene, (ja,) Himlene høre HErren til; men Jorden gav han Menneskens Børn. 1 Mos. 14, 22.

17. De Døde kan ikke love HErren, ei heller nogen af dem, som nedfare i Stilheden. Ps. 6, 6.

18. Men vi, vi vil love HErren, fra nu og indtil evig (Tid). Halleluja!

116. Psalme.

David takker Gud for hans naadige Bønhørelse og Befrielse, 1-6. Opmuntrer sin Sjel til at være rolig i Gud, 7-11. Lover, at være Gud taknemmelig og at betale sine Løfter, 12-19.

1. Jeg elsker HErren, fordi han vil høre min Røst, mine (ydmyge) Begjeringer.

Ps. 66, 18. 19.

2. Thi han bøiede sit Øre til mig, derfor vil jeg paakalde (ham) i mine Dage.

3. Dødens Reeb havde omspændt mig, og Helvedes Angester havde rammet paa mig; jeg fandt Angest og Bedrøvelse (for mig). Ps. 18, 6; 30, 4.

4. Men jeg paakaldte i HErrens Navn, sigende: kjære HErre! udfrie min Sjel.

5. HErren er naadig og retfærdig, og vor Gud er barmhjertig. Ps. 86, 5; 103, 8.

6. HErren bevare de Eenfoldige; jeg var ringe, dog frelste han mig.

7. Min Sjel! kom igjen til din Rolighed, thi HErren haver gjort vel imod dig.

Ps. 42, 6. 12.

8. Thi du udfriede min Sjel fra Døden, mit Øie fra Graad, min Fod fra Stød.

Ps. 56, 14.

9. Jeg vil vandre for HErrens Ansigt i de Levendes Lande.

1 Mos. 17, 1. Ps. 27, 13.

10. Jeg troede, derfor talede jeg; jeg var saare plaget. 2 Cor. 4, 13.

11. Jeg, jeg sagde, der jeg hastede: hvert Menneske er en Løgner.

Ps. 31, 23. Rom. 3, 4.

12. Hvorledes skal jeg betale HErren alle hans Velgjerninger imod mig?

13. Jeg vil optage den (mangfoldige) Salligheds Kalk, og paakalde i HErrens Navn.

14. Jeg vil betale HErren mine Løfter nu for alt hans Folk. Ps. 22, 26.

15. Det er kosteligt for HErrens Øine, (naar) hans Hellige døe. Ps. 72, 14.

16. Kjære, HErre! sandelig, jeg er din Tjener: jeg er din Tjener, din Tjenestequindes Søn; du haver løst mine Baand.

17. Dig vil jeg offre Takoffers Offer, og paakalde i HErrens Navn. Ps. 50, 14.

18. Jeg vil nu betale HErren mine Løfter, ja for alt hans Folks Aasyn,

19. I HErrens Huses Forgaarde, midt i dig, Jerusalem! Halleluja!

117. Psalme.

Hedningerne skulle love HErren, v. 1. for hans Miskundhed og Sandhed, v. 2.

1. Lover HErren, alle Hedninger, priser ham, alle Folk!

Rom. 15, 11. Ps. 22, 12.

2. Thi hans Miskundhed er mægtig over os, og HErrens Sandhed er evindelig. Halleluja! Ps. 100, 5.

118. Psalme.

Messias tilskynder sit Folk til at love Gud for hans Miskundhed, og priser sin Fader for hans Hjelp, v. 1-14. De Troende tale med Glæde om den Frelse, som skjenkes i Messias, som vel blev forkastet af Bygningsfolkene, men antaget af de Troende, som glæde sig i ham, ønske at hans Rige maa faae Fremgang, og takke HErren, 15-29.

Pf. 107, 1; 136, 1.

2. Israel sige nu: hans Miskundhed er evindelig. Pf. 115, 12. 13.

3. De, (som ere) Aarons Huus, sige nu: hans Miskundhed er evindelig.

4. De, som frygte HErren, sige nu: hans Miskundhed er evindelig.

5. Jeg kaldte paa HErren fra (min) Angest; HErren bønhørte mig, (og førte mig ud) i (frit) Rum. Ef. 26, 16.
Pf. 107, 6. 13; 18, 20.

6. HErren er med mig, jeg vil ikke frygte, hvad kan et Menneske gjøre mig?
Pf. 56, 6. Ebr. 13, 6.

7. HErren er med mig iblandt dem, som hjælpe mig, derfor vil jeg, jeg see paa mine Hadere. Pf. 54, 9.

8. Det er bedre at troe paa HErren, end at forlade sig paa Menneskene.
Pf. 108, 13. 14; 146, 3.

9. Det er bedre at troe paa HErren, end at forlade sig paa Fyrsterne. Mich. 7, 5.

10. Alle Hedninger omringgave mig; i HErrens Navn (er det), at jeg vil nedhugge dem. Pf. 17, 11.

11. De omringgave mig; ja, de omringgave mig; i Herrens Navn (er det), at jeg vil nedhugge dem.

12. De omringgave mig som Bier, de ere udslukte som Ild i Torne; i HErrens Navn (er det), at jeg vil nedhugge dem.
5 Mos. 1, 44.

13. Du stødte mig, at jeg skulde falde, men HErren hjalp mig.

14. HErren er min Styrke og Psalme, og han blev mig til Salighed.
2 Mos. 15, 2. Ef. 12, 2.

15. Der er en frydefuld Rost om Salighed i de Retfærdiges Pauluner; HErrens høire Haand gjør kraftige (Gjerninger).

16. HErrens høire Haand er ophøiet, HErrens høire Haand gjør kraftige (Gjerninger).

17. Jeg skal ikke døe, men jeg skal leve, og jeg skal fortælle HErrens Gjerninger.

18. HErren tugtede mig vel, men gav mig ikke i Døden. 2 Cor. 6, 9.

19. Lader Retfærdigheds Porte op for mig, jeg vil gaae ind ad dem, jeg vil takke HErren. Ef. 26, 2.

20. Denne er HErrens Port, de Retfærdige skal gaae ind ad den.

21. Jeg vil takke dig, at du bønhørte mig, og du blev mig til Salighed.

(Steen). Matth. 21, 42. 1 Pet. 2, 7.
Eph. 2, 20.

23. Dette er skeet af HErren, det er underligt for vore Øine.

24. Denne er Dagen, som HErren gjorde, lader os frydes og glædes i ham.
Aab. 19, 7.

25. Kjære HErre! frels nu, Kjære HErre! lad det lykkes nu. Job 12, 13 rc.

26. Velsignet være den, som kommer i HErrens Navn! vi velsigne eder af HErrens Huus. Matth. 23, 39.

27. HErren er Gud, og han lod lyse for os; binder Høitidens (Offer) med Reeb indtil Alterets Horn.

28. Du er min Gud, derfor vil jeg takke dig; min Gud! jeg vil ophøie dig.
Pf. 22, 11; 31, 15.

29. Takker HErren, thi han er god, thi hans Miskundhed er evindelig.

119. Psalme.

David taler meget herligen om Guds Ords Lovs, Vidnesbyrds, Dommes og Stikkes herlige Egenskaber og kraftige Virkninger, og deres salige Tilstand, som omgaaes dermed; vidner om sin Lyst og Længsel, Forsæt og Ønske, at han maatte altid styrkes, ledes, trøstes og opholdes ved Guds Ord, hvilket altsammen og meget andet, som derhen hører, han udfører i 22 Gange 8 Vers efter de Ebraiske Bogstavers Tal og Orden.

א. 1. Salige ere de, (som vandre) fuldkommeligen paa Veien, de som vandre i HErrens Lov. Pf. 1, 1. 2; 112, 1; 15, 2.

2. Salige ere de, som bevare hans Vidnesbyrd, de, ham søge af ganske Hjerte;

3. Ja, de som ikke gjøre Uretfærdighed, som vandre paa hans Veie.

4. Du, du haver budet at holde saare (flitteligen) dine Befalinger.

5. Ak! at mine Veie maatte stadfæstes at holde dine Skikke!

6. Da skal jeg ikke beskjæmmes, naar jeg seer hen til alle dine Bud.

7. Jeg vil takke dig af et oprigtigt Hjerte, idet jeg lærer din Retfærdigheds Domme.

8. Jeg vil holde dine Skikke, forlad mig ikke saa saare.

ב. 9. Hvormed skal en Ung holde sin Stie reen? derved, at han holder sig efter dit Ord.

10. Jeg søgte dig af mit ganske Hjerte: lad mig ikke fare vild fra dine Bud.
5 Mos. 4, 29.

19. Jeg er fremmed paa Jorden, skjul
ikke dine Bud for mig. Ps. 39, 13.
Ebr. 11, 13.
20. Min Sjel er knuset for Længsel efter
dine Rette altid.
21. Du skjældte paa de Hovmodige, de
Forbandede, som fore vild fra dine Bud.
5 Mos. 27, 26. Gal. 3, 10.
22. Vælt af fra mig Forhaanelse og
Foragtelse; thi jeg har bevaret dine Vid-
nesbyrd.
23. Der sadde ogsaa Fyrster, og de ta-
lede imod dig; men din Tjener taler om
dine Skikke. Ps. 2, 2.
24. Jeg forlyster mig i dine Vidnes-
byrd, de ere mine Raadgivere.
ד. 25. Min Sjel hænger ved Støv, hold
mig i Live efter dit Ord.
26. Jeg fortalte mine Veie, og du bøn-
hørte mig; lær mig dine Skikke.
27. Lad mig forstaae dine Befalingers
Vei, saa vil jeg tale om dine underlige
Gjerninger. Ps. 86, 11; 105, 2.
28. Min Sjel flyder hen for Bedrøvelse,
opreis mig efter dit Ord.
29. Vend fra mig en falsk Vei, og skjenk
mig din Lov.
30. Jeg udvalgte Sand... jeg

mig for nogen Ting: at jeg hav...
mig paa dit Ord. Ps. ...
43. Og tag ikke Sandheds ...
saare fra min Mund, thi jeg b...
dine Domme. Je...
44. Og jeg vil stedse holde din L...
delig og altid.
45. Og jeg skal vandre paa ...
Rum, thi jeg søger dine Befalin...
46. Og jeg vil tale om dine V...
for Konger, og ikke beskjæmmes.
Matth. 10, 18 fgg.
47. Og jeg vil forlyste mig i d...
hvilke jeg elsker.
48. Og jeg vil opløfte mine H...
dine Bud, hvilke jeg elsker, og tal...
Skikke.
ז. 49. Kom det Ord ihu til di...
paa hvilket du lod mig haabe.
50. Denne er min Trøst i min...
hed, at dit Ord holder mig i Liv...
Ps. 19, 8.
51. De Hovmodige bespotte ...
saare, jeg bøiede mig ikke af fra ...
5 Mos. 17, 11. 2 Kong. 18, ...
52. HErre! jeg kom dine D...

af ganske Hjerte: vær mig naadig efter dit Ord.

59. Jeg betænkte mine Veie; og jeg vil vende mine Fødder til dine Vidnesbyrd.

60. Jeg hastede og tøvede ikke, at holde dine Bud.

61. De Ugudeliges Hobe berøvede mig, (men) jeg glemte ikke din Lov.

62. Jeg staaer op om Midnat at takke dig for din Retfærdigheds Domme.
Ps. 42, 9.

63. Jeg haver Samqvem med alle dem, som frygte dig, og med dem, som holde dine Befalinger.

64. HErre! Jorden er fuld af din Miskundhed; lær mig dine Skikke. Ps. 33, 5.

ט. 65. Du gjorde vel imod din Tjener, HErre! efter dit Ord.

66. Lær mig god Sands og Forstand, thi jeg troer paa dine Bud.

67. Før jeg blev ydmyget, foer jeg vild, men nu holder jeg dit Ord.

68. Du er god, og gjør vel, lær mig dine Skikke.

69. De Hovmodige have sammensyet Løgn imod mig; men jeg, jeg vil holde dine Befalinger af ganske Hjerte.

70. Deres Hjerte blev fedt som af Fedme; men jeg, jeg forlyster mig ved din Lov.
Ps. 1, 2.

71. Det var mig godt, at jeg blev ydmyget, at jeg kunde lære dine Skikke.

72. Din Munds Lov er mig bedre end tusinde (Stykker) Guld og Sølv.
Ps. 19, 11.

י. 73. Dine Hænder have gjort mig, og beredt mig; underviis mig, saa vil jeg lære dine Bud. Job 10, 8.
Ps. 139, 13. 14.

74. De, som frygte dig, skal see mig og glæde sig, thi jeg haaber paa dit Ord.

75. HErre! jeg veed, at dine Domme ere Retfærdighed, og at du ydmygede mig troligen.

76. Lad dog din Miskundhed være mig til Trøst, efter dit Ord til din Tjener.

77. Lad din Barmhjertighed komme over mig, at jeg maa leve; thi din Lov er min store Lyst.

78. Lad de Hovmodige beskjæmmes, thi de ville forvende mig med Løgn; (men) jeg, jeg vil tale om dine Befalinger. v. 86.

79. Lad dem vende om til mig, som dig frygte, og som kjende dine Vidnesbyrd.

80. Lad mit Hjerte være fuldkommen i dine Skikke, at jeg ikke skal beskjæmmes.

כ. 81. Min Sjel længes efter min Salighed; jeg haaber paa dit Ord.
1 Mos. 49, 18.

82. Mine Øine forsmægtede for dit Ord, idet jeg sagde: naar vil du trøste mig?

83. Thi jeg var ligesom en Læderflaske i Røg; (dog) glemte jeg ikke dine Skikke.

84. Hvor mange skal din Tjeners Dage være? naar vil du holde Dom over dem, som forfølge mig? Aab. 6, 10.

85. De Hovmodige grove Grave for mig, hvilke ikke ere efter din Lov.

86. Alle dine Bud ere Sandhed; de forfølge mig med Løgn; hjælp mig.
Joh. 17, 17.

87. De havde paa et lidet nær udryddet mig paa Jorden, men jeg, jeg forlod ikke dine Befalinger.

88. Hold mig i Live efter din Miskundhed, saa vil jeg bevare din Munds Vidnesbyrd.

ל. 89. HErre! dit Ord bestaaer evindelig i Himmelen. Es. 40, 8. Luc. 21, 33.

90. Din Sandhed (varer) fra Slægt til Slægt; du befæstede Jorden, og den skal bestaae. Ps. 102, 26.

91. De bestaae endnu denne Dag efter dine Domme; thi de ere alle dine Tjenere.

92. Dersom din Lov ikke havde været min (store) Lyst, da havde jeg omkommet udi min Elendighed. Jer. 15, 16.

93. Jeg vil i Evighed ikke forglemme dine Befalinger, thi du holdt mig i Live ved dem.

94. Jeg hører dig til, frels mig, thi jeg søger dine Befalinger.

95. De Ugudelige biede, (og agtede) paa mig, at omkomme mig; (men) jeg vil give Agt paa dine Vidnesbyrd. Ps. 37, 12.

96. Jeg haver seet Ende paa alle Ting, (men) dit Bud (strækker sig) saare vidt.

מ. 97. Hvor haver jeg din Lov kjær! den er min Betænkning den ganske Dag.
Ps. 1, 2.

98. Du skal gjøre mig viisere end mine Fiender med dine Bud, thi (hvert af) dem er for mig evindelig.

99. Jeg er bleven klogere end alle de, som lærte mig, thi dine Vidnesbyrd ere min Betænkning.

100. Jeg er bleven forstandigere end de Gamle, thi jeg haver bevaret dine Befalinger.

101. Jeg holdt mine Fødder tilbage fra al ond Sti, at jeg kunde holde dit Ord.

dine Domme.

109. Mit Liv er altid i min Haand; dog
haver jeg ikke glemt din Lov. Dom. 12, 3.
110. De Ugudelige lagde en Strikke for
mig, dog foer jeg ikke vild fra dine Befa-
linger. Pſ. 140, 6; 142, 4.
111. Jeg fik dine Vidnesbyrd til Arv
evindelig, thi de ere mit Hjertes Glæde.
112. Jeg bøiede mit Hjerte til at gjøre
efter dine Skikke, evindeligen, indtil Enden.

ס. 113. Jeg hader dem, ſom have onde
Tanker, og jeg elſker din Lov. Pſ. 31, 7.
114. Du er mit Skjul og min Skjold,
jeg haaber paa dit Ord.
115. Viger fra mig, I Onde! og jeg vil
bevare min Guds Bud. Pſ. 6, 9.
Matth. 7, 23.
116. Ophold mig efter dit Ord, at jeg
maa leve, og lad mig ikke beſkjæmmes over
mit Haab. Pſ. 75, 2. 3.
117. Underſtøt mig, at jeg maa blive
frelſt, ſaa vil jeg altid forlyſte mig i dine
Skikke.
118. Du nedtræder alle dem, ſom fare
vild fra dine Skikke, thi deres Sviig er
Løgn.
119. Du lod alle Ugud… …a Jorden

gjør de Enfoldige forſtandige.
Pſ. 19, 8. 2 Tim. 3, 15. 1…
131. Jeg oplod min Mund, …
(efter dit Ord), thi jeg haver B…
til dine Bud.
132. Vend dit Anſigt til mi…
mig naadig, efterſom du pleier …
der elſke dit Navn. Pſ. 6, 5…
133. Befæſt mine Trin i di…
lad ingen Uret herſke over mig. …
134. Forløs mig fra Menneſk…
ſaa vil jeg holde dine Befalinge…
135. Lad dit Anſigt lyſe for d…
og lær mig dine Skikke.
136. Der nedflyde Vandſtrømm…
Øine, fordi de ikke holde din Lov…

צ. 137. HErre! du er retfærd…
Domme ere Ret. 2 …
Nab. 16, 5.
138. Du haver paabudet din…
byrds Retfærdighed og Sandhe…
139. Min Nidkjærhed havde…
rydbet mig, thi mine Modſtan…
glemt dine Ord. …
1 Kong. 19, 10.
140. Dit Ord er ſaare lutt…
Tjener e…

147. Jeg kom aarle i Tusmørket, og raabte: jeg haver haabet paa dit Ord.
148. Mine Øine vare vaagne før (Natte-)Vagterne, at tale om dit Ord.
149. Hør min Røst efter din Miskundhed, HErre! hold mig i Live efter din Ret.
150. De nærmede sig, som efterjage (skalkagtige) Anslag, de vare langt borte fra din Lov.
151. HErre! du er nær, og alle dine Bud ere Sandhed.
152. Jeg haver fra fordum (Tid) vidst om dine Vidnesbyrd, at du haver grundfæstet dem evindeligen.

ר. 153. See min Elendighed, og udfrie mig, thi jeg haver ikke glemt din Lov.
154. Udfør min Sag, og gjenløs mig, hold mig i Live for dit Ords Skyld.
Ps. 43, 1.
155. Salighed er langt fra de Ugudelige, thi de søge ikke dine Skikke.
Ps. 10, 4.
156. HErre! dine Barmhjertigheder ere mange, hold mig i Live efter dine Domme.
157. Mine Forfølgere og Modstandere ere mange, (men) jeg haver ikke bøiet mig (af Veien) fra dine Vidnesbyrd.
Ps. 3, 2.
158. Jeg haver seet dem, som handle fortrædeligen, og kjedes ved dem, thi de holde ikke dit Ord.
159. See, at jeg haver elsket dine Befalinger, HErre! hold mig i Live efter din Miskundhed.
160. Begyndelsen paa dit Ord er Sandhed, og al din Retfærdigheds Dom (varer) evindelig.

ש. 161. Fyrster forfulgte mig uden Aarsag, men mit Hjerte frygtede for dit Ord. Es. 66, 2.
162. Jeg glædede mig over dit Ord, som den, der finder et stort Bytte.
Es. 9, 3.
163. Jeg hadede Løgn, og havde Vederstyggelighed dertil, (men) jeg elskte din Lov.
164. Jeg lovede dig syv Gange om Dagen for din Retfærdigheds Dommes Skyld.
165. Der er stor Fred for dem, som elske din Lov, og (der skal) ikke (være) Anstød for dem. 1 Sam. 25, 31. 1 Joh. 2, 10.

1 Mos. 49, 18.
167. Min Sjel holdt dine Vidnesbyrd, og jeg elsker dem saare.
168. Jeg holdt dine Befalinger og dine Vidnesbyrd, thi alle mine Veie ere for dig.

ת. 169. HErre! lad mit Raab komme nær for dit Ansigt; underviis mig efter dit Ord.
170. Lad min (ydmyge) Begjering komme for dit Ansigt; frie mig efter dit Ord.
171. Mine Læber skal udgyde Lov, naar du lærer mig dine Skikke.
172. Min Tunge skal prise din Tale, thi alle dine Bud ere Retfærdighed.
173. Lad din Haand være mig til Hjælp, thi jeg haver udvalgt dine Befalinger.
174. HErre! jeg haver Begjerlighed til din Salighed, og din Lov er min (store) Lyst.
175. Lad min Sjel leve, og love dig, og lad dine Rette hjælpe mig.
176. Jeg haver faret vild som et Lam, der omkommer; opsøg din Tjener, thi jeg haver ikke glemt dine Bud.
Es. 53, 6. 1 Petr. 2, 25.

120. Psalme.

David takker Gud, fordi han havde frelst ham, og beder ham fremdeles om hans Frelsning fra en falsk og svigefuld Tunge, 1. 2. Hvis Skadelighed han beskriver, og beklager, at han var nødt til at omgaaes med de Onde og Falske, 3-7.

En Sang paa Trapperne.
Ps. 121 sqq.

1. Jeg raabte til HErren i min Nød, og han bønhørte mig. Ps. 50, 15; 99, 6.
2. HErre! frie min Sjel fra en falsk Læbe, fra en svigefuld Tunge!
3. Hvad giver dig, eller hvad gavner dig en svigefuld Tunge?
4. (Den er som) den Vældiges skjærpede Pile med Gløder af Enebærtræe.
5. Vee mig, at jeg var fremmed (iblandt) Mesech, (at) jeg haver boet ved Kedars Pauluner. 1 Mos. 10, 2. 1 Mos. 25, 13.
6. Min Sjel har meget (længe) boet hos den, som hader Fred. Es. 48, 22. c. 57, 21.
7. Jeg er fredsommelig, men naar jeg taler, da ere de (færdige) til Krigen.

121. Psalme.

David søger alene Hjælp hos Gud ved sin Bøn, 1. 2. Thi Gud sover og slumrer ikke, men bevarer troligen dem, som forlade sig paa ham, 3-8.

En Sang paa Trapperne.

1. Jeg oplofter mine Øine til Bjergene, hvorfra der skal komme mig Hjelp.
Ps. 123, 1.

2. Min Hjelp (kommer) fra HErren, som gjorde Himmelen og Jorden.
Ps. 24, 28. Jer. 3, 23. Aab. 14, 7.

3. Han skal ikke lade din Fod snuble, og han, som bevarer dig, skal ikke slumre.
Ps. 91, 12.

4. See, han skal ikke slumre, og ei sove, han, som bevarer Israel. Ps. 43, 15.

5. HErren er den, som bevarer dig; HErren er din Skygge over din høire Haand.

6. Solen skal ikke stikke dig om Dagen, eller Maanen om Natten.

7. HErren skal bevare dig fra alt Ondt, han skal bevare din Sjel. Ps. 54, 6.

8. HErren skal bevare din Udgang og din Indgang fra nu og indtil evig (Tid).

122. Psalme.

David glæder sig ved Guds Huses og Kirkes gode Tilstand i Jerusalem, 1-5. Vil, man skal bede for Guds Kirkes Opholdelse, og lover selv at ønske og søge dens Bedste, 6-9.

Davids Sang paa Trapperne.

1. Jeg glæder mig ved dem, som sige til mig: vi vil gaae i HErrens Huus.

2. Vore Fødder stode i dine Porte, Jerusalem!

3. Jerusalem er bygget som en Stad, der er tilsammenføiet indbyrdes.
2 Kron. 6, 6.

4. Didhen gaae Stammerne op, HErrens Stammer, til Israels Vidnesbyrd, for at takke HErrens Navn.

5. Thi der vare Stole satte til Dom, Davids Huses Stole.

6. Beder om Jerusalems Fred; de, som elske dig, skal have Rolighed. Sach. 4, 7.

7. Der skal være Fred inden din Muur, Rolighed i dine Palladser.

8. For mine Brødres og mine Venners Skyld vil jeg nu sige: Fred være dig!

9. For HErrens vor Guds Huses Skyld vil jeg søge dit Bedste. Neh. 2, 10.

123. Psalme.

De Troendes Tillid til Gud og stille Forventelse beskrives, 1. 2. Og hvorledes de af den stolte Verden foragtes og bespottes, 3. 4.

En Sang paa Trapperne.

1. Jeg oplofter mine Øine til dig, som sidder i Himmelen. Ps. 121, 1.

2. See, som Tjeneres Øine (see) til deres Herres Haand, som en Tjeneste-Piges Øine, til hendes Frues Haand, saa (see) vore Øine til HErren vor Gud, indtil han vorder os naadig.

3. Vær os naadig, HErre! vær os naadig, thi vi ere meget mættede med Foragt.

4. Vor Sjel er meget mættet af de Stoltes Bespottelse, af de Hovmodiges Foragt.

124. Psalme.

David taler om Guds Folks Trængsler, hvilket Fienderne havde søgt at opsluge, 1-5. Og fremdeles det lover Gud for hans herlige Frelse, og berømmer hans Hjelp, 6-8.

Davids Sang paa Trapperne.

1. Dersom HErren ikke havde været hos os, maa Israel nu sige. Ps. 94, 17.

2. Dersom HErren ikke havde været hos os, der Menneskene opstode imod os:

3. Da havde de opslugt os levende, der deres Vrede var optændt imod os;
Ordsp. 1, 12.

4. Da havde Vandene løbet over os, en Bæk havde gaaet over vor Sjel;
Ps. 69, 16.

5. Da havde de stolte Vande gaaet over vor Sjel.

6. Lovet være HErren, som ikke gav os til Rov for deres Tænder!

7. Vor Sjel er undkommen som en Fugl af Fuglefængerens Snare, Snaren er sønderrevet, og vi, vi ere undkomne.
Ordsp. 6, 5.

8. Vor Hjelp er i HErrens Navn, som gjorde Himmel og Jord.
Ps. 121, 2; 146, 6.

125. Psalme.

Deres Tryghed og Lyksalighed beskrives, som forlade sig paa HErren og hans Forsyn, 1-3. Og det ønskes, at det maatte gaae de Gode vel, men de Onde ilde, 4. 5.

En Sang paa Trapperne.

1. De, som forlade sig paa HErren, de ere som Zions Bjerg, der ikke skal rokkes, (men) skal blive evindelig.
Ps. 21, 8; 46, 6.

2. Der ere Bjerge trindt omkring Jerusalem, og HErren er trindt omkring sit Folk fra nu og indtil evig (Tid).
Ps. 34, 8.

3. Thi Ugudeligheds Spiir skal ikke hvile over de Retfærdiges Lod, paa det de Retfærdige ikke skulle udrække deres Hænder til Uretfærdighed.

4. HErre! gjør vel imod de Gode og

5. Men de, som vende sig paa deres krogede (Veie), dem skal HErren lade fare med dem, som gjøre Uret. Fred være over Israel! Dom.5,6. Ps.128,6. Gal.6,16.

126. Psalme.

Guds Folk beromnmer Gud for den herlige Udfrielse af det Babyloniske Fængsel, som tillige er et Forbillede paa den aandelige Befrielse, 1-3. Det beder ydermere om Guds Frelse, og trøster sig ved den, 4-6.

En Sang paa Trapperne.

1. Der HErren omvendte Zions Fængsel, da vare vi som drømmende: Ps. 14, 7.

2. Da blev vor Mund fyldt med Latter, og vor Tunge med Frydesang; da sagde man iblandt Hedningerne: HErren haver gjort store Ting imod disse. Job 8, 21. Ps. 52, 8.

3. HErren haver gjort store Ting imod os, (derfor) ere vi glade. Luc. 1, 49.

4. HErre! omvend vort Fængsel, som Strømme i et tørt (Land). Jer. 29, 14. c. 30, 3. 18. c. 31, 23.

5. De, som saae med Graad, skal høste med Frydesang. Matth. 5, 4. Luc. 6, 21. Gal. 6, 8.

6. Den, der bærer Sæden, (som) langsomt (sankes), gaaer flux frem, og græder; (men) han skal visseligen komme med Frydesang, (naar) han bærer sine Neg.

127. Psalme.

Salomo lærer, at uden Guds Forsyn kan intet Godt udrettes, 1. 2. Gud velsigner sine Troende uden megen urolig Bekymring, og i Særdeleshed velsigner han dem med Børn, 3-5.

Salomos Sang paa Trapperne.

1. Dersom HErren ikke bygger et Huus, da arbeide de forgjeves, som bygge derpaa; dersom HErren ikke bevarer en Stad, da vaage Vægterne forgjeves. 2 Mos. 1, 21.

2. Det er forgjeves, at I staae aarle op, (derefter) længe sidde, æde Brød med (megen) Bekymring; thi han giver sin elskelige Ven det (som) i Søvne. Præd. 5, 9 sqq. c. 6, 1 sqq.

3. See, Børn ere HErrens Arv, Livsens Frugt er en Løn. 1 Mos. 33, 5.

4. Som Pile i den Vældiges Haand, saa ere de unge Sønner.

5. Salig er den Mand, som haver fyldt sit Kogger af dem; de skal ikke beskjæmmes, naar de tale med Fienderne i Porten.

hans Hænders Gjerning, 1-3. Og til hans Hustru og Børn, 3. 4. Han skal velsignes iblandt og med Guds Folk, rc. 5. 6.

En Sang paa Trapperne.

1. Salig er hver den, som frygter HErren, som gaaer paa hans Veie. Ps. 112, 1; 119, 1.

2. Thi du skal æde Frugten af dine Hænders Arbeide; salig er du, og (det gaaer) dig vel. 1 Mos. 3, 17. 19. Præd. 5, 17.

3. Din Hustru (skal blive) som et frugtbart Viintræe paa Siderne af dit Huus; dine Børn som Olie-Qviste omkring dit Bord.

4. See, saaledes skal den Mand velsignes, som frygter HErren.

5. HErren skal velsigne dig af Zion, og du skal see Jerusalems Gode alle dine Livs Dage. Ps. 134, 3.

6. Og du skal see dine Børne-Børn. Fred være over Israel!

129. Psalme.

Guds Folks Trængsler beskrives, 1-3. Og HErrens Hjelp, som fremdeles skal beskjæmme dets Fiender, 4-8.

En Sang paa Trapperne.

1. De trængte mig meget fra min Ungdom, maa Israel nu sige.

2. De trængte mig meget fra min Ungdom, dog kunde de ikke overvælde mig.

3. Plovmændene pløiede paa min Ryg, de uddroge deres Furer langt. Es. 51, 23.

4. HErren er retfærdig, han afhuggede de Ugudeliges Reeb.

5. De skal beskjæmmes, og vende tilbage, alle, som hade Zion. Ps. 6, 11.

6. De skal blive som Græs paa Tagene, som tørres, forend (nogen) oprykker det: Es. 37, 27. Jac. 1, 10.

7. Af hvilket Høstmanden ikke fylder sin Haand, ei heller den, som binder Neg, sin Kjortelflig.

8. Og de, som gaae forbi, sige ikke: HErrens Velsignelse være over eder! vi velsigne eder i HErrens Navn. Ruth 2, 5.

130. Psalme.

David beder ydmygeligen om Syndernes Forladelse, 1-3. Forventer den af Gud, paa det han desbedre maatte herefter frygte ham, 4-6. Henviser Israel til samme Naade, 7. 8.

En Sang paa Trapperne.

1. Af det Dybe raaber jeg til dig, HErre!
2. HErre! hør paa min Røst; lad dine Øren mærke paa mine (ydmyge) Begjeringers Røst. Pſ. 5, 2; 102, 2.
3. HErre! dersom du vil tage vare paa Misgjerninger, HErre! hvo kan (da) bestaae? Pſ. 143, 2.
4. Men hos dig er Forladelse, paa det du maa frygtes. Dan. 9, 9.
5. Jeg biede efter HErren, min Sjel biede, og jeg haabede paa hans Ord. Pſ. 27, 14; 119, 42.
6. Min Sjel (vogter) paa HErren mere end de, som vogte paa Morgenen, vogte paa Morgenen.
7. Israel! haab paa HErren, thi hos HErren er Miskundhed, og megen Forløsning er hos ham.
8. Og han, han skal forløse Israel fra alle dets Misgjerninger. 1 Mos. 48, 16. Pſ. 25, 22.

131. Psalme.

David beskriver sin Ydmyghed, 1. 2. Og formaner Folket til at forlade sig paa Gud, 3.

Davids Sang paa Trapperne.

1. HErre! mit Hjerte er ikke ophøiet, og mine Øine ere ikke høie, og jeg vandrer ikke i store Ting, eller i dem, som ere mig for underlige. Eſ. 46, 12.
2. Haver jeg ikke sat og stillet min Sjel (tilfreds), som den, der er afvant hos sin Moder? (ja,) som den, der er afvant, er min Sjel i mig.
3. Israel haabe paa HErren, fra nu og indtil evig (Tid)! Pſ. 115, 9.

132. Psalme.

Guds Folk beder, Gud ville naadigen ihukomme den Omhyggelighed, som David havde ladet see for at finde et Sted for Guds Ark, ꝛc. 1–10. Taler om den Eed, Gud havde svoret David, om Messias og hans velsignede Rige, ꝛc. 11–18.

En Sang paa Trapperne.

1. HErre! kom David ihu, og alle hans Elendigheder, Neh. 13, 14. 31.
2. Som svoer HErren, som lovede Jakobs Mægtige, (sigende):
3. Jeg vil ikke gaae ind i mit Huses Pauluun, jeg vil ikke opstige paa min Sengs Leie; 2 Sam. 7, 2.
4. Jeg vil ikke lade mine Øine sove, (eller) mine Øienlaage slumre:
5. Indtil jeg finder et Sted for HErren, Boliger for Jakobs Mægtige.
6. See, vi hørte, (at) den var i Ephrata; vi fandt den paa Skovens Mark. Jos. 18, 1 ꝛc. 1 Sam. 6, 21 ꝛc.
7. Vi vil gaae ind i hans Boliger, vi vil tilbede for hans Fodders Fodskammel. Pſ. 96, 6; 99, 5.
8. HErre! staae op til din Rolighed, du og din Magtes Ark! 4 Mos. 10, 35 ꝛc.
9. Lad dine Præster klæde sig med Retfærdighed, og dine Hellige synge med Fryd. Pſ. 32, 11.
10. Forskyd ikke din Salvedes Ansigt, for Davids din Tjeneres Skyld. 1 Kong. 8, 17 fqq.
11. HErren svoer David Sandhed, hvorfra han ikke skal vende sig, (sigende:) af dit Livs Frugt vil jeg sætte paa din Throne. Pſ. 89, 4. Ap. G. 2, 30.
12. Dersom dine Børn holde min Pagt og mit Vidnesbyrd, som jeg vil lære dem, da skal og deres Børn stedse og altid sidde paa din Throne.
13. Thi HErren haver udvalgt Zion, han begjerede (den) sig til en Bolig, (sigende:)
14. Den er min Rolighed stedse og altid, her vil jeg boe, thi jeg begjerede (den). Eſ. 66, 1.
15. Jeg vil visseligen velsigne dens Spise, jeg vil mætte dens Fattige med Brød. 3 Mos. 25, 19. Pſ. 37, 19; 111, 5.
16. Og jeg vil klæde dens Præster med Salighed, og dens Hellige skulle visseligen synge med Fryd.
17. Der vil jeg lade Davids Horn opvoxe; jeg har tilberedt en Lygte for min Salvede. Luc. 1, 69.
18. Jeg vil klæde hans Fiender med Skam, men hans Krone skal blomstre over ham. Pſ. 35, 26.

133. Psalme.

Den broderlige Eendrægtighed og Kjærlighed berømmes, 1. Og lignes med den Olie, hvormed Aron blev salvet, og med en frugtbar Dug, 2. 3.

Davids Sang paa Trapperne.

1. See, hvor godt og hvor lifligt er det, at Brødre boe ogsaa tilsammen!
2. Det er ligesom den gode Olie paa Hovedet, som nedflyder paa Skjægget, paa Arons Skjæg, ja som nedflyder paa hans Klæders Som. 2 Mos. 29, 7. 3 Mos. 8, 12.
3. (Det er) ligesom Dug paa Hermon, som (den Dug, der) nedfalder paa Zions Bjerge; thi der haver HErren befalet Velsignelsen (at være, ja) Livet, indtil evig (Tid). [illegible]

[illegible] Velsignelse over Guds Folk, 3.

En Sang paa Trapperne.

1. See, lover HErren, alle HErrens Tjenere, som staae om Nætterne i HErrens Huus! Ps. 113, 1; 135, 1.

2. Oplofter eders Hænder til Helligdommen, og lover HErren! Ps. 141, 2.

3. HErren velsigne dig af Zion, han som gjorde Himmel og Jord!
4 Mos. 6, 24. Ps. 121, 2.

135. Psalme.

Alle HErrens Tjenere opmuntres til at love Gud, 1-4. Og at betragte hans Majestæt og herlige Gjerninger, saavel i Naturen, som imod sit Folk Israel, ɔc. 5-14. Saavelsom Afgudernes og deres Dyrkeres Forfængelighed, 15-18. Alle og enhver skulle love Gud, 19-21.

Halleluja!

1. Lover HErrens Navn, lover (ham), I HErrens Tjenere,

2. I, som staae i HErrens Huus, i vor Guds Huses Forgaarde!

3. Lover HErren, thi HErren er god; synger hans Navn Psalmer, thi det er liftigt. Ps. 118, 1. Jer. 33, 11.

4. Thi HErren haver udvalgt sig Jakob, Israel til sin (synderlige) Eiendom.
Mal. 3, 17. Joh. 1, 11.

5. Thi jeg, jeg veed, at HErren er stor, og (at) vor HErre er (større) end alle Guder. 2 Mos. 15, 11. Ps. 86, 8.

6. HErren gjør alt, hvad (ham) behager, i Himmelen og paa Jorden, i Havene og i alle Afgrunde. Ps. 115, 3.

7. Han gjør, at Damp opstiger fra Jordens Ende, han gjør Lynet til Regnen, han udfører Veiret af sine Forraadskammere: Jer. 10, 13. Job 38, 22.

8. Han, som slog de Førstefødte i Ægypten, baade Mennesker og Dyr;
2 Mos. 12, 29.

9. Han sendte Tegn og underlige Ting midt i dig, Ægypten! paa Pharao og paa alle hans Tjenere;

10. Han, som slog mange Folk, og ihjelslog stærke Konger: Ps. 136, 18.

11. Sihon, de Amoriters Konge, og Og, Kongen i Basan, og alle Riger i Canaan.
4 Mos. 21, 21-24.

12. Og han gav deres Land hen til Arv, Israel, sit Folk, til Arv. Jos. 11, 23.
c. 12, 6.

13. HErre! dit Navn er evindeligt; HErre, din Ihukommelse er fra Slægt til Slægt. Ps. 102, 13.

5 Mos. 32, 36.

15. Hedningernes Afguder ere Sølv og Guld, et Menneskes Hænders Gjerning.
Ps. 115, 4 sqq.

16. De have Mund, men kan ikke tale, de have Øine, men kan ikke see.

17. De have Øren, men kan ikke høre, og der er ingen Aand i deres Mund.

18. Ligesom de ere, saa ere de, som dem gjøre; ja, hver den, som forlader sig paa dem. Es. 42, 17.

19. Israels Huus, lover HErren! Aarons Huus, lover HErren!

20. Levi Huus, lover HErren! I, som frygte HErren, lover HErren!

21. Lovet være HErren af Zion, han som boer i Jerusalem! Halleluja!

136. Psalme.

Guds Folk opmuntres atter til at takke Gud, 1-3. Og det for hans store og underlige Gjerninger, saavel i Naturen, som imod sit Folk Israel; ja, imod alle Creature, 4-26.

1. Takker HErren, thi han er god, thi hans Miskundhed er evindelig.

2. Takker den Guders Gud, thi hans Miskundhed er evindelig.

3. Takker den Herrers HErre, thi hans Miskundhed er evindelig; 5 Mos. 10, 17.

4. Han, som gjør store underlige Ting alene, thi hans Miskundhed er evindelig; Ps. 72, 18; 86, 10.

5. Han, som gjorde Himlene med Forstand, thi hans Miskundhed er evindelig;
1 Mos. 1, 6 ɔc.

6. Han, som udstrakte Jorden paa Vandet, thi hans Miskundhed er evindelig;
1 Mos. 1, 1. 2. 9. Jer. 10, 12.

7. Han, som gjorde de store Lys, thi hans Miskundhed er evindelig;
1 Mos. 1, 14.

8. Solen til at regjere om Dagen, thi hans Miskundhed er evindelig;
Ps. 74, 16. 17. Jer. 31, 35.

9. Maanen og Stjernerne til at regjere om Natten, thi hans Miskundhed er evindelig;

10. Han, som slog Ægypterne paa deres Førstefødte, thi hans Miskundhed er evindelig; 2 Mos. 12, 29 ɔc.

11. Og udførte Israel midt ud fra dem, thi hans Miskundhed er evindelig;
2 Mos. 12, 41.

12. Med en stærk Haand og en udrakt Arm, thi hans Miskundhed er evindelig;
2 Mos. 13, 16.

20. Og Og, Kongen i Basan, thi hans
Miskundhed er evindelig; 4Mos.21,34.
21. Og han gav deres Land til Arv, thi
hans Miskundhed er evindelig;
Jos. 12, 2 2c.
22. Sin Tjener Israel til Arv, thi hans
Miskundhed er evindelig;
23. Han, som kom os ihu, der vi vare
nedtrykte, thi hans Miskundhed er evinde-
lig; 2 Mos. 3, 7. 8.
24. Og udrev os fra vore Fiender, thi
hans Miskundhed er evindelig;
25. Han, som giver alt Kjød Spise, thi
hans Miskundhed er evindelig;
26. Takker Himlenes Gud, thi hans Mi-
skundhed er evindelig.

137. Psalme.

David spaaer om det Babyloniske Fængsels Elendighed, som Jøderne ynkeligen skulde komme til at sukke udi, 1-4. Og tænke paa Jerusalem, og længes efter den, 5. 6. Men ønsker Guds Hævn over Edom og Babel, som vare Guds Folks bittre Fiender, 7-9.

1. Ved Babylons Floder der sadde vi,
vi græd ogsaa, naar vi kom Zion ihu.
2. Paa Vidierne, (som) ere midt derudi,
hængte vi vore Harper.
3. Thi de som holdt os ... heale-

Spaaer om Hedningernes Omvendelse,
sig ved HErrens Frelse, 7. 8.

Davids Psalme.

1. Jeg vil takke dig af m
Hjerte; jeg vil synge dig Psalm
derne. Ps. 9, 2;
2. Jeg vil tilbede imod dit he
pel, og takke dit Navn for din
og for din Sandhed, thi du h
dit Ord helligt over alt dit Nav
3. Den Dag jeg kaldte (paa
bønhørte du mig; du bekræfted
Styrke i min Sjel.
4. HErre! alle Konger paa
takke dig, naar de have hørt di
Ord. Ps. 6
5. Og de skal synge om HErr
thi HErrens Ære er stor.
6. Thi HErren er høi, og s
Ringe, og den Høie kjender han
Ps. 113, 5 2c.
7. Naar jeg vandrer midt i
du holde mig i Live; du skal u
Haand over mine Fienders Vre
høire Haand skal frelse mig.
8. J

1. HErre! du ransagede mig, og kjender (mig).

2. (Hvad enten) jeg sidder eller opstaaer, du veed du det, du forstaaer min Tanke langt fra. Jer. 17, 10. Matth. 9, 4.

3. Du omringer min Stie og mit Leie, du kjender grant alle mine Veie.

Job 23, 10.

4. Thi der er ikke et Ord paa min Tunge, see, HErre! du veed det altsammen.

5. Bag og for haver du dannet mig, og lagt din Haand paa mig. v. 14 sqq.

6. Saadant at forstaae er mig (for) underligt, det er for høit, jeg kan ikke (naae) det.

7. Hvor skal jeg gaae fra din Aand? og hvor skal jeg flye fra dit Ansigt?

8. Dersom jeg farer op til Himmelen, (da er) du der, og reder jeg Seng i Helvede, see, (da er) du der. Amos 9, 2.

9. Vilde jeg tage Morgenrødens Vinger, vilde jeg boe ved det yderste Hav,

Jon. 1, 3. 4.

10. Saa skulde ogsaa der din Haand føre mig, og din høire Haand holde mig fast.

11. Og vilde jeg sige: Mørkhed maa dog skjule mig, saa er Natten et Lys omkring mig.

12. Mørkhed er og ikke Mørke hos dig, og Natten maa lyse som Dagen, Mørket er som Lyset. Jak. 1, 17.

13. Thi du, du eiede mine Nyrer; du skjulte mig i min Moders Liv.

14. Jeg vil takke dig, fordi jeg paa forbausende (Maade) er underligen bleven til: underlige ere dine Gjerninger, og min Sjel kjender det saare (vel).

Job 10, 8. Ps. 119, 73. Es. 44, 2.

15. Mine Been vare ikke skjulte for dig, der jeg blev dannet i Løndom, der jeg blev kunstigen virket nede paa Jorden.

16. Dine Øine saae mig, der jeg endnu var uformet, og disse Ting vare allesammen skrevne i din Bog, de Dage, som bleve dannede, da (der endnu) ikke var een af dem.

17. Derfor, o Gud! hvor dyrebare ere dine Tanker for mig! hvor mange ere deres Summer! Ps. 92, 6.

18. Vilde jeg tælle dem, da bleve de flere end Sand; opvaagner jeg, saa er jeg endnu hos dig.

19. Gud! gid du vilde ihjelslaae en

20. De, som tale skjændeligen om dig, som tage (dit Navn) forfængeligen, dine Fiender!

21. HErre! skulde jeg ikke hade dem, som hade dig? og kjedes ved dem, som reise sig op imod dig? Ps. 101, 3.

22. Jeg hader dem med et fuldkomment Had; de bleve mine Fiender.

23. Randsag mig, o Gud! og kjend mit Hjerte, prøv mig, og kjend mine Tanker;

24. Og see, om der er en Vei, som (gjør) Smerte i mig, og leed mig paa en evig Vei. Ps. 25, 4; 143, 8. 10.

140. Psalme.

David beder om Befrielse fra Fiendernes List og Sviig, 2-6. Om sine Venners Venderelse, 7-9. Om Hævn over Fienderne, 10-12. Og er vis forsikret om Guds Hjelp, 13. 14.

1. Til Sangmesteren, Davids Psalme.

2. HErre! udfrie mig fra et ondt Menneske, bevar mig fra en fortrædelig Mand

Ps. 43, 1.

3. De, som tænke onde Ting i Hjertet, de holde sig tilsammen den ganske Dag (for at føre) Krig.

4. De skjærpe deres Tunge som en Slange, der er Oglers Forgift under deres Læber, Sela. Ps. 5, 10; 55, 22.

Ps. 64, 4. Rom. 3, 13.

5. HErre! bevar mig fra en fortrædelig Mand, fra dem, som tænke at bortstøde mine Trin.

6. De Hovmodige skjulte en Strikke for mig og Reeb, de udstrakte et Garn ved Siden af en Vei, de satte Snarer for mig. Sela. Ps. 119, 110; 142, 4.

7. Jeg sagde til HErren: du er min Gud; HErre! vend dine Øren til mine (ydmyge) Begjeringers Røst. Ps. 22, 11; 31, 15.

8. HErre, HErre! min Saligheds Styrke! du skjulte mit Hoved paa Rustningens Dag. Ps. 78, 9.

9. HErre! giv ikke den Ugudelige (hans) Begjeringer, lad ikke hans Skalkhed faae Fremgang; de maatte ophøie sig (deraf). Sela.

10. Deres Galde, som omringgive mig, (ja), deres Læbers Møie lad skjule dem (selv).

11. Der skal rystes Gløder over dem; han skal lade dem falde ned i Ilden, i dybe Grave, at de ikke skal opstaae igjen.

12. En mund-(kaad) Mand skal ikke befæstes paa Jorden; en ond fortrædelig

Mand, ham skal man jage, indtil (han er ganske) fordreven.

13. Jeg veed, at HErren skal udføre den Elendiges Sag, (og) de Fattiges Ret.
Ps. 9, 19.

14. Sandeligen, de Retfærdige skal takke dit Navn; de Oprigtige skal blive for dit Ansigt.

141. Psalme.

David beder, Gud ville bønhøre ham, 1. 2. Bevare ham fra at have Deel med de Ugudelige, 3. 4. Vil gierne tage imod Erindringer af de Fromme, 5. 6. Og beder, Gud ville frie ham fra hans grumme Fiender, 7-10.

Davids Psalme.

1. HErre! jeg raaber til dig, skynd dig til mig, vend dine Øren til min Røst, naar jeg kalder paa dig. Ps. 40, 14.

2. Lad min Bøn bestaae, (som) et Røgelse-(Offer), for dit Ansigt, mine Hænders Opløftelse, (som) et Aftens Mad-Offer.
2 Mos. 9, 29. Es. 1, 15. 1 Tim. 2, 8.

3. HErre! sæt en Varetægt for min Mund, tag vare paa mine Læbers Dør.
Ps. 39, 2.

4. Bøi ikke mit Hjerte til (nogen) ond Handel, til at bedrive Gjerninger i Ugudelighed med Mænd, som gjøre Uret; at jeg ikke skal æde af deres nydelige Mad.
Ps. 119, 36.

5. En Retfærdig slaae mig, (det skal være mig) en Velgjerning, og straffe mig, (det skal være mig) en Hoved-Olie; lad mit Hoved ikke vægre sig derved, thi min Bøn (skal) ogsaa (fremdeles skee for dem), naar (det gaaer) dem ilde. Ordsp. 10, 20.
c. 12, 1.

6. Deres Dommere ere nedstyrtede ved Siderne af en Klippe, men de have hørt mine Ord, at de vare liflige.

7. Som naar En sønderskjærer og sønderslider (noget) paa Jorden, saa ere vore Been adspredte til Gravens Hul.

8. Thi mine Øine see til dig, HErre, HErre! jeg forlader mig paa dig; blot ikke min Sjel. Ps. 125, 2.

9. Bevar mig fra Snarens Vold, som de have udstillet for mig, og fra deres Strikker, som gjøre Uret. Ps. 140, 6.

10. Lad de Ugudelige falde i deres Garn tilhobe, indtil jeg er gaaen forbi. Ps. 7, 16.

142. Psalme.

David vil i sin Nød tage sin Tilflugt til Gud i Bønnen, 2. 3. Fordi Gud kiender hans Sjel endogsaa i Nøden, og alene kan og vil hjælpe ham, 4-6. Beder ham om Hjælp, 7. 8.

1. Davids (Psalme), som giver Underviisning; en Bøn, der han var i Hulen. 1 Sam. 24, 4.

2. Jeg vil raabe til HErren med min Røst, jeg vil bede til HErren om Naade med min Røst.

3. Jeg vil udøse min Klage for hans Ansigt, jeg vil give min Nød tilkjende for hans Ansigt. Ps. 102, 1.

4. Der min Aand var forsmægtet i mig, da kjendte du min Sti; de skjulte en Strikke for mig paa Veien, som jeg skulde gaae paa. Ps. 138, 7; 140, 6.

5. Skue til høire Side, og see, at der var ingen, som kjendte mig; Tilflugt var borte fra mig, (der var) ingen omhyggelig for min Sjel.

6. HErre! jeg raabte til dig; jeg sagde: du er min Tillid, min Deel i de Levendes Land. Ps. 91, 2.

7. Giv Agt paa mit Skrig, thi jeg er bleven saare ringe; frie mig fra dem, som forfølge mig, thi de ere mig for stærke.
Ps. 7, 2.

8. Udfør min Sjel af Fængsel til at takke dit Navn; de Retfærdige skal omgive mig, naar du gjør vel imod mig.
Ps. 143, 11; 7, 8.

143. Psalme.

David beder Gud om Bønhørelse og Synds Forladelse, 1. 2. Beskriver sine Fienders Ondskab, og sit Hjertes Angest, 3-6. Beder, at Gud snart ville hjælpe, og lede ham paa en god Vei, 7-12.

Davids Psalme.

1. HErre! hør min Bøn, vend dine Øren til mine (ydmyge) Begjeringer; bønhør mig for din Sandheds Skyld, for din Retfærdigheds Skyld. Ps. 5, 2; 4, 2.

2. Og gak ikke i Dom med din Tjener, thi ingen, som lever, kan være retfærdig for dig. Ps. 119, 124. Job 9, 3 x.

3. Thi Fienden forfulgte min Sjel, han sønderstødte mit Liv til Jorden, han gjorde, at jeg maa sidde i de mørke (Steder), ligesom de Døde i Verden. Begr. 3, 6.

4. Derfor er min Aand forsmægtet i mig, mit Hjerte er forskrækket midt udi mig.

5. Jeg kom de Dage fra fordum (Tid) ihu, jeg grundede paa al din Gjerning, jeg talede om dine Hænders Gjerning.
Ps. 77, 6.

6. Jeg udbredte mine Hænder til dig, min Sjel er for dig som et udtørret Land. Sela. Ps. 42, 3; 63, 2.

7. HErre! skynd dig, bønhør mig, min

i Hulen. Pf. 28, 1. Ez. 26, 20.

8. Lad mig aarle høre din Miskundhed, thi jeg haver forladt mig paa dig, kundgjør mig den Vei, som jeg skal gaae paa, thi jeg haver opløftet min Sjel til dig.

Pf. 86, 11; 139, 24; 25, 1.

9. HErre! frie mig fra mine Fiender, hos dig haver jeg skjult (mig). Pf. 140, 2.

10. Lær mig at gjøre din Velbehagelighed, thi du er min Gud, din Aand er god, lad ham føre mig i det jevne Land.

Pf. 63, 2; 27, 11.

11. HErre! hold mig i Live for dit Navns Skyld, udfør min Sjel af Nød for din Retfærdigheds Skyld. Pf. 142, 8.

12. Og udslet mine Fiender for din Miskundheds Skyld, og fordærv alle dem, som trænge min Sjel, thi jeg er din Tjener.

Pf. 116, 16.

144. Psalme.

David lover Gud, som styrker ham i Krigen, og bekjender sin og alle Menneskers Uværdighed for Gud og Ævelighed, 1-4. Paakalder Gud om Hjælp mod Fienderne, 5-8. Lover Gud for hans Bistand, 9. 10. Søger ikke med Verdens Børn Lyksalighed i Verden, men i Gud og hans Samfund, 11-15.

Davids (Psalme).

1. Lovet være HErren, min Klippe! den, som lærer mine Hænder til Striden, mine Fingre til Krigen: 2 Sam. 22, 35.

2. Min Miskundheds (Gud) og min Befæstning, min Ophøielse og min Befrier for mig, mit Skjold, og den, paa hvem jeg haver forladt mig, den, som betvinger mit Folk under mig. Pf. 18, 3; 7, 11.

3. HErre! hvad er et Menneske, at du vilde kjende ham? et Menneskes Barn, at du vilde agte ham? Pf. 8, 5.

4. Et Menneske er liig Forfængelighed, hans Dage ere som en Skygge, der farer forbi. Job 8, 9; 14, 2. Pf. 39, 7.

5. HErre! bøi dine Himle, og far ned, rør ved Bjergene, at de ryge.

6. Lad lyne fluks, og adspred dem, udkast dine Pile, og forfærd dem.

7. Udræk dine Hænder af det Høie, udfrie mig, og red mig af store Vande, af en Fremmeds Børns Haand,

8. Hvis Mund taler Forfængelighed, og hvis høire Haand er en falsk høire Haand.

Pf. 36, 4.

9. Gud! jeg vil synge dig en ny Sang, jeg vil synge Psalmer for dig, (legende) paa Psalteret med ti (Strænge);

Pf. 33, 2. 3; 92, 4.

Sværd. Ordsp. 21, 31.

11. Udfrie mig, og red mig af den Fremmedes Børns Haand, hvis Mund taler Forfængelighed, og hvis høire Haand er en falsk høire Haand. Pf. 17, 13. 14.

12. At vore Sønner kunne være som Planter, der opvoxe i deres Ungdom, vore Døttre, som Hjørne-(Stene), der ere huggede efter Templets Lignelse;

13. At vore Hjørner maae være fulde og kunne udgive et Forraad af Spise efter det andet, (at) vore Faar kunne føde tusinde, (ja) føde ti tusinde paa vore Gader;

Pf. 65, 14.

14. (At) vore Øxne kunne være (vel) beladte; (at der skeer) intet Indbrud, ei heller Udforsel, ei heller Klagemaal paa vore Gader.

15. Saligt er det Folk, som det saa (gaaer); saligt er det Folk, hvis Gud er HErren! Pf. 33, 12.

145. Psalme.

David berømmer den himmelske Konges, Messiæ, store Majestæt, 1-3. Saa og hans Gjerninger, hans Magt, Miskundhed, Barmhjertighed og Retfærdighed, 4-12. Hans Rige, og Regjering, og i Særdeleshed hans Trofasthed mod de Ydmyge og dem, som paakalde ham, 13-21.

Davids Lov.

1. Min Gud, du Konge! jeg vil ophøie dig, og love dit Navn evindelig og altid. Pf. 69, 31.

2. Den ganske Dag vil jeg love dig, og prise dit Navn evindelig og altid.

3. HErren er stor og saare priselig, og hans Mægtighed er urandsagelig.

Pf. 135, 5; 147, 5.

4. En Slægt skal berømme for den anden dine Gjerninger, og de skal forkynde din Vælde.

5. Jeg vil tale frit om din Majestæts herlige Ære og om dine underlige Gjerninger. Pf. 77, 12; 143, 5.

6. Og de skal tale om dine forfærdelige Tings Styrke, og jeg vil fortælle om din Mægtighed.

7. De skal udbrede din store Godheds Ihukommelse, og synge med Fryd om din Retfærdighed.

8. HErren er naadig og barmhjertig, langmodig og af stor Miskundhed.

2 Mos. 34, 6. Joel 2, 13.

9. HErren er god mod alle, og hans

Barmhjertigheder ere over alle hans Gjerninger. Rom. 11, 32.

10. HErre! alle dine Gjerninger ſkal takke dig, og dine Hellige love dig.

11. De ſkal fortælle om dit Riges Ære, og tale om din Vælde:

12. At kundgjøre hans Vælde for Menneſkens Børn, og hans Riges herlige Ære.

13. Dit Rige er et Rige, (ſom varer) i alle Evigheder, og dit Herredømme hos alle Slægter. Dan. 4, 34. c. 6, 27. c. 7, 14. Pſ. 146, 10 ꝛc.

14. HErren opholder alle dem, ſom falde, og opretter alle de Nedbøiede. Pſ. 146, 8.

15. Alles Øine vogte paa dig, og du giver dem deres Spiſe i ſin Tid. Pſ. 104, 27; 136, 25.

16. Du oplader din Haand, og mætter alt det, ſom lever, med Velbehagelighed.

17. HErren er retfærdig i alle ſine Veie, og miſkundelig i alle ſine Gjerninger. Job 8, 3.

18. HErren er nær hos alle dem, ſom kalde paa ham, hos alle, ſom kalde paa ham i Sandhed. Pſ. 91, 15. Dan. 2, 18. c. 6, 21 ſqq. Jon. 2, 1-8.

19. Han gjør efter deres Velbehagelighed, ſom ham frygte, og han hører deres Skrig, og frelſer dem. Pſ. 37, 4. Ordſp. 10, 24.

20. HErren bevarer alle dem, ſom elſke ham, men han ødelægger alle de Ugudelige. Pſ. 101, 8.

21. Min Mund ſkal udtale HErrens Priis, og alt Kjød ſkal love hans hellige Navn evindelig og altid. Pſ. 65, 3; 148, 10 ſqq.

146. Pſalme.

David vil love HErren altid, 1. 2. Formaner Guds Børn, at de ikke ſkal forlade ſig paa Menneſker, og priſer dem ſalige, ſom forlade ſig paa Gud, 3-5. Berømmer Guds Gjerninger og evige Rige, 6-10.

Halleluja!

1. Min Sjel! lov HErren. Pſ. 103, 1; 104, 1. 35.

2. Jeg vil love HErren, medens jeg lever, jeg vil ſynge min Gud Pſalmer, medens jeg endnu (er til). Pſ. 104, 33.

3. Forlader eder ikke paa Fyrſter, paa et Menneſkes Barn, hos hvilket er ingen Frelſe. Pſ. 118, 8. 9. Jer. 17, 5. Mich. 7, 5.

4. Hans Aand udfarer, han bliver til Jord igjen; paa den ſamme Dag forgaae hans ſtolte (Anſlag). 1 Moſ. 3, 19. Præd. 12, 7.

5. Salig er den, hvis Hjelp Jakobs Gud er, hvis Haab er til HErren, hans Gud, Pſ. 40, 5; 75, 10.

6. Som gjorde Himmelen og Jorden, Havet og alt det, ſom er i dem, han, ſom holder Love evindelig; Ap. G. 14, 15 ꝛc. Pſ. 33, 4.

7. Som ſkaffer dem Ret, der lide Vold, ſom giver de Hungrige Brød; HErren løſer de Bundne. Pſ. 9, 17. 19; 126, 1.

8. HErren aabner de Blindes (Øine); HErren opreiſer de Nedbøiede; HErren elſker de Retfærdige. Luc. 18, 35. Pſ. 145, 14.

9. HErren bevarer de Fremmede, han opreiſer Faderløſe og Enker, men forvender de Ugudeliges Vei. Pſ. 147, 6; 68, 6. Ordſp. 22, 10. 11.

10. HErren ſkal regjere evindelig, din Gud, o Zion! fra Slægt til Slægt. Halleluja! Pſ. 10, 16; 29, 10; 93, 1.

147. Pſalme.

David opmuntrer alle Folk til at love Gud for hans guddommelige Egenſkaber, Majeſtæt og Gjerninger i Naturen, og med dem, ſom frygte ham, 1-11. I Særdeleshed formaner han Jeruſalem og Guds Folk til at love Gud for ſamme Aarſagers Skyld, 12-20.

1. Lover HErren, thi det er godt at ſynge vor Gud Pſalmer, thi han er liflig, (ſaadan) Lovſang er ſmuk. Pſ. 92, 2.

2. HErren bygger Jeruſalem, han ſamler de Fordrevne af Iſrael.

3. Han helbreder dem, ſom have et ſønderbrudt Hjerte, og forbinder (dem i) deres Smerte. Eſ. 61, 1. Pſ. 34, 19.

4. Han tæller Stjernernes Tal, han nævner dem alleſammen ved Navn. Eſ. 40, 26.

5. Vor HErre er ſtor, og (haver) ſtor Kraft, der er ingen Tal paa hans Forſtand. Pſ. 135, 5; 145, 3.

6. HErren opreiſer de Sagtmodige; de Ugudelige fornedrer han indtil Jorden. Pſ. 146, 8. 9. Luc. 1, 52.

7. Synger mod hverandre for HErren med Takſigelſe, ſynger vor Gud Pſalmer, (legende) paa Harpe;

8. Ham, ſom bedækker Himmelen med (tykke) Skyer, ham, ſom beſkikker Regn paa Jorden, ham, ſom lader Græs groe paa Bjergene, Ap. G. 14, 17.

9. Ham, ſom giver Dyr deres Føde, Ravne-Unger, ſom raabe. Job 38, 41. Pſ. 136, 25.

10. Han haver ikke Lyſt til Heſtens

e, han haver ikke Behagelighed til
ands Been. Ps. 33, 17.
HErren haver Behagelighed til dem,
am frygte, som haabe til hans Mi-
ed. Ps. 149, 4.
O Jerusalem! priis HErren, o Zi-
ov din Gud! Ps. 146, 10.
Thi han gjør dine Portes Stænger
han velsigner dine Børn midt udi

Han beskikker Fred i dine Lande-
r, han mætter dig med den bedste
. Ps. 81, 17. 5 Mos. 32, 14.
Han sender sin Tale paa Jorden,
Ord løbe saare hasteligen.
Han giver Snee som Uld, han ud-
Riimfrost som Aske.
Han udkaster sin Iis som (Mund-)
hvo kan staae for hans Kulde?
Han sender sit Ord, og smelter dem,
der sit Veir blæse, saa flyde Van-
en.
Han haver kundgjort Jakob sine
Israel sine Skikke og sine Rette.
5 Mos. 29, 29. c. 33, 4.
Han haver ikke gjort saaledes ved
Folk, og de Rette, dem kjende de ikke.
uja! 5 Mos. 4, 7.

148. Psalme.

mmuntrer alle Creature til at love Gud, i Be-
lighed Englene, 1. 2. Sool, Maane og
er, 3-6. Drager, Afgrunde, Ild, Hagel rc.,
og Træer, Dyr og Fugle, 7-10. Menne-
11. 12. Og det for hans Herlighed, Magt
ninger mod sit Folk, 13. 14.

Halleluja!

over HErren fra Himlene, lover
de høie (Steder)! Ps. 69, 35.
over ham, alle hans Engle! lover
alle hans Hærskarer! Luc. 2, 13.
Ps. 103, 21.
ver ham, Sool og Maane! lover
alle lyse Stjerner!
ver ham, Himlenes Himle! og de
, som ere over Himlene!
Ps. 19, 2. 1 Mos. 1, 7.
e skal love HErrens Navn, thi der
an bød det, da bleve de skabte.
Ps. 33, 6. 9; 115, 3.
g han haver befæstet dem altid,
igen; han (gav dem) en Skik, og
l ikke forandres.
ver HErren af Jorden, I Drager
Afgrunde!
d og Hagel, Snee og Damp, du
Veir, som udretter hans Ord!

9. I Bjerge og alle Høie, frugtbare Træer og alle Cedre!
10. (Vilde) Dyr og alt Qvæget, Orme og flyvende Fugle! Ps. 150, 6.
11. I Konger paa Jorden, og alle Folk; Fyrster, og alle Dommere paa Jorden!
Ps. 49, 3.
12. Unge Karle og Jomfruer ogsaa; de Gamle med de Unge: Jer. 31, 13.
13. De skal love HErrens Navn, thi hans Navn alene er ophøiet; hans Majestæt er over Jorden og Himmelen.
Ps. 36, 6.
14. Og han haver ophøiet et Horn for sit Folk, en Lovsang for alle sine Hellige, for Israels Børn, et Folk, der er ham nær. Halleluja! Ps. 149, 1. 5.

149. Psalme.

David opmuntrer Guds Folk til at love Gud med Glæde, 1-3. Og det for hans Godhed imod sit Folk, og for Seier over Fienderne, 4-9.

Halleluja!

1. Synger HErren en ny Sang, hans Lov i de Helliges Menighed. Ps. 96, 1.
2. Israel glæde sig i Den, som ham gjorde! Zions Børn fryde sig i deres Konge! Ps. 100, 3. Sach. 9, 9.
3. De skal love hans Navn i Dands, de skal synge Psalmer for ham (legende) paa Tromme og Harpe.
4. Thi HErren haver Behagelighed til sit Folk, han pryder de Sagtmodige med Salighed. Ps. 147, 11. Ordsp. 11, 20.
5. De Hellige skal fryde sig med Ære, de skal synge med Fryd paa deres Leier.
Ps. 32, 11.
6. De skal ophøie Gud meget med deres Strube, og (der skal være) et tveegget Sværd i deres Haand:
7. Til at gjøre Hævn paa Hedningerne, og Straf paa Folkene: Mich. 4, 13.
8. At binde deres Konger med Lænker, og deres ærede (Folk) med Jern-Bolte:
9. At gjøre iblandt dem (efter) en skreven Ret; denne Herlighed skal høre alle hans Hellige til. Halleluja!
5 Mos. 4, 6. 7.

150. Psalme.

Guds Børn skal love Gud i hans Kirke for hans Magt og herlige Gjerninger, 1. 2. Med allehaande Instrumenter, 3-5. Alle Creature skulle love Gud, 6.

Halleluja!

1. Lover Gud i hans Helligdom! lover ham i hans Styrkes udstrakte Befæstning!

2. Lover ham for hans megen Vælde! lover ham efter hans store Mægtighed! Ps. 145, 6.

3. Lover ham med Basuners Klang! lover ham med Psalter og Harpe! Ps. 98, 5.

4. Lover ham med Tromme og Dands! lover ham med Strænge og Orgel! Ps. 149, 3.

5. Lover ham med lydende Cymbler! lover ham med klingende Cymbler!

6. Alt (det, som haver) Aande, love HErren! Halleluja! Aab. 5, 13.

Ordsprogs Bog.

1. Capitel.

Salomo berømmer sine Ordsprog for deres Nytte og Gavn, 1-6. Viser, hvorledes man kan faae Viisdom, 7-9. Og hvorved man forhindres derfra, og formaner til at flye saadant, 10-19. Viisdommen selv formaner Daarer til Omvendelse, og truer de Ulydige, men lover de Lydige Naade og Beskjærmelse, 20-33.

1. Salomos, Davids Søns, Israels Konges, Ordsprog: 1 Kong. 2, 12. Præd. 1, 1.

2. Til at kjende Viisdom og Underviisning, til at forstaae forstandige Ord; v. 3. 7.

3. Til at antage Klogskabs Tugt, Retfærdighed og Dom og Oprigtigheder; Ps. 25, 21.

4. Til at give de Vanvittige Vittighed, den Unge Kundskab og (kloge) Anslag— Matth. 10, 16.

5. Hvo, som er viis, høre til, og forbedre sig i Lærdom, og hvo, som er forstandig, bekomme (gode) Raad—

6. Til at forstaae Ordsprog og Udlæggelse, de Vises Ord og deres mørke Taler.

7. HErrens Frygt er Begyndelse til Kundskab; Daarerne foragte Viisdom og Tugt. Ps. 111, 10. Ordsp. 9, 10.

8. Min Søn! hør din Faders Tugt, og forlad ikke din Moders Lov. c. 6, 20.

9. Thi de ere en Naades Smykke paa dit Hoved og Kjæder om din Hals.

10. Min Søn! naar Syndere lokke dig, da samtyk ikke.

11. Om de sige: gak med os! vi vil lure efter Blod, vi vil skjule os imod en Uskyldig uden Aarsag; Mich. 7, 2.

12. Vi vil sluge dem levende, som Graven; ja ganske som dem, der nedfare i Hulen; Ps. 124, 3.

13. Vi vil finde allehaande dyrebart Gods, vi vil fylde vore Huse med Rov;

14. Du skal kaste din Lod midt iblandt os, vi ville allesammen have een Pose:—

15. Min Søn! vandre ikke paa den Vei med dem; hold din Fod tilbage fra deres Sti.

16. Thi deres Fødder løbe til det Onde, og de skynde sig til at udøse Blod. Rom. 3, 15. Es. 59, 7.

17. Sandelig, det er forgjeves at udsprede Garn for alle Fugles Dine.

18. Og disse lure paa deres (eget) Blod, de skjule sig imod deres (egne) Sjele.

19. Saa ere hver dens Veie, som er hengiven til Gjerrighed; den skal tage sine (egne) Herrers Liv. 1 Tim. 6, 10.

20. Viisdommen raaber uden for, hun udgiver sin Røst paa Gaderne.

21. Den raaber foran iblandt dem, som buldre i Portens Døre; i Staden taler den sine Ord: c. 8, 1.

22. Hvor længe vil I Vanvittige elske Vanvittighed? og Bespottere have sin Lyst i Bespottelse? og Daarer hade Forstand?

23. Vender eder til min Straf; see, jeg vil (overflødig) udgyde over eder min Aand; jeg vil kundgjøre eder mine Ord.

24. Efterdi jeg raabte, og I vægrede eder; jeg udrakte min Haand, og ingen gav Agt (derpaa). Es. 65, 12. c. 66, 4. Jer. 7, 13.

25. Og I have ladet alt mit Raad fare, og I ville ikke (lide) min Straf:

26. Da vil jeg, jeg og lee i eders Ulykke, jeg vil spotte, naar det kommer, som I frygte for; 5 Mos. 8, 63. Ps. 2, 4.

27. Naar det kommer som en Ødelæggelse, det, som I frygte for, og eders Ulykke kommer som en Hvirvelvind, naar Angest og Trængsel kommer over eder. c. 10, 24.

28. Da skal de paakalde mig, men jeg skal ikke svare; de skal aarle søge mig, men ikke finde mig. Es. 59, 2. Jer. 11, 11.

29. Fordi at de hadede Kundskab og udvalgte ikke HErrens Frygt:

e samtykte ikke mit Raad, de forag-
nin Straf:
ta skal de æde af deres Veies Frugt,
mætte af deres Raad.
Es. 3, 10. 11.
ji de Vanvittiges Afvendelse skal
m ihjel, og Daarers Tryghed skal
: dem.
len hvo mig lyder, skal boe trygge-
g være rolig for Frygt for det
Es. 1, 19.

2. Capitel.

ermaner til at søge Viisdom, og viser Nyt-
.f, som er Guds Frygt, og Kundskab, og For-
aa alt Godt, Sindes Fornøielse og Tryghed,
befrielse fra en ond Vei, fra dem, som tale
:a en fremmed Qvinde, 11-19. Og at man,
in vandrer paa den gode Vei, omsider skal
ophøies, men de Ugudelige skal udryddes,

in Søn! dersom du vil antage
tler, og gjemme mine Bud hos dig,
lade dit Øre give Agt paa Viis-
ı, (saa) du bøier dit Hjerte til
d; c. 4, 20. Ps. 119, 36.
dersom du raaber efter Forstand, og
din Røst om Forstand; Jak. 1, 5.
:som du søger efter den, som efter
og randsager efter den, som efter
iggendefæ:
skal du forstaae HErrens Frygt,
Guds Kundskab —
HErren giver Viisdom; af hans
r Kundskab og Forstand.
n gjemmer det bestandige (Gode)
'prigtige; (han er) et Skjold for
n vandre fuldkommeligen;
a bevogter Rettens Stier, og tager
ı sine Helliges Vei —
skal du forstaae Retfærdighed og
Oprigtigheder (og) al god Vei.
aar Viisdom kommer i dit Hjerte,
skab er liflig for din Sjel:
a skal (kloge) Anslag bevare dig,
rstand bevogte dig;
t frie dig fra en ond Vei, fra en
som taler forvendte Ting;
Fra dem) som forlade Rettens
:t gaae paa Mørkheds Veie;
em, som glæde sig ved at gjøre
g fryde sig i det Ondes forvendte

em, hvis Stier ere forvendte, og
forvne i deres Veie:
t frie dig fra en fremmed Qvinde,
Udelsendt, som gjør sine Ord glat-
c. 6, 24. c. 5, 3.

17. Som forlader sin Ungdoms Leder,
og som haver glemt sin Guds Pagt.
Mal. 2, 14.
18. Thi hendes Huus bøier sig til Dø-
den, og hendes Veie til Dødninger:
c. 5, 5.
19. Alle de, som gaae ind til hende, skal
ikke komme tilbage, og ikke naae til Livsens
Stier:
20. Paa det du kan vandre paa de Go-
des Veie, og bevare de Retfærdiges Stier.
21. Thi de Oprigtige skal boe i Landet,
og de Fuldkomne blive tilovers derudi.
Ps. 37, 9. 11. 29. Matth. 5, 5.
22. Men de Ugudelige skal udryddes af
Landet, og de Troløse udslettes deraf.
Job 18, 17.

3. Capitel.

Salomo formaner til at tage hans Lærdom i Agt til
sit eget Gavn, 1-4. At forlade sig paa HErren, og
frygte og ære ham, 5-10. At være taalmodig un-
der HErrens Revselse, 11. 12. Han forestiller de
Lyksaligheder og Fordele, som følge med den sande
Viisdom, rc. 13-26. Formaner til Gavmildhed,
Redelighed, 27-30. Og at flye de Ondes Veie,
hvilke det skal gaae ilde, rc. 31-35.

1. Min Søn! glem ikke min Lov, men
lad dit Hjerte bevare mine Bud.
Ps. 119, 11.
2. Thi et langt Liv, og (mange) Aar at
leve (udi), og Fred skal de formere dig.
5 Mos. 8, 1. c. 30, 16.
3. Miskundhed og Sandhed skulle ikke
forlade dig; bind dem om din Hals, skriv
dem paa dit Hjertes Tavle. c. 7, 3.
4. Og find (saa) Naade og god Forstand
for Guds og Menneskens Øine.
5. Forlad dig paa HErren i dit ganske
Hjerte, men forlad dig ikke fast paa din
Forstand. Ps. 118, 8. 9.
6. Kjend ham i alle dine Veie, og han,
han skal gjøre dine Stier rette.
7. Lad dig ikke tykkes at være viis, (men)
frygt HErren, og viig fra det Onde.
Es. 5, 21. Rom. 12, 3. 16.
8. Det skal være en Lægedom for din Nav-
le, og en Vædske for dine Been. c. 15, 30.
9. Ær HErren af dit Gods og af al din
Indkommes første (Frugt), Luc. 14, 13.
10. Saa skal dine Lader blive fulde til
Mættelse, og dine Perser sprække af Most.
11. Min Søn! foragt ikke HErrens
Tugt, og kjedes ikke ved hans Straf.
Ebr. 12, 5 fgg.
12. Thi HErren straffer den, som han
elsker, og haver Behagelighed (til ham),
som en Fader til en Søn. Aab. 3, 19.

13. Saligt er det Menneske, som finder Viisdom, og det Menneske, som fremfører Forstand. Job 28, 12. 23. 28.

14. Thi det er bedre at kjøbslaae om den, end at kjøbslaae om Sølv, og dens Indkomme (ere bedre) end opgravet (Guld).
c. 8, 10. 19.

15. Den er dyrebarere end Perler, og alt det, du haver Lyst til, kan ikke lignes ved den. c. 8, 11.

16. I dens høire Haand er et langt Liv, i dens venstre Haand er Rigdom og Ære.
v. 2. c. 8, 35.

17. Dens Veie ere liflige Veie, og alle dens Stier ere Fred.

18. Den er Livsens Træe for dem, som tage fat paa den, og (hver af) dem, som holde den, skal prises salig. c. 11, 30; 15, 4.

19. HErren grundfæstede Jorden ved Viisdom; han beredte Himlene ved Forstand. c. 8, 29. Ps. 33, 6.

20. Ved hans Kundskab ere Afgrundene adskilte, og (ved den) dryppe Skyer med Dug.

21. Min Søn! lad dem ikke vige fra dine Øine, bevar det bestandige (Gode) og (kloge) Anslag.

22. Og det skal være din Sjels Liv, og Naade for din Hals.

23. Da skal du vandre trygeligen paa din Vei, og du skal ikke støde din Fod.
Ps. 37, 23 sqq.

24. Naar du lægger dig, da skal du ikke frygte; men du skal ligge, og din Søvn skal være sød. Ps. 3, 6; 4, 9.

25. Du skal ikke frygte for hastig Forskrækkelse, ei heller for de Ugudeliges Ødelæggelse, naar den kommer. Ps. 112, 7.

26. Thi HErren skal være dit Haab, og han skal bevare din Fod, at (du) ikke fanges. c. 10, 28.

27. Hold ikke det Gode tilbage fra den, som bør have det, om din Haand haver Evne at gjøre det.

28. Siig ikke til din Næste: gak bort og kom igjen, og i Morgen vil jeg give (dig); efterdi du dog haver (det). Jak. 2, 16.

29. Optænk ikke Ondt imod din Ven, naar han boer trygeligen hos dig.
1 Sam. 23, 9.

30. Træt ikke med et Menneske uden Aarsag, dersom han ikke haver gjort dig Ondt.

31. Vær ikke nidkjær over en Voldsmand, og udvælg ikke (nogen) af alle hans Veie.
c. 24, 19.

32. Thi den, som afviger, er HErren en Vederstyggelighed, men hans hemmelige Raad er hos de Oprigtige. Ps. 25, 14.

33. HErrens Forbandelse er i den Ugudeliges Huus; men han skal velsigne de Retfærdiges Bolig. 3 Mos. 26, 14 sqq.

34. Dersom de ere Bespottere, da skal han, han bespotte (dem), men de Sagtmodige skal han give Naade.
1 Pete. 5, 5.

35. De Vise skal arve Ære, men (hver) af Daarerne skal optage Skam.

4. Capitel.

Salomo formaner atter til at antage hans Lærdom og søge Viisdom, 1-13. At vogte sig for de Ugudeliges Selskab, 14-19. At give Agt paa Viisdoms Ord, at vaage over Hjerte, Mund, Øine og Fødder, og ei synde med Tanker, Ord og Gjerninger, 20-27.

1. Sønner! hører Faderens Tugt, og giver Agt for at kjende Forstand.

2. Thi jeg haver givet eder en god Lærdom; forlader ikke min Lov.

3. Thi (ogsaa) jeg var min Faders Søn, øm, og (som) den Eeneste for min Moder. 1 Kron. 22, 5.

4. Og han lærte mig, og sagde til mig: lad dit Hjerte holde ved mit Ord, bevar mine Bud, saa skal du leve.
3 Mos. 18, 5. Luc. 10, 28.

5. Kjøb Viisdom, kjøb Forstand, glem ikke, og vig ikke fra min Munds Tale.
c. 3, 1.

6. Forlad den ikke, saa skal den forvare dig; elsk den, saa skal den bevogte dig.

7. Viisdommens Begyndelse er: Kjøb Viisdom, og for al din Eiendom kjøb Forstand.

8. Ophøi den, saa skal den ophøie dig; naar du tager den i Favn, skal den ære dig. 1 Sam. 2, 30.

9. Den skal sætte Naadens Smykke paa dit Hoved, den skal give dig en deilig Krone.

10. Hør, min Søn! og antag mine Taler, saa skal dine Livs Aar blive mange.
c. 3, 2. 2 Mos. 20, 12.

11. Jeg underviser dig paa Viisdoms Vei; jeg leder dig paa de rette Stier.
Ps. 32, 8; 27, 11.

12. (At), naar du gaaer, din Gang ikke skal blive snever; og naar du løber, du ikke skal støde dig.

13. Tag fat paa Tugt, lad (den) ikke fare, bevar den, thi den er dit Liv. c. 3, 22.

14. Kom ikke paa de Ugudeliges Sti, og gak ikke frem paa de Ondes Vei.
c. 1, 10. Ps. 1, 1.

15. Lad den fare, gak ikke frem paa den,
ig fra den, og gak forbi.
16. Thi de sove ikke, naar de ei have
ort ilde; og deres Søvn borttages, der-
m de ikke have kommet (nogen) til at
ode sig.
17. Thi de æde Ugudeligheds Brød, og
ikke Fortrædeligheds Viin.
18. De Retfærdiges Sti er som et
nnende Lys, der fremgaaer, og lyser
dtil høi Dag.
19. De Ugudeliges Vei er som Mørkhe-
en (selv), de vide ikke, hvorpaa de støde an.
20. Min Søn! giv Agt paa mine Ord,
oi dit Øre til mine Taler. c. 5, 1.
21. Lad dem ikke vige fra dine Øine, be-
ar dem midt i dit Hjerte. c. 3, 21.
22. Thi de ere deres Liv, som dem finde,
g deres ganske Kjøds Lægedom. c. 3, 8.
23. Bevar dit Hjerte frem for alt det,
er forvares, thi Livet udgaaer af det.
24. Vend fra dig Munds Vanartighed,
g lad Læbers Arrighed være langt fra dig.
25. Lad dine Øine see ret frem, og lad
ne Øienlaage vendes ret frem for dig.
26. Overvei din Fods Sti, og alle dine
eie skal befæstes.
27. Boi (dig) ikke til høire eller venstre
aand, vend din Fod fra det Onde.
5 Mos. 5, 32. Jos. 1, 7.

5. Capitel.

alomo formaner atter til at lægge sig efter Viis-
dom, 1. 2. At vogte sig for fremmede Qvinder,
3-14. At leve vel i retsindig Kjærlighed i sit Ægte-
skab, 15-19. Betænkende, at Gud seer Alting, og
fordærver de Ugudelige i deres Synder, 20-23.

1. Min Søn! giv Agt paa min Viis-
om; boi dit Øre til min Forstand;
c. 4, 20. Ps. 45, 11.
2. At (du maa) forvare (kloge) Anslag,
g at dine Læber kan bevare Kundskab.
3. Thi den fremmede (Qvindes) Læber
rybbe (som) Honning-Kage, og hendes
ane er glattere end Olie. Ps. 55, 22.
4. Men det sidste af hende er beskt som
Malurten, hvast, som et tveegget Sværd.
5. Hendes Fødder gaae ned til Døden,
ndes Gange holde fast ved Helvede.
c. 2, 18.
6. Paa det du ikke skal overveie Livets
tie, (da) ere hendes Veie ustadige, at du
ke kan kjende (dem).
7. Saa hører mig nu, I Børn! og vi-
r ikke fra min Munds Tale:
8. Lad din Vei være langt fra hende, og
m ikke nær til hendes Huses Dør;

9. At du ikke maaskee skal give Andre din
Ære, og en Grum dine Aar; c. 6, 34. 35.
10. At de Fremmede ikke skulle maaskee
mættes af din Formue, og alt dit smertelige
(Arbeide) ikke skal være i en Ubekjendts
Huus,
11. Og du skal hyle paa dit Yderste,
naar dit Kjød og dit Legeme er fortæret;
12. Og du skal sige: hvorledes hadede
jeg Tugt, og mit Hjerte foragtede Straf?
13. Og jeg hørte ikke paa mine Læreres
Røst, bøiede ei heller mit Øre til dem, som
lærte mig.
14. Jeg er næsten (kommen) i al Ulykke
midt i Forsamlingen og Menigheden.
15. Drik Vand af din egen Grøft og
flydende (Vand) midt af din egen Brønd.
c. 9, 27.
16. Lad dine Kilder udflyde her og der
udenfor (og) Vand-Bække paa Gaderne.
Es. 51, 1.
17. Lad dem høre dig til, (ja) dig alene,
og ikke de Fremmede med dig. v. 15
18. Din Kilde skal være velsignet, og
glæd dig med din Ungdoms Hustru.
Præd. 9, 9. Mal. 2, 14.
19. (Hun være dig) som en (meget)
kjær Hind og en yndig Steen-Geed, lad
hendes Bryster altid vederqvæge dig, van-
dre stedse omkring i hendes Kjærlighed.
20. Thi, min Søn! hvorfor vil du van-
dre omkring med en Fremmed, og omfavne
en Ubekjendts Barm?
21. Thi en Mands Veie ere for HErrens
Øine, og han veier alle hans Gange.
Job 34, 21. Jer. 10, 23. c. 16, 17.
22. Den Ugudeliges Misgjerninger skal
gribe ham, og han skal holdes med sin
Synds Strikker.
23. Han, han skal døe, fordi (han vilde)
ikke lade sig tugte, og fare vild for sin me-
gen Daarligheds Skyld.

6. Capitel.

Salomo advarer for at være Borgen for nogen, 1-5.
Straffer de Lade, og viser dem hen til Myren, 6-11.
Beskriver vanartige Folk, og forkynder dem at Ulyk-
ke, 12-15. Opregner syv Laster, som man skal flye,
16-19. Formaner Børn til Lydighed imod Foræl-
dre, 20-23. Advarer for Horerie, 24-35.

1. Min Søn! dersom du er bleven
Borgen for din Næste, haver du slaget din
Haand (i Haand) til den Fremmede;
2. Er du besnæret med din Munds Ta-
ler, er du fangen med din Munds Taler:
3. (Saa) gjør nu dette, min Søn! og
red dig, fordi du er kommen i din Næstes

Haand! gak, nedkast dig (for hans Fødder) og styrk din Næste.

4. Tilsted dine Øine ikke at sove, eller dine Øienlaage at slumre. Ps. 132, 4.

5. Frie dig, som en Raa af (Jægerens) Haand, og som en Fugl af Fuglefængerens Haand. Ps. 124, 7.

6. Du Lade, gak til Myren, see dens Veie, og bliv viis. Ordsp. 30, 25.

7. (Enddog) at den haver ingen Fyrste, Foged eller Regent,

8. Bereder den sin Mad om Sommeren, den samler sin Spise om Høsten. c. 10, 5.

9. Du Lade! hvor længe vil du ligge? naar vil du staae op af din Søvn?

10. (Fordi du siger: jeg maa endnu) lidet sove, lidet slumre, lidet slaae Hænderne tilsammen at ligge,

c. 20, 13. c. 24, 33.

11. Saa skal Armod komme som en Vandringsmand, og din Mangel som en (der er bevæbnet) med Skjold.

12. Et Belials Menneske, en uretfærdig Mand, han gaaer med en vanartig Mund;

13. Han blinker med sine Øine, tegner med sine Fødder, viser med sine Fingre.

c. 10, 10. Ps. 36, 19.

14. (Der er saare) forvendte Ting i hans Hjerte, han optænker Ondt til hver Tid; han kommer Trætte afsted.

15. Derfor skal hans Ulykke hastelig komme, han skal snart sønderbrydes, at der skal ingen Lægedom være.

16. Disse sex Stykker hader HErren, og de syv ere en Vederstyggelighed for hans Sjel:

17. Høie Øine, en løgnagtig Tunge, og Hænder, som udgyde en Uskyldigs Blod;

18. Et Hjerte, som optænker uretfærdige Tanker; Fødder, som haste at løbe til det Onde;

19. Et falskt Vidne, som udblæser (megen) Løgn, og den, som kommer Trætte afsted imellem Brødre.

20. Min Søn! bevar din Faders Bud, og forlad ikke din Moders Lov. c. 1, 8.

21. Bind dem stedse paa dit Hjerte, bind dem (tæt) om din Hals. 5 Mos. 6, 8.

22. Naar du vandrer, skal den lede dig; naar du lægger dig, skal den bevare dig; og naar du opvaagner, skal den tale til dig.

23. Thi Budet er en Lygte, og Loven er et Lys, og Tugtens (idelige) Overbeviisning er Livets Vei; Ps. 119, 105.

24. At bevare dig fra en ond Qvinde, fra en fremmed Tunges Glathed.

c. 7, 5. c. 2, 16.

25. Begjer ikke hendes Deilighed i dit Hjerte, og lad hende ikke betage dig med hendes Øienlaage.

26. Thi for en Horeqvindes Skyld (naaer det En til at tigge) om et Stykke Brød, og en anden Mands Hustru jager den dyrebare Sjel.

27. Mon nogen kan tage Ild i sin Barm, saa at hans Klæder skulde ikke brændes?

28. Mon nogen kan gaae paa Gløder, saa at hans Fødder skulde ikke brændes?

29. Saa (gaaer det) ham, som gaaer ind til sin Næstes Hustru; ingen skal holdes uskyldig, som rører ved hende.

30. Man foragter ikke en Tyv, om han stjæler for at fylde sin Sjel, efterdi han er hungrig.

31. Og naar han bliver funden, skal han betale syvfold, han skal give alt sit Huses Gods. 2 Mos. 22, 1. 4.

32. Men den, som bedriver Hoer med en Qvinde, (ham) fattes Forstand; den, som vil forderve sin Sjel, han, han maa gjøre det.

33. Han skal finde Plage og Skam, og hans Skjændsel skal ikke udslettes.

34. Thi Mandens Hastighed er en Nidkjærhed, og han skal ikke spare paa Hevnens Dag. c. 6, 9.

35. Han skal ikke tage nogen Forsoning (derfor), og ikke samtykke det, om du vilde end give megen Skjenk.

7. Capitel.

Salomo formaner til at tage Viisdom Agt, at omgaaes med den, 1-4. At vogte sig for fremmede Qvindfolk, hvis letfærdige Væsen og Opførsel han beskriver, 5-23. Han igjentager sin Formaning, rc. 24-27.

1. Min Søn! bevar mine Taler, og gjem mine Bud hos dig.

2. Hold mine Bud, saa skal du leve, og min Lov som din Øiesteen. c. 4, 4. c. 19, 16.

3. Bind dem om dine Fingre, skriv dem paa dit Hjertes Tavle. c. 6, 21. c. 3, 3.

4. Siig til Viisdom: du er min Søster, og Forstand skal du kalde en Kyndling;

5. At den (maa) bevare dig fra en fremmed Qvinde, fra en Ubekjendt, som gjør sine Ord glatte. c. 2, 16. c. 6, 24.

6. Thi jeg saae ud af mit Huses Vindue, igjennem mit Sprinkelværk.

7. Og jeg saae iblandt de Vanvittige, jeg blev vaer iblandt Sønnerne en ung Karl, som fattedes Forstand; c. 6, 32.

8. Som gik forbi paa Gaden ved hendes

rne, og gik frem paa Veien ved hendes
uus,
. I Tusmørket om Aftenen paa Da-
t, der Natten var sort, og det var
rkt.
0. Og see, en Qvinde mødte ham i
rresmykke og forborgen i Hjertet.
1. Hun larmer, og er gjenstridig, hendes
dder kunde ikke blive i hendes Huus.
1 Tim. 5, 13.
2. Stundom er hun ude, stundom paa
aderne, og lurer ved alle Hjørner.
3. Og hun tog fat paa ham, og kyssede
m, hun forhærdede sit Ansigt, og sagde
ham:
4. (Jeg haver) Takofferes Offere hos
g, i Dag haver jeg betalt mine Løfter;
3 Mos. 3, 1 sqq.
5. Derfor gik jeg ud at møde dig, at
ge aarle dit Ansigt, og jeg haver fundet
g.
6. Jeg haver prydet mit Leie med Ta-
ter, med udhugget (Arbeide), med (koste-
t) Linklæde fra Ægypten;
7. Jeg haver overstænkt min Seng med
yrrha, Aloe og Caneel;
8. Kom, lad os (overflødigen) beder-
ges i (indbyrdes) Venlighed indtil
orgen, lad os fryde os i (megen) Kjær-
hed;
9. Thi Manden er ikke i sit Huus, han
faren lang Vei bort;
0. Han tog Pengeknuden med sig, han
l komme hjem til den bestemte Dag.
1. Hun bøiede ham med sin megen Lær-
m, tilskyndte ham med sine smigrende
ber.
2. Han gik hasteligen efter hende, lige-
n en Oxe kommer til Slagter-(Bæn-
l), og ligesom Bolten (kommer) til at
gte en Daare;
3. Indtil en Piil sønderskjærer hans
ver, ligesom en Fugl skynder sig til en
nare, og veed ikke, at det (gjælder) dens
).
4. Saa hører mig nu, I Børn! og
ter paa min Munds Taler.
5. Lad dit Hjerte ikke vige til hendes
ie, lad dig ikke forvildes paa hendes
ier;
6. Thi hun haver fældet mange Saare-
og alle de af hende Ihjelslagne ere
nge.
7. Hendes Huus er Veie til Helvede,
t fare ned til Dødens (inderste) Kamre.
c. 2, 18. c. 5, 5.

8. Capitel.

Den evige Viisdom, Christus, formaner Menneskene til at høre hans Lærdom, og antage Viisdommen, som han lader forkynde, som er saa ypperlig og nyttelig, 2c. 1-11. Han beskriver sig selv efter sine herlige og evige Egenskaber og Gierninger, 12-31. Han igientager sin forrige Formaning, og viser Nytten deraf, 32-36.

1. Mon ikke Viisdom raabe, og Forstand udgive sin Røst? c. 1, 21.
2. Ovenpaa de høie (Steder), ved Veien, i Huset, ved Stierne staaer den. Luc. 14, 23.
3. Ved Siden af Porten, foran i Staden, der hvor man indgaaer af Dørene, raaber den (høit):
4. Til eder, I Mænd! vil jeg raabe; og min Røst skal komme til Menneskens Børn; Ps. 49, 3.
5. I Vanvittige! forstaaer Vittighed, og I Daarer! forstaaer med Hjertet. c. 1, 4.
6. Hører, thi jeg vil tale fyrstelige Ting, og aabne mine Læber til Oprigtigheder.
7. Thi min Gane skal tale (grundeligen) om Sandhed, og Ugudelighed (skal være) en Vederstyggelighed for mine Læber. Ps. 45, 8.
8. Alle min Munds Taler ere i Retfærdighed, der er intet fortrædeligt eller forvendt i dem. Es. 53, 9.
9. De ere alle rette for den Forstandige, og oprigtige for dem, som finde Kundskab.
10. Antager min Tugt, og ikke Sølv, og Kundskab fremfor udvalgt opgravet (Guld). c. 3, 14. c. 16, 16.
11. Thi Viisdom er bedre end Perler, og alle de Ting, man haver Lyst til, kan ikke lignes ved den. c. 3, 15.
12. Jeg Viisdom, jeg boer hos Vittighed, og finder (kloge) Anslags Kundskab.
13. HErrens Frygt er at hade Ondt, Hoffærdighed og Hovmodighed og en ond Vei, og jeg hader den Mund, (som taler) forvendte Ting. c. 16, 6.
14. Raad og Bestandighed (hører) mig til, jeg er Forstand, mig hører Styrke til.
15. Ved mig regjere Konger, og Fyrster beskikke Retfærdighed.
16. Ved mig skal Fyrster have Fyrstedom, og de Ypperlige, (ja), alle Dommere paa Jorden.
17. Jeg vil elske dem, mig elske, og de, mig søge aarle, skal finde mig. Joh. 14, 21.
18. Rigdom og Ære er hos mig, varagtigt Gods og Retfærdighed. c. 22, 4.
19. Min Frugt er bedre end opgravet (Guld) og end (fiint) Guld, og min Indkomme er bedre end udvalgt Sølv. c. 3, 14.

20. Jeg gjør, at (Folk) vandre paa Retfærdigheds Vei, (ja), midt paa Rettens Stier;
21. Jeg lader dem, som elske mig, arve det Bestandige, og jeg fylder deres Liggendefæ.
22. HErren eiede mig i sin Veis Begyndelse, før han gjorde noget, (ja) før den (Tid). Ps. 93, 2.
23. Jeg er salvet af Evighed, fra det første, fra Jordens Begyndelse. Ps. 2, 6.
24. Jeg er født, da Afgrundene ikke vare, da Kilder ikke vare, som have meget Vand.
25. For Bjergene bleve nedsænkede, forend Høiene (bleve til), er jeg født.
Ps. 90, 2. Es. 43, 13.
26. Han havde ikke endda gjort Jorden eller Gaderne eller det første i Jorderiges (meget) Støv.
27. Der han beredte Himlene, (da) var jeg der; der han med Cirkel aftegnede oven over Afgrunden; Job 26, 10.
28. Der han befæstede (de øverste) Skyer oven til, der han befæstede Afgrundens Kilder;
29. Der han satte Havet sit beskikkede (Maal), og at Vandene skulde ikke gaae over hans Befaling, der han beskikkede Jordens Grundvolde; Job 38, 10. 11.
Ps. 104, 9.
30. Da var jeg hos ham (som) den, der opfostrer, og var (hans) store Lyst hver Dag, som legte altid for hans Ansigt;
31. Som legte paa hans Jords Kreds, og min store Lyst var hos Menneskens Børn. 5 Mos. 33, 3.
32. Og nu, Børn! hører mig, thi salige ere de, som holde mine Veie. Luc. 11, 28.
33. Hører Tugt, og bliver vise, og lader den ikke fare.
34. Saligt er det Menneske, som hører mig, saa at han dagligen er aarvaagen ved mine Døre, og varer paa mine Dørres Stolper.
35. Thi hvo mig finder, han finder Livet, og bekommer en Velbehagelighed af HErren. c. 3, 16. c. 12, 2.
36. Men den, der synder imod mig, skader sin Sjel; alle, som mig hade, elske Døden.

9. Capitel.

Viisdommen Christus indbyder ved sit Ord Menneskene til sin Naade, og til at antage hans Lærdom, og viser saavel Spotteres og Daarers som de Vises Forhold og hvers Løn, 2c. 1-12. Satan og Verden indbyder ogsaa Menneskene til syndige Lyster, som føre til evig Fordømmelse, 13-18.

1. Viisdommen byggede sit Huus, udhuggede sine syv Pillere.
2. Den slagtede sit Slagtefæ, blandede sin Viin, og tilberedte sit Bord.
Matth. 22, 4. Luc. 14, 16. 17. Ps. 23, 5.
3. Den udsendte sine Piger, den raabte paa de udhængende høie (Steder) i Staden:
4. Hvo er vanvittig? den vende sig hid; den sagde til den, som fattes Forstand:
5. Kommer hid, æder af mit Brød, og drikker af Vinen, som jeg haver blandet.
6. Forlader de Vanvittige, saa skal I leve, og gaaer (ret) frem paa Forstands Vei.
7. Hvo som tugter en Spotter, maa tage Spot til sig, og hvo som straffer den Ugudelige, (maa tage) hans Skjændsel.
8. Straf ikke en Spotter, at han skal ikke maaskee hade dig, straf en Viis, og han skal elske dig.
9. Giv en Viis (Underviisning), og han skal endnu blive visere; underviis en Retfærdig, og han skal forbedres i Lærdom.
10. HErrens Frygt er Viisdoms Begyndelse, og (hans) Kundskab er de Helliges Forstand. Ps. 111, 10.
11. Thi dine Dage skal blive mange ved mig, og Livs Aar skal tillægges dig.
c. 3, 2. 16. c. 4, 10.
12. Dersom du er viis, er du viis for dig selv; bespotter du, skal du bære det alene.
13. En (meget) daarlig Qvinde er urolig, (ja) Vanvittighed (selv), og veed ikke noget. c. 7, 11.
14. Og hun sidder ved sit Huses Dør paa en Stoel paa de høie (Steder) i Staden, v. 3.
15. At raabe til dem, som gaae forbi paa Veien, som vandre ret frem paa deres Veie, (sigende):
16. Hvo er vanvittig? den vende sig hid; og den, som fattes Forstand, taler hun ogsaa til: v. 4.
17. De stjaalne Vande ere søde, og det skjulte Brød er nydeligt. c. 20, 17.
18. Men han veed ikke, at Dødninger ere der, at hendes Indbudne ere i Helvedes dybe (Steder). c. 7, 27.

10 Capitel.

Salomo taler om vise og daarlige Børn, 1. om retfærdig og uretfærdig Rigdom og Armod, 2. 3. 15. 16. 22. Ladhed og Flittighed, 4. 5. 26. de Retfærdiges Velsignelse og Lyksalighed, og de Ugudeliges Fordærvelse 6. 7. 24. 25. 27-30. Viisdom og Daarlighed i Tale, 8. 10. 11. 13. 14. 19-21. 31. 32. øvrigt

og hykkelsk Omgjængelse, 9. Øinenes og Læbernes Misbrug, 10. Had og Kjærlighed, 12. at lade sig tugte, 17. at betale, 18. Daarers og Vises Lyst, v. 23.

Salomos Ordsprog.

1. En viis Søn glæder sin Fader, men en daarlig Søn er sin Moders Bedrøvelse.
c. 15, 20. c. 17, 25. c. 19, 13.

2. Ugudeligheds Liggendefæ gavner ikke, men Retfærdighed redder fra Døden.
c. 11, 4. Ezech. 7, 19.

3. HErren lader ikke en Retfærdigs Sjel hungre, men han skal udstøde de Ugudeliges Ondskab.

4. Den, som gjør (Arbeide) med en svigefuld Haand, bliver arm, men de Flittiges Haand gjør riig. c. 12, 24. 27.

5. Den, som samler om Sommeren, er en klog Søn, (men) den, som sover hart om Høsten, er en Søn, som beskjæmmer.
c. 6, 8.

6. Velsignelser ere over den Retfærdiges Hoved, men Vold skal skjule de Ugudeliges Mund. v. 11.

7. En Retfærdigs Ihukommelse er til Velsignelse, men de Ugudeliges Navn skal raadne. Ps. 9, 6; 34, 17.

8. (Den, som er) viis af Hjertet, antager Budene, men (den, som haver) daarlige Læber, skal kuldkastes. Ps. 141, 5.

9. Den, som vandrer i Fuldkommenhed, skal vandre tryggeligen, men den, som forvender sine Veie, skal kjendes.
v. 29. 30. c. 2, 7. Ps. 26, 1. 11.

10. Den, som blinker med Øiet, foraarsager Smerte, men den, som haver daarlige Læber, skal kuldkastes. c. 6, 13.

11. En Retfærdigs Mund er Livets Kilde, men Vold skal skjule den Ugudeliges Mund. Ps. 37, 30.

12. Had opvækker Trætter, men Kjærlighed skjuler over alle Overtrædelser.
1 Petr. 4, 8. 1 Cor. 13, 4 sqq.

13. I en Forstandigs Læbe findes Viisdom; men paa hans Ryg, som fattes Forstand, (skal være) Riis.

14. De Vise skal gjemme Kundskab, men en Daares Mund er nær ved Fordærvelse.

15. En Rigs Gods er hans faste Stad, men de Fattiges Armod er (deres) Fordærvelse.

16. En Retfærdigs Arbeide er til Livet; en Ugudeligs Indkomme er til Synd.
Luc. 16, 19.

17. At bevare Tugt er Vei til Livet, men den, som forlader Straffen, forvilder sig. c. 14, 27. c. 13, 1. 18.

18. Den som skjuler Had, haver falske Læber, og den, som udfører (ondt) Rygte, er en Daare.

19. Hvor mange Ord ere, (der) lader Overtrædelse ikke af, men den, som holder inde med sine Læber, er klog.

20. En Retfærdigs Tunge er (som) udvalgt Sølv, (men) de Ugudeliges Hjerte er intet (værd). c. 12, 18.

21. En Retfærdigs Læbe skal føde mange, men Daarer skal døe, fordi dem fattes Forstand.

22. HErrens Velsignelse, den gjør riig, og han lægger ikke Smerte dertil.
Ps. 127, 2.

23. (Det er) for en Daare, som en Latter, naar han gjør en skjændig Ting; saa er Viisdom for en forstandig Mand.

24. Det en Ugudelig frygter for, det skal komme paa ham, men de Retfærdiges Begjering skal (Gud) give (dem).
c. 1, 27. Ps. 145, 10.

25. Ligesom en Hvirvelvind farer over, (saa er) og en Ugudelig ikke (mere); men en Retfærdig har en evig Grundvold. c. 14, 32. 1 Joh. 2, 17.

26. Ligesom Eddike er for Tænderne, og som Røg for Øinene, saa er den Lade for dem, som ham sende.

27. HErrens Frygt skal formere Dagene, men de Ugudeliges Aar skal forkortes.
c. 14, 27. c. 3, 2. Ps. 128, 4. 6.

28. De Retfærdiges Forventelse er Glæde, men de Ugudeliges Haab skal forgaae. c. 11, 7. 23.

29. HErrens Vei er den Fuldkomnes Styrke, men Fordærvelse for dem, som gjøre Uret.

30. En Retfærdig skal ikke rokkes evindelig, men de Ugudelige skal ikke boe i Landet. Ps. 112, 6.

31. En Retfærdigs Mund fremfører Viisdom; men en Tunge, (som taler) forvendte Ting, skal udryddes. Ps. 37, 30.

32. En Retfærdigs Læber skal kjende, hvad behageligt er, men de Ugudeliges Mund (fremfører) forvendte Ting.

11. Capitel.

Salomo taler om falsk Vægt, 1. Hovmodighed og Ydmyghed, 2. Oprigtighed og Hykleri, 3. 20. de Ugudeliges Rigdom, 4. 28. om andres Foragt og Bagvaskelse, 12. 13. Retfærdige og Ugudelige, 5. 11. 18. 19. 21. 23. 28. 30. 31. Raadgivere, 14. at love for andre, 15. en god og ond Qvinde, 16. 22. Barmhjertighed og Grumhed, 17. Rundhed og Karrighed, 24-26. at søge Godt og Ondt, 27. uforsigtig Husholdning, 29.

1. Falske Vægtskaaler ere HErren en Vederstyggelighed, men en fuldkommen Vægt er hans Velbehagelighed.
c. 16, 11. 5 Mos. 25, 13. 16.

2. (Naar) Hovmodighed kommer, kommer og Forsmædelse; men Viisdom er hos de Ydmyge. c. 16, 18.

3. De Oprigtiges Fuldkommenhed skal ledsage dem, men de Troløses forvendte Væsen skal ødelægge dem. Ps. 52, 7.

4. Gods skal ikke hjælpe paa Grumheds Dag, men Retfærdighed skal redde fra Døden. c. 10, 2. Ez. 7, 19.

5. Den Fuldkomnes Retfærdighed skal gjøre hans Vei ret, men en Ugudelig skal falde ved sin Ugudelighed.

6. De Oprigtiges Retfærdighed skal redde dem, men de Troløse skal fanges i Ondskab. c. 10, 2.

7. Naar et ugudeligt Menneske døer, forgaaer (hans) Haab, og de Uretfærdiges Forventelse forgaaer. c. 10, 28.

8. En Retfærdig udfries af Nød, og en Ugudelig kommer i hans Sted. c. 21, 18.

9. En Dienstalk fordærver sin Næste med Munden; men de Retfærdige udfries ved Kundskab.

10. En Stad skal fryde sig, naar det gaaer de Retfærdige vel; og naar de Ugudelige omkomme, (da bliver der) Frydesang. c. 28, 12. 28. c. 29, 2.

11. Ved de Oprigtiges Velsignelse ophøies en Stad; men ved de Ugudeliges Mund nedbrydes den.

12. En, som fattes Forstand, foragter sin Næste, men en Mand, (som haver) Forstand, tier.

13. Den, som vandrer (som) en Bagvasker, aabenbarer hemmeligt Raad, men den, som er trofast i (sin) Aand, skjuler Sagen. c. 20, 19.

14. Hvor intet Raad er, (der) maa Folket falde; hvor mange Raadgivere ere, (der) er Frelse. c. 15, 22.

15. Naar En borger for en Fremmed, da faaer han vist Ulykke; men den, som hader dem, som slaae Haand (i Haand), er tryg. c. 6, 1.

16. En yndig Qvinde holder fast ved sin Ære, og Tyranner holde fast ved Rigdom. c. 31, 30.

17. En barmhjertig Mand gjør vel imod sin Sjel, men en grum forstyrrer sit Kjød.

18. En Ugudelig gjør falskt Arbeide, men den, som saaer Retfærdighed, (faaer) en viis Løn. c. 22, 8.

19. Saaledes er Retfærdighed til Livet, ligesom den, der efterjager Ondt, (faaer) til sin Død. c. 19, 23.

20. De Vanartige i Hjertet ere en Vederstyggelighed for HErren; men de, som (vandre) fuldkommelig paa Veien, ere hans Velbehagelighed. c. 17, 20. c. 12, 22.

21. (Om der lagdes) Magt til Magt, saa bliver en Ond ikke uskyldig, men de Retfærdiges Sæd skal undkomme. c. 15, 6.

22. (Som) et Smykke af Guld er i en Soes Næse, (saa er) en deilig Qvinde, som viger fra Fornuftighed.

23. De Retfærdiges Begjering er visseligen god, men de Ugudeliges Haab er til Fortørnelse. c. 10, 24. 28. Job 8, 13. 14.

24. Der er den, som udspreder, og han tillægges ydermere, og der er den, som holder tilbage mere, end ret er, og har dog kun Mangel. Ps. 112, 9.

25. En Sjel, som velsigner, skal blive feed, og den, som vander, den skal og blive (som) en tidlig Regn. 2 Cor. 9, 6.

26. Hvo, som holder Kornet tilbage, ham bander Folket: men Velsignelsen (kommer) paa hans Hoved, som sælger det.

27. Hvo, der aarle søger efter Godt, søger efter Velbehagelighed, men hvo der leder efter Ondt, ham skal det vederfares.
Ps. 7, 17.

28. Hvo, som forlader sig paa sin Rigdom, han skal falde; men de Retfærdige skal grønnes som et Blad. Ps. 49, 7; 52, 10; 92, 13.

29. Den, som forstyrrer sit Huus, skal arve Veir, og en Daare (skal være) den Viises Tjener, (som er) viis i Hjertet.

30. Den Retfærdiges Frugt er Livsens Træe, og en Viis fanger Sjele.
c. 3, 18. Luc. 5, 10. Jac. 5, 19. 20.

31. See, en Retfærdig skal betales paa Jorden; hvor meget mere en Ugudelig og en Synder? 1 Pet. 4, 18.

12 Capitel.

Salomo taler om Tugt, v. 1. Om gode, retfærdige, oprigtige og ugudelige Mennesker, 2. 3. 5. 7. 10. 12. 21. 26. 28. Gode og onde Qvinder, 4. Gode og onde, sande og falske Taler og Vidnesbyrd, 6. 8. 13. 14. 17. 18. 22. Ydmyge og Ærgjerrige, 9. Flittige og Lade, eller Bedragere, 11. 24. 27. Daarers Veie, Vrede og daarlige Forhold, og de Sagtmodiges Viisdom og Kloghed, 15. 16. 23. Om Sanddruhed og Falskhed, 19. 20. Hjertesorg og Glæde, 25.

1. Hvo, som elsker Tugt, elsker Kundskab, men hvo, som hader Straf er ufornuftig. Ps. 141, 5. Ordsp. 13, 18.

2. En God skal bekomme Velbehagelighed af HErren, men en Mand, som haver (skalkagtige) Anslag, skal han fordømme som en Ugudelig.

3. Et Menneske skal ikke befæstes ved Ugudelighed, men de Retfærdiges Rod skal ikke rokkes.

4. En duelig Qvinde er hendes Mands Krone, men (naar) hun beskjæmmer (ham, er hun) som Raadenhed i hans Been.
c. 31, 10.

5. De Retfærdiges Tanker ere ret, (men) de Ugudeliges Raadslag er Svig.
1 Kong. 12, 6 sqq.

6. (Det er) de Ugudeliges Handeler at lure paa Blod, men de Oprigtiges Mund skal redde dem. c. 1, 16. 18.
2 Sam. 20, 16 sqq. 1 Sam. 25, 24 sqq.

7. De Ugudelige skulle omkastes, saa at de ikke ere (mere til), men de Retfærdiges Huus skal bestaae. c. 14, 11.

8. En Mand skal roses efter sin Forstands Beskaffenhed, men den, som er forvendt i Hjertet, skal blive til en Foragt.

9. Den, som er ringe agtet, og har en Tjener, er bedre end den, som ærer sig selv, og fattes Brod.

10. Den Retfærdige agter (med Omsorg) paa sit Beestes Liv; men de Ugudeliges Barmhjertigheder ere som den Grummes. 2 Mos. 23, 5.

11. Den, som dyrker sit Land, skal mættes med Brod; men den, som jager efter unyttige (Ting), fattes Forstand.
c. 28, 19.

12. Den Ugudelige begjerer de Ondes Garn; men de Retfærdiges Rod skal give (Frugt). c. 2, 24. c. 15, 21. 1 Tim. 6, 9.

13. I Læbernes Overtrædelse er en ond Snare; men en Retfærdig skal undkomme af Angest.

14. En Mand skal mættes med Godt af sin Munds Frugt; og (Gud) skal igjengive et Menneske, hvad hans Hænder have fortjent. Ps. 62, 13. Matth. 16, 27.
Rom. 2, 6. Aab. 22, 12.

15. En Daares Vei er ret for hans Øine; men den, som hører efter Raad, er viis. c. 18, 2.

16. En Daares Fortørnelse skal kjendes samme Dag; men den, som skjuler Forsmædelse, er klog. Præd. 7, 9. c. 1, 4.

17. Den, som vil udsige Sandhed, forkynder Retfærdighed, men et falsk Vidne (forkynder) Svig. c. 6, 19.

18. Der er den, som taler ubetænksomme (Ord, som ere) ligesom Sting med et Sværd; men de Vises Tunge er Lægedom.

19. Sandheds Læbe skal blive fast altid, men en falsk Tunge (ikkun) et Øieblik.

20. Der er Svig i deres Hjerte, som optænke Ondt; men hos dem, der raade til Fred, er Glæde.

21. Den Retfærdige skal ingen Uret vederfares; men de Ugudelige ere fulde af Ondt. Ps. 32, 10; 34, 22.

22. Falske Læber ere HErren en Vederstyggelighed; men de, som handle troligen, ere ham en Velbehagelighed.
c. 6, 17. c. 11, 20. Ps. 5, 7.

23. (Det er) et klogt Menneske, som skjuler Forstand; men Daarens Hjerte skal udraabe Daarlighed. v. 16. c. 13, 16.

24. De Flittiges Haand skal herske; men en Svigefuld skal vorde skatskyldig.
c. 10, 4. c. 13, 4.

25. Bekymring i en Mands Hjerte nedbøier det; men et godt Ord skal glæde det. c. 15, 13.

26. En Retfærdig er ypperligere end hans Næste, men de Ugudeliges Vei forfører dem.

27. En svigefuld (Mand) skal ikke stege sin Jagt; men en flittig Mand faaer kosteligt Gods. c. 10, 4.

28. Paa Retfærdigheds Stie er Livet, og (dens) Sties Vei er ikke Døden.
Matth. 7, 14. Ps. 1, 6.

13. Capitel.

Salomo taler om at antage Tugt, 1. 18. 24. Viis og daarlig Tale, 2. 3. 5. 14. Ladhed og Flittighed, 4. 11. 23. Oprigtige, retfærdige, gode og ugudelige Mennesker, 6. 9. 14. 21. 22. 25 Rigdom og Fattigdom, 7. 8. Hovmodighed og Raadførelse, 10. Haab og Begjering, 12. 19. Guds Ords Foragt og Frygt derfor, 13. Forstand og Klogskab, 15. 16. Troe og utroe Bud, 17. Omgjængelse med Vise eller Daarer, 20.

1. En viis Søn (hører sin) Faders Tugt; men en Bespotter hører ikke Irettesættelsen. c. 10, 8. c. 1, 8.

2. En Mand skal nyde det Gode af (sin) Munds Frugt; men de Troløses Sjel (skal æde) Volds (Frugt). c. 12, 14.

3. Hvo, som bevarer sin Mund, forvarer sin Sjel; (men) den, som oplader sine Læber, ham er det til Fordærvelse.
c. 18, 21. c. 12, 18.

4. Den Lades Sjel begjerer, og (faaer) ikke; men de Flittiges Sjele skal fedes.
c. 10, 4. c. 12, 24.

5. En Retfærdig hader Løgns Ord; men en Ugudelig gjør sig stinkende, og beskjæmmer. Ps. 119, 163.

6. Retfærdighed skal bevare den, som (vandrer) fuldkommeligen paa Veien, men Ugudelighed skal omkaste (den, som gjør) Synd. c. 10, 30.

7. Der er den, som holder sig rig, og (haver) slet intet; og den, som holder sig fattig, og (haver) meget Gods. c. 12, 9.

8. En Mands Rigdom er en Forsoning for hans Liv; men en Arm hører ikke Skjælden.

9. De Retfærdiges Lys skal gjøre Glæde; men de Ugudeliges Lygte skal udslukkes. c. 24, 20.

10. Med Hovmodighed foraarsager man ikkun Trætte; men hos dem, som beraade sig, er Viisdom. Ordsp. 28, 25.

11. Gods af Forfængelighed skal formindskes; men hvo, som samler med Haanden, skal formere det. c. 28, 19. 20.

12. Forventelse, som (længe) forhales, krænker Hjertet; men (naar) det kommer, som man begjerer, da er det Livsens Træe.

13. Hvo, som foragter Ordet, skal fordærves ved sig (selv); men hvo, som frygter Budet, han faaer Løn derfor.

14. Den Vises Lærdom er Livets Kilde, til at vige fra Dødens Snarer. c. 10, 11.

15. En god Forstand skal give Naade; men de Troløses Vei er haard.

16. Hver, som er klog, gjør (sine Ting) med Forstand; men en Daare udbreder Daarlighed. c. 15, 2.

17. Et ugudeligt Sende-Bud skal falde i Ulykke; men et trofast Bud er Lægedom.

18. Hvo, som lader Tugt fare, haver Armod og Skam; men den, som bevarer Straf, skal æres. c. 10, 8. 17. c. 21, 1. c. 15, 5. 31. 32.

19. (Naar) det skeer, som man begjerer, (da) er det sødt for Sjelen; men at vige fra Ondt, er Daarer en Vederstyggelighed. v. 12. Job 28, 28.

20. Den, som omgaaes med Vise, skal blive viis; men den, som er Daarers Staldbroder, skal faae Ulykke.

21. Ulykke skal forfølge Syndere; men han skal betale den Retfærdige med Godt. c. 12, 21.

22. En God skal gjøre, at Børne-Børn faae Arv; men en Synders Gods er gjemt til den Retfærdige. Job 27, 16. 17.

23. Der er megen Mad i de Armes nyopdyrkede Land; men der er den, som omkommer, fordi (han) ikke (vil gjøre) Ret. Jer. 4, 3.

24. Hvo, som sparer sit Riis, hader sin Søn; men den, som elsker ham, tugter ham tidlig. c. 3, 12.

25. En Retfærdig æder, indtil hans Sjel bliver mæt; men de Ugudeliges Bug skal fattes. Ps. 22, 27.

14. Capitel.

Salomo taler om vise og daarlige Qvinder, 1. Oprigtige og de, som afvige, 2. 14. Daarlig og viis Tale, 3. 7. Arbeide, 4. 23. Vidner, 5. 25. Spottere, 6. Klogskab og Vanvittighed, 8. 15. 18. At kjende sin Synd og skjule den, 9. Hjertesorg og Glæde, 10. 13. 30. De Ugudeliges og Frommes Huus, 11. 32. Egne Veie, 12. Langmodighed og Hastighed, 16. 17. 29. De Ondes Nedtrykkelse, 19. Armod og Rigdom, 20. 21. 24. 31. Andres Foragtelse, 21. Onde og gode Tanker, 22. Herrens Frygt, 26. 27. Kongens Ære, 28. De Armes Undertrykkelse, eller Forbarmelse over dem, 31. Viisdom, 33. Et Folks Ære og Skam, 34. En Konges Tjenere, 35.

1. (Hver af) de vise Qvinder bygger sit Huus; men en daarlig bryder det ned med sine Hænder. c. 12, 4. c. 19, 14. c. 31, 10.

2. Den, som vandrer i sin Oprigtighed, frygter HErren, men den, som afviger i sine Veie, foragter ham.

3. I Daarens Mund er Hovmods Riis; men de Vises Læber skal bevare dem.

4. Der, hvor ingen Øxne er, der er Krybben reen; men ved Øxnes Kraft er megen Indkomme. c. 12, 11.

5. Et trofast Vidne lyver ikke; men et falskt Vidne udblæser Løgn. c. 6, 19.

6. Spotteren søger Viisdom, og (den findes) ikke; men for en Forstandig er Kundskab let.

7. Gak (langt) fra en daarlig Mand, (og den, hos hvem) du ikke fornemmer Kundskabs Læber. c. 1, 10.

8. Det er den Kloges Viisdom at forstaae sig paa sin Vei; men Daarers Daarlighed er Svig. Eph. 5, 15.

9. (Enhver af) Daarerne driver Spot med (sin Synde-)Skyld; men iblandt de Oprigtige er Velbehagelighed. 2 Pet. 2, 3 fgg.

10. Et Hjerte kjender sin Sjels Bitterhed, og en Fremmed skal ikke blande sig udi dets Glæde.

11. De Ugudeliges Huus skal ødelægges; men de Oprigtiges Paulun skal blomstre. c. 12, 7.

12. Der er en Vei, som synes ret for en Mand; men det sidste deraf er Dødens Veie. c. 16, 25.

13. Hjertet skal og, idet det leer, have

14. Et frafaldent Hjerte skal mættes af sine Veie; men en god Mand (viger) fra ham. c. 1, 31.

15. En Vanvittig troer Alting; men en Klog agter paa sin Gang.

16. En Viis frygter, og viger fra Ondt; men en Daare farer igjennem, og er tryg.

1 Mos. 39, 10.

17. Den, som er hastig til Vrede, gjør Daarlighed, og en underfundig Mand hades. c. 12, 16.

18. Vanvittige arve Daarlighed; men Kloge skal krone sig med Kundskab.

19. De Onde nedbøie sig for de Godes Ansigt, og de Ugudelige ved den Retfærdiges Port.

20. En Arm hades ogsaa af sin Næste; men de ere mange, som elske en Riig.

c. 19, 9.

21. Hvo, som foragter sin Næste, synder; men den, som forbarmer sig over de Fortrykte, er salig. v. 31. Ps. 41, 1.

22. Skulle de ikke fare vild, som optænke Ondt? men de, som optænke Godt, (de skal finde) Miskundhed og Troskab.

Ps. 7, 15 sqq.

23. I alt smerteligt (Arbeide) er der Fordeel; men (hvor der ikkun ere) Læbers Ord, (der kommer man) alene til Mangel. c. 5, 10. c. 10, 4. c. 12, 24.

24. De Vises Krone er deres Rigdom; men Daarers Daarlighed (bliver) Daarlighed.

25. Et trofast Vidne redder Sjele; men et svigefuldt (Vidne) udblæser Løgn. v. 5.

26. I HErrens Frygt er en tryg Styrke, og han skal være en Tilflugt for sine Børn.

c. 18, 10.

27. HErrens Frygt er Livets Kilde, til at vige fra Dødens Snarer.

c. 10, 11. 17. c. 13, 14.

28. Det er en Konges Ære, at have meget Folk; men hvor Folket er borte, der er en Fyrstes Fordærvelse.

29. En Langmodig har megen Forstand, men den, som er hastig i Sindet, ophøier Daarlighed. v. 17. c. 19, 11. c. 12, 16.

30. Et sundt Hjerte er Legemets Liv; men Avind er (som) Raadenhed i Benene.

Præd. 4, 4.

31. Hvo, som fortrykker den Ringe, forhaaner den, som gjorde ham; men hvo, som forbarmer sig over en Fattig, ærer ham. c. 17, 5. 2 Mos. 4, 11.

32. En Ugudelig skal omstødes formedelst sin Ondskab; men den Retfærdige haaber (endog) i sin Død.

33. Viisdom hviler i den Forstandiges Hjerte; men (det, som er) inden i Daaren, skal kjendes.

34. Retfærdighed ophøier et Folk; men Synd er en gruelig Ting iblandt Folk.

5 Mos. 20, 17.

35. Kongens Velbehagelighed er til en klog Tjener; men hans Grumhed er (over) den, som beskjæmmer. 1 Mos. 41, 38 sqq.

15. Capitel.

Salomo taler om viis og daarlig Tale, 1. 2. 4. 7. 23. 26. 28. Guds Alvidenhed, 3. 11. Tugt og Revselse, 5. 10. 12. 31. 33. De Uretfærdiges og Ugudeliges Gods, 6. Deres Guds-Tjeneste og Veie, 8. 9. 24. 29. Glæde og Sorg, 13. 15. Viisdom og Daarlighed, 14. 21. Nøisomhed med HErrens Frygt og Kjærlighed, 16. 17. Vrede og Langmodighed, 18. Ladhed, 19. Gode og onde Børn, 20. Anslag med Raad, 22. Hovmodige og Enker, 25. De Ondes Anslag, 26. Gjerrighed og Skjenk, 27. Godt Rygte, 30. Gudsfrygt og Ydmyghed, 33.

1. Et mildt Svar kan omvende Vrede; men et fortrædeligt Ord gjør, at Vrede opstiger. c. 25, 15. 1 Sam. 25, 23.

2. De Vises Tunge giver god Kundskab; men Daarers Mund udgyder Daarlighed

c. 13, 16. Es. 32, 6.

3. HErrens Øine ere allesteds; de beskue Onde og Gode. Ebr. 4, 13.

4. Tungens Lægedom er Livsens Træe; men (naar der er) et forvendt Væsen i den, (da er det, som naar noget) sønderbrydes af Veir. c. 12, 18. c. 3, 18. c. 11, 30. c. 11, 3.

5. En Daare foragter sin Faders Tugtelse; men den, som bevarer Straffen, handler snildeligen. c. 13, 1. 18.

Ps. 141, 5.

6. I en Retfærdigs Huus er meget Gods; men der er Forstyrrelse i en Ugudeligs Indkomme. c. 3, 33.

7. De Vises Læber skal udstrøe Kundskab; men Daarernes Hjerte ikke saa.

c. 12, 23.

8. De Ugudeliges Offer er HErren en Vederstyggelighed; men de Oprigtiges Bøn er hans Velbehagelighed.

c. 21, 27. Es. 1, 11. 15.

9. De Ugudeliges Vei er HErren en Vederstyggelighed, men den, som efterjager Retfærdighed, elsker han. c. 11, 20.

10. Tugt er ond for den, som forlader en Stie; den, som hader Straf, skal døe.

c. 29, 1.

11. Helvede og Fordærvelse er (aaben-

bar) for HErren; meget mere Menneskens Børns Hjerter. Job 26, 6.

12. En Spotter elsker ikke den, som hans straffer; han gaaer ikke til de Vise.
c. 9, 7. 8.

13. Et glad Hjerte gjør Ansigtet behageligt; men ved Hjertets Bekymring nedslaaes Modet. c. 17, 22.

14. Et forstandigt Hjerte søger Kundskab; men Daarers Mund fødes med Daarlighed.

15. Alle den Elendiges Dage ere onde; men et godt Mod er et ideligt Gjæstebud.
1 Tim. 6, 6.

16. Lidet er bedre i HErrens Frygt, end stort Liggendefæ, naar der er Forstyrrelse derhos. c. 16, 8.

17. Bedre er en Ret grønne Urter, naar der er Kjærlighed hos, end en feed Oxe, naar der er Had hos. c. 17, 1.

18. En hastig Mand opvækker Trætte; men en Langmodig stiller Kiv
c. 29, 22. c. 26, 21.

19. Den Lades Vei er som et Torngjerde; men de Oprigtiges Stie er banet.
c. 24, 30. 31.

20. En viis Søn glæder Faderen; men et daarligt Menneske foragter sin Moder.
c. 10, 1. c. 17, 25. c. 19, 13. 26.

21. Daarlighed er den en Glæde, som fattes Forstand; men en forstandig Mand vandrer ret frem. c. 12, 12.

22. Anslag gjøres til intet, naar der ikke er hemmeligt Raad; men hvor der ere mange Raadgivere, (der) skal de bestaae.
c. 20, 18. c. 11, 14. c. 24, 6.

23. Der er Glæde over en Mand, naar hans Mund svarer (ret); og et Ord i sin Tid, hvor godt (er det)! c. 25, 11.

24. Livsens Vei er for den Kloge oven til, paa det han skal undvige Helvede neden til. Col. 3, 1. 2.

25. HErren skal udrydde de Hovmodiges Huus, men stadfæste Enkens Landemærke. c. 12, 7. 1 Pet. 5, 5.

26. Den Ondes Anslag ere HErren en Vederstyggelighed; men de Renes ere lifflige Taler. Ps. 2, 2-6.

27. Den som er meget gjerrig, forstyrrer sit Huus; men den, som hader Gave, skal leve. c. 11, 29. Ps. 15, 5.

28. Den Retfærdiges Hjerte betænker sig for at svare; men de Ugudeliges Mund udgyder onde Ting. v. 14.

29. HErren er langt fra de Ugudelige, men hører de Retfærdiges Bøn.
Joh. 9, 31. Jak. 5, 16.

30. Øinenes Lys glæder Hjertet; et godt Rygte feder Been. c. 22, 1.

31. Det Øre, som hører Livsens Straf, bliver om Natten midt iblandt de Vise.
c. 12, 1. c. 13, 18.

32. Den, som lader Tugt fare, foragter sin Sjel; men den, som hører Straf, forhverver (sig) Forstand. Ps. 141, 5.

33. HErrens Frygt er Viisdoms Tugt, og Ydmyghed er for Ære. c. 18, 12 ꝛc.

16. Capitel.

Salomo lærer, at Gud regjerer et Menneskes Tunge og Gang, og Lodden, 1. 9. 33. Den egne Vei, og Selvbehag derudi, 2. 25. At forlade sig paa HErren, 3. 20. Guds Gjerninger, 4. Hovmodighed, 5. 18. 19. Miskundhed og HErrens Frygt, 6. Fienders Tilfredsstillelse, 7. Retfærdighed, 8. Kongen, 10. 12. 13-15. Vægt, 11. Viisdom, 16. De Oprigtiges Veie, 17. De Vises Tale, 21-24. Arbeidsomhed, 26. En unyttig, vanvittig og forbandelig Mand, 27-30. Graae Haar, 31. Langmodighed, 32.

1. (Det staaer) til et Menneske, hvad han vil sætte sig for i Hjertet; men (det kommer) fra HErren, hvad Tungen skal svare. Jer. 10, 23.

2. Alle en Mands Veie ere rene for hans Øine; men HErren er den, som veier Aander. c. 21, 2. c. 24, 12.

3. Vælt dine Gjerninger paa HErren, saa skal dine Anslag stadfæstes.
Matth. 6, 34. Ps. 22, 9.

4. HErren haver gjort Alting for sin Skyld, ogsaa en Ugudelig til den onde Dag. Rom. 11, 36.

5. Hver, som er høi i Hjertet, er HErren en Vederstyggelighed; (om der end lægges Magt) til Magt, skal han dog ikke holdes uskyldig. 1 Pet. 5, 5. Ordsp. 11, 21.

6. Ved Miskundhed og Sandhed forsones Misgjerning; og ved HErrens Frygt viger man fra det Onde. c. 8, 13.

7. Naar HErren haver Behagelighed til en Mands Veie, da gjør han, at ogsaa hans Fiender holde Fred med ham.

8. Lidet er bedre med Retfærdighed, end megen Indkomme foruden Ret. c. 15, 16.

9. Menneskets Hjerte optænker sin Vei; men HErren stadfæster hans Gang.

10. Der er Spaadom paa en Konges Læber, hans Mund skal ikke overtræde i Dom.

11. Ret Vægt og Vægt-Skaaler hør HErren til; alle (Punde-)Stene i Posen ere hans Gjerning. c. 11, 1.
c. 20, 10. 23. 3 Mos. 19, 36.

12. Det er en Vederstyggelighed for Kon-

ger, at gjøre Ugudelighed; thi ved Retfærdighed befæstes Thronen. c. 20, 28.

13. Retfærdigheds Læber ere Konger en Velbehagelighed; og den, som taler oprigtige Ting, skal (hver af dem) elske.

14. Kongens Hastighed er Dødens Bud; men en viis Mand skal forsone den. c. 20, 2.

15. I Kongens Ansigts Lys er Livet; og hans Bevaagenhed er som en Sky med sildig Regn. c. 19, 12.

16. At kjøbe Viisdom, hvor (meget) er det bedre end opgravet (Guld)? og at kjøbe Forstand, er mere at udvælge end Sølv. c. 4, 7. c. 3, 14. c. 8, 11. 19.

17. De Oprigtiges slagne Vei er at vige fra det Onde; hvo der forvarer sin Vei, bevarer sin Sjel.

18. Foran Forstyrrelse er Hovmodighed, og foran Fald er høi Aand. c. 18, 12.

19. Det er bedre (at være) ringe i Aanden med de Sagtmodige, end at dele Rov med de Hovmodige.

20. Hvo som forstaaer sig paa Ordet, han skal finde godt; og den, som forlader sig paa HErren, den er salig.
Ps. 2, 12; 146, 5.

21. En Viis i Hjertet skal kaldes forstandig; og Læbernes Sødhed formerer Lærdom.

22. Klogskab er for dem, som eie den, Livets Kilde; men Daarers Tugt er Daarlighed. c. 13, 14.

23. Den Vises Hjerte skal undervise hans Mund, og formere Lærdom paa hans Læber. v. 21.

24. Liflige Taler ere en Honning-Kage, sød for Sjelen, og en Lægedom for Benene. c. 12, 25.

25. Der er en Vei, som synes en Mand ret; men det sidste deraf er Dødens Veie.
c. 14, 12.

26. Hans Sjel, som arbeider, arbeider for sig (selv), thi han bøier sig til Arbeide, da hans Mund byder ham det.

27. En Belials Mand bereder Ulykke, og paa hans Læbe er som en brændende Ild.

28. En saare forvendt Mand kommer Trætte afsted, og en Bagvasker adskiller en Fyrste (fra en anden). c. 17, 9.

29. En fortrædelig Mand lokker sin Næste, og fører ham paa en Vei, (som er) ikke god.

30. Hvo, der lukker sine Øine, (gjør det) for at optænke forvendte Ting; (og) hvo, som bider i sine Læber, fuldkommer Ondt.
c. 6, 13. c. 10, 10.

31. Graae Haar er en deilig Krone, (naar) de findes paa Retfærdigheds Vei.
c. 20, 29.

32. En Langmodig er bedre end en vældig (Mand), og den, som hersker over sin Aand, end den, der indtager en Stad.

33. Lodden kastes i Skjødet; men al dens Udfald er fra HErren.
3 Mos. 16, 8. Ap. G. 1, 26 ꝛc.

17. Capitel.

Salomo taler om Rolighed og Trætte, 1. En klog Tjener, 2. Hjertets Prøvelse, 3. Løgn, 4. 7. De Armes og Elendiges Bespottelse, 5. Børnebørn og Fædre, 6. At tale om høie Ting og ille, 7. 27. 28. Skjenk, 8. 23. At skjule Overtrædelse, 9. At straffe, 10. 26. Modgang, 11. Daarer, 12. 16. 21. At betale Godt med Ondt, 13. Trætte, 14. 19. Ubillige Domme og Straf, 15. 26. Venner, 17. Borgen, 18. Stolthed, 19. Forvendt Hjerte og Tunge, 20. Hjertets Glæde og Sorg, 22. Vises og Daarers Adfærd, 24. En daarlig Søn, 25.

1. Bedre er en tør (Mund-)Bid, naar Rolighed er derhos, end et Huus fuldt af slagtet (Qvæg) med Trætte. c. 15, 16. 17.
c. 16, 8.

2. En klog Tjener skal herske over en Søn, som beskjæmmer, og skal dele Arv midt iblandt Brødrene.

3. Der er Digel til (at prøve) Sølvet, og Ovn til Guldet, men den, som prøver Hjerterne, er HErren. c. 27, 21.

4. En Ond agter paa uretfærdige Læber; (og) den, som vender Øren til Løgn, (agter) paa en skadelig Tunge.

5. Hvo, som bespotter en Arm, forhaaner den, som gjorde ham; hvo, som glæder sig over Ulykke, skal ikke holdes uskyldig.
c. 14, 31.

6. Børnebørn ere de Gamles Krone, og Børnenes Priis ere deres Fædre.
Ps. 128, 6.

7. Det staaer en Daare ikke vel an, at tale om ypperlige Ting, meget mindre en Fyrste, at tale Løgn.

8. Skjenk er en yndig Steen for deres Øine, som eie den; til alt det man vil vende sig, skal den lykkes.

9. Hvo, som skjuler Overtrædelse, søger Kjærlighed; men den, som opripper en Sag, adskiller en Fyrste (fra den anden).
c. 10, 12. c. 16, 28.

10. Irettesættelsen nedfarer dybere i en Forstandig, end at slaae en Daare hundrede (Gange).

11. Et gjenstridigt (Menneske) søger visseligen efter Ondt; men en grum Engel skal sendes paa ham. Ps. 35, 20; 36, 5.

12. (Det er bedre) for en Mand at møde en Bjørn, som Ungerne ere fratagne, end en Daare i hans Daarlighed. Hos. 13, 8.

13. Hvo som igjengiver Ondt for Godt, fra hans Huus skal Ondt ikke vige.
1 Thesf. 5, 15. 1 Pet. 3, 9.

14. Hvo, som begynder Trætte, (er ligesom den,) der aabner for Vand; forlad derfor Trætten, førend du blandes i den.

15. Den, som siger en Ugudelig at være retfærdig, og den, som siger en Retfærdig at være ugudelig: de ere ogsaa HErren begge en Vederstyggelighed. Es. 5, 23.
Ez. 13, 19.

16. Hvortil skal (Penges) Værd i Daarens Haand, at kjøbe Viisdom, (efterdi han haver) ikke Forstaand (derpaa)?

17. En Ven elsker altid, og en Broder fødes (til Hjælp) i Nød.

18. Et Menneske, som fattes Forstand, slaaer Haand (i Haand), og bliver fast Borgen for sin Næste. c. 6, 1. c. 11, 15.

19. Hvo, der elsker Trætte, elsker Overtrædelse; hvo, som gjør sin Dør høi, søger efter Forstyrrelse.

20. Den, som er vanartig i Hjertet, skal ikke finde Godt; og den, (som taler) forvendt med sin Tunge, skal falde i Ulykke.
c. 11, 20.

21. Den, som avler en Daare, (avler ham) sig til Bedrøvelse; og en Daares Fader skal ikke glædes. c. 15, 20. c. 17, 25.

22. Et glad Hjerte er en god Lægedom; men et nedslaget Mod fortørrer Been.
c. 15, 13. 15. c. 18, 14.

23. En Ugudelig tager Gave af Skjødet, til at bøie Rettens Stier.
5 Mos. 16, 19.

24. Der er Viisdom for den Forstandiges Ansigt; men en Daares Øine ere ved Jordens Ende. Præd. 2, 14. c. 8, 1.

25. En daarlig Søn er sin Fader en Harm, og en bitter (Bedrøvelse) for hende, som fødte ham. c. 15, 20. c. 19, 13.

26. Det er ikke godt, endogsaa at lægge Straf paa den Retfærdige; at slaae Fyrster, (som gjøre) ret.

27. Den, som haver god Kundskab, sparer sin Tale, og en forstandig Mand er koldsindig. Jak. 1, 10. c. 10, 19.

28. Ogsaa en Daare, om han taug, kunde regnes viis; (thi) den, som holder sine Læber til, er forstandig.

18. Capitel

Salomo taler om Særfindethed, 1. En Daares Lyst, 2. De Ugudeliges Foragt, 3. Viis Tale, 4. Dommerens Embede, 5. Daaren, 6. 7. Bagvaskere, 8. Ladhed, 9. Tillid til Gud, 10. Rigdom, 11. Hovmodighed og Sagtmodighed, 12. Ubetænksomt Svar, 13. Et godt Mod, 14. Forstand, 15. Gaver, 16. Trætte, 17. Lodden, 18. Brødres Fortørnelse, 19. Tungens Frugter, 20. 21. Gode Qvinder, 22. De Fattiges og Riges Tale, 23. Venlighed, 24.

1. Hvo, som fraskiller sig, vil søge hvad (ham) lyster; han blander sig i alt det, som er saa i Sandhed.

2. En Daare kan ikke have Lyst til Forstand, men dertil, at hans Hjerte aabenbarer sig.

3. Naar en Ugudelig kommer, kommer ogsaa Foragt, og Skam og Forsmædelse.

4. Ord i en Mands Mund ere (som) dybe Vande; Viisdoms Kilde er (som) en Bæk, der udgyder sig. c. 20, 5.

5. Det er ikke godt at ansee en Ugudeligs Person, til at bøie en Retfærdig i Dommen. c. 28, 21. 5 Mos. 1, 17. c. 16, 19.

6. Daarens Læber komme i Trætte, og hans Mund raaber efter Slag.

7. Daarens Mund er en Fordærvelse for ham (selv), og hans Læber ere en Snare for hans Sjel. 2 Sam. 1, 16.
1 Kong. 2, 23.

8. En Bagvaskers Ord ere som Slag, og de fare ned i inderste Bug. Ps. 55, 22.
Jer. 9, 8. Ordsp. 26, 22.

9. Hvo, som er efterladen i sin Gjerning, er Broder til den, som er en fordærvelig Huusbonde. c. 28, 4.

10. HErrens Navn er et fast Taarn, en Retfærdig skal løbe til det, og blive ophøiet. Ps. 61, 4. Ordsp. 14, 26.

11. Den Riges Gods er hans faste Stad, og som en høi Muur i hans Tanke.
c. 10, 15.

12. For Forstyrrelse ophøies en Mands Hjerte; men Ydmyghed (gaaer) for Ære.
c. 15, 33. c. 16, 18.

13. (Dersom) nogen giver Svar, før han hører, (da) er det ham en Daarlighed og Skam.

14. En Mands Mod kan opholde ham i hans Sygdom, men naar Modet er nedslaget, hvo kan (da) bære det?

15. Et forstandigt Hjerte kjøber Kundskab, og de Vises Øre søger efter Kundskab.

16. Et Menneskes Gave gjør ham Rum, og fører ham for store Herrer.

17. Den, som er den første i sin Trætte, (synes at være) retfærdig, (men) hans Næste kommer, og randsager ham.

18. Lodden skal gjøre, at Trætter ophøre, og adskille imellem de Mægtige.

19. En Broder, som man har overtraadt mod, (er haardere at overvinde,) end en fast Stad, og Trætter ere som en Stang for et Pallads.

20. En Mands Bug skal mættes af hans Munds Frugt, (ja) han skal mættes af sine Læbers Indkomme.

21. Død og Liv er i Tungens Vold, og hvo den elsker, skal æde dens Frugt.
c. 13, 3.

22. Hvo, der finder en Hustrue, finder en god Ting, og bekommer en Velbehagelighed af HErren. c. 19, 14. c. 31, 10.

23. En Arm taler med (ydmyge) Begjeringer; men en Riig svarer haarde (Ord).

24. En Mand, (som haver) Venner, (ham bør det) at omgaaes venligen med (dem); thi der er den Ven, som hænger (fastere) ved, end en Broder.

19. Capitel.

Salomo taler om Fattige og Rige, 1. 4. 7. Ubetænksomhed, 2. Daarer og Bespottere, 3. 10. 23. Venner, 4. Falsk Vidnesbyrd og Løgn, 5. 9. 22. 28. Gavmildhed, 6. 17. 22. Forstand og Viisdom, 8. 11. 20. 25. Kongers Naade og Unaade, 10. Daarlige og ugudelige Børn, 13. 26. Kivagtige og forstandige Qvinder, 13. 14. Ladhed, 15. 24. Gudfrygtighed og Ugudelighed, 16. 23. Tugt, 18. 20. 25. 27. Vrede, 19. Anslag, 21.

1. Bedre er en Arm, som vandrer i sin Fuldkommenhed, end en Vanartig med sine Læber, naar han er en Daare.
c. 28, 6.

2. Ja naar en Sjel er uden Kundskab, er det ikke godt; og den, som haster med Fødderne, synder.

3. Menneskens Daarlighed omkaster hans Vei, og hans Hjerte vredes imod HErren.

4. Gods kan tilføre mange Venner, men en Ringe maa skilles fra sin Ven.

5. Et falskt Vidne skal ikke holdes uskyldigt; og den, som udblæser Løgn, skal ikke undkomme. 5 Mos. 19, 18. 19.
Ordsp. 24, 28. c. 25, 18.

6. Mange bede (ydmygeligen) for en Fyrstes Ansigt, og hver er Ven med en gavmild Mand.

7. Alle den Armes Brødre hade ham, ja hans Venner holde sig og langt fra ham, han forfølger dem (og) med Ord, (men) de (hjælpe) ikke. c. 14, 20.

8. Den, som eier Forstand, elsker sit Liv, han bevarer Forstand, for at finde Godt. Job 9, 4.

9. Et falskt Vidne skal ikke holdes uskyldigt, og den, som udblæser Løgn, skal omkomme.

10. Det staaer ikke en Daare vel an at forlyste sig; meget mindre en Tjener, at herske over Fyrster.

11. Et Menneskes Klogskab gjør ham langmodig; og det er ham en Ære, at gaae Overtrædelser forbi. c. 14, 29.
c. 16, 32.

12. Kongens Vrede er som en ung Løves Brølen; men hans Bevaagenhed er ligesom Dug paa Urter. c. 16, 14. 15. c. 20, 2.

13. En daarlig Søn er sin Fader en (stor) Ulykke, og en Qvindes Trætter er et idelígt Drypp. c. 15, 20. c. 17, 25. c. 27, 15.

14. Huus og Gods arves efter Forældre; men en forstandig Qvinde (kommer) fra HErren. c. 18, 22.

15. Ladhed lader en dyb Søvn falde (paa En), og en svigefuld Sjel skal hungre. c. 10, 4. c. 12, 24. 27.

16. Hvo, som bevarer Budet, bevarer sin Sjel; (men) hvo, der foragter sine Veie, skal dødes. Luc. 10, 28.

17. Hvo, som forbarmer sig over den Ringe, laaner HErren; og han skal betale ham hans Velgjerning. Matth. 10, 42.
c. 25, 40. Luc. 6, 38. Ordsp. 12, 14.

18. Tugt din Søn, medens der er Forhaabning; men ophøi ikke din Sjel, til at dræbe ham. c. 13, 24.

19. Den, som har (for) stor Hastighed, skal bære Straf; men dersom du frier ham, da kan du blive ved (at straffe ham).

20. Adlyd Raad og tag imod Tugt, at du kan blive viis paa det sidste.

21. Der ere mange Anslag i en Mands Hjerte; men HErrens Raad, det skal bestaae. c. 16, 1. Jer. 10, 23.

22. Det (skal være) et Menneskes Lyst, at han er miskundelig; og en Arm er bedre end en Løgner.

23. HErrens Frygt (fører) til Livet; thi saadan En skal være mæt (af Rolighed) Natten over, han skal ikke hjemsøges med Ulykke. c. 11, 19.

24. En Lad skjuler sin Haand i Fadet; han lader den end ikke komme til sin Mund igjen. c. 26, 15.

25. Slaaer du en Spotter, saa skal en Vanvittig blive vittig; og straffer man en Forstandig, (da) skal han forstaae sig paa Kundskab. c. 21, 11. c. 1, 4. c. 19, 25.

26. Hvo, der forstyrrer Faderen, og vil bortjage Moderen, er en Søn, som gjør til Skamme, og gjør Forhaanelse.

27. Lad af, min Søn! at høre den Tugt, som forvilder fra forstandig Tale.
28. Et Belials Vidne spotter Retten, og de Ugudeliges Mund opsluger Uret.
29. Domme ere beredte til Spottere, og Slag til Daarers Ryg. c.20,30. c.10,13.

20. Capitel.

Salomo taler om Vinens Misbrug, 1. Konger, 2. 8. 26. 28. Trætte, 3. Ladhed, 4. 13. Raad, 5. 18. Stolthed og Trofasthed, 6. Oprigtighed, 7. Almindelig Fordærvelse, 9. Vægt og Maal, 10. 23. Børns Gjerninger, 11. Hørende Øre, &c. 12. Kjøbmænds Kunstgreb, 14. Forstandig Tale, 15. Borgen, 16. Falskheds Brød, 17. Bagtalelse, 19. At bande Forældre, 20. At haste til Rigdom, 21. Hevngjerrighed, &c. 22. Guds Regjering, 24. Løfter, 25. Menneskets Randsagelse, 27. Unge og Gamle, 29. De Ondes Straf, 30.

1. Viin (gjør) en Spotter, stærk Drik (gjør, at) En larmer; og hver, som forvildes derved, bliver ikke viis. c. 31, 4.
2. En Konges Forfærdelse er som en ung Løves Brølen; den, ham fortørner, synder imod sit Liv. c. 16, 14.
c. 19, 12. Ef. 31, 4.
3. Det er en Mand en Ære at blive fra Trætte; men hver Daare blander sig derudi. c. 17, 14.
4. Fordi det er Vinter, vil en Lad ikke pløie; (derfor) skal han tigge om Høsten, men (skal) intet (finde). c. 18, 9.
5. Raad i en Mands Hjerte er som dybt Vand; men en forstandig Mand skal opdrage det. c. 18, 4.
6. Mange Mennesker udraabe hver sin Fromhed; men hvo kan finde en (ret) trofast Mand?
7. Den, som vandrer frem i sin Fuldkommenhed, er retfærdig; salige ere hans Børn efter ham. Ps. 112, 2.
8. En Konge, som sidder paa Domstolen, adspreder alle Onde med sine Øine.
9. Hvo kan sige: jeg haver renset mit Hjerte; jeg er reen af min Synd?
1 Kong. 8, 46. Præd. 7, 20. 1 Joh. 1, 8.
10. Forskjellig Vægt, og forskjellig Epha, de ere ogsaa begge en Vederstyggelighed for HErren. v. 23. 5 Mos. 25, 13. 14.
11. Den Unge kjendes og paa sine Idrætter, om han er reen, og om hans Gjerning er ret. c. 22, 6.
12. Et hørende Øre, og et seende Øie, dem haver ogsaa HErren begge gjort.
Ps. 94, 9.
13. Elsk ikke Søvn, at du skal ikke maaskee blive arm; oplad dine Øine, (og) mættes af Brød. c. 6, 10. c. 24, 30-33.
14. (Det er) Ondt, (det er) Ondt, skal Kjøberen sige; men (naar) han gaaer bort, da skal han rose sig.
15. Der er Guld og mange Perler til; men forstandige Læber ere et dyrebart Tøi.
16. Naar En bliver Borgen for en Fremmed, tag hans Klæder; og tag Pant af ham for de Ubekjendte. c. 27, 13.
17. Falskheds Brød smager en Mand vel; men siden bliver hans Mund fuld af Gruus. c. 9, 17.
18. Anslag med Raad bestaae, derfor før Krig med Raadslag. c. 15, 22. c. 24, 6.
19. Den, som aabenbarer hemmelige Raad, han er som en Bagvaskter: og bland dig ikke med den, som besvælger med sine Læber. c. 17, 4.
20. Hvo som bander sin Fader eller sin Moder, hans Lygte skal udslukkes i tykt Mørke. 2 Mos. 21, 17 &c.
21. Den Arv, som man først haster meget efter, den skal ikke velsignes paa det sidste. Luc. 15, 12.
22. Siig ikke: jeg vil betale Ondt; bie efter HErren, og han skal frelse dig.
c. 24, 29. 1 Pet. 3, 9.
23. Forskjellig Vægt er en Vederstyggelighed for HErren, og falske Vægtskaaler ere ikke gode. v. 10. Ez. 45, 10.
24. En Mands Gange (komme) af HErren, og hvorledes kan et Menneske forstaae sin Vei?
25. Det er Mennesket en Snare, (om) han vil opsluge det Hellige, og efter (han har gjort) Løfter, (da først) at randsage (dem.)
26. En viis Konge adspreder de Ugudelige, og lader føre Hjulet over dem.
v. 8. Ef. 28, 27. 28.
27. Menneskets Aand er HErrens Lygte, som randsager alt, (som er i) hans inderste Bug.
28. Miskundhed og Sandhed skal bevare en Konge, og han understøtter sin Thron ved Miskundhed. c. 16, 12.
29. De Unges Kraft er deres Prydelse, og graae Haar ere de Gamles Ære.
c. 16, 31.
30. Bylder (og) Saar ere en Rensele for den Onde, og Plager, (som gaae ind i) hans inderste Bug. v. 27. c. 18, 8.

21. Capitel.

Salomo taler om Kongers Hjerter, 1. Et Menneskes Randsagelse, 2. Retfærdighed og Offer, 3. 27. Hovmodighed, 3. 4. 24. [illegible] 5. 25. [illegible]

l5. 18. 27. 29. Et forvendt Menneske, e Qvinder, 9. 19. Tugt, 11. Ubarm= l3. Gave, 14. Retfærdige, Miskunde= tige, Ugudelige, 15. 18. 21. 26. 29. orstand og Raad, 16. 20. 23. 30. Vel= Tungens Bevarelse, 23. Ladhed, 25. er, 23. 28. Vanmægtighed mod HErr= Seiervinding, 31.

jens Hjerte er (som) Vand-
errens Haand; til alt det, han
til, skal han boie det. Ps.33,15.
en Mands Veie ere rette for
e; men HErren veier Hjer-
c. 16, 2.
re Retfærdighed og Ret er mere
r HErren end Offer. Es.1,16.
Oine, og et stolt Hjerte, og de
Ploining er Synd. Ps.101,5.
Flittiges Anslag ere visseligen
l; men Hvers, som haster, ere
til Mangel. c.14,23. c.28,20.
belde paa (at samle) Liggen-
en falsk Tunge, er en Forfæn-
om bortblæses, hos dem, som
l. c. 10, 2.
gudeliges Odelæggelse skal for-
; thi de vægrede sig ved at gjore

Skyldbetynget Mands Vei er
vendt, men (anlangende) den
s Gjerning er oprigtig.
r bedre at boe i et Hjørne paa
hos en trættefuld Qvinde, og
ns (fuldt af) Selskab.
v. 19. c. 25, 24.
Ugudeligs Sjel haver Lyst til
ns Ven finder ikke Naade for

man lægger Straf paa en
liver en Vanvittig viis; og
underviser en Viis, skal han
ndskab. c. 19, 25.
Retfærdig faaer Forstand af en
Huus, naar (Gud) omkaster
ge til Ulykke. Ps. 73, 17 sqq.
som stopper sit Ore for den
ab, han, han skal og raabe, og
es.
Gave i Lønndom stiller Vrede, og
i Barmen (stiller) en stærk Ha-
1 Sam. 25, 18.
er den Retfærdige en Glæde, at
men en Fordærvelse for dem,
Uret.
Menneske, som farer vild fra
Vei, skal hvile i Dødningers
l.

17. Den, som elsker Glæde, skal have Mangel; hvo som elsker Viin og Olie, skal ikke blive riig. Luc. 15, 13.

18. En Ugudelig (skal blive) Løsepenge for den Retfærdige, og den Træbske for den Oprigtige. c. 11, 8.

19. Det er bedre, at boe i et øde Land, end hos en trættefuld og fortørnet Qvinde. v. 9. c. 25, 24.

20. I den Vises Bolig er et ønskeligt Liggendefæ, og Olie; men et daarligt Menneske opsluger det.

21. Hvo der søger efter Retfærdighed og Miskundhed, skal finde Livet, Retfærdighed og Ære. Jak. 2, 13.

22. En Viis farer op i de Vældiges Stad, og skal nedkaste dens Tryghed Styrke.

23. Hvo der bevarer sin Mund og sin Tunge, bevarer sin Sjel fra Angester.

24. En stolt Hovmodig, hans Navn er en Spotter, han gjør (sin Gjerning) med Hovmodighed (og) Grumhed.

25. Den Lades Begjering skal dræbe ham, thi hans Hænder vægrede sig ved at gjøre (noget).

26. Han begjerer saare den ganske Dag; men en Retfærdig skal give, og ikke holde tilbage.

27. De Ugudeliges Offer er en Vederstyggelighed, meget mere, (naar) de lade det fremkomme med et skjændeligt (Forsæt). c. 15, 8. Es. 1, 11-15.

28. Et løgnagtigt Vidne skal omkomme, men en Mand, som hører, maa altid tale igjen. c. 19, 5.

29. En ugudelig Mand forhærder sit Ansigt; men den Oprigtige, han befæster sig.

30. (Der hjælper) ikke Viisdom, ei heller Forstand, ei heller Raad imod HErren. c. 11, 21.

31. Hesten er beredt til Krigens Dag, men Frelse hører HErren til. Ps. 144, 10.

22. Capitel.

Salomo taler om et godt Navn og Gunst, 1. Rige og Arme, 2. 7. 16. Klogskab og Vanvittighed, 3. Sagtmodigheds Løn, 4. De Forvendtes Vei, 5. De Unges Underviisning og Tugt, 6. 12. Uretfærdighed, 8. Et godt Øie, 9. Spottere, 10. Rene Hjerter og Læber, 11. Ret Kundskab og Fortrædelighed, 12. De Lade, 13. Fremmede Qvinder, 14. De Fattiges Undertrykkelse, 15. 22. 23. De Vises Ord, 17-19. Disse Ordsprogs Berømmelse, 20. 21. En hastig Mands Selskab, 24. 25. Borgen, 26. 27. Gamle Landemærker, 28. Hurtighed i sin Gjerning, 29.

1. Et (godt) Navn er mere at udvælge, end stor Rigdom; Gunst er bedre end Sølv og end Guld. c. 25, 25. Præd. 7, 1.

2. En Rig og en Arm mødtes; HErren gjorde dem allesammen. c. 29, 13.

3. En Klog seer Ulykke og skjuler sig; men de Vanvittige gaae deri, og straffes. c. 27, 12.

4. Sagtmodigheds Løn er HErrens Frygt, Rigdom, og Ære, og Livet.

5. Torne (og) Snarer ere paa den Forvendtes Vei; (men) den, som bevarer sin Sjel, skal vige langt fra den.

6. Oplær den Unge efter hans Veis Beskaffenhed; ogsaa naar han bliver gammel, skal han ikke vige derfra. c. 20, 11.

7. En Rig hersker over Arme; og den, som tager til Laans, er den Mands Tjener, som udlaaner.

8. Hvo som saaer Uret, skal høste Uretfærdighed; og hans Grumheds Riis skal faae Ende. Job 4, 8. 9. Hos. 10, 12. 13. Gal. 6, 7. 8.

9. (Den, som haver) et godt Øie, den skal velsignes; thi han gav den Ringe af sit Brød.

10. Uddriv Spotteren, saa gaaer Trætten ud, saa skal Kiv og Forsmædelse aflade.

11. Den, som elsker Hjertets Reenhed, hvis Læber ere yndige, hans Ven er Kongen.

12. HErrens Øine bevare Kundskab, og han omkaster den Troløses Ord.

13. En Lad sagde: der er en Løve derude; jeg maatte dræbes midt paa Gaderne. c. 26, 13.

14. De fremmede (Qvinders) Mund er en dyb Grav; den, HErren er vred paa, skal falde der (udi) c. 23, 27.

15. Daarlighed er bunden til en Ungs Hjerte; Tugtens Riis skal drive den langt fra ham.

16. Hvo som fortrykker en Ringe, for at formere sit, (og) hvo som giver en Rig, (den skal) visseligen (komme) til Mangel.

17. Bei dit Øre, og hør de Viises Ord; og sæt dit Hjerte til min Kundskab. c.5,1.

18. Thi (det skal være) lifligt, dersom du bevarer dem i din Bug; de skal stadfæstes tilsammen paa dine Læber.

19. Paa det at din Tillid skal være i HErren, haver jeg kundgjort dig det i Dag, og (mærk) du (det). Ps. 71,5.

20. Haver jeg ikke skrevet dig ypperlige Ting, med (mange) Raad og Forstand? c. 8, 6.

21. At kundgjøre dig Sandheds Tales Vished, at du maa svare ham, som sendte dig, Sandheds Ord.

22. Rov ikke en Ringe, fordi han er ringe, og knus ikke en Elendig i Porten.

23. Thi HErren skal udføre deres Sag, og berøve deres Sjel, som berøve dem. Ps. 35, 1.

24. Hav ikke Selskab med en vredagtig Mand, og kom ikke til en hastig Mand: c. 29, 22.

25. At du ei maaskee skulde lære hans Stier, og faae en Snare til din Sjel.

26. Vær ikke iblandt dem, som slaae Haand (i Haand), iblandt dem, som borge for Gjeld. c. 11, 15. c. 17, 18.

27. Dersom du ikke haver at betale med, hvorfor skulde han da tage din Seng bort under dig?

28. Flyt ikke (tilbage) det gamle Landemærke, som dine Fædre have gjort. 5 Mos. 27, 17. Job 24, 2. Ordspr. 23, 10.

29. Seer du en Mand, (som) er snar i sin Gjerning, han skal stilles for Konger, han skal ikke stilles for de Uædle. 1 Mos. 39, 3. c. 41, 40.

23. Capitel.

Salomo taler om at faae Mad med store Herrer og avindsfulde Folk, 1-3. 6-8. Rigdom, 4. 5. Tale for Daarer, 9. gamle Landemærker, 10. Faderløse, 10. 11. Tugt, 12. 14. 23. Viisdom, Sandhed og Forstand, 15. 16. 19. 23. 24. Nidkjærhed mod Syndere, 17. 18. gode Børn, 24. om Drankere og Fraadsere, 20. 21. 29. 35. Sær, 21. Lydighed mod Foraldre, 22. 25. at give HErren sit Hjerte, 26. at vogte sig fra Horer, 27. 28.

1. Naar du sidder at æde med en Regent, da betragt flittig, hvem du (haver) for dit Ansigt.

2. Og sæt en Kniv paa din Strube, om du haver Begjerlighed.

3. Hav ikke Lyst til hans velsmagende (Mad), thi det er falskt Brød. v. 6.

4. Bemøi dig ikke for at blive rig; hold op fra at (anvende dertil) din Forstand.

5. Skulde du lade dine Øine flyve til det, da det ikke (bliver)? thi det skal visseligen gjøre sig Vinger, som en Ørn, der flyver til Himmelen.

6. Æd ikke Brød hos (En, der haver) et ondt Øie, hav ikke Lyst til hans velsmagende (Mad).

7. Thi ligesom han agter (dig) i sit Hjerte, saa er det; han skal sige til dig: æd og drik, men hans Hjerte er ikke med dig.

n Mundfuld, som du haver ædet,
. du udspye, og du har spildt dine
Ord.
el ikke for Daarens Øren, thi han
r din Tales Klogskab.
lyt ikke tilbage det gamle Lande-
og kom ikke paa de Faderløses
c. 22, 28. 5 Mos. 19, 14.
hi deres Løser er stærk; han, han
ore deres Sag imod dig.
Ps. 10, 14; 68, 6.
ad dit Hjerte komme til Tugt, og
ren til Kundskabs Taler.
Vægre dig ikke for at tugte den
thi slaaer du ham med Riset, døer
e (deraf). c. 13, 24.
Du, du skal slaae ham med Riset, og
ns Sjel fra Helvede.
Min Søn! dersom dit Hjerte er
skal mit Hjerte glæde sig, ja jeg
c. 27, 11.
Og mine Nyrer skal fryde sig, naar
eber tale oprigtige Ting.
Lad dit Hjerte ikke være nidkjært
Syndere, men (holde sig) hver Dag
ens Frygt. c. 24, 1.
Thi sandelig, der er (en Belønning)
t sidste; og din Forhaabning skal
ryddes. c. 24, 14. 20.
Hør du, min Søn! og bliv viis,
dit Hjerte gaae (ret) frem paa
c. 9, 6.
Vær ikke iblandt Viin-Drankere,
: Kjød-Fraadsere for sig.
Thi en Dranker og Fraadser skal
arm; og Søvn gjør, at En maa
g revne (Klæder). Luc. 15, 13. 17.
Adlyd din Fader, som avlede dig;
agt ikke din Moder, naar hun bliver
l. c. 1, 8.
Kjøb Sandhed, og sælg (den) ikke,
Viisdom og Tugt og Forstand.
En Retfærdigs Fader skal storligen
sig; den, som avler en Viis, skal
ved ham. c. 15, 10. c. 10, 1.
Lad din Fader og din Moder glæ-
lad hende fryde sig, som fødte dig.
Min Søn! giv mig dit Hjerte, og
ne Øine bevare mine Veie.
Thi en Hore er en dyb Grav, og en
d (Qvinde) en snever Brønd.
c. 22, 14.
Ja hun ligger paa Luur, som efter
g formerer de Troløse iblandt Men-
. c. 7, 12.
Hvem (vederfares) Vee? hvem Fat-
tigdom? hvem Trætter? hvem Klager? hvem Saar uden Aarsag? hvem røde Øine?

30. Dem, som tøve (længe) ved Vinen, dem, som komme at søge efter blandet (Drik).

31. See ikke til Vinen, naar den er rød, naar den fremviser sin Farve i Bægeret, og naar den retteligen bevæges.

32. Det sidste deraf skal bide som en Slange, og stikke som en Basilisk:

33. Dine Øine maatte see efter fremmede (Qvinder), og dit Hjerte tale forvendte Ting;

34. Og du skulde blive som En, der ligger midt i Havet, og som den, der ligger øverst paa Masten.

35. De sloge mig, (skal du sige,) det smerter mig ikke; de stødte mig, jeg fornam det ikke: naar skal jeg opvaagne? jeg skal fremdeles søge den mere.

24. Capitel.

Salomo formaner til at fly de Ugudeliges, Bespotteres og Daarers Omgjængelse, hvis Egenskaber og Art han beskriver, 1. 2. 8. 9. 15. 16. 19. 20. Taler om Viisdom og Raad, 3-7. 13. 14. Efterladenhed, 10. De Uskyldiges Redning, 11. 12. De Retfærdiges Gjenvordigheder og Frelsning, 15. 16. Glæde over Fiendens Fald, 17. 18. At frygte HErren og Kongen, 21. Ei have Deel med de Vankelmodige, 22. 23. Dommeres Embede, 24. 25. Ret Svar, 26. Huusholdning, 27. Falsk Vidnesbyrd og Hevngjerrighed, 28, 29. Ladhed, 30. 34.

1. Vær ikke nidkjær imod onde Mennesker, og hav ikke Lyst til at være hos dem. c. 1, 10. c. 23, 17.

2. Thi deres Hjerte betænker Ødelæggelse, og deres Læber udtale Møie.

3. Ved Viisdom bygges et Huus, og ved Forstand befæstes det;

4. Og ved Kundskab blive de inderste Kamre fulde af alt dyrebart og lifligt Gods. Ps. 144, 13.

5. En viis Mand er stærk, og en forstandig Mand bestyrker (sine) Kræfter.

6. Thi med (vise) Raadslag skal du føre Krig for dig; og hvor mange Raadgivere ere, der er Frelse. c. 20, 18. c. 11, 14. c. 15, 22.

7. Al Viisdom er en Daare (for) høi; han kan ikke oplade sin Mund i Porten.

8. Hvo som betænker at gjøre Ondt, den kalder man en skalkagtig Mand.

9. Daarligheds skjændelige (Bedrift) er Synd, og en Bespotter er en Vederstyggelighed iblandt Folk.

10. Er du efterladen paa Nøds Dag, (da) er din Kraft ringe.

11. Red dem, som ere grebne til Døden, som ere snublende, (og nær ved) at ihjelslaaes, dersom du vilde holde dig tilbage (fra dem) Ps. 82, 4.

12. Naar du siger: see, vi kjende (denne) ikke, mon da ikke den, som veier Hjerter, skal forstaae det? og den, som tager vare paa din Sjel, skal kjende det? thi han betaler et Menneske efter sin Gjerning. 1 Sam. 16, 7. Ps. 62, 13. Matth. 16, 27. Rom. 2, 6. Aab. 2, 23.

13. Æd Honning, min Søn! thi det er godt, og Honning Kage er sød for din Gane

14. Saa skal og Viisdoms Kundskab være for din Sjel; naar du finder (den), da er der (Belønning) paa det sidste, og din Forhaabning skal ikke udryddes. c. 23, 18.

15. Luur ikke, du Ugudelige! paa en Retfærdigs Bolig; forstyr ikke hans Leie. Ps. 10, 9; 37, 32.

16. Thi en Retfærdig kan falde syv Gange, og staae op (igjen); men de Ugudelige skal støde sig i Ulykke. Ps 37, 24; 34, 20.

17. Du skal ikke glæde dig, naar din Fiende falder, og lad dit Hjerte ikke frydes, naar han støder sig. Job 31, 29. Mich. 7, 8.

18. At HErren ikke skal see det, og (det maatte være) ondt for hans Øine, og han maatte vende sin Vrede fra ham (til dig).

19. Lad (din Vrede) ikke optændes over de Onde; vær ikke nidkjær over de Ugudelige. Ps. 37, 1.

20. Thi den Onde skal ingen (Belønning) have paa det sidste; de Ugudeliges Lygte skal udslukkes. c. 13, 9.

21. Min Søn! frygt HErren og Kongen; bland dig ikke iblandt de Foranderlige; 1 Petr. 2, 17.

22. Thi deres Ulykke skal hastelig opkomme, og hvo kjender BeggES Fordærvelse?

23. Disse (Sprog) høre og de Vise til: at ansee Personerne i Dom er ikke godt. c. 18, 5. c. 28, 21. 3 Mos. 19, 15.

24. Hvo som siger til en Ugudelig: du er retfærdig, ham skal Folket forbande, alle Folk skal blive (saare) vrede paa ham.

25. Men den, som straffer (ham), skal det være liflig; og der skal komme en god Velsignelse over dem.

26. Man skal kysse Læberne paa den, som svarer rette Ord.

27. Beskik din Gjerning derude, og bered det for dig paa Ageren, og derefter *byg dit Huus.*

28. Bliv ikke uden Aarsag Vidne imod din Næste; thi skulde du bedrage med dine Læber? c. 19, 5.

29. Du skal ikke sige: saasom han gjorde mig, saa vil jeg gjøre ham; jeg vil betale enhver efter sin Gjerning. c 20, 22.

30. Jeg gik over en lad Mands Ager, og over et Menneskes Viingaard som fattedes Forstand.

31. Og see, der vare opkomne idel Tidsler paa den, dens Overflade var skjult med Nælder, og Steen-Gjerdet derom var nedbrudt. c. 15, 19.

32. Der jeg saae det, lagde jeg mig det paa Hjertet; jeg saae til, jeg annammede Tugt.

33. (Vil du) sove lidet endnu, slumre lidet, slaae Hænderne lidet tilsammen endnu, for at ligge: c. 6, 9. 10.

34. Da skal din Armod komme som en Vandrings-Mand, og din Mangel, som En, (der er bevæbnet) med Skjold. c. 28, 19.

25. Capitel.

Her begyndes en ny Samling af Salomos Ordsprog, v. 1. Guds og Kongers Ære, Kongers skjulte Raad, Embede, og Omgjængelse med dem, 2-7. Trætter, 8-10. Tale i Tide og Straffe, 11. 12. Et trofast Bud, 13. Falsk Berømmelse af Velgjerning, 14. Langmodighed, og en blød Tunge, 15. At æde Honning, 16. 27. Omgjængelse med Venner, 17. Falsk Vidnesbyrd, 18. Falsk Fortrøstning, 19. Et bedrøvet Hjerte, 20. Velgjerning imod Fiender, 21. 22. Frygt for et fortørnet Ansigt, 23. En trættefuld Qvinde, 24. Gode Rygte, 25. En Retfærdigs Fald, 26. En, som ei kan vinde sig selv, 28.

1. Disse ere ogsaa Salomos Ordsprog, hvilke Ezechias's, Judæ Konges, Mænd have overført: 2 Kong. 18, 1.

2. Det er Guds Ære at skjule en Ting, men det er Kongers Ære, at randsage en Ting.

3. Himlens Høihed og Jordens Dybhed, og Kongers Hjerte ere urandsagelige. c. 20, 5.

4. Borttag Skummet fra Sølvet, saa faaer Guldsmeden et Kar ud (deraf) c. 5.

5. Borttag en Ugudelig fra Kongens Ansigt, saa skal hans Throne stadfæstes med Retfærdighed. c. 16, 12.

6. Ær dig ikke selv for Kongens Ansigt, og staae ikke i de Mægtiges Sted.

7. Thi det er bedre, at man siger til dig: stig hid op, end at man skal fornedre dig for en Fyrstes Ansigt, saa dine Øine see derpaa. Luc. 14, 8 sqq.

8. Gak ikke snart ud til at trætte; thi hvad vil du gjøre derefter, naar din Næste haver beskjæmmet dig?
9. Udfør din Sag mod din Næste; men aabenbar ikke en andens Hemmelighed.
10. Paa det den, som det hører, ikke skal forhaane dig og dit (onde) Rygte ikke kunne afvendes.
11. (Som) Guldæbler i udgravne Sølv-(Skaaler, saa) er et Ord, som tales i sin Tid. c. 15, 23.
12. (Som) et Smykke af Guld, og en Prydelse af (kosteligt) Guld, er en Viis, som straffer, for et Øre, som adlyder. Ps. 141, 5.
13. Ligesom en Sneeklump paa Høstens Dag, er et trofast Bud for dem, som sende ham; thi han vederqvæger sine Herrers Sjel. v. 25.
14. (Som) Skyer og Veir, (hvor) ingen Regn (er hos,) er en Mand, som roser sig af en falsk Gave. 2 Pet. 1, 17.
15. Ved Langmodighed bliver en Fyrste overtalt; og en blød Tunge sønderbryder Been. c. 15, 1.
16. Haver du fundet Honning, (da) æd din Nødtørft, at du ei maaskee skal mættes deraf, og udspye det. c. 24, 15.
17. Lad din Fod sjelden komme til din Næstes Huus, at han ei maaskee skal blive kjed af dig, og hade dig.
18. (Som) en Hammer, og et Sværd, og en skjærpet Piil, er en Mand, som svarer falskt Vidnesbyrd imod sin Næste. c. 19, 5. c. 21, 28. c. 24, 28.
19. (Som) en braadden Tand, og en Fod, der snubler, er Tillid til den Troløse paa Nødens Dag.
20. (Som) den, der aflægger Klæder, den Dag det er koldt, (ja som) Eddike paa Salpeter, saa er den, som synger Sange for et Hjerte, som er ilde (tilfreds). Rom. 12, 15.
21. Dersom din Fiende hungrer, bespiis ham med Brød, og dersom han tørster, giv ham Vand at drikke. 2 Kong. 6, 22. Matth. 5, 44. Rom. 12, 20.
22. Thi du skal samle Gløder paa hans Hoved, og HErren skal betale dig det.
23. Norden-Veir kan føde en Regn (af sig), og en Tunge, (som taler) i Skjul, et forvendt Ansigt.
24. Det er bedre, at boe i Hjørnet paa et Tag, end hos en trættefuld Qvinde i et Huus (fuldt) af Selskab. c. 21, 9.
25. Ligesom koldt Vand over en træt Sjel, saa er et godt Rygte fra et langt fraliggende Land. c. 22, 1.
26. (Som) en Kilde, der er rørt (med Fødderne), og et fordærvet Kilde-Væld, (saa) er en Retfærdig, som snubler for en Ugudelig.
27. At æde megen Honning er ikke godt, (ei heller er det) en Ære, naar (Folk) randsage deres (egen) Ære. c. 24, 13. c. 25, 16.
28. (Som) en nedreven Stad foruden Muur, (saa) er en Mand, som ikke kan lukke til for sin Aand. c. 16, 32.

26. Capitel.

Salomo taler om Daarers Ære, 1. 8. At forbande uden Sag, 2. Daarers Tugt, 3. At svare en Daare, 4. 5. Daarligt Bud, 6. Ordsprog i Daarers Mund, 7-9. De Mægtiges Forhold, 10. Daarers Daarlighed, 11. Egen Viisdom, 12. Ladhed, 13-16. Unyttig Trætte, 17. At bedrage sin Næste, 18. 19. Øretudere, 20. 22. Kivagtige Mennesker, 21. Hyklerie, skjult Had, Efterstræbelse og Falskhed 23-28.

1. Som Sneen om Sommeren, og som Regnen om Høsten, saa passer Ære ikke vel for en Daare. v. 8
2. Som en Spurv vanker omkring, som en Svale flyver, saaledes kommer den Forbandelse ikke, (som skeer) uden Aarsag.
3. En Svøbe hører til Hesten, og en Tømme til Asenet, og et Riis til Daarers Ryg. Ps. 32, 9. Ordsp. 10, 13
4. Du skal ikke svare en Daare efter hans Daarlighed, at ikke maaskee ogsaa du skal blive ham liig.
5. Svar en Daare efter hans Daarlighed, at han ikke skal for sine (egne) Øine synes at være viis. v. 12. 16.
6. Han, som sender Bud formedelst en Daare, afhugger (sig selv) Fødderne, og maa drikke Fortrædelighed (i sig).
7. Tager Benene op paa en Halt: saa er et Ordsprog i Daarers Mund.
8. Som den, der binder en Steen i en Slynge, saa er den, der giver en Daare Ære. v. 1.
9. (Som) en Torn, der opkommer i en Drukkens Haand, saa er et Ordsprog i Daarers Mund.
10. En Mægtig gjør Enhver Smerte, (og baade) lønner en Daare, og lønner Overtrædere.
11. Ligesom en Hund vender sig til sit (eget) Spye, (saa) er Daaren, som igjentager sin Daarlighed. 2 Pet. 2, 22.
12. (Naar) du haver seet en Mand, som

synes (at være) viis for sine egne Dine, (da er der) mere Forhaabning til en Daare, end til ham. Rom. 12, 17.

13. En Lad sagde: der er en grum Løve paa Veien, en Løve paa Gaderne. c. 22, 13.

14. (Som) Døren vendes omkring paa sine Hængsler, (saa vender og) en Lad sig paa sin Seng. c. 24, 33.

15. En Lad skjuler sin Haand i Fadet; det bliver ham besværligt, at lade den komme til sin Mund igjen. c. 19, 24.

16. En Lad er visere for sine egne Dine, end syv, som svare med Fornuftighed.
v. 5. c. 28, 11.

17. Som den, der tager Hunden fat ved Øret, er den, der gaaer forbi, og fortørner sig over en Trætte, der ikke kommer ham ved.

18. Som en Galen, der kaster Gnister, Pile, og dødelige (Skud),

19. Saa (gjør) en Mand, der besviger sin Næste, og siger: skjemter jeg ikke?

20. Naar Træet er borte, udslukkes Ilden; og naar der er ingen Bagvaster, stilles Trætte.

21. (Som) Kul høre til (at optænde) Gløder, og Træer til (at gjøre) Ild, saa (kommer) en trættekjær Mand til at optænde Kiv. c. 15, 18.

22. En Bagvasters Ord ere som Slag, og de fare ned i inderste Bug. c. 18, 8.
Ps. 55, 22.

23. (Som) et Skaar, der er overdraget med Sølv-Skum, (saa) ere brændende Læber og et ondt Hjerte.

24. En Hader kan stille sig fremmed an ved sine Læber; men inden i sig lægger han Svig.

25. Naar han gjør sin Røst yndig, (da) troe ham ikke; thi der ere syv Vederstyggeligheder i hans Hjerte. Ap. G. 16, 17.

26. Hvis Had der haver skjult sig med Bedrag, hans Ondskab skal blive aabenbaret i Forsamlingen. 2 Sam. 13, 22. 32.

27. Hvo, som graver en Grav, skal falde i den; og hvo, som opvælter en Steen, paa ham skal den komme tilbage.
Ps. 7, 16; 9, 16. Præd. 10, 8.

28. En falsk Tunge hader dem, som den haver stødt, og en smigrende Mund skal gjøre, at (andre) omstødes.

27. Capitel.

Salomo taler om de tilkommende Tings Uvished, 1. Selvroes, 2. Vrede og Avind, 3. 4. Aabenbar Straf og hemmelig Kjærlighed, 5. 6. 13. Mættelse og Hunger, 7. Ustadighed i sit Kald, 8. Venner, 9. 10. Viisdom, og Forsigtighed, 11. 12. Borgen, 13. Trættekjær Qvinde, 15. 16. At skjærpe og øve sig til det Gode, 17. Troe Tjenere, 18. Menneskens Hjerter, 19. Øinenes Umættelighed, 20. Prøvelse ved priselig Gjerning, 21. Daarers Uforbederlighed. 22. Klog Huusholdning, 23-27.

1. Roes dig ikke af den Dag i Morgen; thi du veed ikke, hvad Dagen vil føde.
Jak. 4, 13. 14.

2. Lad en Fremmed rose dig, og ikke din Mund, en Ubekjendt, og ikke dine Læber.
2 Cor. 10, 12. 18.

3. Stene ere svare, og Sand er en Byrde; men en Daares Fortørnelse er svarere end begge.

4. Hastighed er Grumhed, og Vrede er et Vandskyl; dog hvo kan staae for Avind?

5. Aabenbar Straf er bedre end skjult Kjærlighed.

6. Saar af en Elsker ere trofaste; men Haderens Kys maa frabedes. Ps. 141, 5.

7. En mæt Sjel træder paa Honning-Kage; men for en hungrig Sjel er alt Beeskt sødt.

8. Ligesom en Spurv, der vanker omkring fra sin Rede, saa er en Mand, der vanker omkring fra sit Sted.

9. Olie og Røgelse glæder Hjertet, og en Vens Sødhed (glæder) ved sin Sjels Raad.

10. Forlad ikke din Ven og din Faders Ven, og gak ikke i din Broders Huus paa din Modgangs Dag; en Naboe er bedre nær hos, end en Broder langt borte. c. 18, 24.

11. Vær viis, min Søn! og glæd mit Hjerte, paa det jeg kan svare den et Ord, som forhaaner mig. c. 23, 15.

12. En Klog seer Ulykken, og skjuler sig; (men) Vanvittige gaae frem, og straffes.
c. 22, 3.

13. Tag hans Klæde, som borgede for en Fremmed, og tag Pant af ham for en ubekjendt (Qvindes) Skyld. c. 20, 16.

14. Hvo som velsigner sin Næste med sin Røst om Morgenen, naar han aarle opstaaer, det skal regnes ham for en Forbandelse.

15. Et idelig Drypp, paa den Dag det regner saare, og en trættekjær Qvinde ligne (hverandre). c. 19, 13. c. 25, 24.

16. (Hver), som søger at skjule hende, vil skjule Veir, og i sin høire Haand (gjemme) Olie, (som dog) raaber.

17. Jern kan skjærpe Jern, og en Mand kan skjærpe sin Næstes Ansigt.

18. Hvo, som bevarer et Figen-Træ, skal æde Frugt deraf; og hvo der tager vare paa sin Herre, skal æres.

'om Ansigt er imod Ansigt i
er et Menneskes Hjerte imod et
lenneske.
:de og Fordærvelse kan ikke mæt-
in (og) Menneskens Oine ikke
c. 30, 16. Præd. 1, 8.
som der er) Digel til (at prove)
Ovn til Guldet, saa (proves)
efter sine priselige Gjerningers
ed. c. 17, 3. Ps. 12, 7.
'om du vilde stode en Daare i
med Stoderen, midt iblandt
(dog ikke) hans Daarlighed vige

skal grandt kjende dine Faars
sæt dit Hjerte til Hjordene.
Gods er ikke evindelig, og mon
(skulde vare) fra Slægt til
1 Tim. 6, 7.
ar) Høet er bortfort, saa lader
gjen sig see; og Urterne sankes
ene.
mene ere til dine Klæder, og
en Agers Værd.
(du haver) Gede-Melk nok til
til Spise for dit Huus, og til
Pigers Livs (Ophold).

28. Capitel.

· em ond og god Samvittighed, 1. Re-
Forandring, 2. den som fortrænger de
roser eller imodstaaer de Ugudelige, 4.
and, 5. Fattige og Rige, 6-11. for-
ynner, 7. Aager, 8. vederstyggelig Bøn,
:else, 10. Retfærdige og Ugudelige, 12.
le eller bekjende Overtrædelse, 13. altid
onde Regentere, 15. 16. Manddrabere,
ig Omgjængelse, 18. Flittighed og Lad-
Rigdom, 20. 22. at ansee Personer, 24.
:ller smigre, 23. berøve Forældre, 24.
g Tillid til Gud, 25. at forlade sig paa
. Barmildhed, 27.

Jgudelige flye, skjøndt der er in-
forfolger (dem), men den Ret-
al være tryg, som en ung Løve.
Mos. 26, 36. Ordsp. 14, 32.
:andets Overtrædelse, blive man-
: deri; men naar der er et for-
:t vittigt Menneske, saa lever han

rm Mand, som dog fortrænger
, er som en Regn, der nedslaaer
), saa (der bliver) ingen Spise
c. 27, 27.
som forlade Loven, rose en Ugu-
n de, som bevare Loven, blande
em (i Strid). Ps. 49, 14.
5 Mos. 2, 5 rc.

5. Onde Folk forstaae ikke Ret; men de, som soge HErren, forstaae Alting.

6. Bedre er en Fattig, som vandrer i sin Fuldkommenhed, end den, som (vandrer) forvendt paa tvende Veie, om han (end) er riig. c. 19, 1.

7. Den, som bevarer Loven, er en forstandig Søn; men den, som føder Fraadsere, beskjæmmer sin Fader.

8. Hvo, som formerer sit Gods med Aager og Overgift, samler det til at skjænkes de Ringe. Præd. 2, 26.

9. Hvo, som bortvender sit Øre fra at høre Loven, hans Bøn er ogsaa en Vederstyggelighed. c. 21, 27. Ps. 66, 18.

10. Hvo, som forvilder de Oprigtige paa en ond Vei, han skal falde i sin Grav; men de Fuldkomne skal arve Godt.

11. En riig Mand er viis for sine (egne) Øine; men en Ringe, (som er) forstandig, skal randsage ham.
c. 26, 5. 12. 16.

12. Naar Retfærdige fryde sig, (da er der) stor Ære; men naar Ugudelige opstaae, skal man lede efter Folk. c. 29, 2.
c. 28, 28.

13. Den, som skjuler sine Overtrædelser, skal ikke have Lykke; men den, som bekjender og som forlader (dem), skal faae Barmhjertighed. 1 Joh. 1, 8. 9.

14. Saligt er det Menneske, som altid frygter; men den, som forhærder sit Hjerte, skal falde i Ulykke.

15. Som en brølende Løve og en omkringløbende Bjørn er en Ugudelig, der hersker over et ringe Folk.

16. En Fyrste, som fattes (al) Forstand, fortrykker og (andre) meget, men hvo, der hader Gjerrighed, skal forlænge (sine) Dage.

17. Et Menneske, som har gjort Vold paa en Sjels Blod, (naar) han flyer til en Grav, da skulle de ikke staae ham bi.

18. Hvo, som vandrer fuldkommeligen, skal frelses; men hvo, som vandrer forvendt paa tvende Veie, skal falde paa een af dem.

19. Hvo, som dyrker sin Jord, skal mættes af Brød; men den, som jager efter unyttige Ting, skal mættes af Armod.
c. 12, 11. c. 24, 34.

20. En (saare) trofast Mand (skal faae) mange Velsignelser; men den, som haster at blive riig, skal ikke blive uskyldig.
v. 22. 1 Tim. 6, 9.

21. Det er ikke godt at ansee en Person-

thi en Mand kan overtræde for et Stykke Brøds Skyld. c. 18, 5. c. 24, 23. Jak. 2, 1. 9.

22. Hvo, som haster til (at faae meget) Gods, er en Mand, som haver et ondt Øie, og kjender ikke, at Mangel skal komme paa ham.

23. Hvo der straffer et Menneske, skal derefter finde Gunst, mere end den, som smigrer med Tungen. c. 25, 12.

24. Hvo der berøver sin Fader eller sin Moder, og siger: det er ingen Overtrædelse; han er en fordærvelig Mands Staldbroder. Matth. 15, 5. 6.

25. Den, som haver et stolt Mod, blander sig i Trætte; men den, som forlader sig paa HErren, skal blive feed.

c. 13, 10. c. 15, 18. c. 29, 22.

26. Hvo, som forlader sig paa sit Hjerte, han er en Daare; men den, som vandrer i Viisdom, han skal undkomme.

27. Hvo, som giver den Arme, (han skal) ikke (have) Mangel; men (over) den, som skjuler sine Øine, (skal være) mange Forbandelser. 5 Mos. 15, 7. 2 Cor. 9, 9.

28. Naar Ugudelige opkomme, maa et Menneske skjule sig; men naar de omkomme, skal de Retfærdige blive mange.

v. 12. c. 11, 10.

29. Capitel.

Salomo taler om Haardnakkenhed, 1. Ond og god Regjering, 2. 4. 12. 14. 16. Viisdom og Horerie, 3. Smigren, 5. Ugudelige og Retfærdige, 6. 7. 27. Bespottere, Daarer og Vise, 8. 9. 11. Had imod de Fromme, rc. 10. At tale ubetænksom, 11-20. En Fattig og Forfølger, 13. Tugt, 15. 17. 19. 21. Spaadom, 18. Vrede, 22. Hovmod og Nedrighed, 23. At dele med Tyve, rc. 24. Ei at forfærdes for Menneskene, 25. At HErren regjerer Rettergang og Dom, 26.

1. En Mand, som er (tit) straffet, og (dog) forhærder (sin) Nakke, skal hasteligen sønderbrydes, og (der skal) ingen Lægedom (være). c. 13, 18.

c. 15, 10. Ef. 1, 5. 20. 28.

2. Naar Retfærdige blive mange, skal Folket glædes; men naar en Ugudelig hersker, skal Folket sukke. c. 11, 10.

c. 28, 12. 2 Mos. 22, 3. c. 6, 7.

3. En Mand, som elsker Viisdom, glæder sin Fader; men hvo, som underholder Horer, skal tabe (sit) Gods.

Luc. 15, 13. 14.

4. En Konge stadfæster Landet ved Ret; men en Mand, som tager Gaver, nedbryder det.

5. En Mand, som smigrer for sin Næste, udbreder et Garn for hans Gange.

6. I en ond Mands Overtrædelse er en Snare; men en Retfærdig skal fryde sig, og glædes.

7. En Retfærdig kjender de Ringes Sag; en Ugudelig forstaaer sig ikke paa Kundskab.

8. Mænd, (som ere) Bespottere, føre en Stad i Strikke, men de Vise afvende Vrede. 2 Sam. 20, 16.

9. (Naar) en viis Mand gaaer i Rette med en daarlig Mand, enten han heftig bevæges, eller leer, faaer han ingen Roe.

10. Blodgjerrige Mænd hade en fuldkommen (Mand,) men Oprigtige søge hans Sjel.

11. En Daare udlader al sin Aand; men en Viis holder den tilbage.

12. (Naar der er) en Regent, som agter paa Løgns Ord, (da blive) alle hans Tjenere ugudelige.

13. En Arm og en Bedrager mødes, (men) HErren oplyser begges deres Øine.

c. 22, 2.

14. En Konge, som dømmer de Ringe troligen, hans Throne skal stadfæstes evindelig. c. 16, 12.

15. Riis og Straf giver Viisdom; men en Dreng, som overlades (til sig selv,) beskjæmmer sin Moder.

16. Naar Ugudelige blive mange, bliver Overtrædelse megen; men Retfærdighed skal see paa deres Fald.

17. Tugt din Søn, saa skal han skaffe dig Rolighed, og give Vellyster for din Sjel. c. 19, 18.

18. Naar der er ikke Syner, bliver et Folk blottet; men den, som bevarer Loven, han er salig. Neh. 8, 2 fgg.

19. En Tjener kan ikke tugtes med Ord; thi om han (det end) forstaaer, saa svarer han (dog) ikke (dertil).

20. Seer du, (at) en Mand er hastig i sine Ord, (da er der) mere Forhaabning til en Daare, end til ham.

Præd. 5, 1. Jak. 1, 19.

21. Naar En opføder sin Tjener kræsent fra Ungdommen, da vil han paa det Sidste være en Søn.

22. En vredagtig Mand blander sig i Trætte, og en hastig Mand (gjør) megen Overtrædelse. c. 15, 18.

c. 26, 21. c. 28, 25.

23. Menneskets Hovmod skal nedtrykke ham; men den Ydmyge skal holde fast ved Ære. Matth. 23, 12. Jak. 4, 6. 10.

1 Pet. 5, 5.

24. Hvo, som deler med en Tyv, hader sin Sjel; (saa og) den, der hører Forbandelse, og ikke giver det tilkjende.

3 Mos. 5, 1.

25. At forfærdes for et Menneske fører i Strikker; men den, som forlader sig paa HErren, bliver ophøiet. c. 16, 20.

Ps. 2, 12; 118, 7. 8.

26. Mange søge en Regents Ansigt; men en Mands Dom er af HErren.

27. En uretfærdig Mand er de Retfærdige en Vederstyggelighed; og den, som er oprigtig paa Veien, er en Ugudelig en Vederstyggelighed.

30. Capitel.

Agur taler om sin Uforstandighed i guddommelige Sager, og om Gud og hans Søn, hvorom Guds Ord giver Oplysning, til hvilket man intet skal lægge, 1-6. Beder imod Forfængelighed, Løgn, Armod og Rigdom, 7-9. Vil ei, man maa bagtale en Tiener for sin Herre, 10. Og taler om fire vederstyggelige Ting, 11-14. Om fire umættelige Ting, 15. 16. Om Forældres Foragtelse, 17. Om fire urandsagelige Ting, 18. 19. Om en Horequindes Uforskammenhed, 20. Om fire utaalelige Ting, 21-23. Om fire smaae, dog berømmelige Ting, 24-28. Om fire Ting, som have en god Gang, 29-31. Om ei at forhærde sig i sine Forseelser, 32. 33.

1. Agurs Jake Søns Ord: Sprog, som Manden talede til Ithiel, (ja,) til Ithiel og Uchal:

2. Ja, jeg er ufornuftigere end en Mand, og jeg haver ikke menneskelig Forstand;

3. Og jeg haver ikke lært Viisdom eller kjendt de Helliges Kundskab.

4. Hvo foer op til Himmelen, og foer ned? hvo sankede Veiret i sine Næver? hvo bandt Vandet i et Klæde? hvo haver beskikket alle Jordens Ender? hvad er hans Navn? og hvad er hans Søns Navn? om du veed det. Job 38, 5 sqq.

Joh. 3, 13. Matth. 11, 27.

5. Alt Guds Ord er luttret; det er et Skjold for dem, som forlade sig paa ham.

Ps. 12, 7; 19, 9; 18, 31.

6. Læg intet til hans Ord, at han skal ikke straffe dig; og du skal findes løgnagtig. 5 Mos. 4, 2. c. 12, 32.

7. Jeg haver bedet dig om tvende (Ting; dem) ville du ikke vægre mig, før jeg døer:

8. Lad Forfængelighed og Løgns Ord være langt fra mig; giv mig ikke Armod eller Rigdom, (men) uddeel til mig mit beskikkede Brød.

9. Jeg maatte ellers maaskee mættes, og nægte (dig), og sige: hvo er HErren? eller om jeg blev arm, da maatte jeg stjæle, og forgribe mig paa min Guds Navn.

5 Mos. 32, 15. 2 Mos. 5, 2.

10. Bagtal ikke en Tjener for hans Herre, at han ikke skal bande dig, og du skulde bære Skyld.

11. (Der er) en Slægt, som bander sin Fader, og ikke velsigner sin Moder;

2 Mos. 21, 17.

12. En Slægt, som er reen for sine (egne) Øine, og er (dog) ikke toet af sit Skarn;

13. En Slægt, hvis Øine ere (heel) høie, og dens Øienlaage ere opløftede;

14. En Slægt, hvis Tænder ere Sværd, og hvis Kindtænder ere Knive, til at fortære de Elendige af Landet, og de Fattige iblandt Menneskene. Ps. 52, 4.

15. Blod-Iglen haver to Døttre, (som hedder:) giv hid! giv hid! Disse tre (Ting) kan ikke mættes, (ja,) fire sige ikke: (det er) nok:

16. Helvede, og den tillukte Moder; Jorden, (som) ikke bliver mæt af Vand, og Ilden, (som) ikke siger: (det er) nok.

c. 27, 20.

17. Et Øie, som spotter (sin) Fader, og foragter at hænge ved (sin) Moder, det skal Ravne udhakke ved Bækken, og Ørne-Unger skal æde det. 5 Mos. 27, 16.

18. Disse tre (Ting) ere mig forunderlige, og de fire (Ting) veed jeg ikke:

19. Ørnens Vei i Himmelen; Slangens Vei paa en Klippe; et Skibs Vei midt i Havet, og en Mands Vei til en Jomfru.

20. Saa er en Hore-Kones Vei: hun aad og afviskede sin Mund, og sagde: jeg haver ikke gjort Uret.

21. Et Land bevæges ved tre (Ting) og fire kan det ikke bære:

22. Ved en Tjener, naar han regjerer, og en Daare, naar han bliver mæt af Brød;

23. Ved en forhadt Qvinde, naar hun bliver gift, og en Tjenestepige, naar hun bliver sin Frues Arving.

5 Mos. 21, 15. 16. 1 Mos. 16, 3. 4.

24. Disse fire ere smaae (Ting) paa Jorden; dog ere de vise, og have lært Viisdom:

25. Myrerne ere ikke et stærkt Folk; alligevel berede de deres Spise om Sommeren; c. 6, 7. 8. c. 10, 5.

26. Kaninerne ere et afmægtigt Folk; dog sætte de deres Huus i Klippen;

27. Græshopperne have ingen Konge;

alligevel drage de alle ud, delende sig (i
Hobetal);
28. Edderkoppen tager fat paa med Hænderne, og er i en Konges Palladser.
29. Disse tre (Ting) have en god Gang,
og de fire gaae vel:
30. En stærk Løve, (som er) vældig
iblandt Dyrene, og vil ikke vende tilbage
for Nogens Ansigt;
31. En (Hest), som er anbunden om
Lænderne; en Buk; og en Konge, som
ingen (tør) staae op imod.
32. Haver du handlet daarligen, der du
ophøiede dig, og haver du tænkt (Ondt, da
læg) Haanden paa Munden.
Job 39, 37. Mich. 7, 16.
33. Thi den, som kjerner Melk, faaer
Smør derudaf, og den, som snyder Næsen
haardt, faaer Blod derudaf, og den, som
vækker Vrede, faaer Trætte derudaf. c. 29, 22.

31. Capitel.

Salomo beskriver sin Moders Lærdom, som raader ham fra Horerie og Drukkenskab, og til at øve Retfærdighed i Dom, og hjælpe og trøste de Elendige, 1-9. Han beskriver en dydefuld Qvinde af hendes Egenskaber, 10-31.

1. Kong Lamuels Ord: Sprog, som hans
Moder underviste ham med.
2. Hvad? min Søn! og hvad? du
mit Livs Søn! ja, hvad? mine Løfters
Søn!
3. Giv ikke Qvinderne din Formue, eller
dine Veie, til at nedslaae Konger.
4. Det bør ikke Konger, Lamuel! det bør
ikke Konger at drikke Viin, ei heller Fyrster
(at drikke) stærk Drik: c. 20, 1.
5. At han ikke maaskee skulde drikke, og
glemme det, som er beskikket, og forandre
alle elendige Folks Sag. Esth. 3, 15.
6. Giver stærk Drik til den, som omkommer, og Viin til dem, som ere beskeligen
bedrøvede i Sjelen,
7. At han maa drikke og glemme sin
Armod, og ikke mere komme sin Møie
ihu.
8. Oplad din Mund for den Stumme,
for alle deres Sag, som skal omkomme.
9. Oplad din Mund, døm Retfærdighed,
og en Elendigs og Fattigs Sag.
10. Hvo kan finde en duelig Qvinde?
hun er langt mere værd en Perler.
c. 18, 22.
11. Hendes Mands Hjerte (tør) forlade sig paa hende, og ham skal ikke fattes
Føde.
12. Hun gjør ham Godt, og intet Ondt,
i alle sit Livs Dage.
13. Hun søger efter Uld og Hør, og arbeider gjerne med sine Hænder.
14. Hun er ligesom en Kjøbmands Skib;
hun lader sit Brød komme langt fra.
15. Og hun staaer op, naar det endnu
er Nat, og giver sit Huus Spise, og sine
unge Piger (deres) beskikkede (Deel).
16. Hun tænker paa en Ager, og faaer
den; hun planter en Viingaard af sine
Hænders Frugt.
17. Hun ombinder sine Lænder med
Styrke, og bestyrker sine Arme.
18. Hun fornemmer, at hendes Kjøbmandskab er godt; hendes Lygte udslukkes
ikke om Natten.
19. Hun udstrækker sine Hænder til Tenen, og hendes Hænder tage fat paa en
Rok.
20. Hun udbreder sin Haand til den
Elendige, og udstrækker sine Hænder til
den Fattige.
21. Hun frygter ikke Sneen for sit Huus;
thi alt hendes Huus-(Folk) er beklædt med
dobbelte (Klæder).
22. Hun gjør sig Tapeter; hvidt Linned
og Purpur er hendes Klæder.
23. Hendes Mand er (navn-)kundig i
Portene, naar han sidder hos de Ældste i
Landet.
24. Hun gjør kosteligt Linklæde, og sælger det; og overantvorder Kjøbmanden
Bælter.
25. Styrke og Herlighed er hendes
Klædebon, og hun leer til den kommende
Tid.
26. Hun oplader sin Mund med Viisdom, og Miskundheds Lov er paa hendes
Tunge.
27. Hun seer, hvorledes det gaaer til i
hendes Huus, og æder ikke Brød med Ladhed.
28. Hendes Sønner staae op, og prise
hende salig; hendes Huusbonde roser hende ogsaa, (sigende):
29. Mange Døttre forhverve Formue,
men du, du kom op over dem allesammen.
30. Yndelighed er Bedragelighed, og
Deilighed er Forfængelighed; (men) en
Qvinde, (i hvilken der er) Herrens Frygt,
hun skal roses.
31. Giver hende af hendes Hænders
Frugt; og hendes Gjerninger skal prise
hende i Portene.

Prædikernes Bog.

1. Capitel.

Salomo lærer, at alle Ting i Verden ere forfængelige og ubestandige, 1-3. I Særdeleshed at den menneskelige Viisdom ogsaa er forfængelig, møisommelig, og fører ingen Nytte eller bestandigt Gode med sig, 4-11. Hvilket han bekræfter med sit eget Exempel, 12-18.

1. Prædikerens, Davids Søns, Kongen i Jerusalems Ord: Ordsp. 1, 1.
2. (Det er) idel Forfængelighed, sagde Prædikeren, idel Forfængelighed, (det er) altsammen Forfængelighed. c. 12, 8.
3. Hvad Fordeel haver Mennesket i al sin Møie, som det bemøier sig med under Solen?
4. En Slægt gaaer, og en (anden) kommer; men Jorden staaer evindelig.
5. Og Solen gaaer op, og Solen gaaer ned; og den higer til sit Sted, der, hvor den gaaer op (igjen).
6. Den gaaer mod Sønden, og gaaer omkring mod Norden; Veiret gaaer (stedse) om og om, og farer frem, og Veiret kommer tilbage efter sine Omgange.
7. Alle Bække løbe i Havet, dog (bliver) Havet ikke fuldt; til det Sted, fra hvilke Floderne løbe, derhen gaae de igjen tilbage.
8. Alle (disse) Ting ere møisommelige; ingen kan udsige det; Øiet mættes ei af at see, og Øret fyldes ei af at høre. Ps. 90, 10. Ordsp. 27, 20.
9. Hvad som var, det samme skal vorde, og hvad som er skeet, det samme skal skee, saa der er slet intet Nyt under Solen.
10. Er der noget, om hvilket man kan sige: see, dette er Nyt? det var allerede i de forrige Tider, som have været før os.
11. Der er ingen Ihukommelse af de forrige Ting; og af de efterkommende Ting, som skal vorde, af dem (skal heller) ikke være Ihukommelse hos dem, som skal være herefter.
12. Jeg Prædikeren, jeg var Konge over Israel i Jerusalem. v. 1.
13. Og jeg gav mit Hjerte til at randsage, og at opsøge med Viisdom om alt det, som skeer under Himmelen; saadan ond Møie haver Gud givet Menneskens Børn at plage sig derudi.
14. Jeg saae alle de Gjerninger, som ere gjorte under Solen, og see, det var alt Forfængelighed og Aands-Fortærelse. v. 2. c. 2, 11.
15. Kroget kunde ikke vorde ret, Brøst kunde ikke tælles. c. 7, 13.
16. Jeg talede med mit Hjerte, og sagde: see, jeg, jeg haver faaet større og mere Viisdom end alle de, som have været før mig i Jerusalem; og mit Hjerte haver seet megen Viisdom og Kundskab. c. 2, 1. 1 Kong. 3, 12.
17. Og jeg gav mit Hjerte til at forstaae Viisdom, og at forstaae Galenskab og Daarlighed; jeg fornam, at dette var ogsaa Aands-Fortærelse. c. 2, 12.
18. Thi hvor megen Viisdom er, (der er) megen Græmmelse; og den, som forøger Kundskab, forøger Smerte.

2. Capitel.

Salomo viser, at den sande Lyksalighed ei bestaaer i Vellyst og timelig Fornøielse, 1. 2. Endogsaa ikke, naar den søges tillige med Viisdom, som han forestiller i sit eget Exempel, 3-11. Ei heller i nogen jordisk Viisdoms Bestræbelse, 12-23. Hos alle disse Forfængeligheder skulde Menneskene søge i Stilhed, Fred og Glæde i Gud at bruge (men ei misbruge) Guds Gaver, hvilket dog alene gives af HErren, til dem, som frygte ham, 24-26.

1. Jeg, jeg sagde i mit Hjerte: nu velan, jeg vil forsøge dig med Glæde, derfor see paa det Gode; men see, det var ogsaa Forfængelighed. c. 1, 16. c. 3, 18.
2. Jeg sagde til Latter: du er galen, og til Glæde: hvorfor gjør du det?
3. Jeg opsøgte i mit Hjerte at fremdrage mit Kjød med Vinen; dog ledede jeg mit Hjerte til Viisdommen, og (kun) at tage fat paa Daarlighed, indtil jeg kunde see, hvad Menneskens Børn bedst (monne være), som de skulde gjøre under Himmelen, i deres Livs Dages Tal.
4. Jeg gjorde mine Gjerninger store; jeg byggede mig Huse, jeg plantede mig Viingaarde.
5. Jeg gjorde mig (Urte-)Haver og Lysthaver, og jeg plantede allehaande frugtbare Træer i dem.
6. Jeg gjorde mig Fiskevande, at vande af dem den Skov, hvori Træer oprinde.
7. Jeg eiede Tjenere og Tjenestepiger, jeg havde hjemfødte (Tyende); jeg havde ogsaa megen Eiendom af stort Qvæg og

smaat Qvæg, mere end alle de, som havde været for mig i Jerusalem.

8. Jeg samlede mig ogsaa Sølv og Guld, og en synderlig Eiendom fra Konger og Landskaber; jeg beskikkede mig Sangere og Sangersker, og Menneskens Børns Vellyster, allehaande sammenstemmende Musik. Ps. 39, 7.

9. Og jeg blev mægtig, og tog til over dem, som havde været før mig i Jerusalem; ja, min Viisdom stod med mig.
1 Kong. 10, 23.

10. Og alt, hvad mine Øine begjerede, tog jeg ikke fra dem; jeg nægtede mit Hjerte ingen Glæde, thi mit Hjerte havde Glæde af alt mit Arbeide, og dette var min Deel af alt mit Arbeide. c. 11, 9.

11. Da saae jeg om til alle mine Gjerninger, som mine Hænder havde gjort, og til det Arbeide, som jeg arbeidende havde gjort; og see, det var alt Forfængelighed og Aandens Fortærelse, og der var ingen Fordeel under Solen. Matth. 6, 19.
Præd. 1, 2. 14.

12. Derefter vendte jeg mig, for at see Viisdom og Galenskab og Daarlighed; thi hvad (skal) det Menneske (gjøre,) som skal komme efter Kongen? det, som hine allerede have gjort. c. 1, 17. c. 7, 25.

13. Da saae jeg, at der er Fordeel ved Viisdom, mere end ved Daarlighed, som Lyset har Fordeel fremfor Mørket.

14. Den Vises Øine ere i hans Hoved, men Daaren vandrer i Mørket; dog fornam jeg ogsaa, at hvad der hændes den ene, hændes dem alle. Ordsp. 17, 24.

15. Da sagde jeg i mit Hjerte: som det hændes Daaren, saa hændes det og mig, og hvorfor haver jeg, jeg da villet være viis mere (end andre)? da sagde jeg i mit Hjerte: saadant er og Forfængelighed.

16. Thi hverken den Vises eller en Daares Ihukommelse skal være evindelig; efterdi det, som nu er, altsammen bliver forglemt i de tilkommende Dage, og hvor maa dog den Vise døe tilligemed Daaren!
Ps. 49, 11.

17. Derfor hadede jeg Livet; thi den Gjerning (syntes) ond for mig, som skeer under Solen; thi det er alt Forfængelighed og Aands-Fortærelse.

18. Og jeg hadede alt mit Arbeide, som jeg havde arbeidet under Solen, at jeg skulde efterlade det til et Menneske, som skulde være efter mig. 1 Kong. 12, 1 sqq.
1 Kong. 11, 31. 40.

19. Thi hvo veed, om han skal blive Viis eller en Daare? og han skal (dog) herske i alt mit Arbeide, som jeg haver arbeidet, og som jeg haver været viis udi under Solen; dette er og Forfængelighed.

20. Derfor vendte jeg mig omkring at mistrøste mit Hjerte, over alt det Arbeide, som jeg havde arbeidet under Solen.

21. Thi et Menneske, hvis Arbeide er gjort med Viisdom og med Kundskab og med Redelighed, maa dog give et Menneske det til sin Deel, som intet haver arbeidet derudi; dette er og Forfængelighed og en stor Ulykke.

22. Thi hvad haver dog Mennesket af alt sit Arbeide og af sit Hjertes Fortærelse, som han arbeider under Solen?

23. Thi alle hans Dage ere (idel) Smerte, og hans Møie er Græmmelse, ogsaa om Natten haver hans Hjerte ikke Rolighed; dette samme er ogsaa Forfængelighed.

24. (Er det da) ikke et Menneske godt, at han æder og drikker, og lader sin Sjel see, og (nyde) det Gode i sit Arbeide? (men) dette saae jeg ogsaa, at det er af Guds Haand. c. 3, 12. 13. 22. c. 5, 17. 18.

25. Thi hvo kunde æde, og hvo kunde skynde sig mere (til at nyde det), end jeg?

26. Thi det (Menneske), som er godt for hans Ansigt, giver han Viisdom og Kundskab og Glæde; men Synderne giver han den Møie, at sanke og samle, for at give det til den, som er god for Guds Ansigt; dette er ogsaa Forfængelighed og Aands-Fortærelse. Ordsp. 28, 8.

3. Capitel.

Salomo lærer, at Alting i Verden har sin Tid, som Gud forordner og styrer, 1-11. Slutter, at et Menneske kan intet bedre gjøre, end i Gudsfrygt bruge Guds Gaver med Glæde ec. og at det er forgjæves at ville ændre det, Gud beskikker, 12-15. Han beklager den Uretfærdighed, som skeer i Dom og Ret ec. 16. 17. Taler om, at Mennesker og Dyr skulle døe, og at ingen Forskjel sees efter udvortes Anseende ec. 18-22.

1. Alting haver en bestemt Tid; og alt (det, som man haver) Lyst til under Himmelen, haver (sin) Tid. c. 8, 6.

2. Der er Tid at fødes, og Tid at døe; Tid at plante, og Tid at oprykke det Plantede;

3. Tid at ihjelslaae, og Tid at læge; Tid at nedrive, og Tid at opbygge;

4. Tid at græde, og Tid at lee; Tid at hyle, og Tid at springe for Glæde;

bortkaste Stene, og Tid at
:; Tid at tage i Favn, og Tid
ig langt fra at tage i Favn;
opsøge, og Tid at tabe; Tid at
Tid at bortkaste;
sønderrive, og Tid at sye sam-
t tie, og Tid at tale;
elske, og Tid at hade; Tid til
til Fred.
Fordeel haver han, som gjør
det, han arbeider?
aver seet den Møie, som Gud
Menneskens Børn at plage
c.1,13. c.2,23.26. c.5,2.13.
c. 8, 16.
gjorde Alting smukt i sin Tid,
rden i deres Hjerte, uden at et
og kan udfinde den Gjerning,
haver gjort fra Begyndelsen
l.
ornam, at der er intet bedre
at være glad, og gjøre (det,
r, i deres Liv. c.2,24.c.8,15.
, at ethvert Menneske æder og
ter (og nyder) det Gode, i alt
det er en Guds Gave.
c. 2, 24. c. 5, 18.
ornam, at alt det, som Gud
l blive evindelig, man kan in-
, og man kan intet tage der-
d gjør det saa, for at man skal
ans Ansigt. Pſ. 33, 9.
som er, har allerede været, og
:l skee, har allerede været; og
et, som er fordrevet.
g saae ydermere under Solen
Sted, der var Ugudelighed; og
ds Sted, der var Ugudelighed.
sagde jeg i mit Hjerte: Gud
den Retfærdige og den Ugu-
der er Tid til alt (det, man)
ll, og over al Gjerning (skal)
) Dom. c. 2, 3. 15.
1 Sam. 24, 13.
g sagde i mit Hjerte om Men-
ns Handel, at Gud vilde gjøre
: dem, og at de skulde see, at
g selv (som) Fæ. c. 1, 16.
vad som hændes Menneskens
ændes (og) Dyrene, og eens
m begge); som disse døe, saa
ne, og de have alle eens Aand,
ket haver ingen Ypperlighed
(andet) Dyr, thi det er alt
hed. Pſ. 49, 13. 21.
re alle til eet Sted: de blive
alle af Støv, og de komme alle til Støv
igjen. 1 Moſ. 3, 19.
21. Hvo fornemmer, at Menneskens
Børns Aand, den farer høit op, og Dyrs
Aand, at den farer ned under Jorden?
22. Og jeg saae, at der er intet bedre,
end at et Menneske er glad i sine Gjer-
ninger, thi det er hans Deel; thi hvo vil
lade ham komme, at see paa det, som skal
blive efter ham? c. 2, 24. c. 5, 17. 18

4. Capitel.

Salomo taler om, hvorledes de Arme af de Mægtige undertrykkes, 1-3. At den som gjør en Ting ret, maa lide Misundelse, ligesaa om Ladhed, at Lidet med Rolighed er bedre end Meget med Uroe, 4-6. At det er Daarlighed at søge Lyksalighed i eenlig Stand med Karrighed, og at det er bedre to end een, ꝛc. 7-12. At Viisdom er høiere at agte end Magt, og at Undersaatters Kjærlighed imod deres Øvrighed er ubestandig, 13-16. Han taler om en ret Gudsdyrkelse, 17.

1. Derefter vendte jeg mig om, og saae
alle de Undertrykte, som ilde medhandles
under Solen; og see, (der var) deres
Graad, som vare undertrykte, og (der var)
ingen, som trøstede dem; og (der gik)
Kraft af deres Haand, som undertrykte
dem; derimod havde de ingen, som trø-
stede dem. c. 2, 12. Begr. 1, 2. 9.
2. Da prisede jeg de Døde, som vare
allerede døde, mere end de Levende, som
endnu ere levende. Job 3, 11. 13.
3. Ja, (den haver) bedre end de begge,
som endnu ikke haver været til, som ikke
saae den onde Gjerning, der gjøres under
Solen.
4. Fremdeles saae jeg alt Arbeide og al
Redelighed i det, som gjøres, at den (til-
fører) eet Menneske Avind af det andet;
dette er ogsaa Forfængelighed og Aands-
Fortærelse. Ordsp. 14, 30.
5. Daaren lægger sine Hænder sammen,
og æder sit eget (Kjød).
6. En Haandfuld med Rolighed er be-
dre end begge Næver fulde med Møie og
Aands-Fortærelse. Ordsp. 15, 16.
7. Og jeg, jeg vendte mig om, og saae
en Forfængelighed under Solen:
c. 2, 12. c. 4, 1.
8. Der er en eenlig og ikke selvanden,
og haver hverken Søn eller Broder, dog
er der ingen Ende paa alt hans Arbeide,
og hans Øine mættes ikke af Rigdom; og
(han siger ikke:) hvem arbeider jeg til, og
lader min Sjel fattes det Gode? dette er
ogsaa Forfængelighed, og det er en ond
Møie.

9. (Saa er jo) bedre to end een; thi de have en god Løn af deres Arbeide.
1 Mos. 2, 18.

10. Thi dersom de falde, kan den ene opreise sin Staldbroder; men Vee den, som er ene! naar han falder, er der ingen anden til at opreise ham.

11. Ogsaa naar to ligge (sammen), da have de Varme; men hvorledes kan een alene blive varm?

12. Og om een vilde overvælde ham, kunde to staae imod ham; og den tredobbelte Traad sønderrives ikke hasteligen.

13. Bedre er et fattigt Barn, som er viist, end en gammel Konge, som er en Daare, som endnu ikke veed at lade sig paaminde.

14. Thi der er (tilforn) En udkommen af Fangernes Huus til at regjere; thi ogsaa den, (som er) i sit Rige, er født arm.
1 Mos. 41, 41 sqq.

15. Jeg saae alle dem, som leve, som vandre under Solen, (at de holdt sig) til den Søn, der, som den anden (efter Kongen), skulde staae i hans Sted.

16. Der var ikke Ende paa alt det Folk, paa alt det, som var for dem; thi Efterkommere skulle dog ikke glædes i ham; visseligen, dette er ogsaa Forfængelighed og Aands-Fortærelse. c. 1, 14. c. 2, 11.

17. Forvar din Fod, naar du vil gaae til Guds Huus, og (hold dig) nærmere til at høre, end en Daare til at gjøre Offer; thi de kjende ikke, at de gjøre Ondt. 1 Sam. 15, 22. Hos. 6, 6.

5. Capitel.

Salomo lærer, at man skal ikke være hastig til at tale, 1. 2. At man skal betale sine Løfter, 3-6. Ikke forarme sig, naar den Fattige undertrykkes; dyrke Jorden; ei være gjerrig, efterdi Rigdom er forfængelig, 7-16. At det er en Guds Naade, naar man ved Glæde og Gudsfrygt kan nyde Guds Gaver, 17-19.

1. Vær ikke snar med din Mund, og lad dit Hjerte ikke haste, at tale noget for Guds Ansigt; thi Gud er i Himmelen, og du paa Jorden, derfor lad dine Ord være faa. Jak. 1, 19.

2. Thi hvor megen Møie er, komme Drømme; og hvor mange Ord ere, (hører man) en Daares Røst. c. 10, 14.

3. Naar du lover Gud et Løfte, tøv ikke at betale det, thi (han haver) ingen Lyst til Daarer; hvad du lover, det betal.
5 Mos. 23, 21. Ps. 76, 12.

4. Det er bedre, at du intet lover, end at du lover, og betaler det ikke.

5. Tilsted ikke din Munds at komme dit Kjød til at synde, og sig ikke for Engelens Ansigt, at det er en Forseelse; hvi skulde Gud fortørnes for din Røst, og fordærve dine Hænders Gjerning? Maal. 2, 7.
2 Mos. 23, 20.

6. Thi (ligesom) hvor mange Drømme ere, (der ere) og Forfængeligheder, (saa) og i mange Ord; men frygt Gud.

7. Dersom du seer, at en Arm fortrykkes, og at Ret og Retfærdighed bortrykkes i et Land, da forundre dig ikke over den Villie; thi der er en Høi over den Høie, som tager vare (derpaa), ja, den Høieste er over dem.

8. Jordens Nytte er for alle; en Konge (selv) bliver betjent af Ageren.

9. Hvo der elsker Penge, kan ikke mættes af Penge, og hvo som elsker meget (Gods), faaer dog ikke Gavn deraf; dette er ogsaa Forfængelighed.

10. Hvor Godset bliver meget, ere mange, som det æde; hvad for Nytte (er det da) for dem, som det eie, uden at deres Øine see (derpaa)?

11. Hvo der arbeider, hans er Søvnen sød, hvad enten han æder lidet eller meget; men den Riges Mættelse lader ham ikke sove.

12. Det er en ond Syge, som jeg saae under Solen, at Rigdom bevares for sin Herre til hans (egen) Ulykke. Job 20, 20. 26.

13. Eller Rigdom selv forkommes ved ond Møie; og (om) han (end) avlede en Søn, da (bliver der) ikke noget i hans Haand. Luc. 15, 12.

14. Ligesom han udkom af sin Moders Liv, saa skal han nøgen fare igjen, og gaae, saasom han kom; og han skal ikke tage noget (med sig) af sit Arbeide, som han kan bortføre i sin Haand.
Job 1, 21. 1 Tim. 6, 7.

15. Derfor er dette ogsaa en ond Syge, at han i alle Maader skal fare, saasom han kom; hvad Fordeel haver han da (deraf), at han haver arbeidet i Veiret?

16. Og at han maatte æde i Mørke alle sine Dage, baade med megen Græmmelse, og sin Sygdom og Fortørnelse?

17. See, jeg haver seet, (at det er) godt; (og) at det er smukt, at æde og drikke, og at see (og nyde) det Gode i alt sit Arbeide, som En arbeider under Solen, i sine Livs Dages Tal, som Gud haver givet ham; thi det er hans Deel
c. 2, 10. 22. [illegible]

...lket Menneske, som Gud ha-
...gdom og Gods, og giver ham
...de deraf, og at optage sin
...glæde sig i sit Arbeide, dette
...Gave. c. 2, 24. c. 3, 13.
...an skal ikke meget komme sit
...ihu, efterdi Gud svarer ham i
...s Glæde.

6. Capitel.

...dermere om Gjerrighed og Karrig-
...ulykkelige Tilstand, som ere karrige,
...er adskillige Daarligheder, som følge
...deri ikke en sand Lyksalighed kan fin-

...r en Ulykke, som jeg saae un-
...og den er stor over Menne-

...ind, som Gud giver Rigdom
...g Ære, og (han) fattes intet
...l af alt det, som han vil be-
...ud giver ham ikke Magt til at
...men en fremmed Mand skal
...tte er (og) Forfængelighed, og
...d Syge. Ps. 39, 7. Ps. 49, 11.
...i en Mand avlede hundrede
...levede mange Aar, saa hans
...bleve mange, og hans Sjel
...mættede sig af det Gode, og
...ingen Begravelse havde; et
...er, siger jeg, er bedre end han.
Job 3, 16. Ps. 58, 9.
...kommer med Forfængelighed,
...Mørket, og dets Navn bliver
...ket.
...r end ikke Solen, kjender den
...tte haver større Rolighed end

...som han (end) levede tusinde
...ge, og haver ikke seet Godt, fa-
...enhver til eet Sted? c. 3, 20.
...Menneskets Arbeide er for hans
...ild; men Sjelen kan dog ikke

...ad haver en Viis mere end en
...ad haver en Fattig, som veed
...or de Levende?
...bedre at see med Øinene, end
...vandrer (i sin Begjerlighed);
...aa Forfængelighed og Aands-

...som En er, (saa) er hans
...ede tilforn nævnt, og det er
...t han er et Menneske; og han
...ette med den, som ham er for

11. Thi hvor der ere mange Ting der foraarsage de megen Forfængelighed; hvad haver et Menneske mere (deraf)?

12. Thi hvo veed, hvad Mennesket er godt i dette Liv, i hans Forfængeligheds Livs Dages Tal, hvilke han tilbringer som en Skygge? thi hvo vil kundgjøre et Menneske, hvad der skal skee efter ham under Solen? Job 14, 2.
Ps. 102, 12. 1 Krøn. 29, 15 rc.

7. Capitel.

Salomo lærer, at man skal tragte efter et godt Rygte, og betænke sin Dødelighed, 1-4. Lade sig straffe af de Vise, rc. 5-7. Være langmodig, 8. 9. Søge Viisdom og ikke Rigdom, 10-12. Betænke Guds Regjering, og bruge hans Gaver ret, 13-15. Ei misbruge Retfærdighed og Viisdom, dog flye Ugudelighed og Daarlighed, 16-18. Beflitte sig paa Viisdom, og ei lægge alle Ord paa Hjerte, 19-22. Salomo taler om, hvorledes han selv havde søgt Viisdom, men fundet megen Daarlighed og Forførelse, og at Menneskens Natur ved Syndefaldet er ganske fordærvet, 23-29.

1. Et (godt) Navn er bedre end en god Salve, og Dødens Dag end Ens Fødselsdag. Ordsp. 22, 1. c. 25, 25.

2. Det er bedre at gaae til Sorrigs Huus, end at gaae til Gjæstebuds Huus, thi i hiint er hvert Menneskes Ende; og den Levende skal lægge det paa sit Hjerte.

3. Græmmelse er bedre end Latter, thi et Hjerte kan forbedres, naar Ansigtet (seer) ilde (ud).

4. De Vises Hjerte er i Sorrigs Huus; men Daarernes Hjerte er i Glædes Huus.

5. Det er bedre at høre de Vises Skjælden, end at nogen hører Daarers Sang.

6. Thi som Torne sprage under Gryden, saa er Daarens Latter; dette er ogsaa Forfængelighed.

7. Sandeligen, Fortrykkelse kan gjøre en Viis galen; og Gave kan fordærve et Hjerte. 2 Mos. 23, 8.

8. Enden paa en Ting er bedre end Begyndelsen derpaa; en Langmodig er bedre end den, som haver et høit Mod.
Ordsp. 16, 32.

9. Vær ikke hastig i dit Sind til at fortørnes; thi Fortørnelse hviler i Daarers Barm. Jak. 1, 19. Ordsp. 12, 16.

10. Siig ikke: hvad var det, at de forrige Dage vare bedre end disse? thi du sporger ikke om saadant af Viisdom.

11. Viisdom er god med Arvegods; og de, som see Solen, have Fordeel (deraf).

12. Thi (nogle ere) under Viisdoms Skygge, (nogle) under Penges Skygge;

men Forstand haver den Fordeel, at Viisdommen kan holde dem i Live, som eie den.

13. See Guds Gjerning; thi hvo kan gjøre det lige, som han gjør kroget?

c. 1, 15.

14. Vær ved godt (Mod) paa en god Dag, men see dig for paa en ond Dag; thi Gud haver ogsaa gjort denne ved den (anden) derfor, at Mennesket ikke skal finde noget (af det, som skal skee) efter ham.

15. Jeg haver seet allehaande i min Forfængeligheds Dage: der er en Retfærdig, som omkommer i sin Retfærdighed; og der er en Ugudelig, som lever længe i sin Ondskab. c. 8, 14.

16. Vær ikke (for) meget retfærdig, og hold dig ikke selv for viis; hvorfor vil du ødelægge dig selv?

17. Vær ikke meget ugudelig, og vær ikke daarlig; hvorfor skulde du døe i Utide?

Ps. 55, 24.

18. Det er godt, at du holder (fast) ved det (ene), men du skal og ikke lade din Haand af fra det (andet), thi den, som frygter Gud, undgaaer det alt. 1 Tim. 4, 8.

19. Viisdom styrker en Viis mere end ti Regenter, som ere i en Stad.

20. Sandelig, der er ikke et Menneske retfærdigt paa Jorden, som gjør Godt, og ikke synder. 1 Kong. 8, 46.

Ps. 14, 3. 1 Joh. 1, 8.

21. Læg ikke heller paa dit Hjerte alle de Ord, som man siger, at du skal ikke høre din Tjener bande dig.

22. Thi dit Hjerte veed ogsaa mange Gange, at du haver ogsaa bandet andre.

23. Alt dette haver jeg forsøgt med Viisdom; jeg sagde: jeg vil faae Viisdom, men den (var) langt fra mig.

24. Det, som har været, er langt borte, og meget dybt: hvo kan finde det?

25. Jeg vendte mig omkring, (jeg) og mit Hjerte, at forstaae, og at opsøge, og at lede efter Viisdom og Fornuftighed, og at forstaae Daarligheds Ugudelighed og Galenskabers Daarlighed. c. 1, 17 c. 2, 12.

26. Og jeg fandt (en Ting) beeskere end Døden, en Qvinde, hvis Hjerte var (som Jæger-)Garn og (som Fisker-) Garn, (og) hvis Hænder vare (som) Baand; den, som er god for Guds Ansigt, skal undkomme fra hende, men en Synder skal fanges ved hende.

27. See, dette haver jeg fundet, sagde Prædikeren; det ene efter det andet, for *at finde* Fornuftighed;

28. Hvilken min Sjel endnu søger, men jeg haver ikke fundet (den); iblandt tusinde fandt jeg eet Menneske, men fandt ikke en Qvinde iblandt dem alle.

29. Alene see, dette haver jeg fundet, at Gud gjorde et Menneske oprigtigt; men de, de opsøgte mange Fornuftigheder.

8. Capitel.

Salomo berømmer Viisdom, lærer at adlyde og frygte Øvrigheden, og holde Guds Bud, 1-5. Ei bekymre sig for meget om, hvordan det gaae skal, thi Gud regierer Alting, ihvorvel man ikke strax kan kiende det, og det gaaer ofte den Onde vel og den Gode ilde, derfor skal man være rolig, fordi dog Guds Gierninger ei kan ret forstaaes, 6-17.

1. Hvo er som en Viis? og hvo forstaaer Sagens Udlæggelse? Menneskens Viisdom oplyser hans Ansigt, og hans Ansigts Trodsighed bliver (derved) forandret. Ordsp. 17, 24.

2. Jeg (siger dig): bevar Kongens Munds (Ord), dog efter Guds Eeds Ord.

3. Vær ikke hastig, (naar) du gaaer fra hans Ansigt, bliv ikke staaende i en ond Sag; thi han kan gjøre alt, hvad han haver Lyst til. Ps. 36, 3. 5.

4. Hvor Kongens Ord er, der er Magt; og hvo tør sige til ham: hvad gjør du?

Dan. 4, 35.

5. Hvo, som holder Budet, skal intet Ondt fornemme; og den Vises Hjerte skal vide Tid og Ret.

6. Thi alt (det, man haver) Lyst til, haver Tid og Ret; skjøndt Menneskens Ulykke er megen over ham. c. 3, 1

7. Thi han veed ikke, hvad skee skal: thi hvo kan tilkjendegive ham, naar det skal skee? c. 10, 14. c 6, 12

8. Et Menneske haver ikke Magt over Aanden, at forhindre Aanden, og ingen Magt paa Dødens Dag, han kan og ingen sende (for sig) i Krigen; og Ugudelighed kan ikke redde dem, der eie den.

9. Alt dette haver jeg seet, der jeg gav mit Hjerte til al den Gjerning, som gjøres under Solen: der er en Tid, da et Menneske hersker over et andet sig til Ulykke.

c. 1, 13.

10. Saaledes haver jeg og seet de Ugudelige begravne; og de kom og gik fra et helligt Sted, og bleve glemte i Staden, de som havde gjort Ret; dette er ogsaa Forfængelighed.

11. Efterdi der skeer ikke strax en afsagt Dom over de onde Gjerninger, derfor er

Menneskens Borns Hjerte fuldt i dem til
at gjøre Ondt. c. 9, 3.
12. Om end en Synder gjør hundrede
Gange Ondt, og lever længe, saa veed jeg
dog, at det skal gaae dem vel, som frygte
Gud, som frygte for hans Ansigt.
Ps. 37, 37.
13. Men det skal ikke gaae den Ugude-
lige vel, og han skal ikke leve længe, han skal
gaae (bort) ligesom en Skygge; fordi han
ikke frygter for Guds Ansigt. Job 8, 9.
Præd. 6, 12.
14. Der er (endnu) en Forfængelighed,
som skeer paa Jorden: at der ere Retfær-
dige, hvilke det rammer efter de Ugudeli-
ges Gjerning, og der ere Ugudelige, hvilke
det rammer efter de Retfærdiges Gjerning:
jeg sagde, at dette er ogsaa Forfængelig-
hed. c. 7, 15.
15. Derfor priisede jeg Glæden, efterdi et
Menneske haver intet bedre under Solen
end at æde og at drikke, og at være glad;
thi saadant skal tilføies ham af hans Ar-
beide hans Livs Dage, som Gud haver
givet ham under Solen. c. 2, 24.
c. 3, 12. 22.
16. Eftersom jeg gav mit Hjerte til at
forstaae Viisdom, og til at see den Møie,
som skeer paa Jorden; at der er den, som
ikke, hverken Dag eller Nat, seer Søvn i
sine Øine: c. 1, 17. c. 7, 25.
17. Da saae jeg al Guds Gjerning, at
et Menneske ikke kan udfinde den Gjerning,
som skeer under Solen, og som Menneske-
ne arbeide paa at opsøge, men kan ikke
finde den; ja, og om den Vise vilde sige
sig at forstaae det, kan han dog ikke finde
det. Præd. 7, 24. Rom. 11, 33.

9. Capitel.

Salomo bliver ved at tale om Guds urandsagelige Domme, 1-6. Og raader til at holde sig stille, og være fornøiet i Guds Regiering, og befale ham Udgangen, eftersom ingen Ting staaer i Menneskets Magt, 7-12. Berømmer Viisdommen, og raader til at høit agte og søge den, 13-18.

1. Sandelig, alt dette haver jeg lagt paa
mit Hjerte, paa det (jeg maatte) klarligen
vide dette altsammen, at de Retfærdige og
de Vise og deres Gjerninger ere i Guds
Haand; (dog) kjender intet Menneske
hverken Kjærlighed eller Had af alt det,
som er for deres Ansigt.
2. Alting (vederfares dem) saasom alle
(andre): det hændes eens den Retfærdige
og den Ugudelige, den Gode og Rene og
den Urene, og den, som offrer, og den,
som ikke offrer; som den Gode, saa en
Synder, den som sværger, saasom den, der
frygter for Eed. c. 2, 14.
3. Dette er ondt iblandt alt det, som skeer
under Solen, at det hændes dem alle eens;
og at Menneskens Borns Hjerte er ogsaa
fuldt af Ondskab, og at Galenskaber er i
deres Hjerte, (saa længe) de leve, og deref-
ter (maa de fare) til de Døde. c. 8, 11.
4. Thi hvo er den, som kan undtages
(derfra)? For alle dem, som leve, er der
Haab; thi en levende Hund er bedre end
en Løve, som er død;
5. Thi de Levende vide, at de skulle døe;
men de Døde vide ikke noget, og de have
ingen Løn ydermere; men deres Ihukom-
melse er glemt. Ps. 31, 13.
6. (Ja), baade deres Kjærlighed og deres
Had og deres Avind er allerede forgangen;
og de have ingen Deel ydermere i Verden,
i alt det, som skeer under Solen.
7. (Saa) gak, æd dit Brød med Glæde,
og drik din Viin med et godt Mod; thi
Gud haver allerede Behagelighed til dine
Gjerninger.
8. Lad dine Klæder altid være hvide, og
lad Olie ikke fattes paa dit Hoved.
9. See til, du lever med en Hustru, som
du elsker, alle dine Forfængeligheds Dage,
som (Gud) haver givet dig under Solen,
alle dine Forfængeligheds Dage; thi det
er din Deel i Livet, og i dit Arbeide, som
du arbeider under Solen.
Ordsp. 5, 18. Præd. 3, 22.
10. Alt dette, som kommer for din Haand
at gjøre, det gjør med din Styrke; thi der
er hverken Gjerning eller Fornuftighed el-
ler Kundskab eller Viisdom i Graven, hvor
du farer hen.
11. Jeg vendte mig, og saae under So-
len, at Løbet er ikke i de Lettes (Magt),
og Krigen ikke i de Vældiges (Magt), og
ei heller Brød i de Vises (Magt), og ei
heller Rigdom i de Forstandiges (Magt),
og ei heller Gunst i de Vittiges (Magt);
men ved Tid og Hændelse hændes det dem
alle; c. 4, 1. 7.
12. At ogsaa Mennesket ikke veed sin Tid;
som Fiskene, der fanges med et skadeligt
Garn, og som Fuglene, der fanges med
Snaren, som de, (saa) blive Menneskens
Børn besnærede i en ond Tid, eftersom
den falder hasteligen over dem.
13. Jeg haver og seet denne Viisdom
under Solen, og den (syntes) stor for mig:
14. Der var en liden Stad, og saa Folk

i den; og der kom en mægtig Konge imod den, og omringede den, og byggede store Bolværker om den;

15. Og man fandt derudi en fattig viis Mand, og han reddede Staden med sin Viisdom; men intet Menneske kom den samme fattige Mand ihu.

2 Sam. 20, 16.

16. Da sagde jeg: Viisdom er bedre end Styrke; dog blev den Fattiges Viisdom foragtet, og hans Ord bleve ikke hørte.

Ps. 14, 6.

17. De Viises Ord høres i Rolighed, mere end en Regents Skrig iblandt Daarer.

18. Bedre er Viisdom end Stridsvaaben; men een Synder kan fordærve meget Godt.

10. Capitel.

Salomo formaner til Viisdom, og raader fra Daarlighed, hvis Skadelighed kan sees i Almindelighed, 1-3. Særdeles hos Regentere, 4-7. Ja allehaande daarlige Gjerninger og Ord, 8-15. Hos Øvrigheden, særdeles i Ladhed, og Vellyst; Øvrigheden skal man ikke bande, 16-20.

1. (Som) døde Fluer gjøre, at en Apothekers Salve stinker (og) udgyder (sin Stank, saa kan) en liden Daarlighed (fordærve) En, (som er) dyrebar for Viisdoms (og) Æres Skyld.

2. Den Viises Hjerte er ved hans høire Side; men Daarens Hjerte er ved hans venstre Side.

3. Ja og naar Daaren vandrer paa Veien, fattes hans Hjerte (ham), og han siger til enhver, at han er en Daare.

Ordsp. 6, 32.

4. Om Regentens Mod ophøier sig imod dig, (da) lad ikke dit Sted fare; thi den, som lader af, gjør, at store Synder hvile.

5. Der er en Ulykke til, som jeg saae under Solen, som en Forseelse, der udkommer fra en Regents Ansigt:

6. At en Daare er sat i stor Høihed, men de Rige sidde lavt.

7. Jeg saae Tjenere paa Heste, og Fyrster gaae (til Fods) paa Jorden som Tjenere.

8. Den, som graver en Grav, skal falde i den; og hvo som sønderriver et Gjerde, ham skal en Slange bide.

Ordsp. 26, 27. Ps. 7, 16; 9, 16.

9. Hvo som flytter Stene bort, skal faae Smerte af dem; hvo der kløver Træer, skal komme i Fare derved.

10. Naar Jernet bliver sløvt, og En ikke skjærper Eggen, da maa han (siden) bruge megen Styrke (dertil), men Viisdom er nyttig til at gjøre (en Ting) ret.

11. Dersom Slangen bider, naar man ikke besværger den, da (gjør det siden) ingen Nytte, at En haver Tunge.

Ps. 58, 6.

12. Ordene af den Viises Mund ere naadige; men en Daares Læber skal opsluge ham (selv).

13. Hans Munds Ords Begyndelse er Daarlighed; og det sidste af hans Mund er en ond Galenskab.

14. Og en Daare gjør vel mange Ord; (men) Mennesket kan ikke vide, hvad der skal; og hvo kan forkynde ham, hvad der skal efter ham. c. 8, 7. c. 6, 12.

15. Daarers Arbeide skal gjøre enhver af dem træt, efterdi han ikke veed at gaae til Staden.

16. Vee dig, du Land! hvis Konge er et Barn, og hvis Fyrster ville æde om Morgenen! Es. 3, 4. Jer. 21, 12.

17. Saligt er du, Land! hvis Konge er født af de Ypperste, og hvis Fyrster ville æde i Tide, til Styrke, og ikke til Drukkenskab!

18. Ved Ladhed synke Bjelkerne; og naar man nedlader Hænderne, skal Huset dryppe.

19. Man gjør Maaltid til at lee, og Vinen glæder de Levende, og Penge svare til Alting. Dan. 5, 1. Dom 9, 13. Ps. 104, 15

20. Band ikke Kongen, endog i din Tanke, og band ikke en Riig i dit inderste Sengkammer; thi en Fugl under Himmelen kan føre Røsten frem, og den, som haver Vinger, kan forkynde Sagen.

2 Mos. 22, 28. Ap. G. 23, 5.

11. Capitel.

Salomo formaner til Gavmildhed, uden Forhaling og uden megen Betænkning, 1-5. Og at tage vare paa det Gode i Tide, og til alle Tider, tænkende paa Enden, og paa den tilkommende Dom, 6-10.

1. Kast dit Brød oven paa Vandet; thi du skal finde det længe derefter.

2. Deel ud til syv, ja og til otte; thi du kan ikke vide, hvad for Ulykke der skal skee paa Jorden. 5 Mos. 15, 8. 9.

3. Naar de tykke Skyer ere fulde, da udgyde de Regn paa Jorden; og naar et Træ falder mod Sønden, eller og mod Norden, (paa hvilket) Sted Træet falder, der skal det blive.

4. Hvo som agter paa Veir, saaer ikke, og hvo der seer til de tykke Skyer, høster ikke.

5. Ligesom du ikke veed, hvad Veirets

, og hvorledes Benene (blive be-
i en Frugtsommeligs Liv, saaledes
ikke vide Guds Gjerninger, som gjør
sammen. Ps. 135, 7. Joh. 3, 8.
aae din Sæd aarle, og lad din
ikke hvile om Aftenen; thi du veed
ten dette eller hiint skal blive ret,
n de begge skulle være gode, som eet.
iset er og sødt; og det er lysteligt
ene, at see Solen.
Math. 9, 27. Luc. 18, 41.
en endog et Menneske lever mange
og) glæder sig i dem alle, kommer
og de mørke Dage ihu, thi de ere
, (og) alt det, der vederfares, er
ngelighed.
Saa) glæd dig, du Unge, i din Barn-
g lad dit Hjerte være vel (tilmode)
Ungdoms Dage, og vandre paa dit
s Vei, og efter dine Öines Syn;
g, at for alt dette skal Gud føre dig
mmen. c. 2, 10.
Saa bortvend Fortørnelse fra dit
og lad Ondskab fare fra dit Kjød,
rndom og Ungdom er Forfænge-

12. Capitel.

formaner de Unge, at frygte Gud i deres
ns Dage, før Alderdommen kommer, hvis
ge Besværligheder og Ende han beskriver,
Han slutter Bogen, vidnende, at alt er For-
ighed, men at Summen og Slutningen paa
være, at man frygter Gud og holder hans
-14.

)g tænk paa din Skaber i din Ung-
Dage, medens de onde Dage ikke
) komme, og Aarene komme, om hvil-
al sige: jeg haver ikke Lyst til dem;
Ordsp. 3, 6.
edens Solen og Lyset og Maanen
erne ikke endnu blive mørke; ei
e tykke Skyer komme tilbage efter
— 1 Mos. 27, 1. c. 48, 10.
1 Kong. 14, 4.
aa den Dag, Vogterne i Huset
og de stærke Mænd omfastes, og
ne holde op, for de ere blevne faa,
og de, som see gjennem Vinduerne, blive
mørke;
4. Og begge Døre til Gaden lukkes, naar
Rosten i Møllen bliver lav, og man op-
staaer, naar Fuglen synger, men alle
Sangens Døttre bøie sig:
5. Ogsaa for det Høie maae de frygte
sig, og der ere Forskrækkelser paa Veien,
og Mandel-Træet blomstres, og Græshop-
pen bliver sig selv til en Byrde, og Be-
gjerligheden forgaaer; thi Mennesket farer
til det Huus, hvor han (bliver) evindelig,
og Græderne gaae omkring paa Gaden —
6. Medens Sølv-Snoren endnu ikke
borttages, og Guld-Skaalen sønderstødes,
og Krukken sønderbrydes ved Kilden, og
Hjulet sønderstødes ved Brønden; v. 1.
7. Og Støvet kommer til Jorden igjen,
som det var (før), og Aanden kommer til
Gud igjen, som gav den. 1 Mos. 3, 19.
Præd. 3, 20. Ap. G. 17, 25.
8. (Det er) idel Forfængelighed, sagde
Prædikeren; (det er) altsammen Forfæn-
gelighed. c. 1, 2.
9. Og ydermere, fordi at Prædikeren er
(bleven) viis, lærte han endnu Folket
Kundskab, og mærkede, og randsagede, (ja)
beskikkede mange Ordsprog. 1 Kong. 4, 32.
10. Prædikeren opsøgte, for at finde be-
hagelige Ord; og det, som er skrevet, er
Ret, (ja) Sandheds Ord.
11. De Vises Ord ere som Braadde, og
som Søm, der ere dybt indslagne af For-
samlingens Mestere, givne af den ene
Hyrde.
12. Og ydermere skal du, min Søn!
være paamindet af dem; der er ingen
Ende paa at gjøre mange Bøger, og me-
gen Læsning er Legems Arbeide.
13. Enden paa Sagen, naar Alting er
hørt, er denne: frygt Gud, og hold hans
Bud; thi det (bør) hvert Menneske (at
gjøre). 1 Tim. 1. 5. Mich. 6, 8. Aab. 14, 7.
14. Thi Gud skal føre hver Gjerning for
Dommen, med alt det, som er skjult, enten
det er godt eller ondt. Præd. 11, 9.
2 Cor. 5, 10.

Salomos Høisang.

1. Capitel.

som er Christi Menighed, længes efter sin
Christus, og taler om sin udvortes og
s Elendighed, og ønsker at finde Hvile hos
Christum, 2-7. Christus underviser og trøster hen-
de, 8-11. Bruden glæder sig over Christi Velgjer-
ningers Kraft og Nytte, 12-14. Christus berøm-
mer sin Brud, 15. Og hun ham igjen, v. 16. 17.

1. Høisangen, som er Salomo.
2. Han kysse mig med sin Munds Kys!
thi din megen Kjærlighed er bedre end
Viin.
3. Dine Salver ere gode at lugte, dit
Navn er (som) en Salve, der udgydes;
derfor elske unge Piger dig.
4. Drag mig, efter dig vil vi løbe: Kon-
gen førte mig i sine inderste Kamre, vi vil
fryde os og glæde os i dig, vi vil komme
din (megen) Kjærlighed mere ihu end
Viin: de Oprigtige elske dig. Jer. 31, 3.
5. Jeg er sort, dog liflig, I Jerusalems
Døttre! som Kedars Pauluner, som Sa-
lomos Gardiner. Ps. 120, 5.
6. Seer ikke paa mig, at jeg er sortagtig,
thi Solen haver brændt mig; min Mo-
ders Børns (Vrede) er optændt imod mig,
de have sat mig til Viingaardenes Vog-
terinde; (men) jeg bevarede ikke min Viin-
gaard, som jeg havde.
7. Giv mig tilkjende, du, hvilken min
Sjel elsker! hvor du føder (Hjorden),
hvor du lader den ligge om Middagen;
thi hvorfor skulde jeg være, som den, der
skjuler sig hos dine Medbrødres Hjorde?
8. Dersom du veed det ikke, du deiligste
iblandt Qvinderne, (da) gak ud paa Faa-
renes Fodspor, og fød dine Kid ved Hyr-
dernes Boliger. v. 15. c. 5, 9. c. 6, 1.
9. Jeg haver lignet dig, min Veninde!
ved mine Heste for Pharaos Vogne.
10. Dine Kindbeen ere liflige i Spæn-
derne, (og) din Hals i Kjæderne.
11. Vi vil gjøre dig gyldne Spænder
med Sølv-Prikker.
12. Medens Kongen var i sin Kreds,
gav min Nardus sin Lugt. Marc. 14, 3.
13. Min Kjæreste er mig en Myrrhebusk,
som bliver varagtig imellem mine Bryster.
14. Min Kjæreste er mig en Copherdrue,
i Viingaardene udi En Gheddi.
15. See, du, min Veninde! er deilig;
see, du er deilig, dine Øine ere (som)
Duers (Øine). c. 2, 14. c. 4, 1. 7.
16. See, du, min Kjæreste! er deilig, ja
liflig, ja, vor Seng er grøn.
17. Vore Huses Bjelker ere af Cedre,
vore Gange ere af Fyr.

2. Capitel.

Bruden beskriver sin egen Tilstand, 1. Christus taler ogsaa om hendes Tilstand, 2. Bruden berømmer Brudgommen, beder om hans Hjelp, og priser ham derfor, 3-6. Brudgommen beivrager Jerusalems Døttre, at ingen skulde forstyrre hans Brud, ic. 7. Bruden glæder sig over Brudgommens Nærværelse og Tale, ic. 8-11. Brudgommen bærer Omsorg for sin Viingaard, 15. Bruden glæder sig ved sin Brudgom, og giver sig hen til ham, 16. 17.

1. Jeg er en Rose i Saron, en Lilie i
Dalene.
2. Som en Lilie iblandt Tornene, saa er
min Veninde iblandt Døttrene.
3. Ligesom et Æbletræe iblandt Skovens
Træer, saa er min Kjæreste iblandt Søn-
nerne; jeg begjerer (at være) under hans
Skygge, og sidde (derunder), og hans
Frugt er sød for min Gane. Ps. 61, 5. 91, 1.
4. Han fører mig til Viinhuset, og
Kjærlighed er hans Banner over mig.
5. Vederqvæger mig med (Balsam-)
Flasker, reder (under mig med) Æbler,
thi jeg er syg af Kjærlighed. c. 5, 8.
6. Hans venstre Haand være under mit
Hoved, og hans høire Haand omfavne mig.
7. Jeg besværger eder, I Jerusalems
Døttre! ved Raaerne eller ved Hinderne
paa Marken, at I ikke opvække, eller kom-
me Kjærligheden til at vaagne, forend den
haver Lyst (dertil). c. 3, 5.
8. (Det er) min Kjærestes Røst; see, han
kommer, springende over Bjergene, hop-
pende over Høiene.
9. Min Kjæreste er liig en Raa eller en
ung Hind; see, han staaer bag vor Væg,
han seer ned udaf Vinduerne, kiger igjen-
nem Sprinklerne. c. 8, 14.
10. Min Kjæreste svarer, og siger til
mig: staae op, min Veninde, min Deilig-
ste! og gak (hid). c. 1, 15. c. 4, 1. 7.
11. Thi see, Vinteren er forbigangen,
Regnen er fremfaren, (og) er bortgangen.
12. Blomsterne ere seede i Landet, San-
gens Tid er kommen an, og Turteldue
Røst er i vort Land.
13. Figentræet haver udskudt sine (smaae)
Figen, og Viin-Træerne, (ja), de (smaae)
Druer give Lugt; staae du op, min Ve-
inde, min Deilige! og gak (hid).
Matth. 24, 32.
14. Min Due, (som er) i Klippens Rif-
ter, i Skjul i Taarnet! lad mig see din
Skikkelse, lad mig høre din Røst! thi din
Røst er sød, og din Skikkelse er liflig.
c. 1, 15. c. 4, 7.
15. Griber os Rævene, de smaae Ræve,
som fordærve Viingaardene; thi vore
Viingaarde have smaae (Druer).
16. Min Kjæreste er min, og jeg er hans,
som føder (Hjorde) iblandt Lilierne. c. 6, 3.
17. Indtil Dagen bliver luftig, og Skyg-

en flyer bort, gak omkring, bliv liig en
Raa, min Kjæreste! eller som en ung Hind
paa Bethers Bjerge. c. 8, 14. 2 Sam. 2, 29.

3. Capitel.

Bruden taler om sin Omhyggelighed i at opsøge Brudgommen, og hvorledes hun haver fundet og holder ham fast, 1-4. Han besværger atter Jerusalems Døttre, og berømmer sin Brud, ꝛc. 5. 6. Brudgommens Majestæt og Brudeseng og Herlighed beskrives, hvori Salomo forestilles som et Forbillede, 7-11.

1. Jeg ledte om Nætterne paa min
Seng efter den, som min Sjel elsker; jeg
ledte efter ham, men fandt ham ikke. c. 5, 6.
2. (Jeg sagde) jeg vil nu staae op, og
gaae omkring i Staden, paa Stræderne
og paa Gaderne, jeg vil lede efter den,
som min Sjel elsker; jeg ledte efter ham,
og fandt ham ikke.
3. Vægterne, de som gik omkring i Staden,
fandt mig; (til dem sagde jeg:) have
I seet den, som min Sjel elsker?
4. Der jeg kom lidet frem fra dem, fandt
jeg den, som min Sjel elsker; jeg greb
ham, og vil ikke lade ham fare, indtil jeg
haver ledet ham til min Moders Huus og
til hendes inderste Kammer, som undfangede
mig. c. 8, 2.
5. Jeg besværger eder, I Jerusalems
Døttre! ved Raaer eller Hinder paa Marken,
at I ikke opvække eller komme Kjærligheden
til at vaagne, forend den haver Lyst
dertil). c. 2, 7.
6. Hvo er hun, der kommer op fra Ørken,
som Støtter af Røg, gjennemroget
(af) Myrrha og Virak (og) allehaande
Pulver fra Apothekeren?
7. See, hans, Salomos, Seng; der
staae tresindstyve Vældige trindt omkring
den af de Vældige i Israel.
8. De have alle taget fat paa Sværd,
ere udlærte til Krig; hver haver sit Sværd
over sin Lend, for Frygts Skyld om Nætterne.
Ps. 45, 4; 91, 5.
9. Kong Salomo lod gjøre sig en Brudeseng
af Træe fra Libanon.
10. Dens Støtter gjorde han af Sølv,
og Bunden dertil af Guld, dens Sæde af
Purpur; midt udi (var den) belagt med
Kjærlighed af Jerusalems Døttre.
11. I Zions Døttre! gaaer ud, og beseer
Kong Salomo med den Krone, som
hans Moder kronede ham med paa hans
Trolovelses Dag, paa hans Hjertes Glædes
Dag.

4. Capitel.

Brudgommen berømmer og beskriver Brudens Deilighed, 1-7. Og indbyder hende til sig, fordi han inderlig elsker hende, og hun er saa deilig og vel begavet, 8-14. Bruden beder, at Brudgommen vil snart komme, og forarbeide kraftelig ved sin Aand, at hun maatte bære ham behagelige Frugter, 15. 16.

1. See, min Veninde! du er deilig, deilig
er du, dine Øine ere (som) Duers
(Øine) imellem dine Lokker; dit Haar er
som en Gede-Hjord, som vel trives, (og
kommer) fra Gileads Bjerg. c. 5, 6.
2. Dine Tænder ere som en Hjord klippede
(Faar), som komme op fra Svømmestedet,
som føde allesammen Tvillinger,
og der er intet ufrugtbart iblandt dem.
3. Dine Læber ere som en Skarlagens
Snor, og din Tale er liflig; dine Kinder
ere som et Stykke af et Granat-Æble
imellem dine Lokker. c. 6, 7.
4. Din Hals er ligesom Davids Taarn,
bygt til Rustkammer, hvorpaa der ere
hængte tusinde (smaa) Skjolde, allehaande
de Vældiges Skjolde. c. 7, 4.
5. Dine to Bryster ere ligesom to unge
Raa-Tvillinger, som græsse iblandt Lilier.
c. 7, 3.
6. Indtil Dagen bliver luftig, og Skyggerne
flye bort, vil jeg gaae til Myrrha-Bjerg,
og til Viraks Høi. c. 2, 17.
7. Min Veninde! du er aldeles deilig,
og der er ingen Lyde paa dig. c. 1, 15.
c. 2, 14. Eph. 5, 27.
8 Med mig fra Libanon, (min) Brud!
med mig fra Libanon skal du komme; du
skal skue ned fra Amanas Top, fra Senirs
og Hermons Top, fra Løvernes Boliger,
fra Parderness Bjerge. Ps. 133, 3.
9. Du haver betaget mit Hjerte, min
Søster, o Brud! du haver betaget mit
Hjerte med et af dine Øine, (og) med en
af dine Hals-Kjæder. 1 Pet. 3, 3 sqq.
10. Hvor deilig er din megen Kjærlighed,
min Søster, o Brud! hvad er din
megen Kjærlighed bedre end Viin, og dine
Salvers Lugt bedre end alle (kostelige)
Urter!
11. Dine Læber, o Brud! drype af
Honningkage; der er Honning og Melk
under din Tunge, og dine Klæders Lugt
er ligesom Lugt fra Libanon.
12. Min Søster, o Brud! du er en tilluft
Have, et tilluft Væld, en beseglet Kilde.
13. Dine Poder ere som en Lysthave med
Granat-Æbler, med kostelig Frugt, Copher-(Druer)
med Narder, c. 1, 14.

14. Nardus og Safran, Calmus og Caneel med allehaande Virats Træer, Myrrha og Aloe, samt alle de bedste Urter.

15. O Kilde i Haverne, o Brønd med levende Vande, som flyde fra Libanon!

16. Vaagn op, Norden! og kom, Sønden! blæs igjennem min Have, at dens (kostelige) Urter kunne dryppe; (gid) min Kjæreste vilde komme til sin Have, og æde sine kostelige Frugter.

5. Capitel.

Brudgommen svarer sin Brud, giver sit Behag til hende tilkjende, og indbyder sine Venner, 1. Bruden beklager sin Forsømmelighed i at oplukke for Brudgommen, hvorledes hun havde siden længe forgjeves ledt efter ham, 2-7. Hun taler med Jerusalems Døttre om ham, og berømmer hans store Deilighed og yndige Skikkelse, rc. 8-16.

1. Jeg er kommen, min Søster, o Brud! i min Have, jeg haver afbrudt min Myrrha med min kostelige Urt, jeg haver ædet min Honningkage med min Honning, jeg haver drukket min Viin med min Melk; æder, I Venner! drikker, og bliver drukne, I Elskelige! c. 6, 2.

2. Jeg sov, (siger hun,) men mit Hjerte vaagede; (det er) min Kjærestes Røst, som banker, (sigende:) lad op for mig, min Søster! min Veninde! min Due! min Fuldkomne! thi mit Hoved er fuldt af Dug, mine Lokker af Nattens Draaber.
Aab. 3, 20. Høis. 6, 9.

3. Jeg haver afført mig, (siger hun,) min Kjortel; hvorledes skal jeg iføre mig den (igjen)? jeg haver toet mine Fødder, hvorledes skulde jeg gjøre dem skidne (igjen)?

4. Min Kjæreste stak sin Haand igjennem Hullet, og mine Indvolde bevægedes for hans Skyld.

5. Da stod jeg op, at lade op for min Kjæreste! og mine Hænder dryppede af Myrrha, og mine Fingre af Myrrha, som løb over paa Haandfangene paa Laasen.

6. Jeg, jeg lod op for min Kjæreste, men min Kjæreste havde vendt sig bort, han var gaaen forbi; (da) udgik min Sjel, ved det han havde talet, jeg ledte efter ham, men fandt ham ikke, jeg kaldte ad ham, men han svarede mig ikke. c. 3, 1.

7. Vægterne, de, som gaae omkring i Staden, fandt mig, de sloge mig, de saarede mig; Vægterne paa Murene toge mit Slør fra mig. Es. 3, 23.

8. Jeg besværger eder, I Jerusalems Døttre! om I finde min Kjæreste, hvad skulle I forkynde ham? at jeg er syg af Kjærlighed. c. 2, 5. 7. c. 3, 5.

9. Hvad er din Kjæreste, fremfor en (anden) Kjæreste, du deiligste iblandt Qvinderne! hvad er din Kjæreste fremfor en (anden) Kjæreste, at du haver saa besvoret os? c. 1, 8

10. Min Kjæreste er hvid og rød, som bærer Banner frem for ti tusinde.

11. Hans Hoved er (som) det (kostelige) Guld, (som) det (fine) Guld; hans Lokker ere krusede, sorte, som Ravnen.

12. Hans Øine ere som Duers (Øine) ved Vandbække; toede med Melk, og siddende (smukt) i (deres Huller), som de opfylde. c. 4, 1.

13. Hans Kinder ere som (kostelige) Urters Beed, som Urtekoste; hans Læber ere som Lilier, der dryppe med flydende Myrrha. Ps. 45, 3.

14. Hans Hænder ere (som) Guldringe fyldte med Turkous; hans Bug er (som) skinnende Elfenbeen, bedækket med Saphirer.

15. Hans Laar ere (som) Marmorstøtter, grundfæstede paa Fødder af det (fine) Guld; hans Skikkelse er som Libanons, udvalgt som Cedertræerne.

16. Hans Gane er aldeles sød, og han er heel ønskelig; denne er min Kjæreste, og denne er min Ven, I Jerusalems Døttre!

6. Capitel.

Bruden taler ydermere med Jerusalems Døttre om sin Kjæreste, 1-3. Brudgommen beskriver sin Bruds Deilighed, 4-10. Han giver tilkjende, at han er nedgangen i Nøddehaven, rc., hvorhen han indbyder Bruden til sig, 11-13.

1. Hvor er din Kjæreste hengangen, o du Deilige iblandt Qvinderne! hvor haver din Kjæreste vendt sig hen? saa ville vi opsøge ham med dig. c. 1, 8. c. 5, 6.

2. Min Kjæreste er nedgangen i sin Have, til (kostelige) Urtebeed, at føde Hjorden i Haverne, og at sanke Lilier.
c. 4, 16.

3. Jeg er min Kjærestes, og min Kjæreste er min, som føder (Hjorden) iblandt Lilierne. c. 2, 16.

4. Du, min Veninde! er skjøn som Thirza, liflig som Jerusalem, forfærdelig, som de, der ere under Bannere. c. 2, 10. c. 4, 1.

5. Vend dine Øine om fra mig, thi de, de gjøre mig heftig; dit Haar er, som en Gedehjords, som vel trives (og kommer) fra Gilead. c. 4, 1.

6. Dine Tænder ere som en Faarehjords, der kommer fra Svømmestedet, de, som føde allesammen Tvillinger, og der er intet ufrugtbart iblandt dem.
7. Dine Kinder ere som et Stykke af Granatæble imellem dine Lokker. c. 4, 3.
8. Der ere tresindstyve Dronninger, og firesindstyve Med-Hustruer og utallige Jomfruer. Pf. 45, 15.
9. (Men) een er min Due, min Fuldkomne, hun er sin Moders eneste, hun er reen for den, som hende fødte; (naar) Døttre see hende, (da) skal de prise hende salig, (ja,) Dronninger og Med-Hustruer skal og rose hende. c. 5, 2.
10. Hvo er denne, som seer ud, som Morgenrøden, deilig, som Maanen, reen, som Solen, forfærdelig, som de, der ere under Bannere? v. 4.
11. Jeg er nedgangen i Nøddehaven, at see paa Grøden i Dalen, at see, om Viintræet haver blomstret, om Granattræet blomstrer.
12. Forend jeg vidste det, satte mig min Sjel paa mit frivillige Folks Vogne.
13. Vend om, vend om, o Sulamith! vend om, vend om, at vi maae see paa dig; hvad ville I see paa Sulamith? hun er som en Dands i Mahanaim.

1 Mos. 32, 2. 2 Sam. 17, 27.

7. Capitel.

Brudgommen berømmer atter sin Bruds Skjønhed og Lifighed, 1-9. Bruden vidner om sin Kjærlighed, udbyder ham med sig paa Marken, og i Viingaarden, og tilbyder ham al sin Tieneste, rc. 10-13.

1. Hvor deilig ere dine Gange i Skoene, du Fyrstedatter! dine Lænders Hofter ere som Kjeder, (der ere) en Kunstners Hænders Gjerning.
2. Din Navle er som et trindt Bæger, der aldrig fattes Drik; din Bug er (ligesom) en Hvedehob, omgivet med Lilier.

2 Mos. 24, 6.

3. Dine to Bryster ere ligesom to unge Raa-Tvillinge. c. 4, 5.
4. Din Hals er som et Elfenbeens Taarn; dine Dine ere ligesom de Fiskedamme i Hesbon ved Batrabbims Port, din Næse er (ligesom) et Taarn paa Libanon, som seer imod Damascus. c. 4. 4.
5. Dit Hoved paa dig er som Carmel, og Flettelsen paa dit Hoved er som Purpur; Kongen er bunden i Lokkerne.
6. Hvor deilig, og hvor liflig er du? o Kjærlighed i Bellyster! c. 1, 15. c. 2, 14.
7. Denne din Holde er lig et Palmetræe, og dine Bryster (Viin-)Klaserne.
8. Jeg sagde: jeg vil opstige paa Palmetræet, jeg vil tage fat paa dets Grene; og dine Bryster skal være som (Viin-) Klaser paa Viintræet, og din Næses Lugt som Æbler.
9. Og din Gane som den gode Viin, som gaaer retteligen til min Kjæreste, som kommer de sovende Læber til at tale.
10. Jeg er min Kjærestes, og hans Attraae er til mig. c. 2, 16.
11. Kom, min Kjæreste! lad os gaae ud paa Marken, lad os blive Natten over i Byerne.
12. Lad os staae aarle op til Viingaardene, lad os see, om Viintræerne blomstre, om de (smaae) Druer ere udsprungne, (og) om Granattræerne blomstre; der vil jeg give dig min (megen) Kjærlighed.
13. Dudaim give Lugt, og der ere allehaande kostelige (Frugter) for vore Døre, (baade) nye og gamle; o min Kjæreste; jeg haver gjemt (dem) til dig.

8. Capitel.

Bruden længes efter Christi Tilkommelse i Kjødet, og taler om hendes Kjærlighed, rc. 1-3. Han besværger trende Gang Jerusalems Døttre, og taler om Brudens Tilstand, 4. 5. Hun giver sin inderlige Kjærlighed til Christum tilkiende, 5-7. Og beder for sin Søster, den christne Kirke, som skulde derefter samles til Christum, og taler om dens Bestyrtning, rc. 8-10. Hun glæder sig ved Christi frugtbare Viingaard, rc. 11. 12. Brudgommens Formaning til Bruden, 13. Og Brudens Ønske og Bøn til Brudgommen, 14.

1. Gid du var min Broder, som diede min Moders Bryst! (gid) jeg maatte finde dig paa Gaden, (da) skulde jeg kysse dig, og de skulle ikke foragte mig.
2. Jeg vilde lede dig, jeg vilde føre dig til min Moders Huus, du skal oplære mig; jeg vil give dig at drikke af krydret Viin, af mit Granatæbles Most. c. 3, 4.
3. Hans venstre Haand være under mit Hoved, og hans høire Haand omfavne mig!
4. Jeg haver besvoret eder, I Jerusalems Døttre! hvi ville I opvække, og hvi ville I komme Kjærligheden til at vaagne, forend den haver Lyst (dertil)?

c. 2, 7. c. 3, 5.

5. Hvo er hun, som opfarer af Ørken, og hælder sig til sin Kjæreste? Jeg opvakte dig under Æbletræet, der undfangede din Moder dig, der undfangede hun, som fødte dig.
6. Sæt mig, som et Indsegl, paa dit

Propheten Esaias.

1. Capitel.

Esaias, som har spaaet fra Kong Usias's til Ezechias's Tid, klager over Jødernes store Ukjønsomhed og Ulydighed imod HErren, og at de ikke agtede hans Tugtelser, hvorudover de vare indvortes og udvortes blevne ganske fordærvede, og ikkun faa frelste, 1-9. HErren forkaster deres udvortes hykkelske Gudstjeneste, og formaner dem til en sand og alvorlig Omvendelse, saa skulde de faae Naade og Synds-Forladelse, hvis ikke, skulde de haardeligen straffes, 10-20. Klager over deres Skjænderie, Mord og Affald, forkynder dem haard Straf, men de Bodfærdige lover han Naade, 21-31.

1. Esaias, Amoz Sons, Syn, hvilket
han saae om Juda og Jerusalem, i Usias,
Jothams, Achas, Ezechias, Judæ Kongers,
Dage: 2 Kong. 19, 2.
2. Hører, I Himle! og du Jord! mærk,
thi HErren haver talet; jeg haver opdraget
Børn, og ophøiet (dem), men de, de
have gjort Overtrædelse imod mig.

Es. 34, 1. 5 Mos. 32, 1. Jer. 6, ... , 2.

3. [illegible]

intet Heelt paa det; (men)
Blaaslaget, og Bylder fulde a[illegible]
ikke ere udtrykte, og ei forbu[illegible]
lindrede med Olie. 5 [illegible]

Job 2, 7.

7. Eders Land er en Ødelæg[illegible]
Steder ere opbrændte med I[illegible]
mede fortære eders Land for [illegible]
og der er en Ødelæggelse, som [illegible]
mede omkaste (noget). Es. 5,5.

Jer. 17, 27. 3 Mos. 26, 32. 33. [illegible]

8. (Men) Zions Datter er [illegible]
overs som en Hytte i en Viin[illegible]
en Nat-Hytte i en Græskars [illegible]
en belagt Stad. Job 27, 18[illegible]
9. Dersom ikke den HErre Z[illegible]
de ladet som et Lidet overblevet
havde vi været som Sodom,
lignede ved Gomorra.

Rom. 9, 29. [illegible] 6, 8. 1 Mos. [illegible]

10. [illegible]

Røgelse; paa Ny-Maaneder og Sabba-
ter, (og) naar I kalde Forsamlingen til-
sammen, kan jeg ikke (lide) Uret, eller
(paa) Forbuds-Dagen. Mal. 1, 10.
3 Mos 23, 36.
14. Min Sjel hader eders Ny-Maane-
der, og eders bestemte (Høitider), jeg er
kjed af dem; jeg er træt af at fordrage
(dem). Ps. 11, 5. Jer. 14, 19.
15. Og naar I udbrede eders Hænder,
da vil jeg skjule mine Øine for eder; ja,
om I end meget bede, hører jeg (dog)
ikke; (thi eders Hænder ere fulde af Blod.
Ps. 66, 18. Ordsp. 1, 28. Jer. 11, 11. Es. 59, 2. 3.
16. Toer eder, vorder rene, borttager
eders Idrætters Ondskab fra mine Øine,
lader af at gjøre ilde: Ez. 18, 23. 31.
Joel 2, 12. 13. 1 Pet. 3, 11.
17. Lærer at gjøre godt, søger Ret,
hjælper en Fortrykt tilrette, skaffer en Fa-
derløs Ret, udfører Enkers (Sager).
v. 23. 5 Mos. 24, 17. 18. c. 27, 19.
18. Kommer dog og lader os gaae i
Rette (med hverandre), siger HErren;
dersom eders Synder (end) vare som
Purpuret, da skal de blive hvide som
Sneen; om de (end) vare røde, som Skar-
lagenets (Farve, da) skal de (dog) blive
som den (hvide) Uld. Es. 43, 26.
c. 44, 22. Ps. 51, 9.
19. Dersom I ville, og lyde, da skal I
æde Landets Gode. 3 Mos. 25, 18. 19.
Ordsp. 1, 33.
20. Men dersom I vægre eder, og ere
gjenstridige, da skal I fortæres af Sværd,
thi HErrens Mund haver talet det.
3 Mos. 26, 14. 25 sqq. Es. 58, 14. Mich. 4, 4.
21. Hvorledes er en trofast Stad bleven
til en Hore? den var fuld af Ret, Retfær-
dighed blev om Natten derudi, men nu
Mordere. Es. 1, 26. Jer. 2, 21.
22. Dit Sølv er bleven til Skum, din
Drik er blandet med Vand. Begr. 4, 1.
23. Dine Fyrster ere modvillige og Ty-
venes Staldbrødre, de elske alle Skjenk, og
jage efter Gaver; de vil ikke skaffe en
Faderløs Ret, og Enkens Sag maa ikke
komme for dem. Hos. 9, 15.
2 Mos. 22, 22. Jer. 5, 28. 29. Zach. 7, 10.
24. Derfor siger HErren, den HErre Ze-
baoth, den mægtige i Israel: Vee! jeg
maa trøste mig paa mine Modstandere, og
hævne mig paa mine Fiender.
25. Og jeg vil vende min Haand imod
dig, og luttre (dig fra) dit Skum paa det
reneste, og borttage alt dit Tin.
26. Og jeg vil give dig Dommere igjen,
som i Førstningen, og Raadsherrer, som i
Begyndelsen; derefter skal du kaldes en
Retfærdigheds Stad, en trofast Stad.
27. Zion skal forløses ved Ret, og de Om-
vendte af den ved Retfærdighed.
Es. 59, 20. Rom. 11, 26.
28. Men Overtrædere og Syndere skal
sønderbrydes tillige; og de, som forlade
HErren, skal aldeles omkomme.
29. Thi de skal blive til Skamme for de
Eges Skyld, som I have Lyst til, og I skal
beskjæmmes for de Havers Skyld, som I
udvalgte. Ps. 97, 7. Es. 42, 17. Hos. 4, 13.
30. Thi I skal være som en Eeg, der fæl-
der sit Blad, og som en Have, hvori der
ikke er Vand.
31. Og den Stærke skal blive til Blaar,
og hans Gjerning til en Gnist; og de skal
begge brænde tillige, og der skal ingen væ-
re, som udslukker. Jer. 17, 27.
c. 4, 4. Ez. 20, 47. Am. 5, 6.

2. Capitel.

Esaias spaaer om Hedningernes Omvendelse, og Christi Riges herlige Tilstand i de sidste Tider, 1-4. Og om de fleste Jøders Forkastelse for deres Vantroes, Hovmodigheds og Afguderies Skyld, 5-9. Formaner alle Mennesker til at frygte og ære Gud for hans høie Majestæts og Magts Skyld, og forkynder Afguds-Tjeneres Rædsel og dybe Fornedrelse, 10-22.

1. Det er det Ord, som Esaias, Amoz
Søn, saae, om Juda og Jerusalem: c. 1, 1.
2. Og det skal skee, i de sidste Dage, (da)
skal HErrens Huses Bjerg være beredt oven
paa Bjergene, og ophøies over Høiene; og
alle Hedninger skal løbe dertil.
Jer. 3, 17. Mich. 4, 1.
3. Og mange Folk skal gaae, og sige:
kommer, lader os gaae op til HErrens
Bjerg, til Jakobs Guds Huus, at han maa
lære os om sine Veie, at vi maae vandre
paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae
en Lov, og HErrens Ord af Jerusalem.
Mich. 4, 1. 2. Zach. 8, 21. Luc. 24, 49 fq.
4. Og han skal dømme iblandt Hednin-
gerne og straffe mange Folk, og de skal
sammenslaae deres Sværd til Hakker, og
deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke op-
løfte Sværd mod et andet, og de skal ikke
ydermere lære (at føre) Krig.
Joel 3, 15. Mich. 4, 3.
5. (I af) Jakobs Huus! kommer, og la-
der os vandre i HErrens Lys.
6. Men du haver forladt dit Folk, Ja-
kobs Huus! thi de ere fulde (med Ugude-
lighed), mere end de af Østen, og ere Dag-
velgere, som Philisterne, og de have deres
Behag i de Fremmedes Børn. Ps. 144, 11.

7. Og hans Land er fyldt med Sølv og Guld, og der er ingen Ende paa hans Liggendefæ; og hans Land er fyldt med Heste, der er ingen Ende paa hans Vogne.

8. Og hans Land er fyldt med Afguder; de tilbede for deres Hænders Gjerninger, for det, som deres Fingre have gjort.
c. 17, 8.

9. Og der nedbøiede et Menneske sig, og der fornedrede en Mand sig; derfor skal du ikke forlade dem (det).

10. Gak ind i Klippen, og skjul dig i Støvet, for HErrens Frygts Skyld, og for hans Majestæts Herligheds Skyld.
Luc. 23, 30.

11. Et Menneskes høie Øine skal fornedres, og Mændenes Høihed skal nedbøies; men HErren skal alene være høi paa den samme Dag. v. 17. Ps. 101, 5. Es. 5, 15.

12. Thi den HErre Zebaoths Dag (skal komme) over hver Hovmodig og Høi, og over hver Ophøiet, at han skal fornedres,

13. Og over alle de høie og ophøiede Cedre paa Libanon, og over alle Ege i Basan,

14. Og over alle høie Bjerge, og over alle ophøiede Høie,

15. Og over hvert høit Taarn, og over hver fast Muur,

16. Og over alle Tharsis-Skibe, og over alle ønskelige (kunstige) Billeder.

17. Og Menneskets Høihed skal nedbøies, og Mændenes Høihed skal fornedres; og HErren alene skal være høi paa den samme Dag.

18. Og (hver af) Afguderne skal aldeles omkomme.

19. Og de skal gaae ind i Klippers Huler, og i Støvets Kuler, for HErrens Frygts Skyld, og for hans Majestæts Herligheds Skyld, naar han gjør sig rede til at forfærde Jorden. v. 10. Hos. 10, 8.
Luc. 23, 30 rc. Aab. 6, 15. 16.

20. Paa den samme Dag skal et Menneske bortkaste sine Sølv-Afguder og sine Guld-Afguder, som de have gjort sig at tilbede, til Muldvarpene, og til Aftenbakkerne: c. 27, 9. c. 30, 22. c. 31, 7.

21. Til at komme i Klippernes Kløfter, i Steenklippernes Huler, for HErrens Frygts Skyld, og for hans Majestæts Herligheds Skyld, naar han gjør sig rede til at forfærde Jorden.

22. Lader (da) af fra Mennesket, som haver Aande i sin Næse; thi hvori skulde han agtes (noget)? Ps. 8, 5; 144, 3.

3. Capitel.

Esaias forkynder svare Domme og Straf, som skulde komme over alle, baade Høie og Lave, iblandt Jøderne, for deres svare Synders Skyld, dog at de Retfærdige skulde frelses, 1-15. I Besynderlighed straffer han Zions Døttres store Pragt og Hovmod, 16-26.

1. Thi see, den HErre, HErre Zebaoth skal borttage af Jerusalem og af Juda alle Slags Understøtning, al Understøtning af Brød, og al Understøtning af Vand.
Ez. 4, 16. c. 5, 16. 17. c. 14, 13.

2. Vældige og Krigsmænd, Dommere og Propheter, og Spaamænd og Gamle,

3. Fyrster over halvtredsindstyve, og anseelige Personer, og Raadsherrer, og vise Mestere, og de, som forstaae Veltalenhed.

4. Og jeg vil give dem Børn til Fyrster, og Barnagtige skal regjere over dem.
Præd. 10, 16. 17.

5. Og Folket skal trænges, den ene (skal være) imod den anden, og hver imod sin Næste; de (skal være) stolte, den Unge imod den Gamle, og den Ringeagtede imod den Ærede. c. 5, 7.

6. Thi hver skal tage fat paa sin Broder af sin Faders Huus, (og) sige: du haver Klæder, vær vor Fyrste; lad vort Anstød være under din Haand.

7. Paa den samme Dag skal han opløfte (sin Haand, og sværge) og sige: jeg vil ikke forbinde (eders Skade), og der er hverken Brød ei heller Klæder i mit Huus, sætter mig ikke til Fyrste over Folket.
1 Mos. 14, 22. 2 Kong. 6, 27.

8. Thi Jerusalem støder sig, og Juda falder; efterdi deres Tunge og deres Idræt er imod HErren, at forbittre hans Herligheds Øine. Ap. G. 7, 51.

9. Deres Ansigters Forhærdelse svarer imod dem, og de have forkyndt deres Synd, som Sodom, de dulgede (den) ikke; vee deres Sjele! thi de have ført sig selv Ulykke paa. Hos. 13, 9. Jer. 2, 17. c. 26, 7.

10. Siger en Retfærdig, at (det skal gaae ham) vel, thi de skal æde deres Idrætters Frugt. Ps. 37, 37. Ordsp. 1, 31.

11. Vee en Ugudelig! (det skal gaae ham) ilde; thi det, hans Hænder have gjort, skal vederfares ham. Ps. 62, 13.
Ordsp. 12, 14. Rom. 2, 6.

12. Børn trænge mit Folk, og Qvinder herske over det; mit Folk! de som prise dig salig, de forføre (dig,) og skjule dine Stiers Veie. c. 3, 4. c. 9, 16 rc.
[illegible]

13. HErren har fremstillet sig, til at gaae
i Rette, og staaer, til at dømme Folkene.
Ps. 96, 10. 13.

14. HErren skal komme til Dom mod de
Ældste af sit Folk, og mod sine Fyrster;
thi I have fortæret Viingaarden, den Fat-
tiges Rov er i eders Huse. Jud. v.14.15.

15 Hvi sønderstøde I mit Folk, og søn-
derknuse de elendige Personer? siger HEr-
ren, den HErre Zebaoth.

16. Og HErren sagde: fordi at Zions
Døttre ophøie sig, og gaae med oprakte
Halse, og vinke med Øinene, og gaae
frem, og svandse, og kneppe med deres
Fødder: 5 Mos. 28, 56.

17. Saa skal HErren gjøre Zions Døt-
tres Hoved-Isse skabet, og HErren skal
blotte deres Blusel. Ez. 23, 29.

18. Paa den samme Dag skal HErren
borttage Prydelse af Toflerne, og de vir-
kede Huer, og Spænderne,

19. Hals-Kjæderne, og Arm-Spannene,
og Hoved-Klæderne,

20. De deilige (Huer), og Arm-Baan-
dene, og Hoved-Baandene, og Debmer-
knapperne, og Ørenringene,

21. Ringene, og Ansigtets Smykke,

22. (Helligdags-)Klæderne, og Kaaber-
ne, og Forklæderne, og Pungene,

23. Speilene, og (fine) Linklæder, og
Hvide-Klæderne, og Sløierne.

24. Og det skal skee, at der skal være Stank
for (vellugtende) Urter, og et løst Baand
for et Bælte, og et skaldet (Hoved) for
Haarflettelse, og en ombunden Sæk for
et bredt Baand, og Forbrændelse i Dei-
ligheds Sted.

25. Dine Folk skal falde ved Sværdet,
og dine Stærke i Krigen.

26. Og dens Porte skal være bedrøvede,
og sørge; og hun, som holder sig uskyldig,
skal sidde paa Jorden. Jer.2,35. Job1,20.

4. Capitel.

Esaias taler ydermere om Guds Straf over Jøderne,
v. 1. Spaaer om Christi Rige og Velgjerninger
imod dem iblandt dem, som skulde omvendes, og at
de skulde ved Guds Aands Kraft renses, beskyttes og
beskjermes, 2-6.

1. Og syv Qvinder skal paa den sam-
me Dag tage fat paa en Mand, og sige:
vi vil æde vort (eget) Brød, og iføre vore
(egne) Klæder; lad os ikkun kaldes efter
dit Navn; borttag vor Forsmædelse.
Luc. 1, 25.

2. Paa den samme Dag skal HErrens
Grøde være til Deilighed, og til Herlig-
hed, og Jordens Frugt til Ypperlighed og
Prydelse, hos de Undkomne i Israel.
c.11,1. Jer.23,5. c.33,15. Zach.3,8. c.6,12.

3. Og det skal skee, at den Overblevne i
Zion, og den, som er tilovers i Jerusalem,
skal kaldes hellig, hver den, som er skrevet
til Livet i Jerusalem: Dan. 12, 1.

4. Naar HErren skal aftoe Zions Døt-
tres Skarn, og bortskylle Jerusalems Blod-
(Skyld) midt udaf den, ved en Aand, som
dømmer, og ved en Aand, som optænder
(en Ild). c. 1, 25. 1 Cor. 6, 11.

5. Og HErren skal skabe over hver Bo-
lig paa Zions Bjerg, og dens Forsamlin-
ger, en Sky om Dagen, og Røg og skin-
nende Ilds-Lue om Natten; thi der skal
være en Beskyttelse over alt det, som er
herligt.

6. Og der skal være en Hytte til Skygge
om Dagen for Hede, og til en Tilflugt og
til et Skjul for Vandskyl og for Regn.
c. 25, 4. 5.

5. Capitel.

Esaias foreholder det jødiske Folk, under en Lignelse
af en Viingaard, Guds store Velgjerninger imod
dem, og deres Utaknemmelighed, 1-7. Raaber Vee
over de Gjerrige, over de Vellystige, Sikkre og Stolte,
(hvorimod han trøster de Fromme,) over Ugudelige
og Bespottere, over de Selv-Vise, over Drankere og
uretfærdige Dommere, 8-23. Forkynder dem Guds
svare Straf, og især, hvorledes de ved Chaldæerne
skulle hasteligen ødelægges, 24-30.

1. Nu vil jeg synge om min Elskelige,
min Kjærestes Sang om hans Viingaard:
min Elskelige havde en Viingaard paa en
feed Høi. Ps.80,9. Jer.2,21. Matth.21,33.

2. Og han havde gjort Gjerde omkring
den, og kastet Stenene af den, og plantet
den med (ædle) Viin-Qviste, byggede og
et Taarn midt derudi, og udhuggede og-
saa en (Viin)-Perse derudi, og forventede,
at den skulde bære (gode) Druer, men den
bar vilde Druer.

3. Og nu, I Jerusalems Indbyggere!
og Judæ Mænd! Kjære, dømmer imellem
mig og imellem min Viingaard.

4. Hvad skulde man mere have gjort ved
min Viingaard, end jeg haver gjort ved
den? hvi forventede jeg, at den skulde bære
(gode) Druer, og den bar vilde Druer?

5. Og nu, Kjære, vil jeg give eder til-
kjende, hvad jeg vil gjøre ved min Viin-
gaard; jeg vil borttage dens (Torn-)
Gjerde, og den skal opædes, jeg vil sønder-
rive dens Gjerde, og den skal nedtræ-
des. Ps. 80, 13.

6. Og jeg vil gjøre den øde, den skal ikke beskjæres ei heller hakkes, men der skal opvoxe Torne og Riis; og jeg vil byde over de tykke Skyer, at de ikke regne derpaa.
Sach. 14, 17. 18.

7. Thi den HErre Zebaoths Viingaard er Israels Huus, og Judæ Mænd ere hans Lysters Plantelse; og han forventede Ret, og see, (da er der) Plagerie; (og) Retfærdighed, og see, (da er der) Skrig.
Ps. 80, 9. Es. 3, 5.

8. Vee dem, som drage det ene Huus til det andet, som føie den ene Ager til den anden, indtil der ikke er mere Rum, at I kunde alene blive siddende midt i Landet. Mich. 2, 2.

9. Dette er for mine Øren, (siger) den HErre Zebaoth; (hvad gjælder det,) om de mange Huse ikke skulle blive til en Ødelæggelse, (om) de Store og Gode (ikke skulle staae) uden Indbyggere! c. 6, 11.

10. Thi Viingaardens ti Stykker Land skulle (kun) give en Bath, og en Homer Sæd skal (kun) give en Epha.

11. Vee dem, som staae aarle op om Morgenen og jage efter stærk Drik, som tøve (længe) til Tusmørket, at Viin maa brænde dem!

12. Og Harper og Psalter, Tromme og Pibe, og Viin var i deres Gjæstebud, men de vilde ikke see til HErrens Gjerning, og de saae ikke hans Hænders Gjerning.
Am. 6, 5. 6. Ps. 28, 5.

13. Derfor er mit Folk bortført, fordi det haver ikke Kundskab; og dets ærede (Folk) er bleven til hungrige Folk, og dets menige (Folk) er forsmægtet af Tørst.

14. Derfor haver Graven udvidet sig selv, og opladt sin Mund umaadeligen, at (baade) dets ypperste (Folk) og dets menige (Folk), baade den, som buldrer, og den, som er glad udi den, skal (der) nedfare. Hab. 2, 5.

15. Og et Menneske skal nedbøie sig, og en Mand fornedre sig; og de Hovmodiges Øine skal fornedres. c. 2, 11.

16. Men den HErre Zebaoth skal ophøies ved Retten, og den hellige Gud skal helliges ved Retfærdighed. Ps. 71, 22.

17. Da skal Lammene fødes efter deres Viis, og de Fremmede skal æde i de Fedes Ørkener. Mich. 2, 12.

18. Vee dem, som drage Misgjerning med Forfængeligheds Snorer, og Synd med Vognreb!

19. Som sige: lad ham skynde sig, lad hans Gjerning komme hastig, at vi see det; og lad nærme sig, og lad komme Israels Helliges Anslag, at vi kan fornemme det. Jer. 17, 15. Es. 1, 4.

20. Vee dem, som sige om det Onde godt, og om det Gode ondt, som gjøre Mørket til Lyset, og Lyset til Mørket, som gjøre Bittert til Sødt, og Sødt til Bittert! Am. 5, 7. c. 6, 12. Job 17, 12.

21. Vee dem, som ere vise for deres (egne) Øine, og forstandige hos sig selv! Ordsp. 3, 7. Rom. 12, 16.

22. Vee (dem, som ere) vældige til at drikke Viin, og duelige Mænd til at blande, (og iskjenke) stærk Drik;

23. Dem, som for Gaves Skyld domme en Ugudelig at have Ret, og bortvende de Retfærdiges Ret fra (hver af dem)! Ordsp. 17, 15. Ezech. 13, 19.

24. Derfor, ligesom Ildens Tunge fortærer Halm, og en Lue fortæres Straae, saa skal deres Rod vorde, som den var forraadnet, og deres Blomster opfare som Støvet; thi de have forkastet den HErre Zebaoths Lov, og foragtet den Helliges Tale i Israel. c. 47, 14. c. 1, 4.

25. Derfor er HErrens Vrede optændt over hans Folk, og han udrakte sin Haand over det og slog det, at Bjergene bævede, og deres (døde) Kroppe vare som Skarnet midt paa Gaden; i dette altsammen vender hans Vrede ikke tilbage, men hans Haand er endnu udrakt. c. 9, 12. 17. 21.

26. Og han skal opløfte et Banner for Hedningerne, som komme langt fra, og hvidsle efter dem fra Jordens Ende; og see, de skal komme hasteligen (og) let.
c. 11, 12.

27. Der er ingen Træt eller Skrøbelig af det (samme Folk), der skal ingen slumre, ei heller sove, og ingens Belte løses fra hans Lender, og ingens Skoe-Tvinge skal sønderrives.

28. Dets Pile ere skjærpede, og alle dets Buer ere spændte; dets Heste-Hove maa agtes som en Klippe, og dets Hjul, som en Hvirvelvind.

29. Dets Brølen (skal være) som en Løves, ja det skal brøle, som de unge Løver, og bruse og gribe Rov, og bortføre, og der skal ingen redde.

30. Og det skal bruse derover paa den samme Dag — ligesom Havet bruser, og det skal see til Landet, og see, da er der Mørkhed, Angest, og Lyset skal formørkes i dets Ødelæggelser. Es. 8, 22.

6. Capitel.

Eſaias ſeer Guds Herlighed, hører Englenes Lov-Sang, beklager ſin og ſit Folks Ureenhed, og en Engel trøſter ham, 1-7. HErren kalder ham til fremdeles at prædike for det gjenſtridige Folk, af hvilke faa ſkulde frelſes, 8-13.

1. I det Aar, der Kong Uſia døde, da
ſaae jeg HErren ſidde paa en høi og ophøiet Throne, og Sømmene af hans (Klæder) opfyldte Templet. 2 Moſ. 24, 10.
2. Seraphim ſtode over ham, en (hver)
havde ſex Vinger; med to ſkjulte hver ſit Anſigt, og med to ſkjulte hver ſine Fødder, og med to fløi den. 2 Moſ. 3, 6.
3. Og den ene raabte til den (anden) og
ſagde: hellig, hellig, hellig er den HErre Zebaoth; al Jorden er fuld af hans Ære.
Aab. 4, 8. Pſ. 72, 19. Hab. 3, 3.
4. Og Dør-Poſterne med Dør-Tærſkelerne
ryſtede af den Raabendes Røſt, og Huſet blev fuldt af Røg. Ez. 10, 4.
5. Da ſagde jeg: Vee mig! thi jeg maa
(viſſeligen) udryddes, thi jeg haver urene Læber, og boer midt iblandt et Folk, ſom haver urene Læber; thi mine Øine have ſeet Kongen, den HErre Zebaoth.
2 Moſ. 9, 21. Dom. 6, 22. 23.
6. Da fløi een af de Seraphim til mig,
og havde en Glød i ſin Haand, (ſom) han tog af Alteret med en Tang.
7. Og han lod den røre ved min Mund,
og ſagde: ſee, denne haver rørt ved dine Læber; og din Misgjerning ſkal bortvige, og din Synd forſones.
Dan. 10, 16. Sach. 3, 4.
8. Og jeg hørte HErrens Røſt, ſom ſagde:
hvem ſkal jeg ſende? og hvo vil gaae for os? da ſagde jeg: ſee, her er jeg, ſend mig.
9. Og han ſagde: gak hen, og du ſkal
ſige til dette Folk: hører flittigen, og forſtaaer ikke, og ſeer flittigen, og fornemmer ikke. Ezech. 12, 2. Matth. 13, 14.
Ap. G. 28, 26. Joh. 12, 40. Rom. 11, 8.
10. Gjør dette Folks Hjerte fedt, og gjør
deres Øren tung (hørende), og tilſtryg deres Øine, at det ikke ſeer med ſine Øine, og hører med ſine Øren, og forſtaaer med ſit Hjerte, og omvender ſig, at man kunde læge det.
11. Men jeg ſagde: hvor længe, HErre?
og han ſagde: indtil Stæderne blive øde foruden Indbyggere, og Huſene foruden Mennesker, og Landet plat ødelægges.
c. 5, 9.
12. Og HErren ſkal drive Menneſkene
langt bort, og midt i Landet ſkal det være meget forladt. 5 Moſ. 28, 25. 64.
13. Og der (ſkal) endnu en tiende Part
blive derudi, og den ſkal komme igjen og være til at afædes; (men) ſom Egen, og ſom Steenegen, i hvilken, naar de end afkaſte (Bladene), er en Beſtandighed, (ſaa ſkal) en hellig Sæd (være dens Beſtandighed.

7. Capitel.

Eſaias trøſter Achas, at Rezin og Pekah ei ſkulde overvinde Jeruſalem, men ſelv ødelægges, 1-9. Da Achas ei vil begjere et Tegn til Stadfæſtelſen paa dette, ſaa forkynder HErren ham ſelv et Tegn, om Meſſiæ Fødſel af en Jomfru, og lader ham vide, at inden en kort Tid ſkulde han frelſes fra disſe Fiender, 10-16. Dog ſkulde Ægypterne og Aſſyrerne haardeligen plage det jødiſke Land, for Folkets Synders Skyld, 17-25.

1. Og det ſkede udi Achas, Jothams
Søns, Uſias Søns, Judæ Konges Dage, da drog Rezin, Kongen af Syrien, og Pekah, Remalias Søn, Iſraels Konge, op til Jeruſalem, for (at føre) Krig imod den, men kunde ikke (overvinde den), ved at ſtride imod den. 2 Kong. 16, 5
2. Da blev det kundgjort for Davids
Huus, ſaa at der ſagdes: de Syrer forlade ſig trøggeligen paa Ephraim; og hans Hjerte blev hart bevæget, og hans Folks Hjerte, ſom Træerne i Skoven bevæges (hid og did) af Veir.
3. Men HErren ſagde til Eſaias: gak
nu ud imod Achas, du og Sear-Jaſub din Søn, til Vandløbets Ende, ved det øverſte Fiſkevand, til den alfare Vei ved Blegerens Ager. c. 7, 16.
4. Og ſig til ham: forvar dig, og vær
ſtille, frygt ikke, og lad ikke dit Hjerte blive blødt, for disſe to Stykker rygende Brande, for Rezins og de Syrers, og for Remalias Søns fnyſende Vrede:
5. Fordi at de Syrer raadſloge Ondt
imod dig, med Ephraim, og Remalias Søn, ſigende:
6. Vi vil drage op til Juda og opvække
den, og ſlide den til os; og vi vil gjøre Tabeals Søn til Konge midt derudi.
7. Saa ſagde den HErre, HErre: det
ſkal ikke beſtaae, og ei (ſaa) være.
c. 8, 10.
8. Thi Damaſcus (ſkal være) Hoved i
Syria, og Rezin Hoved i Damaſcus; og efter fem og treſindstyve Aar ſkal Ephraim ſonderbrydes, at (de ſkal) ikke (mere være) et Folk.
9. Og Samaria (ſkal være) Hoved i
Ephraim, og Remalias Søn Hoved i Sa-

maria; om I ikke vil tro, (da er det vist,) at I ikke blive forsikkrede.
10. Og HErren blev ved at tale til Achas, og sagde:
11. Begjer dig et Tegn af HErren, din Gud; begjer (det) i det Dybe, eller (begjer det) oven fra i det Høie.
12. Men Achas sagde: jeg vil ikke begjere, og ikke friste HErren.
13. Da sagde han: hører dog, I af Davids Huus! er det eder lidet, at I bemøie Folket, at I vil ogsaa bemøie min Gud?
14. Derfor skal HErren selv give eder et Tegn: see, en Jomfru er frugtsommelig og føder en Søn, og du skal kalde hans Navn Immanuel. Matth. 1, 23.
Luc. 1, 31. Es. 8, 8. 10.
15. Han skal æde Smør og Honning, indtil han forstaaer at forkaste det Onde, og at udvælge det Gode. Ebr. 5, 14
16. Thi forend Barnet skal forstaae at forkaste det Onde, og udvælge det Gode, skal Landet, hvilket du væmmes ved, forlades af dets tvende Konger. v. 1. 3.
17. HErren skal lade Dage komme over dig, og over dit Folk, og over din Faders Huus, som ikke ere komne siden den Dag Ephraim veeg fra Juda, ved Kongen af Assyrien. 1 Kong. 12, 16. 17.
18. Og det skal skee, paa den samme Dag skal HErren hvidsle ad Fluen, som er ved Flodernes Ende i Ægypten, og ad Bien, som er i Assyrias Land.
19. Og de skal komme, og nedlade sig allesammen i de øde Dale, og i Klippernes Rifter og i alle Tornebuskene, og i alle priselige (Steder.)
20. Paa den samme Dag skal HErren afrage ved en leiet Ragekniv, (som er) paa hiin Side Floden, (det er,) ved Kongen af Assyrien, Hovedet, og Haar paa Fødderne; og den skal ogsaa aldeles borttage Skjægget. c. 10, 5.
21. Og det skal skee paa den samme Dag, (da) skal en Mand lade en Qviekalv og to Faar leve.
22. Og det skal skee, fordi de skulle give megen Melk, at man kan æde Smør; thi hver, som bliver tilovers midt i Landet, skal æde Smør og Honning. v. 15.
23. Og det skal skee paa den samme Dag, at hvert Sted, hvor der vare tusinde Viintræer paa, (som kunde gjælde) tusinde (Sekel) Sølv, skal være, (ja,) det skal være til Torne og Riis.
24. Man skal gaae derhen med Pile og med Bue; thi alt Landet skal blive Torne og Riis.
25. Og til alle Bjerge, som (pleiede at) hakkes med Hakken, derhen skal du ikke komme af Frygt for Torne og Riis; men det skal være til at lade Øxne udi, og lade Faar træde paa.

8. Capitel.

Esaias givet et andet Tegn, at Syrien og Israels Kongerige skal ødelægges ved Kongen af Assyrien, som og skulde indfalde i Juda Land og fordærve det, dog skulde de ikke, som de mene, faae Overhaand, og de gudfrygtige Jøder skulde ikke frygte; derimod skulde de forlade sig paa HErren, som skulde beskjerme dem, skjøndt mange paa ham støde sig, 1-15. Han taler ydermere om Jødernes Forblindelse, men at dog nogle skulde lære at kjende HErren, hvilke ikke skulde søge hen til Spaafolk, men holde sig til HErren og hans Ord; Guds Ords Foragtere derimod forkynder han Guds Domme, 16-22.

1. Og HErren sagde til mig: tag dig en stor Rolle, og skriv derpaa med et Menneskes Stiil: at røve snart, han hastede med Bytte.
2. Og jeg beskikkede troefaste Vidner til mig, (nemlig) Uria, Præsten, og Sacharias, Jeberechias Søn.
3. Og jeg havde nærmet mig til Prophetinden, og hun undfangede, og fødte en Søn; og HErren sagde til mig: kald hans Navn Maher-Schalal, Chasch-Bas. v. 1.
4. Thi forend Barnet skal forstaae at raabe: min Fader, og min Moder! skal man bortføre Damasci Gods og Samarias Bytte hen for Kongen af Assyriens Ansigt.
5. Og HErren blev endnu ved at tale til mig, sigende:
6. Fordi at dette Folk foragtede Siloahs Vand, som gaaer sagteligen, og der er Glæde over Rezin, og Remalias Søn:
7. Derfor see, saa skal HErren lade opkomme over dem Flodens de mægtige og mange Vande, (som er) Kongen af Assyrien, og al hans Herlighed; og den skal komme op over alle sine Strømme, og gaae over alle sine Bredder.
8. Og den skal fare frem i Juda, overskylle og gaae over, indtil den naaer til Halsen; og dens udbredte Vinger skal fylde dit Land, o Immanu-El (saa) vidt (som det er). Dan. 9, 27. Es. 7, 14.
9. Gjører Selskab, I Folk! og bliver (dog) sønderknusede, og mærker [illegible]

Øren, alle I, som ere i langt fraliggende Lande; omgjorder eder, og bliver (dog) sønderknusede, omgjorder eder, og bliver (dog) sønderknusede. 2 Kong. 19, 35. Es. 37, 7.

10. Beslutter et Raad, og det skal (dog) blive til intet; taler et Ord, og det skal dog ikke bestaae, thi med os er Gud.
Job 5, 12. 13. Es. 19, 3.

11. Thi saa sagde HErren til mig, der han tog fat paa (min) Haand, og underviste mig, at jeg skulde ikke vandre paa dette Folks Vei, og sagde:

12. I skal ikke sige: Forbund! efter alt det, som dette Folk siger: Forbund! og frygter ikke, som de frygte, og forfærdes ikke. c. 51, 12.

13. Den HErre Zebaoth, ham skal I helliggjøre; og han skal være eders Frygt, og han (skal være) eders Forfærdelse.
1 Petr. 3, 15. Es. 29, 23.

14. Og han skal være til en Helligdom, og til en Anstøds-Steen, og til en Forargelses-Klippe, for de tvende Israels Huse, til en Snare og til en Strikke for Jerusalems Indbyggere. c. 28, 16.
Matth. 21, 42. Luc. 2, 34. Rom. 9, 33. 1 Pet. 2, 7.

15. Og mange af dem skal støde sig, og falde, og sønderbrydes, og besnæres, og fanges. c. 28, 13.

16. Bind Vidnesbyrdet til, besegl Loven i mine Disciple.

17. Og jeg vil bie efter HErren, ham, som har skjult sit Ansigt for Jakobs Huus; og jeg vil forvente ham.
Ps. 25, 3. 5. 21; 33, 20; 62, 6.

18. See, (her er) jeg, og de Børn, som HErren har givet mig, til Tegn og underlige Ting i Israel, fra den HErre Zebaoth, som boer paa Zions Bjerg.
Ebr. 2, 13. Ps. 9, 12. Joel 3, 23. 26.

19. Og naar de vil sige til eder: søger til Spaaqvinderne, og til Tegns-Udlæggerne, dem, som qviddre, og dem, som mumle, (da siger:) skal ikke et Folk søge til sin Gud? (skal man søge) til de Døde for de Levende?

20. (Ja,) efter Lov, og efter Vidnesbyrd: dersom de ikke sige efter dette Ord, (da siger), at ingen (af dem) seer Morgenrøden. c. 58, 8.

21. Og (enhver af dem) skal gaae igjennem (Landet) haardt plaget, og hungrig; og det skeer, naar En hungrer, da skal han blive vred, og bande sin Konge og sine Guder, og vende (sit Ansigt) op ad.
Ps. 59, 16.

22. Og han skal see til Jorden, og see, (der skal være) Angest og Morkhed; han skal være formørket ved Trængsel, og han skal bortrives i Dunkelhed. c. 5, 30

9. Capitel.

Esaias trøster det Jødiske Folk med Evangelii kraftige Prædiken, og Forløsningen ved Christum, hvis Fødsel, Person, Embede og evige Rige han beskriver, 1-7. Han spaaer om, hvorledes Philisterne og Syrerne skulde angribe og straffe Israels Kongerige i Guds Vrede for deres Haardnakkenheds og Ugudeligheds Skyld, 8-21.

1. Men det (Land), som blev trængt, skal ikke blive (aldeles) formørket; ligesom han i det første gjorde Sebulons Land og Naphthali Land foragteligt, saa gjorde han det herligt paa det sidste, (og det) paa Veien imod Havet, paa hiin Side Jordanen i Hedningernes Galilæa.
Matth. 4, 15.

2. Det Folk, som vandrede i Mørket, saae et stort Lys; over dem, som boede i Dødens Skygges Land, skinnede et Lys.
c. 42, 7. Matth. 4, 15. 16. Luc. 1, 79. Es. 60, 1.

3. Du formerede Folket, gjorde du ikke stor Glæde? de glædede sig for dit Ansigt, ligesom Glæden er om Høsten, saasom man fryder sig, naar man uddeler Bytte. Ps. 119, 162.

4. Thi hans Byrdes Aag, og hans Skulders Riis, (ja) hans Driveres Kjep haver du sønderbrudt, som paa Midians Dag:
Dom. 7, 22. Es. 10, 26. c. 14, 5.

5. Da den ganske Strid, deres, som stred, (skede) med Bulder, og Klæderne bleve sølede i Blod, og bleve opbrændte, som det, der fortæres med Ild. Ps. 46, 10.

6. Thi et Barn er født os, en Søn er given os, og Fyrstendømmet skal være paa hans Skulder, og hans Navn kaldes Underlig, Raadgiver, vældige Gud, Evigheds Fader, Fredsfyrste. Luc. 1, 31. c. 2, 7. 11.

7. Dette Fyrstendoms og Freds Storhed (skal være) uden Ende over Davids Throne, og over hans Rige, til at befæste det, og til at opholde det med Ret og Retfærdighed; fra nu og indtil evig (Tid,) skal den HErre Zebaoths Nidkjærhed gjøre dette.
Luc. 1, 32. Ez. 37, 32. 2 Kong. 19, 31.

8. HErren haver sendt et Ord i Jakob, og det er faldet i Israel.

9. Og Folket altsammen, det skal fornemme (det,) Ephraim og Indbyggerne i Samaria, thi de sige af Hovmodighed og stort Mod:

10. Teglstene ere faldne, men vi vil

bygge med huggen Steen; Morbærtræer ere afhugne, men vi vil sætte Cedertræer derfor.

11. Thi HErren skal ophøie Rezins Modstandere over ham, og sætte hans Fiender tilsammen: 2 Kong. 16, 7. 9.

12. De Syrer for til, og de Philistere bag til, og de skal æde Israel med fuld Mund; i alt dette vender hans Vrede ikke tilbage, men hans Haand er endnu udrakt.

13. Og Folket er ikke omvendt til den, som slaaer det; og de søge ikke den HErre Zebaoth. Jer. 2, 30.

14. Derfor haver HErren afhugget af Israel Hoved og Hale, Green og Siv paa een Dag. c. 10, 33. c. 19, 15. 2 Kong. 17, 3 rc.

15. En gammel, og en anseelig Person, han er Hovedet; men en Prophet, som lærer Løgn, han er Halen. c. 3, 3.

16. Thi de, som prise dette Folk salig, forføre det; og de, som ere priste salige derudi, opsluges. c. 3, 12. Luc. 6, 39.
Jer. 38, 22.

17. Derfor kan HErren ikke glæde sig over dets unge Karle, og ei forbarme sig over dets Faderløse og dets Enker; thi hver er en Dienskalk og Ond, og hver Mund taler Daarlighed; i alt dette vender hans Vrede ikke tilbage, men hans Haand er endnu udrakt. c. 10, 4.

18. Thi Ugudelighed brænder som en Ild, der fortærer Torne og Riis; og sætter Ild paa de forviklede (Qviste) i Skoven, og de skal fare op med en høi Røg.

19. Landet er formørket i den HErre Zebaoths Grumhed; og Folket er, som det, der fortæres af Ild, de skulle ikke spare den ene den anden.

20. Og der skal man skjære (i Stykker) paa den høire Side, og (dog) hungre, og der skal man æde paa den venstre Side, men de skal (dog) ikke mættes; de skal æde hver sin Arms Kjød:

21. Manasse Ephraim, og Ephraim Manasse, og de med hverandre (skal være) imod Juda; i alt dette vender hans Vrede ikke tilbage, men hans Haand er endnu udrakt.

10. Capitel.

Esaias klager over Jødernes Uretfærdighed i Lov og Dom, og forkynder dem Guds Vrede, 1-4. Raaber Vee over Assyrerne, som beviise sig meget stolte og hovmodige imod HErren, i hvis Haand de vare kun som en Kjep til at tugte Israel, rc. 5-19. Trøster de Overblevne af Jøderne, og spaaer om Assyrernes og især Kong Senacheribs Foretagende imod dem, og hvorledes Gud skulde ødelægge dem, 20-34.

1. Vee dem, som beskrive uretfærdige Skikke, og de Skrivere, som skrive Møie,

2. Til at afvende de Ringe fra (deres) Ret, og bortrive de Elendiges Ret iblandt mit Folk, at Enkerne maae være deres Rov, og de kunne berøve de Faderløse.

3. Men hvad vil I gjøre paa Hjemsøgelsens Dag, og i den Ødelæggelse, som skal komme langt fra? til hvem vil I flye om Hjælp? og hvor vil I lade eders Herlighed? Ordsp. 1, 26. 27.

4. At enhver ikke skulde blive bøiet under de Bundne, og falde under de Ihjelslagne; i alt dette vender ikke hans Vrede tilbage, men hans Haand er endnu udrakt.

5. Vee Assur, (som er) min Vredes Riis! og min Fortørnelse er en Kjep, (som er) i deres Haand. c. 7, 20.

6. Jeg vil hensende ham til et hyklersk Folk, og give ham Befaling over det Folk, som jeg er vred paa, til at gjøre Bytte, og røve Rov, og til at lade det træde (under Fødderne), som Leer paa Gader.
Begr. 3, 45.

7. Men han, han skal ikke mene saa, og hans Hjerte ikke tænke saa; men det er i hans Hjerte, at ødelægge og at udrydde ikke faa Folk.

8. Thi han skal sige: ere mine Fyrster ikke Konger tillige?

9. Er ikke Calno som Carchemis? er ikke Hamath som Arphad? er ikke Samaria som Damascus? c. 36, 18. 19. c. 37, 13.

10. Ligesom min Haand haver fundet Afgudernes Riger, og deres udskaarne Billeder (vare ypperligere) end de i Jerusalem og i Samaria: 2 Mos. 12, 12.
Jer. 43, 12. c. 46, 1.

11. Mon jeg ikke saa skal gjøre ved Jerusalem, og ved dens Afguder, saasom jeg gjorde ved Samaria, og ved dens Afguder? 1 Sam. 31, 9.

12. Og det skal skee, naar HErren haver udrettet al sin Gjerning paa Zions Bjerg, og i Jerusalem, da vil jeg hjemsøge over Kongen af Assyriens store Mods Frugt, og over hans høie Øines Herlighed:
c. 37, 36. 2 Kong. 19, 35.

13. Fordi han sagde: jeg haver gjort det ved min Haands Kraft, og ved min Viisdom, thi jeg var forstandig; og jeg haver borttaget Folkenes Landemærker, og røvet deres Forraad og nedkastet Indbyggerne, som den Mægtige.

14. Og min Haand haver fundet Folkenes Gods, som en Rede, og jeg, jeg haver

sanket alt Landet, som man sanker Æg, der
ere forladte; og der var ingen som rørte en
Vinge, og som oplod Næb, og som qvidrede.
15. Kan og Øxen rose sig imod den, som
hugger med den? eller Saven trodse imod
den, som drager den? (det var,) ligesom
et Riis vilde bevæge sig imod den, som
opløfter det, eller ligesom en Kjep vilde
opløfte sig, (og er den) ikke Træe?
16. Derfor skal HErren, den HErre Ze-
baoth, sende Magerhed iblandt hans Fede,
og optænde iblandt hans herlige (Folk) et
Baal, som et brændende Baal.
17. Og Israels Lys skal være en Ild, og
hans Hellige skal være en Lue, der bræn-
der, og fortære hans Riis og hans Torne
paa een Dag.
18. Og hans Skoves og hans (frugtbare)
Markers Herlighed skal han fortære, fra
Sjel og indtil Kjød, og han skal være, som
en Fanedrager, der vansmægter.
19. Og de overblevne Træer i hans Skov
skulle være (faa i) Tal og et Barn skal
kunne skrive dem.
20. Og det skeer paa den samme Dag, da
skal det Overblevne i Israel og Undkomne
af Jakobs Huus ikke mere (fast) forlade
sig paa den, som slaaer det; men det skal
(fast) forlade sig paa HErren, Israels
Hellige, i Sandhed. Es. 11, 16.
c. 7, 20. 2 Kong. 16, 7.
21. Det Overblevne skal omvendes, (ja,)
det Overblevne af Jakob, til den vældige
Gud. c. 28, 5.
22. Thi om dit Folk, o Israel! skal være
som Havets Sand, skal kun det Overblev-
ne deraf omvendes; (deres fulde) Forbær-
velse er (fast) bestemt, som løber over med
Retfærdighed. Rom. 9, 27.
23. Thi en (fuld) Forbærvelse, og som er
(fast) bestemt, gjør HErren, den HErre
Zebaoth, midt udi alt Landet. c. 28, 22.
24. Derfor, saa sagde HErren, den HErre
Zebaoth: frygt ikke, mit Folk, som boer i
Zion, for Assur; han skal slaae dig med
Riset, og opløfte sin Kjep over dig, paa den
Viis, som i Ægypten.
25. Thi det er endnu et lidet, (ja) en
føie (Tid), da skal Grumhed endes, og min
Vrede (skal komme) til at fortære dem.
26. Og den HErre Zebaoth skal opvække
en Svøbe over ham, som i Midians Slag
paa Orebs Klippe; og sin Stav, (som
han brugte) ved Havet, den skal han og
opløfte paa den Viis, som i Ægypten.
Dom. 7, 19. 25. Es. 9, 4. 2 Mos. 14, 16.

27. Og det skal skee paa den samme Dag,
da skal hans Byrde borttages fra dine
Skuldre, og (hans) Aag fra din Hals; og
Aaget skal fordærves for hans Skyld, (som
er salvet med) Olie.
28. Han kom til Ajat, han drog igjen-
nem Migron; han vil overse sit (Krigs-)
Tøi i Michmas.
29. De droge over Færgestedet, de bleve
Natten over til Herberge i Geba; Ramah
bævede, Sauls Gibea flyede.
30. Du Gallims Datter! raab høit med
din Rost; lad Lais høre det, du elendige
Anathot!
31. Madmena flyede bort; Indbyggerne
i Gebmi samlede sig (til Flugt).
32. Endnu (bliver man) staaende en Dag
i Nob; (saa) skal han røre sin Haand imod
Zions Huses Bjerg, Jerusalems Høi.
33. See, HErren, den HErre Zebaoth,
skal nedhugge de skjønne Grene med Vold;
og de, som ere høie paa Vext, skal afhug-
ges, og de ophøiede skal fornedres.
c. 9, 14.
34. Og han skal afhugge de forviklede
(Qviste) i Skoven med Jern-(Øxen), og
Libanon skal falde ved en Mægtig. v. 13.

11. Capitel.

Esaias spaaer om Messias, som skulde fødes af Isai
Slægt, være begavet med herlige Aandens Gaver,
oprette sit Rige ved Evangelii Prædiken, og stifte
Fred og Enighed imellem sin Kirkes Lemmer, 1-9.
Omvende Hedningerne, samle Jøderne, og frelse
dem fra deres Fiender, ligesom det skede, da de droge
ud af Ægypti Land, 10-16.

1. Og der skal opgaae et Riis af Isai
Stub, og en Qvist af hans Rødder skal
bære Frugt. c. 4, 2 ꝛc. Matth. 2, 23.
Ap. G. 13, 23.
2. Og HErrens Aand skal hvile paa ham,
Viisdoms og Forstands Aand, Raads og
Styrkes Aand, Kundskabs og HErrens
Frygts Aand. Es. 61, 1.
Matth. 3, 16. Es. 9, 6.
3. Og hans Lugten (skal være) i HErrens
Frygt, og han skal ikke dømme efter det,
hans Øine see, ei heller straffe efter det,
hans Øren høre. Matth. 9, 14.
Joh. 2, 25.
4. Men han skal dømme de Ringe med
Retfærdighed, og straffe de Sagtmodige i
Landet med Oprigtighed; og han skal slaae
Jorden med sin Munds Riis, og dræbe
den Ugudelige med sine Læbers Aand.
c. 49, 2. 2 Thess. 2, 8.
5. Og Retfærdighed skal være hans Lænd-

ders Bælte, ogsaa skal Trofasthed være hans Hofters Bælte. Es. 59, 17.
Eph. 6, 14.

6. Og en Ulv skal holde sig til et Lam, og en Parder ligge hos et Kid; og en Kalv og en ung Løve og fedt (Qvæg) tilhobe, og en liden Dreng skal drive dem. c. 65, 25.
Job 5, 23. 24. Hos. 2, 18. Ez. 34, 25.

7. Og en Koe og en Bjørn skal gaae i Græs, deres Affødninger skal ligge hos hverandre; og en Løve skal æde Straae, som en Oxe.

8. Og et diende (Barn) skal fornøie sig ved en Ogles Hul, og et afvant (Barn) stikke sin Haand i en Basiliskes Hule.

9. De skal ei gjøre Ondt, og ei fordærve (noget) paa mit Helligheds hele Bjerg; thi Jorden er fuld af HErrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets (Bund).
Ps. 2, 6; 15, 1; 24, 3. Hab. 2, 14.

10. Og paa den samme Dag skal der være en Isai Rod, som staaer til Banner for Folkene; efter ham skal Hedningerne spørge, og hans Rolighed skal være herlig.
Rom. 15, 12. Sach. 2, 15.

11. Thi det skal skee paa den samme Dag, (da) skal HErren anden Gang lægge sin Haand paa, at forhverve sig det Overblevne af sit Folk, som skal blive tilovers fra Assyrien, og fra Ægypten, og fra Pathros, og fra Morland, og fra Elam, og fra Sinear, og fra Hamath, og fra Oerne i Havet. Es. 10, 21.

12. Og han skal opløfte et Banner for Hedningerne, og sanke Israels Fordrevne, og samle de Adspredte i Juda fra de fire Jordens Hjørner.

13. Og Ephraims Nidkjærhed skal vige, og Judæ Fiender skal udryddes; Ephraim skal ikke være nidkjær imod Juda og Juda skal ikke trænge Ephraim.

14. Men de skal flyve paa Philisternes Skuldre imod Vesten, de skal rove tilhobe dem, som boe imod Osten; imod Edom og Moab skal de sende deres Magt, og Ammons Børn (skal bevise) dem Lydighed.

15. Og HErren skal sætte Ægyptens Havs Odde i Band, og bevæge sin Haand over Floden med sit stærke Veir, og han skal slaae (den) i de syv Bække, og lade (dem) fremgaae der igjennem med Skoe paa. Sach. 10, 11. Jos. 15, 5.

16. Og der skal være en banet Vei for de Overblevne af hans Folk, som skal blive tilovers fra Assyrien, ligesom der var for Israel, den Dag han drog op af Ægypti Land. c. 28, 5. Hab. 16, 12.
2 Mos. 14, 29 rc. Mich. 7, 15.

12. Capitel.

Esaias beskriver Guds Folks Taksigelse for hans Naades Bortvendelse, og Evangelii Trøst, 1-3. Og formaner dem til at takke og love Gud, 4-6.

1. Og du skal sige paa den samme Dag; jeg vil takke dig, HErre! at du haver været vred paa mig; (men) din Vrede er afvendt, og du trøster mig.
Jer 31, 1. c. 33, 15.

2. See, Gud er min Salighed, jeg vil være tryg, og ikke frygte, thi den HErre, HErre er min Styrke og Psalme, og er bleven mig til Salighed.
2 Mos. 15, 2 rc. Ps. 118, 14.

3. Og I skal drage Vand med Glæde af Saligheden Kilder. Joh. 7, 38 rc.
Es. 55, 1.

4. Og I skal sige paa den samme Dag: takker HErren, paakalder hans Navn, kundgjører hans Gjerninger iblandt Folkene; forkynder, at hans Navn er høit.
1 Krøn. 16, 8. Ps. 105, 1.

5. Synger HErren Psalmer, thi han haver gjort herlige Ting; dette blive kundgjort paa den ganske Jord! Ps. 47, 7.

6. Raab høit, og syng (med Fryd), du Indbyggerske i Zion! thi den Hellige i Israel er stor midt udi dig. Zeph. 3, 15. 17.

13. Capitel.

Esaias spaaer om Babels Ødelæggelse ved de Meder og Perser, hvilke HErren selv opvækker dertil, 1-5. Han beskriver den store Elendighed, som skulde komme over dem, 6-18. Ja, at Babel skulde blive som Sodom, og ikke mere beboes, 19-22.

1. En Byrde over Babel, som Esaias, Amoz Søn, saae: 2 Kong. 9, 25.
Es. 14, 4. Jer. 50, 1. c. 51, 1.

2. Opreiser et Banner paa et høit Bjerg, opløfter Rosten til den; bevæger Haanden, at de indgaae ad Fyrsternes Døre.
Jer. 50, 2.

3. Jeg, jeg haver budet mine Helligede, ja kaldet mine Vældige til (at udføre) min Vrede, de ere glade ved min Høihed.

4. (Der er) en Mængdes Rost paa Bjergene, ligesom et stort Folks, et Bulders Rost af forsamlede Hedningers Riger; den HErre Zebaoth mønstrer Krigshær.

5. De komme fra et langt fraliggende Land, fra Himmelens Ende, HErren og hans Vredes Vaaben, til at fordærve det ganske Land.

6. Hyler, thi HErrens Dag er nær, den skal komme som en Ødelæggelse fra den Almægtige.

7. Derfor skal alle Hænder nedsynke, og alle Menneskers Hjerter smeltes.

Nah. 2, 11.

8. Og de skal forfærdes, Veer og Smerter skal betage dem, de skal blive bange, som den, der føder; de skal forundre sig den ene over den anden, deres Ansigter (skal blusse som) Luen. c.21,3. Jer.4,31.

9. See, HErrens Dag kommer, (den er) grum, og (der er) Fortornelse og grum Vrede hos, til at gjøre Landet til en Ødelæggelse, og at udslette deraf Syndere derudi. c. 34, 8. Ps. 103, 35.

10. Thi Stjernerne paa Himmelen og deres Orion skal ikke lade deres Lys skinne; Solen skal formørkes, naar den opgaaer, og Maanen ikke lade sit Lys skinne.

Am. 5, 8. Ez. 32, 7. Joel 2, 10. c. 3, 4. 20. Matth. 24, 29.

11. Og jeg vil hjemsøge det Onde over Jorderige, og over de Ugudelige deres Misgjerning; og jeg vil gjøre, at de Hovmodiges Høihed skal høre op, og fornedre Tyranners Hovmodighed.

12. Jeg vil gjøre et Menneske dyrebarere end (fiint) Guld, og et Menneske end (kosteligt) Guld af Ophir. 1 Kong. 9, 28.

13. Derfor vil jeg bevæge Himmelen, og Jorden skal bæve fra sit Sted i den HErre Zebaoths Fortornelse og paa hans grumme Vredes Dage. Nah. 1, 5.

14. Og den skal være, som en forjaget Raa og som et Faar, hvilket ingen samler; de skal vende sig hver til sit Folk, og flye hver til sit Land.

15. Hver den, som bliver funden, skal igjennemstikkes; og hvo som føier sig (til dem), skal falde ved Sværdet.

16. Og deres spæde (Børn) skal sønderknuses for deres Øine, deres Huse plyndres, og deres Hustruer skjændes.

Ps. 137, 9.

17. See, jeg vil opvække de Meder over dem, som ikke skal agte Sølv, ei heller have Lyst til Guld.

18. Men (deres) Buer skal sønderknuse Drengene, og de skal ikke forbarme sig over Livs Frugt, deres Øie skal ikke spare Børnene. v. 16. Nah. 3, 10.

19. Og Babel, den deiligste iblandt Rigerne, de Chaldæers herlige Prydelse, skal være, som da Gud omkastede Sodoma og Gomorra. c. 1, 9. 1 Mos. 19, 25.

20. Den skal i Evighed ikke blive til, og den skal fra Slægt til Slægt ikke beboes, og ingen Araber skal udslaae Paulun der, ei heller Hyrder lade (Qvæg) ligge der.

21. Men Ziim skal ligge der, og deres Huse skal være fulde af Ohim, og Strudsunger skal boe der, og lodne (Skov-Trolde) springe der. Zeph. 2, 14. Es. 34, 13.

22. Og Jiim skal synge mod hverandre i deres forladte (Huse,) og Drager i de lystige Palladser; og det er nær, at dens Tid skal komme, og dens Dage skal ikke forhales.

14. Capitel.

Babel skulde ødelægges, paa det at Jøderne maatte fries af deres Fængsel, rc. 1-3. Jøderne og alle Folk skulle glæde sig over Babels Fald, og forundre sig derover; HErren stadfæster sine Trudsler over den, 4-27. Esaias spaaer om, hvorledes Ezechias, Kong Achas Søn, skulde ydmyge og betvinge Philisterne, 28-32.

1. Thi HErren skal forbarme sig over Jakob, og endnu udvælge Israel, og lade dem hvile i deres Land; og den Fremmede skal føie sig til dem, og de skal holde sig til Jakobs Huus. Es. 56, 3. 6.

2. Og Folk skal antage dem, og føre dem til deres Sted, og de af Israels Huus skal arve dem til Tjenere og Tjenestepiger, i HErrens Land, og holde dem fangne, som have fanget dem, og regjere over deres Plagere. Es. 61, 5.

3. Og det skal skee paa den Dag, naar HErren skaffer dig Rolighed af din Smerte og af din Uroe, og af den haarde Tjeneste, med hvilken man kom dig til at tjene:

4. Da skal du tage paa dette Sprog imod Kongen af Babel, og sige: hvorledes ophørte Plageren? (ja, hvorledes) ophørte den Guld-(Stad)?

5. HErren haver sønderbrudt de Ugudeliges Kjep, Regenteres Riis. Es. 9, 4.

6. Den, som slog Folkene med Grumhed, med Slag uden Afladelse, den, som regjerer over Hedningerne med Vrede, han bliver forfulgt, (saa at) ingen (kan) forhindre (det).

7. Al Jorden hviler, og er stille; de raabe med frydefuldt Skrig. Hab. 2, 20.

8. Fyrretræerne glæde sig ogsaa over dig, (ja,) Cedrene paa Libanon, (og sige): siden du ligger, kommer ingen op at afhugge os.

9. Helvede neden under bævede for dig, for (at tage) imod dit Komme; det opvækker Dødninger for din Skyld, alle

Jordens (modige) Bukke, det kommer alle
Hedningers Konger til at staae op af de-
res Throner. Jer. 50, 8. Sach. 10, 3.
10. De alle, de svare, og sige til dig; du er
og bleven svag, som vi, du er bleven os liig.
11. Din Hoihed er nedkastet i Helvede
med dine Psalteres Lyd, der skal stræs
Orme under dig, og Maddiker bedække dig.
12. Hvorledes er du falden af Himme-
len, du Morgenstjerne, du Morgen-Rødes
Søn? (hvorledes) er du nedhuggen til
Jorden, du, som svækkede Hedningerne?
13. Og du, du sagde i dit Hjerte: jeg
vil opstige i Himmelen, ophoie min Throne
over Guds Stjerner, og jeg vil sidde paa
Forsamlingens Bjerg paa Siderne mod
Norden; 2 Thess. 2, 4.
14. Jeg vil fare op over de tykke Skyers
Høie, jeg vil være den Hoieste liig.
15. Men du skal nedfare til Helvede til
Hulens Sider.
16. Hvo dig seer, skal stirre paa dig, de
skal betragte dig, (og sige): mon denne
være den Mand, som kom Jorden til at
bæve? som kom Rigerne til at skjælve?
17. Som gjorde Jorderige som en Ørk,
og nedbrød Stæderne deri? som ikke løste
sine Bundne (at lade dem gaae) hjem?
18. Alle Hedningers Konger, (ja) de
alle, de ligge med Ære (begravne) hver i
sit Huus.
19. Men du, du er bortkastet fra din
Grav som en vederstyggelig Qvist, (som)
de Ihjelslagnes Klæder, hvilke ere stukne
med Sværd, de som nedfare til Hulens
Stene, ligesom en nedtraadt (død) Krop.
20. Du skal ikke forenes med dem ved
Begravelse, thi du haver fordærvet dit
Land, ihjelslaget dit Folk; de Ondes Sæd
skal ikke nævnes evindeligen. c. 1, 4.
21. Tilreder for hans Børn, at de maae
slagtes for deres Fædres Misgjerning, at
de ikke komme op, hverken at arve Landet
eller at fylde Jorderiges Kreds med Stæder.
22. Thi jeg vil staae op mod dem, siger
den HErre Zebaoth, og udrydde af Babel
(hans) Navn og Overblevne og Søn og
Sønnesøn, siger HErren.
23. Og jeg vil gjøre den til Pindsvins
Eiendom og til Vandsøer, og udfeie dem
med Fordærvelses Kost, siger den HErre
Zebaoth.
24. Den HErre Zebaoth haver svoret og
sagt: (hvad skal det gjelde,) om det ikke
er skeet, saasom jeg tænkte, og (om det
ikke) skal bestaae, som jeg haver raadslaget?
25. At (jeg skal) sønderbryde Assur i
mit Land, og undertræde ham paa mine
Bjerge, at hans Aag skal tages fra dem, og
hans Byrde tages bort fra hans Skul-
der.
26. Dette er det Raad, det, som er raad-
slaget over alt Landet; og denne er den
Haand, som er udrakt over alle Hednin-
gerne.
27. Thi den HErre Zebaoth haver raad-
slaget det, og hvo vil gjøre det til intet? og
hans Haand er udrakt, og hvo vil afvende
den?
28. I det Aar, der Kong Achas døde,
skede denne Byrde. 2 Kong. 28, 27.
29. Glæd dig ikke, du ganske Philisters
Land! at hans Riis, som slog dig, er søn-
derbrudt; thi af en Slanges Rod skal
udgaae en Basilisk, og dens Frugt (skal
blive) en flyvende (brændende) Slange.
Jer. 47, 1. c. 58, 17. Ez. 25, 15. 16.
30. Og de Ringes Førstefødte skal føde
sig, og de Fattige ligge trøggeligen; men
jeg vil døde din Rod med Hunger, og han
skal ihjelslaae de Overblevne af dig.
31. Hyl Port! skrig Stad! du ganske
Philisters Land er mistrøstig, thi der skal
komme en Røg af Norden, og der er ingen
eenlig i hans Forsamlinger.
32. Og hvad skal han svare Folkets Bud?
at HErren haver grundfæstet Zion, paa
det de Elendige af hans Folk skal have
Tilflugt i den. Ps. 87, 1; 102, 17.

15. Capitel.

Esaias spaaer om Moabs Ødelæggelse ved Assyrierne i Almindelighed v. 1. Og i Særdeleshed, med mange Omstændigheder, 2-9.

1. Moabs Byrde: efterdi Ar i Moab
er forstyrret om Natten, (og) udryddet,
efterdi Kir i Moab er forstyrret om Nat-
ten, (og) udryddet:
Jer. 48, 13. Zeph. 2, 9.
2. (Derfor) gaaer man op til Afguds-
huset, og Dibon gaaer op til Høiene at
græde; over Nebo og over Medba skal
Moab hyle, det er skaldet paa alle Hove-
der derudi, alt Skjægget er afskaaret.
Jer. 48, 37. Ez. 7, 18.
3. Paa Gaderne derudi ombinde de
Sække, paa Tagene og paa Gaderne der-
udi hyle de allesammen, og gaae ned
med Graad.
4. Og Hesbon og Eleale raabte, deres
Røst blev hørt indtil Jahaz, derfor skal de

Bevæbnede i Moab skrige, thi (enhvers)
Sjel er ilde tilfreds. 4Mos.21,23.26.
Jer. 48, 34.
5. Mit Hjerte skal raabe over Moab,
hvis Flygtige (flyede) indtil Zoar, den tre
(Aars) Qvie; thi man gaaer op til Lu-
chits Opgang med Graad, og paa den
Vei til Horonaim opvækker man et For-
styrrelses Skrig. Jer. 48, 34. 36.
6. Thi Nimrims Vande skal blive øde,
thi Hø er tørt, Græset er borte, (der
er) intet Grønt. Ps.107,33.34.
7. Derfor skal de bære det Øvrige, som
de have forhvervet sig, og det de have hen-
lagt, til de Arabers Dal.
8. Thi der gik et Skrig omkring Moabs
Landemærker, den Hylen (varede) indtil
Eglaim, og dens Hylen var ved Beer-
Elim. 4 Mos. 21, 16.
9. Thi Dimons Vande ere fulde af Blod,
og jeg vil (endnu) lægge mere til over
Dimon; (jeg vil sende) en Løve over det
Undkomne af Moab og over det Over-
blevne i Landet.

16. Capitel.

Moabiterne formanes til at føre Lam til Jerusalem til Kongen (eller og HErren til Offer,) at laane de forjagede Jøder Huus, hvilke siden skulde faae i Christo et bestandigt Rige, 1-5. Propheten viser, at deres Hovmod og andre Synder var Aarsagen til deres svare Ødelæggelse, hvilken han nøiere beskriver, 6-14.

1. Sender Landets Hersker Lam fra
Sela i Orken til Zions Datters Bjerg.
2 Kong. 3, 4.
2. Ellers skal det skee, at ligesom en Fugl
vanker hid og did, som bliver udladt af
Reden, (saa) skal Moabs Døttre være ved
Arnons Færgesteder.
3. Giv Raad, hold Dom, gjør din Skygge
som Natten midt om Middagen, skjul det
Fordrevne, forraad ikke den, som flyer.
4. Lad mine Fordrevne have Herberge
hos dig, Moab! vær dem et Skjul for
Forstyrrerens Ansigt, thi Undertrykkeren
er borte, Ødelæggelsen har faaet Ende, de
ere omkomne af Landet, (hver,) som ned-
traadte (andre).
5. Og der skal beredes en Throne ved
Miskundheden, og En skal sidde derpaa i
Sandhed i Davids Pauluu, som skal dømme,
og som søger efter Ret, og haster efter
Retfærdighed.
6. Vi have hørt Moabs Hovmodighed,
han er saare hovmodig, (ja,) hans Stolt-
hed og hans Hovmodighed og hans Grum-
hed; men hans løgnagtige (Ord skal) ikke
saaledes (faae Fremgang).
7. Derfor skal een Moabit hyle over den
anden, de skal allesammen hyle; over Kir-
Hareseths Grundvolde skal I sukke, sande-
ligen de ere sønderbrudte. v. 11 2c.
8. Thi Hesbons Marker ere udpersede,
ja Viintræet i Sibma, Hedningers Herrer
have rystet dets (ædle) Viinqviste, de naa-
ede til Jaeser, de vankede hid og did i
Orken, dens Qviste vare udspredte, de vare
komne over Havet. 4Mos,21,32. c.32,3.
9. Derfor vil jeg græde med Jaesers
Graad for det Viintræe i Sibma, jeg vil
(overflødigen) vande dig med min Graad,
Hesbon og Eleale! thi Frydeskriget over
din Sommer-Frugt og over din Høst er
henfalden. Es.15,4. c.16,10. Jer.25,30.
10. Og Glæde og Fryd skal borttages
fra den frugtbare Mark, og man skal ikke
synge (med Fryd) i Viingaardene, ei heller
raabe (med Glæde; Perse-)Træderen skal
ikke træde Druerne i Persen, Frydeskriget
haver jeg ladet høre op. Jer.48,33; 25,30.
11. Derfor lyde mine Indvolde over
Moab som en Harpe, og mit Inderste
over Kir-Hares. c.15,5. Jer.48,36.
12. Og det skeer, naar det skal sees, at
Moab er træt af (at offre) paa det Høie,
da skal han ville komme til sin Helligdom
at bede, og skal ikke kunne. 4Mos.21,29.
1 Kong. 11, 7.
13. Dette er det Ord, som HErren haver
talet imod Moab fra den Tid af.
14. Men nu haver HErren talet, og
sagt: om tre Aar, som en Daglønners
Aar, da skal Moabs Herlighed blive rin-
geagtet i al den store Mængde, og der skal
blive lidet tilovers, (ja) faa (og) afmæg-
tige (Folk). c. 21, 16. c. 24, 6.

17. Capitel.

Esaias spaaer om det Syriske og Israelitiske Riges Ødelæggelse ved Assyrierne, og forklarer dens Beskaffenhed med Lignelser, 1-5. Han viser, hvorledes denne Straf skulde lede de andre Jøder til Omvendelse, hvis Afvigelser han klager over, 2c. 7-11. Han spaaer atter om Assyriernes Ødelæggelse, 12-14.

1. Damasci Byrde: see, Damascus skal
borttages, (saa den) ikke (mere skal være)
en Stad; men den skal være en nedfalden
(Steenhob.) c.7,8. Jer.49,23. Amos1,3.
2. Aroers Stæder ere forladte; de skal
være for Hjorde, og de skal ligge, og ingen
skal forfærde (dem).
3. Og Befæstning skal ophøre fra Ephra-

im, og Riget fra Damascus og fra det
Overblevne af de Syrer; de skal være som
Israels Børns Herlighed, siger den HErre
Zebaoth.
4. Og det skal skee, paa den samme Dag
skal Jakobs Herlighed blive tynd, og hans
Kjøds Fedme skal blive mager.
5. Og han skal være, som (naar) en
Høstmand sanker det staaende Korn, og
hans Arm høster Ax, og han skal være som
den, der samler Ax i Rephaim Dal.
6. Og der skal være (nogle) Viinqviste
tilovers derudi, ligesom naar man ryster
et Olietræe, (at der bliver) to (eller) tre
Bær oven paa Toppen paa en Qvist,
(eller) fire (eller) fem paa de frugtbare
Qviste derpaa, siger HErren, Israels Gud.
7. Paa den samme Dag skal Menne-
sket see hen til den, som har gjort ham, og
hans Øine skal see til den Hellige i Is-
rael. c. 27, 11.
8. Og han skal ikke see hen til Alterne,
(som ere) hans Hænders Gjerning, og
ikke see til det, som hans Fingre have gjort,
hverken til Lundene eller til Billederne
Es. 2, 8. 3 Mos. 26, 30.
9. Paa den samme Dag skal hans stærke
Stæder være ligesom det, der er efterladt
af en Skov, eller en Qvist, som de have
forladt for Israels Børns Skyld, end-
skjøndt der skal være en Ødelæggelse.
10. Thi du haver glemt din Salligheds
Gud, og ikke ihukommet din Styrkes Klip-
pe; derfor skal du (vel) plante lystige
Planter, og besætte din Viingaard med
fremmede Ranker: Ps. 106, 21.
Jer. 2, 32. c. 18, 15. Hos. 8, 14.
11. Paa den Dag, du planter, skal du
komme (din Plantelse) til at groe, og om
Morgenen skal du komme din Sæd til at
grønnes; (men det skal alene være) en
Høstdynge paa Svagheds og den ulæge-
lige Smertes Dag.
12. Vee de store Folks Mangfoldighed,
som bruser, ligesom Havet bruser! og
(vee) de Folks Bulder, som buldrer, som
mægtige Vande buldre!
c. 37, 36 fgg. Ps. 93, 3. 4.
13. Folkene skal (vel) buldre, som store
Vandes Bulder, men han skal true ham,
saa han skal flye langt bort; og han skal
forfølges som Avner paa Bjergene for
Veiret, og som en Hvirvel for Hvirvelvind.
14. (Agt) paa Aftens Tid, og see, (da
er der) Forskrækkelse; (ja,) forend Mor-
genen (kommer, da) er han ikke (mere);
denne er deres Deel, som plyndre os, og
deres Lod, som berøve os. c. 37, 36.
2 Kong. 19, 35.

18. Capitel.

Esaias spaaer imod Morianerne, og forkynder dem Krig og Ødelæggelse, 1-6. Han taler og om deres Omvendelse, 7.

1. Vee det Land, (som er under) Vin-
gers Skygge paa hiin Side af Morlands
Floder, c. 8, 8.
2. Som sender Bud over Havet, og over
Vandet med Fartøi af Rør: Gaaer, I
lette Bud! til et Folk, som er trækket og
plukket, til et forfærdeligt Folk fra det
(blev et Folk) og hidindtil, et Folk, hvor-
udi (her og der) Maalesnorene (ere ud-
strakte), og som er nedtraadt, hvis Land
Floderne have hentaget. v. 7.
Es. 34, 1. 2 Kong. 21, 13.
3. Alle I Indbyggere i Jorderige, og I
som boe paa Jorden, I skal see det, naar
man opløfter Bannere paa Bjergene, (og)
skal høre, naar man blæser i Trompeten.
4 Mos. 10, 9. Jer. 4, 4. 5. c. 6, 1.
4. Thi saa haver HErren sagt til mig:
jeg vil være stille, og see til i min Bolig,
ligesom en klar Hede over en Urt, som en
tyk Skye med Dug i Høstens Hede.
5. Thi før Høsten, naar Knopperne ere
fuldkomne, og Blomsterne (ere blevne til)
sure Druer, som blive modne, da skal man
afskjære Rankerne med Seglene, og bort-
tage, (ja) afhugge Qvistene.
6. De skal efterlades tilhobe for Rovfugle
paa Bjergene og Dyr i Landet, at Rov-
fugle skal holde Sommer over dem, og alle
Dyr i Landet holde Vinter over dem.
7. Paa den samme Tid skal frembæres
Skjænk til den HErre Zebaoth fra det
trækkede og plukkede Folk, og af et forfær-
deligt Folk, fra det (blev et Folk) og hid-
indtil, et Folk, (hvorudi her og der) Maa-
lesnorene (ere udstrakte), og som er ned-
traadt, hvis Land Floderne have hentaget,
til den HErre Zebaoths Navns Sted, til
Zions Bjerg. v. 2.
5 Mos. 12, 5 ꝛc. 2 Krøn. 6, 5. 6.

19. Capitel.

Esaias spaaer om Ægypternes Ødelæggelse fornemmelig ved indbyrdes Usamdrægtighed og strænge Herrer og dyr Tid, hvorved HErren vil beskjæmme dem i deres indbildte Viisdom, 1-8. Han taler og om deres Omvendelse, saa og de Assyrers, hvilke skulle komme med til Guds Kirkes Samfund, 19-25.

1. Ægypti Byrde: see HErren farer
paa en let Skye, og kommer til Ægypten;

og Ægyptens Afguder skal bæve for hans Ansigt, og Ægypternes Hjerte smeltes midt i dem. Jer. 46, 2. Ez. 29, 2.
c. 30, 4. 2 Mos. 12, 12.

2. Og jeg vil sætte sammen Ægypter imod Ægypter, og de skal stride hver imod sin Broder og hver imod sin Næste, Stad imod Stad, Rige imod Rige.

3. Og de Ægypters Land skal udtømmes inden i dem, og jeg vil opsluge deres Raad; da skal de adspørge hos Afguderne og hos Troldkarlene og hos Spaaqvinderne og hos Tegns-Udlæggerne. c. 8, 10.
Ezech. 21, 21.

4. Og jeg vil overantvorde de Ægypter i haarde Herrers Haand, og en stærk Konge skal herske over dem, sagde HErren, den HErre Zebaoth.

5. Og der skal fattes Vand i Havet, og Floden skal blive tør, (ja) borttørres.

6. Og Floderne skal flyde bort, de dybe Strømme skal formindskes, og blive tørre, Rør og Tang skal afskjæres.

7. Papirsiv ved Strømmen, (ja,) ved Bredden af Strømmen, og al Sæd ved Strømmen skal borttørres, bortdrives, og ikke være mere til.

8. Og Fiskerne skal blive bedrøvede, og alle, som kaste Krog i Strømmen, skal sørge; og de, som udstrække Garn i Vandet, blive vansmægtige.

9. Og de, som gjøre fiint Lærred, skal beskjæmmes, og de, som væve hvidt (Tøi).

10. Og de skal blive knusede (tilligemed) deres Grundvolde, (ja,) alle de, som arbeide for Løn paa de behagelige Søer.

11. Sandeligen, Fyrsterne i Zoan ere Daarer, Pharaos vise Raadgiveres Raad (er bleven) ufornuftigt; hvorledes vil I sige til Pharao: jeg er de Vises Søn, de gamle Kongers Søn. c. 30, 4. 5.

12. Hvor ere de (nu), hvor ere, Kjære, dine Vise? lad dem kundgjøre dig, og lad dem kjende, hvad den HErre Zebaoth haver raadslaget over Ægypten.

13. Fyrsterne i Zoan ere blevne til Daarer, Fyrsterne i Noph ere bedragne, og de have forvildet Ægypten (indtil det yderste) Hjørne af dens Stamme. v. 14.

14. HErren haver blandet (og udøst) en (saare) forvendt Aand inden i dem, og de have forvildet Ægypten i al sin Gjerning, ligesom en Drukken er forvildet, naar han spyer. c. 29, 10. 1 Kong. 22, 21.
Es. 24, 20.

15. Og Ægypten skal intet have at gjøre, som (enten) Hovedet eller Halen, Green eller Siv skal (kunne gjøre).
c. 9, 14.

16. Paa den samme Dag skal Ægypterne være som Qvinderne, og forfærdes, og frygte for den HErre Zebaoths Haands Bevægelse, hvilken han skal bevæge over dem. Jer. 50, 37. c. 51, 30. Nah. 3, 13.

17. Og Judæ Land skal være Ægypterne til Forfærdelse; hver, som kommer dette ihu hos sig selv, skal frygte sig for den HErre Zebaoths Navn, som han haver raadslaget over dem.

18. Paa den samme Dag skal der være fem Stæder i Ægypti Land, som skal tale med Canaans Tungemaal, og sværge ved den HErre Zebaoth; (een af dem) skal kaldes Ir-Haheres. Es. 45, 23.
Jer. 4, 2.

19. Paa den samme Dag skal HErrens Alter være midt i Ægypti Land, og HErrens Støtte ved Landemærket deraf.

20. Og den skal være den HErre Zebaoth til et Tegn og til et Vidne i Ægypti Land; thi de skal raabe til HErren for deres Skyld, som fortrykke (dem), og han skal sende dem en Frelser og en Mægtig, og frie dem. Es.33,22. c.59,20. c.63,1.

21 Og HErren skal kjendes af Ægypten, og Ægypterne skal kjende HErren paa den samme Dag, og de skal tjene (ham) med Slagt-Offer og Mad-Offer og love HErren Løfte, og betale det. Ps.68,32.
Præd. 5, 3. 5 Mos. 23, 21.

22. Og HErren skal slaae Ægypten; (ja, han skal) slaae, og læge; og de skal vende om til HErren, og han skal bønhøre dem, og læge dem.

23. Paa den samme Dag skal være en banet Vei fra Ægypten ind i Assyrien, og de Assyrer skal komme ind i Ægypten, og Ægypterne i Assyrien; og Ægypterne skal tjene (HErren tillige) med de Assyrer.
Es. 11, 16.

24. Paa den samme Dag skal Israel være den tredie med Ægypterne og Assyrerne, en Velsignelse midt paa Jorden,

25. Hvilken den HErre Zebaoth haver velsignet, sigende: velsignet er mit Folk, de Ægypter, og de Assyrer, mine Hænders Gjerning, og Israel min Arv.

20. Capitel.

Esaias maa give et udvortes Tegn paa Ægypternes og Morianernes Bortførelse ved Assyrerne, 1-4. Hvilket forelægges Jøderne for at raade dem fra at sætte deres Tillid til disse Folk, 5. 6.

1. I det Aar, da Tartan kom til Asdod, der Sargon, Kongen af Asſyrien, sendte ham, og han ſtred imod Asdod, og indtog den: 2 Kong. 18, 17. 1 Sam. 5, 1.

2. Paa den ſamme Tid talede HErren formedelſt Eſaias, Amoz Søn, og ſagde: gak, og løs Sækken af dine Lænder, og drag din Skoe af din Fod; (og) han gjorde ſaa, og gik nøgen og barfodet. Eſ. 2, 1.

3. Da ſagde HErren: ligeſom min Tjener Eſaias gaaer nøgen og barfodet til et Tegn og underlig Ting om efter tre Aar over Ægypten og over Morland: Eſ. 12, 6. 11. c. 24, 24. 27.

4. Saa ſkal Kongen af Asſyrien bortdrive de fangne Ægypter og de Morianer, ſom ſkal bortføres, Unge og Gamle, nøgne og barfodede, og (de ſkal være) blottede paa Bagdelen, de Ægypter til Bluſel.

5. Og de ſkal forſkrækkes og beſkjæmmes formedelſt Morland, ſom de ſaae til, og formedelſt Ægypten, (ſom var) deres Ære. Eſ. 30, 2. c. 36, 6.

6. Og den, ſom boer paa denne Øe, ſkal ſige paa den ſamme Dag: ſee, (ſaa er det gaaet) den, ſom vi ſaae til, der hvor vi flyede hen om Hjælp til at fries fra Kongen af Asſyrien, og vi, hvorledes ſkal vi undkomme?

21. Capitel.

Eſaias ſpaaer atter om Babels Ødelæggelſe ved de Meder og Perſer, 1-5. Han ſeer et Syn derom, og vil, at Jøderne ſkal betænke dette, 6-10. Han ſpaaer om Straf over Edomiterne, 11. 12. Og over de Araber og Kedars Pauluner ved Asſyrerne, 13-17.

1 En Byrde over Ørken ved Havet: ligeſom Hvirvelvinde fare frem i Sønden, (ſaa) kommer det fra Ørken, fra et forfærdeligt Land. v. 9.

2. (Thi) mig er kundgjort et haardt Syn: den Troløſe handler troløs, og Ødelæggeren ødelægger; drag op, Elam! beleire (dem), Madai! jeg haver gjort, at al dets Suk ſkal høre op. Eſ. 22, 6.

3. Derfor ere mine Læber fulde af Forfærdelſe, Veer have betaget mig, ligeſom Veer (betage den), ſom føder; jeg vred mig for at høre det, jeg blev forfærdet, da jeg ſaae det. c. 13, 8. Jer. 4, 31. c. 22, 23.

4. Mit Hjerte blev forvildet, Gruelſe haver forfærdet mig, Tusmørket, ſom jeg havde Lyſt til, haver han ſat mig til Forfærdelſe.

5. Tilbered et Bord, lad Vægteren vare (flittig) paa, æd, drik; gjører eder rede, I Fyrſter! ſmører Skjoldet!

6. Thi ſaa ſagde HErren til mig: gak, ſæt en Vægter, lad ham kundgjøre det, han ſeer. 2 Sam. 18, 24.

7. Og han ſaae Vogne med tvende Ryttere (i hver, ſamt) Vogne, (dragne af) Aſener, (og) Vogne, (dragne af) Kameler; og han gav flittig Agt derpaa med ſtor Agtſomhed.

8. Og han raabte (ſom) en Løve: HErre! jeg ſtaaer ſtedſe paa Vagt om Dagen, jeg ſtaaer paa min Varetægt alle Nætterne. Hab. 2, 1.

9. Og ſee, der komme Vogne med Folk, med tvende Ryttere (i hver); og En ſvarede, og ſagde: Babel er falden, den er falden, og man haver ſønderbrudt alle dens Guders Billeder til Jorden. Jer. 51, 8. Aab. 14, 8. c. 18, 2. 10.

10. (O), mit Tærſke-Korn og det Korn, (ſom er) i min Lade! det jeg hørte af den HErre Zebaoth, Iſraels Gud, kundgjorde jeg eder. Eſ. 41, 16. Jer. 51, 33.

11. En Byrde over Duma: der raaber En til mig af Seir: Vægter, hvad (ſiger du) om Natten? Vægter, hvad (ſiger du) om Natten? Jer. 49, 7.

12. Vægteren ſagde: Morgenen er (vel) kommen, og der er endnu Nat; vil I (derfor) ſpørge, (ſaa) ſpørger (retteligen), omvender eder, (og) kommer (ſaa).

13. En Byrde over Arabia: I ſkal blive Natten over i Skoven i Arabia, I reiſende Hobe, (ſom drage) til Dedanim! 1 Moſ. 37, 25.

14. Kommer en Tørſtig imøde med Vand, I Indbyggere i Theme Land! forekommer den, ſom flyer, med hans Brød! c. 16, 3. 4.

15. Thi de flyede for Sværdene, (ja), for et draget Sværd, for en ſpændt Bue og for en ſvar Krig.

16. Thi ſaa ſagde HErren til mig: endnu inden et Aar, ſom en Daglønners Aar er, da ſkal al Kedars Herlighed faae Ende. c. 16, 14.

17. Og det overblevne Tal af Bue-(Skyttere, ſom ere) de Vældige af Kedars Børn, ſkal formindſkes; thi HErren, Iſraels Gud, haver talet det. c. 22, 25. c. 25, 8.

22. Capitel.

Eſaias ſpaaer om det jødiſke Lands og Jeruſalems Ødelæggelſe og Trængſel ved Asſyrerne, hvorover han græder, og klager over deres Ubodfærdighed og ſtore Sikkerhed, 1-14. I Særdeleshed om Sebnas Bortførelſe og Afſættelſe for hans Stoltheds Skyld, og at Eliakim ſkulde ſættes i hans Sted, ſom ſkulde med ſtore Troſkab foreſtaae ſit Embede, 15-25.

1. En Byrde over Skue-Dal: hvad (fattes) dig nu, at du saaledes stiger op paa Tagene? c. 15, 3. Jer. 48, 38.

2. (Du, som var) fuld af megen Brusen, du brusende Stad, du glade Stad; dine Ihjelslagne ere ikke ihjelslagne med Sværd, og ikke døde i Krigen.

3. Alle dine Fyrster ere bortflyede tillige, bundne af Bue-(Skytterne); alle, som findes i dig, ere bundne tillige, de maatte flye langt bort.

4. Derfor sagde jeg: seer om fra mig, jeg vil beeskeligen græde; haster ikke at trøste mig over mit Folks Datters Ødelæggelse. Jer. 9, 1. c. 14, 17. Begr. 1, 16.

5. Thi det er en Bulders og Nedtrædelses og Forvirrelses Dag fra HErren, den HErre Zebaoth, i Skue-Dal, (paa hvilken) Murene blive nedbrudte, og man raaber til Bjergene. v. 1.

6. Og Elam bærer Kogger, Ryttere ere paa Mandens Vogn, og Kir blotter Skjoldet. c. 21, 2.

7. Og det skal skee, at dine udvalgte Dale skal være fulde af Vogne, og Ryttere skal sætte hart an imod Porten.

8. Og han opslog Judæ Dække; og du saae dig om paa den samme Dag om Rustning i Skovens Huus.

9. Og I skal besee Rifterne i Davids Stad, at de ere mange, og sanke Vand af det nederste Fiskevand.

10. Og I skal tælle Jerusalems Huse, og nedbryde Husene til at befæste Muren med. Jer. 33, 4.

11. Og I skal gjøre en Grav imellem begge Murene for Vandet af det gamle Fiskevand; men I saae ikke til den, som gjorde saadant, den, som dannede det for lang (Tid siden,) saae I ikke. c. 7, 3.

12. Og HErren, den HErre Zebaoth, skal paa den samme Dag raabe efter Graad, efter Hylen, og efter skaldet (Hoved), og at (man skal) ombinde Sække. Mich. 1, 16.

13. Men see, (der er) Fryd og Glæde; man ihjelslaaer Øxen og slagter Faar, æder Kjød og drikker Viin, (og man siger:) lader os æde og drikke, thi vi skulle døe i Morgen. c. 56, 12. 1 Cor. 15, 32.

14. Men den HErre Zebaoth haver aabenbaret sig for mine Øren: (Hvad skal det gjelde,) om denne Misgjerning skal afsones eder, indtil I døe? sagde HErren, den HErre Zebaoth.

15. Saa sagde HErren, den HErre Zebaoth: gak, kom ind til denne Rentemester, til Sebna, som er Hofmester, (og) sig til ham: 2 Kong. 18, 18.

16. Hvad (haver) du her (at gjøre)? og hvem haver du her, at du haver hugget dig her en Grav (som) den, der lader hugge sin Grav i det Høie, (som) den, der lader beskikke sig en Bolig i Klippen?

17. See, HErren skal bortkaste dig, (som) en (stærk) Mand bortkaster en, og aldeles skjule dig.

18. Han skal trille dig flux, (ja,) aldeles som en Bold, til et vidt og bredt Land, der (skal) du døe, og der skal dine herlige Vogne (blive, du som er) din Herres Huses Forsmædelse.

19. Og jeg vil støde dig ned af dit Stade; og han skal nedkaste dig fra din Stand.

20. Og det skal skee paa den samme Dag, da vil jeg kalde ad min Tjener Eliakim, Hilkias Søn. c. 36, 3.

21. Og jeg vil føre ham i din Kjortel, og styrke ham med dit Bælte, og give dit Herredømme i hans Haand; og han skal være dem en Fader, som boe i Jerusalem og Judæ Huus. 4 Mos. 20, 28.

22. Og jeg vil lægge Nøglen til Davids Huus paa hans Skuldre, og han skal oplade, og ingen skal tillukke, og han skal tillukke, og ingen skal oplade. Job 12, 14. Aab. 3, 7.

23. Og jeg vil fæste ham som en Nagle udi et fast Sted; og han skal være en Æres Stoel for sin Faders Huus. Esr. 9, 8.

24. Og de skal hænge paa ham al hans Faders Huses Herlighed, Børn og Børnebørn, og allehaande Smaakar, baade Bægeres Redskab og allehaande Redskab af Flasker.

25. Paa den samme Dag, siger den HErre Zebaoth, skal Naglen borttages, den som var fæstet i et fast Sted; og den skal afhugges og falde, og den Byrde, som (hængte) derpaa, skal udryddes, thi HErren haver talet (det). Es. 21, 17. c. 25, 8.

23. Capitel.

Esaias spaaer, at Tyrus skulde ødelægges, især for dens store Overdaadigheds Skyld, og hvor længe dens Ødelæggelse skulde vare, 1-15. Efter den Tid skulde den komme til forrige Velstand igjen, og omvendes til Christum, 16-18.

1. En Byrde over Tyrus: hyler, I Tharsis Skibe! thi den er ødelagt, (saa der er) ikke et Huus, (og) ingen kommer derind; fra Kithims Land aabenbares dette for dem. Jer. 47, 4. Ez. 26, 2 sqq. c. 27, 2. c. 28, 7. Sach. 9, 2.

2. I Indbyggere paa Øen! tier, (og de Kjøbmænd) af Zidon, som fore over Havet, de som fyldte dig.

3. Og hvis Indkomme var Sæden ved Sichor, dens Høst ved Strømmen, (som førtes) over de store Vande; og den var Hedningernes Stabel-(Stad).

4. Skam dig, Zidon! thi Havet siger, (ja,) Befæstningen ved Havet, sigende: jeg er ikke i Fødsels Nød, og føder ikke, og opdrager ikke unge Karle, jeg opføder (ikke heller) Jomfruer.

5. Ligesom der Rygtet (kom) om Egypten, (saa) skal man blive bange, naar (man hører) Rygtet om Thyrus.

6. Farer over til Tharsis, hyler, I Indbyggere paa Øen!

7. Er denne eders glædelige Stad? dens Fødder skal føre den bort fra dens forrige gamle Tilstand, langt bort, til at være fremmed. Zeph. 2, 15.

8. Hvo haver raadslaget dette over Thyrus, den som kronede (andre), hvis Kjøbmænd vare Fyrster, hvis Kræmmere vare de Herligste i Landet!

9. Den HErre Zebaoth haver raadslaget det, for at besmitte al den deiligste Herlighed, for at gjøre de Herlige i Landet ringe.

10. Far igjennem dit Land, som en Strøm, du Tharsis Datter! (der er) intet Bælte ydermere. c. 22, 21.

11. Han udrakte sin Haand over Havet, bevægede Rigerne: HErren bød over Canaan, at ødelægge dens Befæstninger.

12. Og han sagde: du skal ikke blive ved ydermere at fryde dig, du voldtagne Jomfru, Zidons Datter! (bort) til Kithim, gjør dig rede, drag hen over, (men) du skal end ikke der have Hvile.

13. See, (anlangende) de Chaldæers Land, (saa) haver dette Folk ikke (længe) været til, Assur haver grundfæstet det af Ørkens Indbyggere; de have opreist Vagttaarne deri, opført Palladser deri, (men) han gjorde det til en forfalden (Steenhob).

14. Hyler, I Tharsis Skibe! thi eders Befæstning er forstyrret.

15. Og det skal skee paa den samme Dag, da skal Thyrus blive glemt halvfjerdsindstyve Aar, som er een Konges Dage; (men) naar halvfjerdsindstyve Aar ere til Ende, skal Thyrus have ligesom en Horevise: Jer. 30, 14.

16. Tag Harpe, gak omkring i Staden, *du forglemte Hore!* leeg vel paa Strængeleeg, syng meget, paa det du maa ihukommes (igjen).

17. Thi det skal skee, efter halvfjerdsindstyve Aar ere til Ende, da skal HErren hjemsøge Thyrus, og den skal komme til sin Horeløn igjen, og bedrive Horerie med alle Riger paa Jorden, (som ere) paa Jordens Kreds.

18. Men dens Kjøbmandskab, og dens Horeløn skal være HErren hellig, det skal ikke samles til Liggendefæ, ei heller henlægges, thi de, som boe for HErrens Ansigt, skal have dens Kjøbmandskab, at de maae æde og blive mætte, og dækkes varligen!

24. Capitel.

Esaias spaaer om det Jødiske Lands Ødelæggelse ved Romerne, som skulde være meget svar, og viser Aarsagen dertil, 1-12. Dog skulde nogle faa blive tilovers, som tilligemed de omvendte Hedninger skulde love Gud; men Landet skulde aldeles ødelægges, 13-20. Han spaaer og om Guds Kirkes Fienders Ødelæggelse og Messiæ store Naade over sit Folk, 21-23.

1. See, HErren udtømmer Landet, og gjør det øde; og forvender dets Skikkelse, og adspreder dets Indbyggere. Nah. 2, 11.

2. Og det skal gaae Præsten saasom Folket, Tjeneren saasom hans Herre, Tjenestepigen saasom hendes Frue; den, der kjøber, saasom den, der sælger; den, der udlaaner, saasom den, der laaner; den, der sætter paa Aager, saasom den, der tager paa Aager af ham. Hos. 4, 9.

3. Landet skal blive saare udtømt, og saare berøvet; thi HErren haver talet dette Ord.

4. Landet sørger, det forsmægter, Jorderige er afmægtigt, det forsmægter; de Høie af Folket i Landet ere blevne afmægtige. Joel 1, 10.

5. Thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld, thi de overtræde Love, forvende Skikke, gjøre en evig Pagt til intet.

6. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som boe deri, blive ødelagte; derfor blive de brændte, som boede i Landet, og der skal blive faa Mennesker tilovers. c. 16, 14

7. Mosten sørger, Viintræet vansmægter, alle (de, som vare) glade af Hjertet, sukke.

8. Trommernes Glædskab haver ophørt, de Glades Bulder haver ladet af, Harpes Glædskab haver ophørt.

9. De ſkal ikke drikke Viin med Sang;
ſtærk Drik ſkal være beeſk for dem, ſom
drikke den.
10. Den øde Stad er ſønderbrudt;
hvert Huus er tillukt, at ingen gaaer ind.
11. Man raaber (klagelig) paa Gaderne
efter Vinen; al Glæde er formørket, Lan-
dets Glæde er vandret derfra.
12. Det, ſom er bleven tilovers i Sta-
den, er Ødelæggelſe; og Porten ſkal ſøn-
derſlaaes med Bulder.
13. Thi ſaa ſkal det gaae midt i Landet,
midt iblandt Folket, ſom (naar) man
haver ryſtet et Olietræ, (og) ſom med
(overblevne) Viin-Qviſte, naar Viinhø-
ſten er endt.
14. Disſe ſkal opløfte deres Røſt, de ſkal
ſynge (med Fryd), de ſkal raabe høit fra
Havet for HErrens Herligheds Skyld.
15. Derfor ærer nu HErren i Ilden,
HErrens Israels Guds Navn paa Øerne i
Havet.
16. Vi høre Lovſange fra Jordens yder-
ſte (Ende), den Retfærdige til Ære; men
(nu) maa jeg ſige: jeg er mager, jeg er ma-
ger, vee mig! thi de Troløſe handle troløſt
ja, med Troløshed handle de Troløſe troløſt.
17. (Der ſkal være) Forſkrækkelſe og Hule
og Snare over dig, du Landets Indbygger
18. Og det ſkal ſkee, om nogen flyer for
Forſkrækkelſens Lyd, han ſkal falde i Hu-
len, og den, ſom opſtiger midt af Hulen,
ſkal fanges i Snaren; thi Sluſerne af
det Høie ſkal oplades, og Jordens Grund-
volde bæve. Jer. 48, 44. Am. 5, 19.
19. Landet ſkal aldeles ſønderſlaaes,
Landet ſkal aldeles ſønderrives, Landet
ſkal aldeles bevæges.
20. Landet ſkal aldeles rave ſom den
Drukne, og bortflyttes ſom en Nathytte;
thi dets Overtrædelſe er ſvar over det, og
det ſkal falde og ikke ſtaae op ydermere.
c. 19, 14.
21. Og det ſkal ſkee paa den ſamme
Dag, at HErren ſkal hjemſøge de Høies
Hær i det Høie og Jordens Konger paa
Jorden. Eſ. 27, 1.
22. Og de ſkal ſamles (tilhobe), ſom
Bundne ſamles til en Hule, og blive lukte
i Fængſel; men de ſkal hjemſøges mange
Dage derefter.
23. Og Maanen ſkal beſkjæmmes, og
Solen ſkamme ſig, thi den HErre Zebaoth
ſkal regjere paa Zions Bjerg og i Jeruſa-
lem, og for hans Ældſte (ſkal være) Her-
lighed. Aab. 4, 4.

25. Capitel.

Guds Folk priſer Gud for deres Fienders og ſærdeles Babels Ødelæggelſe, ꝛc. 1-5. Propheten taler om Chriſti Riges Herlighed iblandt alle Folk, 6-9. Og forkynder atter Guds Kirkes Fienders Ødelæggelſe, 10-12.

1. HErre! du er min Gud, jeg vil op-
høie dig, jeg vil bekjende dit Navn, thi du
gjorde en underlig Ting, de Anſlag, (ſom
du haver ſagt) længe tilforn, ere Tro-
faſthed og Sandhed. Pſ. 31, 15; 63, 2.
2. Thi du gjorde af Staden en (Steen)-
Hob, den faſte Stad til en forfalden Hob,
de Fremmedes Pallads, at (det er) ikke
(mere) en Stad, den ſkal ikke bygges evin-
deligen.
3. Derfor ſkal de ære dig, (ſom ere) et
mægtigt Folk; forfærdelige Hedningers
Stæder, de ſkal frygte dig.
4. Thi du var den Ringes Styrke, den
Fattiges Styrke, da han var i Angeſt; en
Tilflugt for Vandſkyl, og Skygge for He-
den; thi de Forfængeliges Aand er ſom et
Vandſkyl imod en Væg. Jer. 16, 19.
Eſ. 4, 6.
5. Som Heden paa et tørt Sted, (ſaa)
ſkal du nedtrykke de Fremmedes Bulder;
(ſom) Heden, (dæmpet) ved en Skygge
af en tyk Sky, ſkal de Forfærdeliges
Sang ydmyges.
6. Og den HErre Zebaoth ſkal gjøre alle
Folk paa dette Bjerg et fedt Gjæſtebud, et
Gjæſtebud (af Viin foruden) Bærme, af
Fedmer (af) Marv, (af længe gjemt
Viin,) ſom er aftappet fra Bærmen.
Matth. 22, 2. Luc. 14, 16. Aab. 19, 7. 9.
7. Og han ſkal (haſteligen) borttage
paa dette Bjerg det Anſigts Svøb, ſom
alle Folk ere ſvøbte udi, og Dækket, hvor-
med alle Hedningerne ere bedækkede.
4 Moſ. 4, 10. 1 Kong. 19, 13.
8. Han ſkal opſluge Døden til Seier,
og den HErre, HErre ſkal afviſke Graaden
af alle Anſigter, og borttage ſit Folks
Forſmædelſe af al Jorden, thi HErren haver
talet det. 1 Cor. 15, 26. 54. 2 Tim. 1, 10.
Aab. 7, 17. c. 21, 4. Pſ. 126, 5. Eſ. 21, 17.
9. Og man ſkal ſige paa den ſamme
Dag: ſee, denne er vor Gud, vi have
forventet ham, og han ſkal frelſe os; den-
ne er HErren, vi have forventet ham, vi
vil fryde og glæde os i hans Salighed.
Pſ. 48, 15; 42, 6. 12.
10. Thi HErrens Haand ſkal hvile paa
dette Bjerg; men Moab ſkal tærſkes un-
der ham, ſom man tærſker Halm i Møg.
11. Og han ſkal udbrede ſine Hænder

midt derudi, saasom En, der svømmer, ud-
breder (dem) til at svømme, og han skal
nedtrykke hans Hovmod med sine Hænders
List. v. 9. 10.
12. Og dine høie Mures Befæstning skal
han nedbøie, nedtrykke, drage ned til Jor-
den indtil Støvet. v. 10. c. 26, 5.

26. Capitel.

Esaias fremfører Guds Folks Lovsang for deres Forløsning, og formaner dem til at forlade sig paa HErren, thi dem, som gjøre det, frelser HErren, men nedtrykker de Stolte, som foragte den tilbudne Naade, ꝛc. 1-12. Han taler om Guds Hjemsøgelser over det jødiske Folk, dets Omvendelse, Haab og Fortrøstning, 13-21.

1. Paa den samme Dag skal denne
Sang synges i Judæ Land: vi have en
stærk Stad, han skal sætte Salighed til
Mure og Værn. Ps. 46, 6; 87, 1.
Matth. 16, 18. Es. 60, 18.
2. Oplader Portene! at der maa ind-
gaae et retfærdigt Folk, som bevarer (me-
gen) Troskab. Ps. 118, 19.
3. (Det er) et fast Forsæt: du skal be-
vare Fred, (ja) Fred; thi man haver for-
ladt sig paa dig.
4. Forlader eder paa HErren stedse og
altid; thi den HErre, HErre er en evig
Klippe. Ps. 118, 8. 9.
5. Thi han skal nedbøie dem, som boe i
det Høie, den ophøiede Stad; han skal
fornedre den, han skal fornedre den til
Jorden, han skal drage den ned indtil
Støvet.
6. En Fod skal nedtræde den, (ja,) den
Elendiges Fødder, de Ringes Trin.
c. 28, 3.
7. Den Retfærdiges Stie er (ganske)
jævn; du skal veie en Retfærdigs Vei ret-
teligen.
8. Ja paa dine Dommes Stie, HErre!
have vi forventet dig; til dit Navn og til
din Ihukommelse er (vor) Sjels Begje-
ring. Ps. 37, 4.
9. Med min Sjel begjerede jeg dig om
Natten; ja, med min Aand inden i mig
vil jeg søge dig aarle, thi naar dine Rette
ere i Landet, da lære Jorderiges Indbyg-
gere Retfærdighed.
10. Bliver en Ugudelig benaadet, da
lærer han (dog) ikke Retfærdighed; han
gjør Uret i Rettens Land, og seer ikke til
HErrens Høihed.
11. HErre! din Haand er høi, at de
ikke kan see den; (dog) skal de see (din)
Nidkjærhed over (dit) Folk, og beskjæm-
mes; ja Ilden skal fortære dem, (som ere)
dine Fiender.
12. HErre! du skal skaffe os Fred, thi
ogsaa alle vore Gjerninger haver du gjort
for os. Joh. 15, 5.
13. HErre, vor Gud! der have (andre)
Herrer hersket over os foruden dig; (men)
alene ved dig vil vi komme dit Navn ihu.
14. De Døde, de skal ikke leve (igjen),
Dødningerne skal ikke opstaae, fordi du
haver hjemsøgt og ødelagt dem, og forder-
vet al deres Ihukommelse. Ordsp. 10, 7.
15. HErre! du formerede Folket, du for-
merede Folket, du er bleven herlig; (men)
du skilte dem langt bort (indtil) alle Jor-
dens Ender.
16. HErre! i Angesten besøgte de dig,
de udøste deres stille Bøn, der du tugtede
dem. Ps. 18, 7; 77, 3. Hos. 5, 15.
17. Ligesom en Frugtsommelig, naar
hun er nær ved at føde, bliver bange,
(og) maa raabe i sine Smerter, saa gik
det os, HErre! for dit Ansigt.
c. 13, 8. Jer. 13, 21.
18. Vi undfangede, vare bange, (men)
vi fødte (noget), som Veir; vi skaffede
Landet ikke (nogen) Frelse, og Jorderigets
Indbyggere faldt ikke. Mich. 4, 9. 10.
19. Dine Døde skal leve, (tillige med)
min (døde) Krop skal de opstaae; vaag-
ner op, og synger (med Fryd), I som boe
i Støv! thi din Dug er (som) Dug over
(grønne) Urter, men du skal fælde Kjæm-
perne til Jorden. Ez. 37, 3. 5.
20. Gak, mit Folk! kom i dine inderste
Kamre, og luk dine Døre efter dig, skjul
dig, som et lidet Øieblik, indtil Vreden
gaaer over. Ps. 57, 2.
21. Thi see, HErren udgaaer af sit Sted
til at hjemsøge (hver) Landets Indbyg-
gers Misgjerning over ham; og Landet
skal aabenbare sit Blod-(Skyld), og ikke
skjule længere over sine Ihjelslagne.
Mich. 1, 3. Luk. 11, 17. 18.

27. Capitel.

Esaias spaaer om Guds Kirkes Fienders Ødelæggelse, og hvorledes Gud skal gjøre vel imod sit Folk, hvis Omvendelse han taler om, 1-9. Atter spaaer han om Jerusalems Ødelæggelse for Jødernes [illegible] Skyld, og om deres Omvendelse og Tilbagekomst af Adspredelsen, 10-13.

1. Paa den samme Dag skal HErren
hjemsøge med sit det haarde og det store
og stærke Sværd over Leviathan, (som
er) en Stang-Slange, ja, over Leviathan,

(som er) en bugtet Slange; og han skal ihjelslaae Dragen, som er i Havet.
c. 24, 21. Aab. 12, 9. c. 19, 20.

2. Paa den samme Dag (skal der være) en Viingaard med rød Viin; synger med hverandre om den.

3. Jeg HErren forvarer den, jeg vil lade vande den hvert Øieblik; at (Fienden) ikke skal besøge den, vil jeg Dag og Nat forvare den.

4. Jeg haver ikke Vrede, (men) hvo vil sætte Torne (og) Riis imod mig i Krigen? da vil jeg falde ind paa dem, og opbrænde dem tillige.

5. Eller (om) nogen vil tage fat paa min Styrke, lad ham (heller) gjøre Fred med mig, (ja,) lad ham gjøre Fred med mig.

6. I de tilkommende (Dage) skal Jakob faae Rødder, Israel skal blomstres, og faae Knopper, og de skal fylde Jorden med Grøde. c. 37, 31.

7. Mon han haver slaget ham, som han slog den, der slog ham? eller mon han være ihjelslagen, som hans Ihjelslagne ere ihjelslagne?

8. Du trættede imod ham med Maade, da du bortkastede ham, (da) han borttog (ham) ved sit det haarde Veir, den Dag det var Østen-(vind). Jer. 10, 24.
c. 46, 28.

9. Derfor skal Jakobs Ondskab hermed forsones, og dette er al Frugten (deraf), at han skal borttage hans Synd, naar han gjør alle Alterets Stene, som adspredte Kalkstene; Lunde og Billeder skal ikke blive staaende. c. 2, 20. c. 30, 22. c. 31, 7.
3 Mos. 26, 30.

10. Thi den faste Stad (skal blive) eenlig, den (deilige) Bolig skal være bortkastet og forladt som Orken; der skal Kalve gaae i Græs, og der skal de ligge, og fortære dens Qviste.

11. Naar dens Grene tørres, da skal de sønderbrydes, Qvinder skulle komme, og gjøre Ild dermed; thi det er ikke et forstandigt Folk, derfor skal han, som gjorde det, ikke forbarme sig over det, og den, som haver dannet det, skal ikke være det naadig. c. 17, 7.

12. Og det skal skee, paa den samme Dag, at HErren skal tærske fra Flodens Strøm indtil Ægypti Bæk; og I Israels Børn, I skal samles, den ene efter den anden.

13. Og det skal skee, paa den samme Dag skal man blæse i en stor Basune, saa skal de Fortabte i Assyriæ Land komme og de Bortdrevne i Ægypti Land, og tilbede for HErren paa det hellige Bjerg i Jerusalem. Es. 19, 23.

28. Capitel.

Esaias spaaer om de ti Stammers Ødelæggelse for deres Stoltheds Skyld, 1-4. Om Judæ Velstand, 5. 6. Om Guds Straffe ogsaa over dem for mange svære Synders og Bespottelsers Skyld, 7-13. Han viser dem deres Daarlighed, henvisende dem til Hoved-Hiørnestenen, Christum, advarer dem for deres Skade, og forkynder dem Guds Domme, 14-22. Han viser ved en Lignelse, tagen af Bondearbeide, hvorledes Gud vil handle med sit Folk, rc. 24-29.

1. Vee den hovmodige Krone, de Drukne af Ephraim! hvis deilige Prydelse er et affaldet Blomster, som (staaer) oven over den (meget) fede Dal, (ja vee dem,) som tumle om af Viin! v. 7.

2. See, HErren haver en Stærk og Mægtig, som er som et Vandskyl med Hagel, (og) en ødelæggende Storm; som en Flod med mægtige Vande, der overløbe, skal han slaae (dem) ned til Jorden med Magt. 2 Kong. 8, 10. 11.

3. Den hovmodige Krone, de Drukne af Ephraim, de skal nedtrædes med Fødder
c. 26, 6.

4. Og hans deilige Prydelse skal være (som) et affaldet Blomster, som er oven over den (meget) fede Dal; den (skal blive,) som den første Frugt, før Sommeren (kommer,) hvilken, naar nogen, som seer til, faaer at see, (da) skal han opsluge (den), saasnart (han faaer) den i sin Haand. v. 1.

5. Paa den samme Dag skal den HErre Zebaoth være en deilig Krone og herlig Krands for sit Folks Overblevne.
c. 10, 21. c. 11, 16. Zeph. 2, 9.

6. Og (han skal være) Rettens Aand for den, som sidder i Retten, og deres Styrke, som drive Krigen tilbage til Porten.

7. Dog ogsaa disse fare vild af Vinen, og ere forvildede af den stærke Drik; Præst og Prophet fare vild af den stærke Drik, de ere opslugede af Vinen, forvildede af den stærke Drik, de fare vild i Synet, de vakle i Dommen. v. 1.

8. Thi alle Borde ere fulde af Spy (og) Skarn, (saa der er) ikke Sted (mere).

9. Hvem skal han lære Kundskab? og hvem skal han komme til at forstaae det, som høres? de afvante fra Melk, som ere aftagne fra Brysterne.

10. Thi (han skal lære dem) Bud efter andet, Bud efter andet, Linie efter Linie, Linie efter Linie, lidet her, lidet der.

11. Thi med spottende Læber og med en anden Tunge skal han tale til dette Folk.
1 Cor. 14, 21.

12. Til hvilke han sagde: denne er Roligheden, lader den Trætte hvile, og denne er Vederqvægelsen; men de vilde ikke høre:
Matth. 11, 28. 29.

13. Saa HErrens Ord skal vorde dem, Bud efter andet, Bud efter andet, Linie efter Linie, Linie efter Linie, lidet her, lidet der, paa det de skal gaae bort, og falde tilbage, og sønderbrydes, og besnæres, og fanges. c. 8, 15.

14. Derfor hører HErrens Ord, I Bespottere! som herske over dette Folk, som ere i Jerusalem:

15. Fordi I sagde: vi have gjort en Pagt med Døden, og gjort et forsigtigt (Forbund) med Helvede; naar en overskyllende Flod gaaer over, da skal den ikke komme til os, thi vi have sat Løgn til vor Tilflugt, og ere skjulte med Falskhed;

16. Derfor, saa sagde den HErre, HErre: see, jeg lægger til Grundvold i Zion en Steen, en provet Steen, en kostelig Hjørne-(Steen, som er) vel grundet; hvo, som troer, den haster ikke. Matth. 21, 42.
Rom. 9, 33. Ps. 118, 22. 1 Petr. 2, 6. Ps. 25, 3.

17. Og jeg vil sætte Ret til Maalesnoren og Retfærdighed til en Vægt; og Hagelen skal bortdrive den falske Tilflugt, og Vandene overskylle Skjulet. c. 14, 23.

18. Og eders Pagt med Døden skal blive til intet, og eders forsigtige (Forbund) med Helvede skal ikke bestaae; naar den overskyllende Flod gaaer over, da skal I af den vorde nedtraadte. v. 15.

19. Naar den gaaer over, skal den borttage eder, thi den skal gaae over hver Morgen, (ja) om Dagen og om Natten; og alene ste, (naar man) fornemmer Rygter (derom), skal der være en heftig Bevægelse.

20. Thi Sengen er saa kort, at man ikke kan strække sig ud, og Dækket er (for) smalt, naar man vil dække sig (dermed).

21. Thi HErren skal gjøre sig rede som paa Prazims Bjerg, han skal fortørnes som i Gibeons Dal, til at gjøre sin Gjerning, (ja) sin fremmede Gjerning, og at arbeide sit Arbeide, (ja) sit fremmede Arbeide. 2 Sam. 5, 20. 1 Krøn. 14, 11.
Jos. 10, 12.

22. Og nu, spotter ikke, at eders Baand ikke skal blive haardere, thi jeg haver hørt en (fuld) Fordærvelse, ja, (den, som er) bestemt af HErren, den HErre Zebaoth, over al Jorden. c. 10, 23. Rom. 9, 28.

23. Vender Ørene (hid), og hører min Røst! mærker og hører min Tale!
c. 34, 1.

24. Skal Plovmanden pløie den ganske Dag til at saae? (ja) aabne og harve sin Jord?

25. (Er det) ei (saa)? naar han haver jevnet hans Overdeel, da udspreder han Vikker, og strøer Kommen, og saaer ypperlig Hvede og udvalgt Byg og Spelte, (hver) i sin Plads?

26. Og (Gud) underviser ham om den (rette) Maneer, hans Gud lærer ham.

27. Thi Vikker skal ikke tærskes med en skarp (Tærskevogn), eller Vognhjul gaae om over Kommen, men Vikker afslaaes med Staven, og Kommen med Kjeppen.
Es. 41, 15. Am. 1, 3.

28. Brød-(Korn) skal støde smaat, dog skal man ikke stedse tærske det, og man skal (ei haardeligen) knuge det med sit Vognhjul, ei heller støde det smaat med sine Ryttere. Am. 1, 3.

29. Saadant udkommer og fra den HErre Zebaoth; han er underlig i Raad, og stor i Væsen.

29. Capitel.

Esaias spaaer om Jerusalems Tempels Ødelæggelse og Folkets Fornedrelse og deres Fienders unyttige Grumhed imod dem, 1-8. Klager over deres Forhærdelse og Blindhed, og viser, hvorledes de skulle forkastes for deres Hykleries Skyld, 9-16. Han spaaer om Jøders og Hedningers Omvendelse, men at Gud vil ødelægge Tyranner og Bespottere, 17-24.

1. Vee Ariel! Ariel! du Stad, (i hvilken) David slog Leir! lægger Aar til Aar, slagter Høitiders (Offer). Ez. 43, 15. 16.

2. Dog vil jeg trænge Ariel; og der skal være Sorg og Bedrøvelse, og den skal være mig som Ariel.

3. Thi jeg vil slaae Leir rundt omkring dig, jeg vil beleire dig med Bolværk, og opkaste Volde imod dig. Luc. 19, 43.

4. Da skal du blive fornedret, du skal tale af Jorden, og din Tale skal mumle af Støvet, og din Røst skal være ligesom en Spaadoms (Aands) af Jorden, og din Tale qviddre af Støvet.

5. Og de Fremmedes Mangfoldighed imod dig skal vorde som tyndt Støv, og de Forfærdeliges Mangfoldighed som Av-

nen, der henfarer, og det skal skee i et Dieblik hasteligen. v. 20.

6. Den skal hjemsøges fra HErren Zebaoth med Torden og med Jordskjælv og stor Lyd med Hvirvelvind og Storm og en fortærende Ildslue. c. 30, 30.

7. Og alle Hedningernes Mangfoldighed, som stride imod Ariel, skal være som en Drøm (og som) et Nattesyn, ja alle de, som skal stride imod den og dens Befæstning, og de, som trænge den.

8. Og det skal være, som (naar) den Hungrige drømmer, og see, han æder, men (naar) han opvaagner, da er hans Sjel tom, og ligesom naar den Tørstige drømmer, og see, han drikker, og han opvaagner, og see, han er træt, og hans Sjel er tørstig; saaledes skal alle Hedningers Mangfoldighed blive, som stride imod Zions Bjerg.

9 De dvæle, derfor forundrer eder; de forlyste sig, derfor raaber; de ere drukne, men ikke af Viin; de rave, men ikke af stærk Drik.

10. Thi HErren haver udøst over eder en dyb Søvns Aand, og tillukt eders Dine, han haver skjult Propheterne og eders Øverster, Seerne: 1 Sam. 9, 9.

11. At alt (deres) Syn skal være eder som en beseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, som forstaaer sig paa Skrift, og siger: Kjære, læs dette; men han maa sige: jeg kan ikke, thi den er beseglet.

12. Eller Bogen gives nogen, som ikke forstaaer sig paa Skrift, saa der siges: Kjære, læs dette, og han maa sige: jeg forstaaer mig ikke paa Skrift.

13. Thi HErren sagde: efterdi dette Folk holder sig nær (til mig) med deres Mund, og de ære mig med deres Læber, men deres Hjerte er langt fra mig, og deres Frygt for mig er Menneskes Bud, som de have lært: Ps. 78, 36. 37. Matth. 15, 8. 9.

14. Derfor see, jeg vil blive ved at handle underligen med dette Folk, paa det underligste, ja, paa det underligste; thi deres Vises Viisdom skal forgaae, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig.
c. 44, 25. Obad. v. 8. 1 Kor. 1, 19.

15. Vee dem, som sænke sig dybt fra HErren, at skjule deres Anslag, og hvis Gjerninger ere i Mørke, og de sige: hvo seer os? og hvo kjender os?
Job 24, 15. Ps. 94, 7. Ez. 8, 12.

16. (O!) eders forvendte Handel! mon Pottemageren skal agtes som Leer, at Gjerningen kunde sige om den, som gjorde den: han haver ikke gjort mig? eller det, som er dannet, kunde sige til den, som dannede det: han forstod det ikke?

17. Er det ikke endnu en saare liden (Tid), og Libanon skal blive omvendt til en frugtbar Mark, og en frugtbar Mark skal agtes som en Skov? c. 32, 15.

18. Og paa den samme Dag skal de Døve høre Bogens Ord, og de Blindes Dine see af Dunkelhed og Mørkhed.
c. 35, 5. Matth. 11, 5.

19. Og de Sagtmodige skal faae mere Glæde i HErren, og de Fattige iblandt Menneskene fryde sig i Israels Hellige;

20. Naar det er ude med den Forfærdede, og Spotteren haver faaet Ende, og alle de ere udryddede, som ere aarvaagne til (at gjøre) Uret; v. 5.

21. Som holde et Menneske for en Synder for Ordets Skyld, og stille Snarer for den, som straffer i Porten, og fordrive den Retfærdige i det Øde. Am. 5, 10.

22. Derfor, saa sagde HErren, som forløste Abraham, til Jakobs Huus: Jakob skal nu ikke (mere) beskjæmmes, og hans Ansigt skal nu ikke (mere) blegne.

23. Thi idet han seer sine Børn, mine Hænders Gjerning, midt iblandt sig, da skal de helliggjøre mit Navn, og de skal helliggjøre Jakobs Hellige, og forfærdes for Israels Gud. c. 8, 13. 1 Petr. 3, 15.

24. Thi de, som ere forvildede i Aanden, skal kjende Forstand, og de, som murrede, skal tage ved Lærdom.

30. Capitel.

Propheten klager over Jøderne, at de, istedet for at forlade sig paa HErren, søgte Hjælp hos Ægypterne, hvormed de skulde blive til Skamme, 1-7. Han faaer Befaling at skrive det for Efterkommerne, klager over Folkets Gjenstridighed, truer dem med haard Straf og Ødelæggelse, 8-17. Lover, at HErren skal forbarme sig over de Bodfærdige, som skulde høre deres Læreres Røst og forkaste Afguderne, og han skal forkaste dem i mange Maader, 18-26. Forkynder Assyrernes Undergang og Guds Folks Glæde derover, 27-33.

1. Vee de gjenstridige Børn, siger HErren, til at holde Raad, men ikke af mig, og til at bedække sig med Dække, men ikke af min Aand, til at lægge Synd til Synd!
c. 1, 2. 5.

2. Dem, som fare hen at drage ned til Ægypten, og ikke adspørge min Mund, at styrke sig ved Pharaos Magt, og tage Tilflugt under Ægypti Skygge! c. 31, 1.

3. Thi Pharaos Magt skal blive eder til

Beskjæmmelse, og den Tilflugt under Æ-
gypti Skygge til Skam. c.20,5. c.36,6.
4. Naar hans Fyrster have været i Zo-
an, og hans Bud ere ankomne til Hanes:
c. 19, 11. 13. Ps. 78, 12.
5. Da skal han gjøre enhver beskjæmmet
over et Folk, som ikke skal gavne dem, en-
ten til Hjælp eller til Nytte, men til Be-
skjæmmelse og til Skjændsel.
6. En Byrde over de Dyr i Sønden, i
Nøds og Trængsels Land, hvorfra en gam-
mel Løve og stærk Løve (kommer, ja) Ot-
terslange og brændende flyvende (Slange);
de skal føre deres Gods paa Folernes Ryg
og deres Liggendefæ paa Kamelernes Bag
til et Folk, som ikke kan gavne dem.
c. 14, 29. 4 Mos. 21, 6. 8.
7. Thi (anlangende) de Ægypter, deres
Hjælp (skal være) Forfængelighed og for-
gjeves; derfor udraaber jeg dette: Rahab
skal sidde (stille). v. 13. c. 36, 6.
Ps. 87, 4.
8. Kom nu, skriv det paa en Tavle for
dem, og prent det i en Bog, at det kan
være til den sidste Dag, altid, indtil evig
(Tid).
9. Thi det er et gjenstridigt Folk, løgn-
agtige Børn, Børn, som ikke vil høre
HErrens Lov;
10. Som sige til Seerne: I skal ikke see,
og til Skuerne: I skal ikke skue os de Ting,
som ere rette; siger os smigrende (Ord),
skuer bedragelige Ting;
11. Viger fra Veien, bøier af fra Stien;
lader den Hellige i Israel holde op fra
vort Aasyn.
12. Derfor, saa sagde Israels Hellige:
efterdi I forkaste dette Ord, og forlade
eder paa Vold og Afvigelse, og støtte eder
derved: Ps. 62, 11. Es. 47, 10.
13. Derfor skal denne Misgjerning blive
eder som en Rift i en faldende (Muur),
som giver sig ud paa en høi Muur, der
brister hasteligen i et Øieblik. Ps.62,4.
14. Ja han skal sønderbryde den, som
(naar) man sønderbryder (og) sønderslaaer
en Pottemagers (Leer)-Flaske, han skal
ikke spare, og der skal ikke findes i det
Sønderslagne deraf et Skaar, at tage Ild
med af Arnestedet, eller at øse Vand med
af en Grav.
15. Thi saa sagde den HErre, HErre,
den Hellige i Israel: ved Omvendelse og
Stilhed skal I frelses, i Rolle og i Tillid
skal eders Styrke være; men I vilde ikke.
Ps. 37, 7. Matth. 23, 37. Jer. 6, 16.
16. Men I sagde: nei, men vi vil flye
paa Heste; derfor skal I flye; og vi vil
ride paa lette (Heste), derfor skal eders
Forfølgere og være lette.
17. Et Tusinde (skal flye for) Eens
Skjælden, (ja,) for fem, som skjælde, skal
I alle flye, indtil I skal blive tilovers som
en Mast oven paa et Bjerg, og som et
Banner paa en Høi. 3 Mos. 26, 36.
5 Mos. 32, 30.
18. Og derfor skal HErren bie, at han
kan benaade eder, og derfor ophøie sig, at
han kan forbarme sig over eder; thi HEr-
ren er Dommens Gud; salige ere alle,
som bie efter ham. 2 Petr. 3, 9. 15.
Ps. 2, 12; 34, 9; 40, 5.
19. Thi Folket i Zion skal boe i Jerusa-
lem; du skal jo ikke græde saare, han skal
vist benaade dig, naar (han hører) dit
Raabs Røst; han skal svare dig, naar han
hører det. c. 58, 9. c. 65, 24.
20. Og HErren skal give eder Brød i
Angest og Vand i Trængsel, og ingen af
dine Lærere skal bortflye ydermere, men
dine Øine skal see dine Lærere. c. 33, 16.
21. Og dine Øren skal høre et Ord bag
dig, sigende: denne er Veien, gaaer paa
den, naar I vilde afvige til den høire eller
til den venstre (Side). 5 Mos. 5, 32.
c. 28, 14. Jos. 1, 7. Ordsp. 4, 27.
22. Og I skal holde ureent det, som dine
udskaarne Billeder af Sølv ere beslagne
med, og det støbte Guld-(Billedes) Ly-
skortel; du skal bortkaste dem, ligesom (en
Qvindes) besmittede Klud: far ud! skal
du sige til (hver af) dem. 1 Mos. 35, 2.
Jos. 24, 23. Es. 2, 20.
23. Da skal han give din Sæd, hvormed
du skal saae Jorden, Regn, og Brød af
Jordens Indkomme, og det skal være fedt
og saftigt; han skal føde dit Fæe paa den
samme Dag paa en bred Eng.
3 Mos. 26, 4. 5 Mos. 11, 14.
24. Og Øxnene og Folerne, som arbeide
Jorden, skulle æde reent Foder, som er ka-
stet med Skuffe og med Kasteskovl.
25. Og det skal skee, at paa hvert høit
Bjerg, og paa hver ophøiet Høi, (skulle
gaae) Bække (og) Vandstrømme; paa den
store Slagtningsdag, naar Taarnene falde.
c. 41, 18. Ez. 39, 4. 17. Aab. 19, 17. 18.
26. Og Maanens Lys skal være som So-
lens Lys, og Solens Lys skal være syvfold
som syv Dages Lys, paa den Dag, da
HErren skal forbinde sit Folks Brøst, og
læge dets Vunders Saar. Es. 24, 23.
27. See, HErrens Navn kommer langt

fra, hans Vrede brænder, og Byrden er
svar; hans Læber ere fulde af Fortørnelse,
og hans Tunge er som en fortærende Ild.
2 Mos. 24, 17. Ebr. 12, 29.

28. Og hans Aand er som en Bæk, der
løber over, som rækker indtil Halsen, at
sigte Hedningerne i Forfængeligheds Sold,
og (som) et Bidsel, der fører vild, i Folkenes
Kjæfter. Ps. 69, 2.

29. I skal have en Sang, som paa en
Nat, naar man helliger en Høitid; og
der (skal være) Hjertens Glæde, som naar
En gaaer med en Pibe, for at komme til
HErrens Bjerg, til Israels Klippe.

30. Og HErren skal lade høre sin majestætiske
Røst, og lade see, (at han) nedlader
sin Arm i (sin) Vredes Grumhed, og
med en fortærende Ildsluе, med Adsprédelse,
og Vandskyl, og Hagelstene.
c. 29, 6.

31. Thi Assur skal forskrækkes for HErrens
Røst, (hvilken) skal slaae med Riset.
Ps. 29, 4. 7.

32. Og det skal skee, paa hvert (Sted),
hvor den grundfæstede Kjep skal gaae
igjennem, paa hvem som HErren skal lade
lægge den, (skal man være glad) med
Trommer og Harper; thi han skal stride
imod dem i (store) Krige, (saa at Fienden)
drives hid og did.

33. Thi Thophet er tilberedt fra i Gaar,
(ja,) den er og beredt til Kongen, han
gjorde den dyb, han gjorde den viid; dens
Baals Ild og Træe er mangfoldigt, HErrens
Aande, som antænder den, er som en
Svovelstrøm. Jer. 7, 31.
c. 19, 6. Es. 11, 4.

31. Capitel.

Esaias raaber Vee over Jøderne, som søgte en kjødelig
Hjælp hos Ægypterne, 1-3. HErren skal som
en Løve, ɪc. beskierme Jerusalem, naar de omvende
sig til ham, 4-7. Og slaae Assyrerne, og forjage
dem, 8. 9.

1. Vee dem, som fare ned til Ægypten
om Hjælp, og vil fast forlade sig paa
Heste, og sætte Tillid paa Vogne, at de
ere mange, og paa Ryttere, og see ikke
hen til den Hellige i Israel, og søge ikke
HErren! c. 30, 2. Ps. 20, 8; 44, 7.

2. Men han er ogsaa viis, og haver
ladet Ulykke komme, og ikke borttaget sine
Ord; men han opstaaer imod de Ondes
Huus, og imod deres Hjælp, som gjøre
Uret. c. 45, 7. Am. 3, 6.

3. Thi Ægypterne ere Mennesker, og
ikke Gud, og deres Heste ere Kjød, og ikke
Aand; og HErren skal udstrække sin Haand,
at Hjælperen skal støde sig, og den, som
bliver hjulpen, skal falde, og de alle skal
omkomme tillige. Ps. 33, 17.

4. Thi saa sagde HErren til mig: ligesom
en Løve og en ung Løve brøler over
sit Rov, om end mangfoldige Hyrder
(tilhobe) kaldes imod den, (ja) forskrækkes
ikke for deres Røst, og ydmyger sig ikke for
deres Bulder: saa skal den HErre Zebaoth
nedfare, at stride for Zions Bjerg, og
for dets Høie.
Ordsp. 20, 2. Am. 3, 4. Aab. 19, 11 ɪc.

5. Som flyvende Fugle, saa skal den
HErre Zebaoth (visseligen) beskjerme Jerusalem;
idet han beskjermer, skal han
befrie (dem); idet han gaaer forbi, skal
han redde dem. Matth. 23, 37.
2 Mos. 12, 13. 23.

6. Vender om til den, som Israels Børn
ere dybt afvegne fra! Jer. 3, 12. Ez. 14, 6.

7. Thi paa den samme Dag skal de forkaste
hver sine Sølvafguder, og sine Guldafguder,
som eders Hænder gjorde, eder
til Synd. c. 2, 20.

8. Og Assur skal falde, ikke ved Mands
Sværd; et Sværd, (som) ikke er et Menneskes,
skal fortære ham, og han skal flye
for Sværdet, og hans unge Karle skal
være skat-(skyldige). c. 37, 36 ɪc.

9. Og han skal gaae sin Klippe forbi af
Frygt, og hans Fyrster skal forskrækkes for
Bannere, siger HErren, som haver Ild i
Zion, og som haver Ovn i Jerusalem.
2 Kong. 19, 36. 37.

32. Capitel.

Esaias spaaer om Christi Rige, og de Velgjerninger,
han skulde bevise imod sin Kirke, og straffer alle
Hyklere, og siger, at de ei skulde finde Plads i hans
Rige, 1-8. Han truer de sikkre Jøder og deres
Land med Forstyrrelse, 9-14. Trøster de Troende
med den Hellig Aands Udgydelse, truer de Ugudelige,
formaner Evangelii Lærere, 15-20.

1. See, en Konge skal regjere i Retfærdighed,
og Fyrsterne have Fyrstendom efter
Ret. Ps. 45, 7. 8. Jer. 23, 5. 6. c. 33, 15. 16.

2. Og der skal være en Mand, som et
Skjul imod Veir, (ja som) et Skjul imod
Vandskyl, som Vandbække i et tørt Sted,
og som en svar Klippes Skygge i et visnet
Land. c. 41, 18. c. 25, 4. Ps. 134, 6.

3. Og deres Øine, som see, skal ikke see
hen (til andre), og deres Øren, som høre,
skal mærke.

4. Og deres Hjerte, som hastede (formeget),
skal forstaae Kundskab; og de Læ-

ſpendes Tunge ſkal haſte til at tale (heel)
forſtaaelige (Ord).
5 En Daare ſkal ikke ydermere kaldes
rund; og en Karrig ei kaldes rig.
6. Thi en Daare taler Daarlighed, og
hans Hjerte gjør Uret, at komme Hykleri
afſted, og at tale Vildfarelſe imod HErren,
at lade en hungrig Sjel blive tom, og
lade en Tørſtig fattes Drik.
Ordſp. 13, 16. c. 15, 2.
7. Og (alle) en Karrigs Redſkaber ere
onde; han beraaber ſig paa ſkjændelige
Ting, til at fordærve de Elendige med
falſke Ord, og (at forvende) Retten, naar
den Fattige taler. Ordſp. 29, 4.
8. Men en Rund raadſlaaer om (idel)
Rundhed, og han ſkal beſtaae formedelſt
(ſin megen) Rundhed. v. 5.
9. I Qvinder, (ſom ere ſaa) rolige,
ſtaaer op, hører min Røſt! I Døttre,
(ſom ere ſaa) trygge, vender Ørene til
min Tale!
10. I (mange) Dage og Aar, ſkal I,
ſom ere trygge, forurolige; thi Viinhøſten
er endt, Indſamlingen ſkal ikke komme.
11. Forfærdes, I, (ſom ere ſaa) rolige!
forurolige, hver af eder, (ſom ere ſaa)
trygge! før dig af, og blot dig, og bind
om Lænderne!
12. De ſkal hyle, (ſom Børn) ved Bryſterne,
for de ønſkelige Agre, for de frugtbare
Viintræer.
13. (Thi) der ſkal opvoxe Torne og
Tidsler paa mit Folks Mark, ja paa alle
Glædſkabs Huſe i den lyſtige Stad.
14. Thi Palladſerne ere forladte, Stadens
Mangfoldighed er forladt; Ophel
og Vagt-Taarnet er bleven til Huler evindeligen,
til Glæde for Vild-Æſler, til Føde
for Hjordene. 2 Kron. 27, 3. Neh. 3, 26 2c.
Eſ. 23, 13. Jer. 6, 27.
15. Indtil der udgydes over os en Aand
af det Høie: da ſkal Ørken blive til en
frugtbar Mark, og den frugtbare Mark
ſkal agtes ſom en Skov. c. 44, 3. Ez. 39, 29.
Joel 3, 1. Ap. G. 2, 4. Eſ. 29, 17.
16. Og Ret ſkal boe i Ørken, og Retfærdighed
ſkal blive paa den frugtbare Mark.
17. Og Retfærdighedens Gjerning ſkal
være Fred, og Retfærdighedens Arbeides
(Frugt) ſkal være Hvile og Tryghed indtil
evig (Tid).
18. Og mit Folk ſkal boe i Freds Bolig,
og i (megen) Trygheds Boliger, og i (meget)
ſtille rolige (Stæder). c. 33, 20.
19. Men det ſkal hagle, naar man gaaer
ned til Skoven; og Staden ſkal nedtrykkes
i det Lave.
20. Salige ere I, ſom ſaae hos alle
Vande, I, ſom udlade Oxens og Æſelets
Fod (derhen)!

33. Capitel.

Esaias ſpaaer om Kong Senacheribs og hans Hær Undergang, og Guds Folks Bøn herom, og Glæde derover, 1-6. Han taler om Landets elendige Tilſtand ved Aſſyrerne, førend den Frelsning ſkete, om Guds Frelſe og underlige Hjælp, 7-13. Lærer dem, hvorledes de ſkal ſkikke ſig, at de kunne vente ſig Guds Naade, lover fremdeles Seier og Fred, ſærdeles til Meſſiæ Tid, og at Aſſyrerne intet ſkulle udrette imod dem, 2c. 14-24.

1. Vee (dig, du) Ødelægger, du, ſom
dog ikke er bleven ødelagt! og du Troløſe,
dog man haver ikke handlet troløſt imod
dig! naar du haver fuldendt at ødelægge,
ſkal du ødelægges, naar du haver gjort
Ende paa, at handle troløſt, ſkal man
handle troløſt imod dig.
c. 37, 36. 38. Jer. 30, 16. Ez. 35, 11.
2. HErre! vær os naadig, vi have biet
efter dig; vær aarle deres Arm, tilmed
vor Salighed i Nødens Tid. Dan. 9, 19.
3. Folkene flyede for Mangfoldigheds
Lyd; Hedningerne ere adſpredte, for du
ophøiede dig. 4 Moſ. 10, 35. Pſ. 68, 2.
4. Og eders Rov ſkal ſankes, ſom man
ſanker Korn-Orme; ſom Græshopper
ſpringe hid og did, ſkal man ſpringe derudi.
5. HErren er ophøiet, thi han boer i det
Høie; han haver opfyldt Zion med Ret og
Retfærdighed. Pſ. 113, 5. Eſ. 57, 15.
6. Og den Troſkab, (ſom du ſkal beviſe)
i din (beleilige) Tid, ſkal være (megen)
Saligheds Gods, Viisdom og Kundſkab;
HErrens Frygt, den ſkal være hans Eiendeſæ.
7. See, deres Stærke, de ſkrige derude;
Freds-Bud ſkal græde beſkeligen.
2 Krøn. 36, 15. Jer. 25, 4.
8. De banede Veie ere øde, den, ſom vil
gaae frem ad Stien, maa lade blive; han
haver brudt Pagten, forkaſtet Stæderne,
ikke agtet et Menneſke.
9. Landet ſørger, er forſmægtet, Libanon
er beſkjæmmet, er afhuggen; Saron er
ſom en øde Mark, og Baſan og Carmel
er afryſtet. Nah. 1, 4.
10. Nu vil jeg gjøre mig rede, ſiger HErren;
nu vil jeg ophøie mig, nu vil jeg
ophøies.
11. I ſkal undfange Straae, føde Halm;

eders Aand skal være en Ild, som skal fortære eder. Ps. 7, 15.

12. Og Folkene skal være (som) det, der opbrændes til Kalk; (som) ophugne Torne skal de opbrændes med Ild.

13. Hører I, som ere langt borte, hvad jeg haver gjort, og I, som ere nær, fornemmer min Styrke! c. 49, 1.

14. Syndere i Zion ere forskrækkede, Bævelse haver betaget Hyklere, (som sige:) hvo af os kan boe hos en fortærende Ild? hvo af os kan boe hos Evigheds Brynde? c. 30, 27 rc.

15. Den, som vandrer i Retfærdigheder, og som taler Oprigtigheder; den, som foragter den Vinding, (der kommer) af (andres) Fortrykkelser, den, som ryster sine Hænder fra at beholde Skjenk, den, som stopper sit Øre fra at høre Blod-(Skyld), og som lukker sine Øine fra at see paa det Onde; Ps. 15, 2; 24, 3. 4. Matth. 5, 6. 8.

16. Han, han skal boe i de høie (Steder), Klippernes Befæstning skal være hans Ophøielse; hans Brød bliver givet (ham), hans Vand er sikkert. c. 51, 14.

17. Dine Øine skal beskue Kongen i hans Deilighed; de skal see et langt fraliggende Land.

18. Dit Hjerte skal betænke Forfærdelsen: hvor er Skriveren? hvor er den, som udveier Pengene? hvor er den, som tæller Taarnene?

19. Du skal ikke (mere) see et haardt Folk, et Folk, som man ikke kan forstaae, fordi de tale saa dybt, som haver en spottende Tunge, (som haver) ingen Forstand. 5 Mos. 28, 49. Jer. 5, 15.

20. Beskue Zion, vore Forsamlingers Stad; dine Øine skal see Jerusalem, en rolig Bolig, et Paulun, som ikke skal nedtages, hvis Nagler skal ikke uddrages evindeligen, og ingen af dens Reeb sønderrykkes. Ps. 122, 3. 4. Es. 32, 18.

21. Thi HErren skal der være os herlig, (der skal være) et Sted med Floder, med vide og brede Strømme (paa begge Sider); intet Skib, som roes, skal fare deri, og intet ypperligt Skib skal fare der igjennem.

22. Thi HErren er vor Dommer, HErren er vor Lovgiver, HErren er vor Konge, han, han skal frelse os.

23. Dine Reeb ere blevne slappe; de skal ikke kunne ret befæste deres Mast, de have ikke udbredet Flag, da blev meget Rov (og) Bytte uddeelt, de Halte røvede Rov.

24. Og ingen Indbygger skal sige: jeg er syg; thi Folket, som boer derudi, haver faaet Misgjernings Forladelse. Joel 3, 15. Sach. 12, 8.

34. Capitel.

HErren lader forkynde sin Kirkes Fienders meget svare, forskrækkelige og evige Ødelæggelser under Edomiternes Navn, 1–15. Og vidner, at alle disse Trudseler visseligen skulde opfyldes, 16. 17.

1. Kommer nær til, I Hedninger! at høre, og I Folk! giver Agt paa; Jorden skal høre til, og dens Fylde, Jorderige, og al dens Grøde. c. 1, 2. c. 28, 23.

2. Thi HErrens Vrede er over alle Hedningerne, og Grumhed over al deres Hær; han haver sat dem i Band, givet dem hen at slagtes.

3. Og deres Ihjelslagne skal bortkastes, og deres Stank skal opfare af deres (døde) Kroppe; og Bjergene skal flyde af deres Blod. Jer. 7, 33. c. 9, 22.

4. Og al Himmelens Hær skal forsulnes, og Himlene foldes tilhobe, som en Bog; og al deres Hær skal affalde, som et Blad affalder af et Viintræe, og ligesom (naar noget) falder af et Figentræe. Dan. 8, 10. Aab. 6, 14.

5. Thi mit Sværd er bleven drukkent i Himlene; see, det skal nedfare over Edom, og over mit Bands Folk, til Dom.

6. HErrens Sværd er fuldt af Blod, er blevet fedt af Fedme, af Lammenes og Bukkenes Blod, af Væddernes Nyrers Fedme; thi HErrens Slagt-Offer er i Bozra, og en stor Slagtning i Edoms Land. c. 63, 1.

7. Og Eenhjørningerne skal nedfare med den, og Studene med de stærke (Øxne), og deres Land skal blive drukkent af Blod, og deres Støv skal blive fedt af Fedme.

8. Thi det er HErrens Hevns Dag, Betalingers Aar, for Zions Trætte. c. 13, 9. c. 63, 4. Jer. 51, 6.

9. Da skal dens Bække blive omvendte til Beeg, og dens Støv til Svovel; ja dens Land blive til brændende Beeg.

10. Det skal ikke slukkes Dag eller Nat, Røgen deraf skal opgaae evindeligen; den skal være øde fra Slægt til Slægt, fra Evighed til Evighed skal ingen gaae igjennem den.

11. Men Rørdrummen og Pindsvinet skal eie den, og Horn-Uglen og Ravnen skal boe i den; thi han skal udstrække en

Maale-Snor over den, (at den skal blive) øde, og et (Rette-)Lod, at den skal blive tom. Zeph. 2, 14.

12. De skal kalde dens Ypperste til Riget, men der er ingen; og alle dens Fyrster skal blive til intet.

13. Og der skal opvoxe Torne paa dens Palladser, Nelder og Tidsler i dens Befæstninger; og der skal være Dragers Bolig, en Gaard for Struds-Unger.

c. 13, 21. 22. Jer. 50, 39.

14. Og Ziim og Jjim skal møde hverandre, og den ene lodne (Skov-Trold) skal raabe til den anden; og en Bætte skal ogsaa have Rolighed der, og finde Hvile for sig. c. 13, 2.

15. Kippos skal gjøre Rede der, og lægge (Æg), og udlægge (Unger) og samle under sin Skygge; ogsaa Glenterne sankes der, den ene ved den anden.

16. Søger i HErrens Bog og læser, der fattedes ikke een af disse Ting, det ene savnede ikke det andet; thi min Mund, den haver budet det, og dens Aand, den haver sanket dem. Jos. 23, 14.

17. Og han, han kastede Lod for dem, og hans Haand deelte det ud iblandt dem ved Maalesnoren; de skal eie det evindeligen, og fra Slægt til Slægt skal de boe deri. v. 14 sqq.

35. Capitel.

Esaias spaaer om den christelige Kirkes herlige Tilstand, om Hedningernes Omvendelse, om Evangelii Kraft og Trøst, 1-4. Saa og om Christi Mirakler, Aandens Udgydelse, og den aandelige Fred og Forening imellem Guds Børn af Jøder og Hedninger, 5-10.

1. Men Ørken og de tørre (Steder) skal glæde sig derved; og den øde Mark skal fryde sig, og blomstre, som en Rose.

2. Den skal vist blomstre, ja den skal fryde sig, og synge med (Fryd); Libanons Herlighed er givet den, Carmels og Sarons Prydelse; de skal see HErrens Herlighed, vor Guds Prydelse.

c. 60, 13. Jer. 50, 19. Høis. 2, 1. Es. 65, 10.

3. Styrker de afmægtige Hænder, og bekræfter de snublende Knæe.

Sach. 8, 9. 13. Job 4, 3. Ebr. 12, 12.

4. Siger til de mistrøstige af Hjertet: værer frimodige, frygter ikke; see, eders Gud skal komme med Hevn, (ja) Guds Betaling, han, han skal komme og frelse eder. c. 40, 1. 9. 10. Ps. 94, 1. Rom. 12, 19 x.

Hos. 1, 7. Sach. 9, 9. 16.

5. Da skal de Blindes Øine aabnes, og de Døves Øren aabnes. Matth. 11, 5.

6. Da skal en Halt springe som en Hjort, og den Stummes Tunge synge (med Fryd), thi Vandene ere udskilte i Ørken, og Bækkene paa den øde Mark.

7. Og et tørt (Sted) skal blive til en Søe, og et tørstigt (Sted) til Vandkilder; i den Bolig, hvori Drager laae, skal være Høe, tilmed Rør og Siv.

8. Og der skal være en banet Vei, ja en Vei, som skal kaldes Helligdommens Vei, ingen Ureen skal gaae derpaa, men den skal være for dem; den, som vandrer paa (denne) Vei, endog Daarer, skal ikke fare vild. Joh. 14, 6. Aab. 21, 27.

9. Der skal ingen Løve være, og intet rivende Dyr komme der op paa, eller findes der; men de Igjenløste skal vandre (der).

10. Og HErrens Forløste skal komme tilbage, og komme til Zion med Frydesang, og evig Glæde (skal være) over deres Hoved; Fryd og Glæde skal de bekomme, og Sorrig og Suk skal flye (fra dem).

c. 51, 11. Joh. 16, 22. Aab. 21, 4.

36. Capitel.

Senacherib indtager Judæ faste Stæder, og sender Rabsake til Kong Ezechias, for at oprøre Folket imod ham, og at bespotte ham i alt Folkets Paahør, x. 1-10. Og da Eliakim begierede, at han for Folkets Skyld skulde tale Syrisk, raaber han des stærkere paa Jødisk, for at gjøre Folket forsagt, foreholdende dem, at ingen Gud havde reddet sit Land af Senacheribs Haand; Eliakim og de andre tie stille dertil, og han giver det Ezechias tilkiende, 11-22.

1. Og det skede i Kong Ezechias fjortende Aar, at Senacherib, Kongen af Assyrien, drog op imod alle Judæ faste Stæder, og indtog dem.

2 Kong. 18, 13. 2 Krøn. 32, 1.

2. Og Kongen af Assyrien sendte Rabsake fra Lachis til Jerusalem til Kong Ezechias, med en svar Hær; og han stod ved Vandløbet, ved det øverste Fiskevand ved den alfare Vei ved Blegerens Ager.

3. Da gik Eliakim, Hilkias Søn, som var Hofmesteren, ud til ham; og Sebna, Cancelleren, og Joah, Asaphs Søn, Secreteren. c. 22, 20.

4. Og Rabsake sagde til dem: Kjære, siger til Ezechias: saa siger den store Konge, Kongen af Assyrien: hvad er denne for en Tillid, som du forlader dig paa? v. 13. 2 Kong. 18, 19.

5. Jeg maatte sige: dog det er ikkun Læbers Ord, (at der er endnu) Raad og Styrke til Krigen; nu, paa hvem forlader du dig, at du er affalden fra mig?

6. See, forlader du dig paa denne brudte Rørkjep, paa Ægypten, hvilken, om nogen hælder sig derpaa, da gaaer den i hans Haand, og borer den igjennem? Saaledes er Pharao, Kongen i Ægypten, for alle dem, som forlade sig paa ham.
2 Kong. 18, 21. Ez. 29, 5; 29, 6. 7.

7. Men om du vil sige til mig: vi forlade os paa HErren vor Gud; er det (da) ikke den, hvis Høie, og hvis Altere Ezechias haver borttaget, og sagt til Juda og til Jerusalem: for dette Alter skal I tilbede?

8. Og nu, Kjære, sæt et Pant imod min Herre, Kongen af Assyrien; jeg vil give dig to tusinde Heste, om du kan skaffe dig Ryttere til dem. Jer. 9, 23.

9. Hvorledes vilde du da drive een Fyrstes Magt tilbage af de mindste min Herres Tjenere? men du forlader dig paa Ægypten, for Vognes og for Rytteres Skyld.

10. Og nu, mon jeg er dragen op foruden HErren imod dette Land, for at forderve det? HErren sagde til mig: drag op imod dette Land, og fordærv det.

11. Da sagde Eliakim og Sebna og Joah, til Rabsake: Kjære, tael til dine Tjenere paa Syrisk, thi vi forstaae det; og tael ikke til os paa Jødisk for Folkets Øren, som ere paa Muren.

12. Men Rabsake sagde: haver min Herre sendt mig til din Herre, eller til dig, til at tale disse Ord? mon ikke til de Mænd, som sidde paa Muren, at æde deres Møg, og drikke deres Piis med eder?

13. Saa stod Rabsake og raabte med høi Røst paa Jødisk, og sagde: hører den store Konges Ord, Kongens af Assyrien! v. 4.

14. Saa sagde Kongen: lader Ezechias ikke bedrage eder; thi han formaaer ikke at redde eder. v. 18.

15. Og lader ikke Ezechias komme eder til at forlade eder paa HErren, idet han siger: HErren skal visseligen frie os; denne Stad skal ikke gives i Kongen af Assyriens Haand.

16. Adlyder ikke Ezechias; thi saa sagde Kongen af Assyrien: gjører Velsignelse med mig, og æder hver af sit Viintræe, og hver af sit Figentræe, og drikker hver Vand af sin Brøst: 1 Kong. 4, 25.
2 Kong. 18, 31. Mich. 4, 4. Sach. 3, 10.

17. Indtil jeg kommer, og henter eder til et Land, som eders Land er, et Land, (i hvilket der er) Korn og Viin, et Land, (i hvilket der er) Brød og Viingaarde.

18. Lader Ezechias ikke tilskynde eder, idet han siger: HErren skal frie os; have Hedningernes Guder friet hver sit Land af Kongen af Assyriens Haand?
v. 14. c. 10, v. 10 rc. c. 37, 12.

19. Hvor ere de Guder af Hamath og Arphad? hvor ere de Guder af Sepharvaim? og mon de have friet Samaria af min Haand? c. 37, 13.

20. Hvo er iblandt alle disse Landes Guder, som have friet deres Land af min Haand, at HErren skulde frie Jerusalem af min Haand?

21. Og de taug, og svarede ham ikke et Ord; thi det var Kongens Befaling, som havde sagt: I skal ikke svare ham.

22. Da kom Eliakim, Hilkia Søn, som var Hofmester, og Sebna, Cancelleren, og Joah, Asaphs Søn, Secreteren, til Ezechias med revne Klæder, og de gave ham Rabsakes Ord tilkjende.

37. Capitel.

Ezechias sønderriver sine Klæder, og sender Bud til Esaias, begierende, at han skulde bede for dem til HErren, 1-4. HErren lader træste Ezechias, og forkynder Senacheribs Undergang; men Senacherib sender Bud til ham med bespottelige Breve, 5-13. Ezechias udbreder Brevene for HErren og beder inderligen. 14-20. Esaias forkynder ham, at HErren vil straffe Senacherib, og beskierme Jerusalem, 20-35. En Engel slaaer 185,000 Mand i de Assyrers Leir, og Senacherib dræbes af sine to Sønner, 36-38.

1. Og det skede, der Kong Ezechias det hørte, da rev han sine Klæder, og skjulte sig med en Sæk, og gik i HErrens Huus.
2 Kong. 19, 1 fag.

2. Og han sendte Eliakim, som var Hofmester, og Sebna, Cancelleren, og de Ældste af Præsterne, skjulte med Sække, til Esaias, Amoz Søn, Propheten.

3. Og de sagde til ham: saa sagde Ezechias: denne Dag er Nødens og Straffens og Bespottelsens Dag; thi Børnene ere komne til Fødselens Sted, og der er ingen Kraft til at føde. Jer. 6, 24.
Mich. 4, 9. 10.

4. Maaskee HErren din Gud vil høre Rabsakes Ord, hvilke hans Herre, Kongen af Assyrien, sendte at forhaane den levende Gud, og han skal straffe de Ord, som HErren din Gud haver hørt; saa opløft en Bøn for det Overblevne, som findes. Jer. 37, 3. c. 42, 2.

5. Der Kong Ezechias Tjener kom til Esaias,

6. Da sagde Esaias til dem: saa skal I sige til eders Herre, saa sagde HErren:

frygt ikke for de Ord, som du hørte, med
hvilke Kongen af Assyriens Tjenere for-
haanede mig
7. See, jeg vil give en Aand i ham, at
han skal høre et Rygte, og drage tilbage
til sit Land; og jeg vil fælde ham med
Sværdet i hans Land. v. 38.
8. Og der Rabsake kom igjen, da fandt
han, at Kongen af Assyrien stred imod
Libna; thi han hørte, at han var reist fra
Lachis. c. 36, 2.
9. Og han hørte om Thiraka, Morlands
Konge, at der sagdes: han er uddragen
at stride imod dig; der han det hørte, da
sendte han Bud til Ezechias, og lod sige:
10. Saa skal I sige til Ezechias, Judæ
Konge, sigende: lad din Gud ikke bedrage
dig, paa hvilken du forlader dig, og siger:
Jerusalem skal ikke gives i Kongen af As-
syriens Haand.
11. See, du, du haver hørt, hvad Kon-
gerne af Assyrien have gjort ved alle
Landene, at (de have) ødelagt dem; og
du, skulde du blive friet?
12. Have Hedningernes Guder friet dem,
som mine Fædre fordærvede? nemlig Go-
san og Charan og Reseph, og Edens
Børn, som vare i Thelassar? c.36,18.
5 Mos. 32, 37. 39.
13. Hvor er Kongen af Hamath, og
Kongen af Arphad, og Kongen af Se-
pharvaims Stad, Hena og Iva?
c. 36, 19.
14. Og Ezechias tog Brevene af Bude-
nes Haand, og læste dem; og han gik op
til HErrens Huus, og Ezechias udbredte
dem for HErrens Ansigt.
15. Og Ezechias bad til HErren, og
sagde:
16. HErre Zebaoth, Israels Gud, som
sidder over Cherubim! du er den Gud
alene over alle Riger paa Jorden, du, du
gjorde Himlene og Jorden. Ps. 99, 1.
5 Mos. 4, 35. Dan. 4, 25.
17. HErre! bøi dit Øre, og hør, HErre!
oplad dine Øine, og see; og hør alle Se-
nacheribs Ord, som sendte (hid), til at
forhaane den levende Gud. Ps. 17,6.
18. Det er sandt, HErre! Kongerne af
Assyrien have ødelagt alle (Hedninger i)
Landene, og deres Land.
19. Og de have overgivet deres Guder
til Ilden; fordi de vare ikke Guder, men
Menneskens Hænders Gjerning, Træ og
Steen, og de fordærvede dem.
Ps. 115, 4. Es. 44, 9 sqq.
20. Men nu, HErre vor Gud! frels os
fra hans Haand, at alle Riger paa Jor-
den maae kjende, at du er HErren, du
alene. c. 49, 26. Ezech. 21, 5.
21. Da sendte Esaias, Amoz Søn, til
Ezechias, og lod sige: saa siger HErren!
Israels Gud: (jeg haver hørt), hvad du
haver bedet til mig imod Senacherib,
Kongen af Assyrien.
22. Dette er det Ord, som HErren ha-
ver talet imod ham: Jomfruen, Zions
Datter, hun foragter dig, (og) bespotter
dig; Jerusalems Datter ryster Hovedet efter
dig.
23. Hvem haver du bespottet og forhaa-
net? og imod hvem opløftede du Røsten?
og du opløftede dine Øine høit imod Is-
raels Hellige.
24. Du bespottede HErren formedelst
dine Tjenere, og sagde: med mine Vognes
Mangfoldighed er jeg, jeg opfaren paa
Bjergenes Høihed, ved Libanons Sider;
og jeg vil afhugge dens høie Cedere, dens
udvalgte Fyrre, og jeg vil komme paa det
Høie yderst paa den, til dens frugtbare
Markes Skov. c. 36, 18. 20.
25. Jeg, jeg haver gravet, og drukket
Vand, og udtørret med mine Fødders
Saale alle dybe Floder. c.19,6.
26. Haver du ikke hørt, at jeg haver gjort
det for lang Tid siden, at jeg haver dan-
net det i gamle Dage? nu haver jeg ladet
det komme, og det skal være til at ødelægge
de faste Stæder, (at de blive) til ødelagte
(Steen-)Hobe.
27. Og de, som boede deri, bleve afmæg-
tige, knusede og beskjæmmede; de bleve
som Græs paa Marken, og (som) de
grønne Urter, (som) Hø paa Tagene og
en (forbrændt) Ager, før (Kornet) staaer
(i Ax). Ps. 129, 6.
28. Og jeg veed din Bolig, og din Ud-
gang, og din Indgang, og at du raser
imod mig.
29. Efterdi at du raser imod mig, og dit
Bulder er kommen op for mine Øren, saa
vil jeg lægge min Krog i din Næse, og mit
Bidsel i dine Læber, og føre dig tilbage
ad den Vei, som du kom paa.
Ez. 35, 12.
30. Og dette (skal være) dig Tegnet: at
man i dette Aar skal æde det, som opvoxer
uden Arbeide, og i det andet Aar det, som
voxer af sig selv (deraf); men i det tredie
Aar saaer, og høster og planter Viingaar-
de, og æder deres Frugt!

31. Thi det Undkomne af Judæ Huus,
som er overblevet, skal ydermere faae Rød-
der under sig, og bære Frugt over sig.
c. 27, 6.
32. Thi det Overblevne skal udgaae fra
Jerusalem, og det Undkomne fra Zions
Bjerg; den HErre Zebaoths Nidkjærhed
skal gjøre det.
33. Derfor, saa sagde HErren om Kon-
gen af Assyrien: han skal ikke komme i
denne Stad, og ikke skyde en Piil der-
(ind), og ikke komme derfor med Skjold, og
ingen Vold opkaste derimod.
34. Han skal drage tilbage ad den Vei,
som han kom paa, og ikke komme til denne
Stad, siger HErren. v. 29.
35. Thi jeg vil beskjerme denne Stad,
for at frelse den, for min Skyld, og for
Davids min Tjeners Skyld. c. 38, 6.
36. Da foer HErrens Engel ud og slog
i de Assyrers Leir hundrede og fem og
firesindstyve Tusinde; og der man stod
aarle op om Morgenen, see, da var alt-
sammen (døde) Kroppe.
c. 17, 12. 14. c. 31, 8.
37. Saa reiste Senacherib, Kongen af
Assyrien, og drog (bort), og vendte til-
bage; og han blev i Ninive.
38. Og det skede, der han tilbad i Nis-
rochs sin Guds Huus, da sloge hans Søn-
ner, Adramelech og Sar-Ezer, ham med
Sværdet, og de undkom til Ararats Land;
og hans Søn Asarhaddon blev Konge i
hans Sted. v. 7.

38. Capitel.

Ezechias bliver syg, beder til HErren, bønhøres, og faaer et Tegn derpaa, at han skal blive karsk, 1-8. Ezechias beskriver den store Nød og Angest, han havde været udi og berømmer HErrens Hielp og Velgierninger, rc. 9-20. Maaden, hvorledes han var bleven karsk, beskrives, 21. 22.

1. I de samme Dage blev Ezechias
dødsyg, og Esaias, Amoz Søn, Prophe-
ten, kom til ham, og sagde til ham: saa
sagde HErren: beskik dit Huus, thi du
skal døe, og ikke leve. 2 Kong. 20, 1 fgg.
2 Krøn. 32, 24.
2. Og Ezechias vendte sit Ansigt til Væg-
gen, og bad til HErren, Ps. 30, 3. 4.
3. Og sagde: ak HErre! kom dog ihu,
at jeg haver troligen vandret for dit An-
sigt, og med et retskaffent Hjerte, og gjort
det, som er godt for dine Øine; og Eze-
chias græd bitterligen.
4. Og HErrens Ord skede til Esaias,
sigende:
5. Gak, og sig til Ezechias: saa sagde HEr-
ren, Davids din Faders Gud: jeg haver
hørt din Bøn, jeg haver seet din Graad;
see, jeg lægger femten Aar til dine Dage.
6. Og jeg vil frie dig og denne Stad
fra Kongen af Assyriens Haand, og be-
skjerme denne Stad. c. 37, 35
7. Og du skal have dette Tegn af HEr-
ren, at HErren skal gjøre denne Gjerning,
som han haver sagt: c. 37, 30.
8. See, jeg vil vende Skyggen paa Ti-
mestregerne, som er gaaen ned paa Achas
(Time-)Streger, paa Soel-(Viseren), ti
Streger tilbage; og Solen gik ti Streger,
over hvilke den var nedgangen, tilbage
paa Stregerne.
9. Ezechias Judæ Konges Skrift, der
han havde været syg, og var bleven hel-
bredet af sin Sygdom:
10. Jeg, jeg sagde: da mine Dage af-
skjæres, maa jeg fare til Gravens Porte;
jeg maa savne det øvrige af mine Aar.
11. Jeg sagde: jeg skal ikke see HErren,
(ja) HErren i de Levendes Land; jeg skal
ikke skue Menneskene ydermere hos dem,
som boe i Verden. Ps. 27, 13.
12. Min Leve-Tid er bortfaren, og bort-
flyttet fra mig, som en Hyrdes Paulun;
jeg haver afrevet mit Levnet, som en Væ-
ver; han vil afskjære mig ved Magerhed;
fra om Dagen indtil om Natten vil du
(fuldkommeligen) gjøre Ende med mig.
Job 6, 9. c. 7, 6.
13. Jeg stillede mig indtil om Morge-
nen; som en Løve, saa sønderbryder han
alle mine Been; fra om Dagen indtil
Natten vil du (fuldkommeligen) gjøre
Ende med mig.
14. Jeg qvidrede saa som en Trane, som
en Svale, jeg kurrede som en Due; mine
Øine opløftede sig til det Høie; HErre!
jeg undertrykkes, vær Borgen for mig.
c. 59, 11. Ez. 7, 16. Nah. 2, 8.
15. Hvad skal jeg sige? han baade til-
sagde mig det, og han gjorde det; jeg skal
vandre (frimodeligen) frem alle mine
Aar, for min Sjels Bitterheds Skyld.
16. HErre! ved disse Ting maae de
leve, og min Aands Liv er ved dem alle;
og du skal gjøre mig stærk, og holde mig i
Live. v. 15.
17. See, udi Fred kom paa mig en Bit-
terhed, (ja) en Bitterhed; men du, du
haver kjærligen annammet min Sjel fra
Fordærvelsens Hule, thi du kastede alle
mine Synder bag din Ryg.
Ps. 86, 13; 30, 4. Ps. 116, 3. 4. Mich. 7, 19.

18. Thi Graven kan ikke takke dig, Døden (kan ikke) love dig; de, som nedfare i Hulen, kan ei vente paa din Sandhed.
Ps. 6, 6; 115, 17.

19. Den, som lever, (ja) den, som lever, han skal takke dig, som jeg (gjør) i Dag; en Fader skal undervise Børn om din Sandhed. 1Mos. 18, 19. 5Mos. 6, 7.

20. HErre! (kom) at frelse mig; saa vil vi lege paa min Strænge-Leeg i HErrens Huus alle de Dage, vi leve.
Ps. 63, 5; 104, 33; 146, 2.

21. Men Esaias havde sagt, at de skulde tage en Klump af Figen, og gjøre den til et Plaster paa hans Byld, saa skulde han leve.

22. Og Ezechias havde sagt: hvad (skal være) Tegn (dertil), at jeg skal gaae op i HErrens Huus?

39. Capitel.

Merodach, Kongen af Babel, sender Bud til Ezechias, som viser samme Bud alle sine Liggendefæer, rc. 1. 2. Esaias forkynder ham, at alt hans Gods, ja og hans Afkom skulde føres til Babel; dog trøster Ezechias sig derved, at der skulde blive Fred i hans Dage, 3-8.

1. Paa den samme Tid sendte Merodach Baladan, Baladans Søn, Kongen af Babel, Breve og Skjenk til Ezechias; thi han havde hørt, at han havde været syg, og var bleven stærk.
2 Kong. 20, 12 fgg. 2 Krøn. 32, 31.

2. Og Ezechias blev glad ved dem, og lod dem see alt sit Huus, (hvori vare hans) dyrebare Sager, Sølv og Guld (og kostelige) Urter, og den bedste Olie, og alt sit Vaabenhuus, og alt det, som fandtes i hans Liggendefæ; der var ingen Ting, som Ezechias jo lod dem see i sit Huus og i sit ganske Herredømme.

3. Da kom Esaias Propheten til Kong Ezechias, og sagde til ham: hvad have disse Mænd sagt? og hvorfra ere de komne til dig? og Ezechias sagde: de ere komne fra et langt fraliggende Land til mig, fra Babel. 4 Mos. 22, 9.

4. Og han sagde: hvad have de seet i dit Huus? og Ezechias sagde: de have seet alt det, som er i mit Huus, der var ingen Ting, som jeg jo lod dem see i mine Liggendefæ.

5. Da sagde Esaias til Ezechias: hør den HErre Zebaoths Ord:

6. See, de Dage komme, at alt det, som er i dit Huus, og hvad dine Fædre have *samlet til* Liggendefæ, indtil denne Dag, skal føres til Babel; der skal intet blive tilovers, siger HErren. Jer. 20, 5.

7. Og af dine Børn, som udkomme af dig, som du skal avle, skal de tage; og de skal være Kammertjenere i Kongen af Babels Pallads.

8. Men Ezechias sagde til Esaias: det HErrens Ord, som du haver talet, er godt; og han sagde (ydermere): thi der skal være Fred og Trofasthed i mine Dage.
1 Sam. 3, 18. 2 Kong. 22, 20.

40. Capitel.

Esaias spaaer om Evangelii Prædiken, især ved Johannes den Døber, og lærer, hvad der skulde prædikes, og hvorledes Christus skulde overvinde Djævelen, og føde sin Hjord, 1-11. Taler om Guds Almagt, Viisdom og Styrke, og at ingen Ting kunde lignes ved ham, 12-25. Straffer dem, som ikke tryggeligen vil forlade sig paa HErrens visse Hjælp og Kraft, 26-31.

1. Trøster, trøster mit Folk, skal eders Gud sige; c. 35, 4.

2. Taler kjærligen til Jerusalem, og raaber til den, at dens Strid er fuldendet, thi dens Misgjerning er forligt; thi den haver faaet dobbelt af HErrens Haand for alle dens Synder. Hos. 2, 14.
Zeph. 3, 9. Begr. 4, 22. Es. 61, 7.

3. (Der er) hans Røst, som raaber i Ørken: rydder HErrens Vei, gjører vor Guds banede Vei ret paa den slette Mark.
Matth. 3, 3.

4. Hver Dal skal ophøies, og hvert Bjerg og Høi skal fornedres; og (hvad, som er) krumt, skal blive jevnt, og det Knudrede skal blive (som en slet) Dal.
c. 42, 16. Luc. 3, 5.

5. Og HErrens Herlighed skal aabenbares; og de skal see, (ja) alt Kjød tilhobe, det, som HErrens Mund haver talet.

6. (Der er hans) Røst, som siger: raab, og han sagde: hvad skal jeg raabe? alt Kjød er Høe, og alt dets Fromhed er som et Blomster paa Marken. Ps. 103, 15. 16.
Jak. 1, 10. 11. 1 Petr. 1, 24.

7. Høet bliver tørt, Blomstret falder af, naar HErrens Aand blæser derpaa, (ja) Folket er visselig Høe. 2 Mos. 15, 10.

8. Høet bliver tørt, Blomstret falder af, (men) vor Guds Ord bestaaer evindeligen. Ps. 119, 89. Matth. 5, 18.
1 Petr. 1, 35.

9. Du, som bærer Zion et (godt) Budskab, stig op paa et høit Bjerg; du, som bærer Jerusalem et (godt) Budskab, ophøi din Røst med Magt, ophøi (den, og)

frygt ikke; sig til Judæ Stæder: see,
eders Gud! c. 2, 3. c. 58, 1. c. 35, 4.
10. See, den HErre, HErre skal komme
imod den Stærke, og hans Arm skal herske
over ham; see, hans Løn er hos ham, og
hans Gjerning er for hans Ansigt.
Luc. 11, 21. 22. Matth. 3, 12. Es. 62, 11.
Rom. 2, 6 ꝛc.
11. Han skal føde, som en Hyrde, sin
Hjord, samle Lam i sin Arm, og bære
dem i sit Skjød; han skal lede de (Faar),
som ere med Lam. Ps. 23, 1; 80, 2.
Ezech. 34, 11. 33. c. 37, 24. Es. 46, 4. 1 Petr. 2, 25.
12. Hvo haver maalet Vandet med sin
Næve, og afmaalet Himmelen med et
Spand, og fattet Jordens Støv med en
Trædings-Maade, og veiet Bjergene med
Vægten, og Høiene med Vægtskaalen?
c. 48, 13.
13. Hvo haver styret HErrens Aand, og
(hvo haver som) hans Raadgiver under-
viist ham? Jer. 23, 19. Rom. 11, 34.
1 Cor. 2, 16.
14. Med hvem haver han raadført sig,
som haver givet ham Forstand, og lært
ham Rettens Vei, og lært ham Kundskab,
og underviist ham om Forstands Vei?
15. See, Hedningerne ere agtede (for
ham) som en Draabe af Spandet, og
som et Gran i Vægtskaalerne; see, Der
skal han bortkaste som tyndt (Støv).
16. Og Libanon er ikke nok, til at
brænde, og Dyr derudi ikke nok til Brænd-
offer.
17. Alle Hedningerne ere som intet for
ham; de ere agtede for ham mindre end
Intet og det Øde. Ps. 39, 6 12; 62, 10.
18. Ved hvem vil I da ligne Gud? eller
hvad for en Lignelse vil I forordne for
ham? c. 46, 5 ꝛc. Ap. G. 17, 29.
19. En Mester støber et udskaaret Bille-
de, og en Guldsmed beslaaer det med Guld,
og støber Sølvkiæder.
c. 44, 10. 12. 13 ꝛc. c. 46, 6.
20. (Den ligeste) hvo, som er for fattig
til (at gjøre) en Opløftelse, udvælger et
Træ, som ikke raadner; han søger sig en
viis Mester, til at berede et udskaaret
Billede, som ikke skal bevæges. Jer. 10, 3.
21. Monne I ikke ville forstaae? monne
I ikke ville høre? er det ikke forkyndet
eder af Begyndelsen? have I ikke forstaaet
det fra Jordens Grundvolde (bleve lag-
te)?
22. (Han er) den, som sidder over Jor-
dens Kreds, og de, som boe derpaa, ere
som Græshopper; (han er) den, som ud-
strækker Himlene, som et tyndt (Teppe),
og udbreder dem, som et Paulun, at boe
udi; c. 42, 5. c. 44, 24. c. 45, 12. Ps. 104, 2
23. Han gjør Førsterne til Intet, han
gjør Jordens Dommere som det Øde.
24. Ja, de bleve hverken plantede, ei
heller saaede, og deres Stub rodfæstes ikke
i Jorden; og han blæser ogsaa paa dem,
at de blive tørre, og en Storm maa tage
dem bort som Halm. c. 47, 14.
25. Hvem ville I da ligne mig ved,
som jeg skal være liig? siger den Hel-
lige. v. 18.
26. Opløfter eders Øine i det Høie, og
seer; hvo skabte saadanne Ting? den som
udfører deres Hær ved Tal; han kalder
dem alle ved Navn, (for hans) Krafts
Mangfoldighed, thi han er stærk med
Kraft, der fattes ingen. Ps. 123, 1; 147, 4.
27. Hvorfor vil du da sige, Jakob! og
tale, Israel! "min Vei er skjult for HEr-
ren, og min Ret gaaer min Gud forbi."
28. Veed du ikke? eller haver du ikke
hørt? HErren, den evige Gud, som skabte
Jordens Ender, kan ikke blive træt, ei hel-
ler vansmægte; hans Forstand er uransa-
gelig. c. 42, 5. c. 44, 24. c. 45, 12.
29. Han giver den Trætte Kraft, og for-
merer dens Styrke, (som haver) ingen
Kræfter.
30. De Unge skal blive trætte, og van-
smægte, og de udvalgte (Mænd) skal vis-
seligen falde.
31. Men de, som forvente HErren, skal
fornye (deres) Kraft, de skal opfare med
Vinger som Ørnene; de skal løbe, og ikke
vansmægte, gaae, og ikke blive trætte.
Ps. 25, 3; 42, 6. 12; 43, 5. Begr. 3, 25.

41. Capitel.

HErren gaaer i Rette med alle Afgudsdyrkere, og forestiller, hvorledes han havde kaldet Abraham, givet ham Kraft og Seier; hvilket de havde hørt, dog bleve de ved deres Afguderie, 1-7. Han trøster de fromme Israeliter, lover at frelse dem, ødelægge deres Fiender, men velsigne de Troende, 8-20. Han viser Afgudernes Forfængelighed deraf, at de ei kan forkynde tilkommende Ting, eller gjøre Ondt eller Godt, 21-24. Lover at samle en Menighed af alle Folk ved Christum, og vidner atter om Afgudernes Uduelighed, 25-29.

1. I Øer! tier for mig, og lad Folkene
fornye (deres) Kraft; lad dem saa komme,
lad dem da tale, lad os nærme os, (at
komme) for Retten tilsammen.
c. 1, 18. c. 43, 26.
2. Hvo opvakte den Retfærdige af Østen

(hvo) kaldte ham, at han fulgte efter
ham? (hvo) overgav Hedningerne for
hans Ansigt? og (hvo) gjorde, at han
herskede over Konger? (hvo) gav (dem
for) hans Sværd, som Støv, for hans
Bue, som Halm, der bortblæses?
1 Mos. 12, 1. c. 15, 7. c. 17, 1. Ap. G. 7, 3.
Ebr. 11, 8. Es. 51, 2.
3. Han forfulgte dem, drog igjennem
med Fred, paa den Stie, som hans Fødder
ikke havde gaaet (tilforn).
4. Hvo udrettede og gjorde (det? hvo)
kalder Slægterne fra Begyndelsen? jeg
HErren, (som er) den første, og med de
sidste er jeg selv.
c. 44, 6. c. 48, 12. Aab. 1, 18.
5. Øerne saae det, og frygtede, Jordens
Ender forfærdedes (saare); de nærmede
sig, og kom (hertil).
6. De vilde hjælpe den ene den anden;
og (den ene) sagde til den anden: vær
frimodig.
7. Og en Tømmermand bestyrkede en
Guldsmed, som gjorde med Hammeren
(Blikket) glat, idet han slog paa Ambol-
ten, sigende: det er godt til at lodde med,
og han befæstede det med Søm, at det ikke
skulde bevæges.
8. Men du, Israel, min Tjener, Jakob,
som jeg udvalgte! Abrahams min Vens
Sæd! Luc. 1, 54. Es. 43, 10. c. 44, 1.
9. Du, hvem jeg tog fat paa, (og hen-
tede) fra Jordens Ender, og kaldte dig fra
dens Ypperste, og sagde til dig: du er
min Tjener, jeg udvalgte dig, og forkastede
dig ikke!
10. Frygt ikke, thi jeg er med dig, see
ikke om (til andre), thi jeg er din Gud;
jeg haver styrket dig, ja hjulpet dig, ja
opholdt dig med min Retfærdigheds høire
Haand. c. 43, 1. Jer. 1, 8. Zeph. 3, 16. 17.
Jer. 30, 10. 11.
11. See, de skal beskjæmmes, og skamme
sig, alle de, (som ere) optændte imod dig;
de skal blive som intet, og de Mænd, som
trætte med dig, skal omkomme.
12. Du skal søge efter dem, og ikke finde
dem; de Mænd, som kives med dig, de
skal blive som intet, og de Mænd, som
(føre) Krig imod dig, som (det, der haver)
Ende.
13. Thi jeg er HErren din Gud, som ta-
ger fat paa din høire Haand; som siger
til dig: frygt ikke! jeg, jeg hjælper dig.
14. Frygt ikke, du Orm, Jakob! I (faa)
Folk, Israel! jeg, jeg haver hjulpet dig,
siger HErren, og din Frelser er den Is-
raels Hellige.
15. See, jeg gjorde dig til en skarp ny
Tærske-Vogn, som haver Takker; du skal
tærske og sønderknuse Bjergene, og gjøre
Høiene som Avner.
16. Du skal bortsprede dem, og Veiret
skal opløfte dem, og en Storm skal adspre-
de dem; men du, du skal fryde dig i HEr-
ren, du skal rose dig i Israels Hellige.
Es. 61, 10.
17. De Elendige og de Fattige lede efter
Vand, og (der er) intet, deres Tunge for-
smægtede af Tørst! jeg HErren, jeg vil
bønhøre dem, (jeg,) Israels Gud, jeg vil
ikke forlade dem. 5 Mos. 31, 6. 8. Jos. 1, 5.
Ebr. 13, 5.
18. Jeg vil aabne Floder paa de høie
(Steder,) og Kilder midt i Dalene; jeg
vil gjøre Ørken til Vandsøe, og det tørre
Land til Vandløb. c. 32, 2; c. 43, 20.
19. Jeg vil give Cedre, Sittim-Træer,
og Myrtetræer, og Olietræer i Ørken; paa
den slette Mark vil jeg give Fyrretræer,
Bøgetræer, Buxbom tillige. c. 55, 13.
20. Paa det at de skulle see og vide, og
lægge (paa Hjerte) og forstaae tillige, at
HErrens Haand haver gjort dette, og
Israels Hellige haver skabt dette.
21. (Saa) lader eders Trætte komme
nær, siger HErren; lader eders (stærke
Beviisninger) komme frem, siger Jakobs
Konge.
22. Lader dem komme frem, og forkynder
os det, som hændes skal; forkynder os de
forrige Ting, hvad de vare, paa det vi
maae lægge os det paa Hjertet, og vide
det Sidste deraf, eller lader os høre de til-
kommende Ting! c. 43, 9. c. 44, 7.
23. Forkynder de Ting, som skal komme
herefter, saa kan vi vide, at I ere Guder;
ja gjører vel, eller gjører ilde, saa vil vi
see os om, og besee det med hverandre.
c. 42, 9.
24. See, I ere (mindre) end Intet, og
eders Gjerning er (værre) end en Øgle;
(den er) en Vederstyggelighed, som udvæl-
ger eder. c. 44, 9. 1 Joh. 3, 8.
25. Jeg opvækker (et Folk) af Norden,
og det skal komme, (ja) fra Solens Op-
gang skal (et Folk) paakalde mit Navn;
og det skal komme over Forstanderne, som
over Leer, og nedtræde Dynd, som en Pot-
temager.
26. Hvo haver forkyndt (noget) af Be-
gyndelsen, at vi kunde vide det, eller fra

forrige Tid? saa vil vi sige: (han er) retfærdig; men der er ingen, som forkynder (noget), og ingen, som lader høre (noget), og ingen, som hører eders Tale. c. 43, 9.

27. (Jeg er) den første, (som siger) til Zion: see, see dem; og jeg vil give Jerusalem den, som bærer (et godt) Budskab.

28. Og jeg saae (mig om), men der var ingen, og af disse var og ingen Raadgiver, at jeg kunde spørge dem ad, og de kunde give Svar tilbage.

29. See, de ere alle Uretfærdighed, deres Gjerninger ere intet; deres støbte (Billeder) ere Veir og Tomhed. Ps. 96, 5.

Jer. 10, 3. 14. c. 51, 17. 18.

42. Capitel.

Esaias taler om Christi Embede, Ydmyghed, Sagtmodighed, Omhyggelighed og Nidkjærhed, og at han veed Alting tilforn, 1-9. Formaner de Troende til at takke HErren for Christi Riges Fremgang til de Blindes Oplysning, og Afgudernes Beskjæmmelse, 10-17. Klager over Jødernes Forhærdelse, saavel Folkets som Præsternes, og forkynder dem Vrede og Straf, 18-25.

1. See, min Tjener, hvilken jeg ophol-der, min Udvalgte, (til hvilken) min Sjel haver Behagelighed; jeg haver givet min Aand over ham, han skal udføre Ret for Hedningerne. Matth. 12, 18.

Es. 11, 2. c. 61, 1 seq. Ap. G. 10, 38.

2. Han skal ikke raabe, og ei opløfte (Røsten), og ikke lade høre sin Røst paa Gaden.

3. Han skal ikke sønderbryde et knuset Rør, og ikke udslukke den rygende Hør; han skal udføre Ret efter Sandhed.

Ps. 34, 19. Matth. 11, 28.

4. Han skal ikke vansmægte, ei heller blive afmattet, indtil han faaer stiftet Ret paa Jorden; og Øer skal vente paa hans Lov.

5. Saa sagde den HErre Gud, som skabte Himlene, og udbredte dem, som udstrakte Jorden, og dens Grøder, som giver Folket derpaa Aande, og dem en Aand, som gaae derpaa: c. 40, 22. c. 44, 24. c. 45, 12.

6. Jeg HErren, jeg haver kaldet dig med Retfærdighed, og jeg vil tage fat paa din Haand; og jeg vil bevare dig, og give dig til en Pagt for Folket, til Hedningernes Lys: c. 9, 2. c. 49, 6. c. 60, 3.

Luc. 2, 32. Ap. G. 13, 47.

7. Til at aabne de Blindes Øine; til at udføre de Bundne af Fængsel, dem, som sidde i Mørke, af Fængsels Huus.

Ap. G. 26, 18. Es. 61, 1. Luc. 4, 18.
Es. 9, 2 1c. Luc. 1, 79.

8. Jeg er HErren, det er mit Navn; og jeg vil ingen anden give min Ære, eller de udskaarne Billeder min Priis.

2 Mos. 3, 15. Es. 48, 11.

9. See, de forrige Ting ere komne, og jeg forkynder de nye; før de skal oprinde, vil jeg lade eder høre (om dem).

c. 41, 22. 23. c. 46, 10. c. 48, 3.

10. Synger HErren en ny Sang, hans Priis fra Jordens Ende, I som nedfare paa Havet, og dets Fylde, Øerne, og deres Indbyggere! Ps. 96, 1. Aab. 5, 9.

11. Ørken og dens Steder skal opløfte (Røsten, ja) Byer, som Kedar beboer; de skal synge (med Fryd); de som boe paa en Klippe, de skal raabe fra Bjergenes Top. c. 60, 7.

12 De skal tillægge HErren Ære, og kundgjøre hans Priis paa Øerne.

5 Mos. 32, 3. Aab. 14, 7.

13. HErren skal uddrage, som en Vældig, opvække (sin) Nidkjærhed, som en Krigsmand; han skal raabe (med Glæde), ja raabe høit, han skal faae Overhaand over sine Fiender.

14. Jeg taug fra fordum (Tid), jeg var taus, jeg holdt mig; (men nu) vil jeg raabe, som hun, der føder, jeg vil ødelægge og opsluge tillige. c. 57, 11. Ps. 50, 12.

15. Jeg vil tørre Bjerge og Høie, og borttørre alle deres Urter, og gjøre Floder til Øer, og borttørre Søer. c. 50, 2.

16. Og jeg vil lede de Blinde paa den Vei, som de ikke vide, jeg vil lade dem træde paa de Stier, som de ikke kjende; jeg vil sætte Mørkhed for deres Ansigt til Lys, og de krumme (Steder) til det, som er slet; disse Ting haver jeg gjort dem, og ikke forladt dem. Ps. 97, 11; 112, 4.

Es. 40, 4.

17. (Men) de have vendt sig tilbage, de skal visseligen beskjæmmes, de som forlade sig paa et udskaaret Billede, de, som sige til et støbt Billede: I ere vore Guder.

c. 1, 29. c. 44, 9. 11. 15. 17.

18. I Døve, hører, og seer til, I Blinde, at I kan see! c. 13, 8.

19. Hvo er blind uden min Tjener, og døv, (som den,) jeg udsendte som mit Bud? hvo er (saa) blind, som den Fuldkomne, og (saa) blind, som HErrens Tjener?

20. Du seer (vel) mange Ting, men du bevarer (dem) ikke; (om) han end oplader Ørene, hører han dog ikke. c. 6, 9.

Matth. 13, 13. 14. Ezech. 33, 31.

21. HErren haver Lyst (til ham) for sin Retfærdigheds Skyld; han vilde gjøre (ham) stor ved Loven, og gjøre (ham) herlig.

22. Men der er et Folk, som er berøvet og plyndret, de ere allesammen besnærede i Hulerne, og skjulte i Fængselers Huse; de ere blevne til Bytte, der er ingen, som frier, til et Rov, og der er ingen, som siger: giv (hid) igjen. c. 49, 9.

23. Hvo er iblandt eder, som vender Øret til dette; som vil mærke, og høre (det, som) herefter (skal skee).

Sach. 7, 11.

24. Hvo gav Jakob til at plyndres, og Israel til Røvere? monne ikke HErren? og han er den, vi syndede imod, og de vilde ikke vandre i hans Veie, og ikke høre paa hans Lov. Jer. 2, 19; 6, 17.

25. Derfor udøste han sin Vredes Grumhed og Krigsmagt over ham, og stak Ild paa ham trindt omkring; men han forstod det ikke, og han fortærede ham, men han lagde det ikke paa Hjerte.

Jer. 7, 20. Ezech. 20, 8.

43. Capitel.

HErren lover sine Troende Forløsning og Beskjermelse, og at han vilde samle Hedningerne til sin Kirke, 1-7. Beviser Afgudernes Forfængelighed, og at han er den sande Gud alene, 8-13. Særdeles vil han bevise det, naar han forløser sit Folk af det babyloniske Fængsel, ikke for deres Værdigheds Skyld, men for sin egen Naades og Forsonings Skyld, 14-28.

1. Men nu siger HErren, som skabte dig, Jakob! og dannede dig, Israel! frygt ikke, thi jeg gjenløste dig, jeg kaldte (dig) ved dit Navn, du er min. c. 44, 2.

c. 41, 10. c. 45, 3. Jer. 30, 1. c. 46, 28.

2. Naar du gaaer igjennem Vandene, (da vil) jeg (være) hos dig, og igjennem Floderne, (da) skal de ikke overskylle dig; naar du gaaer igjennem Ilden, skal du ikke brændes, og Luen ikke fortære dig.

Ps. 66, 12. Dan. 3, 17. 27.

3. Thi jeg er HErren, din Gud, Israels Hellige, din Frelser; jeg gav Ægypten til Forsoning for dig, Morland og Seba i dit Sted. c. 49, 7. c. 45, 14.

4. Fra den (Tid), du var dyrebar agtet for mine Øine, er du bleven herliggjort, og jeg, jeg elskte dig; derfor haver jeg givet Mennesker i dit Sted, og Folk i Stedet for din Sjel.

5. Frygt ikke, thi jeg er med dig; jeg vil føre din Sæd fra Østen, og samle dig fra Vesten.

6. Jeg vil sige til Norden: giv (hid,) og til Sønden: forhindre ikke; før (hid) mine Sønner langt fra, og mine Døttre fra Jordens Ende! c. 49, 12. c. 50, 4.

7. Hver den, som er kaldet i mit Navn, den haver jeg og skabt til min Ære, den haver jeg dannet, den haver jeg ogsaa gjort. Jer. 14, 9. c. 15, 16.

8. Før det blinde Folk ud, som dog haver Øine, og de Døve, som dog have Øren.

c. 41, 22. c. 42, 18.

9. Lader alle Hedningerne samles tilhobe, og Folkene sankes: hvo er iblandt dem, som kan kundgjøre dette? lader dem lade os høre de forrige Ting; lader dem føre deres Vidner, saa de kan retfærdiggjøres, og man kan høre, og sige: (det er) Sandhed. c. 46, 21. c. 41, 22. 26.

10. I ere mine Vidner, siger HErren, og min Tjener, som jeg udvalgte, at I skulde vide det, og troe mig, og forstaae, at jeg er det; før mig er ingen Gud dannet, og efter mig skal ingen være. c. 45, 14.

5 Mos. 32, 39.

11. Jeg, jeg er HErren; og der er ingen Frelse uden mig. c. 44, 6. 8.

Hos. 13, 4. 9.

12. Jeg, jeg kundgjorde det, og haver frelst, og lod (eder) høre det, og ingen fremmed (Gud) iblandt eder; og I ere mine Vidner, siger HErren, at jeg er Gud.

v. 10.

13 Ogsaa før (det var) Dag, er jeg selv, og der er ingen, som kan redde af min Haand; jeg vil arbeide, og hvo kan afvende det? Ps. 90, 2.

14. Saa sagde HErren, eders Gjenløser, Israels Hellige: for eders Skyld sendte jeg til Babel, og lod nedslaae alle Stængerne, og Chaldæerne paa Skibene, som de frydede sig paa.

15. Jeg er HErren, eders Hellige, som skabte Israel, eders Konge.

16. Saa sagde HErren, som gjorde Vei i Havet, og Stie i stærke Vande,

2 Mos. 14, 22. Jos. 3, 16. Es. 44, 27.

17. Som udførte Vogn og Hest, Hær og Magt, og de ligge tilhobe, og opstaae ikke, de ere udslukte, (ja), slukte som Hør.

c. 42, 25.

18. Kommer ikke de forrige Ting ihu, og agter ikke paa de gamle Ting.

19. See, jeg gjør noget Nyt, nu skal det opvoxe; skulde I ikke forstaae det? ja, jeg vil gjøre Vei i Ørken, Floder i øde (Steder). 2 Cor. 5, 17

Aab. 21, 5. Es. 42, 10.

20. Vilde Dyr paa Marken skal ære mig, Drager og Struds-Unger; thi jeg gav Vand i Ørken, Floder i øde (Steder), at give mit Folk, mine Udvalgte, at drikke.
21. Det Folk, som jeg havde dannet mig, de skal forkynde min Priis.
22. Og du, Jakob! paakaldte mig ikke; men du haver gjort mig Møie, Israel!
23. Du bragte mig ikke dine Brændoffers Faar, ei heller ærede du mig med dine Slagt-Offere; jeg kom dig ikke til at tjene (mig) med Mad-Offer, og gjorde dig ikke Møie med Røgelse.
24. Du kjøbte mig ikke Calmus for Penge, skjenkte mig ikke (overflødigen) med dit Slagt-Offers Fedme; sandeligen, du kom mig til at tjene i dine Synder, du gjorde mig Møie med dine Misgjerninger.
25. Jeg, jeg er den, som udsletter dine Overtrædelser for min Skyld; og jeg vil ikke ihukomme dine Synder. Ps. 51, 3.
Es. 44, 22. Jer. 31, 34. Ebr. 8, 12.
26. Paamind mig; lad os gaae i Rette med hverandre; fortæl du det, at du kunde retfærdiggjøres. c. 1, 18. Jer. 2, 35.
27. Din første Fader syndede, og dine Talsmænd have gjort Overtrædelse imod mig. Ps. 106, 6.
28. Derfor vil jeg vanhellige Helligdommens Fyrster, og give Jakob til Band, og Israel til Forhaanelse.

44. Capitel.

HErren taler fremdeles om sin Aands Udgydelse, og herlige Naade-Gaver, og priser sin Majestæt og Viisdom, forestillende derimod Afgudernes og deres Dyrkeres Forfængelighed og Blindhed, &c. 1-20. Han formaner sit Folk til at hænge ved ham, som havde gjenløst dem, og at love Gud, som skulde befrie sit Folk af det babyloniske Fængsel, og lade Jerusalems Stad og Tempel ved Cyrus bygge igjen, 21-28.

1. Og hør nu, Jakob, min Tjener, og Israel, som jeg udvalgte! c. 41, 8.
c. 43, 10.
2. Saaledes sagde HErren, som dig gjorde og dannede dig, som hjælper dig af (Moders) Liv: Frygt ikke, min Tjener Jakob! og du Rette, som jeg udvalgte!
c. 43, 1. 15. c. 41, 10. 13. 14.
3. Thi jeg vil udgyde Vand paa det Tørstige, og Strømme paa det Tørre; jeg vil udgyde min Aand over din Sæd, og min Velsignelse paa dine Vexter; Ez. 34, 26.
Joel 7, 38. Joel 3, 1. Ap. G. 2, 17. 18.
4. At de skal opvoxe iblandt Græs, ligesom Pile hos Vandbække. Ps. 1, 3.
Jer. 17, 8.
5. Denne skal sige: jeg er HErrens, og den (anden) skal kaldes med Jakobs Navn; og denne skal skrive med sin Haand: (jeg hører) HErren til, og hiin skal nævne sig med Israels Navn.
6. Saa sagde HErren, Israels Konge, og hans Gjenløser, den HErre Zebaoth: jeg er den første, og jeg er den sidste, og uden mig er ingen Gud. c. 41, 4 &c.
Aab. 1, 8.
7. Og hvo er, som jeg, der kan kalde, og kundgjøre det, og ordentligen beskikke det for mig, siden jeg satte Folk i Verden? Lad dem forkynde dem de tilkommende Ting, og dem, som skal komme.
c. 41, 22. c. 43, 9.
8. Frygter ikke, og forfærdes ikke! lod jeg dig ikke høre det fra den (Tid), og kundgjorde det? og I ere mine Vidner; mon der være en Gud foruden mig? der er ikke en Klippe, jeg kjender den ikke.
c. 43, 10. 12. Ps. 18, 32. Es. 45, 5.
9. De, som dannede udskaarne Billeder, de ere alle intet, og deres ønskelige Ting kunne ikke gavne; og de selv ere deres Vidner, at de ikke kunne see, og ikke fornemme, derfor skal de beskjæmmes.
Ps. 115, 8. Es. 41, 24. Jer. 10, 14.
10. Hvo danner en Gud, og støber et Billede, som gavner til intet?
1 Cor. 8, 4.
11. See alle hans Medbrødre skal beskjæmmes; thi Mesterne de ere af Menneskene; (om) de (end) alle samle sig, og staae (der), skal de (dog) frygte, de skal blive beskjæmmede tilhobe. c. 45, 16.
Jer. 10, 14. c. 15, 17. 47.
12. En Jernsmed (smeder) en Øxe, og arbeider i Kul, og danner det med Hammerne, og arbeider paa det med sin Arms Kraft; ja, han lider Hunger, saa der er ingen Kraft (i ham mere), han drikker ikke Vand, indtil han bliver træt.
c. 40, 19. 20. c. 41, 7.
13. En Tømmermand udstrækker en Maale-Snor, aftegner det med en (Farve-) Traad, gjør det (jævnt) med Høvlene, og aftegner det med Cirkelen; og han gjør det efter en Mands Skikkelse, efter et Menneskes Herlighed, til at boe i et Huus.
Jer. 10, 3.
14. (Han gaaer hen), at afhugge Ceder for sig, og tager Cypres og Eeg, og han bruger sin Styrke iblandt Træerne i Skoven; han planter Vald-Birk, og Regnen kommer den til at voxe.
15. Saa bliver det for Mennesket til at

brænde, og han tager deraf, og varmer sig,
og optænder (Ild), og bager Brød; ogsaa
gjør han en Gud (deraf), og tilbeder (der-
for), han gjør et udskaaret Billede deraf,
og falder paa Knæe for det.

v. 19. v. 17. c. 46, 6.

16. Halvdelen deraf opbrænder han med
Ild, over Halvdelen deraf æder han Kjød
og steger en Steg, og mættes; ja, han
varmer sig, og siger: Hoja! jeg haver
varmet mig, jeg haver seet Ilden.
17. Men det Øvrige deraf gjør han til en
Gud, til sit udskaarne Billede; han falder
paa Knæe for det, og nedbøier sig, og be-
der til det, og siger: frie mig, thi du er
min Gud. c. 42, 17.
18. De fornemme ikke, og forstaae ikke;
thi han haver tilstrøget deres Øine, at de
ikke see, og deres Hjerter, at de ikke for-
staae. c. 6, 10.
19. Og ingen tager sig til Hjerte, og der
er hverken Kundskab eller Forstand, at (han
skulde) sige: jeg haver opbrændt Halvde-
len deraf med Ild, og baget ogsaa Brød
paa Kul deraf, jeg haver stegt Kjød, og
ædet; skulde jeg (da) gjøre det Øvrige der-
af til en Vederstyggelighed? skulde jeg
falde paa Knæe for en Træegreen? v. 15.
20. Han føder sig med Aske, (hans)
Hjerte er bedraget, og det haver bøiet ham
(af Veien), og han skal ikke redde sin Sjel,
og ei sige: er det ikke Bedragerie, som er
gjort ved min høire Haand?

Hab. 2, 15.

21. Kom disse Ting ihu, Jakob, og Is-
rael! thi du er min Tjener; jeg haver
dannet dig, du er min Israel! glem mig
ikke. c. 44, 2. Jer. 2, 32.
22. Jeg haver udslettet dine Overtrædel-
ser som en Taage, og dine Synder som en
Sky; vend om til mig, thi jeg haver gjen-
løst dig. c. 1, 18. c. 43, 25. c. 31, 6.
23. Synger (med Fryd), I Himle! thi
HErren haver gjort det, raaber (med
Glæde), I nederste (Steder) i Jorden! I
Bjerge, raaber med Fryd, Skov, og hvert
Træe derudi! thi HErren haver gjenløst
Jakob, og beviist sig herlig i Israel.

c. 35, 10. c. 49, 13. Ps. 66, 2. Es. 55, 12.

24. Saa sagde HErren, din Gjenløser,
han, som haver dannet dig fra (Moders)
Liv af: jeg er HErren, som gjør Alting,
som alene udbreder Himmelen, som ud-
strækker Jorden, foruden (Hjælp) med
mig; c. 45, 11. 5 Mos. 32, 6. Ps. 104, 2.

Es. 40, 22. c. 45, 12.

25. Som gjør løgnagtige Tegn til intet,
og gjør Spaamændene galne; som ven-
der de Vise tilbage, og skal gjøre deres
Vidskab til Daarlighed; c. 29, 14.

1 Cor. 1, 19. 20.

26. Som stadfæster sin Tjeners Ord, og
skal fuldkomme sine Sendebuds Raad;
som siger til Jerusalem: du skal beboes,
og til Judæ Stæder: I skal bygges, og
jeg vil opreise dens (Stæder);
27. Som siger til Dybheden: vær tør;
og til dine Floder: jeg vil tørre eder;

2 Mos. 14, 22. Es. 43, 16.

28. Som siger om Cyrus: (han er)
min Hyrde, og han skal fuldkomme al min
Behagelighed, baade at man skal sige til
Jerusalem: du skal bygges, og til Tem-
plet: du skal grundfæstes.

2 Krøn. 36, 22. 23. Esr. 1, 1. 2. c. 5, 13.

45. Capitel.

Esaias spaaer, at Cyrus skal intage Babel, og udlade Israel af Fængsel, 1-8. Straffer dem, som trætte imod Gud, og stadfæster sine Løfter, 9-14. Forkynder Hedningernes Omvendelse, og truer dem, som gjøre og dyrke Billeder, 14-21. Spaaer atter om Hedningernes Kald til Christum, og at alle Folk skulle kjende og ære den sande Gud, 22-25.

1. Saa sagde HErren til sin Salvede,
til Cyrus, hvem jeg (HErren) tog fat ved
hans høire Haand, for at nedkaste Hed-
ningerne for hans Ansigt, og løse (Sver-
det) fra Kongernes Lænder, for at aabne
Døre for ham, og at Porte skal ikke tillukkes:
kes: c. 44, 28.
2. Jeg, jeg vil gaae fra dit Ansigt, og
gjøre de krogede (Veie) rette; jeg vil søn-
derbryde Kobberdøre, og sønderhugge
Jernstænger.
3. Jeg vil give dig de Liggendefæ, (som
ligge) i Mørket, og de skjulte Klenodier,
at du skal fornemme, at jeg er HErren,
Israels Gud, som kalder (dig) ved dit
Navn.
4. Ja, for min Tjener Jakobs Skyld,
og for Israels min Udvalgtes Skyld,
kaldte jeg dig ved dit Navn; jeg nævnte
dig, endog du kjendte mig ikke.
5. Jeg er HErren, og ingen ydermere,
uden mig er ingen Gud, jeg vil omgjorde
dig, endog du kjender mig ikke;

c. 43, 10. 11.

6. Paa det de skulle vide fra Solens
Opgang, og fra (dens) Nedgang, at der
er ingen foruden mig; jeg er HErren, og
ingen ydermere; Mal. 1, 11. Es. 59, 19.
7. Som danner Lys, og skaber Mørket,

som gjør Fred, og skaber Ulykke; jeg er HErren, som gjør alle disse Ting.
1 Mos. 1, 3. 2 Cor. 4, 6. Es. 31, 2. Am. 3, 6. Mich. 1, 12.

8. I Himle! drypper fra oven ned, og de øverste Skyer skal flyde med Retfærdighed; Jorden skal oplades, og de skal bære Saligheds Frugt, og Retfærdighed skal oprinde tillige, jeg HErren, jeg haver skabt det. Dom. 5, 4. Ps. 68, 9. Hos. 10, 12.

9. Vee den, som trætter med den, der dannede ham, et Skaar (som er lige med andre) Skaar af Jord! mon Leret kan sige til den, som dannede det: hvad gjør du? eller (kan) din Gjerning (sige om dig): han haver ingen Hænder?
1 Sam. 2, 10. Jer. 18, 6. Rom. 9, 20. 21.

10. Vee den, som siger til en Fader: hvorfor avler du? og til en Qvinde: hvorfor føder du?

11. Saa sagde HErren, Israels Hellige, og den, som dannede ham: spørge I mig om de tilkommende Ting? vil I give mig Befaling om mine Børn, og om mine Hænders Gjerninger? c. 24, 21. 24.

12. Jeg, jeg gjorde Jorden, og skabte Mennesker derpaa; mine Hænder udbredte Himmelen, og bød over al dens Hær. c. 40, 28. c. 42, 5. Ps. 33, 6; 104, 2.

13. Jeg, jeg opvækker ham i Retfærdighed, og vil gjøre alle hans Veie rette; han, han skal bygge min Stad, og lade mine Bortførte fare, ikke for (Penges) Værd, ei heller for Skjenk, sagde den HErre Zebaoth. v. 1.

14. Saa sagde HErren: Egyptens Arbeide, og Morlands og de Sabæers Kjøbmandskab, de høie Folk skal komme over til dig, og vorde dine, og skal følge efter dig, i Lænker skal de komme over; de skal nedbøie sig for dig, de skal bede for dig, (sigende:) hos dig alene er Gud, og der er ingen ydermere, foruden (den) Gud.
c. 43, 3. 4 Mos. 13, 32. Es. 44, 6. 8. 5 Mos. 32, 39.

15. Sandelig, du er en Gud, som skjuler sig; Israels Gud, en Frelser.

16. De ere beskjæmmede, ja, de maae og allesammen skamme sig, de gik bort med Skamme tillige, (de som ere) Mestere for Afguderne. c. 42, 17. c. 44, 9. 11.
1 Sam. 31, 9.

17. Israel er frelst ved HErren, ved en evig Frelse; I skal ikke beskjæmmes, ei heller forhaanes indtil Evigheds Evigheder.
Ebr. 9, 12.

18. Thi saa sagde HErren, som skabte Himmelen, han, den Gud, som dannede Jorden, som gjorde den, beredte den, skabte den ikke øde, men dannede den til at boe udi: jeg er HErren, og der er ingen ydermere. 1 Mos. 1, 1. Ps. 146, 6.
Es. 44, 23. Ap. G. 2, 24. c. 14, 15.

19. Jeg haver ikke talet i Lønndom, i Jordens mørke Sted, jeg haver ikke sagt til Jakobs Sæd: søger mig forgjeves; jeg er HErren, som taler Retfærdighed, som forkynder Oprigtigheder. c. 48, 16.
Ps. 40, 10. Es. 63, 1.

20. Samler eder, og kommer, kommer frem tillige, I Undkomne fra Hedningerne! de vide ikke (noget), de som opløfte deres udskaarne Træbilleder, og som bede til en Gud, som ikke kan frelse. c. 4, 9.
5 Mos. 32, 37. 38. Dom. 10, 14.

21. Forkynder (dette), og kommer frem, ja raadfører eder tilhobe: hvo lod dette høres fra fordum? (hvo) kundgjorde det fra den (Tid)? mon ikke jeg HErren? og der er ingen Gud ydermere uden mig, en retfærdig Gud og Frelser, der er ingen uden mig.

22. Vender eder til mig, og bliver frelste, alle Jordens Ender! thi jeg er Gud, og ingen ydermere. Ps. 22, 28. Es. 49, 6.

23. Jeg haver svoret ved mig, Retfærdighedens Ord udgik af min Mund, og det skal ikke vende tilbage: at for mig skal bøies hvert Knæ, (ja,) hver Tunge skal sværge. Ebr. 6, 13. Rom. 14, 11. Ps. 2, 10.
5 Mos. 6, 13. Es. 65, 16.

24. Sandelig i HErren, siger man om mig, ere Retfærdigheder og Styrke; til ham skal man komme, men alle de, som optændes imod ham, skal beskjæmmes.

25. Udi HErren skal de retfærdiggjøres, ja, rose sig, al Israels Sæd. Jer. 4, 2.

46. Capitel.

Esaias spaaer om Babels og dens Afguders Undergang, 1. 2. Trøster Jøderne med Guds store Omsorg for dem, men straffer Afgudsdyrkerne, 3-7. HErren beviser af sine Gjerninger, som han hidindtil havde gjort imod sit Folk, at han er alene den sande Gud, og taler om, hvad han endnu vilde gjøre ved Cyri Haand, 8-13.

1. Bel haver bøiet sig, Nebo haver krummet sig, deres Afguder ere blevne Dyrene og Fæet (til Deel); eders paalagte Pakker ere en Byrde for de trætte (Bester). Jer. 50, 2.

2. De krummede sig, de bøiede sig tilhobe, de kunde ikke undkomme med Byrden; men de selv maatte gaae i Fængsel.

3. Hører mig, Jakobs Huus, og alle

Overblevne af Israels Huus! I som ere lagte paa (mig) fra (Moders) Liv, som bæres af mig fra Moders Liv af!
Ps. 22, 10; 71, 6.
4. Ogsaa indtil Alderdommen (skal) jeg (være) den Samme, og bære (eder) indtil graae Haar; jeg, jeg haver gjort (eder), og jeg vil opløfte, og jeg vil bære, og lade undkomme. 2 Mos. 19, 4. 5 Mos. 1, 31.
c. 32, 11.
5. Hvem vil I efterligne mig med, eller gjøre (mig) liig? og (hvem) vil I ligne mig med, og vi skulle være (hverandre) lige? c. 40, 18. Ap. G. 17, 29.
6. De, som udryste Guld af Pungen, og veie Sølv med Vægten, de lønne en Guldsmed, og han gjør det til en Gud, (for hvilken) de falde paa Knæe, og nedbøie sig. c. 44, 10. 12.
7. De løfte ham op paa Skuldrene, de bære ham, og sætte ham paa sit Sted; der staaer han, han viger ikke fra sit Sted; vilde (nogen) end raabe til ham, skal han dog ikke svare, han kan ikke frelse ham af hans Nød. c. 45, 20. Jer. 10, 3-5.
8. Kommer dette ihu, og værer mandige; I Overtrædere! lægger det paa Hjerte.
9. Kommer de forrige Ting ihu fra gammel Tid; thi jeg er Gud, og ingen ydermere; (ja jeg er) Gud, og ingen er som jeg; c. 45, 5.
10. Som kundgjør fra Begyndelsen det Sidste, og fra fordum (Tid) de Ting, som ikke (endnu) ere gjorte; som siger: mit Anslag skal bestaae, og jeg vil gjøre alt det, som mig behager. c. 42, 9.
11. Jeg kalder fra Østen en Rovfugl, en Mand, (som skal gjøre efter) mit Raad, fra et langt fraliggende Land; baade haver jeg talet det, og vil lade det komme, og jeg haver dannet det, jeg vil ogsaa gjøre det.
12. Hører mig, (I som ere) stolte i Hjertet, (I som ere) langt fra Retfærdighed! Ps. 131, 1; 76, 6.
13. Jeg haver ladet min Retfærdighed komme nær til, den skal ikke være langt borte, og min Salighed skal ikke tøve; men jeg vil give Salighed i Zion, (og) Israel min Herlighed. Luc. 2, 30. Ps. 98, 2.
Es. 56, 1. c. 62, 1.

47. Capitel.

HErren truer de Babyloniter med deres Regimenters Forstyrrelse, besværlige og haanlige Trældom, Landflygtighed og Foragt, 1-5. Og det for deres Tyrannie mod hans Folk, Hovmod, Sikkerhed og Trolddom, rc. 6-15.

1. Nedstig, og sæt dig i Støv, o Jomfru, du Babels Datter! sæt dig paa Jorden, her er ingen Throne, du Chaldæers Datter! thi du skal ikke komme dem mere til, at de skal kalde dig en øm og kræsen.
Job 2, 8. 5 Mos. 28, 56. Jer. 13, 18.
2. Tag Møllen, og mal Meel; blot din Lok, gjør Skenklerne bare, blot Laarene, gak over Floderne. Dom. 16, 21.
2 Mos. 11, 5.
3. Din Blusel skal blottes, ja din Skam skal sees; jeg vil hævne mig, og ikke falde an paa (dig, som) et Menneske.
Es. 23, 29. Hos. 2, 10.
4. Vor Gjenløsers Navn er HErre Zebaoth, Israels Hellige. c. 43, 14.
5. Sid taus, og gak i Mørket, du Chaldæers Datter! thi du skal ikke blive ved at kaldes en Dronning over Riger.
Jer. 13, 18.
6. Jeg var vred imod mit Folk, jeg vanhelligede min Arv, og gav den i din Haand; du beviiste dem ikke Barmhjertighed, du gjorde dit Aag saare svart over en Gammel. Sach. 1, 2. 12. Ps. 60, 3.
Begr. 2, 2.
7. Og du sagde: jeg skal være en Dronning evindeligen; indtil (nu) haver du ikke lagt det paa dit Hjerte, du haver ei kommet Enden derpaa ihu. Aab. 18, 7.
8. Saa hør nu dette, du Vellystige! som boer tryggeligen, som siger i sit Hjerte: jeg (er det), og ingen ydermere uden mig jeg skal ikke sidde Enke, og ei vide (hvad det er,) at vorde barnløs:
9. Men disse to Ting skal i et Øieblik komme paa dig paa een Dag, at blive barnløs og Enke; (ja,) fuldkommeligen skal de komme over dig for din Trolddoms Mangfoldigheds Skyld, for din Manens Skyld, som er saare stærk. c. 51, 19.
Aab. 18, 8. Dan. 2, 2.
10. Thi du haver forladt dig paa din Ondskab, du sagde: der er ingen, som seer mig; din Viisdom og din Vidskab, den haver forvendt dig, at du sagde i dit Hjerte: jeg (er det,) og ingen ydermere uden mig. c. 30, 12.
11. Derfor skal det Onde komme over dig, du skal ikke vide, hvor aarle det skal komme, og en Ulykke skal falde paa dig, du skal ikke kunne forsone den; thi der skal hasteligen komme Ødelæggelse over dig, at du skal ikke kunne vide den. Jer. 11, 11.
Dan. 9, 12.
12. Staae nu (her) med din Manen, og med din Trolddoms Mangfoldighed, hvor-

udi du haver bemøiet dig fra din Ungdom
af; om du formaaer maaskee at gavne
(noget), om du maaskee kan med Vold
udrette (noget).
13. Thi du er træt af dine mange An-
slag; lad dem nu staae (her), de, som be-
skue Himlene, og de, som see efter Stjer-
nerne, og de, som kundgjøre efter Nye-
Maanerne, og lad dem frelse dig fra de
Ting, som skal komme over dig.
Dan. 4, 6. 7.
14. See, de vare som Halm, en Ild ha-
ver opbrændt dem, de kunde ikke redde deres
Liv fra Luens Magt; der skal ikke være en
Glød, at varme sig ved, (eller) en Ild, at
sidde for den. c. 5, 24. c. 40, 24.
15. Saadanne ere de for dig, som du
haver bemøiet dig med, dine Kjøbmænd
fra din Ungdom af: de skal fare vild hver
paa sin Side, der skal ingen frelse dig.

48. Capitel.

HErren klager over sit Folks Hyklerie, Haardnakkenhed, og Overtrædelse, 1-8. Dog vil han for sit Navns Skyld spare og rense dem, at de skulde ret tiende ham, 9-13. Han vil ved Cyrus straffe de Babylonier, 14. 15. Christus formaner Folket ved Propheten, til at agte paa hans Bud, til deres eget store Gavn, 16-19. De skal gaae ud af Babel, berømme HErrens Frelsning, hvoraf de Ugudelige dog ingen Trøst skulde have, 20-22.

1. Hører dette, Jakobs Huus! I som
ere kaldte med Israels Navn, og de, som
ere udgangne af Judæ Vand, de som
sværge ved HErrens Navn, og vil ihu-
komme Israels Gud, (men) ikke i Sand-
hed, og ei i Retfærdighed.
Jer. 12, 16. Es. 45, 23. Jer. 4, 2.
2. Thi de kaldte sig af den hellige Stad,
og forlode sig fast paa Israels Gud;
HErre Zebaoth er hans Navn.
3. Jeg haver fra den (Tid) kundgjort de
forrige Ting, og de gik ud af min Mund,
og jeg lod høre dem; jeg gjorde det haste-
ligen, og de kom. c. 42, 9.
4. Fordi jeg vidste, at du er haard, og
din Nakke er en Jernseene, og din Pande
er Kobber. 2 Mos. 32, 9. Ap. G. 7, 51.
5. Og jeg haver fra den (Tid) kundgjort
dig det, jeg lod dig høre det, forend det
kom; at du skulde ikke maaskee sige: min
Afgud gjorde de Ting, og mit udskaarne
Billede og mit støbte Billede befoel
dem.
6. (Dette) haver du hørt, see det (dog)
altsammen, og I, skulde I ikke kundgjøre
det? jeg haver fra den (Tid) ladet dig
høre nye Ting, og de (lønligen) bevarede,
men du forstod dem ikke.
7. (Men) nu ere de skabte, og ikke fra
den (Tid), og for (denne) Dag have I
ikke hørt dem, paa det du skal ikke sige: see
dem vidste jeg.
8. Ja, du haver ikke hørt dem, du vidste
dem og ikke; dit Øre var ikke aabnet fra
den (Tid); thi jeg vidste det, at du skulde
visseligen handle fortrædeligen, og du er
kaldet en Overtræder fra (Moders) Liv.
Ps. 51, 7.
9. For mit Navns Skyld vil jeg længe
forhale min Vrede, og for min Priises
Skyld vil jeg afholde mig dig (tilgode), at
jeg skal ikke udrydde dig.
10. See, jeg haver lutret dig, dog ikke
som Sølv, jeg haver udvalgt dig i Elen-
digheds Ovn. Ordsp. 17, 3. c. 27, 21.
1 Pet. 1, 7.
11. For min Skyld, (ja,) for min Skyld
vil jeg gjøre det, thi hvor vanhelliget skul-
de (mit Navn ellers) blive! og jeg vil ikke
give en anden min Ære. c. 42, 8.
12. Hør mig, Jakob! og du Israel, min
Kaldte! jeg er den (Samme), jeg er den
Første, jeg er ogsaa den Sidste.
c. 41, 4 ꝛc.
13. Ja, min Haand haver grundfæstet
Jorden, og min venstre Haand haver maalt
Himlene; naar jeg raaber til dem, skal de
staae tilhobe. c. 40, 12. 28.
c. 44, 24. Ps. 33, 9.
14. Samler eder, I alle, og hører: hvo
iblandt dem haver forkyndet disse Ting?
HErren elskte ham, han skal gjøre (efter)
hans Behagelighed imod Babel, og (be-
vise) hans Arm imod Chaldæerne.
15. Jeg, jeg haver sagt det, ogsaa haver
jeg kaldet ham; jeg vil lade ham komme,
og hans Vei skal lykkes.
16. Kommer nær til mig, hører dette, jeg
haver ikke fra Begyndelsen i Løndom talet
(dette, men) for den Tid, at det blev til,
er jeg der; og nu sendte den HErre, HErre
og hans Aand mig. c. 45, 19.
17. Saa sagde HErren, din Gjenløser,
Israels Hellige: jeg er HErren din Gud,
som lærer dig, hvad nytteligt er, som fø-
rer dig paa Veien, som du skal gaae paa.
c. 41, 14. c. 43, 14. Ps. 25, 12.
18. Gid du vilde agte paa mine Bud! da
skulde din Fred være som Floden, og din
Retfærdighed som Havets Bølger.
Ps. 24, 5.
19. Og din Sæd skulde være som Sand,

og dit Livs Afkom, som smaae Stene derudi; dens Navn skulde ikke udryddes, eller ødelægges fra (at være) for mit Ansigt.

1 Mos. 22, 17.

20. Gaaer ud af Babel, flyer fra Chaldæerne med Frydesangs Røst, forkynder, lader høre dette, udfører det indtil Jordens Ende; siger: HErren haver gjenløst sin Tjener Jakob. c. 52, 11. Jer. 50, 8.

c. 51, 6. 45.

21. De leed ingen Torst, der han ledede dem igjennem Ørkener, han lod flyde Vand af en Klippe til dem, og han adskilte en Klippe, og der flod Vand. 2 Mos. 17, 6.

4 Mos. 20, 11. 1 Cor. 10, 4.

22. De Ugudelige, sagde HErren, have ingen Fred. c. 57, 21. Jer. 16, 5.

49. Capitel.

Christus forkynder sit Kald til at kundgjøre Evangelium for Jøder og Hedninger, af hvilke endog Konger og Fyrster skulle samles til hans Menighed, 1-7. Faderen lover Christo Bønhørelse, Hjælp og Fremgang til at sætte sin Menighed i god Stand, og samle Hedningerne til sin Kirke, hvorover Himmel og Jord skulde glæde sig, 8-13. Christus forsikkrer Menigheden om sin mere end moderlige Omsorg for den, og at han herligen vil bygge, pryde, formere og forsvare den, 14-23. Han vil befrie den fra Fienderne, og straffe dem, 24-26.

1. Hører mig, I Øer! og mærker, I Folk langt borte! HErren kaldte mig fra (Moders) Liv, han kom mit Navn ihu fra min Moders Liv af. Jer. 1, 5.

2. Og han haver gjort min Mund som et skarpt Sværd, han haver skjult mig med sin Haands Skygge, og gjort mig til en reen Piil, og skjult mig i sit Kogger.

Aab. 1, 16. Ebr. 4, 12. Es. 15, 16.

3. Og han sagde til mig: du er min Tjener; Israel, du er den, i hvem jeg vil bevise mig herlig. c. 42, 1.

4. Men jeg, jeg sagde: jeg haver bemøiet mig forgjeves, fortæret min Kraft for intet og forfængeligen; alligevel min Ret er med HErren, og min Gjerning med min Gud.

5. Og nu sagde HErren, som dannede mig fra (Moders) Liv til (at være) sin Tjener, at (jeg skulde) omvende Jakob til ham—men Israel vil ikke lade sig sanke; dog skal jeg helliggjøres for HErrens Øine, og min Gud er min Styrke —.

Ps. 18, 2; 46, 2.

6. Og han sagde: det er (for ringe) (en Ting), at du er min Tjener til at opreise Jakobs Stammer, og omvende de Bevarede af Israel; men jeg satte dig til Hedningernes Lys, at være min Salighed indtil Jordens Ende. c. 42, 6. c. 60, 3.

Hag. 2, 8. Ap. G. 13, 47. Luc. 2, 32.

7. Saa sagde HErren, Israels Gjenløser, hans Hellige, til den foragtede Sjel, til den, som Folket haver Vederstyggelighed til, til Regenternes Tjener: Konger skal see, og opstaae, (og) Fyrster, og de skal nedbøie sig, for HErrens Skyld, som er trofast, for Israels Hellige, som udvalgte dig. c. 43, 14. c. 60, 3. 10. 14.

8. Saa sagde HErren: jeg bønhørte dig paa den behagelige Tid, og hjalp dig paa Saligheds Dag; og jeg vil bevare dig, og sætte dig til en Pagt iblandt Folk, at opreise Landet, at lade dem arve de ødelagte Arvedele. 2 Cor. 6, 2.

9. At sige til de Bundne: gaaer ud! til dem, som ere i Mørke: aabenbares! de skal føde sig hos Veiene, og deres Føde skal være paa alle høie (Steder).

Luc. 4, 18. 19.

10. De skal hverken hungre eller tørste, og ingen Hede eller Soel skal stikke dem; thi deres Forbarmer skal føre dem, og lede dem til Vandkilder. Aab. 7, 16. 17.

Ps. 121, 6. Ps. 23, 2.

11. Og jeg vil gjøre alle mine Bjerge til Veie, og mine banede Veie skal ophøies.

12. See, disse skal komme langt fra; og see, hine fra Norden, og fra Vesten, og hine af Sinims Land. c. 43, 6. c. 60, 4.

13. Synger (med Fryd,) I Himle! og fryd dig, du Jord! og I Bjerge! raaber med Frydesang; thi HErren haver trøstet sit Folk, og vil forbarme sig over sine Elendige. c. 44, 23. Ps. 69, 35.

14. Men Zion sagde: HErren haver forladt mig, og HErren haver glemt mig.

Ps. 42, 10. Es. 60, 15. Jer. 8, 19 fgg.

15. Kan og en Qvinde glemme sit diende (Barn), at hun ikke forbarmer sig over sit Livs Søn? ja, om (nogen af) dem kan glemme dem, da vil jeg, jeg (dog) ikke glemme dig. 1 Kong. 3, 26. Ps. 9, 13.

16. See, jeg tegnede dig paa begge Hænder; dine Mure ere idelig for mig.

17. Dine Bygmestere ile til; de som nedbrøde og ødelagde dig, skal drage ud fra dig.

18. Opløft dine Øine omkring, og see, alle disse ere samlede, de komme til dig; (saa sandt) jeg lever, siger HErren, med alle disse skal du klæde dig, som med en Prydelse, og du skal binde dem (paa dig,) som Bruden gjør. c. 60, 4. c. 61, 10

19. Ja (anlangende) dine Ørkener og dine ødelagde (Steder) og dit nedbrudte Land, sandeligen det skal nu blive for snævert for Indbyggere, og de, som opslugede dig, skal blive langt borte.

20. Dine Børn, som du var berøvet, skal endnu sige for dine Øren: Stedet er mig for trangt, hold dig nær til mig, at jeg maa boe (hos dig). c. 54, 1.

21. Og du skal sige i dit Hjerte: hvo haver avlet mig disse? eftersom jeg var barnløs og eenlig; jeg var henflyttet og henveget, og hvo haver opdraget disse? see, jeg, jeg var overbleven alene, hvor (vare da) disse?

22. Saa sagde den HErre, HErre: see, jeg vil opløfte min Haand til Hedningerne, og opløfte mit Banner til Folkene; og de skal føre dine Sønner frem i (Kjortel-) Fligen, og dine Døttre skal bæres paa Skuldrene. c 13, 2. c. 62, 10. Jer. 50, 2.

23. Og Konger skal være dine Fosterfædre, og deres Fyrstinder skal være dine Ammer, de skal nedbøie sig til Jorden paa Ansigtet for dig, og opslikke dine Fødders Støv; da skal du fornemme, at jeg er HErren, ved hvem de ikke skulle beskjæmmes, som forvente mig. c. 60, 16. Mich. 7, 17.
Es. 60, 14. Ps. 25, 3. Rom. 9, 33.

24. Mon det skal tages fra den Vældige, (som han har) taget? og mon den Retfærdiges Fanger skal undkomme?

25. Ja, saa sagde HErren: baade skal den Vældiges Fanger tages (fra ham), og det, en Tyran haver taget, skal undkomme; og jeg, jeg vil trætte med dem, som trætte med dig, og jeg, jeg vil frelse dine Børn. Ps. 35, 1.

26. Og jeg vil komme dem, som berøvede dig, til at æde deres (eget) Kjød, de skal blive drukne af deres (eget) Blod, som af Most; og alt Kjød skal kjende, at jeg HErren er din Frelser, og din Gjenløser, den Mægtige i Jakob. c. 51, 23.
c. 37, 20. Ezech. 21, 5.

50. Capitel.

Christus viser, at han er ikke Aarsag i Jødernes Forskydelse, men deres Utroskab imod ham, som er en almægtig Gud, og havde troligen udrettet det ham af Faderen betroede Embede, 1-5. I sin Lidelse trøster han sig ved sin Faders Hjælp, og ved sin Retfærdighed og Uskyldighed, 6-9. Han trøster de Troende og Lydige med HErrens Hjælp i Nød og Frelse, og truer de Ubodfærdige med Angest og Smerte, 10. 11.

1 (Saa) sagde HErren: hvor er eders Moders Skilsmissebrev, med hvilket jeg forskjød hende? eller hvo er den af mine Aagerkarle, til hvem jeg solgte eder? see, I ere solgte for eders Misgjerninger, og eders Moder er forskudt for eders Overtrædelser. 5 Mos. 24, 1. 4. Jer 3, 1. 8; 2, 19.

2. Hvorfor kom jeg, og der var slet ingen? hvorfor kaldte jeg, og der var ingen, som svarede? er min Haand saa aldeles forkortet, at den kan ikke forløse? eller er der ingen Kraft hos mig til at redde? see, jeg tørrer Havet ved min Trudsel, jeg gjør Floder til en Ørk, at deres Fisk stinke, fordi der ikke er Vand, og døe af Tørst.
4 Mos. 11, 23. Es. 59, 1. 2 Mos. 14, 22. Es. 42, 15.

3. Jeg klæder Himmelen med Sort, og gjør dens Dække, (som) en Sæk.
c. 13, 10. Aab. 6, 12.

4. Den HErre, HErre haver givet mig de Lærdes Tunge, at vide at tale i Tide et Ord med en Træt; han skal opvække, ja hver Morgen opvække mit Øre til at høre, som Lærlinge. Math. 7, 28. 29.
Joh. 7, 46; 5, 30.

5. Den HErre, HErre haver aabnet mig Øret, og jeg, jeg var ikke gjenstridig, jeg vendte mig ikke tilbage. Ps. 40, 9.

6. Jeg hengav min Ryg for dem, som (mig) sloge, og mine Kindbeen til dem, som rykte (Haar af mig), jeg skjulte ikke mit Ansigt fra Forsmædelser og Spyt.
Matth. 26, 27. Luc. 22, 63. 64.

7. Thi den HErre, HErre skal hjælpe mig, derfor bliver jeg ikke beskjæmmet! derfor satte jeg mit Ansigt som en haard Steen; thi jeg veed, at jeg bliver ikke til Skamme.

8. (Han er) nær, som mig retfærdiggjør: hvo vil trætte med mig? lader os staae tilhobe; hvo (er den,) som haver Ret imod mig? han komme hid til mig.

9. See, den HErre, HErre skal hjælpe mig: hvo er den, som mig kan fordømme? see, de skal alle ældes som et Klæde, Møl skal æde dem. Ps. 102, 27
Es. 51, 6. 8.

10. Hvo er iblandt eder, som frygter HErren, som adlyder hans Tjeners Røst? den, som vandrer i Mørke, og haver ikke (Lysets) Skin, han skal forlade sig paa HErrens Navn, ja, (fast) forlade sig paa sin Gud. Ps. 25, 12. Dan. 9, 6.

11. See, I alle, som optænde en Ild, som omringe eder med Gnister, vandrer I (kun) i eders Ilds Lys, og ved Gnister, som I have optændt, (dog) dette skal skee eder af min Haand: I skal ligge i Smerte.

51. Capitel.

HErren trøster sit Folk ved Abrahams Exempel, og forkynder Hedningernes Omvendelse, og lover herligen og hasteligen at frelse Sine med en bestandig Frelse fra de forgjængelige Mennesker, 1-8. De betrængte Guds Børn bede Gud om Hjælp og Frelsning, hvilken HErren lover dem, som og straffer dem for deres Menneske-Frygt, og beskriver sin Magt til at hjælpe dem, 9-16. Han vil tage sin Vredes Bæger fra sit Folk, og give det til deres Fiender, 17-23.

1. Hører mig, I, som efterjage Retfærdighed, I, som søge HErren! seer hen til Klippen, af hvilken I ere udhugne, og til Brøndens Hul, af hvilken I ere udgravne. Ps. 68, 27.

2. Seer hen til Abraham, eders Fader, og til Sara, som fødte eder; thi jeg kaldte ham eenlig, og velsignede ham, og formerede ham. 1 Mos. 17, 5. 6.
Rom. 4, 11. 1 Mos. 12, 1.
Jos. 24, 4. Es. 41, 2. Ezech. 33, 24. Mal. 2, 15.

3. Thi HErren haver trøstet Zion, han trøster alle dens øde Steder, og gjør dens Ørk, ligesom Eden, og dens øde Mark, ligesom HErrens Have: der skal findes i den Fryd og Glæde, Taksigelse og Lovsangs Lyd. c. 61, 3. 1 Mos. 2, 8.

4. Mit Folk! giver Agt paa mig; ja, mit Folk! vender Øren til mig; thi der skal en Lov udgaae fra mig, og jeg vil (hasteligen) fremføre min Ret til Folkets Lys.

5. Min Retfærdighed er nær, min Salighed er udgangen, og mine Arme skal dømme Folk; Øer skal bie efter mig, og vente efter min Arm.

6. Oplofter eders Øine til Himlene, og seer ned til Jorden neden til; thi Himlene skal forsvinde, som en Røg, og Jorden ældes, som et Klæde; og dens Indbyggere døe, som det; men min Salighed skal blive evindelig, og min Retfærdighed skal ikke brydes. Ps. 102, 27. Es. 50, 9.
Luc. 21, 33.

7. Hører mig, I som kjende Retfærdighed, du Folk, i hvis Hjerte min Lov er! frygter ikke for et Menneskes Forsmædelse, og forskrækkes ikke for deres Forhaanelser.
Ps. 37, 31; 40, 9. Matth. 5, 11.

8. Thi Møl skal æde dem, ligesom et Klæde, og en Orm skal æde dem, ligesom Uld; men min Retfærdighed skal blive evindeligen, og min Salighed fra Slægt til Slægter. v. 6.

9. Vaagn op, vaagn op, ifør dig Styrke, du HErrens Arm! vaagn op, ligesom i gamle Dage, iblandt de forrige Slægter; er du ikke den, som haver afhugget en Hovmodig, (den,) som saarede Dragen?
2 Mos. 14, 14. c. 6, 6. c. 15, 12.
5 Mos. 5, 15. c. 26, 8.

10. Er du ikke den, som udtørrede Havet, den store Afgrunds Vande? den, som gjorde Havets Dybheder til en Vei, at de Igjenløste gik igjennem? 2 Mos. 14, 21.
Jos. 3, 16. Ps. 66, 6.

11. Saa skal HErrens Forløste vende om, og komme til Zion med Frydesang, og evig Glæde skal være paa deres Hoved; de skal bekomme Fryd og Glæde, (men) Sorg og Suk skal flye (fra dem).
c. 35, 10. Aab. 21, 4.

12. Jeg, jeg er den, som trøster eder; hvo er du da, at du vil frygte for et Menneske, som skal døe, og for et Menneskes Barn, som skal blive som Høe?
Matth. 10, 28. Ps. 118, 6. Es. 40, 6.

13. Og du glemte HErren, som haver gjort dig, som udbredte Himmelen, og grundfæstede Jorden, og du frygtede stedse den ganske Dag for Trængerens Grumhed, naar han beredte sig til at fordærve; men hvor er Trængerens Grumhed?
Jer. 18, 15. Hos. 8, 14. Es. 44, 24.

14. Den, som gaaer (herfra) til fremmed Sted, skal hastig lades løs; og skal ikke døe i Graven, og hans Brød skal ikke fattes. c. 33, 16.

15. Thi jeg er HErren din Gud, som adskiller Havet, at dets Bølger bruse; HErre Zebaoth er hans Navn.
Jer. 31, 35. Es. 54, 5. Jer. 10, 16.

16. Og jeg lagde mine Ord i din Mund, og skjulte dig under min Haands Skygge, til at plante Himlene, og til at grundfæste Jorden, og til at sige til Zion: du er mit Folk. 4 Mos. 23, 5. 12. 16.
Es. 59, 21. c. 49, 2. Hos. 2, 23.

17. Vaagn op, vaagn op, staae op, Jerusalem! du som haver drukket af HErrens Haand, af hans Grumheds Bæger; du haver drukket, (ja) udkrystet det Bægers Bærme, (hvoraf) man raver.
v. 22. Ps. 75, 9. Jer. 25, 15. Ez. 23, 33.

18. (Der var) ingen af alle de Børn, som hun havde født, der kunde lede hende, og ingen af alle de Børn, som hun havde opdraget, der kunde tage fat paa hendes Haand.

19. Disse tvende (Ting) ere dig vederfarne; hvo skal have Medynk med dig? (der er) Ødelæggelse og Forstyrrelse, og Hunger, og Sværd: ved hvem skal jeg trøste dig? c. 47, 9.

20. Dine Børn ere forsmægtede, de laae
foran paa alle Gader, ligesom en Urore i
Garnet; de ere fulde af HErrens Grum-
hed, af din Guds Skjælden.
Begr. 2, 19. Jer. 6, 11.
21. Derfor hør dette dog, du Elendige!
og du Drukne, dog ikke af Viin!
22. Saa sagde din HErre, HErren, og
din Gud, som vil udføre sit Folks (Sag):
see, jeg tog det Bæger, (hvoraf) man ra-
ver, af din Haand, (ja,) min Grumheds
Bægers Bærme, den skal du fremdeles ikke
drikke mere. Aab. 14, 10. Sach. 12, 2.
23. Men jeg vil give den i deres Haand,
som have bedrøvet dig, som sagde til din
Sjel: nedbøi dig, og vi vil gaae over; og
du lagde din Ryg som Jorden, og som
Gaden, for den, som gik over.
c. 49, 26. Ps. 129, 3.

52. Capitel.

Propheten lover Guds Folk en uforskyldt og herlig Befrielse af det babyloniske Fængsel ved Cyrus, og af Djævelens Vold ved Christum, 1-6. Taler om Evangelii yndelige Prædiken, rc. 7-10. Formaner de Troende til, at vare sig for al Ureenhed, og spaaer om Christi Ophøielse efter hans Fornedrelse, og om Hedningernes Omvendelse, 11-15.

1. Vaagn op, vaagn op, ifør dig din
Styrke, Zion! ifør dig din Herligheds
Klæder, Jerusalem, du hellige Stad! der
skal ikke nogen ydermere blive ved at kom-
me i dig, (som er) uomskaaren eller ureen.
c. 51, 17. Aab. 21, 27.
2. Ryst Støvet af dig, staae op, sid,
Jerusalem! gjør dig løs af din Halses
Baand, du fangne Zions Datter!
c. 49, 9.
3. Thi saa sagde HErren: I ere solgte
for Intet, I skal og ikke gjenløses ved
Penge.
4. Thi saa sagde den HErre, HErre:
mit Folk foer først ned til Ægypten at
være fremmed der; og (siden) fortrykte
Assur dem for Intet. 1 Mos. 46, 1. 6.
2 Kong. 17, 5. c. 18, 9 rc.
5. Og nu, hvad (skal) jeg her (vel gjøre)?
sagde HErren; thi mit Folk er borttaget
for Intet; deres Regentere komme Hylen
afsted, sagde HErren, og mit Navn be-
spottes stedse den ganske Dag.
Ez. 36, 20. 23. 4 Mos. 14, 14.
Rom. 2, 24. 1 Tim. 6, 1.
6. Derfor skal mit Folk kjende mit Navn,
(ja,) derfor (skal de kjende det) paa den
samme Dag, at jeg selv er den, som taler:
see, (her er) jeg.
7. Hvor deilige ere dens Fødder, som
bærer godt Budskab paa Bjergene, som
lader høre om Fred, som bærer godt Bud-
skab om det Gode, som lader høre om Sa-
lighed, som siger til Zion: din Gud er
Konge. Nah. 2, 1. Rom. 10, 15.
2 Cor. 5, 20. Ef. 57, 19.
8. (Her er) dine Vægteres Røst, de op-
løfte deres Røst, de skal synge (med Fryd)
tilhobe; thi de skal see det skinbarligen,
naar HErren omvender Zion.
c. 62, 6. Jer. 31, 6.
9. Raaber (med Fryd,) synger (med
Fryd) tilhobe, Jerusalems øde Steder!
thi HErren haver trøstet sit Folk, han ha-
ver igjenløst Jerusalem. c. 40, 1.
10. HErren haver blottet sin hellige
Arm for alle Hedningernes Øine, og alle
Jordens Ender skal see vor Guds Salig-
hed. Ps. 71, 18. Es. 53, 1. Ps. 98, 3.
11. Viger, viger, farer ud derfra, rører
ikke ved noget Ureent; gaaer ud midt udaf
den, renser eder, I som bære HErrens
Kar! c. 48, 20. 2 Cor. 6, 17.
12. Thi I skal ikke drage ud med Hast,
ei heller gaae bort med Flugt; thi HEr-
ren gaaer for eders Ansigt, og Israels Gud
skal slutte eders (Hær).
13. See, min Tjener skal handle kloge-
ligen; han skal ophøies, og opløftes, og
være meget høi. Phil. 2, 9.
14. Ligesom mange forskrækkes over dig,
saa var hans Anseelse fordærvet fremfor
(andre) Folks, og hans Skikkelse fremfor
Menneskens Børn. c. 53, 2.
15. Saa skal han bestænke mange Hed-
ninger, Konger skal tillukke deres Mund
for ham; thi de, som det ikke var fortalt,
de have seet det, og de, som ikke havde
hørt det, de have forstaaet det.
c. 65, 1. Rom. 15, 21. Mich. 7, 16.

53. Capitel.

Esaias taler herligen om Christi fattige Fødsel og Levnet, og taalmodige Lidelse og Død for Menneskenes Synders Skyld, og den store Nytte deraf for os, 1-7. Han spaaer ogsaa om hans Opstandelse, efter hans Lidelse, Død og Begravelse, og om den christne Kirkes Udbredelse, idet han bar Menneskenes Misgjerninger, overvandt Fienderne, og bad endogsaa for dem, rc. 8-12.

1. Hvo troede det, vi have hørt? og for
hvem er HErrens Arm aabenbaret?
Joh. 12, 38. Rom. 10, 16. Ps. 71, 18.
Es. 52, 10.
2. Thi han opfoer som en Qvist for
hans Ansigt, og som en Rod af tør Jord?
han haver ingen Skikkelse eller Herlighed.

og vi saae ham, men der var ikke Anseelse, at vi kunde have Lyst til ham.

c. 11, 1. c. 52, 14.

3. (Han var) foragtet, og holdt (snart) op (at være) iblandt Mænd, en Mand (fuld af) Piner, og som havde forsøgt Sygdom; og som En, for hvilken man skjulte Ansigtet, var han foragtet, og vi agtede ham intet. Ps. 22, 7. Marc. 9, 12.

4. Visseligen haver han taget vore Sygdomme (paa sig) og baaret vore Piner; men vi, vi agtede ham for (den, som) var plaget, slagen af Gud og gjort elendig.

Matth. 8, 17. Joh. 1, 29.

5. Men han, han er saaret for vore Overtrædelser, er knuset for vore Misgjerninger; Straffen (laae) paa ham, at vi skulde nyde Fred, og vi have faaet Lægedom ved hans Saar. 1 Pet. 2, 24.

2 Mos. 15, 26.

6. Vi, vi fore alle vild som Faarene, vi vendte os hver til sin Vei; men HErren lod alles vores Misgjerning møde ham.

Ps. 119, 176. 1 Pet. 2, 25. Ez. 34, 4. Es. 56, 11. Joh. 1, 29.

7. Den blev krævet, og han, han blev gjort elendig, og han oplod ikke sin Mund, som et Lam, der føres hen at slagtes, og som et Faar, der er stumt for dem, som det klippe, og ikke oplader sin Mund.

Matth. 26, 63. c. 27, 14. Ap. G. 8, 32. 1 Pet. 2, 23. Jer. 11, 19.

8. (Men) han er taget fra Angest og fra Dom, og hvo kan tale om hans Slægt; thi han er frasklit fra de Levendes Land, han havde Plage for mit Folks Overtrædelses Skyld. 1 Cor. 15, 3. Ps. 88, 6.

9. Og man satte de Ugudelige til hans Grav, og (overgav ham) til en Riig i hans Død; thi han havde ikke gjort Vold, og der var ikke Svig i hans Mund.

Joh. 8, 46. 2 Cor. 5, 21. 1 Pet. 2, 22. Joh. 3, 5.

10. Men HErren havde Behagelighed til at knuse ham med Sygdom; naar han haver givet sit Liv til et Skyld-Offer, skal han see Sæd, (og) forlænge (sine) Dage; og HErrens Behagelighed skal lykkes ved hans Haand. v. 3. 4. Ps. 22, 31.

11. Fordi hans Sjel haver arbeidet, skal han see det, han skal mættes; idet man kjender ham, skal min retfærdige Tjener retfærdiggjøre Mange; thi han, han skal bære deres Misgjerninger. Rom. 5, 19.

12. Derfor vil jeg give ham Deel iblandt Mange, og han skal dele de Stærke, som et Bytte, derfor at han udtømmede sin Sjel til Døden, og blev talt iblandt Overtrædere; og han, han bar Mangés Synd, og han skal bede for Overtræderne.

Marc. 15, 28. Luc. 22, 37; 23, 34.

54. Capitel.

Esaias spaaer om den christne Kirkes Udbredelse og hvorledes Christus skulde holde sig til den, som sin Brud, med stor Barmhjertighed, 1-10. Han vil herligen pryde den med Aandens Gaver, beskjerme den mod Fienderne, idet han regjerer selv Alting til sine Børns Bedste, 11-17.

1. Syng (med Fryd), du Ufrugtsommelige, som ikke fødte, raab med Frydesang, ja, raab høit, du som ikke var i Fødsels-Nød! thi den (som var) øde, (hendes) Børn ere flere, end hendes Børn, som haver Manden, sagde HErren.

Gal. 4, 27. Sach. 9, 9.

2. Udvid dit Pauluns Sted, og lad dem udbrede dine Boligers Gardiner, forhindre det ikke; stræk dine Snorer langt ud, og befæst dine Nagler.

3. Thi du skal udbryde paa høire og venstre Side; og din Sæd skal arve Hedningerne, og de skal lade beboe de ødelagte Stæder.

4. Frygt ikke, thi du skal ikke beskjæmmes, og vær ikke skamfuld, thi du skal ikke blive til Skamme: men du skal glemme din Jomfrudoms Skam, og ikke ydermere ihukomme din Enkestands Forsmædelse.

Begr. 1, 1. 20.

5. Thi den, som haver gjort dig, er din Mand, HErren Zebaoth er hans Navn; og din Gjenløser er Israels Hellige, han skal kaldes al Jordens Gud. Ps. 149, 2.

Hos. 2, 19. Eph. 5, 25. Hos. 12, 6.

6. Thi HErren haver kaldet dig, som en forladt Qvinde, og bedrøvet i Aanden; dog (er du ham) en Ungdoms Hustru, skjøndt du var forkastet, sagde din Gud.

7. Jeg haver forladt dig i et lidet Øieblik; men jeg vil samle dig med store Barmhjertigheder. c. 60, 10. Sach. 1, 16.

8. Det lidet Vreden (varede), skjulte jeg mit Ansigt et Øieblik fra dig, men jeg haver forbarmet mig over dig med evig Miskundhed, sagde HErren, din Gjenløser.

Ps. 30, 6. 8.

9. Thi dette (skal være) mig (som) Noe Vande, om hvilke jeg svoer, at Noe Vande skulde ikke ydermere gaae over Jorden; saa haver jeg (og) svoret, at jeg ikke (mere) vil være vred paa dig, eller skjælde paa dig.

1 Mos. 8, 21. c. 9, 11. 15.

10. Thi Bjergene skulle (vel) vige, og Høiene bevæges; men min Miskundhed skal ikke vige fra dig, og min Freds Pagt

(ikke) bevæges, sagde HErren, din Forbarmer. Ps. 89, 25. 34. Ps. 146, 6.
Ez. 37, 26. Ps. 103, 13. Es. 49, 15. Jer. 31, 20.

11. Du Elendige, som er bortdrevet (som ved en Storm), og som ikke er trøstet! see, jeg vil lægge dine Stene med Karbunkel, og lægge din Grundvold med Saphirer. Aab. 21, 19.

12. Og jeg vil sætte dig Vinduer af Chrystal, og dine Porte af Rubin-Stene, og alle dine Landemærker af velbehagelige Stene.

13. Og alle dine Børn skal være lærte af HErren, og dine Børn skal have stor Fred. Jer.31,34. Ebr.8,11. Joh. 6,45.
Rom. 5, 1. Joh. 14, 27.

14. Du skal befæstes ved Retfærdighed; du skal være langt fra Fortrykkelse, thi du skal ikke frygte, og fra Fordærvelse, thi den skal ikke komme nær til dig.

15. See, man skal holde sig aldeles fremmed (mod dig, dog) ikke af mig; (men) hvo der holder sig fremmed hos dig imod dig, skal falde. Rom. 8, 31.

16. See, jeg haver skabt en Smed, som opblæser Kul i Ild, og udfører Redskab til sin Gjerning; og jeg, jeg haver skabt en Fordærver til at fordærve.

17. Intet Redskab, som er dannet imod dig, skal lykkes, og hver Tunge, som staaer op imod dig i Dommen, skal du fordømme; denne er HErrens Tjeneres Arv, og deres Retfærdighed af mig, siger HErren.

55. Capitel.

Christus indbyder alle Fattige i Aanden til sin overflødige og bestandige Naades Deelagtighed, og Faderen vidner om Christi Kald, 1-5. Han raader til Omvendelse, og lover at velsigne sit Ord, og at det skal skaffe de Troende Glæde og Trøst, og aandelig Fremvext, &c. 6-13.

1. Nu vel! hver, som tørster, komme hid til Vandene, og den, som ikke haver Penge, komme hid! kjøber og æder, og gaaer, kjøber uden Penge og uden Betaling, Viin og Melk! c. 12, 3. c. 44, 3.
Sach. 13, 1. Joh. 7, 37.

2. Hvi veie I Penge der, hvor ikke er Brød, og eders Arbeide der, hvor I ikke kunne mættes? hører mig nøie, og æder det Gode, saa skal eders Sjel forlyste sig med det Fede. Ordsp.28,25. Es.25,6.

3. Beier eders Øre, og kommer hid til mig, hører, saa skal eders Sjel leve; thi jeg vil gjøre en evig Pagt med eder, (som er) Davids trofaste Miskundheder.
c. 54, 10. Ps. 105, 8. 10. 2 Sam. 7, 12.
Ps. 89, 4. 50. Ap. G. 2, 30. c. 13, 4.

4. See, jeg haver sat ham til et Vidne for Folk, til en Fyrste, og den, som skal byde over Folk. Aab. 1, 5. c. 3, 14.

5. See, du skal kalde et Folk, som du skal ikke kjende, og et Folk, de, som ikke kjende dig, skal løbe til dig, for HErrens din Guds Skyld, og den Helliges i Israel, thi han haver prydet dig. c. 65, 1.

6. Søger HErren, medens han findes; kalder paa ham, medens han er nær.
1 Krøn. 28, 9. Jer. 29, 13. Hos. 10, 12.

7. Den Ugudelige forlade sin Vei, og hver, (som gjør) Uret, sine Tanker, og omvende sig til HErren, og han skal forbarme sig over ham, og til vor Gud, thi han skal mangfoldigen tilgive. Ez.18,30.31.
c. 33, 11. Joel 2, 12. 13. Es. 54, 10. Ps. 103, 3 &c.

8. Thi mine Tanker ere ikke eders Tanker, og eders Veie ere ikke mine Veie, sagde HErren.

9. Thi (som) Himmelen er høiere end Jorden, saa ere mine Veie høiere end eders Veie, og mine Tanker (høiere) end eders Tanker.

10. Thi ligesom Regnen og Sneen nedfalder fra Himmelen, og kommer ikke tilbage derhen, men vander Jorden (overflødigen) og gjør den frugtbar, og kommer den til at give Grøde, og den giver Sæd til at saae, og Brød til at æde:

11. Saa skal mit Ord være, som skal udgaae af min Mund: det skal ikke komme tomt igjen til mig; men det skal gjøre det, mig behager, og hvad jeg sender det til, skal lykkes for det.

12. Thi I skal drage ud med Glæde, og fremføres med Fred; Bjergene og Høiene skal raabe for eders Ansigt med Frydesang, og alle Træer paa Marken skal klappe med Haand. Ps. 98, 8.

13. Istedetfor Tornebusken skal opvoxe Fyrretræer, for Tidslerne skal Myrtetræer opvoxe; og det skal være HErren til et Navn, til et evigt Tegn, som ikke skal udryddes. c. 41, 19.

56. Capitel.

HErren formaner Alle til Gudfrygtighed, og lover ogsaa de omvendte og lydige Hedninger sin Naade, 1-8. Han kalder ad Fienderne, at de skal straffe de blinde og hykkelske Lærere, som ere stumme Hunde og vandre efter deres egne Lyster, 9-12.

1. Saa sagde HErren: holder Ret, og gjører Retfærdighed; thi min Salighed er nær til at komme, og min Retfærdighed til at aabenbares. Es.46,13. c. 62, 1.

2. Saligt er det Menneske, som dette
gjør, og det Menneskes Barn, som holder
fast derved; som holder Sabbat, at han
ikke vanhelliger den, som varer sin Haand,
at den gjør slet intet Ondt.
2 Mos. 31, 13 rc. Jer. 17, 22. 24. 25.
3. Og den Fremmedes Søn, som haver
føiet sig til HErren, skal ikke sige: HErren
skal vist skille mig fra sit Folk; og den
Gildede skal ikke sige: see! jeg er et tørt
Træe. c. 14, 1.
4. Thi saa sagde HErren til de Gildede,
som vil holde mine Sabbater, og udvælge
det, som mig behager, og holde fast ved
min Pagt: v. 2.
5. Jeg vil og give dem en Plads i mit
Huus, og inden mine Mure, og et bedre
Navn end Sønner og end Døttre; jeg
vil give ham et evigt Navn, som ikke skal
udryddes. Aab. 2, 17.
6. Og den Fremmedes Børn, som have
føiet sig til HErren, for at tjene ham, og
at elske HErrens Navn, at være hans
Tjenere, hver (af dem) som holder Sab-
bat og ikke vanhelliger den, og holder fast
ved min Pagt: Ap. G. 10, 35.
Ps. 25, 10; 103, 18.
7. De samme vil jeg og føre til mit
hellige Bjerg, og glæde dem i mit Be-
dehuus, deres Brænd-Offere og deres
Slagt-Offere skal være mig en Velbeha-
gelighed paa mit Alter; thi mit Huus
skal kaldes et Bede-Huus for alle Folk.
1 Kong. 8, 43. Matth. 21, 13. Ez. 20, 40.
8. Den HErre, HErre, som samler de
Fordrevne af Israel, sagde: jeg vil endnu
samle til ham (flere) til dem, som ere
forsamlede til ham. Mich. 4, 6. 7.
Zeph. 3, 19. 20.
9. Alle Dyr paa Marken! kommer at
æde, (ja) alle Dyr i Skoven!
10. Hans Vægtere ere blinde, de vide
allesammen intet, de ere alle stumme Hun-
de, som ikke kunne gjøe, som ere søvnag-
tige, som ligge, som elske at slumre.
11. Og disse Hunde, som ere graadige,
kjende ikke Mættelse; og de ere Hyrder,
som ikke kjende Forstand; de vendte sig
hver til sin Vei, hver til sin Vinding,
(hver) fra sin Ende. c. 53, 6. Jer. 6, 13.
c. 8, 10.
12. Kommer, (sige de,) jeg vil tage Viin,
og lader os drikke stærk Drik, og i Morgen
skal det være, som paa denne Dag, (den
skal være) stor, (ja) saare ypperlig.
c. 22, 13 rc.

57. Capitel.

Esaias viser, hvorfor Guds Straf kom over det jø-
diske Folk, nemlig for deres Ugudelighed, Hykleri,
Foragt og Overtrædelse, Afguderie og Pagt med he-
denske Konger, 1-13. Han trøster de Troende, at
de skulle komme til deres Land igjen og lover saa
Naade og Fred for alle Troende, men ikke for de
Ugudelige, 14-21.

1. Den Retfærdige omkommer, og der
er ingen, som lægger det paa Hjerte, og
fromme Folk hensamles, men der er in-
gen, som giver Agt (paa), at den Ret-
færdige hensamles fra det Onde.
Jer. 12, 11. 2 Kong. 22, 20.
2. Han skal gaae ind med Fred, de skal
hvile sig i deres Sove-Kamre, (hver,) som
vandrer for ham.
3. Men kommer I hid, I Dagvælger-
skens Børn, du Hore-Sæd, du, som haver
bedrevet Horerie! Matth. 12, 39.
c. 16, 4.
4. Imod hvem forlystede I eder? imod
hvem udvide I Munden, udrække Tungen
langt? ere I ikke Overtrædelsens Børn,
en falsk Sæd?
5. De, som ere optændte af Brynde for
Afguderne, under hvert grønt Træe, som
slagte Børnene ved Bækkene, under Steen-
Klippernes Huler! Jer. 3, 13. c. 2, 20.
Ez. 16, 21. c. 23, 39.
6. Din Deel er ved Bækkenes glatte
(Stene); de, de ere din Lod; dem udgy-
dede du ogsaa Drik-Offer for, du offrede
(dem) Mad-Offer: skulde jeg lade mig
trøste over disse Ting?
7. Du gjorde dit Leie paa et høit og op-
høiet Bjerg; du gik ogsaa derop, for at
slagte Slagt-Offer. Hos. 4, 13.
Es. 65, 7.
8. Og du satte din Ihukommelse bag
Døren og Dør-Stolpen; thi du blottede
dig, (der du veeg) fra mig, (og) gik op,
du udvidede dit Leie, og gjorde dig (Pagt)
med (nogle) af dem, du elskede deres Leie
paa hver Plads du saae (dem).
9. Og du lod dig see for Kongen med
Olie, og formerede dine vellugtende Sal-
ver! og du sendte dine Bud hen indtil
langt fraliggende (Stæder) og fornedrede
dig indtil Helvede. Hos. 12, 2.
10. Thi du bemøiede dig i din Veis
Mangfoldighed; du sagde ikke: det er for-
loret; du fandt din Haands Næring, der-
for blev du ikke syg.
11. Og for hvem er du bekymret, og
frygtede du, at du vilde lyve, og kom ikke
mig ihu, (og) lagde det ikke paa dit

Hjerte; mon (det) ikke (skeer, fordi) jeg tier, og (det) fra fordum (Tid) af? men skulde du ikke frygte mig? Ps. 50, 21. Es. 42, 14.

12. Jeg, jeg vil kundgjøre din Retfærdighed og dine Gjerninger, at de skulle ikke gavne dig.

13. Naar du raaber, da lad dine Forsamlede redde dig, men Veiret skal optage dem allesammen, Forfængelighed skal tage (dem); men den, som forlader sig paa mig, skal arve Landet, og eie mit hellige Bjerg. Ps. 2, 12. Es. 60, 21. Ps. 15, 1.

14. Og man skal sige: baner, baner, rydder Veien, borttager Anstød fra mit Folks Vei! c. 40, 3. c. 42, 16. c. 62, 10.

15. Thi saa sagde den Høie og Ophøiede, som boer evindeligen, og hvis Navn er helligt: jeg vil boe i det Høie og Hellige, og hos en Sønderknuset og Fornedret i Aanden, til at gjøre de Fornedredes Aand levende, og at gjøre de Sønderknusedes Hjerter levende. Ps. 97, 9; 113, 5 ꝛc. Luc. 1, 49. Es. 66, 1. 2. Ps. 51, 19.

16. Thi jeg vil ikke trætte evindeligen, og ikke være vred i Evighed; thi (ellers) maatte (deres) Aand forsmægte for mit Ansigt, og de Sjele, som jeg, jeg haver gjort. Ps. 103, 9. Mich. 7, 18.

17. Jeg var vred for hans Gjerrigheds Ondskab, og slog ham, idet jeg skjulte mig, og jeg var vred; og han gik forvendt paa sit Hjertes Vei. c. 54, 8. c. 59, 8. Mich. 3, 4.

18. Jeg saae hans Veie, og jeg vil læge ham; og jeg vil skaffe ham Rolighed, og jeg vil give ham og hans Sørgende (megen) Trøst igjen.

19. Jeg skaber Læbers Grøde; Fred, Fred for den, (som er) langt borte, og for den, som er (nær), sagde HErren, og jeg haver lægt ham. c. 52, 7. Eph. 2, 17.

20. Men de Ugudelige ere som Havet, der er oprørt; thi de kan ikke være stille, og dets Vand udkaster Skarn og Dynd. Jud. v. 13.

21. (Der er) ikke Fred, sagde min Gud, for de Ugudelige. c. 48, 22.

58. Capitel.

Propheten straffer haardeligen Jødernes hyklelske Gudstjeneste, særdeles deres hyklelske Fasten, 1-5. Og viser dem, hvilken den rette Fasten er for Gud, og den ret behagelige Gudsdyrkelse, hvormed stor Velsignelse følger, 6-14.

1. Raab af Struben, spar ikke, opløft din Røst, som en Basun, og kundgjør mit Folk deres Overtrædelse, og Jakobs Huus deres Synder; c. 40, 9. Mich. 3, 8. Es. 62, 6. Hos. 8, 1.

2. Endskjøndt de søge mig dagligen, og have Lyst til at vide mine Veie; ligesom et Folk, der haver gjort Retfærdighed, og ikke forladt sin Guds Ret, spørge de mig om retfærdige Domme, de have Lyst at komme nær til Gud: c. 1, 11 sqq.

3. Hvi fastede vi, og du saae det ikke? (hvi) plagede vi vor Sjel, og du vil ikke vide det? see, paa den Dag, I faste, finde I (eders) Lyst, og kræve alle eders (besværlige) Arbeider. Jer. 14, 12.

4. See, I faste til Kiv og Trætte, og til at slaae ugudeligen med Næve; faster ikke, som (I gjøre) paa denne Dag, at eders Røst høres i det Høie.

5. Skulde (Saadant,) som dette være en Faste, som jeg haver udvalgt, at et Menneske plager sit Liv en Dag, eller at han helder sit Hoved ned som et Siv, eller ligger i Sæk og Aske? vil du kalde dette en Faste, og en behagelig Dag for HErren? Sach. 7, 5. c. 8, 19.

6. Er denne ikke den Faste, som jeg haver udvalgt: at oplade Ugudeligheds Baand, at løse Aagets Knipper, at udlade de Fortrykte frie, og at sønderbryde alt Aag? Ez. 18, 16.

7. (Bør dig) ikke at dele dit Brød med den Hungrige, og skal du (ikke) lade komme den Elendige, (ja), Ynkværdige i dit Huus? naar du seer en Nøgen, skal du klæde ham, og ikke skjule dig fra dit Kjød. Matth. 25, 35. Ez. 18, 7. Rom. 12, 13. Job 31, 19.

8. Da skal dit Lys frembryde, som Morgenrøden, og din Lægedom skal snart grønnes; og din Retfærdighed skal fremgaae for dit Ansigt, HErrens Herlighed skal slutte til efter dig. Ps. 37, 6.

9. Da skal du paakalde, og HErren skal bønhøre, du skal raabe, og han skal sige: see, her er jeg; dersom du borttager det Aag midt ud fra dig, (og holder dig fra) at udstrække Fingrene, og at tale Uret; c. 30, 19. c. 65, 1. 24.

10. Og (dersom) du fremdrager dit Hjerte for den Hungrige, og mætter en fortrykt Sjel: da skal dit Lys oprinde i Mørket, og din Mørkhed (skal være) som Middagen. Ps. 97, 11; 112, 4.

11. Og HErren skal altid lede dig, og mætte din Sjel i Tørheder, og bestyrke dine Been; og du skal blive som en vandrig

Have, og som et Vandløb, hvis Vand ikke slaaer feil.

12. Og (de, som komme) af dig, skal bygge de gamle øde Stæder, du skal opreise Grundvolde, (som have ligget) fra Slægt til Slægt, og du skal kaldes den, som tilmurer det Revne, som forbedrer Stierne igjen, at (man kan) boe (der).
c. 61, 4. Am. 9, 14.

13. Dersom du vender din Fod af fra Sabbaten, (fra) at gjøre (al) din (egen) Behagelighed paa min hellige Dag, og kalder Sabbaten en Forlystelse, paa det at HErren maa helliges, som bør æres, og (dersom du) ærer ham, (saa du) ikke gjør dine (egne) Veie, og ikke finder din (egen) Behagelighed, eller taler et Ord (derom):
c. 56, 4.

14. Da skal du forlyste dig i HErren, og jeg vil lade dig fare over de høie (Steder) paa Jorden; og lade dig æde Jakobs din Faders Arv; thi HErrens Mund haver talet det. c. 1, 20. Mich. 4, 4.

59. Capitel.

Propheten viser, at HErren letteligen kunde og vilde høre og frelse Menneskene, men at det ikke skede, det var alene deres Synder Skyld, hvilke han her opregner, 1-8. De beklage og bekjende deres Synder og Overtrædelser imod Gud, 9-15. Gud lover at forløse dem, at straffe deres Fiender, at sende dem Messias, og evig at regjere dem ved sin Aand og Ord, 2c. 16-21.

1. See, HErrens Haand er ikke forkortet, at den ikke kunde frelse, og hans Øre er ikke tung-(hørende), at (han) ikke kunde høre. 4 Mos. 11, 23 2c. Es. 50, 2.

2. Men eders Misgjerninger gjøre Skilsmisse imellem eder, og imellem eders Gud, og eders Synder gjøre, at han skjuler Ansigtet fra eder, at han hører (eder) ikke.
Mich. 3, 4. Es. 57, 17.

3. Thi eders Hænder ere besmittede med Blod, og eders Fingre med Misgjerning; eders Læber tale Løgn, eders Tunge udsiger Uret. c. 1, 15. Ez. 23, 45.
Ordsp. 6, 17. 18. Rom. 3, 13.

4. (Der er) Ingen, som raaber paa Retfærdighed, og Ingen, som dømmer trolligen; man forlader sig paa Intet, og taler Forfængelighed, undfanger Møie, og føder Uret. Job 15, 35. Ps. 7, 15.

5. De udlægge Basilisk-Æg, og væve Spindelvæv; hvo som æder af deres Æg, maa døe, og om det trykkes (i Stykker), udfarer der en Øgle.

6. Deres Væve skal ikke blive til Klæder, og de skal ikke skjule sig med deres Gjerninger; deres Gjerninger ere uretfærdige Gjerninger, og (der er) fortrædeligt Arbeide i deres Hænder. Job 8, 14.

7. Deres Fødder løbe til det Onde, og skynde sig til at udgyde uskyldigt Blod, deres Tanker ere uretfærdige Tanker, (der er) Ødelæggelse og Forstyrrelse paa deres banede Vei. Ordsp. 1, 16. Rom. 3, 15.

8. De kjende ikke Fredens Vei, og (der er) ingen Ret i deres Gange; deres Stier forvende de for sig selv, hver, som træder derpaa, veed ikke af Fred.
Luc. 1, 79. Rom. 3, 17.

9. Derfor er Retten langt fra os, og Retfærdighed naaede ikke til os; vi forventede Lyset, og see, (her er) Mørket, (vi ventede idel) Skin, og see, vi vandre i (idel) Mørkhed. c. 9, 2.

10. Vi føle os for som de Blinde efter en Væg; ja vi føle os for, som de, der have ingen Øine; vi støde os om Middagen, som i Tusmørket, vi ere i stinkende Steder, som de Døde. 5 Mos. 28, 29. 2 Pet. 1, 9.

11. Vi brumme allesammen som Bjørnene, og kurre ideligen som Duerne; vi bie efter Retten, (og den er der) ikke, efter Saligheden, og den er langt borte fra os.
v. 9. c. 38, 14. Nah. 2, 8. Ez. 7, 16.

12. Thi vore Overtrædelser ere mange for dig, og vore Synder svare imod os; thi vore Overtrædelser ere hos os, og vi kjende vore Misgjerninger:
Ps. 38, 5; 51, 5. Jer. 3, 13.

13. (Som er) at overtræde, og at lyve imod HErren, og at vende os tilbage fra vor Gud, at tale om Fortrykkelse og Afvigelse, at undfange og udsige falske Ord af Hjertet. Ap. G. 5, 4. Ps. 5, 7. 10; 55, 22.

14. Og Retten er veget tilbage, og Retfærdigheden staaer langt borte; thi Sandheden støder an paa Gaden, og Retten kan ikke gaae (der) ind.

15. Og Sandheden er borte, og den, som viger fra det Onde, bliver berøvet; og HErren saae det, og det var ondt for hans Øine, at der er ingen Ret. Hos. 4, 1.

16. Og han saae, at der var ingen Mand, og han forskrækkedes saare, at der var ingen Forbeder; men hans Arm frelste ham, og hans Retfærdighed den opholdt ham.
c. 63, 5.

17. Og han førte sig udi Retfærdighed, som udi et Pantser, og Saligheds Hjelm var paa hans Hoved, og han klædte sig i Hevns Klæder, (som i) en Klædning, og

iførte sig med Nidkjærhed, som med en Kappe. Eph. 6, 14. 17. 1 Thess. 5, 8.

18. Efter (al) deres Fortjeneste, ja derefter skal han betale Grumhed til sine Modstandere, (og) Vederlag til sine Fiender; (ja, dem paa) Øerne skal han betale (efter) Fortjeneste.

19. Da skal de frygte HErrens Navn fra Vesten, og hans Herlighed fra Solens Opgang; naar Fienden kommer som en Flod, skal HErrens Aand oprette Bannere imod ham. Mal. 1, 11. Es. 45, 6.

20. Og der skal komme en Gjenløser til Zion, og til dem, som omvende sig fra Overtrædelse i Jakob, siger HErren. Es. 1, 27. Rom. 11, 26.

21. Og mig (angaaende), denne er min Pagt med dem, siger HErren: min Aand, som er over dig, og mine Ord, som jeg haver lagt i din Mund, skal ikke vige fra din Mund, eller fra din Sæds Mund, eller fra din Sæds Sæds Mund, siger HErren, fra nu og indtil evig (Tid.) c. 41, 16. Jer. 1, 9.

60. Capitel.

Esaias spaaer om Hedningernes Omvendelse, og Guds Kirkes herlige Tilstand, 1-13. Han opregner de Velgjerninger, som Christus vil bevise sin Kirke, der samles af Jøder og Hedninger i Almindelighed, men især, ved Synds Forladelse, retfindige Lærere, Oplysning, Retfærdighed, og lykkelig Fremgang, 14-22.

1. Gjør dig rede, bliv oplyst, thi dit Lys er kommen; og HErrens Herlighed er opgangen over dig. c. 52, 2. c. 9, 2.

2. Thi see, Mørket skal skjule Jorden, og Dunkelhed Folkene; men HErren skal oprinde over dig, og hans Herlighed skal sees over dig. Joh. 1, 5.

3. Og Hedningerne skal vandre ved dit Lys, og Kongerne ved det Skin, som er opgangen for dig. c. 49, 6.

4. Opløft dine Øine trindt omkring, og see, alle disse have forsamlet sig, de komme til dig; dine Sønner skal komme langt fra, og dine Døttre opfostres ved Siden. c. 49, 12. 18. 22.

5. Da skal du see det, og løbe til, og dit Hjerte skal rædes og udbrede sig; naar Mangfoldigheden ved Havet omvendes til dig, (naar) Hedningernes Magt kommer til dig. v. 11. Es. 2, 2. Matth. 8, 11.

6. Kamelernes Mangfoldighed skal skjule dig, Løbere af Midian og Epha, alle de af Scheba skal komme; de skal bære Guld og Røgelse, og bebude HErrens megen Priis. 1 Mos. 25, 4. Ps. 72, 10.

7. Alle Faar af Kedar skal samles til dig, Nebajoths Vædre skal tjene dig; de skal offres paa mit velbehagelige Alter, og jeg vil pryde min Herligheds Huus. c. 42, 11. Mal. 1, 11.

8. Hvo ere disse, der flyve, som en Sky? og som Duerne til deres Vinduer?

9. Thi Øer skal bie efter mig, og Tharsis Skibe ere i Begyndelsen, at føre dine Børn hid langt fra, (ja) deres Sølv og deres Guld med dem, til HErrens din Guds Navn, og til Israels Hellige, thi han haver prydet dig. v. 4.

10. Og den Fremmedes Børn skal bygge dine Mure, og deres Konger tjene dig; thi jeg slog dig i min Vrede, men jeg forbarmer mig over dig i min Velbehagelighed. c. 49, 16. 17. c. 54, 7. 8.

11. Og dine Porte skal de altid holde aabne Dag og Nat, de skal ikke tillukkes, for at lade Hedningernes Magt komme til dig, og deres Konger skal føres (hertil.) Aab. 21, 24-26.

12. Thi hvilket Folk og Rige, som ikke vil tjene dig, skal fordærves, og de Folk skulle vist ødelægges.

13. Libanons Herlighed skal komme til dig, Fyrretræe, Kintræe og Buxbom tillige, til at pryde min Helligdoms Sted med, og jeg vil gjøre mine Fodders Sted herlig. c. 35, 2.

14. Og deres Børn, som dig trængte, skal gaae bøiede til dig, og de skal nedbøie sig for dine Fodders Saaler, ja, alle, som dig bespottede; og de skal kalde dig HErrens Stad, Zion, den Helliges i Israel. Ps. 72, 9. Es. 49, 23.

15. Istedetfor at du var forladt og forhadt, saa at der gik ingen igjennem, saa vil jeg sætte dig til en evig Herlighed, til Fryd fra Slægt til Slægt. c. 62, 4.

16. Og du skal die Hedningers Melk, og die Kongers Bryst; og du skal fornemme, at jeg er HErren, som frelser dig, og din Gjenløser, Jakobs Mægtige. c. 49, 23. 26.

17. Jeg vil fremføre Guld istedetfor Kobberet, og fremføre Sølv istedetfor Jernet, og Kobber for Træet, og Jern istedetfor Stenene; og jeg vil gjøre, at din Besøgelse (skal blive til) Fred og dine Trængere til Retfærdighed. 1 Kong. 10, 27. Es. 52, 7. c. 57, 19.

18. Der skal ikke ydermere høres Vold i dit Land, (eller) Ødelæggelse og Forstyrrelse i dine Landemærker; men du skal kalde dine Mure Salighed, og dine Porte Priis. c. 26, 1.

19. Solen skal ikke ydermere være dig til
et Lys om Dagen, og Maanen skal ikke
oplyse dig til et Skin; men HErren skal
være dig til et evigt Lys, og din Gud til
din Herlighed. Aab. 21, 23.
c. 22, 5. 2 Sam. 22, 29. Ps. 27, 1.
20. Din Sol skal ikke ydermere gaae ned,
og din Maane ikke borttages; thi HErren
skal være dig til et evigt Lys, og din Sorgs
Dage ere (da) fuldendte.
21. Og dit Folk, de skal alle være retfær-
dige, de skal eie Jorden evindeligen, (som
de, der ere) mine Plantelsers Qvist, mine
Hænders Gjerning, til at bevise mig selv
herlig. Ps. 37, 11. Matth. 5, 5.
Es. 57, 13. c. 61, 3. c. 44, 23.
22. Den Lille skal blive til Tusinde, og
den Ringe til et stærkt Folk; jeg HErren,
jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid.

61. Capitel.

Christus taler om sit Kald og Salvelse til sit Embede, og især til at prædike Evangelium for de Bedrøvede, han taler atter om Hedningernes Omvendelse, 1-9. Han indfører den christne Kirke, som takker Christo med Glæde for hans Retfærdighed, Aands Gaver, og aandelig Frugtbarhed, 10. 11.

1. Den HErres, HErres Aand er over
mig, derfor haver HErren salvet mig, til
at kundgjøre et (godt Budskab) for de
Sagtmodige, han sendte mig, til at for-
binde dem, som have et sønderbrudt Hjer-
te, til at udraabe for de Fangne Frihed,
og for de Bundne (Fængselets) Opla-
delse; Luc.4,18. Es.11,2. Matth.5,5.
Ps. 34, 19; 51, 19. Es. 57, 15. c. 42, 7.
2. Til at udraabe HErrens Velbehage-
ligheds Aar, og vor Guds Hevns Dag, til
at trøste alle Sørgende;
c. 63, 4. Matth. 5, 4.
3. At beskikke for de Sørgende i Zion, at
dem skal gives Prydelse for Aske, Glædens
Olie for Sorrig, priselige Klæder for en
vansmægtet Aand, og at de skal kaldes
Retfærdigheds Eeger, HErrens Plantelse,
til at bevise mig selv herlig.
c. 51, 3. Ps. 1, 3. Jer. 17, 8. Es. 60, 21.
4. Og de skal bygge de gamle øde Stæ-
der, opreise de forrige Ødelæggelser, og
forny de øde Stæder, (som have været)
ødelagte fra Slægt til Slægt. c. 58, 12.
5. Og de Fremmede skal staae, og føde
eders Faar, og en Udlændings Børn skal
være eders Agermænd, og eders Viin-
gaardsmænd. c. 14, 1. 2.
6. Og I skal kaldes HErrens Præster;
man skal kalde eder vor Guds Tjenere; I
skal æde Hedningernes Gods og rose eder
af deres Herlighed. c. 66, 21.
7. For eders dobbelte Beskjæmmelse, og
derfor at de have sjunget: Skjændsel var
eders Deel; derfor skal I eie en dobbelt
Arvelod i deres Land; I skal have evig
Glæde. c.40,2. c.35,10. c.51,11. c.66,14.
8. Thi jeg er HErren, som elsker Ret,
som hader Rov i Brænd-Offer; og jeg vil
give, (at) deres Arbeide (skal skee) i Sand-
hed, og jeg vil gjøre en evig Pagt med
dem. c.65,23. c.54,10. c.55,3. Ez.37,26.
9. Og man skal kjende deres Sæd iblandt
Hedningerne, og deres Afkomme midt
iblandt Folkene; alle som see dem, skal
kjende dem, at de ere en Sæd, som HEr-
ren har velsignet.
10. Jeg vil glæde mig storligen i HEr-
ren, min Sjel skal fryde sig i min Gud,
thi han iførte mig Saligheds Klæde, han
klædte mig med Retfærdigheds Kappe, som
en Brudgom ifører sig med præstelig Pry-
delse, og som en Brud pryder sig med sit
Tøi. Hab.3,18. Luc.1,47. Sach.3,4 sqq.
Aab. 3, 5. c. 6, 11.
11. Thi som Jorden udgiver sin Grøde,
og som en Have lader sin Grøde opvoxe,
saa skal den HErre, HErre lade opvoxe
Retfærdighed og Priis for alle Hednin-
gerne.

62. Capitel.

Propheten lover Christi Menighed Retfærdighed, et nyt Navn, stor Ære og Naade, aandelig Forening med Christo, troe Lærere, Rolighed og Fred, rc. 1-9. Han forkynder atter Hedningernes Omvendelse, saavel som de omvendte Jøders lykkelige Tilstand, 10-12.

1. For Zions Skyld vil jeg ikke tie, og
for Jerusalems Skyld vil jeg ikke være
stille; indtil dens Retfærdighed udgaaer
som et Skin, dens Salighed brænder som
et Blus. c. 46, 13. c. 56, 1.
2. Og Hedningerne skal see din Retfær-
dighed, og alle Konger din Herlighed; og
du skal kaldes med et nyt Navn, hvilket
HErrens Mund skal nævne.
c. 65, 15. Aab. 2, 17.
3. Og du skal være en deilig Krone i
HErrens Haand, og en kongelig Hue i
din Guds Haand. Aab. 2, 10.
4. Man skal ikke ydermere kalde dig en
Forladt, ei heller skal dit Land kaldes
ydermere ødelagt; men du skal kaldes
min Lyst i det, og dit Land (skal kaldes) en
Ægte-Hustru; thi HErren haver Lyst til

dig, og dit Land skal være en Ægte-Hustru. c. 60, 15.

5. Thi som en ung Karl holder Ægteskab med en Jomfru, (saa) skal dine Børn holde Ægteskab hos dig; og (som) en Brudgom glæder sig ved en Brud, skal din Gud glæde sig ved dig.

6. O Jerusalem! jeg haver beskikket Vægtere paa dine Mure, de skal aldrig tie den ganske Dag eller den ganske Nat; I, som paaminde HErren, I skal ikke tie. c. 52, 8. c. 58, 1.

7. Og tilsteder ikke, at man tier for ham, indtil han bereder og indtil han sætter Jerusalem til Priis paa Jorden. c.61,11.

8. HErren svor ved sin høire Haand, og ved sin Magts Arm: jeg vil ikke ydermere give dine Fiender dit Korn til Spise, ei heller skal en Udlændings Børn drikke din Most, som du haver arbeidet for. c. 65, 21. 22.

9. Thi de, som indsanke hiint, skal æde det, og love HErren; og de, som samle denne, skal drikke den i min Helligdoms Forgaarde. v. 8.

10. Gaaer igjennem, gaaer igjennem Portene, rydder Folkets Vei; baner, baner den banede Vei, kaster Stene deraf, opløfter et Banner for Folkene. c. 57, 14. Ps. 68, 5.

11. See, HErren lader sig høre til Jordens Ende; siger Zions Datter: see, din Salighed kommer, see hans Løn er med ham, og hans Gjerning er for ham. Zach. 9, 9 &c. Es. 40, 10. Aab. 22, 12.

12. Og de skal kalde dem et helligt Folk, HErrens Igjenløste; og dig skal man kalde en søgt (Stad, ja) en Stad, som ikke er forladt. c. 35, 10. c. 51, 11. 62, 4.

63. Capitel.

Propheten beskriver Christi herlige Seier over hans Kirkes Fiender, 1-6. De Troende prise HErren, for hans store Naade og Velgierninger, og bekjende det Jødiske Folks Gienstridighed, hvilken uanseet Gud paa ny vilde bevise baade dem og Hedningerne Naade og Barmhiertighed; hvorom de ydmygeligen bede HErren, &c. 7-19.

1. Hvo er denne, som kommer fra Edom, med bestænkte Klæder fra Bozra, denne, som er saa prydet i sit Klædebon, som gaaer frem i sin megen Kraft? Jeg, som taler Retfærdighed, mægtig til at frelse. c. 34, 6. c. 33, 5. c. 45, 19.

2. Hvorfor er det rødt paa dit Klædebon? og dine Klæder som hans, der træder i en (Viin-Perse)? Aab. 19, 13.

3. Jeg traadte Perse-Karret, jeg alene, og der var ingen Mand af Folket med mig; og jeg traadte dem i min Vrede, og nedtraadte dem i min Grumhed; og Seier over dem er stænket paa mine Klæder, og jeg haver besmittet alle mine Klæder.

4. Thi (jeg havde) Hevns Dag i mit Hjerte, og mine Igjenløstes Aar var kommet. c.13,9. c.34,8. c.61,2. Jer.51,6.

5. Og jeg saae (mig) om, og der var ingen Hjælper, og jeg var forskrækket, og der var Ingen, som opholdt mig; men min Arm frelste mig, og min Grumhed den opholdt mig. c. 59, 16.

6. Og jeg vil nedtræde Folket i min Vrede, og gjøre dem drukne i min Grumhed, og nedkaste deres Seier til Jorden.

7. Jeg vil ihukomme HErrens Miskundheder, HErrens Priis, efter alt det, som HErren haver gjort imod os: og den megen Godhed imod Israels Huus, som han gjorde imod dem, efter sin megen Barmhjertighed, og efter sine Miskundheders Mangfoldighed. Ps.77,12; 103,2; 105,5.

8. Og han sagde: visseligen de ere mit Folk, de ere Børn, som ikke skulle handle falskeligen; og han var dem til en Frelser.

9. I al deres Angest var ikke Angest, og hans Ansigtes Engel frelste (dem); han gjenløste dem for sin Kjærligheds Skyld, og fordi han sparede (dem); og han lagde dem paa (sig selv), og bar dem alle Dage fra gammel (Tid). 2Mos.14,19. c.23,20.23. c.32,34. Es.46,4.

10. Men de, de vare gjenstridige, og bedrøvede hans Hellig Aand; derfor omvendtes han for dem til en Fiende; han, han stred imod dem. Eph.4,30.

11. Og han tænkte paa de gamle Dage, paa Mose, paa sit Folk; hvor er den, som opførte dem af Havet, med sine Faars Hyrde? hvor er den, som gav sin Hellig Aand midt iblandt dem? 2Mos.14,29. Ps. 77, 21.

12. Den, som førte dem ved Mose høire Haand, med sin herlige Arm, som adskilte Vand for hans Ansigt til at gjøre sig et evigt Navn?

13. Den, som førte dem igjennem Afgrundene, som en Hest igjennem Ørken, (at) de ikke skulde støde sig?

14. Ligesom Qvæget, der gaaer ned i Dalen, haver HErrens Aand ladet dem hvile, ja saaledes førte du dit Folk, for at gjøre dig et herligt Navn. Ps.138,2.

15. Skue ned fra Himlene, og see fra

din Helligheds og Herligheds Bolig; hvor er din Nidkjærhed og din Vælde? dine Indvoldes og dine Barmhjertigheders stærke Lyd holder sig tilbage mod mig.
5 Mos. 28, 15 rc. Luc. 1, 78. Es. 16, 11.

16. Du er dog vor Fader, thi Abraham veed intet af os, og Israel kjender os ikke; (men) du, HErre, er vor Fader, vor Gjenløser er dit Navn af Evighed.
c. 64, 7. Ps. 78, 35. Es. 54, 8. c. 59, 20. Ordsp. 23, 11.

17. HErre! hvorfor vil du lade os fare vild fra dine Veie? (hvorfor) lader du vort Hjerte blive haardt, at (det) ikke frygter? vend om for dine Tjeneres Skyld, for din Arvs Stammers Skyld!

18. En liden (Tid) have de, som ere dit hellige Folk, eiet (Landet; men) vore Modstandere have nedtraadt din Helligdom. Ps. 79, 1.

19. Vi ere blevne (ligesom) de, som du ikke regjerede over fra gammel (Tid), og som ikke vare kaldte efter dit Navn; gid du vilde sønderrive Himlene! (gid) du vilde fare ned, at Bjergene kunde bortflyde for dit Ansigt!

64. Capitel.

De troende Jøder blive ved at bede Gud om sin Hjælp til Fiendernes Forstyrrelse, ligesom i fordum Tid, rc. 1-4. De bekjende deres svare Synder og Uværdigheder for Gud, bedende, Gud vilde vende sig fra sin Vrede, ansee deres slette Tilstand og tænke paa Jerusalem og Templet, 5-11.

1. Ligesom Ild optænder det, der smeltes, (ligesom) Ild kommer Vand til at syde,—for at lade Hedningerne kjende dit Navn, (og) Hedningerne skulle bæve for dit Ansigt. c. 63, 19.

2. Du gjorde (fordum) underlige Ting, hvilke vi ikke forventede; du nedfoer, Bjerge bortfløde for dit Ansigt.

3. Og de hørte det ikke af gammel (Tid), de fornam det ikke med Øret; intet Øie haver seet det, uden du, o Gud! det han skal gjøre ved den, som bier efter ham.
c. 2, 9.

4. Du møder den, som er glad, og den, som gjør Retfærdighed, dem, som komme dig ihu paa dine Veie; see, du, du var vred, da vi syndede, (vare vi) evindelig (blevne) paa hine, da vare vi blevne frelste.

5. Men vi vare, vi alle, som de Urene, og alle vore Retfærdigheder, som et besmittet Klæde; og vi faldt alle af som et Blad, og vor Misgjerning førte os bort som et Veir. Ez. 36, 17. Jud. v. 23.

6. Og der var ingen, som kaldte paa dit Navn, som opvakte sig til at tage fat paa dig; thi du skjulte dit Ansigt for os, og smeltede os i vore Misgjerningers Vold.
Ps. 106, 23. Es. 54, 8. Ez. 13, 5. c. 22, 30.

7. Men nu HErre! du er vor Fader; vi ere Leret, og du er vor Pottemager, og vi ere alle din Haands Gjerning.
Mal. 2, 10. Es. 63, 16. Jer. 3, 19. Rom. 9, 20. 21.

8. HErre! vær ikke saa saare vred, og kom ikke Misgjerninger evindeligen ihu; see, skue dog, vi ere alle dit Folk.
Ps. 25, 7; 79, 8.

9. Dine Helligdoms Stæder ere blevne til en Ørk; Zion er bleven til en Ørk, Jerusalem er en Ødelæggelse. Ps. 79, 1.

10. Vor Helligheds og vor Herligheds Huus, i hvilket vore Fædre lovede dig, er opbrændt med Ild; og alle vore ønskelige Ting ere ødelagte. Ps. 74, 7. 2 Kong. 25, 9.

11. HErre! vil du holde dig rolig ved disse Ting? vil du tie, og fortrykke os saa saare? 4 Mos. 17, 13.

65. Capitel.

Esaias spaaer om Hedningernes Omvendelse, om Jødernes Forskydelse for deres Gjenstridighed, Afguderie og andre Synders Skyld, 1-7. Dog skaffer Gud de Bodfærdige, og lover at spare og velsigne dem, 8-10. Han klager atter over Jødernes Afguderie, og lover de Troende Velsignelse, men de Vantroe truer han med Forbandelse, rc. 11-16. Han lover de Troende evig Glæde og Fred i den nye Himmel og Jord og i det nye Jerusalem rc. 17-25.

1. Jeg er søgt af dem, som ikke spurgte, jeg er funden af dem, som ikke ledte (efter mig); jeg sagde til et Folk, som ikke er kaldet efter mit Navn: see, (her er) jeg, see, (her er) jeg. c. 55, 5.
Rom. 10, 20. Es. 52, 9.

2. Jeg udbredte mine Hænder den ganske Dag til et gjenstridigt Folk, (til dem,) som vandrede efter deres egne Tanker paa en Vei, som ikke er god; Jer. 3, 17
c. 7, 24. c. 11, 8.

3. Til et Folk, som opirrer mig altid for mit Ansigt, som offrer i Haverne, og som gjør Røgelse paa Tegl-Stene;

4. Som over i Gravene, og bliver om Natten i de forvarede (Stæder), som æder Svine-Kjød, og haver vederstyggelige Stykker (Kjød) i deres Kar; c. 66, 17.

5. Som siger: hold dig hos dig (selv), kom ikke nær til mig, thi jeg er helligere

end du; disse ere en Røg i min Vrede, en Ild, som brænder den ganske Dag.

6. See, det er skrevet for dit Ansigt; jeg vil ikke tie, men betale, ja jeg vil betale det i deres Skjød.

7. Eders Misgjerninger, og eders Fædres Misgjerninger tilhobe, deres, som gjorde Røgelse paa Bjergene, og forhaanede mig paa Høiene, (vil jeg betale) siger HErren, og jeg vil tilmaale (dem) deres forrige Gjerning i deres Skjød.

c. 57, 7. Hos. 4, 13.

8. Saa sagde HErren: ligesom (naar der) findes Most i Viin-Klasen, og man siger: fordærv det ikke, thi der er en Velsignelse udi den, saa vil jeg gjøre for min Tjeners Skyld, og ikke fordærve det alt.

9. Men jeg vil lade udkomme Sæd af Jakob, og af Juda den, som skal eie mine Bjerge; og mine Udvalgte skal eie det, og mine Tjenere boe der.

10. Og Saron skal være til en Faarestie, og Achors Dal til Leie for Øxne, for mit Folk, for dem, som søge mig.

1 Krøn. 27, 29. Jos. 7, 26. Hos. 2, 15.

11. Men I, som forlade HErren, som glemme mit hellige Bjerg, som rede Bord til Gad, og som skjenke fuldt i af blandet Drik til Meni:

12. Eder vil jeg tælle Sværdet til, og I skal alle bøie eder til at slagtes, fordi at jeg kaldte, og I svarede ikke, men I gjorde det, som var ondt for mine Øine, og udvalgte det, som jeg ikke havde Lyst til.

Ordsp. 1, 24 &c. Es. 66, 4. Jer. 7, 13. 27. c. 35, 17. Sach. 7, 11.

13. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: see, mine Tjenere skal æde, men I, I skal hungre; see, mine Tjenere skal drikke, men I, I skal tørste; see, mine Tjenere skal glædes, men I, I skal beskjæmmes.

Ps. 22, 27. Joh. 16, 22. Ps. 25, 3.

14. See, mine Tjenere skal synge (med Fryd) af Hjertets Behag; men I, I skal skrige af Hjerte-Pine, og hyle for Aands Forstyrrelse.

15. Og I skal efterlade mine Udvalgte eders Navn til en Eed, og den HErre, HErre skal dræbe dig; og han skal kalde sine Tjenere med et andet Navn:

Jer. 29, 22. Es. 62, 2.

16. At hvo som velsigner sig paa Jorden, skal velsigne sig i Sandheds Gud, og hvo som sværger paa Jorden, skal sværge ved Sandheds Gud; thi de forrige Angester ere glemte, og de ere skjulte for mine Øine. Es. 45, 23. Jer. 4, 2. c. 12, 16.

17. Thi see, jeg skaber nye Himle og ny Jord; og de første skal ikke ihukommes, ei heller opkomme i (nogens) Hjerte.

c. 66, 22. 2 Petr. 3, 13. Aab. 21, 1.

18. Men glæder eder, og fryder eder indtil evig (Tid ved det) som jeg skaber; thi see, jeg skaber Jerusalem til Fryd, og dens Folk til Glæde. c. 35, 10.

19. Og jeg vil fryde mig i Jerusalem og glæde mig iblandt mit Folk; og der skal ikke ydermere høres Graads Røst, eller Skrigs Røst i den.

20. Der skal ikke ydermere være et (diende) Barn (paa faa) Dage, eller en Gammel, som ikke skal opfylde sine Dage; thi den Dreng, (som er bleven) hundrede Aar gammel, skal døe, men den Synder, (som er) hundrede Aar gammel, skal forbandes.

21. Og de skal bygge Huse, (og boe deri), og plante Viingaarde, og æde deres Frugt. c. 62, 8. Am. 9, 14.

22. De skal ikke bygge, at en anden skal boe (deri, og) ikke plante, at en anden skal æde (det); thi som Træets Dage, skal mit Folks Dage være, og mine Udvalgte skal lade deres Hænders Gjerning blive gammel. 5 Mos. 28, 30. Hos. 8, 7. Ps. 1, 3.

23. De skal ikke bemøie sig forgjeves, og ei føde til Forskrækkelse; thi de ere deres Sæd, som ere velsignede af HErren, og deres Affom med dem. c. 61, 8.

24. Og det skeer, førend de raabe, da vil jeg, jeg svare; naar de, de endnu tale, da vil jeg, jeg høre. Ps. 91, 15. Ps. 145, 18.

Es. 30, 19. c. 58, 9. Matth. 7, 7.

25. En Ulv og et Lam skal fødes tilhobe, og en Løve skal æde Halm, som en Oxe, og en Slanges Spise skal være Støv; de skal ikke gjøre Ondt, ei heller fordærve paa min Helligheds hele Bjerg, siger HErren.

c. 11, 6. 9. Hos. 2, 18.

66. Capitel.

HErren straffer ved Propheten Jøderne, som forlode sig paa det udvortes Tempel, viser, hvo der behager ham, truer de Gjenstridige, og trøster de Gudfrygtige, 1-6. HErren lover at formere og velsigne sin Menighed, dens Elskere til Glæde og Trøst, 7-14. Dens Fiender vil han udslette, 15-17. Han vil kalde Hedningerne til sin Menighed, og straffe de Ugudelige med Helvedes Ild, 18-24.

1. Saa sagde HErren: Himlene ere min Throne, og Jorden mine Fødders Fodskammel; hvor er det Huus, som I vil bygge mig? og hvor er min Hviles Sted? 1 Kong. 8, 27. Matth. 5, 34. 35.

Ap. G. 7, 49. c. 17, 24.

2. Og min Haand gjorde alle disse

Ting, og de bleve allesammen til, siger
HErren; men til denne vil jeg see, til den
Elendige, og til den, som haver en søn-
derbrudt Aand, og som er forfærdet for
mine Ord. Ps. 34, 19; 51, 19.
Es. 57, 15. c. 61, 2.
3. Hvo som slagter en Oxe, er (som)
den, der (ihjel-)slaaer en Mand, hvo som
offrer et Lam, (som) den, der hugger Hal-
sen af en Hund, hvo som offrer Mad-
Offer, (som) den, der offrer Svineblod,
hvo som gjør et Ihukommelses-Offer af
Virak, (som) den, der velsigner Uretfær-
dighed; disse have ogsaa udvalgt deres
Veie, og deres Sjel havde Lyst i deres Ve-
derstyggeligheder.
4. (Derfor) vil jeg, jeg ogsaa udvælge,
for deres bespottelige Idrætters Skyld, og
lade komme over dem de Ting, som de
frygte for: fordi jeg raabte, og ingen
svarede mig, jeg talede og de hørte ikke;
men de gjorde det Onde for mine Øine, og
udvalgte det, som jeg ikke havde Lyst til.
Ordsp. 1, 24 rc. Es. 65, 12.
5. Hører HErrens Ord, I, som ere for-
færdede for hans Ord! eders Brødre, som
eder hade, som skille eder (fra sig) for mit
Navns Skyld, sagde: lad HErren bevise
sig herlig! men han skal lade sig see eder
til Glæde, og de skal beskjæmmes.
v. 2. Luc. 6, 22.
6. Der er et Bulders Røst fra Staden,
en Røst fra Templet, HErrens Røst, som
betaler sine Fiender efter Fortjeneste.
7. Hun fødte, førend hun var i Fødsels-
nød: førend Smerten kom paa hende, da
blev hun forløst med et Drengebarn.
Ap. G. 2, 41. 47. c. 12, 24. c. 11, 18.
8. Hvo haver hørt saadant? hvo haver
seet saadanne Ting? mon et Land kan
fødes paa een Dag? eller et Folk fødes
paa eengang? thi Zion var i Fødselsnød,
ja hun haver født sine Sønner.
9. Mon jeg skulde lade bryde (Moder-
livet hos andre) og ikke selv føde? siger
HErren, eller skulde jeg, som lader (an-
dre) føde, tillukkes? sagde din Gud.
10. Glæder eder med Jerusalem og fry-
der eder i den, alle I, som elske den; glæ-
der eder med den med (stor) Glæde, alle
I, som sørge over den:
11. At I maae die, og mættes af dens
(megen) Trøstes Bryst; at I maae ud-
trykke det, og forlyste eder selv med dens
Herligheds Skin.
12. Thi saa sagde HErren: see, jeg bøier
Fred til den, som en Flod, og Hedningernes
Herlighed, som en Bæk, der løber
over, og I skal die; I skal bæres ved Si-
den, og forlyste eder paa Knæerne.
13. Som En, hvem en Moder trøster,
saaledes vil jeg, jeg trøste eder, og I skal
trøstes i Jerusalem. c. 40, 11.
14. Og I skal see det, og eders Hjerte
skal glædes, og eders Been grønnes som
Græsset; og HErrens Haand skal kjendes
hos hans Tjenere, og han skal vredes paa
sine Fiender. c. 35, 10. c. 51, 11.
Luc. 19, 27.
15. Thi see, HErren skal komme i Ilden,
og hans Vogne være som Hvirvelvinden,
at vende sin Vrede (til dem) med Grum-
hed og sin Trudsel med Ildsluer.
2 Thess. 1, 8. 2 Petr. 3, 7.
16. Thi HErren skal dømme ved Ilden
og ved sit Sværd alt Kjød; og de Ihjel-
slagne af HErren skal være mange.
Aab. 19, 21.
17. De, som hellige sig og rense sig i
Haverne, den ene (her), den anden (der)
midt udi, som æde Svinekjødet, og Veder-
styggeligheden, og Musen; de skal faae
Ende tillige, siger HErren. c. 65, 3. 4.
18. Og jeg, (jeg veed) deres Gjernin-
ger og deres Tanker; det skal komme, at
(jeg skal) sanke alle Hedningerne og Tun-
gemaal, og de skal komme, og see min
Herlighed.
19. Og jeg vil sætte Tegn paa dem; og
jeg vil sende af de Undkomne til Hednin-
gerne, til Tharsis, Pul og Lud, som spæn-
de Bue, til Thubal og Javan, til de langt-
fraliggende Øer, som havde ikke hørt (no-
get) Rygte om mig, og ikke seet min Her-
lighed; og de skal kundgjøre min Herlig-
hed iblandt Hedningerne.
20. Og de skal fremføre alle eders Brø-
dre fra alle Hedningerne paa Heste og paa
Vogne, og paa bedækkede Vogne, og paa
Muler og paa Drommedarer, HErren til
et Mad-Offer, til mit hellige Bjerg, til
Jerusalem, siger HErren; ligesom Isra-
els Børn føre Mad-Offer i rene Kar til
HErrens Huus. 4 Mos. 7, 3.
21. Og jeg vil ogsaa tage af dem til
Præster, til Leviter, siger HErren.
c. 61, 6. 1 Petr. 2, 5.
22. Thi ligesom de nye Himle og den
nye Jord, som jeg gjør, staae for dit An-
sigt, siger HErren, saa skal eders Sæd og
eders Navn staae (for mig). c. 65, 17.
2 Petr. 3, 13. Aab. 21, 1.

23 Og det skal skee fra ny Maaned til ny Maaned, og fra Sabbat til Sabbat, at alt Kjød skal komme til at tilbede for mit Ansigt, siger HErren.
24. Og de skal gaae ud, og see paa de Folks (døde) Kroppe, som have gjort Overtrædelse imod mig; thi deres Orm skal ikke døe, og deres Ild skal ikke udslukkes, og de skal være en Væmmelse for alt Kjød. Marc. 9, 44. Dan. 12, 2.

Propheten Jeremias.

1. Capitel.

Jeremias, som har spaaet fra Kong Josias til Zedechias Tid, kaldes af Gud til det prophetiske Embede, og styrkes, 1-10. Han seer to Syner, som forestille Jerusalems Ødelæggelse ved de Babylonier, 11-16. Og styrkes atter af HErren i sit Embede, 17-19.

1. Jeremias Ord, (som var) Hilkias Søn, af Præsterne, som vare i Anathot i BenJamins Land: Jos. 21, 18.
1 Kong. 2, 26.
2. Til hvem HErrens Ord skede i Josias, Amons Søns, Judæ Konges Dage, i hans Riges trettende Aar, 2 Kong. 21, 24.
3. Og skede (siden) i Joakims, Josias Søns, Judæ Konges Dage, indtil Zedechias, Josias Søns, Judæ Konges ellevte Aar endtes; indtil Jerusalem blev bortført i den femte Maaned.
2 Kong. 23, 34. c. 25, 8. 11.
4. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:
5. For jeg dannede dig i (Moders) Liv, kjendte jeg dig, og før du udkom af Moderlivet, helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Prophet for Folkene. Es. 45, 5.
c. 49, 1. 5. Gal. 1, 15.
6. Men jeg sagde: ak HErre, HErre! see, jeg veed ikke at tale, thi jeg er ung.
7. Men HErren sagde til mig: sig ikke: jeg er ung; thi du skal gaae til alt det, som jeg sender dig til, og alt det, som jeg befaler dig, skal du tale. Ezech. 3, 17.
8. Frygt ikke for deres Ansigt; thi jeg er med dig, at redde dig, siger HErren.
1 Mos. 26, 24. Es. 41, 10. Jer. 15, 20. Ez. 3, 9.
9. Og HErren udrakte sin Haand, og rørte ved min Mund; og HErren sagde til mig: see jeg haver lagt mine Ord i din Mund. c. 5, 14. Es. 51, 6. c. 59, 21.
10. See, jeg haver beskikket dig paa denne Dag over Folkene og over Rigerne, til at oprykke, og til at nedbryde, og til at fordærve, og til at nedkaste, til at bygge, og til at plante. c. 18, 7. 2 Cor. 10, 4. 5.
11. Og HErrens Ord skede til mig, og han sagde: Jeremias, hvad seer du? og jeg sagde: jeg seer en Mandelstav.
4 Mos. 8, 2. Ez. 8, 6.
12. Og HErren sagde til mig: du saae vel; thi jeg vil være aarvaagen, (som Mandeltræet,) over mit Ord, til at gjøre det.
13. Og HErrens Ord skede til mig anden Gang, og han sagde: hvad seer du? og jeg sagde: jeg seer en sydende Potte, og dens forreste Deel er (vendt hid) fra Norden. v. 11.
14. Og HErren sagde til mig: Fra Norden skal Ulykken udlades over alle Landets Indbyggere. c. 4, 6.
15. Thi see, jeg kalder ad alle Rigernes Slægter mod Norden, siger HErren; og de skal komme, og sætte hver sin Stool for Jerusalems Dør, og trindt omkring imod alle dens Mure, imod alle Judæ Stæder.
Jer. 52, 4. 5.
16. Og jeg vil tale om mine Rette med dem, for al deres Ondskabs Skyld, at de forlode mig, og gjorde Røgelse for andre Guder, og tilbade for deres Hænders Gjerninger.
17. Og du, du skal binde om dine Lænder, og gjøre dig rede, og sige til dem alt det, jeg vil befale dig; vær ikke forskrækket for dem, at jeg ikke skal forskrække dig for dem. Luc. 12, 35. 1 Petr. 1, 13.
18. Thi jeg, see jeg vil i Dag gjøre dig til en fast Stad, og til en Jernpille, og til Kobbermuur for alt Landet, imod Judæ Konger, imod dens Fyrster, imod dens Præster, og imod Folket i Landet.
c. 6, 27. c. 15, 20. Ez. 3, 8. 9.
19. Og de skal stride imod dig, og ikke faae Overhaand over dig; thi jeg er med dig, siger HErren, til at redde dig.
c. 15, 10. c. 20, 11. Es. 41, 10.

2. Capitel.

HErren lader forcholde sit Folk de Velgjerninger, han før havde beviist dem, og klager over deres meget store Utaknemmelighed og Afguderie, hvori de vare værre end Hedningerne, 1-13. Han lader dem forkynde sin Straf ved Nebucadnezar, hvorfra Ægypterne ei skulde hjelpe dem, 14-19. Han klager over deres Ondskab, Løgn, Hykleric og store Afguderie, Ubodfærdighed, Stolthed, Blods Udgydelse og

andre Synder, og at de ei vil kiende deres Ondskab og Hyklerie, hvorfor de ei skulde undflye Guds Straf, 20-37.

1. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

2. Gak hen, og raab for Jerusalems Øren, og sig: saa siger HErren: jeg kommer dig ihu, (ja,) din Ungdoms Miskundhed (og) dine Trolovelsers Kjærlighed, da du gik efter mig i Ørken, i Landet, som ikke var saaet, Ez. 16, 6.

3. (Da) Israel var HErrens Helligdom, hans Førstegrøde; alle, som vilde æde ham, bleve dømte skyldige (for Gud), Ulykke maatte komme paa dem, siger HErren.

4. Hører HErrens Ord, Jakobs Huus! og alle Israels Huses Slægter!

5. Saa sagde HErren: hvad have eders Fædre fundet for Uret hos mig, at de holde sig langt fra mig? og de vandrede efter Forfængelighed, og ere blevne forfængelige? Ps. 119, 37.

6. Og de sagde ikke: hvor er HErren, han, som førte os op af Egypti Land; han, som ledte os i Ørken, i et Land, som var øde og (fuldt af) Grave, i et tørt og Dødens Skygges Land, i et Land, som ingen haver (tilforn) vandret igjennem, og hvor intet Menneske boer?
2 Mos. 12, 37. 51. c. 20, 2. 5 Mos. 32, 10.

7. Og jeg førte eder ind udi et dyrket Land, at æde dets Frugt, og dets Gode; men der I kom (derind,) da besmittede I mit Land, og gjorde min Arv til en Vederstyggelighed. 2 Kron. 19, 23.
Jer. 4, 26 2c. Jer. 16, 18.

8. Præsterne sagde ikke: hvor er HErren? og de, som omgikkes med Loven, kjendte mig ikke, og Hyrderne gjorde Overtrædelse imod mig; og Propheterne spaaede ved Baal, og vandrede efter dem, der ikke kunde gavne.

9. Derfor maa jeg endnu trætte med eder, siger HErren; og med eders Børnebørn maa jeg trætte. Hos. 4, 1.
Mich. 6, 2.

10. Thi drager over til Kithims Øer, og seer, og sender til Kedar, og mærker saare (nøie), og seer, om der er skeet (saaledes).
Ps. 120, 5. Hoif. 1, 5.

11. Mon Hedningerne have skiftet (sine) Guder, som dog ikke vare Guder? og mit Folk haver skiftet sin Herlighed for det, som ikke kan gavne. 5 Mos. 32, 21.
Jer. 5, 7.

12. I Himle, forskrækkes saare over dette, og forfærdes, (ja), bliver saare øde, siger HErren. 2 Sam. 22, 8.
Joel 2, 10. c. 3, 21.

13. Thi mit Folk gjorde tvende onde Ting: de forlode mig, den levende Vandkilde, at hugge sig Brønde, (ja) sønderbrudte Brønde, som ikke kunde holde Vand.
c. 17, 13. Ps. 36, 10.

14. Er (da) Israel en Tjener? eller er han en hjemmefødt Træl? hvorfor er han bleven til Rov? 1 Mos. 17, 12.

15. Unge Løver brøle over ham, de udgave deres Røst, og de gjorde hans Land til en Ødelæggelse, hans Stæder ere opbrændte, at ingen boer deri.

16. Tilmed Nophs Børn og Thachphanes, de skal sønderbryde din Hovedisse.

17. Mon du ikke gjør dig dette (selv), idet du forlader HErren din Gud, til den Tid, (naar) han leder dig paa Veien?
Es. 3, 9. Hos. 13, 9. Jer. 25, 7. Hos. 4, 10.

18. Og nu, hvad haver du (at gjøre) paa Egypti Vei, for at drikke Sichors Vand? og hvad haver du (at gjøre) paa Assurs Vei, for at drikke Flodens Vand?
Jos. 13, 3.

19. Din Ondskab skal tugte dig, og dine Afvendelser straffe dig; og vild, og see, at det er ondt og beskt, at du haver forladt HErren din Gud, og at min Frygt er ikke hos dig, siger HErren, den HErre Zebaoth.
c. 4, 18. 4 Mos. 14, 34. 2 Kron. 12, 8.

20. Da jeg havde fra fordum (Tid) sønderbrudt dit Aag, sønderrevet dine Baand, da sagde du: jeg vil ikke tjene (dem mere); dog løbe de om paa alle ophøiede Høie, og under hvert grønt Træe, (som) en Skjøge. c. 3, 6. Es. 57, 5. Ez. 6, 13.

21. Men jeg, jeg havde plantet dig til en (ædel) Viinqvist, (som skulde) ganske (være) en trofast Sæd; og hvorledes er du (saa) omvendt for mig til forvendte (Qviste) af et fremmed Viintræe?
Es. 5, 1. Matt. 21, 1 2c.

22. Thi om du end vilde toe dig med Salpeter, og tage dig megen Sæbe, (da) er (dog) din Misgjerning fuld af Pletter for mit Ansigt, siger den HErre, HErre.

23. Hvorledes tør du sige: jeg er ikke ureen, jeg vandrede ikke efter Baalim? see din Vei i Dalen, kjend, hvad du haver gjort, du lette Velløber, der løber hid og did paa dine (egne) Veie! Es. 60, 6.

24. (Som) et vildt Asel (der er) vant i Ørken, (saa) tog hun Lyst (til sig) efter sin Sjels Begjering, (ja efter) sin Leilig-

hed; hvo kan vende hende? alle de, som søge hende, skal ikke blive trætte, de skal finde hende, (endog) i hendes Maaneds (Tid). c. 14, 6. 3 Mos. 20, 18.
25. Hold din Fod tilbage, fra (at løbe) barfodet, og din Strube fra Torst; men du sagde: (det er) forloret, ikke (saa); thi jeg haver elsket Fremmede, og efter dem vil jeg gaae.
26. Ligesom en Tyv beskjæmmes, naar han findes, saa ere de af Israels Huus blevne til Skamme; de, deres Konger, deres Fyrster, og deres Præster, og deres Propheter, Dan. 9, 6.
27. Som sige til Træet: du er min Fader, og til Stenen: du avlede mig; thi de vendte Ryg til mig, og ikke Ansigt; men i deres Ulykkes Tid skal de sige: staae op, og frels os! 1 Kong. 14, 9. Ez. 23, 35.
Jer. 18, 17. c. 32, 33. Sach. 7, 11.
28. Hvor ere da dine Guder, som du haver gjort dig? lad dem staae op, om de kunne frelse dig i din Ulykkes Tid; thi saa mange som dine Stæder ere, vare dine Guder, Juda! Dom. 10, 14.
Jer. 11, 12. 13. 5 Mos. 32, 37. 38. Es. 37, 12.
29. Hvorfor vil I trætte imod mig? I have alle gjort Overtrædelse imod mig, siger HErren. Ps. 53, 4. Rom. 3, 12.
30. Jeg slog eders Børn forgjæves, de annammede ikke Tugt; eders Sværd fortærede eders Propheter, ligesom en fordærvende Løve. c. 5, 3. Ps. 36, 4. Jer. 17, 23.
31. O Slægt! seer (dog, og mærker) HErrens Ord: er jeg bleven Israel til en Ørk, eller til et meget mørkt Land? hvorfor sagde (da) mit Folk: vi herske, vi vil ikke ydermere komme til dig?
32. Mon en Jomfru glemmer sin Prydelse, eller en Brud sine Hovedbaand? og mit Folk haver glemt mig utallige Dage.
c. 3, 21. c. 18, 15. Es. 44, 21. Ez. 22, 12.
33. Hvorfor vil du holde din Vei god, da du søger Kjærlighed? ja du haver endogsaa lært de onde Qvinder dine Veie.
2 Kong. 17, 9.
34. Tilmed findes paa dine Flige de fattige uskyldige Sjeles Blod; jeg fandt det ikke, der de brøde ind, men paa alle disse (dine Flige sees det). Es. 1, 15.
35. Dog sagde du: fordi jeg er uskyldig, er visseligen hans Vrede vendt fra mig; see, jeg vil gaae i Rette med dig, fordi du siger: jeg haver ikke syndet. Es. 58, 2.
36. Hvorfor løber du (saa) meget bort, for at omskifte din Vei? (men) du skal ogsaa beskjæmmes af Egypten, ligesom du beskjæmmedes af Asyrien.
37. Du skal ogsaa udgaae herfra, og dine Hænder skal være paa dit Hoved; thi HErren forkaster (al) din Tillid, og du skal ikke faae Lykke derved. c. 32, 5.
4 Mos. 14, 41.

3. Capitel.

HErren klager over Jødernes aandelige Horerie, og lader dem formane til Omvendelse, men beklager, at de bleve fremturende i deres Synder, rc. 1-5. Han ligner Jøderne med de ti Stammer, og siger, at Juda var værre end Israel, 6-11. Han formaner Israel til Omvendelse, og giver herlige Forjættelser om Hedningernes og Jødernes Omvendelse, og den nye Testamentes Kirkes herlige Tilstand, rc. 12-20. Han indfører de bodfærdige Israeliters Klagemaal over deres Synder og Afguderie, 21-25.

1. Man siger: see, om en Mand lader sin Hustru fare, og hun gaaer fra ham, og bliver en anden Mands, mon han ydermere maa komme til hende igjen? mon ikke det samme Land (blev da) saare besmittet? men du haver bedrevet Horerie med mange Bolere; kom igjen til mig! siger HErren. 5 Mos. 24, 4.
2. Opløft dine Øine til de høie (Steder), og see, hvor er du ikke skjændet? du sad ved Veiene for dem, som en Araber i Ørken; og du haver besmittet Landet med dine Horerier, og med din Ondskab.
3. Derfor ere Regndraaberne tilbageholdte, og sildig Regn var ikke; men du haver en Horeqvindes Pande, du vægrer dig ved at skamme dig.
4. Skulde du ikke fra nu af kalde mig: min Fader! du er min Ungdoms Leder.
5. Mon han skal beholde (Vrede) evindeligen? eller bevare (den) til evig Tid? See, du talede og gjorde disse onde Ting, og du faaer Overhaand (dermed).
Ps. 85, 6.
6. Og HErren sagde til mig, i Kong Josias Dage: haver du (og) seet, hvad den forvendte Israel gjorde? hun, hun gik paa alle høie Bjerge, og hen under alle grønne Træer, og bedrev der Horerie.
c. 2, 20. c. 17, 2. 2 Kong. 16, 4. Es. 57, 5.
Es. 6, 13.
7. Og jeg sagde, efter at hun havde gjort alt dette, at hun skal omvende sig til mig, men hun omvendte sig ikke; og hendes troløse Søster Juda saae det.
8. Og jeg saae, da jeg, for alle de Sagers Skyld, i hvilke den forvendte Israel havde bedrevet Hoer, lod hende fare, og gav hende hendes Skilsmisse-Brev, at den tro-

løse Juda, hendes Søster, ikke frygtede, men gik bort, og bedrev ogsaa Horerie.

2 Kong. 17, 18. 19. Es. 50, 1.

9. Og det skede for hendes Horeries Letfærdighed, at hun besmittede Landet; thi hun bedrev Horerie med Steen og med Træe.

10. Og end i alt dette omvendte hendes troløse Søster Juda sig ikke til mig i sit ganske Hjerte, men med Falskhed, siger HErren.

11. Og HErren sagde til mig: den forvendte Israel haver retfærdiggjort sin Sjel, mere end den troløse Juda.

12. Gak, og raab disse Ord mod Norden, og sig: omvend dig, du forvendte Israel! siger HErren, jeg vil ikke lade mit (vrede) Ansigt falde paa eder; thi jeg er miskundelig, siger HErren, jeg vil ikke beholde (Vrede) evindeligen. Es. 31, 6.

2 Krøn. 30, 9. Ps. 103, 8. 9.

13. Kjend dog din Misgjerning, at du haver gjort Overtrædelse imod HErren din Gud, og (at) du er løbet hid og did (paa) dine Veie til fremmede (Guder) under alle grønne Træer, og I vilde ikke høre paa min Røst, siger HErren.

Ps. 32, 5. Ordsp. 28, 13. Hos. 5, 15. Es. 57, 5.

14. Omvender eder, I forvendte Børn! siger HErren, thi jeg, jeg haver været eders Huusbonde; og jeg vil antage eder (igjen), een af en Stad, og to af en Slægt, og jeg vil føre eder til Zion. c. 18, 11.

15. Og jeg vil give eder Hyrder efter mit Hjerte; og de skal føde eder med Kundskab og Forstand. c. 23, 4.

16. Og det skal skee, naar I ere blevne mange, og ere blevne frugtbare i Landet i de samme Dage, siger HErren, (da) skal de ikke sige ydermere: HErrens Pagts Ark, og den skal ikke (mere) opkomme i (nogens) Hjerte; og de skal ikke mere komme den ihu, og ikke søge den, ja det skal ikke skee ydermere.

17. Paa den samme Tid skal de kalde Jerusalem HErrens Throne, og alle Hedningerne skal forsamles til den, for HErrens Navns Skyld i Jerusalem; og de skal ikke ydermere vandre efter deres onde Hjertes Stivhed. Es. 2, 2. 3 ꝛc.

Jer. 7, 24. c. 23, 17. Es. 65, 2.

18. I de samme Dage skal Judæ Huus gaae til Israels Huus, og de skal komme tilhobe fra et Land af Norden, til Landet, som jeg gav eders Fædre til Arv.

19. Og jeg, jeg sagde: hvorledes vil jeg forskaffe dig Børn, og give dig et ønskeligt Land, en deilig Arv, som er Hedningernes Hæres? og jeg sagde: min Fader skal du kalde mig, og ikke vende dig tilbage fra mig. Ps. 2, 8. Es. 63, 16. c. 64, 7.

20. Dog, (ligesom) en Qvinde bliver troløs imod sin Boler, saa ere I af Israels Huus blevne troløse imod mig, siger HErren. v. 7. 8. 10. 11.

21. Der er hørt en Røst paa de høie Steder, Israels Børns ydmyge Begjeringers Graad; thi de have forvendt deres Vei, de have forglemt HErren deres Gud.

c. 2, 32. c. 18, 15. Es. 44, 21. Hos. 8, 14. c. 13, 6.

22. Saa vender om, I forvendte Børn! jeg vil læge eders Afvendelser; see, vi, vi komme til dig, du er HErren vor Gud.

v. 12. c. 25, 5.

23. Sandeligen, (det er idel) Bedragerie med Høiene, med den Mængde paa Bjergene; sandeligen Israels Frelse er i HErren vor Gud. Ps. 3, 9; 68, 20. 21.

24. Og Beskjæmmelse haver fortæret vore Fædres Arbeide, fra vor Ungdom af, deres smaa Qvæg, og deres store Qvæg, deres Sønner og deres Døttre.

25. Vi ligge i vor Beskjæmmelse, og vor Skam skjuler os, thi vi syndede imod HErren vor Gud, vi og vore Fædre, fra vor Ungdom og indtil denne Dag; og vi vare ikke HErrens vor Guds Røst lydige.

Dan. 9, 7. 8.

4. Capitel.

HErren lader raade Jøderne til alvorlig Omvendelse og forkynder Landets Ødelæggelse ved Chaldæerne imod de falske Propheters Trøst, 1-18. Propheten beklager sig ynkeligen over denne Ødelæggelse; dog forkynder han, at HErren ikke aldeles vil fordærve Landet, 19-31.

1. Israel! dersom du vil omvende dig, siger HErren, da skal du omvende dig til mig; og om du vil borttage dine Vederstyggeligheder fra mit Ansigt, da skal du ikke fordrives.

2. Men du skal sværge: (saa vist som) HErren lever, i Sandhed, i Dom og i Retfærdighed! og Hedningerne skal velsigne sig i ham, og rose sig af ham.

5 Mos. 6, 13. Ps. 63, 12. Es. 45, 23. 25. Jer. 12, 16.

3. Thi saa sagde HErren til Judæ Mænd og til Jerusalem: pløier eder nyt Land (paa ny), og saaer ikke ved Torne.

Hos. 10, 12. Gal. 6, 7. 8.

4. Omskjærer eder for HErren, og borttager eders Hjertes Forhuder, Judæ Mænd, og Jerusalems Indbyggere! paa det min Grumhed skal ikke udfare som Ilden, og brænde, og der skal ingen være, som udslukker, for eders Idrætters Ondskabs Skyld. 5 Mos. 10, 16. c. 30, 6.
Rom. 2, 29. Phil. 3, 3. Jer. 7, 20. c. 21, 12.

5. Kundgjører det i Juda, og lader det høres i Jerusalem, og siger: blæser i Trompeten udi Landet, raaber, fuldender det, og siger: samler eder, og lader os komme til de faste Steder.
4 Mos. 10, 9. c. 31, 6. Es. 18, 3. Jer. 8, 14.

6. Oplofter Banner imod Zion, samler eder, staaer ikke; thi jeg fører en Ulykke fra Norden, og en stor Forstyrrelse.
c. 1, 14. c. 6, 1.

7. En Løve opstiger af sin forviklede (Busk), og Hedningernes Fordærver er uddragen, han er udgangen af sit Sted, at gjøre dit Land til en Ødelæggelse; dine Stæder skal ødelægges, at ingen skal boe (deri). c. 5, 6. Jer. 48, 9.

8. Ombinder derfor Sække, græder, og hyler; thi HErrens grumme Vrede er ikke vendt tilbage fra os. Ps. 35, 13.
Jer. 6, 26. Jon. 3, 6. 8.

9. Og det skal skee paa den samme Dag, siger HErren, (da) skal Kongens Mod og Fyrsternes Mod forgaae, og Præsterne skal forskrækkes, og Propheterne forundre sig. Ez. 32, 10.

10. Og jeg sagde: af HErre, HErre! sandeligen du haver saare ladet bedrage dette Folk og Jerusalem, at man sagde: Fred skal være med eder; og Sværdet er (dog) kommet indtil Sjelen. c. 6, 14.

11. Paa den samme Tid skal siges til dette Folk og til Jerusalem: (der kommer) et tørt Veir paa de høie (Steder) i Ørken, paa mit Folkes Datters Vei, ikke til at kaste (Korn), og ei til at rense.

12. Ja, der skal komme mig et fuldt (strækkeligt) Veir, fra disse (Steder); nu vil jeg, jeg ogsaa gaae i Rette med dem.

13. See, han skal fare op, som Skyerne, og hans Vogne ere som Hvirvelvinden, hans Heste ere lettere end Ørne; vee os! thi vi ere forstyrrede.

14. Aftoe dit Hjerte, Jerusalem! fra Ondskab, paa det du kan frelses; hvor længe vil du lade din Uretfærdigheds Tanker blive om Natten midt udi dig?
Es. 1, 16.

15 Thi fra Dan (kommer) hans Røst, som forkynder (noget), og fra Ephraims Bjerg den, som lader høre (om) Mishandling.

16. Lader det ihukommes iblandt Hedningerne, see, lader det høres imod Jerusalem, at der kommer Vogtere af et langt fraliggende Land; og de skal udgive deres Røst over Judæ Stæder.

17. De skal være imod den trindt omkring, som Vogtere paa Marken; thi den haver været gjenstridig imod mig, siger HErren. c. 6, 3. Luc. 19, 43.

18. Din Vei og dine Idrætter have gjort disse Ting ved dig; denne er din Ondskabs (Frugt), at Bitterhed (kommer), at den haver naaet indtil dit Hjerte.
c. 2, 19. c. 14, 7.

19. Mine Indvolde! mine Indvolde! jeg maa lide Smerte; o mit Hjertes Vægge! mit Hjerte bruser i mig, jeg kan ikke tie; thi du hørte Trompetens Lyd, min Sjel, (ja) Krigs Skrig.

20. Forstyrring over Forstyrring udraabes, thi alt Landet er ødelagt, (ja) mine Gardiner (ere borttagne) i et Øieblik.

21. Hvor længe skal jeg see Bannere, skal jeg høre Trompetens Lyd?

22. Sandeligen, mit Folk er daarligt, de kjende mig ikke, de ere vanvittige Børn og forstaae det ikke; de ere vise til at gjøre Ondt, men vide ikke at gjøre Godt.
5 Mos. 32, 6. Rom. 16, 19.

23. Jeg saae Landet, og see, det var øde og tomt; og (jeg saae) til Himlene, og deres Lys (var der) ikke.

24. Jeg saae Bjergene, og see, de bævede, og alle Høiene skjælvede.
Ps. 97, 4. Joel 2, 10. c. 3, 21. Nah. 1, 5.

25. Jeg saae, og see, der var intet Menneske; og alle Fuglene under Himmelen vare bortfløine. c 9, 10.

26. Jeg saae, og see, den frugtbare Mark var en Ørk; og alle dens Stæder vare nedbrudte for HErrens Ansigt, for hans grumme Vrede.

27. Thi saa sagde HErren: alt Landet skal være aldeles øde; dog jeg vil ikke (aldeles) gjøre Ende (med det.) c. 5, 10. 18.

28. Derfor skal Landet sørge, og Himlene derovenfil vorde sorte; fordi jeg haver talet det, jeg haver betænkt det, og det angrer mig ikke, og jeg vil ikke vende mig af fra det.

29. For Rytteres og Bue-Skytters Lyd flyer hver Stad; de gik (op) i de tykke Skyer, og stege op paa Bjergene; hver

Stad er forladt, og der er ingen, som boer
i dem.
30. Og du Forstyrrede! hvad vil du gjøre?
om du end iførte dig Purpur, om du end
prydede dig med Guld-Prydelse, om du
end vilde gnide dit Ansigt med Sminke,
skal du dog smykke dig forgjæves; (thi)
de, som brænde af Kjærlighed imod dig,
have foragtet dig, de skal søge efter dit
Liv. 2 Kong. 9, 30. Ez. 23, 5. 9 *rc.*
31. Thi jeg hørte en Røst, ligesom hen-
des, der føder, en Angest, som dens, der er
i Førstefødsels Nød: Zions Datters Røst;
hun skal klage sig, udbrede sine Hænder,
(og sige): vee mig nu! thi min Sjel er
forsmægtet for deres Skyld, som ihjelslaae.
c. 6, 24. Hos. 13, 13. Mich. 4, 10.

5. Capitel.

Propheten klager, at der fandtes hverken iblandt Lave eller Høie nogen Oprigtighed, eller Lydighed, men Haardnakkenhed, Afguderie og Horerie, hvorfor HErren nødtes til at straffe dem, 1-9. Han forkynder Guds Straf over dem, at de skulde gjøres til Trælle i et fremmed Land, 10-19. Bebreider dem deres Galenskab, at de ei vilde frygte HErren, som har skabt og opholder Alting, men fremturede i Ondskab, Bedragerie, Uretfærdighed og Løgn, 20-31.

1. Løber omkring paa Gaderne i Jeru-
salem, og seer dog, og kjender, og søger
paa dens Gader, om I kunne finde (no-
gen), om der er nogen, som gjør Ret, som
søger efter Sandhed; saa vil jeg tilgive
den. 1 Mos. 18, 24.
2. Og om de (end) sige: (saa vist som)
HErren lever! saa sværge de dog falskeli-
gen.
3. HErre! monne dine Øine ikke (see)
efter Sandhed? du slog dem, men de følede
ingen Smerte, du fortærede dem, de væ-
grede sig ved at annamme Tugt; de for-
hærdede deres Ansigt mere end en Klippe,
de vægrede sig for at vende om.
c. 2, 30. Es. 9, 13; 48, 4. Ezech. 2, 4.
4. Men jeg, jeg sagde: sandeligen, disse
ere de Ringe, de handle daarligen; thi de
kjende ikke HErrens Vei, deres Guds Ret.
5. Jeg vil gaae til de Store, og tale med
dem; thi de, de vide HErrens Vei, deres
Guds Ret; men de, de havde tilhobe søn-
derbrudt Aaget, sønderslidt Baandene.
Ps. 2, 3.
6. Derfor haver en Løve af Skoven sla-
get dem, en Ulv om Aftenen skal forstyrre
dem, en Parder vaager (og lurer) mod
deres Stæder; hver den, som udgaaer af
dem, skal sønderrives; thi deres Overtræ-
delser ere mange, deres Afvendelser ere
blevne (saare) mange. c. 4, 7. Hos. 13, 7.
7. Hvor skulde jeg tilgive dig dette? dine
Børn forlode mig, og svore ved (det, som)
ikke er Gud; der jeg havde mættet dem, da
bedreve de Horerie, og floge sig sammen i
Troppe-Tal i Horehuset. c. 2, 11.
5 Mos. 32, 21; 31, 20.
8. De stode aarle op, som vel forede
Heste; de vrinskede hver ad sin Næstes
Hustru. Ez. 22, 11. c. 23, 20. c. 33, 26.
9. Skulde jeg ikke hjemsøge for disse
Ting? siger HErren; og skulde ikke min
Sjel hevne sig paa saadant Folk, som
dette er? c. 9, 9.
10. Farer op paa dens Mure, og for-
dærver (dem), men gjører ikke aldeles Ende
(med dem); borttager deres Qvister, thi
de ere ikke HErrens. c. 4, 27. Ez. 6, 8.
11. Thi Israels Huus og Judæ Huus
have været heelt troløse mod mig, siger
HErren.
12. De negtede HErren, og sagde: han
er det ikke, og Ulykke skal ikke komme paa
os, og Sværd og Hunger skal vi ikke see.
2 Petr. 2, 1.
13. Ja, Propheterne skal blive til Veir,
og (HErrens) Ord skal ikke være i dem;
det skal skee dem selv saaledes. Mich. 2, 11.
14. Derfor, saa sagde HErren, den Ze-
baoths Gud: efterdi I sige dette Ord, see,
da gjør jeg mine Ord i din Mund til Ild,
og dette Folk til Træer, og den skal fortære
dem. Es. 30, 33.
15. See, jeg vil lade et Folk komme langt
fra over eder, Israels Huus! siger HEr-
ren; det er et haardt Folk, det er et Folk,
(som haver været til) fra gammel Tid, et
Folk, hvis Tungemaal du ikke skal kjende,
og ikke forstaae, hvad det skal tale.
c. 6, 22. 5 Mos. 28, 49. Es. 33, 19.
16. Hvis Kogger er som en aabnet
Grav; de ere allesammen vældige.
17. Og det skal fortære din Høst og dit
Brød, (som) dine Sønner og dine Døttre
skulde have ædet, det skal fortære dine
Faar og dine Øxne, det skal fortære dit
Viintræe, og dit Figentræe; det skal gjøre
dine faste Stæder, som du forlader dig
paa, fattige formedelst Sværdet. c. 48, 7.
Am. 6, 1.
18. Dog jeg vil i de samme Dage, siger
HErren, ikke (aldeles) gjøre Ende paa
eder. c. 4, 27
19. Og det skal skee, om I sige: hvor-
for gjorde HErren vor Gud alle disse Ting

ved os? da skal du sige til dem: ligesom
I forlode mig, og tjente den Fremmedes
Guder i eders Land, saa skal (I og) tjene
Fremmede i et Land, som ikke er eders.
c. 16, 10. c. 15, 14.
20. Kundgjører dette i Jakobs Huus;
og lader det høres i Juda, saa der
siges:
21. Hør dog dette du vanvittige Folk,
og (som haver) ingen Forstand! de have
Øine og see ikke, de have Øren, og høre
ikke; c. 6, 10. Jer. 4, 22.
22. Vil I ikke frygte mig, siger HErren,
og ikke bæve for mit Ansigt? jeg, som ha-
ver sat Sand til Havets Grændse med en
evig Skik, at det kan ikke gaae over det;
og (om) dets Bølger end bevæge sig, skal
de ikke formaae (noget), og (om) de (end
deri) vilde bruse, skal de dog ikke gaae
over det. c. 10, 7. Job 38, 8. 11.
23. Men dette Folk haver et modvilligt
og gjenstridigt Hjerte; de ere afvegne og
gik bort. c. 3, 12. 14. 22. Es. 1, 4.
24. Og de sagde ikke i deres Hjerte: la-
der os dog frygte HErren vor Gud, den
som giver Regn, baade tidlig Regn og
sildig Regn i sin Tid; han skal bevare os
Ugerne, (ja) de beskikkede Høst-(Tider).
3 Mos. 26, 4. 5 Mos. 11, 14. Es. 30, 23.
Ap. G. 14, 17.
25. Eders Misgjerninger bortvende disse
Ting, og eders Synder forhindre det Gode
fra eder. Es. 59, 2.
26. Thi der findes Ugudelige iblandt
mit Folk: (hver) seer til, som Fuglefæn-
gere stille sig; de stille en fordærvelig
(Snare), de vil fange Folk.
27. Som et Fuglebuur er fuldt af Fug-
le, saa ere deres Huse fulde af Svig;
derfor ere de blevne store og rige.
28. De ere blevne fede, (og) glindse, de
overgik ogsaa en Onds Handeler; de ud-
førte ingen Sag, (ja ikke) den Faderløses
Sag, og havde (dog) Lykke, og de skaffede
ikke de Fattige Ret. 2 Mos. 22, 22.
Es. 1, 23. Sach. 7, 10.
29. Skulde jeg ikke hjemsøge dem for
disse Ting? siger HErren; skulde ikke
min Sjel hevne sig paa saadant Folk,
som dette? v. 9.
30. En forskrækkelig og gruelig Ting
skeer i Landet: c. 23, 14.
31. Propheterne spaae Løgn, og Præ-
sterne herske formedelst dem, og mit Folk
elsker saadant; men hvad vil I gjøre paa
det Sidste deraf?

6. Capitel.

Propheten forkynder, at Jøderne skulde ei bestaae imod deres Fiender, men vist ødelægges, hvis de ei vilde tugte sig selv, 1-8. De skulde alle henføres i Fængsel, for deres Forhærdelse, Gjerrighed og Løgn, etc. 9-15. Fordi de ei vilde gaae paa den gode Vei, men foragtede Guds Ord, og vare Hyklere, da skulde de grumme Babylonier komme over dem, 16-25. Han raader dem til Omvendelse, men klager, at det alt blev forgjæves, og de skulde straffes, 26-30.

1. I BenJamins Børn! samler eder,
(og flyer) midt ud af Jerusalem, og blæ-
ser i Trompeten i Thekoa, og opreiser et
Baal over Beth-Cherem! thi en Ulykke
lader sig see af Norden, og en stor For-
seelse. c. 4, 5. 6. Es. 18, 3.
2. Jeg lignede Zions Datter ved en
deilig og kræsen (Jomfru).
3. Til hende skal Hyrder komme, og de-
res Hjorde; de slaae Pauluner trindt
omkring imod hende, de afæde hver sin
Plads.
4. Helliger en Krig imod hende, staaer
op, og lader os drage op om Middagen;
vee os! thi Dagen vender sig, thi Aftens
Skygger udstrække sig. c. 22, 7
5. Staaer op, og lader os drage om
Natten, og fordærve hendes Palladser.
6. Thi saa sagde den HErre Zebaoth:
afhugger Træerne, og opkaster en Vold
imod Jerusalem; denne er den Stad, som
er hjemsøgt, der (findes) idel Fortrykkelse
inden i den. c. 5, 1.
7. Som en Brønd udvælder sit Vand,
saa lod hun udvælde sin Ondskab: Vold
og Ødelæggelse blev hørt i den, Sygdom
og Slag er stedse for mit Ansigt.
8. Lad dig tugte, Jerusalem! at mit
Hjerte ikke skal drages fra dig; at jeg ikke
gjør dig til en Ødelæggelse, et Land, som
ingen boer udi.
9. Saa sagde den HErre Zebaoth: de
skal vist eftersanke, som paa et Viintræ,
det Overblevne af Israel; omvend din
Haand, som den, der afplukker (Viindru-
er) til Kurvene.
10. For hvem skal jeg tale og vidne, at
de (dog) vilde høre? see, deres Øren have
Forhud, og de kan ikke give Agt (derpaa);
see, HErrens Ord var dem til en Spot, de
havde ikke Lyst til det.
c. 5, 21. c. 7, 26. Ap. G. 7, 51.
11. Og jeg er fuld af HErrens Vrede,
jeg er træt af at holde mig fra at udøse
(den baade) over de spæde Børn paa Ga-
den og over de unge Karles hemmelige
Raad tillige; thi baade Mand og Qvinde,

den Gamle, og den, som har fyldt (sine) Dage, skal fanges.

12. Og deres Huse skal tilvendes andre, (ja.) Agre og Qvinder tillige; thi jeg vil udrække min Haand over Landets Indbyggere, siger HErren.

13. Thi enhver er saare gjerrig, fra den Mindste af dem indtil den Største af dem; og fra Prophet og indtil Præst bedrive de allesammen Løgn. c. 8, 10. Es. 56, 11.

14. Og de lægte mit Folks Datters Forstyrrelse, som om den havde været ringe, og sagde: Fred! Fred! dog der var ikke Fred. Es. 13, 10. 16. Mich. 3, 5. 1 Thess. 5, 3.

15. Ere (de) vel beskjæmmede (derfor), at de gjorde Vederstyggelighed? ja de skammede sig aldeles intet, og vidste ikke, at de skulde være skamfulde; derfor skal de falde iblandt dem, som falde, den Tid, naar jeg vil hjemsøge dem, skal de støde sig, siger HErren. c. 8, 12.

16. Saa sagde HErren: staaer paa Veien, og seer til, og spørger om de gamle Stier, hvor den gode Vei mon være, og vandrer paa den, og I skal finde Rolighed for eders Sjel; men de sagde: vi vil ikke gaae. c. 2, 17. c. 18, 15. Jer. 44, 16. Matth. 11, 29; 23, 37.

17. Jeg haver og opsat Vægtere over eder, (sigende:) giver Agt paa Trompetens Lyd; men de sagde: vi vil ikke give Agt.

18. Derfor hører, I Hedninger! og forstaae, du Menighed! de Ting, der ere hos dem.

19. Du Jord! hør til, see, jeg fører Ulykke over dette Folk, (som er) deres Tankers Frugt, thi de gave ikke Agt paa mine Ord, og min Lov, den forkastede de. 5 Mos. 32, 1. Es. 1, 2.

20. Hvortil skulde mig komme Virak fra Scheba, og den gode Calmus fra et langt fraliggende Land? eders Brænd-offere ere ikke velbehagelige, og eders Offere behage mig ikke. Es. 1, 11. Jer. 14, 12. Hos. 8, 13.

21. Derfor, saa sagde HErren: see, jeg vil sætte Stød for dette Folk, hvorpaa Fædre og Børn skal støde sig tilhobe, Naboen og hans Staldbroder skal omkomme.

22. Saa sagde HErren: see, der skal komme et Folk fra et Land fra Norden; og et stort Folk skal opvækkes fra Jordens Sider. c. 5, 15. 5 Mos. 28, 49.

23. De skal tage fat paa Bue og Glavind; (det er) et grumt (Folk), og de skal ikke forbarme sig, deres Røst skal bruse som Havet, og de skal ride paa Heste, rustede, som en Mand til Krig, imod dig, du Zions Datter! 5 Mos. 28, 50.

24. Vi have hørt Rygte derom, vore Hænder ere nedsjunkne; Angest haver betaget os, (ja) Smerte, som hendes, der føder. c. 4, 31. c. 22, 23. c. 30, 6.

25. Gak ikke ud paa Ageren, og gak ikke paa Veien; thi der er Fiendens Sværd, (ja) Rædsel trindt omkring.

26. Og mit Folks Datter! ombind en Sæk, og vælt dig i Asken, gjør dig Sorg, (som for) en eneste (Søn), en (saare) bitter Hylen; thi Ødelæggeren skal komme hasteligen over os. c. 4, 8. Amos 8, 10. Sach. 12, 10. Luc. 7, 12.

27. Jeg haver sat dig til et Vagttaarn iblandt mit Folk, til en Befæstning, at du kan kjende, og prøve deres Vei.

28. De ere alle afvegne (og) modvillige, (og) vandre (som) Bagvaskere, de ere Kobber og Jern; de, de ere allesammen Fordærvere. c. 5, 23.

29. Pusteren er opbrændt, Blyet er fortæret af Ild; man har forgjæves flitteligen smeltet, thi de Onde ere ikke fraskilte.

30. Forkastet Sølv kalder man dem; thi HErren haver forkastet dem. c. 7, 15.

7. Capitel.

Jeremias raader Jøderne til Omvendelse, og at de ei skulde forlade sig paa deres udvortes hykkelske Gudstjeneste, og forkynder, at Jerusalem og Templet skulde ødelægges, ligesom Silo, 1-15. Propheten maa ikke bede for dem, for deres svare Afguderies Skyld, hvorfor Landet skulde vist ødelægges, 16-20. Herren forkaster deres hykkelske Offer, og klager over deres store Ulydighed imod alle Prophetens Taler, rc. 21-28. Han byder dem hyle og græde, fordi deres Glæde skulde omvendes til Sorrig, 29, 34.

1. Det Ord, som skede fra HErren til Jeremias, der han sagde:

2. Staae i HErrens Huses Port, og du skal raabe der dette Ord, og sige: hører HErrens Ord, alle I af Juda! I som indgaae ad disse Porte, til at tilbede for HErren! c. 26, 2.

3. Saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: bedrer eders Veie og eders Idrætter, saa vil jeg lade eder boe paa dette Sted. c. 18, 11. c. 26, 13. Es. 1, 16.

4. Forlader eder ikke paa løgnagtige Ord, at de sige: HErrens Tempel, HErrens Tempel, HErrens Tempel ere disse (Ting). Zeph. 3, 11.

5. Men dersom I alvorlig bedre eders

Veie og eders Idrætter, og I gjøre Ret imellem Mand og hans Næste, c.22,3.

6. (Og) I gjøre den Fremmede, Faderløse og Enken ingen Vold, og udøse ikke uskyldigt Blod paa dette Sted, og vandre ikke efter andre Guder, eder til Ulykke:

2Mos.22,21fgg. Es.1,17.23. Jer.5,28; 25,6.

7. Da vil jeg lade eder boe paa dette Sted, i Landet, som jeg gav eders Fædre, altid og evindelig.

8. See, I forlade eder paa løgnagtige Ord, som ikke gavne.

9. Skulde I stjæle, slaae ihjel, og bedrive Hoer, og sværge falskeligen, og gjøre Røgelse for Baal, og vandre efter fremmede Guder, som I ikke kjende?

10. Og I kom (dog,) og stode for mit Ansigt i dette Huus, som er kaldet efter mit Navn, og sagde: vi ere befriede; paa det (I siden kunne) gjøre alle disse Vederstyggeligheder!

11. Mon dette Huus, som er kaldet efter mit Navn, være en Røverhule for eders Øine? ja jeg, see, jeg haver seet det, siger HErren. Es. 56, 7. Matth. 21, 13 ꝛc.

12. Men gaaer dog til mit Sted, som var i Silo, der hvor jeg lod mit Navn boe i Begyndelsen, og seer, hvad jeg haver gjort ved det for mit Folks Israels Ondskabs Skyld. Jos.18,1. 1Sam.4,3.11.

13. Og nu, fordi I gjøre alle disse Gjerninger, siger HErren, og jeg haver talt til eder tidligen og ideligen, og I hørte ikke, og jeg kaldte ad eder, og I svarede ikke:

Ordsp. 1, 24 ꝛc. Es. 65, 12. Jer. 35, 17.

14. Da vil jeg gjøre ved dette Huus, som er kaldet efter mit Navn, paa hvilket I forlade eder, og det Sted, som jeg gav eder og eders Fædre, ligesom jeg gjorde ved Silo. c. 26, 6. 1 Sam. 4, 4. 11.

15. Og jeg vil bortkaste eder fra mit Ansigt, ligesom jeg bortkastede alle eders Brødre, den ganske Ephraims Sæd.

2 Kong. 24, 20. Jer. 6, 30. c. 7, 29.

16. Og du, du skal ikke bede for dette Folk, og ikke opløfte (din Røst med) Skrig eller Bøn, og ikke møde mig (med Bøn) for dem; thi jeg hører dig ikke.

c. 11, 14. c. 14, 11.

17. Seer du ikke, hvad de gjøre i Judæ Stæder, og paa Jerusalems Gader?

18. Børnene opsanke Træe, og Fædrene optænde en Ild, og Qvinderne ælte Dei, at lave Himmelens Dronning Kager, og udøse Drikoffer for andre Guder, til at opirre mig. c.44,15.19.

19. Monne de, de gjøre mig Fortræd (dermed,) siger HErren? monne de ikke (gjøre) sig (selv Fortræd), til deres Ansigters Blusel?

20. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: see, min Vrede og min Grumhed er udøst over dette Sted, over Mennesker og over Dyr, og over Træer paa Marken, og over Landets Frugt; og den skal brænde, og ikke udslukkes. c.4,4. c.17,4 c.21,12.

5 Mos. 23, 22. Hos. 5, 10.

21. Saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: lægger eders Brændoffere til eders Slagtoffere, og æder Kjød.

22. Thi jeg haver ikke talet med eders Fædre, ei heller befalet dem, paa den Dag, jeg udførte dem af Egypti Land, om Brændoffere og Slagtoffere. Es.1,11fgg.

23. Men denne Ting befoel jeg dem, sigende: hører paa min Røst, saa vil jeg være eders Gud, og I, I skal være mit Folk; og I skal vandre paa hver den Vei, som jeg befaler eder, at det maa gaae eder vel. c. 11, 4.

24. Men de hørte ikke, bøiede ei heller deres Øre, men vandrede (i deres egne) Raad, i deres onde Hjertes Stivhed; og de holdt sig bag (mig), og ikke for (mit) Ansigt. c. 3, 17. Es. 65, 2.

25. Fra den Dag, der eders Fædre udgik af Egypti Land, indtil denne Dag, da sendte jeg til eder alle mine Tjenere, Propheterne, dagligen, tidligen og ideligen; v. 13.

26. Men de hørte ikke mig, bøiede ei heller deres Øre; men de forhærdede deres Nakke, de gjorde værre end deres Fædre. c.6,10. 5Mos.9,13. Jer.16,12.

27. Og du skal tale til dem alle disse Ord, og de skal ikke høre dig; og du skal kalde ad dem, men de skal ikke svare dig.

28. Og du skal sige til dem: dette er et Folk, som ikke hører paa HErrens deres Guds Røst, og ei annammer Tugt; Sandheden er omkommen, og udryddet af deres Mund.

29. Klip din Fraskillelses (Haar) af, og kast (det) bort, og opløft et Klagemaal paa de høie (Steder); thi HErren haver forkastet og forladt den Slægt, (som) hans Fortørnelse (er imod). c.6,30. c.7,15.

30. Thi Judæ Børn gjorde det, (som er) ondt for mine Øine, siger HErren: de satte deres Vederstyggeligheder i Huset, som er kaldet efter mit Navn, til at besmitte det. v. 11.

31. Og de byggede Thopheths Høie, som ere i Ben-Hinnoms Dal, til at opbrænde deres Sønner og deres Døttre med Ilden; hvilket jeg ikke haver budet, ei heller er opkommet i mit Hjerte. 3Mos.18,21 ꝛc.
2Kron.33,6. 5Mos.18,10. 2Kong.16,3.

32. Derfor see, de Dage komme, siger HErren, at man ikke mere skal kalde det Thopheth og Ben-Hinnoms Dal, men Mordets Dal, og de skal begrave i Thopheth, fordi der (ellers) ikke er Rum.
c. 19, 6.

33. Og dette Folks Kroppe skal være Himmelens Fugle og Dyr paa Jorden til Spise; og der skal ingen forfærde dem. c. 9, 22. c. 25, 33.

34. Og jeg vil lade ophøre fra Judæ Stæder og fra Gaderne i Jerusalem Fryds Røst og Glædes Røst, Brudgoms Røst og Bruds Røst; thi Landet skal være øde.
c. 16, 9. Ez. 26, 13. Aab. 18, 22. 23
Es. 24, 8. Jer. 6, 8.

8. Capitel.

Jeremias spaaer om Jerusalems ynkelige Ødelæggelse, og klager over Jødernes bestandige Haardnakkenhed, hvori de viste sig værre end umælende Dyr, ꝛc. 1-13. HErren vil give dem, for deres svare Synders Skyld, i de Babyloniers Hænder, hvorfra ingen skulde redde dem; beskriver Fiendens Grumhed og Magt, hvorover Folket skal hyle; og Propheten er derover bedrøvet, 14-22.

1. Paa den samme Tid, siger HErren, skal de udføre Judæ Kongers Been, og hans Fyrsters Been, og Præsternes Been, og Propheternes Been, og Indbyggernes Been i Jerusalem, af deres Grave;

2. Og udsprede dem for Solen, og for Maanen, og for al Himmelens Hær, hvilke de elskede, og hvilke de tjente, og hvilke de vandrede efter, og hvilke de søgte, og for hvilke de tilbade; de skal ikke sankes, og ei begraves, men vorde til Møg oven paa Jorden. 5Mos.4,19. c.17,3.

3. Og Døden skal udvælges mere end Livet af hver den, som er tilovers af de Overblevne af denne den onde Slægt, de som ere overblevne i alle de Stæder, der hvor jeg driver dem hen, siger den HErre Zebaoth.

4. Og du skal sige til dem: saa sagde HErren: skulde man falde, og ikke opstaae? skulde man afvende sig, og ikke omvende sig?

5. Hvorfor er dette Folk i Jerusalem (saa) afvendt med en evig Afvendelse? de holde fast ved Svig, og vægre sig for at vende om c. 5, 23.

6. Jeg gav Agt, og hørte til; de vilde ikke tale Ret, der var ingen, som angrede sin Ondskab og sagde: hvad haver jeg gjort? de vendte sig allesammen om, hver til sit Løb, som en Hest, der render i Krigen.

7. Ogsaa en Stork under Himmelen kjender sine bestemte (Tider), og en Turteldue og en Trane og en Svale tage vare paa den Tid, da de skal komme; men mit Folk, de kjende ikke HErrens Ret.

8. Hvorledes kan I sige: vi ere vise, og HErrens Lov er hos os? See, Skriverens falske Pen handler dog falskeligen!
c. 7, 8.

9. De Vise ere beskjæmmede, forskrækkede og fangne; see, de forkastede HErrens Ord, hvad for Viisdom skulde de da have?

10. Derfor vil jeg give andre deres Hustruer, (og) deres Agre til dem, som skal eie dem; thi hver er saare gjerrig, fra den Mindste til den Største; fra Prophet og indtil Præst handle de allesammen falskeligen. c. 6, 13 sqq.

11. Og de lægte mit Folks Datters Forstyrrelse, som (om den havde været) ringe, og sagde: Fred! Fred! dog der var ikke Fred. c. 6, 14.

12. Ere de (vel) skamfulde (derover), at de gjorde Vederstyggelighed? de skammede sig aldeles ikke, og vidste ikke, at de skulde være skamfulde; derfor skal de falde iblandt dem, som falde; paa den Tid, naar de hjemsøges, skal de støde sig, siger HErren. c. 6, 15.

13. Jeg vil visseligen sanke dem, siger HErren; der er ikke Druer paa Viintræet, og ei Figen paa Figentræet, ja, Bladene ere affaldne, og de (Bud), som jeg haver givet dem, overtræde de.

14. Hvorfor sidde vi (stille)? samler eder, og lader os komme i de faste Stæder, og tie der; thi HErren vor Gud haver kommet os til at tie, og givet os Galdevand at drikke, fordi vi have syndet for HErren. c. 4, 5.
Ps. 60, 5; 75, 9. Es. 51, 21. 22.

15. Vie efter Fred, og det skal ikke (vorde) godt; efter Lægedoms Tid, og see, Forfærdelse (kommer).

16. Hans Hestes Fnysen er hørt fra Dan, af hans stærke (Hestes) Vrinskens Lyd bævede det ganske Land; og de kom, og fortærede Landet og dets Fylde, Staden og Indbyggerne derudi.

17. Thi see, jeg sender iblandt eder

Slanger og Basilisker, som ikke ere besvorne; og de skal bide eder, siger HErren.
4 Mos. 21, 6.

18. Min Vederqvægelse er i Bedrøvelse; mit Hjerte er svagt i mig.

19. See, mit Folks Datters Raabs Lyd (kommer) fra et langt fraliggende Land; er da HErren ikke i Zion? eller er dens Konge ikke i den? hvorfor opirrede de mig med deres udskaarne Billeder, med et fremmed (Folks) Forfængeligheder?

20. Høsten er forbi, Sommeren er endt; og vi, vi ere ikke frelste.

21. Jeg er forstyrret over mit Folks Datters Forstyrrelse; jeg gaaer i Sørgeklæder, Forskrækkelse har betaget mig.

22. Mon der ikke er Balsom i Gilead? eller er der ikke Læge? hvorfor tager mit Folks Datters Lægedom ikke til.
c. 46, 11. Jer. 30, 17.

9. Capitel.

Jeremias viser sin store Veemodighed over Jødernes jammerlige Tilstand, og den Straf, som for deres Synders Skyld vilde komme over Chaldæerne, 1-9. Han beskriver klageligen Landets Ødelæggelse, fordi de forlode HErrens Lov, og bedreve Afguderie, etc. 10-16. Forkynder den store Veeklagen, som da skulde skee, og raader enhver til at forlade sig alene paa HErren, som vil straffe baade Jøderne og Hedningerne, 17-26.

1. Gid mit Hoved var Vand, og mit Øie en Graads Kilde! da vilde jeg begræde Dag og Nat mit Folks Datters Ihjelslagne. v. 2. c. 13, 17.
c. 14, 17. Begr. 1, 16. c. 2, 18.

2. Gid jeg havde i Ørken et Herberg (som for) de Veifarende! da vilde jeg forlade mit Folk, og gaae fra dem; thi de ere allesammen Hoerkarle, som handle troløst, (endog) paa Forbuds-Dagen.

3. Og de spænde deres Tunge, som deres Bue, til Løgn, og de blive Vældige i Landet ikke ved Sandhed; men de udgaae fra det (ene) Onde til det andet, og kjende mig ikke, siger HErren. Ps. 52, 4.

4. Forvarer eder hver for sin Ven, forlader eder ikke paa nogen Broder; thi hver Broder skuffer visseligen, og hver Ven vandrer (som) en Bagvasker.
Mich. 7, 6. Matth. 10, 21. 35. 36.

5. Og de handle bedrageligen hver mod sin Ven, og tale ikke Sandhed; de lære deres Tunge at tale Løgn, de gjøre sig Møie for at forvende (Retten).
Ps. 52, 5.

6. Du boer midt i Bedragerie; (og) for Bedragerie vægre de sig ved at kjende mig, siger HErren.

7. Derfor sagde den HErre Zebaoth saaledes: see, jeg vil smelte dem, og prøve dem; thi hvorledes skal jeg (ellers) gjøre imod mit Folks Datter?

8. Deres Tunge er en Slagte-Piil, den talede Bedragerie; med sin Mund taler (enhver vel) Fred med sin Ven, men i sit Hjerte ligger han paa Luur efter ham.
Ps. 28, 3; 55, 22; 62, 5.

9. Skulde jeg ikke hjemsøge dem for disse Ting? siger HErren: skulde ikke min Sjel hevne sig paa saadant Folk, som dette?
c. 5, 9. 29.

10. Jeg maa opløfte (Røsten med) Graad og Klage paa Bjergene, og i Klagemaal mod Græsgangene i Ørken; thi de ere forbrændte, saa der gaaer ingen igjennem, og man hører ikke Lyd af Fæ; baade Himmelens Fugle og Dyr, de ere bortfløine, de ere bortgangne. Ps. 65, 13.
Jer. 12, 4. c. 4, 25.

11. Og jeg vil gjøre Jerusalem til (Steen-)Hobe, til Dragers Bolig; og jeg vil gjøre Judæ Stæder til en Ødelæggelse, at ingen skal boe der. c. 10, 22.
Ps. 79, 1. Mich. 3, 12.

12. Hvo er den Mand, som er viis, og forstaaer dette? og til hvem haver HErrens Mund talet, at han kan kundgjøre det, hvorfor Landet er fordærvet, er forbrændt, som en Ørk, at der gaaer ingen igjennem? 5 Mos. 32, 29.

13. Og HErren sagde: forbi de forlode min Lov, som jeg gav for deres Ansigt, og hørte ikke paa min Røst, og vandrede ikke derefter,

14. Men vandrede efter deres Hjertes Stivhed, og efter Baalim, som deres Fædre lærte dem: c. 7, 24.
Es. 65, 2. Rom. 2, 11.

15. Derfor sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud, saaledes: see, jeg vil bespise dem, nemlig dette Folk, med Malurt, og give dem Galdevand at drikke.
c. 8, 14. c. 23, 15.

16. Og jeg vil adsprede dem iblandt Hedningerne, hvilke de eller deres Fædre ikke kjendte; og jeg vil sende Sværdet efter dem, indtil jeg faaer gjort Ende paa dem.
4 Mos. 26, 33. 5 Mos. 28, 64.

17. Saa sagde den HErre Zebaoth: betragter (dette), og kalder ad Klageqvinder, at de komme; og skikker efter vise Qvinder, at de komme,

18. Og (at) de skynde sig, og opløfte

Røsten med Klage over os, at vore Øine kan rinde med Graad, og vore Øienlaage flyde med Vand. v. 1. 20.

19. Thi der er hørt en Klage-Røst fra Zion: hvorledes ere vi ødelagte? vi ere saare beskjæmmede, thi vi have forladt Landet, thi de have nedkastet vore Boliger.

20. Men hører, I Qvinder! HErrens Ord, og eders Øre antage hans Munds Ord; og lærer eders Døttre (at holde) Klage, og hver Qvinde sin Næste (at holde) Klagemaal.

21. Thi Døden er opstegen i vore Vinduer, er kommen i vore Palladser, til at udrydde spæde Børn uden for, de unge Karle af Gaderne. Joel 2, 9.

22. Tael: saa siger HErren: Menneskers Kroppe skal ligge som Møg oven paa Marken, og som en Neg efter Høstmanden, hvilken ingen sanker. c. 7, 33.
c. 19, 7. c. 34, 20. Aab. 11, 8.

23. Saa sagde HErren: en Viis rose sig ikke af sin Viisdom, og en Stærk rose sig ikke af sin Styrke; en Riig rose sig ikke af sin Rigdom; Es. 36, 8. 9.

24. Men hvo som vil rose sig, rose sig af dette, at han forstaaer og kjender mig, at jeg er HErren, som gjør Miskundhed, Ret og Retfærdighed paa Jorden; thi disse Ting behage mig, siger HErren.
1 Cor. 1, 31 ꝛc. 2 Cor. 10, 17. Gal. 6, 14. Jer. 22, 16.

25. See, de Dage komme, siger HErren, at jeg vil hjemsøge hver Omskaaren tilligemed den, som haver Forhud:
c. 7, 32. c. 19, 6.

26. Ægypten, og Juda, og Edom, og Ammons Børn, og Moab, og alle de Yderste i Hjørnet, de som boe i Ørken; thi alle Hedningerne have Forhud, men alt Israels Huus, de have Forhud paa Hjertet. c. 25, 23. c. 49, 32. c. 4, 4.
5 Mos. 30, 6. Ap. G. 7, 51.

10. Capitel.

Jeremias raader Jøderne fra Hedningernes elendige Afguderie, 1-6. Men raader til at frygte den store, stærke, sanddru, levende Gud og Konge, som har skabt og opholder og styrer Alting, da de, som danne Afguder, ere ufornuftige, og blive beskjæmmede, 7-16. Han taler atter om Jerusalems ynkelige Ødelæggelse, 17-22. Beder, Gud vilde straffe sit Folk med Maade og udøse sin Vrede over deres Fiender, 23-25.

1. Israels Huus! hører det Ord, som HErren taler om eder.

2. Saa sagde HErren: I skal ikke lære (at vandre) paa Hedningernes Vei, og ikke forskrækkes for Himmelens Tegn; thi Hedningerne skal forskrækkes for dem.

3. Thi Hedningernes Skikke ere Forfængelighed selv; thi man afhuggede Træe i en Skov, (til at vorde) en Mesters Hænders Gjerning, med Øxen. Es. 41, 24.
c. 44, 9. 12. 13.

4. Han smykker det med Sølv og med Guld; man fæster det med Søm og med Hamre, at det ikke vakler.

5. De ere som et Palmetræe, af drevet (Arbeide), men kan ikke tale; de maae jo bæres, thi de kan ikke gaae; I skal ikke frygte for dem, thi de kan ikke gjøre Ondt, og der er heller ingen (Magt) hos dem til at gjøre Godt. Ps. 115, 5. 6. 7.
Es. 45, 20. c. 46, 7.

6. Der er ingen som du, o HErre! du er stor, og dit Navn er stort med Styrke.
Jer. 32, 19.

7. Hvo skal ikke frygte dig, du Hedningernes Konge? thi det tilkommer dig; thi iblandt alle Hedningernes Vise, og i alt deres Rige, er ingen som du. Ps. 33, 8.
Aab. 15, 4.

8. Og de ere tilsammen ufornuftige, og handle daarligen; saadant et Træe er en forfængelig Undervüsning. c. 51, 17.

9. Hamret Sølv føres fra Tharsis, og Guld fra Uphas, en Mesters og Guldsmeds Hænders Gjerning; deres Klæder ere fiolblaae og Purpur, de ere alle de Vises Gjerninger. 1 Kong. 10, 22.

10. Men den HErre Gud er Sandhed, han er den levende Gud, og en evig Konge; Jorden skal bæve for hans Vrede, og Hedningerne kan ikke taale hans Fortørnelse. Ez. 32, 32. Job 2, 10.

11. Saaledes skal I sige til dem: de Guder, som ikke have gjort Himmel og Jord, de skal omkomme af Jorden, og fra (at være) under disse Himle.

12. (Han er den,) som gjorde Jorden ved sin Kraft, som beredte Jorderige ved sin Viisdom, og udbredte Himlene ved Forstand. 1 Mos. 1, 6. 9. Ps. 136, 5. 6.
Es. 45, 12. Jer. 51, 15.

13. Naar han udgiver Røsten, er Vandenes Mangfoldighed i Himmelen, og han kan opdrage Damp fra Jordens Ende; han gjorde Lynet (tillige med) Regnen, og udførte Veir af sine Liggendefæ.
Ps. 135, 7. Job 38, 25. Jer. 51, 16.

14. Hvert Menneske bliver ufornuftigt, (og har) ikke Kundskab, hver Guldsmed er beskjæmmet for det udskaarne Billede

Skyld; thi hans støbte Billede er Bedragerie, og der er ikke Aand i dem. c. 51, 17.

15. De ere Forfængelighed, (ja) en meget besvigelig Gjerning; til den Tid, naar de blive hjemsøgte, skal de omkomme.

16. Jakobs Deel er ikke som disse; thi han er den, som haver dannet alle Ting, og Israel er hans Arvs Stamme; HErre Zebaoth er hans Navn. c. 51, 19.

Es. 51, 15. Jer. 31, 35. Hos. 12, 6.

17. Sank dit Kjøbmandskab af Landet, du, som boer i Befæstningen!

18. Thi saa sagde HErren: see, jeg vil bortkaste (som af en Slynge) Landets Indbyggere denne Gang, og trænge dem, paa det de skal finde det.

19. Vee mig for min Forstyrrelse! mit Saar er (meget) svagt; men jeg, jeg sagde: visseligen, denne er en Sygdom, og jeg maa bære den. c. 4, 6. c. 14, 17 rc.

20. Mit Paulun er forstyrret, og alle mine Snorer ere sønderslidte; mine Børn ere udgangne fra mig, og de ere ikke mere til; ingen udslaaer ydermere mit Paulun, eller ophænger mine Gardiner.

21. Thi Hyrderne ere ufornuftige, og søgte ikke HErren; derfor handle de ikke klogeligen, og al deres Fødes (Hjord) er adspredt. c. 23, 1.

22. See, der kommer en Lyd, som høres, og en stor Bevægelse fra Nordenland, til at gjøre Judæ Stæder til en Ødelæggelse, til Dragers Bolig. c. 9, 11.

23. Jeg veed, HErre! at Menneskets Vei (staaer) ikke til ham; (ja, det staaer) ikke til ham, som vandrer, at han kan befæste sin Gang. Job 34, 21.

Ordsp. 5, 21. c. 16, 1.

24. Tugt mig, HErre! dog med Maade; ikke i din Vrede, at du ikke skal gjøre mig ringe. Ps. 6, 1; 38, 2. Jer. 46, 28.

Es. 30, 18.

25. Udøs din Grumhed over Hedninger, som ikke kjende dig, og over Slægter, som ikke paakalde dit Navn; thi de have ædet Jakob, ja, ædet ham, og fortæret ham, og ødelagt hans Bolig.

Ps. 79, 9. Jer. 7, 20. Hos. 5, 10.

11. Capitel.

Propheten skal formane Folket til at holde den Pagt, som Gud havde gjort med deres Fædre, rc. 1-8. Truer, at der skal komme Ulykke over dem, som ei skulde afvendes, deres Guder skulde ei hjælpe dem; Propheten maatte ei bede for dem, Templet og Staden skulde opbrændes med Ild, 9-17. Propheten klager over Borgerne i Anathoth, som vilde ihjelslaae ham, men HErren truer dem haardeligen, 18-23.

1. Det Ord, som skede til Jeremias fra HErren, sigende:

2. Hører denne Pagts Ord; og I skal tale til Judæ Mænd, og til Jerusalems Indbyggere.

3. Og du skal sige til dem: saa sagde HErren, Israels Gud: forbandet være den Mand, som ikke adlyder denne Pagts Ord, 5 Mos. 27, 26. Gal. 3, 10.

4. Hvilken jeg bød eders Fædre, paa den Dag, jeg udførte dem af Ægypti Land, af Jernovnen, sigende: adlyder min Røst, og gjører disse Ting efter alt det, som jeg haver budet eder; saa skal I være mit Folk, og jeg, jeg vil være eders Gud.

5 Mos. 4, 20. Jer. 7, 23.

5. Paa det (jeg kan) stadfæste den Eed, som jeg svoer eders Fædre, at give dem et Land, som flyder med Melk og Honning, som (det sees) paa denne Dag; og jeg svarede, og sagde: Amen! HErre!

1 Mos. 12, 7 rc. 2 Mos. 3, 8. 4 Mos. 14, 8.
c. 16, 14. Jer. 32, 22.

6. Og HErren sagde til mig: udraab alle disse Ord i Judæ Stæder, og paa Gaderne i Jerusalem, sigende: hører denne Pagts Ord, og gjører derefter!

7. Thi jeg vidnede vist for eders Fædre, paa den Dag, jeg førte dem op af Ægypti Land, indtil denne Dag, tidligen og ideligen, sigende: adlyder min Røst!

c. 7, 13. c. 25, 4.

8. Men de adlød ikke, og bøiede ikke heller deres Øre, men gik hver i deres onde Hjertes Stivhed; og jeg lod komme over dem alle denne Pagts Ord, som jeg havde befalet at gjøre, og de gjorde (dog) ikke.

c. 7, 13. 24. 26.

9. Og HErren sagde til mig: der er fundet et Forbund iblandt Judæ Mænd, og iblandt Jerusalems Indbyggere.

10. De have vendt om til deres de første Fædres Misgjerninger, som vægrede sig for at adlyde mine Ord, og de gik efter andre Guder, for at tjene dem; Israels Huus og Judæ Huus have gjort min Pagt til intet, som jeg gjorde med deres Fædre. v. 7.

11. Derfor sagde HErren saaledes: jeg lader komme Ulykke paa dem, af hvilken de ikke skal kunne udkomme; og de skal raabe til mig, og jeg skal ikke bønhøre dem. Ordsp. 1, 28. Es. 1, 15. Sach. 7, 13.

12. Saa lad Judæ Stæder og Indbyggerne i Jerusalem gaae og raabe til de Guder, for hvilke de gjorde Røgelse;

men de skal ikke frelse dem i deres Ulykkes Tid. c. 2, 28. 5 Mos. 32, 37. 38.
Dom. 10, 14. Es. 37, 12.

13. Thi saa mange som dine Stæder ere, (saa mange) ere dine Guder, Juda! og saa mange Gader, (som ere i) Jerusalem, (saa mange) Altere have I opsat til den skammelige (Afgud; ja,) Altere til at gjøre Røgelse for Baal. Hos. 10, 1.
c. 12, 12. Jer. 2, 28. Ez. 16, 25.

14. Og du, du skal ikke bede for dette Folk, og ikke opløfte (Røsten med) Skrig eller Bøn for dem; thi jeg vil ikke høre paa den Tid, naar de raabe til mig i deres Ulykke. c. 2, 16.

15. Hvad haver min Elskelige at (gjøre) i mit Huus? efterdi hun bedriver skjændelige Ting med mange, og (de, som offre) det hellige Kjød, ere henfarne fra dig; thi (naar) du gjør Ondt, da fryder du dig.

16. HErren kaldte dit Navn et grønt Olietræe med Frugt af (deilig) Skikkelse; (men nu) haver han antændt en Ild om det, med et stort Bulders Røst, og de sønderbryde dets Grene. Rom. 11, 24.

17. Og den HErre Zebaoth, som plantede dig, haver talet Ondt over dig, for den Ondskabs Skyld, som Israels Huus og Judæ Huus bedreve, til at opirre mig, idet de gjorde Røgelse for Baal. Ps. 80, 9.

18. Og HErren lod mig vide det, at du veed det; da lod du mig vide deres Idrætter.

19. Og jeg var som et Lam, ja en Oxe, der føres hen til at slagtes, og jeg vidste ikke, at de havde betænkt Anslag imod mig, (og sagt:) lader os fordærve Træet med dets Føde, og udrydde ham af de Levendes Land, og hans Navn skal ikke ydermere ihukommes.

20. Men HErre Zebaoth! du retfærdige Dommer, som prøver Nyrer og Hjerter; jeg skal see din Hevn paa dem, thi jeg haver aabenbaret for dig min Sag.
1 Sam. 16, 7. Ps. 7, 10; 17, 3. Jer. 20, 12.

21. Derfor sagde HErren saaledes om de Mænd i Anathoth, som søge efter dit Liv, sigende: spaae ikke i HErrens Navn, saa skal du ikke døe ved vor Haand;

22. Derfor sagde den HErre Zebaoth saaledes: see, jeg vil hjemsøge dem; deres unge Karle skal døe ved Sværdet, deres Sønner og deres Døttre skal døe ved Hunger.

23. Og intet skal overblive af dem; thi jeg vil lade Ulykken komme paa de Mænd i Anathoth, i det Aar, naar de skal hjemsøges. v. 11.

12. Capitel.

Propheten spørger, hvorfor det gik de Ugudelige saa vel, og han derimod i sin Oprigtighed maatte bespottes, beder, Gud vilde udrydde de Forhærdede, for hvis Skyld Landet straffedes med Misvært, 1-4. HErren lader ham vide, at han skulde endnu faae mere at lide af dem i Jerusalem, 2c. og truer, at han vilde forlade sit Tempel, og straffe Folket med Sværd og Misvært, 5-13. HErren vil oprykke Hedningerne, som skulde plage Jøderne; men disse vil han føre til deres Land igjen, og forsamle mange af dem og Hedningerne til den christne Kirke, 14-17.

1. HErre! du er retfærdig, naar jeg vil trætte med dig; dog maa jeg tale med dig om Rette: hvorfor er de Ugudeliges Vei lykkelig? alle de, som vare saare troløse, vare lykkelige. Job 21, 7.
Ps. 73, 3.

2. Du plantede dem, de fik ogsaa Rødder, de gik frem, de bare ogsaa Frugt; du var nær i deres Mund, men langt borte fra deres Nyrer.

3. Men du, HErre! du kjendte mig, du saae mig, og prøvede mit Hjerte imod dig; bortryk dem som Faar, til at slagtes, og bered dem til Mordets Dag. c. 11, 20.
Ps. 139, 23.

4. Hvor længe skal Landet sørge, og Urter paa al Marken tørres? for deres Ondskabs Skyld, som boe derudi, og (baade) Dyr og Fugle omkomme; thi de sagde: han kan ikke see det sidste af os. c. 9, 10.

5. Da du løb med Fodgjængere, da gjorde de dig trætte, og hvorledes vilde du vove dette med Hestene? og (om) du haver (aleneste) Tillid i Freds Land, hvorledes vil du da gjøre ved Jordanens Hoihed? c. 49, 19.

6. Thi baade dine Brødre og din Faders Huus, de ere ogsaa troløse imod dig, ogsaa de skrege efter dig med fuld (Hals); du skal ikke troe dem, naar de tale gode Ting til dig.

7. Jeg haver forladt mit Huus, overgivet min Arv; jeg gav min Sjels Elskelige i hendes Fienders Haand.

8. Min Arv er mig bleven, som en Løve i Skoven: den udgav sin Røst imod mig, derfor hadede jeg den.

9. Min Arv er mig som en spraglet Fugl, (de andre) Fugle ere omkring imod den; gaaer, samler alle (vilde) Dyr paa Marken! lader dem komme at æde.
Ez. 39, 17.

10. Mange Hyrder have forderbet min Viingaard, de have nedtraadt min Deel; de have gjort min ønskelige Deel til en øde Ørk.

11. Man gjorde den (aldeles) øde, den sørgede over mig, der den var øde; alt Landet er ødelagt, thi ingen lægger det paa Hjerte. Es. 57, 1.

12. Ødelæggere ere komne over alle høie (Stæder) i Ørken; thi HErrens fortærende Sværd er fra Jordens Ende, og indtil Jordens Ende, der er ingen Fred for alt Kjød.

13. De saaede Hvede, og høstede Torne, de vare syge (af Arbeide, men) det gavnede dem ikke; og I skal beskjæmmes af eders Indkomme for HErrens grumme Vredes Skyld. 5 Mos. 28, 38.
Hos. 8, 7. Hagg. 1, 6. Job 20, 17. 21.

14. Saa sagde HErren imod alle mine onde Naboer, de som antaste den Arv, som jeg uddeler iblandt mit Folk Israel: see, jeg oprykker dem af deres Land, og oprykker Judæ Huus midt fra dem.

15. Og det skal skee, efter at jeg haver oprykket dem, vil jeg komme igjen, og forbarme mig over dem; og jeg vil føre dem tilbage, hver til sin Arv, og hver til sit Land.

16. Og det skal skee, om de lære mit Folks Veie, til at sværge ved mit Navn: (saa vist som) HErren lever! ligesom de lærte mit Folk til at sværge ved Baal: da skal de bygges midt iblandt mit Folk.
c. 4, 2. 5 Mos. 6, 13. c. 10, 20. Ruth 3, 13.

17. Og om de ikke høre, da vil jeg vist oprykke og fordærve saadant et Folk, siger HErren.

13. Capitel.

Jeremias forestiller Jøderne, hvordan det skulde gaae dem, ved et linnet Bælte, som han skiulte ved Euphrates i en Rift i en Klippe, hvor det blev fordærvet, 1-11. Ved en Lignelse om en Flaske, som skulde fyldes med Viin, 12-14. Raader dem til Omvendelse, thi ellers skulde de haardeligen straffes for deres Hovmodighed og andre Synder, 15-27.

1. Saa sagde HErren til mig: gak, og kjøb dig et linnet Bælte, og læg det over dine Lænder; og lad det ikke komme i Vand.

2. Og jeg kjøbte Bæltet efter HErrens Ord, og lagde det over mine Lænder.

3 Da skede HErrens Ord til mig anden Gang, og sagde:

4. Tag Bæltet, som du kjøbte, som er over dine Lænder, og staae op, gak til Phrat, og skjul det der i en Rift i Klippen.

5. Og jeg gik, og skjulte det ved Phrat, saasom HErren bød mig.

6. Og det skede, da mange Dage (vare løbne) til Ende, da sagde HErren til mig: staae op, gak til Phrat, og tag det Bælte derfra, som jeg befoel dig at skjule der.

7. Og jeg gik til Phrat, og grov, og tog Bæltet fra det Sted, hvor jeg havde skjult det; og see, Bæltet var fordærvet, det duede ikke til noget.

8. Da skede HErrens Ord til mig, og sagde:

9. Saa sagde HErren: saaledes vil jeg fordærve Judæ Hovmodighed, ja Jerusalems megen Hovmodighed.

10. Dette onde Folk, som vægrer sig for at høre mine Ord, som vandrer i deres Hjertes Stivhed, og gaaer efter andre Guder, til at tjene dem, og at tilbede for dem, det skal være, som dette Bælte, som ikke kan due til noget. c. 11, 8.

11. Thi ligesom Bæltet hænger ved en Mands Lænder, saa lod jeg alt Israels Huus og alt Judæ Huus hænge ved mig, sagde HErren, at være mig til et Folk, og til et Navn, og til Lov, og til Ære; men de hørte ikke.

12. Og du skal sige dette Ord til dem: saa sagde HErren, Israels Gud: hver Flaske skal fyldes med Viin; og de skal sige til dig: mon vi ikke vist vide det, at hver Flaske skal fyldes med Viin?

13. Og du skal sige til dem: saa sagde HErren: see, jeg fylder alt dette Lands Indbyggere, baade Kongerne af David, som sidde paa hans Throne, og Præsterne og Propheterne og alle Indbyggere i Jerusalem med Drukkenskab. c. 2, 26 c. 4, 9.

14. Og jeg vil sønderslaae dem, den ene paa den anden, baade Fædrene og Børnene tillige, siger HErren; jeg vil hverken skaane, ei heller spare, ei heller forbarme mig, at jeg jo fordærver dem.

15. Hører, og vender Ørene (hid), ophøier eder ikke; thi HErren haver talet.

16. Giver HErren eders Gud Ære, før han lader det blive mørkt, og før eders Fødder støde sig paa de mørke Bjerge; og I skal forvente Lys, og han skal gjøre det til Dødens Skygge, og skaffe det til Mørkhed. Jos. 7, 19.

17. Men dersom I ikke vil høre dette, skal min Sjel græde i Skjul for eders Hovmodigheds Skyld, og hyle saare; og

mit Øie skal rinde med Graad, thi HErrens Hjord er fangen bortført.
c. 9, 1. c. 14, 17.
18. Stig til Kongen og til Dronningen: fornedrer eder, sidder (ned), thi eders Hovedsmykker ere nedfaldne, (ja) eders deilige Krone. Begr. 5, 16. Ez. 21, 16.
19. Stæderne imod Sønden ere tillukte, og der er ingen, som oplader (dem); al Juda er bortført, (ja,) fuldkommeligen bortført.
20. Oplöfter eders Øine, og seer dem, som komme fra Norden; hvor er (nu) Hjorden, som dig var given, dine deilige Faar?
21. Hvad vil du sige, naar han skal hjemsøge dig? thi du, du haver (selv) lært dem, (at være) Fyrster (og) Høvedsmænd over dig; mon Smerter skulde ikke betage dig, som en Qvinde, der føder?
c. 22, 23. c. 4, 31. Ps. 48, 7.
22. Og naar du vil sige i dit Hjerte: hvorfor vederfares mig disse Ting? for din Misgjernings Mangfoldigheds Skyld ere dine Sømme opslagne, dine Hæle ere gjorte bare (med Vold). c. 15, 13.
c. 17, 3.
23. Kan og en Morian omskifte sin Hud, eller en Parder sine Pletter? saa skal I ogsaa kunne gjøre vel, som have lært at gjøre ilde. Ps. 55, 20.
24. Derfor vil jeg lade adsprede dem som Halm, der henfarer for Veir af Ørken.
Ps. 1, 4. Job 21, 18. Dan. 2, 35.
25. Dette er din Lod, (ja,) din tilmaalte Deel af mig, siger HErren, du, som haver glemt mig, og forladt dig paa Løgn.
c. 2, 32. c. 3, 21.
26. Og jeg, jeg haver ogsaa opslaget dine Sømme over dit Ansigt, og din Skam er seet.
27. Dine Horerier og din Vrinsken, din Horeries Skjændsel vare paa Høiene paa Marken, jeg haver seet dine Vederstyggeligheder; vee dig, Jerusalem! vil du ikke rense dig? hvor længe (skal det) endnu herefter (vare)?

14. Capitel.

Jeremias spaaer om en stor Tørhed, som skulde komme, og beder, Gud vilde afvende den; HErren truer at straffe Jøderne alligevel med Sværd, Hunger og Pestilentse, og truer især de falske Propheter, som forførte Folket, 1-16. Propheten græder over den store Forstyrrelse, som skulde komme over Landet, bekjender sine og Folkets Synder, og beder om naadig Hjælp, og Straffens Afvendelse, 17-22.

1. HErrens Ord, som skede til Jeremias, om den (store) Tørke:
2. Juda sørger, og dens Porte vansmægte: de gaae i Sorgeklæder i Landet, og Jerusalems Klagemaal opstiger.
Begr. 1, 3. 4.
3. Og de Ypperlige iblandt dem sendte deres Smaa efter Vand; de kom til Gravene, de fandt ikke Vand, de kom tilbage med deres Kar tomme; de ere beskjæmmede, og skammede sig og skjulte deres Hoveder. Am. 4, 8.
4. Thi Jorden er sprukken, fordi der haver ikke været Regn paa Jorden; Agermændene ere beskjæmmede, de skjule deres Hoveder. 1 Kong. 17, 1. 7. Joel 1, 11.
Am. 4, 7. 8. 9.
5. Thi ogsaa en Hind paa Marken fødte, og maatte forlade (sine Kalve), fordi der ikke var Græs. Joel 1, 18.
6. Og Vildæsler stode paa hine (Steder), toge Luft (til sig), som Dragerne; deres Øine forsmægtede, fordi der ikke var Urter.
7. Om vore Misgjerninger have svaret imod os, HErre! (da) gjør det (dog) for dit Navns Skyld; thi vore Afvendelser ere store, imod dig have vi syndet.
c. 2, 19. c. 4, 18.
8. Og, Israels Forhaabning! hans Frelse i Nøds Tid! hvorfor vil du være, som en Fremmed udi Landet, og som en Veifarende, der (kun) bøier sig ned (et Sted), for at blive (der) om Natten.
9. Hvorfor vil du være som en forskrækket Mand, som en vældig (Stridsmand), der ikke kan frelse? og du, HErre! er midt iblandt os, og vi kaldes efter dit Navn, lad os ikke fare! c. 15, 16.
10. Saa sagde HErren om dette Folk: saaledes have de elsket at vanke ustadigt omkring, de holdt ikke deres Fødder tilbage; derfor haver HErren ikke Behagelighed til dem, (men) skal nu komme deres Misgjerning ihu, og hjemsøge deres Synder.
11. Og HErren sagde til mig: du skal ikke gjøre Bøn for dette Folk til det Gode.
c. 7, 16.
12. (Thi) dersom de end faste, vil jeg (dog) ikke høre deres Skrig, og om de end offre Brændoffer og Madoffer, haver jeg (dog ikke) Behagelighed til (dem); thi jeg vil fortære (dem) ved Sværd, og ved Hunger, og Pestilentse. Es. 58, 3. Jer. 6, 20.
Es. 1, 11. Jer. 21, 9.
13. Og jeg sagde: ak HErre, HErre! see, Propheterne sige til dem: I skal intet Sværd see, og ingen Hunger have hos

eder, thi jeg vil give eder vis Fred paa
dette Sted. c. 6, 13. 14. c. 8, 10. 11.
14. Og HErren sagde til mig: Prophe-
terne spaae Løgn i mit Navn, jeg sendte
dem ikke, og befoel dem ikke og talede ikke
til dem; de, de spaae eder løgnagtige Sy-
ner, og (falsk) Spaadom, og det som intet
er, og deres Hjertes Bedragerie.
c.6,14. c.23,16.21. 5 Mos.13,2.6. Matth.7,15.
15. Derfor sagde HErren saaledes om
Propheterne, som spaae i mit Navn, og
jeg, jeg sendte dem ikke, og de sige: der skal
ikke være Sværd eller Hunger i dette Land:
de samme Propheter skal fortæres ved
Sværdet og ved Hungeren. 5 Mos. 13, 5.
c. 18, 20. Sach. 13, 3.
16. Og Folket, for hvilket de spaae, skal
være henkastet paa Jerusalems Gader, for
Hungerens og Sværdets Skyld, og skal
ingen have, som skal begrave dem, deres
Hustruer, og deres Sønner, og deres Døt-
tre; og jeg vil udøse deres Ondskab over
dem.
17. Og du skal sige dette Ord til dem:
mine Øine rinde med Graad Nat og Dag,
og holde ikke op, thi Jomfruen, mit Folks
Datter, er forstyrret med sin Forstyrrelse,
(hendes) Saar er meget svagt. c. 9. 1.
c. 13, 17. Begr. 1, 16. Jer. 10, 19.
18. Om jeg gaaer ud paa Marken, see,
(da ere der) Ihjelslagne med Sværd, og
om jeg kommer i Staden, see, (da ere der)
Sygdomme af Hunger; thi baade Pro-
phet og Præst løb omkring i Landet, og
kjendte det ikke. 5 Mos. 32, 24. 25.
Jer. 15, 2. c. 24, 10.
19. Mon du haver aldeles forkastet Ju-
da? eller væmmes din Sjel ved Zion?
hvorfor haver du ladet slaae os, at ingen
Lægedom er for os? man forventede Fred,
og der var intet Godt, og Lægedommens
Tid, og see, der er Forfærdelse. c.8,15.
20. HErre! vi kjende vor Ugudelighed,
vore Fædres Misgjerning; thi vi have
syndet imod dig. Ps. 106, 6. Jer.3,25.
Begr. 3, 42. Dan. 9, 5.
21. (Men) foragt (os) ikke for dit Navns
Skyld, agt ikke ringe din Herligheds Throne!
kom ihu, at du ikke gjør din Pagt til intet
med os. Ps. 79, 9.
22. Mon der være iblandt Hedningernes
Forfængeligheder de, som kunne lade reg-
ne? eller kunne de give Himlene (Regn-)
Draaber? mon det ikke være dig selv,
HErre vor Gud! og vi have forventet dig,
thi du, du haver gjort alle disse Ting.
c. 10, 13. c. 51, 16. Job 5, 10.

15. Capitel.

HErren vil ingen Forbøn antage for Jøderne til den Tid, men truer dem med fire haarde Plager for deres Ubodfærdigheds Skyld, 1-9. Propheten klager, at hver Mand trættede imod ham for hans Straffe-Prædikeners Skyld, men trøstes af HErren; dog Folket skal føres fangen til Babel, 10-14. Han beder, Gud vilde skaane ham i den Ulykke, og taler om sin Troskab imod HErren, 2c. 15-18. HErren lover ham Naade, saafremt han bliver troe i sit Embede, 2c. 19-21.

1. Og HErren sagde til mig: dersom
Mose og Samuel (end) stode for mit An-
sigt, haver jeg dog ingen Villie til dette
Folk; udlad (dem) fra mit Ansigt og lad
dem gaae ud. Ez. 14,14.
2 Mos. 32, 11. 14. 1 Sam. 7, 9.
2. Og det skal skee, om de sige til dig:
hvorhen skal vi gaae ud? da skal du sige
til dem: saa sagde HErren: den, som
(hører) til Døden, til Døden, og den, som
(hører) til Sværdet, til Sværdet, og den,
som (hører) til Hungeren, til Hungeren,
og den, som (hører) til Fængselet, til
Fængselet. c. 43, 11. Sach. 11, 9.
3. Thi jeg vil beskikke over dem fire Slags,
siger HErren: Sværdet til at ihjelslaae,
og Hundene til at bortslæbe, og Himme-
lens Fugle, og Dyr paa Jorden, til at
æde, og til at fordærve. Ez. 14, 21.
4. Og jeg vil gjøre dem til en Ustadig-
hed i alle Riger paa Jorden, for Man-
nasse, Ezechias Søns, Judæ Konges Skyld,
for det han gjorde i Jerusalem.
2 Kong. 21, 11. c. 23, 26. 2 Krøn. 33, 9.
5 Mos. 28, 25.
5. Thi hvo skulde skaane dig, Jerusalem?
og hvo skulde have Medynk over dig? og
hvo skulde vige (af Veien), for at spørge,
om (det gaaer) dig vel?
6. Du, du haver forladt mig, siger HEr-
ren, du gik tilbage; og jeg vil udrække min
Haand over dig, og fordærve dig, jeg er
træt af at angre. Es. 1, 2. 4.
2 Mos. 32, 12. 14. Jer. 18, 8.
7. Og jeg vil kaste dem med en Kasteskovl
i Landets Porte; jeg haver gjort barnløs,
fordærvet mit Folk, (dog) have de ikke
vendt om fra deres Veie. Matth. 3, 12.
8. Dets Enker ere flere for mig, end
Sand ved Havet; en ung Karl, en Øde-
lægger om Middagen, lader jeg komme
til dem, over Moderen; jeg vil lade ham
hasteligen overfalde hende, Staden (skal
være fuld) af Forskrækkelse.
9. Den, som fødte de syv, er skrøbelig,
hun haver udblæst sin Sjel, hendes Sool
er nedgangen, der det endnu var Dag, hun

blev beskjæmmet og skammede sig; og det
Overblevne af dem vil jeg give til Svær-
det for deres Fienders Ansigt, siger HErren.
ren. Am. 8, 9.
10. Vee mig, min Moder! at du fødte
mig, en Mand, mod hvem alt Landet kiver
og trætter; jeg haver ikke sat paa Aager,
og de have ikke sat paa Aager hos mig, dog
forbander enhver mig. c. 20, 14.
Job 3, 3. 11. Es. 41, 11. Ps. 15, 5.
11. HErren sagde: mon (det skal) ikke
gaae dine Overblevne vel? mon jeg ikke
vil komme Fienden til at møde dig paa
Ulykkens Tid og paa Nødens Tid?
12. Mon noget Jern kan bryde Jern fra
Norden og Kobber?
13. Jeg vil give dit Gods og dit Lig-
gendefæ til Rov, (dog) ikke for (Penges)
Værd; og det for alle dine Synders Skyld
i alle dine Landemærker. c. 13, 22.
c. 17, 3. Ez. 23, 46.
14. Og jeg vil føre (dig) ved dine Fien-
der i et Land, som du ikke kjender; thi
Ilden som er optændt i min Vrede, skal
brænde over eder. c.17,4. 5Mos.32,22rc.
Nah. 1, 6.
15. Du, du veed (det,) HErre! kom
mig ihu, og besøg mig, og hevn dig for
mig paa mine Forfølgere, at du ikke skal
tage mig bort i din Langmodighed; kjend,
at jeg bær Forhaanelse for din Skyld.
16. Dine Ord ere fundne, og jeg haver
ædet dem, og dit Ord var mig til Fryd,
og til mit Hjertes Glæde; thi jeg er kaldet
efter dit Navn, HErre, Gud Zebaoth.
Ps. 19, 9; 119, 50. Jer. 14, 9. Es. 43, 7.
17. Jeg sad ikke i hemmeligt Raad med
Bespottere, eller frydede mig (med dem);
jeg sad alene for din Haands Skyld, thi
du haver fyldt mig med Harm. Ps. 1, 1.
18. Hvorfor varer min Pine evindeli-
gen, og er min Plage ulægelig, saa den
ikke vil læges? du er vist bleven mig lige-
som en skuffende (Kilde), (som) Vande,
der ikke ere bestandige. c. 30, 12. 15.
Job 6, 15.
19. Derfor sagde den HErre saaledes:
dersom du omvender dig, vil jeg vende
(mig) til dig, du skal staae (fremdeles)
for mit Ansigt; og dersom du uddrager
det Dyrebare fra det Ringe, skal du være
som min Mund; de, de skal vende om til
dig, og du, du skal ikke vende om til dem.
20. Og jeg vil gjøre dig for dette Folk
til en Kobbermuur, (som) er fast, og de
skal stride imod dig, og ikke faae Over-
haand over dig, thi jeg er med dig, til at
frelse dig, og til at redde dig, siger HEr-
ren. c.1,18.19.Ez 3,8.9.Jer.1,8.Es.41,10.
21. Og jeg vil redde dig af de Ondes
Haand, og forløse dig af Tyranners Haand.

16. Capitel.

Jeremias skal ikke gifte sig, eller avle Børn, og ei
gaae til Gjæstebud ved Liigbegjængelse, rc. og skal
dermed betegne den forestaaende Guds Straf, 1-7.
Ei heller skulde han komme til noget Glædskabs
Gjæstebud, fordi HErren vilde borttage al Glæde, og
lade Jøderne bortføre for deres Utydigheds Skyld,
8-13. HErren lover, at føre dem tilbage af Ba-
bel, naar han havde faaet straffet dem tilbørligen,
14-18. Mange Hedninger skulde omvendes, naar
de havde lært at kjende HErrens Haand og Stykke,
19-21.

1. Og HErrens Ord skede til mig, og
han sagde:
2. Du skal ikke tage dig en Hustru, og
du skal ikke have Sønner eller Døttre paa
dette Sted.
3. Thi saa sagde HErren om de Sønner
og om de Døttre, som fødes paa dette
Sted, og om deres Mødre, som føde dem,
og om deres Fædre, som avle paa dette
Land:
4. De skal døe af Sygdoms Død, de
skal ikke begrædes, og ei begraves, de skal
vorde til Møg oven paa Landet; og de
skal (aldeles) udryddes ved Sværdet, og
ved Hungeren, og deres Kroppe skal blive
til Spise for Himmelens Fugle og Dyrene
paa Jorden. c. 14, 16.
5. Thi saa sagde HErren: du skal ikke
gaae ind i Sorge-Huus, og ikke gaae hen
til at begræde, og ei have Medynk over
dem; thi jeg haver borttaget min Fred
fra dette Folk, siger HErren, (ja) Mi-
skundhed og Barmhjertigheder.
Præd. 7, 2. Am. 6, 7. Es. 48, 22.
6. Og de skal døe, Store og Smaae i
dette Land, de skal ei begraves, og man
skal ikke begræde dem, og man skal ikke
saare sig, og ei gjøre sig skaldet for dem.
c. 22, 18. 19. 3Mos. 19, 27. 28.
7. Og man skal ikke dele (Brød) iblandt
dem over Sorrig, til at trøste nogen over
en Død, og ikke give dem at drikke af Trø-
stens Bæger, (hver) over sin Fader og
over sin Moder. Ez. 24, 17.
8. Og du skal ikke gaae ind i Gjæstebuds
Huus, til at sidde hos dem, til at æde, og
til at drikke. Præd. 7, 2.
9. Thi saa sagde den HErre Zebaoth,
Israels Gud: see, jeg lader ophøre af

dette Sted for eders Øine og i eders Dage
Fryds Røst, og Glædes Røst, Brudgoms
Røst, og Bruds Røst. c. 7, 34. c. 25, 10.
Es. 26, 13.
10. Og det skal skee, naar du har for-
kyndt dette Folk alle disse Ord, og de sige
til dig: hvorfor taler HErren al denne
store Ulykke over os? og hvilken er vor
Misgjerning, og hvad er vor Synd, som vi
have syndet med for HErren vor Gud?
c. 5, 19.
11. Da skal du sige til dem: fordi at
eders Fædre forlode mig, siger HErren, og
gik efter andre Guder, og tjente dem, og
tilbade for dem; og de forlode mig, og
holdt ikke min Lov.
12. Og I, I gjøre værre end eders Fæ-
dre; og see, I vandre hver efter sit det
onde Hjertes Stivhed, for I vil ikke høre
mig. c. 7, 24. 26.
13. Og jeg vil bortkaste eder af dette
Land, til et Land, som I ikke kjende, (hver-
ken) I eller eders Fædre; og I skal tjene
der andre Guder Dag og Nat, thi jeg vil
ikke give eder Naade. c. 5, 19. c. 15, 14.
5 Mos. 4, 28. c. 28, 36. 64.
14. Derfor see, de Dage komme, siger
HErren, at der skal ikke ydermere siges:
(saa vist, som) HErren lever, som opførte
Israels Børn af Egypti Land!
c. 23, 7. 8.
15. Men, (saa vist, som) HErren lever,
som opførte Israels Børn fra Norden-
land, og fra alle Landene, der hvor han
havde fordrevet dem hen! Thi jeg vil føre
dem tilbage til deres Land, som jeg gav
deres Fædre.
16. See, jeg sender til mange Fiskere,
siger HErren, og de skal fiske dem; og der-
efter vil jeg sende til mange Jægere, og
de skal jage dem paa alle Bjerge, og paa
alle Høie, og fra Rifterne i Klipperne.
17. Thi mine Øine ere over alle deres
Veie, de ere ikke skjulte for mit Ansigt, og
deres Misgjerning er ikke skjult for mine
Øine. c. 23, 24. c. 32, 19. Ebr. 4, 13.
Ps. 32, 19.
18. Men jeg vil først betale dobbelt deres
Misgjerning og deres Synd, fordi de be-
smittede mit Land med deres Vederstyg-
gelighederS (døde) Kroppe, og de fyldte
min Arv med deres Vederstyggeligheder.
c. 2, 7.
19. HErre! min Styrke og min Befæst-
ning, og min Tilflugt paa Nøds Dag!
Hedningerne skal komme til dig fra Jor-
dens Ender, og sige: vore Fædre eiede dog
Falskhed, (ja,) Forfængelighed, og det
kunde intet gavne dem. Ps. 18, 2. 3.
Ordsp. 18, 10. Es. 4, 5. 6.
20. Mon et Menneske kan gjøre sig Gu-
der? de ere dog ikke Guder. c. 10, 3.
Es. 40, 19.
21. Derfor see, jeg lader dem denne
Gang kjende, (ja,) jeg vil lade dem kjende
min Haand, og min Styrke; og de skal
kjende, at mit Navn er HErren.

17. Capitel.

Propheten forkynder, at Jøderne for deres Afguderies Skyld skal føres til Babel, 1-4. Forbander dem, som forlade sig paa Mennesker, og velsigner dem, som forlade sig paa HErren, og ikke paa noget an- det, &c. 5-13. Beder, HErren vil styrke ham, og forsvare ham imod hans Forfølgere, 14-18. For- maner Jøderne til at helligholde Sabbater, og an- dre Gudstjenester, ellers skulde de haardeligen straf- fes, 19-27.

1. Judæ Synd er skreven med Jernstiil,
(ja) med en Eg af en Demant; den er
udgraven paa deres Hjertes Tavle, og
paa eders Alteres Horn:
2. Saa deres Børn skal ihukomme de-
res Altere og deres Lunde ved de grønne
Træer, ved de ophøiede Høie. c. 3, 6.
3. Mit Bjerg paa Marken! jeg vil give
dit Gods, (ja) alle dine Liggendefæ til
Rov, (ja,) dine Høie, for den Synd, (som
du gjorde) inden alle dine Landemærker.
c. 13, 22. Es. 23, 46.
4. Og du skal efterlade, og (det) af dig
(selv), af din Arv, som jeg gav dig, og
jeg vil gjøre, at du skal tjene dine Fiender
i et Land, som du ikke kjender; thi I have
optændt en Ild i min Vrede, den skal
brænde evindeligen. 5 Mos. 15, 2. 3.
Jer. 5, 19; 7, 20. 5 Mos. 32, 22.
5. Saa sagde HErren: forbandet er
den Mand, som forlader sig paa Menne-
sket, og holder Kjød for sin Arm, og hvis
Hjerte viger fra HErren. Ps. 118, 8; 146, 3.
6. Og han skal være som et eenligt
(Træ) paa den øde Mark, og skal ikke see,
naar Godt skal komme; men han skal boe
i de forbrændte (Steder) i Ørken, i et
salt Land, og du skal ikke kunne blive (der).
c. 48, 6. Ps. 107, 34.
7. Velsignet er den Mand, som forlader
sig paa HErren, og hvis Tillid HErren er.
Ps. 2, 12; 34, 9. Es. 30, 18. Ps. 65, 6; 71, 5.
8. Thi han skal være ligesom et Træe,
plantet ved Vand, og som udskyder sine
Rødder ved en Bæk; han skal ikke frygte,
naar der kommer Hede, og hans Blad skal
være grønt; og han skal ikke sørge, naar et

tort Aar (kommer,) og ikke lade af at bære Frugt. Pſ. 1, 3. Ez. 47, 12.
Pſ. 46, 3.

9. Hjertet er bedrageligt, mere end alle Ting, det er ulægeligt; hvo kan kjende det? c. 15, 18.

10. Jeg er HErren, ſom randſager Hjertet, ſom prøver Nyrer, og (det,) til at give hver efter ſine Veie, efter ſine Idrætters Frugt. Pſ. 7, 10 ꝛc. Rom. 2, 6.
Eſ. 40, 10. Ordſp. 1, 31.

11. (Som) en Agerhøne ſamler (Æg) og udlægger (dem) ikke, (ſaa er den) ſom forhverver (ſig) Rigdom, dog ikke med Rette; han ſkal forlade den midt i ſine Dage, og være en Daare paa ſit Sidſte.
Pſ. 39, 7. Præd. 2, 8.

12. En Ærens Throne, en Høihed af Begyndelſen, er vor Helligdoms Sted.

13. HErre! Iſraels Forhaabning, alle, ſom dig forlade, ſkal beſkjæmmes; mine Afvegne ſkal ſkrives i Jorden, thi de forlade HErren, de levende Vandes Kilde.
Luc. 10, 20. Pſ. 69, 29 ꝛc. Jer. 2, 13.
Pſ. 36, 10.

14. HErre! læg mig, ſaa læges jeg, frels mig, ſaa frelſes jeg; thi du er min Roes. Pſ. 118, 25; 109, 1.

15. See, de ſige til mig: hvor er HErrens Ord? Kjære, lad det komme.
c. 5, 19.

16. Men jeg, jeg haſtede ikke fra (at være) Hyrde efter dig, men jeg har og ikke begjæret en ulægelig Dag, du, du veed det; hvad der er udgaaet af mine Læber, det er for dit Anſigt. c. 18, 20.

17. Vær mig ikke til Forſkrækkelſe; du er min Tilflugt paa en ond Dag.
c. 16, 19.

18. De ſkal beſkjæmmes, ſom mig forfølge, og jeg, jeg ſkal ikke beſkjæmmes; de, de ſkal forſkrækkes, og jeg, jeg ſkal ikke forſkrækkes; lad en ond Dag komme paa dem, og forſtyr dem med dobbelt Forſtyrrelſe. Pſ. 6, 11; 25, 3.
Pſ. 35, 4. Jer. 20, 11.

19. Saa ſagde HErren til mig: gak, og ſtaae i Folkets Børns Port, igjennem hvilken Judæ Konger komme ind, og igjennem hvilken de gaae ud, og i alle Jeruſalems Porte.

20. Og du ſkal ſige til dem: hører HErrens Ord, Judæ Konger! og al Juda, og alle Indbyggere i Jeruſalem, ſom indgaae ad disſe Porte! c. 22, 2.

21. Saa ſagde HErren: tager eder vare for eders Sjele, og bærer ingen Byrde paa Sabbatens Dag, og lader (den ikke) komme igjennem Jeruſalems Porte.

22. Og udfører ingen Byrde af eders Huſe om Sabbatens Dag, og I ſkal ingen Gjerning gjøre; men I ſkal helliggjøre Sabbatens Dag, ſaaſom jeg bød eders Fædre. 2 Moſ. 20, 8.
5 Moſ. 5, 12. 14. Neh. 13, 15. 17. Am. 8, 5.

23. Men de hørte ikke, og bøiede ikke deres Øre; men forhærdede deres Nakke, (at de vilde) ikke høre, og ei annamme Tugt.
c. 7, 24. 26. c. 2, 30. Pſ. 36, 4.

24. Og det ſkal ſkee, om I høre mig, ſiger HErren, ſaa I ikke lade indkomme Byrde igjennem denne Stads Porte om Sabbatens Dag, men hellige Sabbatens Dag, ſaa at I ikke gjøre nogen Gjerning paa den: Eſ. 58, 13. 14. c. 56, 2.

25. Da ſkal Konger og Fyrſter, ſom ſidde paa Davids Throne, komme ind igjennem denne Stads Port, farende paa Vogne og paa Heſte, de, og deres Fyrſter, Judæ Mænd, Indbyggerne i Jeruſalem; og denne Stad ſkal beboes evindeligen.
c. 22, 4.

26. Og de ſkal komme fra Judæ Stæder, og fra (dem, ſom ligge) omkring Jeruſalem, og fra BenJamins Land, og fra det Lave og fra Bjergene, og fra Sønden, de, ſom føre Brændoffer, og Slagtoffer, og Madoffer, og Virak, og ſom føre Takoffer frem til HErrens Huus.

27. Men derſom I ikke høre mig, ſaa I hellige Sabbatens Dag og ikke lade være at bære Byrde og indgaae igjennem Portene i Jeruſalem om Sabbatens Dag: da vil jeg lade antænde en Ild i dens Porte, og den ſkal fortære Jeruſalems Palladſer, og ikke udſlukkes. Ez. 20, 47.
Begr. 2, 3. Am. 5, 6. c. 1, 4.

18. Capitel.

Propheten maa forkynde Jøderne, at ligeſom Pottemageren handler med Leeret, ſaa vil HErren handle med Jøderne, nedbryde, om de gjøre ilde, eller opbygge, om de omvende ſig, 1-10. Men efterdi de ikke omvendte ſig, men bleve værre end Hedningerne, vil han ødelægge dem, 11-17. Jøderne vil ihjelſlaae Propheten, han beder, at HErren vilde komme ham til Hjælp, 18-23.

1. Det Ord, ſom ſkede til Jeremias fra HErren, ſigende:

2. Gjør dig rede, og du ſkal gaae ned i en Pottemagers Huus, og der vil jeg lade dig høre mine Ord.

3. Og jeg gik ned i Pottemagerens Huus, og ſee, han gjorde en Gjerning paa Hjulet.

4. Og det Kar, som han gjorde af Leret, blev fordærvet i Pottemagerens Haand; da begyndte han igjen, og gjorde et andet Kar deraf, efter som det var ret for Pottemagerens Øine at gjøre.
5. Da skede HErrens Ord til mig, sigende:
6. Mon jeg ikke kan gjøre ved eder, I af Israels Huus! saasom denne Pottemager? siger HErren; see, ligesom Leret er i Pottemagerens Haand, saa ere I af Israels Huus i min Haand.
Es. 44, 9 etc. Rom. 9, 21.
7. I et Øieblik kan jeg tale imod et Folk og imod et Rige, til at oprykke, og til at nedbryde, og til at fordærve. c. 1, 10.
8. Men (dersom) det samme Folk, imod hvilket jeg haver talet, omvender sig fra sin Ondskab, da skal det Onde angre mig, som jeg tænkte at gjøre ved det.
c. 26, 3. 19. Jon. 3, 10.
9. Og i et Øieblik kan jeg tale imod et Folk, og imod et Rige, til at bygge, og til at plante.
10. Men (dersom) det gjør det, som er ondt for mine Øine, at det ikke hører min Røst, da skal det Gode angre mig, med hvilket jeg havde tilsagt at gjøre vel imod det. 1 Kong. 9, 6. 7. c. 11, 11.
11. Og nu, Kjære! tal til Judæ Mænd, og til Jerusalems Indbyggere, sigende: saa sagde HErren: see, jeg danner Ulykke over eder, og betænker et Anslag imod eder; vender om dog, hver fra sin den onde Vei og bedrer eders Veie og eders Idrætter. c. 3, 14. c. 25, 5.
Jon. 3, 8. Jer. 7, 3.
12. Men de sagde: det er forloren; thi vi vil vandre efter vore Tanker, og gjøre hver efter sit onde Hjertes Stivhed.
c. 3, 17. c. 44, 16.
13. Derfor, saa sagde HErren: spørger dog iblandt Hedningerne, hvo haver hørt saadanne Ting? Israels Jomfru haver gjort en saare gruelig Ting.
14. Mon man skulde forlade Libanons Snee, for en Klippe paa Marken? eller (mon) flydende (Vande) skulde overgives, for fremmede kolde Vande?
15. Dog haver mit Folk glemt mig, de gjøre Røgelse for Forfængelighed; og de stede an paa deres Veie, paa de evige Stier, for at gaae paa Stier, paa den Vei, som ikke er banet: c. 2, 32.
c. 3, 21. Ps. 139, 24.
16. For at gjøre deres Land til Forskrækkelse, til evige Hvidseler, saa hver, som gaaer der frem, skal forskrækkes, og ryste med sit Hoved. c. 19, 8. c. 42, 18.
17. Jeg vil adsprede dem, som et Østenveir, for Fiendens Ansigt; jeg vil lade dem see Ryggen, og ikke Ansigtet, paa deres Fordærvelses Dag. c. 2, 27.
c. 32, 33.
18. Men de sagde: kommer, og lader os betænke Anslag imod Jeremias; thi Loven skal ikke være borte for en Præst, eller Raad for en Viis, og Ord for en Prophet; kommer og lader os slaae ham med Tungen, og lader os ikke give Agt paa alle hans Ord.
19. HErre! giv Agt paa mig; og hør deres Røst, som trætte imod mig.
Es. 37, 17.
20. Mon man skulde betale Ondt for Godt? thi de have gravet en Grav til min Sjel; kom ihu, (hvorledes) jeg har staaet for dit Ansigt til at tale Godt for dem, for at vende din Grumhed fra dem.
Ordsp. 17, 13. Ps. 57, 7. Ordsp. 26, 27.
21. Derfor giv deres Børn til Hungeren, og lad dem adspredes ved Sværdets Magt, og lad deres Hustruer blive Barnløse og Enker, og deres Mænd ihjelslagne ved Døden; lad deres unge Karle blive slagne med Sværd i Krigen.
Ps. 63, 11. Jer. 20, 4. Hos. 14, 1.
22. Lad der høres Skrig af deres Huse, naar du hasteligen skal lade komme en Trop over dem; thi de grove en Grav til at gribe mig, og skjulte Snarer for mine Fødder.
23. Og du, HErre! du veed alt deres Raad imod mig til Døden; tag ikke Forsoning for deres Misgjerning, og udslet ikke deres Synd for dit Ansigt; lad dem blive nedstyrtede for dit Ansigt, handle med dem i din Vredes Tid. Ps. 109, 14.

19. Capitel.

Propheten forkynder de Ældste i Ben-Hinnoms Dal, at Jerusalem skulde ynkeligen forstyrres for dets Afguderies og andre Synders Skyld, 1-9. Han bekræfter det med en Lignelse af en Krukke, som han bryder for deres Øine; og igjentager det samme for alt Folket i HErrens Huses Forgaard, 10-15.

1. Saa sagde HErren: gak hen, og kjøb en Pottemagers Leerkrukke, og (tag til dig nogle) af de Ældste for Folket, og af de Ældste for Præsterne.
2. Og gak ud til Ben-Hinnoms Dal, som er udenfor Solens Port, og udraab der de Ord, som jeg vil tale til dig.

3. Og du skal sige: Hører HErrens Ord, Judæ Konger, og Jerusalems Indbyggere! saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: see, jeg lader komme Ulykke over dette Sted, at hver, som det hører, hans Øren skal klinge, 1 Sam. 3, 11.
2 Kong. 21, 12.

4. Fordi at de forlode mig, og gjorde dette Sted fremmed, og gjorde Røgelse for andre Guder derudi, hvilke de og deres Fædre, og Judæ Konger ikke kjendte; og de have fyldt dette Sted med de Uskyldiges Blod; Es. 1, 15. Jer. 22, 3.

5. Og de have bygget Baals Høie, til at opbrænde deres Sønner med Ild, Baal til Brænd-Offere; hvilket jeg ikke bød, og ei talede, og ei opkom i mit Hjerte.
c. 7, 31. Ez. 16, 20.

6. Derfor see, de Dage komme, siger HErren, at man ikke mere skal kalde dette Sted Thopheth, eller Ben-Hinnoms Dal, men Mordets Dal. c. 7, 32.

7. Thi jeg vil udtømme Judæ og Jerusalems Raad paa dette Sted, og lade dem falde ved Sværdet for deres Fienders Ansigt, og i deres Haand, som søge efter deres Liv; og jeg vil give Himmelens Fugle, og Dyr paa Jorden deres (døde) Kroppe til Spise. 2 Sam. 15, 31. Neh. 4, 15.
Es. 8, 10. Jer. 7, 33.

8. Og jeg vil gjøre denne Stad til en Forskrækkelse og til Hvidsel; hver, som gaaer forbi den, skal forskrækkes, og hvidske over alle dens Plager. c. 18, 16.
3 Mos. 26, 32.

9. Og jeg vil lade dem æde deres Sønners Kjød og deres Døttres Kjød, og de skal æde hver sin Vens Kjød, i Beleiring og i Trang, med hvilke deres Fiender, og de, som søge efter deres Liv, skal trænge dem. 3 Mos. 26, 29. 5 Mos. 28, 53.
Begr. 2, 20. c. 4, 10. Luc. 19, 43. Jer. 21, 7.

10. Og du skal sønderbryde Krukken for de Mænds Øine, som gik med dig.

11. Og du skal sige til dem: saa sagde den HErre Zebaoth: saaledes vil jeg sønderbryde dette Folk og denne Stad, som man sønderbryder en Pottemagers Kar, som ikke kan heles ydermere; og de skal begraves i Thopheth, thi der skal (ellers) ikke være Rum at begrave. c. 7, 32.
Es. 30, 33.

12. Saaledes vil jeg handle med dette Sted, siger HErren, og med dets Indbyggere; og (det,) for at gjøre denne Stad, som Thopheth.

13. Og Husene i Jerusalem og Judæ Kongers Huse skal være urene, som det Sted Thopheth, med alle de Huse, hvor de gjorde Røgelse paa Tagene til al Himmelens Hær, og udøste Drik-Offere for andre Guder. c. 44, 17. 18. 19. 21.
c. 32, 29.

14. Og Jeremias kom fra Thopheth, hvor HErren havde sendt ham hen til at spaae; og han stod i HErrens Huses Forgaard, og han sagde til alt Folket:

15. Saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: see, jeg lader komme over denne Stad, og over alle Steder, (som høre) til den, alt det Onde, som jeg haver talet imod dem; thi de have forhærdet deres Nakke, at de ikke høre mine Ord.

20. Capitel.

Jeremias slaaes af Paschur, kastes i Fængsel, og lades løs igjen; han forkynder Paschur Guds Straf, og at han skal døe i Babel, 1-6. Han klager for HErren over den store Forsmædelse og Efterstræbelse, han maatte lide for sin Prædikens Skyld, 7-10. Han trøster sig ved HErrens Hjælp og takker ham, 11-13. Dog forbander han sin Fødselsdag, 14-18.

1. Og Paschur, Immers Søn, Præsten, hvilken var en Befalingsmand, en Fyrste i HErrens Huus, hørte Jeremias som spaaede disse Ord. c. 38, 1
1 Krøn. 4, 14.

2. Og Paschur slog Jeremias Propheten, og satte ham i Fængselet, hvilket var i BenJamins den høie Port, som var i HErrens Huus. c. 37, 15. 2 Krøn. 23, 20.

3. Og det skede om anden Dag, da lod Paschur Jeremias gaae ud af Fængselet; og Jeremias sagde til ham: HErren kalder ikke dit Navn Paschur, men Magor Missabib.

4. Thi saa sagde HErren: see, jeg vil gjøre dig til Rædsel for dig og for alle dine Elskere, og de skal falde ved deres Fienders Sværd, og dine Øine skal see det; og jeg vil give al Juda i Kongen af Babels Haand, og han skal bortføre dem til Babel, og slaae dem med Sværdet.
c. 18, 21.

5. Og jeg vil give al denne Stads Gods, og alt Arbeide derudi, og alt det Dyrebare derudi, og alle Judæ Kongers Liggendefæ, vil jeg give i deres Fienders Haand, at de skal røve dem, og tage dem, og føre dem til Babel. Es. 39, 6.

6. Og du, Paschur, og alle de, som boe i dit Huus, skal gaae i Fængsel; og du skal komme til Babel, og der døe, og der

begraves, du, og alle dine Elskere, som du haver spaaet Løgn for.

7. HErre! du haver overtalt mig, og jeg lod mig overtale, du haver været mig (for) stærk, og haver faaet Overhaand; jeg er den ganske Dag til Latter, hver af dem spotter mig.

8. Thi naar jeg taler, maa jeg skrige (og) raabe om Vold og Ødelæggelse; thi HErrens Ord er blevet mig dagligen til Spot, og Haanhed den ganske Dag.

9. Og jeg sagde: jeg vil ikke komme ham ihu, og ei tale ydermere i hans Navn, men det var i mit Hjerte, som en brændende Ild (havde været) indelukket i mine Been; og jeg søgte med Møie at fordrage det, men jeg kunde ikke. Ps. 39, 4. Job 32, 18.

10. Thi jeg hørte manges Fortalelse, (ogsaa af) Magor-Missabib, som (sagde): forkynder (os det), saa vil vi forkynde det: alle de Mænd, (som skulde holde) Fred med mig, toge vare paa, om jeg haltede, (og sagde): han maatte maaskee lade sig overtale, og vi kunde faae Overhaand over ham, og hevne os paa ham.
v. 3. Ps. 31, 14.

11. Men HErren er hos mig, som en vældig (og) forfærdelig (Strids-Kjæmpe); derfor skal de støde sig, som forfølge mig, og ikke faae Overhaand; de ere saare beskjæmmede, thi de handlede ikke klogeligen, en evig Skam skal ikke glemmes. c. 1, 8. 19.
c. 15, 20. Es. 41, 10. Jer. 17, 18. c. 23, 40.

12. Og du, HErre Zebaoth, som prøver en Retfærdig, som seer Nyrer og Hjerte, lad mig see din Hevn paa dem, thi jeg haver aabenbaret dig min Sag.
Ps. 7, 10 ꝛc.

13. Synger for HErren, lover HErren; thi han friede en Fattigs Sjel af de Ondes Haand.

14. Forbandet være den Dag, paa hvilken jeg blev født! den Dag, paa hvilken min Moder fødte mig, skal ikke vorde velsignet! c. 15, 10. Job 3, 1 ꝛc. c. 10, 18.

15. Forbandet være den Mand, som førte min Fader Budskab og sagde: dig er født et Drengebarn! hvilket glædede ham saare.

16. Og den samme Mand vorde som de Stæder, hvilke HErren omkastede, og angrede det ikke! og han høre et Raab om Morgenen, og et Skrig om Middags-Tiden! 1 Mos. 19, 24. 25.

17. At man ikke dræbte mig fra (Moders) Liv, eller at min Moder (ikke) blev min Grav, og hendes Liv (ikke) frugtsommeligt evindeligen!

18. Hvorfor kom jeg ud af (Moders) Liv til at see Møie og Sorg? og mine Dage skulde endes med Skamme?

21. Capitel.

Propheten svarer Zedekias Bud, at HErren ei vil forsvare Staden, men slaae den ved Pestilentse, Hunger og de Chaldæers Sværd, 1-7. Raader dem til at give sig godvilligen under de Chaldæer, saa skulde de leve, 8-10. Formaner Regenterne til at dømme Ret, og ikke være for sikkre, 11-14.

1. Det Ord, som skede til Jeremias fra HErren, der Kong Zedekias sendte til ham Paschur, Malchias Søn, og Zephanja, Maasejas Søn, Præsten, at sige:

2. Adspørg dog HErren for os, thi Nebucadnezar, Kongen af Babel, strider imod os; om HErren maaskee vilde gjøre imod os efter alle sine underlige Ting, at han maatte drage op fra os.

3. Og Jeremias sagde til dem: saa skal I sige til Zedekias:

4. Saa sagde HErren, Israels Gud: see, jeg omvender de Krigsvaaben, som ere i eders Hænder, med hvilke I stride imod Kongen af Babel og de Chaldæer, som have beleiret eder uden for Muren; og jeg vil sanke dem til midt i denne Stad.

5. Og jeg vil stride imod eder med en udrakt Haand og med en stærk Arm, og med Vrede og med Grumhed, og med stor Fortørnelse. 2 Mos. 15, 6. 12. 16.
Ps. 89, 11.

6. Og jeg vil slaae denne Stads Indbyggere, baade Menneskene og Dyrene; de skal døe ved en stor Pestilentse.

7. Og derefter, siger HErren, vil jeg give Zedekias, Judæ Konge, og hans Tjenere og Folket, og dem, som i denne Stad ere overblevne fra Pestilentsen, fra Sværdet og fra Hungeren, i Nebucadnezars, Kongen af Babels, Haand, og i deres Fienders Haand, og i deres Haand, som søge efter deres Liv; og han skal slaae dem med skarpe Sværd, han skal ikke spare dem, og ei skaane, og ei forbarme sig.
c. 32, 3. c. 19, 9. c. 22, 25.

8. Og du skal sige til dette Folk: saa sagde HErren: see, jeg lægger for eders Ansigt Livets Vei, og Dødens Vei.
5 Mos. 11, 26. c. 30, 15. 19.

9. Den, som bliver i denne Stad, skal døe ved Sværdet, og ved Hungeren, og ved Pestilentsen; men den, som gaaer ud, og falder til Chaldæerne, som beleire eder,

skal blive levende, og hans Liv skal være ham til et Bytte. c. 14, 12. c. 38, 2.
c. 39, 18. c. 45, 5.

10. Thi jeg haver sat mit Ansigt imod denne Stad til det Onde, og ikke til det Gode, siger HErren; den skal gives i Kongen af Babels Haand, og han skal opbrænde den med Ild.

11. Og om Judæ Konges Huus hører HErrens Ord!

12. (Du) Davids Huus! saa sagde HErren: dømmer (efter) Ret om Morgenen, og redder en Røvet af en Voldsmands Haand; paa det min Grumhed ikke skal maaskee udfare som en Ild, og brænde, og ingen skal kunne udslukke den, for eders Idrætters Ondskabs Skyld.
c. 22, 3. c. 7, 20. 5 Mos. 32, 22.

13. See, jeg kommer til dig, (du Qvinde), som boer i Dalen, i en Klippe, paa Sletten, siger HErren, (I), som sige: hvo vil komme ned til os, og hvo vil komme i vore Boliger?

14. Og jeg vil hjemsøge eder efter eders Idrætters Frugt, siger HErren, og antænde en Ild i hendes Skov, og den skal fortære Alting trindt omkring hende.

22. Capitel.

Propheten formaner Kong Jojakim og hans Tjenere til at giøre Ret og Retfærdighed, og truer dem med Ødelæggelse for deres Overtrædelse og Afguderies Skyld, 1-9. Forkynder Josias Sønner, at de ei skal begrædes, og at Sallum, (d. e. Joachas), skal døe i Ægypten, 10-12. Men Jojakim skal for sine mange Synders Skyld døe, og ei begraves, men henkastes for Jerusalems Porte, 13-23. Jechonias skal med sin Moder føres til Babel, og døe der, og blive en foragtet Mand, 24-30.

1. Saa sagde HErren: gak ned i Judæ Konges Huus, og du skal tale der dette Ord:

2. Og du skal sige: (du) Judæ Konge, som sidder paa Davids Throne! hør HErrens Ord, du og dine Tjenere, og dit Folk, som indgaae ad disse Porte! c. 17, 20.

3. Saa sagde HErren: gjører Ret og Retfærdighed, og redder en Røvet af en Voldsmands Haand; og en Fremmed, en Faderløs, og en Enke skal I ikke forfordele, ikke gjøre Vold, og ikke udøse uskyldigt Blod paa dette Sted. c. 21, 12.
2 Mos. 22, 21. 3 Mos. 19, 33. 5 Mos. 10, 18. 19.

4. Dersom I gjøre efter dette Ord, da skal Kongerne, som sidde i Davids (Sted), paa hans Throne, indgaae igjennem dette Huses Porte, farende paa Vogne og paa Heste, han, og hans Tjenere og hans Folk. c. 17, 25.

5. Men om I ikke vil høre disse Ord, da haver jeg svoret ved mig (selv), siger HErren, at dette Huus skal blive til et øde Sted.

6. Thi saa sagde HErren om Judæ Konges Huus: du er mig (som) Gilead, (som) Libanons Top; mon jeg ikke skal gjøre dig til en Ørk, (til) Stæder, som ikke beboes?

7. Thi jeg vil bestille Fordærvere over dig, hver med sine Vaaben; og de skal afhugge dine udvalgte Cedre, og kaste (dem) paa Ilden.

8. Og mange Hedninger skal gaae forbi denne Stad, og de skal sige hver til sin Næste: hvorfor haver HErren saaledes gjort ved denne store Stad?
5 Mos. 29, 24. 1 Kong. 9, 8.

9. Og de skal sige: fordi at de forlode HErrens deres Guds Pagt, og de tilbade for andre Guder og tjente dem.

10. I skal ikke græde over en Død, og ikke ynkes over ham; græder saare over den, som bortfarer, thi han skal aldrig komme igjen at see sit Fædreneland.

11. Thi saa sagde HErren om Sallum, Kong Josias Søn, som var Konge i Josias sin Faders Sted, (og) som er uddraget fra dette Sted: han skal ikke komme ydermere hid igjen. 2 Krøn. 37, 1-4.

12. Men han skal døe paa det Sted, hvorhen de bortførte ham; og han skal ikke ydermere see dette Land.

13. Vee den, som bygger sit Huus foruden Retfærdighed, og sine Sale foruden Ret: den, som lader sin Næste tjene for Intet, og ikke giver ham hans Arbeides (Løn)! Hab. 2, 12. 3 Mos. 19, 13 x.
5 Mos. 24, 14. Jak. 5, 4.

14. Ja, som siger: jeg vil bygge mig et (meget) høit Huus, og luftige Sale; og han lader udhugge sig Vinduer (derudi), og det er bedækket med Ceder, og anstrøget med rød (Farve).

15. Skulde du være Konge, fordi du brammer med Ceder? haver din Fader ikke ædet og drukket? og han gjorde (alligevel) Ret og Retfærdighed, da (gik det) ham vel. 2 Kong. 18, 3. c. 22, 2.

16. Han dømte en Elendigs og en Fattigs Sag; da (gik det) vel til: er det ikke at kjende mig? siger HErren.
c. 9, 24.

17. Men dine Øine og

uden til din Gjerrighed, og til at udøse
uskyldigt Blod, og til at øve Fortrykkelse
og Forknuselse. v. 3.
18. Derfor, saa sagde HErren om Jo-
jakim, Josias Søn, Kongen i Juda: de
skal ikke begræde ham, (og ei sige:) ak
min Broder! og ak Søster! de skal ikke
begræde ham, (sigende:) ak HErre! og
ak hans Majestæt. 2 Kong. 23, 33.
1 Kong. 13, 40. Jer. 16, 6. c. 34, 5.
19. Han skal begraves, som et Asen be-
graves; man skal slæbe og kaste ham hen
udenfor Jerusalems Porte. c. 36, 30.
20. Gak op paa Libanon, og raab, og
udgiv din Røst i Basan, og raab fra Aba-
rim; thi alle dine Elskere ere forstyrrede.
21. Jeg talede til dig i din (store) Ro-
lighed, (men) du sagde: jeg vil ikke høre
(det); denne haver været din Vei fra din
Ungdom af, at du ikke haver hørt min
Røst. Jer. 5, 23. c. 7, 23 sqq.
22. Veir føder alle dine Hyrder, og dine
Elskere skal fare i Fængselet; da skal du
beskjæmmes, og være skamfuld for al din
Ondskabs Skyld.
23. Du, som boer paa Libanon, som
gjør Rede i Cedrene, hvor skal du bede om
Naade, naar Smerte kommer paa dig,
Pine, som hendes der føder! v. 14.
c. 4, 31. Hos. 13, 13.
24. (Saa vist som) jeg lever, siger HEr-
ren, om Chonias, Jojakims, Judæ Kon-
ges Søn, var en Signet-Ring paa min
høire Haand, da vil jeg (dog) afdrage dig
derfra. 2 Kron. 36, 9.
25. Og jeg vil give dig i deres Haand,
som søge efter dit Liv, og i deres Haand,
for hvis Ansigt du gruer, og i Nebucad-
nezars, Kongen af Babels Haand, og i
Chaldæernes Haand. c.21,7. c.34,20.
26. Og jeg vil bortkaste dig, og din Mo-
der, som dig fødte, til et andet Land, hvor
I ikke bleve fødte; og der skal I døe.
2 Kong. 24, 12. 15.
27. Men til det Land, hvorhen deres
Sjel længes at komme tilbage, derhen skal
de ikke komme tilbage.
28. Mon denne Mand, Chonias, er et
foragtet Afguds-(Billede), som sønder-
slaaes? mon han være et Kar, som ingen
haver Lyst til? hvorfor ere de bortkastede,
han og hans Sæd, ja henkastede i et Land,
som de ikke kjende? c. 5, 19. c. 17, 4.
29. Land! Land! Land! hør HErrens
Ord.
30. Saa sagde HErren: skriver, (at)
denne Mand (skal være) eenlig, en Mand,
som ikke skal have Lykke i sine Dage; thi
der skal ingen Mand af hans Sæd have
den Lykke at sidde paa Davids Throne, og
herske ydermere i Juda.

23. Capitel.

Jeremias raaber Vee over Jødernes Regentere, og trøster de adspredte Jøder, at HErren vil samle dem igjen, og give dem Christum til en Hyrde, der skulde frelse dem, rc. 1-8. Han klager over Propheternes Horerie, Hyklerie, og Ondskab, og truer dem, 9-15. Raader Folket, at tage sig vare for de falske Propheter, som forkynde Fred, og lærer dem, hvorledes de skal kjende de sande fra de falske Propheter, rc. 16-24. HErren forklaer de falske Propheters Løgn og Drømme, og kræver, at de skulle tale hans Ord i Sandhed, og truer dem, der ikke det gjøre, 25-32. Han truer dem haardeligen, som bespotteligen kaldte hans Propheters Ord en Byrde, rc. 33-40.

1. Vee de Hyrder, som omkomme og ad-
sprede min Fødes Faar! siger HErren.
c. 10, 21. Ez. 13, 3. c. 34, 2.
2. Derfor, saa sagde HErren, Israels
Gud, til Hyrderne, de som føde mit Folk:
I, I have adspredt mine Faar, og for-
drevet dem, og ikke besøgt dem; see, jeg
vil hjemsøge eder for eders Idrætters Ond-
skabs Skyld, siger HErren.
3. Og jeg vil samle det Overblevne af
mine Faar, af alle Landene, hvorhen jeg
haver fordrevet dem; og jeg vil føre dem
til deres (Faare-)Stier igjen, at de skal
vorde frugtbare og mangfoldige. Ez.11,17.
4. Og jeg vil opreise Hyrder over dem,
og de skal føde dem; og de skal ikke yder-
mere frygte, og ei forskrækkes, og ei hjem-
søges, siger HErren. c. 3, 15.
5. See, de Dage komme, siger HErren,
at jeg vil opreise David en retfærdig
Vext; og han skal regjere, som en Konge,
og handle flogeligen, og gjøre Ret og
Retfærdighed paa Jorden. Es. 4, 2.
Jer. 33, 15. Zach. 3, 8. Es. 32, 1.
6. I hans Dage skal Juda frelses, og
Israel boe tryggeligen; og dette er hans
Navn, som man skal kalde ham: HErren
vor Retfærdighed. c. 33, 16. Es. 45, 17.
Zach. 14, 11.
7. Derfor see, de Dage komme, siger
HErren, at de skal ikke ydermere sige: (saa
vist som) HErren lever, som opførte Israe-
els Børn af Egypti Land! c.16,14.15.
8. Men: (saa vist som) HErren lever,
som opførte, og som lod Israels Huses
Sæd komme tilbage af Nordenland, og af
alle Lande, hvorhen jeg haver fordrevet
dem; og de skal boe i deres Land.

9 Anlangende Propheterne: mit Hjerte er forstyrret inden i mig, alle mine Been bæve, jeg er som en drukken Mand, og som en Mand, over hvem Viin haver faaet Overhaand, for HErrens Skyld, og for hans hellige Ords Skyld.

10. Thi Landet er fuldt af Hoerkarle, thi Landet sørger for Forbandelsens Skyld, Græsgangene i Ørken ere tørre: og deres Løb er ondt, og deres Magt er ikke ret.

11. Thi baade Prophet og Præst ere Dienskalke; jeg haver ogsaa fundet deres Ondskab i mit Huus, siger HErren.

12. Derfor skal deres Vei være for dem, som (meget) slibrige (Veie) i Mørke, de skal bortstødes, og falde derpaa; thi jeg vil lade Ulykke komme over dem i deres Hjemsøgelses Aar, siger HErren.
Ps. 35, 6.

13. Jeg haver vel seet Daarlighed hos Propheterne i Samaria; de spaaede ved Baal, og forvildede mit Folk Israel;

14. Men jeg seer en gruelig Ting hos Propheterne i Jerusalem, at de bedrive Horerie, og gaae om med Løgn, og styrke de Ondes Hænder, at de ikke skal omvende sig, hver fra sin Ondskab; de, de ere alle for mig som Sodom, og dens Indbyggere som Gomorra. c. 5, 30. Es. 13, 22.

15. Derfor sagde den HErre Zebaoth om Propheterne saaledes: see, jeg vil give dem Malurt at æde, og give dem Galdevand at drikke; thi fra Propheterne i Jerusalem er Dienskalkhed udkommen i det ganske Land. c. 9, 15.

16. Saa sagde den HErre Zebaoth: hører ikke paa Propheternes Ord, som spaae eder; thi de gjøre eder forfængelige; de tale deres Hjertes Syn, ikke af HErrens Mund. Matth. 7, 15.
Jer. 14, 14. c. 27, 9. 14.

17. De sige flux til dem, som foragte mig: HErren haver talet, I skal have Fred; og de sige til hver, som vandrer i sit Hjertes Stivhed: der skal ingen Ulykke komme over eder. c.3,17. c.7,24. Es.65,2.

18. Thi hvo stod i HErrens hemmelige Raad, og haver seet og hørt hans Ord? hvo gav Agt paa hans Ord, og hørte det?
v. 22.

19. See, HErrens Storm skal udkomme med Grumhed; ja, en vedholdende Storm, den skal blive paa de Ugudeliges Hoved.
Ps. 11, 6. Jer. 30, 23.

20 HErrens Vrede skal ikke vende om, indtil han haver gjort det, og indtil han haver stadfæstet sit Hjertes Forsæt; i de sidste Dage skal I vel faae Forstand derpaa. c. 30, 24.

21. Jeg sendte ikke Propheterne, og de, de løb; jeg talede ikke til dem, og de, de spaaede. c.14,14. c.23,15. c.29,9.21.

22. Og dersom de havde staaet i mit hemmelige Raad, og ladet mit Folk høre mine Ord, da havde de omvendt dem fra deres den onde Vei, og fra deres Idrætters Ondskab. 1 Petr. 4, 11.

23. Er jeg kun en Gud nær hos? siger HErren, og ikke en Gud langt borte?

24. Mon nogen kan skjule sig i (saa) lønlige (Steder,) at jeg, jeg kan ikke see ham? siger HErren; er jeg ikke den, som opfylder Himlene og Jorden? siger HErren. c. 16,17. Eph. 4, 10.

25. Jeg haver hørt, hvad Propheterne have sagt, de, som spaae Løgn i mit Navn, sigende: jeg drømte, jeg drømte.
c. 29, 9. 21.

26. Hvor længe (skal det vare)? er der (en Drøm) i de Propheters Hjerte, som spaae Løgn? ja, (de ere) Propheter, (som spaae) deres Hjerters Bedragerie. v. 16.

27. De, som tænke at faae mit Folk til at glemme mit Navn med deres Drømme, som de fortælle hver for sin Næste, ligesom deres Fædre glemte mit Navn for Baals Skyld.

28. En Prophet, som haver en Drøm, fortælle en Drøm, men den, som mit Ord er hos, fortælle mit Ord i Sandhed; hvad (skal) Halm (gjøre) hos Kornet? siger HErren.

29. Er mit Ord ikke saa som Ild? siger HErren, og som en Hammer, der kan sønderslaae en Klippe? Ebr. 4, 12.

30. Derfor see, jeg vil til de Propheter, siger HErren, som stjæle mine Ord, den ene fra den anden;

31. See, jeg vil til de Propheter, siger HErren, som tage deres Tunge, og sige: han siger det; Ez. 13, 6.

32. See, jeg vil til dem, som spaae løgnagtige Drømme, siger HErren, og som fortælle dem, og forvilde mit Folk med deres Løgn, og med deres Letfærdighed; og jeg, jeg sendte dem ikke, og befoel dem det ikke, og de gavnede ikke dette Folk, siger HErren. Ez. 22, 28.

33. Og naar dette Folk, eller en Prophet, eller en Præst spørger dig, og siger: hvad er HErrens Byrde? da skal du sige

til dem: hvad Byrden er? at jeg vil lade eder fare, siger HErren.
34. Og anlangende Propheten, eller Præsten, eller Folket, som siger: HErrens Byrde! da vil jeg hjemsøge den samme Mand, og hans Huus. v. 38.
35. Saa skal I sige hver til sin Næste, og hver til sin Broder: hvad svarede HErren? og hvad talede HErren?
36. Og I skal ikke ydermere tale om HErrens "Byrde;" thi hver Mands (eget) Ord skal være ham en Byrde, efterdi I forvende den levende Guds, den HErre Zebaoths, vor Guds Ord. v. 38.
37. Saa skal du sige til Propheten: hvad svarede HErren dig? og hvad talede HErren?
38. Og om I ville sige: HErrens Byrde! da siger HErren saaledes: fordi I sagde dette Ord: HErrens Byrde! og jeg sendte til eder, og lod sige: I skulle ikke sige: HErrens Byrde; v. 34. 36.
39. Derfor see, jeg, jeg vil visselig glemme eder, og lade eder og Staden, som jeg gav eder og eders Fædre, fare fra mit Ansigt.
40. Og jeg vil lægge paa eder evig Forhaanelse og evig Forsmædelse, som ikke skal glemmes. c. 20, 11.

24. Capitel.

HErren viser Propheten to Figenkurve, een med gode, den anden med onde Figener, 1-3. Han forklarer den første om de Jøder, som vare dragne til Babel med Jechonias, som skulde komme til deres Land igjen, og den anden om Zedekias og hans Folk, som skulde bortføres, og blive til Skjændsel, og ødelægges, 4-10.

1. HErren lod mig see, og see, (der vare) to Figenkurve satte foran HErrens Tempel, efter at Nebucadnezar, Kongen af Babel, havde bortført Jechonias, Jojakims Søn, Judæ Konge, og Judæ Fyrster, og Tømmermændene og Smedene fra Jerusalem, og ført dem til Babel.
— c. 29, 2. 2 Kong. 24, 15. Jer. 22, 24.
2. I den ene Kurv var meget gode Figener, som de første modne Figener; og i den anden Kurv vare meget onde Figener, som ikke kunde ædes, fordi de vare onde.
3. Og HErren sagde til mig: hvad seer du, Jeremias? og jeg sagde: Figener, de gode Figener ere meget gode, og de onde ere meget onde, som ikke kan ædes, fordi de ere onde. c. 1, 11. 13. c. 29, 17.
4. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:
5. Saa sagde HErren, Israels Gud: ligesom disse gode Figener, saaledes vil jeg erkjende til det Gode de Bortførte af Juda, hvilke jeg bortsendte fra dette Sted til Chaldæernes Land.
6. Og jeg vil sætte mit Øie paa dem til det Gode, og føre dem tilbage til dette Land; og jeg vil opbygge dem, og ikke nedbryde, og plante dem, og ikke oprykke.
c. 31, 28.
7. Og jeg vil give dem Hjerte til at kjende mig, at jeg er HErren, og de skal være mit Folk, og jeg vil være deres Gud; thi de skal omvende sig til mig i deres ganske Hjerte. c. 31, 33. c. 32, 39
Sach. 8, 8. Ez. 11, 19. c. 36, 26. Ebr. 8, 10.
8. Men ligesom de onde Figener vare, som ikke kunde ædes, fordi de vare onde, saaledes vil jeg, siger HErren, give Zedekias, Judæ Konge, og hans Fyrster, og dem, som ere tilovers af Jerusalem, de Overblevne i dette Land, og dem, som boe i Egypti Land, c. 29, 17. 2 Kong. 25, 5. 6.
Jer. 43, 7 fgg.
9. Ja, jeg vil give dem til Ustadighed, til Ulykke i alle Riger paa Jorden, til Forhaanelse, og til et Ordsprog, til Spot, og Forbandelse paa alle de Steder, hvorhen jeg vil fordrive dem. c. 29, 18.
Ezech. 5, 15. c. 14, 8.
10. Og jeg vil sende Sværdet, Hungeren og Pestilentsen paa dem, indtil de omkomme af Landet, som jeg gav dem og deres Fædre. Ezech. 6, 12. c. 14, 21.
Jer. 14, 12. 18.

25. Capitel.

Jeremias klager, at han, med andre, nu haver prædiket i 23 Aar, og Jøderne have ikke omvendt sig, hvorfor de skulle føres til Babel, og tjene der i 70 Aar, 1-11. Derefter vil HErren hjemsøge de Babylonier ved Perserne, 12-14. Propheten maa skjenke af Guds Vredes Bæger for Juda, for Pharao, og mange andre Riger, som skulle straffes tilligemed Jøderne, 15-29. Han beskriver Straffens Haardhed, hvorover de skulle hyle og sørge, 30-38.

1. Det Ord, som skede til Jeremias over alt Judæ Folk, i det fjerde Jojakims, Josias Søns, Judæ Konges Aar, — det er Nebucadnezars, Kongen af Babels, det første Aar —
2. Og som Jeremias, Propheten, talede til alle Judæ Folk, og til alle Indbyggere i Jerusalem, sigende:
3. Fra det trettende Josias, Amons Søns, Judæ Konges Aar, og indtil denne Dag, som ere nu tre og tyve Aar, er HErrens Ord skeet til mig; og jeg haver

talet til eder tidligen og ideligen, og I hørte ikke. c. 7, 13. 26.

4. Og HErren haver sendt til eder alle sine Tjenere, Propheterne, tidligen og ideligen, og I hørte ikke; og I bøiede ikke eders Øre til at høre. c. 17, 23. c. 34, 14.

5. De sagde: omvender eder dog hver fra sin den onde Vei, og fra sine Idrætters Ondskab, saa skal I boe i Landet, som HErren gav eders Fædre, fra Evighed indtil Evighed. c. 3, 22. c. 18, 11. c. 35, 15. 2 Kong. 17, 13.

6. Og I skal ikke vandre efter andre Guder til at tjene dem, og til at tilbede for dem; og I skal ikke opirre mig med eders Hænders Gjerning, at jeg ikke skal gjøre eder ondt. c. 7, 6. c. 35, 15. 5 Mos. 8, 19.

7. Men I hørte mig ikke, siger HErren, for at opirre mig med eders Hænders Gjerning, til eders Ulykke. c. 2, 17. Es. 3, 9. Hos. 13, 9.

8. Derfor siger den HErre Zebaoth saaledes: efterdi I ikke hørte mine Ord:

9. See, saa sender jeg hen, og vil tage (til mig) alle Slægter af Norden, siger HErren, og til Nebucadnezar, Kongen af Babel, min Tjener, og jeg vil føre dem over dette Land, og over dets Indbyggere, og over alle disse Folk trindt omkring; og jeg vil ødelægge dem, og gjøre dem til en Forskrækkelse, og til Hvidsel, og til evige Ørkener. c. 27, 6. c. 28, 14.

10. Og jeg vil lade være borte fra dem Fryds Rost, og Glædes Rost, Brudgoms Rost, og Bruds Rost, Møllens Rost, og Lys i Lygte. c. 7, 34.

11. Og det ganske Land skal blive til en Ørk, (ja), til Forskrækkelse; og disse Folk skal tjene Kongen af Babel halvfjerdsindstyve Aar. c. 27, 22. c. 29, 10. 2 Kron. 36, 21. 22. Dan. 9, 2. Esr. 1, 1. Sach. 1, 12.

12. Og det skal skee, naar halvfjerdsindstyve Aar ere fulde, vil jeg hjemsøge Kongen af Babel, og alt det samme Folk, siger HErren, for deres Misgjerning, og Chaldæernes Land, og jeg vil gjøre det til evige Ødelæggelser.

13. Og jeg vil føre over det samme Land alle mine Ord, som jeg haver talet imod det, (nemlig,) alt det, som er skrevet i denne Bog, det, som Jeremias haver spaaet over alle Folkene.

14. Thi ogsaa ved dem skal mange Hedninger og store Konger lade sig tjene; og jeg vil betale dem efter deres Arbeide, og efter deres Hænders Gjerning.

15. Thi saa sagde HErren, Israels Gud, til mig: tag et Bæger med denne Vredes Viin af min Haand, og giv alle Folkene, til hvilke jeg sender dig, at drikke af det. v. 27. c. 8, 14. Sach. 12, 2.

16. Og de skal drikke og tumle og blive galne, for Sværdets Skyld, som jeg sender iblandt dem. Es. 51, 17. Hab. 2, 16.

17. Og jeg tog Bægeret af HErrens Haand, og jeg gav alle Folkene at drikke, til hvilke HErren sendte mig:

18. (Nemlig,) Jerusalem og Judæ Stæder, og dens Konger, og dens Fyrster, til at gjøre dem til en Ørk, til Forskrækkelse, til Hvidsel, og til Forbandelse, som (det sees) paa denne Dag;

19. Pharao, Kongen i Ægypten, og hans Tjenere, og hans Fyrster, og alt hans Folk;

20. Og al den Hob af allehaande (Folk), og alle Konger i Uz Land; og alle Konger i de Philisters Land, Askalon, og Gaza, og Ekron, og de Overblevne af Asdod; v. 24.

21. Edom og Moab og Ammons Børn;

22. Og alle Konger i Tyrus, og alle Konger i Zidon, og Kongerne paa Øen, som er paa hiin Side Havet;

23. Dedan, og Thema, og Bus, og alle de yderste i Hjørnet; Jer. 9, 26.

24. Og alle Konger i Arabia, og alle Konger mod Vesten, de som boe i Ørken;

25. Og alle Konger i Zimri, og alle Konger i Elam, og alle Konger i Medien;

26. Og alle Konger mod Norden, baade de som ere nær og de langt borte, den ene med den anden, og alle Rigerne paa Jorden, som ere paa Jorderiges Kreds; og Kong Sesach skal drikke efter dem. c. 51, 41.

27. Og du skal sige til dem: saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: drikker, og bliver drukne, og spyer, og falder; og I skal ikke staae op, for Sværdet, som jeg sender iblandt eder. v. 15. c. 51, 7. Ps. 75, 9.

28. Og det skal skee, naar de vægre sig ved at tage Bægeret af din Haand til at drikke, da skal du sige til dem: saa sagde den HErre Zebaoth: I skal dog drikke.

29. Thi see, i den Stad, som er kaldet efter mit Navn, haver jeg begyndt at handle ilde (med dem), og skulde I, I aldeles holdes uskyldige? I skal ikke holdes uskyldige; thi jeg kalder et Sværd over alle Jordens Indbyggere, siger den HErre Zebaoth. 1 Petr. 4, 17 ꝛc. Jer. 49, 12.

30. Og du, du skal spaae over dem alle

disse Ord, og sige til dem: HErren skal brøle fra det Høie, og udgive sin Røst fra sin hellige Bolig; han skal brøle over sin Bolig, han skal lade høre et Frydeskrig, som deres, der træde Viinpersen, til alle Jordens Indbyggere. Jer. 3, 21.
Am. 1, 2 ꝛc. Es. 16, 10.

31. Der er kommet et Bulder, indtil Jordens Ende, thi HErren haver Trætte med Hedningerne, han holder Dom over alt Kjød; de Ugudelige, dem giver han til Sværdet, siger HErren.

32. Saa sagde den HErre Zebaoth: see, der udkommer en Ulykke fra et Folk til et andet Folk; og der skal en stor Storm opvækkes fra Jordens Sider.

33. Og HErrens Ihjelslagne skal være paa den samme Dag, fra (den ene) Jordens Ende, og indtil (den anden) Jordens Ende; de skal ei begrædes, og ei sankes, og ei begraves, de skal vorde til Møg oven paa Landet. c. 7, 33. Aab. 11, 8.

34. Hyler, I Hyrder! og raaber og vælter eder (i Støv), I Ypperlige iblandt Faarene; thi eders Dage ere fyldte til at slagtes, og eders Adspredelser ere komne, og I skal falde, som et onskeligt Kar.

35. Og Tilflugt skal være borte for Hyrderne, og de Ypperlige iblandt Faarene skal ikke undkomme.

36. (Der høres) Hyrdernes Skrigs Lyd, og Hylen af de Ypperlige iblandt Faarene; thi HErren haver ødelagt deres Føde.

37. Og deres fredelige Græsgange ere afhugne for HErrens grumme Vredes Skyld.

38. Han haver, som en ung Løve, forladt sin Hule, thi deres Land er bleven en Forskrækkelse for Fordærverens Grumheds Skyld, og for hans grumme Vredes Skyld.

26. Capitel.

Jeremias formaner Judæ Folk til Omvendelse, ellers skulle de see, at Templet og Staden skal blive som Silo, 1-6. Præsterne og Propheterne gribe ham, og vil, at han skal døe derfor, 7-11. Han siger, at HErren haver sendt ham til at prædike saadant, og advarer dem, at de ikke skulde forgribe sig paa ham, 12-15. Han fritiendes af Fyrsterne, som Micha ikke var bleven straffet af Ezechias, 16-19. Andre vilde han skulde døe, som Urias, den Jojakim lod dræbe; dog frier Ahikam ham, 20-24.

1. I Jojakims, Josias Sons, Judæ Konges, Riges Begyndelse skede dette Ord fra HErren, sigende: c. 27, 1. c. 35, 1.

2. Saa sagde HErren: staae i HErrens Huses Forgaard, og du skal tale til alle Judæ Stæder, de, som komme til at tilbede i HErrens Huus, alle de Ord, som jeg haver befalet dig at tale til dem; du skal ikke tage et Ord derfra. c. 7, 2.

3. Maaskee de ville høre og omvende sig, hver fra sin onde Vei; og mig kunde angre det Onde, som jeg haver tænkt at gjøre ved dem for deres Idrætters Ondskabs Skyld.
c. 18, 8. c. 36, 3, 7. Ezech. 12, 3. Luc. 13, 9.

4. Og du skal sige til dem: saa sagde HErren: dersom I ikke høre mig, saa I vandre i min Lov, som jeg gav for eders Ansigt;

5. Saa I høre paa mine Tjeneres, Propheternes, Ord, som jeg sendte til eder, baade tidlig og idelig, endog I ikke vilde høre: c. 7, 13.

6. Saa vil jeg gjøre ved dette Huus, ligesom ved Silo, og gjøre denne Stad til en Forbandelse for alle Hedninger paa Jorden. c. 7, 14.

7. Og Præsterne og Propheterne, og alt Folket hørte, at Jeremias talede disse Ord i HErrens Huus.

8. Og det skede, der Jeremias havde fuldendt at tale alt det, som HErren havde befalet ham at tale til alt Folket, da grebe Præsterne og Propheterne og alt Folket ham, og sagde: du skal visseligen døe.

9. Hvorfor spaaede du i HErrens Navn, og sagde: dette Huus skal være ligesom Silo, og denne Stad skal ødelægges, at ingen skal boe der? og alt Folket blev samlet imod Jeremias i HErrens Huus.

10. Og Judæ Fyrster hørte disse Ord, og gik op fra Kongens Huus til HErrens Huus; og de satte sig i HErrens den nye Ports Dør.

11. Og Præsterne og Propheterne sagde til Fyrsterne, og til alt Folket, sigende: Dødens Dom (bør fældes) over denne Mand; thi han spaaede imod denne Stad, saasom I have hørt med eders Øren.

12. Men Jeremias sagde til alle Fyrsterne, og til alt Folket, sigende: HErren sendte mig til at spaae imod dette Huus, og imod denne Stad, alle de Ord, som I have hørt.

13. Saa bedrer nu eders Veie og eders Idrætter, og hører HErrens eders Guds Røst; saa skal HErren angre det Onde, som han haver talet imod eder.
c. 7, 3. c. 18, 8. c. 42, 10.

14. Og jeg, see, jeg er i eders Haand;

gjører imod mig, som det er godt, og som det er ret for eders Øine.

15. Dog skal I visseligen vide, at dersom I dræbe mig, da skal I udøse uskyldigt Blod paa eder (selv,) og paa denne Stad, og paa dens Indbyggere; thi i Sandhed haver HErren sendt mig til eder, til at tale alle disse Ord for eders Øren.
Matth. 23, 35.

16. Da sagde Fyrsterne og alt Folket til Præsterne og til Propheterne: (der bør) ingen Døds-Dom (fældes) over denne Mand, thi han haver talet til os i HErrens vor Guds Navn.

17. Og (nogle) Mænd af de Ældste i Landet stode op, og de sagde til alt Folkets Forsamling, sigende:

18. Micha, den Moraschiter, spaaede i Ezechias, Judæ Konges Dage, og talede til alt Judæ Folk, sigende: saa sagde den HErre Zebaoth: Zion skal pløies (som) en Ager, og Jerusalem blive til (Steen-) Hobe, og Husets Bjerg til Høie i en Skov. Mich. 1, 1; 3, 12.

19. Mon Ezechias, Judæ Konge, og al Juda (derfor) strax dræbte ham? frygtede han ikke HErren, og bad ydmygeligen for HErrens Ansigt, og HErren angrede det Onde, som han havde talt imod dem? og vi, vi gjøre en stor Ondskab imod vore Sjele. v. 13. Jon. 3, 10.

20. Der var og en Mand, som spaaede i HErrens Navn, Urias Semajas Søn, fra Kiriath-Jearim; og han spaaede imod denne Stad, og imod dette Land, aldeles, som Jeremias Ord ere.

21. Og Kong Jojakim og alle hans Vældige, og alle Fyrsterne hørte hans Ord, og Kongen søgte at dræbe ham; og Urias hørte det, og frygtede, og flyede, og kom til Ægypten.

22. Men Kong Jojakim sendte Mænd til Ægypten, nemlig Elnathan, Achbors Søn, og Mænd med ham til Ægypten.

23. Og de udførte Urias af Ægypten, og bragte ham til Kong Jojakim, og han slog ham med Sværdet, og lod kaste hans (døde) Krop i Folkets Børns Grave.

24. Dog var Ahikams, Saphans Søns, Haand med Jeremias, at man gav ham ikke i Folkets Haand, til at dræbe ham.
2 Kong. 22, 12. 14.

27. Capitel.

Jeremias sender efter Guds Befaling Aag til Kongerne af Edom, Moab, Ammon, Tyrus og Sidon, ved deres Sendebud, til et Tegn, at de skulle tjene Kongen af Babel, hvorunder de kun godvilligen skulde give sig, 1-11. Hertil formaner han især Kong Zedechias og Folket, at de ei skulde lade sig bedrage af deres falske Propheter, 12-17. Han vidner og, at de overblevne Kar i HErrens Huus skulde visseligen føres endnu til Babel, 18-22.

1. I Jojakims, Josias Søns, Judæ Konges Riges Begyndelse, skede dette Ord til Jeremias fra HErren, sigende: c. 26, 1.

2. Saa sagde HErren til mig: gjør dig Baand og Aag, og læg dem paa din Hals.
c. 28, 10.

3. Og send dem til Kongen i Edom, og til Kongen i Moab, og til Ammons Børns Konge, og til Kongen i Tyrus, og Kongen i Zidon, ved de Buds Haand, som ere komne til Jerusalem, til Zedechias, Judæ Konge.

4. Og du skal befale dem (at sige) til deres Herre: saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: saa skal I sige til eders Herrer:

5. Jeg, jeg gjorde Jorden, Menneskene og Dyrene, som ere paa Jordens Kreds, ved min den store Magt, og ved min den udrakte Arm; og jeg haver givet den, hvem mig ret synes. c. 32, 17. c. 21, 5.

6. Og nu haver jeg, jeg givet alle disse Lande i Nebucadnezars Kongen af Babels, min Tjeners Haand; og end de (vilde) Dyr paa Marken haver jeg givet ham, til at tjene ham. c. 25, 9
Dan. 2, 37. 38. c. 4, 22. Jer. 25, 11.

7. Og alle Folk skal tjene ham, og hans Søn, og hans Søns Søn, indtil at hans Lands Tid kommer, (ja) ogsaa hans, saa skal mange Folk og mægtige Konger lade sig tjene af ham. c. 25, 12.

8. Og det skal skee, at det Folk og det Rige, som ikke vil tjene ham, Nebucadnezar, Kongen af Babel, og som ikke vil give sin Hals under Kongen af Babels Aag, det samme Folk vil jeg hjemsøge med Sværdet, og med Hungeren og med Pestilentsen, siger HErren, indtil at jeg faaer fortæret dem, ved hans Haand. c. 14, 12.

9. Derfor hører ikke eders Propheter, og eders Spaamænd, og eders Drømmere, og eders Dagvælgere, og eders Troldkarle, dem som tale til eder, sigende: I skal ikke tjene Kongen af Babel. c. 14, 14 x.

10. Thi de, de spaae eder Løgn for at faae eder langt bort fra eders Land, at jeg skal udstøde eder, og I skal omkomme.
v. 14. 15.

11. Men det Folk, som giver sin Hals under Kongen af Babels Aag, og tjener

ham, det vil jeg lade blive i sit Land, siger
HErren, og det skal dyrke det, og boe derudi.
12. Og jeg talede til Zedechias, Judæ
Konge, efter alle disse Ord, og sagde: gi-
ver eders Halse under Kongen af Babels
Aag, tjener ham og hans Folk, saa skal I
leve.
13. Hvorfor vil I døe, du og dit Folk,
ved Sværdet, ved Hungeren, og ved Pe-
stilentsen, saasom HErren haver talet til
det Folk, som ikke vil tjene Kongen af
Babel? v. 8.
14. Og I skal ikke høre de Propheters
Ord, deres, som tale til eder, sigende: I
skal ikke tjene Kongen af Babel; thi de,
de spaae eder Løgn. c. 14, 14.
15. Thi jeg haver ikke sendt dem, siger
HErren, men de, de spaae Løgn i mit
Navn; paa det at jeg skal udstøde eder,
at I skal omkomme, (baade) I, og Pro-
pheterne, de som spaae for eder. c. 23, 21.
16. Og jeg talede til Præsterne og til alt
dette Folk, og sagde: saa sagde HErren:
I skal ikke høre eders Propheters Ord, som
spaae for eder, og sige: see, de Kar af
HErrens Huus skal nu snart føres tilbage
fra Babel; thi de, de spaae Løgn for eder.
c. 28, 3.
17. I skal ikke høre dem; men tjener
Kongen af Babel, saa skal I leve; hvor-
for skal denne Stad blive øde?
18. Men om de ere Propheter, og om
der er HErrens Ord hos dem, (da) lader
dem nu møde den HErre Zebaoth (med
Bøn), at de overblevne Kar i HErrens
Huus, og i Judæ Konges Huus, og i Je-
rusalem, ikke skal komme til Babel.
19. Thi saa siger den HErre Zebaoth
om Støtterne, og om Havet, og om Sto-
lene, og om de andre Kar, de som ere over-
blevne i denne Stad, 2 Kong. 25, 13.
Jer. 52, 17.
20. Som Nebucadnezar, Kongen af Ba-
bel, ikke tog, der han bortførte Jechonias,
Jojakims Søn, Judæ Konge, fra Jerusa-
lem til Babel, og alle de Ypperste af Ju-
da og Jerusalem: 2 Kong. 24, 12. 13.
21. Ja, saa sagde den HErre Zebaoth,
Israels Gud, om Karrene, de overblevne
i HErrens Huus, og i Judæ Konges
Huus, og i Jerusalem:
22. De skal føres til Babel, og blive
der, indtil den Dag jeg vil hjemsøge dem,
siger HErren, og lade dem opføre, og lade
dem komme tilbage til dette Sted.
Mich. 4, 10. 2 Krøn. 36, 22. Jer. 25, 11.

28. Capitel.

Hananias spaaer falskeligen, at Kongen af Babels Aag skal brydes, og Karrene med Fangerne komme tilbage inden to Aar, 1-4. Jeremias ønsker, det maatte skee, men holder det dog for en falsk Spaadom, 5-9. Hananias bryder Jeremias Aag, som han bar, foregivende, at Nebucadnezars Aag saaledes skulde brydes; Jeremias gjør sig et Jernaag, igjentager sin Spaadom, og forkynder, at Hananias skal døe i samme Aar, som og skeer, 10-17.

1. Og det skede i det samme Aar, i Ze-
dechias, Judæ Konges, Riges Begyndelse,
i det fjerde Aar, i den femte Maaned,
(da) talte Hananias, Asurs Søn, den
Prophet, som var fra Gibeon, til mig i
HErrens Huus, for Præsternes og alt
Folkets Øine, sigende:
2. Saa sagde den HErre Zebaoth, Is-
raels Gud: jeg haver sønderbrudt Kongen
af Babels Aag.
3. Før endnu to fulde Aar (ere forløb-
ne), vil jeg igjen føre til dette Sted alle
HErrens Huses Kar, som Nebucadnezar,
Kongen af Babel, tog fra dette Sted og
førte til Babel. c. 27, 16.
4. Og Jechonias, Jojakims Søn, Judæ
Konge, og alle Bortførte af Juda, de, som
ere komne til Babel, vil jeg føre tilbage
til dette Sted, siger HErren; thi jeg vil
sønderbryde Kongen af Babels Aag.
2 Kong. 24, 12. 13.
5. Og Jeremias Propheten sagde til Ha-
nanias Propheten, for Præsternes Øine,
og for alt Folkets Øine, som stode i HEr-
rens Huus,
6. Ja, Jeremias Propheten sagde:
Amen! HErren gjøre saa! HErren stad-
fæste dine Ord, som du haver spaaet, til
at lade komme tilbage HErrens Huses
Kar, og alle Bortførte fra Babel, til dette
Sted.
7. Men hør dog dette Ord, som jeg taler
for dine Øren, og for alt Folkets Øren:
8. Propheterne, som have været før mig
og før dig fra fordum (Tid), de have
spaaet mod mange Lande, og mod store
Riger om Krig, og om Ulykke, og om Pe-
stilentse.
9. (Men naar) en Prophet spaaer om
Fred, da skal (først), naar den Prophets
Ord kommer, Propheten kjendes, at HEr-
ren haver sendt ham i Sandhed.
10. Da tog Hananias, Propheten, Aa-
get af Jeremias Prophetens Hals, og søn-
derbrød det. c. 27, 2.
11. Og Hananias talte for alt Folkets
Øine, sigende: saa sagde HErren: saale-

des vil jeg sønderbryde Nebucadnezars Kongen af Babels Aag, før endnu to fulde Aar (ere forløbne), af alle Folkenes Hals; og Jeremias Propheten gik sin Vei. v. 3.

12. Men HErrens Ord skede til Jeremias, efter at Hananias Propheten havde sønderbrudt Aaget af Jeremias Prophetens Hals, og han sagde:

13. Gak, og du skal tale til Hananias, sigende: saa sagde HErren: du haver sønderbrudt Træe-Aaget, og du skal gjøre et Jernaag istedet for det.

14. Thi saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: jeg haver lagt et Jernaag paa alle disse Folks Hals, til at tjene Nebucadnezar, Kongen af Babel, og de skal tjene ham; og jeg haver ogsaa givet ham (de vilde) Dyr paa Marken.

15. Og Jeremias Propheten sagde til Hananias Propheten: hør dog, Hananias, HErren haver ikke sendt dig, og du gjorde, at dette Folk forlader sig paa Løgn. c. 23, 21. c. 29, 31.

16. Derfor, saa sagde HErren: see, jeg vil sende dig bort fra Jordens Kreds; du skal døe i dette Aar, thi du talede om Afvigelse imod HErren. c. 29, 31. 32.

17. Saa døde Hananias Propheten i det samme Aar, i den syvende Maaned.

29. Capitel.

Jeremias skriver de Fangne i Babel til, og raader dem til at indrette deres Huusholdning der og bede for Staden, eftersom de ei, førend efter 70 Aar skulde komme tilbage, 1-14. Forkynder Zedechias og hans Folk Sværd, Hunger og Pestilentse, og de falske Propheter Achab og Zedechias stor Straf, 15-23. Men da Semaja skriver Zephanja til, at han skulde straffe Jeremias for samme Brev, da forkynder han ham Guds haarde Straf, og hans Afkoms Udryddelse, 24-32.

1. Og disse ere Brevets Ord, som Jeremias Propheten sendte fra Jerusalem til de Øvrige af de Ældste, de som vare bortførte, og til Præsterne, og til Propheterne, og til alt Folket, som Nebucadnezar havde bortført fra Jerusalem til Babel,

2. — Efter at Kong Jechonias og Dronningen, og Kammertjenerne, Judæ og Jerusalems Fyrster, og Tømmermændene og Smedene vare udgangne af Jerusalem —
c. 24, 1. 2 Kong. 24, 15.

3. Ved Eleasas, Saphans Søns, og Gemarias, Hilkias Søns, Haand, hvilke Zedekias, Judæ Konge, sendte til Nebucadnezar, Kongen i Babel, til Babel:

4. Saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud, til alle de Bortførte, som jeg haver ladet bortføre fra Jerusalem til Babel:
v. 20.

5. Bygger Huse, og boer (deri,) og planter Haver, og æder Frugt af dem.
v. 28.

6. Tager Hustruer, og avler Sønner og Døttre, og tager eders Sønner Hustruer, og giver eders Døttre Mænd, og de skal føde Sønner og Døttre; og formerer eder der, og I skal ikke formindskes.

7. Og søger Stadens Fred, til hvilken jeg lod bortføre eder, og beder for den til HErren; thi naar den haver Fred, (saa) have I og Fred.

8. Thi saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: lader ikke eders Propheter, som ere midt iblandt eder, og eders Spaamænd bedrage eder; og I skal ikke høre paa eders Drømmere, som I faae til at drømme. c. 27, 14. 16.

9. Thi de, de spaae Løgn for eder i mit Navn; jeg haver ikke sendt dem, siger HErren.

10. Thi saa sagde HErren: efter at halvfjerdsindstyve Aar ere fulde i Babel, da vil jeg besøge eder, og jeg vil stadfæste mit det gode Ord over eder, at føre eder tilbage til dette Sted. c. 25, 11. c. 27, 22.
Dan. 9, 2. Sach. 1, 12. Jer. 33, 14.

11. Thi jeg, jeg veed de Tanker, som jeg haver tænkt over eder, siger HErren, (nemlig) Freds Tanker, og ikke til Ulykke, at give eder (Belønning) paa det Sidste, og (eders) Forhaabning. Ps. 92, 6.
Ordsp. 23, 18. c. 24, 20.

12. Og I skal paakalde mig, og gaae, og bede til mig, og jeg vil høre eder.
Ps. 50, 15.

13. Og I skal søge mig, og finde, naar I søge mig i eders ganske Hjerte.
5 Mos. 4, 29. 1 Krøn. 28, 9. Es. 55, 6.

14. Og jeg skal findes af eder, siger HErren, og omvende eders Fængsel, og samle eder fra alle Hedningerne, og fra alle Stederne, hvorhen jeg lod fordrive eder, siger HErren, og lade eder komme tilbage til det Sted, hvorfra jeg lod bortføre eder.
c. 30, 3. 18. Zeph. 2, 7.

15. (Men) om I sige: HErren haver opreist os Propheter i Babel,

16. Da siger HErren saaledes om Kongen, som sidder paa Davids Throne, og om alt Folket, som boer i denne Stad, om eders Brødre, som ikke ere udgangne med eder iblandt de Bortførte:

17. (Ja,) saaledes siger den HErre Zebaoth: jeg, jeg sender paa dem Sværdet, Hungeren og Pestilentsen, og jeg vil gjøre dem, som de slette Figener, som ikke kunne ædes, fordi de ere onde. c. 24, 12. 18.
2 Sam. 24, 13. Jer. 24, 3. 8.

18. Og jeg vil forfølge dem med Sværdet, med Hungeren og med Pestilentsen, og gjøre dem til en Ustadighed for alle Riger paa Jorden, til Forbandelse, og til Forskrækkelse, og til Hvidsel, og til Forhaanelse for alle Hedningerne, hvorhen jeg haver fordrevet dem. c. 24, 9.
Ez. 5, 15. Jer. 42, 18.

19. Fordi at de ikke hørte mine Ord, siger HErren; jeg, som sendte mine Tjenere, Propheterne, til dem, tidligen og ideligen, men I hørte ikke, siger HErren.
c. 7, 13 rc.

20. Men hører HErrens Ord, alle I Bortførte, hvilke jeg sendte fra Jerusalem til Babel: v. 4.

21. Saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud, om Achab, Kolajas Søn, og om Zedekias, Maasejas Søn, de, som spaaede eder Løgn i mit Navn: see, jeg giver dem i Nebucadnezars, Kongen af Babels Haand, og han skal slaae dem for eders Øine. c. 14, 14. c. 27, 10. 15. c. 23, 21. 25.

22. — Og der skal optages af dem en Forbandelse iblandt alle Bortførte af Juda, som ere i Babel, at man skal sige: HErren sætte dig, som Zedekias og som Achab, hvilken Kongen af Babel stegte paa Ilden —

23. Fordi at de gjorde en Daarlighed i Israel, og bedreve Horerie med deres Venners Hustruer, talede Ordet falskeligen i mit Navn, hvilket jeg havde ikke befalet dem; baade veed jeg det, og vidner det, siger HErren.

24. Og du skal tale til Semaja, den Rechelamiter, sigende:

25. Saa siger den HErre Zebaoth, Israels Gud: fordi du udsendte Breve i dit Navn til alt Folket, som er i Jerusalem, og til Zephanja, Maasejas Søn, Præsten, og til alle Præsterne, sigende:

26. HErren haver sat dig til Præst i Jojadas, Præstens Sted, at være Tilsynsmand i HErrens Huus, over hver Mand, som er galen, og som spaaer, at du skal lægge dem i Fængsel og i Stokken.

27. Hvorfor haver du da ikke skjældt paa Jeremias, den Anathothiter, den som spaaede eder?

28. Thi derfor har han sendt til os i Babel, og sagt: det skal forhale længe; bygger Huse, og boer, og planter Haver, og æder deres Frugt. v. 5.

29. Og Zephanja, Præsten, læste dette Brev for Jeremias Prophetens Øren.

30. Og HErrens Ord skede til Jeremias, sigende:

31. Send til alle Bortførte, sigende: saa sagde HErren om Semaja, den Rechelamiter: fordi at Semaja haver spaaet eder, og jeg, jeg haver ikke sendt ham, og han gjør det, at I forlade eder paa Løgn:
c. 28, 15. 16.

32. Derfor, saa siger HErren: see, jeg vil hjemsøge Semaja, den Rechelamiter, og hans Sæd; han skal ikke have nogen, som skal boe midt iblandt dette Folk, og han skal ikke see paa det Gode, som jeg vil gjøre ved mit Folk, siger HErren; thi han talede om Afvigelse imod HErren.

30. Capitel.

Jeremias skriver efter Guds Befaling baade den store Straf over Folket, og deres Befrielse og Forløsning ved Christum, i en Bog, 1-15. Truer deres Fiender med stor Straf, og forkynder de bodfærdige Jøder Naade, og at de skal komme til deres Land igjen, hvor han vil formere dem, og sætte Christum over dem, men føre Ulykke over de Ugudelige, 16-24.

1. Det Ord, som skede til Jeremias fra HErren, sigende:

2. Saa talte HErren, Israels Gud, sigende: skriv dig alle de Ord, som jeg haver talet til dig, i en Bog.

3. Thi see de Dage komme, siger HErren, at jeg vil vende mit Folks Israels og Judæ Fængsel, siger HErren, og føre dem tilbage til det Land, som jeg gav deres Fædre, og de skal eie det. c. 31, 27.
c. 29, 14. Ez. 16, 53.

4. Og disse ere Ordene, som HErren talede til Israel og Juda.

5. Thi saa sagde HErren: vi høre Forfærdelses Røst; der er Frygt, og ikke Fred.

6. Spørger dog, og seer, om en Mand føder? hvorfor saae jeg (da) hver Mand (holde) sine Hænder paa sine Lænder, som hun, der føder, og alle Ansigter ere omskiftede (og) ere blege? c. 4, 31.
Es. 13, 8. c. 37, 3. Hos. 13, 13. Mich. 4, 10.

7. Vee! thi det er en stor Dag, saa (der har) ingen (været) som den, og det er Nødens Tid for Jakob; dog skal han blive frelst deraf. Joel 2, 11.
Am. 5, 18. Zeph. 1, 15.

8. Og det skal skee paa den samme Dag, siger den HErre Zebaoth, vil jeg sønderbryde hans Aag fra din Hals, og sønderrive dine Baand; og de Fremmede skal ikke ydermere lade sig tjene af ham.
Nah. 1, 13.

9. Men de skal tjene HErren deres Gud, og David deres Konge, hvilken jeg vil opreise dem. Hos. 3, 5.

10. Derfor frygt ikke, min Tjener Jakob! siger HErren, og forskrækkes ikke, Israel! thi see, jeg frelser dig af et langt fraliggende (Land), og din Sæd af deres Fængsels Land; og Jakob skal komme tilbage, og være stille, og rolig, og ingen skal forfærde (ham). c. 46, 27. Es. 44, 2.

11. Thi jeg er med dig, siger HErren, til at frelse dig; thi jeg vil gjøre aldeles Ende (derpaa) iblandt alle Hedningerne, hvorhen jeg adspredte dig, dog vil jeg ikke gjøre (aldeles) en Ende med dig; men tugte dig med Maade, og ikke holde dig (aldeles) uskyldig. Ps. 91, 15.
Es. 41, 10. Jer. 46, 28.

12. Thi saa sagde HErren: din Forstyrrelse er ulægelig; dit Saar er heel svagt. c. 15, 18. Begr. 2, 13.

13. Ingen udfører din Sag, anlangende (din) Byld; ingen Lægedom (vederfares) dig til Helbredelse. Es. 1, 6. c. 46, 11.

14. Alle dine Elskere have glemt dig, de søge dig ikke; thi jeg haver slaget dig, (ligesom man) slaaer en Fiende, med en grum Tugtelse, for dine Misgjerningers Mangfoldighed; (ja,) fordi dine Synder ere (saare) mange. c. 2, 19. c. 15, 13.

15. Hvorfor raaber du over din Forstyrrelse, over din ulægelige Pine? jeg haver gjort disse Ting ved dig for dine Misgjerningers Mangfoldighed, (ja, fordi) dine Synder ere saa mange.
— c. 15, 13. 18. c. 13, 22.

16. Derfor skal alle, som dig have ædet, blive ædte, og alle dine Modstandere skal allesammen gaae i Fængsel, og de, som plyndrede dig, skal plyndres, og alle dem, som berøvede dig, vil jeg give til Rov.
Es. 33, 1.

17. Thi jeg vil lade din Lægedom tage til, og læge dig af dine Saar, siger HErren; thi de kaldte dig den Fordrevne, det Zion, efter hvem ingen spørger.
c. 8, 22. c. 33, 6.

18. Saa siger HErren: see, jeg vil omvende Jakobs Pauluners Fængsel, og forbarme mig over hans Boliger; og Staden skal bygges paa sin Dynge, og der skal blive Pallads efter sin Viis.
c. 29, 14. c. 31, 23.

19. Og Taksigelse, og deres Røst, som lege, skal udgaae fra dem; thi jeg vil formere dem, og de skal ikke formindskes, og jeg vil ære dem, og de skal ikke blive ringe.

20. Og hans Sønner skal være som fordum, og hans Menighed skal befæstes for mit Ansigt, og jeg vil hjemsøge alle, som fortrykke ham.

21. Og hans herlige (Fyrste) skal være af ham, og hans Regent skal udgaae midt ud af ham, og jeg vil lade ham nærme sig, og komme nær til mig; thi hvo er (ellers) den, som kan være Borgen med sit Hjerte, at (I maae) komme nær til mig? siger HErren. Ez.45,7. Mich.5,1.

22. Og I skal være mit Folk, og jeg, jeg vil være eders Gud. c.24,6. c.31,1.33.

23. See, der er udfaren en HErrens Storm, en Grumhed, en vedholdende Storm; den skal blive paa de Ugudeliges Hoved. c. 23, 19.

24. HErrens grumme Vrede skal ikke afvende sig, indtil han gjør og stadfæster sit Hjertes Anslag; i de sidste Dage skal I forstaae eder derpaa. c. 23, 20.

31. Capitel.

Propheten forkynder Folket og alle Troende iblandt dem stor Naade, dem til Glæde og Fryd, rc. 1:14. Han beklager de Ihjelslagne, og trøster de Bedrøvdige, at de skulle komme tilbage igjen, og lover dem Christum, som skulde fødes af en Jomfru, og af hvem de skulle faae Velsignelse og Synds Forladelse, rc. 15:30. Han lover, at gjøre med dem en ny Pagt, som skulde staae fast som Solen og Maane, og taler om, at HErrens Stad skal igjen bygges, 31:40.

1. Paa den samme Tid, siger HErren, vil jeg være alle Israels Slægters Gud, og de skal være mit Folk. v. 33.
2 Cor. 6, 16. Ebr. 8, 10.

2. Saa sagde HErren: et Folk, som ere de Overblevne fra Sværd, har fundet Naade i Ørken, (nemlig) Israel, (da jeg) gik at skaffe ham Hvile.

3. HErren haver ladet sig see for mig, for lang (Tid) siden; ja jeg haver elsket dig med en evig Kjærlighed, derfor haver jeg draget dig med Miskundhed.
Hos. 1, 4.

4. Jeg vil endnu bygge dig, og du skal bygges, Israels Jomfru! du skal endnu prydes med dine Trommer, og gaae ud i Dands iblandt dem, som lege.
2 Mos. 15, 20. Ps. 68, 26.

5. Du skal endnu plante Viingaarde paa Samarias Bjerge; de, som plante, skal plante (dem) og gjøre (dem) almindelige. 5 Mos. 20, 6.

6. Thi der er en Dag, (da) Vægterne skal raabe paa Ephraims Bjerg: staaer op, og lader os gaae op til Zion, til HErren vor Gud. c. 50, 5. Es. 2, 3.

Mich. 4, 1. 2. Sach. 8, 21.

7. Thi saa sagde HErren: fryder eder over Jakob med Glæde, og raaber høit foran iblandt Hedningerne; lader det høre, priser, og siger: HErre! frels dit Folk, det Overblevne i Israel!

8. See, jeg fører dem fra Nordenland, og vil samle dem fra Jordens Sider; iblandt dem skal være Blinde og Halte, en Frugtsommelig, og den, som føder, tillige; de skal komme hid tilbage, en stor Forsamling.

9. De skal komme med Graad, og med (megen) Naade vil jeg fremføre dem; jeg vil lede dem til Vandbække paa en ret Vei, de skal ikke støde sig derpaa; thi jeg er Israels Fader, og Ephraim er min førstefødte (Søn). c. 50, 4. 2 Cor. 6, 18 ꝛc.

10. Hører, I Hedninger! HErrens Ord, og kundgjører det paa Øerne langt fra, og siger: den, som adspredte Israel, skal samle ham, og bevare ham som en Hyrde sin Hjord.

11. Thi HErren haver forløst Jakob, og igjenløst ham af dens Haand, som var stærkere end han. Ps. 130, 8. Luc. 1, 68.

12. Og de skal komme, og synge med Fryd paa Zions Høie, og fare til HErrens Gode, til Korn, og til Most, og til Olie, og til unge Faar og Øxen; og deres Sjel skal være som en vandrig Have, og de skal ikke herefter bedrøves ydermere.

Es. 35, 10.

13. Da skal en Jomfru glædes i Dands, og unge Karle, og Gamle tillige; og jeg vil vende deres Sorg til Glæde, og trøste dem, og glæde dem efter deres Bedrøvelse.

Ps. 148, 12. 13; 30, 12.

14. Og jeg vil (overflødigen) vederqvæge Præsternes Sjel med det Fede; og mit Folk, de skal mættes med mit Gode, siger HErren. v. 12.

15. Saa sagde HErren: der er hørt en Røst i Ramah, en Klage, en bitter Graad, Rachel græder over sine Børn; hun vægrer sig ved at trøstes over sine Børn, thi de ere ikke (mere til). Matth. 2, 18.

1 Mos. 35, 19.

16. Saa sagde HErren: forhindre din Røst fra Graad, og dine Øine fra Taarer; thi der er Løn for dit Arbeide, siger HErren, og de skal komme tilbage af Fiendens Land.

17. Og der er Haab om dit Sidste, siger HErren, og Børnene skal komme igjen til deres Grændser.

18. Jeg haver tilfulde hørt Ephraim, som beklager sig (ynkeligen, sigende:) du haver tugtet mig, og jeg er tugtet som en Kalv, der ikke var lært; omvend mig, saa bliver jeg omvendt, thi du, HErre, er min Gud. Es. 52, 8.

19. Thi efterat jeg var omvendt, angrede det mig, og siden jeg kjendte det, slog jeg paa Laaret; jeg var beskjæmmet, og skammede mig ogsaa, thi jeg maatte bære min Ungdoms Forhaanelse. Ez. 21, 12.

20. Mon (ikke) Ephraim være mig en dyrebar Søn? mon han (ikke) være et Barn, (hvem jeg haver havt) megen Forlystelse af? thi efterat jeg haver talet til ham, kommer jeg ham endnu flitteligen ihu: derfor lyde mine Indvolde for hans Skyld, jeg vil visselig forbarme mig over ham, siger HErren. Ps. 25, 7. Hos. 11, 8.

21. Opreis dig Monumenter, sæt dig (Ihukommelses-) Støtter, sæt dit Hjerte til den banede Vei, den Vei, som du haver vandret paa; vend om, Israels Jomfru, vend om til disse dine Stæder!

Es. 31, 6.

22. Hvor længe vil du bortvende dig, du forvendte Datter? thi HErren haver skabt (noget) Nyt paa Jorden: en Qvinde skal omgive en Mand. Es. 43, 19.

2 Cor. 5, 17. Aab. 21, 5. 1 Mos. 4, 1. Es. 7, 14.

23. Saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: de skal endnu sige dette Ord i Judæ Land, og i hans Stæder, naar jeg omvender deres Fængsel: HErren velsigne dig, du Retfærdigheds Bolig! du hellige Bjerg! c. 29, 14.

24. Og Juda, og alle dens Stæder skal boe derudi tillige, (ja,) Agermænd, og de, (som) fare med Hjorden.

25. Thi jeg haver (overflødigen) vederqvæget en træt Sjel, og jeg haver fyldt enhver bedrøvet Sjel.

26. Derfor vaagnede jeg op, og saae, endskjøndt Søvn var mig sød.

27. See, de Dage komme, siger HErren, da jeg vil besaae Israels Huus, og Judæ Huus, med Sæd af Mennesker, og med Sæd af Dyr. c. 23, 5.

28. Og det skal skee, ligesom jeg var aarvaagen over dem, til at oprykke, og at opbryde, og til at nedbryde, og til at fordærve, og til at handle ilde (med dem), saa vil jeg være aarvaagen over dem, til at bygge, og til at plante, siger HErren.
c. 44, 27. c. 24, 6.

29. I de samme Dage skal de ikke sige ydermere: Fædrene aade sure Druer, og Børnenes Tænder ommedes.
Begr. 5, 7. Ez. 18, 2.

30. Men hver skal døe for sin Misgjernings Skyld; (ja,) hvert Menneske, som æder de sure Druer, hans Tænder skal ommes. 2 Kong. 14, 6. Ez. 18, 4. 20.

31. See, de Dage komme, siger HErren, at jeg vil gjøre med Israels Huus, og med Judæ Huus en nye Pagt:
Ebr. 8, 8 fgg.

32. Ikke efter den Pagt, som jeg gjorde med deres Fædre, der jeg tog dem ved Haanden, for at udføre dem af Ægypti Land, thi de ryggede min Pagt, endskjøndt jeg, jeg var deres Ægtemand, siger HErren. 2 Mos. 12, 51.

33. Men denne skal være Pagten, som jeg vil gjøre med Israels Huus, efter de samme Dage, siger HErren: jeg giver min Lov inden i dem, og skriver den i deres Hjerter, og jeg vil være deres Gud, og de, de skal være mit Folk. c. 10, 16. 17.
Jer. 24, 7. Ez. 11, 20.

34. Og de skal ikke lære ydermere Nogen sin Næste, eller Nogen sin Broder, sigende: kjender HErren; thi de skal alle kjende mig, baade deres Smaae og deres Store, siger HErren; thi jeg vil forlade deres Ondskab, og ikke ydermere komme deres Synd ihu. Es. 54, 13. Jer. 33, 8.
Ap. G. 10, 43. Es. 43, 25 rc.

35. Saa sagde HErren, som giver Solen til Dagslys, Maanens og Stjerners Skikke til Nattelys, han som adskiller Havet, at dets Bølger bruse, HErre Zebaoth er hans Navn: Ps. 136, 8. 9.
Es. 31, 15.

36. Om disse Skikke (kunde) aflade fra (at være) for mit Ansigt, siger HErren, (da) skal og Israels Sæd ophøre at være et Folk for mit Ansigt alle Dage.
c. 33, 25.

37. Saa sagde HErren: om Himlene (kunde) maales oven til, og Jordens Grundvold (kunde) udforskes neden til, (saa) vil jeg og forkaste al Israels Sæd, for alt det, som de have gjort, siger HErren. c. 33, 22.

38. See, de Dage komme, siger HErren, at denne Stad skal bygges for HErren, fra Hananeels Taarn indtil Hjørne-Porten. Neh. 3, 1. Sach. 14, 10.

39. Og Maale-Snoren skal gaae ud ydermere tvært over for den, indtil Garebs Høi, og vende sig om til Goath.

40. Og hele (de døde) Kroppes og Askens Dal, og alle Markerne indtil Kidrons Bæk, indtil Heste-Portens Hjørne imod Østen, (skal være) HErren (saare) hellige; den skal ikke oprykkes, og ei nedbrydes ydermere evindelig. v. 38.

32. Capitel.

Jeremias kjøber, efter HErrens Befaling, en Ager af Hanameel og lader sig give Forsikring derpaa med Vidner og Kjøbebreve, til at betegne, at Folket skulde komme tilbage fra Babel, til at eie Landet, 1-15. Han beder til HErren, som tilforn havde beviist sig saa herligen imod sit Folk, men nu straffede dem ved Chaldæerne, at han vilde styrke ham til at troe hans Forjættelse, 16-25. HErren svarer, at han vil lade dem bortføre til Babel, men dog føre dem til deres Land igjen, og samle sig et Folk af dem, og af Hedningerne, med hvilke han vil gjøre en evig Pagt, rc. 26-44.

1. Det Ord, som skede til Jeremias fra HErren, i Zedekias, Judæ Konges, det tiende Aar; det Aar er Nebucadnezars attende Aar. c. 25, 1.

2. Og da beleirede Kongen af Babels Hær Jerusalem; men Jeremias Propheten var indelukket i Fængselets Forgaard, som var ved Judæ Konges Huus;
2 Kong. 25, 1. 2. c. 33, 1. c. 37, 21. c. 38, 13.

3. Thi Zedekias, Judæ Konge, havde indelukket ham, og sagt: hvorfor spaaer du, og siger: saa sagde HErren: see, jeg giver denne Stad i Kongen af Babels Haand, og han skal indtage den.
c. 21, 7. c. 27, 6.

4. Og Zedekias, Judæ Konge, skal ikke undkomme fra Chaldæernes Haand, men han skal visseligen gives i Kongen af Babels Haand, og han skal tale med sin Mund til hans Mund, og see med sine Øine hans Øine. c. 34, 3. c. 38, 23.

5. Og han skal føre Zedekias til Babel, og han skal være der, indtil at jeg hjemsøger ham, siger HErren; (thi) om I (end) stride imod Chaldæerne, skal det ikke lykkes eder. c. 2, 37. 4 Mos. 14, 41.

6. Og Jeremias sagde: HErrens Ord er skeet til mig, sigende:

7. See, Hanameel, Sallums, din Farbroders Søn, kommer til dig, sigende:

kjøb dig min Ager, som er i Anathoth; thi dig (kommer) Løsningsret til, at kjøbe (den). Ruth 4, 3. 4.

8. Og Hanameel, min Farbroders Søn, kom til mig, efter HErrens Ord til Fængselets Forgaard, og sagde til mig: Kjære, kjøb min Ager, som er i Anathoth, som er i BenJamins Land; thi dig (hører) Arveretten til, og dig (hører) Løsning til, kjøb dig den; da fornam jeg, at det var HErrens Ord.

9. Og jeg kjøbte Ageren af Hanameel, min Farbroders Søn, som var i Anathoth, og veiede ham Pengene til, sytten Sekel Sølv.

10. Og jeg skrev paa Brevet, og beseglede det, og tog Vidner (dertil,) og veiede Pengene i Vægtskaalerne.

11. Og jeg tog Kjøbebrevet, nemlig det, som var beseglet efter Befalingen og Skikkene, og det aabne.

12. Og jeg gav Baruch, Søn af Neria, Søn af Mahasia, Kjøbebrevet, for Hanameels, min Farbroders (Søns), Øine, og for de Vidners Øine, som havde skrevet i Kjøbebrevet, for alle Jødernes Øine, som sadde i Fængselets Forgaard. c.36,4.

13. Og jeg befoel Baruch for deres Øine, og sagde:

14. Saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: tag disse Breve, dette Kjøbebrev, baade det beseglede og dette aabne Brev, og læg dem i et Leer-Kar, at de maae blive ved i mange Dage.

15. Thi saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: der skal endnu kjøbes Huse, og Agre, og Viingaarde i dette Land.

v. 43.

16. Og jeg bad til HErren, efterat jeg havde antvordet Baruch, Nerias Søn, Kjøbebrevet, og sagde:

17. Ak HErre, HErre! see, du, du gjorde Himmelen og Jorden ved din store Kraft, og ved din den udrakte Arm; der er ingen Ting underlig for dig;

c. 27, 5. Ap. G. 4, 24. 1 Mos. 18, 14. Luc. 1, 37 ꝛc.

18. Du som gjør Miskundhed imod Tusinde, og som betaler Fædrenes Misgjerning i deres Børns Barm efter dem; du store, du vældige Gud, hvis Navn er HErren Zebaoth! 2 Mos. 34, 7 ꝛc.

5 Mos. 5, 9. 10. Ps. 79, 12. Jer. 10, 16.

19. Stor i Raad og mægtig i Gjerningen; thi dine Øine ere aabnede over alle Menneskens Børns Veie, til at give hver efter sine Veie, og efter sine Idrætters Frugt. c. 10, 16. Jer. 16, 17.

Ps. 62, 13. Jer. 11, 20. c. 17, 10.

20. Du, som gjorde Tegn og underlige Ting i Egypti Land, indtil denne Dag, baade med Israel, og med (andre) Mennesker, og gjorde dig et Navn, som (det er) paa denne Dag;

21. Og du udførte dit Folk Israel af Egypti Land ved Tegn og ved underlige Ting, og ved en stærk Haand, og ved en udrakt Arm, og ved stor Forfærdelse;

2 Mos. 13, 3. 4. c. 32, 11.

22. Og du gav dem dette Land, som du svoer deres Fædre at give dem, et Land, som flyder med Melk og Honning;

c. 11, 5.

23. Og de kom, og eiede det, men hørte ikke din Røst, og vandrede ikke efter din Lov; alt det, som du bød dem at gjøre, gjorde de ikke; og du lod al denne Ulykke vederfares dem.

24. See, (der ere) Voldene, de ere komne for Staden, til at indtage den, og Staden er given i Chaldæernes Haand, som stride imod den, for Sværdets, og Hungerens, og Pestilentsens Skyld; og det er skeet, som du haver talet, og see, du seer det. 2 Sam. 20, 15. Jer. 27, 8.

25. Og du, HErre, HErre, sagde til mig: kjøb dig en Ager for Penge, og tag Vidner (derpaa) — og Staden gives (dog) i Chaldæernes Haand. v. 7.

26. Og HErrens Ord skede til Jeremias, sigende:

27. See, jeg HErren er alt Kjøds Gud; mon nogen Ting skulde være underlig for mig? v. 17. Luc. 1, 37 ꝛc.

28. Derfor sagde HErren saaledes: see, jeg giver denne Stad i Chaldæernes Haand, og i Nebucadnezars, Kongen af Babels, Haand, og han skal indtage den.

v. 3. c. 27, 6.

29. Og Chaldæerne skal komme, som stride imod denne Stad, og antænde denne Stad med Ild, og opbrænde den og Husene, paa hvis Tage man gjorde Røgelse for Baal og udøste Drik-Offere for andre Guder, for at opirre mig.

c. 19, 13.

30. Thi Israels Børn, og Judæ Børn have sandeligen gjort Ondt for mine Øine fra deres Ungdom af; ja Israels Børn have sandeligen opirret mig med deres Hænders Gjerning, siger HErren.

1 Mos. 8, 21.

31 Thi denne Stad haver været mig

(Aarsag) til min Vrede, og til min Grumhed, fra den Dag, da de byggede den, og indtil denne Dag, saa jeg vil (lade) den borttage fra mit Ansigt,

32. For alle Israels Børns og Judæ Børns Ondskab, som de gjorde, til at opirre mig, de, deres Konger, deres Fyrster, deres Præster, og deres Propheter, baade Judæ Mænd, og Jerusalems Indbyggere. Dan. 9, 8.

33. Og de have vendt Ryggen til mig, og ikke Ansigtet, alligevel jeg lærte dem tidligen og ideligen, og de hørte ikke, til at annamme Underviisning. c. 2, 27. Sach. 7, 11.

34. Men de satte deres Vederstyggeligheder i det Huus, som er kaldet efter mit Navn, til at besmitte det. c. 7, 30. 2 Kong. 21, 4. 5.

35. Og de byggede de Baals Høie, som ere i Ben-Himmons Dal, at lade deres Sønner og deres Døttre gaae igjennem for Molech, hvilket jeg ikke havde befalet dem, og det opkom ei i mit Hjerte, at de skulde gjøre denne Vederstyggelighed, for at komme Juda til at synde. c. 7, 31. c. 19, 5. Ez. 16, 20. 3 Mos. 18, 21 2c. Ps. 106, 37.

36. Og nu, derfor sagde HErren, Israels Gud, saaledes om denne Stad, om hvilken I sige: den gives i Kongen af Babels Haand ved Sværdet, og ved Hungeren og ved Pestilentsen:

37. See, jeg samler dem af alle Landene, hvorhen jeg fordrev dem i min Vrede, og i min Grumhed, og med stor Fortørnelse; og jeg vil føre dem tilbage til dette Sted, og lade dem boe tryggeligen. 5 Mos. 30, 3.

38. Og de skal være mig et Folk, og jeg, jeg vil være dem en Gud. c. 24, 7. Ez. 36, 28. Sach. 8, 8.

39. Og jeg vil give dem eet Hjerte og een Vei, til at frygte mig alle Dage, at det skal gaae dem vel, og deres Børn efter dem. Ezech. 36, 26.

40. Og jeg vil gjøre en evig Pagt med dem, at jeg ikke vil vende tilbage fra at gjøre dem Godt; og jeg vil give min Frygt i deres Hjerte, at de ikke skal vige fra mig. Es. 54, 10.

41. Og jeg vil glæde mig over dem, at gjøre dem Godt; og jeg vil plante dem i dette Land i Sandhed, af mit ganske Hjerte, og af min ganske Sjel. 5 Mos. 30, 9.

42. Thi saa sagde HErren: ligesom jeg lod komme al den store Ulykke over dette Folk, saa vil jeg lade alt det Gode komme over dem, som jeg haver talet om dem. Jos. 23, 15.

43. Og der skal kjøbes Agre i dette Land, om hvilket I sige: det er øde, foruden Folk og Fæ, det er givet i Chaldæernes Hænder. v. 15. c. 32, 12. c. 36, 29.

44. De skal kjøbe Agre for Penge og skrive i Breve, og besegle, og tage Vidner (derpaa) i BenJamins Land, og trindt omkring Jerusalem, og i Judæ Stæder, og i Stæderne paa Bjerget, og i Stæderne i det Lave, og i Stæderne imod Sønden; thi jeg vil omvende deres Fængsel, siger HErren. c. 29, 14. c. 30, 3. c. 33, 7. 11. 26.

33. Capitel.

Jeremias spaaer, at Jerusalem vel skal ødelægges, men dog igjen bygges, saa Jøderne skulle komme tilbage igjen, og velsignes aandeligen og legemligen, 1-13. Særdeles spaaer han om Christo, som skulde være HErren vor Retfærdighed, sit Folks evige Konge og Præst, med hvilket han saa vist vilde holde sin Pagt, som Dag og Nat holdes vedlige, 14-26.

1. Og HErrens Ord skede til Jeremias anden Gang — men han var endnu indelukket i Fængselets Forgaard, sigende: c. 32, 2.

2. Saa sagde HErren, som gjør det, den HErre, som danner det, til at befæste det, HErren er hans Navn: 2 Mos. 3, 14. 15. c. 15, 3.

3. Raab til mig, og jeg vil svare dig, og give dig tilkjende store og faste Ting, som du ikke veed.

4. Thi saa sagde HErren, Israels Gud, om denne Stads Huse, og om Judæ Kongers Huse, som ere nedbrudte formedelst Voldene og formedelst Sværdet: Es. 22, 10.

5. De ere indkomne, til at stride imod Chaldæerne, men det er kun til at fylde dem med Menneskens (døde) Kroppe, hvilke jeg lader slaae i min Vrede, og i min Grumhed; og fordi jeg haver skjult mit Ansigt for denne Stad, for al deres Ondskabs Skyld. Es. 54, 8.

6. See, jeg vil lade dens Lægedom og Sundhed tage til, og læge dem, og aabenbare dem overflødig Fred og Troskab. c. 30, 17.

7. Og jeg vil omvende Judæ Fængsel, og Israels Fængsel, og bygge dem, som i Begyndelsen. c. 29, 14.

8. Og jeg vil rense dem af al deres Misgjerning, med hvilken de syndede imod

mig; og forlade alle deres Misgjerninger, med hvilke de have syndet imod mig, og med hvilke de have overtraadt imod mig.
c. 31, 34. Ap. G. 10, 43.

9. Og det skal være mig til et glædeligt Navn, til Lov og til Ære for alle Hedninger paa Jorden, naar de høre alt det Gode, som jeg gjør dem; og de skal forfærdes og bæve over alt det Gode, og over al den Fred, som jeg vil give dem.

10. Saa sagde HErren: Paa dette Sted, om hvilket I sige: det er øde, uden Folk, uden Fæ, i Judæ Stæder, og paa Jerusalems Gader, som ere ødelagte, uden Folk, og uden Indbyggere, og uden Fæ, skal endnu høres c. 32, 43. c. 36, 29.

11. Frydes Rost, og Glædes Rost, Brudgoms Rost, og Bruds Rost, (ja,) deres Rost, som sige: takker den HErre Zebaoth, fordi HErren er god, fordi hans Miskundhed er evindelig! (ja) deres, som bære Tak-Offer til HErrens Huus; thi jeg vil omvende Landets Fængsel, som i Begyndelsen, sagde HErren. c. 7, 34. Ps. 106, 1.
Jer. 30, 3. 18.

12. Saa sagde den HErre Zebaoth: der skal endnu paa dette Sted, som er øde, uden Folk, og uden Fæ, og i alle dets Stæder, være Hyrders Boliger, som skal lade Faar ligge (i Græs). c. 32, 43.

13. I Stæder paa Bjerget, i Stæder i det Lave, og i Stæder imod Sønden, og i BenJamins Land, og trindt omkring Jerusalem, og i Judæ Stæder, skal Hjordene endnu gaae igjennem for dens Hænder, som (tæller dem), sagde HErren.
3 Mos. 27, 32.

14. See, de Dage komme, siger HErren, da jeg vil stadfæste det gode Ord, hvilket jeg haver talet til Israels Huus, og om Judæ Huus. c. 29, 10.

15. I de samme Dage, og paa den samme Tid vil jeg lade David en retfærdig Vext opvoxe; og han skal gjøre Dom og Retfærdighed paa Jorden. Es. 4, 2 ꝛc.
Jer. 23, 5. Es. 32, 1.

16. I de samme Dage skal Juda frelses, og Jerusalem boe trøggeligen; og dette (er det Navn), som man skal kalde den: HErren vor Retfærdighed.
5 Mos. 33, 28 ꝛc. Jer. 23, 6. Sach. 14, 11.

17. Thi saa sagde HErren: der skal ikke fattes David en Mand, som skal sidde paa Israels Huses Throne. c. 35, 19.
2 Sam. 7, 16. 1 Kong. 9, 5.

18. Og der skal ikke fattes Præsterne, Leviterne, en Mand for mit Ansigt, som skal offre Brænd-Offer, og gjøre Røg-Offer af Mad-Offer, og lave Slagt-Offer til, alle Dagene.

19. Og HErrens Ord skede til Jeremias, sigende:

20. Saa sagde HErren: dersom I kan rygge min Pagt med Dagen, og min Pagt med Natten, og at der ikke bliver Nat og Dag i deres Tid:

21. Da skal ogsaa min Pagt rygges med David, min Tjener, at han ikke skal have en Søn, som skal være Konge paa hans Throne, og med Leviterne, Præsterne, mine Tjenere.

22. Thi (som) Himmelens Hær ikke kan tælles, og Havets Sand ikke maales, saa vil jeg formere Davids min Tjeners Sæd, og Leviterne, som tjene mig. c. 31, 37
1 Mos. 22, 17. c. 28, 14. 1 Kong. 3, 8.

23. Og HErrens Ord skede til Jeremias, sigende:

24. Haver du ikke seet, hvad dette Folk talede, og sagde: (der vare) to Slægter, som HErren havde udvalgt, og han haver forkastet dem; og de foragte mit Folk, som om det skulde ikke ydermere være et Folk for deres Ansigt.

25. Saa sagde HErren: dersom min Pagt med Dag og Nat ikke bliver ved, og (om) jeg ikke haver sat Himmelens og Jordens Skikke: c. 31, 35. 36.

26. Da vil jeg ogsaa forkaste Jakobs og Davids min Tjeners Sæd, og ikke tage af hans Sæd dem, som skal herske over Abrahams, Isaaks og Jakobs Sæd; thi jeg vil omvende deres Fængsel, og forbarme mig over dem. c. 29, 14.
Hos. 6, 11. Joel 3, 6.

34. Capitel.

Propheten svarer Zedekias, at Staden skulde gives i Kongen af Babels Haand, og opbrændes med Ild, og at han skulde døe i Fængsel, ꝛc. 1-7. Zedekias havde ladet udraabe et Fri-Aar, efter HErrens Lov, men han og hans Folk forandrede deres gode Forsæt, hvorfor HErren truer dem med Fri-Aar til Sværd, Pestilentse og Hunger, og at de skulle gives i deres Fienders Hænder, 8-22.

1. Det Ord, som skede til Jeremias fra HErren, der Nebucadnezar, Kongen af Babel, og al hans Hær, og alle Riger paa Jorden, (som vare under) hans Haands Herredømme, og alle Folkene, stred imod Jerusalem, og imod alle dens Stæder, sigende: 2 Kong. 25, 1.

2. Saa sagde HErren, Israels Gud: gak, og du skal sige til Zedekias, Judæ Konge,

ja, du skal sige til ham: saa sagde HErren: see, jeg giver denne Stad i Kongen af Babels Haand, og han skal opbrænde den med Ild. c. 23, 3. 2 Kong. 25, 9.

3. Og du, du skal ikke undkomme fra hans Haand, men du skal vist gribes, og gives i hans Haand, og dine Oine skal see Kongen af Babels Oine, og hans Mund skal tale til din Mund, og du skal komme til Babel. c. 38, 23. c. 32, 4.

4. Dog hør HErrens Ord, Zedekias, Judæ Konge! saa sagde HErren om dig: du skal ikke døe ved Sværdet.

5. Du skal døe i Fred, og som man haver brændt over dine Fædre, de første Konger, som have været for dig, saa skal de brænde for dig, og begræde dig, (sigende:) ak Herre! thi jeg, jeg haver talet det Ord, siger HErren. 2 Kron. 16, 14. Jer. 22, 18.

6. Og Jeremias Propheten talede til Zedekias, Judæ Konge, alle disse Ord, i Jerusalem.

7. Da Kongen af Babels Hær stred imod Jerusalem, og imod alle Judæ Stæder, som vare overblevne, imod Lachis, og imod Aseka; thi disse vare overblevne iblandt Judæ Stæder, de faste Stæder. 2 Kong. 24, 10 2c.

8. Det Ord, som skede til Jeremias fra HErren, efterat Kongen, Zedekias, havde gjort Pagt med alt Folket, som var i Jerusalem, til at udraabe Frihed for dem:

9. At hver skulde udlade sin Tjener, og hver sin Tjenestepige, Ebræeren og Ebræerinden, fri; at ingen skulde lade sig tjene af dem, en Jøde af sin Broder. 2 Mos. 21, 2. 3. 3 Mos. 25, 39. 5 Mos. 15, 12.

10. Da adlød alle Fyrsterne og alt Folket, som havde indgaaet denne Pagt, at hver skulde udlade sin Tjener, og hver sin Tjenestepige fri, og ikke lade sig tjene af dem ydermere; ja, de adlød, og lode dem fare.

11. Men derefter vendte de om, og toge tilbage de Tjenere og Tjenestepiger, som de havde ladet fri; og de undertvang dem til Tjenere og til Tjenestepiger.

12. Og HErrens Ord skede til Jeremias fra HErren, sigende:

13. Saa sagde HErren, Israels Gud: jeg, jeg gjorde en Pagt med eders Fædre, den Dag, jeg udførte dem af Ægypti Land, af Tjeneres Huus, sigende:

14. Naar syv Aar ere til Ende, skal hver lade sin Broder fare, som er en Ebræer, som sælges til dig, og har tjent dig sex Aar, og du skal lade ham fri fra dig; men eders Fædre hørte mig ikke, og bøiede ikke deres Øre. 2 Mos. 21, 2 2c. 5 Mos. 15, 12. Jer. 7, 24. 26.

15. Men I, I have omvendt eder i Dag, og gjorde det, som var Ret for mine Oine, ved at udraabe Frihed hver for sin Næste; og I gjorde en Pagt i det Huus, som er kaldet efter mit Navn.

16. Men I ere atter omvendte, og vanhelligede mit Navn, og toge tilbage hver sin Tjener, og hver sin Tjenestepige, hvilke I havde udladet fri efter deres Sjels (Behag), og I have undertvunget dem, til at være eder til Tjenere og Tjenestepiger.

17. Derfor sagde HErren saaledes: I hørte mig ikke, saa I udraabte Frihed, hver for sin Broder, og hver for sin Næste; see, jeg udraaber eder Frihed, siger HErren, til Sværdet, til Pestilentsen, og til Hungeren, og vil give eder hen i Ustadighed i alle Riger paa Jorden. c. 21, 9. c. 24, 10.

18. Og jeg giver de Mænd, som overtraadte min Pagt, som ikke holdt Pagtens Ord, som de gjorde for mit Ansigt ved Kalven, hvilken de huggede i to Stykker, og gik igjennem imellem dens Dele, 1 Mos. 15, 17.

19. (Nemlig) Judæ Fyrster, Jerusalems Fyrster, Kammertjenerne, og Præsterne, og det ganske Folk i Landet, som gik igjennem imellem Kalvens Dele;

20. Ja, jeg giver dem i deres Fienders Haand, og i deres Haand, som søge efter deres Liv; og deres Kroppe skal være til Spise for Fugle under Himmelen, og for Dyr paa Jorden. c. 21, 7. c. 7, 33. Aab. 19, 21.

21. Og Zedekias, Judæ Konge, og hans Fyrster, vil jeg give i deres Fienders Haand, og i deres Haand, som søge efter deres Liv; og i Kongen af Babels Hæres Haand; deres, som nu ere dragne bort fra eder. c. 37, 5.

22. See, jeg befaler det, siger HErren, og jeg vil føre dem tilbage til denne Stad, og de skal stride imod den, og indtage den, og opbrænde den med Ild; og jeg vil give Judæ Stæder til en Ødelæggelse, og ingen skal boe (der). c. 37, 8. 2 Kong. 25, 9

35. Capitel.

Jeremias sætter de Rechabiter Viin for, hvilken de vægrede sig at drikke, fordi deres Fader havde forbudet dem det, 1-11. Derna...

derne deres Ulydighed, at de agtede Guds Bud ringere, end de Rechabiter deres Faders Befaling; Gud truer at straffe dem, men lover Rechabiterne for Velsignelse, 12-19.

1. Det Ord, som skede til Jeremias, fra HErren, i Jojakims, Josias Søns, Judæ Konges Dage, sigende:

2. Gak til de Rechabiters Huus, og du skal tale med dem, og føre dem i HErrens Huus i et af Kammerne, og du skal give dem Viin at drikke.

3. Da tog jeg Jaasanja, Søn af Jeremias, Søn af Habazinia, og hans Brødre, og alle hans Sønner, og de Rechabiters ganske Huus.

4. Og jeg førte dem i HErrens Huus, i Hanans, Jigdalias Søns, den Guds Mands, Børns Kammer, som var ved Fyrsternes Kammer, oven for Maasejas, Sallums Søns, Kammer, som tog vare paa Dørtærskelen. 2 Kong. 25, 18.

5. Og jeg satte for de Børn af de Rechabiters Huus Skaaler, fulde af Viin, og Bægere, og jeg sagde til dem: drikker Viin.

6. Men de sagde: vi vil ikke drikke Viin; thi Jonadab, Rechabs Søn, vor Fader haver befalet os, og sagt: I skal ikke drikke Viin, I eller eders Børn, evindelig.
2 Kong. 10, 15.

7. Og I skal ikke bygge Huus, og ikke saae Sæd, og ikke plante Viingaard, og ikke have (saadant); men I skal boe i Pauluner alle eders Dage, paa det I maae leve mange Dage i Landet, hvorudi I ere fremmede.

8. Og vi adlød Jonadabs, Rechabs Søns, vor Faders Røst, i alt det, som han haver budet os, at (vi) ingen Viin drikke alle vore Dage, vi, vore Hustruer, vore Sønner, og vore Døttre;

9. Og at (vi) ikke bygge Huse for os, at boe udi, og ikke have Viingaard, eller Mark, eller Sæd.

10. Men vi have boet i Pauluner, og været lydige, og gjort efter alt det, som Jonadab vor Fader bød os.

11. Og det skede, der Nebucadnezar, Kongen af Babel, drog op i Landet, da sagde vi: kommer, og lader os komme til Jerusalem for de Chaldæers Hær, og for de Syrers Hær; og vi bleve i Jerusalem.
c. 34, 1.

12. Da skede HErrens Ord til Jeremias, sigende:

13. Saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: gak, og du skal sige til Judæ Mænd, og til Jerusalems Indbyggere: mon I ikke vil annamme Tugt, til at adlyde mine Ord? siger HErren.

14. Jonadabs, Rechabs Søns, Ord holdtes, som bød sine Børn, ikke at drikke Viin, og de drak ikke (Viin) indtil denne Dag, fordi de adlød deres Faders Bud; og jeg, jeg haver talet til eder tidlig og idelig, og I adlød mig ikke. c. 25, 3. 4.

15. Og jeg sendte til eder alle mine Tjenere Propheterne, tidligen og ideligen, at sige: Kjære, omvender eder, hver fra sin den onde Vei, og bedrer eders Idrætter; vandrer ikke efter andre Guder, at tjene dem, og boer (saa) i Landet, hvilket jeg haver givet eder og eders Fædre; men I bøiede ikke eders Øre og adlød mig ikke.
c. 18, 11 etc. c. 7, 6. 24. 26.

16. Efterdi Jonadabs, Rechabs Søns, Børn have holdt deres Faders Bud, som han bød dem, men dette Folk ikke adlyder mig:

17. Derfor sagde HErren Zebaoths Gud, Israels Gud saaledes: see, jeg lader komme over Juda, og over alle Indbyggere i Jerusalem al den Ulykke, som jeg haver talet imod dem; fordi jeg talede til dem, og de hørte ikke, og jeg kaldte ad dem, og de svarede ikke. c. 36, 3. 31. Es. 65, 12.

18. Men til de Rechabiters Huus sagde Jeremias: saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: fordi at I adlød Jonadabs, eders Faders, Bud, og holdt alle hans Bud, og gjorde efter alt det, som han bød eder:

19. Derfor sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud, saaledes: der skal ikke fattes Jonadab, Rechabs Søn, en Mand, som skal staae for mit Ansigt alle Dage.
c. 33, 17.

36. Capitel.

Jeremias lader Baruch skrive alle sine Spaadomme fra Josias Tid indtil Jojakims Riges fjerde Aar, og lader dem oplæse for Folket paa Fastedagen, 1-10. Michaja fortæller Fyrsterne herom, som lader Baruch hente, og læse for sig; de forfærdes, sperge Baruch om, hvorledes han havde skrevet Bogen, og byde, at han og Propheten skal skjule sig, 11-19. De fortælle Kongen herom, for hvem Judi læser Bogen, Kongen skjærer den i Stykker, og kaster Bladene i Ilden, og han og hans Fyrster bevæges ikke derved; de søge forgjeves, at gribe Jeremias og Baruch, 20-26. Propheten maa lade Baruch skrive Bogen igjen, og flere Ord dertil, og forkynde Kongen og Folket tilbørlig Straf, 27-32.

1. Og det skede i det fjerde Jojakims, Josias Søns, Judæ Konges Aar, da skede

dette Ord til Jeremias fra HErren, sigende:
2. Tag dig en Bogs Rolde, og du skal skrive derpaa alle de Ord, som jeg haver talet til dig over Israel, og over Juda og over alle Hedningerne, fra den Dag, jeg talede til dig, fra Josias Dage, og indtil denne Dag.
3. Maaskee Judæ Huus maatte høre al den Ulykke, som jeg tænker at gjøre dem; at de kunde omvende sig, hver fra sin den onde Vei, og jeg kunde forlade deres Misgjerninger, og deres Synd. c. 26, 3. Ezech. 12, 3. Jer. 35, 17.
4. Da kaldte Jeremias ad Baruch, Nerijas Søn; og Baruch skrev af Jeremias Mund alle HErrens Ord, som han havde talet til ham, paa den Bogs Rolde. c. 32, 12. c. 45, 1.
5. Og Jeremias befoel Baruch, og sagde: jeg er indelukt, jeg kan ikke gaae ind i HErrens Huus. c. 32, 2.
6. Men gak du ind, og læs i Rolden, den du haver skrevet af min Mund, HErrens Ord, for Folkets Øren, i HErrens Huus, paa Fastens Dag; og du skal og læse dem for al Judæ Øren, for dem, som ere komne fra deres Stæder.
7. Maaskee deres (ydmyge) Begjering kunde falde for HErrens Ansigt, og de maatte omvende sig, hver fra sin onde Vei; thi Vreden og Grumheden er stor, som HErren haver talet imod dette Folk. c. 26, 3.
8. Og Baruch, Nerijas Søn, gjorde efter alt det, som Jeremias Propheten bød ham, at læse i Bogen HErrens Ord, i HErrens Huus.
9. Thi det skede i det femte Jojakims, Josias Søns, Judæ Konges Aar, i den niende Maaned, da udraabte de en Faste for HErrens Ansigt, for alt Folket i Jerusalem, og alt Folket, de som vare komne fra Judæ Stæder til Jerusalem.
10. Og Baruch læste i Bogen Jeremias Ord i HErrens Huus, i Gemarjas, Saphans Cancellerens Søns, Kammer, i den øverste Forgaard, for den nye Portes Dør ved HErrens Huus, for det ganske Folks Øren. 2 Kron. 4, 9.
11. Og Michaja, Søn af Gemarja, Søn af Saphan, hørte alle HErrens Ord af Bogen.
12. Og han gik ned til Kongens Huus i Cancellerens Kammer, og see, der sadde alle Fyrsterne: Elisama, Cancelleren, og Delaja, Semajas Søn, og Elnathan, Achbors Søn, og Gemarja, Saphans Søn, og Zedechias, Hananjas Søn, ja, alle Fyrsterne.
13. Og Michaja gav dem alle Ordene tilkjende, som han havde hørt, der Baruch læste i Bogen for Folkets Øren.
14. Da sendte alle Fyrsterne Judi, Søn af Nethanja, Søn af Selemja, Søn af Cusi, til Baruch, at lade sige: den Rolde, i hvilken du læste for Folkets Øren, tag den i din Haand, og gak (ned); og Baruch, Nerijas Søn, tog Rolden i sin Haand, og kom til dem.
15. Og de sagde til ham: sæt dig nu, og læs den for vore Øren; og Baruch læste for deres Øren.
16. Og det skede, der de hørte alle disse Ord, forfærdedes de, den ene med den anden; og de sagde til Baruch: vi vil vist give Kongen alle disse Ord tilkjende.
17. Og de spurgte Baruch ad, og sagde: giv os dog tilkjende, hvorledes skrev du alle disse Ord af hans Mund?
18. Og Baruch sagde til dem: han udraabte alle disse Ord af sin Mund til mig; og jeg skrev med Blæk i Bogen.
19. Da sagde Fyrsterne til Baruch: gak, skjul dig, du og Jeremias, at ingen veed, hvor I ere. v. 26.
20. Og de kom til Kongen i Forgaarden, da de havde henlagt Rolden i Elisamas Cancellerens Kammer; og de forkyndte alle Ordene for Kongens Øren.
21. Da sendte Kongen Judi at tage Rolden, og han tog den af Elisamas Cancellerens Kammer; og Judi læste den for Kongens Øren, og for alle Fyrsternes Øren, deres, som stode hos Kongen.
22. Og Kongen sad i Vinterhuset i den niende Maaned; og der var en Skorstens-(Ild) optændt for hans Ansigt.
23. Og det skede, der Judi havde læst tre eller fire Blade, reev han det af med Skriverens (Penne-)Kniv, og kastede det i Ilden, som var paa Skorstenen, indtil den ganske Rolde blev opbrændt i Ilden, som var paa Skorstenen.
24. Og de frygtede ikke, og reve ikke deres Klæder, (hverken) Kongen, eller alle hans Tjenere, de som hørte alle disse Ord.
25. Og skjøndt Elnathan, og Delaja, og Gemarja bade Kongen, at (han) ikke (skulde) opbrænde Rolden; hørte han dem dog ikke.
26. Og Kongen bød Jerah[illegible]

Søn, og Seraja, Asriels Søn, og Selemja, Abdeels Søn, at gribe Baruch, Skriveren, og Jeremias, Propheten, men HErren lod skjule dem.

27. Og HErrens Ord skede til Jeremias, efterat Kongen havde ladet opbrænde Rolden og Ordene, som Baruch havde skrevet af Jeremias Mund, sigende:

28. Tag til dig igjen en anden Rolde, og skriv derpaa alle de forrige Ord, som vare paa forrige Rolde, som Jojakim, Judæ Konge haver opbrændt.

29. Og du skal sige om Jojakim, Judæ Konge: saa sagde HErren: du opbrændte denne Rolde, sigende: hvorfor skrev du derpaa de Ord: Kongen af Babel skal vist komme, og fordærve dette Land, og gjøre, at baade Folk og Fæ skulle ophøre deraf?
c. 32, 43. c. 33, 10. 12.

30. Derfor sagde HErren saaledes om Jojakim, Judæ Konge: der skal ingen af hans blive siddende paa Davids Throne, og hans (døde) Krop skal vorde henkastet om Dagen i Heden, og om Natten i Frosten. c. 22, 19.

31. Og jeg vil hjemsøge ham, og hans Sæd, og hans Tjenere for deres Misgjernings Skyld, og lade al den Ulykke komme over dem, og over Jerusalems Indbyggere, og over Judæ Mænd, som jeg haver talt over dem, og de hørte ikke. c. 35, 17.

32. Da tog Jeremias en anden Rolde, og gav Baruch, Nerijas Søn, Skriveren, den, og han skrev derpaa af Jeremias Mund alle den Bogs Ord, som Jojakim, Kongen i Juda, lod opbrænde i Ilden; og der bleve endnu tillagte mange Ord, foruden dem, ligesom de.

37. Capitel.

Zedekias, som ikke vil høre HErrens Ord, begjerer, at Propheten skal bede for ham; men han forkynder ham, at Pharaos Hær skal ei hjælpe ham noget, men at Staden skal indtages, rc. 1-10. Der Propheten søger at undflye af Jerusalem til Benjamins Land, gribes han af Jerija, slaaes og kastes i Fængsel, 11-16. Kongen lader ham hente, hvem han forkynder, at han skal gives i Fiendernes Haand; Kongen formilder dog Prophetens Fængsel, og befaler, at man skulde underholde ham med Brød, 17-21.

1. Og Kong Zedekias, Josias Søn, regjerede i Chonias, Jojakims Søns, Sted, hvilken Nebucadnezar, Kongen af Babel, satte til Konge i Judæ Land.
2 Kong. 24, 17. Jer. 52, 1 rc.

2. Men han og hans Tjenere, og Folket i Landet, hørte ikke HErrens Ord, som han talede formedelst Jeremias Propheten.
Dan. 9, 5. 6.

3. Dog sendte Kongen Zedekias Juchal, Selemjas Søn, og Zephanja, Maasejas Søn, Præsten, til Jeremias Propheten, at lade sige: Kjære, beed for os til HErren vor Gud. c. 42, 2. Es. 37, 4.

4. Og Jeremias kom ind, og gik ud midt iblandt Folket; og de satte ham ikke i Fængselets Huus.

5. Og Pharaos Hær var udbragen af Ægypten; og Chaldæerne, som havde beleiret Jerusalem, hørte Rygtet om dem, og droge op fra Jerusalem.

6. Og HErrens Ord skede til Jeremias Propheten, sigende:

7. Saa sagde HErren, Israels Gud: saa skal I sige til Judæ Konge, som sendte eder til mig, at spørge mig: see, Pharaos Hær, som er udbragen eder til Hjælp, skal vende om til sit Land, til Ægypten.

8. Og Chaldæerne skal komme igjen, og stride imod denne Stad, og indtage den, og opbrænde den med Ild. c. 34, 22.

9. Saa sagde HErren: bedrager ikke eders Sjele, idet I sige: Chaldæerne skal vist drage fra os; thi de skal ikke drage bort.

10. Thi om I (end) ihjelsloge al Chaldæernes Hær, som stride imod eder, og der bleve (nogle) igjennemstukne Mænd tilovers af dem, skal de dog gjøre sig rede, hver i sit Paulun, og opbrænde denne Stad med Ild.

11. Og det skede, der Chaldæernes Hær var dragen op fra Jerusalem, for Pharaos Hærs Skyld:

12. Da gik Jeremias ud af Jerusalem, for at gaae til BenJamins Land, at smyge sig derfra midt iblandt Folket.

13. Og som han var i BenJamins Port, da var der en Befalingsmand, hvis Navn var Jerija, Søn af Selemja, Søn af Hananja, og han greb Jeremias Propheten, og sagde: du falder til Chaldæerne.

14. Og Jeremias sagde: det er falskt, jeg vil ikke falde til Chaldæerne; men han vilde ikke høre ham; men Jerija greb Jeremias, og førte ham til Fyrsterne.

15. Og Fyrsterne bleve vrede paa Jeremias, og sloge ham; og de kastede ham i Fængselets Huus, i Jonathans, Skriverens Huus; thi det havde de gjort til et Fængsels Huus. c. 20, 2.

16. Der Jeremias var kommen i Hulens

Huus, og i Kjelderne, da blev Jeremias der mange Dage. c. 38, 6.

17. Og Kong Zedekias sendte hen, og lod ham hente, og Kongen spurgte ham i sit Huus i Londom, og sagde: ere der Ord (for Haanden) fra HErren? og Jeremias sagde: der ere, og han sagde: du skal gives i Kongen af Babels Haand. c. 34, 21.

18. Og Jeremias sagde til Kong Zedekias: hvad haver jeg syndet imod dig, og imod dine Tjenere, og imod dette Folk, at de have kastet mig i Fængselets Huus?

19. Og hvor ere eders Propheter, som spaaede eder, og sagde: Kongen af Babel skal ikke komme over eder, eller over dette Land?

20. Og nu, Kjære, hør, min Herre Konge! Kjære, lad min (ydmyge) Begjering falde for dit Ansigt, og lad mig ikke føres igjen i Jonathans, Skriverens, Huus, at jeg skal ikke døe der. c. 38, 26.

21. Og Kong Zedekias bød, og de forvarede Jeremias i Fængselets Forgaard, og lode give ham et Stykke Brød hver Dag af Bagernes Gade, indtil alt Brødet i Staden var fortæret; saa blev Jeremias i Fængselets Forgaard. c. 32, 2.
c. 38, 9. 13. 28.

38. Capitel.

Jeremias raader Folket til godvilligen at give sig til de Chaldæer, hvorfor Fyrsterne ville slaae ham ihjel, og de kaste ham i en Hule, 1-6. Deraf ophjælpes han ved Ebed-Melechs Forbøn og Hjælp, 7-13. Kongen lader ham hente til sig, og Propheten, efterat Kongen havde lovet ham, ikke at slaae ham ihjel, 2c. raader ham, at overgive sig til Chaldæerne, men der han vægrer sig ved at gjøre det, forkynder han ham Stadens Ødelæggelse, 2c. 14-23. Kongen forbyder ham, at lade Fyrsterne vide dette, og beder ham at sige, at han holdt an om sit Fængsels Formildelse, hvilket han gjør, 24-28.

1. Der Sephatja, Matthans Søn, og Gedalia, Paschurs Søn, og Juchal, Selemja Søn, og Paschur, Malchiæ Søn, hørte Ordene, som Jeremias talede til alt Folket, sigende: c. 20, 1.

2. Saa sagde HErren: hvo som bliver i denne Stad, skal døe ved Sværdet, ved Hungeren og ved Pestilentsen; men den, som gaaer ud til Chaldæerne, han skal leve, og hans Liv skal være ham til Bytte, og han skal leve. c. 21, 9. c. 39, 18.
c. 45, 5.

3. Saa sagde HErren: denne Stad skal visseligen gives i Kongen af Babels Hærs Haand, og han skal indtage den.
c. 32, 3.

4. Da sagde Fyrsterne til Kongen: lad dog denne Mand dræbe, thi paa denne Maade gjør han, at Krigsmændenes Hænder, deres, som ere overblevne i denne Stad, og alt Folkets Hænder synke, idet han taler saadanne Ord til dem; thi denne Mand søger ikke dette Folks Fred, men Ulykke. Am. 7, 10.

5. Og Kong Zedekias sagde: see, han er i eders Haand; thi Kongen kan jo ingen Ting gjøre imod eder.

6. Da toge de Jeremias, og kastede ham i Malchias, Melechs Søns, Hule, som var i Fængselets Forgaard, og nedlode Jeremias ved Strikker, og der var ikke Vand i Hulen, men Dynd, og Jeremias sank ned i Dyndet. c. 37, 16. Sach. 9, 11.

7. Der Ebed-Melech, den Morian, en Mand (som var) Kammertjener, og var i Kongens Huus, hørte, at man havde kastet Jeremias i Hulen, og Kongen sad i BenJamins Port: c. 39, 16.

8. Da gik Ebed-Melech ud af Kongens Huus, og han talede med Kongen og sagde:

9. Min Herre Konge! disse Mænd have gjort ilde, i alt det de have gjort imod Jeremias Propheten, som de kastede i Hulen, og han maa døe i sit Sted af Hunger, thi her er ikke ydermere Brød i Staden. c. 37, 21.

10. Da befoel Kongen Ebed-Melech, den Morian, og sagde: tag tredive Mænd herfra med dig, og du skal drage Jeremias Propheten op af Hulen, førend han døer.

11. Og Ebed-Melech tog Mændene med sig, og gik ind i Kongens Huus, hen under Forraads-(Kammeret), og tog derfra gamle Pjalter og gamle Klude, og kastede dem ned til Jeremias i Hulen med Strikkerne.

12. Og Ebed-Melech, Morianen, sagde til Jeremias: læg dog de gamle Pjalter og Klude om Strikkerne under dine Hænder (og) Arme; og Jeremias gjorde saa.

13. Og de droge Jeremias med Strikkerne, og førte ham op af Hulen; og Jeremias blev i Fængselets Forgaard.
c. 37, 21. c. 29, 14.

14. Og Kong Zedekias sendte hen, og lod hente Jeremias Propheten til sig, til den tredie Indgang, som var i HErrens Huus; og Kongen sagde til Jeremias: jeg vil spørge dig om et Ord, du skal ikke dølge det Ord for mig.

15. Og Jeremias sagde til Zedekias:

om jeg forkynder dig (det), mon du ikke vist vil lade mig dræbe? og om jeg giver dig Raad, vil du dog ikke høre mig.

16. Da svoer Kong Zedekias Jeremias i Lønndom, og sagde: (saa vist som) HErren lever, som gjorde os denne Sjel, da vil jeg ikke dræbe dig, ei heller give dig i disse Mænds Hænder, som søge efter dit Liv. v. 4. 5.

17. Og Jeremias sagde til Zedekias: saa sagde HErren den Zebaoths Gud, Israels Gud: dersom du godvillig gaaer ud til Kongen af Babels Fyrster, da skal din Sjel leve, og denne Stad skal ikke opbrændes med Ild; og du skal leve, du og dit Huus.

18. Men om du ikke gaaer ud til Kongen af Babels Fyrster, da skal denne Stad gives i Chaldæernes Haand, og de skal opbrænde den med Ild; og du, du skal ikke undkomme af deres Haand.

2 Krøn. 36, 12. Jer. 34, 2.

19. Og Kong Zedekias sagde til Jeremias: jeg frygter for Jøderne, som ere faldne til Chaldæerne, at de maaskee skulle give mig i deres Haand, og de skulle handle (skjændeligen) med mig.

20. Og Jeremias sagde: de skal ikke antvorde (dig dem); Kjære, hør HErrens Røst, som jeg taler til dig, og det skal gaae dig vel, og din Sjel skal leve.

21. Men om du vægrer dig ved at gaae ud, da er dette det Ord, som HErren haver ladet mig see: 2 Krøn. 36, 12.

22. See, alle Qvinderne, som ere overblevne i Judæ Konges Huus, udføres til Kongen af Babels Fyrster, og de sige: dine Fredsmænd have tilskyndt dig, og have faaet Overhaand over dig, dine Fødder ere nedsjunkne i Skarnet, de ere vendte tilbage. c.20,10. Es.3,12. Obad.v.7.

23. Ja, de skal udføre alle dine Hustruer og dine Børn til Chaldæerne, og du, du skal ikke undkomme fra deres Haand, men gribes ved Kongen af Babels Haand, og denne Stad skal du (bringe dem til at) opbrænde med Ild. c.32,4. c.34,3.

24. Og Zedekias sagde til Jeremias: lad ingen vide disse Ord, saa skal du ikke døe.

25. Og naar Fyrsterne høre, at jeg haver talet med dig, og de komme til dig, og sige til dig: Kjære, kundgjør os: hvad talede du til Kongen? dølg det ikke for os, saa vil vi ikke dræbe dig; og hvad talede Kongen til dig?

26. Da skal du sige til dem: jeg lod min (ydmyge) Begjering falde for Kongens Ansigt, at man ikke maatte føre mig igjen til Jonathans Huus, at døe der.

c. 37, 20; 42, 2.

27. Da kom alle Fyrsterne til Jeremias, og spurgte ham, og han kundgjorde dem efter alle disse Ord, som Kongen havde befalet; da taug de, (og lode af) fra ham, efterdi det Ord ikke var bleven hørt.

28. Og Jeremias blev i Fængselets Forgaard, indtil den Dag, som Jerusalem blev indtagen; og det skede, at Jerusalem blev indtagen. c. 32, 2 x.

39. Capitel.

Staden bliver indtagen, Zedekias greben, blindet, og bundet, hans Sønner og Fyrster ihjelslagne, de Rige bortførte, og de Ringe tilbageladte, 1-10. Propheten fries af sit Fængsel, og anbefales Gedalia, 11-14. HErren havde ladet love Ebed-Melech Befrielse, fordi han havde forladt sig paa ham 15-18.

1. I det niende Zedekias, Judæ Konges Aar, i den tiende Maaned, kom Nebucadnezar, Kongen af Babel, og al hans Hær til Jerusalem, og de beleirede den.

c. 52, 4. 2 Kong. 25, 1. 2 Krøn. 36, 17.

2. I det ellevte Zedekias Aar, i den fjerde Maaned, paa den niende (Dag) i Maaneden, (da) brød man ind i Staden.

3. Og alle Kongen af Babels Fyrster droge ind, og de bleve i den midterste Port, (nemlig) Nergal-Sarezer, Samgar-Nebo, Sarsechim-Rabsaris, Nergal-Sarezer-Rabmag, og alle andre Kongen af Babels Fyrster.

4. Og det skede, der Zedekias, Judæ Konge, og alle Krigsmændene saae dem, flyede de, og gik om Natten ud af Staden, ad Veien til Kongens Have, igjennem Porten imellem de to Mure; og han drog ud ad Veien til den slette Mark.

Ez. 12, 12.

5. Men Chaldæernes Hær forfulgte dem, og de naaede Zedekias paa de slette Marker ved Jericho, og toge ham, og førte ham op til Nebucadnezar, Kongen af Babel, til Riblah, (som er) i Hamaths Land; og han talede med ham om Ret.

6. Og Kongen af Babel slagtede Zedekias Børn i Riblah, for hans Øine; og Kongen af Babel slagtede alle de Ypperste i Juda. c. 52, 10. 2 Kong. 25, 7.

7. Og man blindede Zedekias Øine, og de bandt ham med to Kobber-(Lænker), for at føre ham til Babel. 2 Kong. 25, 7.

8. Og Chaldæerne opbrændte Kongens Huus, og Folkets Huse med Ild; og de nedbrøde Jerusalems Mure. c.52,13.

9. Og det øvrige af Folket, de som vare overblevne i Staden, og de Frafaldne, som vare faldne til ham, ja, det øvrige af Folket, som var blevet tilbage, dem bortførte Nebusar-Adan, den Øverste for Drabanterne, til Babel.

10. Men de Ringe af Folket, de som ikke havde Noget, lod Nebusar-Adan, den Øverste for Drabanterne, blive tilbage i Judæ Land; og han gav dem Viingaarde og Agre paa den samme Dag.

11. Men Nebucadnezar, Kongen af Babel, havde givet Befaling om Jeremias, formedelst Nebusar-Adan, den Øverste for Drabanterne, og sagt:

12. Tag ham, og sæt dine Øine paa ham, og gjør ham ikke noget Ondt; men eftersom han taler til dig, saa gjør med ham. c. 40, 4. Pf. 105, 15.

13. Da sendte Nebusar-Adan, Øversten for Drabanterne, og Nebusasban-Rabsaris, og Nergal-Sarezer-Rabmag, og alle Kongen af Babels store (Herrer),

14. De sendte hen, og toge Jeremias af Fængselets Forgaard, og overgave ham til Gedalia, Søn af Ahikam, Søn af Saphan, for at udføres til (sit) Huus; og han blev midt iblandt Folket. c.40,5.6.

15. Og HErrens Ord var skeet til Jeremias, der han var indelukt i Fængselets Forgaard, sigende: c. 38, 13.

16. Gak, og du skal sige til Ebed-Melech, den Morian: saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: see, jeg vil lade mine Ord komme over denne Stad, til det Onde, og ikke til det Gode; og det skal skee for dit Ansigt paa den samme Dag. c. 38, 7.

17. Men jeg vil redde dig paa den samme Dag, siger HErren; og du skal ikke gives i de Mænds Haand, for hvis Ansigt du gruer.

18. Thi jeg vil vist lade dig undkomme, og du skal ikke falde ved Sværdet; men din Sjel skal være dig til Bytte, thi du forlod dig paa mig, siger HErren.

Job 5, 20. Jer. 21, 9. Dan. 6, 24.

40. Capitel.

Nebusar-Adan, som giver Jeremias Frihed, enten at drage til Babel, eller at blive i Landet, giver ham Skjenk, og lader ham drage til Gedalia, 1-6. Høvedsmændene og endeel af Folket holde sig til Gedalia, der raader dem til at tjene Kongen af Babel, &c. 7-12. Johanan med andre advarer Gedalia for Ismael, som vilde slaae ham ihjel, men han troer det ikke, &c. 13-16.

1. Det Ord, som skede til Jeremias fra HErren, efter at Nebusar-Adan, Øversten for Drabanterne, havde sendt ham fra Ramah, der han havde taget ham, thi han var bunden med Lænker, midt iblandt alle de Bortførte fra Jerusalem og Juda, som bleve bortførte til Babel.

2. Og den Øverste for Drabanterne tog Jeremias, og sagde til ham: HErren, din Gud, haver talet dette Onde imod denne Stad.

3. Og HErren lod komme, og gjorde eftersom han havde talet; thi I syndede imod HErren, og hørte ikke hans Røst, derfor er eder skeet efter dette Ord. c.50,7.

4. Og nu see, jeg haver i Dag løst dig af Lænkerne, som vare paa dine Hænder; om det (synes) godt for dine Øine, at komme med mig til Babel, (saa) kom, og jeg vil sætte mine Øine paa dig, og om det (synes) ondt for dine Øine, at komme med mig til Babel, (saa) lad være; see, alt Landet er for dit Ansigt, hvor det (synes) godt og ret for dine Øine at gaae, gak derhen.

5. Og efterdi han kommer ikke ydermere tilbage, da vend om til Gedalia, Søn af Ahikam, Søn af Saphan, hvilken Kongen af Babel haver beskikket over Judæ Stæder, og bliv hos ham midt iblandt Folket, eller til hver, som ret synes for dine Øine at gaae, gak (derhen). Og den Øverste for Drabanterne gav ham Tæring og Skjenk, og lod ham fare. c.39,14. c.41,18.

6. Saa kom Jeremias til Gedalia, Ahikams Søn, til Mizpa, og blev hos ham midt iblandt Folket, de Overblevne i Landet.

7. Da alle Høvedsmænd for Hærene, som vare paa Marken, de og deres Mænd hørte, at Kongen af Babel havde beskikket Gedalia, Ahikams Søn, over Landet; og at han havde anbefalet ham Mænd og Qvinder, og smaae Børn, og af de Ringe i Landet, af dem, som ikke vare bortførte til Babel:

8. Da kom de til Gedalia, til Mizpa, baade Ismael, Nethanjas Søn, og Johanan og Jonathan, Kareachs Sønner, og Seraja, Tanchumeths Søn, og Ephai den Netophathiters Sønner, og Jesanja, en Maachathiters Søn, de og deres Mænd.

c. 41, 1.

9. Og Gedalia, Søn af Ahikam, Søn

af Saphan, svoer dem og deres Mænd, og sagde: I skal ikke frygte for at tjene de Chaldæer; bliver i Landet, og tjener Kongen af Babel, saa skal det gaae eder vel. 2 Kong. 25, 24.

10. Og jeg, see, jeg boer i Mizpa, til at staae for Chaldæernes Ansigt, som komme til os; men I, samler Viin, og Sommer-(Frugt,) og Olie, og lægger det i eders Kar, og boer i eders Stæder, som I have indtaget.

11. Da ogsaa alle Jøderne, som vare i Moab, og iblandt Ammons Børn, og i Edom, og som vare i alle Landene, hørte, at Kongen af Babel havde ladet (noget) overblive i Juda, og at han havde beskikket Gedalia, Søn af Ahikam, Søn af Saphan, over dem:

12. Da kom alle Jøderne tilbage fra alle Stæder, hvorhen de vare fordrevne, og kom til Judæ Land, til Gedalia, til Mizpa; og de samlede Viin og Sommer-(Frugt), saare meget. c. 43, 5.

13. Men Johanan, Kareachs Søn, og alle Høvedsmænd for Hærene, som vare paa Marken, kom til Gedalia til Mizpa.

14. Og de sagde til ham: monne du vel vide, at Baalis, Ammons Børns Konge, haver sendt Ismael, Nethanjas Søn, at slaae dig ihjel? men Gedalia, Ahikams Søn, troede dem ikke.

15. Da talte Johanan Kareachs Søn i Løndom til Gedalia i Mizpa, sigende: Kjære, jeg vil gaae, og slaae Ismael, Nethanjas Søn, og ingen skal faae det at vide; hvorfor skal han slaae dig ihjel, at al Juda, de, som ere samlede til dig, skal adspredes, og det Overblevne af Juda omkomme?

16. Men Gedalia, Ahikams Søn, sagde til Johanan, Kareachs Søn: du skal ikke gjøre den Gjerning; thi det er falskt, som du taler om Ismael.

41. Capitel.

Ismael dræber Gedalia og hans Folk, og 70 Mænd, som komme fra Sichem, Silo og Samaria, dog lader han ti leve, som sagde, at de havde skjulte Liggendefæ, 1-9. Der han vil bortføre de Overblevne fangne, overfalder Johanan med Sine ham, men Ismael undkommer med otte Mænd, 10-15. Johanan og Folket tage sig for, af Frygt for Chaldæerne, at drage til Ægypten, 16-18.

1. Og det skede i den syvende Maaned, da kom Ismael, Søn af Nethanja, Søn af Elisama, af kongelig Sæd, og Kongens Store (Herrer) og ti Mænd med ham til Gedalia, Ahikams Søn, til Mizpa; og de aade der Brød med hverandre i Mizpa. c. 40, 8.

2. Og Ismael, Nethanjas Søn, stod op og de ti Mænd, som vare med ham, og sloge Gedalia, Søn af Ahikam, Søn af Saphan, med Sværdet, og dræbte ham, ham, som Kongen af Babel havde sat over Landet. c. 40, 5.

3. Og alle Jøderne, som vare hos ham, hos Gedalia i Mizpa, og Chaldæerne, som fandtes der, nemlig Krigsmændene, dem slog Ismael.

4. Og det skede paa den anden Dag, efterat han havde dræbt Gedalia, og ingen vidste det:

5. Da kom Mænd fra Sichem, fra Silo, og fra Samaria, firesindstyve Mænd, med afraget Skjæg og revne Klæder, og saarede, og de havde Mad-Offer og Virak i deres Haand, til at føre i HErrens Huus.

6. Og Ismael, Nethanjas Søn, gik ud mod dem af Mizpa, gik flux, og græd; og det skede, der han mødte dem, da sagde han til dem: kommer til Gedalia, Ahikams Søn!

7. Og det skede, der de kom midt i Staden, da slagtede Ismael, Nethanjas Søn, dem, (og kastede dem) i en Hule, han, og de Mænd, som vare med ham. 2 Kong. 25, 25.

8. Men der fandtes ti Mænd iblandt dem, som sagde til Ismael: dræb os ikke, thi vi have Liggendefæ i Ageren, Hvede, og Byg, og Olie, og Honning; saa lod han af, og dræbte dem ikke midt iblandt deres Brødre.

9. Og den Hule, hvor Ismael lod kaste alle de Mænds (døde) Kroppe, som han lod slaae hos Gedalia, var den, som Kong Asa lod gjøre for Baesas, Israels Konges Skyld; den fyldte Ismael, Nethanjas Søn, med Ihjelslagne. 1 Kong. 15, 22.

10. Og Ismael tog alt det Overblevne af Folket fangen, som var i Mizpa, Kongens Døttre, og alt Folket, de Overblevne i Mizpa, hvilke Nebusar-Adan, den Øverste for Drabanterne, havde anbefalet Gedalia, Ahikams Søn; ja, Ismael, Nethanjas Søn, tog dem fangne, og gik hen, for at fare over til Ammons Børn. c. 43, 6.

11. Der Johanan, Kareachs Søn, og alle Høvedsmændene for Hærene, som vare med ham, hørte alt det Onde, som Ismael, Nethanjas Søn, havde gjort: c. 40, 8.

12. Da toge de alle Mændene (til sig) og droge hen, at stride imod Ismael, Nethanjas Søn; og de fandt ham hos de mange Vande, som vare i Gibeon.

13. Og det skede, der alt Folket, som var hos Ismael, saae Johanan, Kareachs Søn, og alle Hovedsmændene for Hærene, som vare hos ham, da bleve de glade.

14. Og alt Folket vendte sig om, som Ismael havde fort fangen bort fra Mizpa; og de vendte tilbage, og gik hen til Johanan, Kareachs Søn.

15. Og Ismael, Nethanjas Søn, undkom med otte Mænd fra Johanans Ansigt, og drog til Ammons Børn.

16. Da tog Johanan, Kareachs Søn, og alle Hovedsmændene for Hærene, som vare hos ham, alt det Overblevne af Folket, som han havde fort tilbage fra Ismael, Nethanjas Søn, fra Mizpa, efterat Gedalia, Ahikams Søn, var slaget: vældige Krigsmænd, og Qvinder, og smaae Børn, og Kammertjenere, som han havde fort tilbage fra Gibeon.

17. Og de droge, og bleve i Chimhams Herberge, som var ved Bethlehem, for at drage hen, at komme til Ægypten,

2 Sam. 19, 38. 2 Kong. 25, 26.

18. For Chaldæernes Ansigt, thi de frygtede for deres Ansigt; fordi Ismael, Nethanjas Søn, havde slaget Gedalia, Ahikams Søn, hvilken Kongen af Babel havde bestikket over Landet. c. 40, 5.

42. Capitel.

Fyrsterne og Folket bede Jeremias, at han skulde bede og adspørge HErren for dem, om de skulde drage til Ægypten, forpligtende sig til, at gjøre efter HErrens Ord, 1-6. Jeremias svarer dem, at dersom de bleve i Landet, skulde det gaae dem vel, men om de droge til Ægypten, skulde al Ulykke ramme dem, 7-22.

1. Da kom alle Hovedsmændene for Hærene frem, baade Johanan, Kareachs Søn, og Jesanja, Hosajas Søn; og alt Folket, baade liden og stor,

2. Og de sagde til Jeremias Propheten: Kjære, lad vor (ydmyge) Begjering falde for dit Ansigt, og beed for os til HErren din Gud, for alt dette, som er overblevet; —thi vi ere overblevne, Faa af Mange, saasom dine Øine see os— c. 38, 26.

c. 37, 3. Es. 37, 4.

3. At HErren din Gud vilde give os tilkjende den Vei, som vi skal vandre paa, og den Ting, som vi skal gjøre.

4. Og Jeremias Propheten sagde til dem: jeg haver hørt det, see, jeg vil bede til HErren eders Gud, efter eders Ord, og det skal skee, hvert Ord, HErren skal svare eder, vil jeg kundgjøre eder, og ikke holde et Ord tilbage for eder.

5. Da sagde de til Jeremias: HErren være et sandt og trofast Vidne imellem os! om vi ikke gjøre efter alt det Ord, med hvilket HErren din Gud sender dig til os.

2 Mos. 19, 8. c. 24, 3. 7.

6. Hvad enten det er Godt eller Ondt, da vil vi høre HErrens vor Guds Røst, til hvem vi sende dig, paa det at det maa gaae os vel, dersom vi høre HErrens vor Guds Røst.

7. Og det skede, der ti Dage vare til Ende, da skede HErrens Ord til Jeremias.

8. Og han kaldte ad Johanan, Kareachs Søn, og ad alle Hovedsmændene for Hærene, som vare med ham, og ad alt Folket, baade liden og stor. c. 41, 11.

9. Og han sagde til dem: saa sagde HErren, Israels Gud, til hvilken I sendte mig, at lade eders (ydmyge) Begjeringer falde for hans Ansigt:

10. Om I blive i dette Land, da vil jeg bygge eder, og ikke nedbryde, og plante eder, og ikke oprykke; thi mig haver angret det Onde, som jeg gjorde eder.

c. 18, 7-9.

11. I skal ikke frygte for Kongen af Babels Ansigt, for hvis Ansigt I frygte; I skal ikke frygte for ham, siger HErren, thi jeg er hos eder, til at frelse eder, og til at redde eder fra hans Haand. c. 41, 18.

Es. 41, 10. Jer. 30, 10.

12. Og jeg vil give eder Barmhjertighed, og han skal forbarme sig over eder, og føre eder i eders Land igjen.

13. Men om I sige: vi vil ikke blive i dette Land; (saa I) ikke lyde HErrens eders Guds Røst,

14. Sigende: nei, men vi vil komme til Ægypti Land, at vi skulle ei see Krig, og ei høre Trompetens Lyd, og ei lide Hunger for Brøds Skyld, og der ville vi blive:

15. Saa hører nu derfor HErrens Ord, (I som ere) det Overblevne af Juda: saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: dersom I sætte eders Ansigt til at komme til Ægypten, og I komme derhen, at være fremmede der:

16. Da skal det skee, det Sværd, for hvilket I frygte, skal naae eder der i Ægypti Land, og den Hunger, for hvilken

I sørge, skal der hænge efter eder i Ægypten, og der skal I døe.

17. Saa skulle alle de Mænd være, som have sat deres Ansigt, til at komme i Ægypten, at blive fremmede der, de skal døe ved Sværdet, ved Hungeren, og ved Pestilentsen; og der skal ingen overblive eller undkomme af dem fra den Ulykke, som jeg lader komme over dem. c. 21, 9.

18. Thi saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: ligesom min Vrede og min Grumhed er udøst over Jerusalems Indbyggere, saa skal min Vrede udøses over eder, naar I komme i Ægypten; og I skal blive til en Eed, og til en Forskrækkelse, og til en Forbandelse, og til en Forhaanelse, og ikke ydermere see dette Sted.

c. 24, 9. Es. 5, 15.

19. HErren haver talet imod eder, (I som ere) det Overblevne af Juda: I skal ikke komme i Ægypten; I skal visseligen vide, at jeg lader vidne for eder i Dag.

20. Visseligen have I faret vild i eders Sjele, thi I sendte mig til HErren vor Gud, sigende: beed for os til HErren vor Gud: og giv os saa tilkjende, efter alt det, som HErren vor Gud siger, saa vil vi gjøre det. v. 5.

21. Og jeg haver i Dag givet eder (det) tilkjende; og I hørte ikke HErrens eders Guds Røst, efter alt det, om hvilket han sendte mig til eder.

22. Derfor skal I nu visseligen vide, at I skal døe ved Sværdet, ved Hungeren og ved Pestilentsen, paa det Sted, som I have Lyst at komme til, at være fremmede der. v. 17.

43. Capitel.

Jeremias skjeldes af de stolte Mænd og Folket for en Løgner, og føres med Baruch af dem til Ægypten, 1-7. Han spaaer, at Kongen af Babel skulde udslaae sit Paulun over de Stene, som Jeremias skjulte i Tachpanches, og slaae Ægypten, rc. 8-13.

1. Og det skede, der Jeremias havde fuldendt at tale til alt Folket alle HErrens deres Guds Ord, med hvilke HErren deres Gud havde sendt ham til dem, (ja,) alle disse Ord:

2. Da sagde Asaria, Hosajas Søn, og Johanan, Kareachs Søn, og alle de hovmodige Mænd, til Jeremias: du taler Løgn, HErren vor Gud sendte dig ikke for at sige: I skulle ikke komme til Ægypten, til at være fremmede der.

3. Men Baruch, Nerijas Søn, tilskynder dig imod os, for at give os i de Chaldæers Haand, til at dræbe os, eller at bortføre os til Babel.

4. Saa hørte ikke Johanan, Kareachs Søn, og alle Hovedsmændene for Hærene, og alt Folket, HErrens Røst, at blive i Judæ Land.

5. Men Johanan, Kareachs Søn, og alle Hovedsmændene for Hærene, toge alt det Overblevne af Juda, som vare komne tilbage fra alle Hedningerne, hvorhen de vare fordrevne, at boe i Judæ Land:

c. 40, 11. 12.

6. (Nemlig) Mændene, og Qvinderne, og de smaa Børn, og Kongens Døttre, hver Person, som Nebusar-Adan, den Øverste for Drabanterne, havde ladet blive hos Gedalia, Søn af Ahikam, Søn af Saphan, og Jeremias Propheten, og Baruch, Nerijas Søn. c. 41, 10.

7. Og de kom til Ægypti Land, thi de hørte ikke HErrens Røst; og de kom indtil Tachpanches. c. 2, 16.

8. Og HErrens Ord skede til Jeremias i Tachpanches, sigende:

9. Tag store Stene i din Haand, og du skal skjule dem i Leret i Tegl-Ovnen, som er for Pharaos Huses Dør i Tachpanches, for Judæ Mænds Øine.

10. Og du skal sige til dem: saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: see, jeg sender hen, og henter Nebucadnezar, Kongen af Babel, min Tjener, og jeg vil sætte hans Throne ovenpaa disse Stene, som jeg skjulte; og han skal udslaae sit skjønne Paulun over dem.

11. Og han skal komme, og slaae Ægypti Land; dem, som (høre) til Døden, (skal han skaffe) til Døden, og dem, som (høre) til Fængselet, til Fængselet, og dem, som (høre) til Sværdet, til Sværdet.

c. 15, 2. Sach. 11, 9.

12. Og jeg vil antænde en Ild i Ægyptens Guders Huse, og han skal opbrænde dem, og han skal tage dem fangne, og han skal iføre sig Ægypti Land, ligesom en Hyrde ifører sit Klædebon, og drage ud derfra med Fred. 2 Mos. 12, 12.

4 Mos. 33, 4. Es. 10, 10. Jer. 46, 25.

13. Og han skal sønderbryde Støtterne i Beth-Semes, som er i Ægypti Land, og opbrænde Ægyptens Guders Huse med Ild.

44. Capitel

Jeremias foreholder Jøderne i Ægypten, at de ikke alene ikke lagde paa Hjertet den store Straf over deres Fædre for deres Afguderie, men og gjorde det

værre end de, hvorfor de skulde straffes med Sværd og Hunger, 1-14. De svare, at de vil blive ved deres Afguderie, hvorved de hidindtil havde befundet sig vel, 15-19. Jeremias foreholder dem, at de derfor vare blevne straffede, og forkynder dem Guds haarde Straf, og tillige hvad Kongen af Ægypten skulde vederfares, 20-30.

1. Det Ord, som skede til Jeremias imod alle Jøderne, som boede i Ægypti Land, som boede i Migdol, og i Tachpanches, og i Noph, og i Pathros Land, sigende:
Es. 11, 11.

2. Saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: I, I have seet alt det Onde, som jeg lod komme over Jerusalem, og over alle Judæ Stæder; og see, de ere øde paa denne Dag, og der boer ingen i dem,
v. 6. 22.

3. For deres Ondskabs Skyld, som de gjorde, til at opirre mig med, at gaae hen, at gjøre Røgelse, til at tjene andre Guder, hvilke de ikke kjendte, de, I, eller eders Fædre. 2 Mos. 23, 24. 5 Mos. 7, 16.

4. Og jeg sendte til eder alle mine Tjenere Propheterne, tidligen og ideligen, sigende: Kjære, gjører ikke denne Vederstyggeligheds Handel, som jeg hader.

5. Men de hørte ikke, og bøiede ikke deres Øre, at vende om fra deres Ondskab, og aflade at gjøre Røgelse for andre Guder.

6. Og min Grumhed og min Vrede er udøst, og er optændt i Judæ Stæder, og paa Jerusalems Gader; og de ere blevne til en Ørk, og til en Ødelæggelse, som (det sees) paa denne Dag.

7. Og nu, saa sagde HErren, Gud Zebaoth, Israels Gud: hvorfor gjøre I denne store Ondskab imod eders Sjele, at (jeg maa) udrydde eder, Mand og Qvinde, spæde og diende Børn, af Juda, og lade intet (som er) øvrigt, blive ydermere tilovers for eder?

8. Hvorfor opirre I mig med eders Hænders Gjerninger, og gjøre Røgelse for andre Guder i Ægypti Land, som I ere indkomne udi, til at være fremmede der; paa det (jeg skal) udrydde eder, og paa det at I skal blive til en Forbandelse, og til en Forhaanelse iblandt alle Hedningerne paa Jorden? c. 29, 18.
c. 42, 18.

9. Have I glemt eders Fædres Ondskaber, og Judæ Kongers Ondskaber, og deres Hustruers Ondskaber, og eders Ondskaber og eders Hustruers Ondskaber, som de gjorde i Judæ Land, og paa Jerusalems Gader?

10. De ere (dog) ikke sønderknusede, indtil denne Dag; og de frygtede ikke, og vandrede ikke i min Lov og i mine Skikke, som jeg gav for deres Ansigt, og for eders Fædres Ansigt.

11. Derfor sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud, saaledes: see, jeg sætter mit Ansigt imod eder til det Onde, og til at udrydde al Juda. Am. 9, 4.

12. Og jeg vil tage det Overblevne af Juda, dem, som satte deres Ansigt, til at komme til Ægypti Land, til at være fremmede der, og de skal alle faae Ende i Ægypti Land, de skal falde ved Sværdet, faae Ende ved Hungeren, baade Liden og Stor, de skal døe ved Sværdet og ved Hungeren; og de skal blive til en Eed, til Forskrækkelse, til Forbandelse, og til Forhaanelse.

13. Og jeg vil hjemsøge Indbyggerne i Ægypti Land, ligesom jeg hjemsøgte Jerusalem, med Sværdet, med Hungeren, og med Pestilentsen.

14. Og det Overblevne af Juda, de som ere komne til at være fremmede der i Ægypti Land, skal ingen have, som er undkommen eller øvrig, nemlig til at komme tilbage til Judæ Land, til hvilket deres Sjel længes at komme tilbage at boe der; thi de skal ikke komme tilbage, uden de (Faa), som undløbe. v. 28.

15. Da svarede alle de Mænd Jeremias, de, som vidste, at deres Hustruer gjorde Røgelse for andre Guder, og alle Qvinderne, som stode, en stor Forsamling, og alt Folket, som boede i Ægypti Land, i Pathros, sigende: c. 7, 18. Es. 11, 11.

16. Det Ord, som du haver talet til os i HErrens Navn, det vil vi ikke høre dig udi.

17. Men vi vil gjøre alt det Ord, som er udgaaen af vor Mund, at gjøre Røgelse for Himmelens Dronning, og udøse Drikoffere for hende, saasom vi have gjort, vi og vore Fædre, vore Konger og vore Fyrster, i Judæ Stæder, og paa Jerusalems Gader; og vi bleve mætte af Brød, og vare vel (derved), og saae ingen Ulykke.
5 Mos. 29, 19. Jer. 7, 18. Dan. 9, 6. 8.

18. Men fra den (Tid af,) da vi lode af at gjøre Himmelens Dronning Røgelse og udøse Drikoffer for hende, have vi Mangel paa Alting; og vi ere fortærede ved Sværdet, og ved Hungeren.

19. Og der vi gjorde Himmelens Dronning Røgelse, og udøste Drikoffer for

hende, mon vi uden vore Mænds (Villie) gjorde hende Kager, til at dyrke hende, eller udøse Drikoffer for hende?
c. 7, 18.

20. Og Jeremias sagde til alt Folket om de Mænd og om de Qvinder, og om alt det Folk, som havde svaret ham saadant, sigende:

21. Mon ikke den Røgen, som I røgede i Judæ Stæder, og paa Jerusalems Gader, I og eders Fædre, eders Konger og eders Fyrster, og Folket i Landet, (ja, mon ikke) HErren haver kommet de Ting ihu? og er det ikke opkommet i hans Hjerte?

22. Og HErren kunde ikke ydermere fordrage det for eders Idrætters Ondskabs Skyld, for de Vederstyggeligheders Skyld, som I gjorde; og eders Land blev til en Ork, og til en Forskrækkelse, og til en Forbandelse, at ingen boer (derudi,) som (det sees) paa denne Dag.

23. Fordi at I gjorde Røgelse, og at I syndede imod HErren, og ikke hørte HErrens Rost, og ikke vandrede i hans Lov, og i hans Skikke, og i hans Vidnesbyrd; derfor er eder saadan Ulykke vederfaren, som (det sees) paa denne Dag.

24. Og Jeremias sagde til alt Folket og til alle Qvinderne: hører HErrens Ord, al Juda, som er i Ægypti Land!

25. Saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud, sigende: I og eders Hustruer have baade talet med eders Mund, og opfyldt (det) med eders Hænder, sigende: vi vil vist gjøre vore Løfter, som vi have lovet, at gjøre Røgelse for Himmelens Dronning, og at udøse Drikoffer for hende; I have jo stadfæstet eders Løfter, og gjort eders Løfter. v. 19.

26. Derfor hører HErrens Ord, al Juda, I, som boe i Ægypti Land! see, jeg, jeg haver svoret ved mit store Navn, siger HErren: mit Navn skal ikke ydermere nævnes i nogen Mands Mund i Juda, som vilde sige i alt Ægypti Land: (saa vist som) den HErre HErre lever!

27. See, jeg er aarvaagen over dem til det Onde, og ikke til det Gode; at hver af Juda, som er i Ægypti Land, skal fortæres ved Sværdet og ved Hungeren, indtil de have gjort Ende paa dem.

28. Og de, (som ere) undkomne fra Sværdet, skal komme tilbage af Ægypti Land til Judæ Land, faa Folk; og alt Overblevet af Juda, de, som ere komne i Ægypti Land, at være fremmede der, de skal fornemme, hvis Ord der skal bestaae, (det som kom) fra mig, eller fra dem.
Ef. 11, 11.

29. Og dette skal være eder et Tegn, siger HErren, at jeg vil hjemsøge eder paa dette Sted, paa det I skal vide, at mine Ord skal visseligen bestaae over eder til det Onde.

30. Saa sagde HErren: see, jeg giver Pharao-Hophra Kongen af Ægypten, i hans Fienders Hænder, og i deres Haand, som søge efter hans Liv; ligesom jeg gav Zedekias, Judæ Konge, i Nebucadnezars Kongen af Babels Haand, som var hans Fiende, som søgte efter hans Liv.
c. 34, 20. 21. c. 46, 24. 26.

45. Capitel.

Jeremias faaer en Befaling, at erindre Baruch, som sørgede over de haarde Ting, hvilke han maatte skrive af Jeremias Mund, 1-3. Og at formane ham, ei at begiere sig store Ting, men at nøies dermed, at Gud vilde give ham hans Sjel til et Bytte, 4. 5.

1. Det Ord, som Jeremias Propheten talede til Baruch, Nerijas Søn, der han skrev disse Ord i en Bog af Jeremias Mund, i det fjerde Jojakims, Josias Søns, Judæ Konges Aar, sigende:
c. 36, 4.

2. Saa siger HErren, Israels Gud, om dig, Baruch!

3. Du sagde: vee mig nu! thi HErren haver lagt mig Sorrig til min Smerte; jeg er træt af min Suk, og finder ingen Rolighed. Ps. 6, 7.

4. Saa skal du sige til ham: saa sagde HErren: see, det jeg byggede, nedbryder jeg, og det jeg plantede, oprykker jeg, ja, dette ganske Land. c. 24, 6. c. 31, 28.
Am. 9, 11.

5. Og du, du søger dig store Ting, (men) du skal ikke søge (dem); thi see, jeg lader komme Ulykke over alt Kjød, siger HErren, men jeg vil give dig din Sjel til Bytte, i alle de Steder, hvorhen du drager.
c. 21, 9.

46. Capitel.

Jeremias spaaer imod Ægypten, og at Pharao-Necho skulde blive slagen af Nebucadnezar ved Phrat, 1-12. Nebucadnezar skal slaae, indtage og ødelægge Ægypten, 13-26. Propheten trøster de fangne Israeliter, at HErren igjen vil frelse dem, 27. 28.

1. HErrens Ord, som skede til Jeremias Propheten, imod Hedningerne:

2. Imod Ægypten, imod Pharao-Nechos Kongen af Ægyptens Hær, som var ved den Flod Phrat i Carchemis, og som

Nebucadnezar, Kongen af Babel, slog, i
det fjerde Jojakims, Josias Sons, Judæ
Konges Aar: Es. 19, 1 ꝛc.
2 Kong. 23, 29. c. 24, 7.
3. Tilreder (smaa) Skjolde, og (store)
Skjolde, og kommer frem til Krigen.
4. Spænder Hestene for, og stiger op, I
Ryttere! og stiller eder frem med Hjelme
paa; polerer Spydene, iforer Pantserne.
5. Hvorfor saae (jeg det?) de ere for-
skrækkede, de have vendt sig tilbage, og de-
res Vældige ere sonderknusede, og flyede
fast, og saae ikke tilbage, (der var) Ræd-
sel trindt omkring, siger HErren.
6. Den Lette kan ikke undflye, og den
Vældige kan ikke undkomme; de stodte
sig, og ere faldne imod Norden, ved Siden
af den Flod Phrat.
7. Hvo er denne, som opdrager som
Strommen, hvis Vande bevæge sig som
Floderne? Ps. 93, 3. 4.
8. Ægypten drager op som Strommen,
og (hans) Vande bevæge sig som Floder-
ne; og han sagde: jeg vil opdrage, be-
dække Landet, fordærve Staden, og dem,
som boe deri. Ps. 69, 16; 124, 4.
9. Drager op, I Heste! og farer som de
Galne, I Vogne! og lader de Vældige
drage ud, Morland, og Put, de som tage
fat paa Skjold, og de Lydier, som tage fat
paa Buen, (og) spænde (den)!
10. Og den samme Dag er HErrens,
den HErre Zebaoths Hevns Dag, at hev-
ne sig paa sine Modstandere, og Sværdet
skal fortære (dem), og blive mæt og druk-
kent af deres Blod; thi det er HErrens,
den HErre Zebaoths Slagt-offer i Nor-
denland, ved den Flod Phrat.
11. Far op til Gilead, og tag Balsom,
du Jomfru, Ægypti Datter! du bruger
forgjeves megen Lægedom; dig (vederfa-
res dog) ingen Helbredelse. c. 8, 22.
c. 30, 13.
12. Hedningerne horte din Skam, og
dit Klagemaal fyldte Landet; thi de stodte
sig, en Vældig paa en Vældig, de faldt
begge tillige.
13. Det Ord, som HErren talede til Je-
remias Propheten, at Nebucadnezar,
Kongen af Babel, skulde komme, at slaae
Ægypti Land:
14. Kundgjorer i Ægypten, og lader
hore i Migdol, og lader hore i Noph, og
i Tachpanches; siger: stil dig frem, lav
dig til, thi Sværdet haver fortæret (det,
som er) trindt omkring dig.
15. Hvorfor er (hver) af dine Mægtige
nedslagen? han kunde ikke staae, fordi
HErren omstodte ham.
16. Han gjor, at mange stodte sig; ja,
der faldt den ene paa den anden, og de
sagde: staae op, og lader os vende tilbage
til vort Folk, og til vort Fædreneland, for
Fordærverens Sværd. c. 50, 16.
17. Der raabte de: Pharao, Kongen af
Ægypten, er (kun) et Bulder; han lod
den bestemte Tid gaae forbi.
18. (Saa vist som) jeg lever, siger den
Konge, hvis Navn er HErre Zebaoth, san-
deligen, som Thabor iblandt Bjergene, og
som Carmel ved Havet skal han komme.
Ps. 24, 10. Jer. 48, 15.
19. Gjor dig Flyttetoi, du Indbyggerske,
Ægypti Datter! thi Noph skal blive (al-
deles) ode, at ingen skal boe (derudi).
20. Ægypten er en meget deilig Kalv;
Slagteren kommer, han kommer af Nor-
den.
21. Ogsaa dens Daglonnere midt i den
ere som fedede Kalve, thi de, de have og-
saa vendt sig, de flyede tillige, de stode
ikke; thi deres Fordærvelses Dag kom over
dem, deres Hjemsogelses Tid. c. 50, 31.
Hos. 9, 7. Jer. 48, 44. Am. 3, 14.
22. Dens Lyd skal fare frem, som Slan-
gens; thi de skal fare frem med en Hær,
og komme med Oxer til den, som de, der
ville afhugge Træer.
23. De skal udrydde dens Skov, siger
HErren, dog den kan ikke randsages; thi
de ere flere end Græshopper, og der er ikke
Tal paa dem. Dom. 6, 6.
c. 7, 12.
24. Ægypti Datter er beskjæmmet; hun
er givet i Folkets Haand af Norden.
c. 44, 30.
25. Den HErre Zebaoth, Israels Gud,
sagde: see jeg hjemsoger den Mangfol-
dighed af No, og Pharao, og Ægypten,
og dens Guder, og dens Konger; ja, Pha-
rao, og dem, som forlode sig paa ham
Nah. 3, 8. Jer. 43, 12.
26. Og jeg vil give dem i deres Haand,
som soge efter deres Liv, nemlig i Nebu-
cadnezars, Kongen af Babels, Haand, og
i hans Tjeneres Haand, og derefter skal
den beboes, ligesom i gamle Dage, siger
HErren.
27. Men du, du skal ikke frygte, min
Tjener Jakob! og ikke forskrækkes, Israel!
thi see, jeg frelser dig fra et langt fralig-
gende (Land), og din Sæd fra dens

Fængsels Land; og Jakob skal komme tilbage, og være stille og rolig, og ingen skal forfærde ham. c.30,10. c.42,11. Es.44,2.

28. Du, du skal ikke frygte, min Tjener Jakob! siger HErren, thi jeg er med dig; thi jeg vil (aldeles) gjøre en Ende med alle Hedningerne, hvorhen jeg havde fordrevet dig; men med dig vil jeg ikke gjøre (aldeles) Ende, men tugte dig med Maade, og ikke holde dig aldeles uskyldig.
c. 1, v. 19. Jer. 30, 11.

47. Capitel.

Propheten spaaer imod Philisterne, og Tyrus og Zidon, at de skulde forstyrres, 1-5. Hvilket skulde ei afvendes, thi HErren havde befalet det, 6. 7.

1. HErrens Ord, som skede til Jeremias Propheten, imod de Philister: forend Pharao slog Asa. Es. 14, 29.
Es. 23, 15. 16. Zeph. 2, 5. Zach. 9, 5.

2. Saa sagde HErren: see, der komme Vande op fra Norden, og de skal vorde til en Bæk, som løber over, og de skal løbe over Landet, og hvad det er fuldt af, Staden og dens Indbyggere; og Folkene skal skrige, og alle Indbyggere i Landet hyle;

3. For Lyden af hans stærke (Hestes) Hovers Dundren, for hans Vognes Rumlen, for hans Hjuls Bulder; Fædrene skal ikke see tilbage efter Børnene, fordi de selv havde ladet Hænderne synke;
c. 4, 13. c. 6, 23.

4. For den Dag, som kommer, at ødelægge alle Philister, at udrydde Tyrus og Zidon, (ja,) hver Hjælper, som er tilovers; thi HErren ødelægger Philisterne, det Overblevne af den Øe Caphtor.
Es. 23, 3. Am. 9, 7.

5. Asa er bleven skaldet, Askalon er udryddet, (ja,) det Overblevne i deres Dal; hvor længe vil du saare dig?
5 Mos. 14, 1. Jer. 16, 6.

6. Vee, du HErrens Sværd! hvor længe skal det vare, at du ikke vil holde stille, far i din Skede, hvil, og vær stille!

7. (Men) hvorledes kan du holde stille, da HErren haver givet dig Befaling imod Askalon, og imod Havets Havn? derhen haver han bestilt det.

48. Capitel.

Jeremias spaaer, at Moab skulde fordærves ved Chaldæerne, fordi de forlode sig paa deres Magt, saa og for deres Afguderies og Hovmods Skyld, og fordi de havde foragtet Guds Folk, 1-46. Tilsidst taler han om deres Fængsels Omvendelse, 47.

1. Imod Moab: saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: vee Nebo! thi den er ødelagt, den er beskjæmmet, Kiriathaim er indtagen; Misgab er beskjæmmet og forskrækket. v. 20. 39. Es. 15, 1.

2. Moabs Priis er ikke ydermere; (hvad) Hesbon (angaaer, saa) tænke de Ondt imod den: kommer og lader os udrydde den, at (den skal) ikke (være) et Folk; ogsaa du Madmena! skal udryddes, et Sværd skal fare efter dig. Ps. 83, 5.
Es. 10, 31.

3. Der er et Skrigs Lyd fra Horonaim, Ødelæggelse og stor Forstyrrelse.

4. Moab er forstyrret; de Smaa deraf lade høre deres Raab.

5. Thi man gaaer op til Luchits Opgang med megen Graad; og der, hvor man gaaer ned til Horonaim, høre Modstanderne et Forstyrrelses Skrig! Es. 15, 5.

6. Flyer, redder eders Liv; og I skal være, som et eenligt Træe i Ørken.
4 Mos. 16, 26. Jer. 17, 6.

7. Thi fordi du forlod dig paa dine Gjerninger, og paa dine Liggendefæ, skal du du ogsaa indtages, og Camos skal gaae ud, at bortføres, hans Præster og hans Fyrster tillige. c. 5, 17. 1 Kong. 11, 7
Jer. 49, 3.

8. Og der skal komme en Ødelægger til hver Stad, (og) ingen Stad skal undkomme; og Dalen skal fordærves, og det slette (Land) ødelægges; HErren haver sagt det.

9. Giver Moab Vinger; thi den skal flyve hastigen bort; og dens Stæder skal være til Ødelæggelse, at ingen skal boe i dem.

10. Forbandet være den, som gjør HErrens Gjerning med Svig; og forbandet være den, som forhindrer sit Sværd fra Blod!

11. Moab haver været tryg fra sin Ungdom, og ligget stille paa sin Bærme, og er ikke tømt af et Kar i det andet, og ikke dragen bort iblandt de Bortførte; derfor bliver hans Smag hos ham, og hans Lugt er ikke forandret. Zeph. 1, 12.

12. Derfor see, de Dage skal komme, siger HErren, at jeg vil sende ham fremmede (Gjæster), som skal føre ham til fremmede (Steder); de skal tømme hans Kar, og sønderbryde hans Flasker.

13. Og Moab skal beskjæmmes over Camos: ligesom Israels Huus blev beskjæmmet over BethEl, (hvorpaa) de forlode sig. 1 Kong. 12, 29.

14. Hvorledes sige I: vi ere vældige og duelige Krigsmænd? Es. 16, 6.

15. Moab er ødelagt, og man er stegen
op i dens Stæder, og dens udvalgte unge
Karle skal gaae ned, at slagtes, siger Kon-
gen, hvis Navn er HErre Zebaoth.
16. Moabs Fordærvelse er nær at kom-
me, og dens Ulykke skynder sig saare.
17. Haver Medynk med den, alle I,
(som boe) trindt omkring den, og alle, som
kjende hans Navn; siger: hvorledes er en
stærk Kjep, en deilig Stav sønderbrudt?
18. Stiig ned fra Herlighed, og sid i
Tørhed, du Indbyggerske, Dibons Datter!
thi Moabs Ødelægger er opkommen til dig,
han haver fordærvet dine Befæstninger.
19. Staae ved Veien, og see dig om,
du Aroers Indbyggerske! spørg dem ad,
som flye, og hende, som undkommer; siig:
hvad er der skeet?
20. Moab er beskjæmmet, fordi den er
knuset; hyler og skriger, kundgjører det i
Arnon, at Moab er ødelagt.
21. Og Dommen er kommen over det
slette Land; til Holon, og til Jahza, og
over Mephaath, 4 Mos. 21, 23.
22. Og over Dibon, og over Nebo, og
over Beth-Diblathaim,
23. Og over Kiriathaim, og over Beth-
gamul, og over Bethmeon,
24. Og over Kirioth, og over Bozra, og
over alle Stæder i Moabs Land, de, der
ere langt borte, og de, der ere nær hos.
25. Moabs Horn er afhugget, og hans
Arm er sønderbrudt, siger HErren.
26. Gjører ham drukken, fordi han op-
høiede sig storligen imod HErren; saa
skal Moab slaae med Hænderne (og vælte
sig) i sit Spy, og skal ogsaa være til Lat-
ter.
27. Thi mon Israel ikke var dig en Lat-
ter? mon han da var funden iblandt
Tyve, siden du, saa tit du talede imod
ham, rystede med Hovedet?
28. Forlader Stæderne, og boer i Klip-
pen, I Indbyggere i Moab! og værer,
som en Due, der gjør Rede ved Siderne
af Hullet i en Hule. Es. 16, 1.
29. Vi have hørt Moabs Hovmodighed
—han er saare hovmodig—hans Ophøi-
else, og hans Hoffærdighed, og hans
Stolthed, og hans Hjertes Høihed.
Es. 16, 6.
30. Jeg, jeg kjender, siger HErren, hans
Grumhed; men (det skal) ikke saa (gaae),
hans løgnagtige (Ord) skal ikke saa gjøre
(det).
31. Derfor maa jeg hyle over Moab, og
skrige over al Moab; man skal sukke over
Kir-Heres Folk.
32. Jeg maa græde over dig, du Viin-
træ i Sibma! mere end Graaden over
Jaeser var; dine Qviste ere farne over
Havet, de naaede til Jaesers Hav; men
en Ødelægger er falden over din Sommer-
(Frugt,) og over din Viinhøst.
4 Mos. 21, 32.
33. Og Glæde og Fryd skal borttages af
den frugtbare Mark, og af Moabs Land,
og jeg vil lade ophøre Viin af Perserne,
ingen skal træde med Frydeskrig, Fryde-
skriget skal ikke være det (sædvanlige) Fry-
deskrig. Es. 16, 10.
34. For det Skrigs Skyld i Hesbon,
udgave de deres Røst, indtil Eleale, indtil
Jahaz, fra Zoar indtil Horonaim, den
treaars Qvie; thi ogsaa Nimrims Vande
skal blive (aldeles) øde. Es. 15, 4-6.
35. Og jeg vil lade ophøre fra Moab,
siger HErren, den, som offrer paa det Høie,
og gjør Røgelse for hans Guder.
36. Derfor lyder mit Hjerte over Moab,
som Piberne, og mit Hjerte lyder over
Folket i Kir-Heres som Piberne; fordi
den Overflødighed, som de havde forhver-
vet, er fordærvet. Es. 16, 11.
37. Thi hvert Hoved er skaldet, og alt
Skjæg er formindsket; der er Ribler paa
alle Hænder, og Sæk paa Lænderne.
Es.15,2 ꝛc. Ez.7,18. c.27,31. Jer.47,5.
38. Der er idel Hylen paa alle Tage i
Moab, og paa dens Gader; thi jeg ha-
ver sønderbrudt Moab, som et Kar, hvor-
til man ikke haver Lyst, siger HErren.
Ps. 31, 13.
39. Hvor er dog Moab knuset! hyler!
hvor vender han Nakken til! han er be-
skjæmmet, Moab er bleven til Latter, og
til Forskrækkelse for alle trindt omkring
ham.
40. Thi saa sagde HErren: see, han
skal flyve som Ørnen, og udbrede sine
Vinger over Moab. c. 49, 22.
41. Kirioth er vunden, og (hver af) Be-
fæstningerne er indtagen; og de Vældi-
ges Hjerte i Moab skal være paa den sam-
me Dag, som en beængstet Qvindes Hjerte.
42. Og Moab skal ødelægges, saa at
den ikke er et Folk, fordi den ophøiede sig
(storligen) imod HErren.
43. Frygt, og Hule, og Snare (skal
komme) over dig, du som boer i Moab!
siger HErren. Es. 24, 17.
44. Den, som flyer for Frygten, skal

falde i Hulen, og den, som kommer op af Hulen, skal fanges i Snaren; thi jeg vil lade komme til den, til Moab, deres Hjemsøgelses Aar, siger HErren.
Es. 24, 18. Am. 5, 19. Jer. 46, 21.

45. De, som flyede for Magt, de stode i Hesbons Skygge; men der er en Ild udgaaen af Hesbon, og en Lue fra Sihon, og den skal fortære Moabs Hjørne, og de Folks Hovedisse, som buldre.
4 Mos. 21, 29.

46. Vee dig, Moab! Camos's Folk er fortabt; thi dine Sønner ere tagne til Fængslet, og dine Døttre til Fængslet.

47. Men jeg vil omvende Moabs Fængsel i de sidste Dage, siger HErren. Hertil gaaer Moabs Dom.

49. Capitel.

Jeremias spaaer imod Ammoniterne, 1-6. Edomiterne, 7-22. Damascus og Syrien, 23-27. Kedar og Hazors Riger, 28-33. Og imod Elam, 34-39.

1. Imod Ammons Børn: saa sagde HErren: haver Israel ikke Børn, eller haver han ingen Arving? hvorfor eier Malcom Gad, og hans Folk boer i dens Stæder? Ez. 25, 2. 1 Kong. 11, 5. 7.

2. Derfor, see, Dagene ere komne, siger HErren, da jeg vil lade høre et Krigs-Skrig over Ammons Børns Rabba, og den skal være til en øde Dynge, og dens tilhørende (Stæder) skal antændes med Ild; men Israel skal eie dem, som eie ham, sagde HErren. 5 Mos. 3, 11.
2 Sam. 12, 26.

3. Hyl, Hesbon! thi Ai er ødelagt, skriger, I Rabbas Døttre! ombinder Sække, græder, og løber omkring hos Gjerderne; thi Malcom skal gaae at bortføres, hans Præster og hans Fyrster tillige. c. 48, 7.

4. Hvi roser du dig af Dalene? din Dal er bortflydt, du forvendte Datter! hun forlod sig paa sit Liggendefæ (og tænkte): hvo skal komme til mig?

5. See, jeg lader komme Frygt over dig, siger den HErre, HErre Zebaoth, fra alle, (som ere) trindt omkring dig; og I skal blive fordrevne hver hen for sig, og (der skal) ingen (være), som skal samle dem, som flye.

6. Men derefter vil jeg vende Ammons Børns Fængsel, siger HErren.

7. Imod Edom: saa sagde den HErre Zebaoth: (er der) ikke Viisdom ydermere i Theman? Raad er borte fra de Forstandige; deres Viisdom er bleven unyttig. Es. 21, 11. Ez. 25, 12. 13.

8. Flyer! vender eder bort i de dybe (Steder), I Indbyggere i Dedan! thi jeg lader Esaus Fordærvelse komme over ham, til den Tid, jeg hjemsøger ham.
v. 30. c. 50, 31.

9. Om Viinhøstere komme over dig, skal de ikke lade (nogle) Viinqvister blive tilovers? om Tyve (komme) om Natten, skal de (kun) fordærve (det, som er) dem nok. Obad. v. 5.

10. Men jeg, jeg haver blottet Esau, aabenbaret hans lønlige (Steder), og han kan ikke skjule sig; hans Sæd er ødelagt, og hans Brødre, og hans Naboer, og der er ingen (igjen).

11. Forlad dine Faderløse: jeg, jeg vil lade dem leve, og dine Enker skal forlade sig paa mig.

12. Thi saa sagde HErren: see, de, som ikke vare dømte til at drikke af Bægeret, skal jo drikke, og skulde du selv aldeles holdes uskyldig? du skal ikke holdes uskyldig, men visselig drikke. c. 25, 27 sqq.
1 Petr. 4, 17. Begr. 4, 21.

13. Thi jeg haver svoret ved mig (selv), siger HErren, at Bozra skal blive til Forskrækkelse, til Forhaanelse, til Ørk, og til Forbandelse; og alle deres Stæder skal blive til Ørker evindeligen. c. 51, 14
c. 18, 16.

14. Jeg haver hørt et Rygte fra HErren, og der er sendt Bud iblandt Hedningerne: samler eder, og kommer over dem, og gjører eder rede til Krigen. Obad. v. 1.

15. Thi see, jeg vil gjøre dig liden iblandt Hedningerne, foragtet iblandt Menneskene.

16. Din Trodsighed haver bedraget dig, (ja), dit Hjertes Hovmodighed, du som boer i Klippens Rifter, som haver indtaget det Høie af en Høi; om du end gjorde din Rede (saa) høit som Ørnen, vil jeg (dog) kaste dig ned derfra, siger HErren. c. 51, 53. Obad. v. 4.

17. Og Edom skal blive til en Forskrækkelse; hver, som gaaer frem for den, skal forskrækkes, og hvidsle over alle dens Plager. c. 50, 13.

18. Ligesom Sodom og Gomorra, og dens Naboer ere omkastede, sagde HErren, (saa) skal ingen Mand boe der, og ikke et Menneskes Søn være fremmed i den.
1 Mos. 19, 25. Jer. 50, 40.

19. See, han kommer op, som en Løve,

fra den høie Jordan, imod en stærk Bolig, thi jeg vil gjøre, at man i et Øieblik skal løbe fra den; og hvo er den unge Karl, som jeg vil bestikke imod den? thi hvo er som jeg? og hvo kan sætte mig Tid for? og hvo er den Hyrde, som kan staae for mit Ansigt? c.12,5. c.50,44fgg.

20. Derfor hører HErrens Raad, som han haver raadslaget imod Edom, og hans Tanker, som han haver tænkt imod Themans Indbyggere: mon ikke de Mindste af Hjorden skal slæbe dem? mon han ikke skal ødelægge deres Bolig tillige med dem?

21. For deres Falds Lyd bævede Jorden, der var Skrig; deres Røst er hørt ved det røde Hav.

22. See, han skal fare op som Ørnen, og flyve, og udbrede sine Vinger over Bozar; og paa den samme Dag skal de Vældiges Hjerter i Edom være ligesom en beængstet Qvindes Hjerte. c. 48, 40.

23. Imod Damascus: Hamath og Arphard er beskjæmmet, thi de hørte et ondt Rygte; de ere smeltede; hos Havet er Bekymring, man kan ikke være der stille.
Es. 7, 8. c. 17, 1. Am. 1, 3.

24. Damascus haver ladet (Hænderne) synke, den haver vendt sig til at flye, og Forfærdelse haver betaget den; Angest og Smerter have grebet den, som hende, der føder.

25. Hvor er den ikke forladt, den berømte Stad, min Glædes Bye!

26. Derfor skal dens unge Karle falde paa dens Gader, og alle Krigsmændene skal udryddes paa den samme Dag, siger den HErre Zebaoth.

27. Og jeg vil antænde en Ild paa Murene i Damascus, og den skal fortære Benhadads Palladser. c.50,32. Am.1,4.

28. Imod Kedar og Hazors Riger, hvilke Nebucadnezar, Kongen af Babel, slog: Saa sagde HErren: staaer op, drager op til Kedar, og ødelægger de Folk imod Østen! c. 2, 10.

29. Man skal tage deres Pauluner, og deres Hjorde, deres Gardiner og alle deres Redskaber; og deres Kameler skal man tage med sig; og man skal raabe over dem Rædsel trindt omkring.

30. Flyer, vanker saare hid og did, boer i de dybe (Steder), I Hazors Indbyggere! siger HErren; thi Nebucadnezar, Kongen af Babel, haver raadslaget et Raad imod eder, og tænkt en Tanke over eder.

31. Staaer op, drager op til et Folk, (som er) roligt, som boer trygeligen, siger HErren; det haver hverken dobbelte Porte eller Stænger; de boe alene.

32. Og deres Kameler skal blive til Rov, og deres Fæes Mangfoldighed til Bytte; jeg vil adsprede dem i alle Vinde, (indtil) de Yderste i Hjørnet; og fra alle Sider vil jeg lade deres Fordærvelse komme, siger HErren. c. 25, 23.

33. Og Hazor skal vorde Dragers Bolig, en Ødelæggelse evindelig; der skal ingen Mand boe, og ikke et Menneskes Søn være fremmed derudi. c. 9, 11.

34. HErrens Ord, som skede til Jeremias Propheten, imod Elam, i Begyndelsen af Zedekias, Judæ Konges Regjering, sigende: c. 25, 25. Es. 21, 2.

35. Saa sagde den HErre Zebaoth: see, jeg sønderbryder Elams Bue, deres Styrkes Begyndelse.

36. Og jeg vil lade de fire Vinde fra de fire Himmelens Hjørner komme over Elam, og adsprede dem i alle disse samme Vinde, og der skal intet Folk være, hvorhen ei (nogen) af de Fordrevne af Elam skal komme.

37. Og jeg vil knuse Elam for deres Fienders Ansigt, og for deres Ansigt, som søge efter deres Liv, og lade Ulykke komme over dem i min grumme Vrede, siger HErren; og jeg vil sende Sværdet efter dem, indtil jeg haver gjort Ende med dem.

38. Og jeg vil sætte min Throne i Elam, og derfra vil jeg lade omkomme Konge og Fyrster, siger HErren.

39. Og det skal skee i de sidste Dage, da vil jeg omvende Elams Fængsel, siger HErren.

50. Capitel.

Jeremias spaaer om Babels og dens Guders Ødelæggelse ved de Meder og Perser, og at Israels Folk skulde komme til deres Land igjen, 1-7. Raader dem til at flye fra Babel, hvilket Gud vil straffe for Indbyggernes Afguderie, Stolthed og Tyrannie imod Guds Folk, 8-32. Han trøster Israels Børn med Forløsning af Fængslet, men truer de Babyloniér med svare Domme, 33-46.

1. Det Ord, som HErren talede imod Babel, imod Chaldæernes Land, formedelst Jeremias Propheten: Es. 13, 1.
c. 14, 4. Jer. 51, 1.

2. Kundgjører iblandt Hedningerne, og lader høre, og opløfter Bannere, lader høre, I skal ikke dølge det, siger: Babel er indtagen, Bel er beskiæmmet, Merodach

1 Sam. 31, 9.

3. Thi et Folk af Norden er opdraget over den; det skal gjøre dens Land (aldeles) øde, og ingen skal være, som boer deri, baade Mennesker og Fæ ere blevne flygtige, ere bortgangne.

4. I de samme Dage, og paa den samme Tid, siger HErren, skal Israels Børn komme, de og Judæ Børn tillige; de skal gaae frem, og græde, og søge HErren deres Gud.
c. 31, 9.

5. De skal spørge efter Zion, med deres Ansigter (vendte) ad Veiene didhen: kommer, og føier eder til HErren med en evig Pagt, (som) ikke skal glemmes. Es. 2, 3.

6. Mit Folk vare fortabte Faar, deres Hyrder havde forført dem, de havde afvendt dem, (til at gaae) paa Bjergene; de gik fra Bjergene paa Høiene, de glemte deres Leie.

7. Alle, som fandt dem, aade dem, og deres Fiender sagde: vi have ikke Skyld; fordi at de havde syndet imod HErren i Retfærdigheds Bolig, og imod HErren, deres Fædres Forhaabning. c. 40, 3.

8. Flyer midt ud af Babel, og drager ud af Chaldæernes Land, og værer som Bukke for en Hjord. c. 51, 6. 45. Aab. 18, 4.

9. Thi see, jeg opvækker, og lader opkomme over Babel, store Folks Forsamling, af Nordenland, og de skal ruste sig imod den, derfra skal den indtages; deres Pile ere som en vældig forstandig (Krigsmands), der skal ikke vende forgjeves tilbage.

10. Og Chaldæa skal blive til Rov; alle som det rove, skal mættes, siger HErren;

11. Fordi I glædede, fordi I frydede eder, da I plyndrede min Arv: fordi I sloge (op), som en Kalv i Græs, og vrinskede som de stærke (Heste). c 5,8. c.8,16.

12. Eders Moder er saare beskjæmmet; hun, som fødte eder, er bleven til Skamme; see, (hun er bleven) det sidste af Hedningerne, en Ørk, (et tørt Sted) og en øde Mark.

13. Den skal ikke beboes for HErrens Vredes Skyld, og den skal ganske være en Ødelæggelse; alle, som gaae frem for Babel, skal forskrækkes, og hvidsle over alle dens Plager.

14. Ruster eder imod Babel trindt omkring, alle, som spænde Bue! skyder til den, sparer ikke Pile; thi den haver syndet imod HErren.

sig), dens Grundvolde ere faldne, dens Mure ere nedbrudte; thi det er HErrens Hevn; hevner eder paa den; saasom den haver gjort, gjører ved den.
Aab.18,2. Jer.51,24. Ps.137,8. Obad.v.15.

16. Udrydder af Babel Sædemanden og den, som tager fat paa Segl i Høstens Tid; de skal see tilbage, hver til sit Folk, for Fordærverens Sværd, og flye, hver til sit Land. c. 36, 16.

17. Israel var (som) adspredte Lam, Løver havde fordrevet ham; først aad Kongen af Assyrien ham, og denne Sidste, Nebucadnezar, Kongen af Babel, haver sønderslaget hans Been.
2 Kong. 17, 5. 6. c. 25, 1 sqq.

18. Derfor sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud, saaledes: see, jeg hjemsøger Kongen af Babel, og hans Land, ligesom jeg haver hjemsøgt Kongen af Assyrien.

19. Og jeg vil føre Israel tilbage til sin Bolig, og han skal føde sig paa Carmel og Basan; og hans Sjel skal mættes paa Ephraims Bjerg, og Gilead.

20. I de samme Dage, og paa den samme Tid, siger HErren, skal Israels Misgjerning søges, og ikke (være mere,) og Judæ Synder (søges), og ikke findes; thi jeg vil tilgive den, som jeg lader overblive.

21. Drag op imod det Land, imod Merathaim, og til de Indbyggere udi Pekod; ødelæg og sæt i Band efter dem, siger HErren, og gjør efter alt det, som jeg haver budet dig. c. 51, 1. Ez. 23, 23.

22. Der er en Krigslyd i Landet, og stor Forstyrrelse.

23. Hvorledes er al Jordens Hammer afhuggen og sønderbrudt? hvorledes er Babel bleven til en Ødelæggelse iblandt Hedningerne? c. 51, 20. Es. 13, 19 &c.

24. Jeg stillede Snare for dig, og du er ogsaa fangen, Babel! og du, du vidste det ikke; du er funden, ja, ogsaa greben, thi du haver befattet dig med Krig imod HErren. 5 Mos. 2, 9.

25. HErren haver opladt sit Liggendefæ, og udført sin Vredes Vaaben; thi det er HErrens, den HErre Zebaoths Gjerning i de Chaldæers Land.

26. Kommer imod den fra Enden, oplader dens Kornhuse, opkaster den som (Korn)-Hobe, og ødelægger den, at intet bliver tilovers for den.

27. Dræber med Sværd alle dens Stu-

de, fører dem ned til Slagten; vee over dem! thi deres Dag er kommen, deres Hjemsøgelses Tid. v. 31.

28. Der er deres Røst, som flye, og ere undkomne af Babels Land, at kundgjøre udi Zion HErrens vor Guds Hevn, hans Tempels Hevn. c. 51, 11. Es. 34, 8.

29. Kalder sammen imod Babel, I Mægtige! alle dem, som spænde Bue, slaaer Leir om den trindt omkring, lader ingen undkomme (af den), betaler den efter dens Gjerning, gjører den efter alt det, som den gjorde; thi den haver handlet hovmodeligen imod HErren, imod Israels Hellige. v. 15. c. 51, 24. Ps. 137, 8. Begr. 3, 64.

30. Derfor skal dens unge Karle falde paa dens Gader, og alle dens Krigsmænd skal udryddes paa den samme Dag, siger HErren.

31. See, jeg (vil) til dig, du Hovmodige! siger HErren, den HErre Zebaoth; thi din Dag er kommen, den Tid, (paa hvilken) jeg vil hjemsøge dig. c. 46, 21. Hos. 9, 7.

32. Og den Hovmodige skal støde sig, og falde, og ingen skal opreise ham; og jeg vil antænde en Ild i hans Stæder, og den skal fortære alt det, (som er) trindt omkring ham. c. 49, 27.

33. Saa sagde den HErre Zebaoth: Israels Børn ere fortrykte, og Judæ Børn tillige; og alle, som toge dem fangne, holde paa dem, de vægre sig for at lade dem fare.

34. Deres Løser er stærk, HErre Zebaoth er hans Navn, han skal visseligen udføre deres Sag; paa det han kan komme Landet til at hvile, men Indbyggerne i Babel at bæve. Aab. 18, 8. Jer. 51, 36.

35. Sværd (skal komme) over Chaldæerne, siger HErren, og til Indbyggerne i Babel, og til dens Fyrster, og til dens Vise.

36. Sværd (skal komme til) de Løgnagtige, og de skal blive til Daarer; Sværd (skal komme) til dens Vældige, og de skal knuses.

37. Sværd (skal komme) til dens Heste, og til dens Vogne, og til al den Hob af allehaande (Folk), som er midt udi den, og de skal blive til Qvinder; Sværd (skal komme) til dens Liggendefæ, og de skal røves. c. 51, 30. Nah. 3, 13.

38. (Der skal komme) Tørhed til dens Vande, og de skal borttørres; thi det er udskaarne Billeders Land, og de rose sig af de forfærdelige (Afguder).

39. Derfor skal Ziim med Ijim boe (der), og Strudsungerne boe derudi; og den skal ikke ydermere beboes evindeligen, og ingen skal boe i den fra Slægt til Slægt. Aab. 18, 2 rc. Es. 13, 21.

40. Ligesom Gud haver omkastet Sodom og Gomorra og deres Naboer, siger HErren, (saa) skal ingen boe der, og intet Menneskes Søn være fremmed i den. c. 49, 18. 1 Mos. 19, 24. 25 rc.

41. See, et Folk fra Norden, ja, et stort Folk, og mange Konger skal opvækkes fra Jordens Sider.

42. De skal tage fat paa Bue og Glavind, de ere grumme, og skal ikke forbarme sig, deres Røst skal bruse, som Havet, og de skal ride paa Heste; (hver er) rustet som en Krigsmand, imod dig, du Babels Datter!

43. Kongen af Babel hørte deres Rygte, og hans Hænder sank; Angest betog ham, (ja) Smerte, som hendes, der føder.

44. See, han kommer op som en Løve, fra den høie Jordan, imod en stærk Bolig; thi jeg vil gjøre, at de i et Øieblik skal løbe fra den; og hvo er den unge Karl, som jeg vil beskikke imod den? thi hvo er som jeg? og hvo kan sætte mig Tid for? og hvo er den Hyrde, som kan staae for mit Ansigt? c. 49, 19 fg. Job 38, 2.

45. Derfor, hører HErrens Raad, som han haver raadslaget imod Babel, og hans Tanker, som han haver tænkt imod de Chaldæers Land; mon de mindste af Jorden ikke skal slæbe dem? mon han ikke skal ødelægge Boligen tilligemed dem?

46. For den Røst, at Babel er indtagen, bævede Jorden; og et Skrig er hørt iblandt Hedningerne.

51. Capitel.

HErren vil sende de Meder og Perser som en fordærvelig Vind, og Kastere imod Babel, og dens Indbyggere skal visseligen og aldeles omkomme, 1-44. Israels Folk skal drage ud fra dem, og flye den Ulykke, 45-58. Seraja faaer en Bog, hvori Guds Domme over Babel ere beskrevne af Propheten, hvilken han skal læse for Folket i Babel, og siden kaste i den Flod Phrat, 59-64.

1. Saa sagde HErren: see, jeg opvækker imod Babel, og imod Indbyggerne, (ja), deres Hjerte, som staae op imod mig, et fordærveligt Veir. c. 50, 1.

2. Og jeg vil sende Kastere til Babel, og de skal kaste den, [illegible]

thi de skal være over den trindt omkring paa Ulykkens Dag.

3. Imod den, (som) spænder (Bue), spænder (Bue-)Spænderen sin Bue, og imod den, som ophøier sig i sit Pantser; og I skal ikke spare dens unge Karle, I skal ødelægge al dens Hær:

4. At de Saarede skal falde i Chaldæernes Land, og de Igjennemstukne paa dens Gader.

5. Thi Israel og Juda (skal) ikke (forlades) i Enkestand af sin Gud, af den HErre Zebaoth; skjøndt deres Land er fyldt med Skyld for Israels Hellige. Ps. 71, 22.

6. Flyer midt ud af Babel, og redder hver sin Sjel, at I ikke udryddes i dens Misgjerning; thi denne er HErrens Hevns Tid, han betaler hende efter Fortjeneste. c. 50,8. Es. 34,8. 5 Mos. 32,35.

7. Babel var et Guldbæger i HErrens Haand, hun haver gjort al Verden drukken; Hedningerne have drukket af hendes Viin, derfor bleve Hedningerne galne.
c. 25, 27. 28.

8. Babel er hasteligen falden, og sønderbrudt; hyler over den, tager Balsom til dens Smerte, om den kunde maaskee læges. Es. 21,9. Aab. 14,8. c. 18, 2.

9. Vi vilde have lægt Babel, men den blev ikke lægt; forlader den, og lader os drage hver til sit Land; thi dens Dom naaer til Himmelen og er opløftet indtil (de øverste) Skyer. 1 Mos. 18,20. Aab. 18,5.

10. HErren haver udført vore Retfærdigheder; kommer og lader os opregne HErrens vor Guds Gjerning i Zion.
Ps. 66, 16.

11. Polerer Pilene, samler fuldt (Tal af) Skjolde, HErren haver opvakt Kongerne af Mediens Land, thi hans Anslag (staaer) imod Babel, til at lade den fordærve; thi det er HErrens Hevn, hans Tempels Hevn. c. 50, 28.

12. Opløfter Bannere imod Murene i Babel, holder stærk Vagt, opsætter Vogtere, beskikker Lurere; thi baade haver HErren tænkt, (ja), ogsaa gjort det, som han haver talet imod Babels Indbyggere.

13. Du, som boer ved de store Vande, som er mægtig af Liggendefæ, din Ende er kommen, din Gjerrigheds Maal.
Aab. 17, 1.

14. Den HErre Zebaoth haver svoret ved sig selv: jeg vil visseligen fylde dig med Mennesker ligesom med Oldenborrer, og de skal synge imod hverandre over dig med et Frydeskrig. c. 49,13. Amos. 6,8.

15. Den, som haver gjort Jorden ved sin Kraft, som beredte Jorderige ved sin Viisdom, og udbredte Himmelen ved sin Forstand: 1 Mos. 1,6. Jer. 10,12-16.

16. Naar han udgiver Rosten, (er der) et Bulder af Vande i Himmelen, og han drager Damp op fra Jordens Ende; han gjør Lynet (tillige) med Regnen, og udfører Veiret af sine Liggendefæ.
c. 14, 22. Job 28, 26. Joh. 3, 8.

17. Hvert Menneske er ufornuftigt, for det har ingen Kundskab; hver Guldsmed er beskjæmmet ved det udskaarne Billede; thi hans støbte Billede er falskt, og der er ikke Aand i dem. Es. 44, 9. 11.
Ps. 96, 5. Es. 41, 24. 29.

18. De ere Forfængelighed, (ja), en meget besvigelig Gjerning: de skal omkomme paa deres Hjemsøgelses Tid.

19. Jakobs Deel er ikke som Disse, thi han er den, som danner Alting, og (Israel er) hans Arvs Stamme; HErre Zebaoth er hans Navn. Es. 51, 15.
c. 54, 5. Jer. 31, 35.

20. Du (har været) mig en Slaae-Hammer, (ja), Krigs-Vaaben; og jeg haver adspredt Hedninger ved dig, og fordærvet Riger ved dig. c. 50, 23.

21. Og jeg haver adspredt Hesten ved dig, og den, som rider paa den; og jeg haver adspredt Vognen ved dig, og den, som farer derpaa. c. 50, 37.

22. Og jeg haver adspredt ved dig Mand og Qvinde, og adspredt ved dig Gamle og Unge, og adspredt ved dig Ung-Karl og Jomfru.

23. Og jeg haver adspredt ved dig Hyrde og hans Hjord, og adspredt ved dig Agermand og hans Par (Øxne), og adspredt ved dig Fyrster og Forstandere.

24. Men jeg vil betale Babel og alle Chaldæas Indbyggere al deres Ondskab som de have gjort i Zion, for eders Øine, siger HErren. c. 50, 29

25. See, (jeg vil) til dig, du fordærvelige Bjerg, siger HErren, du, som fordærver al Jorden; og jeg vil udrække min Haand over dig, og vælte dig af Klipperne, og vil gjøre et udbrændt Bjerg af dig;

26. Og de skal ikke tage en Steen til et Hjørne eller en Steen til Grundvolde af dig; men du skal blive til evige Ødelæggelser, siger HErren. c. 25, 12.

forsmægtet, de ere blevne til Qvinder; man har opbrændt dens Boliger, dens Stænger ere sønderbrudte. c. 50, 37.
31. Den, som løber, skal løbe imod den, som løber, og den, som forkynder, imod den, som forkynder, til at forkynde Kongen i Babel, at hans Stad er vunden fra Enden.
32. Og (at) Færge-Stæderne ere indtagne, og de have opbrændt (Rørene i) Søerne med Ild, og Krigsmændene ere forfærdede.
33. Thi saa sagde den HErre Zebaoth, Israels Gud: Babels Datter er ligesom et Loe-(Gulv; det er) Tid, at man træder derpaa; det er endnu et lidet, og dens Høstes Tid skal komme. Es. 21, 10.
34. Nebucadnezar, Kongen af Babel, aad mig, sønderknusede mig, gjorde mig som et tomt Kar, opslugede mig som en Drage, fyldte sin Bug med mine nydelige (Retter), han fordrev mig.
35. Den Vold, mig og mit Kjød (er skeet, komme) over Babel! skal Zions Indbyggere sige; og mit Blod over Chaldæas Indbyggere! skal Jerusalem sige.
36. Derfor sagde HErren saaledes: see,

mere løbe til ham; ogsaa Babel
er falden.
45. Drager midt ud deraf, mit
redder hver sin Sjel, for HErrens
Vredes Skyld: c. 50, 8. Aa
46. At eders Hjerte skal ikke maa
blødt, og I skal frygte, naar Ryg
i Landet; thi der skal komme et
det ene) Aar, og derefter et Ryg
(andet) Aar, og Vold i Landet, en
(skal komme) over en Hersker.
2 Krøn. 34, 27.
47. Derfor, see, de Dage komme
vil hjemsøge de udskaarne Billede
bel, og dens ganske Land skal
Skamme; og alle dens Saarede s
midt derudi. c. 9, 25.
48. Og Himmelen og Jorden,
hvad der er i dem, skal synge (med
over Babel; thi dens Ødelægg
komme fra Norden, siger HErren.
Aab. 18, 20.
49. (Ligesom) ogsaa Babel (v
sag) til, at der faldt Ihjelslagne i
saa skal af Babel falde Saared
ganske Land.
50. I, som ere undkomn

53. Fordi Babel vilde opstige i Himmelen, og fordi den vilde befæste sin Kraft i det Høie, skal dens Ødelæggere komme fra mig, siger HErren. c. 49, 16.

54. (Der kommer) et Skrigs Lyd fra Babel, og en stor Forstyrrelse fra de Chaldæers Land.

55. Thi HErren ødelægger Babel, og lader omkomme dens store Lyd, og dens Bølger skal bruse som store Vande, deres Røstes Bulder udgives. v. 42.

56. Thi der er kommen en Ødelægger over den, over Babel, og dens Vældige ere grebne, deres Buer ere brudte; thi Betalingers Gud, HErren, skal visseligen betale.

57. Og jeg vil gjøre dens Høvedsmænd og dens Vise, dens Fyrster, og dens Forstandere, og dens Stærke drukne, og de skal sove en evig Søvn, og ikke opvaagne, siger Kongen, hvis Navn er HErre Zebaoth. v. 39. Ps. 24, 10.

58. Saa sagde den HErre Zebaoth: Babels Mure, (ja,) den brede, skal vist blottes, og dens høie Porte opbrændes med Ild; og Folk skal have bemøiet sig forgjeves, og (alle Slags) Folk skal have arbeidet sig trætte for Ilden.

59. Det Ord, som Jeremias Propheten befoel Seraja, Søn af Nerija, Søn af Mahaseja, der han drog til Babel med Zedekias, Judæ Konge, i hans Riges det fjerde Aar; men Seraja var en fredelig Fyrste.

60. Og Jeremias skrev i en Bog al den Ulykke, som skulde komme over Babel, alle disse Ord nemlig, som ere skrevne om Babel.

61. Og Jeremias sagde til Seraja: naar du kommer til Babel, da see til, og læs alle disse Ord:

62. Og du skal sige: HErre! du haver talet imod dette Sted, til at udrydde det, at der ingen skal være, som boer i den, hverken Menneske eller Dyr; thi den skal være (til) evige Ødelæggelser. v. 26.
Es. 35, 9.

63. Og det skal skee, naar du haver endet at læse denne Bog, (da) skal du binde en Steen ved den, og kaste den midt i Phrat. Aab. 18, 21.

64. Og du skal sige: saa skal Babel synke, og ikke komme op fra den Ulykke, som jeg lader komme over den, og de skal blive trætte. Hertil (gaae) Jeremias Ord. c. 48, 47.

52. Capitel.

Jerusalem bliver beleiret og indtages, Zedekias fanges, blindes og bindes, 1-11. Templet og de store Huse opbrændes, Murene nedbrydes, de fleste og fornemste af Folket bortføres, saa og ringe Folk lades tilbage, Templets Redskaber bortføres, og nogle af Præsterne og andre dræbes, 12-27. De fangne Jøders Tal opregnes, som til forskjellige Tider vare blevne bortførte til Babel, 28-30. Jojachin udføres af Fængselets Huus, 31-34.

1. Zedekias var eet og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede elleve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Hamutal, Jeremias Datter af Libna. c. 37, 1. 2 Kong. 24, 18 fgg.
2 Krøn. 36, 10. 11.

2. Og han gjorde det, (som var) ondt for HErrens Øine, efter alt det, som Jojakim gjorde.

3. Men det skede af HErrens Vrede imod Jerusalem og Juda, indtil han kastede dem fra sit Ansigt: og Zedekias faldt af fra Kongen af Babel. Ez. 17, 15.

4. Og det skede i hans Riges det niende Aar, i den tiende Maaned, paa den tiende (Dag) i Maaneden, da kom Nebucadnezar, Kongen af Babel, han og al hans Hær, imod Jerusalem, og de leirede sig imod den; og de byggede Bolværk imod den trindt omkring. c. 39, 1. c. 32, 2.
2 Kong. 25, 1 fc.

5. Saa blev Staden beleiret, indtil Kong Zedekias ellevte Aar.

6. I den fjerde Maaned, paa den niende (Dag) i Maaneden, da fik Hungeren Overhaand i Staden, og der var ikke Brød for Folket i Landet.

7. Og man brød ind i Staden, og alle Krigsmænd flyede, og droge ud af Staden om Natten, ad den Ports Vei imellem de to Mure, som er ved Kongens Have, — og Chaldæerne (laae) trindt omkring Staden — og de droge hen ad Veien til den slette Mark.

8. Men Chaldæernes Hær forfulgte Kongen, og de naaede Zedekias paa de slette Marker ved Jericho; og al hans Hær blev adspredt fra ham.

9. Og de grebe Kongen, og førte ham op til Kongen af Babel til Riblah, i Hamaths Land; og han talede med ham (om) Ret. 5 Mos. 28, 36.

10. Og Kongen af Babel lod slagte Zedekias Børn for hans Øine; og han lod ogsaa slagte alle Judæ Fyrster i Riblah.
c. 39, 6 fgg.

11. Men man blindede Zedekias Øine;

og de bandt ham med to Kobber-(Lænker),
og Kongen af Babel lod ham føre til Ba-
bel, og lagde ham i Fængselet, indtil hans
Døds Dag.
12. Og i den femte Maaned paa den
tiende (Dag) i Maaneden, — det Aar er
det nittende Kong Nebucadnezars, Kon-
gen af Babels, Aar — kom Nebusar-
Adan, den Øverste for Drabanterne, som
stod for Kongen af Babels Ansigt, til Je-
rusalem.
13. Og han opbrændte HErrens Huus,
og Kongens Huus, og alle Husene i Je-
rusalem, ja alle store Huse opbrændte han
med Ild.
14. Og alle Jerusalems Mure trindt
omkring nedbrød al Chaldæernes Hær, som
var med den Øverste for Drabanterne.
15. Og af de Ringe af Folket, og det
Øvrige af Folket, de Overblevne i Sta-
den, og de Affaldne, som vare faldne til
Kongen af Babel, og den øvrige Mang-
foldighed lod Nebusar-Adan, den Øverste
for Drabanterne, bortføre.
16. Og af de Ringe i Landet lod Ne-
busar-Adan, den Øverste for Drabanter-
ne, blive tilbage, til Viingaardsmænd og
til Agermænd.
17. Og Kobberstotterne, som vare i HEr-
rens Huus, og Stolene, og Kobberhavet,
som var i HErrens Huus, sønderbrøde
Chaldæerne; og de førte alt Kobber deraf
til Babel. c. 27, 19.
18. Og Gryderne, og Skuflerne, og Psal-
terne, og Skaalerne, og Røgelsesskaalerne,
og alle Kobberkarrene, som de tjente med,
toge de bort.
19. Og Bækkenerne, og Ildkarrene, og
Skaalerne, og Gryderne og Lysestagerne,
og Røgelsesskaalerne og Halvrorene, hvad
som var heel Guld, og hvad som var heel
Sølv, tog den Øverste for Drabanterne.
20. De to Støtter, det ene Hav, og tolv
Kobberøxne, som vare under Stolene,
hvilke Kong Salomo lod gjøre til HEr-
rens Huus, paa Kobberet af alle disse
Kar var der ikke Vægt. 1 Kong. 7, 25.
21. Og hvad Støtterne angaaer, var
Høiden af een Støtte atten Alen, og en
Traad, tolv Alen (lang), gik omkring den,
og den var fire Finger tyk, huul (inden-
til). 1 Kong. 7, 15.
22. Og Kronen derpaa var af Kobber,
og een Krones Høide var fem Alen, og
Garnet og Granat-Æblerne omkring paa
Kronen, vare alle af Kobber; og paa den-
ne (Maade) var og paa den anden Støt-
te, og Granat-Æblerne.
23. Og der vare sex og halvfemtisinds-
tyve Granat-Æbler imod (de fire) Veir;
alle Granat-Æblerne vare hundrede paa
Garnet trindt omkring. 1 Kron. 9, 24.
24. Og Øversten for Drabanterne tog
Seraja, den Ypperste-Præst, og Zephan-
ja, Præsten af det andet (Skifte), og tre
Dørvogtere.
25. Og af Staden tog han en Hofbe-
tjent, som var Befalingsmand over Krigs-
mændene, og syv Mænd af dem, som saae
(altid) Kongens Ansigt, som fandtes i
Staden, og Skriveren, som var Strids-
Høvedsmand, den, som mønstrede Folket i
Landet, og tresindstyve Mænd af Folket i
Landet, som fandtes i Staden.
26. Og Nebusar-Adan, den Øverste for
Drabanterne, tog dem, og førte dem til
Kongen af Babel til Riblah.
27. Og Kongen af Babel slog dem, og
dræbte dem i Riblah, i Hamaths Land,
saa blev Juda bortført af sit Land.
2 Kong. 25, 21.
28. Dette er det Folk, som Nebucadne-
zar bortførte: i det syvende Aar, tre tu-
sinde og tre og tyve Jøder.
29. I det attende Nebucadnezars Aar:
af Jerusalem, otte hundrede to og tredive
Sjele.
30. I det tre og tyvende Nebucadnezars
Aar bortførte Nebusar-Adan, den Øverste
for Drabanterne, af Jøderne syv hun-
drede fem og fyrretyve Sjele; alle Sjele
vare fire tusinde og sex hundrede.
31. Og det skede i det syv og tredivte
Aar, efterat Jojachin, Judæ Konge, var
bortført i den tolvte Maaned, paa den
fem og tyvende (Dag) i Maaneden, (da)
opløftede Evil Merodach, Kongen af Ba-
bel, i det Aar, han blev Konge, Jojachins,
Judæ Konges Hoved, og førte ham ud af
Fængselets Huus. 2 Kong. 25, 27.
32. Og han talede gode (Ord) med
ham, og satte hans Stol over de Kongers
Stole, som vare hos ham i Babel.
c. 50, 21. Ef. 40, 2.
33. Og han omskiftede hans Fængsels
Klæder; og han aad stedse Brød for hans
Ansigt, alle hans Livs Dage.
34. Og (belangende) hans Underhold-
ning, da gaves (ham) bestandig Under-
holdning af Kongen af Babel, hver Dags
Ting paa sin Dag indtil hans Dødsdag,
alle hans Livs Dage.

Begrædelsers Bog.

1. Capitel.

Jeremias beklager Jerusalems og det Jødiske Folks elendige og jammerlige Tilstand, 1-7. Bekjender, at al den Ulykke var kommen over dem for deres mangfoldige grove Synders Skyld, 8-19. Beder, at Gud vilde formilde deres Straf og betale deres Fiender deres Ondskab, 20-22.

1. Hvorledes sidder Staden (saa) eenlig, som havde meget Folk? den er som en Enke; (den, som var saa) stor iblandt Hedningerne, en Fyrstinde iblandt Landskaberne, er skat-(skyldig). Es. 54, 4.

2. Den græder om Natten, og dens Taarer løbe over dens Kinder; der er ingen, som trøster den, af alle dem, som elske den; alle dens Venner ere troløse imod den, de ere dens Fiender. Job 7, 3. Begr. 1, 9. Ps. 69, 31.

3. Juda er bortført for Elendighed og for megen (Trældoms) Tjeneste, hun boer iblandt Hedningerne, hun finder ikke Roe; alle hendes Forfølgere grebe hende imellem trange (Steder).

4. Zions Veie sørge, fordi man ikke kommer til Forsamling; alle dens Porte ere ødelagte, dens Præster sukke; dens Jomfruer ere bedrøvede, og for hende selv (er det) bittert.

5. Dens Modstandere ere blevne til Hoved, dens Fiender ere trygge, thi HErren haver bedrøvet den, for dens mange Overtrædelsers Skyld; dens spæde Børn ere dragne i Fængsel, for Modstanderens Ansigt. 5 Mos. 8, 43. 44.

6. Og fra Zions Datter er udført al hendes Prydelse; hendes Fyrster vare ligesom Hjorte, der ikke finde Føde, og gik foruden Kraft for Forfølgerens Ansigt.

7. Jerusalem ihukommer sin Elendigheds og sin Forfølgelses Dage, alle sine ønskelige Ting, som den havde i gamle Dage; at dens Folk er faldet i Modstanderens Haand, og der er ingen, som hjælper den; Modstanderne saae den, de loe ad dens Sabbater. c. 3, 19.

8. Jerusalem haver syndet svarlig, derfor er den som en ureen Qvinde; alle, som ærede den, agte den ringe, thi de saae dens Blusel; ja, den sukkede selv og har vendt sig tilbage. v. 17.

9. Dens Ureenhed var paa dens Sømme, den kom ikke sit Yderste ihu, og den er nedfaren i underlige (Maader; der er) ingen, som trøster den; HErre! see min Elendighed, thi Fienden gjorde sig stor. 5 Mos. 32, 29. Luc. 19, 42. Begr. 1, 2.

10. Modstanderen udstrakte sin Haand over alle dens ønskelige Ting; thi den saae, at Hedninger ere komne i hans Helligdom, hvilke du havde befalet, de skulde ikke komme i din Forsamling. 5 Mos. 23, 3. Neh. 13, 1.

11. Alt dens Folk sukke, og søge efter Brød, de give deres ønskelige Ting for Mad, at vederqvæge (deres) Sjel; see, HErre! og skue, at jeg er ringe (agtet)! Ps. 37, 25.

12. Kommer det ikke eder ved, alle, som gaae forbi ad Veien? skuer, og seer, om der er en Smerte, som min Smerte, der mig er vederfaren; thi HErren haver bedrøvet (mig) paa sin grumme Vredes Dag.

13. Han sendte en Ild af det Høie i mine Been, og han herskede over den; han udstrakte Garn for mine Fødder, førte mig tilbage, han gjorde mig øde (og) svag den ganske Dag.

14. Mine Overtrædelsers Aag er tilbunden ved hans Haand, de ere sammenviklede, de ere komne op over min Hals, han lod min Kraft falde; HErren haver givet mig i (deres) Hænder, jeg kan ikke opkomme. Ps. 38, 5.

15. HErren nedtraadte alle mine Mægtige, (som vare) midt i mig, han lod sammenkalde en Forsamling over mig, til at forstyrre mine unge Karle; HErren traadte (Viin-)Persen for Jomfruen Judæ Datter. Es. 63, 3. Aab. 19, 15.

16. Over disse Ting græder jeg, mit Øie, mit Øie nedflyder med Vand, thi Trøsteren, som skulde vederqvæge min Sjel, er langt fra mig; mine Børn ere ødelagte, thi Fienden fik Overhaand. Jer. 9, 1. c. 14, 17. Ps. 69, 21.

17. Zion udbreder sine Hænder: der er ingen, som trøster den; HErren bød om Jakob, at de, (som vare) omkring ham, (skulde vorde) hans Modstandere: Jerusalem var som en ureen Qvinde imellem dem. v. 8.

18. HErren han er retfærdig, thi jeg var gjenstridig imod hans Mund; hører dog, alle Folk! og seer min Smerte; mine Jomfruer og mine unge Karle ere gaaede i Fængsel. Dan. 9, 7. 8. 9.

19. Jeg raabte paa mine Elskere, de bedroge mig, mine Præster og mine Ældste i Staden maatte opgive Aanden, da de søgte sig Brød, at de kunde vederqvæge deres Sjel. v. 11. Ps. 37, 25.
20. See, HErre! at jeg haver Angest, mine Indvolde ere rørte, mit Hjerte haver vendt sig inden i mig, thi jeg haver været meget gjenstridig; uden til haver Sværdet gjort (mig) barnløs, i Huset er Døden. Ps. 25, 17. Luc. 21, 26. Begr. 1, 16.
21. De hørte, at jeg sukkede, jeg havde (dog) ingen Trøster; alle mine Fiender hørte min Ulykke, de glædede sig, fordi du, du gjorde det; men naar du lader det komme, som du kalder ad en Dag, da skulle de være ligesom jeg. Ps. 69, 21.
22. Lad al deres Ondskab komme for dit Ansigt, og handle med dem, som du handlede med mig, for alle mine Overtrædelsers Skyld; thi mine Sukke ere mange, og mit Hjerte er svagt.

2. Capitel.

Jeremias klager fremdeles, at HErren var bleven sit Folk som en Fiende, til Sorg og Bedrøvelse, og beskriver den Sorg, som havde betaget dem, 1-13. Hvilket alt var skeet for deres Synders, Præsternes Forsømmelses, og HErrens Propheters Foragts Skyld 14-17. Han formaner Folket til at angre deres Synder, og til Bøn, og viser dem, hvorledes de skal bede, 18-22.

1. Hvorledes haver HErren formørket Zions Datter (med en tyk Skye) i sin Vrede? han haver kastet Israels Herlighed fra Himmelen til Jorden; og han kom ikke sine Fodders Fodskammel ihu, paa sin Vredes Dag. Ap. G. 7, 49.
2. HErren haver opsluget, og sparede ikke nogen af Jakobs Boliger, han haver nedbrudt Judæ Datters Befæstninger i sin Fortørnelse, han haver nedlagt (dem) paa Jorden; han haver vanhelliget Riget og dets Fyrster.
3. Han afhuggede hvert Israels Horn i (sin) fnysende Vrede, han drog sin høire Haand tilbage for Fiendens Ansigt; og der brænder i Jakob som en Ildsløe, der haver fortæret trindt omkring. Jer. 17, 27.
4. Han haver spændt sin Bue, som en Fiende, han stillede sig med sin høire Haand som en Modstander, og haver ihjelslaget alle, som vare ønskelige for Oinene; han udøste sin Grumhed i Zions Datters Paulun, som en Ild.
c. 3, 12. Ps. 7, 13.
5. HErren var som en Fiende, han haver opslugt Israel, han haver opslugt alle dens Palladser, fordærvet dens Befæstninger, og gjort Judæ Datter megen Kummer og Bedrøvelse. Es. 20, 2.
6. Og han haver med Vold nedrevet sit Gjerde, som en Haves, fordærvet sin Forsamling: HErren haver ladet glemme Forsamling og Sabbat i Zion, og foragtet Konge og Præst i sin Vredes Grumhed.
7. HErren haver bortkastet sit Alter, gjort sin Helligdom til intet, overantvordet dens Palladsers Mure i Fiendens Haand; at de udgave (deres) Røst i HErrens Huus, som paa en Forsamlings Dag. Ps. 75, 4. Begr. 2, 22.
8. HErren haver tænkt at fordærve Zions Datters Muur, han udstrakte en Maalesnor, og vendte ikke sin Haand tilbage, for han havde opsluget; og han haver gjort, at Værn og Muur maae sørge, de ere vansmægtede tillige.
9. Hendes Porte sank ned i Jorden, han fordærvede og sønderbrød hendes Stænger; hendes Konger og hendes Fyrster ere iblandt Hedningerne; der er ikke Lov, ja, hendes Propheter fandt ikke Syn fra HErren. Ps. 74, 9.
10. Zions Datters Ældste laae paa Jorden, de taug, opkastede Støv paa deres Hoved, bandt Sække om; Jomfruer af Jerusalem hængte deres Hoved ned imod Jorden.
11. Mine Oine forsmægtede for den (megen) Graad, mine Indvolde rørtes, min Lever er udgydet paa Jorden over mit Folks Datters Forstyrrelse, der de spæde og diende Børn forsmægtede paa Gaderne i Staden. Jer. 9, 1.
Begr. 1, 16. c. 4, 4.
12. De maatte sige til deres Mødre: hvor er Korn og Viin? der de forsmægtede paa Gaderne i Staden, som den, der er saaret; der de opgave deres Aand i deres Mødres Skjød.
13. Hvad skal jeg vidne for dig, hvorved skal jeg ligne dig, Jerusalems Datter? hvad skal jeg agte dig liig, at jeg kan trøste dig, du Jomfru, Zions Datter? thi din Forstyrrelse er stor, som Havet; hvo kan læge dig? Jer. 15, 18. c. 30, 12.
14. Dine Propheter saae for dig forfængelige og daarlige Ting, og aabenbarede ikke din Misgjerning, at afvende dit Fængsel; men de saae for dig forfængelige Byrder og Bortstødelser.

flede, og rystede deres Hoved over Jerusa-
lems Datter; mon denne være den Stad,
hvilken man sagde at være heel deilig, alt
Landets Glæde? Job 27,23. Nah.3,19.
Zeph. 2, 15.
16. Alle dine Fiender oplode deres Mund
over dig, hvidslede, og skare med Tænder-
ne; de sagde: vi have opslugt; ja, denne
er den Dag, som vi biede efter, vi fandt,
vi saae (den). Job 16,10.Pſ.35,16;37,12.
17. HErren haver gjort det, som han
havde tænkt; han haver udrettet sit Ord,
som han fra gamle Dage havde befalet;
han haver nedbrudt, og ikke sparet; og han
lod Fienden glæde sig over dig, han op-
høiede dine Modstanderes Horn.
3 Mos. 26, 17 ſqq. 5 Mos. 28, 15 ꝛc.
18. Deres Hjerte raabte til HErren: (o)
Zions Datters Muur! lad Graad flyde
ned som en Bæk Dag og Nat, giv dig
ingen Hvile, lad din Øiesteen ikke holde
stille. c. 1,16. Jer. 14, 17 ꝛc.
19. Staae op, raab (høit) om Natten,
først i Vagterne, udøs dit Hjerte som
Vandene, for HErrens Ansigt; opløft dine
Hænder til ham for dine spæde Børns
Sjels Skyld, som ere forsmægtede af Hun-
ger, foran paa alle Gader. 1Sam.1,15.
Pſ. 63, 5. Pſ. 141, 2.
20. HErre! see og skue, hvem du haver
saa handlet med; mon Qvinder skulde
æde deres Frugt, de spæde Børn, (som
man bær) paa Hænderne? mon Præst
og Prophet skulde ihjelslaaes i HErrens
Helligdom? c. 1, 1. 3. 4. c. 4, 10.
3 Mos. 26, 29 ꝛc. Jer. 19, 9.
21. Der laae paa Jorden i Gaderne
Ung og Gammel; mine Jomfruer og mi-
ne unge Karle ere faldne ved Sværdet;
du ihjelslog paa din Vredes Dag, du slag-
tede, du sparede ikke. 5 Mos. 28, 50.
22. Du kaldte, som til en Forsamlings
Dag, mine Rædsler over mig trindt om-
kring, og der var ingen, som undkom eller
blev tilovers paa HErrens Vredes Dag;
dem, som jeg havde baaret paa Hænderne,
og opdraget, dem haver min Fiende ødelagt.
v. 7. 20.

3. Capitel.

Jeremias beklager ydermere det Jødiske Folks elen-
dige Tilstand, og deres Fienders Spot over dem, ꝛc.
1-20. Trøster sig igjen ved Guds Miskundhed, Ret-
færdighed, Forsyn og naadige Regjering, 21-36.
Formaner Folket til Omvendelse, Taalmodighed, og
Bøn, og at betænke, at saadan Straf kommer for
deres Synder, 55. 66.

1. Jeg er den Mand, (som) saae Elen-
dighed, ved hans Grumheds Riis.
2. Han førte mig, og lod (mig) gaae i
Mørke, og ikke i Lys.
3. Ja, han omvendte sig imod mig, han
vendte sin Haand den ganske Dag.
4. Han gjorde mit Kjød og min Hud
gammel; han sønderbrød mine Been.
c. 1, 13. Pſ. 51, 10.
5. Han byggede imod mig, og omrin-
gede mig med Galde og Møie.
6. Han lod mig blive i mørke (Steder),
som de Døde i Verden. Pſ. 143, 3.
7. Han tilmurede for mig, og jeg kan
ikke komme ud, han gjorde mine Kobber-
(Lænker) svare.
8. Naar jeg end skreg og raabte, lukte
han til for min Bøn. Job 19, 7.
Pſ. 22, 3; 96, 4.
9. Han haver tilmuret mine Veie med
hugne Stene, han haver forvendt mine
Stier.
10. (Som) en Bjørn, der ligger paa
Luur, blev han mig, (ja, som) en Løve i
Skjul.
11. Han lod mine Veie bortvende, og
huggede mig smaa, han lagde mig øde.
12. Han spændte sin Bue, og stillede
mig som Maalet for Pilen. c. 2, 4.
Pſ. 7, 13.
13. Han lod komme Pile af sit Kogger i
mine Nyrer.
14. Jeg er alt mit Folk til Latter, (ja,)
deres Strængeleeg den ganske Dag.
Pſ. 22, 7. Ægr. 3, 63.
15. Han mættede mig med de beeske Ting,
han gjorde mig drukken med Malurt.
16. Og han knusede mine Tænder med
Gruus; han nedtrykte mig i Asken.
17. Og du haver forkastet min Sjel fra
Fred, jeg haver glemt det Gode.
18. Og jeg sagde: min Seier er borte,
og min Forventelse fra HErren.
19. Kom min Elendighed og min For-
følgelse ihu, (ja,) Malurt og Galde.
c. 1, 7.
20. Min Sjel kommer det vel ihu, og
bøier sig over mig.
21. Dette vil jeg tage mig til Hjerte
igjen, derfor vil jeg haabe.
22. Det er HErrens (megen) Miskund-
hed, at vi ikke ere fortærede; thi hans
Barmhjertigheder have ingen Ende.
Neh. 9, 31. 1 Kron. 21, 13. Luc. 1, 50.

23. De ere nye hver Morgen, din Trofasthed er stor. Ps 52, 3; 138, 8.

24. HErren er min Deel, sagde min Sjel, derfor vil jeg haabe til ham.
Ps. 16, 5; 73, 26.

25. HErren er god mod dem, som bie efter ham, mod den Sjel, som spørger efter ham. Ps. 40, 2; 42, 6. 12.

26. Det er godt, at man haaber, og er stille til HErrens Frelse.

27. Det er en Mand godt, at han haver baaret Aag i sin Ungdom.

28. Han kan sidde alene, og tie, naar man lægger (noget) paa ham.

29. Han kan sætte sin Mund i Støvet, om der maaskee er Forhaabning.

30. Han kan lade sig slaae paa Kindbenet, han kan mættes med Forhaanelse.

31. Thi HErren skal ikke forkaste evindeligen.

32. Thi dersom han bedrøver, da skal han forbarme sig efter sin store Miskundhed. Es. 54, 8.

33. Thi han plager ikke af sit Hjerte, eller bedrøver Menneskens Børn:

34. Til at knuse under sine Fødder alle Bundne paa Jorden:

35. Til at lade en Mands Ret bøies for den Høiestes Ansigt:

36. Til at lade et Menneske forvendes i sin Trætte, (ligesom) HErren ikke saae det.

37. Hvo er den, som tør sige: det skede dog, (alligevel) HErren ikke befoel det?
Am. 3, 6.

38. Udkomme ikke af den Høiestes Mund de onde Ting og de gode?

39. Hvorfor murrer et Menneske, som lever? enhver (murre) for sine Synder.
Luc. 32, 41.

40. Lader os randsage vore Veie, og opspore (dem,) og vende om til HErren.

41. Lader os opløfte vort Hjerte med Hænder, til Gud i Himmelen.

42. Vi, vi have overtraadt, og været gjenstridige, du, du tilgav ikke.
Ps. 106, 6 2c. Jer. 14, 20.

43. Men du skjulte (os) med Vrede, og forfulgte os, ihjelslog, sparede ikke.

44. Du skjulte dig med en Skye, at der ikke kunde komme Bøn igjennem.
Es. 59. 1, 2.

45. Du gjorde os til Skarn, og det, som bortkastes, midt iblandt Folkene.
Es. 5, 25.

46. Alle vore Fiender oplode deres Mund over os.

47. Der var Forskrækkelse og Hule for os, (ja,) Ødelæggelse og Forstyrrelse.
Jer. 48, 33. 44. Es. 24. 17.

48. Mit Øie randt med Vandbække, over mit Folks Datters Forstyrrelse.
c. 1, 16. Jer. 9, 1.

49. Mit Øie flød, og kunde ikke holde stille, (fordi der er) ingen Afladelse:

50. Indtil HErren seer ned, og seer af Himmelen.

51. Mit Øie handlede (ilde) med mit Liv, for alle min Stads Døttres Skyld.

52. Mine Fiender jagede mig hart uforskyldt, som en Fugl.

53. De udryddede mit Legeme i en Hule og kastede Stene paa mig.

54. Der flød Vand over mit Hoved, jeg sagde: jeg er afhuggen.

55. HErre! jeg kaldte paa dit Navn, nederst af Hulen.

56. Du hørte min Røst: skjul ikke dit Øre for mit Suk, for mit Raab.

57. Du holdt dig nær, den Dag, jeg kaldte paa dig, du sagde: frygt ikke.
Ps. 145, 18.

58. HErre! du haver udført min Sjels Sag, du haver forløst mit Liv.

59. HErre! du saae Fortrædelighed imod mig; døm min Dom!

60. Du saae al deres Hevn, (ja) alle deres Tanker imod mig.

61. HErre! du hørte deres Forhaanelse, og alle deres Tanker over mig,

62. Deres Læber, som stode op imod mig, og deres Betænkning imod mig den ganske Dag.

63. See! naar de sidde, og naar de staae op, (da) er jeg deres Strængeleeg.
v. 14. Ps. 69, 13. Job 30, 9.

64. Du skal give dem Betaling igjen, HErre! efter deres Hænders Gjerning.
Ps. 137, 8. Jer. 50, 29.

65. Du skal give dem et Skjul over (deres) Hjerte, din Forbandelse hører dem til. Es. 6, 10.

66. Du skal forfølge (dem) i Vrede, og ødelægge dem fra (at være) under HErrens Himmel. Ps. 79, 6.

4. Capitel.

Propheten beklager Templets, Fyrsternes og Folkets elendige Tilstand, Jerusalems Beleiring og Indtagelse, hvilken Straf han i Synderlighed tilskriver de falske Propheters og Præsters Synder, 2c. 1-20. Forkynder Guds Hevn over Edom og trøster Guds Folk, 21. 22.

1. Hvorledes er Guldet blevet (saa) fordunklet, det gode (kostelige) Guld (saa) forandret? Helligdommens Stene ere kastede foran paa alle Gader. Es. 1, 22.

2. De dyrebare Zions Børn, de agtedes lige ved (fiint) Guld; hvorledes holdes de (lige) ved Leerflasker, en Pottemagers Hænders Gjerning?

3. Selv Drager frembyde Brystet og de give deres Unger Die; (men) mit Folkes Datter (er bleven) som (den, der er) grum, som Strudser i Ørken.

4. Den Diendes Tunge hænger ved hans Gane for Tørst; spæde Børn begjere Brød, der er ingen, som meddeler dem (det). Ez. 3, 26. Ps. 137, 6.
Begr. 2, 11. 12.

5. De, som aade de nydelige (Retter), ere ødelagte paa Gaderne; de som vare opfostrede i Skarlagen, de omfavne Skarnet.

6. Og mit Folks Datters Misgjerning er større end Sodoms Synd, den, som blev omkastet som i et Dieblik, og der bleve ikke Hænder brugte paa den.
1 Mos. 18, 20. c. 19, 4.

7. Hendes Nasiræer vare renere end Snee, klarere end Melk, paa Legemet vare de rødere end Perler, de vare polerede som en Saphir. 4 Mos. 6, 2.

8. Deres Skikkelse er (nu) mørkere end Sorthed, de kjendes ikke paa Gaderne; deres Hud hænger ved deres Been, den er tør, som Træe. Ps. 119, 83.

9. Det var bedre for dem, som vare ihjelslagne ved Sværd, end for dem, som bleve ihjelslagne ved Hunger; thi disse bortflode, som de, der ere igjennemstukne, fordi der ikke var Grøde paa Marken.

10. Barmhjertige Qvinders Hænder kogte deres Børn; de bleve dem til Spise i mit Folks Datters Forstyrrelse. c. 2, 20.
5 Mos. 28, 53. 2 Kong. 6, 29. Jer. 19, 9. Ez. 5, 10.

11. HErren haver fuldkommet sin Grumhed, udøst sin grumme Vrede, og antændt en Ild i Zion, og den fortærede dens Grundvolde. Jer. 17, 27.

12. Kongerne paa Jorden havde ikke troet det, ei heller alle, som boe paa Jorderige, at Modstanderen og Fienden skulde inddraget ad Jerusalems Porte.

13. (Det skede) for dens Propheters Synder, for dens Præsters Misgjerninger, som udgydede Retfærdiges Blod midt i den.

14. De vankede hid og did paa Gaderne, (som) Blinde, de besmittede sig med Blod, saa man ikke kunde røre ved deres Klæder.

15. Viger! en Ureen! raabte man om dem; viger, viger! I skal ikke røre (ved dem)! De bortfløi, ja, vankede hid og did; man sagde iblandt Hedningerne: de skal ikke blive boende her.

16. HErrens Ansigt haver adspredt dem, han skal ikke see til dem mere; de ansaae ikke Præsternes Person, de vare ikke naadige imod de Gamle.

17. Endnu fortæres vore Øine, (naar de see) hen til vor forfængelige Hjælp, idet vi see (saa) flitteligen hen til et Folk, som ikke kunde frelse.

18. De joge (os) paa vore Gange, at vi ikke turde gaae paa vore Gader; vor Ende kom nær, vore Dage ere fyldte, thi vor Ende er kommen.

19. Vore Forfølgere vare lettere end Ørnen under Himmelen; de forfulgte os (grummeligen) paa Bjergene, de lurede paa os i Ørken.

20. HErrens Salvede, (som var) vor Næses Aand, blev fanget i deres Grave, han, om hvem vi sagde: under hans Skygge vil vi leve iblandt Hedningerne.
Jer. 52, 8. 11.

21. Fryd og glæd dig, du Edoms Datter! du som boer i det Land Uz; (thi) Bægeret skal ogsaa komme til dig, du skal blive drukken, og blotte dig.
Ps. 137, 7. Jer. 49, 12.

22. Din Misgjerning haver en Ende, Zions Datter! han skal ikke mere lade dig bortføre; han haver hjemsøgt din Misgjerning, Edoms Datter! han haver aabenbaret dine Synder. Es. 40, 2.

5. Capitel.

Jeremias foreholder HErren i en Bøn det bortførte Folks elendige Tilstand i det Babyloniske Fængsel, 1-15. Han bekjender deres Synder og Overtrædelser, 16-18. Og beder om Naade og Forløsning af denne Elendighed, 19-22.

1. HErre! kom ihu, hvad der er skeet os; skue og see vor Forhaanelse. c. 3, 59.

2. Vor Arv er vendt til Fremmede, vore Huse til Udlændinge.

3. Vi ere faderløse, uden Fader, vore Mødre ere som Enker.

4. Vi maae drikke vort Vand for Penge; vore Træer komme (til os) for (Penges) Værd.

5. Vi lide Forfølgelse paa vor Hals, vi arbeide, og vi have ikke Hvile.

6. Vi maae give Ægypterne Haand, (ja,) Assyrerne, for at mættes af Brod.

7. Vore Fædre syndede, de ere ikke (mere, og) vi, vi bære deres Misgjerninger.
2 Mos. 20,5. Jer. 31, 29. Ez. 18, 2.

8. Tjenere herske over os; der er ingen, som river (os) af deres Haand.

9. Vi hente vort Brod med vort Livs (Fare), for Sværdet i Ørken.

10. Vor Hud er forbrændt, som en Ovn, for Hungerens vældige Storm.

11. De krænke Qvinderne i Zion, Jomfruerne i Judæ Stæder.

12. Fyrster ere hængte ved deres Haand, de gamle Personer blive ikke ærede.
5 Mos. 28, 50.

13. De toge unge Karle til at male, og Drenge snublede under (Byrden af) Ved.

14. De Gamle holdt op fra (at sidde i) Porten, (og) unge Karle fra deres Strængeleeg.

15. Vort Hjertes Glæde holdt op, vor Dands er vendt til Sorrig. Ps. 30, 12.

16. Vort Hoveds Krone er affalden; vee os nu! thi vi have syndet. Jer. 13,18.
Ez. 21, 26.

17. Derfor er vort Hjerte svagt, derfor ere vore Øine formørkede:

18. For Zions Bjergs Skyld, som er øde; Ræve løbe derpaa.

19. Du, HErre! du skal blive evindeligen, din Throne fra Slægt til Slægt.
Ps. 9, 8; 102, 28.

20. Hvorfor vil du glemme os evindeligen? forlade os (saa) lang en Tid?
Ps. 13, 2. Es. 49, 14.

21. HErre! omvend os til dig, at vi maae omvendes, forny vore Dage (som) af gammel Tid!

22. Thi mon du aldeles skulde ville forkaste os? mon du er saa saare vred paa os?

Propheten Ezechiel.

1. Capitel.

Ezechiel, som var bortført i det Babyloniske Fængsel, seer et Syn af fire Dyrs Lignelse, 1-13. Og fire Hjul, som vare hos Dyrene, 14-21. Og en udstrakt Befæstning derover, og en Throne, paa hvilken HErren sad i menneskelig Skikkelse, 22-28.

1. Og det skede i det tredivte Aar, i den fjerde (Maaned), paa den femte (Dag) i Maaneden, da jeg var midt iblandt de Bortførte ved Chebars Flod, at Himlene aabnedes, og jeg saae Guds Syner.
c. 10, 15. 20. 22. c. 43, 3.

2. Paa den femte (Dag) i Maaneden, — det var i det femte Aar, efterat Kong Jojachin var bortført — 2 Kong. 24, 15.

3. Da skede (klarlig) HErrens Ord til Ezechiel, Busi Søn, Præsten, i de Chaldæers Land, ved Chebars Flod; og HErrens Haand var der over ham.
c. 3, 22. c. 37, 1.

4. Og jeg saae, og see, der kom et Stormveir af Norden, en stor Sky og Ild, som slog sig omkring, og en Glands var hos den trindt omkring; og midt udaf den, midt af Ilden, var det som Farven af (det reneste) Kobber. Ap. G. 2, 2.
2 Mos. 9, 24. Ez. 8, 2.

5. Og midt der udaf (saaes) fire Dyrs Lignelse, og denne var deres Skikkelse: de havde et Menneskes Lignelse. c. 10, 9 2c.

6. Og et(hvert) havde fire Ansigter, og et(hvert) af dem havde fire Vinger.
c. 10, 14.

7. Og (hver) af deres Fødder var en lige Fod; men deres Fødders Saale var som en Kalvs Fodsaale, og de vare skinnende, som Farven af poleret Kobber.

8. Og der vare Menneske-Hænder under deres Vinger, paa deres fire Sider, og de havde (alle) fire deres Ansigter, og deres Vinger.

9. Deres Vinger vare sammenføiede, den ene til den anden; de vendte ikke om, naar de gik, de gik hver lige for sig.

10. Og deres Ansigters Lignelse var et Menneskes Ansigt (foran), og en Løves Ansigt paa den høire Side paa de fire, og en Oxes Ansigt paa den venstre Side paa de fire, og en Ørns Ansigt var (bagtil) paa de fire. Aab. 4, 7.

11. Og deres Ansigter og deres Vinger vare oven til adskilte; paa hver vare tvende, som vare sammenføiede, den ene til den anden, og tvende skjulte deres Kroppe.
v. 23.

12. Og de gik hver lige for sig; derhen, som Aanden vilde gaae, gik de, de vendte ikke om, naar de gik. v. 9.

13. Og (anlangende) Dyrenes Lignelse, (da) var deres Skikkels[illegible]

ende Kul, som brænde, som Blus ere af Skikkelse; den samme (Ild) den foer imellem Dyrene, og Ilden skinnede, og der udgik Lyn af Ilden.

14. Og Dyrene løb frem og tilbage, som Lynet er af Skikkelse.

15. Og jeg saae Dyrene, og see, der var et Hjul paa Jorden hos Dyrene, det var vendt imod fire (Hjørner).

16 Hjulenes Skikkelse, og deres Arbeide var som Farven af en Turkous, og de fire vare efter een Lignelse; og deres Skikkelser og deres Arbeider vare, saa som der havde været Hjul midt i Hjul. c. 10, 9.

17. Naar de skulde gaae, gik de til alle fire Sider; de vendte ikke om, naar de gik.

18. Og de havde Fælge, og de vare høie, at man maatte frygte for dem; og deres Fælge vare fulde af Øine trindt omkring paa de fire (Hjul).

19. Og naar Dyrene gik, gik Hjulene hos dem; og naar Dyrene oploftedes fra Jorden, oploftedes Hjulene.

20. Derhen, hvor Aanden vilde gaae, gik de, derhen hvor Aanden vilde gaae; og Hjulene oploftedes med dem, thi der var den levende Aand i Hjulene. v. 12.

21. Naar de gik, gik disse, og naar de stode, stode disse; og naar de oploftedes fra Jorden, oploftedes Hjulene med dem, thi der var den levende Aand i Hjulene.

22. Og over Hovederne af Dyrene var en Lignelse af en udstrakt Befæstning, af Farve som Krystal, forfærdelig; den var udbredt oven over deres Hoveder.

23. Og under den udstrakte Befæstning (stode) deres Vinger lige (op), den ene hos den anden; der vare to paa hver, (som skjulte) deres Kroppe her, og to paa hver, som skjulte deres Kroppe der. v. 11.

24. Og jeg hørte deres Vingers Lyd, som Lyd af store Vande, som den Almægtiges Lyd, naar de gik, (og) et Bulders Lyd, som Lyd af en Hær; naar de stode, lode de deres Vinger synke.

25. Og der var en Lyd over den udstrakte Befæstning, som var over deres Hoved; naar de stode, lode de deres Vinger synke.

26. Og over den udstrakte Befæstning, som var over deres Hoved, var en Thrones Lignelse, som en Saphir-Steens Skikkelse; og over Thronens Lignelse var en Lignelse, som et Menneskes Skikkelse, oven over den. Aab. 4, 3 2c.

27. Og jeg saae som Farven af (det reneste) Kobber, (der var der) inden til som en Ilds Skikkelse trindt omkring, fra hans Lænders Skikkelse og op ad; og fra hans Lænders Skikkelse og ned ad saae jeg, som en Ilds Skikkelse, og en Glands derudi trindt omkring.

28. Som Buens Skikkelse, naar den er i Skyen, paa den Dag, naar det regner, saa var Skinnets Skikkelse trindt omkring; denne var HErrens Herligheds Lignelses Syn; og jeg saae det, og faldt paa mit Ansigt, og hørte en Røst, som talede.

c. 8, 4. c. 43, 3. Dan. 17, 8. 18.

2. Capitel.

Ezechias styrkes af HErren, og kaldes til det prophetiske Embede, hvori han uforfærdet skulde forkynde Jøderne HErrens Ord, 1-7. Han bestyrkes hertil ved et Syn om en Bogs Rolde, som var skreven paa begge Sider, 8-10.

1. Og han sagde til mig: du, Menneske-Søn! staae paa dine Fødder, og jeg vil tale med dig. Dan. 10, 11.

2. Og der kom en Aand i mig, der han talede til mig, og den stillede mig paa mine Fødder; og jeg hørte ham, der talede til mig. c. 3, 24.

3. Og han sagde til mig: du Menneske-Søn! jeg sender dig til Israels Børn, til de affaldne Folk, som ere affaldne fra mig; de og deres Fædre, de have gjort Overtrædelse imod mig, indtil denne selv samme Dag.

4. Og det er Børn haarde af Ansigt og stive i Hjerte, til hvilke jeg sender dig; og du skal sige til dem: saa sagde den HErre, HErre: Es. 48, 4. Jer. 5, 3. Sach. 7, 12.

5. Hvad enten de lyde, eller de lade være — thi de ere et gjenstridigt Huus — skal de dog vide, at der haver været en Prophet midt iblandt dem. v. 7. c. 3, 11. 27 c. 33, 33.

6. Og du, Menneske-Søn! du skal ikke frygte for dem, og ei frygte for deres Ord; thi (de) ere vel) gjenstridige og som Torne hos dig, thi og du boer hos Scorpioner; (men) du skal ikke frygte for deres Ord, og ei forskrækkes for deres Ansigt, endskjøndt de ere et gjenstridigt Huus.

7. Og du skal tale mine Ord til dem, hvad enten de lyde eller de lade være; thi de ere (heel) gjenstridige.

8. Men du, Menneske-Søn! hør, hvad jeg siger til dig: du skal ikke være gjenstridig, som det gjenstridige Huus; oplad din Mund, og æd det, som jeg giver dig.

9. Og jeg saae, og see, der var en Haand udrakt til mig; og see, en Bogs Rolde var i den.

10. Og han udbredte den for mit Ansigt, og den var skreven for og bag; og derudi var skrevet Klagemaal, og Suk og Vee.

3. Capitel.

Ezechiel maa æde den Bogs Rolde, og HErren underviser og styrker ham ydermere imod det haardnakkede Folk, 1-11. Han opløftes og bortføres af en Aand, og faaer ny Befaling og Underviisning om sit Embede, og dets Vigtighed, 12-21. Han seer atter HErrens Herlighed og Styrke; HErren lukker hans Mund til en Tid, og oplader den igjen, 22-27.

1. Og han sagde til mig: du Menneske-Søn! æd det, som du finder; æd denne Rolde, og gak, tael til Israels Huus.
Aab. 10, 9.

2. Og jeg oplod min Mund, og han lod mig æde denne Rolde.

3. Og han sagde til mig: du, Menneske-Søn! du skal bespise din Bug og fylde dine Indvolde med denne Rolde, som jeg giver dig; og jeg aad, og den var sød i min Mund som Honning.

4. Og han sagde til mig: du Menneske-Søn! gak, kom hen til Israels Huus, og du skal tale mine Ord til dem.

5. Thi du er ikke sendt til et Folk, som taler fremmed, og haver et svart Tungemaal, (men) til Israels Huus: Es. 33, 19.

6. (Ja) ikke til store Folk, som tale fremmed, og have et svart Tungemaal, hvis Ord du ikke kan forstaae; mon de ikke skulde høre dig, (naar) jeg vil sende dig til dem?

7. Men Israels Huus skal ikke ville høre dig, thi de vil ikke høre mig; thi det ganske Israels Huus de ere stive i Pande, og haarde i Hjerte. c. 2, 4.

8. See, jeg haver gjort dit Ansigt stivt imod deres Ansigt, og din Pande stiv imod deres Pande. Jer. 1, 18. c. 15, 20.

9. Jeg haver gjort din Pande, som en Demant, haardere end en Klippe; du skal ikke frygte for dem, og ei forskrækkes for deres Ansigt, endskjøndt de ere et gjenstridigt Huus. Jer. 1, 8. Ez. 2, 5.

10. Og han sagde til mig: du, Menneske-Søn! alle mine Ord, som jeg taler til dig, (dem) annam i dit Hjerte, og hør dem med dine Øren.

11. Og gak, kom til de Bortførte, til dit Folks Børn, og du skal tale til dem, og sige til dem: saa sagde den HErre, HErre, hvad enten de nu lyde dig eller lade være. c. 2, 5. 7.

12. Da løftede en Aand mig op, og jeg hørte bag mig et stort Bulders Røst, sigende: lovet være HErrens Herlighed fra sit Sted! Es. 6, 3.

13. Og en Lyd af Dyrenes Vinger, som rørte den ene ved den anden, og en Lyd af Hjulene ved dem, og et stort Bulders Lyd.

14. Og en Aand opløftede mig, og tog mig, og jeg foer hen, beeskeligen (bedrøvet) i min Aands Hastighed, og HErrens Haand var stærk over mig.

15. Og jeg kom til de Bortførte til Tel-Abib, til dem, som boede ved Chebars Flod, og jeg blev hos dem, som boede der: og jeg blev der i syv Dage, forskrækket, midt iblandt dem. c. 1, 3.

16. Og det skede, der syv Dage vare til Ende, da skede HErrens Ord til mig, sigende:

17. Du, Menneske-Søn! jeg haver sat dig til en Vægter over Israels Huus; og du skal høre Ord af min Mund, og paaminde dem paa mine Vegne.
c. 33, 7. Jer. 1, 7.

18. Naar jeg siger til den Ugudelige: du skal visseligen døe, og du ikke paaminder ham, og ikke siger (det) til at paaminde den Ugudelige (at vare sig) fra den ugudelige Vei, at holde ham i Live: da skal den samme Ugudelige døe i sin Misgjerning, men jeg vil kræve hans Blod af din Haand. 1 Mos. 42, 22.

19. Men du, naar du paaminder en Ugudelig, og han ikke omvender sig fra sin Ugudelighed, og fra sin den ugudelige Vei, (da) skal han døe i sin Misgjerning, men du, du friede din Sjel.

20. Og naar en Retfærdig vender sig fra sin Retfærdighed, og gjør Uret, da vil jeg sætte Stød for hans Ansigt, han, han skal døe; fordi du ikke haver paamindet ham, skal han døe i sin Synd, og hans Retfærdighed, som han haver gjort, skal ikke ihukommes, men hans Blod vil jeg udkræve af din Haand. c. 18, 24
c. 33, 12.

21. Men du, naar du paaminder ham, (som er) retfærdig, at (han, som er) retfærdig, skal ikke synde, og han, han ikke synder; da skal han visseligen leve, thi han paamindtes, og du, du haver friet din Sjel.

22. Og HErrens Haand var der over mig, og han sagde til mig: gjør dig rede

gak ud i Dalen, og der vil jeg tale med dig. c. 1, 3. c. 8, 1.

23. Og jeg gjorde mig rede, og gik ud i Dalen, og see, der stod HErrens Herlighed, ligesom den Herlighed, hvilken jeg saae hos Chebars Flod; og jeg faldt paa mit Ansigt. c. 8, 4.

24. Og der kom en Aand i mig, og stillede mig paa mine Fødder; og han talede med mig, og sagde til mig: gak, luk dig inde i dit Huus. c. 2, 2.

25. Og du, Menneske-Søn! see, de skal lægge Reeb paa dig, og binde dig med dem; og du skal ikke gaae ud midt iblandt dem. c. 4, 8.

26. Og jeg vil lade din Tunge hænge ved din Gane, at du skal være stum, og ikke (mere) være dem en Mand, som straffer; thi de ere et gjenstridigt Huus.

Pf. 137, 6. Begr. 4, 4. Es. 2, 5. 7.

27. Men naar jeg taler til dig, vil jeg aabne din Mund, og du skal sige til dem: saa sagde den HErre, HErre: hvo der vil høre, han høre! og hvo der vil lade være, han lade være! thi de ere et gjenstridigt Huus.

4. Capitel.

Ezechiel skal tegne paa en Muursteen Jerusalems Beleiring, og bære Israels og Judæ Huses Misgjerning, 1-8. Med sin Spise skal han betegne den store Hungersnød, som skulde være i Beleiringens Tid, 9-17.

1. Og du, Menneske-Søn! tag dig en Muursteen, og du skal lægge den for dit Ansigt, og tegne derpaa Jerusalems Stad.

2. Og du skal gjøre en Beleiring imod den, og bygge et Bolværk imod den, og opkaste en Vold imod den; og du skal stille Leire imod den, og sætte Storm-Bukke imod den trindt omkring.

2 Kong. 25, 1.

3. Men tag du for dig en Jern-Pande, og stil den (som) en Jernvæg imellem dig og imellem Staden; og beskik dit Ansigt imod den, og den skal beleires, og du skal beleire den; dette (skal være) Israels Huus til et Tegn.

4. Og du, lig paa din venstre Side, og du skal lægge Israels Huses Misgjerning derpaa; saa mange Dage, som du ligger derpaa, (saa længe) skal du bære deres Misgjerning.

5. Og jeg, jeg vil gjøre dig deres Misgjernings Aar til Dages Tal, tre hundrede og halvfemtsindstyve Dage; og (saa længe) skal du bære Israels Huses Misgjerning. v. 9.

6. Og (naar) du faaer fuldendt det, da skal du lægge dig anden Gang paa din høire Side, og bære Judæ Huses Misgjerning fyrretyve Dage, (thi) jeg giver dig en Dag for et Aar. 4 Mos. 14, 34.

7. Og du skal beskikke dit Ansigt og din blottede Arm til Jerusalems Beleiring, og du skal spaae imod den.

8. Og see, jeg vil lægge Reeb paa dig, at du skal ikke vendes fra din ene Side til din anden, indtil du haver fuldendt din Beleirings Dage. c. 3, 25.

9. Saa tag du til dig Hvede og Byg, og Bønner og Lindser, og Hirsegryn, og Spelte, og du skal lægge dem i et Kar, og gjøre dig Brød af dem, (efter) de Dages Tal, som du skal ligge paa din Side, tre hundrede og halvfemtsindstyve Dage skal du æde det. v. 5

10. Og din Mad, som du skal æde, skal være efter Vægt, tyve Sekel til (hver) Dag; fra Tid til Tid skal du æde det.

11. Du skal og drikke Vand efter Maal, (nemlig), den sjette (Part) af en Hin; det skal du drikke fra Tid til Tid.

12. Og du skal æde en Bygkage; og den, den skal du bage for deres Øine ved Skarn, som er gaaet fra et Menneske.

13. Og HErren sagde: saaledes skal Israels Børn æde deres urene Brød iblandt Hedningerne, hvorhen jeg vil fordrive dem.

14. Men jeg sagde: ak HErre, HErre! see, min Sjel er ikke besmittet, og jeg haver ikke ædet fra min Ungdom og indtil nu Aadsel eller Revet, og der er ikke kommet ureent Kjød i min Mund.

Ap. G. 10, 14.

15. Og han sagde til mig: see, jeg haver givet dig Koemøg istedet for Menneskens Skarn; og du skal lave dit Brød over det.

16. Og han sagde til mig: du, Menneskens Søn! see, jeg vil formindske Brøds Forraad i Jerusalem, at de skal æde Brød efter Vægt, og med Bekymring, og drikke Vand efter Maal, og med Forskrækkelse;

c. 5, 16. 17. c. 14, 13. Es. 3, 1.

17. Fordi de skal have Mangel paa Brød og Vand, og de skal forskrækkes, den ene med den anden, og forsvinde i deres Misgjerning.

5. Capitel.

Propheten maa forestille den Elendighed, som skulde blive i Beleiringens Tid, ved at afskjære sit Haar og Skjæg, og dele det i tre Parter, 1-4. Han [illegible]

ner de Synder, for hvis Skyld HErren vilde straffe Jøderne, 5-7. Og beskriver Straffen i sig selv, nemlig Pestilentse, Hunger, Sværd og Adspredelse, 8-17.

1. Og du, Menneske-Søn! tag dig en skarp Kniv, en Barberers Ragekniv, den skal du tage dig, og lade den gaae over dit Hoved og over dit Skjæg; og du skal tage dig Vægtskaaler, og dele (Haarene).

2. En Trediedeel skal du brænde i Ilden midt i Staden, naar Beleiringens Dage ere fulde; og du skal tage en Trediedeel, den skal du slaae med Sværdet trindt omkring den, og en Trediedeel skal du adsprede i Veiret; og jeg vil uddrage et Sværd efter dem. c. 12, 14.

3. Og du skal tage lidet deraf efter Tal, og binde dem i dine (Klæders) Flige.

4. Og du skal tage ydermere af dem, og kaste dem midt i Ilden, og opbrænde dem i Ilden; deraf skal udkomme en Ild til alt Israels Huus.

5. Saa sagde den HErre, HErre: dette er Jerusalem, som jeg haver sat midt iblandt Hedningerne og Landene trindt omkring den.

6. Men den omskiftede mine Rette til Ugudelighed, mere end Hedningerne, og mine Skikke, mere end Landene, som ere trindt omkring den; thi de forkastede mine Rette, og vandrede ikke i mine Skikke.

Jer. 6, 16. c. 44, 16. Ez. 11, 12.

7. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: efterdi at I gjøre Uroe, mere end Hedningerne, som ere trindt omkring eder, I vandre ikke efter mine Skikke, og gjøre ikke mine Rette, og I gjøre end ikke efter Hedningernes Rette, som ere trindt omkring eder: c. 11, 12.

8. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: see, jeg vil til dig, ogsaa jeg, og jeg vil udføre mine Domme midt i dig, for Hedningernes Øine.

9. Og jeg vil gjøre ved dig, som jeg ikke haver gjort, og saadant, som jeg ikke skal gjøre ydermere, for alle dine Vederstyggeligheder. 2 Mos. 11, 6. Dan. 12, 1.

Matth. 24, 21.

10. Derfor skal Forældrene æde (deres) Børn midt i dig, og Børnene æde deres Forældre; og jeg vil udføre mine Domme i dig, og adsprede alt det Overblevne af dig i alle Vinde. 5 Mos. 28, 53.

Jer. 19, 9. 2 Kong. 6, 29. Begr. 4, 10.

11. Derfor, (saa vist som) jeg lever, sagde den HErre, HErre, efterdi du haver besmittet min Helligdom med alle dine Slemheder, og med alle dine Vederstyggeligheder, da vil jeg, jeg ogsaa formindske (dig), og mit Øie skal ikke spare, og jeg, jeg vil ogsaa ikke skaane. c. 7, 4.

c. 8, 18. c. 9, 10.

12. En Trediedeel af dig skal døe i Pestilentsen, og de skal fortæres ved Hungeren midt udi dig, og en Trediedeel skal falde ved Sværdet, trindt omkring dig, og en Trediedeel vil jeg adsprede i alle Vinde, og uddrage Sværdet efter dem. v. 2.

13. Saa skal min Vrede fuldendes, og jeg vil lade min Grumhed hvile paa dem, og trøste mig (derved); og de skal kjende, at jeg HErren, jeg haver talet i min Nidkjærhed, naar jeg haver fuldendt min Grumhed paa dem. Es. 1, 24. Ez. 16, 42.

c. 24, 13.

14. Og jeg vil gjøre dig til et øde (Sted), og til Forhaanelse midt iblandt Hedningerne, som ere trindt omkring dig, for hvers Øine, som gaaer forbi.

15. Og den Forsmædelse og Forhaanelse skal være en Underviisning og Forskrækkelse for Hedningerne, som ere trindt omkring dig; naar jeg udfører mine Domme i dig med Vrede og med Grumhed, og med Grumheds (megen) Straf; — jeg HErren, jeg haver talet det — c. 14, 8.

Jer. 24, 9. c. 29, 18.

16. Naar jeg sender Hungerens de onde Pile iblandt dem, som skal være til at fordærve, og som jeg vil sende til at fordærve eder, og (naar) jeg samler Hunger over eder, og formindsker Brøds Forraad for eder, Es. 3, 1. Jer. 14, 18. Ez. 4, 16.

c. 14, 13.

17. Og (naar) jeg sender Hunger over eder, og onde Dyr, og de skal berøve dig dine Børn, og der skal gaae Pestilentse og Blod igjennem dig; og jeg vil føre et Sværd over dig; jeg HErren, jeg haver talet det. c. 14, 21. Ez. 6, 11

6. Capitel.

Ezechiel spaaer om det jødiske Lands Ødelæggelse, for Indbyggernes Afguderies Skyld, 1-7. Trøster dem dermed, at nogle faa skulde overblive, 8-10. Hvilken Spaadom han bekræfter med nogle sørgelige Fagter, og beskriver vidtløftigere Landets Ødelæggelse, 11-14.

1. Og HErrens Ord skede til mig, og han sagde:

2. Du, Menneske-Søn! sæt dit Ansigt imod Israels Bjerge, og spaae imod dem.

3. Og du skal sige: Israels Bjerge, hører den HErres, HErres Ord: saa sagde den HErre, HErre, til Bjergene og til Høiene, til Strømmene og til Dalene: see, jeg, jeg vil føre Sværd over eder, og fordærve eders Høie.

4. Og eders Altere skal ødelægges, og eders Billeder sønderbrydes; og jeg vil lade eders Saarede falde for eders (stygge) Afguders Ansigt. 3 Mos. 26, 30.
Ezech. 6, 13.

5. Ja, jeg vil lægge Israels Børns (døde) Kroppe for deres (stygge) Afguders Ansigt, og adsprede eders Been trindt omkring eders Altere. Ps. 53, 6.

6. I alle eders Boliger skal Stæderne ødelægges, og Høiene blive øde, paa det at eders Altere skal ødelægges, og blive øde, og eders (stygge) Afguder sønderbrydes og holde op, og eders Billeder afhugges, og eders Gjerninger udslettes.
v. 4.

7. Og Saarede skal falde midt iblandt eder, og I skal fornemme, at jeg er HErren. v. 10. Es. 37, 20. Ez. 7, 27.

8. Men jeg vil lade (nogle) overblive, idet der skulle nogle undkomme af eder fra Sværdet iblandt Hedningerne, naar I blive adspredte i Landene. Es. 1, 8. 9.
Jer. 5, 10. 18. Ez. 14, 22. c. 12, 16. Zeph. 3, 12.

9. Og de Undkomne af eder skal komme mig ihu iblandt Hedningerne, hvor de ere fangne bortførte, at jeg haver været bekymret over deres det hoeragtige Hjerte, som veeg fra mig, og deres de hoeragtige Øine, (som saae) efter deres (stygge) Afguder; og de skal kjedes ved sig selv for de onde Ting, som de have gjort, ved alle deres Vederstyggeligheder.

10. Og de skal fornemme, at jeg er HErren, som ikke haver talet forgjeves, om at gjøre ved dem denne Ulykke. v. 7.

11. Saa sagde den HErre, HErre: slaae med din Haand, og stamp med din Fod, og sig: ak! for alle Israels Huses Ondskabers Vederstyggeligheder, thi de skal falde ved Sværdet, ved Hungeren, og ved Pestilentsen. c. 5, 17. c. 14, 21.

12. Den, som er langt borte skal døe ved Pestilentsen, og den, som er nær, skal falde ved Sværdet, men den Overblevne og Bevarede skal døe af Hungeren; og jeg vil fuldende min Grumhed imod dem.
Jer. 24, 10. Ez. 7, 15. c. 33, 27.

13. Og I skal fornemme, at jeg er HErren, naar deres Saarede ere midt iblandt deres (stygge) Afguder, trindt omkring deres Altere, paa alle ophøiede Høie, paa alle Bjergenes Toppe, og under alle grønne Træer og under alle tykke Eeger paa det Sted, hvor de gave behagelig Lugt for alle deres (stygge) Afguder. v. 4. 5.
1 Kong. 14, 23. Jer. 2, 20. c. 3, 6. Hos. 4, 13.

14. Og jeg vil udrække min Haand over dem, og gjøre Landet til en Ødelæggelse og Forskrækkelse, fremfor Diblahs Ørk, i alle deres Boliger; og de skal fornemme, at jeg er HErren.

7. Capitel.

Ezechiel forkynder de Jøder, som endnu vare i deres Land, stor Straf, nemlig de Chaldæers Sværd, Hunger og Pestilentse, hvorimod de skulde hverken finde Raad eller Trøst, 1-22. Denne Spaadom bekræftes ved Forestilling om en Lænke, og de forrige Trudseler udføres videre, 23-27.

1. Og HErrens Ord skede til mig, og han sagde:

2. Og du, Menneske-Søn! saa sagde den HErre, HErre om Israels Land: Enden (er der); Enden kommer over Landets fire Hjørner. v. 6.

3. Nu er Enden over dig, og jeg vil sende min Vrede paa dig, og dømme dig efter dine Veie, og lægge paa dig, (hvad) alle dine Vederstyggeligheder (tilkommer).
v. 27. 1 Mos. 6, 12.

4. Og mit Øie skal ikke spare dig, og jeg vil ikke skaane; thi jeg vil lægge paa dig, (hvad) dine Veie (have fortjent), og dine Vederstyggeligheder skal være midt iblandt dig, og I skal fornemme, at jeg er HErren. c. 5, 11.

5. Saa sagde den HErre, HErre: (her er) en Ulykke, (ja,) een Ulykke, see, den kommer.

6. Enden kommer, Enden kommer, den er opvaagnet imod dig! see, den kommer!
v. 2.

7. Morgenen kommer til dig, du Landets Indbygger! Tiden kommer, Forstyrrelsens Dag er nær, og (der skal) ikke (være) Frydeskrig paa Bjergene. v. 10.
c. 12, 23.

8. (Det er) nu nær, (at) jeg vil udøse min Grumhed over dig, og fuldende min Vrede paa dig, og dømme dig efter dine Veie; og lægge paa dig, (hvad) alle dine Vederstyggeligheder (tilkommer).
c. 14, 19.

9. Og mit Øie skal ikke spare, og jeg vil ikke skaane; jeg vil lægge paa dig, hvad dine Veie (have fortjent), og dine Vederstyggeligheder skal være midt i dig, og I

skal fornemme, at jeg er HErren, som slaaer.

10. See Dagen, see, den kommer; Morgenen udgaaer, Kjeppen blomstrer; Hovmodigheden grønnes. v. 7.

11. Vold haver gjort sig rede til en Kjep over Ugudelighed; (der skal) ingen (blive tilovers) af dem, eller af deres Mængde, eller af deres Bulder, og (der skal) ingen Klage (skee) over dem.

12. Tiden kommer, Dagen er kommen nær; den, som kjøber, skal ikke glæde sig, og den, som sælger, skal ikke sørge; thi Grumhed (skal komme) over al dens Mængde.

13. Thi den, som sælger, skal ikke komme til sit solgte (Gods) igjen, omendskjøndt hans Liv er iblandt de Levende; thi Synet imod al dens Mængde skal ikke vende tilbage, og ingen skal bestyrke sit Liv ved sin Misgjerning.

14. Lader dem ikkun blæse i Trompeten og berede det alt, der skal dog ingen drage ud til Krigen; thi min Grumhed (skal komme) over al dens Mængde.

15. Sværdet er der uden for, og Pestilentsen og Hungeren er inden til; den, som er paa Marken, skal døe ved Sværdet, og den, som er i Staden, den skal Hunger og Pestilentse fortære. c. 6, 11. 12. c. 14, 21.

16. Og de Undkomne af dem skal undkomme og være paa Bjergene, som Duer i Dalene, som alle kurre, hver for sin Misgjernings Skyld. Es. 38, 14. c. 59, 11. Neh. 2, 8.

17. Alle Hænder skal synke, og alle Knæe gaae (ustadige som) Vand.

18. Og de skal ombinde Sække, og Bævelse skal skjule dem; og over alle Ansigter (skal være) Skam, og alle deres Hoveder (skal blive) skaldede. Es. 15, 2 &c. Jer. 48, 37.

19. De skal kaste deres Sølv paa Gaderne, og deres Guld skal være (dem) som en Ureenhed; deres Sølv og deres Guld skal ikke kunne frie dem fra HErrens Grumheds Dag, de skal ikke mætte deres Sjel, og ei fylde deres Indvolde; thi det var et Anstød til deres Misgjerning. Ordsp. 11, 4. c. 10, 2. Zeph. 1, 18.

20. Og de havde sat deres Prydelses Deilighed til en Hovmod, og de gjorde deres Vederstyggeligheder, (og) deres slemme (Afguders) Billeder deraf; derfor gjorde jeg dem det til Ureenhed. v. 19.

21. Og jeg vil give det i de Fremmedes Haand til Rov, og de Ugudelige paa Jorden til Bytte; og de skal vanhellige det.

22. Og jeg vil vende mit Ansigt om fra dem, og de skal vanhellige mit skjulte Sted; og Røvere skal komme derind, og vanhellige det. 5 Mos. 32, 20.

23. Gjør en Lænke; thi Landet er fuldt med Bloddomme, og Staden fuld af Vold.

24. Og jeg vil lade de Onde iblandt Hedningerne komme, og de skal indtage deres Huse til Eiendom, og jeg vil lade ophøre de Stærkes Hovmodighed, og deres Helligdomme skal vanhelliges.

25. Ødelæggelse kommer; og de skal søge Fred, og den skal ikke (findes.)

26. En Ulykke skal komme over den anden, og et Rygte skal være over et andet; og de skal søge efter et Syn af en Prophet, men Lov skal være borte fra Præsten, og Raad fra de Gamle. Job 1, 14 sqq. Ez. 7, 5. Mal. 2, 7.

27. Kongen skal sørge, og Fyrsten klædes med Ødelæggelse, og Folkets Hænder i Landet skal forfærdes; jeg vil gjøre ved dem efter deres Veie, og dømme dem efter deres Domme, og de skal fornemme, at jeg er HErren. v. 3. c. 13, 23.

8. Capitel.

Ezechiel seer atter Guds Herlighed, og føres til Jerusalem, 1-3. Han seer der adskillige af Jødernes Afguderier i Templets Forgaarde, &c. 4-16. Han truer dem med haard Straf, for samme Synders Skyld, 17. 18.

1. Og det skede i det sjette Aar, i den sjette (Maaned), paa den femte (Dag) i Maaneden, at jeg sad i mit Huus og de Ældste af Juda sad for mit Ansigt, og den HErres, HErres Haand faldt paa mig der. c. 3, 22.

2. Og jeg saae, og see, der var en Skikkelse af Anseelse som Ild; fra Anseelsen af hans Lænder og nedenfor var Ild; og fra hans Lænder og oven til var Anseelse af en Klarhed, som Farven af (det reneste) Kobber. c. 1, 4.

3. Og han udrakte (noget, som havde) Skikkelse (som) en Haand, og tog mig ved Haaret paa mit Hoved; og en Aand opløftede mig imellem Jorden og imellem Himmelen, og førte mig til Jerusalem i Guds Syner, til den inderste Portes Dør, som vender til Norden, der hvor Nidkjærhedens Billede sad, som vakte Nidkjærhed. c. 3, 14. c. 11, 1. 24.

4. Og see, der var

hed, efter den Skikkelse, som jeg havde seet
i Dalen. c. 1, 28. c. 3, 23.
5. Og han sagde til mig: du, Menneske-Søn! oploft dog dine Øine til Veien imod Norden; og jeg oploftede mine Øine til Veien imod Norden, og see, da var der fra Norden ved Alterets Port dette samme Nidkjærhedens Billede i Indgangen.
6. Og han sagde til mig: du, Menneske-Søn! seer du, hvad disse gjøre? (nemlig) de store Vederstyggeligheder, som de af Israels Huus gjøre her, at (jeg maa) vige langt fra min Helligdom, men du skal endnu atter see store Vederstyggeligheder.
7. Og han førte mig til Forgaardens Dør, og jeg saae, og see, der var et Hul i Væggen.
8. Og han sagde til mig: du, Menneske-Søn! bryd dog ind igjennem Væggen; og jeg brød ind igjennem Væggen, og see, (der var) en Dør.
9. Og han sagde til mig: gak ind, og see de onde Vederstyggeligheder, som de gjøre her.
10. Og jeg gik ind, og saae, og see, (da var der) allehaande Ormes og Dyrs Lignelse, Vederstyggelighed, og alle Israels Huses (stygge) Afguder, udgravne paa Væggen trindt omkring. Rom. 1, 23.
11. Og halvfjerdsindstyve Mænd af Israels Huses Ældste, samt Jaasanja, Saphans Søn, som stod midt iblandt dem, stode for deres Ansigt, og hver havde sit Røgelsekar i sin Haand, og der opgik en overflødig Taage af Røgelsen.
12. Og han sagde til mig: du, Menneske-Søn! har du seet, hvad de Ældste af Israels Huus gjøre i Mørket, hver i sit med Billeder beprydede (inderste) Kammer? thi de sige: HErren seer os ikke, HErren haver forladt Landet. c. 9, 9.
Job 24, 15. Pf. 94, 7. Ef. 29, 15.
13. Og han sagde til mig: du skal endnu atter see store Vederstyggeligheder, som de gjøre.
14. Og han førte mig til HErrens Huses Portes Dør, som er imod Norden; og see, der sad Qvinderne, som begræd Thamus.
15. Og han sagde til mig: du, Menneske-Søn! har du seet (det)? du skal endnu atter see større Vederstyggeligheder end disse.
16. Og han førte mig i HErrens Huses inderste Forgaard, og see, for HErrens Tempels Dør, imellem Forhuset og imellem Alteret, vare ved fem og tyve Mænd, (som vendte) deres Bag til HErrens Tempel, og deres Ansigt imod Østen, og de bade imod Solens Opgang.
2 Kron. 29, 6.
17. Og han sagde til mig: du, Menneske-Søn! haver du seet (sligt)? er dette ringe agtet for Judæ Huus, at gjøre de Vederstyggeligheder, som de gjøre her? thi de have fyldt Landet med Vold, og komme atter til at opirre mig, og see, de holde Stank for deres Næse.
18. Derfor vil jeg ogsaa handle (imod dem) med Grumhed, mit Øie skal ikke spare, og jeg vil ikke skaane; og de skal raabe for mine Øren med høi Røst, og jeg vil ikke høre dem. c. 7, 4. 9.
Ef. 1, 15. c. 59, 2.

9. Capitel.

Ezechiel seer sex Mænd, iblandt hvilke er een, som mærker dem, der ikke bedrive Afguderie, men de andre slaae dem ihjel, som ikke vare tegnede, 1-7. Han beder Gud for dem, men HErren klager over deres store Ondskab, og truer fremdeles, og den, som havde tegnet de Gode, siger, at han haver udrettet det, som ham var befalet, 8-11.

1. Og han raabte for mine Øren med høi Røst, og sagde: lader Stadens Hjemsøgelser komme nær, og hver skal have sit fordærvelige Vaaben i sin Haand.
2. Og see, der kom sex Mænd paa Veien fra den høie Port, som er vendt imod Norden, og hver havde sit knusende Vaaben i sin Haand, men der var en Mand midt iblandt dem, klædt i Linklæder, og havde et Skriverredskab paa sine Lænder; og de gik ind, og stode hos det Kobber-Alter.
3. Og Israels Guds Herlighed oploftedes fra (at være) over Cherub, over hvilken den var, til Husets Dørtærskel: og han kaldte ad den Mand, som var klædt i de Linklæder, som havde det Skriverredskab paa sine Lænder. c. 10, 4.
4. Og HErren sagde til ham: gak midt igjennem Staden, midt igjennem Jerusalem; og du skal tegne et Tegn paa de Folks Pander, som sukke og jamre over alle de Vederstyggeligheder, som ere gjorte midt derudi. 2 Mos. 12, 23. Aab. 7, 3.
5. Og han sagde til de andre for mine Øren: gaaer igjennem Staden efter ham, og slaaer; eders Øine skal ikke spare, og I skal ikke skaane.
6. Gamle, unge Karle, og Jomfruer, og

smaae Børn, og Qvinder skal I ihjelslaae (og) fordærve, men I skal ikke komme nær til nogen Mand, som det Tegn er paa, og I skal begynde fra min Helligdom; og de begyndte paa de gamle Folk, som vare foran Huset. Aab. 9, 4. Jer. 25, 29. 1 Petr. 4, 17. Ez. 8, 16.

7. Og han sagde til dem: besmitter Huset, og fylder Forgaarden med Ihjelslagne, gaaer ud; og de gik ud, og sloge i Staden.

8. Og det skede, der de havde slaget dem, da var jeg overbleven; og jeg faldt paa mit Ansigt, og raabte, og sagde: ak, HErre, HErre! vil du fordærve alt Overblevet i Israel, idet du udøser din Grumhed over Jerusalem? c. 11, 13.

9. Og han sagde til mig: Israels og Judæ Huses Misgjerning er alt for saare stor, og Landet er fyldt med Blod-(Skyld), og Staden er fuld af at bøie (Retten); thi de sagde: HErren haver forladt Landet, og HErren seer ikke.

10. Og jeg (siger) ogsaa: mit Øie skal ikke spare, og jeg vil ikke skaane; (men) jeg haver lagt deres Vei paa deres Hoved. c. 5, 11. c. 11, 21.

11. Og see, den Mand, som var klædt i Linklæderne, som havde det (Skriver)-Redskab paa sine Lænder, gav Svar igjen, og sagde: jeg haver gjort, ligesom du befoel mig.

10. Capitel.

Ezechiel seer, at den Mand, som var klædt i Linklæderne, faaer af en Cherub en Haandfuld Gløder, som han skal strøe over Staden, 1-8. Han igjentager det Syn, som han i Begyndelsen havde seet ved Chebar Flod, 9-22.

1. Og jeg saae, og see, paa den udstrakte Befæstning, som var over Cherubims Hoved, var som en Saphirsteen, efter Anseelse som en Thrones Lignelse, (og) han saaes over dem. v. 18. 19. c. 1, 26. Aab. 4, 2. 3.

2. Og han sagde til den Mand, som var klædt i Linklæderne, ja, han sagde: gak ind imellem Hjulene hen under Cherub, og tag dine Næver fulde af Gløder imellem Cherubim, og strøe over Staden; og han gik ind for mine Øine.

3. Men Cherubim stode ved Husets høire Side, der den Mand gik ind; og en Skye fyldte den inderste Forgaard.

4. Og HErrens Herlighed opløftedes fra (at være) over Cherub til Husets Dørtærskel; og Huset blev fuldt af Skyen, og Forgaarden blev fuld af Skin af HErrens Herlighed. v. 18. c. 9, 3. Es. 6, 4. Ez. 11, 22.

5. Og Cherubims Vingers Lyd hørtes indtil den inderste Forgaard, ligesom Guds den Almægtiges Røst, naar han taler.

6. Og det skede, der han havde befalet Manden, som var klædt i Linklæderne, og sagt: tag Ild fra imellem Hjulet, imellem Cherubim, da gik han ind, og stod ved Hjulet.

7. Og Cherub udrakte sin Haand imellem Cherubim til Ilden, som var imellem Cherubim, og tog (deraf), og gav ham i Næverne, som var klædt i Linklæderne, og han tog (det), og gik ud.

8. Og der saaes paa Cherubim et Menneskes Haands Skikkelse under deres Vinger. v. 21.

9. Og jeg saae, og see, der vare fire Hjul hos Cherubim, hos (enhver) Cherub et Hjul; og Hjulenes Skikkelse var som en Turkous-Steens Farve. c. 1, 4 fgg.

10. Og deres Skikkelse var (efter) een Lignelse paa de fire, ligesom det ene Hjul var midt i det (andet) Hjul.

11. Naar de gik, gik de til alle fire Sider, de vendte sig ikke om, naar de gik; men (til) det Sted, hvor de første vendte sig, der gik de efter, de vendte sig ikke om, naar de gik.

12. Og deres ganske Legeme, og deres Rygge, og deres Hænder, og deres Vinger, og Hjulene vare fulde af Øine trindt omkring, paa de samme fire Hjul.

13. Anlangende de Hjul, til dem blev raabt: o Hjul! for mine Øren.

14. Og en-(hver) havde fire Ansigter; det første Ansigt var Cherubs Ansigt, og det andet Ansigt var et Menneskes Ansigt, og det tredie en Løves Ansigt, og det fjerde en Ørns Ansigt.

15. Og Cherubim opløftede sig; og (det er) det samme Dyr, som jeg saae ved Chebars Flod.

16. Og naar Cherubim gik, gik Hjulene hos dem; og naar Cherubim opløftede deres Vinger, at opløfte sig fra Jorden, vendtes Hjulene heller ikke fra at være hos dem.

17. Naar hine stode, stode disse, og naar de opløftede sig, opløftede disse sig med dem; thi der var en levende Aand i dem.

18. Og HErrens Herlighed gik ud fra Dørtærskelen paa Huset, og stod over Cherubim.

19. Da ophævede Cherubim deres Vinger, og opløftedes fra Jorden for mine

Vinger, der de udgik, og Hjulene vare tvert over for dem; og de stode i HErrens Huses Østreportes Dør, og Israels Guds Herlighed var oven over dem.

20. Det er det Dyr, som jeg saae under Israels Gud, ved Chebars Flod; og jeg kjendte, at det var Cherubim.

21. En-(hver) havde fire Ansigter, og en-(hver) fire Vinger; og under deres Vinger var en Lignelse af Menneskes Hænder. v. 8.

22. Og deres Ansigters Lignelse var som de Ansigters, hvilke jeg saae ved Chebars Flod, deres Skikkelser, og de (selv), de gik hver ligefrem for sig.

11. Capitel.

Ezechiel seer 25 afgudiske Mænd, imod hvilke han spaaer, 1-12. En af dem, ved Navn Platja, døer; Ezechiel beder for dem, men HErren truer atter, at straffe dem, trøstende dog de Fangne i Chaldæa med aandelig og legemlig Forløsning, 13-21. HErrens Herlighed forlader Staden; Ezechiel føres igjen i Synet til Chaldæa, og taler der til de Fangne, 22-25.

1. Og Aanden opløftede mig, og førte mig til den østre Port ved HErrens Huus, den, som er vendt imod Østen, og see, i Portens Dør vare fem og tyve Mænd; og jeg saae Jaasanja, Asurs Søn, midt iblandt dem, og Platja, Benajas Søn, Folkets Fyrster. c. 3, 14. c. 8, 3.

2. Og den sagde til mig: du Menneske-Søn! disse Mænd ere de, som tænke Uret, og de, som raade ondt Raad i denne Stad,

3. De, som sige: (det er) ikke saa nær, lader os bygge Huse; denne er Gryden, og vi ere Kjødet. v. 11.

4. Derfor spaae imod dem; spaae, du Menneske-Søn!

5. Og HErrens Aand faldt paa mig, og sagde til mig: saa sagde HErren: saa sagde I af Israels Huus, og eders Aands opstigende (Tanker) kjender jeg. Ps. 139, 2. Matth. 9, 4.

6. I have gjort eders Ihjelslagne mange i denne Stad, og fyldt dens Gader med Ihjelslagne. c. 7, 23. c. 9, 9.

7. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: eders Ihjelslagne, som I have lagt midt i den, de ere Kjødet, og (Staden) den er Gryden; men eder vil jeg udføre midt af den.

8. I frygte for Sværdet, og jeg vil lade Sværdet komme over eder, siger den HErre, HErre. 3 Mos. 26, 14. 25.

9. Og jeg vil udføre eder midt af den, og give eder i Fremmedes Haand, og udføre (mine) Domme over eder.

10. I skal falde ved Sværdet, jeg vil dømme eder i Israels Landemærke; og I skal fornemme, at jeg er HErren. c. 6, 7. 10. c. 7, 27.

11. Den skal ikke være eder til en Gryde, ei heller I til Kjød midt derudi; jeg vil dømme eder i Israels Landemærke. v. 3.

12. Og I skal fornemme, at jeg er HErren; fordi I have ikke vandret efter mine Skikke, og ikke holdt mine Rette; men gjort efter Hedningernes Viis, som ere trindt omkring eder. c. 5, 6. 7.

13. Og det skede, der jeg spaaede, da døde Platja, Benajas Søn; og jeg faldt paa mit Ansigt, og raabte med høi Røst, og sagde: Ak, HErre, HErre! vil du aldeles gjøre en Ende med det Overblevne af Israel?

14. Da skede HErrens Ord til mig, og han sagde:

15. Du, Menneske-Søn! dine Brødre, dine Brødre, dine næste Slægtninger, og alt Israels Huus, (ja), det altsammen, ere de, til hvilke de, som boe i Jerusalem, sagde: farer langt bort fra HErren! os er dette Land givet til Eiendom. 2 Kong. 24, 12. 1 Kong. 16, 11.

16. Derfor sig: saa sagde den HErre, HErre: endskjøndt jeg haver ladet dem fare langt bort iblandt Hedningerne, og endskjøndt jeg haver adspredt dem i Landene, vil jeg dog være dem til en liden Helligdom i Landene, derhen hvor de ere komne. c. 12, 15. Jer. 24, 5.

17. Derfor sig: saa siger den HErre, HErre: ja, jeg vil samle eder af Folkene, og sanke eder af Landene, i hvilke I ere adspredte, og give eder Israels Land (igjen). Jer. 23, 3.

18. Og derhen skal de komme, og de skal borttage alle dets slemme (Afguder), og alle dets Vederstyggeligheder af det.

19. Og jeg vil give dem eet Hjerte, og give en ny Aand inden i eder, og borttage det Steen-Hjerte af deres Kjød, og give dem et Kjødhjerte: 5 Mos. 30, 6. Jer. 24, 7. Ez. 18, 31. c. 36, 26.

20. Paa det de skal vandre i mine Skikke, og holde mine Rette, og gjøre dem; og de skal være mit Folk, og jeg, jeg skal være deres Gud. Jer. 31, 33. Ez. 34, 30. c. 36, 28. Zach. 8, 8. Ebr. 8, 10.

21. Men de, hvis Hjerte vandrer efter

deres slemme (Afguders) og deres Vederstyggeligheders Hjerte, deres Gjerning vil jeg lægge paa deres Hoved, sagde den HErre, HErre. c. 9, 10. c. 16, 43.
22. Da oploftede Cherubim deres Vinger, og Hjulene vare tvært over for dem; og Israels Guds Herlighed var oven over dem. c. 9, 3. c. 10, 1.
23. Og HErrens Herlighed oploftede sig fra midt i Staden, og stod paa Bjerget, som er Østen for Staden.
24. Og Aanden oploftede mig, og førte mig til Chaldæa, til de Bortførte, i Synet, i Guds Aand; og det Syn, som jeg havde seet, foer op fra mig.
c. 3, 14. 15. c. 8, 3.
25. Og jeg talede til de Bortførte alle HErrens Ord, som han havde ladet mig see.

12. Capitel.

HErren klager over Jødernes Forhærdelse, og befaler Ezechiel, at han skal gjøre sig Flyttetøi, og flytte fra et Sted til et andet, til at betegne Zedekias Bortførelse, som skulde blindes, og saa føres til Babel; dog giver han dem Trøst, at Nogle skulde overblive, 1-16. Han skal æde med Rædsel, og drikke med Bævelse, og dermed betegne Folkets Tilstand, ꝛc. 17-20. Han gjør deres Ordsprog til intet, om Dagenes Forlængelse, hvormed de bespottede Prophetens Spaadom, 21-28.

1. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:
2. Du, Menneske-Søn! du boer midt iblandt det gjenstridige Huus, som have Øine at see med, og see ikke, have Øren at høre med, og høre ikke, thi de ere et gjenstridigt Huus. Es. 6, 9. 10.
3. Derfor, du Menneske-Søn! gjør dig Flyttetøi, og flyt om Dagen derfra for deres Øine; og du skal flytte fra dit Sted, til et andet Sted for deres Øine, om de maaskee vilde see det, endog de ere et gjenstridigt Huus. Jer. 26, 3. c. 36, 3. 7.
4. Og du skal udføre dit Tøi, som Flyttetøi, om Dagen for deres Øine; og du, du skal drage ud om Aftenen for deres Øine, ligesom man drager ud, (naar man vil) flytte.
5. Du skal bryde dig igjennem Væggen for deres Øine, og udføre det derigjennem.
6. Du skal optage det paa Skuldrene for deres Øine, (og) føre det ud, naar det er (ganske) mørkt; du skal skjule dit Ansigt, og ikke see Landet; thi jeg haver sat dig til et underligt Tegn for Israels Huus. v. 11. c. 24, 24. 27. Ps. 71, 7.
7. Og jeg gjorde saa, ligesom mig var befalet, jeg bar mit Tøi ud, som Flyttetøi om Dagen, og om Aftenen brød jeg mig igjennem Væggen med Haanden; det (det var bleven) mørkt, udførte jeg det, jeg bar det paa Skuldrene, for deres Øine.
8. Og HErrens Ord skede til mig om Morgenen, sigende:
9. Du, Menneske-Søn! mon ikke de af Israels Huus, det gjenstridige Huus, have sagt til dig: hvad gjør du?
10. Siig til dem: saa sagde den HErre, HErre: denne Byrde (gjælder) Fyrsten i Jerusalem, og alt Israels Huus, som er midt derudi.
11. Siig, jeg er eders underlige Tegn; saasom jeg haver gjort, saaledes skal eder gjøres, de skal bortføres, de skal gaae i Fængsel. v. 6.
12. Og Fyrsten, som er midt iblandt dem, skal bære (saadant) paa Skuldrene i Mørket, og udføre det, igjennem Væggen skal de bryde, til at udføre det derigjennem; han skal skjule sit Ansigt, paa det han, han skal ikke see Landet med et Øie
v. 10.
13. Og jeg vil udbrede mit Garn over ham, at han skal gribes i mit Jagtgarn; og jeg vil føre ham til Babel i de Chaldæers Land, og det skal han ikke see, og han skal døe der. c. 17, 20. Hos. 7, 12.
14. Og alle, som ere trindt omkring ham, hans Hjælpere, og alle hans Hære vil jeg bortstrøe for alle Vinde, og uddrage Sværdet efter dem. c. 5, 2.
15. Saa skal de fornemme, at jeg er HErren, naar jeg adspreder dem iblandt Hedningerne, og bortstrøer dem i Landene.
c. 7, 27.
16. Men jeg vil lade faa Folk af dem overblive fra Sværdet, fra Hunger, og fra Pestilentse; paa det de skulle fortælle alle deres Vederstyggeligheder iblandt Hedningerne, hvor de skulle komme hen, og de skal fornemme, at jeg er HErren.
c. 6, 8. Es. 1, 9.
17. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:
18. Du, Menneske-Søn! du skal æde dit Brød med Bævelse, (og) drikke dit Vand med Uroe og med Bekymring.
19. Og du skal sige til Folket i Landet, saa sagde den HErre, HErre til Jerusalems Indbyggere i Israels Land: de skal æde deres Brød med Bekymring, og drikke deres Vand med Forskrækkelse; fordi dens

Land skal blive øde fra al dets Fylde, for al Indbyggernes Volds Skyld derudi.

20. Og Stæderne, som ere beboede, skal ødelægges, og Landet være (aldeles) øde; og I skal fornemme, at jeg er HErren.

21. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

22. Du, Menneske-Søn! hvad er dette for et Ordsprog, I have om Israels Land, at sige: Dagene forlænges, og alt Syn forgaaer? v. 7. Hab. 2, 3. 2 Petr. 3, 4.

23. Derfor sig til dem: saa sagde den HErre, HErre: jeg vil lade dette Ordsprog høre op, og de skal ikke ydermere have det til et Ordsprog i Israel; men sig til dem: Dagene ere nær, og Ordet af ethvert Syn. c. 7, 7.

24. Thi der skal ikke ydermere være noget forfængeligt Syn, eller smigrende Spaadom i Israels Huus.

25. Thi jeg HErren, jeg vil tale det Ord, som jeg vil tale, og det skal skee, det skal ei forhales længere; thi i eders Dage, du gjenstridige Huus! vil jeg tale et Ord, og gjøre det, siger den HErre, HErre.

26. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

27. Du, Menneske-Søn! see, Israels Huus siger: det Syn, som denne seer, skal skee efter mange Aar; og han, han spaaer om Tider, (som ere) langt borte.
v. 22.

28. Derfor sig til dem: saa sagde den HErre, HErre: der skal ikke (eet af) alle mine Ord forhales længere; det Ord, som jeg taler, det skal og skee, siger den HErre, HErre.

13. Capitel.

Ezechiel straffer de falske Propheter, som spaaede efter deres eget Hjerte, og lovede Jerusalems Indbyggere Fred, 1-16. Og de falske Prophetinder, som ved deres falske Fortrøstninger forførte Folket, etc. 17-23.

1. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du, Menneske-Søn! spaae imod Israels Propheter, som spaae; og du skal sige til dem, som spaae af deres (eget) Hjerte: hører HErrens Ord.
Jer. 23, 1. 9. Ez. 34, 2.

3. Saa sagde den HErre, HErre: vee over de daarlige Propheter, som gaae efter deres (egen) Aand, og see intet!
Jer. 23, 31.

4. Som Ræve i Ørken, ere dine Propheter, o Israel!

5. I træde ikke op for Rifterne, eller opføre Gjerder om Israels Huus, til at staae i Krigen paa HErrens Dag.
c. 22, 30. Es. 64, 6.

6. De see Forfængelighed og løgnagtig Spaadom, de, som sige: HErren siger det; skjøndt HErren sendte dem ikke: og de komme (Folket) til at haabe, at det Ord skal stadfæstes. c. 22, 28.
Jer. 23, 16. 26. 31.

7. Have I ikke seet forfængeligt Syn, og sagt løgnagtig Spaadom, naar I sige: HErren siger det, endog jeg, jeg haver ikke talet (det)?

8. Derfor sagde den HErre saaledes: efterdi I tale Forfængelighed og see Løgn, derfor see, jeg (kommer) til eder, siger den HErre, HErre.

9. Og min Haand skal være over de Propheter, som see Forfængelighed, og som spaae Løgn; de skal ikke være i mit Folks hemmelige Raad, og ikke skrives i Israels Huses Skrift, ei heller komme til Israels Land; og I skal fornemme, at jeg er den HErre, HErre;

10. Fordi, ja, fordi de forførte mit Folk, sigende: Fred! og (der var) ikke Fred; og denne bygger en Væg, og see, de stryge den an med løs (Kalk). Jer. 6, 14.
c. 8, 11. Mich. 3, 5. Ez. 22, 28.

11. Sig til dem, som anstryge med løs (Kalk), saa den maa falde: der kommer en overskyllende Regn, og I, I Hagelstene! I skal falde, og et (svart) Stormveir skal adskille den.

12. Og see, naar Væggen er falden, mon der ikke da skal siges til eder: hvor er det Anstrøgne, som I have anstrøget?

13. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: ja, jeg vil lade et (svart) Stormveir adskille den i min Grumhed: og der skal være en overskyllende Regn i min Vrede, og Hagelstene i (min) Grumhed, til at fuldende det.

14. Og jeg vil nedbryde Væggen, som I have anstrøget med løs (Kalk), og bringe den ned til Jorden, og dens Grundvold skal blottes; og den skal falde, og I skal faae Ende midt derudi, og fornemme, at jeg er HErren. c. 11, 10. 12.

15. Og jeg vil fuldende min Grumhed paa Væggen, og paa dem, som have anstrøget den med løs (Kalk), og jeg vil sige til eder: (her er) ingen Væg, og ingen af dem, som anstrøg den.

16. (Det er) Israels Propheter, de som spaae om Jerusalem, og de som see Freds

Syn for den; dog (det er) ingen Fred,
siger den HErre, HErre. c. 8, 11.
Mich. 3, 5. 1 Thesf. 5, 3.

17. Og du, Menneske-Søn! sæt dit An-
sigt imod dit Folks Døttre, som spaae af
deres eget Hjerte; og spaae du imod dem.
18. Og du skal sige: saa sagde den
HErre, HErre: vee dem, som sye Puder
over alle mine Hænder (og) Arme, og som
gjøre Huer til Hoveder af alle Slags Vext,
til at jage Sjele! monne I skulle jage mit
Folks Sjele, og holde eders Sjele i Live?
19. Og skulle I vanhellige mig for mit
Folk, for en Haandfuld Byg, og for Styk-
ker Brød, til at dræbe Sjele, som ikke skal
døe, og til at dømme Sjele til Liv, som
ikke skal leve; idet I lyve for mit Folk, for
dem, som høre Løgn? Es. 5, 23.
Ordsp. 17, 15.

20. Derfor sagde den HErre, HErre saa-
ledes: see, jeg vil til eders Puder, med
hvilke I (Qvinder) jage Sjelene der til
grønnende (Lunde), og jeg vil rive dem
bort, at (de skal) ikke (være) over eders
Arme, og jeg vil udlade de Sjele, hvilke
Sjele I jage til de grønnende (Lunde).
21. Og jeg vil rive eders Huer bort, og
redde mit Folk af eders Haand, og de skal
ikke ydermere være i eders Haand til at
jage; og I skal fornemme, at jeg er HEr-
ren.
22. Fordi at I bedrøvede en Retfærdigs
Hjerte falskeligen, og jeg, jeg havde ikke
bedrøvet det; og styrkede en Ugudeligs
Hænder, at han ikke omvendte sig fra sin
onde Vei, at (jeg kunde) holde ham i Live:
Jer. 23, 14.

23. Derfor skal I ikke see Forfængelig-
hed, og ei spaae (falsk) Spaadom yder-
mere; og jeg vil redde mit Folk af eders
Haand, og I skal fornemme, at jeg er
HErren.

14. Capitel.

Ezechiel truer de Hyklere, som komme til ham for at adspørge HErren, og hænge dog med deres Hjerter ved Afguderne, 1-11. Forkynder de Ugudelige fire Slags Straf, nemlig: Hunger, glubende Dyr, Sværd og Pestilentse; og at de, som ikke omkom ved disse Plager, skulde føres til Babel, rc. 12-23.

1. Og der kom Mænd til mig af Isra-
els Ældste, og satte sig for mit Ansigt.
c. 20, 1.

2. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:
3. Du, Menneske-Søn! disse Mænd
have (høit) opsat deres (stygge) Afguder i
deres Hjerte, og de satte deres Misgjer-
nings Stød ret for deres Ansigt; skulde
jeg endeligen adspørges af dem?
4. Derfor tael med dem, og du skal sige
til dem: saa sagde den HErre, HErre:
hvilken Mand af Israels Huus, som (høit)
opsætter sine (stygge) Afguder i sit Hjerte,
og sætter sin Misgjernings Stød ret for
sit Ansigt, og kommer til Propheten, den
samme vil jeg HErren svare, naar han
kommer, om hans (stygge) Afguders Mang-
foldighed;
5. At (jeg kan) gribe Israels Huus i
deres Hjerte, fordi de veeg fra mig alle-
sammen ved deres (stygge) Afguder.
6. Derfor siig til Israels Huus: saa
sagde den HErre, HErre: omvender eder,
og lader eder omvende fra eders (stygge)
Afguder; og vender eders Ansigter af fra
alle eders Vederstyggeligheder.
Es. 31, 6.

7. Thi hvilket Menneske af Israels Huus,
eller af den Fremmede, som er fremmed i
Israel, som skiller sig bag fra mig, og
(høit) opsætter sine (stygge) Afguder i sit
Hjerte, og sætter sin Misgjernings Stød
ret for sit Ansigt, og kommer til Prophe-
ten, til at adspørge mig ved ham, den skal
jeg, HErren, svare ved (mig) selv.
8. Og jeg vil sætte mit Ansigt imod den
samme Mand, og ødelægge ham, til et
Tegn, og til et Ordsprog, og udrydde ham
midt af mit Folk; og I skal fornemme, at
jeg er HErren. c. 15, 7. c. 5, 15.
5 Mos. 28, 37. 3 Mos. 20, 3.

9. Og naar Propheten overtales, og ta-
ler noget, (da) haver jeg HErren, jeg la-
det overtale den samme Prophet, og jeg
vil udrække min Haand over ham, og øde-
lægge ham midt ud af mit Folk Israel.
c. 13, 9.

10. Og de skal bære deres Misgjerning;
som hans Misgjerning er, der adspørger,
saa skal Prophetens Misgjerning være.
11. Paa det de af Israels Huus skal ikke
ydermere fare vild bag fra mig, ei heller
besmitte sig ydermere med alle deres Over-
trædelser; men de skal være mit Folk, og
jeg, jeg skal være deres Gud, siger den
HErre, HErre. c. 11, 20. c. 36, 28.
c. 37, 23. Ebr. 8, 10.

12. Og HErrens Ord skede til mig, si-
gende:
13. Du Menneske-Søn! naar et Land
synder imod mig, idet det saare forgriber
sig, da vil jeg udrække min Haand over
det, og formindske Brøds Forraad for det;

og jeg vil sende Hunger i det, og udrydde deraf Mennesker og Fæ. c. 4, 16.

c. 5, 16. Ef. 3, 1.

14. Og (dersom) disse tre Mænd, Noe, Daniel og Job, vare midt derudi, (da) skulde de (alene) redde deres Sjele ved deres Retfærdighed, siger den HErre, HErre. Jer. 15, 1.

15. Om jeg skulde lade onde Dyr gaae igjennem Landet, som skulde berøve (Folk) deres Børn, og det blev (aldeles) øde,) at ingen kunde gaae (der) igjennem for Dyrenes Skyld; 3 Mos. 26, 22.

2 Kong. 2, 24. c. 17, 25.

16. (Og) disse tre Mænd vare midt derudi, (saa vist) jeg lever, siger den HErre, HErre: de skulde hverken redde Sønner eller Døttre; de selv alene skulde reddes, men Landet skulde vorde (aldeles) øde.

17. Eller (om) jeg lod Sværdet komme over det samme Land, og jeg sagde: Sværd! du skal fare igjennem Landet, og jeg udryddede deraf Mennesker og Fæ;

18. Og disse tre Mænd vare midt derudi, (saa vist) jeg lever, siger den HErre, HErre, de skulde ikke redde Sønner eller Døttre; men de alene skulde reddes.

19. Eller (om) jeg sendte Pestilentse i det samme Land, og udøste min Grumhed over det med Blod, til at udrydde deraf Mennesker og Fæ; 3 Mos. 26, 25.

Ez. 7, 8. c. 20, 8. Ef. 42, 25.

20. Og Noe, Daniel og Job vare midt derudi, (saa vist) jeg lever, siger den HErre, HErre, de skulde ikke redde Søn eller Datter; (men) de skulde redde deres (egen) Sjel ved deres Retfærdighed.

v. 14.

21. Thi saa sagde den HErre, HErre: ja, naar jeg sender mine fire onde Domme over Jerusalem, (som er:) Sværd og Hunger og onde Dyr og Pestilentse, til at udrydde deraf Mennesker og Fæ:

3 Mos. 26, 16. 25. 2 Sam. 24, 13.

22. Da see, om der noget overbliver derudi, som undkommer, af de udførte Sønner og Døttre, see, de skal gaae ud til eder, og I skal see deres Vei, og deres Gjerninger; og I skal trøstes over den Ulykke, som jeg lod komme over Jerusalem, med alt det, som jeg lod komme over den.

Jer. 4, 27. c. 5, 10. 18. Ez. 6, 8. c. 12, 16.

23. Og de skulle trøste eder, naar I see deres Vei, og deres Gjerninger; og I skal fornemme, at jeg intet haver gjort uden Aarsag, af alt det, som jeg gjorde derudi, siger den HErre, HErre.

15. Capitel.

HErren forestiller Jødernes Tilstand under en Lignelse af et Viintræe, som er halv opbrændt af Ilden, 1-5. Og forklarer samme Lignelse paa Folkets Ødelæggelse, 6-8.

1. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du, Menneske-Søn! hvad er Træet paa Viintræet, fremfor alt (andet) Træ? (eller) Viinqvisten, som er iblandt Træerne i Skoven?

3. Monne der tages Træe deraf, til at gjøre nogen Gjerning af? monne de tage en Nagel deraf, at hænge noget Redskab derpaa?

4. See, det er givet til Ilden, til at fortære; (naar da) Ilden fortærer begge Ender derpaa, og det midterste deraf brændes, monne det skulde due til (nogen) Gjerning? c. 19, 12. Joh. 15, 6.

5. See, den Tid det var heelt, da kunde ingen Gjerning gjøres deraf; hvor meget mindre kan herefter gjøres (nogen) deraf, (naar) Ilden haver fortæret det, og det er brændt?

6. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: ligesom Træe paa Viintræet er iblandt Træer i Skoven, som jeg haver givet Ilden at fortære: saa haver jeg givet (Ilden at fortære) Jerusalems Indbyggere.

7. Og jeg vil sætte mit Ansigt imod dem; (naar) de ere udgangne af Ilden, skal Ilden dog fortære dem; og I skal fornemme, at jeg er HErren, naar jeg sætter mit Ansigt imod dem. c. 13, 23.

8. Og jeg vil gjøre Landet (aldeles) øde, forbi de have saare forgrebet sig, siger den HErre, HErre.

16. Capitel.

Propheten opregner HErrens Velgjerninger, som han havde beviist sit Folk, 1-14. Og det sammes store Utaknemmelighed og Synder, 15-34. Han forkynder dem deres Straf, som de fortjente, idet de vare værre, end de i Sodoma og Samaria havde været, 35-52. Dog siger han, at HErren skulde forbarme sig over dem, og fornye sin Pagt med dem, 53-63.

1. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du Menneske-Søn! forkynd Jerusalem dens Vederstyggelighed. Ef. 58, 1.

Ez. 22, 2. c. 23, 36.

3. Og du skal sige: saa sagde den HErre, HErre til Jerusalem: dine Handeler, og dine Fødseler ere af Cananitens Land; din Fader var en Amoriter, og din Moder en Hethitiske. v. 45.

4. Og med din Fødsel gik det saa til: din Navle blev ikke afskaaren paa den Dag du blev født, og du blev ikke badet i Vand for at blive anseet, og du blev ikke vel gnedet med Salt, og ei svøbt i Svøb.
Hos. 2, 3.

5. Intet Øie ynkedes over dig, at gjøre dig noget af dette, at forbarme sig over dig; og du var kastet paa Marken: (saa) væmmedes man ved din Sjel, paa den Dag, du blev født.

6. Og jeg gik forbi hos dig, og saae dig nedtraadt i dit Blod; og jeg sagde til dig i dit Blod: Lev! ja, jeg sagde til dig i dit Blod: Lev! v. 22.

7. Jeg gjorde dig til ti tusinde, som Grøde paa Marken, og du blev mangfoldig, og du blev stor, og kom i den ypperste Prydelse; Brysterne bleve stive, og dit Haar voxte, men du var nøgen og blot.
v. 22.

8. Og jeg gik forbi hos dig, og saae dig, og see, (det var) din Tid, Kjærlighedens Tid, og jeg bredte mine Fliger over dig, og skjulte din Blusel; og jeg tilsvoer dig, og kom i en Pagt med dig, siger den HErre, HErre, og du blev min. Jer. 2, 2.
Ruth 3, 9. Hos. 2, 19.

9. Og jeg badede dig i Vandet, og skyllede dit Blod af dig, og salvede dig med Olie.

10. Og jeg klædte dig med bestukkede (Klæder) og iførte dig Skoe af Grævlinge-(Skind); og jeg bandt om dig med (kosteligt) Linnet, og klædte dig med Silke.
Ps. 45, 15.

11. Og jeg prydede dig saare; og gav dig Armbaand om dine Hænder, og en Kjede om din Hals.

12. Og jeg gav dig Smykke paa dit Ansigt, og Ringe i dine Øren, og en deilig Krone paa dit Hoved.

13. Og du var prydet med Guld og Sølv, og din Klædning var (kosteligt) Linnet, og Silke, og bestukket (Arbeide); du aad (fiint) Meel, og Honning, og Olie; og du blev saare meget deilig, og fik Lykke til Riget. v. 19.

14. Og dit Navn udkom iblandt Hedningerne for din Deiligheds Skyld; thi den var fuldkommen ved min Prydelse, som jeg havde sat paa dig, siger den HErre, HErre.

15. Men du forlod dig paa din Deilighed, og du bedrev Horerie, fordi (du var navn-(kundig), og udøste dit Horerie over hver, som gik forbi; ham blev (den til Deel.)

16. Og du tog af dine Klæder, og gjorde dig brogede Høie, og bedrev Horerie paa dem, (hvilket) ikke haver været, og ei skal skee (mere).

17. Du tog og din Prydelses Tøi, af mit Guld og af mit Sølv, som jeg havde givet dig, og gjorde dig Mandsbilleder; og du bedrev Horerie med dem.

18. Og du tog dine bestukkede Klæder, og klædte dem (dermed), og du lagde min Olie og min Røgelse for deres Ansigter.

19. Og mit Brød, som jeg gav dig (fiint) Meel, og Olie og Honning, som jeg lod dig æde, lagde du og for deres Ansigter til en behagelig Lugt, og det skede (saa), siger den HErre, HErre. v. 13.
Hos. 2, 8.

20. Og du tog dine Sønner og dine Døttre, som du fødte mig, og offrede dem for dem til at fortære; mon det være lidet af dine Horerier? v. 36. 2 Kong. 16, 3.
Jer. 7, 31. Ez. 20, 26.

21. Og du slagtede mine Børn, og gav dem hen, idet du lod dem gaae igjennem (Ilden) for dem.

22. Og ved alle dine Vederstyggeligheder, og dine Horerier, haver du ikke kommet ihu din Ungdoms Dage, der du var nøgen og blot, nedtraadt i dit Blod.
c. 23, 19. v. 6. 7.

23. Og det skede, efter al din Ondskab — vee, vee dig! siger den HErre, HErre —

24. Da byggede du dig en Hvælving, og gjorde dig en Høi i hver Gade.

25. Foran paa alle Veie byggede du din Høi, og gjorde din Deilighed til Vederstyggelighed, og adskilte dine Fødder imod hver, som gik forbi, og bedrev dine mange Horerier. Jer. 11, 13. Hos. 10, 1.

26. Og du bedrev Horerie med Ægyptii Børn, dine Naboer, som havde stort Kjød; og du gjorde dit Horerie mangfoldigt, til at opirre mig.

27. Og see, jeg udrakte min Haand over dig, og formindskede din beskikkede (Deel), og jeg gav dig i dine Hadeskers, de Philisters Døttres, Villie, deres, som skammede sig ved din skjændige Vei. Dom. 13, 1.

28. Og du bedrev Horerier med de Assyriers Børn, fordi du kunde ikke mættes; ja, du bedrev Horerier med dem, og blev dog ikke mæt. c. 23, 5. 12.

29. Og du gjorde dit Horerie mangfoldigt i Canaans Land, indtil Chaldæa; du blev ikke end dermed mæt.

30. Hvor vansmægtet er dit Hjerte, siger

den HErre, HErre; idet du gjør alle disse Ting, som ere en mægtig Horekones Gjerning;
31. Idet du bygger din Hvælving foran paa hver Vei, og gjør din Høi i hver Gade; og du var ikke som en (anden) Hore, der bespotter en (ringe) Horeløn. v. 24, 39.
32. (Men du var som) en Horekone, der tager Fremmede i sin Mands Sted.
33. Alle andre Horer give de Løn; men du, du gav alle dine Bolere (megen) Løn af dit, og begavede dem, at de skulde komme til dig allevegne fra og bedrive Horerie med dig.
34. Og det skede af dig i dit Horerie tvertimod (det, som skeer) af (andre) Qvinder, og (man løb) ikke efter dig, til at bedrive Horerie; og idet du gav Horeløn, og dig blev ikke given Horeløn, saa var du tvertimod (de andre).
35. Derfor, du Hore! hør HErrens Ord:
36. Saa sagde den HErre, HErre: fordi du udøser dine Kobber-(Penge), og din Blusel er blottet i dine Horerier for dine Bolere, og for alle dine vederstyggelige (stygge) Afguder, og efter dine Børns Blod, som du haver givet dem;
v. 20. Ps. 106, 37.
37. Derfor, see, jeg samler alle dine Bolere, hvilke du haver været behagelig, og alle dem, som du elskte, med alle dem, som du hadede; og jeg vil samle dem imod dig trindt omkring fra, og blotte din Blusel for dem, og de skal see al din Blusel. c. 23, 10. 22. 29. Aab. 17, 16.
38. Og jeg vil dømme dig med Horeqvinders og Blods-Udgyderskers Domme; og jeg vil hengive dig til (dem, som udøse) Blod med Grumhed og Nidkjærhed.
c. 23, 24. 25.
39. Og jeg vil give dig i deres Haand, og de skal nedbryde din Hvælving, og afbryde dine Høie, og føre dig af dine Klæder, og tage din Prydelses-Tøi, og lade dig blive nøgen og blot.
40. Og de skal opføre en Forsamling over dig, og stene dig (ihjel) med Stene, og igjennemstikke dig med deres Sværd.
41. Og de skal opbrænde dine Huse med Ild, og udføre (mine) Domme over dig for mange Qvinders Øine; og jeg vil komme dig til at høre op fra at være en Hore, og du skal ogsaa ikke give Horeløn ydermere. 2 Kong. 25, 9.
42. Saa vil jeg lade min Grumhed hvile paa dig, og min Nidkjærhed skal vige fra dig; og jeg vil hvile, og ikke fortørnes ydermere. c. 5, 13. c. 24, 13.
43. Fordi at du haver ikke ihukommet din Ungdoms Dage, men fortørnet mig ved alle disse Ting; saa haver jeg ogsaa, see jeg, lagt (dig) din Vei paa Hovedet, siger den HErre, HErre; og du haver ikke gjort dig en Tanke, at omvende dig fra alle dine Vederstyggeligheder. c. 9, 10.
44. See, hver, som bruger Ordsprog, skal bruge dette Ordsprog om dig, sigende: som Moderen er, er hendes Datter.
45. Du er din Moders Datter, som væmmedes ved sin Mand og sine Børn; og du er dine Søstres Søster, som væmmedes ved deres Mænd og deres Børn, eders Moder var en Hethitiske, og eders Fader en Amoriter. v. 3.
46. Og Samaria med hendes Døttre er din større Søster, hun som boer ved din venstre Side; og Sodom med hendes Døttre er din Søster, den mindre end du, som boer ved din høire Side. c. 23, 4 rc.
1 Mos. 13, 12. 13.
47. Og du haver ikke vandret paa deres Vei, og gjort efter deres Vederstyggeligheder; (men), som (det var) lidet (for dig), og du væmmedes (derved), saa haver du fordærvet (dig) mere end de, i alle dine Veie.
48. (Saa vist) jeg lever, siger den HErre, HErre: Sodom din Søster, hun og hendes Døttre, de have ikke gjort, saa som du haver gjort, du og dine Døttre.
49. See, denne var Sodoms, din Søsters Misgjerning: Hovmodighed, Brød til Mættelse, og stille Rolighed havde hun og hendes Døttre, og hun styrkede ikke den Nødtørftiges og Fattiges Haand.
1 Mos. 18, 20 rc. c. 13, 13. 5 Mos. 8, 12 sqq.
1 Thess. 5, 3. Luc. 17, 28. 29.
50. Men de ophøiede sig, og gjorde Vederstyggelighed for mit Ansigt; derfor tog jeg dem bort, der jeg saae (det).
51. Og Samaria haver ikke syndet efter Halvdelen af dine Synder; men du gjorde dine Vederstyggeligheder flere, end de, og du haver gjort dine Søstre retfærdige, formedelst alle dine Vederstyggeligheder, som du haver gjort. 2 Kong. 17, 7 rc.
Ez. 23, 11.
52. (Saa) bær du ogsaa din Skam, som du haver tildømt dine Søstre; ved dine Synder, med hvilke du gjorde Vederstyggelighed, mere end de, som de holde retfærdigere end du; saa blues ogsaa du, og

bær din Skam, fordi du haver retfærdiggjort dine Søstre.

53. Men jeg vil vende deres Fængsel, (nemlig) Sodoms og hendes Døttres Fængsel, og Samarias og hendes Døttres Fængsel, og dine Fangnes Fængsel midt iblandt dem; Jer. 29, 14.

Ez. 39, 25. Hos. 6, 11. Joel 3, 5.

54. Paa det du skal bære din Skam, og skamme dig for alt det, som du haver gjort, naar du skal trøste dem.

55. Og din Søster Sodom og hendes Døttre skal vende om til deres forrige (Tilstand), og Samaria og hendes Døttre skal vende om til deres forrige (Tilstand), og du og dine Døttre, I skal omvendes til eders forrige (Tilstand).

56. Og Sodom din Søster blev ikke hørt i din Mund, paa din (megen) Hovmodigheds Dag,

57. Forend din Ondskab blev aabenbaret, som paa den Tid, (da) Syrias Døttre, og alle de, som (ere) trindt omkring dem, forhaanede (dig), ja, (ogsaa) Philisternes Døttre, hvilke berøvede dig trindt omkring.

58. Din Skjændsel, og dine Vederstyggeligheder, dem maatte du bære, siger HErren.

59. Thi saa sagde den HErre, HErre: jeg vil og gjøre imod dig, saasom du haver gjort, du som foragtede Eed, til at bryde Pagten.

60. Dog, jeg vil ihukomme min Pagt med dig i din Ungdoms Dage, og oprette dig en evig Pagt. v. 8. Hos. 2, 15.

61. Og du skal ihukomme dine Veie, og skamme dig, naar du tager dine Søstre, som ere større end du, til de mindre end du; og jeg vil give dig dem til Døttre, dog ikke af din Pagt. c. 20, 42.

c. 36, 31. 32. Ebr. 8, 8 sqq.

62. Og jeg, jeg vil stadfæste min Pagt med dig, og du skal fornemme, at jeg er HErren;

63. Paa det du skal komme det ihu, og blues, og ikke ydermere oplade din Mund for din Skams Skyld, naar jeg faaer gjort Forsoning for dig, for alt det, som du haver gjort, siger den HErre, HErre.

c. 36, 31. 32.

17. Capitel.

Ezechiel fremsætter en mørk Tale om en stor Ørn, som tog Toppen af et Cedertræe paa Libanon, og plantede af dens Qviste et nyt Viintræe, hvilket bøiede sig til en anden Ørn, 1-10. Han forklarer det om Jechonias Bortførelse, og Zedekias Indsættelse til Konge, og hans Affald fra Kongen af Babel, idet han søgte Hjælp hos Kongen af Ægypten; og forkynder Guds Domme, 11-21. Han spaaer om Christo, den rette Viinqvist, og Guds Folks Frelse, rc. 22-24.

1. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du Menneske-Søn! fremsæt en mørk Tale, og siig en Lignelse til Israels Huus.

3. Og du skal sige: saa sagde den HErre, HErre: hiin store Ørn med de to store Vinger, lang paa Vingerne, fuld med Fiedre, som havde adskillig Farve (derpaa), kom paa Libanon, og tog Toppen af Cederen.

4. Den afbrød det Øverste af dens (unge) Qvist, og førte det til Kjøbmandsland, (og) satte det i Kræmmerens Stad.

5. Og den tog af Landets Sæd, og saaede den i en Sædager; den tog (og saaede) den ved meget Vand, den satte den vaerligen. v. 12. 13. 2 Kong. 24, 17.

6. Og den voxte, og blev til et (vidt) udskydende Viintræe, lavt af Væxt, eftersom dets Grene vare vendte til den, og Rødderne derpaa vare under den; og det blev til et Viintræe, og fik (stærke) Qviste, og udskiød (skjønne) Grene. v. 3. v. 14.

7. Og der var en (anden) stor Ørn med store Vinger, og mange Fiedre; og see, dette Viintræe bøiede sine Rødder til den, og udskiød sine Grene til den, at (den skulde) vande det af sin Plantelses Bede; v. 15.

8. Og det var dog plantet paa en god Ager, ved meget Vand, at (det kunde vel) have faaet Grene, og baaret Frugt, til at blive til et herligt Viintræe.

9. Siig: saa sagde den HErre, HErre: skulde det lykkes? skal man ikke oprykke dets Rødder, og afslaae dets Frugt, og det skal blive tørt? (ja, det skal) blive tørt; med alle sine Væxters afbrudte (Blade), dog ikke ved en stor Arm, eller ved meget Folk, at optage det fra sine Rødder.

v. 15-17.

10. Ja, see, det var (vel) plantet, men mon det skulde lykkes? skulde det ikke vist blive tørt, saasnart Østenvier rører paa det? (ja) blive tørt i de Bede, som det voxer udi? v. 18. 19.

11. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

12. Siig dog til det gjenstridige Huus: vide I ikke, hvad disse Ting ere? siig: see, der kom en Konge af Babel til Jeru-

salem, og tog dens Konge og dens Fyrster, og førte dem til sig i Babel.
2 Kong. 24, 10. 15. 2 Krøn. 36, 10.

13. Og han tog af den kongelige Sæd, og gjorde en Pagt med ham, og han bragte ham til (at gjøre) en Eed, men de Vældige i Landet tog han (bort),

14. At Riget skulde blive fornedret, at ikke ophæve sig, paa det de skulde holde hans Pagt, at de (saa maatte) bestaae.

15. Men han affaldt fra ham, saa han sendte sine Bud til Egypten, at de skulde give ham Heste og meget Folk; mon det skulde lykkes? skulde den undkomme, som gjør disse Ting? skulde han undkomme, som bryder Pagt? Jer. 52, 3.
2 Kong. 24, 20.

16. (Saa vist) jeg lever, siger den HErre, HErre, paa den Konges Sted, som gjorde ham til Konge, hvis Eed han haver foragtet, og hvis Pagt han haver brudt, hos ham skal han døe midt i Babel.

17. Og Pharao skal ikke gjøre ham (Bistand) i Krigen, med stor Hær og med meget (stor) Forsamling, naar man opkaster Vold, og naar man bygger Bolværk, til at udrydde mange Sjele.

18. Ja, han foragtede Eed, til at bryde Pagten; og see, han havde givet sin Haand (derpaa), og haver gjort alle disse Ting, han skal ikke undkomme.

19. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: (saa vist) jeg lever, om (jeg) ikke (vil ansee) min Eed, som han foragtede, og min Pagt, som han brød! og jeg vil føre den paa hans Hoved. c. 9, 10.
c. 11, 21. c. 16, 43.

20. Og jeg vil udbrede mit Garn over ham, at han skal gribes i mit Jagtgarn, og jeg vil føre ham til Babel, og der gaae i Rette med ham, for hans Forgribelse, med hvilken han haver forgrebet sig imod mig. c. 12, 13. 2 Kong. 25, 4. 5.

21. Og alle, som flye med ham, med alle hans Hære, skal falde ved Sværdet, og de Overblevne adspredes for alle Vinde; og I skal fornemme, at jeg HErren, jeg haver talet. c. 5, 2. c. 12, 14.

22. Saa sagde den HErre, HErre: jeg, jeg vil og tage af det høie Cedertræes Top, og sætte det; jeg vil bryde (noget) spædt øverst af dets unge Qviste, og jeg, jeg vil plante det paa et høit og opført Bjerg.
Es. 11, 1. c. 53, 2.

23. Paa Israels høie Bjerg vil jeg plante det, og det skal faae Grene, og bære Frugt, og blive til et herligt Cedertræ; og allehaande Fugle, allehaande, som haver Vinger, skal boe under det, de skal boe under dets Grenes Skygge. Dan. 4, 12.

24. Og alle Træer paa Marken skal fornemme, at jeg HErren, jeg haver fornedret et høit Træ, ophøiet et lavt Træ, gjort et grønt Træ tørt, og gjort et tørt Træ grønt; jeg HErren, jeg haver talet det, og gjort det. c. 21, 26.
Matth. 23, 12. Ez. 11, 32. c. 22, 14. c. 36, 36.

18. Capitel.

HErren gjør ved Ezechiel Jødernes Ordsprog til intet, som foregave, at de led for deres Forfædres Synders Skyld, visende, at enhver straffes for sine egne Synder, 1-4. Han viser, hvorledes Gud handler med en retfærdig Fader og hans ugudelige Søn, saa og med en retfærdig Søn, 5-20. Ligesaa med en Ugudelig, som omvender sig, og en Retfærdig, der affalder, 21-24. Gud forsvarer sin Retfærdighed, og formaner dem til Omvendelse, 25-32.

1. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

2. Hvad er det, at I bruge dette Ordsprog udi Israels Land, og sige: Fædrene have ædet sure Druer, men Børnenes Tænder ømmedes (deraf)!
Jer. 31, 29 ꝛc. Begr. 5, 7.

3. (Saa vist) jeg lever, siger den HErre, HErre: det skal ikke skee iblandt eder ydermere, at dette Ordsprog skal bruges i Israel.

4. See, alle Sjele, de ere mine, saavel Faderens Sjel, som Sønnens Sjel, de ere mine; den Sjel, som synder, den skal døe.
Jer. 31, 30.

5. Og naar Nogen er retfærdig og gjør Ret og Retfærdighed —

6. Som ikke æder paa Bjergene, og ikke opløfter sine Øine til Israels Huses (stygge) Afguder, og ikke besmitter sin Næstes Hustru, og ikke nærmer sig til en fraskilt Qvinde, 3 Mos. 18, 19. Ez. 22, 10.

7. Og som ikke forfordeler Nogen, som giver den sit Pant igjen, (som man er) skyldig, som røver ikke Rov, som giver en Hungrig sit Brød, og bedækker en Nøgen med Klæder, Ps. 15, 2 sqq.
5 Mos. 24, 10. 13. Matth. 25, 35 ꝛc. Es. 58, 7.

8. Som ikke sætter paa Aager, og tager ikke Overgivt, som vender sin Haand fra Uret, som gjør Sandheds Dom imellem Mand og anden, v. 13. Ps. 15, 5.
3 Mos. 25, 36.

9. Som vandrer i mine Skikke, og holder mine Rette, og gjør Sandhed — han

er retfærdig, han skal visselig leve, siger den HErre, HErre. c. 36, 27.

10. Men om han avler en Søn, (som bliver) en Røver, som udøser Blod, og gjør imod en Broder, efter eet af disse Stykker,

11. Og gjør ikke alle disse (gode Ting), men æder paa Bjergene, og besmitter sin Næstes Hustru,

12. Forfordeler en Elendig og Fattig, røver (meget) Rov, giver ikke Pant igjen, og opløfter sine Øine til de (stygge) Afguder, gjør Vederstyggelighed,

13. Sætter paa Aager, og tager Overgivt: skulde han vel leve? han skal ikke leve, han gjorde alle disse Vederstyggeligheder, han skal visseligen dødes, hans Blod skal være paa ham. c.22,12. Neh.5,7.
2 Mos. 22, 25. 3 Mos. 25, 27.

14. Og see, (om) han avlede en Søn, og den saae alle sin Faders Synder, som han gjorde, og saae det, og gjorde ikke derefter —

15. Han æder ikke paa Bjergene, og opløfter ikke sine Øine til Israels Huses (stygge) Afguder, besmitter ikke sin Næstes Hustru,

16. Og forfordeler ingen Mand, beholder ikke Pant, og røver ikke (noget) Rov, giver en Hungrig sit Brød, og bedækker en Nøgen med Klæder,

17. Vender sin Haand af fra en Elendig, tager ikke Aager og Overgivt, gjør mine Rette, vandrer efter mine Skikke — han, han skal ikke døe for sin Faders Misgjernings Skyld, han skal visseligen leve.

18. Hans Fader, fordi han med Vold undertrykte, røvede Rov fra en Broder, og midt iblandt sit Folk gjorde det, som ikke var godt, ja, see, han skal døe for sin Misgjernings Skyld.

19. Og I sagde: hvorfor skal Sønnen ikke bære Faderens Misgjerning? nei Sønnen gjorde Ret og Retfærdighed, og haver holdt alle mine Skikke, og gjort derefter, og han skal visselig leve.

20. Den Sjel, som synder, den skal døe! en Søn skal ikke bære Faderens Misgjerning, og en Fader skal ikke bære Sønnens Misgjerning; den Retfærdiges Retfærdighed skal være over ham, og den Ugudeliges Ugudelighed skal være over ham.
c. 18, 4. 5 Mos. 24, 16 ꝛc. 2 Kong. 14, 6.

21. Men naar den Ugudelige omvender sig fra alle sine Synder, som han haver gjort, og holder alle mine Skikke, og gjør Ret og Retfærdighed, da skal han visselig leve, han skal ikke døe.

22. Alle hans Overtrædelser, som han haver gjort, skal ham ikke ihukommes; han skal leve i sin Retfærdighed, som han haver gjort.

23. Mon jeg skulde nogenlunde have Behagelighed i den Ugudeliges Død? siger den HErre, HErre; mon ikke (mere deri), at han omvender sig fra sine Veie, og maa leve? v. 32. c. 33, 11 fgg.
2 Sam. 14, 14. Jon. 3, 10. 2 Petr. 3, 9.

24. Men naar en Retfærdig vender sig af fra sin Retfærdighed, og gjør Uret, gjør efter alle de Vederstyggeligheder, som den Ugudelige gjør, skulde han da leve? alle hans Retfærdigheder, som han haver gjort, skal ikke ihukommes; i sin Forgribelse, som han haver forgrebet sig med, og i Synd, som han haver syndet, i dem skal han døe. c. 3, 20.

25. Og I sagde: HErrens Vei er ikke ret. Hører dog, Israels Huus! mon min Vei ikke være ret? mon ikke eders Veie ere urette?

26. Naar en Retfærdig vender sig af fra sin Retfærdighed, og gjør Uret, da skal han døe derfor; han skal døe i sin Uret, som han gjorde.

27. Og naar en Ugudelig omvender sig fra sin Ugudelighed, som han haver gjort, og gjør Ret og Retfærdighed, han, han skal holde sin Sjel i Live.

28. Fordi han saae det, og vendte sig af fra alle sine Overtrædelser, som han havde gjort, (saa) skal han visselig leve, han skal ikke døe.

29. Og Israels Huus sagde: HErrens Vei er ikke ret. Mon mine Veie ikke være rette, Israels Huus? monne ikke eders Veie ere urette?

30. Derfor vil jeg dømme hver af eder, o Israels Huus! efter hans Veie, siger den HErre, HErre; (derfor) omvender eder, og lader eder omvende af alle eders Overtrædelser, saa skal Misgjerning ikke være eder til et Stød. Es. 55, 7.

31. Kaster fra eder alle eders Overtrædelser, med hvilke I have overtraadt, og gjører eder et nyt Hjerte og en ny Aand; thi hvorfor ville I døe, Israels Huus?
Ps. 51, 12. Ez. 11, 19. c. 36, 26.

32. Thi jeg haver ikke Behagelighed i hans Død, som døer, siger den HErre, HErre; derfor lader eder omvende, saa skal I leve. v. 23 ꝛc.

19. Capitel.

Ezechiel forestiller Joahas, Jojakims og Zedekias Ugudelighed og Straf, 1-9. Og den ulykkalige Omstiftelse, der var skeet med Judæ Konger og Rige, og forkynder dets Undergang, 10-14.

1. Og du, optag et Klagemaal over Israels Fyrster.
2. Og du skal sige: hvad var din Moder? en Løvinde, som laae imellem Løverne; hun haver opdraget sine Unger iblandt unge Løver.
3. Og hun opdrog en af sine Unger, den blev en ung Løve; han lærte at røve Rov, han aad Mennesker.
4. Der Hedningerne hørte det om ham, blev han greben i deres Grav; og de førte ham med Lænker til Ægypti Land.
2 Kong. 23, 31. 33.
5. Og hun saae, at hun havde (vel) havt Haab, (men) hendes Haab var borte, da tog hun en anden af sine Unger, (og) gjorde en ung Løve af ham. v. 3.
6. Og han vandrede midt iblandt Løver, og blev en ung Løve; og han lærte at røve Rov, han aad Mennesker.
7. Og han kjendte Enker derudi, og lod ødelægge deres Stæder; og Landet, og hvad der var derudi, blev forskrækket for hans Brølens Røst.
8. Og Hedningerne gave sig over ham trindt omkring af Landskaberne, og de udbredte deres Garn over ham, han blev greben i deres Grav. c. 12, 13.
9. Og de satte ham i Fængsel, (bunden) med Lænker og førte ham til Kongen af Babel; de førte ham til Befæstningerne, paa det hans Røst skulde ikke høres ydermere paa Israels Bjerge.
2 Kong. 24, 6. 8. 2 Krøn. 36, 6.
10. Ligesom du, var din Moder som et Viintræe, plantet ved Vand, som var frugtbart, og (fik) Grene formedelst meget Vand. Ps. 80, 9 ꝛc.
11. Og derpaa bleve stærke Kjepper, (som vare gode) til Regenteres Spiir, og de voxte høit op iblandt de tykke (Qviste), og der man saae, at det var høit, at det havde mange Grene:
12. Da blev det oprykt i Grumhed, kastet til Jorden, og Østenvind tørrede dets Frugter; dets stærke Kjepper bleve brudte, og bleve tørre, Ild fortærede dem.
13. Men det er nu plantet i Ørken, udi et tørt og tørstigt Land.
14. Og der er en Ild udgangen af en Kjep (af de stærke) Qviste derpaa, som fortærede dets Frugt, at der er ikke en stærk Kjep (mere) paa det, til et Spiir til at herske; det er et Klagemaal, og skal være til et Klagemaal. 2 Kong. 25, 1.

20. Capitel.

Ezechiel straffer de Ældste for deres Hykleri, at de kom at adspørge HErren, og bedreve dog Afguderie, ligesom deres Fædre, 1-3. Han opregner HErrens Velgierninger imod Folket, og deres Afguderie i Ægypti Land, i Ørken og i Canaans Land, 4-29. Han opregner deres Afguderier, som de endnu bedreve, og truer dem med tilbørlig Straf, 30-38. Han trøster de Bodfærdige dermed, at HErren vil føre dem i deres Land igien, og der paa ny oprette den rette Gudstjeneste, 39-44. Han taler igien om Jerusalems og Judæ Forstyrring, og klager over Folkets Bespottelse, 45-49.

1. Og det skede, i det syvende Aar, i den femte (Maaned), paa den tiende (Dag) i Maaneden, (da) kom (nogle) Mænd af Israels Ældste, for at adspørge HErren; og de satte sig for mit Ansigt.
c. 14, 1.
2. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:
3. Du Menneske-Søn! tael til Israels Ældste, og du skal sige til dem: saa sagde den HErre, HErre: monne I ere komne til at adspørge mig? (saa vist) jeg lever, jeg vil ikke være adspurgt af eder, siger den HErre, HErre. c. 36, 37.
4. Kan du (vel) dømme dem (fri), kan du (vel) dømme dem (fri), du Menneske-Søn? giv dem deres Fædres Vederstyggeligheder tilkjende c. 22, 2.
5. Og du skal sige til dem: saa sagde den HErre, HErre: paa den Dag, jeg udvalgte Israel, da opløftede jeg min Haand til Jakobs Huses Sæd, og jeg blev kjendt for dem i Ægypti Land, og jeg opløftede min Haand til dem, og sagde: jeg er HErren eders Gud. 2 Mos. 6, 8.
c. 13, 5.
6. Jeg opløftede min Haand paa den samme Dag til dem, at udføre dem af Ægypti Land, til et Land, som jeg havde udseet for dem, som flyder med Melk og Honning, det er det deiligste af alle Landene. 2 Mos. 3, 8. 17. c. 33, 3.
4 Mos. 13, 27.
7. Og jeg sagde til dem: kaster bort hver sine Øines Vederstyggeligheder, og I skulle ikke besmitte eder paa Ægypternes (stygge) Afguder: jeg er HErren eders Gud.
2 Mos. 23, 24. c. 34, 13. 1 Sam. 7, 3. Jos. 24, 14. 23.
8. Men de vare gjenstridige imod mig, og vilde ikke høre mig; ingen af dem bort-

kastede deres Øines Vederstyggeligheder, og
de forlode ikke deres (stygge) Ægypti Af-
guder; da sagde jeg, at jeg vilde udøse
min Grumhed over dem, at fuldende min
Vrede over dem, midt i Ægypti Land.
c. 14, 19.

9. Men jeg gjorde (det, som jeg gjorde,)
for mit Navns Skyld, at det ikke skulde
vanhelliges for Hedningernes Øine, midt
iblandt hvilke de vare, for hvilke jeg var
bleven kjendt for deres Øine, til at udføre
dem af Ægypti Land. v. 22.
c. 36, 21. 22. 4 Mos. 14, 16.

10. Og jeg udførte dem af Ægypti Land,
og førte dem til Ørken.
2 Mos. 20, 2. 5 Mos. 5, 6.

11. Og jeg gav dem mine Skikke, og lod
dem vide mine Rette, hvilke Mennesket skal
gjøre efter, og leve ved dem.
2 Mos. 20, 1 sqq. 5 Mos. 5, 1 x.
3 Mos. 18, 5 x. Rom. 10, 5.

12. Og jeg gav dem ogsaa mine Sab-
bater, at de skulde være til et Tegn imel-
lem mig og imellem dem; at de skulde vide,
at jeg er HErren, som helliger dem.
2 Mos. 20, 8. c. 31, 16. 5 Mos. 5, 12.

13. Men Israels Huus vare gjenstridige
imod mig i Ørken, de vandrede ikke efter
mine Skikke, men forkastede mine Rette,
hvilke Mennesket skal gjøre, og leve ved
dem; og de vanhelligede mine Sabbater
saare; da sagde jeg, at jeg vilde udøse
min Grumhed over dem i Ørken, at gjøre
Ende paa dem. 2 Mos. 16, 27 sqq.
Ezech. 23, 38. 2 Mos. 32, 10. 4 Mos. 16, 21.

14. Men jeg gjorde (det, som jeg gjorde),
for mit Navns Skyld, at det ikke skulde
vanhelliges for Hedningernes Øine, for
hvis Øine jeg udførte dem. v. 22.
4 Mos. 14, 15. 16. 5 Mos. 9, 28.

15. Og jeg, jeg opløftede (vel) ogsaa
min Haand til dem i Ørken, at jeg vilde
ikke føre dem til det Land, som jeg havde
givet (dem), som flyder med Melk og Hon-
ning—det er det deiligste af alle Lan-
dene— v. 23. 4 Mos. 14, 12.

16. Fordi de forkastede mine Rette, og
vandrede ikke efter mine Skikke, og van-
helligede mine Sabbater; thi deres Hjerte
vandrede efter deres (stygge) Afguder.

17. Men mit Øie sparede dem, at jeg
ikke fordærvede dem, og jeg gjorde ikke (al-
deles) Ende paa dem i Ørken.
c. 5, 11. c. 7, 4.

18. Og jeg sagde til deres Børn i Ør-
ken: I skal ikke vandre efter eders Fædres
Skikke, og ikke holde deres Rette, og ikke
besmitte eder paa deres (stygge) Afgu-
der.

19. Jeg er HErren eders Gud, vandrer
efter mine Skikke, og holder mine Rette,
og gjører efter dem: 5 Mos. 4, 1. 2.

20. Og helliger mine Sabbater; og de
skal være til et Tegn imellem mig og imel-
lem eder, at I skal vide, at jeg HErren er
eders Gud.

21. Men Børnene vare gjenstridige imod
mig, de vandrede ikke efter mine Skikke,
og holdt ikke mine Rette, at gjøre efter
dem, hvilket Mennesket skal gjøre efter, og
leve ved dem; de vanhelligede mine Sab-
bater; da sagde jeg, at jeg vilde udøse
min Grumhed over dem, at fuldende min
Vrede over dem i Ørken. v. 12.
3 Mos. 18, 5.

22. Men jeg afvendte min Haand, og
gjorde det for mit Navns Skyld; at de
skulde ikke vanhelliges for Hedningernes
Skyld, for hvis Ansigt jeg havde udført
dem. v. 14.

23. Jeg, jeg opløftede ogsaa min Haand
over dem i Ørken, til at adsprede dem
iblandt Hedningerne, og at bortkaste dem
i Landene: c. 22, 15.
c. 30, 23. 26. c. 36, 19.

24. Fordi de gjorde ikke mine Rette, og
forkastede mine Skikke, og vanhelligede
mine Sabbater; og deres Øine vare efter
deres Fædres (stygge) Afguder.

25. Og jeg, jeg gav dem ogsaa Skikke,
(som vare) ikke gode, og Rette, ved hvilke
de kunde ikke leve. 2 Thess. 2, 10. 11.

26. Og jeg besmittede dem ved deres
Gaver, idet de lode alle Førstefødte gaae
igjennem (Ilden), at jeg kunde ødelægge
dem, saa at de skulde fornemme, at jeg er
HErren. v. 31. c. 16, 20. c. 23, 37.
2 Kron. 33, 6. Ps. 106, 37. Jer. 7, 31.

27. Derfor tael, du Menneske-Søn! til
Israels Huus, og du skal sige til dem: saa
sagde den HErre, HErre: eders Fædre
have endnu hermed forhaanet mig, idet de
have forgrebet sig saare imod mig.

28. Der jeg havde ført dem til det Land,
over hvilket jeg havde opløftet min Haand,
at give dem det, naar de (da) saae nogen
ophøiet Høi eller noget tykt Træe, da of-
frede de der deres Offere, og gave der deres
Offere til at opirre (mig), og gjorde der
deres søde Lugt, og udøste der deres Drik-
offere. Es. 57, 5. 7. Hos. 4, 13.

29. Men jeg sagde til dem: Hvad er det

Høie, at I komme (saa) der? og dets Navn kaldes Høi indtil denne Dag.

30. Derfor siig til Israels Huus: saa sagde den HErre, HErre: ere I (ikke) besmittede paa eders Fædres Vei, og bedrive I ikke Horerie, efter deres Vederstyggeligheder? Hos. 9, 2.

31. Ja, I ere besmittede med alle eders (stygge) Afguder, idet I opløfte eders Gaver og (lade) eders Børn gaae igjennem Ilden, indtil denne Dag; og jeg, skulde jeg adspørges af eder, Israels Huus? (saa vist) jeg lever, siger den HErre, HErre, jeg vil ikke være adspurgt af eder. v. 26. 2 Kong. 16, 3. c. 17, 17.

32. Og det, som stiger op i eders Sind, skal dog ikke blive til; efterdi I sige: vi vil være som Hedningerne, som Slægterne i Landene, til at tjene Træe og Steen.

33. (Saa vist) jeg lever, siger den HErre, HErre, jeg vil regjere over eder med en stærk Haand, og med en udrakt Arm, og med en udøst Grumhed.

34. Og jeg vil udføre eder fra Folkene, og sanke eder af Landene, som I ere adspredte udi, med en stærk Haand, og med en udrakt Arm, og med en udøst Grumhed.

35. Og jeg vil føre eder i Folkenes Ørk, og der gaae i Rette med eder, fra Ansigt til Ansigt.

36. Ligesom jeg gik i Rette med eders Fædre i Ørken ved Egypti Land, saa vil jeg gaae i Rette med eder, siger den HErre, HErre. 4 Mos. 14, 22. 23.

37. Og jeg vil lade eder gaae igjennem under Riset; og jeg vil føre eder i Pagtens Baand.

38. Og jeg vil udrense de Gjenstridige fra eder, og dem, som overtræde imod mig, jeg vil udføre dem af det Land, hvori de boe som fremmede, ingen (af dem) skal komme til Israels Land; og I skal fornemme, at jeg er HErren.

39. Og I af Israels Huus! saa sagde den HErre, HErre: gaaer (da) hver (efter) sine (stygge) Afguder, tjener (dem) og herefter, om I ikke vil høre mig; og I skal ikke ydermere besmitte mit hellige Navn med eders Gaver, og med eders (stygge) Afguder.

40. Thi paa mit hellige Bjerg, paa Israels høie Bjerg, siger den HErre, HErre, der skal alt Israels Huus, alle de i Landet, tjene mig; der vil jeg have Behagelighed til dem, og der vil jeg spørge efter eders Opløftelse, og det første af eders Gaver, med alle de Ting, som I hellige. Ps. 15, 1; 43, 3. Es. 56, 7.

41. Jeg vil have Behagelighed til eder for den søde Lugts Skyld, naar jeg udfører eder fra Folkene, og sanker eder af Landene, i hvilke I ere adspredte; og jeg vil helliggjøres i eder for Hedningernes Øine.

42. Og I skal fornemme, at jeg er HErren, naar jeg fører eder til Israels Land, til det Land, over hvilket jeg opløftede min Haand, at give eders Fædre det.

43. Og der skal I ihukomme eders Veie, og alle eders Handeler, med hvilke I ere besmittede; og I skal væmmes ved eder selv, for alle eders Ondskaber, som I have gjort. c. 16, 61. c. 36, 21. 32.

44. Og I skal fornemme, at jeg er HErren, naar jeg gjør med eder for mit Navns Skyld, ikke efter eders de onde Veie, og efter eders de fordærvede Handeler, I af Israels Huus! siger den HErre, HErre.

45. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

46. Du Menneske-Søn! sæt dit Ansigt til Veien imod Sønden, og lad (din Tale) dryppe imod Sønden, og spaae imod Markens Skov imod Sønden. 5 Mos. 32, 2. Mich. 2, 6.

47. Og du skal sige til Skoven imod Sønden: hør HErrens Ord: saa sagde den HErre, HErre: see, jeg vil antænde en Ild i dig, og den skal fortære alle grønne Træer, og alle tørre Træer i dig, den heftige Lue skal ikke udslukkes, men alle Ansigter fra Sønden til Norden skal blive forbrændte ved den. Jer. 17, 27. Am. 5, 6. Hos. 8, 14.

48. Og alt Kjød, de skal see, at jeg HErren, jeg haver optændt den; den skal ei udslukkes. Es. 40, 5.

49. Og jeg sagde: ak HErre, HErre! de sige om mig: monne han ikke bruger idel Lignelser?

21. Capitel.

Ezechiel truer haardeligen Jerusalem og Judæ Land med HErrens Sværd ved de Babylonier, 1-17. Han spaaer, at Nebucadnezar skal gaae i Raad med sig selv, om han skal først angribe Jerusalem eller Ammoniterne, men vende sig først imod Jerusalem, 18-24. I Særdeleshed truer han Kong Zedekias for hans Meeneeds Skyld, og forkynder, at ingen Konge skulde komme af Davids Slægt, indtil Messias kom, 25-27. Han truer og Ammons Børn for deres Falskhed og Løgn med tilbørlig Straf, 28-32.

1. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:
2. Du Menneske-Søn! sæt dit Ansigt imod Jerusalem, og lad dryppe imod Helligdommene, og spaae imod Israels Land. c. 20, 46.
3. Og du skal sige til Israels Land: saa sagde HErren: see, jeg vil til dig, og uddrage mit Sværd af sin Skede; og jeg vil udrydde af dig en Retfærdig og en Ugudelig.
4. Efterdi at jeg vil udrydde af dig en Retfærdig og en Ugudelig, derfor skal mit Sværd udfare af sin Skede over alt Kjød, fra Sønden til Norden. c. 20, 47.
5. Og alt Kjød skal fornemme, at jeg HErren, jeg haver uddraget mit Sværd af sin Skede; det skal ikke ydermere vende tilbage. c. 6, 7. Es. 49, 26.
6. Og du Menneske-Søn! suk, saa det bryder i (dine) Lænder, og saa det er dig bittert; (saaledes) skal du sukke for deres Øine.
7. Og det skal skee, naar de sige til dig: hvorfor sukker du? da skal du sige: for et Rygte, thi det kommer, og hvert Hjerte skal smeltes, og alle Hænder synke, og alt Mod skal vansmægte, og alle Knæe gaae (som) Vand, see, det kommer, og det skeer, siger den HErre, HErre.
8. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:
9. Du Menneske-Søn! spaae, og du skal sige: saa sagde HErren: siig: et Sværd, (ja) et Sværd er hvæsset, og poleret ogsaa. v. 28. c. 32, 10. 20.
10. Det er hvæsset til at slagte en Slagtning, det er poleret, at det skal blinke; mon vi skal glæde os, (da) min Søns Riis foragter alt Træe?
11. Men han haver givet det hen at poleres, at tage (det) fat i Haanden; det Sværd er hvæsset, og det er poleret, for at gives ham i Haand, som skal ihjelslaae.
12. Raab og hyl, du Menneske-Søn! thi det, det (skal komme) over mit Folk, det (skal komme) over alle Fyrster i Israel; der skal være (megen) Rædsel hos mit Folk for Sværdets Skyld, derfor slaae paa Laaret!
13. Naar (der skeer) en Forfølgelse, hvad (hjælper) det, dersom der ikke ogsaa var et Riis, som foragter (alt Træe)? siger den HErre, HErre. Es. 9, 13. Jer. 5, 3.
14. Og du Menneske-Søn! spaae og *slaae Haand* i Haand; thi Sværdet skal komme dobbelt, (ja) tredie Gang, det er et Sværd til dem, som skal ihjelslaaes, det er et Sværd til de Store, som skal ihjelslaaes, som skal trænge til dem i de inderste Kamre.
15. Paa det at (hvert) Hjerte skal smelte, og der skal blive mange Stød, haver jeg sat Sværdets Od imod alle deres Porte: ak! det er gjort til at blinke, det er indstukket til at slagte.
16. (Du Sværd!) hold dig (ved dig selv), kom paa den høire Side, lad synke, kom paa den venstre Side, hvorhen dit Ansigt er stillet.
17. Og jeg, jeg vil ogsaa slaae min Haand i min Haand, og lade min Grumhed hvile; jeg HErren, jeg haver talet det. c. 5, 17. c. 30, 12.
18. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:
19. Og du Menneske-Søn! sæt dig to Veie for, (paa hvilke) Kongen af Babels Sværd skal komme, de skal begge udgaae af et Land, og udvælg en Plads, (ja,) udvælg den foran paa Veien til Staden. v. 20.
20. Du skal gjøre Vei, at Sværdet kan komme til Ammons Børns Rabba, og i Juda, til den faste (Stad) Jerusalem. 2 Sam. 12, 26.
21. Thi Kongen af Babel staaer paa Veiskjellet, foran paa de to Veie, til at lade spaae Spaadom; han lader hvæsse Pilene, han spørger ved Billederne, han seer paa Leveren. 1 Mos. 31, 19. 2 Kong. 1, 2. Es. 19, 3.
22. Spaadommen er imod Jerusalem paa hans høire Side, til at sætte Storm-Bukke, til at oplade Munden ved Mord, til at opløfte Røsten med Skrig, at sætte Bukke imod Portene, at opkaste Vold, at bygge Bolværk. c. 23, 24. Am. 3, 11. Luc. 19, 43.
23. Og det skal vorde dem, som (naar nogen) spaaer Forfængelighed for deres Øine, fordi de have svoret dem Eder; men han skal komme Misgjerning ihu, at de skal gribes.
24. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: fordi I komme (mig) til at ihukomme eders Misgjerning, idet eders Overtrædelser blottes, at eders Synd sees i alle eders Handeler, (ja,) fordi I ihukommes, skal I gribes med Haanden.
25. Og du vanhellige (og) ugudelige Israels Fyrste, hvis Dag kommer til den Tid, naar Misgjerningen (er kommen) til Ende!

26. Saa sagde den HErre, HErre: tag bort Huen, og løft Kronen! denne skal ikke være denne, (naar jeg) ophøier den Fornedrede, og fornedrer den Høie.
2 Sam. 12, 30. Jer. 13, 18. Begr. 5, 16. Ez. 17, 24.

27. Jeg vil gjøre den forvendt, forvendt, forvendt (ja,) den skal ikke være, indtil den kommer, som haver Ret dertil, og ham vil jeg give den.

28. Og du Menneske-Søn! spaae, og du skal sige: saa sagde den HErre, HErre om Ammons Børn, og om deres Forhaanelse, og du skal sige: et Sværd, et Sværd er uddraget til Slagtning; det er poleret til at fortære, for at blinke;
v. 9. 10.

29. Fordi de saae dig Forfængelighed, fordi de spaaede dig Løgn, for at lægge dig paa Halsene af dem, som ere ihjelslagne blandt de Ugudelige, hvis Dag kom, den Tid Misgjerningen (var kommen) til Ende. Jer. 40, 14 sqq. v. 25.

30. Stik (Sværdet) i sin Skede igjen; paa det Sted, hvor du er skabt, i det Land, hvor du haver havt din Handel, vil jeg dømme dig.

31. Og jeg vil udøse min Vrede over dig, i min Grumheds Ild vil jeg blæse paa dig; og jeg vil give dig i ufornuftige Mænds Hænder, som ere Mestere til at fordærve.
c. 7, 8. Ps. 79, 6.

32. Du skal være Ilden til Spise, dit Blod skal være (udøst) midt i Landet; du skal ikke ihukommes, thi jeg HErren, jeg haver talet det. c. 17, 21. 24.

22. Capitel.

Ezechiel opregner adskillige Synder, som gik i Svang i Jerusalem og i Judæ Land, 1-16. Truer dem derfor med haard Straf, 17-22. I Særdeleshed opregner han Propheternes, Præsternes og Fyrsternes Synder, Folkets Sikkerhed, og at HErren derfor vil straffe dem, 23-31.

1. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

2. Og du Menneske-Søn! kan du dømme (fri), kan du dømme (fri) den blod(skyldige) Stad? ja, kundgjør den alle sine Vederstyggeligheder. c. 20, 4. c. 16, 2.

3. Og du skal sige: saa sagde den HErre, HErre: det er den Stad, som udøser Blod i sig, at dens Tid skal komme, og som gjør (styggе) Afguder hos sig, til at besmitte sig. Matth. 23, 35. 37.

4. Du er bleven skyldig ved dit Blod, som du haver udøst, og haver besmittet dig med de (stygge) Afguder, som du gjorde, og gjort, at dine Dage nærme sig, og du er kommen til dine Aar; derfor haver jeg gjort dig til Forhaanelse iblandt Hedningerne, og til Spot for alle Landene. c. 23, 32.

5. Baade de, som ere nær, og de, som ere langt fra dig, skal bespotte dig, du som er besmittet af Navnet, (hos hvem der er) megen Forstyrring.

6. See, Fyrsterne i Israel, de vare hver i dig efter sin Arms (Styrke,) til at udøse Blod.

7. De ringeagtede Fader og Moder i dig, de handlede med Vold imod den Fremmede midt udi dig, de forfordelede Faderløs og Enke i dig. Ps. 94, 5. 6.

8. Du foragtede mine Helligdomme, og vanhelligede mine Sabbater. c. 20, 13.

9. Bagvaskere vare i dig, paa det de kunde udøse Blod; og de aade paa Bjergene i dig, de gjorde skjændelige Ting midt i dig.

10. Man haver blottet en Faders Blusel i dig; de have krænket (den Qvinde, som var) ureen ved Fraskillelse.
3 Mos. 18, 7. Ez. 18, 6.

11. Og man haver bedrevet Vederstyggeligheder med sin Næstes Hustru, og man haver besmittet sin Sønnekone skjændeligen, og man haver krænket sin Søster, sin Faders Datter i dig. c. 23, 20.
c. 33, 26. Jer. 5, 8. 3 Mos. 18, 15.

12. De toge Skjenk i dig, for at udøse Blod; du tog Aager, og Overgivt, og forfordelede din Næste med Vold, og glemte mig, siger den HErre, HErre. v. 25.
2 Mos. 22, 25. Jer. 2, 32.

13. Og see, jeg haver slaget med min Haand for din Gjerrighed, som du bedrev, og for dit Blod, som var midt i dig.

14. Mon dit Hjerte skal kunne bestaae? mon dine Hænder skulle have Styrke (mere) paa de Dage, naar jeg vil handle med dig? jeg, HErren, jeg haver talet det, og vil gjøre det. c. 17, 21.

15. Og jeg vil adsprede dig iblandt Hedningerne, og bortkaste dig i Landene, og gjøre en Ende paa din Ureenhed fra dig. c. 20, 23. c. 36, 19.

16. Og du skal være vanhelliget udi dig for Hedningernes Øine; og fornemme, at jeg er HErren.

17. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

18. Du Menneske-Søn! Israels Huus

er blevet mig til Skum; alle de ere (som) Kobber, og Tin, og Jern, og Blye, midt i en Ovn, de ere (som) Solvskum.

19. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: fordi at I alle ere blevne til Skum, derfor see, jeg vil samle eder midt i Jerusalem.

20. (Ligesom) man samler Solv, og Kobber, og Jern, og Blye, og Tin midt i en Ovn, til at blæse Ild over dem til at smelte: saa vil jeg samle (eder) i min Vrede, og i min Grumhed, og lade eder blive (der,) og smelte eder.

21. Ja, jeg vil samle eder, og blæse med min Grumheds Ild over eder; og I skal smelte derinde.

22. Ligesom Solv smeltes midt i en Ovn, saa skal I smeltes midt derudi; og I skal fornemme, at jeg HErren, jeg haver udøst min Grumhed over eder.

23. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

24. Du Menneske-Søn! sig til hende: du er et Land, som ikke er renset, som ikke haver faaet Regn, paa Vredens Dag.

25. Hendes Propheters Forbund er midt derudi, de ere som en brølende Løve, som røver Rov; de æde Sjelen, tage Gods og dyrebare Ting, gjøre deres Enker mange midt i den. c. 34, 8 ꝛc.

26. Dens Præster forvende (fortrædeligen) min Lov, og vanhellige mine Helligdomme, gjøre ingen Skilsmisse imellem Helligt og Vanhelligt, og give ikke tilkjende (Forskjellen) imellem Reent og Ureent; og de skjule deres Øine for mine Sabbater, og jeg vanhelliges midt iblandt dem. Mich. 3, 11.

27. Dens Fyrster midt derudi ere som Ulve, de røve Rov, til at udøse Blod, at omkomme Sjele, for at drive Gjerrighed. v. 6. 7. Zeph. 3, 3 ꝛc.

28. Og dens Propheter anstryge den med løs (Kalk), de see Forfængelighed, spaae dem Løgn, sigende: saa sagde den HErre, HErre, dog HErren havde ikke talet. c. 13, 6. 10 fgg. Jer. 23, 32.

29. Folket i Landet undertrykke de med Vold, og røve Rov, og forfordele den Elendige og Fattige, og undertrykke den Fremmede foruden Ret.

30. Og jeg ledte efter en Mand af dem, som vilde gjerde et Gjerde, og staae i Gabet for mit Ansigt for Landet, at jeg skulde ikke fordærve det; men jeg fandt ingen. c. 13, 5. Ps. 106, 23. Es. 64, 6.

31. Derfor udøser jeg min Vrede over dem, jeg gjør Ende med dem ved min Grumheds Ild; jeg giver dem deres Vei paa deres Hoved, siger den HErre, HErre. c. 16, 43.

23. Capitel.

Ezechiel klager i en mørk Tale over Samarias og Jerusalems store Afguderier, 1-21. Truer Jerusalem med de Babyloniers fiendtlige Overfald, 22-35. Og igjentager baade sit Klagemaal og sin Trudsel, 36-49.

1. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du Menneske-Søn! der vare to Qvinder, een Moders Døttre.

3. Og de bedreve Horerie i Ægypten, i deres Ungdom bedreve de Horerie; der trykkes deres Bryster, og der beføledes deres Jomfrudoms Vorter. v. 21.

4. Og deres Navne vare: Ohola, den første, og Oholiba, hendes Søster; og de vare mine, og fødte Sønner og Døttre; og deres Navn (forklares saaledes:) Samaria er Ohola, og Jerusalem er Oholiba. 2 Kron. 12, 13 ꝛc. c. 16, 46.

5. Og Ohola bedrev Horerie, (og antog andre) i mit Sted, og brændte af Kjærlighed mod sine Bolere, mod de Assyrier, som vare nær hos; c. 16, 28.

6. Mod dem, som vare klædte med blaa (Tøi,) Fyrster og Forstandere, som vare allesammen ydige unge Karle, mod Ryttere, som rede paa Heste.

7. Og hun bedrev sit Horerie med dem, med alle udvalgte (Karle) af Assyriens Børn; med alle, imod hvilke hun brændte af Kjærlighed, med alle deres (stygge) Afguder besmittedes hun.

8. Og hun forlod ikke sit Horerie, (som hun førte med sig) af Ægypten, thi de havde ligget hos hende i hendes Ungdom, og havde beføiet hendes Jomfrudoms Vorter, og de havde udøst deres Horerie over hende.

9. Derfor gav jeg hende i hendes Boleres Haand, i Assurs Børns Haand mod hvilke hun brændte af Kjærlighed. c. 16, 37.

10. De, de blottede hendes Blusel, bortoge hendes Sønner og hendes Døttre, og ihjelsloge hende med Sværdet; og hun blev navn-(kundig) iblandt Qvinderne, da de udførte (mine) Domme over hende.

11. Der hendes Søster Oholiba det saae, da fordærvede hun sig ved sin Kjærlighed mere end den (anden), og hendes Horerie

ar slemmere), end hendes Søsters Ho-
rie. c. 16, 47. 51.
12. Hun brændte af Kjærlighed mod de
bsyrers Børn, (som vare) Fyrster og
orstandere, som vare nær, klædte med
ldkommen (Prydelse), Ryttere, som rede
ia Heste, allesammen yndige unge Karle.
c. 16, 28.
13. Og jeg saae, at hun var besmittet;
havde begge een Vei.
14. Og hun lagde til sit Horerie; (thi)
r hun saae malede Mænd paa Væggen,
Chaldæers Billede, malede med den røde
Farve), c. 16, 29.
15. Ombundne med Bælte om deres
ender, som havde overhængende, farvede
Huer) paa deres Hoveder, allesammen af
nseelse som Hovedsmænd, efter Babels
orns, de Chaldæers Lignelse, (som de
ere i) deres Fædreneland:
16. Saa brændte hun af Kjærlighed
od dem, saasnart hun ansaae dem med
ne Øine; og hun sendte Bud til dem til
haldæa.
17. Og Babels Børn kom til hende, at
gge (hos hende) af Kjærlighed, og de
smittede hende med deres Horerie; og
n besmittede sig med dem, derefter blev
ndes Sjel draget fra dem.
18. Og hun aabenbarede sit Horerie, og
abenbarede sin Blusel; og min Sjel blev
aget fra hende, ligesom min Sjel var
aget fra hendes Søster.
19. Dog formerede hun sit Horerie; idet
n kom ihu sin Ungdoms Dage, der hun
drev Horerie i Ægypti Land.
20. Og hun brændte mere af Kjærlighed,
d deres Medhustruer, hvilkes Kjød var
om) Asenets Kjød, og deres Udflod (som)
estens Udflod! Jer. 5, 8. Ez. 22, 11.
21. Saa besøgte du (igjen) din Ung-
oms Skjændsel, der de af Ægypten besø-
de dine Vorter, for din Ungdoms Bry-
ers Skyld. v. 3. 8.
22. Derfor, Oholiba! saa sagde den
Erre, HErre: see, jeg vil opvække dine
olere over dig, fra hvilke din Sjel har
draget sig, og lade dem komme trindt
nkring fra over dig: c. 16, 37.
23. (Nemlig) Babels Børn, og alle
haldæer, Pekod, Schoa, og Koa, (ja)
le Assurs Børn med dem, yndige unge
arle, Fyrster og Forstandere, allesammen
ovedsmænd, og udvalgte (Mænd,) som
lesammen ride paa Heste.
4 Mos. 26, 2.

24. Og de skal komme imod dig med
Rustvogne, Vogne og Hjul, og med en
Forsamling af Folk, Skjolde og (smaa)
Skjolde og Hjelme skal de sætte imod dig
trindt omkring; og jeg vil lægge Retten
for deres Ansigt, og de skal dømme dig
efter deres Rette. c. 21, 22. Ez. 16, 38.
25. Og jeg vil sætte min Nidkjærhed
imod dig, at de skal handle med dig i
Grumhed, de skal borttage din Næse og
dine Øren, og det Sidste af dig skal falde
ved Sværdet; de, de skal tage dine Søn-
ner og dine Døttre, og det Sidste af dig
skal fortæres med Ild.
26. Og de skal drage dine Klæder af dig,
og tage din Prydelses Tøi.
27. Saa vil jeg lade din Skjændsel
ophøre fra dig, og dit Horerie fra Ægypti
Land; og du skal ikke opløfte dine Øine til
dem, og ikke ydermere komme Ægypten ihu.
v. 48.
28. Thi saa sagde den HErre, HErre:
see, jeg giver dig i deres Haand, som du
haver, i deres Haand, som din Sjel er af-
draget fra. v. 22.
29. Og de skal handle med dig af Had,
og tage alt dit Arbeide og forlade dig
nøgen og blot; og dit Horeries Blusel,
og din Skjændsel, og dit Horerie skal
aabenbares: c. 16, 37.
30. (Saa de skal) gjøre dig dette, fordi
du haver bedrevet Horerie efter Hednin-
gerne, med hvilke du er besmittet ved deres
(styggе) Afguder.
31. Du haver gaaet i din Søsters Vei;
og jeg vil give hendes Bæger i din Haand.
v. 5. 11.
32. Saa sagde den HErre, HErre: du
skal drikke af din Søsters Bæger, (som er)
dybt og vidt; du skal blive til Latter, og
til Bespottelse, (thi Bægeret) skal holde
meget i sig. c. 22, 4.
33. Du skal fyldes med Drukkenskab og
Bedrøvelse; af Forskrækkelses og Ødelæg-
gelses Bæger, af din Søsters Samarias
Bæger. Ps. 60, 5; 75, 9. Es. 51, 17.
Jer. 25, 15. Sach. 12, 2.
34. Og du skal drikke deraf, og udsue, og
sønderbryde Skaarene deraf, og afrive dine
Bryster; thi jeg, jeg haver talet det, siger
den HErre, HErre. c. 24, 14. c. 28, 10.
35. Derfor sagde den HErre, HErre saa-
ledes: fordi du glemte mig, og kastede mig
bag din Ryg, saa bære du nu ogsaa din
Skjændsel og dine Horerier!
Jer. 2, 27. c. 32, 33.

36. Og HErren sagde til mig: du Menneske-Son! mon du vil domme Ohola og Oholiba (frie)? ja, forkynd dem heller deres Vederstyggeligheder.

37. Thi de have horet, og der er Blod paa deres Hænder, og de have bedrevet Horerie med deres (stygge) Afguder; tilmed lode de deres Born, som de havde avlet mig, gaae igjennem (Ilden) for dem at fortæres. Jer. 7, 31. Ez. 16, 20.

38. Ydermere have de gjort mig dette: de have besmittet min Helligdom paa den samme Dag, og vanhelliget mine Sabbater. c. 20, 13. 2 Mos. 20, 8 rc.

39. Thi da de havde slagtet deres Born for deres (stygge) Afguder, da gik de samme Dag i min Helligdom, at vanhellige den; og see, saaledes have de gjort midt udi mit Huus.

40. Og de sendte ogsaa efter Mænd, som skulde komme langt fra; som, da der var sendt Bud til dem, see, da kom de, og du badede dig for dem, sminkede dine Oine, og prydede (dig) deiligen.
2 Kong. 9, 30.

41. Og du sad paa en herlig Seng, og der var et Bord beredt for dit Ansigt; og du havde sat min Rogelse, og min Olie derpaa.

42. Der den Lyd af Mangfoldigheden var stillet hos hende, da bleve, foruden (de ypperlige) Folk, af den (menige) Mand forte (dertil, nemlig) Sabæer af Orken; og de gave Armbaand paa deres Hænder, og en deilig Krone paa deres Hoveder.

43. Og jeg sagde om hende, som var gammel i Horerier: nu skal man tilgavns bedrive Horerie med hende, medens hun (er til).

44. Og man kom til hende, som (man pleier) at komme til en Horekone: saa kom de til Ohola og til Oholiba, de skjændelige Qvinder.

45. Og retfærdige Mænd, de skal domme dem, som Horekoner dommes, og som de (Qvinder) dommes, der udose Blod; thi de ere Horekoner, og der er Blod paa deres Hænder. c. 16, 38. Es. 1, 15.
c. 59, 3.

46. Thi saa sagde den HErre, HErre: naar jeg forer en Forsamling op over dem, og giver dem til Ustadighed, og til Rov: Jer. 15, 13. c. 17, 3.

47. Da skal de Forsamlede stene dem ihjel med Stene, og sønderhugge dem med deres Sværde; de skal ihjelslaae deres Sonner og deres Dottre, og opbrænde deres Huse med Ild. Jer. 17, 27.

48. Og jeg vil lade den Skjændsel ophore af Landet; og alle Qvinderne skal undervises, at de ikke gjore efter deres Skjændsel.
v. 27.

49. Og de skal lægge eders Skjændsel paa eder, og I skal bære eders (stygge) Afguders Synder, og fornemme, at jeg er den HErre, HErre.

24. Capitel.

Ezechiel forestiller Jerusalems Odelæggelse ved de Chaldæer under en Lignelse af en sydende Gryde med Stykker Kjod og Been udi, 1-14. Dernæst ved sin Hustrues Død, over hvilken Gud forbod ham at holde noget Klagemaal, eller sorge, 15-27.

1. Og HErrens Ord skede til mig i det niende Aar, i den tiende Maaned, paa den tiende Dag i Maaneden, sigende:
2 Kong. 25, 1.

2. Du Menneske-Son! skriv dig denne Dags Navn, (ja,) denne selv samme Dag; Kongen af Babel haver lagt sig imod Jerusalem paa denne selv samme Dag.

3. Og fremsæt en Lignelse for det gjenstridige Huus, og du skal sige til dem: saa sagde den HErre, HErre: sæt en Gryde til, sæt til, og os ogsaa Vand derudi.

4. Samle de Stykker, (som hore) dertil, deri, alle de gode Stykker, Lænder og Skuldre; fyld den med udvalgte (Marv-) Been.

5. Tag det, som er udvalgt af Hjorden, og (gjor) ogsaa et Baal derunder; lad den vel syde, lad ogsaa dens (Marv-) Been koge midt derudi.

6. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: Vee den blod-(skyldige) Stad, (som er) en Gryde, hvis Skum er i den, og dens Skum er ikke udkommen af den! tag et Stykke derud efter det andet, der skal ikke kastes Lod derover, (hvilket forst skal ud).
Math. 23, 35. 37.

7. Thi dens Blod er midt udi den, den haver lagt det paa en hoi Klippe; den udoste det ikke paa Jorden, at man kunde have skjult over det med Stov.

8. Paa det jeg skulde lade (min) Grumhed opstige, til at hevne strængeligen, haver jeg ladet dens Blod være paa en hoi Klippe, at det skulde ikke skjules.

9. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: Vee den blod-(skyldige) Stad! jeg, jeg vil ogsaa gjore Baalet stort.
v. 6. Nah. 3, 1. Hab. 2, 12.

10. Bær meget Træ [illegible]

gjør, at Kjødet fortæres, og tillbered det
vel med Urter, og lad (Marv-)Benene
brænde.
11. Og sæt den tom paa dens Gløder,
paa det den kan blive heed, og dens Kob-
ber brændes, og dens Ureenhed smeltes
midt i den, at dens Skum kan fortæres.
12. Den gjorde (mig) Møie med (idel)
Uret; dens megen Skum udkom ikke af
den, dens Skum (skal fortæres) i Ilden.
13. I din Ureenhed er Skjændsel: fordi
jeg haver renset dig, og du blev (dog)
ikke reen, saa skal du ikke renses ydermere
af din Ureenhed, indtil jeg haver ladet
min Grumhed hvile paa dig. c. 5, 13.
c. 16, 42.
14. Jeg HErren, jeg haver talet det, der
kommer, og jeg haver gjort det, jeg vil ikke
lade det fare, og ikke spare, ei heller an-
gre; efter dine Veie, og efter dine Handel-
ler skal de dømme dig, siger den HErre,
HErre. c. 23, 34.
15. Og HErrens Ord skede til mig,
sigende:
16. Du Menneske-Søn! see, jeg vil
tage fra dig dine Øines Lyst ved en Plage;
men du skal ikke hyle, og ei græde, og din
Graad skal ei komme (frem).
17. Hold stille fra at jamre, hold ikke
Sorg for de Døde, bind din Hue paa dig,
og du skal drage dine Skoe paa dine Fød-
der, og ikke skjule Skjægget over Munden,
og ikke æde Folks Brød. v. 22.
Jer. 16, 17.
18. Og jeg talede (dette) til Folket om
Morgenen, og min Hustru døde om Afte-
nen; og jeg gjorde om Morgenen, som
mig var befalet.
19. Og Folket sagde til mig: vil du
ikke give os tilkjende, hvad disse Ting (be-
tyde) os, efterdi du gjør (saa)?
20. Og jeg sagde til dem: HErrens
Ord skede til mig, sigende:
21. Sig til Israels Huus: saa sagde
den HErre, HErre: see, jeg vanhelliger
min Helligdom, eders Styrkes Herlighed,
eders Øines Lyst, og eders Sjæles Skaan-
sel; og eders Sønner og eders Døttre,
som I lade (efter eder), skal falde for
Sværdet.
22. Og I skal gjøre, saa som jeg gjor-
de; I skal ikke skjule Skjægget over Mun-
den, og ikke æde Folks Brød. v. 17.
23. Men eders Huer skal være paa
eders Hoveder, og eders Skoe paa eders
Fødder, I skal ikke hyle, og ei græde;
men forsvinde i eders Misgjerninger, og
sukke den ene med den anden.
3 Mos. 26, 39.
24. Og Ezechiel skal være eder til et Un-
derligt Tegn, I skal gjøre efter alt det,
som han haver gjort; naar det kommer,
da skal I fornemme, at jeg er den HErre,
HErre. v.27. Ps.71,7. Ez.12,6.11.
25. Og du Menneske-Søn! mon ikke
paa den Dag, naar jeg skal borttage fra
dem deres Styrke, deres Prydelses Glæde,
deres Øines Lyst, og deres Sjæles Ophøj-
telse, deres Sønner og deres Døttre:
26. (Mon ikke) paa den samme Dag
den skal komme til dig, som er undkom-
men, at lade det høres for (dine) Øren?
c. 33, 21.
27. Paa den samme Dag skal din Mund
oplades med den, som er undkommen, og
du skal tale, og ikke ydermere være stum;
og du skal være dem til et underligt Tegn,
og de skal fornemme, at jeg er HErren.
c. 29, 21.

25. Capitel.

Ezechiel spaaer imod Ammons Børn, som glædede
sig ved Templets Ødelæggelse, 1-7. Imod Moab,
som agtede Juda ligesom andre Hedninger, 8-11.
Imod Edom, som hevnede sig paa Jøderne, 12-14.
Og imod Philisterne af samme Aarsag, 15-17.

1. Og HErrens Ord skede til mig,
sigende:
2. Du Menneske-Søn! sæt dit Ansigt
imod Ammons Børn, og spaae imod dem.
c. 21, 21. c. 29, 2. Jer. 49, 1.
3. Og du skal sige til Ammons Børn:
hører den HErre, HErrens Ord: saa
sagde den HErre, HErre: efterdi du
sagde: ha! om min Helligdom, fordi den
er vanhelliget, og om Israels Land, fordi
det er ødelagt, og om Judæ Huus, fordi
de ere farne (bort), idet de ere bortførte:
c. 26, 2. c. 36, 2.
4. Derfor see, jeg vil give Folk af Østen
dig til Eiendom, og de skal sætte deres
Slotte i dig, og gjøre deres Boliger i dig;
de skal æde din Frugt, og de skal drikke
din Melk.
5. Og jeg vil gjøre Rabba til Kameleers
Bolig, og Ammons Børn til Faarelele;
og I skal fornemme, at jeg er HErren.
6. Thi saa sagde den HErre, HErre:
fordi du klapper med Haand, og stamper
med Fod, og du haver glædet dig i al din
Foragt efter (din) Sjæls (Lyst) imod Is-
raels Land; c. 36, 5.
7. Derfor see, jeg, jeg udrækker min

Haand over dig, og giver Hedningerne dig til Bytte, og udrydder dig fra Folkene, og lader dig omkomme af Landene; jeg vil ødelægge dig, og du skal fornemme, at jeg er HErren.

8. Saa sagde den HErre, HErre: fordi Moab og Seir sige: see, Judæ Huus er ligesom alle Hedningerne:
Es. 15, 1 2c. Jer. 48, 1.

9. Derfor see, jeg vil aabne Moabs Side fra Stæderne af, (ja,) fra hans Stæder, fra hans Ende af, (nemlig) det deilige Land, Beth-Jesimoth, Baal-Meon, og Kiriathama,

10. For Folket af Østen, (tillige) med Ammons Børn, og jeg giver det (dem) til Eiendom, paa det man ikke skal ihukomme Ammons Børn blandt Hedningerne.

11. Og jeg vil udføre (mine) Domme imod Moab, at de skal fornemme, at jeg er HErren.

12. Saa sagde den HErre, HErre: fordi Edom gjorde det, da han hevnede sig haardeligen paa Judæ Huus, og de gjorde sig saare skyldige, da de hevnede sig paa dem: Jer. 49, 7 2c.

13. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: ja, jeg vil udrække min Haand over Edom, og udrydde deraf Mennesker og Dyr; og jeg vil gjøre det øde fra Theman, og (indtil) Dedan skal de falde ved Sværdet.

14. Og jeg vil føre min Hevn over Edom, ved mit Folks Israels Haand, og de skal gjøre ved Edom efter min Vrede, og efter min Grumhed; og de skal kjende min Hevn, siger den HErre, HErre.

15. Saa sagde den HErre, HErre: fordi Philisterne have handlet med Hevn, og have hevnet sig haardeligen med Røven efter (deres) Sjels (Lyst), at fordærve med et evigt Fiendskab: Jer. 47, 1 2c.

16. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: see, jeg vil udrække min Haand over Philisterne, og udrydde de Crethier, og omkomme det Overblevne ved Havets Havn.

17. Og jeg vil gjøre stor Hevn paa dem, med grumme Straffe; og de skal fornemme, at jeg er HErren, naar jeg fører min Hevn over dem.

26. Capitel.

Ezechiel spaaer imod Tyrus, som skulde ødelægges af de Babylonier, fordi den glædede sig over Jerusalems Undergang, 1-14. Hvorover alle Øer og Fyrster ved Havet skulle bæve og forskrækkes, 15-21.

1. Og det skede i det ellevte Aar, paa den første (Dag) i Maaneden, at HErrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du Menneske-Søn! fordi at Tyrus sagde over Jerusalem: ha! den er sønderbrudt, (den, som var) Folkenes Porte, den er vendt om til mig; jeg vil fyldes, den er ødelagt: Es. 23, 1 2c.

3. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: see, jeg vil (komme) over dig, Tyrus! og vil opføre mange Hedninger over dig, som Havet opstiger med sine Bølger.
Es. 23, 1.

4. Og de skal fordærve Murene i Tyrus, og nedbryde dens Taarne, og jeg vil bortfeie dens Støv af den, og gjøre den til en høi Klippe.

5. Den skal vorde til at udbrede (Fiske-) Garn paa, midt i Havet; thi jeg, jeg haver talet det, siger den HErre, HErre; og den skal være Hedningerne til Rov.
c. 25, 7.

6. Og dens Døttre, som ere paa Marken, skal ihjelslaaes ved Sværdet; og de skal fornemme, at jeg er HErren.

7. Thi saa sagde den HErre, HErre: see, jeg vil lade Nebucadnezar, Kongen af Babel, komme imod Tyrus fra Norden, ham, som er Kongers Konge, med Heste, og med Vogne, og med Ryttere, og med en Forsamling, og meget Folk. Esr. 7, 12.
Dan. 2, 37.

8. Han skal ihjelslaae dine Døttre paa Marken med Sværdet, og sætte Bolværk imod dig, og opkaste Vold imod dig, og opreise Skjold imod dig. v. 6.

9. Og han skal sætte Muurbrækkere imod dine Mure, og nedbryde dine Taarne ved sine Sværde.

10. For hans Hestes Mangfoldigheds Skyld, skal deres Støv bedække dig; dine Mure skal bæve af Rytteres og Hjuls og Vognes Lyd, naar han skal komme ind ad dine Porte, ligesom man (pleier at) komme udi en Stad, som er igjennembrudt.

11. Han skal nedtræde alle dine Gader med sine Hestes Hover; han skal ihjelslaae dit Folk med Sværdet, og dine stærke Støtter skal nedfalde til Jorden.

12. Og de skal røve dit Gods, og plyndre dine Vare, og nedbryde dine Mure, og afbryde dine ønskelige Huse; og de skal kaste dine Stene, og dit Træe, og dit Støv midt udi Vandet.

13. Og jeg vil lade ophøre dine Sanges

Bulder; og dine Harpers Lyd skal ikke høres ydermere. Jer. 7, 34. c. 16, 9.
c. 25, 10. c. 33, 11.

14. Jeg vil gjøre dig til en høi Klippe, du skal vorde til at udbrede (Fiske-)Garn paa, du skal ikke ydermere bygges; thi jeg HErren, jeg haver talet det, siger den HErre, HErre. v. 5.

15. Saa sagde den HErre, HErre til Tyrus: mon ikke Øerne skulle bæve for dit Falds Lyd, naar de saarede jamre sig, naar de aldeles ihjelslaaes midt i dig?

16. Og alle Fyrster ved Havet skal nedstige af deres Throner, og aflægge deres Kapper, og afføre deres bestukkede Klæder; de skal iføre sig Forfærdelse, sidde paa Jorden, og forfærdes hvert Øieblik, og forskrækkes over dig. c. 32, 10.

17. Og de skal optage et Klagemaal over dig, og sige til dig: hvorledes er du omkommen, du (vel) beboede (Stad) af Havet! (det var) den berømmelige Stad, som var mægtig paa Havet, (baade) den, og dens Indbyggere, som gave deres Forskrækkelse over alle dem, som boede hos dem. c. 27, 30.

18. Nu skal Øerne forfærdes paa dit Falds Dag; ja Øer, som ere i Havet, skal forskrækkes for dit Endeligt.

19. Thi saa sagde den HErre, HErre: naar jeg gjør dig til en ødelagt Stad, som Stæderne, i hvilke man ikke boer; naar jeg lader opkomme Afgrunden over dig, og de mange Vande bedække dig:

20. Da vil jeg nedkaste dig med dem, som nedfare i Hulen, til det gamle Folk, og lade dig blive i de nederste (Steder i) Jorden, i de (Steder, som have været) øde fra gammel (Tid), med dem, som nedfare i Hulen, paa det du skal ikke besiddes; og jeg vil give Deilighed i de Levendes Land. c. 28, 8. c. 31, 16.
Ps. 143, 7; 42, 3. Aab. 21, 2.

21. Jeg vil gjøre dig til Forskrækkelser, og du skal ikke (mere være til); naar der spørges om dig, da skal du ikke findes ydermere evindelig, siger den HErre, HErre. Job 7, 21. Ps. 37, 36.

27. Capitel.

Ezechiel beskriver Tyri store Herlighed, Rigdom og Handel, 1–26. Og denne Stads jammerlige Ødelæggelse, 27–36.

1. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

2. Og du Menneske-Søn! optag et Klagemaal over Tyrus. c. 28, 12. Es. 23, 1 *c.*

3. Og du skal sige til Tyrus, som boer der, hvor Nedgangen er til Havet, som handler med Folk paa mange Øer: saa sagde den HErre, HErre: o Tyrus! du, du sagde: jeg er fuldkommen i Deilighed.
c. 28, 12. Hos. 9, 13.

4. Dine Landemærker ere midt i Havet; dine Bygningsmænd have fuldkommet din Deilighed.

5. De byggede til dig af Fyrretræe fra Senir alle Overlagene; de hentede Ceder af Libanon, at gjøre Master for dig.

6. De gjorde dine Aarer af Eeg fra Basan; dine Bænke gjorde de af Elfenbeen, som var vel nedtraadt, fra Kithims Øer.

7. Dit Seil var af bestukket (kosteligt) Linnet fra Ægypten, at det skulde være paa din Mast; blaafarvet Tøi og Purpur fra Elisas Øer bedækkede dig. 1 Mos. 10, 4.

8. Indbyggerne i Zidon og Arpad vare dine Roersmænd; dine Vise, o Tyrus! som vare i dig, de vare dine Styrmænd.

9. De Gamle fra Gebal, og de Vise derudi, vare i dig, og færdigede det, som var brudt paa dig; alle Skibe i Havet og deres Skibsfolk vare i dig, at drive Handel med dig. 1 Kong. 5, 18. 2 Kong. 12, 5 sqq.

10. (De af) Persia, og Lydia, og Put vare i din Hær dine Krigsfolk, de ophængte Skjold og Hjelm i dig, de gave (dig) din Prydelse.

11. Arvads Børn og din Hær vare paa dine Mure trindt omkring, og Gammadæer vare paa dine Taarne; de hængte deres Skjolde paa dine Mure trindt omkring, de fuldkommede din Deilighed.

12. Tharsis handlede med dig formedelst Mangfoldighed af allehaande Gods, med Sølv, Jern, Tin og Bly, (som) de førte til dit Marked.

13. Javan, Tubal og Mesech, de vare dine Kræmmere; med Menneskers Sjele og Kobberkar dreve de din Handel.
1 Mos. 10, 2. Aab. 18, 13.

14. De af Togarmas Huus, de førte Heste, og Ryttere, og Muul-Æsler til dit Marked.

15. Dedans Børn vare dine Kræmmere, din Haands Handel var paa mange Øer; de igjengave dig Horn af Elfenbeen og Ebentræe til Betaling.

16. Syria handlede med dig, for dine Gjerningers Mangfoldigheds Skyld med Karbunkel, Purpur, og bestukket (Arbeide), og (kosteligt) Linnet, og Koraller og Krystal, (som) de førte paa dit Marked.
c. 16, 13. Job 28, 18.

17 Juda og Israels Lande, de vare dine Kræmmere; med Hvede af Minnit og Pannag, og Honning, og Olie, og Balsom, dreve de din Handel.

18. Damascus handlede med dig for dine Gjerningers Mangfoldigheds Skyld, for Mangfoldighed af allehaande Gods, med Viin af Helbon, og hvid Uld.

19. Og Dan og Javan-Mensal, de førte (Varer) paa dit Marked; stinnende Jern, Casia og Calmus var i din Handel.

20. Dedan handlede med dig, med kostelige Klæder, til at ride paa.

21. Arabia, og alle Fyrster af Kedar, de vare Kjøbmænd hos dig; med Lam, og Vædre, og Bukke, med dem have de handlet med dig. 1 Mos. 25, 13.

22. Kræmmere af Scheba og Raema, de vare dine Kræmmere med det Ypperste af allehaande Urter, og med allehaande dyrebare Stene og Guld, (som) de førte paa dit Marked.

23. Haran, og Canne, og Eden, Kræmmere af Scheba, Assur (og) Chilmad, handlede med dig.

24. De vare dine Kræmmere med fuldkomne (Prydelser), i Pakker af blaat (Silke) og bestukkede (Klæder), og med Skatkister, med ypperlige (Klæder; og Varer,) som vare bundne med Strikker, og ipakkede i (Kister af) Ceder, (fandtes) iblandt dit Kjøbmandskab.

25. Tharsis Skibe, de sang om dig (for) din Handels (Skyld); ja, du var fyldt, og var saare æret midt i Havet.

26. Dine Roersmænd førte dig paa store Vande; (men) Østenvinden sønderbrød dig midt i Havet. v. 25.

27. Dit Gods og dine Markeds-(Varer), din Handel, dine Skibsfolk, og dine Styrmænd, de, som færdigede det, som var brudt paa dig, og de, som dreve din Handel, og alle disse Krigsmænd, som vare midt i dig, og al din Forsamling, skal falde midt i Havene, paa dit Falds Dag. v. 25.

28. For dine Styrmænds Skrigs Lyd skal Forstæderne bæve.

29. Og de skal nedstige af deres Skibe, alle, som tage fat paa Aarer, Skibsfolk, alle Styrmænd paa Havet, de skal blive staaende paa Landet.

30. Og de skal lade deres Røst høre over dig, og raabe bitterligen; og de skal opkaste Støv paa deres Hoveder, de skal vælte sig i Asken. c. 26, 17. Aab. 18, 9. 19. Job 2, 12.

31. Og de skal gjøre sig heel skaldede over dig, og ombinde Sække, og græde over dig med en bekeligen (bedrøvet) Sjel, med en bitter Hylen. Jer. 48, 37.

32. Og de skal optage et Klagemaal over dig i deres Klage, og beklage dig, (sigende:) hvo haver været, som Tyrus, som den, der er udryddet midt paa Havet?

33. Der dine Markeds-(Varer) fremkom af Havene, mættede du mange Folk; med dit Godses og din Handels Mangfoldighed gjorde du Konger rige paa Jorden.

34. Paa den Tid du er sønderbrudt af Havet i de dybe Vande, er din Handel, og al din Forsamling midt i dig falden.

35. Alle Øernes Indbyggere forskrækkedes over dig; og deres Konger forfærdedes saare, de saae jammerligen ud i Ansigtet. c. 32, 10.

36. Kjøbmændene iblandt Folkene hvislede over dig; du er bleven til Forskrækkelse, og (skal) ikke (mere være til), indtil evig (Tid). c. 28, 19.

28. Capitel.

Ezechiel spaaer imod Tyri Fyrste, som for sin Hovmodigheds Skyld skal haardeligen straffes, 1-10. Derover holder Propheten et Klagemaal, 11-19. Han spaaer og imod Zion, som skulde straffes med Pestilentse, Blod og Sværd, 20-24. Ligesaa om Christi Rige, udi hvilket de Troende skal nyde Fred og Velstand, 25, 26.

1. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du Menneske-Søn! siig til Tyri Fyrste: saa sagde den HErre, HErre: fordi dit Hjerte er ophøiet, og du sagde: jeg er Gud, jeg sidder paa Guds Sæde midt i Havet; (fordi) du er et Menneske, og ikke Gud, og (dog) holdt dit Hjerte, som Guds Hjerte; Dan. 5, 10. Ap. G. 12, 22. 2 Thess. 2, 4.

3. See, (fordi) du er klogere end Daniel; alt det, som er lønligt, kan man ikke skjule for dig; Dan. 4, 8. 9. 18 c. 5, 11. 12.

4. (Fordi) du haver forhvervet dig Formue ved din Viisdom og ved din Forstand, og gjort (det, at der er) Guld og Sølv i dine Liggendefæ; 5 Mos. 8, 17.

5. (Fordi) du haver formeret din Formue ved din Viisdoms Mangfoldighed, ved dit Kjøbmandskab; og dit Hjerte er ophøiet for din Formues Skyld:

6. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: efterdi du holdt dit Hjerte, som Guds Hjerte:

7. Derfor see, jeg vil lade komme Fremmede over dig, de Forfærdelige iblandt Hedningerne; og de skal uddrage deres Sværde over din Viisdoms Deilighed, og vanhellige din Herlighed.

8. De skal kaste dig ned i Graven, og du skal døe, (som) de Saarede døe, midt i Havet. c. 26, 20. c. 31, 16. c. 32, 18.

9. Mon du (da) vel skulde sige for den, som ihjelslaaer dig: jeg er Gud? da du (dog) er et Menneske, og ikke Gud, i hans Haand, som ihjelslaaer dig. v. 2.

10. Du skal døe, (som) de med Forhud døe, i Fremmedes Haand; thi jeg haver talet det, siger den HErre, HErre.

11. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

12. Du Menneske-Søn! optag et Klagemaal over Kongen af Thyrus; og du skal sige til ham: saa sagde den HErre, HErre: du, som besegler en Sum, fuld af Viisdom, og fuldkommen med Deilighed; c. 27, 2. 3. c. 32, 2. Hos. 9, 13.

13. Du var i Eden, (i) Guds Have, allehaande dyrebare Stene bedækkede dig, (nemlig) Sarder, Topaser og Demant, Turkous, Onyx og Jaspis, Saphir, Karbunkel og Smaragd, og Guld; dine Trommers og dine Pibers Gjerning var hos dig, de vare beredte paa den Dag, du blev skabt. 2 Mos. 28, 17. c. 39, 10. Aab. 21, 19. 20.

14. Du var (som) en salvet Cherub, der skjuler (Arken), og jeg havde sat dig, du var paa Guds hellige Bjerg, du vandrede midt iblandt funklende Stene. 2 Mos. 25, 20.

15. Du var fuldkommen paa dine Veie, fra den Dag af du blev skabt, indtil Uretfærdighed blev funden i dig.

16. De fyldte dig indvortes, formedelst dit Kjøbmandskabs Mangfoldighed, med Vold, og du syndede; derfor vil jeg vanhellige dig fra Guds Bjerg, og omkomme dig, du Cherub, du som skjuler! midt fra de funklende Stene. v. 14.

17. Dit Hjerte er ophøiet for din Deiligheds Skyld, du haver fordærvet din Viisdom (tillige) med din Herlighed; jeg haver kastet dig paa Jorden, hengivet dig for Kongens Ansigt, at de skulle see paa dig.

18. For dine Misgjerningers Mangfoldighed, for dit Kjøbmandskabs Uretfærdighed, haver du vanhelliget dine Helligdomme, og jeg vil lade en Ild gaae ud midt udaf dig, den, den skal fortære dig, og jeg vil gjøre dig til Aske paa Jorden for alles Øine, som see dig.

19. Alle, som dig kjende iblandt Folkene, skal forskrækkes over dig; du er bleven til Forskrækkelser, og (skal) ikke (være mere til) evindelig. c. 27, 36.

20. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

21. Du Menneske-Søn! sæt dit Ansigt imod Zidon; og spaae imod den. c. 25, 2. c. 35, 2. Es. 23, 2. 12.

22. Og du skal sige: saa sagde den HErre, HErre: see, jeg (kommer) over dig, Zidon! og jeg vil herliggjøres midt udi dig; og de skal fornemme, at jeg er HErren, naar jeg udfører (mine) Domme imod den, og helliggjøres ved den. c. 36, 23. 2 Mos. 14, 18. Es. 29, 6.

23. Og jeg vil sende Pestilentse og Blod i den paa dens Gader, og der skal falde Ihjelslagne midt derudi ved Sværdet, (som skal komme) over den trindt omkring; og de skal fornemme, at jeg er HErren.

24. Og den skal ikke ydermere være for Israels Huus Torne, som stikke, eller Torne, som gjøre Smerte, fremfor alle dem, som ere trindt omkring dem, som berøve dem; og de skal fornemme, at jeg er den HErre, HErre.

25. Saa sagde den HErre, HErre: naar jeg samler Israels Huus fra Folkene, som de ere adspredte iblandt, da vil jeg helliggjøres ved dem for Hedningernes Øine; og de skal boe i deres Land, som jeg gav min Tjener Jakob. 3 Mos. 11, 44.

26. Og de skal boe trygeligen derudi, og bygge Huse, og plante Viingaarde, ja, boe trygeligen; naar jeg udfører (mine) Domme imod alle dem, som berøvede dem trindt omkring dem, og de skal fornemme, at jeg HErren er deres Gud.

29. Capitel.

Ezechiel spaaer imod Pharao, Kongen i Egypten, at HErren skulde lade ham og hans Land ødelægges for hans Hovmods Skyld, ꝛc. 1-12. Dog skulde Gud efter 40 Aar samle de Egypter igien, og gjøre dem til et ringe Kongerige, 13-16. HErren vil give Kongen af Babel Egypti Gods til Løn for hans Arbeide for Tyrus, 17-20. Han lover Israels Folk Frelsning, 21.

1. I det tiende Aar, i den tiende (Maaned) paa den tolvte (Dag) i Maaneden, skede HErrens Ord til mig, sigende:

2. Du Menneske-Søn! sæt dit Ansigt

imod Pharao, Kongen af Aegypten; og
spaae imod ham, og imod al Aegypten.
Es. 19, 1. Jer. 46, 2.
3. Tael, og du skal sige: saa sagde den
HErre, HErre: see, jeg (kommer) over
dig, Pharao! Konge i Aegypten, du, som
er den store Drage, der ligger midt i sine
Strømme, og som sagde: min Strøm er
min, og jeg, jeg haver gjort den. c.32,2.
4. Men jeg vil lægge Kroge i dine Kjæ-
ber, og lade Fiske i dine Strømme hænge
ved dine Skjæl; og jeg vil drage dig op
midt af dine Strømme, og alle Fiske i dine
Strømme skal hænge ved dine Skjæl.
c. 38, 4. 2 Kong. 19, 28. Es. 37, 29.
5. Og jeg vil forlade dig i Ørken, dig,
og alle Fiske af dine Strømme, du skal ikke
samles tilhobe, og ei sankes; jeg haver
givet dig til Spise for Dyrene i Landet,
og for Fuglene under Himmelen. c.32,4.
c. 39, 4.
6. Og alle Aegyptens Indbyggere skal
fornemme, at jeg er HErren, fordi de have
været Israels Huus en Rørkjep.
2 Kong. 18, 21. Es. 36, 6.
7. Naar de toge fat paa dig med Haan-
den, saa sønderbrødes du, og søndersled
dem hele Siden; og naar de hældte sig
paa dig, blev du sønderbrudt, og kom alle
Lænder paa dem til at staae (stille).
8. Derfor sagde den HErre, HErre, saa-
ledes: see, jeg lader Sværdet komme over
dig, og jeg vil lade udrydde Mennesker og
Fæ af dig.
9. Og Aegypti Land skal blive til en
Ødelæggelse, og et øde (Sted), og de skal
fornemme, at jeg er HErren; fordi han
sagde: det er min Strøm, og jeg, jeg
gjorde den. v. 3.
10. Derfor see, jeg (vil komme) til dig,
og til din Strøm, og gjøre Aegypti Land
til aldeles øde Ørker, fra Syene Taarn, og
indtil Morlands Landemærke. c.30,6.
11. Der skal ikke gaae Menneskes Fod
igjennem den, og Fæes Fod skal ikke gaae
igjennem den; og den skal ikke beboes i
fyrretyve Aar.
12. Og jeg vil gjøre Aegypti Land til en
Ødelæggelse, midt iblandt de ødelagte
Lande, og dens Stæder skal være en Øde-
læggelse, midt iblandt de ødelagte Stæder,
fyrretyve Aar; og jeg vil adsprede Aegyp-
terne iblandt Hedningerne, og bortkaste
dem i Landene.
13. Thi saa sagde den HErre, HErre:
naar fyrretyve Aar ere til Ende, vil jeg
samle Aegypterne fra Folkene, hvor de
vare adspredte.
14. Og jeg vil vende Aegypti Fængsel,
og føre dem tilbage i Pathros Land, til
det Land, (hvor de have havt) deres Han-
del; og de skal være et fornedret Rige.
Jer. 48, 47. c. 29, 14. Ez. 16, 53. Es. 11, 11.
15. Det skal være fornedret fremfor
(andre) Riger, og ikke ophøies ydermere
over Hedningerne; og jeg vil formindske
dem, at de skal ikke regjere over Hednin-
gerne.
16. Og det skal ikke ydermere være Isra-
els Huus til en Tillid, som skal gjøre, at
jeg ihukommer Misgjerning, naar de, de
vende Ansigtet efter dem; og de skal for-
nemme, at jeg er den HErre, HErre.
17. Og det skede i det syv og tyvende
Aar, i den første (Maaned), paa den
første (Dag) i Maaneden, (da) skede HEr-
rens Ord til mig, sigende:
18. Du, Menneske-Søn! Nebucadnezar,
Kongen af Babel, haver kommet sin
Krigshær til at tjene med en stor Tjeneste
imod Tyrus, saa at hvert Hoved er skal-
det, og hver Skulder er plukket; og han
og hans Hær havde ikke Løn for Tyrus,
for den Tjeneste, som han tjente imod dem.
19. Derfor sagde den HErre, HErre
saaledes: see, jeg giver Nebucadnezar,
Kongen af Babel, Aegypti Land, og han
skal optage dets meget (Gods) og bytte
dets Bytte, og røve dets Rov, og det skal
være Løn for hans Hær.
20. For hans Arbeide, med hvilket han
tjente imod den, haver jeg givet ham
Aegypti Land; thi de gjorde det for mig,
siger den HErre, HErre.
21. Paa den samme Dag vil jeg lade
Israels Huses Horn voxe, og give dig en
opladt Mund midt iblandt dem; og de
skal fornemme, at jeg er HErren.

30. Capitel.

Ezechiel spaaer fremdeles om Aegypti og alle omlig-
gende Landes Ødelæggelse ved Kongen af Babel
1-19. Og at Pharaos Magt skulde brydes, og
Kongen af Babel styrkes imod ham, rc. 20-26.

1. Og HErrens Ord skede til mig,
sigende:
2. Du, Menneske-Søn! spaae, og du
skal sige: saa sagde den HErre, HErre:
hyler, (og siger:) ak den Dag!
3. Thi Dagen er nær; ja, HErrens Dag
er nær, en Dag med Skye, det skal være
Hedningers Tid. Joel 2, 1 rc.
Zeph. 1, 14 rc.

4. Og der skal komme et Sværd i Ægypten, og der skal være en Forfærdelse over Morland, naar de Ihjelslagne falde i Ægypten; og de skal tage dens meget (Gods), og dens Grundvolde skal nedbrydes. c.29,2. Es.19,1. c.20,3. Jer.46,2.

5. Morland og Put og Lydia, med den Hob af allehaande (Folk), og Chub og de Folk af (deres) Pagts Land, de skal falde med dem ved Sværdet. c.27,10.

6. Saa sagde HErren: de, som ville understøtte Ægypten, skal og falde, og deres Styrkes Hovmodighed nedfare; fra Syene Taarn skal de falde i den ved Sværdet, siger den HErre, HErre. c.29,10.

7. Og de skal ødelægges midt iblandt de ødelagte Lande; og dens Stæder skal være midt iblandt de ødelagte Stæder.

8. Og de skal fornemme, at jeg er HErren, naar jeg gjør en Ild i Ægypten, og alle dens Hjælpere sønderbrydes.

9. Paa den samme Dag skal udgaae Bud for mit Ansigt i Skibene, til at forfærde Morland, (som er saa) tryg; og der skal være en Forfærdelse iblandt dem, som paa Ægypti Dag, thi see, den kommer.
Es. 20, 3 ꝛc. Hab. 2, 3.

10. Saa sagde den HErre, HErre: ja, jeg vil lade ophøre Ægyptens meget (Gods) ved Nebucadnezars, Kongen af Babels, Haand.

11. Han, og hans Folk med ham, de forfærdeligste iblandt Hedningerne, ere hidførte til at fordærve Landet; og de skal uddrage deres Sværde over Ægypten, og fylde Landet med Ihjelslagne. Jer.44,13.

12. Og jeg vil gjøre Strømmene tørre, og sælge Landet i de Ondes Haand, og ødelægge Landet og dets Fylde ved Fremmedes Haand, jeg HErren, jeg haver talet det.

13. Saa sagde den HErre, HErre: ja, jeg vil fordærve de (stygge) Afguder, og lade ophøre de Afguder af Noph, og der skal ikke ydermere være en Fyrste af Ægypti Land; og jeg vil give Frygt i Ægypti Land. Mich. 5, 12. Sach. 13, 2.

14. Og jeg vil ødelægge Pathros, og gjøre en Ild i Zoan, og udføre (mine) Domme i No. Ps. 78, 12. 43.

15. Og jeg vil udøse min Grumhed over Sin, (som er) Ægypternes Befæstning, og udrydde den Mangfoldighed i No.
Jer. 46, 25.

16. Og jeg vil gjøre en Ild i Ægypten, Sin skal lide megen Smerte, og No skal blive til at sønderrives, og Noph skal have dagligen Fiender.

17. De unge Karle i Aven og Pibeseth skal falde ved Sværdet, og (Døttrene) skal gaae i Fængsel. v. 18.

18. Og i Tachpanches formørkes Dagen, naar jeg sønderbryder der Ægyptens Aag, og dens Styrkes Hovmodighed skal høre op i den; en Sky skal bedække den selv, og dens Døttre skal gaae i Fængsel.

19. Og jeg vil udføre (mine) Domme i Ægypten, og de skal fornemme, at jeg er HErren.

20. Og det skede i det ellevte Aar, i den første (Maaned), paa den syvende (Dag) i Maaneden, at HErrens Ord skede til mig, sigende:

21. Du, Menneske-Søn! jeg haver sønderbrudt Pharaos, Kongen af Ægyptens Arm; og see, den skal ikke forbindes, at man skulde meddele den Lægedom, at føre Bind frem, til at forbinde den, til at gjøre den stærk, at (den kunde) tage fat paa Sværdet. 1 Sam. 2, 31.

22. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: see, jeg (vil) til Pharao, Kongen i Ægypten, og sønderbryde hans Arme, (baade) den stærke og den sønderbrudte, og jeg vil gjøre, at Sværdet skal falde af hans Haand.

23. Og jeg vil adsprede Ægypterne iblandt Hedningerne, og jeg vil bortkaste dem i Landene. v. 26

24. Men jeg vil styrke Kongen af Babels Arme, og give mit Sværd i hans Haand, og sønderbryde Pharaos Arme, og han skal sukke for hans Ansigt, som den sukker, der er (dødelig) saaret.

25. Og jeg vil styrke Kongen af Babels Arme, men Pharaos Arme skal falde; og de skal fornemme, at jeg er HErren, naar jeg giver mit Sværd i Kongen af Babels Haand, og han udrækker det imod Ægypti Land.

26. Og jeg vil adsprede Ægypterne iblandt Hedningerne, og bortkaste dem i Landene; og de skal fornemme, at jeg er HErren.

31. Capitel.

Gud lader forestille for Pharao det Assyriske Kongeriges Høihed, Herlighed og Pragt, under en Lignelse af et høit Cedertræ, 1-9. Og at han havde ladet det falde for sin Trodsigheds og Ewilheds Skyld, andre til Exempel og Vidunder, at det skal gaae Pharao og hans Huus ligesaa, 10-18.

1. Og det skede i det ellevte Aar, i den tredie (Maaned), paa den første (Dag) i Maaneden, at HErrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du, Menneske-Søn! sig til Pharao, Kongen i Ægypten, og til hans Mangfoldighed: hvem er du liig i din Storhed?

3. See, Assur var (som) en Ceder paa Libanon, deilig med Grene, og (som) en Skov, der giver Skygge, og høi af Vært, og hans Top var iblandt tykke (Qviste).

4. Vandet gjorde ham stor, og Afgrunden ophøiede ham; den gik med sine Floder trindt omkring hans Plantelse, og udløb sine Vandløb til alle Træer paa Marken.

5. Derfor blev hans Vært høiere end alle Træernes paa Marken; og der bleve mange (smaae) Grene derpaa, og de (skjønne) Grene derpaa bleve lange, for det meget Vand, der han udskjød (sine Qviste).

6. Alle Himmelens Fugle gjorde Rede paa hans (smaae) Grene, og alle (vilde) Dyr paa Marken avlede under hans (skjønne) Grene; og alle store Folk boede under hans Skygge. Dan. 4, 12.

7. Saa var han deilig ved sin Storhed, ved sine lange Grene; thi hans Rod var hos meget Vand.

8. Cederne i Guds Have formørkede ikke hans (ypperlige Anseelse,) Fyrretræerne vare ikke at ligne ved hans (smaae) Grene, og Castanietræerne vare ikke som hans (skjønne) Grene; der var intet Træ i Guds Have ligt ham i hans Deilighed.

9. Jeg gjorde ham deilig med sine mange Grene; og alle Edens Træer, som vare i den Guds Have, bare Avind imod ham.

10. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: fordi at du er bleven (saa) høi paa Vært, ja, for han udgav sin Top (høit) iblandt de tykke (Grene), og hans Hjerte er ophøiet formedelst hans Høihed:
Dan. 4, 11 ꝛc. Ez. 28, 2. Dan. 5, 20.

11. Da haver jeg givet ham i en Mægtigs Haand iblandt Hedningerne; han skal handle (efter sin Villie) med ham, jeg haver uddrevet ham for hans Ugudelighed.

12. Og Fremmede, (som ere) forfærdelige iblandt Hedningerne, skal udrydde ham, og (saa) forlade ham; paa Bjergene, og i alle Dalene skal hans Grene falde, og hans (skjønne) Grene skal sønderbrydes ved alle Strømmene i Landet, og alle Folk paa Jorden skal drage ned fra hans Skygge, og forlade ham.

13. Alle Himmelens Fugle skal boe paa hans nedfaldne (Qviste), og alle (vilde) Dyr paa Marken skal være hos hans (skjønne) Grene.

14. Paa det at ingen Træer hos Vandet skal ophøie sig ved deres Vært, og ei udgive deres Top (høit) iblandt de tykke (Grene), og ingen (Træer), som drikke Vand, skal staae (og stole) paa sig selv, for deres Høiheds Skyld; thi de ere allesammen hengivne til Døden, (at komme) under Jorden, midt iblandt Menneskens Børn, til dem, som nedfare i Hulen.
Ps. 82, 10; 142, 7. Ez. 32, 18.

15. Saa sagde den HErre, HErre: paa den Tid, der han foer ned i Graven, gjorde jeg, at man sørgede, jeg skjulte Afgrunden for hans Skyld, og forhindrede dens Floder (i deres) Løb, og mange Vande holdtes tilbage; og jeg gjorde Libanon sort for hans Skyld; ja, alle Træer paa Marken forsmægtede for hans Skyld.

16. Jeg gjorde, at Hedningerne bævede for hans Falds Lyd, der jeg lod ham fare ned i Graven, med dem, som fare ned i Hulen; og alle Edens Træer, det Udvalgte og Bedste paa Libanon, alle (Træer), som drikke Vand, bleve trøstede nede i Jorden.
c. 26, 20. c. 32, 18.

17. Ogsaa de nedfore med ham i Graven, til dem, som vare ihjelslagne ved Sværd, og dem, (som havde været) hans Arm, som havde siddet i hans Skygge midt iblandt Hedningerne.

18. Hvem er du bleven liig, (du som var) saadan i Ære og Storhed iblandt Edens Træer? Ja, du maa nedfare med Edens Træer, hen under i Jorden; midt iblandt dem, som have Forhud, skal du ligge med de Ihjelslagne ved Sværdet; denne er Pharao og al hans Mangfoldighed, siger den HErre, HErre.

32. Capitel.

Ezechiel forestiller ved et Klagemaal den mægtige og stolte Konge Pharaos ynkelige store Nedlæggelse, ved Kongen af Babels Sværd, til andres Afskrækkelse, 1-16. Og Ægypti Undergang og Nedfart til andre uomskaarne Syndere og Onde Selskab, 17-32.

1. Og det skede i det tolvte Aar, i den tolvte Maaned, paa den første (Dag) i Maaneden, at HErrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du, Menneske-Søn! optag et Klage-

maal over Pharao, Kongen af Egypten, og du skal sige til ham: du var liig en ung Løve iblandt Hedningerne; og du var som en Drage i Havene, du drog ind i dine Floder, og rørte Vandet med dine Fødder, og gjorde deres Floder skidne (med) Fødderne. c. 27, 2. c. 29, 3.

3. Saaledes sagde den HErre, HErre: derfor vil jeg udbrede mit Garn over dig, i mange Folks Forsamling; og de skal optage dig i mit Fiskergarn. c. 12, 13 &c. c. 17, 20. Hos. 7, 12.

4. Og jeg vil forlade dig paa Landet, jeg vil bortkaste dig oven paa Marken, og lade alle Himmelens Fugle boe paa dig, og mætte alle Dyr paa Jorden af dig. c. 29, 5. c. 39, 4.

5. Og jeg vil kaste dit Kjød paa Bjergene, og fylde Dalene med din Høihed.

6. Og jeg vil vande Landet, som du svømmede udi, af dit Blod indtil Bjergene, og Strømmene skal blive fulde af dig.

7. Og naar jeg udslukker dig, vil jeg skjule Himlene, og gjøre deres Stjerner sorte; Solen den vil jeg skjule med en Sky, og Maanen skal ikke lade sit Lys skinne. Es. 13, 10. c. 50, 3. Joel 2, 10. c. 3, 4. 20.

8. Jeg vil lade alle klare Lys i Himmelen blive sorte over dig; og jeg vil give Mørkhed over dit Land, siger den HErre, HErre. 2 Mos. 10, 21.

9. Og jeg vil gjøre mange Folks Hjerter Fortræd, naar jeg fører din Forstyrrelse iblandt Hedningerne i de Lande, som du ikke kjender. c. 31, 16.

10. Og jeg vil gjøre, at mange Folk skal saare forskrækkes over dig, og deres Konger skal saare forfærdes over dig, naar jeg lader mit Sværd blinke for deres Ansigt; og de skal bæve (hvert) Øieblik, hver i sin Sjel, paa dit Falds Dag. c. 21, 9. Neh. 6, 16. Jer. 4, 9. Es. 26, 16.

11. Thi saa sagde den HErre, HErre: Kongen af Babels Sværd skal komme over dig.

12. Jeg vil lade din Mangfoldighed falde ved de Vældiges Sværd, de (som ere) allesammen forfærdelige iblandt Hedningerne; og de skal ødelægge Egyptens Hovmodighed, og al dens Mangfoldighed skal fordærves.

13. Og jeg vil lade omkomme alle dens Dyr fra (at være) hos mange Vande; og intet Menneskes Fod skal røre dem ydermere, og intet Dyrs Kløver skal røre dem. c. 2.

14. Da vil jeg gjøre deres Vande klare, og lade deres Floder flyde som Olie, siger den HErre, HErre.

15. Naar jeg gjør Egypti Land til en Ødelæggelse, og Landet bliver øde fra det, som det er fuldt af, naar jeg slaaer alle dets Indbyggere; og de skulle fornemme, at jeg er HErren.

16. Det er et Klagemaal, og beklager I det; Hedningernes Døttre skal beklage det; over Egypten, og over al dens Mangfoldighed, skal de beklage det, siger den HErre, HErre.

17. Og det skede i det tolvte Aar, paa den femtende (Dag) i den samme Maaned, da skede HErrens Ord til mig, sigende:

18. Du, Menneske-Søn! beklag Egyptens Mangfoldighed, og lad den fare ned, den og de ypperlige Hedningers Døttre, hen under Jorden, med dem, som nedfare i Hulen.

19. Hvem overgaaer du i Deilighed? far ned, læg dig hos dem, som have Forhud. Es. 14, 11. 12.

20. De skal falde midt iblandt de Ihjelslagne ved Sværd; den er givet til Sværdet, slæber den hen, og alle dens Mangfoldigheder. Aab. 19, 21. Es. 21, 9.

21. Og alle de Stærke iblandt de Vældige skal tale til ham midt af Graven, med hans Hjælpere; de ere nedfarne, de ligge med dem, som have Forhud, som ere ihjelslagne ved Sværd.

22. Der ligger Assur, og al dens Forsamling, trindt omkring ham ere hans Grave; og alle ere ihjelslagne, (og) faldne ved Sværd:

23. Dens Grave ere gjorte ved Siderne i Hulen, og dens Forsamling var trindt omkring dens Grav; de ere alle ihjelslagne, (og) faldne ved Sværd, som gjorde Forskrækkelse i de Levendes Land.

24. Der er Elam og al dens Mangfoldighed trindt omkring dens Grav; de ere alle ihjelslagne, (og) faldne ved Sværd, og de nedfore med dem, som have Forhud, hen under Jorden, de som gave deres Forskrækkelse i de Levendes Land, og bare deres Skjændsel med dem, som fare ned i Hulen.

25. De gjorde den et Leie midt iblandt de Ihjelslagne, iblandt al sin Mangfoldighed, dens Grave vare trindt omkring ham; de have alle Forhud, vare ihjelslagne ved Sværd, endskjøndt deres Forskrækkelse var given i de Levendes Land, og de bare

deres Skjændsel med dem, som fare ned i Hulen, (hver) blev lagt midt iblandt de Ihjelslagne.

26. Der (ligger) Mesech, Tubal, og al dens Mangfoldighed, dens Grave ere trindt omkring ham; alle disse have Forhuder, vare ihjelslagne med Sværd, thi de gave deres Forskrækkelse i de Levendes Land.
c. 38, 2.

27. Og skulle de ikke ligge hos de Vældige, som ere faldne af dem, som have Forhud? som nedfore til Graven med deres Krigstøi, og lagde deres Sværde under deres Hoveder, og (enhvers) Misgjerninger iblandt dem vare over deres Been, thi de vare de Vældiges Forskrækkelse i de Levendes Land?

28. Og du, du skal sønderbrydes midt iblandt dem, som have Forhud, og ligge hos de Ihjelslagne ved Sværd.

29. Der er Edom, dens Konger og alle dens Fyrster, som ere lagte med deres Styrke hos de Ihjelslagne med Sværd; de, de skal ligge hos dem, som have Forhud, og hos dem, som nedfare i Hulen.

30. Der ere alle de yppersie (Mænd) af Norden, og alle Zidonier, som ere nedfarne med de Ihjelslagne, som bleve beskjæmmede med deres Forskrækkelse, (som kom) af deres Styrke, og de ligge, (som) de, der have Forhud, hos de Ihjelslagne med Sværd, og bære deres Skjændsel med dem, som nedfare i Hulen. Jer. 25, 26.

31. Dem skal Pharao see, og skal trøstes (tillige) med al sin Mangfoldighed, som ere de Ihjelslagne ved Sværd, (nemlig) Pharao og al hans Hær, siger den HErre, HErre. c 14, 10.

32. Thi jeg skal sende min Forskrækkelse i de Levendes Land; saa skal Pharao, og al hans Mangfoldighed blive liggende midt iblandt dem, som have Forhud, de Ihjelslagne med Sværd, siger den HErre, HErre. Jer. 10, 10.

33. Capitel

Ezechiel paamindes om, hvor at iagttage sit Vægter-Embede, i at advare andre, 1-9. HErren lader forekynde for de bekymrede og klagende Jøder, at han handler retteligen med de Retfærdige og Ugudelige, og forsvarer sin Retfærdighed, 10-20. Propheten faaer Tidende, at Jerusalem er forstyrret og spaaer imod de Overblevne i Landet, at de for deres Afguderies Skyld skulle ødelægges, 21-29. Ligesaa de tankeløse Jøder i Chaldæa for deres Hykleries og Bespottelses Skyld, 30-33.

1. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du, Menneske-Søn! tal til dit Folks Børn, og du skal sige til dem: om jeg skulde føre Sværd over et Land, og Folk i Landet toge en Mand iblandt sig, og gjorde ham til deres Vægter,

3. Og han saae Sværdet komme over Landet, og blæste i Trompeten, og advarede Folket;

4. Og den, som da noksom hørte Trompetens Lyd, og ikke vilde lade sig advare, og Sværdet kom, og tog ham bort: hans Blod skulde være paa hans Hoved.

5. Han hørte Trompetens Lyd, og lod sig ikke advare, hans Blod skal være paa ham; men lod han sig advare, (da) reddede han sit Liv.

6. Men om Vægteren saae Sværdet komme, og ei blæste i Trompeten, og Folket ei advaredes, og Sværdet kom, og tog en Sjel bort af dem: den blev borttagen for sin Misgjernings Skyld, men jeg vil kræve hans Blod af Vægterens Haand.

7. Og du Menneske-Søn! jeg haver sat dig til en Vægter over Israels Huus, at naar du hører Ord af min Mund, du advarer dem paa mine Vegne. c 3, 17.

8. Naar jeg siger til den Ugudelige: du Ugudelige skal visseligen døe, og du ikke taler, til at advare den Ugudelige fra hans Vei; da skal den samme Ugudelige døe i sin Misgjerning, men jeg vil kræve hans Blod af din Haand. 1 Mos. 42, 22.

9. Men du, naar du advarer en Ugudelig om hans Vei, at han skal omvende sig derfra, og han ikke omvender sig fra sin Vei: da skal han døe i sin Misgjerning, og du haver reddet din Sjel

10. Og du Menneske-Søn! siig til Israels Huus: I tale saaledes, sigende fordi vore Overtrædelser og vore Synder ere over os, saa forsvinde vi i dem, hvorledes kunne vi da leve!

11. Siig til dem: (saa sandt) jeg lever siger den HErre, HErre: jeg haver ikke Behagelighed i den Ugudeliges Død, men i det, at den Ugudelige omvender sig fra sin Vei, at han maa leve: vender om, vender om fra eders de onde Veie, og hvorfor ville I døe, Israels Huus?
c. 18, 23. Es. 55, 7. Es. 18, 30. 31. Joel 2, 12. 13.

12. Og du Menneske-Søn! siig til dit Folks Børn; den Retfærdiges Retfærdighed skal ikke redde ham paa hans Overtrædelses Dag, og den Ugudelige skal ikke falde ved Ugudelighed, paa den Dag, han vender sig fra sin Ugudelighed, og en Ret-

al ikke kunne leve ved den, paa
han synder. c. 3, 20.
c. 18, 24. 26. 27.
ar jeg siger om den Retfærdige:
visselig leve, og han, han forla-
a sin Retfærdighed, og gjør Uret;
ingen af hans Retfærdigheder
es, men han skal døe i sin Uret-
d, som han gjorde.
naar jeg siger til den Ugudelige:
isselig døe; og han omvender sig
Synd, og gjør Ret og Retfærdig-

Saa) en Ugudelig giver Pant til-
taler det Rovede, vandrer efter
Skikke, saa han ikke gjør Uret: han
lig leve, han skal ikke døe.
s. 5, 23. Luc. 19, 8. Es. 18, 28.
gen af hans Synder, som han
ndet, skal kommes ham ihu; han
et og Retfærdighed, han skal visse-

og sagde dit Folks Børn: HEr-
er ikke ret! endog deres egen
ke ret.
aar en Retfærdig vender sig fra
rdighed, og gjør Uret, da skal han
.
g naar en Ugudelig vender om fra
delighed, og gjør Ret og Retfær-
(da) skal han leve derfor.
og sagde I: HErrens Vei er ikke
skal dømme eder hver efter sine
af) Israels Huus! c. 18, 25.
g det skede i det tolvte Aar, i den
Maaned), paa den femte (Dag) i
en, efterat vi vare bortførte, (da)
til mig, (som var) undkommen fra
m, og sagde: Staden er slagen!
c. 24, 26.
g HErrens Haand var over mig
nen, førend den kom, (som var)
n, og oplod min Mund, indtil
til mig om Morgenen; og min
plodes, og jeg var ikke ydermere

g HErrens Ord skede til mig,

u, Menneske-Søn! de som boe i
e (Steder) i Israels Land, tale
gende: Abraham var eenlig, og
det; og vi ere mange, os er Lan-
til Eiendom. Es. 51, 2. Mal. 2, 15.
rfor sig til dem: saa sagde den
HErre: I æde (Kjød) tillige med
og oploste eders Øine til eders

(styggе) Afguder, og udøse Blod, og I vil
eie Landet?
26. I staae (og stole) paa eders Sværd,
I gjøre Vederstyggelighed, og besmitte
hver sin Næstes Hustru, og I skulde eie
Landet? c. 31, 14. c. 22, 11. Jer. 5, 8.
27. Saaledes skal du sige til dem: saa
sagde den HErre, HErre: (saa sandt)
jeg lever, om ikke de, som ere i de øde
(Steder), skal falde ved Sværdet, og den,
som er paa Marken, ham haver jeg givet
(de vilde) Dyr, at de skal æde ham; og
de, som ere i Befæstningerne, og i Hulerne,
skal døe ved Pestilentsen. c. 6, 12. c. 7, 15.
28. Thi jeg vil gjøre Landet til en Øde-
læggelse, og (aldeles) øde, at dets Styrkes
Hovmodighed skal ophøre; og Israels
Bjerge skal ødelægges, at ingen skal gaae
over (dem).
29. Saa skal de fornemme, at jeg er
HErren, naar jeg gjør Landet til en Øde-
læggelse, og (aldeles) øde, for alle deres
Vederstyggeligheder, som de have gjort.
30. Og du, Menneske-Søn! dit Folks
Børn tale om dig ved Væggene, og i Døre
paa Husene; og den ene taler til den an-
den, (ja), hver til sin Broder, sigende:
Kjære, kommer og hører, hvad det er for
et Ord, som udgaaer fra HErren.
31. Og de skal komme til dig, som Folket
(pleier at) komme, og de, mit Folk, skal
sidde for dit Ansigt, og høre dine Ord, og
ikke gjøre efter dem; thi de fremføre kjær-
lige (Ord) med deres Mund, men deres
Hjerte vandrer efter deres Gjerrighed.
Es. 42, 20. c. 53, 1.
32. Og see, du er dem, som hendes Kjær-
ligheds Sang, der haver en deilig Røst,
og som kan vel lege; derfor skal de høre
dine Ord, men dog ikke gjøre efter dem.
33. Men naar det kommer, — see, det
kommer, — da skal de fornemme, at der
haver været en Prophet midt iblandt dem.
c. 2, 5.

34. Capitel.

HErren truer Hyrderne, Lærerne og Regenterne i Israel, at han vil udrydde dem for deres Gjerrigheds og Ugudeligheds Skyld, 1-10. Men han selv vil bære Omsorg for sine Faar, lede efter dem, og føre dem til deres Land igjen, 11-16. Han truer at straffe de modvillige Faar og Bukke, som gjorde hans Faar Fortræd, 17-21. Og lover at sende Christum til at være Hyrde og Fyrste, som skal føde sit Folk 22-31.

1. Og HErrens Ord skede til mig, sigen-
de:
2. Du, Menneske-Søn! spaae imod Is-

raels Hyrder; spaae, og du skal sige til
dem, til Hyrderne: saa sagde den HErre,
HErre: vee Israels Hyrder, som føde sig
(selv)! skulde ikke Hyrderne føde Faare-
ne? v.8. Jer.23,1. Ez.13,2. Sach.11,17.
3. I æde Fedmen, og klædes med Ulden,
I slagtede det Fede; I føde ikke Faarene.
4. I styrkede ikke det Svage, og lægte ikke
det Syge, og forbandt ikke det Sønder-
brudte, og førte ikke det Fordrevne tilbage,
og ledte ikke efter det, som var tabt; men
med Haardhed, og med Strenghed herske-
de I over dem. v. 16. 1 Pet. 5, 3.
5. Og de ere adspredte, thi de have ingen
Hyrde; og de ere blevne alle (vilde) Dyr
paa Marken til Spise, og ere adspredte.
Es.53,6 rc. 1 Pet. 2, 25. Matth. 9, 36.
6. Mine Faar fare vild paa alle Bjer-
gene, og paa alle ophøiede Høie: ja, mi-
ne Faar ere adspredte over det ganske
Land, og der er ingen, som spørger, og
ingen, som leder efter (dem).
7. Derfor, I Hyrder! hører HErrens
Ord:
8. (Saa sandt) jeg lever, siger den HEr-
re, HErre, fordi mine Faar ere blevne til
Rov, og mine Faar ere blevne til Spise
for (alle) vilde Dyr paa Marken, fordi de
have ingen Hyrde, og mine Hyrder søgte
ikke mine Faar; men Hyrderne fødte sig
(selv), og fødte ikke mine Faar: c.22,25.
9. Derfor, I Hyrder! hører HErrens
Ord:
10. Saa sagde den HErre, HErre: see,
jeg vil til Hyrderne, og kræve mine Faar
af deres Haand, og lade dem høre op fra
at føde Faar, og Hyrderne skal ikke yder-
mere føde sig (selv); thi jeg vil redde mine
Faar af deres Mund, og de skal ikke være
dem til Spise.
11. Thi saa sagde den HErre, HErre:
see jeg, jeg, ja jeg vil spørge efter mine
Faar, og søge efter dem.
12. Som en Hyrde søger efter sin Hjord,
paa den Dag, han er midt iblandt sine
Faar, som ere adspredte, saaledes vil jeg
søge efter mine Faar og redde dem fra alle
Stederne, hvor de vare adspredte, paa
Skyes og Mørkheds Dag. Luc. 15, 4.
Matth. 18, 12. 14.
13. Og jeg vil udføre dem fra Folkene,
og samle dem af Landene, og føre dem i
deres Land; og jeg vil føde dem paa Is-
raels Bjerge, ved Strømmene, og hvor de
boe i Landet.
14. Jeg vil føde dem med god Fø[de, og]
deres (Faare-)Stie skal være paa de høie
Israels Bjerge; der skal de ligge i en god
(Faare-)Stie, og fødes med fed Føde paa
Israels Bjerg. Ps. 23, 2.
15. Jeg vil selv føde mine Faar, og selv
lade dem ligge, siger den HErre, HErre
16. Jeg vil lede efter det, som er tabt,
og føre det Fordrevne tilbage, og forbin-
de det Sønderbrudte, og styrke det Syge,
men det Fede og det Stærke vil jeg øde-
lægge, jeg vil føde dem med Ret. v. 4.
17. Og I, mine Faar! saa sagde den
HErre, HErre: see, jeg dømmer imellem
Lam og imellem Lam, og imellem Væderne
og imellem Bukkene. v.22. Matth.25,33.
18. Mon det være eder (for) lidet, at I
have afædet den gode Føde? og det, som
er tilovers af eders Føde, have I nedtraadt
med eders Fødder; og I have drukket
klart Vand, og rørt det, som var tilovers,
med eders Fødder.
19. Og mine Faar, skal de afæde det,
som var nedtraadt med eders Fødder? og
drikke det, som I have rørt med eders
Fødder?
20. Derfor sagde den HErre, HErre
saaledes til dem: see jeg, jeg, ja jeg vil
dømme imellem de fede Lam, og imellem
de magre Lam.
21. Fordi I støde alle de Svage med
Sider og med Skuldre, og stange (dem)
med eders Horn, indtil I have adspredt
dem uden for:
22. Derfor vil jeg frelse mine Faar, og
de skal ikke ydermere være til Rov; og jeg
vil dømme imellem Lam, og imellem Lam.
v. 17. 28.
23. Og jeg vil opreise over dem en
Hyrde, og han skal føde dem, (nemlig)
min Tjener David; han, han skal føde
dem, og han skal være deres Hyrde.
Es.40,11. Joh.10,11.14. Ez.37,24. Sach.11,16.
24. Og jeg HErren, jeg vil være deres
Gud, men min Tjener David (skal være)
en Fyrste midt iblandt dem; jeg HErren,
jeg haver talet det.
25. Og jeg vil gjøre med dem en Freds
Pagt, og lade onde Dyr ophøre af Lan-
det; og de skal boe i Ørken trygeligen,
og sove i Skovene. c. 37, 26. Es. 54,10.
26. Og jeg vil gjøre dem, og (de Steder,
som ere) trindt omkring min Høi, til en
Velsignelse, og jeg vil lade Regnen ned-
fare i sin Tid, de skal være Velsignelses
Regne. Ps. 68, 10. Es. 44, 3 4

27. Og Træer paa Marken skal give sin
Frugt, og Jorden skal give sin Grøde, og
de skal være i deres Land trøggeligen; og
de skal fornemme, at jeg er HErren, naar
jeg bryder deres Aags Bomme, og redder
dem af deres Haand, som lode sig tjene af
dem. c. 36, 30.
28. Og de skal ikke ydermere være Hed-
ningerne til Rov, og intet (vildt) Dyr
paa Jorden skal æde dem; men de skal
boe tryggeligen, og der skal ingen forfærde
(dem). c. 36, 4.
29. Og jeg vil opreise dem en Plantelse
til et Navn, og de skal ikke ydermere bort-
tages af Hunger i Landet, og ei bære
ydermere Hedningernes Forsmædelse.
Jer. 33, 9.
30. Og de skal fornemme, at jeg HEr-
ren, deres Gud, er med dem, og (at) de
ere mit Folk, Israels Huus, siger den
HErre, HErre. Jer. 31, 33. c. 32, 38.
Ebr. 8, 10.
31. Og I, mine Faar, (som ere) min
Fødes Faar, I ere Mennesker; (men) jeg
er eders Gud, siger den HErre, HErre
Ps. 100, 3.

35. Capitel.

HErren lader true Edomiternes Land med Ødelæggelse for deres Hads Skyld imod Jøderne, 1-5. Han igjentager og udfører samme Trudsler, saavelsom Aarsagen til deres Ødelæggelser, vidtløftigere, 6-15.

1. Og HErrens Ord skede til mig,
sigende:
2. Du, Menneske-Søn! sæt dit Ansigt
imod Seirs Bjerg, og spaae imod det.
c. 25, 8. Jer. 49, 7.
3. Og du skal sige til det: saa sagde
den HErre, HErre: see, jeg vil til dig,
Seirs Bjerg! og udrække min Haand
imod dig, og gjøre dig til en Ødelæggelse
og (aldeles) øde.
4. Jeg vil gjøre dine Stæder øde, og du,
du skal være en Ødelæggelse, og fornem-
me, at jeg er HErren.
5. Fordi at du haver et evigt Fiendskab,
og haver adspredt Israels Børn ved
Sværdets (megen) Magt, i deres For-
dærvelses Tid, den Tid Misgjerning havde
Ende.
6. Derfor, (saa sandt) jeg lever, siger
den HErre, HErre: jeg vil lave til dig
Blods (Udgydelse), og Blod skal forfølge
dig; efterdi du haver ikke hadet Blod, da
skal Blod forfølge dig. Aab. 13, 10.
7. Og jeg vil gjøre Seirs Bjerg til en
Ødelæggelse, og aldeles øde; og udrydde
deraf den, som gaaer over, og kommer til-
bage.
8. Og jeg vil fylde hans Bjerge med
hans Ihjelslagne; paa dine Høie og i dine
Dale, og i alle dine Strømme, i dem skal
de falde, som ere ihjelslagne med Sværd.
9. Jeg vil gjøre dig til evige Ødelæggel-
ser, dine Stæder skal ikke beboes; og I skal
fornemme, at jeg er HErren.
10. Fordi at du siger: de tvende Folk og
de tvende Lande skal være mine, og vi vil
eie dem, omendskjøndt HErren var der:
11. Derfor, (saa sandt) jeg lever, siger
den HErre, HErre, da vil jeg gjøre efter
din Vrede, og efter din Nidkjærhed, som du
haver brugt i dit Had imod dem; og jeg
vil blive kjendt hos dem, naar jeg dømmer
dig. Es. 33, 1. Luc. 6, 38.
12. Og du skal fornemme, at jeg er HEr-
ren, jeg haver hørt alle dine Bespottelser,
som du sagde imod Israels Bjerge, sigen-
de: de ere ødelagte; de ere os givne til
Spise. Es. 37, 28. 29.
13. Og I have gjort eder store imod
mig med eders Mund, og forøget eders
Ord imod mig; jeg, jeg haver hørt det.
14. Saa sagde den HErre, HErre: lige-
som alt Landet glæder sig, (saa) vil jeg
gjøre dig (aldeles) øde.
15. Ligesom du haver glædet dig over
Israels Huses Arv, fordi den er ødelagt,
saaledes vil jeg gjøre med dig; du Seirs
Bjerg skal være (aldeles) øde, og ganske
Edom altsammen, og de skal fornemme, at
jeg er HErren.

36. Capitel.

Ezechiel trøster de fordrevne Jøder, at HErren vil hevne sig paa deres Fiender, og føre dem til deres Land igjen, og velsigne dem, 1-15. Han anfører Aarsagerne, hvorfor han haver straffet sit Folk, 16-21. Og lover, at han ikke for deres, men for sit Navns Skyld vil føre dem i deres Land igjen, velsigne dem med aandelige Gaver, rense dem fra deres Synder, fornye deres Hjerter, gjøre dem frugtbare i gode Gjerninger, og meget formere dem, 22-38.

1. Og du, Menneske-Søn! spaae imod
Israels Bjerge, og du skal sige: I Israels
Bjerge, hører HErrens Ord! c. 6, 2.
2. Saa sagde den HErre, HErre: fordi
Fienden sagde over eder: ha! de evige
Høie ere blevne os til Eiendom:
c. 25, 3. c. 26, 2.
3. Derfor spaae, og du skal sige: saa
sagde den HErre, HErre: fordi, ja, fordi
man haver ødelagt, og opslugt eder trindt

omkring fra, at I ere blevne det Over-
blevne af Hedningerne til Eiendom, og ere
opkomne paa en (fremmed) Tunges Læbe,
og (komne i et ondt) Rygte iblandt Folket:
4. Derfor, Israels Bjerge! hører den
HErres, HErres Ord: saa sagde den
HErre, HErre til Bjergene og til Høiene,
til Strømmene og til Dalene, til de øde-
lagte Ørkener, og til de forladte Stæder,
som ere blevne det Overblevne iblandt
Hedningerne, der ere trindt omkring, til
Rov og Bespottelse. c. 34, 28.
5. Derfor sagde den HErre, HErre saa-
ledes: jeg haver visseligen talet i min
brændende Nidkjærhed imod det Overblev-
ne af Hedningerne, og imod det ganske
Edom, hvilke have (selv) givet sig mit
Land til Eiendom med ganske Hjertes
Glæde, med Roven (efter deres) Sjels
(Lyst), paa det dets Forstæder maatte
vorde (dem) til Rov Ps. 79, 5.
Ez. 25, 6. 15.
6 Derfor spaa om Israels Land, og du
skal sige til Bjergene og til Høiene, til
Strømmene og til Dalene: saa sagde den
HErre, HErre: see, jeg, jeg haver talet i min
Nidkjærhed og i min Grumhed, efterdi I
have baaret Hedningernes Forsmædelse:
7. Derfor sagde den HErre, HErre saa-
ledes: jeg, jeg haver opløftet min Haand,
(og svoret,) at Hedningerne, som ere
trindt omkring eder, de skal selv bære de-
res Forsmædelse. 2 Mos. 6, 8 Ez. 47, 14.
8. Men I, Israels Bjerge! skal give
eders Grene (igjen) og bære eders Frugt
for mit Folk Israel; thi de nærme sig at
komme.
9. Thi see! jeg (vil komme) til eder, og
jeg vil vende Ansigtet til eder, og I skal
dyrkes og saaes. Es. 54, 7. 8.
10 Og jeg vil formere Folket hos eder,
det ganske Israels Huus altsammen; og
Stæderne skal blive beboede, og de øde-
lagte (Stæder) skal bygges.
11 Ja, jeg vil formere Folk og Fæ hos
eder, og de skal blive mangfoldige, og være
frugtbare; og jeg vil lade eder boe der,
som i eders gamle (Tider), og gjøre eder
godt, (mere) end i eders Begyndelse, og
I skal fornemme, at jeg er HErren.
12. Og jeg vil gjøre, at Mennesker skal
gaae paa eder, (ja,) mit Folk Israel; og
de skal eie dig, og du skal være dem til Arv,
og du skal ikke blive ved, at gjøre dem
barnløse. v. 4 ꝛc.
13. Saa sagde den HErre, HErre: ef-
terdi de sige til eder: du (Land!) haver
ædet Mennesker; og du haver været (et
Land,) som haver gjort dine Folk barnløse:
14. Derfor skal du ikke ydermere æde
Folk, og ei ydermere gjøre dine Folk barn-
løse, siger den HErre, HErre.
15. Og jeg vil gjøre, at man ikke ydermere
skal høre Hedningernes Forsmædelse over
dig, og du skal ikke ydermere bære Folkenes
Forhaanelse, og ikke gjøre dine Folk barn-
løse ydermere, siger den HErre, HErre.
16. Og HErrens Ord skede til mig, si-
gende:
17. Du, Menneske-Søn! Israels Huus
boede i deres Land, og de besmittede det
ved deres Vei, og ved deres Handeler; som
en fraskilt Qvindes Ureenhed var deres
Vei for mit Ansigt. Es. 64, 6.
18. Og jeg udøste min Grumhed over
dem, for det Blods Skyld, som de havde
udøst i Landet; og (fordi) de havde be-
smittet det ved deres (stygge) Afguder.
c. 7, 8.
19. Og jeg adspredte dem iblandt Hed-
ningerne, og de bleve bortkastede i Lan-
dene; jeg dømte dem efter deres Vei, og
efter deres Handeler. c. 20, 25. c. 22, 15
20. Og der de vare komne til Hednin-
gerne, derhen de kom, da vanhelligede de
mit hellige Navn, at man sagde om dem:
ere disse HErrens Folk, og ere de udgang-
ne af hans Land? Es. 52, 5 ꝛc.
Rom. 2, 24. 1 Tim. 6, 1.
21. Men jeg sparede (dem) for mit hel-
lige Navns Skyld; hvilket Israels Huus
vanhelligede iblandt Hedningerne, der
hver de kom hen. c. 20, 9.
4 Mos. 14, 15. 16.
22. Derfor siig til Israels Huus: saa
sagde den HErre, HErre: jeg gjør [illegible]
ikke for eders Skyld, (I af) Israels Huus,
men for mit hellige Navns Skyld, hvilket
I have vanhelliget iblandt Hedningerne,
der hver I kom hen. v. 32.
23. Thi jeg vil helliggjøre mit det store
Navn, som er vanhelliget iblandt Hed-
ningerne, ja som I have vanhelliget midt
iblandt dem; og Hedningerne skal for-
nemme, at jeg er HErren, siger den HErre,
HErre, naar jeg helliggjøres midt iblandt
eder, for eders Øine.
24. Thi jeg vil tage eder fra Hednin-
gerne, og samle eder af alle Landene, og
lade eder komme til eders Land (igjen).
c. 37, 12. 21.
25. Og jeg vil stænke reent Vand over

der, og I skal blive rene; af alle eders
Ureenheder, og fra alle eders (stygge) Af-
guder vil jeg rense eder. Es. 44, 3.
Ezech. 39, 29. Zach. 13, 1.
26. Og jeg vil give eder et nyt Hjerte,
og give en ny Aand inden i eder, og bort-
tage det Steenhjerte af eders Kjød, og give
eder et Kjødhjerte. c. 11, 19. c. 18, 31.
Jer. 32, 39.
27 Og jeg vil give min Aand inden i
eder, og gjøre det, at I skal vandre i mine
Skikke, og holde og gjøre mine Rette.
c. 37, 24. c. 18, 9.
28. Og I skal boe i Landet, som jeg gav
eders Fædre, og være mit Folk, og jeg, jeg
vil være eders Gud. c. 11, 20. Jer. 31, 33.
c. 32, 38.
29. Og jeg vil frelse eder af alle eders
Ureenheder; og jeg vil kalde paa Kornet,
og formere det, og ikke sende Hunger over
eder. 3 Mos. 25, 21.
30. Og jeg vil formere Frugt paa Træ-
erne, og Grøde paa Marken; paa det I
skal ikke ydermere tage imod Hungers For-
haanelse iblandt Hedningerne. c. 34, 27.
31. Da skal I komme eders de onde Veie
ihu, og eders Idrætter, som ikke vare gode;
og I skal væmmes ved eder selv for eders
Misgjerninger, og for eders Vederstyg-
geligheder. c. 16, 61. 63. c. 20, 43.
32. (Dette) gjør jeg ikke for eders Skyld,
siger den HErre, HErre: det være eder
vitterligt; blues og skammer eder for eders
Veie, (I af) Israels Huus! v. 22. c. 16, 63.
33. Saa sagde den HErre, HErre: paa
den Dag, jeg skal rense eder af alle eders
Misgjerninger, da vil jeg lade Stæderne
beboes, og de øde (Steder) skal bygges.
34. Og det ødelagte Land skal dyrkes,
istedenfor at det var (aldeles) øde, for
enhvers Øine, som gik igjennem (det).
35. Og de skal sige: dette Land, som var
ødelagt, er bleven som Edens Have; og
de øde, og de ødelagte, og nedbrudte Stæ-
der ere faste (og) beboede.
36. Og Hedningerne, som blive tilovers
trindt omkring eder, skal fornemme, at jeg
HErren, jeg haver bygget de Nedbrudte,
plantet de Ødelagte: jeg HErren, jeg ha-
ver talet, og gjort (det). Hos. 6, 1.
Ez. 17, 24.
37. Saa sagde den HErre, HErre: jeg
vil endnu i dette (Stykke) lade mig ad-
sporge af Israels Huus, til at gjøre ved
dem (dette): jeg vil formere dem med
Mennesker, som med Faar. c. 20, 3.
1 Sam. 28, 6.
38. Som en hellig Hjord, som en Hjord
i Jerusalem, paa dens bestemte (Høitider),
saa skal de øde Stæder blive fulde af
Menneske-Hjorde; og de skal fornemme,
at jeg er HErren. c. 34, 31.

37. Capitel.

Ezechiel forestiller, under et Syn af døde Beens Op-
standelse, Jøderne, at deres Haab ikke var ude, de
skulde komme til deres Land igjen, &c. 1-14. Han
forestiller ogsaa ved tvende Træers Tilsammenføielse
i sin Haand, at der skal blive eet Folk af de tolv Is-
raels Stammer, og af Jøder og Hedninger een Me-
nighed, under een Konge og Hyrde, Christus, 15-28.

1. HErrens Haand var over mig, og
HErren udførte mig i en Aand, og satte
mig ned midt i en Dal; og den var fuld
af Been. c. 3, 1. c. 3, 22.
2. Og han lod mig gaae forbi dem
trindt omkring; og see, (der laae) saare
mange oven paa (Jorden) i samme Dal,
og see, de vare saare tørre.
3. Og han sagde til mig: du, Menneske-
Søn! monne disse Been kan blive leven-
de? og jeg sagde: HErre, HErre! du veed
det.
4. Og han sagde til mig: spaae om
disse Been; og du skal sige til dem: I
tørre Been! hører HErrens Ord:
5. Saa sagde den HErre, HErre til dis-
se Been: see, jeg vil lade komme Aand i
eder, og I skal leve.
6. Og jeg vil gjøre Sener paa eder, og
lade Kjød opkomme over eder, og over-
drage eder med Hud, og give Aand i eder,
og I skal leve; saa skal I fornemme, at
jeg er HErren. Job 10, 11.
7. Og jeg spaaede, eftersom mig var be-
falet; og der skede en Lyd, der jeg spaa-
ede, og see, (der skede) en (heftig) Bevæ-
gelse; og Benene nærmede sig, (hvert)
Been til sit Been. v. 10.
8. Og jeg saae, og see, der opkom Sener
og Kjød paa dem, og han overdrog dem
oven over med Hud; men der var ikke
Aand i dem.
9. Og han sagde til mig: spaae til
Aanden; spaae, du, Menneske-Søn! og
du skal sige til Aanden: saa sagde den
HErre, HErre: kom, du Aand! fra de
fire Vinde, og blæs paa de Ihjelslagne,
og de skal leve.
10. Og jeg spaaede, saasom han befoel
mig; og Aanden kom i dem, og de bleve
levende, og stode paa deres Fødder, en
saare meget stor Hær. v. 7.
11. Og han sagde til mig: du, Menne-

ske-Søn! disse Been, de ere alt Israels Huus; see, de sige: vore Been ere blevne torre, og vor Forhaabning er borte, vi ere afhugne.

12. Derfor spaae, og du skal sige til dem: saa sagde den HErre, HErre: see, jeg oplader eders Grave, og vil lade eder komme op af eders Grave, mit Folk! og lade eder komme til Israels Land. c. 36, 24.

Joel 3, 12.

13. Og I skal fornemme, at jeg er HErren, naar jeg oplader eders Grave, og naar jeg opforer eder af eders Grave, mit Folk!

14. Og jeg vil give min Aand i eder, og I skal leve; og jeg vil nedsætte eder i eders Land; og I skal fornemme, at jeg HErren, jeg haver talet det, og gjort det, siger HErren.

15. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

16. Og du, Menneske-Søn! tag dig et Træe, og skriv derpaa: for Juda, og for dens Medbrødre af Israels Børn; og tag et Træe, og skriv derpaa: for Joseph, Ephraims Træe, og alt Israels Huus, hans Medbrødre.

17. Og før det ene nær til det andet, (at de blive) til eet Træe, og de skal være (tilsammen) forenede i din Haand.

18. Og naar dit Folks Børn sige til dig, sigende: vil du ikke give os tilkjende, hvad du (mener) med disse Ting?

19. (Da) siig til dem: saa sagde den HErre, HErre: see, jeg vil tage Josephs Træe, som haver været i Ephraims Haand, og Israels Stammer, hans Medbrødre; og jeg vil lægge dem til det, (som er) Judæ Træe, og gjøre dem til eet Træe, og de skal være eet i min Haand.

20 Og de Træer, som du skriver paa, skal være i din Haand, for deres Øine

21. Derefter siig til dem: saa sagde den HErre, HErre: see, jeg tager Israels Børn, at de skal ikke være imellem Hedningerne, hvor de fore hen; og jeg vil samle dem trindt omkring fra, og lade dem komme til deres Land.

22 Da jeg vil gjøre dem til eet Folk, i Landene paa Israels Bjerge, og een Konge skal være alle deres Konge; og de skal ikke ydermere være trende Folk, og ei ydermere deles i to Riger fremdeles.

Joh. 1, 11. Mich. 2, 12.

23. De skal og ikke ydermere besmitte sig med deres (skidne) Afguder, og med deres Stemheder, eller nogen af deres Overtrædelser; jeg vil frelse dem af alle deres Boliger, som de have syndet udi, og vil rense dem, og de skal være mit Folk, og jeg, jeg vil være deres Gud.

c. 36, 28. Jer. 24, 7. c. 31, 1. 33.

24. Og min Tjener David (skal være) Konge over dem, og der skal være een Hyrde for dem alle; og de skal vandre i mine Rette, og holde mine Skikke, og gjøre efter dem. c. 34. 23. Es. 40. 11.

Mich. 2, 12. Joh. 10, 11 rc. Es 37, 27

25. Og de skal boe i Landet, som jeg gav min Tjener Jakob, som eders Fædre boede udi; og de skal boe der, de, og deres Børn, og deres Børneborn, til evig Tid. og David min Tjener (skal være) deres Fyrste evindeligen.

26. Og jeg vil gjøre Freds Pagt med dem, det skal være dem en evig Pagt; og jeg vil sætte dem, og formere dem, og sætte min Helligdom midt iblandt dem evindeligen. c. 34, 25. Es 54, 10

27. Og mit Tabernakel skal være hos dem, og jeg vil være deres Gud; og de, de skal være mit Folk. 2 Mos 40. 1 rc

2 Cor. 6, 16. Aab 21, 13.

28. Og Hedningerne skal fornemme, at jeg er HErren, som helliger Israel, naar min Helligdom bliver midt iblandt dem evindelig.

38. Capitel.

Propheten spaaer, at Gog og Magog med mægtige Folk skal komme paa Israels Bjerge, v. 1-16. Og at HErren skal forstyrre og ødelægge dem, v. 17-23.

1. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du, Menneske-Søn! sæt dit Ansigt imod Gog, i Magogs Land, den Fyrste (som er) den Overste for Mesech og Tubal; og spaae imod ham. c. 39, 1

Aab. 20, 8. Es. 32, 26.

3. Og du skal sige: saa sagde den HErre, HErre: see, jeg vil til dig, Gog! du Fyrste, (som er) den Overste for Mesech og Tubal

4. Og jeg vil føre dig tilbage, og lægge Kroge i dine Kjæber: og jeg vil udføre dig, og al din Hær, Heste og Rytter, (som ere) allesammen klædte med fuldkommen (Prydelse), en stor Forsamling med (store) Skjolde og (smaae) Skjolde som allesammen tage fat paa Sværd:

c. 39, 2. c. 29, 4. 2 Kong. 19, 28. Es. 37, 29.

Ezech. 23, 12.

5. Perser, Morianer, og Puthæer med

dem; de (som) allesammen (bære) Skjold og Hjelm; c. 27, 10 2c.
6. Gomer og alle hans Hære, Togarmas Huus, (som er) mod Siderne mod Norden, og alle hans Hære, (ja,) mange Folk med dig.
7. Vær beredt, og bered for dig, du, og alle dine Forsamlinger, de som ere forsamlede til dig, og du skal være dem til en Vagt.
8. Du skal blive hjemsøgt efter mange Dage; i de sidste Aar skal du komme til det Land, som er tilbageført fra Sværd, som er samlet af mange Folk, (nemlig) paa Israels Bjerge, som have stedse været øde, naar det er udført fra Folkene, og de boe allesammen trygeligen.
Aab. 20, 8 2c.
9. Og du skal drage op, du skal komme som et Bulder, du skal være som en Sky, til at skjule Landet, du og alle dine Hære, og mange Folk med dig. v. 16.
10. Saa sagde den HErre, HErre: og det skal skee paa den samme Dag, (da) skal (saadanne) Ting opstige i dit Hjerte, og du skal tænke en ond Tanke;
11. Og du skal sige: jeg vil drage op i Landet, (der hvor der ere) ubefæstede (Byer), jeg vil komme (over dem), som ere stille, som boe trygeligen, over dem, som boe alle uden Muur, og have hverken Stænger eller dobbelte Porte:
12. For at bytte Bytte, og røve Rov, for at vende din Haand igjen over de øde (Stæder), som ere (nu) beboede, og over et Folk, som er sanket fra Hedningerne, som forhverver sig Fæ og Gods, som boe midt udi Landet.
13. Scheba, og Dedan, og Kjøbmænd af Tharsis, og alle deres unge Løver, skal sige til dig: er du kommen for at bytte Bytte? mon du have samlet din Forsamling til at røve Rov? til at optage Sølv og Guld, at tage Fæ og Gods, at bytte stort Bytte?
14. Derfor spaae, du Menneske-Søn! og du skal sige til Gog: saa sagde den HErre, HErre: mon du ikke skal fornemme det paa den samme Dag, naar mit Folk Israel boer trygeligen?
15. Og du skal komme fra dit Sted, fra de Sider mod Norden, du, og mange Folk med dig, som alle ride paa Heste, en stor Forsamling, og en mægtig Hær.
16. Og du skal drage op over mit Folk Israel, som en Sky, til at skjule Landet; og du skal være i de sidste Dage, og jeg vil lade dig komme i mit Land, paa det Hedningerne skal kjende mig, naar jeg helliggjøres i dig for deres Øine, o Gog! v.9.
17. Saa sagde den HErre, HErre: mon du være den, som jeg talede om i gamle Dage, formedelst mine Tjenere, Propheterne i Israel, som spaaede i de samme Aars Dage: at jeg vilde lade dig komme over dem?
18. Og det skal skee paa den samme Dag, ja paa den Dag, Gog kommer over Israels Land, siger den HErre, HErre, (da) skal min Grumhed opstige i min Vrede.
19. Thi jeg haver talet (dette) i min Nidkjærhed, i min Grumheds Ild: at paa den samme Dag skal (visseligen) være en stor Bævelse i Israels Land.
Matth. 24, 21.
20. Og Fiskene i Havet skal bæve for mit Ansigt, og Fugle under Himmelen, og (vilde) Dyr paa Marken, og alt det Krybende, det som kryber paa Jorden, og hvert Menneske, som er paa Jorden; og Bjergene skal nedkastes, og Taarne falde, og hver Muur skal falde til Jorden.
21. Og jeg vil kalde et Sværd over ham, paa alle mine Bjerge, siger den HErre, HErre: den Enes Sværd skal være imod den Andens. Dom.7,22. 1 Sam.14,20.
Hag. 2, 22.
22. Og jeg vil gaae i Rette med ham med Pestilentse og med Blod; og en overskyllende Regn, og Hagelstene, Ild og Svovel vil jeg lade regne over ham, og over hans Hære, og over de mange Folk, som (skal være) med ham.
1 Mos. 19, 24. Ps. 11, 6. Aab. 20, 9.
23. Og jeg, jeg vil bevise mig selv (at være) stor, og bevise mig selv hellig, og jeg vil blive bekjendt for mange Hedningers Øine; og de skal fornemme, at jeg er HErren.

39. Capitel.

Ezechiel vedbliver at spaae om Gogs og Magogs Ødelæggelse, efterat de vare opdragne imod Israel, og hvorledes Gud vil da vise sin Haand paa dem, og frelse sit Folk, 1-24. HErren lover, at forbarme sig over sit Folk, at samle dem, og at udøse sin Aand over dem, 2c. 25-29.

1. Og du, Menneske-Søn! spaae imod Gog, og du skal sige: saa sagde den HErre, HErre: see, jeg vil til dig, Gog! du Fyrste, (som er) en Øverste for Mesech og Tubal.
c. 38, 2. Aab. 20, 8.
2. Og jeg vil føre dig tilbage igjen, og

lede dig ad sex (Veie), og føre dig op fra de sex Veie mod Norden, og lade dig komme over Israels Bjerge. c. 38, 4.

3. Og jeg vil lade slaae din Bue af din venstre Haand, og lade din Piil falde af din høire Haand.

4. Paa Israels Bjerge skal du falde, du, og alle dine Hære, og de Folk, som (skal være) med dig; jeg vil give dig til Spise for Rovfuglene, (ja) for alle (Slags) Fugle, som have Vinger, og for (vilde) Dyr paa Marken. v. 17. c. 29, 5. c. 32, 4. 5. Aab. 19, 17. 18.

5. Du skal falde oven paa Marken; thi jeg, jeg haver talet det, siger den HErre, HErre.

6. Og jeg vil kaste Ild paa Magog, og paa dem, som boe tryggeligen paa Øerne; og de skal fornemme, at jeg er HErren.

7. Og jeg vil kundgjøre mit hellige Navn midt iblandt mit Folk Israel, og ikke ydermere lade vanhellige mit hellige Navn; og Hedningerne skal fornemme, at jeg er HErren, den Hellige i Israel.

8. See, det kommer, og det skal skee, siger den HErre, HErre; det er den Dag, som jeg haver talet om.

9. Og Indbyggerne i Israels Stæder skal gaae ud, og antænde (Ild), og optænde Vaaben, og (smaa) Skjolde, og (store) Skjolde, Bue, og Pile, og Haandstav, og Spyd; og de skal antænde Ild dermed i syv Aar. Ps. 46, 10; 76, 4.

10. Og de skal ikke bære Træe af Marken, og ei hugge af Skovene, thi de skal antænde Ild med Vaaben, og de skal røve fra dem, af hvilke de ere berøvede, og plyndre dem, som dem plyndrede, siger den HErre, HErre. 2 Krøn. 20, 25.

11. Og det skal skee, paa den samme Dag vil jeg give Gog der et Sted til Begravelse i Israel, (nemlig) Dalen, hvor man gaaer over imod Østen til Havet, at de skal komme dem, som gaae forbi, til at holde for Næsen; og der skal de begrave Gog, og al hans Mangfoldighed, og kalde den Gogs Mangfoldigheds Dal.

12. Og (de af) Israels Huus skal begrave (dem), for at rense Landet, i syv Maaneder.

13. Ja alt Folket i Landet skal begrave dem, og det skal være dem til et Navn, paa den Dag jeg skal æres, siger den HErre, HErre.

14. Og de skal stedse frastille Mænd, som skal gaae igjennem Landet, de skal (tillige) med dem, der gaae forbi, begrave de Overblevne i Landet, til at rense det; efterat syv Maaneder ere til Ende, skal de randsage.

15. Og de, som gaae igjennem Landet, skal gaae igjennem, og, seer (Nogen) et Menneskes Been, da skal han oprette et Kjendemærke derhos, indtil de, som begrave, begrave det i Gogs Mangfoldigheds Dal.

16. Og der skal ogsaa en Stad kaldes Hamona; saa skal de rense Landet. v. 11. 15.

17. Og du, Menneske-Søn! saa sagde den HErre, HErre: siig til alle (Slags) Fugle, som have Vinger, og til alle (vilde) Dyr paa Marken: samler eder, og kommer, sanker eder trindt omkring fra, til mit Slagt-Offer, som jeg slagter for eder, et stort Slagt-Offer, paa Israels Bjerge; og I skal æde Kjød, og drikke Blod. v. 4. Jer. 12, 9. Aab. 19, 17. 18. Zeph. 1, 7.

18. I skal æde de Vældiges Kjød, og drikke Fyrsters Blod paa Jorden; Vædres, Lams, og Bukkes, (og) Studes, (som er) altsammen fedt (Qvæg) af Basan.

19. Og I skal æde det Fede til Mættelse, og drikke Blod til Beruselse, af mit Slagt-Offer, som jeg slagter til eder.

20. Og I skal mætte eder ved mit Bord af (Ride-)Heste, og Vogn-(Heste,) Vældige, og alle Krigsmænd, siger den HErre, HErre.

21. Og jeg vil sætte min Herlighed iblandt Hedningerne; og alle Hedningerne skal see min Dom, som jeg haver udført, og min Haand, som jeg haver lagt paa dem.

22. Og Israels Huus skal fornemme, at jeg er HErren, deres Gud, fra den samme Dag, og fremdeles.

23. Og Hedningerne skal kjende, at Israels Huus er bortført for deres Misgjerning, derfor at de have forgrebet sig imod mig; hvorfor jeg haver skjult mit Ansigt for dem, og haver givet dem i deres Fienders Haand, at de ere allesammen faldne ved Sværdet. Es. 54, 8.

24. Efter deres Ureenhed, og efter deres Overtrædelser, haver jeg gjort imod dem; og jeg skjulte mit Ansigt for dem.

25. Derfor sagde den HErre, HErre saaledes: nu vil jeg vende Jakobs Fængsel, og forbarme mig over det ganske Israels Huus, og være nidkjær for mit hellige Navn. c. 16, 53. c. 29, 14. Jer. 31, 23. c. 33, 7. 11. 26.

26. Og de skal bære deres Forsmædelse, og al deres Forgribelse, med hvilken de have forgrebet sig imod mig, der de boede tryggeligen i deres Land, og ingen var, som forfærdede (dem).

27. (Men) naar jeg fører dem tilbage fra Folkene, og samler dem af deres Fienders Lande; og naar jeg bliver helliggjort blandt dem for mange Hedningers Øine;

28. Da skal de fornemme, at jeg er HErren deres Gud, idet jeg haver bortført dem til Hedningerne, og (nu) samler dem til deres Land; og jeg vil ikke ydermere lade der (nogen) af dem blive tilovers. v. 22.

29. Jeg vil og ikke ydermere skjule mit Ansigt for dem; thi jeg haver udøst min Aand over Israels Huus, siger den HErre, HErre. c. 36, 25. Es. 44, 3. Joel 3, 1.

40. Capitel.

Ezechiel seer i et Syn en besynderlig Bygning af et Tempel, hvis yderste Muur, Porte og Kamre beskrives, 1-16. Dernæst den yderste Forgaard med sine Porte, hvor Folket skulde samles, 17-27. Fremdeles den inderste Forgaard, hvor Leviternes Redskab var, og Offerne tillavedes, 28-43. Saa og Præsternes Forgaard, hvor Brænd-Offerets Alter staaer, 44-47. Templets Forhuus, 48, 49.

1. I det fem og tyvende Aar efterat vi vare bortførte, i Aarets Begyndelse, paa den tiende (Dag) i Maaneden — det fjortende Aar efter Staden blev slagen — paa den selv samme Dag var HErrens Haand over mig, og førte mig derhen.

2. (Ja) i Guds Syner førte han mig til Israels Land, og satte mig ned paa et saare høit Bjerg, og derpaa var der som en bygget Stad mod Sønden. Aab. 21, 10.

3. Da han havde ført mig derhen, see, da (var der) en Mand, hans Skikkelse var som Kobberets Skikkelse, og der var en linnet Snor i hans Haand, og et Maalerør; og han stod i Porten.

4. Og Manden sagde til mig: du, Menneske-Søn! see til med dine Øine, og hør med dine Øren, og sæt dit Hjerte til alt det, som jeg vil lade dig see, thi du er derfor hidført, for at (jeg vil) lade dig see det, forkynd Israels Huus alt det, du seer. c. 44, 5.

5. Og see, (der gik) en Muur uden om Huset trindt omkring; og i Mandens Haand var det Maalerør, sex Alen (langt, saa hver var en almindelig) Alen, og en Haand bred, og han maalte Bygningens Bredde eet Rør, og Høiden eet Rør. c. 43, 12.

6. Og han kom til Porten, som var vendt til Veien imod Østen og gik op ad dens Trapper, og han maalte Portens Dørtærskel, eet Rør i Bredden, og den anden Dørtærskel, eet Rør i Bredden:

7. (Hvert) Kammer eet Rør i Længden, og eet Rør i Bredden, og fem Alen imellem Kamrene og Portens Dørtærskel ved Portens Forhuus inden til, eet Rør.

8. Og han maalte Portens Forhuus inden til, eet Rør.

9. Og han maalte det (andet) Forhuus ved Porten, otte Alen, og det øverste Dørtræe to Alen, og Portens Forhuus var inden til.

10. Og Portens Kamre paa Veien mod Østen vare tre paa denne, og tre paa hiin (Side), de tre havde eet Maal; og det vare et Maal paa de øverste Dørtræer paa begge Sider.

11. Og han maalte Portens Dørs Bredde, ti Alen, (og) Portens Længde, tretten Alen.

12. Og (der var) en Plads foran Kamrene, en Alen (paa denne), og en Plads en Alen paa den (anden Side), og (hvert) Kammer var sex Alen paa denne, og sex Alen paa den (anden Side).

13. Og han maalte Porten, fra et Kammers Tag indtil et (andet Kammers) Tag, fem og tyve Alen bred; (der var) Dør mod Dør.

14. Og han gjorde de øverste Dørtræer tresindstyve Alen; nemlig, til Forgaardens øverste Dørtræe, trindt omkring Porten.

15. Og fra Portens Forside, hvor Indgangen er, indtil Forhusets Forside, (til) den inderste Port, (maalte han) halvtredsindstyve Alen.

16. Og der vare snevre Vinduer paa Kamrene, og ved deres øverste Dørtræer inden for Porten trindt omkring, og ligesaa i Forhusene; og der vare Vinduer trindt omkring inden til, og ved (hvert) øverste Dørtræe vare Palmer. 1 Kong. 6, 4.

17. Og han førte mig til den yderste Forgaard, og see, der vare Kamre, og et Gulv, lagt i Forgaarden trindt omkring; der vare tredive Kamre paa Gulvet.

18. Og der var et Gulv ved Portenes Side, tvært over for Portenes Længde; (det var) det nederste Gulv.

19. Og han maalte Bredden fra Forsiden af den nederste Port, indtil foran den

lede dig ad sex (Veie), og føre dig op fra de sex Veie mod Norden, og lade dig komme over Israels Bjerge. c. 38, 4.

3. Og jeg vil lade slaae din Bue af din venstre Haand, og lade din Piil falde af din høire Haand.

4. Paa Israels Bjerge skal du falde, d...
og alle dine Hære, og de Folk, som ...
være) med dig; jeg vil give dig ti...
for Rovfuglene, (ja) for alle ...
Fugle, som have Vinger, og ...
Dyr paa Marken. v. ... rhuse
c. 32, 4. 5. Aab. 19 ... ns Maal,

5. Du skal falde over ... mod Østen; og
jeg, jeg haver talet ... Trapper dertil, og dens
HErre. v. 26.

6. Og jeg vil ... inderste Forgaard
paa dem, som ... mod Norden og mod
og de skal ... maalte fra den (ene) Port

7. Og je... hundrede Alen.
midt i... førte mig paa Veien mod
mere ... see, (der var) en Port paa
Hebr... Sønden; og han maalte dens
HE... Dørtræer, og dens Forhuse, efter
... Maal.
... Og der vare Vinduer paa, og Forhuse ... trindt omkring, ligesom disse (andre) Vinduer; halvtredsindstyve Alen var Længden, og fem og tyve Alen Bredden.

26. Og Opgangene dertil havde syv Trapper, og Forhuset dertil var foran dem, og (der vare) Palmer derpaa, een paa denne, og een paa den (anden Side), paa dets øverste Dørtræe. v. 22.

27. Og (han maalte) Porten til den inderste Forgaard mod Sønden; og maalte fra den (ene) Port til den anden, mod Sønden, hundrede Alen.

28. Og han førte mig til den inderste Forgaard, til den Port mod Sønden, og han maalte den Port mod Sønden efter disse Maal.

29. Og (han maalte) dens Kamre, og dens øverste Dørtræer, og dens Forhuse, efter disse Maal; og der vare Vinduer paa, ogsaa i dens Forhuse trindt omkring; halvtredsindstyve Alen var Længden, og fem og tyve Alen Bredden. v. 21.

30. Og (der vare) Forhuse trindt omkring; fem og tyve Alen var Længden, og fem Alen var Bredden.

31. Og dens Forhuse vare mod den yderste Forgaard, og (der vare) Palmer paa dens øverste Dørtræer; og Opgangen dertil var otte Trapper.

(tillige) med ... mig til den inderste
de Overb... ...en mod Østen; og han
efterat ... t efter disse Maal.
ran... ...ns Kamre, og dens øverste
... og dens Forhuse, efter disse
... g der vare Vinduer paa, ogsaa
...ns Forhuse trindt omkring; halv-
...dsstyve Alen var Længden, og fem
...yve Alen Bredden.

34. Og dens Forhuse vare mod den yderste Forgaard, og (der vare) Palmer paa dens øverste Dørtræer, paa denne og paa den (anden Side), og Opgangen dertil var otte Trapper.

35. Og han førte mig til den Port mod Norden, og han afmaalte (den) efter disse Maal:

36. Dens Kamre, dens øverste Dørtræer, og dens Forhuse, og der vare Vinduer paa trindt omkring; halvtredsindstyve Alen var Længden, og fem og tyve Alen Bredden.

37. Og dens øverste Dørtræer vare mod den yderste Forgaard, og (der vare) Palmer paa dens øverste Dørtræe paa denne og paa den (anden Side), og Opgangen dertil var otte Trapper.

38. Og et Kammer, og dets Dør var ved Portenes øverste Dørtræe; der skulde de afskylle Brænd-Offeret.

39. Og i Portens Forhuus (stode) to Borde paa denne, og to Borde paa den (anden Side), til at slagte paa dem Brænd-Offeret, og Synd-Offeret, og Skyld-Offeret.

40. Og paa Siden uden til, ved Opgangen til Portens Dør, den mod Norden, (stode) to Borde; og paa den anden Side, som var ved Portens Forhuus, (stode) to Borde.

41. (Saa stode) fire Borde paa denne, og fire Borde paa den (anden Side), ved Siden af Porten, (det er) otte Borde, paa hvilke de skulde slagte.

42. Og de fire Borde til Brænd-Offeret vare af hugne Stene, halvanden Alen lange, og halvanden Alen brede, og en Alen høie; paa dem, ja paa dem skulde de nedlægge Redskaberne, med hvilke de skulde slagte Brænd-Offeret og Slagt-Offeret.

43. Og der vare to (Rader) Brandstene, (hver) en Haand bred, beredte i Huset, trindt omkring; og paa Bordene (skulde lægges) Offer-Kjødet.

44. Og udenfor ved den inderste Port vare Kamre til Sangere, i den inderste Forgaard, som var ved Siden af den nor-

og de vare vendte til Veien mod
-r var eet ved Siden af Øster-
var) vendt til Veien mod

-e til mig: dette Kam-
-l Veien mod Sønden,
-om tage vare paa

-m er vendt paa
. Præsterne til.
-erets Varetægt; de
., som af Levi Børn (ale-
- lig til HErren, for at tjene
c. 43, 19. c. 44, 15.
17. Og han maalte Forgaarden, (dens)
Længde var hundrede Alen, og Bredden
hundrede Alen, firekantet; og Alteret
(var) lige for Huset.
18. Og han førte mig til Husets Forhuus, og maalte Forhusets øverste Dortræe, fem Alen paa denne, og fem Alen paa den (anden Side); og Portens Bredde var tre Alen paa denne, og tre Alen paa den (anden Side).
19. Forhusets Længde var tyve Alen, og Bredden elleve Alen, og det havde Trapper, som man gik opad til det; og der (vare) Pillere ved de øverste Dortræer, een paa denne, og een paa den (anden Side).

41. Capitel.

Ezechiel beskriver Templets Bygning i sig selv, nemlig dets Port, og det Helligstes Maal, 1-4. Dernæst Huset, og dets Bygning, &c. 5-21. Fremdeles Røgalteret, og Dørene for Templet, 22-26.

1. Og han førte mig til Templet, og maalte de øverste Dortræer, sex Alen (var deres) Bredde paa denne, og sex Alen var Bredden paa den (anden Side), efter Paulunets Bredde.
2. Og Døren var ti Alen bred, men Siderne ved Døren vare fem Alen paa denne, og fem Alen paa den (anden Side); og han maalte dens Længde fyrretyve Alen, og Bredden tyve Alen.
3. Og han gik inden til, og maalte Dørens øverste Dortræe to Alen, og Døren sex Alen, og Dørens Bredde syv Alen.
4. Og han maalte dens Længde tyve Alen, og Bredden tyve Alen foran Templet; og han sagde til mig: dette er det Allerhelligste. c. 43, 12.
5. Og han maalte Husets Væg sex Alen; og Bredden paa (hvert) Side-Kammer fire Alen, aldeles trindt omkring Huset, (ja,) trindt omkring.
6. Og Side-Kamrene, (ja hvert) Side-Kammer mod det andet, vare tre og tredive i Tallet, og de naaede til Væggen, som var i Huset for Side-Kamrene trindt omkring, at de skulde være hæftede; men de skulde ikke være hæftede i Husets Væg.
7. Og Huset var (jo høiere jo) videre, og var stedse omkringgivet op ad med Side-Kamre; thi Huset var omkringgivet stedse op ad med Side-Kamre, aldeles trindt omkring Huset, derfor var Huset vidt op ad; og saaledes gik man op fra det Nederste til det Øverste gjennem det Mellemste.
8. Og jeg saae Husets Høide trindt omkring; Grundvoldene til Side-Kamrene vare med Rørets fulde (Maal) sex Alen, (indtil) mod det Yderste.
9. Bredden paa Væggen, som var uden for ved Side-Kamrene, var fem Alen, ligesom den ledige (Plads) i Side-Kamrenes Huus, som vare ved Huset.
10. Og der var tyve Alen vidt imellem Kamrene, trindt omkring Huset, (ja,) aldeles trindt omkring.
11. Og Døren til (hvert) Side-Kammer (var vendt) til den ledige (Plads), een Dør paa Veien mod Norden, og een Dør mod Sønden; og Bredden af den ledige (Plads) var fem Alen, trindt omkring.
12. Og Bygningen, som var foran den afdeelte (Plads) i Hjørnet paa Veien mod Vesten, var halvfjerdsindstyve Alen bred; og Bygningens Væg var fem Alen bred trindt omkring, og dens Længde var halvfemtsindstyve Alen.
13. Og han maalte Huset, hundrede Alen i Længden; og det Afdeelte, og Bygningen, og dens Vægge, hundrede Alen i Længden.
14. Og Bredden foran paa Huset, og det Afdeelte mod Østen var hundrede Alen.
15. Og han maalte Længden paa Bygningen, foran ved den afdeelte (Plads), hvilken var bag den samme, og Omgangen dertil paa denne og paa den (anden Side), hundrede Alen, ogsaa det inderste Tempel, og Forhusene i Forgaarden.
16. (Der vare) Dørtærskeler, og Vinduer, som vare snevre, og Omgange trindt omkring for de tre, mod (hver) Dørtærskel, som var panelet med Træe trindt omkring; og (fra) Jorden indtil Vinduerne, og Vinduerne vare panelede. v. 15.
17. (Og han maalte) fra oven for Døren, og indtil det inderste Huus, og uden

inderste Forgaard, uden til, hundrede Alen mod Osten og mod Norden.
20. Og Porten, som var vendt til Veien imod Norden, ved den yderste Forgaard, dens Længde og dens Bredde maalte han.
21. Og dens Kamre, tre paa denne, og tre paa den (anden Side), og dens overste Dortræer og dens Forhuse, vare efter den forste Ports Maal; halvtredsindstyve Alen var Længden derpaa, og fem og tyve Alen Bredden v. 29.
22. Og dens Vinduer, og dens Forhuse og dens Palmer vare efter Portens Maal, som var vendt mod Veien mod Osten; og man gik op ad syv Trapper dertil, og dens Forhuus var foran dem. v. 26.
23. Og Porten til den inderste Forgaard var mod den Port mod Norden og mod Osten; og han maalte fra den (ene) Port til den anden, hundrede Alen.
24. Og han forte mig paa Veien mod Sonden, og see, (der var) en Port paa Veien mod Sonden; og han maalte dens overste Dortræer, og dens Forhuse, efter disse Maal.
25. Og der vare Vinduer paa, og Forhuse hos, trindt omkring, ligesom disse (andre) Vinduer: halvtredsindstyve Alen var Længden, og fem og tyve Alen Bredden.
26. Og Opgangene dertil havde syv Trapper, og Forhuset dertil var foran dem, og (der vare) Palmer derpaa, een paa denne, og een paa den (anden Side), paa dets overste Dortræe. v. 22.
27. Og (han maalte) Porten til den inderste Forgaard mod Sonden; og maalte fra den (ene) Port til den anden, mod Sonden, hundrede Alen.
28. Og han forte mig til den inderste Forgaard, til den Port mod Sonden, og han maalte den Port mod Sonden efter disse Maal.
29. Og (han maalte) dens Kamre, og dens overste Dortræer, og dens Forhuse, efter disse Maal; og der vare Vinduer paa, ogsaa i dens Forhuse trindt omkring; halvtredsindstyve Alen var Længden, og fem og tyve Alen Bredden v. 21.
30. Og (der vare) Forhuse trindt omkring; fem og tyve Alen var Længden, og fem Alen var Bredden.
31. Og dens Forhuse vare mod den yderste Forgaard, og (der vare) Palmer paa dens overste Dortræer; og Opgangen dertil var otte Trapper.
32. Og han forte mig til den inderste Forgaard paa Veien mod Osten; og han maalte den Port efter disse Maal
33. Og dens Kamre, og dens overste Dortræer, og dens Forhuse, efter disse Maal, og der vare Vinduer paa, ogsaa paa dens Forhuse trindt omkring; halvtredsindstyve Alen var Længden, og fem og tyve Alen Bredden.
34. Og dens Forhuse vare mod den yderste Forgaard, og (der vare) Palmer paa dens overste Dortræer, paa denne og paa den (anden Side), og Opgangen dertil var otte Trapper.
35. Og han forte mig til den Port mod Norden, og han afmaalte (den) efter disse Maal:
36. Dens Kamre, dens overste Dortræer, og dens Forhuse, og der vare Vinduer paa trindt omkring; halvtredsindstyve Alen var Længden, og fem og tyve Alen Bredden.
37. Og dens overste Dortræer vare mod den yderste Forgaard, og (der vare) Palmer paa dens overste Dortræe paa denne og paa den (anden Side), og Opgangen dertil var otte Trapper.
38. Og et Kammer, og dets Dør var ved Portenes overste Dortræe; der skulde de afskylle Brænd-Offeret.
39. Og i Portens Forhuus (stode) to Borde paa denne, og to Borde paa den (anden Side), til at slagte paa dem Brænd-Offeret, og Synd-Offeret, og Skyld-Offeret.
40. Og paa Siden uden til, ved Opgangen til Portens Dør, den mod Norden, (stode) to Borde; og paa den anden Side, som var ved Portens Forhuus, (stode) to Borde.
41. (Saa stode) fire Borde paa denne, og fire Borde paa den (anden Side), ved Siden af Porten, (det er) otte Borde, paa hvilke de skulde slagte.
42. Og de fire Borde til Brænd-Offeret vare af hugne Stene, halvanden Alen lange, og halvanden Alen brede, og en Alen hoie; paa dem, ja paa dem skulde de nedlægge Redskaberne, med hvilke de skulde slagte Brænd-Offeret og Slagt-Offeret.
43. Og der vare to (Rader) Brandstene, (hver) en Haand bred, beredte i Huset, trindt omkring; og paa Bordene (skulde lægges) Offer-Kjødet.
44. Og udenfor ved den inderste Port vare Kamre til Sangere, i den inderste Forgaard, som var ved Siden af den nor-

Port, og de vare vendte til Veien mod
iden; der var eet ved Siden af Øster-
ten, (som var) vendt til Veien mod
den.
. Og han sagde til mig: dette Kam-
som er vendt til Veien mod Sønden,
r Præsterne til, som tage vare paa
ets Varetægt.
. Men det Kammer, som er vendt paa
n imod Norden, hører Præsterne til,
tage vare paa Alterets Varetægt; de
Zadoks Børn, som af Levi Børn (ale-
nærme sig til HErren, for at tjene
.. c. 43, 19. c. 44, 15.
. Og han maalte Forgaarden, (dens)
gde var hundrede Alen, og Bredden
drede Alen, firkantet; og Alteret
)) lige for Huset.
Og han førte mig til Husets For-
), og maalte Forhusets øverste Dør-
, fem Alen paa denne, og fem Alen
den (anden Side); og Portens Bred-
ar tre Alen paa denne, og tre Alen
den (anden Side).
Forhusets Længde var tyve Alen, og
den elleve Alen, og det havde Trap-
som man gik opad til det; og der
Pillere ved de øverste Dørtræer, een
denne, og een paa den (anden Side).

41. Capitel.

el beskriver Templets Bygning i sig selv, nemlig
Port, og det Helligstes Maal, 1-4. Dernæst
et, og dets Bygning, ec. 5-21. Fremdeles
alteret, og Dørene for Templet, 22-26.

Og han førte mig til Templet, og
lte de øverste Dørtræer, sex Alen (var
)) Bredde paa denne, og sex Alen var
den paa den (anden Side), efter
lunets Bredde.
Og Døren var ti Alen bred, men
rne ved Døren vare fem Alen paa
e, og fem Alen paa den (anden Si-
og han maalte dens Længde fyrre-
Alen, og Bredden tyve Alen.
Og han gik inden til, og maalte Dø-
øverste Dørtræe to Alen, og Døren
llen, og Dørens Bredde syv Alen.
Og han maalte dens Længde tyve
, og Bredden tyve Alen foran Tem-
; og han sagde til mig: dette er det
helligste. c. 43, 12.
Og han maalte Husets Væg sex Alen;
Bredden paa (hvert) Side-Kammer
Alen, aldeles trindt omkring Huset,
trindt omkring.

6. Og Side-Kamrene, (ja hvert) Side-
Kammer mod det andet, vare tre og tre-
dive i Tallet, og de naaede til Væggen,
som var i Huset for Side-Kamrene trindt
omkring, at de skulde være hæftede; men
de skulde ikke være hæftede i Husets Væg.
7. Og Huset var (jo høiere jo) videre,
og var stedse omkringgivet op ad med
Side-Kamre; thi Huset var omkringgivet
stedse op ad med Side-Kamre, aldeles
trindt omkring Huset, derfor var Huset
vidt op ad; og saaledes gik man op fra
det Nederste til det Øverste gjennem det
Mellemste.
8. Og jeg saae Husets Høide trindt om-
kring; Grundvoldene til Side-Kamrene
vare med Rørets fulde (Maal) sex Alen,
(indtil) mod det Yderste.
9. Bredden paa Væggen, som var uden
for ved Side-Kamrene, var fem Alen, lige-
som den ledige (Plads) i Side-Kamrenes
Huus, som vare ved Huset.
10. Og der var tyve Alen vidt imellem
Kamrene, trindt omkring Huset, (ja,) al-
deles trindt omkring.
11. Og Døren til (hvert) Side-Kam-
mer (var vendt) til den ledige (Plads), een
Dør paa Veien mod Norden, og een Dør
mod Sønden; og Bredden af den ledige
(Plads) var fem Alen, trindt omkring.
12. Og Bygningen, som var foran den
afdeelte (Plads) i Hjørnet paa Veien mod
Vesten, var halvfjerdsindstyve Alen bred;
og Bygningens Væg var fem Alen bred
trindt omkring, og dens Længde var halv-
femtsindstyve Alen.
13. Og han maalte Huset, hundrede Alen
i Længden; og det Afdeelte, og Bygnin-
gen, og dens Vægge, hundrede Alen i
Længden.
14. Og Bredden foran paa Huset, og
det Afdeelte mod Østen var hundrede Alen.
15. Og han maalte Længden paa Byg-
ningen, foran ved den afdeelte (Plads),
hvilken var bag den samme, og Omgan-
gen dertil paa denne og paa den (anden
Side), hundrede Alen, ogsaa det inderste
Tempel, og Forhusene i Forgaarden.
16. (Der vare) Dørtærskeler, og Vin-
duer, som vare snevre, og Omgange trindt
omkring for de tre, mod (hver) Dørtærskel,
som var panelet med Træe trindt omkring;
og (fra) Jorden indtil Vinduerne, og
Vinduerne vare panelede. v. 15.
17. (Og han maalte) fra oven for Dø-
ren, og indtil det inderste Huus, og uden

for, og paa hver Væg trindt omkring, in-
den til og uden til, (efter fornævnte)
Maal.
18. Og det var gjort med Cherubim og
Palmer; og en Palme imellem hver to
Cherub, og hver Cherub havde to Ansig-
ter. c. 10, 15. 20.
19. Og der var paa den (ene Side som)
et Menneskes Ansigt (ved hver) Palme,
og paa den (anden Side, som) en ung
Loves Ansigt ved (hver) Palme; (saale-
des) var gjort paa alt Huset trindt om-
kring.
20. Fra Jorden indtil oven for Døren
vare gjorte Cherubim, og Palmer, ogsaa
paa Væggene af Templet.
21. Hver Dørstolpe i Templet var fire-
kantet; og (angaaende) Helligdommens
Forside, (da) var den (ene) Skikkelse som
den (anden) Skikkelse.
22. Træ-Alterets Høide var tre Alen, og
dets Længde to Alen, og det havde sine
Hjørner, og sin Længde, og sine Vægge af
Træ; og han sagde til mig: dette er
Bordet, som (skal staae) for HErrens An-
sigt.
23. Og der vare tvende Døre for Tem-
plet, og for Helligdommen.
24. Og tvende Døre vare paa (hver af)
samme Døre; (ja) tvende Døre, som
kunde dreies omkring; tvende for den ene
Dør, og tvende Døre for den anden.
1 Kong. 6, 34.
25. Og (der vare) gjorte Cherubim og
Palmer paa dem, (nemlig) paa Templets
Døre, ligesom der vare gjorte paa Væg-
gene; ogsaa paa de tykke Træ (Bjelker)
foran for Forhuset uden til.
26. Og der vare snevre Vinduer og Pal-
mer paa denne og paa den (anden Side),
paa Siderne af Forhuset, og i Husets
Side-Kamre, og paa Bjelkerne.

42. Capitel.

Ezechiel beskriver den yderste Forgaard paa Templet, med Boliger, med sine Kamre, og siden, hvortil Kamrene skulde bruges, 1-14. Derpaa beskriver han Maalet paa den hele Muur, som gik omkring denne Bygning, 15-20.

1 Og han førte mig ud til den yderste
Forgaard paa Veien, (nemlig) den Vei
mod Norden, og han førte mig til det
Kammer, som var tvært over for den af-
deelte (Plads), og som var tvært over for
Bygningen, mod Norden —
2. Til foran for den Længde af hundrede
Alen, ved Døren mod Norden, og Bred-
den var halvtredsindstyve (Alen).
3. Tvært over for de tyve (Alen), som
vare i den inderste Forgaard, og tvært
over for Gulvet, som var i den yderste
Forgaard, (der var) Omgang mod Om-
gang i tre (Rader). c. 41, 15.
4. Og foran for Kamrene var en Gang,
ti Alen bred, inden til, og en Vei, som var
een Alen; og deres Døre vare mod Nor-
den.
5. Og de øverste Kamre vare snevre;
thi de toge til Omgange af dem, (mere
end) af de nederste, og af de midterste i
Bygningen.
6. Thi de vare tre (Loft høie) og havde
ikke Pillere, som Pillere i Forgaardene;
derfor vare de snevrere end de nederste, og
end de midterste fra Jorden af.
7. Og (der var) en Muur, som var
uden til tvært over for Kamrene, ved
Veien til den yderste Forgaard foran for
Kamrene; dens Længde var halvtredsinds-
tyve Alen.
8. Thi Længden paa Kamrene, som vare
i den yderste Forgaard, var halvtredsinds-
tyve Alen; og see, foran for Templet
vare hundrede Alen.
9. Og neden under disse Kamre var
Indgangen fra Østen, naar man gaaer
ind i dem, fra den yderste Forgaard.
10. Ved Bredden af Forgaardens Muur
mod Østen, foran mod den afdeelte (Plads)
og foran mod Bygningen, vare Kamre.
11. Og der var en Vei foran til dem, saa
som Kamrenes Skikkelse var, til hvilke
Veien var (som) mod Norden; som deres
Længde var, saa var deres Bredde, og
(som) alle deres Udgange vare, og som
deres Viis, og som deres Døre, (saa vare
og de andre Kamres).
12. Og som (der vare) Døre paa de
Kamre, som vare paa Veien mod Syn-
den, (saa var der og) en Dør foran paa
denne Vei: (nemlig) paa Veien, foran
ved den skjønne Muur, paa Veien mod
Østen, der hvor man gaaer ind til dem.
13. Og han sagde til mig: de Kamre
mod Norden, (og) de Kamre mod Syn-
den, som ere mod den afdeelte (Plads),
disse ere Helligdommens Kamre, der hvor
Præsterne, som ere HErren nær, skal æde
de særdeles hellige Ting; der skal de læg-
ge de særdeles hellige Ting, og Mad-Of-
feret, og Synd-Offeret, og Skyld-Offeret,
thi det er et helligt Sted.

iar Præsterne gaae ind, da skal de
: ud (igjen) af Helligdommen, i
:ste Forgaard, men der skal de
res Klæder, i hvilke de have tjent,
e en hellig Ting; og de skal iføre
e Klæder, og nærme sig til det,
:r Folket til. c. 44, 19.
| han fuldendte Maalene i det
Huus, og førte mig ud til Portens
t var vendt mod Østen, og han
den trindt omkring.
in maalte den Side mod Østen,
Maale-Rør, fem hundrede Rør,
Maale-Rør trindt omkring.
c. 40, 5.
an maalte den Side mod Norden,
idrede Rør, med det Maale-Rør
nkring. v. 16.
in maalte den Side mod Søn-
hundrede Rør, med det Maale-Rør.
in gik omkring til den Side mod
(og) maalte fem hundrede Rør
Maale-Rør.
ia de fire Sider maalte han den,
Muur trindt omkring, fem hun-
Rør) i Længden, og fem hundrede
en, til at gjøre Skilsmisse imel-
Hellige, og imellem det Almin-

43. Capitel.

seer HErrens Herlighed i Huset; HErren
: ville have sin Bolig der hos dem evindeli=
. Han byder Propheten, at forestille Folket
le Bygning, rc. paa det de maatte omvende
iae Deel i HErrens Raades Samfund, 10.
in beskriver Husets Helligdom, og Brænd=
Alters Maal, Indvielse og Brug, 12-27.

g han førte mig til Porten; den
im vender til Veien mod Østen.
see, Israels Guds Herlighed kom
en mod Østen; og hans Lyd var
e Vandes Lyd, og Jorden blev op-
jans Herlighed. Aab. 18, 1.
det Syn var, som det Syn, jeg
eet, (ja) som det Syn, jeg havde
Tid jeg kom til at forderve Sta-
de Syner vare som det Syn,
eg saae ved Chebars Flod; og jeg
a mit Ansigt. c. 1, 1. 28.
Dan. 8, 17. 18.
HErrens Herlighed kom til Huset,
len igjennem Porten, som var
od Østen.
en Aand opløftede mig, og førte
den inderste Forgaard; og see,
s Herlighed fyldte Huset.
Mos. 40, 34. 1 Kong. 8, 10. 11.

6. Og jeg hørte En tale til mig af Huset, og der var en Mand, som stod hos mig.

7. Og han sagde til mig: du, Menneske-Søn! (dette) er min Thrones Sted, og mine Fødders Saalers Sted, der hvor jeg vil boe midt iblandt Israels Børn evindeligen; og (de af) Israels Huus skal ikke ydermere besmitte mit hellige Navn, de, og deres Konger, med deres Horerie, og med deres Kongers (døde) Kroppe, paa deres Høie;
c. 48, 35. Ps. 68, 17; 132, 13. 14.

8. Idet de satte deres Dørtærskel hos min Dørtærskel, og deres Dørstolpe hos min Dørstolpe, og (der var ikkun) en Væg imellem mig og imellem dem; og de have besmittet mit hellige Navn med deres Vederstyggeligheder, som de have gjort, og jeg haver fortæret dem i min Vrede.

9. (Men) nu skal de kaste deres Horerie, og deres Kongers (døde) Kroppe (langt) bort fra mig; og jeg vil boe midt iblandt dem evindeligen.

10. Du, Menneske-Søn! forkynd Israels Huus om dette Huus, at de maae skamme sig for deres Misgjerninger; og lad dem maale en Lignelse (deraf).
c. 16, 61. 63. c. 36, 32.

11. Og om de skamme sig for alt det, som de have gjort, (da) lad dem vide Husets Skikkelse, og Ordningen derudi, og Udgangene deraf, og Indgangene dertil, og alle dets Skikkelser, og alle Skikke deri; ja alle dets Skikkelser og alle dets Love, og skriv det for deres Øine; og de skal holde al dets Skikkelse, og alle dets Skikke, og gjøre dem. c. 44, 5. c. 36, 27.

12. Denne er Husets Lov: paa Bjergets Top, i al dets Grændse aldeles trindt omkring (skal der være) det Allerhelligste; see, denne er Husets Lov. c. 41, 4.

13. Og disse ere Alterets Maal efter Alen, saa en Alen er en Alen og en Haandbred; og Foden (derpaa skal være) en Alen (høi,) og en Alen bred, og Randen derved paa dets Bredde en Spand trindt omkring; og det er Alterets Overdeel.
c. 40, 5.

14. Og fra Foden paa Jorden, indtil den nederste Affætning, (skal være) to Alen (høit,) og een Alen bredt; men fra den lille Affætning indtil den store Affætning, (skal være) fire (Alen høit) og een Alen bredt.

15. Og Harel (skal være) fire Alen, og fra Ariel og opad ere de fire Horn.
v. 23, 1. 2 Mos. 27, 2.

16. Og Ariel var tolv (Alen) langt, (og) tolv bredt; det var firekantet til dets fire Sider.

17. Og (hver) Afsætning var fjorten (Alen) i Længden, med fjorten (Alen) i Bredden, til dens fire Sider; og Randen trindt omkring den var en halv Alen, og Foden dertil var en Alen trindt omkring, og Trapperne dertil vare vendte mod Østen.

18. Og han sagde til mig: du, Menneske Søn! saa sagde den HErre, HErre: disse ere Alterets Skikke, paa den Dag det gjøres, til at offre Brænd-Offer derpaa, og til at stænke Blod derpaa.

19. Og du skal give Præsterne, Leviterne, som ere af Zadoks Sæd, som komme nær til mig, siger den HErre, HErre, til at tjene mig, en Stud, en ung Oxe til Synd-Offer. c. 45, 16. c. 44, 15.

20. Og du skal tage af dens Blod, og stryge paa dets fire Horn, og paa de fire Hjørner af Afsætningen, og paa Randen trindt omkring; og du skal rense det fra Synd, og forsone det. 2 Mos. 30, 10.

21. Og du skal tage Synd-Offerets Stud; og man skal opbrænde den paa en beskikket (Plads) i Huset, udenfor Helligdommen. 3 Mos. 16, 27 2c.

22. Men om anden Dagen skal du offre en Gedebuk, som er fuldkommen, til Synd-Offer; og de skal rense Alteret fra Synd, ligesom de rensede det fra Synd med Studen.

23. Naar du haver fuldendt at rense det fra Synd, (da) skal du offre en Stud, en ung Oxe, (som er) fuldkommen, og en Væder af Hjorden, (som er) fuldkommen.

24. Og du skal føre dem frem for HErrens Ansigt; og Præsterne skal kaste Salt paa dem, og offre dem til et Brænd-Offer for HErren.

25. Syv Dage skal du lave en Buk til Synd-Offer hver Dag, og en Stud, en ung Oxe og en Væder af Hjorden, som ere fuldkomne, skal de lave til.

26. I syv Dage skal de forsone Alteret, og rense det, og fylde (hver) sine Hænder.

27. Og naar de have fuldendt de Dage, de skal det skee paa den ottende Dag, og fremdeles, at Præsterne skal lave eders Brænd-Offere og eders Tak-Offere paa Alteret, og jeg vil have Behagelighed til eder, siger den HErre, HErre.

44. Capitel.

HErren underviser Propheten om den ydre Ports Brug for Fyrsten iblandt Folket, 1-3. Og byder ham at agte paa, og at straffe Folket, som havde indført saadant i Templet, som ikke burde komme der, 4-9. Leviterne skulle fornedres for deres i forrige Afguderies Skyld, 10-14. Men Zadoks Afkom stadfæstes i deres Præste-Embede, underviſes om deres Embedes Forretninger, og faae Forskrift om deres Underholdning, 15-31.

1. Og han førte mig tilbage til den yderste Helligdommens Port, som er vendt mod Østen; og den var tillukt.

2. Og HErren sagde til mig: denne Port skal være tillukt, den skal ikke oplades, og ingen Mand skal gaae igjennem den, thi HErren Israels Gud er gaaet derigjennem; og den skal være tillukt.

3. (Hvad) Fyrsten (er anlangende) den, som er Fyrste, han skal sidde i den, at æde Brød for HErrens Ansigt; han skal gaae ind ad Veien til Portens Forhuus, og gaae ud ad samme Vei. c. 46, 8.

4. Og han førte mig til Portens Vei mod Norden foran for Huset, og jeg saae, og see: HErrens Herlighed fyldte HErrens Huus; og jeg faldt paa mit Ansigt.
2 Mos. 40, 34. Es. 43, 5. c. 1, 28. c. 43, 3.

5. Og HErren sagde til mig: du, Menneske-Søn! sæt dit Hjerte (dertil), og see med dine Øine, og hør med dine Øren alt det, som jeg taler med dig, om alle HErrens Huses Skikke, og om alle dets Love, og sæt dit Hjerte (til at agte) paa Indgangen i Huset, (tillige)med alle Helligdommens Udgange. c. 40, 4. c. 13, 11.

6. Og du skal sige til det gjenstridige (Folk), til Israels Huus: saa sagde den HErre, HErre: Israels Huus! I gjøre (for) meget (deraf), med alle eders Vederstyggeligheder: c. 45, 9. 4 Mos. 16, 3. 7.

7. Idet I have indført et fremmed (Folks) Børn, med Forhud i Hjerte, og Forhud i Kjød, at være i min Helligdom, at vanhellige mit Huus; naar I have offret mit Brød, det Fede og Blodet 2c. I have brudt min Pagt med alle eders Vederstyggeligheder: Ap. G. 7, 51.
c. 21, 28.

8. Og I toge ikke vare paa min Helligdoms Varetægt; men I satte (nogle) til at tage vare paa min Varetægt i min Helligdom, efter eders (egen Villie).

9. Saa sagde den HErre, HErre: ingen Fremmeds Søn, (som haver) Forhud i Hjerte, og Forhud i Kjød, skal komme i

in Helligdom, af hver Fremmeds Søn-
er, som ere iblandt Israels Børn.
10. Men Leviterne, som ere vegne langt
ort fra mig, da Israel foer vild, som ere
vildede fra mig, efter deres (stygge) Af-
uder, de skal og bære deres Misgjerning.
11. Dog skal de tjene udi min Helligdom,
Husets Portes Embeder, og tjene i Hu-
t; de, de skal slagte Brænd-Offeret og
lagt-Offeret for Folket, og de skal staae
or dets Ansigt, til at tjene det.
12. Fordi, at de tjente det for deres
stygge) Afguders Ansigt, og vare Israels
uus til Misgjernings Stød, derfor ha-
er jeg opløftet min Haand over dem,
ger den HErre, HErre, og de skal bære
eres Misgjerning.
13. Og de skal ikke komme nær til mig,
il at gjøre Præste-Embedet for mig, eller
il at komme nær til nogen af mine hellige
ing, til det særdeles Hellige; men de skal
ære deres Skam og deres Vederstyggelig-
eder, som de have gjort.
14. Og jeg vil give dem, til at tage vare
aa Husets Varetægt, til al Tjeneste deri,
g til alt det, som skal gjøres derudi.
15. Men Præsterne, Leviterne, Zadoks
ørn, som toge vare paa min Helligdoms
aretægt, der Israels Børn fore vild fra
ig, de skal komme nær til mig, til at
ene mig; og de skal staae for mit Ansigt,
l at offre mig det Fede og Blodet, siger
n HErre, HErre. c.40,46. c.43,19.
c. 48, 11.
16. De, de skal gaae ind i min Hellig-
om, og komme nær til mit Bord, til at
ene mig, og tage vare paa min Vare-
gt.
17. Og det skal skee, naar de gaae ind
d den inderste Forgaards Port, skal de
øre sig linnede Klæder; og ingen Uld
al komme paa dem, naar de tjene i den
dderste Forgaards Port, og inden for.
18. Der skal være linnede (deilige) Huer
aa deres Hoveder, og linnede Underklæ-
r skal være paa deres Lænder; de skal
ke ombinde sig med (det, som foraarsa-
r) Sved. 2 Mos. 39, 28. c. 28, 42.
19. Og naar de gaae ud til den yderste
orgaard, (ja,) til den yderste Forgaard
l Folket, skal de affore sig deres Klæder,
hvilke de tjente, og lægge dem i Hellig-
ommens Kammer; og iføre sig andre
læder, og de skal ikke helliggjøre Folket i
res Klæder. c. 42, 14.
20. Og de skal ikke rage deres Hoved, ikke
heller lade Haaret frit voxe; de skal be-
skjære deres Hoveder. 3Mos.19,27. c.21,5.
21. Og der skal ingen af Præsterne drikke
Viin, naar de gaae ind i den inderste For-
gaard. 3 Mos. 10, 9.
22. Og de skal ikke tage sig en Enke eller
Uddreven til Hustruer; men Jomfruer af
Israels Huses Sæd, eller en Enke, som er
Enke efter en Præst, maae de tage.
3 Mos. 21, 7. 13. 14.
23. Og de skal lære mit Folk, (at gjøre
Skilsmisse) imellem det Hellige og imel-
lem det Vanhellige, kundgjøre dem (For-
skjel) imellem det Urene og imellem det
Rene. 3 Mos. 10, 10.
24. Og over en Trætte skal de staae til
at dømme, de skal dømme den med mine
Domme; og de skal holde mine Love og
mine Skikke paa alle mine bestemte (Høi-
tider), og hellige mine Sabbater.
25. Og der skal ingen (af dem) gaae til
et dødt Menneske, at blive ureen; men
for Fader og for Moder, og for Søn, og
for Datter, for Broder og for Søster, som
ikke har havt Mand, maae de gjøre sig
urene. 3 Mos. 21, 1. 4 Mos. 5, 2. c. 6, 7.
26. Og efter hans Renselse skal de tælle
ham syv Dage.
27. Og paa den Dag han gaaer ind til
Helligdommen, i den inderste Forgaard,
til at tjene Helligdommen, skal han offre
sit Synd-Offer, siger den HErre, HErre.
28. Og det skal være dem til Arv; jeg er
deres Arv; og I skal ikke give dem Eiendom
i Israel, jeg er deres Eiendom.
4 Mos. 18, 20. 5 Mos. 10, 9. c. 12, 12. c. 18, 2.
29. Mad-Offeret, og Synd-Offeret, og
Skyld-Offeret, dem skal de æde; og alt
Band-(Gods) i Israel skal være deres.
3 Mos. 27, 21.
30. Og det første af al Førstegrøde af
alt, og al Opløftelse af alt, af alle eders
Opløftelser, det skal høre Præsterne til;
og det første af eders Deige skal I give
Præsten, at jeg maa lade Velsignelse hvile
over dit Huus.
31. (Men) intet Aadsel eller Sønderrevet
af Fugle eller af Dyr skal Præsterne æde.
2 Mos. 22, 31.

45. Capitel.

Ezechiel beskriver en Opløftelse, som skulde fraskilles i det nye Lands Uddeelelse til Helligdommen, Præsterne, Leviterne til Staden, og Fyrsten, 1-8. Han formaner Israels Fyrster til, at øve Ret og Retfærdighed, 9-12. Han beskriver, hvordan det skal holdes ved Offringerne for Folket og Fyrsten, i Besynderlighed paa Høitiderne, 13-25.

1. Og naar I lade Landet falde til Arv (ved Lod), skal I opløfte en Opløftelse, en Hellighed for HErren, af Landet. Længden skal være fem og tyve tusinde (Rør) lang, og Bredden ti tusinde; den (Plads skal være) hellig i al sin Grændse trindt omkring. Jos. 14, 1. Ezech. 48, 8.

2. Deraf skal være til Helligdommen fem hundrede (Rør) med fem hundrede udi Firekant trindt omkring; og til en Forstad for dem trindt omkring (skal være) halvtredsindstyve Alen. c. 48, 17.

3. Og fra dette Maal skal du maale i Længden fem og tyve tusinde, og i Bredden ti tusinde; og deri skal Helligdommen være, (ja) det Allerhelligste.

4. Det (skal være) det Hellige af Landet, det skal høre Præsterne til, som tjene i Helligdommen, dem, som komme nær til at tjene HErren; og der skal være dem Rum til Huse, og en Helligdom til Helligdommen.

5. Og der (skal være) fem og tyve tusinde i Længden, og ti tusinde i Bredden; og det skal høre Leviterne til, dem til Eiendom, som tjene i Huset, til tyve Kamre.

6. Og I skal give til Stadens Eiendom fem tusinde i Bredden, og fem og tyve tusinde i Længden, tvært over for Helligdommens Opløftelse; det skal høre alt Israels Huus til.

7. Og (I skal give) Fyrsten paa denne og paa den (anden Side) ved Helligdommens Opløftelse, og ved Stadens Eiendom, foran for Helligdommens Opløftelse, og foran for Stadens Eiendom, fra det vestre Hjørne mod Vesten, og fra det østre Hjørne mod Østen; og Længden skal være tvært over for een af Delene, fra Grændsen mod Vesten til Grændsen mod Østen. Jer. 30, 21.

8. Det skal være ham i Landet til en Eiendom i Israel; og mine Fyrster skal ikke ydermere berøve mit Folk, men give Israels Huus Landet efter deres Stammer.

9. Saa sagde den HErre, HErre: I Israels Fyrster (have gjort for) meget (deraf): borttager Vold og Ødelæggelse, og gjører Ret og Retfærdighed, tager eders Udstødelser fra mit Folk, siger den HErre, HErre. c. 44, 6. Es. 1, 16. 17.

10. I skal have ret Vægtskaal, og ret Epha, og ret Bath. 3 Mos. 19, 36.
5 Mos. 25, 13. Ordsp. 16, 11.

11. Epha og Bath skal være eens Maal, at en Bath skal holde en tiende Deel af en Homer, og en Epha en tiende Deel af en Homer; man skal maale dem efter en Homer.

12. Og en Sekel skal være tyve Gera, et Pund skal være eder tyve Sekel, fem og tyve Sekel, femten Sekel. 2 Mos. 30, 13 2c.
1 Kong. 10, 17. 2 Krøn. 9, 16.

13. Dette (skal være) Opløftelsen, som I skal opløfte: (nemlig) den sjette Deel af en Epha af en Homer Hvede, og I skal tage en sjette Deel af en Epha af en Homer Byg.

14. Og det skal være Skik, (at tage af) Olien, af en Bath Olie, den tiende Deel af en Bath af en Cor, (som er) en Homer, (der holder) ti Bath; thi ti Bath er en Homer. 1 Kong. 4, 22.

15. Og et Lam af Faarene af to hundrede af Israels vandrige (Græsgang,) til Mad-Offer og til Brænd-Offer, og til Tak-Offer; til at gjøre Forsoning for dem, siger den HErre, HErre.

16. Alle Folk i Landet skal være (forpligtede) til denne Opløftelse, for Fyrsten i Israel.

17. Og det skal være paalagt Fyrsten, (at offre) Brænd-Offere, og Mad-Offer, og Drik-Offer, paa Høitiderne, og paa Nymaanederne, og paa Sabbaterne, paa alle Israels Huses bestemte (Høitider): han skal lade lave Synd-Offeret, og Mad-Offeret, og Brænd-Offeret, og Tak-Offeret, til at gjøre Forsoning for Israels Huus.

18. Saa sagde den HErre, HErre: i den første (Maaned), paa den første (Dag) i Maaneden skal du tage en Stud, en ung Oxe, (som er) fuldkommen, og du skal rense Helligdommen af Synd.

19. Og Præsten skal tage af Synd-Offerets Blod, og komme paa Husets Dørstolpe, og paa de fire Hjørner paa Alterets Affætning; og paa den inderste Forgaards Ports Stolpe.

20. Og saaledes skal du gjøre paa den syvende (Dag) i Maaneden, for hver, som haver faret vild, og for den Vankundige; og I skal forsone Huset. 3 Mos. 5, 17.

21. I den første (Maaned), paa den fjortende Dag i Maaneden, skal det være Paaske hos eder, syv Dages Høitid; da skal ædes usyret (Brød). 3 Mos. 23, 5 2c.

22. Og paa den samme Dag skal Fyrsten (lade) lave for sig, og for alt Folket i Landet, en Stud til Synd-Offer.

23. Men paa de syv Høitidsdage skal han gjøre HErren et Brænd-Offer, (nemlig) syv Stude og syv Vædre, som ere fuldkomne, til (hver) Dag af de syv Dage

og en Gedebuk til Synd-Offer (hver) Dag.

24. Og han skal (lade) lave Mad-Offer, en Epha til (hver) Stud, og en Epha til (hver) Væder, og en Hin Olie til (hver) Epha. c. 46, 5. 7. 11.

25. Og i den syvende (Maaned), paa den femtende Dag i Maaneden, paa Høitiden, skal han gjøre som paa disse syv Dage; som Synd-Offeret, saa Brænd-Offeret, og som Mad-Offeret, saa og Olien.

46. Capitel.

Ezechiel beskriver Fyrstens Offer, og Folkets, rc. 1-15. Lærer, hvorledes det skulde holdes med det, som Fyrsten skienkte sine Sønner eller Tienere, 16-18. Beskriver det Sted, hvor Præsterne skulde slagte og berede Offerne, 19-24.

1. Saa sagde den HErre, HErre: den inderste Forgaards Port, den som er vendt mod Østen, skal være tillukt de sex Arbeidsdage; men paa Sabbatens Dag skal den oplades; og paa Nymaanedens Dag skal den oplades. 2 Mos. 23, 12.

2. Og Fyrsten skal gaae ind ad Veien til Portens Forhuus fra uden til, og staae ved Portens (Dør-) Stolpe; og Præsterne skal lave hans Brænd-Offere, og hans Tak-Offere, og han skal tilbede paa Dørtærskelen i Porten, og saa gaae ud; og Porten skal ikke tillukkes indtil Aftenen.

3. Og Folket af Landet skal tilbede i den samme Ports Dør, paa Sabbaterne, og paa Nymaanederne, for HErrens Ansigt.

4. Og (det er) Brænd-Offeret, som Fyrsten skal offre for HErren paa Sabbatens Dag: sex Lam fuldkomne, og en Væder fuldkommen.

5. Og Mad-Offer, en Epha til (hver) Væder, og Mad-Offer til Lammene, (skal være) hans Haands frivillige Gave; og en Hin Olie til hver Epha. c. 45, 24.

6. Men paa Nymaanedens Dag (skal der offres) en Stud, en ung Oxe (af) de fuldkomne, og sex Lam og en Væder, de skal være fuldkomne.

7. Og han skal (lade) lave Mad-Offer, en Epha til Oxen, og en Epha til Væderen og til Lammene, saasom hans Haand formaaer; og Olie, en Hin til hver Epha. 3 Mos. 5, 11.

8. Og naar Fyrsten gaaer ind, skal han gaae ind ad Portens Forhuses Vei, og gaae ud ad samme Vei. c. 44, 3.

9. Og naar Folket i Landet gaaer ind for HErrens Ansigt paa de bestemte (Høitider), skal den, som gaaer ind ad Portens Vei mod Norden, at tilbede, gaae ud ad Portens Vei mod Sønden, og den, som gaaer ind ad Portens Vei mod Sønden, skal gaae ud ad Portens Vei mod Norden; man skal ikke gaae tilbage ad Portens Vei, som man gik ind ad, men de skal gaae ud, hver lige for sig.

10. Og Fyrsten, han skal gaae ind midt iblandt dem, naar de gaae ind, og naar de gaae ud, skal de gaae ud, (tilhobe).

11. Men paa Høitiderne, og de bestemte Tider, skal Mad-Offeret være en Epha til (hver) Stud, og en Epha til (hver) Væder og til Lammene, hans Haands frivillige Gave; og Olie, en Hin til (hver) Epha

12. Og naar Fyrsten vil gjøre et frivilligt Brænd-Offer eller Tak-Offer frivilligen for HErren, da skal man oplade ham Porten, som vender mod Østen, og han skal lade lave sit Brænd-Offer og sine Tak-Offere, saasom han skal lade lave paa Sabbatens Dag; og han skal gaae ud, og man skal tillukke Porten, efter at han er udgangen.

13. Og du skal lave et aargammelt Lam, (som er) fuldkommet, til Brænd-Offer, daglig for HErren; hver Morgen skal du gjøre det. 2 Mos. 29, 38. 39.

14. Og du skal lave Mad-Offer derpaa hver Morgen, en Siettedeel af en Epha, og en Tredieddeel af en Hin Olie, til at ælte (fiint) Meel med; det er et Mad-Offer for HErren, stedse til evige Skikke.

15. Og de skal lave Lammet, og Mad-Offeret, og Olien, hver Morgen, stedse til Brænd-Offer.

16. Saa sagde den HErre, HErre: naar Fyrsten giver nogen af sine Sønner en Gave, det er hans Arv, det samme skal være hans Sønners; (det er) deres Eiendom, til Arv.

17. Men naar han giver een af sine Tienere en Gave af sin Arv, da skal det høre ham til, indtil Frihedens Aar, og da komme til Fyrsten igjen; thi hans Arv (er) hans Børns, dem skal det høre til. 3 Mos. 25, 13.

18. Og Fyrsten skal ikke tage af Folkets Arv, at fortrykke dem fra deres Eiendom, af sin (egen) Eiendom skal han lade sine Sønner arve; paa det de, (som ere) mit Folk, ikke skal adspredes, hver fra sin Eiendom. 1 Kong. 21, 3. 16.

19. Og han førte mig i Indgangen, som er ved Portens Side, til Helligdommens

Kamre, til Præsternes, som vende mod Norden; og see, der var en Plads ved begge Sider, mod Vesten.

20. Og han sagde til mig: denne er den Plads, hvor Præsterne skal koge Skyld-Offeret og Synd-Offeret, der hvor de skal bage Mad-Offeret, for ikke at bære det ud til den yderste Forgaard, til at hellige Folket.

21. Og han udførte mig til den yderste Forgaard, og lod mig gaae over til de fire Hjørner i Forgaarden, og see, (der var) en Forgaard i (hvert) Hjørne i Forgaarden, (ja,) en Forgaard i (hvert) Hjørne i Forgaarden.

22. I de fire Hjørner i Forgaarden vare Forgaarde med Skorstene, fyrretyve (Alen) i Længden, og tredive (Alen) i Bredden; de samme fire Hjørnegaarde havde eet Maal.

23. Og der var en Ringmuur trindt omkring den, trindt omkring de fire; og der vare Kjøkkener gjorte neden ved Ringmurene trindt omkring.

24. Og han sagde til mig: dette er Kokkenes Huus, der hvor Husets Tjenere skal koge Folkets Slagt-Offer.

47. Capitel.

Ezechiel beskriver det hellige Vand, som flød ud under Templet, ꝛc. 1-12. Det hellige Lands Landemærke, 13-20. Hvorledes Landet skal deles for Israeliterne og de Fremmede, 21-23.

1. Og han førte mig tilbage til Husets Dør, og see, der gik Vand ud fra under Husets Dørtærskel, mod Østen; thi Husets forreste Deel var mod Østen; og Vandene løb ned fra under af, fra Husets den høire Side, fra Sønden ved Alteret.

2. Og han førte mig ud paa Veien ad Porten mod Norden, og førte mig omkring paa Veien uden om til den yderste Port ad Veien, som vender mod Østen; og see, der opsprang Vand fra den høire Side.

3. Der Manden gik ud mod Østen, da (havde han) en Maalesnor i sin Haand; og han maalte tusinde Alen, og han førte mig igjennem Vandene, Vand, (som gik) til Anklerne.

4. Og han maalte tusinde (Alen), og førte mig igjennem Vandene, Vand, (som gik) til Knæerne; og han maalte tusinde, og lod mig gaae igjennem Vand, (som gik) til Lænderne.

5. Og han maalte tusinde, (og der var) en Bæk, hvilken jeg ikke kunde gaae igjennem; thi Vandene vare saa høie, (at de vare) Vand at svømme i, en Bæk, som man ikke kunde gaae igjennem.

6. Og han sagde til mig: haver du seet det, du, Menneske-Søn? og han lod mig gaae, og førte mig tilbage ved Bækkens Bred.

7. Der han førte mig tilbage, see, da (stode der) saare mange Træer ved Bredden af Bækken, (baade) paa denne og paa den (anden Side). Aab. 22, 2.

8. Og han sagde til mig: disse Vande gaae ud til det forreste Galilæa, og flyde ned over den slette Mark, og de gaae i Havet; naar de ere udgangne til Havet, da læges Vandene.

9. Og det skal skee, at hver levende Sjel, som vrimler, hvorhen hver af de tvende Floder kommer, skal leve, og der skal være saare megen Fisk; thi disse Vande ere komne derhen, og de skal læges, og alt skal leve, hvor Bækken kommer hen. v. 8.

10. Og det skal skee, at der skal staae Fiskere ved det samme, fra En-Gedi, og indtil En-Eglaim, de skal udbrede (Fisker-)Garn; der skal være deres Fisk efter sit Slags, som Fisk i det store Hav, saare megen. v. 8.

11. (Men) Dynde-Pytterne derhos, og Grøfterne derhos, de skal ikke læges, de skal gives til Salt.

12. Og ved Bækken, ved dens Bred, baade paa denne og den (anden Side), skal opvoxe allehaande Træer til Spise, der skal ikke falde et Blad af noget, og Frugten derpaa skal ikke faae Ende, hver skal bære første Frugt i sine Maaneder, thi deres Vande ere udgangne af Helligdommen; og Frugten deraf skal være til Spise, og Bladene deraf til Lægedom. Ps. 1, 3.

13. Saa sagde den HErre, HErre: dette er Landemærket, efter hvilket I skal tage Landet til Arv, for de tolv Israels Stammer: Joseph (skal have) tvende Parter. 1 Mos. 48, 5. Jos. 17, 17.

14. Og I skal tage det til Arv, den ene som den anden, thi jeg haver opløftet min Haand, (og svoret,) at give eders Fædre det; og dette Land skal falde eder til Arv. c. 36, 7. 1 Mos. 15, 18.

15. Og dette er Landets Landemærke: mod det nordre Hjørne, fra det store Hav, den Vei fra Hethlon, til man kommer til Zedad; c. 48, 1.

16. Hamath, Berotha, Sibraim, som

imellem Damasci Landemærke, og imellem Hamaths Landemærke, Hazer-Tichon, som (naaer) til Haurans Landemærke.

17. Og Landemærket fra Havet skal være Hazar-Enon, Damasci Landemærke, og Zaphon mod Norden, og Hamaths Landemærke; og (det er) det nordre Hjørne.

18. Men det østre Hjørne skal I maale fra imellem Hauran, og fra imellem Damascus, og fra imellem Gilead, og fra imellem Israels Land, ved Jordanen, fra Landemærket ved Havet mod Østen; og (det er) det østre Hjørne.

19. Og I skal maale det søndre Hjørne mod Sønden, fra Thamar indtil Trætte-Vandet i Kades, det er Arvedelen ved det store Hav; og det er det søndre Hjørne mod Sønden. c. 48, 28. Dom. 20, 33. 4 Mos. 20, 3. 13. 4 Mos. 34, 5.

20. Og det vestre Hjørne (er fra) det store Hav, fra Landemærket indtil tvært over for, hvor man gaaer til Hamath; dette er det vestre Hjørne.

21. Og I skal dele dette Land for eder, for Israels Stammer.

22. Og det skal skee, at I skal (ved Lod) lade det tilfalde eder til Arv, og de Fremmede, de som ere fremmede midt iblandt eder, som have avlet Børn midt iblandt eder; og de skal være eder som den Indfødte iblandt Israels Børn, de skal falde i Arv med eder, midt iblandt Israels Stammer.

23. Og det skal skee, i den Stamme, hvor en Fremmed er fremmed, der skal I give ham Arv, siger den HErre, HErre.

48. Capitel.

Ezechiel beskriver det hellige Lands Uddeelelse iblandt de tolv Israels Stammer, af hvilke syv Stammer ligge mod Nord, 1-8. Derpaa er den hellige Opløftelse, som er for Præsterne, Leviterne, Staden og Forstaden, 9-22. Derefter faae de fem Stammer Arv mod Sønden, 23-29. Endeligen beskrives Stadens Maal og Porte, med deres Navne og Stadens Navn, 30-35.

1. Og disse ere Navnene paa Stammerne: fra Enden mod Norden, til Siden mod Hethlons Vei, til man kommer til Hamath, Hazar-Enon, Damasci Landemærke mod Norden, til Hamaths Side, og (disse Stykker) skal være hans fra det østre Hjørne til det vestre, for Dan een (Deel). c. 47, 15. 17.

2. Og ved Dans Landemærke, fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne, (skal være for) Aser een (Deel).

3. Og ved Asers Landemærke, fra det østre Hjørne og indtil det vestre Hjørne, (for) Naphthali een Deel.

4. Og ved Naphthali Landemærke, fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne, for Manasse een Deel.

5. Og ved Manasse Landemærke, fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne, for Ephraim een Deel.

6. Og ved Ephraims Landemærke, fra det østre Hjørne og indtil det vestre Hjørne, for Ruben een Deel.

7. Og ved Rubens Landemærke, fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne, for Juda een Deel.

8. Og ved Judæ Landemærke, fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne, skal være Opløftelsen, som I skal opløfte, fem og tyve tusinde (Ror) i Bredden, og i Længden (skal den være) som een af (de andre) Dele, fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne, og Helligdommen skal være midt derudi. c. 45, 1. c. 42, 15. 16.

9. Den Opløftelse, som I skal opløfte til HErren, (skal være) i Længden fem og tyve tusinde (Ror) og i Bredden ti tusinde.

10. Og disse skal have en hellig Opløftelse: nemlig, Præsterne mod Norden fem og tyve tusinde (Ror), og mod Vesten i Bredden ti tusinde, og mod Østen i Bredden ti tusinde, og mod Sønden i Længden fem og tyve tusinde; og HErrens Helligdom skal være midt derudi.

11. (Det skal være) for Præsterne, (for hver), som er helliggjort af Zadoks Børn, som tage vare paa min Varetægt, som ikke fore vild, der Israels Børn fore vild, saa som Leviterne fore vild. c. 44, 15.

12. Og det skal være dem til en Opløftelse af Landets Opløftelse, det Allerhelligste, Leviternes Landemærke.

13. Men Leviterne skal og have ved Præsternes Landemærke fem og tyve tusinde (Ror) i Længden, og ti tusinde i Bredden; (thi) al Længden skal være fem og tyve tusinde (Ror), og Bredden ti tusinde.

14. Og de skal intet sælge deraf, og ingen skal bortskifte noget (deraf), og ei lade Landets Første-(Grøde) komme over (til andre); thi det er en hellig Ting for HErren.

15. Men de fem tusinde overblevne (Ror) i Bredden, foran for de fem og tyve tusinde, det skal være almindeligt til Staden, til at boe (derudi), og til Forstaden; og Staden skal være midt derudi.

16. Og disse skal være dens Maal: det
nordre Hjørne fire tusinde og fem hun-
drede (Rør), og det søndre Hjørne fire tu-
sinde og fem hundrede; og fra det østre
Hjørne fire tusinde og fem hundrede, og
det vestre Hjørne fire tusinde og fem hun-
drede.
17. Og der skal være en Forstad til Sta-
den, mod Norden to hundrede og halv-
tredsindstyve (Rør), og mod Sønden to
hundrede og halvtredsindstyve, og mod
Østen to hundrede og halvtredsindstyve, og
mod Vesten to hundrede og halvtredsinds-
tyve.
18. Men det Overblevne i Længden,
tvært over for den hellige Opløftelse, er ti
tusinde (Rør) mod Østen, og ti tusinde
mod Vesten, og det skal være tvært over for
den hellige Opløftelse; og Indkomsten
deraf skal være til Brød for Stadens
Tjenere.
19. Og (hver) som tjener Staden, ham
skal de tjene af alle Israels Stammer.
20. Den ganske Opløftelse er fem og tyve
tusinde (Rør i Længden), med fem og tyve
tusinde (Rør i Bredden), en firekantet
Plads skal I opløfte, (at være) en hellig
Opløftelse til Stadens Eiendom.
21. Men det, som er bleven tilovers,
paa denne og paa den (anden Side), af
den hellige Opløftelse, og af Stadens
Eiendom, skal høre Fyrsten til, foran for
de fem og tyve tusinde Opløftelses-(Rør),
til det østre og vestre Landemærke, foran
for de fem og tyve tusinde (Rør) ved Lan-
demærket mod Vesten tvært over for Fyr-
stens Dele; og det skal være en hellig Op-
løftelse, og Husets Helligdom skal være
midt derudi.
22. Og fra Leviternes Eiendom, (og)
fra Stadens Eiendom af, midt i det, som
hører Fyrsten til, (skal det, som er) imel-
lem Judæ Landemærke, og imellem Ben-
Jamins Landemærke, være Fyrstens.
23. Og det øvrige (skal høre) Stam-
merne til, fra det østre Hjørne indtil det
vestre Hjørne skal være for BenJamin
(een) Deel.
24. Og ved BenJamins Landemærke,
fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjør-
ne, for Simeon een (Deel).
25. Og ved Simeons Landemærke, fra
det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne,
for Isaschar een Deel.
26. Og ved Isaschars Landemærke, fra
det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne,
for Sebulon een Deel.
27. Og ved Sebulons Landemærke, fra
det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne,
for Gad een (Deel).
28. Og ved Gads Landemærke, ved det
søndre Hjørne mod Sønden, der skal Lan-
demærket være fra Thamar af, fra Trætte-
Vandet i Kades, det er Arvedelen ved det
store Hav. c. 47, 19.
29. Dette er det Land, som I skal lade
falde Israels Stammer ved Lod til Arv;
og disse ere deres Afdelinger, siger den
HErre, HErre.
30. Og disse ere Stadens Udgange:
fra det nordre Hjørne, fire tusinde og fem
hundrede (Rør) i Maalet.
31. Og Stadens Porte (skal kaldes) ef-
ter Israels Stammers Navn; tre Porte
mod Norden; Rubens Port een, Juda
Port een, Levi Port een;
32. Og mod det østre Hjørne fire tusinde
og fem hundrede (Rør) og tre Porte:
nemlig Josephs Port een, BenJamins
Port een, Dans Port een.
33. Og mod det søndre Hjørne fire tu-
sinde og fem hundrede (Rør) i Maalet, og
tre Porte: Simeons Port een, Isaschars
Port een, Sebulons Port een.
34. Mod det vestre Hjørne fire tusinde
og fem hundrede (Rør, item) deres tre
Porte: Gads Port een, Asers Port een,
Naphtali Port een.
35. Der trindt omkring skal være atten
tusinde (Rør); og Stadens Navn skal
være fra den Dag: HErren Sammesteds.
c. 43, 7. Ps. 68, 17.

Propheten Daniel.

1. Capitel.

Daniel, som med andre var ført fangen til Babel, udvælges tillige med Hanania, Mikael og Asaria, til at opdrages og siden at tjene Kongen af Babel, 1-7. Han vilde ikke æde af Kongens Mad, for ikke at blive ureen, finder Naade for den øverste Kammertjener, der giver ham den ringe Mad, som han forlanger, hvoraf han og hans Medbrødre dog see bedre ud, end de, som aade af Kongens Mad, 8-16. Da de indføres til Kongen, findes de meget viisere, end alle de Vise i Babel, ꝛc. 17-21.

1. I Jojakims, Judæ Konges Riges det redie Aar, kom Nebucadnezar, Kongen af Babel, for Jerusalem, og beleirede den.
2 Kong. 14, 10. 2 Krøn. 36, 6.
2. Og HErren gav Jojakim, Judæ Konge, i hans Haand, og en Deel af Guds Huses Kar, og dem lod han føre til Sinears Land, i sin Guds Huus; og Karrene lod han føre ind i sin Guds Forraadshuus. 1 Mos. 10, 10.
3. Og Kongen sagde til Aspenas, sin verste Kammertjener, at han skulde lade omme af Israels Sønner, og af den kongelige Sæd, og af de Fornemste,
2 Kong. 20, 18.
4. Unge Drenge, som slet ingen Lyde ar paa, men deilige af Anseelse, og fortandige i al Viisdom, og som kjendte Forstand, og forstode sig paa Vidskab, og i hvilke var Kraft til at staae i Kongens Pallads; og at man skulde lære dem den chaldæiske Skrift og Tungemaal.
5. Og Kongen beskikkede dem, hver Dags Ting paa sin Dag af Kongens Mad, og f den Viin, som han drak, og til at opdrage dem i tre Aar; og naar de vare til Ende, da skulde de staae for Kongens Ansigt. v. 18.
6. Og der var iblandt dem af Judæ Børn: Daniel, Hanania, Misael og Asaria. c. 5, 13.
7. Og den øverste Kammertjener gav em Navne, nemlig, Daniel gav han (det Navn) Beltsazar, og Hanania (kaldte han) Sadrach, og Misael Mesach, og Asaria Abed-Nego. c. 5, 12. c. 10, 1.
8. Men Daniel satte sig for i sit Hjerte, t han vilde ikke besmitte sig med Kongens Mad, og med den Viin, som han drak; erfor begjerede han af den øverste Kammertjener, at han maatte ikke besmitte sig.
9. Og Gud gav Daniel Miskundhed og Barmhjertighed for den øverste Kammertjeners Ansigt. 1 Mos. 39, 21.
10. Og den øverste Kammertjener sagde l Daniel: jeg frygter for min Herre, Kongen, som haver beskikket eders Mad og ders Drikke; thi hvorfor skulde han see, t eders Ansigter (saae) slettere (ud), end Drengenes, som ere af lige (Vilkaar) med er, og I skulle sætte mit Hoved i Fare os Kongen?
11. Da sagde Daniel til Melzar, hvilken en øverste Kammertjener havde beskikket ver Daniel, Hanania, Misael og Asaria:
12. Forsøg dog med dine Tjenere i ti Dage; og lad dem give os Mad-Urter, at vi maae æde, og Vand, at vi maae drikke.
13. Og lad vor Skikkelse sees for dit Ansigt, og de Drenges Skikkelse, som æde af Kongens Mad; og saa som du seer, (saa) gjør med dine Tjenere.
14. Og han adlød dem i denne Sag, og forsøgte dem i ti Dage.
15. Og efter ti Dage vare til Ende, var deres Skikkelse deiligere, og federe paa Kjødet, end alle Drengenes, som aade Kongens Mad.
16. Da borttog Melzar deres (beskikkede) Mad, og den Viin, de skulde drikke, og gav dem Mad-Urter.
17. Og disse Drenge, disse fire, dem gav Gud Kundskab og Forstand i al Skrift og Viisdom; men han lod Daniel forstaae sig paa alle Syner og Drømme.
c. 5, 11. 12.
18. Og der Dagene vare til Ende, efter hvilke Kongen havde sagt, at man skulde føre dem frem, da førte den øverste Kammertjener dem frem for Nebucadnezars Ansigt. v. 5.
19. Og Kongen talede med dem, og ingen blev funden af dem allesammen, som Daniel, Hanania, Misael og Asaria; og de stode for Kongens Ansigt.
20. Og i alle Sager om Forstands Viisdom, som Kongen spurgte af dem, fandt han dem ti Gange at overgaae alle de Spaamænd og Stjernetydere, som vare i hans ganske Rige. c. 2, 48.
21. Og Daniel blev, indtil Kong Cyri første Aar. c. 6, 29.

2. Capitel.

Kong Nebucadnezar drømmer en Drøm, og glemmer den; begierer af de Vise, at de skal kundgjøre og udtyde Drømmen for ham, men da de ei kunne, beslutter han at slaae dem alle ihjel, 1-13. Daniel begierer Tid af Kongen, beder til HErren, som aabenbarer ham Drømmen, hvorfor han takker ham, 14-23. Han fortæller Drømmen for Kongen, og udlægger den om fire store Verdens Riger, rc. 24-45. Kongen ophøier ham og hans Medbrødre, 46-49.

1. Og i Nebucadnezars Riges det andet Aar drømte Nebucadnezar Drømme, og hans Aand blev bekymret, og det var forbi med hans Søvn. 1 Mos 41, 1. 8.
2. Da sagde Kongen, at de skulde kalde Spaamændene, og Stjernetyderne, Troldkarlene, og Chaldæerne, til at forkynde Kongen hans Drømme; og de kom, og stode for Kongens Ansigt.
El. 47, 12. 13.

3. Og Kongen sagde til dem: jeg drømte en Drøm; og min Aand blev bekymret for at vide Drømmen. v. 1.

4. Da sagde Chaldæerne til Kongen paa Syrisk: Kongen leve evindeligen! sig dine Tjenere Drømmen, og vi skal kundgjøre Udtydningen. c. 3, 9. c. 5, 10.

5. Kongen svarede, og sagde til Chaldæerne: den Sag er borte fra mig, dersom I ikke kundgjøre mig den Drøm, og Udtydningen derpaa, skal I blive hugne i Stykker, og eders Huse gjøres til en Møgdynge.

6. Men dersom I kundgjøre Drømmen, og Udtydningen derpaa, da skal I bekomme Skjenk og Gave, og stor Ære af mig; derfor kundgjører mig Drømmen og Udtydningen derpaa. v. 48.

7. De svarede anden Gang, og sagde: Kongen sige sine Tjenere Drømmen, saa vil vi kundgjøre Udtydningen.

8. Kongen svarede og sagde: sandeligen jeg mærker, at I ville vinde Tid; efterdi I see, at den Sag er borte for mig. v. 5.

9. Thi dersom I ikke kundgjøre mig Drømmen, (da) er den ene Dom over eder, som dem der have taget eder for, at sige løgnagtig og fordærvelig Tale for mig, indtil Tiden er forandret; derfor siger mig Drømmen, saa kan jeg vide, at I kunne kundgjøre mig Udtydningen derpaa.

10. (Da) svarede Chaldæerne for Kongen, og sagde: der er intet Menneske paa Jorden, som kan kundgjøre det, som Kongen taler; saa er der ingen (saa) stor og mægtig en Konge, som begjerer saadan Ting af nogen Spaamand, eller Stjernetyder, eller Chaldæer. v. 27.

11. Thi den Ting, som Kongen begjerer, er svar, der er og ingen anden, som kan kundgjøre den for Kongen, uden Guderne, hvis Bolig er ikke hos Menneskene.

12. For dette blev Kongen fortørnet, og meget vred; og han sagde, at man skulde omkomme alle Vise i Babel.

13. Og der udgik en Dom, og de Vise ihjelsloges; og man ledte efter Daniel og hans Medbrødre, at de skulde ihjelslaaes.
v. 17.

14. Da lod Daniel et (andet) Raad og Mening igjenkomme for Arioch, den Øverste for Kongens Drabantere, som var udgangen for at ihjelslaae de Vise i Babel.
v. 24. 1 Mos. 36, 37.

15. Han svarede, og sagde til Arioch Kongens mægtige (Mand): hvorfor kommer (saa) hastig en Dom fra Kongen? saa gav Arioch Daniel det Ord tilkjende.

16. Og Daniel gik ind, og begjerede af Kongen, at han vilde give ham Tid, til at kundgjøre Kongen Udtydningen.

17. Da gik Daniel til sit Huus; og kundgjorde Hanania, Misael og Asaria, sine Medbrødre denne Sag. v. 13.

18. Og at de skulde begjere Barmhjertighed af Gud i Himmelen over dette Hemmelige; saa man ikke skulde omkomme Daniel, og hans Medbrødre, med de øvrige Vise i Babel.

19. Da blev det Hemmelige aabenbaret for Daniel i et Syn om Natten; da velsignede Daniel Gud i Himmelen.
v. 30. 1 Mos. 14, 20.

20. Daniel svarede og sagde: Guds Navn være velsignet fra Evighed og indtil Evighed! thi Viisdommen og Styrken er hans.

21. Thi han forandrer beleilige og bestemte Tider, han, som afsætter Konger, og som stadfæster Konger, han giver de Vise Viisdom, og dem Kundskab, som kjende Forstand. c. 7, 12. c. 4, 17. 26.
c. 5, 21.

22. Han aabenbarer de dybe og skjulte Ting; han veed, hvad der er i Mørket, og Lyset boer hos ham. v. 28. 47.
1 Cor. 2, 10. Ps. 104, 2.

23. Jeg takker og priser dig, mine Fædres Gud! at du haver givet mig Viisdom og Styrke, og du har nu kundgjort mig det, vi begjerede af dig, nemlig, du har kundgjort os Kongens Sag.

24. Derfor gik Daniel op til Arioch, som Kongen havde beskikket, at omkomme de Vise i Babel; han gik, og sagde saaledes til ham: du skal ikke omkomme de Vise i Babel; før mig op for Kongen, saa vil jeg kundgjøre Kongen Udtydningen. v. 14.

25. Da førte Arioch Daniel hasteligen op for Kongen, og sagde saaledes til ham: jeg haver fundet en Mand af de bortførte Folk af Juda, som skal kundgjøre Kongen Udtydningen.

26. Kongen svarede, og sagde til Daniel, hvis Navn var Beltsazar: mon du kan kundgjøre mig den Drøm, som jeg saae, og Udtydningen derpaa? c. 1, 7.

27. Daniel svarede for Kongen, og sagde: det Hemmelige, som Kongen begjerer, kan ikke de vise Stjernetydere, Spaamænd og Sandsigere kundgjøre Kongen.

28. Men der er en Gud i Himmelen,

som aabenbarer hemmelige Ting, han haver kundgjort Kong Nebucadnezar, hvad som skee skal i de sidste Dage; din Drøm og Syner i dit Hoved, paa din Seng ere disse: v. 22. 47.

29. Dine Tanker, o Konge! opstege hos dig paa din Seng, om hvad der skulde skee herefter; og den, som aabenbarer hemmelige Ting, kundgjorde dig, hvad der skal skee. v. 22.

30. Og mig (anlangende), dette Hemmelige er mig aabenbaret, ikke af den Viisdom, som er i mig frem for alle dem, der leve; men derfor, at Udtydningen skulde gives Kongen tilkjende, og du maatte vide dit Hjertes Tanker. v. 19.
1 Mos. 41, 16.

31. Du, o Konge! saae, og see, der var et stort Billede, det samme Billede var stort, og Skinnet deraf var herligt for dig; og dets Anseelse var forfærdelig.

32. Det samme Billedes Hoved var af godt Guld, dets Bryst og dets Arme af Sølv, dets Bug og dets Lænder af Kobber.

33. Dets Been vare af Jern; af dets Fødder var en Deel af Jern, og en Deel af Leer.

34. Du saae dette, indtil der blev en Steen afhuggen, hvilket ikke skede med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder af Jern og Leer, og knusede dem.
v. 45.

35. Da blev Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knusede tilsammen, og vare ligesom Avner af en Loe om Sommeren, og Vinden optog dem, og deres Sted blev aldeles ikke funden; men den Steen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg, og opfyldte al Jorden.
Job 21, 18. Ps. 83, 14. Jer. 13, 24. Ps. 37, 10. 36.

36. Det er Drømmen, og Udtydningen derpaa skal vi sige for Kongen.

37. Du, Konge! er en Konge over Konger; thi Gud af Himmelen haver givet dig Riget, Magten og Styrken og Æren.
Es. 26, 7. Jer. 14, 28. Dan. 4, 22. c. 5, 18.

38. Og alle-(steds), som Mennesker boe, Dyrene paa Marken, og Fuglene under Himmelen, haver han givet i din Haand, og ladet dig herske over alle disse; du er selv det Guld-Hoved. Jer. 27, 6.
c. 28, 14.

39. Og efter dig skal opkomme et andet Rige, ringere end dit; og det tredie Rige (skal være) et andet af Kobber, som skal herske over al Jorden.

40. Og det fjerde Rige skal være stærkt som Jernet, eftersom Jernet knuser og svækker Alting; ja som Jernet, der sønderslaaer alle disse Ting, skal det og knuse og sønderslaae.

41. Men at du saae Fødderne og Tæerne en Deel være af Pottemagers Leer, og en Deel af Jern, er, at det skal blive et deelt Rige, og der skal blive (noget) af Jernets Styrke derudi; efterdi du saae, at Jernet var blandet med Lerets Dynd.

42. Og at Tæerne paa Fødderne vare en Deel af Jern, og en Deel af Leer, (er, at) det skal være tildeels et stærkt Rige, og tildeels skal det være skrøbeligt.

43. At du saae Jernet blandet med Lerets Dynd, (er, at) de skal (vel) blande sig formedelst Menneskets Sæd, (og dog) ikke hænge ved, det ene ved det andet; ligesom Jernet ikke kan blandes med Leret.

44. Men i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud opreise et Rige, som ikke skal fordærves evindelig, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk; det skal knuse, og gjøre Ende paa alle disse Riger, men det, det skal bestaae evindeligen.

45. Efterdi du saae, at der blev afhuggen af Bjerget en Steen, hvilket ikke (skede) med Hænder, og knusede Jernet, Kobberet, Leret, Sølvet og Guldet, (saa) haver den store Gud ladet Kongen vide, hvad der skal skee efter dette; og (denne) Drøm er fast, og Udtydningen derpaa er vis. v. 34.
Ps. 118, 22.

46. Da faldt Kong Nebucadnezar paa sit Ansigt, og nedbøiede sig for Daniel; og han sagde, at man skulde udøse for ham Mad-Offer, og sød Lugt.

47. Kongen svarede Daniel, og sagde: sandt er det, at eders Gud han er en Gud over Guder, og en HErre over Konger, og som aabenbarer hemmelige Ting; efterdi du kunde aabenbare dette Hemmelige. 2 Mos. 15, 11. Ps. 86, 8.

48. Da gjorde Kongen Daniel stor, og gav ham mange store Foræringer, og gjorde ham til en mægtig (Mand) over alt Babels Landskab; og den øverste Forstander over alle Vise i Babel. v. 6.
c. 3, 30. 1 Mos. 40, 41.

49. Og Daniel begjerede af Kongen, og han beskikkede over Bestillingen i Babels Landskab Sadrach, Mesach og Abed-Nego; men Daniel (blev) i Kongens Port.
c. 1, 7. c. 3, 12. Esth. 2, 19. 21.

3. Capitel.

Nebucadnezar lader gjøre et stort Guldbillede, som han vilde, alle hans Folk skulde tilbede, eller de skulde kastes i en gloende Ovn, 1-7. Daniels tre Medbrødre, Sadrach, Mesach og Abed-Nego, anklages, trues af Kongen, agte det ikke, og kastes i Ovnen, 8-23. Kongen seer dem, og en Guds Engel med dem, gaae uskadte i Ovnen, byder dem komme ud, og de findes at være aldeles uskadte, 24-27. Kongen lover deres Gud, og befaler alle sine Undersaatter at tilbede ham, og ophøier disse tre Mænd, 28-30.

1. Kong Nebucadnezar lod gjøre et Billede af Guld, tresindstyve Alen var Høiden derpaa, og sex Alen Bredden derpaa; han lod opreise det i den Dal Dura, i Babels Land.

2. Og Kong Nebucadnezar sendte hen, at forsamle Statholderne, Forstanderne og Fyrsterne, Laugmændene, Rentemesterne, de Lovkyndige, Fogderne, og alle Mægtige i Landskabet, at komme at indvie Billedet, som Kong Nebucadnezar havde ladet opreise.

3. Da forsamledes Statholderne, Forstanderne og Fyrsterne, Laugmændene, Rentemesterne, de Lovkyndige, Fogderne, og alle Mægtige i Landskabet, at indvie Billedet, som Kong Nebucadnezar havde ladet opreise; og de stode for Billedet, som Kong Nebucadnezar havde ladet opreise.

4. Og Herolden raabte med Vælde; lader det være eder sagt, I Folk, Almue, og Tungemaal!

5. Paa den Tid, I høre Basunernes, Pibernes, Harpernes, Gigernes, Psalternes og sammenstemmende Musiks Lyd, og alle Slags Sange, skal I falde ned, og tilbede Guldbilledet, som Kong Nebucadnezar haver ladet opreise.

6. Og hvo, som ikke nedfalder og tilbeder, han skal i den samme Time kastes midt i den gloende brændende Ovn.
Aab. 13, 15.

7. Derfor, paa den Tid, da alle Folkene hørte Basunernes, Pibernes, Harpernes, Gigernes, Psalternes Lyd, og alle Slags Sange, faldt alle Folk, Almue, og Tungemaal ned, og tilbade det Guldbillede, som Kong Nebucadnezar havde ladet opreise.

8. Derfor paa den samme Tid gik (nogle) Chaldæiske Mænd frem, og udsagde Beskyldningerne imod Jøderne.

9. De svarede, og sagde til Kong Nebucadnezar: Kongen leve evindeligen!

10. Du, Konge! gav en Befaling, at hvert Menneske, som hørte Basunernes, Pibernes, Harpernes, Gigernes, Psalternes og sammenstemmende Musiks Lyd, og alle Slags Sange, skulde falde ned, og tilbede Guldbilledet: c. 6, 13.

11. Og hvo, som ikke nedfaldt, og tilbad, skulde kastes midt i en gloende brændende Ovn.

12. (Nu) ere der Jødiske Mænd, som du haver beskikket over Bestillingerne i det Landskab Babel: Sadrach, Mesach og Abed-Nego; disse Mænd agtede ikke, o Konge! din Befaling, og ærede ikke din Gud, og tilbade ikke det Guldbillede, som du haver ladet opreise. c. 2, 49.

13. Da sagde Nebucadnezar med Fnysen og Grumhed, at man skulde fremføre Sadrach, Mesach og Abed-Nego; da bleve de Mænd fremførte for Kongen.

14. Nebucadnezar svarede, og sagde til dem: mon det er et oplagt Raad, Sadrach, Mesach og Abed-Nego! at I ikke vil ære min Gud, og ei tilbede det Guldbillede, som jeg haver ladet opreise?

15. Nu, dersom I ere rede, paa den Tid, I høre Basunernes, Pibernes, Harpernes, Gigernes, Psalternes og sammenstemmende Musiks Lyd, og alle Slags Sange, at falde ned, og tilbede det Billede, som jeg lod gjøre, (er det godt); men dersom I ikke tilbede, skal I i den samme Time kastes midt i en gloende brændende Ovn; og hvo er den Gud, som skal redde eder af mine Hænder? 2 Mos. 5, 2.

16. Sadrach, Mesach og Abed-Nego svarede, og sagde til Kongen: Nebucadnezar! vi have ikke fornøden, at svare dig i denne Sag.

17. See, vor Gud, som vi ære, er mægtig (nok) til at redde os; han kan, o Konge! redde af den gloende brændende Ovn, og af din Haand. Ps. 66, 12.
Ps. 68, 21. Es. 43, 2.

18. Og om (han) ikke (vilde, da) skal det være dig vitterligt, o Konge! at vi ikke vil ære dine Guder, og ei tilbede det Guldbillede, som du haver ladet opreise.
2 Mos. 20, 5. c. 23, 24. c. 34, 14.

19. Da blev Nebucadnezar fuld af Grumhed, og hans Ansigts Skikkelse blev forandret imod Sadrach, Mesach og Abed-Nego; (og) han svarede og sagde, at man skulde gjøre Ovnen endnu syv Gange hedere, end man pleiede at hede den.

20. Og til de Mænd, (som vare) vældige til Strid, som vare i hans Hær, sagde han, at de skulde binde Sadrach, Mesach og Abed-Nego, til at kastes i den gloende brændende Ovn.

11. Da bandt de disse Mænd i deres
ortle, og deres Huer, og deres Neder-
æder, og deres (andre) Klæder, og ka-
de dem midt i den gloende brændende
vn.
12. (Men) fordi at Kongens Ord var
stigt, og Ovnen var hedet overmaade,
æbte den Ilds Lue de samme Mænd,
a havde indkastet Sadrach, Mesach og
ed-Nego.
13. Men disse tre Mænd, Sadrach,
esach og Abed-Nego, faldt midt i den
ende brændende Ovn, (som de vare)
ndne.
14. Da forfærdedes Kong Nebucadne-
r, og stod hasteligen op; han svarede,
sagde til sine Raadsherrer: lode vi ikke
e tre Mænd bundne midt i Ilden? de
rede og sagde til Kongen, (det er) vist,
Konge!
15. Han svarede, og sagde: see, jeg seer
e Mænd løse, som gaae midt i Ilden,
der er intet fordærvet paa dem; og
n Fjerdes Skikkelse er ligesom en Guds
ns.
16 Da traadte Nebucadnezar frem til
n gloende brændende Ovns Mund, sva-
de, og sagde: Sadrach, Mesach og
ed-Nego, I den høieste Guds Tjenere!
aer ud, og kommer (hid)! da gik Sa-
ach, Mesach og Abed-Nego ud midt af
den. Ez. 48, 10.
17. Og Statholderne, Forstanderne og
rsterne, og Kongens Raadsherrer sam-
des, og saae disse Mænd, at Ilden havde
gen Magt over deres Legemer, og ikke
Haar paa deres Hoved var svedet, og
res Kjortle vare ikke forandrede; ja Il-
ns Lugt var ikke gaaet igjennem dem.
18. Nebucadnezar svarede, og sagde:
det være deres Gud, Sadrachs, Mesachs
Abed-Negos! som sendte sin Engel,
reddede sine Tjenere, som forlode sig
a ham, idet de forandrede Kongens
rd, og hengave deres Legemer, fordi de
e vilde ære eller tilbede nogen Gud,
en deres Gud! c. 6, 23.
19. Og der er givet en Befaling af mig,
alt Folk, Almue og Tungemaal, som
ler (nogen) Bespottelse imod deres, det
: Sadrachs, Mesachs og Abed-Negos
ud, skal hugges i Stykker, og hans Huus
al blive til en Møgdynge; fordi der er
gen anden Gud, der kan udfrie, som
n. Esr. 6, 11. Ps. 68, 21.
10. Da gjorde Kongen Sadrach, Mesach
og Abed-Nego lykkelige i Babels Land-
skab. c. 2, 48. 49.

4. Capitel.

Nebucadnezar kundgjør for alle sine Undersatter, hvorledes han havde drømt om et skjønt og stort Træe, og hvorledes han hørte, at samme Træe skulde afhugges, hvis Udtydning ingen kunde sige ham, 1-18. Men at Daniel havde udlagt ham den saaledes, at han skulde berøves sin Ære og Forstand for sin Hovmodigheds Skyld, og en Tidlang boe hos Dyrene, og raadet ham til Omvendelse, rc. 19-27. Og at denne Drøm var bleven opfyldt paa ham; men at han omsider var kommen til sin Forstand igjen, hvorfor han priser og ophøier Gud, 28-37.

1. Kong Nebucadnezar til alle Folk,
Almue og Tungemaal, som boe paa den
ganske Jord: eders Fred vorde formeret!
c. 6, 25.
2. Det synes mig godt, at forkynde de
Tegn og de underlige Gjerninger som den
høieste Gud har gjort imod mig;
Ps. 66, 16.
3. Eftersom hans Tegn ere store, og ef-
tersom hans underlige Gjerninger ere
mægtige; hans Rige er et evigt Rige, og
hans Herredømme (varer) fra Slægt til
Slægt: v. 24. c. 6, 27. c. 7, 14.
4. Jeg Nebucadnezar, jeg var rolig i
mit Huus, og grønnedes i mit Pallads.
5. Jeg saae en Drøm, den forfærdede
mig; og de Tanker paa mit Leie, og de
Syner i mit Hoved forfærdede mig.
c. 2, 1.
6. Derfor blev givet Befaling af mig, at
lade alle Vise i Babel komme op for mig,
at de skulde kundgjøre mig den Drøms
Udtydning.
7. Da kom Spaamændene, Stjerneth-
derne, Chaldæerne og Sandsigerne op, og
jeg sagde Drømmen for dem, men de kun-
de ikke kundgjøre mig Udtydningen derpaa.
8. Men paa det sidste kom Daniel op
for mig, som kaldes Beltsazar, efter min
Guds Navn, og i hvilken er de hellige Gu-
ders Aand; og jeg sagde Drømmen for
ham, (saaledes:) v. 9. 18. c. 5, 11. 14.
9. Beltsazar, du Øverste iblandt Spaa-
mændene, efterdi jeg veed, at de hellige
Guders Aand er i dig, og der er intet Hem-
meligt vanskeligt for dig: sig min Drøms
Syner, som jeg saae, og Udtydningen
derpaa. Ez. 28, 3.
10. Og (disse ere) de Syner, (som vare)
i mit Hoved paa mit Leie: jeg saae, og
see, der var et Træe midt i Landet, og det
var meget høit. Ez. 28, 13.
11. Træet var stort og stærkt; og Høi-

den derpaa rakte til Himmelen, og man kunde see det indtil al Jordens Ende.

12. Grenene derpaa vare deilige, og (der var) megen Frugt paa, og der var Føde for alle derpaa; derunder var Skygge for Dyrene paa Marken, og i Grenene derpaa boede Himmelens Fugle, og alt Kjød fødtes deraf. Ez.17,23. c.31,6.

13. Jeg saae i Synerne i mit Hoved paa mit Leie; og see, en Vægter, det er en Hellig, foer ned af Himmelen,

14. Som raabte med Vælde, og sagde saa: hugger Træet om, og afhugger dets Grene, afriver dets Blade, og bortspreder dets Frugt; at Dyrene, (som ligge) derunder, maae fare bort, og Fuglene fra dets Grene. v. 23.

15. Dog lader Stubben med dens Rødder i Jorden; og (han skal gaae) i Græs paa Marken, i Baand af Jern og Kobber; og han skal vædes med Himmelens Dug, og hans Deel (skal være) med Dyrene i Urterne paa Jorden. v. 33.

16. Hans Hjerte skal forandres, (og) ikke (være som) et Menneskes, og et Dyrs Hjerte skal gives ham; og syv Tider skal omskiftes over ham. v. 20. 22. 29.

17. Den Sag er i Vægternes besluttede (Raad), og den Begjering (er stadfæstet) i de Helliges Tale; paa det de, som leve, kan kjende, at den Høieste haver Magt over Menneskenes Rige, og giver det den, som han vil, og opreiser en Fornedret iblandt Folkene over det. c. 2, 21.
c. 5, 21. 1 Sam. 16, 1. 12.

18. Denne Drøm saae jeg, jeg Kong Nebucadnezar; men du, Beltsazar, sig Udtydningen, efterdi alle Vise i mit Rige kan ikke kundgjøre mig Udtydningen, men du kan det, thi de hellige Guders Aand er i dig. v. 8. 9.

19. Da blev Daniel, hvis Navn er Beltsazar, forskrækket ved en Time, og hans Tanker forfærdede ham; (men) Kongen svarede og sagde: Beltsazar, lad den Drøm og dens Udtydning ikke forfærde dig; Beltsazar svarede, og sagde: min Herre! den Drøm (vederfares) dine Hadere, og dens Udtydning dine Fiender!
c. 1, 7. c. 7, 15.

20. Det Træ, som du haver seet, som var stort og stærkt, og hvis Høihed rakte til Himmelen, og som saaes over al Jorden,

21. Og hvorpaa vare deilige Grene, og megen Frugt, og Føde for alle derpaa; hvorunder Dyrene paa Marken boede, og i hvis Grene Himmelens Fugle boede:

22. (Det er) du selv, o Konge! som (er saa) stor og stærk; og din Magt er stor og rækker til Himmelen, og dit Herredømme er til Jordens Ende. c. 2, 37.
c. 5, 18.

23. Men at Kongen saae en Vægter, det er, en Hellig, fare ned af Himmelen, og sige: hugger Træet om, og fordærver det, dog lader Stubben med sin Rod i Jorden, og (han) skal gaae i Græsset paa Marken i Baand af Jern og Kobber, og vædes af Himmelens Dug, og hans Deel (skal være) med Dyrene paa Marken, indtil syv Tider omskiftes over ham. v. 14.

24. Deraf er dette Udtydningen, o Konge! og den Høiestes besluttede (Raad), som skal komme over min Herre, Kongen:

25. Nemlig, man skal støde dig ud fra Folk, og din Bolig skal være hos Dyrene paa Marken, og man skal lade dig smage Urter, som Øxne, og væde dig med Himmelens Dug, og syv Tider skal omskiftes over dig; indtil du kjender, at den Høieste haver Magt over Menneskenes Rige, og giver det den, han vil. c. 5, 21.
Es. 37, 16.

26. Men at der sagdes, man skulde lade Stubben af Træet blive med Rødderne, (er, at) dit Rige (skal blive) bestandigt for dig, naar du kjender, at Himlene ere mægtige.

27. Derfor, o Konge! lad mit Raad behage dig, og afbryd dine Synder ved Retfærdighed, og dine Misgjerninger ved Barmhjertighed mod de Elendige; see, om din Fred maaskee forlænges. Ordsp. 16, 6.

28. Alt dette kom over Kong Nebucadnezar.

29. Der tolv Maaneder vare til Ende, der han gik paa det kongelige Pallads i Babel,

30. Svarede Kongen, og sagde: mon dette ikke være det store Babel, som jeg, jeg haver bygget til et kongeligt Huus ved min stærke Magt, og til min Herligheds Ære?

31. (Da) Ordet (var) endnu i Kongens Mund, faldt en Røst af Himmelen: det være dig sagt, Kong Nebucadnezar! Riget er gaaet fra dig.

32. Og man skal udstøde dig fra Folk, og din Bolig skal være hos Dyrene paa Marken, man skal lade dig smage Urter, som Øxne, og syv Tider skal omskiftes

g; indtil du kiender, at den Høieste Magt over Menneskenes Rige, og et, hvem han vil. c. 5, 21.
J den samme Time blev det Ord ammet over Nebucadnezar, og han bstødt fra Menneskene, og aad Ur- i Øxne, og hans Legeme blev vædet nmelens Dug; indtil hans Haar som Ørnenes (Fiedre), og hans som Fugles (Kløer). v. 15.
Men der de Dage vare til Ende, op- jeg, jeg Nebucadnezar mine Øine mmelen, og min Forstand kom til jen, og jeg lovede den Høieste, og og ærede Den, som lever evindelig; ns Herredømme er et evigt Herre- , og hans Rige (varer) fra Slægt egt. c. 7, 4. 14. c. 4, 3.
Og alle, som boe paa Jorden, ere som t regne; efter sin Villie gjør han Himmelens Hær, og dem, som boe Jorden; og der er ingen, som kan bre hans Haand, og sige til ham: jør du? Præd. 8, 4.
Paa den samme bestemte Tid kom orstand til mig igjen, og min Kon- Ære, min Herlighed, og min Skik- om til mig igjen, og mine Raads- og mine Fyrster søgte mig; og jeg adfæstet over mit Rige, og mig blev Herlighed tillagt. 2 Sam. 19, 41.
Nu priser og ophøier og ærer jeg, adnezar, Himmelens Konge, thi al Gjerning er Sandhed, og hans Stier te; og han kan fornedre dem, som i Hovmodighed. c. 5, 20.
Luc. 1, 51. 1 Petr. 5, 5.

5. Capitel.

r, Kongen i Babel, holder et stort Giæstebud, han misbruger Templets Kar, 1-4. Han i Haand, som skriver paa Væggen en Skrift, t ingen kunde læse eller udtyde, og forskrækkes, Daniel kaldes op til Kongen, læser Skriften, gger den om Kongen selv, og hans Riges gang, 10-28. Beltsazar giør Daniel Ære , men omkommer i den samme Nat, 29. 30.

Kong Beltsazar gjorde sine tusinde ge et stort Gjæstebud, og drak Viin Tusinde. Esth. 1, 3. 5.
er Beltsazar havde smaget Vinen, han, at de skulde bære frem de Kar ld og Sølv, som hans Fader Ne- nezar havde udtaget af Templet, som Jerusalem; at Kongen, og hans e, hans Hustruer og hans Med- r kunde drikke af dem. v. 23.
3. Da bleve Guldkarrene frembaarne, som de havde udtaget af Templet, af Guds Huus, som var i Jerusalem; og de drak af dem, Kongen, og hans Vældige, hans Hustruer, og hans Medhustruer.
4. De drak Viin og priside Guderne af Guld og Sølv, Kobber, Jern, Træe og Steen.
5. J den samme Time gik Fingre frem, som af et Menneskes Haand, og skreve tvært overfor Lysestagen, paa den kalkede Væg i det kongelige Pallads, og Kongen saae Haandbladet, som skrev.
6. Da skiftede Kongen Farve, og hans Tanker forfærdede ham; og hans Lænders Baand bleve slappe, og hans Knæe stødte sig imod hverandre. v. 10. c. 7, 28.
7. Kongen raabte med Vælde, at man skulde lade Stjernetyderne, Chaldæerne, og Sandsigerne komme op; og Kongen svarede, og sagde til de Vise af Babel: hvilket Menneske, der læser denne Skrift og kundgjør mig dens Udtydning, skal klædes med Purpur, og (bære) en Guld-Kjæde om sin Hals, og være den tredie Mægtige i Riget. c. 2, 2. c. 4, 6. 7. c. 5, 16.
8. Da bleve alle Kongens Vise førte op; men de kunde hverken læse Skriften, eller kundgjøre Kongen dens Udtydning.
9. Da blev Kong Beltsazar meget forfærdet, og hans Farve skiftedes paa ham, og hans Vældige bleve tvivlraadige.
10. (Da) gik Dronningen op til Gjæstebuds-Huset, for Kongens og hans Vældiges Sags Skyld; (og) Dronningen svarede, og sagde: Kongen leve evindelig! lad dine Tanker ikke forfærde dig, og skift ikke Farve.
11. Der er en Mand i dit Rige, i hvilken de hellige Guders Aand er, og i din Faders Dage blev Oplysning og Klogskab og Viisdom funden i ham, ligesom Guders Viisdom; og din Fader, Kong Nebucadnezar, satte ham over Spaamændene, Stjernetyderne, Chaldæerne, Sandsigerne; (ja) din Fader, o Konge! (gjorde det). c. 4, 8. 9. 18. c. 2, 48.
12. Fordi der var en ypperlig Aand, og Forstand, og Klogskab, til at udtyde Drømme, og kundgjøre mørke Taler, og løse vanskelige Ting, funden i ham, i Daniel, hvilken Kongen kaldte Beltsazar; lad nu Daniel kaldes, saa skal han kundgjøre Udtydningen. Ez. 28, 3. Dan. 1, 17.
13. Da blev Daniel ført op for Kongen; (og) Kongen svarede, og sagde til Daniel: er du den Daniel, som er af de

tredie Mægtige i Riget.
17. Da svarede Daniel og sagde til
Kongen: behold du din Skjenk, og giv en
Anden din Gave, jeg skal alligevel læse
Skriften for Kongen, og kundgiøre ham
Udtydningen.
18. Du Konge! den høieste Gud gav
din Fader Nebucadnezar Riget, og Mag-
ten, og Æren, og Herligheden. c. 2, 37.
c. 4, 22.
19. Og for den Magts Skyld, som han
havde givet ham, skjælvede og frygtede
alle Folk, Almue og Tungemaal for ham;
han ihjelslog hvem han vilde, og lod leve,
hvem han vilde, og ophøiede hvem han
vilde, og fornedrede hvem han vilde.
20. Og der hans Hjerte blev ophøiet, og
hans Aand blev stiv til Hovmodighed,
blev han nedstødt af sin kongelige Throne,
og man tog Æren fra ham. c. 4, 30. 37.
c. 11, 12. Es. 28, 2. c. 31, 10.
21. Og han blev udstødt fra Menneskens
Børn, og hans Hjerte blev ligesom Dy-
renes, og hans Bolig var hos vilde (Dyr),
man lod ham smage Urter, som Øxne, og
hans Legeme vædedes af Himmelens Dug,
indtil han kjendte, at den høieste Gud ha-
ver Magt over Menneskenes Rige, og
opreiser over det, hvem han vil.
c. 2, 21. c. 4, 17. 25. 32.

Kjæde om hans Hals; og
ham, at han skulde være
tige i Riget.
30. I den samme Nat
Chaldæernes Konge, ihjel
Job 34, 25

6. Capit

Darius Medus beskikker 120 Sta
ge, og over dem tre Landsher
var Daniel, som overgik de an
af Kongen, 1-4. De andre
ham, og overtale Kongen til a
Dage skulde bede noget af and
ellers skulde han kastes i Løvek
ved sin Viis, at bede til sin G
gen, bliver derfor anklaget og
kastet i Løvekulen, 10-18. K
anden Dagen udkadt, bliver u
optage af Kulen, og hans Ankl
hvilke strax fortæres af Løve
byder, at alle hans Undersaatt
Daniels Gud, rc., 26-29.

1. Og Darius, den M
get, (der han var) allere
tyve Aar gammel.
2. Det syntes Darius g
skikkede over Riget hundre
holdere, som skulde være i
3. Og over disse tre La
hvilke Daniel var een;
Statholdere skulde gjør

get anlangende; men de kunde ingen Sag eller Misgjerning finde, fordi han var troefast, og ingen Forgribelse eller Misgjerning fandtes i ham. Ps. 94, 21.
6. Da sagde samme Mænd: vi finde dog ingen Sag imod denne Daniel, uden vi kunde finde den imod ham i hans Guds Lov.
7. Da kom samme Landshøvdinger og Statholdere i Hobetal til Kongen; og de sagde saa til ham: Kong Darius leve evindeligen! c. 3, 9.
8. Alle Landshøvdinger, Rigets Forstandere og Statholdere, Raadsherrer og Fyrster have raadslaget, at stadfæste en kongelig Befaling, og bekræfte et Forbud, at hver, som beder en Bøn af nogen Gud eller noget Menneske i tredive Dage, uden alene af dig, o Konge! skal kastes i Løvekulen.
9. Nu, o Konge! stadfæste du samme Forbud, og lade det forfatte skriftlig: det skal ikke forandres efter de Meders og Persers Lov, som ikke skal overtrædes.
v. 13. Esth. 1, 19.
10. Derfor lod Kong Darius forfatte den Skrift og det Forbud.
11. Og der Daniel fik at vide, at det var skriftlig forfattet, gik han op i sit Huus,— men han havde aabne Vinduer paa sin Sal imod Jerusalem—og han knælede tre Gange hver Dag paa sine Knæe, og bad, og bekjendte for Gud, aldeles, som han gjorde tilforn. Ps. 55, 18.
12. Da kom disse Mænd i Hobetal, og fandt Daniel, som begjerede og bad om Naade for sin Gud.
13. Da kom de frem og sagde for Kongen om Kongens Forbud: haver du ikke ladet forfatte et Forbud, at hvert Menneske, som begjerer (noget) af nogen Gud eller noget Menneske i tredive Dage, uden af dig o Konge! skulde kastes i Løvekulen? Kongen svarede, og sagde: det Ord er fast, efter de Meders og Persers Lov, som ikke maa overtrædes. c. 3, 10.
14. Da svarede de, og sagde for Kongen: Daniel, som er af de bortførte Børn af Juda, haver ikke agtet paa din Befaling, o Konge! eller paa dit Forbud, som du haver ladet forfatte; men beder sin Bøn tre Gange om Dagen. c. 5, 13.
15. Der Kongen da hørte det Ord, blev han meget bedrøvet derfor, og satte sit Hjerte til Daniel, til at udfrie ham; og indtil Solen gik ned, gjorde han sig Umage for at redde ham.
16. Da kom de Mænd i Hobetal til Kongen, og de sagde til Kongen: du skal vide, o Konge! at det er de Meders og Persers Lov, at alt Forbud og Befaling, som Kongen stadfæster, maa ikke forandres. Esth. 1, 19.
17. Da befoel Kongen, og de fremførte Daniel, og kastede (ham) i Løvekulen; Kongen svarede og sagde til Daniel: din Gud, som du stedse ærer, han skal udfrie dig. v. 21.
18. Og der blev fremført en Steen, og lagt over Munden af Kulen; og Kongen beseglede den med sin Ring, og med sine Vældiges Ringe, at (hans) Villie imod Daniel skulde ikke forandres.
19. Da gik Kongen bort til sit Pallads, og aad intet den Nat, og lod intet Spil bære for sig, og hans Søvn veeg fra ham. Esth. 6, 1.
20. Da stod Kongen op om Morgenen, i Dagningen, og gik hasteligen hen til Løvekulen.
21. Og der han kom nær til Kulen, til Daniel, raabte han med sorgelig Røst, (ja) Kongen svarede, og sagde til Daniel: Daniel! du den levende Guds Tjener, mon din Gud, som du haver stedse æret, kunde udfrie dig fra Løver? v. 17.
2 Tim. 4, 17.
22. Da talede Daniel med Kongen: Kongen leve evindeligen! c. 2, 4. c. 3, 9.
23. Min Gud sendte sin Engel, og lukkede Løvernes Mund, at de ikke have fordærvet mig, fordi der er funden Uskyldighed hos mig for ham, saa haver jeg og ingen Misgjerning gjort for dig, o Konge! c. 3, 28. Ebr. 11, 33.
24. Da blev Kongen ganske glad derfor, og sagde, at man skulde drage Daniel op af Kulen; og man drog Daniel op af Kulen, og der blev ingen Skade funden paa ham, thi han troede paa sin Gud.
Jer. 39, 18.
25. Da befoel Kongen, og de samme Mænd bleve fremførte, som havde udsagt Beskyldninger imod Daniel, og kastedes i Løvekulen, de, deres Børn, og deres Hustruer; og de kom ikke til Bunden i Kulen, forend Løverne bleve mægtige over dem, og knusede alle deres Been. c. 6, 7.
26. Da skrev Kong Darius til alle Folk, Almue og Tungemaal, som boede i det ganske Land: eders Fred vorde formeret! c. 4, 1.
27. Af mig er givet Befaling, at man

udi mit ganske Riges Herredom skal skjælve og frygte for den Gud, som er Daniels; thi han er den levende Gud, og som (bliver) bestandig evindelig, og hans Rige (er det), som ikke skal fordærves, og hans Herredom naaer til Verdens Ende.

Ps. 9, 8. Ps. 102, 28. Dan. 4, 3. 34. c. 7, 14.

28. (Han er) den, som udfrier, og som redder, og gjør Tegn og underlige Ting i Himmelen og paa Jorden; han udfriede Daniel af Lovernes Vold.

29. Og denne Daniel havde Lykke i Darii Rige, og i Cyri den Persers Rige.

c. 1, 21.

7. Capitel.

Daniel seer i et Syn fire Dyr opstige af Havet, nemlig en Løve, en Bjørn, en Parder, og et forskrækkeligt Dyr, som havde ti Horn, iblandt hvilke opvoxte et lidet Horn, som talede store Ting, 1-12. Han seer Gud, og Guds Søn, som faaer Rige og Ære af sin Fader, 13-15. En Engel forklarer dette Syn om fire Kongeriger, som skulde komme efter hinanden, af hvilke det sidste meest skulde trænge Guds Folk, indtil Messias skulde komme, og gjøre Ende derpaa og give Sine Magt, rc. 16-28.

1. I det første Beltsazars, Kongen af Babels, Aar, saae Daniel en Drøm, og der vare Syner i hans Hoved paa hans Leie; da skrev han Drømmen, (og) sagde Hoved-(Summen) paa de Ting.

2. Daniel svarede, og sagde: jeg saae i mit Syn om Natten, og see, fire Veir under Himmelen, som brøde ud paa det store Hav.

3. Og der opstege fire store Dyr af Havet, det ene anderledes end det andet.

4. Det første var som en Løve, og det havde Vinger (som) en Ørn; jeg saae til, indtil at dets Vinger bleve afplukkede af det, og det blev opløftet fra Jorden, og det blev opreist paa Fødderne, som et Menneske, og det blev givet et Menneskes Hjerte. c. 4, 34.

5. Og see, et andet Dyr, (som var) det andet, det var ligt en Bjørn, og det blev opreist ved (Løvens) ene Side, og det havde tre Ribbeen i sin Mund, imellem sine Tænder: og man sagde til det: staae op, æd meget Kjød!

6. Efter dette saae jeg, og see, (der var) et andet (Dyr) ligt en Parder, og det havde fire Vinger, som af en Fugl, paa sin Ryg, og det Dyr havde fire Hoveder, og det blev givet Magt. c. 8, 8. c. 11, 4.

7. Efter dette saae jeg i Natte-Synerne, og see, det fjerde Dyr var forfærdeligt og forskrækkeligt, og meget stærkt, og havde store Jern-Tænder, det aad og knusede, og nedtraadte det Overblevne med sine Fødder; og det var anderledes end alle de Dyr, som vare før det, og det havde ti Horn. v. 19.

8. Jeg agtede nøie paa Hornene, og see, et andet lidet Horn opkom imellem dem, og tre af de forrige Horn bleve oprykte for det; og see, (der vare) Øine, som Menneskens Øine, paa dette Horn, og en Mund, som talede store Ting.

c. 11, 36. Aab. 13, 5.

9. Jeg saae, indtil at Stolene bleve satte, og den Gamle af Dage satte sig; hans Klæder vare hvide som Snee, og Haaret paa hans Hoved som reen Uld, hans Stoel var som en Ildslue, Hjulene derpaa som brændende Ild.

Aab. 4, 3 sqq.

10. (Der var) en Ildstrøm, som udflød, og som udgik fra ham: tusinde (Gange) tusinde tjente ham, og ti tusinde (Gange) ti tusinde stode for ham; Retten blev sat, og Bøgerne opladne. Aab. 5, 11.

Ps. 68, 18.

11. Da saae jeg til, for de store Talers Røst, som Hornet talede; jeg saae til, indtil det Dyr blev ihjelslaget, og dets Legeme omkom, og blev hengivet til at brænde i Ilden. Aab. 19, 10.

12. Og (anlangende) de øvrige Dyr, (da) borttog man deres Magt; thi dem var givet, hvor længe de skulde leve, indtil bestemt og beleilig Tid. c. 2, 21.

13. Jeg saae i Synerne om Natten, og see, der kom En i Himmelens Skyer, som Menneskens Søn; han kom ind til den Gamle af Dage, og de førte ham frem for ham. Matth. 16, 27. c. 24, 30.

c. 25, 31. c. 26, 64.

14. Og han gav ham Magt, og Ære, og Rige, og alle Folk, Almue og Tungemaal skulde ære ham; hans Herredømme er et evigt Herredømme, som ikke forgaaer, og hans Rige, som ikke skal fordærves.

c. 4, 3. 34. Luc. 1, 33 rc. Mich. 4, 7.

15. Anlangende mig, Daniel, min Aand blev afmægtig midt i mit Liv; og Synerne i mit Hoved forfærdede mig.

c. 8, 27.

16. Jeg gik frem til een af dem, som stode (der), og spurgte ham (om noget) Vist om alt dette; og han sagde mig det, og kundgjorde mig Udtydningen paa de Ting.

17. Disse store Dyr, som ere fire, (ere, at) fire Konger skal opstaae af Jorden.

18. Men de Hellige af de høie (Himle) skal antage Riget, og besidde Riget evindelig, ja indtil Evighedernes Evighed.
v. 22.

19. Da vilde jeg (gjerne havt) noget Vist om det fjerde Dyr, som var anderledes end alle de andre, meget forfærdeligt, som havde Jern-Tænder og Kobber-Kløer, som aad, knusede, og nedtraadte det Overblevne med sine Fødder; v. 7.

20. Og om de ti Horn, som vare paa dets Hoved, og om det andet, som opkom, og for hvilket tre vare faldne; og dette var det Horn, som havde Øine, og en Mund, som talede store Ting, og dets Anseelse var større end de andres hos det.

21. Jeg havde seet, at det samme var (saadant,) et Horn, som førte Strid imod de Hellige, og fik Overhaand over dem:
Aab. 11, 7. c. 13, 7.

22. Indtil den Gamle af Dage kom, og Dommen blev given de Hellige af de høie (Himle), og Tiden kom, at de Hellige besadde Riget. v. 18.

23. Han sagde saaledes: det fjerde Dyr skal være det fjerde Rige paa Jorden, som skal blive anderledes end alle Rigerne; og det skal æde al Jorden, og tærske den, og knuse den.

24. Men de ti Horn (betyde, at) af det samme Rige skal opstaae ti Konger; og en anden skal opstaae efter dem, og han, han skal være anderledes end de forrige, og nedtrykke tre Konger. Aab. 17, 12.

25. Og han skal tale Ord imod den Høieste, og ødelægge de Hellige af de høie (Himle), og tage sig for, at omskifte Tider og Lov, og de skal gives i hans Haand indtil en Tid, og Tider, og en Deel af en Tid. Aab. 13, 6. Dan. 12, 7.

26. Derefter skal Retten sættes, og man skal borttage hans Magt, til at ødelægge og til at fordærve (ham) indtil Enden.
Aab. 19, 20.

27. Men Riget og Magten, og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, er givet til det Folk, (som er) de Hellige af de høie (Himle); hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skal ære og lyde ham. v. 18.

28. Hertil er Enden paa denne Tale. Anlangende mig, Daniel, mine Tanker forfærdede mig meget, og (al) min Farve blev forandret paa mig, og jeg beholdt den Tale i mit Hjerte. v. 15. c. 4, 19.
1 Mos. 37, 11. Luc. 2, 19. 51.

8. Capitel.

Daniel seer i et Syn en Væder med to Horn, og en Gedebuk med eet Horn, som sønderbrød Væderens to Horn, 1-7. Og at Gedebukkens ene Horn brister, og i dets Sted opvoxer fire andre, og at af eet af dem udkommer et lidet Horn, som skal plage Guds Folk, v. 8-14. Gabriel Engel udlægger dette Syn om de Persers og Meders Konger, som overvindes af Alexander den Store, Kongen i Grækenland, og om Antiochus Epiphanes, som plagede Guds Folk fremfor andre; Daniel bliver over dette Syn ængstet og forfærdet, 16-27.

1. I Kong Beltsazars Riges tredie Aar, da saaes af mig et Syn, (af) mig Daniel, efter det, som var seet af mig i Begyndelsen.

2. Og jeg saae i Synet, og det skede, der jeg saae det, at jeg var i Slottet Susan, som er i det Landskab Elam; ja jeg saae i Synet, at jeg, jeg var ved Ulai Flod.

3. Og jeg opløftede mine Øine, og saae, og see, en Væder stod lige for Floden, og den havde to Horn; og Hornene vare høie, og det ene høiere end det andet, og det høieste voxte sidst op. v. 20

4. Jeg saae, at samme Væder stangede mod Vesten, og Norden, og Sønden, og der kunde intet Dyr staae for dens Ansigt, (der var) ei (heller) nogen, som kunde redde af dens Vold; og den gjorde efter sin Villie, og blev stor.

5. Og jeg, jeg gav Agt paa, og see, en Gedebuk kom fra Vesten over al Jorden, og den rørte ikke ved Jorden; og samme Gedebuk havde et anseeligt Horn imellem sine Øine.

6. Og den kom til Væderen, som havde de to Horn, som jeg saae staae for Floden; og den løb til den i sin kraftige Grumhed.

7. Og jeg saae den, at den kom nær til Væderen, og blev forbittret paa den, og slog Væderen, og sønderbrød dens to Horn, og der var ingen Kraft i Væderen, til at staae for dens Ansigt; og den kastede den paa Jorden, og nedtraadte den, og der var ingen, som kunde redde Væderen af dens Vold.

8. Og Gedebukken blev saare stor; og der den var bleven stærk, blev det store Horn sønderbrudt, og fire anseelige (Horn) opvoxte i Stedet derfor, mod de fire Himmelens Veir. c. 11, 4.

9. Og af det ene af dem udkom et lidet Horn, og det voxte overmaade mod Sønden og mod Østen, og mod det deilige (Land). c. 11, 16. 41.

10 Og det voxte indtil Himmelens Hær; og det kastede til Jorden (nogle) af Hæren, og af Stjernerne, og nedtraadte dem. Es. 34, 4.

11. Ja, det voxte indtil Hærens Fyrste; og det daglige (Offer) blev borttaget af det, og hans Helligdoms Bolig blev nedkastet.

12. Og Hæren blev hengiven, (tillige) med det daglige (Offer), formedelst Overtrædelsen; og det nedkastede Sandhed til Jorden, og gjorde det, og havde Lykke.

13. Derefter hørte jeg en Hellig, som talede; og een Hellig sagde til den samme, der talede: hvor længe skal dette Syn vare om det daglige (Offer), og den Overtrædelse, som ødelægger, at baade Helligdommen og Hæren skal hengives at nedtrædes? c. 9, 27. c. 12, 11.

14. Og han sagde til mig: indtil to tusinde og tre hundrede Aften (og) Morgen, saa skal Helligdommen retfærdiggjøres.

15. Og det skede, der jeg Daniel, jeg saae samme Syn, da søgte jeg at forstaae det, og see, der stod for mig som en Mands Skikkelse.

16. Og jeg hørte et Menneskes Røst imellem Ulai, og han raabte, og sagde: Gabriel! lad denne forstaae dette Syn.
c. 12, 5. 6.

17. Og han kom (derhen) hos, hvor jeg stod, og der han kom, blev jeg forfærdet, og faldt paa mit Ansigt; og han sagde til mig: giv Agt paa, du Menneske-Søn! thi det Syn (hører) til Endens Tid.
c. 10, 9. Aab. 1, 17.

18. Og der han talede med mig, faldt jeg i en dyb Søvn paa mit Ansigt til Jorden; da rørte han ved mig, og kom mig til at staae paa mit Sted. c. 10, 11.

19. Og han sagde: see, jeg vil kundgjøre dig, hvad der skal skee i den sidste Vrede; thi Enden (kommer) til den bestemte Tid. Aab. 15, 1.

20. Den Væder, som du saae, der havde de to Horn, er de Konger af Medien og Persien.

21. Og den laadne Buk er Kongen af Grækenland; og det store Horn, som var imellem dens Øine, er den første Konge.

22. Og at det blev sønderbrudt, og fire stode i Stedet for det, (er, at) fire Kongeriger skal opstaae af det Folk, men ikke med hans Kraft.

23. Og sidst i deres Rige, naar Overtræderne have fuldkommet (Overtrædelserne), skal en ublue Konge opstaae, som skal forstaae mørke Taler. 5 Mos. 28, 50.

24. Og hans Kraft skal være stærk, dog ikke ved hans (egen) Kraft, han skal underligen fordærve, og have Lykke, og udrette det, og han skal fordærve de Stærke, og de Helliges Folk.

25. Og efter hans Klogskab skal Svig lykkes i hans Haand, og han skal storligen ophøie sig i sit Hjerte, og fordærve mange i (deres) Rolighed; og han skal staae imod Fyrsternes Fyrste, men sønderbrydes foruden Haand. Dan. 11, 19.

26. Og det Syn om Aften og Morgen, som er sagt, er Sandhed, men tilluk du Synet, thi (det skal skee) efter mange Dage.

27. Og det var (næsten) gjort med mig Daniel, og jeg var (nogle) Dage syg; siden stod jeg op, og udrettede Kongens Gjerning; og jeg var forskrækket over dette Syn, men (der var) ingen, som mærkede det. c. 2, 1

9. Capitel.

Der Daniel mærkede, at de 70 Aar vare til Ende, hvorom Jeremias havde spaaet, beder han, at Gud vilde forløse sit Folk, hvis Synder han bekjender, og det for sin Miskundheds, Almagts og Retfærdigheds Skyld, at de ikke skulde længere være Hedningerne til Spot, ꝛc. 1-19. Gabriel udsendes, som underviser ham om de Ting, der skulde hændes lige indtil Christus skulde fødes, og igjen udryddes, og omsider deres Stad og Helligdom igjen ødelægges. 20-27.

1. I det første Darii, Ahasveri Søns Aar, (som var) af de Mæders Sæd, som var sat til Konge over de Chaldæers Rige
c. 6, 1.

2. I det første Aar, der han regierede, forstod jeg, Daniel, i Bøgerne, (at) Aarenes Tal, om hvilke HErrens Ord skete til Jeremias Propheten, at Jerusalems Ødelæggelser skulde opfyldes, var halvfjerdsindstyve Aar. Jer. 25, 11
c. 29, 10.

3. Og jeg vendte mit Ansigt til den HErre Gud, at søge (ham) ved Bøn og (ydmyge) Begjeringer, med Faste og Sæk og Aske.

4. Og jeg bad til HErren, min Gud, og bekjendte, og sagde: ak HErre! du store og forfærdelige Gud, den, som holder Pagt og Miskundhed med dem, som elske ham og med dem, som holde hans Bud!
Neh. 1, 5. 2 Mos. 20, 6.

5. Vi have syndet, og mishandlet, og

ve handlet ugudeligen, og været gjen-
idige; og vi ere vegne fra dine Bud, og
dine Rette. v.15. 1Sam.7,6. c.12,10.
. Og vi hørte ikke dine Tjenere, Pro-
eterne, som talede i dit Navn til vore
nger, vore Fyrster, og vore Fædre, og
alt Folket i Landet. v. 10. 14.
. HErre! dig hører Retfærdighed til,
n os (vort) Ansigts Blusel, som (det
) paa denne Dag; (nemlig,) hver i
ida, og dem, som boe i Jerusalem, og
Israel, de som ere nær og de langt
rte, i alle Landene, der hvor du haver
rdrevet dem hen, for deres Forgribelses
kyld, med hvilken de have forgrebet sig
od dig. Esr. 9, 6. Begr. 1, 18.
Luc. 18, 13.
. HErre! os hør (vort) Ansigts Blusel
, vore Konger, vore Fyrster, og vore
ædre; fordi vi have syndet imod dig.
eh. 9, 34. Es. 43, 27. Jer. 2, 23. c. 44, 17.
. Hos HErren vor Gud ere Barmhjer-
gheder og Forladelser; endskjøndt vi
ve været gjenstridige imod ham:
Ps. 130, 4.
10. Og vi have ikke hørt paa HErrens
r Guds Røst, til at vandre i hans Love,
n han lod give for vort Ansigt, forme-
lst sine Tjenere, Propheterne.
v. 6. 11. 14.
11. Men al Israel, de have overtraadt
n Lov, og de vege af, saa de ikke hørte
n Røst; derfor er udøst over os den
rbandelse og den Eed, som er skreven i
Mose den Guds Tjeners Lov, fordi vi have
ndet imod ham. 5 Mos. 28, 15 2c.
12. Og han haver holdet sine Ord, som
n talede over os og over vore Dommere,
m dømte os, og han har ladet stor Ulyk-
komme over os, (en saadan) som ikke er
et under al Himmelen, saasom det er
et i Jerusalem.
13. Ligesom skrevet er i Mose Lov, (saa)
alt dette Onde kommen over os; og vi
ve ikke (ydmygeligen) bedet for HEr-
ns vor Guds Ansigt, saa at vi omvendte
fra vore Misgjerninger, og forstode
n Sandhed.
14. Derfor haver HErren været aarvaa-
n med det Onde, og ladet det komme
er os; thi HErren vor Gud er retfærdig
alle sine Gjerninger, som han gjorde,
erdi vi ikke hørte hans Røst.
2 Mos. 9, 27. Ps. 119, 137. Aab. 16, 5.
Dan 9, 6. 10. 11.
15. Og nu, HErre, vor Gud! du, som
førte dit Folk af Egypti Land med en
stærk Haand, og gjorde dig et Navn, som
(det er) paa denne Dag; vi have syndet,
vi have handlet ugudeligen.
2 Mos. 12, 41. Begr. 3, 42.
16. HErre! lad nu din Vrede og din
Grumhed vende tilbage efter alle dine Ret-
færdigheder, fra din Stad Jerusalem, dit
hellige Bjerg; thi for vore Synders Skyld,
og for vore Fædres Misgjerningers Skyld,
er Jerusalem og dit Folk blevet til Forhaa-
nelse, for alle dem, (som ere) trindt om-
kring os.
17. Og nu, vor Gud! hør paa din
Tjeners Bøn, og hans (ydmyge) Begje-
ringer, og lad dit Ansigt lyse over din øde-
lagte Helligdom for HErrens Skyld!
18. Bøi dit Øre, min Gud! og hør, op-
lad dine Øine, og see vore Ødelæggelser,
og Staden, som er kaldet efter dit Navn;
thi vi lade vore (ydmyge) Begjeringer
falde for dit Ansigt ikke for vore Retfær-
digheders Skyld, men for dine store Barm-
hjertigheders Skyld.
19. HErre, hør! HErre, forlad! HErre,
giv Agt paa, og gjør det, tøv ikke; for
din (egen) Skyld, min Gud! fordi din
Stad og dit Folk ere kaldte efter dit
Navn. Es. 33, 2.
20. Og der jeg endnu talede og bad, og
bekjendte min Synd, og mit Folks Israels
Synd, og lod min (ydmyge) Begjering
falde for HErrens min Guds Ansigt, for
min Guds hellige Bjergs Skyld:
21. Ja, der jeg endnu talede i Bønnen,
da kom den Mand Gabriel, hvilken jeg
havde seet tilforn i et Syn, hasteligen fly-
vende, (og) rørte ved mig, ved Aftens
Mad-Offers Tid. c. 8, 16.
22. Og han underviiste, og talede med
mig, og sagde: Daniel! nu er jeg ud-
gangen til at undervise dig med Forstand.
c. 10, 11. 14. 20.
23. I Begyndelsen paa dine (ydmyge)
Begjeringer udgik et Ord, og jeg, jeg er
kommen at kundgjøre (dig det,) thi du er
(meget) elskelig; derfor forstaae Ordet, og
giv Agt paa Synet! Luc. 1, 13.
24. Der ere halvfjerdsindstyve Uger be-
stemte over dit Folk, og over den hellige
Stad, til at forhindre Overtrædelsen, og
til at besegle Synder, og til at forsone
Misgjerning, og til at lade komme en
evig Retfærdighed; og til at besegle Sy-
net og Propheten, og til at salve det Aller-
helligste. Ps. 45, 8. Marc. 1, 24. Luc. 1, 35.
25. Saa viid, og forstaae, fra (den

Tid), det Ord udgaaer, at lade (dem)
komme tilbage, og at bygge Jerusalem
igjen, indtil Christum den Fyrste, er syv
Uger, og to og tresindstyve Uger, (i hvil-
ke) skal bygges igjen Gaden og Muren, og
det i de trange Tider.
26. Men efter de to og tresindstyve Uger
skal Christus udryddes, og (der skal) ingen
(være) for ham; og en Fyrstes Folk, som
kommer, skal fordærve Staden og Hellig-
dommen, og Enden derpaa (skal komme
som) med et Vandskyl, og indtil Krigens
Ende ere Ødelæggelser bestemte.

Es. 63, 5. c. 27, 46.

27. Og han skal befræfte Pagten med
mange i den eene Uge; og midt i Ugen
skal han lade Slagt-Offer og Mad-Offer
ophøre, og (der skal være) hos Vederstyg-
gelighedens Vinger den, som ødelægger,
og indtil (fuldkommen) Ende, nemlig den,
som er bestemt, skal (Straffen) udøses
over den, som ødelægges. c. 8, 13.

c. 12, 11. Matth. 24, 15.

10. Capitel.

Daniel seer, efter tre Ugers Sorg og Fasten, et Syn ved den Flod Hiddekel og hører en Mands Rœst, hvorover han bliver afmægtig, og falder i en Søvn, 1-9. En Engel trøster og styrker ham, og forsikrer ham, at Gud strax havde hørt hans Bøn, og at han nu vil lade ham vide noget om sit Folk, 10-14. Daniel forskrækkes, men trøstes og styrkes igjen; Engelen taler igjen om de Persiske Konger, og Kongen Alexander af Grækenland, ligesom om Michael den store Fyrste, som kommer Guds Folk til Hjælp. 15-20. Cap. 11, 1.

1. I Cyri, Kongen af Persiens, tredie
Aar, blev en Sag aabenbaret for Daniel,
ham, hvis Navn kaldtes Beltsazar; og
den Sag er Sandhed, og (angaaer) en
stor Strid, og han forstod den Sag, og
han (fik) Forstand paa Synet. c. 1, 7.
2. I de samme Dage sørgede jeg, Dani-
el, i tre ganske Uger.
3. Jeg aad ingen yndelig Mad, og der
kom ikke Kjød eller Viin i min Mund, og
jeg salvede mig aldeles ikke, indtil tre gan-
ske Uger bleve fuldendte. v. 2. 13.
4. Og paa den fire og tyvende Dag i
den første Maaned, da jeg var ved Bred-
den af den store Flod, det er Hiddekel,

1 Mos. 2, 14.

5. Da opløftede jeg mine Øine, og saae,
og see, (der stod) en Mand ifort i (lin-
nede) Klæder; og hans Lænder vare om-
bundne med kosteligt Guld af Uphas.

Aab. 1, 13 2c.

6. Og hans Legeme var som en Tur-
kous, og hans Ansigt var som Lynets
Skikkelse, og hans Øine, som gloende
Blus, og hans Arme og hans Fødder,
som poleret Kobbers Farve; og hans Ords
Røst var som et Bulders Røst.
7. Og jeg, Daniel, jeg saae det samme
Syn alene, men de Mænd, som vare hos
mig, saae ikke det Syn; men der faldt en
stor Forfærdelse paa dem, og de flyede, for
at skjule sig. Ap. G. 9, 7.
8. Og jeg, jeg blev tilovers alene, og
saae dette store Syn, men der blev ingen
Kraft tilovers i mig; og min Magt blev
forvendt i mig, saa den blev fordærvet, og
jeg formaaede ikke (noget) med (min)
Kraft. Dan 7, 28.
9. Og jeg hørte hans Ords Røst; og
som jeg hørte hans Ords Røst, faldt jeg
i en dyb Søvn paa mit Ansigt, og mit
Ansigt var (vendt) mod Jorden.

c. 8, 17. 18. Matth. 17, 6.

10. Og see, en Haand rørte ved mig, og
gjorde, at jeg ravede paa mine Knæ, og
paa mine flade Hænder.
11. Og han sagde til mig: Daniel, du
(meget) elskelige Mand! giv Agt paa de
Ord, som jeg taler til dig, og staae paa
dit Sted, thi jeg er nu sendt til dig; og
der han talede dette Ord til mig, stod jeg
og bævede. c. 9, 23. v. 22.
12. Og han sagde til mig: frygt ikke,
Daniel! thi fra den første Dag, da du
gav dit Hjerte til at forstaae, og til at
ydmyge dig for din Gud, ere dine Ord
hørte; og jeg, jeg er kommen for dine
Ords Skyld. Luc. 1, 30.
13. Men Persiens Riges Fyrste stod
imod mig een og tyve Dage, og see, Mi-
chael, een af de fornemste Fyrster, kom
for at hjælpe mig; derfor blev jeg der hos
Kongerne i Persien. v. 19. 20. c. 23. 1.
14. Men jeg er kommen for at lade dig
forstaae, hvad der skal vederfares dit Folk
i de sidste Dage; thi (her er) endnu et
Syn (forhaanden) for de Dage. c. 9. 22.
15. Og der han talede med mig efter
disse Ord, (da) vendte jeg mit Ansigt
mod Jorden, og blev stum.
16. Og see, Een, (som var) efter et
Menneskes Sønners Lignelse, rørte ved
mine Læber; og jeg oplod min Mund, og
talede, og sagde til den, som stod tvært
over for mig: min HErre! for dette Syns
Skyld ere mine Piner vendte over mig, og
jeg formaaer ikke noget med (min) Kraft.

Es. 6, 7.

17. Og hvorledes kan denne min Herres
Tiener tale med denne min Herre? thi
(hvad) mig (angaaer,) fra nu af bestaaer
ingen Kraft i mig, og (min) Aande er ikke
bleven tilovers i mig.
18. Og han blev ved, og rørte ved mig,
han som (havde) et Menneskes Skikkelse,
og styrkede mig, og sagde: frygt ikke, du
(meget) elskelige Mand! Fred (være)
med dig! vær frimodig, ja, vær frimodig!
og der han talede med mig, blev jeg styr-
ket, og sagde: min Herre! tael, thi du
haver styrket mig. Luc. 24, 36.
Joh. 20, 19.
19. Og han sagde: veed du, hvorfor jeg
er kommen til dig? dog nu maa jeg vende
tilbage til at stride imod Fyrsten i Per-
sien, og naar jeg drager ud, see, saa skal
Grækenlands Fyrste komme. v. 13.
20. Dog vil jeg kundgjøre dig, hvad der
er i Skriften antegnet, (som er) Sand-
hed; men der er ikke een, som styrker sig
med mig til disse Ting, uden Michael,
eders Fyrste. c. 9, 22. c. 11, 2. c. 12, 1.
Cap. 11, 1. Og jeg, jeg stod i det første
Darii den Meders Aar, til at styrke (Fol-
ket) og (at give) det Kraft.

11. Capitel.

Engelen underviser Daniel nøiere om de Konger i Persien, som skulde regjere efter Kong Cyrus indtil Xerxes, som gav Anledning til Krigen imellem Grækenland og Persien, hvorudover Kong Alexander omsider kom, og indtog Persernes Rige, hvis Rige igjen deeltes i fire Riger, 2-4. Derefter taler han om de Krige i Særdeleshed, som skulde føres imellem Kongerne af Ægypten og Kongerne af Syrien, formedelst hvilke Guds Folk maatte lide meget, som laae midt imellem dem, 5-20. Fornemmelig taler han om Kong Antiochus Epiphanes, og hans Bedrifter, og store Tyrannie imod Guds Folk, hvilken var et Forbillede paa Antichristen, rc. 21-45.

2. Og nu vil jeg kundgjøre dig Sand-
heden: see, der skal endnu tre Konger
staae i Persien, og den fjerde skal berige
sig med større Rigdom end alle (de andre),
og naar (han er bleven) mægtig i sin
Rigdom, skal han opvække dem alle imod
det Rige i Grækenland. c. 10, 20.
3. Derefter skal der staae en vældig Kon-
ge, og herske med stort Herredom, og gjøre
efter sin Villie.
4. Og naar han haver staaet, skal hans
Rige sønderbrydes, og deles imod de fire
Himmelens Vinde; dog ikke paa hans
Efterkommere, ei heller efter hans Herre-
dom, med hvilket han herskede; thi hans
Rige skal oprykkes, (og blive) andre end
disse til (Deel). c. 7, 6. c. 8, 8.
5. Og Kongen mod Sønden, som (er
een) af hans Fyrster, skal bestyrkes; og
(en anden) skal bestyrkes over ham, og
herske, hans Herredom skal blive et stort
Herredom.
6. Og naar (nogle) Aar ere til Ende,
skal de forbinde sig tilsammen, og Kongen
af Søndens Datter skal komme til Kongen
af Norden, at gjøre billige (Forslag), men
hun skal ikke formaae (noget) ved (sin)
Arms Kraft, og han, og hans Arm skal
ikke bestaae; men hun, hun skal overgives,
samt de, som førte hende, og den, som
avlede hende, og den, som styrkede hende
(nogle) Tider.
7. Og der skal opstaae (Een) af en Qvist
af hendes Rødder i hans Sted; og han
skal komme til Hæren, og komme i Kongen
af Nordens Befæstning, og gjøre ved dem
(efter sin Villie), og bestyrke sig.
8. Ja, ogsaa deres Guder med deres
ypperste (Mænd), med deres kostelige Tøi
af Sølv og Guld, skal han føre i Fæng-
slet til Ægypten; og han, han skal bestaae
(nogle) Aar for Kongen mod Norden.
9. Og En skal komme i Kongen af Søn-
dens Rige; men han skal vende tilbage
til sit Land igjen.
10. Og hans Sønner skal opvække (Krig),
og samle en Hob af mange Hære, og (een
af dem) skal vist komme, og overskylle (som
en Flod), og gaae over; og han skal kom-
me igjen, og opvække (Krig), indtil hans
Befæstning.
11. Og Kongen af Sønden skal forbit-
tres, og drage ud, og stride imod ham,
imod Kongen af Norden, og fremstille en
stor Hob, og den (anden) Hob skal gives
i hans Haand.
12. Naar den Hob bliver borttaget, skal
hans Hjerte ophøie sig, og han skal fælde
ti tusinde, dog ikke bekræftes. c. 5, 20.
13. Og Kongen af Norden skal komme
tilbage, og fremstille en større Hob, end
den første; og efter nogle Aars Tider ere
til Ende, skal han vist komme med en stor
Hær, og med meget Gods. v. 10.
14. Og i de samme Tider skal mange
staae imod Kongen af Sønden, og de
Røveres Børn af dit Folk skal optages,
til at stadfæste Synet, men de skal falde.
15. Og Kongen af Norden skal komme,
og opkaste en Vold, og indtage en (faare)
fast Stad; og Armene af Sønden skal ikke

kunne bestaae, ei heller hans udvalgte Folk, og (der skal) ingen Kraft (være) til at bestaae.

16. Men den, som kommer imod ham, skal gjøre efter sin Villie, og ingen skal bestaae for hans Ansigt; han skal og staae i det deilige Land, og der skal skee en (fuld) Fordærvelse ved hans Haand.

c. 8, 9.

17. Og han skal sætte sit Ansigt til at komme med alt sit Riges Magt; dog (skal der være) billige (Forslag til Fred) hos ham, og han skal udrette det; thi han skal give ham en Datter (af sine) Hustruers, til at fordærve hende, men hun skal ikke staae (fast), og ikke være paa hans (Side).

18. Derefter skal han vende sit Ansigt tilbage imod Øerne, og indtage mange; men en Fyrste skal gjøre, at hans Forhaanelse skal ophøre for ham, at ikke lade hans Forhaanelse komme igjen over ham.

19. Og han skal vende sit Ansigt tilbage til sit Lands Befæstninger, og støde sig, og falde, og ikke findes. c. 8, 25. c. 2,35.

Ps. 37, 10. 36.

20. Og der skal En staae i hans Sted, som skal lade en Plage fare igjennem det herlige Rige; men inden faa Dage skal han sønderbrydes, dog ikke ved (fnysende) Vrede, og ei i Krigen.

21. Siden skal der staae i hans Sted en Foragtet, hvilken de ikke skal give Rigets Majestæt; men han skal komme med Stilhed, og bemægtige sig Riget med smigrende (Ord).

22. Og (da) skal de Arme, (der ere ligesom) et Landskyl, overskylles for hans Ansigt, og sønderbrydes, endogsaa Pagtens Fyrste.

23. Og efter han haver forbundet sig med ham, skal han gjøre Svig, og fare op, og styrke sig med faa Folk.

24. Med Stilhed skal han ogsaa komme, i de fede (Steder) i Landskabet, og gjøre det, som hans Fædre og hans Forfædre ikke have gjort, han skal adsprede for dem Rov, Bytte og Gods; og han skal optænke sine Anslag imod de faste Stæder, og (det) til en Tid.

25. Og han skal opvække sin Kraft og sit Hjerte imod Kongen af Sønden, med en stor Hær; da skal Kongen af Sønden indlade sig (med ham) i Krig, med en stor og saare mægtig Hær, men han skal ikke bestaae, thi de skal optænke (adskillige) Anslag imod ham.

26. Og de, som æde hans Mad, skal sønderbryde ham, og hans Hær skal overskylle, og der skal falde mange Ihjelslagne.

27. Og begge Kongernes Hjerte skal være at gjøre (hverandre) Ondt, og de skal tale Løgn over eet Bord; og det skal ikke lykkes, thi Enden er endnu (beskikket) til en bestemt Tid.

28. Og han skal vende tilbage til sit Land med stort Gods, og hans Hjerte (skal være) imod den hellige Pagt; og han skal udrette det, og vende tilbage til sit Land.

29. (Derefter) skal han komme tilbage til en bestemt Tid, og komme mod Sønden; og det sidste skal ikke være saa, som det første.

30. Thi Kithims Skibe skal komme imod ham, og han skal blive bedrøvet, og vende om, og blive vred paa den hellige Pagt, og udrette (det), og vende om, og give Agt paa dem, som forlade den hellige Pagt

31. Og der skal staae Arme af ham, og vanhellige Helligdommen (og) Befæstningen, og de skal borttage det daglige (Offer), og sætte en Vederstyggelighed, som Ødelægger.

32. Og dem, som handle ugudeligen imod Pagten, skal han komme til at hykle, ved smigrende (Ord); men Folket, de som kjende deres Gud, skal styrke sig, og udrette det.

33. Og de Forstandige iblandt Folket skal undervise mange; og de skal falde ved Sværd og ved (Ilds) Lue, i Fængsel og i Rov, (mange) Dage.

34. Og naar de falde, skal de blive hjulpne med en liden Hjælp; og mange skal føie sig til dem med smigrende (Ord)

35. Og (nogle) af dem, som undervise (andre), skal falde, til at lutre, og at rense, og at klare dem, indtil Endens Tid; thi den skal (komme) endnu til en bestemt Tid.

36. Og Kongen skal gjøre efter sin Villie, og ophøie sig, og gjøre sig stor over enhver Gud, og tale underlige Ting imod Gudernes Gud, og han skal have Lykke, indtil Vreden er endt, naar det, som er (vist) bestemt, er gjort. 2 Thess 2, 4

Dan. 7, 8. Aab. 13, 1. 5.

37. Og han skal ikke agte paa sine Fædres Guder, ei heller skal han agte paa yndige Qvinder, eller paa nogen Gud; thi han skal ophøie sig storligen over Alting.

1 Tim. 4, 3 &c.

38. Men Befæstningernes Gud skal han ære paa sit Sted; og den Gud, som hans Fædre ikke kjendte, skal han ære med Guld og med Sølv, og med dyrebare Stene, og med kostelige Ting. v. 19. 39. Hab. 1, 16.

39. Og (saaledes) skal han gjøre ved de (saare) stærke Befæstninger, tilligemed den fremmede Gud, hvo som erkjender (dem), dem skal han bevise megen Ære; og han skal lade dem herske over mange, og uddele (dem) Landet til Løn.

40. Men ved Endens Tid skal Kongen af Sønden stanges med ham, og Kongen af Norden skal komme over ham (som med en Storm,) med Vogne og med Ryttere, og med mange Skibe, og komme i Landene, og overskylle, og fare igjennem.

41. Og han skal komme i det deilige Land, og mange skal falde; men disse skal undkomme fra hans Haand, Edom og Moab, og de første af Ammons Børn. c. 8, 9. c. 11, 16.

42. Og han skal sende sin Magt i Landene, og Ægypti Land skal ikke undkomme.

43. Og han skal herske over (de skjulte) Liggendefæ af Guld og Sølv, og over alle kostelige Ting i Ægypten; og Lybier og Morianer skal gaae med ham.

44. Men Tidende af Østen og af Norden skal forfærde ham; og han skal uddrage med stor Grumhed, til at udslette, og til at ødelægge Mange.

45. Og han skal udslaae sit Palladses Pauluner imellem Havene, hos det deilige hellige Bjerg, og komme til sin Ende, og ingen skal hjælpe ham.

12. Capitel.

Engelen forklarer ydermere, hvorledes Guds Folk omsider skal frelses og blive salige, byder dog Daniel, at besegle disse Ord til den sidste Tid, 1-4. Daniel faaer vel mere at see og høre herom, og begjerer at forstaae det, men fatter det ikke, og befales, at hvile og vente at opstaae i sit Lod ved Dagenes Ende, 5-13.

1. Og paa den samme Tid skal Michael, den store Fyrste, staae, den, som staaer for dit Folks Børn, og der skal være en Trængsels Tid, som aldrig haver været, fra Folk blev indtil den Tid, og paa den samme Tid skal dit Folk undkomme, hver den, som findes skreven i Bogen. c. 10, 13. 20. Matth. 24, 21. Es. 4, 3.

2. Og mange af dem, som sove i Jordens Støv, skal opvaagne, somme til et evigt Liv, og somme til Skam (og) til evig Væmmelse. Joh. 5, 29. Es. 66, 24.

3. Men de, som underviste (andre), skal skinne, som den udstrakte Befæstnings Skin; og de, som have retfærdiggjort mange, som Stjernerne, evindelig og altid.

4. Og du, Daniel, tilluk Ordene, og besegl Bogen indtil Endens Tid; da skal mange løbe, (og randsage den,) og Kundskab skal blive mangfoldig. v. 9. Aab. 10, 4.

5. Og jeg Daniel, jeg saae, og see, der stode to andre, den ene ved denne (Side), paa Bredden af Floden, og den anden ved den (anden Side), paa Bredden af Floden.

6. Og (den ene) sagde til den Mand, (som var) iført i de linnede (Klæder), som (stod) oven ved Flodens Vand: hvor længe (skal det vare), til disse underlige Ting (skal faae) Ende? c. 10, 5.

7. Og jeg hørte Manden, (som var) iført i de linnede (Klæder), som stod oven ved Flodens Vand, og han opløftede sin høire Haand, og sin venstre Haand, mod Himlene, og svoer ved den, som lever evindeligen: at efter en bestemt Tid, (ja) bestemte Tider, og en halv, og naar han haver fuldendt at adsprede det hellige Folks Magt, skal alle disse Ting fuldendes. 5 Mos. 32, 40. Aab. 10, 5. 6. Dan. 7, 25. Aab. 12, 14.

8. Og jeg hørte det, men forstod det ikke; og jeg sagde: min Herre! hvad (skal) det sidste af disse (Ting være)?

9. Og han sagde: gak, Daniel! thi Ordene ere tillukte, og beseglede indtil Endens Tid. v. 4.

10. Mange skal rense sig, og klare sig, og luttres, og de Ugudelige skal handle ugudeligen, og ingen af de Ugudelige skal forstaae det; men de, som undervise (andre), skal forstaae det.

11. Og fra den Tid det daglige (Offer) blev borttaget, og til man sætter den Vederstyggelighed, som ødelægger, (skal være) tusinde to hundrede og halvfemtsindstyve Dage. c. 8, 13. c. 9, 27. Matth. 24, 15.

12. Salig er den, som bier (derefter), og naaer til tusinde tre hundrede fem og tredive Dage.

13. Men du, (Daniel!) gak til Enden; og du skal hvile, og staae i dit Lod ved Dagenes Ende.

Propheten Hoseas.

1 Capitel.

Hoseas, som har spaaet fra Ussias til Ezechias Tid, fornemmeligen imod de ti Stammer, tager efter Guds Befaling til Ægte Gomer, med hvilken han avler Jisreel, Lo=Rychamah og Lo=Ammi, hvilke HErren giver disse Navne, til at betegne Israels Kongeriges Ødelæggelse, 1=9. Dog lover Gud ved Christum herligen at oprette sin Kirke af Hedninger og Jøder. 10. 11.

1. HErrens Ord, som skede til Hoseas,
Beeri Søn, i Ussias, Jothams, Achas,
Ezechias, Judæ Kongers Dage, og i Jero-
boams, Joas Søns, Israels Konges Dage:
2. Da HErren begyndte at tale ved Ho-
seas, da sagde HErren til Hoseas: gak,
tag dig en Horekone og Horebørn, fordi
Landet bedriver ideligen Horerie, (idet det
vender sig) fra (at vandre) efter HErren.
c. 3, 1.
3. Og han gik, og tog Gomer, Dibla-
jims Datter; og hun undfangede, og
fødte ham en Søn.
4. Og HErren sagde til ham: kald hans
Navn Jisreel; thi (det er) endnu et lidet,
saa vil jeg hjemsøge Blod-(Skyld) i Jis-
reel over Jehus Huus, og lade ophøre Is-
raels Huses Rige. 2 Kong. 10, 30.
5. Og det skal skee paa den samme Dag,
da vil jeg sønderbryde Israels Bue i Jis-
reels Dal. Jos. 17, 16.
6. Og hun undfangede atter, og fødte
en Datter, og han sagde til ham: kald
hendes Navn Lo-Rychamah, thi jeg vil
ikke ydermere forbarme mig over Israels
Huus, dog vil jeg i sin Tid vist tilgive
dem.
7. Dog vil jeg forbarme mig over Ju-
dæ Huus, og frelse dem ved HErren deres
Gud; og jeg vil ikke frelse dem ved Bue,
eller ved Sværd, eller ved Krig, ved Hest
eller ved Rytter. Es. 35, 4. c. 40, 9.
8. Og hun afvante Lo-Rychamah; og
undfangede, og fødte en Søn.
9. Og han sagde: kald hans Navn Lo-
Ammi; thi I ere ikke mit Folk, og jeg, jeg
vil ikke være eders. c. 2, 23.
10. Og Israels Børns Tal skal være,
som Sand hos Havet, som ikke kan maa-
les, og ei tælles; og det skal skee, paa det
Sted, hvor man maatte sige til dem: I
ere ikke mit Folk, (der skal) man sige til
dem: (I ere) den levende Guds Børn.
1 Mos. 13, 16. c. 15, 5. c. 22, 17.
Rom. 9, 25, 26 ic. 1 Petr. 2, 10.
11. Og Judæ Børn, og Israels Børn
skal samles tillige, og sætte sig eet Hoved,
og drage op af Landet; thi Jisreels Dag
(skal blive) stor. Ez. 37, 22.
Mich. 2, 12. Joh. 10, 16.

2. Capitel.

Hoseas formaner Israels Børn til at afstaae fra deres aandelige Horerie, og truer, at Gud vil tage al Velsignelse fra dem, og give dem i fremmede Folks Hænder, som skal ødelægge dem, 1=13. Dog lover han igjen, at HErren skal lokke dem til sig, omvende dem, give dem Fred, trolove sig med dem, og velsigne dem, 14=23.

1. Siger til eders Brødre: Ammi! og
til eders Søstre: Rychamah!
2. Gaaer i Rette med eders Moder,
gaaer i Rette (med hende), thi hun er ikke
min Hustru, og jeg er ikke hendes Mand;
og lader hende bortskaffe sine Horerier fra
sit Ansigt, og sit Skjørlevnet fra sine
Bryster. c. 4, 5.
3. Paa det jeg skal ikke drage hende no-
gen af, og fremstille hende, som den Dag
hun blev født, ja sætte hende som Ørken,
og lægge hende som et tørt Land, og lade
hende døe af Tørst. Ez. 16, 4.
4. Og jeg skal ikke forbarme mig over
hendes Børn; thi de ere Hore-Børn.
5. Thi deres Moder bedriver Horerier,
hun gjør sig selv til Skamme, som und-
fangede dem; thi hun sagde: jeg vil lede
efter mine Bolere, som give (mig) mit
Brød og mit Vand, min Uld og min Hør,
min Olie og min Drikke. Jer. 44, 17.
Mich. 1, 7.
6. Derfor see, jeg vil sætte Gjærde om
din Vei med Torne, og gjærde hendes
Gjærde, og hun skal ikke finde sine Stier.
7. Og hun skal jage efter sine Bolere, og
ikke gribe dem, og lede efter dem, og ikke
finde; da skal hun sige: jeg vil gaae, og
vende tilbage til min første Mand; thi
jeg havde da bedre end nu.
8. Og hun, hun vidste ikke, at jeg, jeg
haver givet hende Kornet og Mosten og
Olien; og jeg haver givet hende me-
ge Sølv og Guld, (som) de brugte Baal (til
Ære). Ez. 16, 19.
9. Derfor vil jeg komme igjen, og tage
mit Korn igjen paa sin Tid, og min Most
paa sin bestemte Tid; og jeg vil borttage
min Uld og min Hør, (som hun havde,)
at skjule sin Blusel med.

0. Og nu vil jeg blotte hendes Daar-
:hed for hendes Boleres Øine, og ingen
and skal redde hende fra min Haand.
1. Og jeg vil lade ophøre al hendes
æde, hendes Høitider, hendes Ny-
aaneder, og hendes Sabbater, og alle
ndes bestemte Høitider.
2. Og jeg vil ødelægge hendes Viin-
ee, og hendes Figentræe, efterdi hun
gde: det er min Horeløn, som mine Bo-
e gave mig; og jeg vil gjøre dem til en
Skov, og (vilde) Dyr paa Marken skal æde
m. Mich. 1, 7. 3 Mos. 26, 22.
Ps. 80, 14.
3. Og jeg vil hjemsøge over hende
Baalims Dage, for hvilke hun gjorde
ögelse og prydede sig med sit Smykke,
sine Hals-Kjæder, og gik efter sine Bo-
e; men hun forglemte mig, siger HErr-
e. c. 8, 14. Ps. 106, 21.
Es. 17, 10. Jer. 2, 32.
4. Derfor see, jeg vil lokke hende, og
e hende i Ørken, og jeg vil tale kjærli-
n med hende. Dom. 19, 3. Es. 40, 2.
Zeph. 3, 9. 1 Mos. 34, 3.
5. Og jeg vil give hende derfra hendes
ingaarde, og Achors Dal til Haabets
r; og der skal hun synge (imod mig),
n i sin Ungdoms Dage, og som den
ag hun drog op af Egypti Land.
Jos. 7, 24. 26. Ezech. 16, 60.
6. Og det skal skee paa den samme
ag, siger HErren, skal du kalde mig:
n Mand! og ikke ydermere kalde mig:
n Baal!
7. Thi jeg vil borttage Baalims Nav-
af hendes Mund, at deres Navne ikke
ermere skal kommes ihu.
2 Mos. 23, 13. 5 Mos. 12, 3.
8. Og jeg vil gjøre for dem en Pagt
a samme Dag med (vilde) Dyr paa
arken, og med Fuglene under Himme-
l, og med Ormene paa Jorden, og sön-
rbryde af Landet Bue, og Sværd, og
ig, og lade dem ligge tryggeligen.
Job 5, 23. Es. 11, 6 2c. c. 65, 25.
Ps. 46, 10. Ps. 76, 4.
9. Og jeg vil trolove mig dig til evig
id, og jeg vil trolove mig dig i Ret-
rdighed og i Dom, og i Miskundhed, og
egen Barmhjertighed. Es. 16, 8.
Eph. 5, 25.
0. Ja jeg vil trolove mig dig i Troen,
du skal kjende HErren.
1. Og det skal skee paa den samme Dag,
: vil bønhøre, siger HErren, (ja) jeg
vil bønhøre Himlene, og de, de skal bøn-
høre Jorden;
22. Og Jorden skal bønhøre Kornet, og
Mosten, og Olien, og de, de skal bønhøre
Jisreel.
23. Og jeg vil saae mig hende paa Jor-
den, og forbarme mig over Lo-Ryhamah;
og jeg vil sige til Lo-Ammi: du er mit
Folk, og den, den skal sige: min Gud!
Rom. 9, 27 2c. 1 Petr. 2, 10. Hos. 1, 9.

3. Capitel.

Hoseas kjøber paa Guds Befaling en Horeqvinde til at holde sig en lang Tid stille fra sit Horerie, 1-3. Hvorved Gud forestiller, at han vel en rum Tid vilde lade sit Folk blive ganske eenlig og forladt, men omsider omvende det til sig, og gjøre vel imod det igjen, 4. 5.

1. Og HErren sagde til mig, gak end-
nu, (og) elsk en Qvinde, som din Næste
haver elsket, og som har bedrevet Hoer;
efter den Kjærlighed, som HErren haver
til Israels Børn, og de vendte (dog) An-
sigtet til fremmede Guder, og elskede Viin-
flaskerne. c. 1, 2.
2. Og jeg kjøbte mig hende for femten
(Sekel) Sølv, og en Homer Byg, og en
Lethech Byg.
3. Og jeg sagde til hende: bliv mig (til
Villie) mange Dage, bedriv ikke Hoer, og
bliv ikke en (anden) Mands: saa vil jeg
ogsaa (bie) efter dig.
4. Thi Israels Børn skal blive mange
Dage uden Konge, og uden Fyrste, og
uden Offer, og uden Støtte, og uden Liv-
kjortel, og (uden) Billeder.
2 Krøn. 15, 3.
5. Derefter skal Israels Børn omvende
sig, og søge HErren deres Gud, og David
deres Konge; og de skal frygte, (og kom-
me) til HErren, og til hans Gode i de
sidste Dage. 5 Mos. 4, 29.
Jer. 30, 9. 21. 22. Ps. 2, 6. Ezech. 34, 23.

4. Capitel.

Hoseas straffer Folket for adskillige Synder, som gik i Svang hos dem, og truer dem derfor med Guds haarde Straf, 1-14. Og advarer Judæ Stamme, at den ikke skulde bære sig ad, som Ephraim og Israel, 15-19.

1. Hører HErrens Ord, Israels Børn!
thi HErren haver Trætte med dem, som
boe i Landet; thi der er ei Sandhed, og
ei Miskundhed, og ei Guds Kundskab i
Landet.
2. Sværgen, og Løgn, og Mord, og Ty-

verie, og Horerie, de bryde ud, og Blod-
skyld rører ved Blodskyld.
3. Derfor skal Landet sørge, og hver skal
vansmægte, som boer deri, med (vilde)
Dyr paa Marken, og med Fuglene under
Himmelen, og selv Fiskene i Havet skal
bortsamles.
4. Dog vil ingen trætte, og ingen straffe
den anden, og dit Folk er, som de der
trætte med en Præst.
5 Mos. 17, 12. 4 Mos. 16, 3 fgg.
5. Derfor skal du støde dig om Dagen,
og en Prophet skal ogsaa støde sig med
dig om Natten, og jeg vil udrydde din
Moder. c. 2, 2.
6. (De, som vare) mit Folk, ere udryd-
dede, fordi der er ikke Forstand, thi du, du
haver forkastet Forstand, derfor vil jeg
forkaste dig, at du ikke skal gjøre Præste-
Embede for mig: fordi du haver forglemt
din Guds Lov, vil jeg, ja ogsaa jeg, for-
glemme dine Børn.
7. Ligesom de bleve mangfoldige, saa
syndede de imod mig; jeg vil omskifte de-
res Ære til Skam. Phil. 3, 19.
8. De aade mit Folks Synd-(Offer), og
de opløftede (hver) sin Sjel (Begjering)
til deres Misgjerning.
9. Derfor, ligesom Folket, saa skal Præ-
sten være; og jeg vil hjemsøge dets Veie
over det, og betale det sine Idrætter.
Es. 24, 2. Matth. 15, 14.
10. Og de skal æde og ikke blive mætte,
bedrive Hoer, og ikke udbryde (i Mang-
foldighed), fordi de have forladt HErren
(og) at tage vare (paa hans Bud).
3 Mos. 26, 26. Mich. 6, 14.
11. Horerie, og Viin, og Most bortta-
ger Hjertet. c. 3, 1.
12. Mit Folk adspørger sit Træ, og de-
res Kjep skal forkynde dem det; thi Hore-
ries Aand forvilder (dem), og de bedrive
Horerie, saa (de) ikke (ville være) under
deres Gud. c. 5, 4.
13. De offre paa Bjerg-Toppene, og
gjøre Røgelse paa Høiene under Steen-
Eger og Poppeltræer og Eger, thi deres
Skygge er god: derfor bedrive eders Døt-
tre Hoer, og eders Brude blive Horekoner.
Es. 57, 5. 7. Ez. 6, 13. c. 20, 28.
14. Jeg vil ikke besøge eders Døttre,
naar de bedrive Hoer, og eders Brude,
naar de blive Horekoner, thi de, de have
fraskilt sig med Horerne, og offre med
Skjøgerne; og Folket, som ikke forstaaer
det, skal fuldkastes.
15. Vil du, Israel, bedrive Horerie, saa
gjøre dog Juda sig ikke skyldig! Kommer
ikke til Gilgal, og gaaer ikke op til Beth-
Aven, og sværger ikke: (saa sandt som)
HErren lever! c. 10, 5. 5 Mos. 6, 13.
16. Thi Israel var uregjerlig, som en
uregjerlig Koe; nu skal HErren føde dem,
som et Lam, paa et rumt Sted.
17. Ephraim haver forbundet sig til Af-
guder: lad ham fare! 1 Sam. 31, 9.
18. (Omendskjøndt) deres stærke Drik er
bortveget, (saa) bedrive de (dog) idelig
Horerie; (de, som ere) dens Skjolde, elske
(at sige): giver hid! (hvilket er) en Skam.
19. Veiret haver bundet hende ved sine
Vinger, og de skal blive til Skamme ved
deres Offer.

5. Capitel.

Gud truer haardeligen baade Israel og Juda for deres Præsters og Folks Afguderie, Uboesfærdighed og Stolthed, 1-5. Og at de forgjæves søge HErren, men de skal for deres Ondskabs Skyld af Fienderne aldeles ødelægges, 6-14. Dog taler han igjen om deres tilkommende Omvendelse, 15.

1. Hører dette, I Præster! og Israels
Huus! giver Agt paa, og Kongens Huus!
vender Ørene dertil, thi Dommen (an-
gaaer) eder, fordi I vare en Snare for
Mizpa, og et udbredt Garn for Thabor.
Es. 1, 10. Mich. 3, 1. 9. Hos. 9, 8.
2. Og de, som ere afvegne, fordybe sig
til at slagte; men jeg er den, som tugter
dem allesammen.
3. Jeg, jeg kjender Ephraim, og Israel
er ikke skjult for mig; at Ephraim haver
nu bedrevet Horerie, (og) Israel er be-
smittet. c. 7, 2. c. 6, 10.
4. De skal ikke ville give deres Idrætter
til at vende om til deres Gud; thi der er
Horeries Aand midt i dem, og de kjende
ikke HErren. c. 4, 1. 12. Es. 5, 13.
5. Og Israels Hovmodighed svarer imod
ham for hans Ansigt, og Israel og Ephra-
im skal falde for deres Misgjerninger, Ju-
da skal ogsaa falde med dem. c. 7, 10.
6. Da skal de gaae med deres Faar og
med deres Øxne, og søge HErren, og ikke
finde ham; han haver draget sig ud fra
dem. Ordsp. 1, 28.
7. De have handlet utroe imod HErren,
thi de avlede fremmede Børn, nu skal Ma-
aneden fortære dem, med deres Dele.
Ps. 16, 5.
8. Blæser i Trompeten i Gibea, i Ba-
sunen i Ramah, raaber høit i Beth-Aven:
bag dig, BenJamin, (er Fienden)!

kundgjort, at det er vist. c. 10, 6.

10. Judæ Fyrster ere som de, der flytte Landemærke; jeg vil udøse min Grumhed over dem, som Vandet. 5 Mos. 19, 14.
Ordsp. 22, 28. Es. 42, 25.

11. Ephraim lider Vold, og knuses med Dom; thi han vilde (saa have det); han vandrer efter (Menneske-)Bud.
1 Kong. 12, 28. c. 16, 32.

12. Og jeg, jeg var som Møl for Ephraim, og som Raaddenhed (i Benene) for Judæ Huus.

13. Der Ephraim saae sin Sygdom, og Juda sin Byld, da gik Ephraim til Assyrien, og sendte til Kong Jareb; men han, han kunde ikke læge eder, og ei hele eders Byld for eder. c. 7, 11. c. 8, 9.
c. 10, 6.

14. Thi jeg er som en grum Løve for Ephraim, og som en ung Løve for Judæ Huus; jeg, jeg vil sønderrive, og gaae, borttage, og ingen skal redde (dem).
c. 13, 7. 5 Mos. 32, 22.

15. Jeg vil gaae, jeg vil vende tilbage til mit Sted, indtil de kjende deres Skyld, og søge mit Ansigt; naar de ere i Angest, skal de aarle søge mig. Ps. 32, 5; 51, 5.
Jer. 3, 13. Ps. 78, 34.

6. Capitel.

Hoseas spaaer om hvorledes de bodfærdige Israeliter skal formane hverandre til Omvendelse, og trøste sig ved Guds Naade, 1-3. Dog klager HErren igjen over deres Ubestandighed i det Gode, og Haardnakkenhed, Hyklerie og Afguderie, og taler saa atter om deres Omvendelse, 4-11.

1. Kommer, og lader os vende om til HErren, thi han haver sønderrevet, og skal læge os; han haver slaget, og skal forbinde os. 5 Mos. 32, 39. Job 5, 18.

2. Han skal gjøre os levende efter to Dage; paa den tredie Dag skal han opreise os, og vi skal leve for hans Ansigt.
1 Sam. 2, 6.

3. Da skal vi kjende det, vi skal jage efter at kjende HErren, hans Udgang er beredt, som Morgenrøden; og han skal komme til os som en Regn, som en sildig Regn, (og) tidlig Regn paa Jorden.
4 Mos. 11, 14. Jer. 5, 24.

4. Hvad skal jeg gjøre ved dig, Ephraim? hvad skal jeg gjøre ved dig, Juda? thi eders Miskundhed er som en Sky om Morgenen, og som Duggen, der kommer aarle, som (snart gaaer) bort.
Mich. 5, 6. Hos. 14, 6.

5. Derfor haver jeg udhuggel ved Propheterne, jeg haver slaget dem ihjel ved min Munds Taler, og dine Domme ere (som) et Lys, (der) udkommer. Es. 11, 4.
2 Thess. 2, 8.

6. Thi jeg haver Lyst til Miskundhed, og ikke til Offer; og til Guds Kundskab mere end til Brænd-Offer. 1 Sam. 15, 22.
Matth. 9, 13. c. 12, 7.

7. Men de, de overtraadte Pagten, som Adam; der bleve de troløse imod mig.
1 Mos. 3, 6.

8. Gilead er en Stad for dem, som gjøre Uret, den er nedtraadt for Blodskam.
c. 12, 12.

9. Og som naar nogen bier efter Krigs-Tropperne, (saa er) Præsternes Selskab: de myrde paa Veien til Sichem; sandelig, de gjøre skjændelige Ting.

10. Jeg saae i Israels Huus en gruelig Ting; der er Ephraims Horerie, Israel er besmittet. c. 5, 3.

11. Ogsaa Juda (er besmittet; dog) haver han sat en Høst for dig, naar jeg omvender mit Folks Fængsel.
5 Mos. 30, 3. Jer. 33, 26. Ez. 16, 53. Joel 3, 6.

7. Capitel.

Hoseas klager over Folkets Synder, deres Falskhed, Tyverie, Ondskab, Drukkenskab, Hyklerie, Forbund med hedenske Konger, og Forhærdelse, 2c. 1-11. Truer dem med Ødelæggelse, og klager atter over deres Hyklerie og Ubodfærdighed, 12-16.

1. Der jeg lægte Israel, da blottedes Ephraims Misgjerning, og Samarias Ondskaber, thi de have gjort Falskhed; og Tyven kommer ind, en Krigs-Trop overfalder uden til. c. 12, 1.

2. Og de sige ikke i deres Hjerte, at jeg haver ihukommet al deres Ondskab; nu have deres Idrætter omringet dem, de ere for mit Ansigt. c. 5, 3.

3. Ved deres Ondskab glæde de Kongen, og Fyrsterne ved deres Løgn.

4. De ere alle Hoerkarle, de ere som en Ovn, der hedes af en Bager, som holder op at vaage, fra han haver æltet Deien, indtil den bliver (aldeles) syret.

5. (Det er) vor Konges Dag, Fyrsterne have gjort (ham) syg med Hidsighed af Vinen, han fremdrager sin Haand med Spottere.

6. Naar de nærme sig, er deres Hjerte som en Ovn, naar de lure; den, som bager dem, sover den ganske Nat, om Morgenen brænder han, som af gloende Ild.

7. De ere allesammen blevne hede, som en Ovn, og have fortæret deres Dommere; alle deres Konger ere faldne, der er ingen iblandt dem, som kalder paa mig.
v. 14. Job 27, 10. Ps. 14, 4.

8. Ephraim han blander sig iblandt Folkene; Ephraim er (som) en Kage, der ikke er vendt.

9. Fremmede fortære hans Kraft, men han, han fornemmer det ikke; der udstrøes ogsaa graa Haar paa ham, og han, han fornemmer det ikke.

10. Og Israels Hovmodighed svarer imod ham, for hans Ansigt; thi de omvende sig ikke til HErren deres Gud, og søge ham ikke ved alt dette. c. 5, 5.
Am. 4, 6. Hagg. 2, 17.

11. Men Ephraim er ligesom en forlokket Due, (som har) ingen Forstand; de raabte paa Ægypten, (og) de gik til Asyrien. c. 5, 13. c. 8, 9.

12. Naar de gaae bort, vil jeg udbrede mit Garn over dem, jeg vil nedkaste dem som Fugle under Himmelen; jeg vil tugte dem, saasom det høres i deres Forsamling.
2 Kong. 17, 4. 6. Ez. 12, 13.

13. Vee dem! thi de vanke hid og did fra mig; Ødelæggelse (skal vederfares) dem, thi de have gjort Overtrædelse imod mig; og jeg, jeg vilde forløse dem, men de, de talede idel Løgn imod mig.
c. 9, 12. Ps. 81, 12 sqq.

14. Og de raabe ikke til mig i deres Hjerte, naar de hyle paa deres Seng; for Korn og Most holde de sig tilsammen, de afvige (og overtræde) imod mig.
v. 7. Ps. 14, 4.

15. Og jeg, jeg tugtede (dem vel), og jeg bestyrkede deres Arme; men de tænkte Ondt imod mig.

16. De omvendte sig, (men) ikke til den Høieste, de vare som en falsk Bue, deres Fyrster skal falde ved Sværdet, for deres Tunges Fortørnelse; denne er deres Bespottelse i Ægypti Land.
Ps. 78, 57; 73, 8. 9.

8. Capitel.

Propheten forkynder Fiendernes Ankomst, og at de skal ødelægge og udrydde Folket, fordi de glemte Gud, og foragtede det Gode, 1-3. Særdeles fordi de havde gjort sig en Konge uden Guds Villie, og Guldkalve, og forladt sig paa menneskelig Hjælp, og foragtet Guds Ord, rc. 4-14.

1. Sæt en Trompet for din Gane, (og sig: der kommer En) som en Ørn over HErrens Huus; fordi de overtraadte min Pagt, og gjorde Overtrædelser imod min Lov. Es. 58, 1.

2. (Da) skal de raabe til mig: min Gud! vi Israel kjende dig.

3. Israel bortkastede det Gode; Fienden skal forfølge ham.

4. De, de gjorde en Konge, men (de havde det) ikke af mig, de satte en Fyrste, og jeg vidste det ikke; de gjorde sig Afguder af deres Sølv og deres Guld, paa det de skulde udryddes. 1 Sam. 31, 9.
5 Mos. 4, 26. c. 8, 19.

5. Din Kalv, Samaria! bortkastede (dig); min Vrede er optændt imod dem; hvor længe (skal det vare)? de kan ikke rose sig af Uskyldighed.

6. Thi den (kom) op af Israel, en Mester gjorde den, og den er ikke en Gud; men Samarias Kalv skal være til smaae Stykker. 2 Mos. 32, 20.

7. Thi de saaede Veir, og de skal høste Hvirvelvind; den skal ikke have staaende Korn, (dens) Grøde skal ikke give Meel; om den maaskee end giver, skal Fremmede opsluge det. c. 10, 13. Jer. 12, 13.
Mich. 6, 15. 5 Mos. 28, 33. Es. 65, 22.

8. Israel er opslugt; nu ere de iblandt Hedningerne, som et Kar, hvortil ingen haver Lyst. Ps. 31, 13.

9. Thi de fore op til Asyrien, (til) et vildt Æsel, som var alene for sig; de (af) Ephraim betingede Bolere for Horeløn.
c. 5, 13. c. 7, 11.

10. Fordi de og have betinget Bolere for Horeløn iblandt Hedningerne, vil jeg nu samle dem; ja de have (allerede) begyndt et Lidet, for Kongens (og) Fyrsternes Byrdes Skyld. Ez. 16, 27.

11. Thi Ephraim gjorde mange Altere, til at synde med; han havde Altere til at synde. c. 12, 12.

12. Om jeg end vilde lade skrive ham mangfoldige Ting af min Lov, blive de dog agtede som noget fremmed.
Marc. 1, 27.

13. (Anlangende) mine Gavers Offer, da slagtede de Kjød, og aade, (og) HErren havde ikke Lyst dertil; nu vil han komme deres Misgjerning ihu, og hjemsøge deres Synder; de, de vende om til Ægypten igjen. Es. 1, 11. Jer. 14, 12.
Amos 5, 22.

14. Thi Israel forglemte den, som havde gjort ham, og byggede Palladser, og Juda gjorde mange faste Stæder; men [illegible]

c. 2, 13. c. 13, 6. Jer. 17, 27. Am. 5, 6.

9. Capitel.

Hoseas raader Israel fra deres afgudiske Glæde, og truer dem med Hunger, Bortførelse til Assyrien, Gudstienestens Borttagelse og Ødelæggelse, 1-6. Han klager over de falske Propheter, og Folkets fordærvede Tilstand, efter deres Fædres Exempel, og truer dem med adskillige Straffe, 7-10. Propheten ønsker, de maatte ikke føde Børn, som skulde saa ødelægges, og klager ydermere over Afguderie, og truer dem med haard Straf, 14-17.

1. Israel! glæd dig ikke til (din) Fryd, som Folkene, thi du haver bedrevet Horerie, (og vendt) dig fra din Gud; du elsker Horeløn paa alle Kornloer. Ps. 73, 27.
Ez. 20, 30.

2. Loen og Persen skal ikke føde dem; og Most skal slaae hende feil.

3. Du skal ikke blive i HErrens Land; men Ephraim skal drage igjen til Ægypten, og de skal æde urene Ting i Assyrien.

4. De skal ikke udøse Viin til Drik-Offer for HErren, og ikke behage ham; deres Slagt-Offer (skal vorde) dem, som de Sørgendes Brød; alle, som æde det, skal blive urene; thi deres Brød er for deres Sjeles (Lyst), det skal ikke komme i HErrens Huus. 5 Mos. 26, 14.
Hos. 8, 13.

5. Hvad vil I gjøre paa den bestemte (Forsamlings-)Dag, og paa HErrens Høitids-Dag?

6. Thi see, de gaae (derhen) for Ødelæggelsen, Ægypten skal samle dem, Moph skal begrave dem; Nelder skal eie deres yndige Ting af Sølv, Torne (skal være) i deres Pauluner.

7. Hjemsøgelsens Dage ere komne, Betalingens Dage ere komne, de af Israel skal fornemme (det); Propheten er en Daare; en Mand, som haver en Aand, er galen, for din store Misgjernings og store Hads Skyld. Jer. 46, 21. c. 50, 41.
1 Kong. 22, 23. 24. Ez. 13, 3. Mich. 2, 11.

8. Ephraims Vægter er med min Gud; (men) en (falsk) Prophet er som en Fuglefængers Snare paa alle hans Veie, (og bærer) Had i hans Guds Huus. c. 5, 1.

9. De nedsænke sig dybt, de forbærve sig, som i Gibeas Dage; han skal ihukomme deres Misgjerning, han skal hjemsøge deres Synder. Dom. 19, 15. c. 20, 13.

10. Jeg fandt Israel som Druer i Ørken, (og) jeg saae eders Fædre som den første Frugt paa Figentræet i dets Begyndelse (at bære Frugt; men) de gik ind til Baal-Peor, og frastilte sig til den skammelige Afgud, og de bleve Vederstyggeligheder saasom de elskede. 4 Mos. 25, 3.

11. (Anlangende) Ephraim, deres Herlighed skal bortflyve som en Fugl, at de skal ikke føde, eller (bære) i Livet, eller undfange.

12. Thi om de end opføde deres Børn vil jeg dog berøve dem deres Børn, at (der skal) ikke (blive) en Mand (tilbage) thi vee ogsaa dem, naar jeg viger fra dem
v. 16. c. 7, 13. 1 Sam. 28, 16.

13. Ephraim er, saasom jeg seer Thyrus plantet i en skjøn Bolig; men Ephraim maa føre sine Børn ud til Manddraberen.
Ez. 27, 3.

14. Giv dem, HErre! hvad skal du give? giv dem ufrugtsommeligt Liv, og udtørrede Bryster!

15. Al deres Ondskab er i Gilgal, thi der haver jeg hadet dem, for deres Idrætters Ondskabs Skyld, jeg vil udstøde dem af mit Huus; jeg vil ikke blive ved at elske dem, alle deres Fyrster ere modvillige.
Ez. 1, 23.

16. Ephraim er slagen, deres Rod er bleven tør, de skal ikke bære Frugt; og om de end føde, vil jeg dog dræbe deres Livs ønskelige (Frugt). v. 12.

17. Min Gud skal forkaste dem, thi de høre ham ikke; og de skal vanke hid og did iblandt Hedningerne.

10. Capitel.

Hoseas klager over Israels Afguderie, Meened, forvendte Væsen, falske Tillid, og andre Synder, og truer dem med Guds Straf, 1-8. HErren taler selv fremdeles om deres Synder og Syndens Straf og raader til Omvendelse, 2c. 9-15.

1. Israel er et afplukket Viintræe, hans Frugt ligner ham selv; efter sin Frugts Mangfoldighed formerede han Alterne; eftersom det (gik) hans Land vel, (saa) smykkede de Støtterne.

2. Deres Hjerter delede sig, nu skal de ødelægges; han, han skal sønderbryde deres Altere, forstyrre deres Støtter.
Jer. 46, 25. 2 Kong. 17, 6 sqq.

3. Thi nu skal de sige: vi have ingen Konge; thi vi frygtede ikke HErren, hvad skulde da Kongen (kunne) gjøre os?

4. De talede (løgnagtige) Ord, idet de svore forfængeligen der de gjorde Pagt:

Høiene; falder over os! Luc. 23, 30.
Es. 2, 10. 19. Aab. 6, 15. 16.

9. Du haver syndet fra Gibeas Dage
af, o Israel! der stode de; den Krig i
Gibea, (som blev ført) imod Uretfærdig-
heds Børn, skal ikke gribe dem.
Dom. 19, 12. 25. c. 20, 9 sqq.

10. (Det er) min Lyst, at jeg vil tugte
dem; og Folk skal samles over dem, naar
jeg binder dem, for deres tvende Misgjer-
ningers Skyld.

11. Fordi Ephraim er en Kalv, som er
oplært, og elsker at tærske, saa foer jeg,
jeg over hendes skjønne Hals; (ja,) jeg
vil ride paa Ephraim, Juda skal pløie,
Jakob skal harve for sig.

12. Saaer eder til Retfærdighed, høster
til Miskundhed, pløier eder nyt Land paa
ny; thi (det er) Tid at søge HErren, indtil
han kommer og lærer eder Retfærdighed.
Ordsp. 11, 18. c. 22, 8. Jer. 4, 3. Es. 55, 6.
Es. 45, 8.

13. I pløiede Ugudelighed, I høstede
Uretfærdighed, I aade Løgns Frugt; thi
du forlod dig paa din Vei, paa dine Væl-
diges Mangfoldighed. Job 4,8. Hos. 8,7.

14. Derfor skal et Bulder opkomme
iblandt dine Folk, og alle dine Fæstnin-

over deres Kræfter; og jeg

5. Han skal ikke vende til
Land; men Assur han
Konge, thi de vægrede sig
sig.

6. Og Sværdet skal b
Stæder, og fortære hans
dem, for deres Raads Sk
c. 10, 6.

7. Thi mit Folk, de ha
vende sig fra mig; de kal
skal omvende sig) til den
ingen ophøier (ham) tillig
c. 7, 16.

8. Hvorledes skulde je
Ephraim? og overantvo
hvorledes skulde jeg gjøre
Adam? skulde jeg sætte di
mit Hjerte haver vendt
Fortrydelser ere optændte
5 Mos. 29, 23. 1 Mos. 19, 24.
Jer. 31, 20.

9. Jeg vil ikke gjøre eft
me Vrede, og jeg vil ikke
fordærve Ephraim; thi jeg
et Menneske, den Hellige
og jeg vil ikke komme i St
4 Mos. 23, 19. 1 Sa

12. Capitel.

...n klager baade over Israel og over Juda, fore-
ler dem sine Gjerninger, som han haver beviist
...es Fader Jakob, — hvis Exempel han foreholder
...m — og dem alle, og formaner dem til Omven-
...lse, 1-7. Han klager over deres Uretfærdighed
... Stolthed og at de, uanseet han havde endnu
...meget godt i Sinde med dem, dog ikke vilde lyde,
... ikke agte paa de Velgjerninger, som dem fordum
...ere beviste, men opirrede Gud, rc. 8-15.

. Ephraim har omringet mig med
gn, og Israels Huus med Svig; men
da regjerer endnu med Gud, og er tro-
t med de Hellige. c.7,1. Job 2,3.9.
. Ephraim føder sig med Vind, og jager
er Østenveir, den ganske Dag formerer
n Løgn og Ødelæggelse; og de gjøre
gt med Assyrien, og Olie føres til
gypten.
. HErren haver og Trætte med Juda,
han skal hjemsøge Jakob efter sine Veie,
betale ham igjen efter sine Idrætter.
. Han holdt sin Broders Hæl i Mo-
s Liv; og han holdt sig fyrstelig med
d i sin Kraft. 1 Mos. 25,22.26.
c. 32,24. 28.
. Ja, han holdt sig fyrstelig med en
gel, og overvandt, han græd, og bad
m om Naade; han fandt ham i Beth-
, og der talede han (ogsaa) med os.
. Og HErren er den Zebaoths Gud;
Erren er hans Ihukommelses (Navn).
Mos. 15,3. Ps. 68,5. Es. 54,5. Am. 4,13.
. Du derfor, omvend dig til din Gud;
var Miskundhed og Ret, og vent stedse
a din Gud. c. 14,2. Joel 2,12.
Zach. 7,9. Ps. 37,3.5.
. I Kjøbmandens Haand ere falske
egt-Skaaler; han elsker at fortrykke
ndre).
. Og Ephraim sagde: jeg er dog bleven
g, jeg haver fundet Formue; (i) alle
ine Arbeider skal de ikke finde i mig (no-
n) Misgjerning, som er Synd.
Hab. 3,17.
0. Men jeg er HErren din Gud, fra
gypti Land af; jeg vil endnu lade dig
e i Pauluner, som paa den bestemte
rsamlings-Dag. c.1,4. 2 Mos. 20,2.
1. Og jeg vil tale til Propheterne, og
vil formere Syner, og jeg vil give Lig-
lser ved Propheterne.
2. Sandelig, der er Uretfærdighed i
ead, de ere ikkun Forfængelighed, de
rede Øxne i Gilgal, ja, deres Altere ere
Steenhobene hos Furerne paa Mar-
. c.4,8. c.8,11. c.10,1. Jer. 11,13.

13. Og Jakob flyede til Syriens Land, og
Israel tjente for en Hustru; ja, for en
Hustru maatte han vogte (Faar).
1 Mos. 28,5; 29,20. 30.
14. Og ved en Prophet førte HErren
Israel op af Egypten, og ved en Prophet
blev han bevaret. 2 Mos. 12,37. c.3,10.
15. Ephraim opirrede (ham) bitterli-
gen; derfor skal han lade hans Blodskyld
blive paa ham, og hans HErre skal betale
ham igjen hans Forhaanelse.

13. Capitel.

Hoseas klager over Israels Børns Afguderie, 1. 2. Og truer dem med Guds haarde Straf, for deres store Utaknemmeligheds Skyld mod ham, 3-8. Han forestiller dem fremdeles Aarsagen til deres Fordærvelse, 9-13. Og lover dem igjen Forløsning ved Christum, 14. 15.

1. Naar Ephraim talede, (var der) For-
skrækkelse, han, han ophøiede sig i Israel;
men han blev skyldig ved Baal, og døde.
1 Kong. 16,31. 32.
2. Og nu bleve de ved at synde, og
gjorde sig et stort Billede af deres Sølv,
Afguder ved deres Forstand, (det var)
altsammen Mesterens Gjerning; de sagde
om dem: de Mennesker, som offre, skal
kysse Kalvene. 1 Sam. 31,9.
3. Derfor skal de være som en Sky om
Morgenen, og som en Dug, der kommer
aarle, (og) gaaer (snart) bort; som Av-
nen, der drives ved en Storm af en Loe,
og Røg af en Skorsteen. Ps. 1,4.
4. Og jeg er HErren, din Gud, fra
Egypti Land af, derfor skulde du ikke
kjende nogen Gud foruden mig, thi der er
ingen Frelser uden mig. c. 12,10.
2 Mos. 20,2. 5 Mos. 5,6.7.
5. Jeg kjendte dig i Ørken; i de tørre
Steders Land. 5 Mos. 8,2. c. 32,10.
6. Der de fik Føde, da bleve de mætte,
de bleve mætte, og deres Hjerte ophøiede
sig; derfor forglemte de mig.
5 Mos. 32,15. c. 31,20. Jer. 3,21. Hos. 2,13.
7. Og jeg var dem som en grum Løve;
som en Parder saae jeg til paa Veien.
c. 5,14. Begr. 3,10. Jer. 5,6.
8. Jeg mødte dem, som en Bjørn, den
Ungerne ere tagne fra, og sønderrev deres
tilluktede Hjerte; og der fortærede jeg
dem, som en gammel Løve; (vilde) Dyr
paa Marken reve dem.
9. Din Fordærvelse er af dig selv, o Is-
rael; men i mig er din Hjælp.
Es. 3,9. Jer. 2,17. c. 25,7.
10. Hvor er nu din Konge? at han kan

frelse dig i alle dine Stæder; og dine
Dommere? om hvilke du sagde: giv mig
en Konge, og Fyrster. 1 Sam. 8, 5. 6.
11. Jeg gav dig en Konge i min Vrede,
og tog ham bort i min Grumhed.
1 Sam. 8, 9. 22. c. 15, 23. 1 Krøn. 10, 13.
12. Ephraims Misgjerning er tilsammenbunden, hans Synd er gjemt.
13. Smerter skal komme paa ham, (som)
paa hende, der føder; han er ikke en viis
Søn, (thi ellers) havde han ikke staaet
(saa lang) en Tid i Børnenes Fødsels-
Sted. 2 Kong. 19, 3. Es. 13, 8.
14. Jeg vil forløse dem af Helvedes
Vold, jeg vil gjenløse dem fra Døden:
Død! jeg vil være din Pestilentse, Helvede! jeg vil være din Ødelæggelse; Fortrydelse skal skjule sig for mine Øine.
1 Cor. 15, 55. Ebr. 2, 14.
15. Thi han, han skal bære Frugt iblandt
Brødrene; (dog) skal der komme et Østenveir, et HErrens Veir, som skal fare op af
Ørken, og hans Kildevæld skal tørres, og
hans Kilde blive tør; det samme skal røve
alle kostelige Kars Liggendefæ.
c. 4, 19. c. 12, 2.

14. Capitel.

Hoseas forkynder atter Samarias og Israels Ødelæggelse, og formaner dem til Omvendelse, visende, hvorledes de skal ydmyge sig for HErren, 1-4. HErren lover at bønhøre og velsigne dem, 5-9. Formaner til at betragte flitteligen, og tage til Hjerte, hvad HErren byder, rc. 10.

1. Samaria skal ødelægges, thi den var
gjenstridig imod sin Gud; de skal falde
ved Sværdet, deres spæde Børn skal knuses, og deres frugtsommelige Qvinder sønderrives. c. 11, 6.
2. Omvend dig, Israel! til HErren din
Gud; thi du er falden ved din Misgjerning. c. 12, 7. Sach. 1, 4. Joel 2, 12.
3. Tager Ord med eder, og omvender
eder til HErren; siger til ham: tilgiv al
Misgjerning, og tag til Takke (med os);
saa vil vi betale (dig) med vore Læbers
Øxne. Ebr. 13, 15.
4. Assur kan ikke frelse os, vi vil ikke ride
paa Heste, og ikke ydermere sige til vore
Hænders Gjerning: (det er) vor Gud;
thi i dig faaer en Faderløs Barmhjertighed. Jer. 17, 5. Mich. 7, 5. Ps. 10, 14. 18.
5. Jeg vil læge deres Afvendelse, jeg vil
elske dem frivilligen; thi min Vrede er
vendt fra dette (Folk).
6. Jeg vil være Israel som en Dug, han
skal blomstre som en Lillie, og udslaae sine
Rødder som Libanon.
7. Hans unge Qviste skal udgaae, og
hans Priis skal være som Olietræets, og
hans Lugt som den af Libanon.
Es. 60, 13. Jer. 11, 16.
8. De skal komme tilbage, at sidde under
hans Skygge, de skal komme til Live igjen
som Korn, og blomstre som Viintræet;
hans Ihukommelse (skal være) som Viin
af Libanon.
9. Ephraim! hvad skal jeg ydermere med
de Afguder? jeg, jeg vil bønhøre, og jeg
vil see til ham; jeg (vil være) som et
grønt Fyrretræe, din Frugt er funden (at)
være af mig. 1 Sam. 31, 9.
10. Hvo er viis? og han skal forstaae
disse Ting, og forstandig? og han skal
kjende dem; thi HErrens Veie ere rette, og
Retfærdige skal vandre paa dem, men
Overtrædere skal falde paa dem.
Ps. 25, 10. Es. 8, 14.

Propheten Joel.

1. Capitel.

Joel forestiller Jøderne den svare Plage, som ved Orme og Græshopper rc. skulde komme over Landet, og formaner dem til at betragte saadant, 1-7, og derover at hyle og sørge, fordi alt Korn og Frugter bleve ødelagte, 8-13. Og at faste og ydmyge sig for Gud, for denne svare Ødelæggelses Skyld, 14-20.

1. HErrens Ord, som skede til Joel,
Pethuels Søn:
2. Hører dette, I Gamle! og fatter med
Ørene, alle Landets Indbyggere! om der
er saadant skeet i eders Dage, eller i eders
Fædres Dage.
3. Fortæller eders Børn derom, og eders
Børn deres Børn, og deres Børn en anden Slægt: Ps. 78, 3. 4.
4. Hvad Kaalormen lod overblive, aad
Græshoppen, og hvad Græshoppen lod
overblive, aad Oldenborren, og hvad Oldenborren lod overblive, aad Kornormen.
c. 2, 25. Am. 4, 9. 2 Mos. 10, 5.
5. Vaagner op, I Drukne! og græder,
og hyler, alle I, som drikke Viin! for

osten, thi den er afskaaren fra eders und.

. Thi et Folk drager op i mit Land, n er) mægtigt, og (der er) ikke Tal a; det haver Tænder, og haver en gam-l Løves Kind-Tænder.

. Det gjør mit Viintræ aldeles øde, og er Barken af mit Figentræ; det gjør : aldeles bart, og man bortkaster (det,) dets Qviste blive hvide.

. Hyl, som en Jomfru, der haver om-rdet en Sæk, for sin Ungdoms Mand.

. Mad-Offer og Drik-Offer er afskaa- : fra HErrens Huus; Præsterne, HEr-ns Tjenere, sørge. v. 13. c. 2, 14.

0. Marken er ødelagt, Landet sørger; i Kornet er ødelagt, Mosten er fortørret, n ferske Olie er vansmægtet.
Am. 1, 2. Es. 24, 4.

1. Agermændene ere beskjæmmede, Viin-aardsmændene hyle, for Hvede og for yg; thi Høsten paa Marken er fordær-t. Jer. 14, 4.

2. Viintræet er tørret, og Figentræet er ansmægtet, (dertil) Granattræet, ja Pal-træet, og Æbletræet, alle Træer paa arken ere fortørrede; ja Fryd er fortør- : fra Menneskens Børn. Am. 5, 17.

3. Binder (Sæk) om (eder,) og græ-r, I Præster! hyler, I Altertjenere! mer ind, I min Guds Tjenere! bliver i Natten i Sække; thi Mad-Offer og rik-Offer holdes tilbage fra eders Guds uus. v. 9.

4. Helliger en Faste, udraaber en For-lingsdag, samler de Ældste, (ja) alle Lan-ts Indbyggere, til HErrens eders Guds uus, og raaber til HErren.
c. 2, 15. 2 Kron. 20, 3. Esr. 8, 21. Jon. 3, 5.

5. Ak for en Dag! thi HErrens Dag nær, og skal komme som en Ødelæggelse a den Almægtige. c 2, 1. c. 3, 19.
Es. 30, 3. Zeph. 1, 14.

6. Mon Maden ikke være afskaaren for re Øine, (ja) Glæde og Fryd fra vor uds Huus?

7. Sædekornene ere raadnede under de-s Jordklimper, Forraadshusene ere øde-te, Laderne ere nedbrudte, fordi Kornet fortørret.

8. Hvor sukker Qvæget! Øxnenes Hjor-ere forvildede, thi de have ingen Føde;) Faarehjordene ere ogsaa ødelagte.
Jer. 14, 5.

9. Til dig, HErre! vil jeg raabe; thi Ild haver fortæret Græsgangene i Ør-ken, og en Lue haver optændt alle Træerne paa Marken.

20. Ogsaa Dyrene paa Marken skrige til dig; thi Vandstrømmene ere fortørrede, og en Ild haver fortæret Græsgangene i Ørken. Ps. 104, 11. Jer. 14, 6.
1 Kong. 17, 7.

2. Capitel.

Propheten forestiller ydermere den forskrækkelige Ødelæggelse, og formaner Folket til Ydmygelse og Bodfærdighed, og byder at faste og bede, 1-7. Han lover derpaa Guds Velsignelse, og Plagernes Borttagelse, og spaaer om Guds Kirkes lykkelige Tilstand, v. 18-27.

1. Blæser i Trompeten i Zion, og raaber høit paa min Helligheds Bjerg; alle Landets Indbyggere skal bæve, thi HErrens Dag kommer, thi den er nær.
c. 1, 15. Zeph. 1, 14.

2. En mørk og dunkel Dag, en Dag med Skye og stor Mørkhed, er som Morgenrøden udbredt over Bjergene, et stort og mægtigt Folk, hvis Lige haver ikke været fra Verdens (Begyndelse) og ei heller skal være, saa mange Aar (der er) Slægt efter anden til. Am. 5, 18. 20. Zeph. 1, 15.
2 Mos. 11, 6.

3. En Ild fortærer foran det, og efter det skal en Lue optænde; foran det er Landet som Edens Have, men efter det som en (meget) øde Ørk, og ingen skal undkomme for det. 5 Mos. 4, 24.
c. 9, 3. Ps. 18, 9.

4. Dets Skikkelse er som Hestes Skikkelse, og som Ryttere skal de rende.

5. De skal springe paa Bjergenes Toppe, som Vogne rumle, som en Ildslue sprager, der fortærer Halm, som et mægtigt Folk, der er rustet til Krig.

6. Folkene skal bæve for dets Ansigt; alle Ansigter skal blive ganske sorte.

7. De skal løbe, som de Vældige, og stige op paa Muren, som Krigsmænd; og de skal drage, hver paa sine Veie, og ikke forvende deres Stier.

8. Og de skal ikke fortrykke den ene den anden, de skal gaae hver paa sin banede Vei, og de skal falde over Vaaben, men ikke saares.

9. De skal løbe om i Staden, løbe paa Muren, opstige i Husene; de skal komme ind igjennem Vinduerne, som en Tyv.
Jer. 9, 21.

10. Jorden bæver for deres Ansigt, Himmelen bæver; Sool og Maane blive sorte og Stjernerne forholde deres Skin.
Jer. 2, 12. Es. 13, 10. Joel 3, 4. 20. Matth. 24, 29.

11. Thi HErren udgiver sin Røst for sin
Hær, thi hans Leir er saare stor; thi den
er mægtig, som skal udrette hans Ord; thi
HErrens Dag er stor, og saare forfærde-
lig, og hvo kan taale den?
Ps. 103, 20. 21. Jer. 30, 7 ꝛc. Zeph. 1, 15.
Mal. 3, 2.
12. Nu derfor siger HErren ogsaa: ven-
der om til mig i eders ganske Hjerte, og
med Faste, og med Graad, og med Hy-
len. Ez. 33, 11. Hos. 12, 7. c. 14, 2.
13. Og sønderriver eders Hjerte, og ikke
eders Klæder, og vender om til HErren,
eders Gud; thi han er naadig og barm-
hjertig, langmodig og af stor Miskundhed,
og angrer det Onde. 2 Sam. 3, 31.
2 Mos. 34, 6 ꝛc. Ps. 103, 8. Jon. 4, 2.
14. Hvo veed? han maatte vende om,
og angre det, og lade en Velsignelse blive
tilovers efter sig, (til) Mad-Offer og
Drik-Offer for HErren eders Gud.
Jon. 3, 9. Joel 1, 9. 13.
15. Blæser i Trompeten udi Zion; hel-
liger en Faste, udraaber en Forbudsdag.
c. 1, 14.
16. Samler Folket, helliger en Forsam-
ling, sanker Gamle, samler spæde Børn,
og dem, som die Brysterne; en Brudgom
gaae ud af sit Kammer, og en Brud af
sit Brudehuus.
17. Præsterne, HErrens Tjenere, skal
græde imellem Forhuset og Alteret; og de
skal sige: HErre! spar dit Folk, og giv
ikke din Arv til Skjændsel, at Hedningerne
ikke skulle herske over dem; hvorfor skal de
sige iblandt Hedningerne: hvor er deres
Gud? c. 1, 9. Ps. 42, 11. Mich. 7, 10.
18. Saa skal HErren være nidkjær for
sit Land, og spare sit Folk.
19. Og HErren skal svare, og sige til sit
Folk: see, jeg sender eder Kornet og Mo-
sten og Olien, og I skal mættes dermed;
og jeg vil ikke ydermere give eder til
Skjændsel iblandt Hedningerne. v. 26.
20. Og den fra Norden vil jeg drive
langt bort fra eder, og bortstøde ham i
tørt og (meget) øde Land, hans Ansigt
med Havet i Øster, og hans Ende til det
yderste Hav: og hans Stank skal opfare,
og hans onde Lugt skal opfare, thi han
tog sig store Ting for at gjøre.
21. Frygt ikke, du Land! fryd dig, og
vær glad; thi HErren haver taget sig store
Ting for at gjøre.
22. Frygter ikke, I Dyr paa Marken!
thi Græsgangene i Ørken udgive Græs;
thi (hvert) Træe bærer sin Frugt, Figen-
træerne og Viintræerne give deres For-
mue. c. 1, 12. 3 Mos. 26, 4. 20.
23. Og I Zions Børn! fryder og glæ-
der eder i HErren eders Gud, thi han ha-
ver givet eder den Retfærdigheds Lærer,
og han skal lade nedfare til eder Regn, ja
tidlig Regn, og sildig Regn, i den første
(Maaned). Es. 61, 10. Hab. 3, 18.
Hos. 6, 3. 3 Mos. 26, 4.
24. Og Loerne skal være fulde med Korn,
og Perse-Karrene løbe over med Most og
(fersk) Olie. Ordsp. 3, 10.
25. Og jeg vil give eder Aarene igjen,
som Græshoppen, Oldenborren, og Korn-
ormen, og Kaalormen aade, (som var)
min store Hær, som jeg havde sendt paa
eder. c. 1, 4.
26. Og I skal æde og mættes og love
HErrens eders Guds Navn, som haver
handlet med eder i underlige (Maader):
og mit Folk skal ikke beskjæmmes evindeli-
gen. v. 19.
27. Og I skal fornemme, at jeg er midt
i Israel, og jeg er HErren, eders Gud, og
ingen ydermere; og mit Folk skal ikke be-
skjæmmes evindeligen.

3. Capitel.

Joel spaaer om den Hellig Aands Udøsfelse, i det nye Testamentes Tid, og Guds Frelsning, 1-5. Om Guds Domme over Kirkens Fiender, 6-22. Om de Troendes evige Lyksalighed, og Fiendernes Undergang, 23-26.

1. Og det skal skee derefter, at jeg vil
udgyde min Aand over alt Kjød, og eders
Sønner og eders Døttre skal prophetere;
eders Ældste skal drømme Drømme, og
eders unge Karle see Syner. Es. 44, 3.
Ez. 39, 29. Sach. 12, 10. Ap. G. 2, 16. 17.
c. 8, 17. c. 10, 44.
2. Og end over Tjenere og over Tjeneste-
Piger vil jeg i de samme Dage udgyde
min Aand.
3. Og jeg vil give underlige Tegn i
Himmelen og paa Jorden: (nemlig) Blod,
og Ild, og Røgstøtter.
4. Solen skal omvendes til Mørkhed, og
Maanen til Blod, førend HErrens den
store og forfærdelige Dag kommer.
c. 2, 10. Es. 13, 10 ꝛc. Ezech. 32, 7.
5. Og det skal skee, at hver, som kalder
paa HErrens Navn, skal undkomme: thi
paa Zions Bjerg og Jerusalem skal være
Raad til at undkomme, saasom HErren
haver sagt, og hos de Øvrige, som HErren
kalder. Ap. G. 2, 21. Rom. 10, 13.

6. Thi see, i de samme Dage, og paa den samme Tid, naar jeg skal omvende Judæ og Jerusalems Fængsel: Jer. 33, 26.
Ezech. 16, 53.
7. Da vil jeg samle alle Hedningerne, og føre dem ned til Josaphats Dal; og der vil jeg holde Dom med dem, for mit Folks og Israels min Arvs Skyld, som de have adspredt iblandt Hedningerne, og deelt mit Land.
8. Og de have kastet Lod om mit Folk, og givet en ung Dreng for en Skjøge, og solgt en ung Pige for Viin, og de have drukket.
9. Og tilmed, hvad (have) I med mig (at gjøre) Tyrus og Zidon, og alle Philisternes Grændser? mon I ville betale mig med et Vederlag, eller ville I vederlægge mig (dette)? letteligen, hasteligen vil jeg igjengive eders Vederlag paa eders Hoved. 1 Cor. 10, 22.
10. I, som have taget mit Sølv og mit Guld, og have indført mine deilige, yndige Ting i eders Templer;
11. Og I have solgt Judæ Børn og Jerusalems Børn til Grækernes Børn, paa det I skulde føre dem langt fra deres Landemærke.
12 See, jeg opvækker dem fra det Sted, hvor I solgte dem hen, og jeg vil igjengive eders Vederlag paa eders Hoved.
Ezech. 37, 12. 13. Es. 33, 1. Hab. 13, 10.
13. Og jeg vil sælge eders Sønner og eders Døttre i Judæ Børns Haand, og de skal sælge dem til Sabæerne, til et Folk, som er langt borte; thi HErren haver talet det.
14. Raaber dette iblandt Hedningerne, helliger en Krig; opvækker de Vældige, lader alle Krigsmændene komme frem, (ja) drage op.
15. Slaaer eders Hakker sammen til Sværd, og eders Segle til Spyd; den Skrøbelige skal sige: jeg er en vældig (Krigsmand).
16. Slaaer eder tilhobe, og kommer alle Hedninger trindt omkring, og samler eder! HErre, lad dine Vældige komme did ned!
17. Hedningerne skal opvækkes, og fare op til Josaphats Dal; thi der vil jeg sidde, at dømme alle Hedningerne trindt omkring.
18. Udstrækker Seglen, thi Høsten er moden; kommer, farer ned, thi Viinpersen er fyldt, Persekarrene løbe over; thi deres Ondskab er stor. Aab. 14, 15. 18.
19. (Der skal være) Mængde (hos) Mængde i den bestemte (Doms) Dal; thi HErrens Dag er nær i den bestemte (Doms) Dal. c. 1, 15. c. 2, 1.
20. Sool og Maane skal blive sorte, og Stjernerne forholde deres Skin.
c. 2, 10. Ezech. 32, 7.
21. Og HErren skal brøle af Zion, og udgive sin Røst af Jerusalem, og Himmelen og Jorden skal bæve; men HErren skal være en Tilflugt for sit Folk, og en Befæstning for Israels Børn. Jer. 25, 30
Jer. 2, 12. Ordsp. 18, 10.
22. Og I skal fornemme, at jeg er HErren eders Gud, som boer i Zion paa mit hellige Bjerg; og Jerusalem skal vorde saare hellig, og Fremmede skal ikke ydermere gaae igjennem den. Ez. 34, 30.
Ps. 68, 17. Aab. 21, 27.
23. Og det skal skee, paa den samme Dag skal Bjergene dryppe med Most, og Høiene skal flyde med Melk, og i alle Strømme i Juda skal gaae Vand, og der skal udgaae en Kilde af HErrens Huus, og den skal vande Sittims Dal.
Am. 9, 13.
24. Ægypten skal blive (aldeles) øde, og Edom skal blive til en (meget) øde Ørk, for den Vold, (som de gjorde) Judæ Børn, at de have udøst uskyldigt Blod i deres Land.
25. Men Juda skal blive evindelig, og Jerusalem fra Slægt til Slægt.
26. Og jeg vil forklare deres Blod at være uskyldigt, (hvilket) jeg ikke (tilforn) havde forklaret, at være uskyldigt; og HErren boer i Zion. v. 24.
Hab. 6, 10. Ps. 9, 12. Es. 8, 18.

Propheten Amos.

1. Capitel.

Amos, som spaaer i Kong Usiæ Tid, taler først i Almindelighed om Guds Domme, 1. 2. Dernæst i Særdeleshed over Damascus og Syrien, 3-5. Over Philisterne, 6-8. Over Tyrus, 9. 10. Over Edom 11. 12. Over Ammons Børn, 13-15.

1. De Ord, som Amos, der var iblandt
Fæhyrderne af Thekoa, saae over Israel, i
Usias, Judæ Konges, Dage, og i Jero-
boams, Joas Søns, Israels Konges, Da-
ge, to Aar før Jordskjælvet. Sach. 14, 5.
2. Og han sagde: HErren skal brøle af
Zion, og udgive sin Røst af Jerusalem;
og Hyrdernes Græsgange skal sørge, og
Carmels Top blive tør. Jer. 25, 30.
Joel 3, 21. Joel 1, 10.
3. Saa sagde HErren: for tre Damasci
Overtrædelsers Skyld, og for fire, vil jeg
ikke afvende det, fordi de have tærsket Gi-
lead med jernskarpe (Tærskevogne).
Es. 17, 1 2c. v. 4. 5. 6 sqq. 2 Sam. 12, 31.
Es. 28, 27. 28. Amos 1, 13.
4. Derfor vil jeg sende en Ild i Hasaels
Huus, og den skal fortære Benhadads Pal-
ladser. Jer. 17, 27. 2 Kong. 8, 15.
5. Og jeg vil sønderbryde Stængerne i
Damascus, og udrydde Indbyggerne af
Avens Dal, og den, som holder Spiret, af
Beth-Eden; og Folket af Syrien skal
bortføres til Kir, sagde HErren
6. Saa sagde HErren: for tre Asfas
Overtrædelser, og for fire, vil jeg ikke af-
vende det; fordi de have bortført (mit
Folk) med en fuldkommen Bortførelse, at
overantvorde dem til Edom. v. 3. 9.
7. Derfor vil jeg sende en Ild paa As-
sas Muur, og den skal fortære dens Pal-
ladser.
8. Og jeg vil udrydde Indbyggerne af
Asdod, og den, som holder Spiret, af Ask-
lon; og jeg vil omvende min Haand imod
Ekron, og de skal omkomme, som ere over-
blevne af Philisterne, sagde den HErre,
HErre
9. Saa sagde HErren: for tre Tyri
Overtrædelser, og for fire, vil jeg ikke af-
vende det; fordi de overantvordede (mit
Folk) med en fuldkommen Bortførelse til
Edom, og de kom ikke Brødres Pagt ihu.
2 Sam. 5, 11 2c.
10. Derfor vil jeg sende en Ild paa Tyri
Muur, og den skal fortære dens Palladser.
11. Saa sagde HErren: for tre Edoms
Overtrædelser, og for fire, vil jeg ikke af-
vende det; fordi han forfulgte sin Broder
med Sværdet, og haver fordærvet sin
Barmhjertighed, og hans Vrede haver al-
tid sønderrevet, og han holder sin Grum-
hed evindeligen
12. Derfor vil jeg sende en Ild i The-
man, og den skal fortære Bozras Pallad-
ser. 1 Mos. 36, 15. Es. 63, 1.
13. Saa sagde HErren: for tre Am-
mons Børns Overtrædelser, og for fire, vil
jeg ikke afvende det; fordi de sønderreve de
Frugtsommelige i Gilead, for at udvide
deres Landemærke.
14. Derfor vil jeg antænde en Ild paa
Rabbahs Muur, og den skal fortære dens
Palladser, under Skrig, paa Krigens Dag,
i Storm, paa den Dag (der er) Hvirvel-
vind. Ps. 78, 9; 140, 8.
15. Og Malcom skal gaae i Fængsel;
han og hans Førster tillige, sagde HErren.
Jer. 49, 1. 3 2c.

2. Capitel.

Amos spaaer om Guds Domme over Moab, 1-3,
Over Juda, 4. 5. Og over Israel, for adskillige
svare Synders Skyld, 6-16.

1. Saa sagde HErren: for tre Moabs
Overtrædelser, og for fire, vil jeg ikke af-
vende det; fordi han opbrændte Edoms
Konges Been til Kalk.
2. Derfor vil jeg sende en Ild i Moab,
den skal fortære Kirjoths Palladser; og
Moab skal døe i Bulder ved Skrig, ved
Trompetens Lyd.
3. Og jeg vil udrydde Dommeren midt
af dem, og ihjelslaae alle dens Førster
med ham, sagde HErren.
4. Saa sagde HErren: for tre Judæ
Overtrædelser, og for fire, vil jeg ikke af-
vende det; fordi de foragtede HErrens
Lov, og holdt ikke hans Skikke, og lode
deres Løgn forføre sig, hvilken deres Fæ-
dre have vandret efter.
5. Derfor vil jeg sende en Ild i Juda,
og den skal fortære Palladserne i Jerusa-
lem. Jer. 17, 27
6. Saa sagde HErren: for tre Israels
Overtrædelser, og for fire, vil jeg ikke af-
vende det; fordi de solgte en Retfærdig for
Penge, og en Fattig for et Par Skoe.
c. 8, 6.
7. De hige efter, at Jordens Støv (skal
komme) paa de Ringes Hoved, og for-
vende de Sagtmodiges Vei; og en Mand
og hans Fader gik til (een) Pige, for at
vanhellige mit hellige Navn.
8. Og de boiede sig ned paa pantede
Klæder ved hvert Alter, og drak i deres
Guders Huus Viin, (som de fik) af dem,
som bleve straffede.
9. Og jeg, jeg fordærvede Amoriten for
deres Ansigt, hvis Høihed var som Cedres
Høihed, og han var stærk som Egene,

ordærvede hans Frugt fra oven
ans Rødder neden til.
Mos. 21, 21. 24 rc. 5 Mos. 2, 31.
g jeg, jeg førte eder op af Egypti
g jeg førte eder i Ørken fyrretyve
at eie Amoriternes Land.
2 Mos. 12, 51. 5 Mos. 8, 2.
g jeg opreiste af eders Sønner til
er, og af eders unge Karle til Na-
mon (det) ikke (være) saa, Israels
lger HErren.
4 Mos. 6, 2. Dom. 13, 5.
en I skjenkte Nasiræerne Viin, og
faling over Propheterne, sigende:
ke spaae. 4 Mos. 6, 3.
Dom. 13, 4. 14.
ee, jeg vil trykke eders Sted, som
i trykker, der er fuld med Neger.
aa en Let skal ikke kunne flye, og
rke ikke bestyrke sig ved sin Kraft,
eldig ikke redde sit Liv;
Jer. 25, 35.
g den, som tager fat paa Buen,
staae, og den, som er let paa sine
skal ikke redde sig, og den, som
a Hesten, skal ikke redde sit Liv;
g den, som er stærk i sit Hjerte
de Vældige, den skal flye nøgen
samme Dag, siger HErren.

3. Capitel.

ynder fremdeles Israels Folk HErrens svare
g formaner dem, til at give Agt paa Guds
m tales ved Propheterne, rc. 1-8. Han
edningerne til at være Vidner over Israels
9. 10. Truer dem med Fiendernes Over-
ods-Udandelse, og deres Alteres og Huses
lse, 11-15.

rer dette Ord, som HErren talede
r, Israels Børn! over al den
om jeg førte op af Egypti Land,
2 Mos. 12, 37.
haver alenefte kjendt eder fremfor
egter paa Jorden, derfor vil jeg
emsøge over eder alle eders Mis-
er. 5 Mos. 4, 34.
n to kunne gaae tilsammen, om
re eens med hverandre?
n en Løve brøler i Skoven, naar
er ikke Rov? mon en ung Løve
sin Røst af sin Hule, uden den
nget noget? Es. 31, 4.
n en Fugl falder i Strikken paa
naar der ikke (er sat) Snare for
n (Fuglefængeren) opløfter Strik-
Jorden, naar den aldeles intet
nget?
6. Blæser man i Trompeten i en Stad,
og Folket skulde ei forfærdes? mon der kan
være en Ulykke i en Stad, og HErren ha-
ver ikke gjort den? Es. 31, 2.
Regr. 3, 37. Mich. 1, 12.
7. Sandelig, den HErre, HErre skal ikke
gjøre noget, uden han aabenbarer sin
Hemmelighed for sine Tjenere, Prophe-
terne. Nah. 1, 1.
8. En Løve brøler: hvo skulde ikke
frygte? den HErre, HErre haver talet:
hvo skulde ikke spaae? Joel 3, 21.
9. Lader det høre paa Palladserne i As-
dod, og paa Palladserne i Egypti Land,
og siger: samler eder paa Samarias
Bjerge, og seer mange Forstyrrelser midt
i den, og de Undertrykte midt i den.
10. Thi, siger HErren, de vidste ikke at
gjøre Ret, som samle Vold og Ødelæg-
gelse til Liggendefæ i deres Palladser.
11. Derfor sagde den HErre, HErre saa-
ledes: Fienden (skal komme) ja, trindt
omkring Landet; og han skal gjøre, at din
Styrke nedfarer fra dig, og dine Palladser
skal berøves.
12. Saa sagde HErren: ligesom en
Hyrde frier to Been, eller en Ørelep, af
Løvens Mund, saa skal Israels Børn,
som boe i Samaria, fries i et Hjørne af
en Seng, og hos en Sengestolpe.
13. Hører, og vidner udi Jakobs Huus,
siger den HErre, HErre, den Zebaoths
Gud:
14. At paa den Tid, naar jeg vil hjem-
søge Israels Overtrædelser over ham, da
vil jeg hjemsøge over BethEls Altere, og
Alterets Horn skal afhugges, og falde til
Jorden. Jer. 46, 21. Hos. 10, 15.
15. Og jeg vil slaae Vinterhuset med
Sommerhuset, og de Elfenbeenshuse skal
forgaae, og de mange Huse skal faae Ende,
siger HErren. c. 6, 4.

4. Capitel.

Amos spaaer, at de Rige og Vældige i Israel, og alt
Folket, for de Fattiges Undertrykkelses, Afguderies
og Haardnakkenheds Skyld, skal føres fangne bort,
rc. 1-11. Raader dem endnu til Omvendelse, og
at betænke Guds Maiestæt og Magt, rc. 12. 13.

1. Hører dette Ord, I Basans Køer!
som ere paa Samarias Bjerg, som for-
trykke de Ringe, som knuse de Fattige, som
sige til deres Herrer: bærer hid, at vi kan
drikke! Ps. 22, 13
2. Den HErre, HErre haver svoret ved
sin Hellighed: visseligen, see, de Dage

komme over eder, at man skal optage eder med Baadshager, og eders Efterkommere med Fiskekroge. Ef. 39, 6. Amos 8, 11.

3. Og I skal gaae ud igjennem Rifterne hver hen for sig; og I skal bortkaste det, (som er i) Palladset, siger HErren.

4. Kommer til BethEl, og gjører Overtrædelse, I af Gilgal; gjører meget (deraf) med at overtræde; og fremfører eders Slagt-Offer om Morgenen, eders Tiender efter tre Aar. 5 Mos. 14, 28.

5. Og gjører Røg-Offer af Suurdeig til Tak-Offere, og udraaber om frivillige Offere, lader (Folket) høre det; thi Israels Børn elske (det) saa, siger den HErre, HErre. Mich. 2, 11.

6. Derfor haver jeg, jeg ogsaa givet eder rene Tænder i alle eders Stæder, og Mangel paa Brød i alle eders Steder; dog omvendte I eder ikke til mig, siger HErren. Hos. 7, 16. Hag. 2, 17.

7. Og jeg, jeg haver ogsaa tilbageholdt Regnen for eder; da der var endnu tre Maaneder til Høsten; og jeg lod regne over en Stad, men over en anden lod jeg ikke regne; en Deel fik Regn, og en anden Deel, som det ikke regnede paa, blev tør.
1 Kong. 17, 1. Jer. 14, 4. Luc. 4, 25. Jak. 5, 17.

8. Og to eller tre Stæder vankede omkring til een Stad, for at drikke Vand, og mættedes ikke; dog omvendte I eder ikke til mig, siger HErren. Jer. 14, 3.

9. Jeg slog eder med Torke, og med brændt Korn, eders Havers, og eders Viingaardes, og Figentræers, og eders Oliegaardes mange (Frugter) aad Kaalormen, dog omvendte I eder ikke til mig, siger HErren. Hag. 1, 11. Joel 1, 4.
5 Mos. 28, 38.

10. Jeg sendte Pestilentse iblandt eder, efter Ægyptens Viis, jeg ihjelslog eders unge Karle med Sværdet, samt eders Heste, som bleve fangne; og jeg lod Stank af eders Leire opstige i eders Næse, dog omvendte I eder ikke til mig, siger HErren. 2 Mos. 9, 3. Ef. 10, 24. 26.

11. Jeg omkastede (nogle) iblandt eder, som Gud omkastede Sodom og Gomorra, og I vare som en rygende Brand, der reddes af en Ild; dog omvendte I eder ikke til mig, siger HErren.
1 Mos. 19, 24. 25. 5 Mos. 29, 23. Hos. 11, 8.

12. Derfor vil jeg saaledes gjøre ved dig Israel; efterdi at jeg saaledes vil gjøre ved dig, da bereed dig, o Israel! til at møde din Gud.

13. Thi see, (han) danner Bjergene, og skaber Veiret, og kundgjør et Menneske, hvad hans Tanker er; han gjør Morgenroden (og) Mørket, og træder paa Jordens Høie; HErre, Zebaoths Gud, er hans Navn. Ps. 104, 20. Ef. 54, 5.
Jer. 10, 16. Hos. 12, 6. Amos 5, 27.

5. Capitel.

Amos beklager Israels Huses Ulykke, som overhængde dem, med mindre de i Tide vilde afslaae fra deres Afguderie, og søge HErren, og ei fremture i deres Uretfærdighed, Gjenstridighed og Haardhed imod de Fattige, 1-13. Raader dem til at søge det Gode og hade det Onde; hvis de ikke vilde det, skulde de haardeligen straffes; han bebreider dem, og truer dem for deres hykkelske Gudstjeneste og Afguderie, 14-27.

1. Hører dette Ord, som jeg optager over eder, et Klagemaal (over eder,) Israels Huus!

2. Israels Jomfru er falden, hun skal ikke opstaae mere; hun er forladt i sit Land, der er ingen, som opreiser hende.

3. Thi saa sagde den HErre, HErre: i den Stad, af hvilken udgaae Tusinde, skal Hundrede blive tilovers; og i den, af hvilken Hundrede gaae ud, skal blive Ti tilovers, for Israels Huus.

4. Thi saa sagde HErren til Israels Huus: søger mig, saa skal I leve.
1 Krøn. 28, 9.

5. Og søger ikke BethEl, og kommer ikke til Gilgal, og gaaer ikke frem til Bersabaa, thi Gilgal skal vist bortføres, og BethEl skal blive til Forfængelighed.
Hos. 4, 15. c. 10, 5.

6. Søger HErren, saa skal I leve, at han ikke skal komme heftig over Josephs Huus, som en Ild, og fortære, og der skal ingen være, som udslukker i BethEl.
Ef. 55, 6. Jer. 17, 27. Ez. 20, 47.
Hos. 8, 14. Am. 3, 14.

7. I, som omvende Ret til Malurt, og lade Retfærdighed ligge paa Jorden!
Ef. 5, 20. Am. 6, 12.

8. Søger den, som gjør Syv-Stjernen og Orion, og omvender Dødens Skygge til Morgenen, og gjør Dagen, at den bliver mørk som Natten; den, som kalder ad Havets Vande, og udøser dem over paa Jorden, HErren er hans Navn;
Ef. 13, 10. Job 38, 31. Ps. 104, 20. Am. 4, 13.

9. Den, som vedergvæger sig ved Ødelæggelse over den Stærke, at Ødelæggelsen kommer over Befæstningen.

10. De hade den, som straffer (dem)

Porten, og have Vederstyggelighed til
n, som taler fuldkommeligen. Es.29,21.
11. Derfor, forbi I traadte paa den
ttige, og I toge Korns tunge (Rente)
ham, (saa) have I (vel) bygget Huse
huggne Stene, men I skal ikke boe i
m; I have plantetønskelige Viingaar-
, men I skal ikke drikke Viin af dem.
Ordsp. 22, 16. Zeph. 1, 13. 5 Mos. 28, 39.
12. Thi jeg kjender eders mange Over-
rædelser, og eders stærke Synder; de
ænge den Retfærdige, tage Forsoning,
g bøie (Retten) for de Fattige i Porten.
13. Derfor maa den, som vilde under-
se (eder), tie paa den samme Tid; thi
t er en ond Tid. Mich. 2, 3.
14. Søger Godt og ikke Ondt, paa det
maae leve; og saa skal HErren, Zeba-
ths Gud, være med eder, saasom I sagde.
Ps. 97, 10. Rom 12, 9.
15. Hader Ondt, og elsker Godt, og be-
ller Dom i Porten; maaskee HErren,
en Zebaoths Gud, maatte vorde det
overblevne af Joseph naadig.
Ps. 34, 15. Es. 1, 16. Mich. 3, 2.
16. Derfor, saa sagde HErren, Zebaoths
Gud, den HErre: der (skal være) Hylen
paa alle Gader, og de skal sige i alle Stræ-
er: ho, ho! og de skal kalde en Ager-
mand til Sorg, og Hylen skal være hos
em, som forstaae sig paa (at holde) en
Klage. Joel 1, 11.
17. Og (der skal være) Hylen i alle Viin-
gaarde: thi jeg vil fare midt igjennem dig,
siger HErren. Joel 1, 12.
18. Vee dem, som begjere HErrens Dag!
hvortil (tjener) den eder? HErrens Dag
den er Mørkhed, og ikke Lys; v. 20.
Jer. 30, 7 rc.
19. Ligesom naar En flyer for Løvens
Ansigt, og Bjørnen møder ham, og (som)
han kommer i Huset, og helder sig med
in Haand til Væggen, og Slangen bider
ham. Jer. 48, 44. Am. 9, 3.
20. Er ikke HErrens Dag Mørkhed, og
ikke Lys? og (den er) Dunkelhed, og (der
er) ikke Skin paa den. v. 18. Joel 2, 2.
Zeph. 1, 14. 15.
21. Jeg haver hadet, (ja,) foragtet
eders Høitider, og jeg vil ikke lugte eders
Forbuds-Dag. Es. 1, 12. 13.
Jer. 6, 20. Mal. 2, 3.
22. Thi om I end offre mig Brænd-
offere, og eders Mad-Offere, saa haver
jeg dog ikke Behagelighed dertil; og jeg
vil ikke see til eders fede Qvægs Tak-Of-
fer. Es. 1, 11. Jer. 6, 20.

23. Tag bort fra mig dine Sanges
Mangfoldighed; og jeg gider ikke høre
dine Psalteres Lovsange. Ps. 81, 3.
24. Men lad Ret hidvælte sig, som Van-
dene, og Retfærdighed som en stærk Bæk.
25. Mon I have fremført mig Slagt-
Offere og Mad-Offere i Ørken, i fyrre-
tyve Aar, o Israels Huus? Ap. G. 7, 42.
26. Ja, I have baaret eders Molochs
Hytte, og Kiun, eders Billeder, eders Gu-
ders Stjerne, som I gjorde eder.
Ap. G. 7, 43.
27. Og jeg vil bortføre eder (herfra)
paa hiin Side Damascus, sagde HErren;
Zebaoths Gud er hans Navn. c. 4, 13.
Es. 54, 5.

6. Capitel.

Amos truer Juda og Israel med Bortførelse, for deres Bespottelses, Afguderies og overdaadige Levnets Skyld, 1-8. Han forkynder dem, at Straffen skulde haardeligen komme, fordi de ikke havde villet lade sig paaminde, 9-14.

1. Vee de Trygge i Zion, og dem, som
forlade sig paa Samarias Bjerg; de
Navnkundige af de Fornemste iblandt
Folkene, og til hvilke de af Israels Huus
komme. Jer. 5, 17. c. 48, 7.
2. Gaaer forbi Calne, og seer, og gaaer
derfra til Hamath den store (Stad), og
drager ned til Philisternes Gath; mon
(de ikke vare) bedre, end disse Riger?
mon deres Landemærke ikke var større,
end eders Landemærke? 1 Mos. 10, 10.
2 Kong. 18, 34 rc.
3. I, som dadte hid og did, for (at und-
gaae) en ond Dag, og holde eder dog nær
til Volds Sæde. v. 1. c. 5, 18. c. 9, 10.
4. De som sove paa Elfenbeens Senge,
og række sig paa deres Senge, og æde
Lam af Hjorden, og Kalve midt af de Fe-
dede; c. 3, 15.
5. Som gjøre Melodier efter Psalternes
Lyd, og optænke sig Instrumenter til
Sang, som David; Es. 5, 12.
6. Som drikke Viin af Skaale, og salve
sig med den ypperste Olie; men de be-
kymre sig ikke over Josephs Forstyrrelse.
7. Derfor skal de nu bortføres fremmerst
iblandt de Bortførte, og Gjæstebud hos
dem, som rækkede sig, skal fattes. v. 4.
Jer. 16, 5 sqq.
8. Den HErre, HErre haver svoret ved
sig selv, siger HErren, den Zebaoths Gud:
jeg haver Vederstyggelighed til Jakobs
Hovmodighed, og haver hans Palladser;

I omvende Ret til Galde, og Retfærdig-
hedens Frugt til Malurt. c. 5, 7.

Es. 5, 20.

13. I som glædes ved ingen Ting, som
sige: have vi ikke taget os Horn ved vor
Styrke?

14. Thi see, jeg opreiser et Folk over
eder, Israels Huus! siger HErren, den
Zebaoths Gud, og de skal fortrykke eder,
fra (der) hvor man kommer fra Hamath,
indtil Bækken paa den slette Mark.

Ies. 13, 3. 5. 4 Mos. 43, 5. 8.

7. Capitel.

Amos forkynder ved Syner Israels Børn Hunger, Krig, Ødelæggelse og Fængsel, og spaaer især imod Jeroboams Huus, 1-9. Da Præsten i BethEl, Amazia, anklager Amos, og ei vil, at han skal spaae i Israels Land, foreholder han ham, at Gud havde kaldet ham dertil, og forkynder ham hans og hans Huses Fængsel, Ulykke og Undergang, 10-17.

1. Saa lod den HErre, HErre mig see,
og see, En, som dannede Græshopper, da
Høstgroden begyndte at opkomme, og see,
(der var) Høstgrøde, efterat Kongen hav-
de ladet afhugge Græsset.

2. Og det skede, der de havde fuldendet
at æde Urterne i Landet, at jeg sagde:
HErre, HErre, tilgiv dog, hvorledes skal
Jakob kunne bestaae? thi han er (jo)
ringe.

10. Da sendte Amazia, P[illegible]
El, til Jeroboam, Israels [illegible]
Amos haver gjort et Fork[illegible]
inde i Israels Huus, Lande[illegible]
alle hans Ord.

11. Thi saa sagde Amos:
døe ved Sværdet, og Israel
føres af sit Land.

12. Og Amazia sagde t[illegible]
Seer! gak, flye du til Jude[illegible]
der Brød, og spaae der.

13. Men du skal ikke blive[illegible]
at spaae i BethEl; thi de[illegible]
Helligdom, og det er Rigets[illegible]

14. Da svarede Amos,
Amazia: jeg var ikke en P[illegible]
var ikke en Prophets Søn
en Fæhyrde, og En, som
Morbær.

15. Men HErren tog mig
efter Hjorden, og HErren [illegible]
gak, spaae for mit Folk Isr[illegible]

16. Og nu, hør HErrens [illegible]
du skal ikke spaae imod I[illegible]
(lade Ord) dryppe imod Is[illegible]

Mich. 2, 6. Es. 21[illegible]

17. Derfor sagde HErren
Hustrue skal bedrive Horeri[illegible]
dine Sønner og dine Døttr[illegible]
Sværdet, og dit Land deles[illegible]

1. Saa lod den HErre, HErre mig see, og see, (der stod) en Kurv med Sommer-Frugt).
2. Og han sagde: hvad seer du, Amos? Og jeg sagde: en Kurv med Sommer-Frugt); da sagde HErren til mig: Enden kommer til mit Folk Israel, jeg vil ikke ydermere blive ved at gaae det forbi.
Jer. 1, 11. 13. Sach. 4, 2. Amos 7, 8.
3. Men Sangerne i Templet skal hyle paa den samme Dag, sagde den HErre, HErre; (der skal være) mange døde Kroppe, man skal stiltiende kaste (dem) bort paa alle Steder.
4. Hører dette, I, som opsluge den Fattige, og (det) for at komme de Elendige i Landet til at høre op.
5. Sigende: naar vil Ny-Maanen gaae forbi, at vi maae sælge Kornvarer, og Sabbaten, at vi maae lade op for Korn, at gjøre Epha liden, og at gjøre Sekelen stor, og at forvende Vægtskaalen med Svig? Neh. 10,31. c. 13,15. Jer. 17,22.
6. At kjøbe de Ringe for Penge, og den Fattige for et Par Skoe: at vi maae sælge det Affaldne af Kornet? c. 2, 6.
7. HErren haver svoret ved Jakobs Yppelighed: jeg vil ikke glemme alle deres Gjerninger evindelig. c. 6, 8.
8. Skulde Landet ikke bæve for dette, og hver, som boer derudi, sørge? ja, det skal altsammen opfare, som en Strøm, og bortdrives, og nedsænkes, som (af) Ægypti Strøm. c. 9, 5. Es. 57, 20.
9. Og det skal skee paa den samme Dag, siger den HErre, HErre, da vil jeg lade Solen nedgaae om Middagen, og lade Landet blive mørkt om lys Dag.
Jer. 15, 9.
10. Og jeg vil omvende eders Høitider til Sorg, og alle eders Sange til Klagemaal, og føre Sække op over alle Lænder, og gjøre hvert Hoved skaldet; og jeg vil give det Sorrig, som over en eeneste Søn, og det sidste deraf skal være som en bitter Dag. Sach. 12,10. Jer. 6,26. Luc. 7,12.
11. See, de Dage komme, siger den HErre, HErre, at jeg vil sende Hunger i Landet, ikke Hunger efter Brødet, og ei Tørst efter Vandet, men efter at høre HErrens Ord. c. 4, 2. c. 9, 13.
1 Sam. 3, 1.
12. Og de skal vanke hid og did, fra Hav indtil Hav, og fra Norden og indtil Østen; de skal løbe omkring, at søge efter HErrens Ord, og ikke finde (det).
13. Paa den samme Dag skal de deilige Jomfruer og de unge Karle forsmægte af Tørst:
14. De, som sværge ved Samarias Skyld, og sige: (saa sandt) din Gud lever, Dan! og (saa sandt) Beersebas Viis lever! og de skal falde, og ikke opstaae mere. 1 Kong. 12,29. Es. 10,26 ꝛc.

9. Capitel.

Amos forestiller endnu ved et Syn Israels visse Ødelæggelse, og at Intet skal redde dem af Guds Haand, ꝛc. 1–10. Han spaaer om Guds Folks Frelsning ved Christum, og Hedningernes Omvendelse, og den lyksalige Tilstand, de da skal komme til, 11–15.

1. Jeg saae HErren staae paa Alteret, og han sagde: slaae Knappen, at Dørtærsklerne bæve, og slaae dem, ja dem alle paa Hovedet, og det sidste af dem vil jeg ihjelslaae med Sværdet; der skal ingen, som flyer, undflye af dem, og ingen, som er undkommen, reddes af dem.
2. Om de end grove sig ned i Helvede, skal (dog) min Haand hente dem derfra; og om de end opføre til Himmelen, vil jeg dog kaste dem ned derfra. Ps. 139,8.
3. Og om de end skjulte sig paa Carmels Top, vil jeg oplede dem derfra, og hente dem; og om de skjulte sig for mine Øine paa Havets Bund, vil jeg dog der befale Slangen, at den skal bide dem.
Obad. v. 4. Am. 5, 19.
4. Og om de gik (end) i Fængsel for deres Fienders Ansigt, vil jeg dog derfra befale Sværdet, at det skal ihjelslaae dem; og jeg vil sætte mit Øie over dem til det Onde, og ikke til det Gode. Jer. 44, 11.
5. Thi den HErre, HErre Zebaoth, naar han rører ved Jorden, da maa den smelte, og alle Indbyggere derudi skal sørge; og den skal altsammen fare op, som en Strøm, og nedsænkes, som (af) Ægypti Strøm. c. 8, 8.
6. Han er den, som bygger sine høie (Sale) i Himmelen, og grundfæster sin Klynge paa Jorden; den som kalder ad Vandene i Havet, og udøser dem oven paa Jorden, HErren er hans Navn.
Am. 5, 8. 2 Mos. 6, 3.
7. Mon I ikke være mig som Morianernes Børn, o Israels Børn? siger HErren; mon jeg ikke haver opført Israel af Ægypti Land, og Philisterne af Caphthor, og Syrerne af Kir? 2 Mos. 12, 51
Jer. 47, 4.
8. See, den HErres, HErres Øine (see

paa et syndigt Rige, og jeg vil udslette
det fra (at være) paa Jorden; dog vil jeg
ikke plat udslette Jakobs Huus, siger HErren. Ps. 33, 18.
9. Thi see, jeg befaler det, og vil lade
Israels Huus fare hid og did iblandt alle
Hedningerne, som Kornet farer hid og did
i Soldet, og der skal ikke falde en liden
Steen til Jorden.
10. Alle Syndere af mit Folk skal døe
ved Sværdet, de, som sige: Ulykken skal
ikke naae os, eller komme os tilforn.
c. 6, 3.
11. Paa den samme Dag vil jeg opreise
Davids den faldne Hytte, og jeg vil gjerde
Reverne paa dem, og opreise det Nedbrudte
derpaa, og bygge den, som i gamle
Dage. Ap. G. 15, 16. Jer. 24, 6.
c. 31, 28. c. 45, 4.
12. Paa det de skal besidde det Overblevne
af Edom, og alle Hedningerne, som
ere kaldte efter mit Navn, siger HErren,
som gjør dette.
13. See, de Dage komme, siger HErren,
at Plovmanden skal naae Høstmanden,
og den, som træder Viindruer, (skal naae)
den, som langsomt udkaster Sæden: og
Bjergene skal dryppe med Most, og alle
Høiene smeltes. Joel 3, 23.
14. Og jeg vil omvende mit Folks Israels
Fængsel, og de skal bygge de ødelagte
Stæder, og boe (der), og plante
Viingaarde, og drikke Viin af dem; og de
skal gjøre Haver, og æde Frugt af dem.
5 Mos. 30, 3. Jer. 29, 14. Es. 58, 12.
c. 61, 4. Es. 65, 21.
15. Og jeg vil plante dem i deres Land,
og de skal ikke ydermere oprykkes af deres
Land, som jeg haver givet dem, sagde
HErren din Gud.

Propheten Obadias.

Obadias spaaer imod Edomiterne, og truer dem med stor Straf for deres Hovmodigheds og Ubarmhiertigheds Skyld imod Israels Børn, 1-16. Men trøster de bodfærdige Israeliter med Befrielse fra Fienderne, Formerelse og Salighed i Christo, som skal bebudes ved Christi Tienere, 17-21.

1. Obadiæ Syn: Saa sagde den HErre,
HErre om Edom: vi have hørt Tidende
fra HErren, og et Bud er sendt iblandt
Hedningerne, (som siger:) staaer op, og
lader os staae op over dem til Krig!
Jer. 49, 14.
2. See, jeg haver gjort dig ringe iblandt
Hedningerne: du er saare foragtet.
3. Dit Hiertes Hovmodighed haver bedraget
dig du som boer i en Klippes Rifter,
i din høie Bolig; som siger i dit
Hjerte: hvo vil kaste mig ned til Jorden?
1 Mos. 24, 21.
4. Om du end fløi saa høit op, som Ørnen,
og om du satte din Rede iblandt
Stjernerne, vil jeg dog kaste dig ned derfra,
siger HErren. Jer 49, 16.
5. Dersom Tyve (vare komne) til dig,
dersom Ødelæggere vare komne om Natten,
— hvorledes var du udryddet?—
monne de ikke (da) skulde have stjaalet
(saa meget, som var) nok for dem? om
Viinhøstere vare komne til dig, havde de
ikke ladet (nogle) Viinqviste blive tilovers?
6. (Men) hvorledes ere de Ting opledte,
(som) Esau (havde? hvorledes) ere hans
skjulte Liggendefæer opsøgte?
7. Alle dine Pagtes Mænd have ladet
dig fare til Landemærket, dine Fredsmænd
have bedraget dig, de have faaet Overhaand
over dig; (de, som æde) dit Brød,
skal lægge en Byld under dig, (der) er ingen
Forstand i ham. Jer. 38, 22.
Ps. 41, 10. Dan. 11, 26.
8. Mon (det) ikke (skal skee) paa den
samme Dag, siger HErren, at jeg vil omkomme
Vise af Edom, og Forstand af
Esaus Bjerg? Es. 29, 14 x
9. Og dine Vældige, o Theman! skal
forskrækkes saare, paa det hver af Esaus
Bjerg skal udryddes ved Mord.
Jer. 49, 7.
10. For Vold imod din Broder Jakob
skal Skam skjule dig, og du skal udryddes
evindelig.
11. Paa den Dag, du stod tvært over
for (ham), paa den Dag, de Fremmede
førte hans Hær fangen, og Udlændinger
gik ind ad hans Porte, og kastede Lod
over Jerusalem, (da var) du ogsaa som en
af dem.
12. Du skulde da ikke ville seet paa din
Broders Dag, paa den Dag, han blev
fremmed, og ikke have glædet dig over Judæ
Børn, paa den Dag, de omkom, ikke

heller gjort din Mund stor paa Trængsels Dag. Mich. 4, 11.
13. Du skulde ikke draget ind ad mit Folks Port paa deres Fordærvelses-Dag, du skulde ikke have seet med Lyst, ogsaa du, paa dets Ulykke, paa dets Fordærvelses-Dag; og du skulde ikke have udstrakt (din Haand) til dets Gods, paa dets Fordærvelses-Dag.
14. Og du skulde ikke staaet paa Veiskjellet, at udrydde dets Undkomne; og du skulde ikke overantvordet dets Overblevne paa Trængsels-Dag.
15. Thi HErrens Dag er nær over alle Hedningerne; ligesom du gjorde, skal dig skee, dit Vederlag skal komme igjen paa dit Hoved. 2 Mos. 21, 23 sqq.
Ps. 137, 8. Jer. 50, 15. 29.
16. Thi ligesom I have drukket paa mit hellige Bjerg, saa skal alle Hedningerne drikke stedse, ja, de skal drikke, og opsluge, og være som de havde ikke været.
Ps. 75, 9.
17. Men der skal (end) være (nogle), som skal undkomme paa Zions Bjerg, og de skal være Hellige, og Jakobs Huus skal eie deres Eiendom.
18. Og Jakobs Huus skal være en Ild, og Josephs Huus en Lue, men Esaus Huus (skal være) Halm, og de skal brænde dem, og fortære dem; og der skal ingen Overbleven være for Esaus Huus, thi HErren haver talet det. Mal. 4, 1
19. Og de, (som boe) mod Sønden, skal eie Esaus Bjerg, og de, som boe paa Sletten skal eie Philisterne, ja, de skal eie Ephraims Mark, og Samarias Mark, og BenJamin skal eie Gilead.
20. Og de Bortførte af denne Israels Børns Hær (skal eie) det, som var de Cananiters, indtil Zarpath, og de Bortførte af Jerusalem (det), som er i Sepharad; de skal eie Stæderne mod Sønden.
1 Kong. 17, 9.
21. Og Frelsere skal opkomme paa Zions Bjerg at dømme Esaus Bjerg; og Riget skal høre HErren til.
Mich. 4, 7.

Propheten Jonas.

1. Capitel.

Jonas faaer Befaling af Gud, at prædike Omvendelse for de Niniviter, 1. 2. Han vil undflye, og begiver sig til Skibs fra Joppe af, men Skibet overfaldes af en svar Storm, 3-5. Jonas giver sin Synd tilkjende, efter at Skibsfolkene ved Lod havde erfaret, at han var Skyld i denne Ulykke, 6-11. De kaste Jonas, efter hans eget Raad, i Søen, saa bliver Veiret og Havet stille, 12-16.

1. Og HErrens Ord skede til Jonas, Amithai Søn, sigende: 2 Kong. 14, 25.
2. Gjør dig rede, gak til Ninive, den store Stad, og raab over den; thi deres Ondskab er opkommen for mit Ansigt.
c. 3, 2.
3. Men Jonas gjorde sig rede, at flye til Tharsis, fra HErrens Ansigt, og kom ned til Japho, og fandt et Skib, som vilde fare til Tharsis, og gav Fragt derfor, og nedsteg derudi, at fare med dem til Tharsis fra HErrens Ansigt. Jos. 19, 46.
4. Og HErren kastede et stort Veir paa Havet, og der var en stor Storm paa Havet, at man tænkte, Skibet skulde sønderbrydes. Matth. 8, 24.
Ap. G. 27, 14 ꝛc. Ps. 107, 25.
5. Og Skibsfolkene frygtede, og de raabte hver til sin Gud, og de kastede Redskabet, som var udi Skibet, i Havet, at det maatte lettes for dem; men Jonas var nedstegen ved Siderne i Skibet, og laae og sov hart. 2 Kong. 17, 29.
6. Men Styrmanden gik til ham, og sagde til ham: hvi sover du saa hart? staae op, kald paa din Gud, maaskee Gud vilde tænke mildeligen paa os, at vi ikke forgaae.
7. Og de sagde, den ene til den anden: kommer, og lader os kaste Lod, at vi kan fornemme, for hvis Skyld dette Onde er over os; og de kastede Lod, og Lodden faldt paa Jonas. Jos. 7, 18.
8. Da sagde de til ham: kundgjør os dog, for hvis Skyld dette Onde er over os? hvad er din Gjerning? og hvorfra kommer du? hvad er dit Land? og af hvad Folk er du?
9. Og han sagde til dem: jeg er en Ebræer, og jeg frygter HErren, Himmelens Gud, som haver gjort Havet og det Tørre. 1 Mos. 1, 9. 10.
10. Da frygtede Mændene sig ganske meget, og de sagde til ham: hvorfor gjorde

du det? thi Mændene vidste, at han flyede for HErrens Ansigt, thi han havde kundgjort dem (det).
11. Fremdeles sagde de til ham: hvad skal vi gjøre dig, at Havet kan stilles for os? thi Havet foer frem, og stormede.
12. Og han sagde til dem: optager mig, og kaster mig i Havet, saa stilles Havet for eder; thi jeg veed, at den store Storm er over eder for min Skyld.
13. Og Mændene roede, for at føre (Skibet) tilbage til det Tørre, men de kunde ikke; thi Havet foer frem, og stormede over dem.
14. Da raabte de til HErren, og sagde: ak HErre! lad os ikke omkomme for denne Mands Sjels Skyld, og læg ikke uskyldigt Blod paa os; thi du, HErre! haver gjort, saasom dig behagede.
15. Og de optoge Jonas, og kastede ham i Havet; da stod Havet stille fra sin heftige Brusen. Matth. 8, 26.
16. Da Mændene frygtede HErren ganske meget, og offrede HErren Slagt-Offer, og lovede Løfter. v. 10.

2. Capitel.

Jonas opsluges af en stor Fisk, i hvis Bug han bliver tre Dage og tre Nætter, 1. Han beder inderligen i sin Sjels Angest og Nød, og takker Gud for Bevarelse, 2-10. Fisken udspyer ham paa det Tørre, 11.

1. Og HErren beskikkede en stor Fisk at opsluge Jonas, og Jonas var i Fiskens Liv tre Dage og tre Nætter.
Matth. 12, 40. c. 16, 4. Luc. 11, 29.
2. Og Jonas bad til HErren sin Gud fra Fiskens Liv.
3. Og han sagde: jeg raabte til HErren af min Angest, og han svarede mig; jeg skreg af Helvedes Bug, du hørte min Røst. Pſ. 50, 15; 120, 1.
4. Thi du havde kastet mig i Dybet, midt i Havet, og Floden omringede mig; alle dine Vover og dine Bølger gik over mig. Pſ. 42, 8.
5. Da jeg, jeg sagde: jeg er udkastet fra dine Øine; dog vil jeg blive ved, at see til dit hellige Tempel. Pſ. 31, 23.
6. Vandene omgave mig indtil Sjelen, Afgrunden omringede mig, der var Tang viklet om mit Hoved.
7. Jeg sank ned til Bjergenes Grunde, Jordens Stænger vare om mig evindeligen; men du, HErre, min Gud, opførte mit Liv fra Fordærvelse. Pſ. 103, 4.
8. Der min Sjel forsmægtede udi mig, kom jeg HErren ihu; og min Bøn kom til dig i dit hellige Tempel. Pſ. 18, 7.
9. De, som tage vare paa falske Forfængeligheder, de forlade deres Fromhed.
10. Men jeg vil med Taksigelses Røst offre til dig, jeg vil betale det, jeg haver lovet: Salighed (hører) HErren til.
Pſ. 50, 14; 116, 17.
11. Og HErren talede til Fisken, og den udspyede Jonas paa det Tørre.

3. Capitel.

Jonas faaer anden Gang Befaling, at prædike for de Niniviter, og han efterkommer Guds Befaling 1-4. Folket omvender sig til Gud, og HErren angrer det Onde, som han havde truet dem med, 5-10.

1. Og HErrens Ord skede anden Gang til Jonas, sigende:
2. Gjør dig rede, gak til Ninive, den store Stad, og raab for den den Prædiken, som jeg taler til dig. c. 1, 2.
3. Og Jonas gjorde sig rede, og gik til Ninive efter HErrens Ord, og Ninive var en stor Stad for Gud, tre Dages Reise.
c. 4, 11.
4. Og Jonas begyndte at gaae ind i Staden en Dags Reise, og raabte, og sagde: der er endnu fyrretyve Dage, saa skal Ninive omkastes.
5. Da troede Folket i Ninive paa Gud; og de lode udraabe en Faste, og klædte sig med Sække, baade deres Store og deres Smaae. Matth. 12, 41 Luc. 11, 32
Joel 1, 14. c. 2, 15.
6. Der den Sag kom for Kongen af Ninive, da stod han op fra sin Throne og aflagde sin herlige Kappe af sig, og bedækkede sig med en Sæk, og sad i Asken.
v. 8.
7. Og han lod udraabe, og sige i Ninive efter Kongens og hans store (Mænds) Befaling, sigende: hverken Menneske eller Dyr, hverken Øxne eller Faar skal smage Noget, de skal ei fødes, og ei drikke Vand.
8. Men de skal bedækkes med Sække, baade Mennesker og Dyr, og raabe til Gud stærkeligen; og de skal omvende sig, hver fra sin onde Vei, og fra Vold, som er i deres Hænder. Jer. 4, 8; 18, 11; 25, 5.
9. Hvo veed? Gud maatte vende om, og angre det, og vende om fra sin grumme Vrede, at vi ikke forgaae. Joel 2, 14.
10. Og Gud saae deres Gjerninger, at de omvendte sig fra deres onde Vei; og Gud angrede det Onde, som han hav-

et til at gjøre dem, og gjorde det
Jer. 18, 8. c. 26, 19.

4. Capitel.

...ortrnder paa, at Gud sparer Staden, tænken...
...han nu blev anseet som en Løgner, og beder i
...modighed, at han maatte døe, 1-3. HErren
...r Jonas baade med Ord og med et Tegn, som
...jorde for ham paa et Kikajon, og beviser for
...hvor ubilligen han vredes herover, 4-11.

Da gjorde det Jonas ganske meget
og hans (Vrede) optændtes.
Og han bad til HErren, og sagde:
...rre! var dette ikke mit Ord, der jeg
...ndnu i mit Land? derfor forekom
...det), og flyede til Tharsis; thi jeg
at du er en naadig og barmhjertig
langmodig og af stor Miskundhed,
...rer det Onde. 2 Mos. 34, 6 ꝛc.
Joel 2, 13.
Og nu, HErre! tag dog min Sjel
...ig; thi det er mig bedre at døe end
...e. 1 Kong. 19, 4. Job 7, 16. c. 10, 1.
Og HErren sagde: mon det være vel,
... (Vrede) optændes? v. 9.
Og Jonas var udgangen af Staden,
...ode sat sig Østen for Staden, og gjort
...r en Hytte, og sad derunder i Skyg-
...indtil han kunde see, hvad der skulde
Staden.

6. Da beskikkede den HErre Gud et Kika-
jon, og det voxte op over Jonas, at der
skulde være Skygge over hans Hoved, at
frie ham fra hans Onde; og Jonas glæ-
dede sig saare meget ved dette Kikajon.
7. Men Gud beskikkede en Orm, der
Morgenrøden opgik om anden Dagen
den stak det Kikajon, og det visnede.
8. Og det skede, der Solen var opgan-
gen, da beskikkede Gud en stille Østenvind,
og Solen stak paa Jonas Hoved, og han
vansmægtede; da bad han, at hans Sjel
maatte døe, og sagde: det er bedre, at jeg
døer, end lever. Ps. 121, 6
9. Men Gud sagde til Jonas: mon det
være vel, at din (Vrede) optændes for det
Kikajons Skyld? og han sagde: (ja) det
er vel, at min (Vrede) er optændt indtil
Døden. v. 4.
10. Og HErren sagde: du, du ynkes
over det Kikajon, som du haver ikke arbei-
det paa, og ei kommet det til at voxe,
hvilket blev til paa een Nat, og blev for-
dærvet paa een Nat.
11. Og jeg, jeg skulde ikke ynkes over
Ninive, den store Stad, i hvilken er mange
flere, end tolv Gange ti tusinde Mennesker,
som ikke vide (Forskjel) imellem deres
høire og deres venstre Haand, og mange
Dyr! c. 3, 3

Propheten Micha.

1. Capitel.

...som haver spaaet fra Jothams til Ezechiæ Tid,
...Høie og Love i Juda og Israel med Guds
...e Straf, 1-5. Han forkynder saavel det Jø-
...iske Riges Undergang, som Judæ Lands og
...res Ødelæggelse ved Assyrerne, 6-16.

HErrens Ord, som skede til Micha,
Moraschthiter, i Jothams, Achas,
...as, Judæ Kongers Dage; hvilket
...ae over Samaria og Jerusalem:
Jer. 26, 18.
...ører, I Folk, allesammen! giv Agt
du Land, og dets Fylde! thi den
..., HErre skal være imod eder til et
..., (ja) HErren fra hans hellige Tem-
5 Mos. 32, 1. Es. 1, 2.
...i see, HErren skal gaae ud fra sit
og nedfare, og træde paa Høiene i
...t. Es. 26, 21.
Og Bjergene skal smelte under ham,

og Dalene revne, som Vox for Ilden,
som Vand, der flyder ned ad.
Ps. 97, 5.
5. Dette er alt for Jakobs Overtrædelse,
og for Israels Huses Synder; hvo er
(en Begyndelse) til Jakobs Overtrædelse?
mon ikke Samaria? og hvo til Judæ
Høie? mon ikke Jerusalem.
6. Derfor vil jeg gjøre Samaria til en
Steenhob paa Marken, for at plante en
Viingaard; og jeg vil adsprede dens Stene
i Dalen, og blotte dens Grundvolde.
7. Og alle dens udskaarne Billeder skal
sønderslaaes, og al dens Horeløn opbræn-
des med Ild, og jeg vil gjøre alle dens
Afguder til en Ødelæggelse; thi den sam-
lede (dem) af Horeløn, og de skal blive til
Horeløn igjen. Hos. 2, 5. 12.
8. Derfor maa jeg græde og hyle, jeg
maa gaae røvet og blot, jeg maa anstille

en Hylen som Dragerne, og Sorg som Strudsungerne.

9. Thi dens Saar er ulægeligt; thi det er kommen indtil Juda, det naaede indtil mit Folks Port, indtil Jerusalem.

10. Kundgjører det ikke i Gath, græder ikke saa saare; velt dig i Støv i Beth-Aphra.

11. Gak over, du Indbyggerske i Saphir, blottet med Skam; Indbyggersken i Zaanan er ikke udgangen, (der er) Hylen i BethEl, den skal tage sit Stade fra eder.

12. Thi Indbyggersken i Maroth lider Smerte for det Gode; thi der nedkom Ondt fra HErren til Jerusalems Port.
Es. 45, 7. Amos 3, 6.

13. Du Indbyggerske i Lachis! spænd Dromedarer for Vognen: denne er for Zions Datter en Begyndelse til Synden, thi Israels Overtrædelser ere fundne i dig.
2 Kong. 14, 19.

14. Derfor skal du give Skjenk til Gaths Eiendom; Achsibs Huse skal blive Løgn for Israels Konger. Jos. 15, 44.
c. 19, 29. Dom. 1, 31.

15. Jeg vil endnu føre en Eiermand til dig, du Indbyggerske i Maresa! den skal komme indtil Adullam, (ja) til Israels Herlighed. v. 1. Jos. 12, 15.

16. Gjør dig skaldet, og lad klippe dig over dine vellystige Børn; gjør dig bred-skaldet, som Ørnen, thi de ere bortførte fra dig. Jer. 16, 6.

2. Capitel.

Micha raaber Vee over Iødernes Uretfærdighed og Ondskab, og truer dem med allehaande Straf, 1-5. Klager over, at de hellere vilde høre de falske Propheter, som trøstede dem falskeligen, end de sande Propheter, og opregner deres andre Synder, 6-11. Og spaaer om Guds Kirkes Opreisning ved Christum, 12. 13.

1. Vee dem, som optænke Uret, og gjøre Ondt paa deres Leie! naar det bliver lyst om Morgenen, gjøre de det; thi det er i deres Hænders Magt. Ps. 36, 5.

2. Og de begjerede Agre, og røvede (dem), og Huse, og toge (dem) bort; og de undertrykkede Manden, og hans Huus, ja hver, og hans Arv. 1 Kong. 21, 16.
Es. 5, 8.

3. Derfor sagde HErren saaledes: see, jeg tænker Ondt over denne Slægt; derfra skal I ikke unddrage eders Hals, og ikke gaae stolteligen, thi det er en ond Tid.
Amos 5, 13.

4. Paa den samme Dag skal man optage et Ordsprog over eder, og beklage sig med en ynkelig Klage, (og) sige: vi ere ganske forstyrrede, han haver bortskiftet (mit) Folks Deel; hvorledes unddrager han mit fra mig? han deler ud, idet han afvender vore Agre (fra os til andre).
Ps. 16, 5. 6.

5. Derfor skal du ingen have, som skal kaste Reeb paa Lod i HErrens Forsamling.

6. (De sige:) I skal ikke prophetere, (men) de skal prophetere; de prophetere ikke som Disse, der ikke vige af fra Forsmædelse. Am. 7, 16.

7. Og du, som er kaldet Jakobs Huus, mon HErrens Aand være forkortet? mon disse være hans Idrætter? mon mine Ord skulle ikke gjøre vel imod den, som vandrer oprigtig?

8. Men mit Folk haver nyligen opreist sig, som en Fiende tvært over for (den, som kommer iført med) et Klædebon; I affore en (herlig) Kappe af dem, som gaae forbi trygeligen, som ere komne tilbage af Krigen. Jon. 3, 6.

9. I uddrive mit Folks Qvinder, (hver) af sin Vellystes Huus; I tage min Prydelse fra hendes spæde Børn evindelig.
Matth. 23, 14.

10. Gjører eder rede, og gaaer, thi dette (Land) er ikke den (rette) Hvile; fordi det er ureent, skal det fordærves, ja med en gruelig Fordærvelse.

11. Om der er en Mand, som gaaer efter (sin egen) Aand, og kan opdigte Løgn, (sigende:) jeg vil prophetere for dig, for Viin, og for den stærke Drik; da skal den (rettelig) være En, som kunde prophetere (til Behag) for dette Folk. Hos. 9, 7.
Jer. 5, 13. Amos 4, 2.

12. Jakob! jeg vil sanke dig ganske, jeg vil vist samle det Overblevne af Israel, jeg vil sætte dem tilhobe, ligesom Bozras Faar; som en Hjord midt i sin Faaresti, skal de buldre af Mennesker. Rom. 11, 26.
Hos. 1, 11. Joh. 10, 16. Ez. 37, 22. 24.

13. Der opstiger den, som bryder igjennem for deres Ansigt; de bryde da igjennem, og gaae igjennem Porten, og gaae ud ad den; og deres Konge gaaer igjennem for deres Ansigt, og HErren forrest for dem.

3. Capitel.

Gud truer Regenterne for deres Tyrannie og Ondskab, 1-4. Og Propheterne, som [illegible] Folket, 5-7. Micha, som med [illegible] fraskiller sig fra deres Tal, vidner om [illegible] og Templets Ødelæggelse, for Folkets, Regenternes, [illegible]

Og jeg sagde: hører dog, I Hove-
Jakob, og I Fyrster i Israels Huus!
de) I ikke at vide Dommen?
Es. 1, 10. Hos. 5, 1.
De hade Godt og elske Ondt; de rive
i Hud af dem, og deres Kjød af deres
i. Amos 5, 15. Rom. 12, 9.
Ja de ere de, som æde mit Folks Kjød,
drage og deres Hud af dem, og bryde
i Been; og de udsprede (Stykkerne,)
om i en Gryde, og som Kjød midt i
jedel.
Da skal de raabe til HErren, og han
ikke bønhøre dem; men han skal skjule
Ansigt for dem paa den samme Tid,
som de have gjort ilde i deres Idræt-
Ordspr. 1, 28. Es. 1, 15. Es. 59, 2.
Saa sagde HErren imod Propheterne,
om forvilde mit Folk: (naar) de have
ide med deres Tænder, da raabe de
, men hvo, som intet giver dem for
Mund, over ham hellige de en Krig.
Es. 13, 10. 16. Jer. 6, 14.
Derfor skal det blive eder Nat, da der
r Syn; og det skal blive eder mørkt,
er ikke er Spaadom; og Solen skal
ned over de Propheter, og Dagen skal
sort over dem.
Og Seerne skal beskjæmmes, og Spaa-
dene blive til Skamme, og de skal
Skjægget over Munden allesammen,
er skal ikke være Guds Svar.
3 Mos. 13, 45.
Men jeg, jeg er sandeligen fyldt af
rens Aands Kraft, og af Ret og
ke, til at kundgjøre Jakob sin Over-
else, og Israel sin Synd.
1 Cor. 2, 4. Es. 58, 1.
hører dog dette, I Hoveder i Jakobs
s, og I Fyrster i Israels Huus! I
have Vederstyggelighed til Dom, og
ude alt det, som er Ret! v. 1.
(Hver,) som bygger Zion med Blod,
erusalem med Uret!
Dens Hoveder dømme for Skjenk,
ens Præster lære for Betaling, og
Propheter spaae for Penge; dog for-
de sig fast paa HErren, sigende: er
Erren midt iblandt os? der skal ikke
e Ulykke over os. Zeph. 3, 3 2c.
Es. 22, 26. 27.
Derfor skal Zion pløies (som) en
for eders Skyld, og Jerusalem blive
eenhobe, og Husets Bjerg til Høie i
kov. Jer. 9, 11. c. 26, 18.
Matth. 24, 2. Ps. 79, 1.

4. Capitel.

Micha spaaer om Christi Riges Herlighed, Udbredelse og lyksalige Tilstand, 1–8. Og formaner Jøderne til en Tid at lide i det Babyloniske Fangsel, efter som HErren skulde forløse dem deraf, og hevne dem paa deres Fiender, 9–14.

1\. Men det skal skee i de sidste Dage, at HErrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og det skal ophøies over Høiene, og Folk skal løbe til det.
Es. 2, 2.

2\. Og mange Hedninger skal gaae, og sige: kommer og lader os gaae op til HErrens Bjerg, og til Jakobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, og vi maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, og HErrens Ord af Jerusalem. Es. 2, 3. Jer. 31, 6.
Luc. 24, 47.

3\. Og han skal dømme iblandt mange Folk, og straffe stærke Hedninger indtil langt fraliggende (Steder); og de skal sammenslaae deres Sværd til Hakker, og deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke opløfte Sværd imod et andet, og de skal ikke ydermere lære (at føre) Krig.
Es. 2, 4. Joel 3, 15.

4\. Men de skal boe, hver under sit Viintræe, og under sit Figentræe, og der skal ingen forfærde (dem); thi den HErre Zebaoths Mund haver talet det.
1 Kong. 4, 25. Zach. 3, 10. Es. 1, 20. c. 58, 14.

5\. Thi alle Folk vandre, hver i sin Guds Navn; men vi, vi skal vandre i HErrens vor Guds Navn, evindelig og altid.
Zach. 10, 12.

6\. Paa den samme Dag, siger HErren, vil jeg sanke hende, som halter, og samle hende, som er fordreven, og den, jeg haver handlet ilde med. Zeph. 3, 19.

7\. Og jeg vil gjøre hende, som halter, til at blive tilovers, og hende, som er langt hen fordreven, til et stærkt Folk; og HErren skal regjere over dem paa Zions Bjerg, fra nu og indtil Evighed. Zeph. 3, 10.
Luc. 1, 33 2c. Dan. 4, 3. 34. c. 7, 14. Obad. v. 21.

8\. Og du Eders Taarn, du Ophel, (som er) Zions Datters! indtil dig skal komme, ja, der skal komme det første Herredømme, (som er) Jerusalems Datters Rige.
1 Mos. 35, 21; 49, 10. Neh. 3, 26. 27.

9\. Nu, hvorfor raaber du saare? er der ingen Konge udi dig? er din Raadgiver omkommen, fordi Smerte haver betaget dig, som hendes, der føder?

10\. Liid (dog saadan) Smerte, og udbryd, du Zions Datter! som hun, der fø-

der: thi (vel) skal du nu gaae ud af Sta-
den og boe paa Marken, og komme ind-
til Babel, (men) der skal du udfries, der
skal HErren gjenløse dig af dine Fienders
Haand. 2Kong.19,3. Jer.4,31. c.30,6.
Jer. 27, 22.
11. Og nu ere vel mange Hedninger
samlede imod dig, som sige: hun skal be-
smittes, og vore Øine skal see paa Zion.
Obad. v. 12.
12 Men de, de vide ikke HErrens Tan-
ker, og forstaae ikke hans Raad, at han
haver samlet dem, som Neger til en Loe.
13 Gjør dig rede, og tærsk, Zions Dat-
ter! thi jeg vil gjøre dit Horn til Jern, og
gjøre dine Kløer til Kobber, og du skal
støde mange Folk smaae; og jeg vil sætte
deres Vinding i Band til HErren; og
deres Gods til den ganske Jords HErre.
14. Nu (vel)! slaae dig sammen i Trop-
petal, du Troppernes Datter! (dog) skal
han sætte en Beleiring imod os; de skal
slaae Israels Dommere paa Kindbenet
med Kjeppen.

5. Capitel.

Micha spaaer om Christi Fødsel i Bethlehem, og Hedningernes Omvendelse, og at Christus skal selv føde og forsvare sine Undersaatter imod deres Fiender, &c. 1-5. Han taler om Guds Kirkes Fremvæxt, Styrke, Seier og Renselse, og Fiendernes Undertrykkelse, 6-14.

1. Og du BethLehem Ephrata! er du
liden at være iblandt Judæ Tusinde? af
dig skal mig Een udgaae, til at være en
Hersker i Israel! og hans Udgange ere fra
Fordum, fra Evigheds Dage.
Matth. 2, 6. Joh. 7, 42.
2. Derfor skal han (vel) hengive dem
indtil den Tid, da hun, som skal føde, ha-
ver født; dog skal det øvrige af hans Brø-
dre komme tilbage med Israels Børn.
3. Og han skal staae, og føde sin Hjord
i HErrens Kraft, i HErrens sin Guds
Navns Høihed; og de skal blive ved, thi
nu skal han blive stor indtil Jordens En-
der. Ps. 72, 8.
4 Og han skal være Fred; naar Assur
(end) kommer i vort Land, og naar han
træder paa vore Palladser, da vil vi opreise
imod ham syv Hyrder, og otte af de ypperste
Mennesker. Eph 2, 14.
5. Og de skal afæde Assurs Land ved
Sværdet, og Nimrods Land i hans Døre;
saa skal han redde (os) fra Assur, naar
han kommer i vort Land, og naar han
træder paa vore Grændser.
1 Mos. 10, 8 seqq.
6. Og det Overblevne af Jakob skal være
midt iblandt mange Folk, som en Dug fra
HErren, som Regndraaber paa Urter, som
ikke skal bie efter Nogen, og ei vente paa
Menneskens Børn. Ps. 110, 3.
7. Og det Overblevne af Jakob skal være
iblandt Hedningerne, midt iblandt mange
Folk, som en Løve iblandt Dyrene i Sko-
ven, som en ung Løve iblandt Faarehjor-
de, hvilken, naar han gaaer over, da ned-
træder og river han, og der er ingen, som
redder.
8. Din Haand skal ophøies over dine
Modstandere, og alle dine Fiender skal
udryddes.
9. Og det skal skee paa den samme Dag,
siger HErren, da vil jeg udrydde dine Heste
midt af dig, og jeg vil fordærve dine
Vogne.
10. Og jeg vil udrydde Stæderne i dit
Land, og nedbryde alle dine Befæstninger
11. Og jeg vil lade udrydde Trolddom-
me af din Haand, og ingen Tegns Udtyd-
gere skal være hos dig.
12. Og jeg vil lade udrydde dine ud-
skaarne Billeder, og dine Støtter midt ud
af dig, at du skal ikke ydermere tilbede for
dine Hænders Gjerning. Ez 30, 13
Sach. 13, 2. Zeph 2, 11.
13. Og jeg vil oprykke dine Lunde midt
ud af dig, og ødelægge dine Fiender.
14. Og jeg vil bruge Hevn med Vrede
og med Grumhed paa Hedningerne, hvilke
ikke have hørt (min Røst).

6. Capitel.

Micha foreholder Folket deres store Utaknemmelighed imod Guds mangfoldige Velgjerninger, 1-5. Gud forlanger deres Offere, og viser, hvad han fordrer af dem for en Gudsdyrkelse, 6-8. Han opregner nogle af Israels Folks Synder, og truer dem med haard Straf, 9-16.

1. Hører dog, hvad HErren siger: Gjør
dig rede, træt med Bjergene, og lad Høi-
ene høre din Røst!
2. Hører, I Bjerge! HErrens Træt-
te, og I stærke Jordens Grundvolde! thi
HErren haver Trætte med sit Folk, og vil
gaae i Rette med Israel.
3. Mit Folk! hvad haver jeg gjort dig?
og hvormed haver jeg gjort dig Møie?
svar imod mig!
4. Thi jeg førte dig op af Egypti Land,
og forløste dig af Tjeneres Huus, og jeg
sendte for dit Ansigt Mose, Aaron og
Maria. 2 Mos. 12, 37. 41. 2 Mos. 3, 10.
c. 4, 27. c. 16, 20. Ps. 77, 21.

5. Mit Folk! kom dog ihu, hvad Balak, Kongen af Moab, beraadte sig paa, og hvad Bileam, Beors Søn, svarede ham, (og hvad skeet er) fra Sittim indtil Gilgal, for at vide HErrens Retfærdigheder. 4 Mos. 22, 5. 6. 7. 18. c. 23, 8. c. 24, 5 sqq. c. 25, 1. Jos. 5, 9 2c.

6. Hvormed skal jeg forekomme HErren, og bøie mig ned for den høie Gud? mon jeg skal forekomme ham med Brændoffer, med aarsgamle Kalve. Es. 1, 11.

7. Mon HErren skal have Behagelighed til tusinde Vædere, til ti tusinde Oliebække? mon jeg skal give min Førstefødte for min Overtrædelse, min Livsfrugt for min Sjels Synd? Ps. 50, 13.

8. Han haver kundgjort dig, o Menneske! hvad godt er; og hvad kræver HErren af dig, uden at gjøre Ret, og at elske Miskundhed, og at ydmyge dig, at vandre med din Gud? 5 Mos. 10, 12.

9. HErrens Røst raaber til Staden, og den rette Forstand skal see dit Navn; hører Riset, og hvo der haver bestillet det!

10. Blive der ikke endnu Ugudeligheds Liggendefæer i enhver ugudelig Mands Huus? og en formindsket Epha, som er forhadt (af Gud)?

11. Skulde jeg holde Nogen reen med ugudelige Vægtskaaler? og med en Pose, (hvorudi er) falsk Vægt?

12. Hvis rige Folk ere fulde af Vold, og dets Indbyggere tale Løgn, og deres Tunge er falsk i deres Mund? v. 9.

13. Og jeg, jeg haver ogsaa gjort dig syg, idet jeg slog dig, (og) ødelagde dig for dine Synders Skyld.

14. Du, du skal æde, og ikke mættes, og din Fornedrelse (skal skee) midt iblandt dig; og du skal flytte (noget), og ikke udfrie det, og hvad du udfrier, vil jeg give til Sværdet. 3 Mos. 26, 26. Hos. 4, 10.

15. Du, du skal saae, og ikke høste; du, du skal træde Olie-(Bær), men ikke salve dig med Olie, og (træde Most), og ikke drikke Viin. 5 Mos. 28, 38. Hos 8, 7.

16. Thi man haver holdt ved Omri Skikke, og al Achabs Huses Gjerning, og I vandrede i deres Raad, paa det jeg skal gjøre dig til Forskrækkelse, og dens Indbyggere til Hvidsel, og I skal bære mit Folks Forsmædelse. 1 Kong. 16, 25. 29. 30.

7. Capitel.

Micha klager over Jødernes slette Tilstand, og truer dem med tilbørlig Straf, 1-4. Raader de Gudfrygtige til, alene at forlade sig paa Gud, 5-7. Træster de Betrængte imod deres Fienders Bespottelse, og deres Synders Anklagelse, og lover Naade og Frelsning ved Messias, efterat Landet var bleven ødelagt; og at Hedningerne skulde ydmyges, og HErren skulde give sit Folk Barmhjertighed og Synds-Forladelse, 2c. 8-20.

1. Vee mig! thi jeg er som de Ting, der eftersankes om Sommeren, som (efterladte Viin-)Qviste i Viinhøsten; der er ikke en Viindrue til at æde, (eller) den første Frugt, som min Sjel havde Lyst til. Hos. 9, 10.

2. En Miskundelig er borte af Landet, og der er ikke en Oprigtig iblandt Folket; de, de lure alle efter Blod, jage een den anden i Garnet. Ordsp. 1, 11.

3. Foruden at de gjøre tilgavns Ondt med Hænderne, begjerer Fyrsten (Gaver), og Dommeren (dømmer) for Betaling, og den Mægtige taler (om det, som er) hans Sjels Skade, han og de sammensnoe det. 1 Kong. 21, 11.

4. Den Bedste af dem er som Torn, den Oprigtigste som et Torngjerde; dine Vægteres Dag, (ja) din Hjemsøgelse kommer, nu skal deres Forvirrelse skee. Es. 22, 5.

5. Troer ikke paa en Ven, forlader eder ikke paa en Fyrste! vaer din Munds Døre for hende, som ligger i dit Skjød. Ps. 118, 9; 146, 3. Hos. 14, 4. Ps. 55, 14.

6. Thi Sønnen ringeagter Faderen, Datteren sætter sig op imod sin Moder, Sønnens Hustru imod sin Mands Moder; en Mands Fiender ere hans Huusfolk. Matth. 10, 21. 35. 36. Luc. 12, 53.

7. Men jeg, jeg vil see hen til HErren, jeg vil bie efter min Saligheds Gud; min Gud skal høre mig. Ps. 25, 15. 21.

8. Glæd dig ikke over mig, min Modstanderinde! naar jeg er falden, skal jeg staae op igjen, naar jeg sidder i Mørket, skal HErren være mit Lys. Ps. 97, 11. Es. 9, 2. Ps. 27, 1.

9. Jeg vil bære HErrens Vrede, thi jeg haver syndet imod ham; indtil han udfører min Sag, og skaffer mig Ret, han skal udføre mig til Lyset, jeg skal see paa hans Retfærdighed. Ps. 17, 2; 26, 1.

10. Og min Modstanderinde skal see det, og Skam skal skjule hende, som siger til mig: hvor er HErren din Gud? mine Øine skal see det paa hende, nu skal hun blive til at nedtrædes, som Dynd paa Gaderne. Ps. 42, 4. 11. Ps. 79, 10. Joel 2, 17.

11. Paa den Dag skal man bygge dine

Mure, paa den samme Dag skal det beskikkede Raad komme vidt.

12. Paa den samme Dag skal man og komme ind til dig fra Assur af, og (indtil) de faste Stæder, og fra de faste Stæder indtil Floden, og fra Hav til Hav, og fra Bjerg til Bjerg.

13. Og Landet skal blive aldeles øde for dine Indbyggeres Skyld, for deres Idrætters Frugts Skyld.

14. Fød dit Folk med din Kjep, din Arvs Faar, du, som boer alene i en Skov, midt paa Carmel; lad dem fødes i Basan og i Gilead, som i gamle Dage.

15. Jeg vil lade ham see underlige Ting, som i de Dage, du gik ud fra Egypti Land. 2 Mos. 14, 29. Es. 11, 16.

16. Hedningerne skal see det, og beskjæmmes for al deres Styrke, de skal lægge Haand paa Mund, deres Øren skal blive døve. Job 21, 5. c. 29, 9. Es. 52, 15.

17. De skal slikke Støv, som Slangen; som (Orme,) der krybe paa Jorden, skal de bevæge sig af deres indelukte (Huler); de skal forskrækkes, (og løbe) til HErren vor Gud, og frygte sig for dig.

Ps. 72, 9. Es. 49, 23. Ps. 18, 46.

18. Hvo er en Gud, som du, som borttager Misgjerning, og som gaaer Overtrædelse forbi, for det Overblevne af hans Arv? som ikke holder fast ved sin Vrede evindeligen, fordi han haver Lyst til Miskundhed. 2 Mos. 34, 6. 7.

Ps. 103, 3. 8. 11. Joel 2, 13.

19. Han skal igjen forbarme sig over os, han skal undertrykke vore Misgjerninger; ja, du skal kaste alle deres Synder i Havets Dybheder.

20. Du skal bevise Jakob Sandhed, Abraham Miskundhed, som du haver svoret vore Fædre fra de gamle Dage af.

Ps. 89, 3.

Propheten Nahum.

1. Capitel.

Nahum beskriver Guds Nidkjærhed imod Syndere, men Fromhed imod de Troende, 1-7. Og forkynder Niniviterne deres Undergang, for deres Tyrannies Skyld imod Guds Folk, og deres Afguderie, rc. 8-14.

1. Ninives Byrde: Nahums, den Elkositers Syns Bog:

2. Gud er nidkjær, og HErren er en Hevner, (ja) HErren er en Hevner, og haver Grumhed; HErren er en Hevner imod sine Modstandere, og den, som bevarer (Straffen) for sine Fiender.

2 Mos. 20, 5. c. 34, 14. 5 Mos. 4, 24. c. 5, 9.

3. HErren er langmodig, og af stor Kraft, og skal ikke holde (den Skyldige) for uskyldig; HErren, hans Vei er i Hvirvelvind og i Storm, og en Skye er hans Fødders Støv. 2 Mos. 34, 7.

Ps. 143, 2; 77, 20.

4. Han truer Havet, og fortørrer det, og gjør alle Strømmene tørre; vansmægtet er Basan og Carmel, og Libanons Blomster ere vansmægtede. 2 Mos. 14, 21.

Ps. 106, 9. Luc. 8, 24.

5. Bjergene skjælve for ham, og Høiene smelte, og Jorden ophæver sig for hans Ansigt, og Jorderige, og alle, som boe derpaa. Ps. 97, 4. 5. Jer. 4, 24.

6. Hvo kan staae for hans Fortørnelse? og hvo kan bestaae for hans grumme Vrede? hans Grumhed er udøst som en Ild, og Klipperne sønderbrydes for ham.

5 Mos. 32, 22. Jer. 15, 14.

7. HErren er god, (han er) til Befæstning paa Nødsdag; og kjender dem, som troe paa ham. Ps. 1, 6.

Mal. 3, 16. 2 Tim. 2, 19.

8. Og naar en overskyllende Flod løber over, skal han gjøre det til en Ende med dens Sted, og Mørkhed skal forfølge hans Fiender.

9. Hvad vil I tænke imod HErren? han gjør en Ende (derpaa); Nøden skal ikke komme to Gange.

10. Fordi de ere i hverandre forvikkede, som Torne, og ere drukne efter deres (sædvanlige) Drukkenskab, ere de fortærede som et tørt Straae fuldkommeligen.

11. Der er En udgangen fra dig, som tænker Ondt imod HErren, en Belials Raadgiver. 2 Kong. 18, 16. 18.

Nah. 2, 1.

12. Saa sagde HErren: om de ere end lykkelige, og ere vist mange, skal de dog vist afskjæres, og han skal drage igjennem; jeg haver vel plaget dig, men jeg skal ikke plage dig ydermere.

2 Kong. 19, 35 sqq. Es. 7, 20.

13. Men nu vil jeg sønderbryde hans Aag af dig, og sønderrive dine Baand. Jer. 30, 8.

14. Og HErren haver budet imod dig, at der skal ikke være Sæd af dit Navn ydermere; jeg vil udrydde det udskaarne og støbte Billede af din Guds Huus, jeg vil (der) gjøre din Grav, naar du er bleven foragtelig. 2 Kong. 19, 37.

2. Capitel.

Nahum trøster Jøderne, at deres Fiende, Kongen af Assyrien, skulde ei gjøre dem Skade mere, 1. Og beskriver Ninives Ødelæggelse ved Kongen af Babel, 2-11. Og det særdeles for deres Røvens og Grumheds Skyld imod andre, 12-14.

1. See! paa Bjergene (komme) hans Fødder, som fører et godt Budskab, som lader høre Fred: Juda! hellighold dine Høitider, betal dine Løfter; thi en Belials Mand skal ikke ydermere fare igjennem dig, han, han er aldeles udryddet.
Es. 52, 7. Rom. 10, 15. Ps. 50, 14. Nah. 1, 11.

2. En Adspreder drager op imod dig, bevar Befæstningen, vaer flittig paa Veien, styrk Lænderne, gjør din Kraft saare stærk.

3. Thi HErren haver omvendt Jakobs Hovmodighed, som Israels Hovmodighed; thi Plyndere have afplyndret dem, og fordærvet deres Viinqviste. Hos. 10, 1.

4. Hans Vældiges Skjold er rødgjort, Krigsmændene ere røde som Skarlagen, Vognene (skal være som) med Ilds Blus, paa den Dag, han bereder sig (til Krig), og Spydene bæve.

5. Vognene skal fare frem, som de vare galne, paa Stræderne; de skal løbe hid og did paa Gaderne; deres Skikkelse er som Blus, de løbe som Lynet. c. 3, 2.

6. Han skal komme sine ypperlige (Mænd) ihu, (dog) de skal falde, naar de gaae frem; de skal haste til dens Muur, naar det, som bedækker, er beredt.

7. Portene hos Floderne ere oplადte, og Palladset er nedfaldet.

8. Og det er beskikket, at hun skal (vist) blottes, hun skal (vist) bortføres, og hendes Piger skal føre (hende, og kurre), som Duers Lyd, som slaae sig paa deres Hjerte. Es. 38, 14. c. 59, 11. Ez. 7, 16.

9. Og Ninive er ligesom en Fiskedam med Vand, fra de Dage af, den (er bleven til), dog skal de flye; staaer! staaer! (skal de raabe,) men ingen skal see tilbage. Es. 8, 7.

10. Røver Sølv, røver Guld; thi der er ingen Ende paa Forraad, (og) Herlighed af alt kosteligt Tøi.

11. Hun er tomt, ja udtømt, og gjort øde, og Hjertet er smeltet, og Knæerne vakle, og der er Forfærdelse i alle Lænderne, og alle deres Ansigter ere ganske sorte. Es. 24, 1; 13, 7. 8; Es. 21, 3. Joel 2, 6.

12. Hvor er Løvernes Bolig og den Føde for de unge Løver, der hvor Løven, den gamle Løve, ja Løvens Unge gik, og der var ingen som forfærdede? Zach. 11, 3.

13. Løven røvede nok for sine Unger, og qvalte (det) til sine gamle Løvinder, og opfyldte sine Huler med Rov, og sine Boliger med det Røvne.

14. See, jeg vil til dig, siger den HErre Zebaoth, og brænde hendes Vogne i Røgen, og et Sværd skal fortære dine unge Løver; og (jeg vil) udrydde dit Rov af Jorden, og dine Buds Lyd skal ikke høres ydermere.

3. Capitel.

Nahum taler endnu om Ninives Ødelæggelse for deres Synders Skyld, 1-7. Og at det skal gaae den, ligesom den Stad No i Ægypten, 8-11. Og at hverken dens Befæstninger eller store Magt skal kunne redde den, 12-19.

1. Vee en blodskyldig Stad, som er aldeles fuld af Løgn (og) af Vold, Rov vil ikke lade af. Ez. 24, 6. 9. Hab. 2, 12.

2. (Der er) Svøbes Lyd, og Hjuls Bulders Lyd, og stampende Heste, og rumlende Vogne. c. 2, 5.

3. (Der ere) Ryttere, som oplofte baade skinnende Sværd og blinkende Spyd, og (der skal være) mange Ihjelslagne, og svare (Hobe døde) Kroppe; ja, der skal ikke være Ende paa Kroppene, man maa snuble over deres Kroppe.

4. (Det skal skee) for den Hores store Horerier, (som er) deilig (og) yndig, en Mesterinde i Trolddom; som haver solgt Hedningerne formedelst sit Horerie, og Slægterne formedelst sine Trolddomme. Nah. 17, 1.

5. See, (jeg vil) til dig, siger den HErre Zebaoth, og opslaae dine Klæders Somme over dit Ansigt; og jeg vil lade Hedningerne see din Blusel og Rigerne din Skam. Es. 47, 3.

6. Og jeg vil kaste Vederstyggeligheder paa dig, og gjøre, at du skal ringeagtes, og sætte dig som et Speil.

7. Og det skal skee, at alle, som see dig, skal flye bort fra dig, og sige: Ninive er forstyrret, hvo vil have Medynk med den? hvorfra skal jeg opsøge dig Trøstere?

8. Mon du være bedre end No, den folkerige (Stad), som laae imellem Floderne, som havde Vand trindt omkring? hvis Værn var Havet, dens Muur var af Havet? Jer. 46, 25.

9. Morland og Ægypten var dens Styrke, og der var ikke Ende paa; de af Put og Lybia vare til din Hjælp.
Jer. 46, 9.

10. Den blev ogsaa bortført, den maatte gaae i Fængsel, dens spæde Børn bleve ogsaa knusede foran paa alle Gader; og man kastede Lod om dens ærede (Folk), og alle dens store (Mænd) bundne i Fjæderne.

11. Du, du skal ogsaa blive drukken, du skal blive skjult; du skal ogsaa opsøge en Befæstning for Fiendens Skyld.

12. Alle dine faste Stæder (ere, som) Figentræer med de første Frugter: om de rystes, da falde de ham i Munden, som vil æde (dem).

13. See, dit Folk (er blevet) Qvinder midt i dig, dit Lands Porte ere aldeles opladne for dine Fiender; Ild haver fortæret dine Stænger. Es. 19, 16.
Jer. 50, 37. c. 51, 30.

14. Drag dig Vand til Beleiringen, færdige dine Befæstninger, gak i Dyndet og træd i Leret, færdige Teglovnen.

15. Der skal Ilden fortære dig, Sværdet skal udrydde dig, det skal fortære dig, som Oldenborrer, skaf dig en svar (Hob Folk), som Oldenborrer, (o Konge!) skaf dig en svar (Hob Folk) som Græshopper (o Ninive!)

16. Du haver gjort dem, som handle med dig, flere end Stjerner paa Himmelen; (men de skal være) som Oldenborrer, der falde ind, og flyve bort.

17. Dine Kronede (ere mange), som Græshopper og dine Hovedsmænd, som meget store Græshopper; de, som leire sig hos Gjerderne i kolde Dage, (men naar) Solen gaaer op, flyve de bort, at det kjendes ikke, hvor ens Sted af dem var.

18. Dine Hyrder slumre, o Konge i Assyrien! dine Ypperlige boe (tryggeligen); dit Folk de ere adspredte paa Bjergene, og (der er) ingen, som samler (dem).

19. Der er ingen Lindring for din Forstyrrelse, din Plage er (heel) svag; alle, som hørte Tidende om dig, klappede med Hænderne over dig; thi over hvem er ikke din Ondskab stedse overgaaet?
Begr. 2, 13. 15. Jer. 10, 19. c. 14, 17.
Jer. 27, 23. Zeph. 2, 15.

Propheten Habakuk.

1. Capitel.

Habakuk klager over Jødernes Ondskab og Uretfærdighed, 1-4. Og forkynder, at for deres Synders Skyld skulde Chaldæerne komme over dem med stor Magt, og hasteligen ødelægge dem, 5-11. Propheten beder, Gud vilde dog straffe Chaldæerne, som vare ugudeligere end Jøderne, og bleve hovmodige over deres egen Magt, rc. 12-17.

1. Den Byrde, som Habakuk, Propheten, har seet.

2. HErre! hvor længe skal jeg skrige, og du vil ikke høre? (ja) raabe til dig for Vold, og du vil ikke frelse? Ps. 13, 2. 3.
Ps. 22, 2. 3.

3. Hvorfor lader du mig see Uret, og skue Møie? baade Ødelæggelse og Vold er for mig; og der er Kiv og Trætte, som man maa bære.

4. Derfor er Loven svækket, og Dommen udkommer ikke evindeligen; thi den Ugudelige omgiver den Retfærdige, derfor udkommer forvendt Dom. Ordsp. 17, 23.

5. Seer iblandt Hedningerne, og skuer, og forundrer eder, (ja,) forundrer eder; thi jeg gjør en Gjerning i eders Dage, I skulle ikke troe den, naar den fortælles.
Ap. G. 13, 41.

6. Thi see, jeg opreiser Chaldæerne, et bittert og hastigt Folk, som gaaer frem saa vidt (som) Landet er, at indtage Boliger, som ikke høre det til.

7. Det er grædseligt og forfærdeligt; dets Ret og dets Høihed udkommer af det samme.

8. Og dets Heste ere lettere end Parder, og (deres Tænder) skal være skarpere end Ulves om Aftenen, og dets Ryttere adsprede sig; ja, dets Ryttere komme langt fra, de flyve, som en Ørn, der haster til at æde. Zeph. 3, 3. Job 39, 33.

t kommer altsammen til at gjøre
res Ansigters Attraae (er vendt) mod
g det sanker i Fængsel som Sand.
g det skal bespotte Kongerne, og lee
erne; det skal lee ad Befæstning,
: Jord tilhobe, og indtage den.
a skal det omskifte sit Mod, og fare
blive skyldig, (sigende, at) denne
aft hører dets Gud til.
n du ikke var af fordum (Tid), HEr-
Gud, min Hellige! vi skulle ikke døe;
du haver sat ham til Dom, og
) Klippe! haver grundfæstet ham,
affe (os). Jer. 10, 24. c. 46, 28.
Dine) Dine ere renere, end at du
eer Ondt, og du kan ikke skue
hvorfor skulde du da skue de Tro-
) tie, naar en Ugudelig opsluger
erdigere end han? Job 21, 7 ꝛc.
Jer. 12, 1.
g (hvi) skulde du gjøre Menne-
n Fiske i Havet, som Orme, der
en Regenter? 4 Mos. 27, 17.
1 Kong. 22, 17.
n drager dem op allesammen med
samler dem i sin Vaad, og sanker
t Garn; derfor skal han glæde og
. v. 16.
erfor skal han offre til sin Vaad,
: Røgelse for sit Garn; thi ved
hans Deel fuld af Olie, og hans
feed.
on han derfor skulde udtyste sin
og ikke spare altid at slaae Folk

2. Capitel.

, som venter Svar paa sin Bøn, faaer Be-
t skrive klarligen et Syn om Chaldæernes
g, hvilken Jøderne skulde oppebie med
lighed, ei formaste sig, men troe til Retfær-
l-4. Han fortæller derpaa Synet eller
men, nemlig, at Gud vil udrydde Chal-
r deres Stolthed, Gjerrigheds, Tyranniets,
, Blods Udgydelses og Afguderies Skyld,

g stod paa min Vagt, og stillede
i Befæstningen; og jeg varede
en) paa, for at see, hvad han
le ved mig, og hvad jeg skulde
en efter min Overbeviisning.
Es. 21, 8.
HErren svarede mig, og sagde:
Syn, og gjør det klart paa Tav-
han kan læse deri, (som) løber
Es. 30, 8.
der er endnu Syn til den be-
d, og det skal udsige, (hvad der

hører) til Enden, og ikke lyve; om han
tøver, bie efter ham; thi han skal visseli-
gen komme, han skal ikke blive tilbage.
Ps. 27, 14; 42, 6. Ez. 12, 23. 28. c. 30, 9.
4. See, hans Sjel formaster sig, den er
ikke ret i ham; men en Retfærdig ved sin
Troe skal leve. Ez. 14, 14. 20.
Rom. 1, 17. Gal. 3, 11. Ebr. 10, 38.
5. Og efterdi at Viindrankeren er utroe,
(og er) en stolt Mand, saa vil han ikke
blive i (sin) Bolig; thi han udvider sin
Sjel som Helvede, og han er som Døden,
der kan ikke mættes, og vil sanke til sig alle
Hedningerne, og samle til sig alle Fol-
kene. Es. 5, 14. Ordsp. 30, 15. Ps. 89, 49.
6. Mon ikke disse allesammen skulle op-
tage et Ordsprog over ham, og mørke Ta-
lers Udlæggelse om ham? og (hver) skal
sige: vee den, som formerer (det, som)
hører ham ikke til—hvor længe (skal det
vare)?—og den, som besværer sig med
tykt Dynd.
7. Skulde ikke de hasteligen opstaae, som
skal bide dig; og de opvaagne, som skal
ruske dig? og skulde du (ikke) blive dem
til Rov?
8. Fordi du haver røvet mange Hednin-
ger, skal alle de, som ere tilovers af Fol-
kene, røve dig; for Menneskers Blods
Skyld, og Vold imod Landet, (ja,) imod
Staden, og alle, som boe deri.
Obad. v. 15. Hab. 2, 17.
9. Vee den, som er gjerrig med en ond
Gjerrighed for sit Huus, at han kan sætte
sin Rede i det Høie for at redde sig fra
Ulykkens Vold!
10. Du raadslog skammeligen for dit
Huus, idet du forkortede mange Folk, og
syndede imod din Sjel.
11. Thi Stenen af Væggen skal raabe,
og Bjelken af Træet skal svare den.
12. Vee den, som bygger en Stad med
Blod, og bereder en Stad med Uret!
Jer. 22, 13. Ez. 24, 9. Nah. 3, 1.
13. See, monne det ikke (komme) fra
den HErre Zebaoth, at Folkene skal have
bemøiet sig for Ilden, og (alle Slags)
Folk skal være blevne trætte forgjeves?
Jer. 51, 58.
14. Thi Jorden skal fyldes, til at kjende
HErrens Ære, som Vandene skjule Havets
(Bund). Es. 11, 9.
15. Vee den, som giver sin Næste (for
meget) at drikke! (ja dig,) som frembær
din Flaske, og gjør ogsaa drukken, for at
see paa deres Blusel! Nah. 3, 5.

16. Du skal (ogsaa) mættes med Skam, mere end med Ære; drik du ogsaa, og lad see Forhuden; HErrens høire Haands Bæger skal gaae omkring til dig, og en skammelig Spye (skal komme) over din Ære. Ps. 60,5. Ps. 57,9. Es. 51,17. Jer. 25, 15. 16.

17. Thi den Vold imod Libanon skal skjule dig, og Dyrenes Ødelæggelse skal forskrække dem for Menneskers Blods Skyld, og Vold imod Landet, (ja) imod Staden, og alle dem, som boe deri. v. 8. Es. 14, 8. c. 37, 34.

18. Hvad kan et udskaaret Billede gavne, da han udskar det, som dannede det? (eller) et støbt Billede, og den, som lærer Løgn? at den, som danner sin Dannelse, forlader sig paa den, idet han gjør stumme Afguder!

19. Vee den, som siger til Træet: vaagn op! til en stiltiende Steen: vaagn op! Skal den lære dig? see, den er overdragen med Guld og Sølv, og der er ingen Aand inden i den. 1 Kong. 18, 26. 27. Ps. 115, 4. Ps. 135, 15. 17.

20. Men HErren er i sit hellige Tempel; tie stille for hans Ansigt, al Jorden! Ps. 11, 4. Ps. 46, 11. Es. 14, 7. Sach. 2, 13.

3. Capitel.

Habakuk beder, at Gud vilde opholde sit Folk i den Tid de vare i det babyloniske Fængsel, 1. 2. Til deres Troes Bestyrkelse fortæller Propheten, hvor herligen Gud haver udført sit Folk af Ægypten igjennem Ørken ind i Canaan, rc. 3-15. Og hvor forskrækket han var bleven derover, at Jerusalem skulde ødelægges; men viser, at han dog trøster sig ved den almægtige Guds Hjælp, 16-19.

1. Habakuks Prophetens Bøn, over Sigjonoth: Ps. 7, 1.

2. HErre! (der) jeg hørte Tidende fra dig, frygtede jeg; HErre! hold din Gjerning i Live midt i Aarene, kundgjør det midt i Aarene; i Fortørnelse ihukom at være barmhjertig. 2 Sam. 24, 14.

3. Gud kom fra Theman, og den Hellige fra Parans Bjerg, Sela! hans Majestæt skjule Himmelen, og hans Lov fyldte Jorden. 5 Mos. 33, 2. Es. 6, 3. Ps. 72, 19.

4. Og (hans) Skin var som Lyset, (der gik) ham tvende Horn af hans Haand, og der var hans Styrkes Skjul. 2 Mos. 34, 29. 30.

5. Pestilentse gik frem for hans Ansigt, og gloende Gløder udkom fra hans Fødder.

6. Han stod, og maalede Landet, han saae til, og kom Hedningerne til at springe, og evige Bjerge bleve adspredte, de evige Høie bøiede sig; hans Gange ere evige.

7. Jeg saae Cusans Pauluner under Møie; Gardinerne i Midians Land rystede. Dom. 3, 8. Dom. 7, 13. 14.

8. Mon HErrens (Vrede) var optændt imod Floderne? mon din Vrede var imod Floderne? mon din Grumhed var imod Havet? der du foer paa dine Heste, dine Vogne vare til Frelse. 2 Mos. 14, 25. 26.

9. Din Bue blev aldeles aabenbar, (efter) de Eder til Stammerne, (efter dit) Ord, Sela! du adskilte Jorden med Floder. 4 Mos. 16, 31. c. 20, 10. 11. 2 Mos. 14, 21.

10. Bjergene saae dig, de bleve bange, Vandstrømmene fore hen, Afgrunden udgav sin Røst, den opløftede sine Hænder i det Høie. 2 Mos. 14, 21. Jos. 3, 13-16.

11. Sol (og) Maane stode (stille i deres) Bolig; med Lyset fore dine Pile derhen, med Skinnet (foer) dit blinkende Spyd. Jos. 10, 11-13.

12. Du fremgik paa Jorden med Fortørnelse; du tærskede Hedningerne med Vrede.

13. Du drog ud til dit Folks Frelse, til din Salvedes Frelse; du knusede Hovedet af den Ugudeliges Huus, der du blottede Grundvolden indtil Halsen, Sela. Es. 6, 8.

14. Du igjennemborede Hovedet for hans Landsbyer, ved hans Kjeppe; de stormede, til at adsprede mig, deres Glæde var, som til at æde en Elendig i Skjul. v. 13.

15. Du traadte med dine Heste i Havet, (ja) i mange Vandes Hob.

16. Jeg hørte det, og min Bug foruroligedes, mine Læber bævede for Lyden, der kom Raaddenhed i mine Been, og jeg foruroligedes paa mit Sted; paa det jeg maa hvile paa Nødens Dag, naar han drager op imod Folket, han som skal føre Krigsmagt over det. Ps. 50, 15.

17. Thi Figentræet grønnes ikke, og der er ikke Grøde i Viintræerne, og Olietræets Frugt slaaer feil, og ingen af Agrene giver Spise; man skiller Faarene fra Stien, og der skal ikke være Øxne i Staldene.

18. Dog vil jeg, jeg være lystig i HErren; jeg vil fryde mig i min Gud. Es. 61, 10. Joel 2, 23. Luc. 1, 46. 47.

19. Den HErre, HErre er min Magt og skal sætte mine Fødder som Hindernes, og lade mig træde paa mine Høie for Sangmesteren, paa mine Strængelege.

Propheten Zephanias.

1. Capitel.

...anias spaaer til Josias Tid om Jødernes Ødelæggelse, 1-3. Særdeles for deres Afguderies, Volds, ...igs, og Sikkerheds Skyld, ɔc. 4-13. Han beskri... e Straffens Dag, som var nær, og at Straffen ...lde blive stor, og ei skulde undgaaes, 14-18.

HErrens Ord, som skede til Zephani... Søn af Cusi, Søn af Gedalia, Søn ...Amaria, Søn af Ezechias, i Josias, ...mons Søns, Judæ Konges Dage:
. Jeg vil vist borttage alt af Landet, ...r HErren.
. Jeg vil borttage Menneskene og Dy... ...e, borttage Fuglene under Himmelen ...Fiskene i Havet, og alt Anstød tillige... ...d de Ugudelige; ja, jeg vil udrydde ...nneskene af Landet, siger HErren.
. Og jeg vil udstrække min Haand imod ...da, og imod alle Jerusalems Indbygge...e; og jeg vil udrydde af dette Sted det ...erblevne af Baal, og de afgudiske Præ...s Navne med (de andre) Præster.
2 Kong. 23, 5.
Og dem, som tilbede paa Tagene for ...mmelens Hær, og dem, som tilbede, ...) sværge ved HErren, og sværge ved ...lchom. Jer. 44, 17. 18. Jos. 23, 7.
Og dem, som vende sig tilbage fra ... vandre) efter HErren, og som ikke ...e HErren, og ikke spørge efter hans An...: Es. 1, 4.
Tie stille for den HErre, HErre; thi ...rrens Dag er nær, thi HErren haver ...edt en Slagtning, han haver helliget ...e Indbudne. Hab. 2, 20. Zeph. 3, 8.
...ach. 2, 17. Es. 39, 17. Aab. 19, 17. 18.
Og det skal skee paa HErrens Slagt...gs Dag, da vil jeg hjemsøge Fyrsterne ...Kongens Børn, og alle, som klæde sig ...d fremmed Klædning. Es. 30, 25.
Og jeg vil hjemsøge hver den, som ...inger over Dørtærskelen, paa den sam... Dag; de som fylde deres Herres Huus ...) Vold og Svig.
). Og der skal være paa den samme Tid, ...r HErren, et Raabs Lyd fra Fiske-Por..., og en Hylen fra (Stadens) anden ...art), og en stor Forstyrrelse fra Høiene.
.. Hyler, I som boe i det Lave! thi ...Folk af Kjøbmænd ere udslettede, alle, ...i bære Penge, ere udryddede.
... Og det skal skee paa den samme Tid, ...vil jeg randsage Jerusalem med Lyg-
terne; og jeg vil hjemsøge de Folk, som ligge paa deres Bærme, dem, som sige i deres Hjerte: HErren skal ikke gjøre Godt, og ei gjøre Ondt. Jer. 48, 11.
13. Derfor skal deres Gods blive til Rov, og deres Huse til en Ødelæggelse; og de skal bygge Huse, men ikke boe i dem, og plante Viingaarde, men ikke drikke Viin af dem. Am. 5, 11. 5 Mos. 28, 39.
14. HErrens den store Dag er nær, den er nær, og haster saare; (der er) HErrens Dags Lyd, der raaber den Vældige bitterligen. v. 7. Joel 1, 15. Ez. 30, 3.
15. Den samme Dag er Grumheds Dag, Angestes og Trængsels Dag, Bulders og Ødelæggelses Dag, Mørkets og Dunkelheds Dag, Skyes og tyk Mørkheds Dag.
Jer. 30, 7 ɔc. Joel 2, 10 sqq. Am. 5, 18. 20.
16. Trompets og (Basun-)Klangs Dag, imod de faste Stæder, og imod de høie Hjørner.
17. Og jeg vil ængste Folket, og de skal gaae som de Blinde; thi de have syndet for HErren; og deres Blod skal udøses som Støvet, og deres Kjød som Skarnet.
18. Hverken deres Sølv eller deres Guld skal kunne redde dem paa HErrens Grumheds Dag, men alt Landet skal fortæres ved hans Nidkjærheds Ild; thi han skal gjøre en hastig Ende med alle Landets Indbyggere. Job 20, 20. Ordspr. 11, 4.
Ezech. 7, 19 ɔc. Zeph. 3, 8.

2. Capitel.

Propheten formaner Jøderne til Omvendelse, førend Straffen overfaldt dem, særdeles, at de faa Fromme i Landet skulde søge HErren, 1-3. Han foreholder dem, hvorledes deres Naboer, Philisterne, skulde ødelægges, 4-7. Saa og Moabiterne og Ammoniterne, og Morianerne, 8-12. Og de Assyrier og Niniviter, 13-15.

1. Randsager eder selv, ja randsager (eder), I, som ere et Folk, der haver ikke Lyst til (det Gode)!
2. Førend det beskikkede (Raad) føder, (og) Dagen farer frem, som Avnen; førend HErrens grumme Vrede kommer over eder, førend HErrens Vredes Dag kommer over eder. c. 1, 7. 14. 15. Ps. 1, 4.
3. Søger HErren, alle Sagtmodige i Landet, som gjøre (efter) hans Ret; søger Retfærdighed, søger Sagtmodighed, (paa det) I maaskee kunde skjules paa HErrens Vredes Dag. Es. 55, 6.

4. Thi Asa skal blive forladt, og Asklon
skal blive aldeles øde; Asdod, den skal man
om Middagen bortdrive, og Ekron skal
oprykkes med Rod.
5. Vee dem, som boe ved Havets Egn,
Folkene af de Crethim! HErrens Ord er
over eder, du Canaan, Philisternes Land!
og jeg vil fordærve dig, at ingen skal boe
(der). 1 Sam. 30, 14. 2 Sam. 8, 18.
Jer. 47, 1 2c.
6. Og Havets Egn skal være til Boliger,
til Hyrdernes udgravne (Brønde), og
Faarestier.
7. Og den Egn skal være for de Over-
blevne af Judæ Huus, de skal føde Hjor-
den derpaa; de skal lægge sig i Asklons
Huse om Aftenen; thi HErren deres Gud
skal besøge dem, og omvende deres Fæng-
sel. Jer. 29, 14. Zeph. 3, 20.
8. Jeg hørte Moabs Forsmædelse, og
Ammons Børns Forhaanelser, med hvilke
de forhaanede mit Folk, og ophøiede sig
storligen hos deres Landemærke.
9. Derfor, (saa sandt) jeg lever, siger
den HErre Zebaoth, Israels Gud: Moab
skal visseligen være som Sodom, og Am-
mons Børn som Gomorra, (som) et Sted,
der er forladt til Nelder, og en Saltgrav,
og Ødelæggelse indtil evig (Tid): det
Overblevne af mit Folk skal røve dem, og
det Øvrige af (mit) Folk skal arve dem.
1 Mos. 19, 24. Es. 11, 11. 16. c. 23, 5.
10. Dette skal skee dem for deres Hov-
modigheds Skyld; fordi de forhaanede og
ophøiede sig storligen over den HErre Ze-
baoths Folk.
11. HErren (skal være) forfærdelig over
dem, naar han lader bortsvinde alle Jor-
dens Guder; og de skal tilbede ham hver
fra sit Sted, (ja) alle Hedningernes Øer.
Mich. 5, 12. Zach. 13, 2.
12. Ogsaa I Morianer selv! I skal
være iblandt de Ihjelslagne ved mit
Sværd.
13. Han skal og udrække sin Haand imod
Norden, og fordærve Assyrien, og gjøre
Ninive aldeles øde, tør som en Ørk.
14. Og Hjorde skal ligge midt derudi,
(ja) alle (Slags vilde) Dyr iblandt Hed-
ningerne; baade Rørdrummen og Pind-
svinet skal blive om Natten paa dens
Knappe: (deres) Lyd skal synge i Vin-
duet, Ødelæggelse (skal være) paa Dør-
tærskelen, thi (dens) Cedertræ er blottet.
Es. 13, 21. Ps. 102, 7. Amos 9, 1.
15. Dette er den glædelige Stad, den,
som boede tryggeligen, som sagde i sit
Hjerte: jeg (er det), og foruden mig in-
gen ydermere; hvorledes er den bleven til
Forskrækkelse, (vilde) Dyrs Leie? hver,
som gaaer forbi den, maa hvidsle, og ryste
med sin Haand. Es. 23, 7. Begr. 2, 15.
Job 27, 23.

3. Capitel.

Zephanias opregner Jødernes Synder i alle Stænder,
1-4. Og forkynder dem Guds svare Domme for
deres Ubodfærdigheds Skyld, 5-8. Spaaer om
Hedningernes Omvendelse, og at Gud skal rense sin
Menighed fra deres Synder, bestyrke den, og
udrydde dens Fiender, og herliggjøre den, 9-20.

1. Vee den Gjenstridige og Besmittede,
den Stad, som berøver (andre)!
2. Den vil ikke høre paa (Prophetern)es
Røst, den annammer ikke Tugt; den forla-
der sig ikke paa HErren, den holder sig
ikke nær til sin Gud.
3. Dens Fyrster midt i den ere brølende
Løver; dens Dommere ere Ulve om Af-
tenen, som ikke bryde et Been om Mor-
genen. Ez. 22, 27. Mich. 3, 11.
Hab. 1, 8. Jer. 5, 6.
4. Dens Propheter ere letfærdige, tro-
løse Mænd; dens Præster vanhellige Hel-
ligdommen, forvende Loven fortrædeligen.
5. Den retfærdige HErre er midt i den,
han skal ikke gjøre Uret; hver Morgen
lader han sin Ret komme for Lyset, [illegible]
fattes ikke (derpaa), men en Uretfærdig
veed ikke at skamme sig.
6. Jeg lod udrydde Hedningerne, deres
Hjørner ere ødelagte, jeg lod gjøre deres
Gader øde, saa ingen gik igjennem: deres
Stæder ere forstyrrede, saa at der er in-
gen Mand, at der boer ingen.
7. Jeg sagde: du skal dog frygte mig,
du skal annamme Tugt, saa skulde dens
Bolig ikke udryddes, efter alt det, som jeg
vilde besøgt den med; (men) de have
sandelig aarle gjort sig rede, de have for-
dærvet alle deres Handeler. Jer. 4, 22.
8. Derfor bier efter mig, siger HErren,
til den Dag jeg vil opstaae til Rov; thi
(det er) min Dom, at jeg vil sanke Hed-
ningerne, at jeg vil samle Rigerne, at ud-
[illegible] min Fortørnelse over dem, (ja) al min
grumme Vrede; thi alt Landet skal for-
tæres ved min Nidkjærheds Ild. c. 1, 18.
9. Sandelig, da vil jeg vende rene Læber
til Folkene, at de skal allesammen paa-
kalde HErrens Navn, at tjene ham en-
drægteligen. Es. 40, 2. Hos. 2, 14.
10. Fra hiin Side paa Morlands F[illegible]-

der skal mine Tilbedere, (med) mine Adspredtes Dottre fremfore min Skjenk.
Ap. G. 8, 27.
11. Paa den samme Dag skal du ikke skamme dig for alle dine Handeler, med hvilke du haver gjort Overtrædelser imod mig; thi jeg vil da borttage midt ud fra dig dem, som ere lystige af din Hoihed, og du skal ikke blive ved at ophoie dig ydermere for mit hellige Bjergs Skyld.
Jer. 7, 4.
12. Men jeg vil lade et elendigt og ringe Folk blive tilovers midt i dig, og de skal troe paa HErrens Navn. Es. 1, 9. Ez. 6, 8.
13. De Overblevne af Israel skal ikke gjore Uret, og ei tale Logn, og der skal ikke findes en svigefuld Tunge i deres Mund; thi de, de skal fodes (som Hjorden) og lægge sig, og der skal ingen forfærde dem.
Es. 53, 9. Aab. 14, 5. Mal. 2, 6.
14. Syng (med Fryd), Zions Datter! raab (med Glæde), o Israel! vær glad, og fryd dig i dit ganske Hjerte, Jerusalems Datter! Sach. 9, 9.
15. HErren haver borttaget dine Domme, udryddet din Fiende; HErren, Israels Konge, er inden i dig, du skal ikke see Ulykke ydermere. Es. 41, 10. c. 43, 1. Ez. 48, 35.
16. Paa den samme Dag skal siges til Jerusalem: frygt ikke; (til) Zion: lad dine Hænder ikke synke.
17. HErren din Gud er inden i dig, en Vældig, (som) skal frelse; han skal være glad over dig med Glæde, han skal tie for sin Kjærligheds Skyld, han skal fryde sig over dig med Frydesang. Es. 12, 6.
Sach. 2, 9.
18. Dem, som vare bedrovede, fordi de ikke kom til Hoitidens Forsamling, haver jeg sanket, (fordi) de vare af dig; Forhaanelse har været en Byrde paa hende.
Begr. 1, 4. c. 2, 6. Ps. 42, 11.
19. See, jeg vil gjore (Ende) paa alle, som plage dig, paa den samme Tid; og jeg vil frelse hende, som halter, og sanke hende, som er fordreven, og sætte dem til Lov, og til et (herligt) Navn i alt Landet, som de vare beskjæmmede udi.
Mich. 4, 6. Es. 35, 6.
20. Paa den samme Tid vil jeg lade eder komme, ja, paa den Tid sanker jeg eder; thi jeg vil sætte eder til et (herligt) Navn, og til en Lov iblandt alle Folk paa Jorden, naar jeg omvender eders Fængseler for eders Oine, sagde HErren.
Sach. 1, 16. Esr. 1, 2. 5 Mos. 30, 3. Jer. 29, 14.

Propheten Haggai.

1. Capitel.

Haggai straffer Joderne, som vare komne fra Babel, at de havde bygget sig panelede Huse, men lode HErrens Tempel ligge ubygget, 1–4. Og viser, at Gud derfor ikke velsignede deres Hænders Gjerning, 5. 6. Formaner dem at tage fat paa Templets Bygning igjen, 7–11. Hvilken Formaning de iagttage, 12–15.

1. I det andet Kong Darii Aar, i den sjette Maaned, paa den forste Dag i Maaneden, skede HErrens Ord formedelst Haggai, Propheten, til Serubabel, Sealthiels Son, Judæ Fyrste, og til Josua, Jozadaks Son, den Ypperste-Præst, sigende:
Sach. 1, 1. Esr. 5, 1. 2; 3, 2.
2. Saa sagde den HErre Zebaoth, sigende: dette Folk de sige: Tiden er ikke kommen, Tiden til at bygge HErrens Huus.
3. Og HErrens Ord skede formedelst Haggai, Propheten, sigende:
4. Mon dette være eders Tid, at I skal boe i eders panelede Huse? og dette Huus skal være ode?
5. Og nu, saa sagde den HErre Zebaoth; sætter eders Hjerte til eders Veie. v. 7.
6. I saae meget, og fore lidet ind, I æde, og blive ikke mætte, drikke, og blive ikke utorste, klæde eder, og vorde ikke varme (deraf); og den, som faaer Lon, faaer Lon i en brudden (Penge-)Knude.
5 Mos. 28, 38 ꝛc. 3 Mos. 26, 26. Hos. 4, 10. c. 8, 7. Mich. 6, 15.
7. Saa sagde den HErre Zebaoth: sætter eders Hjerte til eders Veie.
8. Gaaer op paa Bjerget, og forer Træe til, og bygger Huset, saa vil jeg have Lyst dertil, og bevise mig herlig, siger HErren.
9. I see tilbage efter meget, og see, (I bekomme) lidet, og (naar) I have fort det i Huset, da blæser jeg derpaa: hvorfor (det)? siger den HErre Zebaoth; for mit Huses Skyld, som er ode, og fordi I lobe hver for sit eget Huus.
10. Derfor lukke Himlene sig til over eder, at de ikke (give) Dug; og Jorden haver tillukket for sin Grode. 1 Kong. 17, 1.

11 Thi jeg haver kaldet Tørhed over
Jorden, og over Bjergene, og over Kor-
net, og over Mosten, og over Olien, og
over det, som Jorden skulde udgive (af sig),
og over Folket, og over Fæet, og over alt
Hænders Arbeide. c. 2, 17. Amos 4, 9.
12. Da adlede Serubabel, Sealthiels
Søn, og Josua, Jozadaks Søn, den Yp-
perste-Præst, og alt det Overblevne af
Folket, HErrens deres Guds Røst, og
Haggai, Prophetens Ord, saasom HErren
deres Gud havde sendt ham, og Folket
frygtede for HErrens Ansigt.
13. Da sagde Haggai, HErrens Bud,
ved HErrens Budskab, til Folket, sigende:
jeg er med eder, siger HErren.
Mal. 2, 7. Hag. 2, 4.
14 Og HErren opvakte Serubabels,
Sealthiels Søns, Judæ Fyrstes Aand og
Josua, Jozadaks Søns, den Ypperste-
Præstes Aand, og alt det overblevne Folks
Aand; og de kom, og gjorde Gjerningen
paa den HErre Zebaoths, deres Guds
Huus, v. 1. c. 2, 2.
15. Paa den fire og tyvende Dag i
Maaneden, i den sjette (Maaned), i Kong
Darii det andet Aar.

2. Capitel.

Haggai opmuntrer Zerubabel og Josua fremdeles til at bygge Templet, og forsikrer dem om Guds Hielp, og at Messias skulde komme til dette Tempel, og ved sin Nærværelse herliggiøre det, fremfor det forrige Tempel, 1-9. Han anfører Jødernes Ublerie i den udvortes Guds Tieneste, trøster de fromme Jøder med Guds Velsignelse, og forvisser om Messias Riges herlige Magt, Fremgang og Salighed, 10-23.

1 I den syvende (Maaned), paa den
een og tyvende (Dag) i Maaneden, skede
HErrens Ord formedelst Haggai, Prophe-
ten, sigende: c. 1, 1.
2. Tael dog til Serubabel, Sealthiels
Søn, Judæ Fyrste, og til Josua, Jozadaks
Søn, den Ypperste Præst, og til det over-
blevne Folk, og sig: c. 1, 1. 14.
3 Hvo er overbleven iblandt eder, som
saae dette Huus i sin første Herlighed?
og hvorledes see I det nu? er det ikke
imod det, som intet for eders Øine?
Esr. 3, 12.
4. Dog nu, Serubabel! vær frimodig,
siger HErren, og vær frimodig, Josua!
Jozadaks Søn, du Ypperste Præst, og vær
frimodig, alt Folket i Landet, siger HErren,
og gjører (det); thi jeg er med eder, siger
den HErre Zebaoth; c. 1, 13.
5. Med Ordet, efter hvilket jeg gjorde
(Pagt) med eder, der I droge ud af Egyp-
ten, og med min Aand, som staaer midt
iblandt eder: frygter ikke. 2 Mos. 19, 5.
6. Thi saa sagde den HErre Zebaoth:
endnu en Gang, om en liden (Stund),
saa vil jeg bevæge Himlene, og Jorden,
og Havet, og det Tørre. v. 21.
Ebr. 12, 26.
7. Ja jeg vil bevæge alle Hedningerne,
og alle Hedningernes Længsel skal komme,
og jeg vil fylde dette Huus med Herlig-
hed, siger den HErre Zebaoth. Es. 19, 6.
8. Sølvet (hører) mig til, Guldet (hø-
rer) mig til, siger den HErre Zebaoth.
9. Dette det sidste Huses Herlighed skal
blive større end det førstes, sagde den HErre
Zebaoth; og jeg vil give Fred paa dette
Sted, siger den HErre Zebaoth. Mal. 3, 1.
10. Paa den fire og tyvende (Dag) i
den niende (Maaned), i det andet Darii
Aar, skede HErrens Ord ved Haggai,
Propheten, sigende:
11. Saa sagde den HErre Zebaoth:
sperg dog Præsterne om Loven, og sig:
12. See, (om) nogen bærer helligt Kjød i
sit Klædebons Flig, og rører med sin Flig
ved Brød, eller ved (nogen) Ret, eller ved
Viin, eller ved Olie, eller ved Mad, i hvad
Slags det er: mon det derved helliges?
og Præsterne svarede, og sagde: Nei!
13. Da sagde Haggai: om En, (som
er) ureen over et Liig, rører ved (nogen
af) alle disse Ting, mon det bliver ureent?
og Præsterne svarede, og sagde: det bliver
ureent. 3 Mos. 5, 2.
c. 11, 24. 34. 36. 39.
14. Da svarede Haggai, og sagde: saa-
ledes er dette Folk, og saaledes er dette
(Slags) Folk for mit Ansigt, siger HEr-
ren, og saaledes er al deres Hænders Gjer-
ning; og hvad de offre der, det er ureent.
15. Og nu lægger det dog paa eders
Hjerte: fra denne Dag, og tilforn, før-
end der blev lagt Steen paa Steen i
HErrens Tempel: c. 1, 5. 7.
16. Forend disse Ting skede, (naar man
da) kom til Kornhoben, (hvor der skulde
være) tyve (Maader,) da var der (ikkun)
ti; kom han til Persen, for at øse halv-
tredsindstyve (Spande) af et Perskar, da
var der (ikkun) tyve. c. 1, 6.
17. Jeg slog eder med Tørke, og med
brændt Korn, og med Hagel, (ja) al eders
Hænders Gjerning; og ingen af eder (om-
vendte sig) til mig, siger HErren.
c. 1, 11. Amos 4, 9. Hos. 7, 10.

18. Lægger (det) dog paa eders Hjerte,
a denne Dag, og tilforn, (nemlig) fra
en fire og tyvende (Dag) i den niende
Maaned), ja, fra den Dag, HErrens
empels Grundvold blev lagt, lægger (det)
aa eders Hjerte. v. 15. Esr. 3, 10.
19. Mon der er endnu Sæd i Laden?
t, hverken Viintræet eller Figentræet,
ler Granatræet, eller Olietræet bar no-
et; men fra denne Dag af vil jeg vel-
gne.
20. Og HErrens Ord skede anden Gang
l Haggai, paa den fire og tyvende (Dag)
Maaneden, sigende:
21. Sig til Serubabel, Judæ Fyrste,
sigende: jeg vil bevæge Himmelen og Jor-
den. v. 6.
22. Og jeg vil omkaste Rigernes Thro-
ner, og ødelægge Hedningernes Rigers
Styrke; og jeg vil omkaste Vogne, og dem,
som fare paa dem, og Hestene skal ned-
falde, og de, som ride paa dem, hver ved
den andens Sværd. Ez. 38, 21.
Dom. 7, 22. 1 Sam. 14, 20.
23. Paa den samme Dag, siger den
HErre Zebaoth, vil jeg tage dig, Seruba-
bel, Sealthiels Søn, min Tjener, siger
HErren, og sætte dig, som en Signetring;
thi jeg haver udvalgt dig, siger den HErre
Zebaoth. Jer. 22, 24.

Propheten Sacharias.

1. Capitel.

acharias, som spaaede til Kong Darii Tid, formaner Jøderne til Omvendelse, paa det de ikke skulde straffes, saasom deres Fædre, 1-6. Han fortæller et Syn, om en Mand paa en rød Hest, som fortynder, at Jerusalem igjen skal bygges, 7-17.

1. I den ottende Maaned, i det andet
Darii Aar, skede HErrens Ord til Sacha-
rias, Berechias Søn, Iddo Søn, Prophe-
ten, sigende: Hagg. 1, 1. Esr. 5, 1.
2. HErren haver været fortørnet paa
eders Fædre med (en stor) Fortørnelse.
3. Derfor skal du sige til dem: saa sagde
den HErre Zebaoth: vender om til mig,
siger den HErre Zebaoth; saa vil jeg
vende om til eder, sagde den HErre Ze-
baoth. Mal. 3, 7. Jak. 4, 8.
4. Værer ikke som eders Fædre, til hvilke
de forrige Propheter raabte, sigende: saa
sagde den HErre Zebaoth: vender dog
om fra eders de onde Veie, og eders de
onde Idrætter; men de hørte ikke, og gave
ikke Agt paa mig, siger HErren.
Es. 31, 6. c. 45, 22. Jer. 3, 12.
5. Eders Fædre, hvor ere de? og Pro-
pheterne, mon de kunne leve til evig
Tid)?
6. Dog, mine Ord og mine Skikke, som
jeg bød mine Tjenere, Propheterne, have
de ikke rammet eders Fædre, saa de vendte
om, og sagde: ligesom den HErre Zeba-
oth havde tænkt, at gjøre os efter vore
Veie, og efter vore Idrætter, saaledes ha-
ver han gjort imod os!
7. Paa den fire og tyvende Dag i den
ellevte Maaned, det er Sebat Maaned, i
Darii andet Aar, skede HErrens Ord til
Sacharias, Berechias Søn, Iddo Søn,
Propheten, sigende: v. 1.
8. Jeg saae om Natten, og see, en
Mand reed paa en rød Hest, og han holdt
stille iblandt Myrtetræerne som vare i
det Dybe; og bag ham vare røde, graae
og hvide Heste. v. 11.
9. Og jeg sagde: hvad ere disse, min
Herre? og Engelen, som talede med mig,
sagde til mig: jeg, jeg vil lade dig see,
hvad disse ere. c. 2, 2
10. Ja, den Mand, som holdt stille
iblandt de Myrtetræer, svarede, og sagde:
disse ere de, som HErren haver sendt til
at vandre igjennem Landet. c. 6, 7.
11. Men de svarede HErrens Engel,
som holdt stille iblandt de Myrtetræer, og
sagde: vi have vandret igjennem Landet;
og see, alt Landet sidder, og er stille.
12. Da svarede HErrens Engel, og
sagde: HErre Zebaoth! hvor længe vil du
ikke forbarme dig over Jerusalem, og over
Judæ Stæder, over hvilke du haver været
vred, disse halvfjerdsindstyve Aar?
Ps. 102, 14. Jer. 25, 11. c. 29, 10. Sach. 7, 5.
13. Og HErren svarede Engelen, den,
som talede med mig, gode Ord, (ja) trøste-
lige Ord.
14. Og Engelen, den, som talede med
mig, sagde til mig: raab, og sig: saa
sagde den HErre Zebaoth: jeg haver væ-
ret nidkjær for Jerusalem, og for Zion,
med en stor Nidkjærhed. c. 8, 2. Jer. 31, 20.

15. Men jeg er fortørnet med en stor Fortørnelse paa Hedningerne, de som (ere saa) trygge; thi jeg, jeg var (ikkun) lidet fortørnet, men de hjalp til Ulykke.
Es. 10, 7. c. 47, 6.
16. Derfor sagde HErren saaledes: jeg er omvendt til Jerusalem med Barmhjertighed, mit Huus skal bygges derudi, siger den HErre Zebaoth, og Maalesnoren skal udrækkes over Jerusalem.
c. 8, 3. 13. Es. 54, 7. 8.
17. Raab fremdeles, og sig: saa sagde den HErre Zebaoth: mine Stæder skal endnu udspredes for Godt, og HErren skal endnu trøste Zion, og endnu udvælge Jerusalem. c. 2, 16.

2. Capitel.

Sacharias fortæller et Syn om fire Horn og fire Smede, hvorved forestilles Guds Folks Fienders Ødelæggelse, 1-4. Han seer en Mand med en Maalesnor, som afmaaler, hvor stor Jerusalem skulde være, og faaer Underviisning om dens Indbyggeres Mængde, og Guds Beskjærmelse over dem, 5-9. Jøderne, som vare blevne i Babel, formanes at forlade den, og faae Forsikkring om deres Fienders Undertrykkelse, 10-14. Han spaaer om Hedningernes Omvendelse, og Guds Omsorg for sit Folk, 15-17.

1. Og jeg opløftede mine Øine, og saae, og see, (der var) fire Horn. c. 5, 1.
2. Og jeg sagde til Engelen, den som talede med mig: hvad ere disse? og han sagde til mig: disse ere de Horn, som adspredte Juda, Israel og Jerusalem.
c. 1, 9. c. 6, 4.
3. Og HErren lod mig see fire Smede.
4. Da sagde jeg: hvad komme disse til at gjøre? og han sagde, sigende: hine vare de Horn, som adspredte Juda, paa den Maade, at ingen opløftede sit Hoved; men disse ere komne til at forfærde dem, at nedkaste Hedningernes Horn, deres, som opløftede Horn imod Judæ Land, til at adsprede det.
5. Og jeg opløftede mine Øine, og saae, og see, (der stod) en Mand, og (der var) en Maalesnor i hans Haand. v. 1. c. 5, 9.
6. Og jeg sagde: hvor gaaer du hen? og han sagde til mig: til at maale Jerusalem, at see, hvor viid den (skal være), og hvor lang den (skal være).
7. Og see, Engelen, den, som talede med mig, gik ud, og en anden Engel gik ud imod ham.
8. Og han sagde til ham: løb, tael til denne unge Karl, og sig: Jerusalem skal beboes, (som) ubefæstede Byer, for Mennesters og Qvægs Mangfoldighed, (som skal være) midt i den. Es. 54, 1 sqq.
9. Og jeg, jeg vil være den en gloende Muur trindt omkring, siger HErren; og jeg vil være til Ære midt i den. c. 9, 8.
10. Op! op! flyer dog fra Nordenland, siger HErren; thi jeg haver udbredet eder efter de fire Veir under Himmelen, siger HErren.
11. Op, Zion, red dig, du som boer hos Babels Datter! Es. 48, 20.
12. Thi saa sagde den HErre Zebaoth: efter den Ære, indlagt paa eder, sendte han mig til Hedningerne, de, som røvede eder; thi den, som rører ved eder, rører ved hans Øiesteen. Ps. 17, 8. Ps. 105, 15.
13. Thi see, jeg vil røre min Haand imod dem, at de skal blive dem til Rov, som have tjent dem; og I skal fornemme, at den HErre Zebaoth haver sendt mig.
c. 4, 9. c. 6, 15. Mal. 2, 4.
14. Syng (med Fryd,) og vær glad, du Zions Datter! thi see, jeg kommer, og vil boe midt udi dig, siger HErren. v. 15.
Zeph. 3, 14.
15. Og paa den Dag skal mange Hedninger føies til HErren, og være mig et Folk; og jeg vil boe midt udi dig, og du skal fornemme, at den HErre Zebaoth haver sendt mig til dig. 1 Mos. 49, 10.
Es. 11, 10; 12, 6. Zeph. 3, 17.
16. Og HErren skal arve Juda for sin Deel, i det hellige Land; og han skal fremdeles udvælge Jerusalem. c. 1, 17.
c. 8, 3. 15.
17. Tie stille, alt Kjød, for HErrens Ansigt; thi han er opvakt af sin hellige Bolig. Es. 14, 7. Hab. 2, 20.

3. Capitel.

Propheten seer paa den Ypperste-Præsts Josuas Person, hvorledes Gud elsker sit Folk, afgiver dem deres Synder, helliger dem, og forsvarer dem mod Djævelens Anklagelse, rc. 1-7. Christus kaldt, som udsletter vore Synder, og tilfører os den sande Fred, 8-10.

1. Derefter lod han mig see Josua, den Ypperste-Præst, staaende for HErrens Engels Ansigt; og Satan stod hos hans høire Haand til at imodstaae ham.
2. Da sagde HErren til Satan: HErren skjælde dig, Satan! ja, HErren, som udvalgte Jerusalem, skjælde dig! er denne ikke en rygende Brand, som er reddet af Ilden? Jud. v. 9. Sach. 1, 17. c. 2, 16.
3. Og Josua var iført i skidne Klæder,

svarede han, og sagde til dem,
for hans Ansigt, sigende: bort-
skidne Klæder af ham; derefter
i til ham: see, jeg haver bortta-
Misgjerning fra dig, og vil føre
igdags Klæder. 2 Sam. 12, 13.
Es. 3, 22. c. 61, 10. Aab. 3, 5. c. 6, 11.
eg sagde: lad dem sætte en reen
hans Hoved; og de satte en reen
hans Hoved, og iførte ham Klæ-
Errens Engel stod der.
vidnede HErrens Engel for Jo-
igde:
sagde den HErre Zebaoth: der-
vandrer i mine Veie, og dersom
vare paa min Varetægt, da skal
ıdde dømme mit Huus, og ogsaa
: paa mine Forgaarde; og jeg
ig, (at dine) Gange (skulle være)
disse, (her) staae. Ps. 91, 11.
dog, Josua, du Ypperste Præst!
re Venner, som boe for dit An-
de, de ere forunderlige Mænd;
g vil lade min Tjener Zemach
c. 6, 12. Es. 4, 2 rc.
see, der er den Steen, som jeg
Josuas Ansigt, paa den eene
: syv Øine; see, jeg vil udgrave
ravning, siger den HErre Zeba-
g vil borttage dette Lands Mis-
paa een Dag. c. 4, 10. Aab. 5, 6.
i den samme Dag, siger den
baoth, skal I kalde, den eene den
(at komme) under Viintræet, og
entræet. 1 Kong. 4, 25. Mich. 4, 4.

4. Capitel.

ser en Guld-Lysestage med to Olietræer,
agges om HErrens Aand, ved hvis Kraft
skulde fuldføre Templets Bygning, 1-10.
ræer, og faaer videre Udlæggelse paa disse
4.

Engelen, som talede med mig,
, og opvakte mig, som en Mand,
kes af sin Søvn.
an sagde til mig: hvad seer du?
de: jeg seer, og see, en Lysestage
Guld, og et Oliekar er oven paa
ens syv Lamper ere paa den,
have hver syv Piber, som ere
den. Jer. 1, 11. 13. Am. 8, 2.
ab. 1, 12. 2 Mos. 37, 17 sqq.
vende Olietræer staae derhos:
n høire Side af Oliekarret, og
ts venstre Side.
g svarede, og sagde til Engelen,
som talede med mig, og sagde: hvad ere
disse Ting, min HErre?
5. Og Engelen, som talede med mig,
svarede, og sagde til mig: veed du ikke,
hvad disse Ting ere? og jeg sagde: Nei,
min HErre! v. 13.
6. Da svarede han, og sagde til mig,
sigende: dette er HErrens Ord til Seru-
babel, sigende: (det skal) ikke (skee) ved
Hær, eller ved Magt, men ved min Aand,
siger den HErre Zebaoth.
7. Hvor er du, du store Bjerg? du skal
blive til en Slette for Serubabels Ansigt;
og han skal udføre Hoved-(Hjørne-)Ste-
nen, saa de skal opløfte Røsten, (raabende:)
Naade, Naade (være) med den! Ps. 122, 6.
8. Og HErrens Ord skede til mig,
sigende:
9. Serubabels Hænder have lagt Grund-
volden til dette Huus, og hans Hænder
skal udrette det; paa det du skal fornem-
me, at den HErre Zebaoth haver sendt
mig til eder.
10. Thi hvo foragter disse ringe Tings
Dag? dog de skal glæde sig, naar de see
den Vægt af Tin (med) disse syv (Øine
paa,) i Serubabels Haand; (de ere)
HErrens Øine, som løbe omkring igjen-
nem alt Landet. c. 3, 9.
11. Fremdeles svarede jeg, og sagde til
ham: hvad ere disse tvende Olietræer, ved
Lysestagens høire og ved dens venstre
Side?
12. Og jeg svarede anden Gang, og sag-
de til ham: hvad ere de tvende Olietræers
Grene, som ere ved Siden af de to Guld-
krukker, som udgyde Guldet oven af sig?
13. Og han sagde til mig, sigende: veed
du ikke, hvad disse (Ting ere)? og jeg
sagde: Nei, min HErre! v. 5.
14. Da sagde han: disse ere de to Olie-
børn, som staae hos al Jordens HErre.
Aab. 11, 4. Sach. 6, 5.

5. Capitel.

Propheten seer en flyvende Rolde, hvorpaa Forbandelse var skrevet, 1-4. Dernæst seer han Ugudeligheden, som en Qvinde, siddende i en Epha, rc. hvormed forestilles Guds Straf over Folket, som skulde siden lægges og blive over Guds Kirkes Fiender, 5-11.

1. Og jeg opløftede atter mine Øine,
og saae: og see, en flyvende Rolde.
c. 2, 1. c. 6, 1. Es. 8, 1. Ez. 2, 9.
2. Og han sagde til mig: hvad seer du?
og jeg sagde: jeg seer en flyvende Rolde,

dens Længde er tyve Alen, og dens Bredde er ti Alen. c. 4, 2. Jer. 1, 11. 13.

3. Da sagde han til mig: dette er den Forbandelse, som udgaaer over det ganske Land; thi hver den, som stjæler, skal, (saasom er skrevet) paa denne Side, efter dette (Brevs Indhold), udryddes, iligemaade hver den, som sværger (falskelig), skal, (saasom er skrevet) paa den (anden) Side, efter dette (Brevs Indhold), udryddes.
2 Mos. 32, 15. Ez. 2, 10.

4. Jeg lod denne (Forbandelse) udgaae, siger den HErre Zebaoth, at den skal komme til Tyvens Huus, og til hans Huus, som sværger ved mit Navn falskeligen; og den skal blive om Natten midt i hans Huus, og fortære det, ja baade dets Træe, og dets Stene.

5. Og Engelen, den som talede med mig, gik ud, og sagde til mig: opløft dog dine Øine, og see, hvad dette er, som udgaaer?

6. Og jeg sagde: hvad er det? og han sagde: dette er en Epha, som gaaer ud; og han sagde: dette er deres Øie-(Mærke) i alt Landet.

7. Og see, der opløftedes et Centner Blye, og der var en Qvinde, som sad midt i den Epha.

8. Og han sagde: denne er Ugudeligheden, og han kastede hende midt i den Epha, og kastede den Vægt af Blye for Munden derpaa.

9. Og jeg opløftede mine Øine, og saae, og see, to Qvinder gik ud, og der var en Aand i deres Vinger, og de havde Vinger, som en Storks Vinger, og de opløftede den Epha imellem Jorden og imellem Himmelen. c. 2, 1. 5. c. 5, 1. c. 6, 1.

10. Og jeg sagde til Engelen, som talede med mig: hvorhen føre de den Epha?

11. Og han sagde til mig, at man skulde bygge hende et Huus i Sinear Land; og det skal tilredes, og sættes der ned paa sin Grundvold. 1 Mos. 11, 2. Aab. 17, 5 rc.

6. Capitel.

Propheten seer i et Syn fire Vogne, hvorved forestilles, hvorledes Gud skulde udføre sine Domme over sin Kirkes Fiender, 1-8. Han faaer Befaling om, at gjøre Kroner, hvorved betegnes Christi kongelige og præstelige Embede, som skal bygge sin Kirke, hvortil Hedningerne skal kaldes, 9-15.

1. Og jeg opløftede atter mine Øine, og saae, og see, fire Vogne, som gik ud imellem de to Bjerge, og Bjergene vare Kobber-Bjerge. c. 5, 9 rc.

2. For den første Vogn vare røde Heste, og for den anden Vogn vare sorte Heste.
Aab. 6, 4.

3. Og for den tredie Vogn hvide Heste, og for den fjerde Vogn spraglede stærke Heste. 1 Mos. 31, 10. 12.

4. Og jeg svarede, og sagde til Engelen, som talede med mig: hvad ere disse Ting, min Herre? c. 2, 2.

5. Og Engelen svarede, og sagde til mig: disse ere de fire Veir under Himmelen, som udgaae fra, hvor de stode for al Jordens HErre. c. 4, 14.

6. De sorte Heste, som vare derfor, gik ud mod Norden-Land, og de hvide gik ud efter dem, og de spraglede gik ud mod Sønden-Land.

7. Og de samme Stærke udgik, og søgte at gaae, til at vandre omkring i Landet, thi han havde sagt: gaaer, vandrer igjennem Landet; og de vandrede igjennem Landet. v. 3. c. 1. 10.

8. Og han raabte til mig, og talede til mig, og sagde: see de, som udgaae mod Norden-Land, komme min Aand til at hvile i Norden-Land.

9. Og HErrens Ord skede til mig, sigende:

10. Tag af de Bortførte, nemlig af Heldai, af Tobias, og af Jedaja; og kom du paa den samme Dag, og gak i Josias Zephanias Søns Huus, hvor de ere komne fra Babel.

11. Ja, tag (af dem) Sølv og Guld, og gjør Kroner, og sæt (dem) paa Josuas Jozadaks Søns, den Ypperste-Præstes Hoved.

12. Og sig til ham, sigende: saa sagde den HErre Zebaoth, sigende: see en Mand, Zemach er hans Navn, thi paa sit Sted skal han give Grøde, og bygge HErrens Tempel; c. 3, 8. Jer. 23, 5.

13. Ja, han skal bygge HErrens Tempel, og han skal bære Prydelse, og sidde og herske paa sin Throne; og han skal være Præst paa sin Throne, og der skal være Freds Raad imellem dem begge.

14. Og Kronerne skal være for Helem, og for Tobias, og for Jedaja, og for Hen Zephanias Søn, til en Ihukommelse i HErrens Tempel. v. 10.

15. Og der skal komme (nogle) langt fra, og bygge HErrens Tempel, og I skal fornemme, at den HErre Zebaoth haver sendt mig til eder; og dette skal skee, om I ville flittigen høre HErrens eders Guds Røst. c. 2, 13. c. 4, 9. Mal. 2, 4.

7. Capitel.

...ørge HErren ad ved Propheten, om de
...nu holde de Fastedage, som deres Fædre
...taget at holde, 1:3. HErren svarede, at
...ode befalet dem saadant, 4:7. Men at de
...de Ret, og bevise Barmhiertighed, og fordi
...de iagttaget dette, havde Gud straffet dem,

det skede i det fjerde Kong Darii
skede HErrens Ord til Sacharias,
fjerde (Dag) i den niende Maa-
t er,) i Chislev:
man havde sendt til Guds Huus
og Regem-Melech og hans Mænd,
ydmygeligen for HErrens Ansigt;
de skulde sige til Præsterne, som
den HErre Zebaoths Huus, og
pheterne, sigende: mon jeg skal
den femte Maaned, saa jeg skal
mig, som jeg haver giort nu saa
lar? 4 Mos. 6, 2. 3.
Joel 2. 15 rc.
skede den HErre Zebaoths Ord
sigende:
til alt Folket i Landet, og til
e, sigende: der I fastede og hy-
n femte, og i den syvende (Maa-
dette i halvfjerdsindetyve Aar,
a have fastet aldeles for mig selv?
Es. 58, 5. Sach. 1, 12. Jer. 25, 11.
naar I vilde æde, og naar I vilde
ve I da ikke ædet og drukket?
et ikke det Ord, som HErren lod
rmedelst de første Propheter, der
m var beboet, og var rolig, og
æder trindt omkring den, og den
Side) og det Lave var beboet?
HErrens Ord skede til Sacharias,
sagde:
a sagde den HErre Zebaoth, si-
ommer Sandheds Dom, og gio-
undhed og Barmhiertighed, hver
Broder. c. 8, 16.
Hos. 12, 7. Luc. 6, 36.
undertrykker ikke Enke eller Fa-
fremmed eller Elendig; og tænker
t, nogen imod sin Broder i eders
2 Mos. 22, 21. 22.
Es. 1, 23. Sach. 8, 17.
en de vægrede sig for at give Agt
og vendte Ryg modvilligen, og de
eres Øren tung-(hørende), for ikke
Es. 42, 21. Jer. 2, 27.
Ez. 23, 35.
g de satte deres Hierte (som) en
, for ikke at høre Loven og Or-
ikke den HErre Zebaoth sendte ved
sin Aand, formedelst de første Propheter; og der var en stor Vrede fra den HErre Zebaoth. Es. 48, 4. Jer. 5, 3.
Ez. 2, 4.

13. Og det skede, saasom han lod udraabe, og de hørte ikke; saaledes maatte de og raabe, men jeg vilde ikke høre, sagde den HErre Zebaoth. Ordsp. 1, 28.
Jer. 11, 11.

14. Men jeg haver bortdrevet dem som ved en Storm iblandt Hedningerne, som de ikke kjendte, og Landet er ødelagt efter dem, at ingen gaaer igjennem, eller kommer tilbage; thi de gjorde det ønskelige Land aldeles øde.

8. Capitel.

Sacharias trøster Jøderne, som byggede Templet, at Gud skulde velsigne dem, og igien opbygge sin forfaldne Kirke ved Christum, 1:15. Dernæst formaner han dem til Gudfrygtighed, og lover dem Glæde i Stedet for den forrige Bedrøvelse, 16:19. Han taler og om Hedningernes Kald ved Christum, 20:23.

1. Og den HErre Zebaoths Ord skede (til mig), sigende:

2. Saa sagde den HErre Zebaoth: jeg haver været nidkjær over Zion, med en stor Nidkjærhed; ja, jeg haver med stor Grumhed været nidkjær over den. c. 1, 14.

3. Saa sagde HErren: jeg er omvendt igjen til Zion, og vil boe midt i Jerusalem; og Jerusalem skal kaldes Sandhedens Stad, og den HErre Zebaoths Bjerg et Helligheds Bjerg. c. 1, 16.
c. 2, 12. 14. 16. Ps. 48, 9.

4. Saa sagde den HErre Zebaoth: der skal endnu sidde gamle Mænd og gamle Qvinder paa Jerusalems Gader, og den Mand, som (haver) sin Stav i sin Haand for (sine) Dages Mangfoldigheds Skyld.

5. Og Stadens Gader skal fyldes med unge Drenge og unge Piger, som lege paa dens Gader.

6. Saa sagde den HErre Zebaoth: derfom det er underligt for de Overblevnes Oine af dette Folk i de samme Dage, skal det ogsaa derfor være underligt for mine Oine? siger den HErre Zebaoth.
1 Mos. 18, 14. Luc. 1, 37 rc.

7. Saa sagde den HErre Zebaoth: see, jeg frelser mit Folk fra Landet imod Osten, og fra Landet imod Solens Nedgang.

8. Og jeg vil lade dem komme, og de skal boe midt i Jerusalem; og de skal være mit Folk, og jeg, jeg vil være deres Gud i Sandhed og Retfærdighed. Jer. 24, 7.
c. 31, 33. Ez. 11, 20. Ebr. 8, 10.

9 Saa sagde den HErre Zebaoth: lader eders Hænder være stærke, I som høre i disse Dage disse Ord, af Propheternes Mund, som (haver talet til eder) paa den Dag, da den HErre Zebaoths Huses Grundvold blev lagt, at Templet skulde bygges. Es. 35, 3.

10 Thi for disse samme Dage var Menneskers Løn ikke, og Dyrs Løn var ikke; og for den, som drog ud, og for den, som drog ind, var ikke Fred for Fienden, thi jeg havde udladt alle Mænd, hver imod sin Næste. Hagg. 1, 6. 10. c. 2, 16. 17.

11 Men nu (vil) jeg ikke (være,) som i de forrige Dage, for det Overblevne af dette Folk, siger den HErre Zebaoth.

12. Thi (der skal være) Fredens Sæd: Viintræet skal give sin Frugt, og Jorden give sin Grøde, og Himlene give deres Dug; og jeg vil lade dette Folks Overblevne arve alle disse Ting. 3 Mos. 26, 4.
Ps. 67, 6.

13. Og det skal skee, ligesom I af Judæ Huus og af Israels Huus vare en Forbandelse iblandt Hedningerne, saa vil jeg frelse eder, og I skal vorde en Velsignelse; frygter ikke, lader eders Hænder være stærke. Es. 35, 3. 4.

14 Thi saa sagde den HErre Zebaoth: ligesom jeg tænkte at gjøre eder Ondt, der eders Fædre fortørnede mig, sagde den HErre Zebaoth, og jeg angrede det ikke:

15. Saa tænker jeg igien i disse Dage, at gjøre vel imod Jerusalem og Judæ Huus; frygter ikke! c. 1, 16.
c. 2, 12 fgg.

16. Disse ere de Ting, som I skal gjøre: taler Sandhed, hver med sin Næste, dømmer Sandhed, og Freds Dom, i eders Porte. Eph. 4, 25 Zach. 7, 9 Ps. 15, 2.

17 Og tænker ikke Ondt hver imod sin Næste, i eders Hjerte, og elsker ikke falsk Eed; thi alle disse Ting (ere de,) som jeg hader, siger HErren. c. 7, 10. c. 5, 3. 4.

18. Og den HErre Zebaoths Ord skede til mig, sigende:

19 Saa sagde den HErre Zebaoth: den fierde (Maaneds) Faste, og den femtes Faste, og den syvendes Faste, og den tiendes Faste, skal blive Judæ Huus til Fryd og til Glæde, og til gode bestemte Høitider; elsker ikkun baade Sandhed og Fred. c. 7, 5 ꝛc.

20. Saa sagde den HErre Zebaoth: (det skal) endnu (skee), at Folk skal komme, og mange Staders Indbyggere.

21. Og den ene (Stads) Indbyggere skal gaae til den anden, og sige: lader os gaae for at bede ydmygeligen for HErrens Ansigt, og at søge den HErre Zebaoth; jeg vil gaae, jeg ogsaa. Es. 2, 3.
Jer. 31, 6.

22. Og mange Folk skal komme, og mægtige Hedninger, for at søge den HErre Zebaoth i Jerusalem, og at bede ydmygeligen for HErrens Ansigt.

23 Saa sagde den HErre Zebaoth: (det skal skee) i de samme Dage, at ti Mænd af alle Hedningernes Tungemaal skal tage fat, ja, de skal tage fat paa en jødisk Mands Fliig, sigende: vi vil gaae med eder, thi vi have hørt, (at) Gud er med eder.

9. Capitel.

Sacharias spaaer om Hedningernes Omvendelse, og Guds Fienders Udryddelse, 1-7. Om Guds Kirkes Forløsning og Beskjermelse ved Christum, og hans Indtrædelse i Jerusalem der beskrives, 8-11. De Jøder, som endnu vare i Babel, formanes til Omvendelse: Gud lover dem Seier over Fienderne og allehaande Velsignelse, 12-17.

1. HErrens Ords Byrde: i Hadrachs Land og Damascus (skal) hans Hvile (være); thi HErren haver et Øie over Menneskene, ligesom over alle Israels Stammer. Ps. 14, 2; 33. 13

2. Og Hamath skal ogsaa grændse til den: ligesaa Tyrus og Zidon, endog den var saare viis. Es. 23, 1 ꝛc.
Ezech. 26, 2; 28, 2 fgg.

3. Og Tyrus byggede sig en Befæstning og sankede Sølv, som Støv og Guld (Guld), som Dynd paa Gaderne.

4. See, HErren skal fordrive den, og slaae dens Magt paa Havet; og den, den skal fortæres med Ilden.

5. Asklon skal see det, og frygte, ligesaa Gasa, og den skal vorde saare bange, samt Ekron; thi det, som den saae til, bliver beskjæmmet (den), og Kongen af Gasa skal omkomme, og Asklon skal ikke beboes.
Jer. 47, 1 ꝛc.

6. Og der skal boe et Horebarn i Asdod, og jeg vil udrydde Philisternes Hoffærdighed

7. Og jeg vil borttage hans Blods (Skyld) af hans Mund, og hans Vederstyggeligheder imellem hans Tænder, saa skal han, han ogsaa blive tilovers for vor Gud; ja, skal være som en Fyrste i Juda, og Ekron, som en Jebusiter

8. Og jeg vil slaae Leir for mit Huus

(Krigs-)Hærens Skyld, for dens
ld, som gaaer over, og dens, som kom-
tilbage, og Driveren skal ikke ydermere
: over dem; thi jeg haver nu seet til
) med mine Oine. c. 2, 9.
Es. 9, 4. c. 14, 2. 5.
Fryd dig saare, Zions Datter! raab
› Glæde), Jerusalems Datter! see,
Konge skal komme til dig, han er ret-
ig og en Frelser, fattig, og ridende
et Asen, og paa en af Aseninderues
e Foler. Es. 62, 11. Matth. 21, 5.
Zeph. 3, 14. Es. 35, 5.
. Og jeg vil udrydde Vogne af
raim, og Heste af Jerusalem, og
'sbue skal udryddes og han skal tale
til Hedningerne; og hans Herredom-
skal være fra et Hav til et andet, og
Floden indtil Jordens Ender.
ch. 2, 14. Sach. 19, 4. Ps. 72, 3. 7. 8.
O du! ved din Pagts Blod udlod
ine Bundne af en Hule, hvor der ikke
Vand udi. 1 Mos. 37, 24.
Jer. 38, 6.
Vender om til Befæstningen, I (som
bundne i Haabet! ja, i Dag vil jeg
give dig en anden, som forkynder det.
Thi jeg haver spændt mig Juda,
haver jeg fyldt med Ephraim, og jeg
opvakt dine Børn, o Zion! over
Børn, o Grækenland! og jeg haver
g som en Vældigs Sværd.
Og HErren skal sees over dem, og hans
kal udfare som Lynet; og den HEr-
Erre skal blæse i Trompeten, og gaae
(som) i (svar) Storm af Sønden.
Den HErre Zebaoth skal beskjærme
og de skal æde, og undertvinge
ge-Stenene, og de skal drikke, de skal
som (af) Viin; og de skal fyldes
Bækkenet, som Alterets Hjørner.
2 Mos. 29, 12.
Og HErren deres Gud skal frelse
paa den samme Dag, som sit Folks
›; thi Krone-Stene skal opreise sig
Banner over hans Land.
Es. 35, 4. 2 Sam. 12, 30 ꝛc.
Thi, hvor (stor skal) hans Godhed
)! og hvor stor skal hans Deilighed
)! Korn skal komme unge Karle, og
Jomfruer til at bære Frugt.
Es. 57, 19.

10. Capitel.

...en formaner Jøderne, at tage deres Tilflugt
...d, som skulde da velsigne dem med aandelig
...sfe; Afguderne kunde ikke gavne, men deres
...ere skulde straffes, men HErren skulde
... styrke det troende Israel imod deres Fiender, naar
han havde omvendt og bønhørt dem, ꝛc. 1-7. Han
lover at samle dem allevegne fra, og formere dem,
at frie dem fra Fienderne, og styrke dem, 8-12.

1. Begjerer Regn af HErren, paa den
sildige Regns Tid, af HErren, som gjør
Lynet; saa skal han give dem Pladskregn,
ja, for enhver Mand Urter paa Marken.
Jer. 5, 24. Joel 2, 23. Job 28, 26; 37, 6.
2. Thi Afgudsbillederne tale Uret, og
Spaamændene see Løgn, og tale forfæn-
gelige Drømme, de trøste med Forfænge-
lighed; derfor droge de bort, som en Hjord,
de bleve plagede, fordi der var ikke Hyr-
de. 1 Mos. 31, 19.
3. Min Vrede er optændt over Hyrderne,
og jeg vil hjemsøge Bukkene; thi den
HErre Zebaoth haver besøgt sin Hjord,
nemlig Judæ Huus, og sat dem, som sin
prydede Hest i Krigen.
4. Af ham (skal være) Hjørne-(Stenen),
af ham Naglen, af ham Krigs-Buen; fra
ham skal udgaae hver Driver tillige.
Es. 22, 23. 25. Sach. 9, 10.
5. Og de skal være som vældige (Strids-
mænd), der træde i Dynd paa Gaderne i
Krigen, og de skal stride; thi HErren skal
være med dem; og de, som ride paa Heste,
skal beskjæmmes. v. 7.
6. Og jeg vil bekræfte Judæ Huus, og
frelse Josephs Huus, og føre dem tilbage,
og lade dem boe (tryggeligen); thi jeg
haver forbarmet mig over dem, og de skal
blive, som jeg ikke havde bortkastet dem;
thi jeg er HErren deres Gud, og vil bøn-
høre dem.
7. Og de skal være som en Vældig af
Ephraim, og deres Hjerte glædes, ligesom
af Viin; og deres Børn skal see det, og
glæde sig, deres Hjerte skal fryde sig i
HErren. v. 5. Ps. 104, 15.
8. Jeg vil hvidsle ad dem, og samle dem;
thi jeg forløste dem; og de skal formeres,
saasom de vare formerede (før).
9. Og jeg vil saae dem iblandt Folkene,
og de skal ihukomme mig i de langt fra-
liggende Steder; og de skal leve med de-
res Børn, og komme tilbage.
10. Thi jeg vil føre dem tilbage fra
Egypti Land, og samle dem fra Assyrien;
og jeg vil føre dem til Gileads Land, og
Libanon, og der skal ikke findes (Rum)
for dem. Es. 49, 19 sqq.
11. Og Angest skal komme over Havet;
men han skal slaae Bølgerne i Havet, og
alle Strømmenes Dybheder skal bortt...

3. Der er Hyrdernes Hylens Lyd, thi
deres Herlighed er ødelagt; der er de unge
Løvers Brølens Lyd, thi det høie (Land)
ved Jordanen er ødelagt. Nah. 2, 12.
Jer. 50, 44.
4. Saa sagde HErren, min Gud: føde
de Slagte-Faar,
5. Hvilke de, som kjøbe dem, dræbe, og
holdes ikke skyldige, og de, som sælge dem,
sige: lovet være HErren, at jeg er ble-
ven riig! og ingen af deres Hyrder skal
spare dem. Hab. 3, 17.
6. Sandelig, jeg vil ikke ydermere spare
Landets Indbyggere, siger HErren; thi
see, jeg vil overgive Menneskene, hver i sin
Næstes Haand, og i sin Konges Haand,
og de skal sønderslaae Landet, og jeg vil
ikke redde dem af deres Haand.
7. Og jeg fødte disse Slagte-Faar, fordi
de ere elendige Faar; og jeg tog mig to
Stave, een kaldte jeg: Liflighed, og den
anden kaldte jeg: Baand, og jeg fødte
Faarene. v. 11. Ps. 23, 4.
8. Og jeg udslettede tre Hyrder i een
Maaned; thi min Sjel var bekymret over
dem, og deres Sjel væmmedes ogsaa ved
mig.
9. Og jeg sagde: jeg vil ikke føde eder;
hvad som døer, maa døe, og hvad som
udslettes, maa udslettes, og de Overblevne

15. Og HErren sagde t
endnu en daarlig Hyrdes
16. Thi see, jeg opreiser e
det, han skal ikke besøge de
ikke søge det Unge, og ikke
derbrudte; han skal ikke e
staaer, men æde de Fedes
deres Klever.
17. Vee en unyttig Hyr
Faarene! et Sværd (sk
hans Arm og over hans h
Arm skal visselig visne, og
skal aldeles formørkes.

12. Capit

HErren truer, at han vil forkær
men beskierme og styrke det sel
at udøse sin Aand over de tr
klage beskrives, som skulde voll
dige Død, v. 10-14.

1. HErrens Ords Byr
(saa) siger HErren, som
melen og grundfæster Jo
Menneskets Aand inden i
Mal. 1, 1. Ps. 104, 2. Es. 4
2. See, jeg sætter Jerus
lesskaal for alle Folk trin
den skal ogsaa være over
beleirer Jerusalem.
Es. 51, 22. 23. Jer. 25, 1

g den, som rider derpaa, med Galenskab;
g jeg vil oplade mine Øine over Judæ
uus, og slaae alle Folkenes Heste med
lindhed. 1 Kong. 8, 29.
5. Da skal Fyrsterne i Juda sige i deres
jerte: Jerusalems Indbyggere ere mig til
tyrke, i den HErre Zebaoth, deres Gud.
6. Paa den samme Dag vil jeg gjøre
udæ Fyrster, som en Ovn med Ild iblandt
ræer, og som et brændende Blus iblandt
eger, og de skal fortære paa den høire og
aa den venstre Side alle Folk trindt om-
ing; og Jerusalem skal blive fremdeles
aa sit Sted i Jerusalem.
7. Og HErren skal frelse Judæ Paulu-
er i Begyndelsen, paa det Davids Huses
erlighed og Jerusalems Indbyggeres
erlighed skal ikke ophøie sig storligen
mod Juda.
8. Paa den samme Dag skal HErren be-
kærme Indbyggerne i Jerusalem, og det
l skee, hvilken som er skrøbelig iblandt
m, (skal være) paa den samme Dag som
avid; og Davids Huus som Guderne,
m HErrens Engel for deres Ansigt.
Joel 3, 15.
. Og det skal skee paa den samme Dag,
vil søge efter at ødelægge alle Hednin-
, dem, som er komne imod Jerusalem.
Aab. 20, 9.
10. Og jeg vil udøse over Davids Huus,
over hver, som boer i Jerusalem, Naa-
s og Bønnens Aand, og de skal see til
, hvilken de have igjennemstukket; og
skal hyle over ham, som en Hylen over
eneste (Søn), og bedrøve sig bitterli-
over ham, som man bedrøver sig bit-
ligen over den Førstefødte. Joel 3, 1.
p. G. 2, 1. Rom. 8, 15. 26. Ebr. 10, 29.
Joh. 19, 37. Aab. 1, 7. Jer. 6, 26.
.. Paa den samme Dag skal blive en
Hylen i Jerusalem, som den Hylen
Hadad-Rimmon, i Megiddons Dal.
2 Kron. 35, 22 rc.
12. Og Landet skal hyle, hver Slægt be-
derligen; Davids Huses Slægt besyn-
ligen, og deres Hustruer besynderligen;
hans Huses Slægt besynderligen, og
deres Hustruer besynderligen;
2 Sam. 5, 14. Luc. 3, 31.
13. Levi Huses Slægt besynderligen, og
s Hustruer besynderligen; Simei Slægt
nderligen, og deres Hustruer besynder-
n; 1 Kron. 6, 16. 17.
14. Ja, alle de overblevne Slægter, hver
gt besynderligen, og deres Hustruer
nderligen.

13. Capitel.

Sacharias spaaer om Renselse af Synden ved Christum, og om Afgudsdyrkelses og falsk Lærdoms Udryddelse, 1-6. Ligesaa om Christi Lidelse og Død, og de ugudelige Jøders Udryddelse; men at en Deel skal luttres og renses, til at være HErrens Folk, 7-9.

1. Paa den samme Dag skal være en
aabnet Kilde for Davids Huus, og for
Jerusalems Indbyggere, imod Synd, og
imod Ureenhed. Es. 55, 1. Joh. 7, 37. 38.
2. Og det skal skee paa den samme Tid,
siger den HErre Zebaoth, vil jeg udrydde
Afgudernes Navne af Landet, at de skal
ikke ihukommes ydermere; og end Prophe-
terne og den urene Aand vil jeg komme
til at fare af Landet. Ez. 30, 13.
Mich. 5, 12. Zeph. 2, 11. 1 Sam. 31, 9.
Aab. 16, 13.
3. Og det skal skee, naar nogen spaaer
ydermere, da skal hans Fader og hans Mo-
der, som avlede ham, sige til ham: du skal ikke
leve, thi du talede Løgn i HErrens Navn;
og hans Fader og hans Moder, som av-
lede ham, skal igjennemstikke ham, naar
han spaaer. Jer. 14, 15. 5 Mos. 13, 5.
4. Og det skal skee paa den samme Dag,
da skal Propheterne beskjæmmes, hver for-
medelst et Syn, naar han spaaer; og de
skal ikke føres i laadne Kapper, for at
lyve. 2 Kong. 1, 8. Matth. 3, 4. c. 7, 15.
5. Men han skal sige: jeg er ingen Pro-
phet, jeg er en Mand, som dyrker Jorden;
thi man haver lært mig saa, at forhverve
mit Brød fra min Ungdom af.
6. Og dersom nogen siger til ham: hvad
ere disse Vunder i dine Hænder? da skal
han sige: (det er de Vunder), med hvilke
jeg er slagen i deres Huus, som elskte mig.
Joh. 20, 25.
7. O Sværd! vaag op over min Hyrde,
og over den Mand, (som er) min Næste,
siger den HErre Zebaoth; slaae Hyrden,
og Hjorden skal adspredes, og jeg vil om-
vende min Haand over de Smaae.
Matth. 26, 31. Marc. 14, 27.
8. Og det skal skee i alt Landet, siger
HErren, (at) de to Dele, (som) der er udi,
skal udryddes, de skal opgive Aanden; men
den tredie Deel skal blive tilovers derudi.
9. Og jeg vil føre den tredie Deel i Il-
den, og luttre den, som man luttrer Sol-
vet, og prøve den, som man prøver Gul-
det; den skal paakalde i mit Navn, og jeg,
jeg vil bønhøre den, jeg skal sige: det er
mit Folk, og den skal sige: HErren er
min Gud. Ordsp. 17, 3. Ez. 22, 22.
Mal. 3, 3. Joh. 20, 28.

14. Capitel.

Sacharias spaaer om Jerusalems sidste Beleiring og Trængsel, men at HErren dog vil frelse en Deel, og stride imod Hedningerne, naar hans Fødder skal staae paa Oliebjerget, v. 1-5. Ligesaa om Guds Kirkes Tilstand til den Tid, og Guds herlige Velsignelser imod den samme, 6-11. Om svare Plager over Guds Folks Fiender, 12-15. Om de overblevne Hedningers Omvendelse, og Guds Kirkes Hellighed, 16-21.

1. See, en Dag kommer fra HErren, da dit Rov skal deles inden i dig.

Es. 39, 6.

2 Thi jeg vil sanke alle Hedningerne imod Jerusalem til Krigen, og Staden skal indtages, og Husene plyndres, og Qvinderne skjændes; og Halvdelen af Staden skal gaae ud, til at bortføres, men det øvrige af Folket skal ikke udryddes af Staden. c. 12, 3.

3. Og HErren skal drage ud, og krige imod de samme Hedninger; som den Dag han (pleiede) at føre Strid, paa Stridens Dag. Jos. 1, 5. c. 5, 14.

4. Og hans Fødder skal paa den samme Dag staae paa Oliebjerget, som er lige for Jerusalem mod Østen, og Oliebjerget skal revne midt ad fra Østen og til Vesten, (at der skal blive) en saare stor Dal, og Halvdelen af Bjerget skal vige mod Norden, og den (anden) halve Deel deraf mod Sønden.

5. Da skal I flye til mine Bjerges Dal, thi Bjergenes Dal skal naae til Azal, og I skal flye, ligesom I flyede for Jordskjælvet, i Usiæ, Judæ Konges, Dage; og HErren min Gud skal komme, (og) alle Hellige med dig. Am. 1, 1.

Jud. v. 14. Hab. 1, 7.

6. Og det skal skee paa den samme Dag, der skal intet Lys være, hverken kosteligt eller tykt.

7. Men der skal være een Dag, den, den skal kjendes af HErren, den skal ikke (være) Dag og Nat; thi det skal skee, om Aftens Tid skal der være Lys.

8. Og det skal skee paa den samme Dag, da skal levende Vande udgaae af Jerusalem, Halvdelen af dem til Havet mod Østen, og Halvdelen af dem til det yderste Hav; de skal være baade om Sommeren og om Vinteren. Ps. 23, 2.

Es. 47, 1. Aab. 22, 1.

9. Og HErren skal være Konge over al Jorden; paa den samme Dag skal HErren være een, og hans Navn eet.

Ps. 97, 1. 1 Cor. 8, 6. Eph. 4, 5.

10. Man skal gaae omkring i det ganske Land, som paa en slet Mark, fra Geba indtil Rimmon, Sønden for Jerusalem; og den skal ophøies og beboes paa sit Sted, fra BenJamins Port indtil den første Ports Sted, indtil Hjørneporten, og fra Hananeels Taarn indtil Kongens Perskar. Jer. 31, 38. Neh. 3, 1.

11. Og de skal boe i den, og der skal ingen Band være ydermere, og Jerusalem skal beboes tryggeligen. Aab. 22, 3.

Jer. 23, 6. c. 33, 16.

12. Og denne skal være den Plage, med hvilken HErren skal plage alle Folkene, som stride imod Jerusalem; at han lader (enhvers) Kjød forsvinde, medens han (endnu) staaer paa sine Fødder, og (enhvers) Øine skal forsvinde i deres Huller, og (enhvers) Tunge skal forsvinde i deres Mund.

13. Og det skal skee paa den samme Dag, at HErrens store Forstyrring skal være iblandt dem; og de skal tage fat hver paa sin Næstes Haand, og den (ene) skal opløfte sin Haand imod den andens Haand

14. Og du, Juda, skal ogsaa føre Krig imod Jerusalem, og alle Hedningers Gods trindt omkring skal sankes, Guld og Sølv og Klæder, i saare stor Mangfoldighed.

15. Og saaledes skal Plagen være paa Hestene, Mulerne, Kamelerne, og Asenerne, og paa alle Dyrene, som skal være i de samme Leire, som denne Plage.

16. Og det skal skee, at alle de Overblevne af alle Hedningerne, de, som skal være komne imod Jerusalem, de skal komme op Aar efter Aar, til at tilbede for Kongen, den HErre Zebaoth, og til at høitideligholde Løvsalernes Høitid.

Mal. 1, 14. 3 Mos. 23, 34 fgg.

17. Og det skal skee, at hvilke af Slægterne paa Jorden der ikke farer op til Jerusalem, til at tilbede for Kongen, den HErre Zebaoth, over dem skal Regnen og ikke være. Es. 5, 6.

18. Og om Ægypternes Slægt ikke drager op, og ikke kommer, da skal der og ei heller være over dem; men Plagen skal være der, med hvilken HErren skal plage Hedningerne, som ikke opkomme at høitideligholde Løvsalernes Høitid.

Es. 5, 6. v. 12. 15.

19. Dette skal være Ægypti Straf, og alle Hedningernes Straf, som ikke opkomme til at høitideligholde Løvsalernes Høitid.

0. Paa den samme Dag skal staae paa
stenes Bjelder: HErrens Hellighed; og
ær af) Gryderne i HErrens Huus skal
re som Bækkenerne for Alteret.
2 Mos. 27, 3.
1. Thi hver Gryde i Jerusalem og i
Juda skal være hellig for den HErre Zebaoth, og alle de, som offre, skal komme og tage af dem, og syde i dem; og der skal ingen Cananiter ydermere være i den HErre Zebaoths Huus paa den samme Dag. Es. 35, 8. Joel 3, 22.

Propheten Malachias.

1. Capitel.

lachias forholder Israels Guds store Kiærlighed
l dem, fremfor Edomiterne, hvis Land han hvde
ret aldeles øde, v. 1-5. Han klager over Præ-
erne og Folket, som foragtede, besmittede, og med
jerrighed forrettede deres Gudstjeneste, 6-10. Han
aarer, at HErren af Hedningerne vil samle sig et
lk, som skulde retteligen dyrke ham; og klager
ler over Jødernes Hyklerie, og forbander dem,
-14.

. HErrens Ords Byrde til Israel, for-
delst Malachias: Sach. 12, 1.
Jeg elskte eder, sagde HErren; men
sagde: hvorudi elskte du os? Var ikke
u Jakobs Broder? siger HErren, dog
te jeg Jakob. 1 Mos. 25, 23 rc.
Rom. 9, 13.
Men jeg hadede Esau, og gjorde hans
rge aldeles øde, og hans Arv for Dra-
i Ørken. Es 13, 21. 22. c. 34, 13.
Omendskjønt Edom vilde sige: vi ere
blevne fattige, men vi vil komme igien,
bygge de øde Steder, saa sagde den
rre Zebaoth: vil de bygge, da vil
nedbryde; og man skal kalde dem
udelighedes Landemærke, og det Folk,
hvilket HErren er vred indtil evig
d).
2
Og eders Øine skal see det; og J, J
sige: HErren bør storligen ophøies
Israels Landemærke. Ps. 52, 8
En Søn skal ære Faderen, og en
ner sin Herre; dersom jeg da er Fa-
hvor er min Ære? og er jeg HErre,
r er min Frygt? siger den HErre Ze-
th til eder, J Præster! som foragte
Navn; men J sagde: hvormed for-
e vi dit Navn? 2 Mos. 20, 12.
Jos. 8, 49. 5 Mos. 32, 6.
J fremføre besmittet Brød paa mit
er, og J sagde: hvormed besmitte vi
? dermed at J sige: HErrens Bord
er foragteligt
Og naar J fremføre et Blindt til at
offre, er det ikke Ondt? og naar J fremføre et Halt eller Sygt, er det ikke Ondt? fører det dog frem til din Fyrste, mon han skal have Behagelighed til dig? eller mon han skal ansee din Person? siger den HErre Zebaoth. 3 Mos. 22, 20 rc.
9. Saa beder dog nu ydmygeligen for Guds Ansigt, at han vil være os naadig; dette skeer af eders Haand, mon han skal ansee eders Personer? sagde den HErre Zebaoth.
10. Hvo er end iblandt eder, som vil tillukke Dørene, at J skulde ikke optænde noget paa mit Alter forgjeves? jeg haver ingen Lyst til eder, sagde den HErre Zebaoth, og haver ikke Behagelighed til Mad-Offer af eders Haand. v. 8. Es. 1, 13.
Mal. 2, 13.
11. Men fra Solens Opgang, og indtil dens Nedgang (skal) mit Navn (være) stort iblandt Hedningerne, og paa hvert Sted fremføres Røgelse for mit Navns Skyld og reent Mad-Offer; thi mit Navn (skal være) stort iblandt Hedningerne, sagde den HErre Zebaoth.
12. Men J vanhellige det, idet J sige: HErrens Bord det er besmittet, og dets Indkomme og dets Spise er foragteligt.
13. Og J sagde: see, hvilken Møie! dog J kunde blæse det frem, sagde den HErre Zebaoth; og J fremførte det Røvede, og det Halte, og det Syge, og fremførte Mad-Offer (deraf); skulde jeg have Behagelighed til saadant af eders Haand? sagde HErren.
14. Ja, forbandet være den, som handler underfundigen, som haver en Han i sin Hjord, og gjør Løfte, og offrer det Fordærvede for HErren! thi jeg er en stor Konge, sagde den HErre Zebaoth, og mit Navn skal være forfærdeligt iblandt Hedningerne. Sach. 14, 16. Ps. 47, 3. 8.
Ps. 48, 3.

2. Capitel.

HErren truer at straffe Præsterne især, og bebreider dem, at de vare afvegne fra deres Fædres Oprigtighed, og fra den Pagt, som han havde gjort med Levi, rc. 1-9. Han straffer og truer Folket haardeligen for deres Synder, de begik i Ægteskabs Stand, ved at forskyde deres Hustruer, at tage fremmede Hustruer, og flere end een, deres Ungdoms Hustru, rc. 10-16. og at de bespottede Gud, sigende, at han har Behag i dem, der gjøre Ondt, 17.

1. Og nu, dette Bud hører til eder, I
Præster!
2. Om I ikke høre det, og om I ei lægge
det paa Hjerte, at give mit Navn Ære,
sagde den HErre Zebaoth, da vil jeg sende
Forbandelsen paa eder, og forbande eders
Velsignelser; ja, jeg haver ogsaa allerede
forbandet (enhver af) dem, fordi I ville
ikke lægge det paa Hjerte.
5 Mos. 28, 15 rc.
3. See, jeg skjælder (og fordærver) eder
Sæden, og kaster Møg over eders Ansigter, (ja) eders Høitiders Møg; og det
skal tage eder bort med sig. 2Mos.29,14.
Amos 5, 21.
4. Og I skal fornemme, at jeg haver
sendt dette Bud til eder, fordi min Pagt
er med Levi, sagde den HErre Zebaoth.
Sach. 2, 13. c. 6, 15.
5. Thi min Pagt var med ham, (ja,)
Livets og Fredens Pagt, og jeg gav ham
dem til Frygt, at han skulde frygte mig;
og han, han var forskrækket for mit Navns
Skyld. v. 8. c. 3, 16.
6. Sandheds Lov var i hans Mund, og
der blev ikke Uret funden i hans Læber;
han vandrede med mig fredsommeligen
og i Oprigtighed, og omvendte mange fra
Misgjerning. Zeph. 3, 13.
Hab. 14, 5.
7. Thi en Præstes Læber skal bevare
Kundskab, og de skal søge Lov af hans
Mund; thi han er den HErre Zebaoths
Engel. Ez.7,26. Job 23,12. Hagg.1,13.
Hab. 1, 20.
8. Men I ere afvegne af Veien, I
gjorde, at mange stødte an imod Loven;
I have fordærvet den Levi Pagt, sagde
den HErre Zebaoth. v. 5.
9 Derfor haver jeg ogsaa gjort eder
foragtelige og fornedrede for alt Folket,
efterdi I ikke bevare mine Veie, men ansee Personer i Loven.
1 Sam. 2, 30.
10. Have vi ikke allesammen een Fader?
haver ikke een Gud skabt os? hvorfor handle vi troløs, den ene imod den anden, at
vanhellige vore Fædres Pagt?
Eph. 4, 6. Job31, 15. Ap. G. 17, 26.
11. Juda handlede troløs, og der er skeet
Vederstyggelighed i Israel, og i Jerusalem; thi Juda vanhelligede HErrens Hellighed, som han tilforn elskede, og tog til
Ægte en fremmed Guds Datter.
12. HErren skal udrydde den Mand,
som det gjorde, af Jakobs Pauluner, den,
som er vaagen (til at gjøre) saadant, og
som (svarer dertil,) og den, som fremfører
Mad-Offer for den HErre Zebaoth.
13. Dette andet gjøre I ogsaa, at I med
Graad skjule HErrens Alter, (ja,) med
Graad og Jamren; at han ikke ydermere
vender sit Ansigt til Mad-Offeret, eller
tager (noget med) Velbehagelighed af
eders Haand. c. 1, 10.
14. Og I sagde: hvorfor? fordi at
HErren haver vidnet imellem dig og imellem din Ungdoms Hustru, som du haver
handlet troløs imod, endog hun var dig
tilføiet, og var din Pagtes Hustru.
Ordsp. 2, 17.
15. Og den ene handlede ikke (saaledes),
thi han havde en ypperligere Aand, men
hvad gjorde den ene? han søgte Guds
Sæd; derfor tager eder vare i eders Aand,
at ingen handler troløs imod sin Ungdoms Hustru. Es.51,2. Ez 33 24
16. Thi (HErren) hader, at man lader
(sin Hustru) fare, siger den HErre Israels Gud, skjøndt han skjuler den Vold med
sit Klæde, sagde den HErre Zebaoth; derfor tager eder vare i eders Aand, og handler ikke troløs. 5 Mos 24, 1 rc.
17. I gjøre HErren Møie med eders
Ord; dog sige I: hvormed gjøre vi ham
Møie? idet I sige: hver, som gjør Ondt,
er god for HErrens Øine, og han haver
Lyst til dem, eller, hvor er Dommens
Gud? c. 3, 13. 14.

3. Capitel.

Malachias spaaer om Johannes den Døber, og Christi Tilkommelse, som skal rense Præsterne fra de Forskafne, rc. 1-4. HErren truer at straffe dem for deres mange svare Synders Skyld, og formaner dem til Omvendelse, og at give deres Tiender og Opløftelser troligen, 5-12. Han klager over deres bespottelige Ord, ligesom det var forgjeves at tjene HErren, trøster de Gudfrygtige, rc. 13-18.

1. See, jeg sender min Engel, at han
skal berede Veien for mit Ansigt; og strax
skal den HErre komme til sit Tempel, hvil-

...I opsøge, og Pagtens Engel, som I ...e Lyst til; see, han kommer, sagde den HErre Zebaoth. Matth. 11, 10.
Marc. 1, 2. Luc. 1, 17. Es. 40, 3. Hagg. 2, 9.

2. Men hvo kan taale hans Tilkommelses Dag? og hvo kan staae, naar han skal ...es? thi han er som en smeltende Ild, og som Tvætterens Sæbe. Joel 2, 11.
3. Og han skal sidde at smelte, og rense Sølvet, og han skal rense Levi Børn, og ...tre dem som Guldet og som Sølvet; da skal HErren have dem, som fremføre Mad-Offer i Retfærdighed. Ps. 66, 10.
Sach. 13, 9. Ez. 22, 22.

4. Og Judæ og Jerusalems Mad-Offer skal behage HErren, som i gamle Dage, og som i de forrige Aar. Ebr. 13, 16.
5. Og jeg vil komme nær til eder til Dom, og være et hastende Vidne imod Troldkarlene og imod Hoerkarlene, og imod dem, som sværge falskeligen, og imod dem, som med Vold tilbageholde Daglønnerens Løn, (fortrykke) Enke og Faderløs, og bøie (Retten) for den Fremmede, og ikke frygte mig, sagde den HErre Zebaoth.
6. Thi jeg HErren forandres ikke; derfor ere I Jakobs Børn ikke fortærede.
4 Mos. 23, 19. 1 Sam. 15, 29. Tit. 1, 2.

7. Fra eders Fædres Dage afvege I fra mine Skikke, og bevarede dem ikke; vender om til mig, og jeg vil vende om til eder, sagde den HErre Zebaoth; og I sagde: Hvormed skal vi vende om?
Sach. 1, 3.

8. Mon et Menneske skal berøve Gud? men I berøvede mig, og sagde: hvormed berøvede vi dig? med Tienden og Opløfteisen.*
9. I ere ved (min) Forbandelse forbandede, fordi I berøvede mig; ja, det ganske Folk.
10. Fører al Tienden til (mit) Forraads-Huus, og lader Spise være i mit Huus, og lader dem dog prøve mig derved, sagde den HErre Zebaoth; om jeg ikke skal aabne eder Himmelens Sluser, og udgyde eder Velsignelse, indtil (I have) ikke nok (at tage udi).
2 Kong. 7, 2. 19.

11. Og jeg vil skiælde (og straffe) Æderen for eders Skyld, at den ikke skal fordærve eder Frugten paa Landet; og Viintræet skal ikke være eder ufrugtbart paa Marken, sagde den HErre Zebaoth.

12. Og alle Hedningerne skal prise eder salige; thi I, I skal være et behageligt Land, sagde den HErre Zebaoth.
Luc. 1, 48. Sach. 2, 12.

13. Eders Ord ere stærke imod mig, sagde HErren; men I sagde: hvad talede vi imod dig? c. 2, 17.
14. I sagde: (det er) forfængeligt, at tiene Gud; og hvad Vinding (er derved) at vi tage vare paa hans Varetægt, og at vi gaae i Sørgeklæder for den HErre Zebaoths Ansigt. Ps. 73, 13
15. Og nu, vi prise de Hovmodige salige; (thi) de, som gjorde Uadelighed, ere baade opbyggede, og prøvede Gud, og undkom. Ps. 73, 3. Mal. 4, 1
16. Da talede de, som frygtede HErren, hver til sin Ven; og HErren har givet Agt (derpaa), og hørt det, og det er skrevet til Ihukommelse i en Bog for hans Ansigt, dem (til Gode), som frygte HErren, og tænke paa hans Navn.
Nah. 1, 7. Ps. 1, 6. 2 Tim. 2, 19. Mal. 2, 5. c. 4, 2.

17. Og de skal være mine, sagde den HErre Zebaoth, paa den Dag, naar jeg vil gjøre mig en synderlig Eiendom; og jeg vil spare dem, som en Mand sparer sin Søn, der tiener ham. v. 4. 3.
1 Mos. 19, 16. Ps. 103, 13.

18. Da skal I vende om, og see, (hvad Forskiel der er) imellem en Retfærdig og Ugudelig, imellem En, som tiener Gud, (og) En, som ikke tiener ham. Es. 3, 10. 11.

4. Capitel.

Malachias spaaer om de Ugudeliges Undergang, og trøster de Gudfrygtige med den Retfærdigheds Sol, Christo, rc. 1-3. Han formaner Folket til en sand Omvendelse, og at agte paa HErrens Lov; og spaaer atter om Johannes den Døber, og hans Embeds Kraft og Frugt, 4-6.

1. Thi see, Dagen kommer, der brænder som en Ovn; da skal alle Hovmodige, og hver, som gjør Ugudelighed, være Halm, og den Dag, den som kommer, skal optænde dem, sagde den HErre Zebaoth, og den skal ikke lade dem Rod eller Grene.
c. 3, 15. Obad. v. 18.

2. Men for eder, som frygte mit Navn, skal opgaae Retfærdigheds Sool, og (der skal være) Lægedom under dens Vinger, og I skal gaae ud, at tage til som fedede Kalve. c. 3, 16. Luc. 1, 78.
Es. 55, 2.

3. Og I skal undertræde de Ugudelige,

thi de skal vorde Aske under eders Fodders
Saaler, paa den Dag, hvilken jeg gjør,
siger den HErre Zebaoth. c. 3, 17.
4. Kommer Mose min Tjeners Lov ihu,
hvilken jeg befoel paa Horeb, Skikke og
Rette til al Israel. 1 Mos. 20, 1 rc.
5. See, jeg sender eder Elias Propheten,
førend den store og forfærdelige HErrens
Dag kommer. Matth 11, 14. c. 17, 12.
Marc. 9, 11. 12. 13. Luc. 1, 17.
6. Og han skal omvende Fædrenes Hjerte
til Børn, og Børnenes Hjerte til deres
Fædre; at jeg skal ikke komme, og slaae
Jorden med Band. Luc. 1, 16. 17

Familie Minder.

Familie Minder.

Familie Minder.

Familie Minder.

Vor

HErres og Frelsers JEsu Christi

Nye Testamente.

New York:
Udgivet af det Amerikanske Bibel-Selskab.

1859.

St. Matthæi Evangelium.

1. Capitel.

Christi Slægt-Register, 1-17. Hans Undfangelse af den Hellig Aand, Navn, og Fødsel af Jomfru Maria, 18-25.

1. JEsu Christi, Davids Søns, Abra-
hams Søns, Slægtes Bog.
Luc. 1, 32. Rom. 1, 3. Luc. 3, 23 fgg.
2. Abraham avlede Isak; men Isak av-
lede Jakob; men Jakob avlede Juda og
hans Brødre.
3. Men Juda avlede Phares og Zara
med Thamar; men Phares avlede Esrom;
men Esrom avlede Aram.
4. Men Aram avlede Aminadab; men
Aminadab avlede Naasson; men Naas-
son avlede Salmon.
5. Men Salmon avlede Boas med Ra-
hab; men Boas avlede Obed med Ruth;
men Obed avlede Isai.
6. Men Isai avlede Kong David; men
Kong David avlede Salomon med Uriæ
(Hustru).
7. Men Salomon avlede Roboam; men
Roboam avlede Abia; men Abia avlede Asa.
8. Men Asa avlede Josaphat; men Jo-
saphat avlede Joram; men Joram avlede
Usia.
9. Men Usia avlede Jotham; men Jo-
tham avlede Achas; men Achas avlede
Ezechias.
10. Men Ezechias avlede Manasse;
men Manasse avlede Amon; men Amon
avlede Josias.
11. Men Josias avlede Jechonias og
hans Brødre, ved den Babyloniske Udlæn-
digheds (Tid).
12. Men efter den Babyloniske Udlæn-
dighed (var begyndt), avlede Jechonias
Salathiel; men Salathiel avlede Zorobabel.
13. Men Zorobabel avlede Abiud; men
Abiud avlede Eliakim; men Eliakim av-
lede Azor.
14. Men Azor avlede Sadok; men Sa-
dok avlede Achim; men Achim avlede
Eliud.
15. Men Eliud avlede Eleazar; men
Eleazar avlede Matthan; men Matthan
avlede Jakob.
16. Men Jakob avlede Joseph, Mariæ
Mand; af hende er JEsus født, som kal-
des Christus.
17. Altsaa ere alle Led fra Abraham
indtil David fjorten Led; og fra David
indtil den Babyloniske Udlændighed fjor-
ten Led; og fra den Babyloniske Udlæn-
dighed indtil Christus fjorten Led.
18. Men JEsu Christi Fødsel gik saa
til: Der Maria hans Moder var bleven
trolovet med Joseph, befandtes hun, før-
end de kom tilhobe, at være frugtsommelig
af den Hellig Aand. Luc. 1, 26 fgg.
19. Men Joseph hendes Mand, som var
retfærdig, og som ikke offentlig vilde be-
skjæmme hende, vilde hemmelig skille sig
fra hende.
20. Men idet han tænkte derpaa, see, da
aabenbaredes HErrens Engel for ham i
en Drøm, og sagde: Joseph, Davids
Søn! frygt ikke for at annamme din Hus-
tru Maria: thi det, som er avlet i hende,
er af den Hellig Aand. Luc. 1, 35.
21. Men hun skal føde en Søn, og du
skal kalde hans Navn JEsus; thi han
skal frelse sit Folk fra deres Synder.
Luc. 1, 31. c. 2, 21. Ap. G. 4, 12. c. 10, 13.
22. Men dette skede altsammen, at det
skulde fuldkommes, som er sagt af HEr-
ren ved Propheten, som siger: Es. 7, 14.
23. See, en Jomfru skal blive frugtsom-
melig, og føde en Søn, og man skal kalde
hans Navn Immanuel, hvilket er udlagt:
Gud med os.
24. Men der Joseph vaagnede op af
Søvnen, gjorde han, som HErrens En-
gel havde befalet ham; og han annam-
mede sin Hustru.
25. Og han holdt sig ikke til hende, ind-
til hun havde født sin Søn den førstefødte,
og han kaldte hans Navn JEsus.
Luc. 2, 7.

2. Capitel.

Christus tilbedes af de Vise, 1-12. flyer til Egypten, 13-15. Herodes lader de Bethlehemitiske Børn dræbe, 16-18. JEsus kommer til Nazareth, 19-23.

1. Men der JEsus var født i Bethle-
hem i Judæa, udi Kong Herodis Dage,
see, da kom Vise fra Østen til Jerusalem,
og sagde: Luc. 2, 4. 6. 7.
2. Hvor er den Jødernes Konge, som
(nu) er født? thi vi have seet hans Stjer-
ne i Østen, og ere komne for at tilbede
ham.

3. Men der Kong Herodes det hørte, blev han forfærdet, og al Jerusalem med ham.

4. Og der han havde forsamlet alle de Ypperste Præster og Skriftkloge iblandt Folket, udspurgte han af dem, hvor Christus skulde fødes.

5. Men de sagde til ham: i Bethlehem i Judæa; thi der er saa skrevet ved Propheten: Mich. 5, 1. Joh. 7, 42.

6. Og du Bethlehem, i Judæa Land, er ingenlunde den ringeste iblandt Judæ Fyrster; thi af dig skal udgaae en Fyrste, som skal være mit Folk Israels Hyrde.

7. Da kaldte Herodes de Vise hemmelig, og udspurgte af dem nøie Tiden, naar Stjernen havde ladet sig tilsyne.

8. Og han sendte dem til Bethlehem, og sagde: gaaer hen, og udspørger nøie om Barnet; men naar I have fundet det, da forkynder mig det, at jeg og kan komme og tilbede det.

9. Men der de havde hørt Kongen, droge de bort; og see, Stjernen som de havde seet i Østen, gik hen for dem, indtil den kom, og stod ovenover, hvor Barnet var.

10. Men der de saae Stjernen, bleve de ganske meget glade.

11. Og de gik ind i Huset, og fandt Barnet med dets Moder Maria, faldt ned, og tilbade det, og oplode deres Liggendefæ, og offrede det Gaver: Guld, og Røgelse, og Myrrha.

12. Og der de vare blevne advarede af Gud i en Drøm, at de ikke skulde vende tilbage til Herodes, fore de ad en anden Vei bort til deres Land.

13. Men der de vare bortfarne, see, da aabenbaredes Herrens Engel for Joseph i en Drøm, og sagde: staae op, og tag Barnet og dets Moder, og flye til Aegypten, og bliv der, indtil jeg siger dig til; thi Herodes vil søge efter Barnet, for at omkomme det. c. 1, 20.

14. Men han stod op, tog Barnet og dets Moder om Natten, og veeg hen til Aegypten.

15. Og han blev der indtil Herodes var død; at det skulde fuldkommes, som var sagt af Herren ved Propheten, som siger: jeg kaldte min Søn ud af Aegypten.

Hos. 11, 1.

16. Der Herodes da saae at han var skuffet af de Vise, blev han saare vred; og sendte hen, og lod ihjelslaae alle Drengebørn, som vare i Bethlehem, og i alle dens Egne, fra to Aar og derunder, efter den Tid, som han havde nøie udspurgt af de Vise.

17. Da blev det fuldkommet, som sagt er af den Prophet Jeremias, som siger:

Jer. 31, 15.

18. Udi Rama blev hørt en Røst, Graad og Skrig, og megen Hylen: Rachel begræd sine Børn, og vilde ikke lade sig husvale, thi de ere ikke (mere i live).

19. Men der Herodes var død, see, da aabenbaredes Herrens Engel for Joseph i en Drøm, i Aegypten, sigende:

20. Staae op, og tag Barnet og dets Moder, og drag hen til Israels Land; thi de ere døde, som søgte efter Barnets Liv.

21. Men han stod op, og tog Barnet og dets Moder, og kom til Israels Land.

22. Men der han hørte, at Archelaus regierede i Judæa, i sin Faders Herodes Sted, frygtede han for at komme derhen; men han blev advaret af Gud i en Drøm, og veeg hen til Galilææ Egne.

23. Og han kom, og boede i en Stad, som kaldes Nazareth, at det skulde fuldkommes, som sagt er ved Propheterne: at han skal kaldes Nazaræus. Luc 1, 26.

c. 4, 16. Joh. 1, 46. 47.

3. Capitel.

Johannes prædiker, døber, formaner, etc. 1-12. Jesus døbes af Johannes, 13-17.

1. Men i de samme Dage fremstod Johannes den Døber, som prædikede i Judææ Ørken, og sagde: Marc. 1, 2 f.

Luc. 3, 2 f.

2. Omvender eder; thi Himmeriges Rige er kommen nær. c. 4, 17.

3. Thi han er den, om hvilken Propheten Esaias haver talet, som siger: det er den Røst, som raaber i Ørkenen: bereder Herrens Vei, gjører hans Stier rette.

Es. 40, 3. Joh. 1, 23.

4. Men Johannes, han havde sit Klædebon af Kameelhaar, og et Læderbælte om sin Lend; men hans Mad var Græshopper og vild Honning.

5. Da udgik Jerusalem til ham, og det ganske Judæa, og alt Landet omkring Jordan.

6. Og de døbtes af ham i Jordan, de som bekiendte deres Synder. Ap. G. 19, 4.

7. Men der han saae mange Pharisæer og Sadducæer komme til sin Daab, sagde han til dem: I Øgleunger! hvo viiste eder at flye fra den tilkommende Vrede?

Matth. 12, 34. c. 23, 33.

8. Bærer derfor Omvendelsens værdige Frugter.
9. Og mener ikke, at I ville sige ved eder selv: vi have Abraham til Fader; thi jeg siger eder: at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene. Joh. 8, 39.
10. Men Øxen ligger og allerede ved Roden af Træerne; derfor skal hvert Træ, som ikke bær god Frugt, afhugges, og kastes i Ilden. Joh. 15, 2. 6.
11. Jeg døber eder vel med Vand til Omvendelse; men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis Skoe jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe eder med den Hellig Aand og Ild. Joh. 1, 26.
Ap. G. 2, 3 fg. c. 19, 6.
12. Hans Kasteskovl er i hans Haand, og han skal igjennemrense sin Loe, og sanke sin Hvede i Laden; men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig Ild. c. 13, 30.
13. Da kom JEsus fra Galilæa til Jordan til Johannes, for at døbes af ham.
Marc. 1, 9. Luc. 3, 21.
14. Men Johannes formeente ham det meget, og sagde: jeg haver behov at døbes af dig, og du kommer til mig?
15. Men JEsus svarede, og sagde til ham: tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme al Retfærdighed. Da tilstedte han ham. c. 5, 17.
16. Og der JEsus var døbt, steeg han strax op af Vandet; og see, Himlene aabnedes ham, og han saae Guds Aand fare ned som en Due, og komme over ham.
Joh. 1, 32.
17. Og see, (der kom) en Røst af Himlene, som sagde: denne er min Søn, den Elskelige, i hvilken jeg haver Velbehag.
c. 17, 5. 2 Pet. 1, 17.

4. Capitel.

Christ fristes af Djævelen, 1-11. undviger fra Judæa, og boer i Capernaum, 12-16. prædiker, 17. kalder fire Apostle, 18-22. lærer og helbreder, 23-25.

1. Da blev JEsus ført af Aanden til Ørkenen, for at fristes af Djævelen.
Marc. 1, 12. Luc. 4, 1 fag.
2. Og der han havde fastet fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, hungrede han omsider.
3. Og Fristeren gik til ham, og sagde: er du Guds Søn, da sig, at disse Stene blive Brød. Matth. 3, 17. c. 27, 40.
4. Men han svarede, og sagde: der er skrevet: Mennesket lever ikke alene ved Brød, men ved ethvert Ord, som udgaaer igjennem Guds Mund. 5 Mos. 8, 3.
5. Da tog Djævelen ham med sig til den hellige Stad; og satte ham paa Tindingen af Templet, og sagde til ham:
6. Er du Guds Søn, da kast dig selv her ned; thi der er skrevet: han skal give sine Engle Befaling om dig, og de skulle bære dig paa Hænderne, at du ikke skal støde din Fod paa nogen Steen. Ps. 91, 11. 12.
7. Da sagde JEsus til ham: der er atter skrevet: du skal ikke friste HErren din Gud. 5 Mos. 6, 16.
8. Atter tog Djævelen ham med sig op paa et saare høit Bjerg, og viste ham alle Verdens Riger og deres Herlighed, og sagde til ham:
9. Alt dette vil jeg give dig, om du vil falde ned, og tilbede mig.
10. Da sagde JEsus til ham: viig bort, Satan! thi der er skrevet: du skal tilbede HErren din Gud, og tjene ham alene.
5 Mos. 6, 13.
11. Da forlod Djævelen ham; og see, Englene gik til ham, og tjente ham.
Ebr. 1, 14.
12. Men der JEsus hørte, at Johannes var overantvordet, veeg han hen til Galilæa. Luc. 3, 19. 20. Matth. 14, 3
Luc. 4, 14.
13. Og der han havde forladt Nazareth kom han, og boede i Capernaum, det, som ligger ved Søen paa Sebulons og Naphthalis Grændser, Luc. 4, 41.
14. at det skulde fuldkommes, som er sagt ved Propheten Esaias, som siger:
Es. 9, 1 fag.
15. Sebulons Land og Naphthalis Land ved Havets Vei paa denne Side Jordan, Hedningernes Galilæa:
16. det Folk, som sad i Mørke, haver seet et stort Lys, og dem, som sad i Dødens Land og Skygge, dem er opgaaet et Lys.
Luc. 1, 79.
17. Fra den Tid begyndte JEsus at prædike, og sige: omvender eder; thi Himmeriges Rige er kommet nær. c. 3, 2
Marc. 1, 15 fag.
18. Men der JEsus vandrede ved den Galilæiske Søe, saae han to Brødre, Simon, som kaldes Petrus, og Andreas, hans Broder, som kastede Garn i Søen — thi de vare Fiskere. —
19. Og han sagde til dem: følger efter mig, saa vil jeg gjøre eder til Menneske-Fiskere. Luc. 5, 10.
20. Men de forlode strax Garnene og fulgte ham. c. 19, 27.
21. Og der han gik frem derfra, saae

han to andre Brødre, Jakobus, Zebedæi (Søn), og Johannes, hans Broder, i Skibet med deres Fader Zebedæus, at de bødte deres Garn; og han kaldte dem.

22. Men de forlode strax Skibet og deres Fader, og fulgte ham. Luc. 5, 11.

23. Og JEsus gik omkring i ganske Galilæa, lærte i deres Synagoger, og prædikede Rigets Evangelium, og helbredede al Sygdom og al Skrøbelighed iblandt Folket. Marc. 1, 21. Luc. 4, 15. 31.

24. Og hans Rygte udkom over al Syria, og de førte til ham alle dem, som havde Ondt, som med adskillige Sygdomme og Piner vare behæftede, baade de Besatte, og Maanesyge, og Værkbrudne; og han helbredede dem. Marc. 6, 55. 56.

25. Og der fulgte ham meget Folk fra Galilæa, og Decapolis, og Jerusalem, og Judæa, og fra hiin Side Jordan.

5. Capitel.

JEsus lærer paa Bjerget, hvilke Mennesker der ere salige, 1-12. formaner Apostlerne, 13-16. taler om Loven, 17-20. forklarer noget af det femte Bud, 21-26. af det niende, 27-32. af det andet, 33-37. indskierper Kiærlighed til Fiender, 38-48.

1. Men der han saae Folket, gik han op paa Bjerget; og der han havde sat sig, gik hans Disciple til ham.

2. Og han oplod sin Mund, lærte dem, og sagde:

3. Salige ere de Fattige i Aanden; thi Himmeriges Rige er deres. Luc. 6, 20 fgg.

4. Salige ere de, som sørge; thi de skulle husvales. 2 Cor. 7, 10.

5. Salige ere de Sagtmodige; thi de skulle arve Jorden.

6. Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed; thi de skulle mættes. Joh. 6, 35.

7. Salige ere de Barmhjertige; thi dem skal vederfares Barmhjertighed. Jak. 2, 13.

8. Salige ere de Rene af Hjertet; thi de skulle see Gud. 1 Joh. 3, 2.

9. Salige ere de Fredsommelige; thi de skulle kaldes Guds Børn. Ebr. 12, 14. Jak. 3, 18.

10. Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld; thi Himmeriges Rige er deres. Rom. 8, 17. 1 Petr. 3, 14.

11. Salige ere I, naar man bespotter og forfølger eder, og taler allehaande Ondt imod eder for min Skyld, og lyver det. 1 Petr. 4, 14.

12. Glæder og fryder eder, thi eders Løn skal være megen i Himlene; thi saa have de forfulgt Propheterne, som vare før eder. Jak. 1, 2 fgg. Matth. 23, 34. Ap. G. 7, 52.

13. I ere Jordens Salt, men om Saltet mister sin Kraft, hvormed skal (da) det saltes? Det duer til Intet mere, uden til at kastes ud, og nedtrædes af Menneskene. Marc. 9, 50. Luc. 14, 34.

14. I ere Verdens Lys; den Stad, som ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules. Eph. 5, 8. Phil. 2, 15.

15. Man tænder heller ikke et Lys, og sætter det under en Skjeppe, men paa en Lysestage; saa skinner det for alle dem, som ere i Huset. Marc. 4, 21. Luc. 8, 16.

16. Lader saa eders Lys skinne for Menneskene, at de see eders gode Gjerninger, og ære eders Fader, som er i Himlene. 1 Petr. 2, 12.

17. I skulle ikke mene, at jeg er kommen for at afskaffe Loven eller Propheterne; jeg er ikke kommen for at opløse, men at fuldkomme.

18. Thi sandelig siger jeg eder: indtil Himmelen og Jorden forgaae, skal ikke end een den mindste Bogstav eller een Tøddel forgaae af Loven, forend de Ting skee allesammen. Luc. 16, 17. c. 21, 33.

19. Derfor, hvo, som bryder eet af disse mindste Bud, og lærer Menneskene saaledes, han skal kaldes den mindste i Himmeriges Rige; men hvo, som dem gjør, og lærer, han skal kaldes stor i Himmeriges Rige. Jak. 2, 10.

20. Thi jeg siger eder: uden at eders Retfærdighed bliver større end de Skriftkloges og Pharisæers, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. c. 15, 3 fgg. c. 23, 23 fgg. Luc. 11, 39-52. c. 18, 11. 12.

21. I have hørt, at der er sagt de Gamle: du skal ikke ihjelslaae, men hvo, som ihjelslaaer, skal være skyldig for Dommen. 2 Mos. 20, 13. 3 Mos. 24, 21.

22. Men jeg siger eder, at hver den, som er vred paa sin Broder uden Skyld, skal være skyldig for Dommen; men hvo, som siger til sin Broder: Raka! skal være skyldig for Raadet; men hvo, som siger: du Daare! skal være skyldig til Helvedes Ild.

23. Derfor, naar du offrer din Gave paa Alteret, og kommer der ihu, at din Broder haver Noget imod dig, Marc. 11, 25.

24. saa lad din Gave blive der for Alteret, og gak hen, forlig dig først med din Broder, og kom da, og offre din Gave.

25. Vær snart velvillig mod din Mod-

ier, medens du er med ham paa Vei-
at Modstanderen ikke skal overant-
e dig til Dommeren; og at Domme-
ike skal overantvorde dig til Tjeneren,
n skal kastes i Fængsel.
Eph. 4, 26. Luc. 12, 58.
. Sandelig jeg siger dig: du skal slet
komme ud derfra, forend du betaler
sidste Hvid. c. 18, 34.
. I have hørt, at der er sagt til de
mle: du skal ikke bedrive Hoer.
2 Mos. 20, 14.
l. Men jeg siger eder, at hver den, som
paa en Qvinde, for at begjere hende,
er allerede bedrevet Hoer med hende i
Hjerte.
9. Men dersom dit høire Øie forarger
, da riv det ud, og kast det fra dig; thi
er dig gavnligt, at eet af dine Lemmer
es, og ikke dit ganske Legeme skal kastes
Helvede. c. 18, 9. Marc. 9, 47.
0. Og om din høire Haand forarger
, da hug den af, og kast den fra dig;
det er dig gavnligt, at eet af dine Lem-
r tabes, og ikke dit ganske Legeme skal
tes i Helvede. Marc. 9, 43.
1. Men der er sagt, at hvo, som skiller
fra sin Hustru, skal give hende et Skils-
sse-Brev. 5 Mos. 24, 1. Matth. 19, 7.
2. Men jeg siger eder, at hvo, som skil-
sig fra sin Hustru, uden for Hoers Sag,
r, at hun bedriver Hoer; og hvo, som
ger en Fraskilt tilægte, bedriver Hoer.
3. I have fremdeles hørt, at der er sagt
Gamle: du skal ikke gjøre nogen falsk
d, men du skal holde HErren dine Eder.
3 Mos. 19, 12. 5 Mos. 23, 23.
4. Men jeg siger eder, at I skulle alde-
s intet sværge, hverken ved Himmelen,
i den er Guds Throne; c. 23, 16.
Jac. 5, 12.
5. ei heller ved Jorden, thi den er hans
dders Skammel; ei heller ved Jerusa-
m, thi det er den store Konges Stad.
36. Du skal ikke heller sværge ved dit
oved; thi du kan ikke gjøre et Haar hvidt
ler sort.
37. Men eders Tale skal være ja, ja;
ei, nei; men hvad der er over dette, er af
et Onde.
38. I have hørt, at der er sagt: Øie for
ie! og Tand for Tand!
2 Mos. 21, 24. 3 Mos. 24, 20.
39. Men jeg siger eder, at I skulle ikke
tte eder imod det Onde; men dersom
Nogen giver dig et Slag paa dit høire
Kindbeen, vend ham det andet ogsaa til.
Rom. 12, 17. 19 fg. 1 Petr. 3, 9. Joh. 18, 23.
40. Og dersom Nogen vil gaae irette
med dig, og tage din Kjortel, lad ham og
beholde Kappen. 1 Cor. 6, 7.
41. Og dersom Nogen tvinger dig til at
gaae en Miil, gak to med ham.
42. Giv den, som beder dig; og vend
dig ikke fra den, som vil laane af dig.
43. I have hørt, at der er sagt: du skal
elske din Næste, og hade din Fiende.
3 Mos. 19, 18.
44. Men jeg siger eder: elsker eders
Fiender, velsigner dem, som eder bande,
gjører dem godt, som eder hade, og beder
for dem, som gjøre eder Skade, og for-
følge eder; Rom. 12, 29. Luc. 23, 34.
Ap. G. 7, 60. 1 Cor. 4, 12.
45. paa det I skulle vorde eders Faders
Børn, som er i Himlene; thi han lader
sin Sool opgaae over Onde og Gode, og
lader regne over Retfærdige og Uretfær-
dige.
46. Thi dersom I elske dem, som eder
elske, hvad have I da for Løn? gjøre ikke
ogsaa Toldere det samme? Luc. 6, 32
47. Og dersom I hilse eders Brødre
alene, hvad Synderligt gjøre I da? gjøre
ikke Toldere ligesaa?
48. Derfor skulle I være fuldkomne,
ligesom eders Fader, som er i Himlene,
er fuldkommen. Eph. 4, 13 fgg.
Phil. 3, 12.

6. Capitel.

JEsus taler om Almisser, 1-4. Bønnen, 5-15. Fasten, 16-18. at samle Eiendele i Himmelen, 19-23. ei at tjene Mammon, 24-34.

1. Giver Agt paa, at I ikke gjøre eders
Almisse for Menneskene, for at ansees af
dem; ellers have I ikke Løn hos eders Fa-
der, som er i Himlene. c. 23, 5.
2. Derfor, naar du gjør Almisse, skal du
ikke lade blæse i Basuner for dig, som
Dienskalkene gjøre i Synagogerne og paa
Gaderne, paa det de kunne æres af Men-
neskene; sandeligen siger jeg eder: de
have alt faaet deres Løn. Rom. 12, 8.
3. Men naar du gjør Almisse, saa lad
din venstre Haand ikke vide, hvad din
høire gjør;
4. paa det din Almisse kan være i Løn-
dom, og din Fader, som seer i Lønndom,
han skal betale dig aabenbare. Luc. 14, 14.
5. Og naar du beder, skal du ikke være
som Dienskalkene; thi de staae gjerne og

bede i Synagogerne og paa Gadernes Hjørner, paa det de kunne ansees af Menneskene; sandelig siger jeg eder, at de have alt faaet deres Løn.

6. Men du, naar du beder, gak ind i dit Kammer, og luk din Dør, og beed til din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som seer i Løndom, skal betale dig aabenbare.

7. Men naar I bede, skulle I ikke bruge overflødige Ord, som Hedningerne, thi de mene, at blive bønhørte, naar de bruge mange Ord.

8. Derfor skulle I ikke vorde dem lige; thi eders Fader veed, hvad I have behov, forend I bede ham. v. 32.

9. Derfor skulle I saaledes bede: Vor Fader, du som er i Himlene! Helliget vorde dit Navn; Luc. 11, 2.

10. Komme dit Rige; Skee din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden.

c. 3, 2. Luc. 22, 42.

11. Giv os i Dag vort daglige Brød;

12. Og forlad os vor Skyld, saa som vi forlade vore Skyldnere; Eph. 4, 32.

13. Og leed os ikke ind i Fristelse; Men frie os fra det Onde: Thi dit er Riget, og Kraften, og Herligheden i Evighed, Amen.

Jac. 1, 13. 2 Tim. 4, 18.

14. Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, skal eders himmelske Fader og forlade eder. Marc. 11, 25. Luc. 6, 37.

15. Men forlade I Menneskene ikke deres Overtrædelser, skal eders Fader ikke heller forlade eders Overtrædelser. c. 18, 35.

16. Men naar I faste, skulle I ikke see bedrøvede ud, som Øienskalkene; thi de forvende deres Ansigt, at de kunne sees af Menneskene at faste; sandelig siger jeg eder, at de have alt faaet deres Løn.

17. Men naar du faster, da salv dit Hoved, og toe dit Ansigt,

18. at du ikke skal sees af Menneskene at faste, men af din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som seer i Løndom, skal betale dig aabenbare.

19. Samler eder ikke Liggendefæ paa Jorden, hvor Møl og Rust fordærve, og hvor Tyve igjennembryde og stjæle.

Syr. 11, 26. Jac. 5, 1. 2.

20. Men samler eder Liggendefæ i Himmelen, hvor hverken Møl ei heller Rust fordærver, og hvor Tyve ikke igjennembryde, ei heller stjæle; Luc. 12, 33.

1 Tim. 6, 6. 17. 18.

21. Thi hvor eders Liggendefæ er, der vil og eders Hjerte være.

22. Øiet er Legemets Lys; derfor, dersom dit Øie er reent, bliver dit ganske Legeme lyst. Luc. 11, 34.

23. Men dersom dit Øie er ondt, bliver dit ganske Legeme mørkt; dersom derfor det Lys, der er i dig, er Mørke, hvor stort bliver da Mørket?

24. Ingen kan tjene to Herrer; thi han vil enten hade den eene og elske den anden, eller holde sig til den eene og foragte den anden; I kunne ikke tjene Gud og Mammon. Luc. 16, 13. 2 Cor. 6, 15.

25. Derfor siger jeg eder: bekymrer eder ikke for eders Liv, hvad I skulle æde, og hvad I skulle drikke; ikke heller for eders Legeme, hvad I skulle iføres. Er ikke Livet mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne? c. 12, 22. Phil. 4, 6.

26. Seer til Himmelens Fugle, at de saae ikke, og høste ikke, og samle ikke i Lader, og eders himmelske Fader føder dem; ere I ikke meget mere end de?

27. Men hvo iblandt eder kan lægge een Alen til sin Vext, end og han bekymrer sig derfor?

28. Og hvi bekymre I eder for Klæderne? betragter Lilierne paa Marken, hvorledes de voxe: de arbeide ikke, spinde og ikke.

29. Men jeg siger eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt, som een af dem.

30. Klæder da Gud saaledes det Græs paa Marken, som er i Dag, og i Morgen kastes i Ovnen, (skulde han) ikke meget mere (klæde) eder, I lidet troende? c. 8, 26.

31. Derfor skulle I ikke bekymre eder og sige: hvad skulle vi æde? eller: hvad skulle vi drikke? eller: hvormed skulle vi klædes?

32. thi efter alt saadant søge Hedningerne. Thi eders himmelske Fader veed, at I have alle disse Ting behov.

33. Men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges eder. Luc. 17, 21. Rom. 14, 17.

34. Bekymrer eder derfor ikke for den Dag i Morgen; thi den Dag i Morgen skal bekymre sig for sine egne Ting. Hver Dag haver nok i sin Plage.

7 Capitel

JEsus taler om at dømme og laste Andre, 1-6, om at bede, 7-11, om Lovens Hovedsum, 12, om den snevre Port, 13. 14, om falske Propheter og Christne, 15-23, slutter denne Prædiken, 24-29.

1. Dømmer ikke, at I ikke skulle dømmes; thi med hvad Dom I dømme, skulle I dømmes; Luc. 6, 37. 1 Cor. 4, 5.

og med hvad Maal I maale, skal eder
maales. Marc. 4, 24. Jak. 2, 13.
Men hvi seer du Skæven, som er i din
oders Öie, men Bjelken i dit (eget) Öie
er du ikke vaer? Luc. 6, 41 fgg.
Eller hvorledes siger du til din Bro-
: hold! jeg vil drage Skæven ud af dit
e, og see, der er en Bjelke i dit (eget) Öie?
Du Öienskalk? drag først Bjelken ud
dit (eget) Öie, og da kan du see til at
drage Skæven af din Broders Öie.
Giver ikke Hundene det Hellige; kaster
e heller eders Perler for Svinene, at de ikke
ulle nedtræde dem med deres Fødder, og
nde sig og sønderrive eder. c. 10, 14.
Beder, saa skal eder gives; leder, saa
ulle I finde; banker, saa skal eder oplades;
, 22. Joh. 14, 13. 1 Joh. 3, 22. Jak. 1, 5. 6.
Thi hver den, som beder, han faaer, og
n, som leder, han finder, og den, som
nker, ham skal oplades.
Eller hvilket Menneske er der af eder,
m, ifald hans Søn beder ham om Brød,
l give ham en Steen?
10. Og dersom han beder ham om en Fisk,
m han give ham en Slange?
11. Dersom I da, som ere onde, vide at
ve eders Børn gode Gaver, hvor meget
ere skal eders Fader, som er i Himlene,
ve dem gode Gaver, som ham bede!
Jak. 1, 17.
2. Derfor, alt det, som I ville, at Men-
kene skulle gjøre mod eder, det gjører I
mod dem; thi saadan er Loven og Pro-
feterne. Matth. 22, 40. Rom. 13, 8. 10 fgg.
3. Gaaer ind ad den snevre Port; thi
n Port er viid, og den Vei er bred, som
rer hen til Fordærvelse, og de ere mange,
m gaae ind igjennem den. Luc. 13, 24.
Phil. 3, 18.
4. Thi den Port er snever og den Vei
trang, som fører hen til Livet, og de ere
, som finde den. Ap. G. 14, 22.
5. Men vogter eder for de falske Pro-
feter, som komme til eder i Faareklæder,
n ere indvortes glubende Ulve.
1 Joh. 4, 1. 2 Tim. 3, 5.
6. Af deres Frugter skulle I kjende dem;
man og sanke Viindruer af Torne?
r Figen af Tidsler? c. 12, 23. Luc. 6, 44.
7. Saaledes bærer hvert godt Træ gode
ugter; men et raaddent Træ bærer onde
ugter
8. Et godt Træ kan ikke bære onde Frug-
, og et raaddent Træ kan ikke bære gode
ugter.

19. Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt,
afhugges, og kastes i Ilden. c. 3, 10.
20. Derfor skulle I kjende dem af deres
Frugter.
21. Ikke enhver, som siger til mig: HErre!
HErre! skal indgaae i Himmeriges Rige;
men den, som gjør min Faders Villie, som
er i Himlene. Rom. 2, 13.
Jak. 1, 22. Matth. 25, 11. Luc. 6, 46.
22. Der skal mange sige til mig paa hiin
Dag: HErre! HErre! have vi ikke pro-
pheteret ved dit Navn? og have vi ikke ud-
drevet Djævle ved dit Navn? og have vi
ikke gjort mange kraftige Gjerninger ved
dit Navn? c. 25, 44. 1 Cor. 13, 2.
23. Og da vil jeg bekjende for dem: jeg
kjendte eder aldrig; viger bort fra mig, I,
som beflitte eder paa Uret! c. 25, 41.
24. Derfor, hver den, som hører disse
mine Ord og gjør efter dem, den vil jeg
ligne ved en forstandig Mand, som byggede
sit Huus paa en Klippe. Joh. 13, 17.
Rom. 2, 13. Jak. 1, 25.
25. Og en Skylregn nedfaldt, og Vand-
løbene kom, og Vindene blæste, og faldt
an paa samme Huus, og det faldt ikke;
thi det var grundfæstet paa en Klippe.
26. Og hver, som hører disse mine Ord,
og gjør ikke efter dem, skal lignes ved en
daarlig Mand, som byggede sit Huus paa
Sand.
27. Og en Skylregn nedfaldt, og Vand-
løbene kom, og Vindene blæste og stødte an
paa samme Huus, og det faldt, og dets
Fald var stort.
28. Og det begav sig, der JEsus havde
fuldendt disse Ord, forundrede Folket sig
saare over hans Lærdom. Marc. 1, 22.
Joh. 7, 46.
29. Thi han lærte dem, som den, der havde
Myndighed, og ikke som de Skriftkloge.

8. Capitel.

Christus helbreder en Spedalsk, 1-4. Høvedsmandens Dreng, 5-13. Peders Hustrues Moder og Andre, 14-17. taler om sin Efterfølgelse, 18-22. stiller Veir og Hav, 23-27. uddriver Djævle, og lader dem fare i Svinene, 28-34.

1. Men der han gik ned af Bjerget,
fulgte ham meget Folk. c. 5, 1.
2. Og see, en Spedalsk kom, tilbad ham
og sagde: HErre, om du vil, saa kan du
rense mig. Marc. 1, 40. Luc. 5, 12.
Matth. 26, 39.
3. Og JEsus udrakte Haanden, rørte
ved ham, og sagde: jeg vil; bliv reen! og
hans Spedalskhed blev strax renset.

4. Og JEsus sagde til ham: see til, at du siger Ingen det; men gak hen, betee dig selv for Præsten, og offre den Gave, som Moses haver befalet, dem til et Vidnesbyrd. c. 9, 30.

5. Men der JEsus gik ind i Capernaum, traadte en Hovedsmand hen til ham, og sagde: Luc. 7, 2 fg.

6. HErre, min Dreng ligger hjemme værkbruden, og pines svarligen.

7. Og JEsus sagde til ham: jeg vil komme, og helbrede ham.

8. Og Hovedsmanden svarede, og sagde: HErre, jeg er ikke værd, at du skal gaae ind under mit Tag; men siig ikkun et Ord, saa bliver min Dreng helbredet.

9. Thi jeg er og et Menneske, som er under Øvrighed, men haver Stridsmænd under mig; og siger jeg til denne: gak! saa gaaer han; og til den anden: kom! saa kommer han; og til min Tjener: gjør det! saa gjør han det.

10. Men der JEsus det hørte, forundrede han sig, og sagde til dem, som fulgte: sandelig siger jeg eder, end ikke i Israel haver jeg fundet saa stor en Troe.

11. Men jeg siger eder, at Mange skulle komme fra Øster og Vester, og sidde tilbords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriges Rige. Luc. 13, 28. 29.

12. Men Rigets Børn skulle udkastes i det yderste Mørke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. c. 13, 42. 50. c. 22, 13.

13. Og JEsus sagde til Hovedsmanden: gak bort, og dig skee, som du troede! og hans Dreng blev helbredet i den samme Time. c. 15, 28.

14. Og JEsus kom i Petri Huus, og saae, at hans Hustrues Moder laae, og havde Feber. Marc. 1, 29 fg.

15. Og han rørte ved hendes Haand, og Feberen forlod hende; og hun stod op, og tjente dem. c. 9, 25.

16. Men der det var blevet Aften, førte de mange Besatte til ham; og han uddrev Aanderne med et Ord, og helbredede dem alle, som havde ondt; Matth. 4, 24.

17. at det skulde fuldkommes, som er talt ved Propheten Esaias, som siger: han tog vore Skrøbeligheder, og bar (vore) Sygdomme. Es. 53, 4. 1 Petr. 22, 4.

18. Men der JEsus saae meget Folk omkring sig, befoel han at fare hen til hiin Side.

19. Og der gik en Skriftklog frem, og sagde til ham: Mester, jeg vil følge dig, hvor du gaaer hen. Luc. 9, 57.

20. Og JEsus sagde til ham: Rævene have Huler, og Himmelens Fugle Reder; men Menneskens Søn haver ikke noget, hvortil han kan hælde sit Hoved. 2 Cor. 8, 9.

21. Men en anden af hans Disciple sagde til ham: HErre, tilsted mig, at jeg først maa gaae hen, og begrave min Fader. Luc. 9, 59.

22. Men JEsus sagde til ham: følg mig, og lad de Døde begrave deres Døde. 1 Tim. 5, 6. Aab. 3, 1.

23. Og han gik i Skibet, og hans Disciple fulgte ham. Marc. 4, 35 fg. Luc. 8, 22 fg.

24. Og see, da blev en stor Storm paa Søen, saa at Skibet skjultes af Bølgerne; men han sov.

25. Og hans Disciple gik til ham, vakte ham op, og sagde: HErre, frels os! vi forgaae. Matth. 14, 30.

26. Og han sagde til dem: hvi ere I frygtagtige, I lidet troende? da stod han op, og truede Vindene og Søen; og det blev ganske blikstille. c. 6, 30. c. 16, 8.

27. Men Menneskene forundrede sig, og sagde: hvad er denne for En, at baade Vindene og Havet ere ham lydige?

28. Og der han kom paa hiin Side, til de Gergeseners Land, mødte ham to Besatte, som kom ud af Gravene, og vare saare grumme, saa at Ingen kunde vandre ad den Vei. Marc. 5, 1 fgg. Luc. 8, 26 fgg.

29. Og see, de raabte og sagde: JEsu, du Guds Søn! hvad have vi med dig at gjøre? Er du kommen hid for at pine os før Tiden? 2 Petr. 2, 4. Jud. v. 6.

30. Men der var langt fra dem en stor Hjord Sviin, som gik paa Græs.

31. Men Djævlene bade ham, og sagde: dersom du uddriver os, da tilsted os at fare hen i Svine-Hjorden.

32. Og han sagde til dem: farer hen! Men der de vare udfarne, fore de hen i Svine-Hjorden; og see, den ganske Svine-Hjord styrtede sig med Hast ned af Bakken i Søen, og døde i Vandet.

33. Men Hyrderne flyede; og de gik hen i Staden, og kundgjorte det altsammen, og hvorledes det var gaaet til med de Besatte.

34. Og see, den ganske Stad gik ud at møde JEsum; og der de saae ham, bade de ham, at han vilde vige fra deres Grændser.

9. Capitel.

Christus helbreder en Værkbruden, 1-8. kalder Matthæum, og forsvarer sig og Disciplene, 9-17. helbreder en blodsottig Qvinde, opvækker Jairi Datter, 18-26. helbreder to Blinde, 27-31. og en Beiat, 32-34. ynkes over Folket, 35-38.

1. Og han traadde ind i Skibet, og foer over, og kom til sin egen Stad.
Marc. 2, 1 fgg.

2. Og see, de førte en Værkbruden til ham, som laae paa en Seng; og der JEsus saae deres Troe, sagde han til den Værkbrudne: Søn! vær frimodig, dine Synder ere dig forladte. Luc. 5, 18 fgg.

3. Og see, nogle af de Skriftkloge sagde ved sig selv: denne bespotter (Gud).

4. Og der JEsus saae deres Tanker, sagde han: hvi tænke I saa ondt i eders Hjerter?

5. Thi hvilket er lettere? at sige: dine Synder ere dig forladte? eller, at sige: staae op og vandre?

6. Men at I skulle vide, at Menneskens Søn haver Magt paa Jorden, at forlade Synderne — da siger han til den Værkbrudne: staae op, og tag din Seng, og gak til dit Huus.

7. Og han stod op, og gik bort til sit Huus.

8. Men der Folket det saae, forundrede de sig, og prisede Gud, som havde givet Menneskene saadan Magt.

9. Og der JEsus gik derfra, saae han et Menneske sidde i Toldboden, som hedte Matthæus, og han siger til ham: følg mig! og han stod op, og fulgte ham.
Marc. 2, 14. Matth. 4, 19.

10. Og det skede, der han sad tilbords i Huset, see, da kom og mange Toldere og Syndere, og sadde tilbords med JEsu og hans Disciple. Luc. 15, 1.

11. Og der Pharisæerne saae det, sagde de til hans Disciple: hvi æder eders Mester med Toldere og Syndere?

12. Men der JEsus det hørte, sagde han til dem: de Karske have ikke Lægen behov, men de, som have Ondt.
Marc. 2, 17. Luc. 5, 31.

13. Men gaaer hen, og lærer, hvad det er: "Jeg haver Behag i Miskundhed, og ikke i Offer." Thi jeg er ikke kommen at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse. Hos. 6, 6. 1 Tim. 1, 15.

14. Da kom Johannis Disciple til ham, og sagde: hvi faste vi og Pharisæerne meget, men dine Disciple faste ikke?
Marc. 2, 18. Luc. 5, 33.

15. Og JEsus sagde til dem: kunne Bryllupsfolkene sørge, saalænge Brudgommen er hos dem? men de Dage skulle komme, naar Brudgommen skal borttages fra dem, og da skulle de faste.
Joh. 3, 29. Joh. 16, 20.

16. Men Ingen sætter en Klud af nyt Klæde paa et gammelt Klædebon; thi Kluden river Noget fra Klædebonnet, og Hullet bliver værre.

17. Man lader og ikke ny Viin i gamle Læderflasker; ellers briste Læderflaskerne, og Vinen spildes, og Læderflaskerne fordærves; men man lader ny Viin i nye Læderflasker, saa blive de begge tilsammen bevarede.

18. Der han talede dette til dem, see, da kom en Øverste, og faldt ned for ham, og sagde: min Datter er nu nylig død; men kom og læg din Haand paa hende, saa skal hun leve. Marc. 5, 22 fgg.
Luc. 8, 41 fgg.

19. Og JEsus stod op, og fulgte ham, tilligemed sine Disciple.

20. Og see, en Qvinde, som havde tolv Aar havt Blodflod, traadte til bag ved (ham), og rørte ved Sømmen af hans Klædebon.

21. Thi hun sagde ved sig selv: dersom jeg ikkun faaer rørt ved hans Klædebon, da bliver jeg helbredet. c. 14, 36.

22. Men JEsus vendte sig om, og da han saae hende, sagde han: Datter! vær frimodig, din Troe haver frelst dig; og Qvinden blev helbredet fra den samme Stund. c. 9, 2. Luc. 17, 19.

23. Og der JEsus kom i den Øverstes Huus, og saae Piberne, og Mængden, som buldrede, sagde han til dem:

24. Viger bort! thi Pigen er ikke død, men hun sover; og de beloe ham.
Joh. 11, 11.

25. Men der Mængden var uddrevet, gik han ind, og tog hende fat ved Haanden; da stod Pigen op.

26. Og dette Rygte kom ud i det hele Land. Luc. 7, 17.

27. Og der JEsus gik derfra, fulgte ham to Blinde, som raabte og sagde: du Davids Søn, forbarm dig over os! c. 20, 30.

28. Men der han kom ind i Huset, gik de Blinde til ham, og JEsus siger til dem: troe I, at jeg kan gjøre dette? de sige til ham: ja HErre!

29. Da rørte han ved deres Øine, og sagde: Eder skee efter eders Troe. c. 8, 13.

30. Og deres Øine bleve aabnede; og
JEsus bød dem strengeligen, og sagde;
seer til, at Ingen faaer det at vide.
Marc. 7, 36.
31. Men der de gik ud, udspredte de
hans Rygte i hele det samme Land.
32. Men der disse vare udgangne, see,
da førte de et stumt Menneske til ham,
som var besat. Luc. 11, 14. 15.
33. Og der Djævelen var uddreven, ta-
lede den Stumme; og Folket forundrede
sig, og sagde: aldrig er Saadant seet i
Israel.
34. Men Pharisæerne sagde: han ud-
driver Djævle ved Djævlenes Øverste.
c. 12, 24.
35. Og JEsus gik omkring i alle Stæ-
der og Byer, lærte i deres Synagoger, og
prædikede Rigets Evangelium, og helbre-
dede al Sygdom og al Skrøbelighed
iblandt Folket. Marc. 6, 6.
36. Men der han saae Folket, ynkedes han
inderligen over dem; thi de vare forsmæg-
tede, og adspredte som Faar, der ikke have
Hyrde. Marc. 6, 34. 1 Petr. 2, 25.
37. Da sagde han til sine Disciple: Hø-
sten er vel stor, men Arbeiderne faa.
Luc. 10, 2. Joh. 4, 35.
38. Beder derfor Høstens HErre, at han
uddriver Arbeidere i sin Høst. 2 Thess. 3, 1.

10. Capitel.

Christus udsender de tolv Apostler for at prædike, og giøre Mirakler, 2c. 1-15. lærer dem, at de skulle tage imod Forfølgelse og Døden, og ei fornegte ham, 16-39. lover dem Naade, som modtage dem vel, 2c. 40-42.

1. Og han kaldte sine tolv Disciple til
sig, og gav dem Magt over de urene Aan-
der, at uddrive dem, og helbrede al Syg-
dom og Skrøbelighed. Marc. 3, 13 fgg.
c. 6, 7 fgg. Luc. 9, 1 fgg.
2. Men disse ere de tolv Apostlers Navne:
den første, Simon, som kaldes Petrus, og
Andreas, hans Broder; Jakobus Zebedæi
(Søn), og Johannes, hans Broder;
Ap. G. 1, 13. Matth. 16, 18.
3. Philippus og Bartholomæus; Tho-
mas og Matthæus, den Tolder; Jakobus
Alphæi (Søn), og Lebbæus med Tilnavn
Thaddæus; c. 9, 9. Luc. 6, 16.
4. Simon Cananites, og Judas Ischa-
rioth, som og forraadede ham. Luc. 6, 15. 16.
5. Disse tolv udsendte JEsus, bød dem,
og sagde: gaaer ikke hen paa Hedninger-
nes Vei, og gaaer ikke ind i (nogen) de
Samaritaners Stad.
6. Men gaaer heller hen til de fortabte
Faar af Israels Huus. c. 15, 24.
Ap. G. 13, 46.
7. Men naar I gaae hen, da prædiker,
og siger: at Himmeriges Rige er kommet
nær. c. 3, 2. c. 4, 17.
8. Helbreder de Syge, renser de Spedal-
ske, opvækker de Døde, uddriver Djævle.
I have annammet det for Intet, giver det
for Intet. Ap. G. 8, 18. 20.
9. I skulle ikke have Guld, ei Sølv, ei
Kobber i eders Belter, Luc. 22, 35.
10. ei Taske til at reise med, ei heller to
Kjortle, ei heller Skoe, ei heller Stav; thi
en Arbeider er sin Føde værd.
Luc. 10, 4 fgg. 1 Cor. 9, 4. 14. 1 Tim. 5, 18.
11. Men hvilken Stad eller By I kom-
me ind udi, udsporger, hvo der er i den,
som er det værd; og bliver der, indtil I
drage bort.
12. Men naar I gaae ind i et Huus, da
hilser det.
13. Og dersom samme Huus er det værdt,
da komme eders Fred over det, men er det
ikke det værd, da vende eders Fred til eder
igjen.
14. Og dersom Nogen ikke vil annamme
eder, og ei høre eders Taler, gaaer ud af
det Huus eller den Stad, og afryster Stø-
vet af eders Fødder. Ap. G. 13, 51. c. 18, 6.
15. Sandelig siger jeg eder: det skal gaae
de Sodomiters og Gomorriters Land
taaleligere paa Dommens Dag end den
Stad. c. 11, 24.
16. See, jeg sender eder som Faar midt
iblandt Ulve; vorder derfor snilde som
Slanger, og eenfoldige som Duer.
Ap. G. 13, 51. 2 Cor. 1, 12.
17. Men vogter eder for Menneskene;
thi de skulle overantvorde eder til Raadet,
og hudstryge eder i deres Synagoger.
c. 24, 9. Ap. G. 22, 19.
18. Men I skulle og føres for Fyrster og
Konger for min Skyld, dem og Hednin-
gerne til et Vidnesbyrd. Marc. 13, 9.
19. Men naar de overantvorde eder, da
sørger ikke for, hvorledes eller hvad I skulle
tale; thi det skal gives eder i den samme
Time, hvad I skulle tale. Luc. 12, 11.
Luc. 21, 15.
20. Thi I ere ikke de, som tale; men det
er eders Faders Aand, som taler i eder.
Rom. 15, 18.
21. Men en Broder skal forraade den
anden til Døden, og en Fader sit Barn;
og Børn skulle sætte sig op mod Forældre,

I skulle hades af Alle for mit
Skyld; men den, som bliver be-
ndtil Enden, han skal blive salig.
, 13. Marc. 13, 13. Aab. 2, 10.
n naar de forfølge eder i een Stad,
il en anden; thi sandelig siger jeg
skulle ikke komme til Ende med
Stæder, indtil Menneskens Søn

scipelen er ikke over Mesteren, ei
eneren over sin Herre.
6, 40. Joh. 13, 16. c. 15, 20.
t er Disciplen nok, at han bliver
s Mester, og Tjeneren som hans
have de kaldet Huusbonden Beel-
vor meget mere hans Huusfolk.
9, 24. c. 12, 24. Joh. 8, 48.
ygter derfor ikke for dem; thi In-
julit, som jo skal aabenbares, og
lønligt, som man jo skal faae at
1 Petr. 3, 14. Marc. 4, 22.
vad jeg siger eder i Mørket, taler
set; og hvad I høre i Øret, præ-
paa Husene.
g frygter ikke for dem, som slaae
ihjel, men kunne ikke slaae Sje-
; men frygter heller for Den, som
ærve baade Sjel og Legeme i Hel-
Luc. 12, 4.
ælges ikke to Spurve for en Pen-
g ikke een af dem falder paa Jor-
n eders Fader (vil).
en og alle eders Hoved-Haar ere
Luc. 21, 18. Ap. G. 27, 34.
ygter derfor ikke; I ere bedre end
Spurve.
erfor, hvosomhelst, der vil bekjende
Menneskene, den vil og jeg be-
r min Fader, som er i Himlene.
Luc. 12, 8. Rom. 10, 9.
len hvosomhelst, der vil negte mig
nneskene, den vil og jeg negte for
der, som er i Himlene.
Marc. 8, 38. 2 Tim. 2, 12.
skulle ikke mene, at jeg er kommen
e Fred paa Jorden; jeg er ikke
at sende Fred, men Sværd.
Luc. 12, 49. 51.
hi jeg er kommen, for at gjøre et
ke tvistigt imod sin Fader, og Dat-
mod sin Moder, og Sønnens Hustru
s Mands Moder. v. 21.
g Menneskets Huusfolk skulle være
ender.
vo, som elsker Fader eller Moder
d mig, er mig ikke værd; og hvo,
som elsker Søn eller Datter mere end mig,
er mig ikke værd. c. 19, 29.
38. Og hvo, som ikke tager sit Kors, og
følger efter mig, er mig ikke værd.
c. 16, 24. Luc. 9, 23. c. 14, 27.
39. Hvo, som finder sit Liv, skal miste
det; og hvo, som mister sit Liv for min
Skyld, skal finde det. Luc. 17, 33.
40. Hvo, som annammer eder, annam-
mer mig; og hvo mig annammer, annam-
mer den, som haver udsendt mig.
Luc. 10, 16. Joh. 13, 20.
41. Hvo, som annammer en Prophet,
fordi han er en Prophet, skal faae en Pro-
phets Løn; og hvo, som annammer en
Retfærdig, fordi han er en Retfærdig, skal
faae en Retfærdigs Løn.
42. Og hvo, som giver een af disse
Smaae ikkun et Bæger koldt (Vand) at
drikke, fordi han er en Discipel, sandelig
siger jeg eder, han skal ingenlunde miste
sin Løn. c. 18, 25. c. 25, 40.
Marc. 9, 41. Ebr. 6, 10.

11. Capitel.

Johannes sender to Disciple til JEsum, som beviser sig at være den forjættede Messias, 1-6. og taler om Johannes, 7-15; klager over Folkets Haardnakkenhed, 16-19. raaber Vee over nogle, 20-24. priser Guds Veie, 25-27; kalder til sig de Besværede, 28-30.

1. Og det skede, der JEsus havde endt
denne Befaling til sine tolv Disciple, gik
han frem derfra, at lære og prædike i de-
res Stæder.
2. Men der Johannes hørte i Fængselet
Christi Gjerninger, sendte han to af sine
Disciple, og lod ham sige: Luc. 7, 18 fgg.
3. Er du Den, som skal komme? eller
skulle vi vente en Anden?
4. Og JEsus svarede, og sagde til dem:
gaaer hen, og forkynder Johannes de Ting,
som I høre og see:
5. Blinde see, og Halte gaae, Spedalske
renses, og Døve høre, Døde staae op, og
Evangelium prædikes for Fattige.
6. Og salig er den, som ikke forarges
over mig. c. 13, 57. c. 15, 12.
7. Men der disse gik bort, begyndte
JEsus at sige til Folket om Johannes:
hvad ere I udgangne i Ørken at see? et
Rør, som bevæges hid og did af Vin-
den?
8. Eller hvad ere I udgangne at see? et
Menneske iført bløde Klæder? see, de, som
bære bløde (Klæder), ere i Kongers Huse.

9. Eller hvad ere I udgangne at see? en
Prophet? Ja, jeg siger eder: (han) er og
langt mere end en Prophet. Luc. 1, 76.
10. Thi denne er den, som der er skrevet
om: see! jeg sender min Engel for dit
Ansigt, som skal berede din Vei for dig.
Mal. 3, 1. Marc. 1, 2.
11. Sandelig siger jeg eder: iblandt
dem, som ere fødte af Qvinder, er ingen
Større opreist end Johannes den Døber;
men den Mindste i Himmeriges Rige er
større end han.
12. Men fra Johannes den Døbers
Dage, indtil nu, trænger man med Magt
ind i Himmeriges Rige, og de, som trænge
ind med Magt, rive det til sig.
Luc. 16, 16. Præd. 3, 8. 12.
13. Thi alle Propheter og Loven spaaede
indtil Johannes.
14. Og, dersom I ville annamme det:
han er Elias, som skal komme.
Mal. 4, 6. Matth. 17, 12.
15. Hvo, som haver Øren at høre med,
han høre!
16. Men hvem skal jeg ligne denne
Slægt ved? den er liig de smaae Børn,
som sidde paa Torvene, og raabe til deres
Staldbrødre, og sige: Luc. 7, 31 fgg.
17. Vi pibede for eder, og I vilde ikke
dandse, vi sang klageligen for eder, og I
vilde ikke græde.
18. Thi Johannes kom: han hverken
aad eller drak; og de sige: han haver
Djævelen. c. 3, 4.
19. Menneskens Søn kom: han æder
og drikker; og de sige: see, hvilken Fraad-
ser (er det) Menneske, og en Viindranker,
Tolderes og Synderes Ven!—Og Viis-
dommen er retfærdiggjort af sine Børn.
Luc. 15, 1. 2.
20. Da begyndte han at skamme de Stæ-
der ud, i hvilke hans fleste kraftige Gjer-
ninger vare gjorte, fordi de ikke havde om-
vendt sig.
21. Vee dig, Chorazin! vee dig, Beth-
saida! thi havde de kraftige Gjerninger
været gjorte i Tyrus og Sidon, som ere
gjorte i eder, da havde de længesiden om-
vendt sig i Sæk og Aske. Luc. 10, 13.
22. Dog, jeg siger eder: det skal gaae
Tyrus og Sidon taaleligere paa Dom-
mens Dag end eder. 2 Petr. 2, 21.
23. Og du Capernaum, som er ophøiet
indtil Himmelen! du skal nedstødes ind-
til Helvede; thi dersom de kraftige Gjer-
ninger havde været gjorte i Sodoma, som
ere gjorte i dig, skulde det blevet (staaen-
de) indtil denne Dag.
24. Dog, jeg siger eder: det skal gaae
Sodomæ Land taaleligere paa Dommens
Dag end dig. c. 10, 15.
25. Paa den samme Tid udbrød JEsus,
og sagde: Jeg priser dig, Fader, Himme-
lens og Jordens Herre! at du haver skjult
dette for de Viise og Forstandige, og aaben-
baret det for de Umyndige. Luc. 10, 21.
1 Cor. 1, 26.
26. Ja Fader! thi det var saaledes be-
hageligt for dig.
27. Alle Ting ere mig overgivne af min
Fader; og Ingen kjender Sønnen, uden
Faderen; og Ingen kjender Faderen uden
Sønnen, og den, som Sønnen vil det
aabenbare. Joh. 3, 35. Joh. 1, 18; 6, 46.
28. Kommer hid til mig, Alle, som ar-
beide og ere besværede! og jeg vil give
eder Hvile.
29. Tager mit Aag paa eder, og lærer
af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af
Hjertet; saa skulle I finde Hvile for eders
Sjele.
30. Thi mit Aag er gavnligt, og min
Byrde er let. Phil. 4, 13. 1 Joh. 5, 3.

12. Capitel.

Disciplene plukke Ax om Sabbaten, 1-8. JEsus hel-
breder en visnen Haand, 9-14. helbreder, er ydmyg,
15-21. helbreder en Besat, beskyldes og forsvarer
sig, taler om Synd imod den Hellig Aand, 22-45.
kalder sine Disciple sine Nærpaarørende, 46-50.

1. Paa den samme Tid gik JEsus igjen-
nem Sæden om Sabbaten; men hans
Disciple hungrede, og begyndte at plukke
Ax, og at æde. Marc. 2, 23 Luc 6, 1 fgg.
2. Men der Pharisæerne saae det, sagde
de til ham: see, dine Disciple gjøre det,
som ikke er tilladt at gjøre om Sabbaten.
3. Men han sagde til dem: have I ikke
læst, hvad David gjorde, der han hungrede,
og de, som vare med ham. 1 Sam 21, 6
4. Hvorledes han gik ind i Guds Huus
og aad Skue-Brødene, hvilke det ikke var
ham tilladt at æde, ei heller dem, som
vare med ham, men alene Præsterne?
5. Eller have I ikke læst i Loven, at
Præsterne vanhellige Sabbaten i Templet
paa Sabbaterne, og ere dog uskyldige?
4 Mos. 28, 9.
6. Men jeg siger eder, at den er her,
som er større end Templet.
7. Men dersom I havde kjendt, hvad
det er: "Jeg haver Behag i Miskundhed

8. Thi Menneskens Søn er Herre ogsaa over Sabbaten.

9. Og han gik derfra, og kom i deres Synagoge. Marc. 3, 1 fgg. Luc. 6, 6 fgg.

10. Og see, der var et Menneske, som havde en visfen Haand, og de spurgte ham ad, og sagde: er det tilladt at helbrede om Sabbaten? for at de kunde anklage ham. Luc. 13, 14. c. 14, 3. Joh. 9, 16.

11. Men han sagde til dem: hvilket Menneske er iblandt eder, som haver et Faar, og dersom det falder i en Grav om Sabbaten, ikke tager fat paa det, og drager det op?

12. Hvor meget bedre er nu et Menneske end et Faar? derfor er det tilladt, at gjøre godt om Sabbaten.

13. Da sagde han til det Menneske: udræk din Haand! og han rakte den ud, og den blev igjen sund som den anden.

14. Men Pharisæerne gik ud, og holdt Raad mod ham, hvorledes de kunde omkomme ham.

15. Men der JEsus mærkede det, veeg han bort derfra; og meget Folk fulgte ham, og han helbredede dem alle.

16. Og han bød dem strengeligen, at de ikke skulde aabenbare ham; c. 9, 30.

17. paa det at det skulde fuldkommes, som er talet ved Propheten Esaias, som siger: Es. 42, 1 fg.

18. See, min Tjener, som jeg haver udvalgt, min Elskelige, til hvilken min Sjel haver Velbehag; jeg vil give ham min Aand, og han skal forkynde Hedningerne Ret. c. 3, 17. c. 17, 5.

19. Han skal ikke trætte, og ei raabe; og der skal ikke Nogen høre hans Røst paa Gaderne.

20. Han skal ikke sønderbryde det knusede Rør, og ei udslukke den rygende Taande, indtil han faaer udført Retten til Seier.

21. Og Hedningerne skulle haabe paa hans Navn. Rom. 15, 12.

22. Da blev en Besat ført til ham, som var blind og stum, og han helbredede ham, saa at den Blinde og Stumme baade talede og saae. c. 9, 32.

23. Og alt Folket forfærdedes, og sagde: mon denne ikke er den Davids Søn?

24. Men der Pharisæerne det hørte, sagde de: denne uddriver ikke Djævle uden ved Beelzebul, Djævlenes Øverste.
c. 9, 34. Marc. 3, 22 fgg.

der splidagtigt med sig selv, vorder øde, og hver Stad eller Huus, som bliver splidagtigt med sig selv, vil ikke blive bestandigt.
Joh. 2, 25. Luc. 11, 17 fgg.

26. Og om Satan uddriver Satan, da er han splidagtig med sig selv; hvorledes skal da hans Rige blive bestandigt?

27. Og om jeg uddriver Djævle ved Beelzebul, ved hvem uddrive da eders Børn dem? derfor skulle de være eders Dommere.

28. Men dersom jeg uddriver Djævle ved Guds Aand, er jo Guds Rige kommet til eder.

29. Eller, hvorledes kan Nogen gaae ind i den Stærkes Huus, og røve ham hans Redskaber fra, uden at han tilforn binder den Stærke? og da kan han plyndre hans Huus.

30. Hvo, som ikke er med mig, er imod mig; og hvo, som ikke samler med mig, adspreder. Marc. 9, 40.

31. Derfor siger jeg eder: al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene; men Bespottelse imod Aanden skal ikke forlades Menneskene. Marc. 3, 28
Luc. 12, 10.

32. Og hvo, som taler Noget imod Menneskens Søn, det skal forlades ham; men hvo, som taler imod den Hellig Aand, ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden, ei heller i den tilkommende.

33. Lader enten Træet være godt, (saa er der) og god Frugt derpaa, eller lader Træet være raaddent, (saa er der) og raadden Frugt derpaa; thi Træet kjendes paa Frugten. c. 7, 16. 17. Luc. 6, 44.

34. I Øgleunger! hvorledes kunne I tale godt, I, som ere onde? thi af Hjertets Overflødighed taler Munden.
c. 3, 7. c. 23, 33. Luc. 6, 45.

35. Et godt Menneske frembærer gode Ting af Hjertets gode Liggendefæ; og et ondt Menneske frembærer onde Ting af det onde Liggendefæ. c. 15, 19.

36. Men jeg siger eder, at Menneskene skulle gjøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de have talet. Rom. 2, 16. 1 Pet. 4, 5.
Eph. 4, 29.

37. Thi af dine Ord skal du kjendes retfærdig, og af dine Ord skal du fordømmes.
Eph. 5, 6.

38. Da svarede nogle af de Skriftkloge

og Pharisæerne, og sagde: Mester, vi ville see et Tegn af dig. c. 16, 1 fgg. 1 Cor. 1, 22.

39. Men han svarede, og sagde til dem: den onde og utroe Slægt søger efter Tegn, og der skal intet Tegn gives den, uden Jonas den Prophetes Tegn.

40. Thi ligesom Jonas var tre Dage og tre Nætter i Fiskens Bug, saa skal Menneskens Søn være tre Dage og tre Nætter i Jordens Skjød. Jon. 2, 1.

41. Mændene af Ninive skulle opstaae i Dommen mod denne Slægt, og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas Prædiken; og see, her er mere end Jonas.
Jon. 3, 5.

42. Dronningen fra Sønden skal opstaae i Dommen mod denne Slægt og fordømme den; thi hun kom fra Jordens Ender, for at høre Salomons Viisdom; og see, her er mere end Salomon. 1 Kong. 10, 1.

43. Men naar den urene Aand er udfaren af Mennesket, vandrer han igjennem tørre Steder, søger Hvile, og finder den ikke. Luc. 11, 24-26.

44. Da siger han: jeg vil vende om til mit Huus, som jeg gik ud af; og naar han kommer, finder han det ledigt, feiet og prydet.

45. Saa gaaer han hen, og tager syv andre Aander tillige med sig, som ere værre end han selv, og naar de ere komne derind, boe de der; og det Sidste bliver værre med det samme Menneske, end det Første: saaledes skal det og gaae denne onde Slægt.
2 Pet. 2, 20. Ebr. 6, 4. c. 10, 26.

46. Men der han endnu talede til Folket, see, da stode hans Moder og hans Brødre udenfor, og begjerede at tale med ham. Marc. 3, 31 fgg. Luc. 8, 19 fgg.

47. Da sagde En til ham: see, din Moder og dine Brødre staae udenfor, og begjere at tale med dig.

48. Men han svarede, og sagde til den, som sagde ham det: hvo er min Moder? og hvilke ere mine Brødre?

49. Og han rakte sin Haand ud over sine Disciple, og sagde: see, min Moder og mine Brødre!

50. Thi hvo, som gjør min Faders Villie, som er i Himlene, den er min Broder og Søster og Moder. c. 7, 21. Joh. 15, 14.

13. Capitel.

JEsus taler ved Lignelser om Sædemanden, 1-23. Om Ukrudtet iblandt Hveden, 24-30. og 36-43; sammenligner Himmeriges Rige med et Sennepskorn, 31. 32. en Suurdeig, 33-35. et Liggendefæ 44. en kostelig Perle, 45. 46. et Garn, 47-52. foragtes i Nazareth, 53-58.

1. Men den samme Dag gik JEsus ud af Huset, og satte sig ved Søen.
Marc. 4, 1 fgg.

2. Og meget Folk forsamledes til ham, saa at han steeg i Skibet og satte sig; og alt Folket stod paa Strandbredden.

3. Og han talede meget til dem ved Lignelser, og sagde: see, en Sædemand gik ud at saae. Luc. 8, 4 fgg.

4. Og idet han saaede, faldt Noget ved Veien; og Fuglene kom, og aade det op.

5. Men Noget faldt paa Steengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voxte snart op, fordi det ikke havde dyb Jord.

6. Men der Solen gik op, blev det forbrændt; og fordi det ikke havde Rod, visnede det.

7. Men Noget faldt iblandt Torne, og Tornene voxte op, og qvalte det.

8. Men Noget faldt i god Jord, og bar Frugt, Noget hundrede Fold, Noget tresindstyve Fold, og Noget tredive Fold.

9. Hvo, som haver Øren at høre med, han høre. c. 11, 15. Marc. 7, 16.

10. Og Disciplene gik til ham, og sagde til ham: hvi taler du til dem ved Lignelser?

11. Men han svarede, og sagde til dem: fordi det er eder givet at forstaae Himmeriges Riges Hemmeligheder, men dem er det ikke givet. c. 11, 25. c. 16, 17.
1 Cor. 2, 7-10. 1 Joh. 2, 27.

12. Thi hvo, som haver, ham skal gives, og han skal have til Overflod; men hvo, som ikke haver, ham skal endog fratages det, han haver. Matth. 25, 29. Luc. 19, 26.

13. Derfor taler jeg til dem ved Lignelser; thi seende see de ikke, og hørende høre de ikke, og forstaae ikke heller.

14. Og i dem fuldkommes Esaiæ Spaadom, som siger: med Hørelsen skulle I høre, og ingenlunde forstaae, og seende skulle I see, og ingenlunde kjende.
Es. 6, 9. 10. Joh. 12, 40.

15. Thi dette Folks Hjerte er blevet forhærdet, og de høre besværligen med Ørene, og tillukke deres Øine, at de ikke skulle komme til at see med Øinene, og høre med Ørene, og forstaae med Hjertet, og omvende sig, at jeg maatte helbrede dem.

16. Men salige ere eders Øine, at de see, og eders Øren, at de høre. c. 16, 17.

det. I see, og saae det ikke; og at høre det,
I høre, og hørte det ikke.
18. Saa hører nu I den Lignelse om Sæ-
demanden:
19. Naar Nogen hører Rigets Ord, og
forstaaer det ikke, da kommer den Onde, og
river bort det, som er saaet i hans Hjerte;
denne er den (Sæd), som er saaet ved
Veien.
20. Men den, som er saaet paa Steen-
grund, er den, som hører Ordet, og annam-
mer det strax med Glæde. Joh. 5, 35.
21. Men han haver ikke Rod i sig, men
bliver ved til en Tid; men naar Trængsel
eller Forfølgelse skeer for Ordets Skyld,
forarges han strax. 2 Tim. 4, 16.
22. Men den, som er saaet iblandt Tor-
nene, er den, som hører Ordet, og denne
Verdens Bekymring og Rigdoms Forfø-
relse qvæler Ordet, og det bliver uden
Frugt. 1 Tim. 6, 9. Matth. 19, 22.
23. Men den, som er saaet i den gode
Jord, er den, som hører Ordet, og forstaaer
det, og bærer ogsaa Frugt; og een bærer
hundrede Fold, en anden tresindstyve
Fold, og en anden tredive Fold.
24. Han fremsatte en anden Lignelse
for dem, og sagde: Himmeriges Rige lig-
nes ved et Menneske, som saaede god Sæd
i sin Ager.
25. Men der Menneskene sov, kom hans
Fiende, og saaede Klinte iblandt Hveden,
og gik bort.
26. Men der Grøden voxte, og bar Frugt,
da lod ogsaa Klinten sig tilsyne.
27. Men Huusbondens Tjenere kom
frem, og sagde til ham: Herre! saaede du
ikke god Sæd i din Ager? hvorfra haver
den da Klinten?
28. Men han sagde til dem: det haver
et fiendsk Menneske gjort. Da sagde Tje-
nerne til ham: vil du da, at vi skulle gaae
bort, og luge den af?
29. Men han sagde: nei, paa det I ikke
skulle tillige med den rykke Hveden op,
naar I luge Klinten af.
30. Lader dem begge voxe tilsammen
indtil Høsten, og i Høstens Tid vil jeg sige
til Høstfolkene: sanker først Klinten til-
sammen, og binder den i Knipper, for at
opbrænde den; men samler Hveden i min
Lade. Matth. 3, 12.
31. Han fremsatte en anden Lignelse for
dem, og sagde: Himmeriges Rige ligner et
32. hvilket er vel mindre end al (anden)
Sæd; men naar det voxer op, er det større
end Madurterne, og bliver et Træe, saa at
Himmelens Fugle komme, og bygge Rede
i dets Grene.
33. Han sagde dem en anden Lignelse:
Himmeriges Rige ligner en Suurdeig,
hvilken en Qvinde tog, og skjulte i tre
Maader Meel, indtil det blev syret alt-
sammen. Luc. 13, 21.
34. Dette altsammen talede JEsus til
Folket ved Lignelser, og uden Lignelse ta-
lede han Intet til dem;
35. at det skulde fuldkommes, som er sagt
ved Propheten, som siger: jeg vil oplade
min Mund i Lignelser, jeg vil udsige det,
som haver været skjult fra Verdens Grund-
vold blev lagt. Ps. 78, 2. Rom. 16, 25.
36. Da lod JEsus Folket fare, og kom
til Huset, og hans Disciple gik til ham, og
sagde: forklar os den Lignelse om Klinten
paa Ageren.
37. Men han svarede, og sagde til dem:
den, som saaer den gode Sæd, er Menne-
skens Søn
38. Men Ageren er Verden; men den
gode Sæd er Rigets Børn; men Klinten
er den Ondes Børn. Joh. 8, 44.
Ap. G. 13, 10. 1 Joh. 3, 8.
39. Men Fienden, som saaede den, er
Djævelen; men Høsten er Verdens Ende;
men Høstfolkene ere Englene.
40. Derfor, ligesom Klinten sankes, og
opbrændes med Ild, saa skal det og skee
ved denne Verdens Ende.
41. Menneskens Søn skal udsende sine En-
gle, og de skulle sanke af hans Rige alle For-
argelser, og dem, som gjøre Uret. c. 24, 31.
42. Og de skulle kaste dem i Ildovnen,
der skal være Graad og Tænders Gnidsel.
c. 8, 12. c. 22, 13. c. 24, 51.
43. Da skulle de Retfærdige skinne som
Solen i deres Faders Rige. Hvo, som
haver Øren at høre med, han høre.
1 Cor. 15, 42 fgg.
44. Atter ligner Himmeriges Rige et
Liggendefæ, skjult i en Ager, hvilket et
Menneske fandt, og skjulte, og gik af Glæde
derover hen, og solgte alt det, han havde,
og kjøbte den Ager. Phil. 3, 7.
Matth. 16, 24.
45. Atter ligner Himmeriges Rige et
Menneske, en Kjøbmand, som søgte efter
gode Perler,

hver Skriftklog, som er oplært til Him-
meriges Rige, ligesom et Menneske, som er
en Huusbonde, der bærer frem af sit For-
raad nye og gamle Ting.
53. Og det begav sig, der JEsus havde
endt disse Lignelser, drog han bort derfra.
Marc. 6, 1 føg.
54. Og han kom til sit Fædreneland, og
lærte dem i deres Synagoge, saa at de
forundrede sig saare, og sagde: hvorfra
haver denne saadan Viisdom og de kraf-
tige Gjerninger? Luc. 4, 16.
55. Er denne ikke den Tømmermands
Søn? hedder ikke hans Moder Maria?
og hans Brødre Jakob og Joses og Si-
mon og Judas? c. 12, 46. Joh. 6, 42.
c. 7, 3.
56. Og ere ikke alle hans Søstre hos os?
hvorfra haver denne da dette altsammen?
57. Og de forargedes over ham. Men
JEsus sagde til dem: en Prophet er ikke
foragtet, uden i sit Fædreneland og i sit
Huus. c. 11, 6. Luc. 4, 24.
58. Og han gjorde ikke der mange kraf-
tige Gjerninger formedelst deres Vantroe.

14. Capitel.

Herodes mener, at Johannes, som han havde ladet halshugge, er opreist fra de Døde, 1-12. JEsus bespiser 5000 Mænd, 13-21. gaaer paa Vandet, hvilket og Peder gjør, 22-34. helbreder, 35. 36.

sadde med ham tilbord
det skulde gives (hende).
10. Og han sendte hen
nes halshugge i Fængsle
11. Og hans Hoved
Fad, og givet Pigen; og
sin Moder.
12. Da kom hans Disc
gemet, og jordede det; o
kyndte JEsu det.
13. Og der JEsus det
bort derfra udi et Skib
afsides; og der Folket de
ham tilfods fra Stæderne
Marc. 6, 31 føg. Luc. 9, 10
14. Og der JEsus gi
meget Folk, og han y
over dem, og helbredede
c. 9, 36.
15. Men der det var
hans Disciple til ham,
Sted er øde, og Tiden
den; lad Folket fare, a
hen i Byerne, og kjøbe si
16. Men JEsus sagde
ikke behov, at gaae bort;
æde.
17. Men de sagde til h
ikke uden fem Brød og to
18. Men han sagde: he

0. Og de aade alle, og bleve mætte; og
opsamlede det, der blev tilovers af
tykkerne, tolv Kurve fulde.
1. Men de, som aade, vare henved fem
inde Mænd, foruden Qvinder og Børn.
2 Og strax nødte JEsus sine Disciple
at gaae ind i Skibet, og fare over for
m til hiin Side, indtil han fik ladet
lket fare. Marc. 6, 45 fgg.
Joh. 6, 17 fgg.
3. Og der han havde ladet Folket fare,
! han afsides op paa et Bjerg for at
de. Men der det var blevet Aften, var
n alene der. Luc. 6, 12. c. 9, 18.
4. Men Skibet var allerede midt paa
øen, og leed Nød af Bølgerne; thi Vin-
n var dem imod.
5. Men i den fjerde Nattevagt kom
Esus til dem, vandrende paa Søen.
6. Og der Disciplene saae ham vandre
a Søen, bleve de forskrækkede, og sagde:
t er et Spøgelse; og de raabte af Frygt.
Luc. 24, 37.
7. Men JEsus talede strax til dem, og
gde: værer frimodige; det er mig, fryg-
r ikke.
8. Men Peder svarede ham, og sagde:
Erre, dersom det er dig, da byd mig,
mme til dig paa Vandet.
9. Men han sagde: kom! og Peder
aadte ned af Skibet og vandrede paa
andet, for at komme til JEsum.
0. Men der han saae det haarde Veir,
ygtede han; og da han begyndte at
ske, raabte han, og sagde: HErre, frels
ig! c. 8, 25.
1. Og JEsus udrakte strax Haanden,
tog fat paa ham, og sagde til ham:
t lidet troende, hvi tvivlede du?
c. 8, 26. Jak. 1, 6.
2. Og der de stege ind i Skibet, stilledes
eiret.
3. Men de, som vare i Skibet, kom, og
ldt ned for ham, og sagde: du er sande-
Guds Søn. c. 16, 16.
4. Og da de vare farne over, kom de
Genezareths Land.
5. Og der Folket paa samme Sted
ndte ham, sendte de ud i det ganske
nd, trindt omkring, og førte alle dem,
n havde Ondt, til ham.
Marc. 6, 53 fgg.
6. Og de bade ham, at de maatte ikkun
re ved Sømmen paa hans Klædebon;
alle de, som rørte derved, bleve helbre-
de. c. 9, 21.

15. Capitel.

JEsus lærer, hvad der giør Mennesket ureent, og laster Pharisæernes Hyklerie og Blindhed, 1-20. prøver og bønhører den Cananæiske Qvinde, 21-28. helbreder Mange, og bespiser 4000 Mænd, 29-39.

1. Da kom Skriftkloge og Pharisæer
fra Jerusalem til JEsum, og sagde:
Marc. 7, 1 fgg.
2. Hvi overtræde dine Disciple de Gamles
Skik? thi de toe ikke deres Hænder,
naar de æde Brød.
3. Men han svarede og sagde til dem:
hvi overtræde I og Guds Bud for eders
Skiks Skyld?
4. Thi Gud haver budet, sigende: Ær
Fader og Moder; og: hvo, som bander
Fader eller Moder, skal visselig døe.
2 Mos. 20, 12. 2 Mos. 21, 17.
5. Men I sige: hvo, som siger til Fader
eller Moder: "det er en Gave (til
Templet) det, som du af mig skulde være
hjulpen med," han maa ingenlunde ære
sin Fader eller sin Moder.
6. Og I have tilintetgjort Guds Bud
for eders Skiks Skyld.
7. I Øienskalke! Esaias spaaede retteligen
om eder, idet han sagde: Es. 29, 13.
8. Dette Folk holder sig nær til mig
med sin Mund, og ærer mig med Læberne;
men deres Hjerte er langt fra mig.
9. Men de dyrke mig forgjeves, idet de
lære saadanne Lærdomme, som er Menneskers
Bud. Col. 2, 18-23. Tit. 1, 14.
10. Og han kaldte Folket til sig, og sagde
til dem: hører til, og forstaaer.
11. Det, som indkommer i Munden,
gjør ikke Mennesket ureent, men det, som
udgaaer af Munden, dette gjør Mennesket
ureent. Ap. G. 10, 15. Rom. 14, 14. 17.
12. Da gik hans Disciple frem, og sagde
til ham: veed du, at Pharisæerne have
forarget sig, der de hørte den Tale?
13. Men han svarede, og sagde: enhver
Plante, som min himmelske Fader
ikke haver plantet, skal med Rod oprykkes
Joh. 15, 2. Ap. G. 5, 38. 39.
14. Lader dem fare: Blinde ere Blindes
Veiledere; men naar en Blind leder
en Blind, da falde de begge i Graven.
c. 23, 24. Luc. 6, 39.
15. Men Peder svarede, og sagde til
ham: forklar os denne Lignelse.
16. Men JEsus sagde: ere og I endnu
uforstandige? c. 16, 9.
17. Forstaae I ikke endnu, at alt det,
som indkommer i Munden, gaaer i Bu-

gen, og bliver udkastet ad den naturlige Gang?

18. Men det, som udgaaer af Munden, kommer ud af Hjertet, og det gjør Mennesket ureent. Jak. 3, 6. 10. c. 1, 14.

19. Thi af Hjertet udkomme onde Tanker, Mord, Hoer, Skjørlevnet, Tyverier, falske Vidnesbyrd, Bespottelser. Matth. 12, 35.

20. Disse ere de Ting, som gjøre Mennesket ureent; men at æde med utoede Hænder, gjør ikke Mennesket ureent.

21. Og JEsus gik bort derfra, og drog hen til Tyri og Zidons Egne. Marc. 7, 24 fgg.

22. Og see, en Cananæisk Qvinde kom fra de samme Egne, raabte og sagde til ham: HErre, Davids Søn, forbarm dig over mig! min Datter plages ilde af Djævelen.

23. Men han svarede hende ikke et Ord. Da traadte hans Disciple til ham, bade ham, og sagde: skil dig af med hende, thi hun raaber efter os.

24. Men han svarede, og sagde: jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Faar af Israels Huus. c. 10, 6. Ap. G. 13, 47. Rom. 15, 8.

25. Men hun kom, og tilbad ham, og sagde: HErre, hjælp mig!

26. Men han svarede, og sagde: det er ikke smukt, at tage Børnenes Brød, og kaste det for smaae Hunde.

27. Men hun sagde: jo, HErre! de smaae Hunde æde dog af de Smuler, som falde af deres Herrers Bord.

28. Da svarede JEsus, og sagde til hende: o Qvinde, din Troe er stor; dig skee som du vil! Og hendes Datter blev karsk fra den samme Time. c. 8, 10.

29. Og JEsus gik derfra frem, og kom til den galilæiske Søe; og han gik op paa Bjerget, og satte sig der. Marc. 7, 31.

30. Og meget Folk kom til ham, som havde med sig Halte, Blinde, Stumme, Krøblinger, og mange Andre; og de lagde dem for JEsu Fødder, og han helbredede dem; Matth. 11, 5. c. 14, 35.

31. saa at Folket forundrede sig, der de saae, at de Stumme talede, Krøblinger vare helbredede, Halte gik, og Blinde saae; og de prisede Israels Gud.

32. Men JEsus kaldte sine Disciple til sig, og sagde: mig ynkes inderligen over Folket, thi de have nu tøvet hos mig tre Dage, og have Intet at æde; og [lade] dem fastende fare, vil jeg ikke, paa det de ikke skulle forsmægte paa Veien. Marc. 8, 1 fgg.

33. Og hans Disciple sagde til ham: hvorfra skulle vi faae saa mange Brød i Ørken, at vi kunne mætte saa meget Folk?

34. Og JEsus sagde til dem: hvor mange Brød have I? men de sagde: syv, og faa smaae Fiske.

35. Og han bød Folket sætte sig ned paa Jorden.

36. Og han tog de syv Brød og Fiskene, takkede (Gud), brød dem, og gav sine Disciple dem, men Disciplene Folket.

37. Og de aade alle, og bleve mættede; og de opsamlede det, der blev tiloverts af Stykkerne, syv Kurve fulde.

38. Men de, som havde spiist, vare fire tusinde Mænd, foruden Qvinder og Børn.

39. Og der han havde ladet Folket fare, gik han i Skibet, og kom til Magdala Grændser.

16. Capitel.

JEsus irettesætter Pharisæerne, som begjerede Tegn, 1-4. advarer for deres Suurdeig, 5-12. Peder bekjender, at JEsus er Guds Søn, 13-20. JEsus taler om sin Lidelse, irettesætter Peder, 21-23, lærer om Fornegtelse og sin Tilkommelse, 24-28.

1. Og Pharisæerne og Sadducæerne gik frem, fristede ham og begjerede, at han vilde vise dem et Tegn af Himmelen.

2. Men han svarede, og sagde til dem: naar det er blevet Aften, sige I: det bliver en skjøn Dag; thi Himmelen er rød;

3. og om Morgenen: det bliver Storm i Dag; thi Himmelen er rød og mørk. I Øienskalke! Himmelens Skikkelse vide I at bedømme, kunne I ikke ogsaa (bedømme) Tidernes Tegn? Luc. 12, 54 fgg.

4. Denne onde og utroe Slægt begjerer Tegn, og der skal intet Tegn gives den uden Jonas den Prophetes Tegn. Og han forlod dem og gik bort. Jon. 2, 1. Luc. 11, 30.

5. Og der hans Disciple kom over til hiin Side, havde de glemt, at tage Brød med.

6. Men JEsus sagde til dem: seer til, og tager eder vare for Pharisæernes og Sadducæernes Suurdeig.
Marc. 8, 15 fgg. Luc. 12, 1. Gal. 5, 9. 1 Cor. 5, 6.

7. Da tænkte de ved sig selv, og sagde: (det siger han,) fordi vi ikke toge Brød med.

8. Men [...]

dem: I lidet troende! hvi tænke I ved
: selv, (at jeg sagde det,) fordi I ikke
e Brød med?
Forstaae I ikke endnu? komme I
er ikke ihu de fem Brød iblandt de fem
nde, og hvormange Kurve I da samle-
op? c. 14, 17. Joh. 6, 9 fgg.
). Ikke heller de syv Brød iblandt de
tusinde, og hvormange Kurve I da
lede op? c. 15, 34. 37.
1. Hvorledes, forstaae I da ikke, at jeg
: taler til eder om Brød, (naar jeg si-
.) at I skulle tage eder vare for Phari-
rnes og Sadducæernes Suurdeig?
2. Da forstode de, at han ikke havde
t, at de skulde tage sig vare for Brø-
s Suurdeig, men for Pharisæernes og
dducæernes Lærdom.
3. Men der JEsus var kommen til Eg-
nom Cæsarea, Philippi (Stad), spurgte
n sine Disciple ad, og sagde: hvem sige
nneskene mig, som er Menneskens Søn,
være? Marc. 8, 27 fgg. Luc. 9, 18 fgg.
4. Men de sagde: Nogle (sige, at du
Johannes, den Døber, men Andre:
ias, men Andre: Jeremias, eller en af
ophéterne. c. 14, 2.
5. Han siger til dem: men I, hvem
e I mig at være?
6. Da svarede Simon Petrus, og sag-
: Du er Christus, den levende Guds
n. Joh. 6, 69. Ap. G. 8, 37.
1 Joh. 4, 15.
7. Og JEsus svarede og sagde til ham:
lig er du, Simon Jonas Søn, thi Kjød
Blod haver ikke aabenbaret dig Det,
n min Fader, som er i Himlene.
Gal. 1, 16. Matth. 11, 27.
8. Men jeg siger dig ogsaa, at du er
rus, og paa denne Klippe vil jeg byg-
min Menighed, og Helvedes Porte
e ikke faae Overhaand over den.
Joh. 1, 43.
. Og jeg vil give dig Himmerigets
s Nøgler, og hvad du binder paa Jor-
det skal være bundet i Himlene, og
d du løser paa Jorden, det skal være
i Himlene. c. 18, 18. Joh. 20, 23.
. Da bød han sine Disciple, at de skulde
en sige, at han var Christus. c. 17, 9.
. Fra den Tid begyndte JEsus at give
Disciple tilkjende, at han burde gaae
til Jerusalem, og lide meget af de
ste og Ypperste-Præster, og Skriftkloge,
laaes ihjel, og opstaae tredie Dag.
c. 17, 22. c. 20, 17. 18. c. 27, 63.

22. Og Peder tog ham til sig, begyndte
at irettesætte ham, og sagde: HErre, spar
dig selv; dette skee dig ingenlunde!
23. Men han vendte sig og sagde til
Peder: viig bag mig, Satan! du er mig
til Forargelse; thi du sandser ikke, hvad
Guds er, men hvad Menneskens er.
24. Da sagde JEsus til sine Disciple:
vil Nogen komme efter mig, han fornegte
sig selv, og tage sit Kors, og følge mig.
c. 10, 38. Luc. 9, 23-26.
25. Thi hvo, som vil frelse sit Liv, skal
miste det; men hvo, som mister sit Liv for
min Skyld, skal finde det. Luc. 17, 33.
Joh. 12, 25.
26. Thi hvad gavner det Mennesket, om
han vinder den ganske Verden, men tager
Skade paa sin Sjel? eller hvad Vederlag
kan et Menneske give for sin Sjel?
27. Thi Menneskens Søn skal komme
i sin Faders Herlighed med sine Engle;
og da skal han betale hver efter sin Gjer-
ning. c. 25, 31. c. 26, 64. Rom. 2, 6.
2 Cor. 5, 10. Aab. 2, 23.
28. Sandelig siger jeg eder: der ere
Nogle af dem, som her staae, som ingen-
lunde skulle smage Døden, førend de see
Menneskens Søn komme i sit Rige.
Marc. 9, 1.

17. Capitel.

JEsus forklares paa Bierget, 1-9. taler om Elias, 10-13. helbreder en Maanesyg, 14-21. forkynder sin Lidelse, 22. 23. giver Skat, 24-27.

1. Og sex Dage derefter tog JEsus
Petrus og Jakobus og hans Broder Jo-
hannes til sig, og førte dem afsides op paa
et høit Bjerg. Marc. 9, 2 fgg.
Luc. 9, 28 fgg.
2. Og han blev forvandlet for dem, og
hans Ansigt skinnede som Solen, men
hans Klæder bleve hvide, som Lyset.
Phil. 3, 21. Matth. 13, 43.
3. Og see, Moses og Elias bleve seete af
dem, og talede med ham.
4. Da svarede Peder, og sagde til JE-
sum: HErre! her er os godt at være; vil
du, da ville vi gjøre tre Boliger her, dig
een, og Moses een, og Elias een.
5. Der han endnu talede, see, da over-
skyggede ham en klar Sky, og see, en Røst
kom af Skyen, som sagde: denne er min
Søn, den Elskelige, i hvilken jeg haver
Velbehag! hører ham! Matth. 3, 17.
6. Og der Disciplene hørte det, faldt de
paa deres Ansigt, og frygtede saare.

13. Da forstode Disciplene, at han havde
talet til dem om Johannes den Døber.
14. Og der de kom til Folket gik et Men-
neske til ham og faldt paa Knæe for ham,
og sagde: Marc. 9, 14 fgg. Luc. 9, 37 fgg.
15. HErre, forbarm dig over min Søn!
thi han er maanesyg, og lider meget ondt;
thi han falder ofte i Ilden og ofte i Van-
det;
16. og jeg ledte ham hen til dine Disci-
ple, og de kunde ikke helbrede ham.
17. Men JEsus svarede og sagde: o du
vantroe og forvendte Slægt! hvorlænge
skal jeg være hos eder? hvorlænge skal jeg
taale eder? leder mig ham hid.
18. Og JEsus truede ham; og Djævelen
foer ud af ham; og Drengen blev karsk
fra den samme Stund.
19. Da gik Disciplene til JEsum i Een-
rum, og sagde: hvi kunde vi ikke uddrive
ham?
20. Men JEsus sagde til dem: for eders
Vantroes Skyld, thi sandelig siger jeg
eder: dersom I have Troe som et Seneps-
korn, da maae I sige til dette Bjerg: flyt
dig herfra derhen, saa skal det flytte sig;
og eder skal Intet være umuligt.
c. 21, 21. 1 Cor. 13, 2.
21. Men dette Slags farer ikke ud, uden
ved Bøn og Faste.

18. Cap

JEsus lærer Disciplene, at fl
argelse, 1-10. at han er
11-14. taler om, hvorled
mod en Broder, som fornær
løse, 15-18; om forenet B
tilgive, 21. 22; hvilket ha
om den gjeldbundne Tjener,

1. Paa den samme
til JEsum, og sagde:
Himmeriges Rige?
Luc. 9, 46
2. Og JEsus kaldte
stillede det midt ibland
3. og sagde: sandeli
uden I omvende eder,
komme I ingenlunde
Rige. c. 19, 1
4. Derfor, hvo, som
som dette Barn, han er
meriges Rige.
5. Og hvo, som ann
Barn i mit Navn, anna
6. Men hvo, som for
Smaae, som troe paa
bedre, at der var hængt
hans Hals, og han b
Dyb.

have to Hænder og to Fødder, og kastes i den evige Ild. c. 5, 30. Col. 3, 5.

9. Og dersom dit Øie forarger dig, da riv det ud, og kast det fra dig. Det er dig bedre, at gaae eenøiet ind til Livet, end at have to Øine, og kastes i Helvedes Ild.

10. Seer til, at I ikke foragte een af disse Smaae; thi jeg siger eder, deres Engle i Himlene see altid min Faders Ansigt, som er i Himlene.

11. Thi Menneskens Søn er kommen, for at frelse det, som var fortabt. Luc. 19, 10.

12. Hvad tykkes eder? om et Menneske havde hundrede Faar, og eet af dem foer vild, forlader han da ikke de ni og halvfemtsindstyve, og gaaer paa Bjergene, og leder efter det, som var faret vild?
Luc. 15, 4 fgg.

13. Og hænder det sig, at han finder det, sandelig siger jeg eder: at han glæder sig over det, mere end over de ni og halvfemtsindstyve, som ikke fore vild.

14. Saaledes er det ikke eders Faders Villie, som er i Himlene, at een af disse Smaae skal fortabes. 2 Pet. 3, 9.

15. Men om din Broder synder imod dig, gak hen, og irettesæt ham imellem dig og ham alene; hører han dig, da haver du vundet din Broder. Luc. 17, 3. Gal. 6, 1.
Jak. 5, 19. 20.

16. Men hører han ikke, da tag endnu een eller to med dig, paa det at hele Sagen maa blive fast efter to eller tre Vidners Mund. Joh. 8, 17. 2 Cor. 13, 1.
Ebr. 10, 28.

17. Men hører han dem ikke, da sig Menigheden det; men hører han ikke Menigheden, da skal han være for dig ligesom en Hedning og Tolder. 1 Tim. 5, 20.
Rom. 16, 17. 1 Cor. 5, 9.

18. Sandelig siger jeg eder: hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen; og hvadsomhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen. c. 16, 19.

19. Atter siger jeg eder, at dersom to af eder blive enige paa Jorden, om hvad for en Sag det er, at de ville bede, skal det vederfares dem af min Fader, som er i Himlene. 1 Joh. 3, 22. c. 5, 14. Jak. 5, 16.

20. Thi hvor to eller tre ere forsamlede i mit Navn, der er jeg midt iblandt dem.
c. 28, 20.

21. Da gik Peder frem til ham, og sagde: HErre, hvor ofte skal jeg forlade min Broder, som synder imod mig? indtil syv Gange?

22. JEsus sagde til ham: jeg siger dig, ikke indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsindstyve Gange syv Gange.
Luc. 17, 4.

23. Derfor lignes Himmeriges Rige med et Menneske, som var Konge, som vilde holde Regnskab med sine Tjenere.

24. Men der han begyndte at holde Regnskab, blev En fremfort for ham, som var ti tusinde Talenter skyldig.

25. Men der han ikke havde (Noget) at betale med, bød hans Herre, at han skulde sælges, og hans Hustru og Børn, og alt det, han havde, og at der skulde betales.

26. Derfor kastede Tjeneren sig ned paa sit Ansigt for ham, og sagde: Herre, vær langmodig med mig! og jeg vil betale dig det altsammen.

27. Da ynkedes samme Tjeners HErre inderligen over ham, og gav ham løs, og eftergav ham Gjelden. Luc. 7, 42.

28. Men den samme Tjener gik ud, og fandt en af sine Medtjenere, som var ham hundrede Denarier skyldig; og han greb fat paa ham, og vilde qvæle ham, og sagde: betal mig det, du er skyldig.

29. Da faldt hans Medtjener ned for hans Fødder, og bad ham, og sagde: vær langmodig med mig! og jeg vil betale dig det altsammen.

30. Men han vilde ikke; men gik hen, og kastede ham i Fængsel, indtil han betalede det, han var skyldig.

31. Men der hans Medtjenere saae det, som var skeet, bleve de saare bedrøvede, og kom, og aabenbarede for deres Herre alt det, som var skeet.

32. Da kaldte hans Herre ham frem, og sagde til ham: du onde Tjener! al den Gjeld eftergav jeg dig, fordi du bad mig.

33. Burde dig ikke og at forbarme dig over din Medtjener, ligesom jeg og haver forbarmet mig over dig?

34. Og hans Herre blev vred, og overantvordede ham til dem, som pine, indtil han betalede alt det, han var ham skyldig.
c. 5, 25. 26.

35. Saa skal og min himmelske Fader gjøre mod eder, om I ikke forlade af eders Hjerter, hver sin Broder hans Brøst.
c. 6, 15. Marc. 11, 26.

19. Capitel.

JEsus helbreder, 1. 2. taler om Skilsmisse imellem Ægtefolk, og om Ægteskab, 3-12. velsigner smaae Børn, 13-15. befaler en ung Karl at fornegte sin Rigdom, 16-22. taler om de Rige, 23-26. og trøster dem, som fornegte Noget for hans Skyld, 27-30.

Kjød. Derfor, hvad Gud har sammen-
føiet, skal Mennesket ikke adskille.
7. De sagde til ham: hvorfor bød da
Moses, at give Skilsmissebrev, og skille
sig fra hende? 5 Mos. 24, 1.
Matth. 5, 31 fg.
8. Han sagde til dem: Moses tilstedede
eder, at skille eder fra eders Hustruer, for-
medelst eders Hjerters Haardhed; men fra
Begyndelsen haver det ikke saaledes været.
9. Men jeg siger eder, at hvo, som skiller
sig fra sin Hustru, uden for Hoers Skyld,
og tager en anden tilægte, han bedriver
Hoer; og hvo, som tager en Fraskilt til-
ægte, han bedriver Hoer. Luc. 16, 18.
10. Hans Disciple sagde til ham: staaer
Mandens Sag saaledes med Hustruen, da
er det ikke godt at gifte sig.
11. Men han sagde til dem: dette Ord
fatte ikke alle, men de, som det er givet.
12. Thi der ere Gildinger, som ere fødte
saaledes af Moders Liv; og der ere Gil-
dinger, som ere gildede af Menneskene, og
der ere Gildinger, som have gildet sig selv
for Himmeriges Riges Skyld. Hvo det
kan fatte, han fatte det! 1 Cor. 7, 32. 34.
13. Da bleve smaae Børn førte til ham,
at han skulde lægge Hænderne paa dem,
og bede; men Disciplene truede dem.
Marc. 10, 13 fgg. Luc. 18, 15 fgg.

fuldkommen, da gak h
haver, og giv Fattige d
et Liggendefæ i Himme
mig. c. 6, 20. Luc. 12,
22. Men der den un
Ord, gik han bedrøvet b
de meget Gods.
23. Da sagde JEsus
sandelig siger jeg eder,
vanskelig ind i Himmer
1 Tim. 6, 9
24. Atter siger jeg e
at en Kameel gaaer igje
end at en Riig kommer
25. Men der hans J
bleve de saare forfærde
kan da blive salig?
26. Da saae JEsus h
for Menneskene er dette
Gud ere alle Ting muli
27. Da svarede Peder
see, vi have forladt al
dig; hvad skulle da vi h
Marc. 10, 2
28. Men JEsus sagde
siger jeg eder, at I, so
mig, I skulle udi
Menneskens Søn skal

30. Men mange, som ere de første, skulle
ve de sidste, og de sidste de første.
c. 20, 16. c. 13, 30.

20. Capitel.

taler om Arbeiderne i Viingaarden, 1-16. om
n Lidelse, 17-19. irettesætter Zebedæi Sønner, og
mader til Ydmyghed, 20-28. helbreder to Blinde
ed Jericho, 29-34.

1. Thi Himmeriges Rige lignes med et
enneske, en Huusbonde, som udgik tid-
g om Morgenen, for at leie Arbeidere til
n Viingaard.
2. Men der han blev enig med Arbei-
rne om en Penning om Dagen, sendte
n dem i sin Viingaard.
3. Og han gik ud ved den tredie Time,
j saae Andre staae ledige paa Torvet;
4. og han sagde til dem: gaaer I og
n i Viingaarden, og jeg vil give eder,
ad som ret er; men de gik hen.
1 Cor. 3, 8.
5. Han gik atter ud ved den siette og
iende Time, og gjorde ligesaa.
6. Men ved den ellevte Time gik han ud,
g fandt Andre staae ledige og sagde til
m: hvi staae I her den ganske Dag
dige?
7. De sagde til ham: fordi Ingen leiede
. Han sagde til dem: gaaer I ogsaa
n i Viingaarden, og hvad som ret er,
ulle I faae.
8. Men der det blev Aften, siger Viin-
aardens Herre til sin Foged: kald Ar-
iderne, og giv dem Lønnen, og begynd
a de sidste indtil de første.
Ap. G. 17, 31. Aab. 22, 12.
9. Og de kom, som vare leiede ved den
levte Time, og fik hver en Penning.
10. Men der de første kom, meente de,
t de skulde faae Mere; og de fik og hver
n Penning.
11. Men der de fik den, knurrede de imod
uusbonden, og sagde: Ap. G. 11, 2.
12. Disse sidste have ikkun arbeidet een
ime, og du haver gjort dem lige med os,
m have baaret Dagens Byrde og Hede.
13. Men han svarede, og sagde til een
f dem: Ven! jeg gjør dig ikke Uret; er
u ikke bleven enig med mig om en Pen-
ning?
14. Tag dit, og gak bort. Men jeg vil
ve den sidste ligesom dig.
15. Eller haver jeg ikke Magt til at gjøre
ed mit, hvad jeg vil? eller er dit Øie
ndt, fordi jeg er god?
16. Saaledes skulle de sidste blive de
første, og de første de sidste; thi Mange
ere kaldede, men Faa udvalgte.
c. 19, 30. Matth. 22, 14.
17. Og JEsus drog op til Jerusalem,
og tog de tolv Disciple tilside paa Veien,
og sagde til dem: c. 17, 22.
Marc. 9, 31. c. 10, 32 fgg.
18. See, vi reise op til Jerusalem, og
Menneskens Søn skal overantvordes de
Ypperste-Præster og Skriftkloge; og de
skulle fordømme ham til Døden,
19. og overantvorde Hedningerne ham,
til at bespotte og hudstryge og korsfæste
(ham); og paa den tredie Dag skal han
opstaae. Luc. 24, 7. 20. Joh. 18, 32.
20. Da gik Zebedæi Sønners Moder til
ham med sine Sønner, faldt ned for ham
og bad ham om Noget. Marc. 10, 35 fgg
21. Men han sagde til hende: hvad vil
du? hun sagde til ham: sig, at disse
mine to Sønner skulle sidde i dit Rige,
den ene ved din høire, og den anden ved
din venstre Side.
22. Men JEsus svarede og sagde: I
vide ikke hvad I bede om; kunne I drikke
den Kalk, som jeg skal drikke, og døbes med
den Daab, som jeg skal døbes med? De
sige til ham: vi kunne. c. 26, 39. 42.
23. Og han sagde til dem: min Kalk
skulle I vel drikke, og med den Daab, som
jeg døbes med, skulle I døbes; men at sid-
de ved min høire og ved min venstre Side,
hører ikke mig til at give Nogen, uden
dem, som det er beredt af min Fader.
24. Og der de Ti hørte det, bleve de
vrede paa de to Brødre.
25. Men JEsus kaldte dem til sig, og
sagde: I vide, at Folkenes Regenter herske
over dem, og de Store bruge Myndighed
over dem. Luc. 22, 25 fgg.
26. Men saa skal det ikke være iblandt
eder; men hvo, som vil blive stor iblandt
eder, han være eders Tjener. 1 Petr. 5, 3.
27. Og hvo, som vil være den ypperste
iblandt eder, han være eders Træl.
c. 23, 11. 12. Marc. 9, 35.
28. Ligesom Menneskens Søn er ikke
kommen, for at lade sig tjene, men for at
tjene, og at give sit Liv til en Igjenløs-
ning for Mange. Luc. 22, 27. Phil. 2, 7.
1 Tim. 2, 6. 1 Petr. 1, 18. 19.
29. Og der de gik ud fra Jericho, fulgte
ham meget Folk.
30. Og see, to Blinde sadde ved Veien,
og der de hørte, at JEsus gik forbi, raabte

de, og sagde: HErre! Davids Søn! forbarm dig over os! c. 9, 27.
Marc. 10, 46 fgg. Luc. 18, 35 fgg.

31. Men Folket truede dem, at de skulde tie; men de raabte mere, og sagde: HErre! Davids Søn! forbarm dig over os!

32. Og JEsus blev staaende, og kaldte ad dem, og sagde: hvad ville I, jeg skal gjøre eder?

33. De sagde til ham: HErre! at vore Øine maatte oplades.

34. Men JEsus ynkedes inderligen, og rørte ved deres Øine. Og strax bleve deres Øine seende, og de fulgte ham.

21. Capitel.

JEsus rider ind i Jerusalem, rc., 1-11. renser Templet, 12. 13. helbreder, forsvarer de Børn, som lovpriseде ham, 14-16. forbander Figentræet, rc. 17-22. vil ei svare til de Ypperste-Præsters Spørgsmaal, 23-27. fremsætter en Lignelse om to Sønner, 28-32. og om Arbeiderne i Viingaarden, 33. 34. Præsterne ville slaae ham ihjel, 45. 46.

1. Og der de kom nær til Jerusalem, og vare komne til Bethphage, ved Olie-Bjerget, da sendte JEsus to (af sine) Disciple, og sagde til dem: Marc. 11, 1 fgg.
Luc. 19, 29 fgg.

2. Gaaer hen i den Bye, som ligger for eder; og strax skulle I finde en Aseninde bunden, og et Føl hos hende; løser dem, og fører dem til mig. Joh. 12, 14. 15.

3. Og dersom Nogen taler eder noget til, da siger, at HErren haver dem behov, saa skal han strax fremsende dem.

4. Men dette skede altsammen, at det skulde fuldkommes, som er sagt ved Propheten, som siger:

5. Siger til Zions Datter: see, din Konge kommer til dig, sagtmodig, og ridende paa et Asen, og (paa) Asenindens Føl. Sach. 9, 9. Matth. 11, 29.

6. Men Disciplene gik hen og gjorde saa, som JEsus befoel dem.

7. Og de hentede Aseninden og Føllet, og lagde deres Klæder paa dem, og han satte sig derpaa.

8. Men de fleste af Folket bredte deres Klæder paa Veien, men andre huggede Grene af Træerne, og strøede dem paa Veien.

9. Men Folket, som gik foran, og fulgte efter, raabte og sagde: Hosanna den Davids Søn! velsignet være den, som kommer i HErrens Navn! Hosanna i det høieste! Joh. 12, 13. Matth. 23, 39.

10. Og der han drog ind i Jer-

som den hele Stad i Bevægelse, og sagde: hvo er denne?

11. Men Folket sagde: det er JEsus, den Prophet, den fra Nazareth i Galilæa.
c. 2, 23. Joh. 1, 46.

12. Og JEsus gik ind i Guds Tempel, og uddrev alle dem, som solgte og kjøbte i Templet; og omstødte Vexelerernes Borde og Duekræmmernes Stole.
Marc. 11, 15 fgg. Luc. 19, 45. 46. Joh. 2, 14 fgg.

13. Og han sagde til dem: der er skrevet: mit Huus skal kaldes et Bedehuus; men I have gjort det til en Røverkule.
Es. 56, 7.

14. Og der gik Blinde og Halte til ham i Templet; og han helbredede dem.

15. Men der de Ypperste-Præster og Skriftkloge saae de Under-Gjerninger, som han gjorde, og Børnene, som raabte i Templet, og sagde: Hosanna! den Davids Søn! bleve de vrede, og sagde til ham:

16. Hører du, hvad disse sige! Men JEsus sagde til dem: jo! have I aldrig læst: af de Umyndiges og Diendes Mund skal du berede Lov? Ps. 8, 3.

17. Og han forlod dem, og gik udenfor Staden til Bethanien, og blev der.

18. Men der han om Morgenen gik til Staden igjen, hungrede han.
Marc. 11, 12-14. 19 fgg.

19. Og han saae et Figentræ ved Veien, og gik til det, og fandt Intet derpaa, uden Blade alene, og han sagde til det: nu voxe aldrig mere Frugt paa dig! Og Figentræet visnede strax. Luc. 13, 6.

20. Og der Disciplene saae det, forundrede de sig, og sagde: hvorledes visnede Figentræet saa strax?

21. Men JEsus svarede, og sagde til dem: sandelig siger jeg eder: dersom I have Troe og ikke tvivle, da skulle I ikke alene gjøre saadant, (som) med Figentræet, men dersom I endog sige til dette Bjerg: løft dig op! og kast dig i Havet! da skal det skee. c. 17, 20. Luc. 17, 6.
Jak. 1, 6.

22. Og alt det, I begjere i Bønnen, dersom I troe, da skulle I faae det. c. 7, 7.

23. Og der han kom i Templet, traadte til ham, idet han lærte, de Ypperste-Præster og Folkets Ældste, og sagde: af hvad Magt gjør du dette? og hvo haver givet dig denne Magt? Marc. 11, 27 fgg.
Luc. 20, 1.

24. Men JEsus svarede, og sagde til

rsom I sige mig den, vil jeg og sige eder,
hvad Magt jeg gjør dette.
25. Johannis Daab, hvorfra var den?
Himmelen, eller af Menneskene? Men
betænkte ved sig selv, og sagde: sige vi:
n var af Himmelen, da siger han til
: hvi troede I ham da ikke?
26. Men sige vi: den var af Menneskene,
ygte vi os for Folket, thi de holde alle
ohannes for en Prophet. c. 14, 5.
Marc. 6, 20. Luc. 20, 6.
27. Og de svarede JEsus, og sagde: vi
de det ikke; da sagde og han til dem:
a siger jeg eder ikke heller, af hvad Magt
g gjør dette.
28. Men hvad tykkes eder? et Menneske
vde to Sønner, og han gik til den første,
g sagde: Søn! gak hen, arbeid i Dag udi
in Viingaard.
29. Men han svarede, og sagde: jeg vil
ke; men derefter angrede det ham, og
an gik hen.
30. Og han gik til den anden, og sagde
lesaa. Men han svarede, og sagde:
erre, jeg vil; og gik ikke hen.
31. Hvilken af de to gjorde Faderens
illie? de sagde til ham: den første.
Esus sagde til dem: sandelig siger jeg
er, at Toldere og Skjøger gaae før eder
Guds Rige. Luc. 7, 29. 30.
32. Thi Johannes kom til eder paa Ret-
rdigheds Vei, og I troede ham ikke,
en Toldere og Skjøger troede ham; men
dog I det saae, angrede det eder alli-
vel ikke derefter, saa at I kunde have
et ham. Luc. 3, 12.
33. Hører en anden Lignelse: Der var
Menneske, en Huusbonde, som havde
lantet en Viingaard, og gjort et Gjerde
mkring den, og gravet en Perse i den, og
ygget et Taarn; og han leiede den til
iingaardsmænd, og drog udenlands.
Marc. 12, 1 fgg.
34. Men der Frugtens Tid kom, sendte
an sine Tjenere til Viingaardsmændene,
t annamme dens Frugter.
35. Og Viingaardsmændene toge hans
jenere, een sloge de, en anden sloge de
hjel, en anden stenede de.
36. Han sendte atter andre Tjenere,
ere end de første; og de gjorde ligesaa
ed dem.
37. Men derefter sendte han sin Søn
l dem, og sagde: de ville dog undsee sig
r min Søn.
38. Men der Viingaardsmændene saae
Sønnen, sagde de til hverandre: denne er
Arvingen, kommer, lader os slaae ham
ihjel, og tilvende os hans Arv.
c. 26, 3. 4. c. 27, 1. Joh. 11, 53.
39. Og de toge ham, og stødte ham ud
udenfor Viingaarden, og sloge ham ihjel.
40. Derfor, naar Viingaardens Herre
kommer, hvad skal han gjøre med disse
Viingaardsmænd?
41. De sagde til ham: han skal ilde om-
komme de Onde, og leie andre Viingaards-
mænd sin Viingaard, som skulle give ham
Frugterne i deres Tider.
42. JEsus sagde til dem: have I aldrig
læst i Skrifterne: den Steen, som Byg-
ningsmændene forskjøde, den er bleven til
en Hovedhjørnesteen; det er skeet af HEr-
ren, og er underligt for vore Øine.
Ps. 118, 22. 23. Marc. 12, 10 fgg. Ap. G. 4, 11.
43. Derfor siger jeg eder, at Guds Rige
skal tages fra eder, og gives et Folk, som
skal bære dets Frugter. c. 8, 11. 12.
Ap. G. 13, 46.
44. Og hvo, som falder paa denne
Steen, skal sønderstødes; men hvilken den
falder paa, ham skal den sønderknuse.
45. Og der de Ypperste-Præster og Pha-
risæerne hørte hans Lignelser, mærkede de,
at han talede om dem.
46. Og de tragtede efter at gribe ham,
men frygtede for Folket; thi de holdt ham
for en Prophet. v. 26. Luc. 7, 16. Joh. 7, 40.

22. Capitel.

JEsus fremsætter en Lignelse om en Kongesøns Bryllup, 1-14. lærer, at man skal give Keiseren Skat, rc. 15-22. taler om Opstandelsen, 23-33. om det største Bud i Loven, 34-40. om at Christus er Davids Søn og Herre, 41-46.

1. Og JEsus svarede, og talede atter
ved Lignelser til dem, og sagde:
2. Himmeriges Rige lignes med et Men-
neske, en Konge, som gjorde sin Søns
Bryllup. Luc. 14, 16 fgg. Aab. 19, 7.
3. Og han udsendte sine Tjenere, at kalde
de Budne til Bryllup, og de vilde ikke
komme.
4. Han udsendte atter andre Tjenere, og
sagde: siger de Budne: see, jeg haver
beredt mit Maaltid: mine Øxne og mit
fede Qvæg er slagtet, og alting er rede;
kommer til Bryllup.
5. Men de foragtede det, og gik hen, den
ene paa sin Ager, den anden til sit Kjøb-
mandskab.
6. Men de øvrige grebe hans Tjenere,
forhaanede og ihjelsloge dem.

7. Men der Kongen det hørte, blev han vred, og skikkede sine Hære ud, og ødelagde disse Mandrabere, og satte Ild paa deres Stad. Luc. 19, 43.

8. Da sagde han til sine Tjenere: Bryllupet er vel beredt, men de Budne vare det ikke værd.

9. Gaaer derfor ud paa Veiskjellene, og byder til Bryllup saa mange, som I finde.

10. Og Tjenerne gik ud paa Veiene, og samlede alle dem, de fandt, baade onde og gode, saa Bryllupshuset blev fuldt af dem, som sadde tilbords.

11. Da gik Kongen ind for at besee dem, som sadde tilbords, og han saae der et Menneske, som ikke havde iført sig Bryllupsklædningen. Eph. 4, 24.

Aab. 16, 15. c. 19, 8.

12. Og han sagde til ham: Ven! hvorledes er du kommen hid ind, og haver ikke Bryllupsklædningen paa? men han taug.

13. Da sagde Kongen til Tjenerne: binder Hænder og Fødder paa ham, og tager ham bort, og kaster ham ud i det yderste Mørke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. c. 8, 12. c. 25, 30.

14. Thi Mange ere kaldede, men Faa udvalgte. c. 20, 16.

15. Da gik Pharisæerne hen, og holdt Raad om, hvorledes de kunde besnære ham i Ord. Marc. 12, 13 fgg. Luc. 20, 20 fgg.

16. Og de sendte deres Disciple til ham, med de Herodianer, og sagde: Mester, vi vide, at du er sanddru, og lærer Guds Vei i Sandhed, og skjøtter om Ingen, thi du anseer ikke Menneskers Person.

17. Siig os derfor, hvad tykkes dig? er det tilladt at give Keiseren Skat, eller ei?

18. Men som JEsus havde mærket deres Ondskab, sagde han: I Øienskalke! hvi friste I mig?

19. Viser mig Skattens Mynt; men de rakte ham en Penning. c. 18, 28.

20. Og han sagde til dem: hvis Billede og Overskrift er dette?

21. De sagde til ham: Keiserens. Da sagde han til dem: saa giver Keiseren det, som Keiserens er, og Gud det, som Guds er. Luc. 23, 2. Rom. 13, 7.

22. Og der de hørte det, forundrede de sig, og forlode ham, og ginge bort.

23. Paa den samme Dag traadte Sadducæerne til ham, som sige, at der ikke er Opstandelse, og spurgte ham, sigende:

Marc. 12, 18 fgg. Luc. 20, 27 fgg. Ap. G. 23, 6-8.

24. Mester! Moses haver sagt: naar nogen døer, og haver ikke Børn, da skal hans Broder, som nærmeste Slægtning, tage hans Hustru tilægte, og opreise sin Broder Afkom.

25. Men nu har der været hos os syv Brødre, og den første giftede sig, og døde, og efterdi han ikke havde Afkom, efterlod han sin Broder sin Hustru.

26. Og den anden ligesaa, og den tredie, indtil den syvende.

27. Men sidst af dem alle døde og Qvinden.

28. Hvis Hustru af disse syv skal hun da være i Opstandelsen? thi de have alle havt hende.

29. Men JEsus svarede, og sagde til dem: I fare vild, idet I kjende ikke Skrifterne, ei heller Guds Kraft.

30. Thi i Opstandelsen skulle de hverken tage tilægte, eller gives tilægte, men de ere ligesom Guds Engle i Himmelen.

31. Men have I ikke læst om de Dødes Opstandelse, det eder er sagt af Gud, som siger: 2 Mos. 3, 6.

32. Jeg er Abrahams Gud, og Isaks Gud, og Jakobs Gud. (Men) Gud er ikke de Dødes Gud, men de Levendes.

33. Og der Folket det hørte, forundrede de sig saare over hans Lærdom. c. 7, 28.

34. Men der Pharisæerne hørte, at han havde stoppet Munden paa Sadducæerne, forsamlede de sig tilsammen.

Marc. 12, 28 fgg.

35. Og Een af dem, en Lovkyndig, spurgte, og fristede ham, og sagde:

Luc. 10, 25 fgg.

36. Mester! hvilket er det store Bud i Loven?

37. Men JEsus sagde til ham: Du skal elske HErren, din Gud, i dit ganske Hjerte, og i din ganske Sjel, og i dit ganske Sind. 5 Mos. 6, 5.

38. Dette er det første og store Bud.

39. Men det andet er ligesom dette: Du skal elske din Næste som dig selv.

3 Mos. 19, 18. Rom. 13, 9. Gal. 5, 14. 1 Tim. 1, 5.

40. Af disse to Bud hænger al Loven og Propheterne. c. 7, 12.

41. Men der Pharisæerne vare forsamlede, spurgte JEsus dem, og sagde:

Marc. 12, 35 fgg. Luc. 20, 41 fgg.

42. Hvad tykkes eder om Christo? hvis Søn er han? de sagde til ham: Davids.

43. Han sagde til dem: hvorledes kalder da David ham i Aanden en HErre? da han siger:

44. HErren sagde til min HErre: sæt
dig hos min høire Haand, indtil jeg læg-
ger dine Fiender til dine Fodders Skam-
mel. Ps. 110, 1.
45. Efterdi David nu kalder ham en
HErre, hvorledes er han da hans Søn?
46. Og Ingen kunde svare ham et Ord;
og ingen turde ydermere gjøre Spørgs-
maal til ham efter den Dag. Luc. 14, 6.

23. Capitel.

JEsus lærer Folket at høre Pharisæerne, men ei at efterfølge dem, 1-12. raaber Vee over dem, 13-33. forkynder Jerusalems og Templets Ødelæggelse, 34-39.

1. Da talede JEsus til Folket og til
sine Disciple, og sagde:
2. Paa Mose Stoel sidde de Skriftkloge
og Pharisæerne.
3. Alt det derfor, som de sige eder, at I
skulle holde, det holder og gjører; men gjø-
rer ikke efter deres Gjerninger; thi de sige
det vel, men gjøre det ikke. Rom. 2, 21-23.
4. Thi de binde svære Byrder, hvilke man
vanskelig kan bære, og lægge Menneskene
dem paa Skuldrene; men selv ville de ikke
røre dem med deres Finger. Luc. 11, 46.
Gal. 6, 13. Joh. 7, 19.
5. Men de gjøre alle deres Gjerninger,
for at ansees af Menneskene; thi de gjøre
deres Tankeremmer brede, og Qvasterne
store paa deres Klæder. c. 6, 2. 5. 16.
6. Og de ville gjerne sidde øverst tilbords
ved Maaltiderne, og paa de fornemste Sto-
le staber i Synagogerne.
Marc. 12, 38 fg. Luc. 11, 43.
7. Og de ville gjerne være hilsede paa
Torvene, og kaldes af Menneskene Rabbi,
Rabbi.
8. Men I skulle ikke ville kaldes Rabbi;
thi een er eders Veileder, nemlig Christus;
men I ere alle Brødre.
9. Og I skulle ikke kalde (Nogen) paa
Jorden eders Fader; thi een er eders Fa-
der, han, som er i Himlene. Eph. 3, 14. 15.
10. Og I skulle ikke lade eder kalde Vei-
ledere; thi een er eders Veileder, nemlig
Christus.
11. Men den største iblandt eder skal
være eders Tjener. c. 20, 26. 27.
12. Men hvo sig selv ophøier, skal forne-
dres; og hvo sig selv fornedrer, skal ophøies.
1 Pet. 5, 5. Jac. 4, 6.
13. Men vee eder, I Skriftkloge og Pha-
risæer, I Dienstalke! at I tillukke Him-
meriges Rige for Menneskene; thi I gaae
ikke derind, og dem, som ville gaae ind, til-
lade I ikke at gaae ind. Luc. 11, 52.
14. Vee eder, I Skriftkloge og Pharisæer,
I Dienstalke! at I opæde Enkers Huse,
og for et Syns Skyld bede længe; derfor
skulle I faae des større Straf.
Marc. 12, 40. Luc. 20, 47.
15. Vee eder, I Skriftkloge og Pharisæer,
I Dienstalke! at I drage om til Lands og
til Vands, for at gjøre een Tilhænger; og
naar han er bleven det, gjøre I et Helve-
des Barn af ham, dobbelt mere end I ere.
16. Vee eder, I blinde Veiledere! I, som
sige: hvo, som sværger ved Templet, det er
Intet; men hvo, som sværger ved Guldet i
Templet, er skyldig. c. 15, 14. c. 5, 33 fgg.
17. I Daarer og Blinde! hvilket er
størst? Guldet? eller Templet, som helli-
ger Guldet? 2 Pet. 1, 9.
18. Fremdeles: hvo, som sværger ved
Alteret, det er Intet; men hvo, som sværger
ved den Gave, som er derpaa, er skyldig.
19. I Daarer og Blinde! hvilket er størst?
Gaven? eller Alteret, som helliger Gaven?
20. Derfor, hvo, som sværger ved Alteret,
sværger ved det, og ved alt det, som er
derpaa.
21. Og hvo, som sværger ved Templet,
sværger ved det, og ved Den, der boer i det.
22. Og hvo, som sværger ved Himmelen,
sværger ved Guds Throne, og ved Den,
som sidder paa den. c. 5, 34.
23. Vee eder, I Skriftkloge og Pharisæer,
I Dienstalke! at I give Tiende af Mynte,
og Dild, og Kummen; og efterlade de
Ting i Loven, som ere svarere, nemlig Ret,
og Barmhjertighed, og Troe; disse Ting
burde man at gjøre, og ikke forsømme de
andre. Luc. 11, 42.
24. I blinde Veiledere! I, som sie Myg-
gen af, men nedsluge Kamelen!
25. Vee eder, I Skriftkloge og Pharisæer,
I Dienstalke! at I rense Bægere og Fade
udvortes; men inden til ere de fulde af
Rov og Uretfærdighed. c. 15, 2.
Luc. 11, 39. 40.
26. Du blinde Pharisæer! rens først det,
som er inden i Bægeret og Fadet, at og-
saa det Udvortes paa dem kan blive reent.
Tit. 1, 15.
27. Vee eder, I Skriftkloge og Pharisæer,
I Dienstalke! thi I ere ligesom kalkede
Grave, som synes deilige udvortes; men
inden til ere de fulde af døde Been og al
Ureenhed.
28. Ligesaa synes og I vel udvortes ret-

færdige for Menneskene; men indvortes
ere I fulde af Gjenskalkhed og Uret.
29. Vee eder, I Skriftkloge og Pharisæer,
I Gjenskalke! at I bygge Propheternes
Grave, og pryde de Retfærdiges Gravste-
der, og sige: Luc. 11, 47 fgg.
30. Havde vi været i vore Fædres Tid,
da havde vi ikke været deelagtige med dem
i Propheternes Blod.
31. Saa bære I da Vidnesbyrd om eder
selv, at I ere deres Børn, som have ihjel-
slaaet Propheterne. Ap. G. 7, 51.
1 Thess. 2, 15.
32. Opfylder og I eders Fædres Maal!
33. I Hugorme! I Ogleunger! hvorledes
kunne I undflye Helvedes Dom? c. 3, 7.
34. Derfor, see, jeg sender til eder Pro-
pheter, og Vise, og Skriftkloge; og nogle
af dem skulle I ihjelslaae og korsfæste, og
nogle af dem skulle I hudstryge i eders
Synagoger, og forfølge dem fra een Stad
til en anden; Luc. 11, 49-51.
Ap. G. 5, 40. c. 22, 19. 2 Cor. 11, 24.
35. at alt det retfærdige Blod skal kom-
me over eder, som er udgydet paa Jorden,
fra den retfærdige Abels Blod, indtil Sa-
charias Barachias Søns Blod, hvilken I
sloge ihjel imellem Templet og Alteret.
Ebr. 11, 4. 2 Krøn. 24, 21.
36. Sandelig siger jeg eder, at alt dette
skal komme over denne Slægt.
37. Jerusalem! Jerusalem! som ihjel-
slaaer Propheterne, og stener dem, som ere
sendte til dig, hvor ofte vilde jeg forsamle
dine Børn, ligerviis, som en Hone for-
samler sine Kyllinger under Vingerne? og
I vilde ikke. Luc. 13, 34. 35.
38. See, eders Huus skal forlades eder
øde.
39. Thi jeg siger eder: I skulle fra nu
af ikke see mig, indtil I sige: velsignet
være den, som kommer i HErrens Navn!

24. Capitel.

JEsus taler om Templets Ødelæggelse, 1. 2. om Je-
rusalems Ødelæggelse, og foregaaende Tegn, 3-28.
om Verdens Undergang, og Tegn før Dommens-Dag,
29-36. om Sikkerhed, 37-41; raader til Aarvaa-
genhed, 42-51.

1 Og JEsus gik ud, og drog fra Tem-
plet; og hans Disciple gik til ham, for at
vise ham Templets Bygninger.
Marc. 13, 1 fgg. Luc. 21, 5 fgg.
2. Men JEsus sagde til dem: see I ikke
alt dette? sandelig siger jeg eder: her skal
ikke lades Steen paa Steen, som jo skal
nedbrydes. Luc. 19, 44.
3. Men da han sad paa Olie-Bjerget,
gik hans Disciple til ham i Eenrum, og
sagde: siig os, naar skal dette skee? og
hvad Tegn skal der være paa din Tilkom-
melse, og Verdens Ende?
4. Og JEsus svarede, og sagde til dem:
seer til, at Ingen forfører eder.
2 Thess. 2, 3.
5. Thi mange skulle komme i mit Navn,
og sige: "jeg er Christus!" og de skulle
forføre mange.
6. Men I skulle høre Krige, og Rygte
om Krige. Seer til, at I ikke forskrækkes;
thi dette maa altsammen skee, men Enden
er ikke endda.
7. Thi Folk skal opreise sig mod Folk, og
Rige mod Rige, og der skal være Hunger,
og Pestilentser, og Jordskjælv her og der.
8. Men alle disse Ting skulle være en
Begyndelse til Smerterne.
9. Da skulle de overantvorde eder til
Trængsel, og slaae eder ihjel, og I skulle
hades af alle Folk for mit Navns Skyld.
c. 10, 17. Joh. 15, 20. 21. c. 16, 2. 3.
10. Og da skulle mange forarges, og for-
raade hverandre, og hade hverandre.
11. Og mange falske Propheter skulle op-
staae og forføre mange. 2 Pet. 2, 1.
12. Og efterdi Uretfærdighed bliver
mangfoldig, skal Kjærligheden blive kold
i mange. 2 Tim 3, 1-3.
13. Men hvo, som bliver bestandig ind-
til Enden, han skal blive salig. c. 10, 22.
Aab. 2, 10.
14. Og dette Riges Evangelium skal
prædikes i den ganske Verden til et Vid-
nesbyrd for alle Folk; og da skal Enden
komme. Aab. 14, 6.
15. Naar I da see, at Ødelæggelsens
Vederstyggelighed, om hvilken Propheten
Daniel haver talet, staaer paa det hellige
Sted:—hvo, som det læser, give Agt der-
paa!— Marc. 13, 14 fgg.
Luc. 21, 20 fgg. Dan. 9, 26. 27.
16. da flye paa Bjergene hvo, som ere i
Judæa;
17. og hvo, som er paa Taget, stige ikke
ned, for at hente Noget af sit Huus;
Luc. 17, 31.
18. og hvo, som er paa Ageren, vende
ikke tilbage, at hente sine Klæder.
19. Men vee de Frugtsommelige, og
dem, som give Die, i de Dage!
20. Men beder, at eders Flugt skal ikke
skee om Vinteren, ei heller om Sabbaten.
21. thi da skal der være saa stor en

Trængsel, som ikke haver været fra Verdens Begyndelse hidindtil, og som ikke heller skal blive.

22. Og dersom disse Dage ikke bleve forkortede, da blev intet Menneske frelst; men for de Udvalgtes Skyld skulle disse Dage forkortes.

23. Dersom Nogen da siger til eder: see, her er Christus, eller der, da skulle I ikke troe det. Luc. 17, 23. c. 21, 8.

24. Thi falske Christi og falske Propheter skulle opstaae og gjøre store Tegn og underlige Gjerninger, at de Udvalgte skulde og forføres, om det var muligt.

25. See, jeg haver sagt eder det forud.

26. Derfor, dersom de sige til eder: "see, han er i Ørkenen," da gaaer ikke derud; "see, han er i Kammerne," da troer det ikke.

27. Thi ligesom Lynet udgaaer fra Østen og skinner indtil Vesten, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være.

28. Thi hvor Aadselet er, der skulle Ørnene forsamles. Luc. 17, 37.

29. Men strax efter de Dages Trængsel, skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Skin, og Stjernerne falde af Himmelen, og Himmelens Kræfter røres.
Ap. G. 2, 20. Aab. 6, 12. 13.

30. Og da skal Menneskens Søns Tegn aabenbares i Himmelen, og da skulle alle Jordens Slægter hyle; og de skulle see Menneskens Søn komme i Himmelens Skyer med Kraft og megen Herlighed.
c. 26, 64. Marc. 14, 62. Aab. 1, 7.

31. Og han skal udsende sine Engle med Basunens høie Røst; og de skulle forsamle hans Udvalgte fra de fire Verdenshjørner, fra den ene Ende af Himmelen til den anden. c. 13, 41. 1 Cor. 15, 52.
1 Thess. 4, 16.

32. Men lærer en Lignelse (tagen) af Figentræet: naar Vædske allerede er kommen i dets Grene, og Bladene springe ud, da vide I, at Sommeren er nær.

33. Saaledes og I, naar I see alt dette, da vider, at han er nær for Dørene.

34. Sandelig siger jeg eder: denne Slægt skal ikke forgaae, forend dette skeer altsammen. c. 23, 36.

35. Himmelen og Jorden skulle forgaae; men mine Ord skulle ingenlunde forgaae.
Ebr. 1, 11.

36. Men om den Dag og den Time veed Ingen, ikke engang Himmelens Engle, uden Faderen alene.

37. Men ligesom Noæ Dage vare, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være. Luc. 17, 26 fgg. 1 Pet. 3, 20.

38. Thi ligesom de vare i de Dage før Syndfloden, de aade og drak, toge tilægte og gave tilægte, indtil den Dag, der Noah gik ind i Arken,

39. og de agtede det ikke, indtil Syndfloden kom, og tog dem alle bort: saaledes skal og Menneskens Søns Tilkommelse være.

40. Da skulle to være paa Ageren; den ene skal tages, og den anden lades tilbage.

41. To (Qvinder) skulle male paa Qværnen: den ene skal tages, og den anden lades tilbage.

42. Vaager derfor; thi I vide ikke, i hvilken Time eders HErre kommer.
c. 25, 13. Marc. 13, 33 fgg.

43. Men dette skulle I vide, at dersom Huusbonden vidste, i hvilken Nattevagt Tyven vilde komme, da vaagede han, og lod ikke bryde ind i sit Huus.
1 Thess. 5, 2. 2 Pet. 3, 10. Aab. 3, 3.

44. Derfor værer og I rede; thi Menneskens Søn kommer paa den Time, som I ikke mene.

45. Hvilken er derfor den troe og snilde Tjener, som hans Herre haver sat over sit Tyende, at give dem Mad itide?
Luc. 12, 42 fgg.

46. Salig er den Tjener, hvilken hans Herre, naar han kommer, vil finde saaledes at gjøre. Aab. 16, 15.

47. Sandelig jeg siger eder, at han skal sætte ham over alt sit Gods.
c. 25, 21. 23. Luc. 22, 29. 30.

48. Men dersom nogen ond Tjener vilde sige i sit Hjerte: min Herre tøver at komme,

49. og begynde at slaae Medtjenerne, men at æde og drikke med Drankerne:

50. saa skal den Tjeners Herre komme paa den Dag, som han ikke forventer, og paa den Time, som han ikke veed,

51. og skal hugge ham i to, og give ham sin Deel med Øienskalke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. c. 8, 12.

25. Capitel.

JEsus fremsætter en Lignelse om fem kloge og fem daarlige Jomfruer, 1-13. om de Tjenere, til hvilke Herren uddeler sit Gods, 14-30. lærer, hvordan det skal gaae til paa Domme-Dag, 31-46.

1. Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer, som toge deres Lamper, og gik Brudgommen imøde.

2. Men de fem af dem vare kloge, og de fem daarlige.

3. Der de daarlige havde taget deres Lamper, toge de ikke Olie med sig.

4. Men de kloge toge Olie i deres Kar, tilligemed deres Lamper.

5. Men der Brudgommen tovede, slumrede de alle, og sov ind.

6. Men om Midnat skede Anskrig: "see, Brudgommen kommer, gaaer ham imode!"

7. Da vaagnede alle disse Jomfruer og gjorde deres Lamper tilrette.

8. Men de daarlige sagde til de kloge: giver os af eders Olie; thi vore Lamper udslukkes.

9. Men de kloge svarede, og sagde: det maatte ikke blive nok til os og eder; men gaaer heller bort til dem, som sælge, og kjøber for eder selv.

10. Men der de gik bort at kjøbe, kom Brudgommen, og de, som vare rede, gik ind med ham til Bryllup; og Døren blev tillukt. Luc. 13, 25 fgg.

11. Men siden kom og de andre Jomfruer, og sagde: Herre! Herre! lad op for os!

12. Men han svarede, og sagde: sandelig siger jeg eder, jeg kjender eder ikke.

c. 7, 23.

13. Vaager derfor; thi I vide hverken Dag eller Time, paa hvilken Menneskens Søn kommer. c. 24, 42.

14. Thi ligesom et Menneske, der vilde drage udenlands, kaldte sine Tjenere, og overantvordede dem sit Gods,

Luc. 19, 12 fgg.

15. og gav een fem Talenter, men en anden to, men en anden eet, hver efter hans Evne, og han drog strax udenlands.

16. Da gik den bort, som havde annammet fem Talenter, og kjøbslog med dem, og vandt andre fem Talenter.

17. Ligesaa og den, som havde annamet de to Talenter, ogsaa han vandt andre to.

18. Men den, som havde annammet det ene, gik bort, og grov i Jorden, og skjulte sin Herres Penge.

19. Men en lang Tid derefter kom disse Tjeneres Herre, og holdt Regnskab med dem.

20. Da gik den frem, som havde annammet fem Talenter, og frembragte andre fem Talenter, og sagde: Herre! du overantvordede mig fem Talenter; see, jeg haver vundet fem andre Talenter med dem.

21. Men hans Herre sagde til ham: vel, du gode og troe Tjener! du haver været tro over det Lidet, jeg vil sætte dig over Meget; gak ind til din Herres Glæde.

c. 24, 47.

22. Da gik og den frem, som havde annammet to Talenter, og sagde: Herre! du overantvordede mig to Talenter; see, jeg haver vundet to andre Talenter med dem.

23. Hans Herre sagde til ham: vel, du gode og troe Tjener! du haver været tro over Lidet, jeg vil sætte dig over Meget; gak ind til din Herres Glæde.

24. Men den traadte og frem, som havde annammet eet Talent, og sagde: Herre! jeg kjendte dig, at du er en haard Mand, som høster der, du ikke saaede, og samler der, du ikke spredte.

25. Og da jeg frygtede, gik jeg bort, og skjulte dit Talent i Jorden; see, der haver du Dit.

26. Men hans Herre svarede, og sagde til ham: du onde og lade Tjener! du vidste, at jeg høster der, jeg ikke saaede, og samler der, jeg ikke spredte:

27. derfor burde det dig, at have overantvordet Vexelererne mine Penge, og naar jeg kom, da havde jeg faaet Mit igjen med Rente.

28. Tager derfor det Talent fra ham, og giver det til den, som haver ti Talenter.

29. Thi hver, som haver, ham skal gives, og han skal have til Overflod; men den, som ikke haver, ham skal endog fratages det, han haver. c. 13, 12. Marc. 4, 25.

30. Og kaster den unyttige Tjener ud i det yderste Mørke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.

31. Men naar Menneskens Søn kommer i sin Herlighed, og alle hellige Engle med ham, da skal han sidde paa sin Herligheds Throne.

Matth. 16, 21. 1 Thess. 4, 16. 2 Thess. 1, 7.

32. Og alle Folk skulle forsamles for ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom en Hyrde skiller Faarene fra Bukkene.

Rom. 14, 19. 2 Cor. 5, 10. Matth. 13, 49.

33. Og han skal stille Faarene ved sin høire Side, men Bukkene ved den venstre Side.

34. Da skal Kongen sige til dem ved sin høire Side: kommer hid, min Faders Velsignede! arver det Rige, som eder er beredt fra Verdens Grundvold blev lagt. Matth. 20, 23. Joh. 14, 2.

35. Thi jeg var hungrig, og I gave mig

t; jeg var tørstig, og I gave mig at
; jeg var fremmed, og I toge mig
r;
jeg var nøgen, og I klædte mig; jeg
yg, og I besøgte mig; jeg var i
sel, og I kom til mig. Jak. 1, 27.
Da skulle de Retfærdige svare ham,
e: HErre! naar saae vi dig hun-
og gave dig Mad? eller tørstig, og
dig at drikke?
Naar have vi seet dig fremmed, og
dig til os? eller nøgen, og have
dig?
Naar have vi seet dig syg, eller i
sel, og ere komne til dig?
Og Kongen skal svare, og sige til
sandelig siger jeg eder: saa meget,
I have gjort for een af disse mine
ste Brødre, have I gjort for mig.
Matth. 10, 42. Joh. 13, 20.
Da skal han og sige til dem ved den
re Side: gaaer bort fra mig, I For-
ede! i den evige Ild, som er beredt
elen og hans Engle.
c. 7, 23. Luc. 13, 27.
Thi jeg var hungrig, og I gave mig
t æde; jeg var tørstig, og I gave
ke at drikke;
jeg var fremmed, og I toge mig ikke
r; jeg var nøgen, og I klædte mig
jeg var syg, og i Fængsel, og I be-
mig ikke.
Da skulle ogsaa de svare ham, og
HErre! naar have vi seet dig hun-
eller tørstig, eller fremmed, eller nø-
eller syg, eller i Fængsel, og have ikke
dig?
Da skal han svare dem, og sige:
elig siger jeg eder: saa meget, som I
have gjort for een af disse Mindste,
I og ikke gjort for mig.
Og de skulle gaae hen, disse til den
Pine, men de Retfærdige til det evige
Joh. 5, 29.

26. Capitel.

s taler om sin Lidelse, 1. 2. Jøderne holde Raad
at dræbe ham, 3-5. han forsvarer Qvinden,
salver ham, 6-13. Judas vil forraade ham, 14-
JEsus æder Paaskelam, og taler om sin For-
e, 17-25. indstifter Alterens Sacramente, 26-
gaaer til Oliebjerget, taler om Forargelse og
s Fald, 30-35. begynder sin Lidelse i Haven,
4. forraades og gribes, 45-50. irettesætter Pe-
51-54; og dem, som grebe ham; Disciplene
, 55. 56. han føres til Caiphæ Huus, svarer in-
bekjender at han er Guds Søn. fordømmes, be-
, slaaes, 57-68; fornegtes af Peder, 69-75.

1. Og det skede, der JEsus havde endt
alle disse Ord, sagde han til sine Disciple:
2. I vide, at om to Dage bliver det
Paaske, og Menneskens Søn skal forraades
til at korsfæstes. Luc. 22, 1. 2. Joh. 13, 1 fgg.
3. Da forsamledes de Ypperste-Præster
og Skriftkloge og Folkets Ældste i Pal-
ladset hos den Ypperste-Præst, som hedte
Caiphas. Joh. 11, 47.
4. Og de holdt Raad, at de kunde gribe
JEsum med List, og ihjelslaae ham.
Matth. 27, 1.
5. Men de sagde: ikke paa Høitiden, at
der ikke skal blive et Opløb iblandt Folket.
6. Men der JEsus var i Bethania, udi
Simon den Spedalskes Huus,
Marc. 14, 3 fgg.
7. da kom en Qvinde til ham, som hav-
de en Alabaster-Krukke med meget kostelig
Salve, og udøste den paa hans Hoved, der
han sad tilbords. Joh. 12, 3.
8. Men der hans Disciple saae det,
bleve de vrede, og sagde: hvortil tjener
denne Spilde?
9. Thi denne Salve kunde blevet solgt
for Meget, og givet Fattige.
10. Men der JEsus mærkede det, sagde
han til dem: hvi gjøre I denne Qvinde
Fortræd? hun haver gjort en god Gjer-
ning imod mig.
11. Thi I have altid Fattige hos eder;
men mig have I ikke altid.
12. Thi at hun udøste denne Salve paa
mit Legeme, det haver hun gjort, for at
berede mig til min Jordefærd.
13. Sandelig siger jeg eder: hvorsom-
helst dette Evangelium bliver prædiket i
den ganske Verden, skal og det, som hun ha-
ver gjort, omtales til hendes Ihukommelse.
14. Da gik een bort af de Tolv, som
hedte Judas Ischarioth, til de Ypperste-
Præster, Marc. 14, 10 fgg. Luc. 22, 3 fgg.
15. og sagde: hvad ville I give mig, saa
vil jeg forraade eder ham? men de gave
ham tredive Sølv-Penninge.
16. Og fra den Tid af søgte han beleilig
Tid til at forraade ham.
17. Men paa den første Dag af de
usyrede Brøds Høitid gik Disciplene til
JEsum, og sagde til ham: hvor vil du, at
vi skulle berede for dig, at æde Paaske-
Lammet?
18. Men han sagde: gaaer ind i Sta-
den til en vis (Mand), og siger til ham:
Mesteren siger: min Tid er nær; jeg vil
holde Paaske hos dig med mine Disciple.

19. Og Disciplene gjorde ligesom JEsus befoel dem, og beredte Paaske-Lammet.

20. Men der det var bleven Aften, satte han sig tilbords med de Tolv. Joh.13,2fgg.

21. Og der de aade, sagde han: sandelig siger jeg eder, at een af eder skal forraade mig.

22. Og de bleve saare bedrøvede, og hver af dem begyndte at sige til ham: HErre! mon jeg er den?

23. Men han svarede, og sagde: den, som dyppede (med) Haanden tilligemed mig i Fadet, han skal forraade mig. Joh.13,26.

24. Menneskens Søn gaaer vel hen, ligesom der er skrevet om ham; men vee det Menneske, ved hvilket Menneskens Søn bliver forraadt! det var samme Menneske godt, at han ikke havde været født.

25. Men Judas, som forraadte ham, svarede, og sagde: Rabbi! mon jeg er den? han sagde til ham: du haver sagt det.

26. Men der de aade, tog JEsus Brødet, og takkede, brød (det), og gav Disciplene (det), og sagde: tager, æder; dette er mit Legeme. Marc. 14, 22 fgg.

Luc. 22, 19 fgg. 1 Cor. 11, 23 fgg.

27. Og han tog Kalken, og takkede, gav dem (den), og sagde: drikker alle deraf;

28. thi dette er mit Blod, det nye Testamentes, hvilket udgydes for Mange til Syndernes Forladelse. Ebr. 8, 8.

Matth. 20, 28. Rom. 5, 15 fgg.

29. Men jeg siger eder, at jeg skal herefter ikke mere drikke af denne Viintræets Frugt, indtil den Dag, naar jeg skal drikke den nye med eder i min Faders Rige. Luc. 22, 18.

30. Og der de havde sjunget Lovsangen, gik de ud til Olie-Bjerget.

31. Da siger JEsus til dem: i denne Nat skulle I alle forarges paa mig; thi der er skrevet: jeg skal slaae Hyrden, og Hjordens Faar skulle adspredes.

Joh. 16, 32. Sach. 13, 7.

32. Men efterat jeg er opstanden, vil jeg gaae forud for eder til Galilæa.

c. 28, 16.

33. Men Peder svarede, og sagde til ham: dersom de og alle skulle forarges paa dig, saa vil jeg dog aldrig forarges.

34. JEsus sagde til ham: sandelig siger jeg dig, at i denne Nat, forend Hanen galer, skal du fornegte mig tre Gange.

Luc. 22, 13-34. Joh. 13, 36-38.

35. Peder sagde til ham: dersom jeg endog skulde døe med dig, vil jeg ikke fornegte dig. Ligesaa sagde og alle Disciplene.

36. Da kom JEsus med dem til en Gaard, som kaldes Gethsemane, og sagde til Disciplene: sætter eder her, imedens jeg gaaer bort derhen, og beder.

Marc. 14, 32 fgg. Luc. 22, 39 fgg. Joh. 18, 1.

37. Og han tog Peder og de to Zebedæi Sønner til sig, og begyndte at bedrøves og svarligen at ængstes. c. 17, 1

Marc. 5, 37.

38. Da siger han til dem: min Sjæl er ganske bedrøvet indtil Døden; bliver her, og vaager med mig. Joh. 12, 27.

39. Og han gik lidet frem, faldt paa sit Ansigt, og bad, og sagde: min Fader! er det muligt, da gaae denne Kalk fra mig! dog ikke, som jeg vil, men som du vil.

Ebr. 5, 7. 8. Joh. 6, 38.

40. Og han kom til Disciplene, og fandt dem sovende, og sagde til Peder: saa kunde I da ikke vaage een Time med mig?

41. Vaager og beder, at I ikke skulle komme i Fristelse; Aanden er vel redebon, men Kjødet er skrøbeligt.

42. Han gik atter anden Gang hen, bad, og sagde: min Fader! er det ikke muligt, at denne Kalk kan gaae fra mig, uden jeg skal drikke den, da skee din Villie! Joh. 18, 11.

43. Og han kom, og fandt dem atter sovende; thi deres Øine vare betyngede.

44. Og han lod dem blive, og gik atter hen, og bad tredie Gang, og talede de samme Ord.

45. Da kom han til sine Disciple, og sagde til dem: sove I fremdeles, og hvile eder? see, Timen er nær, og Menneskens Søn skal overantvordes i Synderes Hænder.

46. Staaer op, lader os gaae: see, han er nær, som forraader mig.

47. Og der han endnu talede, see, da kom Judas, een af de Tolv, og en stor Skare med ham, med Sværd og Stænger, fra de Ypperste-Præster og Folkets Ældste.

Joh. 18, 2 fgg.

48. Men den, som ham forraadte, havde givet dem et Tegn, og sagt: den, som jeg monne kysse, ham er det; griber ham.

49. Og han traadte strax til JEsum, og sagde: hil være dig, Rabbi! og kyste ham.

50. Men JEsus sagde til ham: Ven! hvorfor er du kommen? da traadte de frem, og lagde Hænder paa JEsum, og grebe ham.

51. Da see een af dem, som vare med

Esu, udrakte Haanden, og uddrog sit
værd, og slog den Ypperste-Præstes Tje-
r, og huggede hans Øre af. Joh. 18, 10.
52. Da sagde JEsus til ham: stik dit
værd i Balgen; thi alle de, som gribe
il) Sværd, skulle omkomme ved Sværd.
Aab. 13, 10.
53. Eller mener du, at jeg ikke kan nu
de min Fader, at han skulde tilskikke
ig mere end tolv Legioner Engle?
54 Hvorledes skulde da Skrifterne fuld-
mmes? thi det bør saaledes gaae til.
55. Paa den samme Tid sagde JEsus
l Skaren: I ere udgangne, ligesom til
i Røver, med Sværd og Stænger, for at
ige fat paa mig; jeg haver daglig siddet
os eder, og lært i Templet, og I grebe
ig ikke.
56. Men det er altsammen skeet, at
ropheternes Skrifter skulde fuldkommes.
a forlode alle Disciplene ham, og flyede.
57. Men de, som havde grebet JEsum,
rte ham hen til den Ypperste-Præst Kai-
has, der hvor de Skriftkloge og Ældste
are forsamlede. Joh. 18, 13 fgg.
58. Men Peder fulgte langt fra efter
am indtil den Ypperste-Præstes Pallads,
g gik indenfor, og sad hos Svendene for
t see Enden.
59. Men de Ypperste-Præster og de
ldste, og det ganske Raad søgte falske
idnesbyrd mod JEsum, paa det de kunde
live ham; og fandt intet. Ap. G. 6, 13.
60. Og alligevel at der gik mange falske
idner frem, fandt de dog intet. Men paa
et sidste traadte to falske Vidner frem, og
agde:
61. Denne har sagt: jeg kan nedbryde
uds Tempel, og bygge det i tre Dage.
Joh. 2, 19.
62. Og den Ypperste-Præst stod op, og
agde til ham: svarer du Intet? hvad
idne disse imod dig?
63. Men JEsus taug. Og den Ypperste-
ræst svarede, og sagde til ham: jeg be-
ærger dig ved den levende Gud, at du
ger os, om du er Christus, den Guds
øn.
64. JEsus sagde til ham: du haver sagt
et; jeg siger eder endog: nu herefter
ulle I see Menneskens Søn sidde hos
raftens høire Haand, og komme i Him-
elens Skyer. c. 16, 27. c. 24, 30.
65. Da sønderrev den Ypperste-Præst
ne Klæder, og sagde: han har bespottet
ud; hvad have vi længere Vidner be-
hov? see, nu have I hørt hans Guds-
Bespottelse.
66. Hvad tykkes eder? Men de svarede
og sagde: han er skyldig til Døden.
67. Da spyttede de i hans Ansigt, og
sloge ham paa Munden; men andre sloge
(ham) med Kjeppe. c. 27, 30.
68. Og de sagde: spaae os, Christe!
hvo er den, der slog dig?
69. Men Peder sad udenfor i Gaarden;
og en Pige kom til ham, og sagde: du
haver og været med JEsu, den Galilæer.
70. Men han negtede (det) for dem alle,
og sagde: jeg veed ikke, hvad du siger.
71. Men der han gik ud i Forgaarden,
saae en anden ham; og hun sagde til
dem, som der vare: denne var og med
JEsu, den Nazaræer.
72. Og han negtede (det) atter med en
Eed, sigende: jeg kjender ikke det Menneske.
73. Men lidet derefter gik de Hosstaa-
ende frem, og sagde til Peder: sandelig,
du er og een af dem; thi og dit Maal rø-
ber dig.
74. Da begyndte han at forbande sig,
og sværge: jeg kjender ikke det Menneske.
Og strax goel Hanen.
75. Og Peder kom JEsu Ord ihu der
han sagde til ham: forend Hanen galer,
skal du fornegte mig tre Gange. Og han
gik udenfor, og græd bitterligen. v. 34.

27. Capitel.

JEsus antvordes til Pilatus, 1. 2. Judas fortvivler, 3-5. en Ager kjøbes for Blod-Pengene, 6-10. JEsus bekjender, at han er en Konge, svarer ellers Intet, 11-14. Pilatus vil give ham løs, giver dog Barrabas løs, overgiver JEsum til at hudstrykes og korsfæstes, 15-26. JEsus bespottes, tornekrones udføres, 27-31. Simon bærer hans Kors, han skjenkes med Galde hans Klæder skiftes, to Mordere korsfæstes med ham, 32-38. han bespottes, 39-44. mange Tegn skee, da Jesus døer, 45-54. Qvinderne see til, Joseph jorder hans Legeme, 55-61. Graven besegles, og forvares med Vagt, 62-66.

1. Men der det var blevet Morgen,
holdt alle de Ypperste-Præster og Folkets
Ældste Raad imod JEsum, at de kunde
aflive ham. Marc. 15, 1 fgg.
Luc. 22, 66.—23, 1 fgg. Joh. 18, 28 fgg.
2. Og de bandt ham, og førte ham hen,
og overantvordede ham til Landshøvdin-
gen Pontius Pilatus.
3. Der Judas, som ham forraadte, da
saae, at han var fordømt, angrede det
ham, og han bar de tredive Sølv-Pen-
ninge til de Ypperste-Præster og Ældste
igjen, og sagde:

4. Jeg haver syndet, at jeg forraadte uskyldigt Blod. Men de sagde: hvad kommer det os ved? see du dertil.
5. Og han kastede Sølv-Penningene i Templet, veeg bort, og gik hen, og hængte sig.
Ap. G. 1, 18. 19.
6. Men de Ypperste-Præster toge Sølv-Penningene, og sagde: det er ikke tilladt, at kaste dem i Templets Kiste; thi det er Blodpenge.
7. Men de holdt Raad, og kjøbte en Pottemagers Ager derfor, til at jorde Fremmede udi.
8. Derfor blev den samme Ager kaldet Blod-Ager indtil denne Dag.
9. Da blev det fuldkommet, som er sagt ved Propheten Jeremias, der han siger: og de toge de tredive Sølv-Penninge, den Vurderedes Værdie, hvilken de kjøbte af Israels Børn. Sach. 11, 13.
10. Og de have givet dem for en Pottemagers Ager, som HErren befoel mig.
11. Men JEsus stod for Landshøvdingen; og Landshøvdingen spurgte ham, og sagde: er du Jødernes Konge? men JEsus sagde til ham: du siger det. 1 Tim. 6, 13.
12. Og der han blev anklaget af de Ypperste-Præster og Ældste, svarede han Intet.
13. Da sagde Pilatus til ham: hører du ikke, hvor meget de vidne imod dig?
14. Og han svarede ham end ikke til eet Ord, saa at Landshøvdingen forundrede sig saare.
15. Men paa Høitiden pleiede Landshøvdingen at give Folket een Fange løs, hvilken de vilde.
16. Men de havde da en mærkelig Fange, som hedte Barrabas.
17. Derfor, der de vare forsamlede, sagde Pilatus til dem: hvilken ville I, at jeg skal give eder løs? Barrabas? eller JEsum, som kaldes Christus?
18. Thi han vidste, at de havde af Avind overantvordet ham.
19. Men der han sad paa Domstolen, skikkede hans Hustru (Bud) til ham, og lod sige: befat dig intet med denne Retfærdige; thi jeg haver lidt meget i Dag i Drømme for hans Skyld.
20. Men de Ypperste-Præster og de Ældste overtalede Folket, at de skulde begiere Barrabas, men omkomme JEsum.
Ap. G. 3, 14.
21. Men Landshøvdingen svarede, og sagde til dem: hvilken ville I, at jeg skal give eder løs af disse to? men de sagde: Barrabas.
22. Pilatus sagde til dem: hvad skal jeg da gjøre med JEsu, som kaldes Christus? de sagde alle til ham: lad ham korsfæstes!
23. Men Landshøvdingen sagde: hvad Ondt haver han da gjort? men de raabte end mere, og sagde: lad ham korsfæstes!
Joh. 19, 1 fgg.
24. Men der Pilatus saae, at han udrettede Intet, men at der blev større Bulder, tog han Vand, og toede Hænderne i Folkets Paasyn, og sagde: jeg er uskyldig i denne Retfærdiges Blod, seer I dertil.
25. Og det ganske Folk svarede, og sagde: hans Blod (komme) over os og over vore Børn! Ap. G. 5, 28.
26. Da gav han dem Barrabas løs; men JEsum lod han hudstryge, og overantvordede ham, at han skulde korsfæstes.
27. Da toge Landshøvdingens Stridsmænd JEsum til sig i Domhuset, og forsamlede om ham den ganske Rode.
Marc. 15, 16 fgg.
28. Og de klædte ham af, og kastede en Purpur-Kaabe om ham.
29. Og de flettede en Krone af Torne, og satte den paa hans Hoved, og et Rør i hans høire Haand, og de faldt paa Knæe for ham, og bespottede ham, og sagde: hil være dig, du Jødernes Konge!
30. Og de spyttede paa ham, og toge Røret, og sloge paa hans Hoved. c. 26, 27.
31. Og der de havde bespottet ham, afførte de ham Kaaben, og iførte ham hans egne Klæder, og bragte ham hen for at korsfæste ham.
32. Men idet de gik ud, fandt de et Menneske fra Cyrene, ved Navn Simon; ham tvang de til at bære hans Kors.
33. Og der de kom til et Sted, kaldet Golgatha, det er: kaldet Hovedpande-Sted,
34. da gave de ham Eddike at drikke, blandet med Galde; og der han smagte det, vilde han ikke drikke.
35. Men de, som havde korsfæstet ham, skiftede hans Klæder, og kastede Lod om dem; at det skulde fuldkommes, som er sagt af Propheten: de skiftede mine Klæder imellem sig, og kastede Lod om mit Klædebon. Pf. 22, 19.
36. Og de sadde der, og toge vare paa ham.
37. Og oven over hans Hoved satte de [illegible]

ın: denne er JEsus, den Jødernes
onge.
38. Da korsfæstede de med ham to Rø-
re, een ved den høire, og een ved den
nstre Side.
39. Men de, som gik forbi, bespottede
am, og rystede paa deres Hoveder, og
gde:
40. Du, som nedbryder Templet, og
ygger det i tre Dage, frels dig selv; er
u Guds Søn, da stiig ned af Korset.
c. 26, 61.
41. Men ligesaa bespottede og de Yp-
erste-Præster ham, tilligemed de Skrift-
oge og de Ældste, og sagde:
42. han haver frelst andre, sig selv kan
n ikke frelse; er han Israels Konge, da
ige han nu ned af Korset, saa ville vi
oe ham.
43. Han forlod sig paa Gud, han frie
am nu, om han haver Behag i ham; thi
n haver sagt: jeg er Guds Søn.
44. Men det samme bebreidede og Rø-
erne ham, som vare korsfæstede med ham.
45. Men fra den sjette Time blev Mørk-
ed over den ganske Jord, indtil den ni-
nde Time.
46. Men ved den niende Time raabte
Esus med høi Røst, og sagde: Eli!
i! Lama Sabachtani? det er: min
ud! min Gud! hvorfor haver du for-
dt mig? Ps. 22, 2.
47. Men da nogle af dem, som der stode,
rte det, sagde de: han kalder paa Elias.
48. Og strax løb een af dem, og tog en
vamp, og fyldte den med Eddike, og stak
en paa et Rør, og gav ham at drikke.
49. Men de andre sagde: hold! lad os
e, om Elias kommer, og vil frelse ham.
50. Men JEsus raabte atter med høi
øst, og udgav Aanden. Luc. 23, 45 fgg.
51. Og see, Forhænget i Templet split-
des i to, fra det øverste indtil det neder-
e, og Jorden skjalv, og Klipperne rev-
de,
52. og Gravene oplodes, og mange af de
nsovne Helliges Legemer opstode;
53. og de gik ud af Gravene efter hans
pstandelse, og kom ind i den hellige
Stad, og aabenbaredes for mange.
54. Men Høvedsmanden, og de, som
are med ham, og holdt Vagt over JE-
um, der de saae det Jordskjælv, og hvad
er skede, frygtede de saare, og sagde:
andelig, denne var Guds Søn!
55. Men der vare mange Qvinder, som
langt fra saae til, hvilke havde fulgt JE-
sum fra Galilæa, og tjent ham.
Luc. 8, 2. 3. Marc. 15, 40 fgg. Luc. 23, 49 fgg.
56. Iblandt hvilke vare Maria Magda-
lena, og Maria, Jakobi og Jose Moder,
og Zebedæi Sønners Moder.
57. Men der det var blevet Aften, kom
en riig Mand af Arimathæa, ved Navn
Joseph, hvilken og selv havde været JEsu
Discipel. Joh. 19, 38 fgg.
58. Denne gik til Pilatus, og begjerede
JEsu Legeme; da befoel Pilatus, at man
skulde overantvorde ham Legemet.
59. Og Joseph tog Legemet, og svøbte
det i et reent fiint Liinklæde,
60. og lagde det i sin nye Grav, hvilken
han havde ladet hugge i en Klippe; og
væltede en stor Steen for Døren paa
Graven, og gik bort.
61. Men Maria Magdalena var der, og
den anden Maria, hvilke satte sig tvært
over for Graven.
62. Men den anden Dag, hvilken er
(Dagen) efter Beredelsens Dag, forsam-
ledes de Ypperste-Præster, og Pharisæer
til Pilatus,
63. og sagde: Herre! vi komme ihu, at
denne Forfører sagde, der han endnu
levede: "efter tre Dage opreises jeg."
c. 16, 21.
64. Befal derfor, at man med Flid forva-
rer Graven indtil den tredie Dag, at hans
Disciple ikke skulle komme om Natten, og
stjæle ham, og sige til Folket: han er
opreist fra de Døde; og den sidste For-
førelse skal blive værre end den første
65. Men Pilatus sagde til dem: der
have I Vagten; gaaer hen, forvarer med
Flid, som I (bedst) vide.
66. Men de gik hen, og med Flid for-
varede Graven ved Vagten, der de havde
forseglet Stenen.

28. Capitel.

Qvinderne ville salve JEsum, høre af Engle, at han er opstanden, see JEsum, 1-10. Vogterne fortælle, hvad skeet var; underkjøbes til at tie, 11-15. JEsus aabenbares for Disciplene i Galilæa, giver Befaling om at døbe og lære, 16-20.

1. Men der Ugen var ude, da det lys-
nede til den første (Dag) i Ugen, kom
Maria Magdalena og den anden Maria,
for at besee Graven. Marc. 16, 1 fgg.
Luc. 24, 1 fgg. Joh. 20, 1 fgg.
2. Og see, der skede et stort Jordskjælv;
thi HErrens Engel foer ned af Himmelen,

traadte til, og væltede Stenen fra Døren,
og satte sig paa den.
3. Men hans Skikkelse var ligesom
Lynet, og hans Klædebon hvidt som
Snee. Marc. 9, 3.
4. Men Vogterne skjælvede af Frygt for
ham, og bleve ligesom døde.
5. Men Engelen svarede, og sagde til
Qvinderne: frygter I ikke! thi jeg veed,
at I lede efter JEsum den korsfæstede.
6. Han er ikke her; thi han er opstan-
den, saasom han haver sagt. Kommer
hid, seer Stedet, hvor HErren laae.
c. 12, 40. c. 16, 21. c. 17, 23.
7. Og gaaer hastigen hen, og siger hans
Disciple, at han er opstanden fra de Døde;
og see, han gaaer forud for eder til Gali-
læa, der skulle I see ham. See, jeg haver
sagt eder det. c. 26, 32.
8. Og de gik hastelig ud af Graven med
Frygt og stor Glæde, og løb, for at be-
bude hans Disciple det.
9. Men der de gik, at bebude hans Di-
sciple det, see, da mødte JEsus dem, og
sagde: hil være eder! men de traadte til,
og omfavnede hans Fødder, og tilbade ham.
10. Da sagde JEsus til dem: frygter
ikke! gaaer hen, bebuder mine Brødre, at
de gaae hen til Galilæa, og der skulle de
see mig. Joh. 21, 1. Ap. G. 1, 3. c. 13, 31.
11. Men der de gik hen, see, da kom no-
gle af Vagten ind i Staden, og forkyndte
de Ypperste-Præster alt det, som var skeet.
12. Og de forsamledes med de Ældste
og holdt et Raad, og gave Stridsmæn-
dene mange Sølv-Penninge,
13. og sagde: siger: hans Disciple kom
om Natten, og stjal ham, da vi sov.
14. Og dersom Landshøvdingen faaer
det at høre, ville vi stille ham tilfreds, og
holde eder angerløse.
15. Men de toge de Sølv-Penninge, og
gjorde, som de vare underviste. Og Ryg-
tet om denne Sag blev udspredt iblandt
Jøderne indtil denne Dag.
16. Men de elleve Disciple gik til Gali-
læa, til det Bjerg, hvor JEsus havde be-
stillet dem. c. 26, 32.
17. Og der de saae ham, tilbade de ham;
men nogle tvivlede.
18. Og JEsus traadte frem, talede med
dem, og sagde: mig er given al Magt i
Himmelen og paa Jorden.
Matth. 11, 27. Joh. 3, 35.
19. Gaaer derfor hen, og lærer alle Folk,
og døber dem i Navnet Faderens, og Søn-
nens, og den Hellig Aands,
Marc. 16, 15 fgg. Luc. 24, 47.
20. og lærer dem at holde alt det, jeg
haver befalet eder; og see, jeg er med eder
alle Dage indtil Verdens Ende. Amen.
c. 18, 20. Joh. 14, 18.

St. Marci Evangelium.

1. Capitel.

Johannes prædiker og døber, 1-8. JEsus døbes, 9-11. fristes, 12. 13. prædiker, 14. 15. kalder fire Disciple, 16-20. lærer og uddriver Djævle, 21-28. helbreder Peders Hustrues Moder og andre, 29-34. gaaer hen at bede, og prædiker, 35-39. helbreder en Spedalsk, 40-45.

1. Jesu Christi Guds Søns Evangelii
Begyndelse.
2. Ligesom skrevet er i Propheterne: See,
jeg sender min Engel for dit Ansigt, som
skal berede din Vei for dig; Mal. 3, 1.
Es. 40, 3. Matth. 11, 10.
3. det er hans Røst, som raaber i Ørke-
nen: bereder HErrens Vei, gjører hans
Stier rette: Matth. 3, 1 fgg.
Luc. 1, 76. c. 3, 2 fgg. Joh. 1, 23.
4. (saaledes) døbte Johannes i Ørkenen,
og prædikede Omvendelsens Daab til Syn-
dernes Forladelse.
5. Og det ganske Land Judæa gik ud til
ham, ogsaa de af Jerusalem; og alle de,
som bekjendte deres Synder, døbtes af ham
i Jordans Flod.
6. Men Johannes havde Klæder af Ka-
meel-Haar, og et Læderbælte om sin Lend,
og aad Græshopper og vild Honning;
7. og prædikede, og sagde: der kommer
Den efter mig, som er stærkere end jeg,
hvilken jeg ikke er værdig til at bukke mig
ned for, og opløse hans Skorem.
8. Jeg har vel døbt eder med Vand, men
han skal døbe eder med den Hellig Aand.
Ap. G. 1, 5. c. 2, 4.
9. Og det skede i de samme Dage, at
JEsus kom fra Nazareth i Galilæa, og
døbtes af Johannes i Jordan.
Matth. 3, 13 fgg. Luc. 3, 21 fgg.
10. Og strax, der han steeg op af Van-

Joh. 1, 32. 33.

11. Og der skede en Rost af Himlene: du er min Søn den Elskelige, i hvilken jeg haver Velbehag.

12. Og strax drev Aanden ham ud i Ørkenen. Matth. 4, 1 fgg. Luc. 4, 1 fgg.

13. Og han var der i Ørkenen fyrretyve Dage, og blev fristet af Satan, og var hos Dyrene; og Englene tjente ham.

14. Men efterat Johannes var overantvordet, kom JEsus til Galilæa, og prædikede Guds Riges Evangelium,

Matth. 4, 12 fgg. Luc. 4, 14 fgg. Joh. 4, 43.

15. og sagde: Tiden er fuldkommet, og Guds Rige er nær! omvender eder, og troer Evangelium. Gal. 4, 4.

16. Men der han vandrede ved den galilæiske Søe, saae han Simon og hans Broder Andreas, der kastede Garn i Søen;—thi de vare Fiskere.—

Matth. 4, 18 fgg.

17. Og JEsus sagde til dem: følger efter mig, saa vil jeg gjøre eder til Menneske-Fiskere. Luc. 5, 10.

18. Og de forlode strax deres Garn, og fulgte ham.

19. Og da han gik lidet frem derfra, saae han og Jakobus, Zebedæi (Søn), og hans Broder Johannes, der bødte deres Garn i Skibet.

20. Og han kaldte strax ad dem; og de forlode deres Fader Zebedæus i Skibet med Leiesvendene, og fulgte efter ham.

Luc. 5, 11.

21. Og de gik ind i Capernaum; og strax om Sabbaten gik han ind i Synagogen, og lærte. Matth. 4, 13. 23.

Luc. 4, 31 fgg.

22. Og de forundrede sig saare over hans Lærdom; thi han lærte dem, som den, der havde Myndighed, og ikke som de Skriftkloge. Matth. 7, 28. 29.

23. Og der var et Menneske i deres Synagoge med en ureen Aand, og han raabte høit,

24. og sagde: ak! hvad have vi med dig at skaffe, JEsu af Nazareth! er du kommen for at fordærve os? jeg kjender dig, hvo du er, den Guds Hellige.

Matth. 8, 29. c. 5, 7.

25. Og JEsus truede ham, og sagde: tie, og faer ud af ham.

26 Og den urene Aand sleed ham, og raabte med stor Røst, og foer ud af ham.

hvad er dette? hvad er denne for en ny Lærdom? thi han byder og de urene Aander med Magt, og de lyde ham.

28. Men hans Rygte udkom strax i alt det omkringliggende Land i Galilæa.

29. Og de gik strax ud af Synagogen og kom i Simons og Andreæ Huus, med Jakobus og Johannes. Matth. 8, 14 fgg.

Luc. 4, 38.

30. Men Simons Hustrues Moder laae, og havde Feber; og strax talte de til ham om hende.

31. Og han gik til hende, tog fat paa hendes Haand, og reiste hende op, og Feberen forlod hende strax; og hun tjente dem.

32. Men der det var bleven Aften, der Solen var nedgangen, førte de alle, som havde ondt, og de Besatte til ham.

33. Og den ganske Stad var forsamlet for Døren.

34. Og han helbredede mange, som havde ondt af adskillige Sygdomme, og uddrev mange Djævle, og lod Djævlene ikke tale; thi de kjendte ham.

Ap. G. 16, 17. 18. c. 19, 15.

35. Og aarle, der det endnu var høi Nat, stod han op, gik ud, og gik hen til et øde Sted, og bad der. Luc. 4, 42.

36. Og Simon, og de, som vare med ham, skyndte sig efter ham.

37. Og der de fandt ham, sagde de til ham: alle lede efter dig.

38. Og han sagde til dem: lader os gaae til de nærmeste smaae Stæder, at jeg og der maa prædike; thi jeg er dertil udgangen. Luc. 4, 18.

39. Og han prædikede i deres Synagoger, udi hele Galilæa; og uddrev Djævle.

40. Og der kom en Spedalsk til ham, bad ham, og faldt paa Knæe for ham, og sagde til ham: dersom du vil, kan du rense mig. Matth. 8, 2 fgg. Luc. 5, 12 fgg.

41. Men JEsus ynkedes inderligen, og udrakte Haanden, og rørte ved ham, og sagde til ham: jeg vil; du vorde reen!

42. Og da han det sagde, gik Spedalskheden strax af ham, og han blev renset.

43. Og han drev ham strax ud, idet han bød ham strengeligen, Matth. 9, 30.

c. 7, 36.

44. og sagde til ham: see til, at du siger Ingen noget herom, men gak hen, betee dig for Præsten, og offre for din Renselse

det, som Moses haver befalet, dem til et
Vidnesbyrd. Luc. 17, 14.
3 Mos. 14, 2 fgg.
45. Men der (den Spedalske) kom ud,
begyndte han at prædike meget, og ud-
sprede Rygtet om denne Sag, saa at
(JEsus) kunde ikke mere gaae aabenbart
ind i Staden; men han var udenfor paa
øde Steder, og allevegne fra kom de til
ham.

2. Capitel.

JEsus helbreder en Værkbruden, 1-12. kalder Levi, og æder med Toldere, 13-17. taler om Fasten, 18-22. forsvarer Disciplene, som plukke Ax paa en Sabbat, 23-28.

1. Og nogle Dage derefter gik han at-
ter ind i Capernaum; og det spurgtes, at
han var hjemme. Matth. 9, 1 fgg.
2 Og strax forsamledes mange, saa at
de havde ikke Rum, ikke engang ved Dø-
ren; og han talede Ordet til dem.
3. Og Nogle kom til ham, som bragte en
Værkbruden, der bares af fire Luc 5,17 fgg.
4. Og der de ei kunde komme nær til ham
for Folket, toge de Taget af (Huset), hvor
han var, og da de havde brudt det op,
lode de Sengen ned, som den Værkbrudne
laae paa.
5. Men der JEsus saae deres Troe, sag-
de han til den Værkbrudne: Søn! dine
Synder ere dig forladte.
6. Men der vare nogle af de Skriftklo-
ge, som sadde der, og de tænkte i deres
Hjerter:
7. Hvi taler denne saadanne (Guds-)
Bespottelser? hvo kan forlade Synder,
uden een, nemlig Gud?
8. Og JEsus kjendte strax i sin Aand, at
de tænkte saa ved sig selv, og sagde til dem:
hvi tænke I Saadant i eders Hjerter?
9 Hvilket er lettere? at sige til den Værk-
brudne: Synderne ere dig forladte? eller
at sige: staae op, tag din Seng op, og
vandre?
10 Men paa det at I skulle vide, at
Menneskens Søn haver Magt til at for-
lade Synder paa Jorden,—sagde han til
den Værkbrudne:—
11 Jeg siger dig: staae op, og tag din
Seng op, og gak til dit Huus.
12 Og han stod strax op, og tog Sen-
gen op, og gik ud for alles Øine; saa at de
bleve alle forfærdede, og prisede Gud, og
sagde: vi have aldrig seet Saadant. c.1,27.
13. Og (JEsus) gik ud igjen til Søen;
og alt Folket kom til ham, og han lærte
dem.
14. Og der han gik frem, saae han Levi
Alphæi (Søn) siddende i Toldboden og
sagde til ham: følg mig. Og han stod
op, og fulgte ham. Matth. 9, 9 fgg.
Luc. 5, 27 fgg.
15 Og det begav sig, der han sad til-
bords i hans Huus, satte og mange Tol-
dere og Syndere sig tilbords med JEsu og
hans Disciple; thi de vare mange, og de
fulgte ham.
16. Og der de Skriftkloge og Pharisæer-
ne saae, at han aad med Toldere og Syn-
dere, sagde de til hans Disciple: hvad (er
dette), at han æder og drikker med Toldere
og Syndere?
17. Og der JEsus det hørte, sagde han
til dem: de Karske have ikke Læge behov;
men de, som have ondt. Jeg er ikke kom-
men, at kalde Retfærdige, men Syndere til
Omvendelse. Luc. 19, 10. 1 Tim 1, 15
18. Og Johannis Disciple og Pharisæ-
ernes fastede; og de kom, og sagde til ham:
hvorfor faste Johannis Disciple og Pha-
risæernes, men dine Disciple faste ikke?
19. Og JEsus sagde til dem: mon Bryl-
lups-Folkene kunne faste den Stund, Brud-
gommen er hos dem? saalænge de have
Brudgommen hos sig, kunne de ikke faste
20. Men de Dage skulle komme, da
Brudgommen skal tages fra dem, og da
skulle de faste i de Dage.
21. Og Ingen sætter en Klud af nyt
Klæde paa et gammelt Klædebon, ellers
river den nye Klud derpaa noget af det
gamle, og Hullet bliver værre.
22. Og Ingen lader ny Viin i gamle
Læder-Flasker, ellers sprænger den nye
Viin Læder-Flaskerne, og Vinen spildes,
og Læder-Flaskerne fordærves; men man
skal lade ny Viin i nye Læder-Flasker.
23. Og det begav sig, at han vandrede
om Sabbaten igjennem Sæden, og hans
Disciple begyndte, idet de gik, at plukke
Ax. Matth. 12, 1 fgg. Luc. 6, 1 fgg.
24. Og Pharisæerne sagde til ham: see,
hvorfor gjøre de om Sabbaterne det, som
ikke er tilladt?
25. Og han sagde til dem: have I aldrig
læst, hvad David gjorde, der han havde
det behov, og hungrede (baade) selv og
de, som vare med ham?
26. Hvorledes han gik ind i Guds Huus,
da Abjathar var Ypperste-Præst, og aad
Skue-Brødene, som det ikke er tilladt No-

en at æde, uden Præsterne, og gav ogsaa
em, som vare med ham? 1 Sam. 21, 6.
27. Og han sagde til dem: Sabbaten
er til for Menneskets Skyld, ikke Men-
nesket for Sabbatens Skyld.
28. Saa er Menneskens Søn en Herre
ogsaa over Sabbaten.

3. Capitel.

Christus helbreder en visnen Haand, 1-6. uddriver Djævle, 7-12. udvælger de Tolv, 13-19. bespottes af de Skriftkloge, 20-30. kalder sine Disciple sine Nærpaarørende, 31-35.

1. Og han gik atter ind i Synagogen;
og der var et Menneske, som havde en vis-
nen Haand. Matth. 12, 9 fgg. Luc. 6, 6 fgg.
2. Og de toge vare paa ham, om han
vilde helbrede ham om Sabbaten, at de
kunde anklage ham.
3. Og han sagde til det Menneske, som
havde den visne Haand: staae op, og træd
frem!
4. Og han sagde til dem: er det tilladt
om Sabbaterne at gjøre godt? eller at
gjøre ondt? at frelse et Liv? eller at slaae
ihjel? men de taug.
5. Og han saae omkring paa dem med
Vrede, bedrøvet over deres Hjertes For-
hærdelse, og sagde til Mennesket: ræk din
Haand ud! Og han rakte den ud, og hans
Haand blev karsk igjen, som den anden.
6. Og Pharisæerne gik ud, og holdt strax
et Raad med de Herodianer mod ham,
hvorledes de kunde omkomme ham.
Matth. 22, 16.
7. Og JEsus veeg hen med sine Disciple
til Søen; og en stor Mængde fra Galilæa,
og fra Judæa fulgte ham, Joh. 6, 1.
8. og fra Jerusalem og fra Idumæa, og
fra hiin Side Jordan; og de, som boe om-
kring Tyrus og Sidon, en stor Mængde,
som hørte, hvor store Gjerninger han gjor-
de, kom til ham.
9. Og han sagde til sine Disciple, at et
lidet Skib skulde være tilrede til ham, for-
medelst Mængden, at de ikke skulde trænge
ham.
10. Thi han helbredede mange, saa at
saa mange, som havde Plager, trængte ind
paa ham, at de kunde røre ved ham.
11. Og naar de urene Aander saae ham,
faldt de ned for ham, og raabte, og sagde:
du er den Guds Søn.
12. Og han truede dem meget, at de skul-
de ikke aabenbare, hvo han var.
13 Og han gik op paa Bjerget, og kaldte
til sig, hvilke han selv vilde; og de gik hen
til ham.
14. Og han beskikkede Tolv, at de skulde
være hos ham, og at han kunde udsende
dem at prædike, Matth. 10, 1 fgg.
Luc. 6, 13 fgg. c. 9, 1.
15. og at have Magt til at helbrede
Sygdomme, og til at uddrive Djævle.
16. Og han tillagde Simon det Navn
Petrus. Joh. 1, 43.
17. Og Jakob Zebedæi Søn, og Johan-
nes Jakobi Broder, og han tillagde dem
Navn (af) Boanerges, det er: Tordens-
Sønner;
18. og Andreas, og Philippus, og Bar-
tholomæus, og Matthæus, og Thomas, og
Jakobus Alphæi Søn, og Thaddæus, og
Simon Cananites,
19. og Judas Ischarioth, som og for-
raadede ham.
20. Og de kom til Huset; og Folket kom
atter tilsammen, saa at de kunde end ikke
(komme til at) faae Mad. c. 6, 31.
21. Og der de, som vare omkring ham,
hørte det, gik de ud, at holde det tilbage;
thi de sagde: det er uregjerligt.
22. Og de Skriftkloge, som vare komne
ned fra Jerusalem, sagde: han haver Beel-
zebul, og ved den øverste Djævel uddriver
han Djævle. Matth. 9, 34. c. 12, 24 fgg.
23. Og han kaldte dem til sig, og sagde
til dem i Lignelser: hvorledes kan Satan
uddrive Satan?
24. Og dersom et Rige bliver splidagtigt
mod sig selv, kan samme Rige ikke bestaae.
Luc. 11, 17 fgg.
25. Og dersom et Huus bliver splidagtigt
mod sig selv, kan samme Huus ikke be-
staae.
26. Og dersom Satan haver sat sig op
imod sig selv, og er bleven splidagtig, kan
han ikke bestaae, men det er ude med ham.
27. Der kan jo Ingen gaae ind i den
Stærkes Huus, og røve hans Redskaber,
uden han tilforn binder den Stærke, og da
skal han plyndre hans Huus. Col. 2, 15.
28. Sandelig siger jeg eder: alle Synder
kunne forlades Menneskens Børn, ogsaa
Bespottelser, i hvor store Bespottelser de
end tale. Luc. 12, 10.
29. Men hvo, som taler bespotteligt mod
den Hellig Aand, haver evindelig ingen For-
ladelse, men er skyldig til en evig Dom —
30. Thi de sagde: han haver en ureen
Aand. —
31. Da kom hans Brødre og Moder, og

stode udenfor, sendte (Bud) til ham, og lode ham kalde. Matth. 12, 46 fgg. Luc. 8, 19 fgg.

32. Og Folket sad omkring ham; men de sagde til ham: see, din Moder og dine Brødre udenfor spørge efter dig.

33. Og han svarede dem, og sagde: hvo er min Moder, eller mine Brødre?

34. Og han saae trindt omkring paa dem, som sadde om ham, og sagde: see, min Moder og mine Brødre. Ebr. 2, 11.

35. Thi hvo, som gjør Guds Villie, denne er min Broder, og min Søster og Moder.

4. Capitel.

Jesus lærer ved Lignelser om Sædemanden, 1-20. om et Lys, 21-23. om ret at høre Ordet, 24. 25. om Sæden, 26-29. om et Seneps-Korn, og andre Lignelser, 30-34. stiller Stormen, 35-41.

1. Og han begyndte atter at lære ved Søen, og meget Folk forsamledes til ham, saa han maatte træde ind i Skibet, og sidde paa Søen; og alt Folket var paa Landet ved Søen. Matth. 13, 1 fgg.

2. Og han lærte dem meget ved Lignelser, og sagde til dem i sin Underviisning:

3. Hører til! See, en Sædemand gik ud at saae. Luc. 8, 5 fgg.

4. Og det skede, idet han saaede, at Noget faldt ved Veien, og Himmelens Fugle kom, og aade det op.

5. Men Noget faldt paa Steengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voxte snart op, fordi det ikke havde dyb Jord.

6. Men der Solen gik op, blev det forbrændt; og efterdi det ikke havde Rod, visnede det.

7. Og Noget faldt iblandt Torne; og Tornene voxte op, og qvalte det, og det bar ikke Frugt.

8. Og Noget faldt i god Jord, og bar Frugt, som voxte og blev stor; og Noget bar tredive Fold, og Noget tresindstyve Fold, og Noget hundrede Fold.

9. Og han sagde til dem: hvo, som haver Øren at høre med, han høre!

10. Men der han var alene, spurgte de, som vare omkring ham, tilligemed de Tolv, ham om denne Lignelse.

11. Og han sagde til dem: det er eder givet at vide Guds Riges Hemmelighed; men for dem, som ere uden for, bliver det altsammen ved Lignelser;

12. at de seende skulle see, og ikke see, og hørende høre, og ikke forstaae; saa at de ikke omvende sig, og Synderne maatte forlades dem.

13. Og han sagde til dem: forstaae I ikke denne Lignelse; hvorledes ville I da forstaae alle Lignelserne?

14. Den, som saaer, saaer Ordet.

15. Men de ved Veien ere de, hvor Ordet bliver saaet, og naar de have hørt det, kommer strax Satan, og tager Ordet borte, som var saaet i deres Hjerter.

16. Og ligeledes de, som ere saaede paa Steengrund, ere de, som, naar de have hørt Ordet, annamme det strax med Glæde,

17. og have ingen Rod i sig, men blive ved til en Tid: naar siden Trængsel eller Forfølgelse skeer for Ordets Skyld, forarges de strax.

18. Og de, som ere saaede iblandt Tornene, ere de, som høre Ordet;

19. og denne Verdens Bekymringer, og Rigdommens Forførelse, og indtrængende Begjerligheder til de andre Ting qvæle Ordet, og det bliver uden Frugt. Matth. 19, 22.

20. Og de, som ere saaede i god Jord, ere de, som høre Ordet, og annamme det, og bære Frugt, Endeel tredive Fold, og Endeel tresindstyve Fold, og Endeel hundrede Fold.

21. Og han sagde til dem: kommer Lyset ind, for at det skal sættes under Skjeppen eller under Bordet? mon ikke for at det skal sættes paa Lysestagen? Matth. 5, 15. Luc. 8, 16 fg.

22. Thi Intet er skjult, som jo skal aabenbares, ei heller er der skeet Noget (for at blive) lønligt, men for at det skal komme til Lyset. Matth. 10, 26. Luc. 12, 2.

23. Dersom nogen haver Øren at høre med, han høre!

24. Og han sagde til dem: agter paa, hvad I høre; med hvad Maade I maale, skal eder maales; og eder, som høre, skal der gives end mere. Matth. 7, 2. Luc. 6, 38. Rom. 2, 1.

25. Thi hvo, som haver, ham skal gives; og hvo, som ikke haver, fra ham skal tages ogsaa det, han haver. Matth. 13, 12.

26. Og han sagde: Guds Rige haver sig saaledes, som naar et Menneske kaster Sæd i Jorden,

27. og han sover, og han staaer op, Nat og Dag; og Sæden voxer og bliver høi, saa at han ikke veed (hvorledes)

første Græs, derefter Ax, derefter fuldkomment Korn i Axet.

29. Men naar Frugten bliver fuldkommen, skikker han strax Segelen hen; thi Høsten er forhaanden.

30. Og han sagde: hvormed ville vi ligne Guds Rige? eller med hvad Lignelse ville vi ligne det?

31. (Det er) ligesom et Senepskorn, hvilket, naar det saaes i Jorden, er mindre end al anden Sæd paa Jorden.

Matth. 13, 31. 32. Luc. 13, 19.

32. Og naar det er saaet, voxer det op, og bliver større end alle Maturter, og faaer store Grene, saa at Himmelens Fugle kunne gjøre Rede under Skyggen deraf.

33. Og han talede Ordet til dem ved mange saadanne Lignelser, eftersom de kunde fatte det. Matth. 13, 3-34.

34. Men uden Lignelse talede han ikke til dem; men i Eenrum udlagde han det altsammen for sine Disciple.

35. Og den samme Dag, der det var bleven Aften, sagde han til dem: lader os fare over til hiin Side.

36. Og de lode Folket gaae, og toge ham med, som han var, i Skibet; men der vare og andre Skibe med ham.

Matth. 8, 23 fgg. Luc. 8, 22 fgg.

37. Og der kom en stærk Hvirvelvind; men den kastede Bølgerne ind i Skibet, saa at det allerede fyldtes.

38. Og han var bag i Skibet, og sov paa en Hovedpude, og de vakte ham op, og sagde til ham: Mester, bekymrer du dig ikke om, at vi forgaae?

39. Og han stod op, og truede Veiret, og sagde til Søen: tie! vær stille! og Veiret stilledes, og det blev ganske blikstille.

40. Og han sagde til dem: hvi ere I saa frygtagtige? hvorledes have I ikke Troe? c. 11, 22.

41. Og de frygtede saare, og sagde til hverandre: hvo er da denne, at baade Veiret og Søen ere ham lydige?

5. Capitel.

JEsus uddriver Djævle, og lader dem fare i Svinene, 1-20. helbreder den blodsottige Qvinde, og opvækker Jairi Datter, 21-43.

1. Og de kom paa hiin Side Søen til de Gadareners Egn. Matth. 8, 28 fgg. Luc. 8, 26 fgg.

2. Og der han traadte ud af Skibet, mødte ham strax et Menneske, (som kom) ud af de Dødes Grave, og som havde en ureen Aand.

3. Han havde Bolig i Gravene, og Ingen kunde binde ham, end ikke med Lænker.

4. Thi han havde ofte været bunden med Boier og Lænker, og Lænkerne vare blevne sønderrykkede af ham, og Boierne sønderslidte, og Ingen kunde tæmme ham.

5. Og han var altid Nat og Dag paa Bjergene og i Gravene, raabte, og slog sig selv med Stene.

6. Men der han saae JEsum langt borte, løb han (hen), og tilbad ham. c. 3, 11.

7. Og han raabte med høi Røst, og sagde: hvad haver jeg med dig at gjøre, JEsu, den allerhøieste Guds Søn? jeg besværger dig ved Gud, at du ikke piner mig. c. 1, 24.

8. —Thi han sagde til ham: far ud, du urene Aand, af dette Menneske!—

9. Og han udspurgte ham: hvad er dit Navn? og han svarede, og sagde: Legion er mit Navn; thi vi ere mange.

10. Og han bad ham meget, at han ikke skulde drive dem ud af Landet.

11. Men der var sammesteds ved Bjerget en stor Hjord Sviin, som der søgte Føde.

12. Og alle de Djævle bade ham, og sagde: send os til Svinene, at vi maae fare ind i dem.

13. Og JEsus tilstedede dem det strax. Og de urene Aander fore ud, og fore ind i Svinene; og Hjorden styrtede sig ned af Bakken i Søen,—men de vare henved to tusinde—og de druknede i Søen.

14. Men Svinehyrderne flyede, og kundgjorde det i Staden, og paa Landet; og de gik ud at see, hvad det var, som var skeet.

15. Og de kom til JEsum, og saae den, som havde været besat, at han sad, og var paaklædt, og var ved Sands, nemlig den, som havde havt den Legion; og de forfærdedes. v. 9.

16. Men de, som havde seet det, fortalte dem, hvorledes det var gaaet den Besatte, og om Svinene.

17. Og de begyndte at bede ham, at han vilde drage bort fra deres Egne.

Ap. G. 16, 39.

18. Og der han traadte ind i Skibet, bad den, som havde været besat, ham, at han maatte være hos ham.

19. Men JEsus tilstedte ham det ikke, men sagde til ham: gak hen i dit Huus til dine, og forkynd dem, hvor store Ting HErren haver gjort dig, og at han har forbarmet sig over dig.

20. Og han gik bort, og begyndte at udraabe i Decapolis, hvor store Ting JEsus havde gjort imod ham; og de forundrede sig alle.

21. Og der JEsus igjen var faret i Skibet til hiin Side, forsamledes meget Folk til ham; og han var ved Søen.

22. Og see, der kom een af Synagoge-Forstanderne, ved Navn Jairus; og der han saae ham, faldt han ned for hans Fødder. Matth. 9, 18 fgg. Luc. 8, 41 fgg.

23. Og han bad ham meget, og sagde: min lille Datter er paa sit Yderste; o! at du vilde komme og lægge Hænderne paa hende, at hun kan frelses! da skal hun leve.

24. Og han gik bort med ham, og meget Folk fulgte ham, og de trængte ham.

25. Og der var en Qvinde, som havde havt Blodflod tolv Aar.

26. Og hun havde lidt meget af mange Læger, og havde tilsat alt det, hun havde og hun var ikke bleven hjulpen, men det var blevet alt værre med hende.

27. Der hun hørte om JEsu, kom hun iblandt Folket bag til, og rørte ved hans Klædebon. Matth. 14, 36. Luc. 6, 19.

28. Thi hun sagde: om jeg ikkun kan røre ved hans Klæder, saa bliver jeg frelst.

29. Og strax tørredes hendes Blods Kilde; og hun fornam i Legemet, at hun var bleven helbredet fra Plagen.

30. Og JEsus fornam strax paa sig selv den Kraft, som udgik af ham, og vendte sig om iblandt Folket, og sagde: hvo haver rørt ved mine Klæder?

31. Og hans Disciple sagde til ham: du seer, at Folket trænger dig, og du siger: hvo rørte ved mig?

32. Og han saae sig om, for at see hende, som havde gjort dette.

33. Men Qvinden frygtede og bævede, da hun vidste hvad hende var skeet, og kom, og faldt ned for ham, og sagde ham al Sandheden.

34. Men han sagde til hende: Datter! din Troe haver frelst dig! gak bort med Fred, og vær helbredet fra din Plage!

35. Der han endnu talede, kom Nogle fra Synagoge-Forstanderens (Huus), og sagde: din Datter er død, hvi umager du Mesteren længer!

36. Men JEsus hørte strax det, som blev sagt, og han sagde til Synagoge-Forstanderen: frygt ikke, troe ikkun!

37. Og han tilstedte Ingen at [illegible] med sig, uden Petrus, og Jakobus, og Johannes, Jakobi Broder.

38. Og han kom i Synagoge-Forstanderens Huus, og saae Bulder, og dem, som græd og hylede meget.

39. Og han gik ind og sagde til dem: hvi larme I og græde? Barnet er ikke dødt, men sover. Joh. 11, 11.

40. Og de beloe ham; men han dreev dem alle ud, og tog Barnets Fader og Moder med sig, og dem, som vare med ham, og gik ind, hvor Barnet laae.

41. Og han tog Barnet ved Haanden, og sagde til det: talitha kumi! som, oversat, er: "Pige,—jeg siger dig—staae op!" Luc. 7, 14.

42. Og Pigen stod strax op, og gik omkring, thi hun var tolv Aar gammel. Og de forfærdedes overmaade.

43. Og han bød dem meget, at Ingen skulde faae det at vide; og han sagde, at de skulde give hende at æde.

6. Capitel.

JEsus foragtes i Nazareth, 1-6. udsender de Tolv, 7-13. Herodes mener, han var Johannes, som han havde ladet halshugge, 14-29. JEsus lærer, og bespiser 5000 Mænd, 30-44. beder, gaaer paa Havet, helbreder mange, 45-56.

1. Og han gik ud derfra, og kom til sit Fædreneland; og hans Disciple fulgte ham. Matth. 13, 54 fgg. Luc. 4, 16 fgg.

2. Og der Sabbaten kom, begyndte han at lære i Synagogen; og mange, som hørte det, forundrede sig saare, og sagde: hvorfra haver denne saadant? og hvad er det for en Viisdom, som ham er given, at ogsaa saadanne kraftige Gjerninger skee ved hans Hænder?

3. Er denne ikke den Tømmermand, Mariæ Søn, men Jakobs og Jose og Judæ og Simons Broder? ere ikke og hans Søstre her hos os? og de forargedes over ham. Joh. 6, 42.

4. Men JEsus sagde til dem: en Prophet er ikke foragtet uden i sit Fædreneland, og iblandt sine Slægtninge, og i sit Huus. Joh. 4, 44.

5. Og han kunde der slet ingen kraftig Gjerning gjøre, undtagen at han lagde Hænderne paa nogle faa Syge, og helbredede dem.

6. Og han forundrede sig over deres Vantroe; og gik omkring i Byerne, og lærte. Matth. 9, 35. Luc. 13, 22.

kyndte at udsende dem to og to; og gav dem Magt over de urene Aander.
c. 3, 13 fgg. Matth. 10, 1 fgg.

8. Og han bød dem, at de skulde Intet tage med til Reisen, uden alene en Stav; ei Taske, ei Brød, ei Penninge i Beltet;

9. men have anbundne Soller paa, og ikke iføre sig to Kjortle.

10. Og han sagde til dem: hvor I gaae ind i et Huus, bliver der, indtil I reise derfra (Stedet).

11. Og dersom Nogle ikke annamme eder, og ei høre eder, da, naar I gaae ud fra dem, afryster Støvet, som er under eders Fødder, dem til et Vidnesbyrd. Sandelig siger jeg eder: det skal gaae Sodoma og Gomorra taaleligere paa Dommens Dag end den Stad. Ap.G.13,51. c.18,6.

12. Og de gik ud, og prædikede, at man skulde omvende sig.

13. Og de dreve mange Djævle ud, og salvede mange Syge med Olie, og helbredede dem. Jak. 5, 14.

14. Og Kong Herodes hørte det;—thi JEsu Navn var bleven bekjendt—og han sagde: Johannes den Døber er opreist fra de Døde, og derfor tee sig de kraftige Gjerninger i ham.
Matth. 14, 1 fgg. Luc. 9, 7 fgg.

15. Andre sagde: han er Elias; men andre sagde: han er en Prophet, eller som en af Propheterne. Matth. 16, 14.

16. Men der Herodes hørte det, sagde han: den Johannes, som jeg haver ladet halshugge, ham er det; han er opreist fra de Døde.

17. Thi Herodes havde udsendt nogle, og grebet Johannes, og bundet ham i Fængsel, for Herodias, sin Broder Philippi Hustrues, Skyld; thi han havde taget hende tilægte. Luc. 3, 19. 20.

18. Thi Johannes sagde til Herodes: det er dig ikke tilladt, at have din Broders Hustrue.

19. Men Herodias efterstræbte ham, og vilde slaaet ham ihjel, og kunde ikke.

20. Thi Herodes frygtede for Johannes, fordi han vidste, at han var en retfærdig og hellig Mand, og han holdt ham i Agt, og naar han havde hørt ham, gjorde han meget deraf, og hørte ham gjerne.
Matth. 21, 26.

21. Og da der kom en beleilig Dag, der Herodes gjorde sine Store og de øverste Høvedsmænd og de Ypperste i Galilæa et Gjestebud paa sin Fødselsdag,

22. og Herodias Datter kom ind, og dandsede, og behagede Herodes, og dem, som sadde med tilbords, sagde Kongen til Pigen: beed mig om, hvad du vil, saa vil jeg give dig det.

23. Og han svoer hende: hvad du beder om, vil jeg give dig, indtil Halvdelen af mit Rige.

24. Og hun gik ud, og sagde til sin Moder: hvad skal jeg bede om? men hun sagde: Johannis den Døbers Hoved.

25. Og hun gik strax hastelig ind til Kongen, bad og sagde: jeg vil, at du skal strax give mig paa et Fad Johannis den Døbers Hoved.

26. Og Kongen blev bedrøvet; dog for Edernes Skyld, og for deres Skyld, som sadde med tilbords, vilde han ikke afvise hende.

27. Og Kongen sendte strax en af Vagten hen, og befoel, at hente hans Hoved.

28. Denne gik da hen, og halshuggede ham i Fængslet, og han bar hans Hoved frem paa et Fad, og gav Pigen det, og Pigen gav sin Moder det.

29. Og der hans Disciple hørte det, kom de, og toge hans Legeme op, og lagde det i en Grav.

30. Og Apostlerne forsamledes til JEsum, og forkyndte ham alle Ting, baade hvad de havde gjort, og hvad de havde lært.

31. Og han sagde til dem: kommer nu I (med) afsides til et Sted, og hviler lidet; thi de vare mange, som gik til og fra, og de havde end ikke beleilig Tid til at æde.

32. Og de fore bort til et øde Sted i et Skib for dem selv. Matth. 14, 13 fgg.
Luc. 9, 10 fgg. Joh. 6, 1 fgg.

33. Og Folket saae dem fare bort, og mange kjendte ham; og de løb derhen tilfods fra alle Stæderne, og kom førend de, og kom til ham.

34. Og JEsus gik ud (af Skibet,) og saae meget Folk, og han ynkedes inderligen over dem, thi de vare som Faar, der have ingen Hyrde; og han begyndte at lære dem meget. Matth. 9, 36.

35. Og der Dagen var nu fast forløben, gik hans Disciple til ham, og sagde: det er et øde Sted, og Dagen er nu fast forløben.

36. Lad dem fare, at de kunne gaae hen i de omliggende Gaarde og Landsbyer, at kjøbe sig selv Brød; thi de have Intet at æde.

37. Men han svarede og sagde til dem:

giver I dem at æde. Og de sagde til ham:
skulle vi gaae bort og kjøbe Brød for to
hundrede Penninge, og give dem at æde?
38. Og han sagde til dem: hvor mange
Brød have I? gaaer bort, og seer. Og
der de havde efterseet det, sagde de: fem,
og to Fiske.
39. Og han bød dem, at lade dem alle
sætte sig ned i adskillige Hobe, som til-
bords, paa det grønne Græs.
40. Og de satte sig ned Hob ved Hob, i
somme hundrede, og i somme halvtred-
sindstyve.
41. Og han tog de fem Brød og de to
Fiske, saae op til Himmelen, og velsignede
(dem); og han brød Brødene, og gav sine
Disciple dem, at de skulde lægge (dem) for
Folket; og de to Fiske skiftede han iblandt
dem alle.
42. Og de aade alle og bleve mætte
43. Og de opsamlede tolv Kurve fulde
af (Brød-)Stykkerne, og af Fiskene.
44. Og de, som aade Brødene, vare hen-
ved fem tusinde Mænd.
45. Og han nødte sine Disciple strax til
at gaae ind i Skibet, og fare forud hen til
hiin Side til Bethsaida, imedens han lod
Folket fare. Matth. 14, 22 fgg.
Joh. 6, 15 fgg.
46. Og der han havde taget Afskeed fra
dem, gik han op paa Bjerget, for at bede.
47. Og der det var blevet Aften, var Skibet
midt paa Søen, og han alene paa Landet.
48. Og han saae, at de leed Nød, idet
de roede, thi Vinden var dem imod; og
ved den fjerde Nattevagt kom han til dem
vandrende paa Søen; og han vilde gaaet
dem forbi.
49. Men der de saae ham vandre paa
Søen, meente de, at det var et Spøgelse,
og de raabte.
50. —Thi de saae ham alle, og bleve
forskrækkede. —Og han talede strax med
dem, og sagde til dem: værer frimodige!
det er mig; frygter ikke.
51. Og han traadte ind i Skibet til dem,
og Vinden stilledes; og de forfærdedes
overmaade meget ved sig selv, og forun-
drede sig. c. 4, 39.
52. Thi de havde ikke faaet Forstand af
det, som var skeet med Brødene; thi de-
res Hjerte var forhærdet.
53. Og der de vare farne over, kom de
til det Land Genezareth, og lagde til Land.
54. Og der de traadte ud af Skibet,
kjendte man ham strax;
55. og løb om i den ganske omliggende
Egn, og begyndte at føre dem, som havde
ondt, omkring paa Sengene (derhen),
hvor de hørte, at han var.
56. Og hvor han gik ind i Byer eller
Stæder, eller Landsbyer, lagde de de Syge
paa Torvene, og bade ham, at de maatte
ikkun røre ved Sømmen paa hans Klæde-
bon; og alle de, som rørte ved ham, bleve
helbredte. c. 5, 27. 28.

7. Capitel.

JEsus taler om, hvad der gjør Mennesket urent, og
laster Pharisæernes Hyklerie, 1-23. bønhører den
Cananæiske Qvinde, 24-30. helbreder en Døv, 31-
37.

1. Og Pharisæerne og nogle af de
Skriftkloge, som vare komne fra Jerusa-
lem, forsamledes til ham.
Matth. 15, 1 fgg. Luc. 11, 37 fgg.
2. Og der de saae nogle af hans Disci-
ple æde Brød med almindelige, det er, med
utoede Hænder, lastede de det.
3. —Thi Pharisæerne og alle Jøderne
æde ikke uden ofte at toe Hænderne, saa-
som de holde de Gamles Anordninger;
4. og (hvad der kommer) fra Torvet,
æde de ikke, uden at toe det; og der ere
mange andre Ting, som de have vedtaget
at holde, med at toe Bægere og Kruus, og
Kobber-Kar, og Bænke. —
5. Derefter spurgte Pharisæerne og de
Skriftkloge ham ad: hvi vandre ikke dine
Disciple efter de Gamles Anordning, men
æde Brød med utoede Hænder?
6. Men han svarede, og sagde til dem:
Esaias haver spaaet ret om eder, I Oien-
skalke! som skrevet er: dette Folk ærer mig
med Læberne, men deres Hjerte er langt
fra mig. Es. 29, 13.
7. Men de dyrke mig forgjeves, idet de
lære saadanne Lærdomme, som ere Men-
neskenes Bud. Col. 2, 18-23.
8. Thi I forlade Guds Bud, og holde
Menneskers Anordning med at toe Kruus
og Bægere; og I gjøre mange andre saa-
danne Ting. Matth. 23, 14-26.
9. Og han sagde til dem: smukt afskaffe
I Guds Bud, paa det I kunne holde
eders Anordning.
10. Thi Moses haver sagt: ær din Fa-
der og din Moder; og: hvo, som bander
Fader eller Moder, skal visseligen døe.
2 Mos. 20, 12. 2 Mos. 21, 17.
11. Men I sige: naar nogen siger til sin
Fader eller Moder: det, som du af mig

ilde været hjulpen med, (er en) Corban,
t er: en Gave (til Templet),
12. saa tilstede I ham ikke ydermere
gjøre sin Fader eller Moder nogen
Hjælp).
13. Og I gjøre Guds Ord til Intet for-
medelst eders Anordning, som I have paa-
lagt, og I gjøre mange saadanne lignende
Ting. 1 Tim. 4, 3.
14. Og han kaldte alt Folket til sig, og
sagde til dem: hører mig alle, og forstaaer.
15. Der er Intet udenfor Mennesket,
som kommer ind i ham, som kan gjøre ham
ureen; men de Ting, som gaae ud af ham,
ere de, som gjøre Mennesket ureent.
Ap. G. 10, 15. Rom. 14, 14. c. 17, 20.
Tit. 1, 15.
16. Dersom nogen haver Øren, at høre
med, han høre!
17. Og der han var indgangen i Huset
fra Folket, spurgte Disciplene ham om
denne Lignelse.
18. Og han sagde til dem: ere og I saa
uforstandige? forstaae I ikke, at alt det,
som udenfra kommer ind i Mennesket, det
kan ikke gjøre ham ureen?
19. Thi det kommer ikke ind i hans Hjerte,
men i Bugen, og gaaer ud ved den natur-
lige Gang, som udrenser al Mad.
20. Men han sagde: hvad som udgaaer
af Mennesket, det gjør Mennesket ureent.
21. Thi indvortes af Menneskenes Hjerte
udgaae onde Tanker, Hoer, Skjørlevnet,
Mord.
22. Tyverier, Gjerrighed, Ondskab, Svig,
Uteerlighed, et ondt Øie, Guds-Bespot-
telse, Hovmod, Uforstandighed.
23. Alle disse onde Ting udgaae indvor-
tes fra, og gjøre Mennesket ureent.
24. Og han stod op, og gik derfra til
Tyri og Sidons Grændser, og gik ind i et
Huus, og vilde ingen lade vide det; og det
kunde dog ikke blive skjult.
Matth. 15, 21 fgg.
25 Thi en Qvinde, som havde hørt om
ham, (og) hvis lille Datter havde en ureen
Aand, kom, og faldt ned for hans Fødder.
26. — Men hun var en græsk Qvinde,
af Slægt Syrophoenicisk — og hun bad
ham, at han vilde uddrive Djævelen af
hendes Datter.
27. Men JEsus sagde til hende: lad
først Børnene mættes, thi det er ikke smukt
at tage Børnenes Brød, og kaste det for
de smaae Hunde.
28. Men hun svarede, og sagde til ham:
jo, HErre! thi og de smaae Hunde æde
under Bordet af Børnenes Smuler.
29. Og han sagde til hende: for dette
Ords Skyld gak bort! Djævelen er udfa-
ren af din Datter.
30. Og hun gik bort til sit Huus, og
fandt, at Djævelen var udfaren, og Dat-
teren kastet paa Sengen.
31. Og der han gik ud igjen fra Tyri og
Sidons Egne, kom han til den galilæiske
Søe, midt igjennem Decapolis Egne.
32. Og de førte en Døv til ham, som
besværlig kunde tale; og de bade ham, at
han vilde lægge Haanden paa ham.
Matth. 9, 32. 33. Luc. 11, 14.
33. Og han tog ham i Eenrum fra Fol-
ket, og lagde sine Fingre i hans Øren, og
spyttede, og rørte ved hans Tunge,
c. 8, 23. Joh. 9, 6.
34. og saae op til Himmelen, sukkede og
sagde til ham: ephphata! det er, oplad
dig! Joh. 11, 41. c. 17, 1.
35. Og strax aabnedes hans Øren og
hans Tunges Baand løsnedes, og han
talede reent.
36. Og han bød dem, at de skulde In-
gen sige det; men jo mere han bød dem,
desmere kundgjorde de det. c. 5, 43.
Matth. 8, 4. c. 9, 30.
37. Og de forundrede sig overmaade, og
sagde: han haver gjort alle Ting vel;
baade gjør han, at de Døve høre, og at de
Maalløse tale.

8. Capitel.

JEsus bespiser 4000 Mænd, 1-9. vil intet Tegn fra Himmelen give, 10-13. advarer for Pharisæernes Suurdeig, 14-21. helbreder en Blind, 22-26. Petrus bekiender, at JEsus er Guds Søn, 27-30. JEsus taler om sin Lidelse, om Selvfornegtelse og om sin Tilkommelse, 31-38. Cap. 9, 1.

1. I de samme Dage, da der var saare
meget Folk, og de havde Intet at æde,
kaldte JEsus sine Disciple til sig, og sagde
til dem: Matth. 15, 32 fgg.
2. Mig ynkes inderligen over Folket;
thi de have nu tøvet hos mig i tre Dage,
og have Intet at æde.
3. Og dersom jeg lader dem fare fastende
hjem, maatte de forsmægte paa Veien;
thi nogle af dem ere komne langt fra.
4. Og hans Disciple svarede ham: hvor-
fra skulde Nogen kunne mætte disse med
Brød her i Ørken?
5. Og han spurgte dem ad: hvor mange
Brød have I? men de sagde: syv.
6. Og han bød Folket sætte sig ned paa

Jorden, og tog de syv Brød, takkede, brød dem, og gav sine Disciple dem, at de skulde lægge dem for dem, og de lagde dem for Folket. c. 6, 41.

7. Og de havde faa smaae Fiske; og han velsignede (dem), og bød, at ogsaa de skulde lægges for.

8. Men de aade, og bleve mætte; og toge af de levnede Stykker op syv Kurve.

9. Men de vare henved fire tusinde, som havde ædet; og han lod dem fare.

10. Og strax traadte han i Skibet med sine Disciple, og kom til Dalmanuthæ Egne. Matth. 15, 39. c. 16, 1 fgg.

11. Og Pharisæerne gik ud, og begyndte at tviste med ham, og begjerede af ham et Tegn fra Himmelen, for at friste ham. Joh. 6, 30.

12. Og han sukkede dybt i sin Aand, og sagde: hvi søger denne Slægt Tegn? Sandelig siger jeg eder, at intet Tegn skal gives denne Slægt.

13. Og han lod dem fare, og traadte i Skibet igjen, og foer til hiin Side.

14. Og de havde glemt at tage Brød med, og havde ikke mere end eet Brød med sig i Skibet. Matth. 16, 5 fgg.

15. Og han bød dem, og sagde: seer til, tager eder vare for Pharisæernes Suurdeig, og Herodis Suurdeig. Luc. 12, 1.

16. Og de bespurgte sig indbyrdes og sagde: (dette siger han) fordi vi have ikke Brød.

17. Og da JEsus fornam det, sagde han til dem: hvi bespørge I eder derom, at I ikke have Brød? besinde I eder ikke endnu, og forstaae I ei heller? have I endnu eders forhærdede Hjerte? c. 6, 52.

18. Have I Øine, og see ikke? og have I Øren, og høre ikke? og komme I ikke ihu?

19. Da jeg brød fem Brød til fem tusinde, hvor mange Kurve fulde af (levnede) Stykker toge I da op? de sagde til ham: tolv. c. 6, 43. 44.

20. Men da (jeg brød) de syv til de fire tusinde, hvor mange Kurve fulde af (levnede) Stykker toge I da op? men de sagde: syv. v. 8. 9.

21. Og han sagde til dem: hvorledes forstaae I da ikke?

22. Og han kom til Bethsaida; og de førte en Blind til ham, og bade ham, at han vilde røre ved ham.

23. Og han tog den Blinde ved Haanden, og ledede ham hen udenfor Byen, spyttede i hans Øine, lagde Hænderne paa ham, og spurgte ham, om han saae noget? c. 7, 32. 33.

24. Og han saae op, og sagde: jeg seer Menneskene gaaende omkring, ligesom (jeg saae) Træer.

25. Derefter lagde han atter Hænderne paa hans Øine, og gjorde, at han fik Synet igjen; og han blev helbredet, og saae Alle klarlig.

26. Og han sendte ham til hans Huus, og sagde: du skal hverken gaae ind i Byen, ei heller sige Nogen det i Byen. c. 7, 36.

27. Og JEsus og hans Disciple gik ud til de Byer ved Cæsarea Philippi; og paa Veien spurgte han sine Disciple, og sagde til dem: hvem sige Menneskene, at jeg er? Matth. 16, 13 fgg. Luc. 9, 18 fgg.

28. Men de svarede: Nogle sige: (du er) Johannes den Døber, og Andre, Elias, men Andre, en af Propheterne. Matth. 14, 2.

29. Og han sagde til dem: men I, hvem sige I, at jeg er? da svarede Peder, og sagde til ham: du er Christus. Joh. 6, 69.

30. Og han bød dem strengeligen, at de ei skulde sige Nogen dette om ham.

31. Og han begyndte at lære dem, at Menneskens Søn skulde lide meget, og forskydes af de Ældste og Ypperste-Præsterne og de Skriftkloge, og ihjelslaaes, og opstaae efter tre Dage. c. 9, 31. c. 10, 33.

32. Og han sagde dette reent ud. Og Peder tog ham til sig, og begyndte at irettesætte ham.

33. Men han vendte sig og saae paa sine Disciple, og irettesatte Peder, og sagde: viig bag mig, Satan! thi du sandser ikke, hvad Guds er, men hvad Menneskens er.

34. Og han kaldte Folket til sig, tilligemed sine Disciple, og sagde til dem: hvo, som vil komme efter mig, han skal fornegte sig selv, og tage sit Kors op, og følge mig. Matth. 10, 37-39. c. 16, 24 fgg.

35. Thi hvo, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men hvo, som mister sit Liv for min og Evangelii Skyld, han skal frelse det. Joh. 12, 25.

36. Thi hvad kan det gavne et Menneske, om han vandt den ganske Verden og tog Skade paa sin Sjel?

37. Eller hvad kan et Menneske give til Vederlag for sin Sjel?

38. Thi hvo, som skammer sig ved mig og mine Ord iblandt denne utroe og syndige Slægt, ved ham skal og Menneskens Søn skamme sig, naar han kommer i sin Faders Herlighed med de hellige Engle.

Matth. 10, 33. 1 Cor. 1, 17 fgg. 2 Tim. 2, 12. 1 Joh. 2, 23.

Cap. 9, 1. Og han sagde til dem: sandelig siger jeg eder: der ere Nogle af dem, som her staae, som ingenlunde skulle smage Døden, forend de see Guds Rige at være kommet med Kraft.

9. Capitel.

JEsus forklares, 2-10. taler om Elias, 11-13. helbreder den Maanesyge, 14-29. taler om sin Lidelse, 30-32. om hvo, der er den største, 33-37. vil ei, at man skulde forbyde at drive Djævle ud i hans Navn, 38-41. advarer for Forargelse, 42-50.

2. Og sex Dage derefter tog JEsus Petrus, og Jakobus, og Johannes til sig, og førte dem alene afsides op paa et høit Bjerg; og han blev forvandlet for deres Øine. Matth. 17, 1 fgg. Luc. 9, 28 fgg.

3. Og hans Klæder bleve skinnende, meget hvide, som Snee, saa at ingen Bleger paa Jorden kan gjøre dem saa hvide.

Matth. 28, 3.

4. Og Elias og Moses bleve seete af dem; og de talede med JEsu.

5. Og Peder svarede, og sagde til JEsum: Rabbi! her er godt at være, og vi ville gjøre tre Boliger, dig een, og Moses een, og Elias een.

6. Thi han vidste ikke, hvad han talede; thi de vare heel forfærdede.

7. Og en Sky kom, som overskyggede dem; og en Røst kom af Skyen, som sagde: denne er min Søn, den Elskelige, hører ham! Matth. 3, 17.

8. Og strax, der de saae sig omkring, saae de Ingen mere, men JEsus alene hos dem.

9. Men der de gik ned af Bjerget, bød han dem, at de ikke skulde fortælle Nogen, hvad de havde seet, forend Menneskens Søn var opstanden fra de Døde.

10. Og de holdt det Ord hos sig (selv), og bespurgte sig med hverandre, hvad det er, at opstaae fra de Døde.

11. Og de spurgte ham, og sagde: de Skriftkloge sige jo, at Elias bør tilforn at komme?

12. Men han svarede, og sagde til dem: Elias skal vel komme først, og skikke alle Ting tilrette; og (det skal skee), som det er skrevet om Menneskens Søn, at han skal lide meget, og foragtes.

13. Men jeg siger eder, at baade er Elias kommen, og (at) de gjorde ved ham, hvad de vilde, eftersom der er skrevet om ham. Matth. 11, 14. Luc. 1, 17.

14. Og da han kom til Disciplene, saae han meget Folk omkring dem, og de Skriftkloge, som tvistede med dem.

Matth. 17, 14 fgg. Luc. 9, 37.

15. Og strax, der alt Folket saae ham, betoges de af Frygt, og de løb til, og hilsede ham.

16. Og han spurgte de Skriftkloge: hvad tviste I om med hverandre?

17. Og een af Folket svarede, og sagde: Mester, jeg haver ført min Søn til dig; han haver en maalløs Aand.

18. Og naarsomhelst den griber ham, sliber den ham, og han fraader og skjærer med sine Tænder, og visner hen; og jeg haver talet til dine Disciple om, at de skulde uddrive den, og de kunde ikke.

19. Men han svarede dem, og sagde: o du vantroe Slægt! hvorlænge skal jeg være hos eder? hvorlænge skal jeg taale eder? bringer ham til mig.

20. Og de ledte ham frem til ham: og der han saae ham, sleed Aanden ham strax, og han faldt paa Jorden, væltede sig, og fraadede. c. 1, 26.

21. Og han spurgte hans Fader: hvor længe er det, at dette vederfares ham? men han sagde: fra Barndom af;

22. og den haver ofte kastet ham baade i Ild og Vand, at den kunde omkomme ham; men formaaer du noget, da forbarm dig over os, og hjælp os.

23. Men JEsus sagde til ham: ja, dersom du kan troe! alle Ting ere den mulige, som troer. Luc. 17, 6.

24. Og strax raabte Barnets Fader grædende, og sagde: jeg troer, HErre! hjælp min Vantroe.

25. Men der JEsus saae, at Folket løb til, truede han den urene Aand, og sagde til den: du maalløse og døve Aand! jeg byder dig, faer ud af ham, og at du farer ikke herefter ind i ham.

26. Da skreeg den, og sleed ham saare, og for ud; og han blev ligesom død, saa at mange sagde: han er død.

27. Men JEsus tog ham fat ved Haanden, og reiste ham op; og han stod op.

28. Og der han var gangen ind i et Huus, spurgte hans Disciple ham i Eenrum: hvi kunde vi ikke uddrive den?

29. Og han sagde til dem: dette Slags

kan ikke (bringes til at) fare ud ved Noget, uden ved Bøn og Faste.

30. Og da de gik ud derfra, vandrede de igjennem Galilæa; og han vilde ikke, at Nogen skulde vide det.

31. Thi han lærte sine Disciple, og sagde til dem: Menneskens Søn skal overantvordes i Menneskenes Hænder, og de skulle ihjelslaae ham; og naar han er ihjelslagen, skal han opstaae paa den tredie Dag.
Matth. 16, 21. c. 17, 22. 23. c. 8, 31. Luc. 9, 44. c. 24, 7.

32. Men de forstode ikke det Ord, og frygtede for at spørge ham. Luc. 18, 34.

33. Og han kom til Capernaum; og der han var i Huset, spurgte han dem: hvad bespurgte I eder indbyrdes om paa Veien? Matth. 18, 1 fgg.

34. Men de taug; thi de havde bespurgt sig med hverandre paa Veien, hvilken (der skulde være) den største. Luc. 9, 46. c. 22, 24.

35. Og han satte sig, og kaldte de Tolv, og sagde til dem: dersom Nogen vil være den første, han skal være den sidste iblandt alle, og alles Tjener. Matth. 20, 26.
Marc. 10, 43.

36. Og han tog et lidet Barn, og stillede det midt iblandt dem, og tog det i Favn, og sagde til dem:

37. Hvo, som annammer eet af saadanne smaae Børn i mit Navn, annammer mig; og hvo, mig annammer, annammer ikke mig, men den, som mig udsendte. Matth. 18, 5. Luc. 9, 48.

38. Men Johannes svarede ham, og sagde: Mester! vi saae Een, der ikke følger os, som drev Djævle ud i dit Navn; og vi forbøde ham det, fordi han ikke følger os. Luc. 9, 49. 50.

39. Men JEsus sagde: forbyder ham det ikke; thi der er Ingen, som gjør en kraftig Gjerning i mit Navn, og kan snart derpaa tale ilde om mig. 1 Cor. 12, 3.

40. Thi hvo, som ikke er imod os, er med os.

41. Thi hvo, som skjenker eder med et Bæger Vand i mit Navn, fordi I høre Christo til, sandelig jeg siger eder, han skal ingenlunde miste sin Løn.
Matth. 10, 42. c. 25, 35.

42. Og hvo, som forarger Een af de Smaae, som troe paa mig, ham var det bedre, at der blev hængt en Møllesteen om hans Hals, og han blev kastet i Havet. Matth. 18, 6 fgg. Luc. 17, 1. 2.

43. Og dersom din Haand forarger dig, hug den af; det er dig bedre, at gaae som en Krøbling ind til Livet, end at have to Hænder, og fare hen til Helvede i den uslukkelige Ild. Matth. 5, 30. c. 18, 8. 9.

44. hvor deres Orm ikke døer, og Ilden ikke udslukkes.

45. Og dersom din Fod forarger dig, hug den af; det er dig bedre, at gaae halt ind til Livet, end at have to Fødder, og blive kastet i Helvede, i den uslukkelige Ild.

46. hvor deres Orm ikke døer, og Ilden ikke udslukkes.

47. og dersom dit Øie forarger dig, kast det fra dig; det er dig bedre, at gaae eenøiet ind i Guds Rige, end at have to Øine, og blive kastet i Helvedes Ild. Matth. 5, 29.

48. hvor deres Orm ikke døer, og Ilden ikke udslukkes.

49. Thi hver skal saltes med Ild, og alt Offer skal saltes med Salt.

50. Saltet er godt, men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed ville I salte det? haver Salt hos eder selv og holder Fred med hverandre. Matth. 5, 13. Luc. 14, 34.
Col. 4, 6. Rom. 12, 18.

10. Capitel.

JEsus taler om Ægteskabs-Skilsmisse, 1-12. velsigner smaae Børn, 13-16. lærer at foragte Rigdom, &c. 17-27. trøster dem, som have forlagt Alt for hans Skyld, 28-31. taler om sin Lidelse, 32-34. irettesætter Zebedæi Sønner, og raader til Ydmyghed, 35-45. helbreder den blinde Bartimæus, 46-52.

1. Og han stod op, og kom derfra til Judæas Grændser igjennem (Landet) paa hiin Side Jordan, og Folket gik atter til ham i Hobetal; og han lærte dem atter, som han pleiede. Matth. 19, 1 fgg.

2. Og Pharisæerne gik til ham, og spurgte, for at friste ham: er det en Mand tilladt, at skilles fra sin Hustru?

3. Men han svarede, og sagde til dem: hvad haver Moses budet eder?

4. Men de sagde: Moses tilstedede, at skrive et Skilsmisse-Brev, og skille sig fra hende. 5 Mos. 24, 1. Matth. 5, 31. 32.

5. Og JEsus svarede, og sagde til dem: formedelst eders Hjerters Haardhed skrev han eder dette Bud.

6. Men fra Skabningens Begyndelse haver Gud gjort dem Mand og Qvinde.
1 Mos. 1, 27.

7. Derfor skal et Menneske forlade sin Fader og Moder, og blive fast hos sin Hustru; 1 Mos. 2, 24. Eph. 5, 31.

8. og de to skulle være eet Kjød; saa at de ere ikke længere to, men eet Kjød.
1 Cor. 6, 16.

Hvad altsaa Gud haver tilsammen-
:t, skal Mennesket ikke adskille.
1 Kor. 7, 10. 11.
). Og hans Disciple spurgte ham at-
i Huset om det samme.
1. Og han sagde til dem: hvo, som
ler sig fra sin Hustru, og tager en an-
i tilægte, han bedriver Hoer med hende.
Luc. 16, 18.
2. Og dersom en Qvinde skiller sig fra
Mand, og ægtes af en anden, hun be-
ver Hoer.
3. Og de førte smaae Børn til ham, at
n skulde røre ved dem; men Disciplene
lede dem, som bare dem frem.
Matth. 19, 13 fgg. Luc. 18, 15 fgg.
4. Men der JEsus det saae, blev han
d, og sagde til dem: lader de smaae
rn komme til mig, og forhindrer dem
e; thi Guds Rige hører saadanne til.
5. Sandelig siger jeg eder: hvo, som
e annammer Guds Rige som et lidet
rn, han skal ingenlunde komme ind i
t. Matth. 18, 3. 1 Cor. 14, 20.
6. Og han tog dem i Favn, og lagde
enderne paa dem, og velsignede dem.
7. Og der han var udgangen paa Vei-
, løb En til, og faldt paa Knæe for ham,
spurgte ham: gode Mester! hvad skal
j gjøre, at jeg kan arve et evigt Liv?
8. Men JEsus sagde til ham: hvi
der du mig god? Ingen er god, uden
n, nemlig Gud.
9. Du veed Budene: du skal ikke be-
ive Hoer; du skal ikke slaae ihjel; du
il ikke stjæle; du skal ikke sige falskt Vid-
sbyrd; du skal ikke bedrage; ær din Fa-
r og din Moder. 2 Mos. 20, 12 fgg.
Rom. 13, 9.
20. Men han svarede, og sagde til ham:
lester! alt dette haver jeg holdet fra min
ngdom af.
21. Men JEsus saae paa ham, og elskte
m, og sagde til ham: een Ting fattes
g: gak bort, sælg hvad du haver, og giv
: Fattige (det), saa skal du have et Li-
ndeskat i Himmelen; og kom, følg mig,
j tag Korset op. Luc. 12, 33. c. 16, 9.
Matth. 10, 38.
22. Men han blev ilde tilfreds over den
le, og gik bedrøvet bort; thi han havde
eget Gods.
23. Og JEsus saae sig om, og sagde til
ne Disciple: hvor vanskeligen skulle de,
m have Rigdom, komme ind i Guds Rige!
24. Men Disciplene bleve forfærdede over
ns Ord. Men JEsus svarede igjen, og
sagde til dem: Børn! hvor vanskeligt er
det, at de, som forlade sig paa Rigdom,
kunne komme ind i Guds Rige!
25. Det er lettere, at en Kameel gaaer
igjennem et Naale-Øie, end at en Riig
kommer ind i Guds Rige.
26. Da forfærdedes de end meget mere,
og sagde til hverandre: hvo kan da blive
salig?
27. Men JEsus saae paa dem, og sagde:
for Menneskene er det umuligt, men ikke
for Gud; thi alle Ting ere mulige hos
Gud. Luc. 1, 37.
28. Men Peder begyndte at sige til ham:
see, vi have forladt Alting og fulgt dig.
Matth. 4, 20. Luc. 5, 11.
29. Men JEsus svarede, og sagde: san-
delig siger jeg eder, der er Ingen, som ha-
ver forladt Huus, eller Brødre, eller Søstre,
eller Fader, eller Moder, eller Hustru, eller
Børn, eller Agre, for min og Evangeliets
Skyld,
30. der jo skal faae hundrede Fold igjen,
nu i denne Tid, Huse, og Brødre, og Sø-
stre, og Mødre, og Børn, og Agre under
Forfølgelser, og i den tilkommende Verden
et evigt Liv.
31. Men mange, som ere de første, skulle
blive de sidste, og de sidste (blive) de første.
Matth. 20, 16.
32. Men de vare paa Veien, og gik op
til Jerusalem, og JEsus gik foran dem, og
de vare forfærdede, og fulgte ham frygten-
de. Og han tog atter de Tolv til sig, og
begyndte at sige dem, hvad ham skulde
vederfares. Matth. 20, 17 fgg.
Luc. 18, 31 fgg.
33. See, vi gaae op til Jerusalem, og
Menneskens Søn skal overantvordes de
Ypperste-Præster og Skriftkloge, og de skul-
le fordømme ham til Døden, og overant-
vorde ham til Hedningerne. c. 9, 31.
34. Og de skulle bespotte ham, og hud-
stryge ham, og bespytte ham, og ihjelslaae
ham, og paa den tredie Dag skal han op-
staae.
35. Da gik Jakobus og Johannes, Zebe-
dæi Sønner, til ham, og sagde: Mester!
vi ønske, at du skal gjøre os det, vi ville bede
om. Matth. 20, 20 fgg.
36. Men han sagde til dem: hvad ville
I, at jeg skal gjøre eder?
37. Men de sagde til ham: giv os, at vi
maae sidde, den ene ved din høire Side,
og den anden ved din venstre Side, i din
Herlighed.

38. Men JEsus sagde til dem: I vide ikke, hvad I bede; kunne I drikke den Kalk, som jeg drikker, og døbes med den Daab, som jeg døbes med? c. 14, 36. Luc. 12, 50.

39. Men de sagde til ham: vi kunne. Men JEsus sagde til dem: I skulle vel drikke den Kalk, som jeg drikker, og døbes med den Daab, som jeg døbes med;

40. men at sidde ved min høire og ved min venstre Side, hører ikke mig til at give Nogen, uden dem, som det er beredt.
Matth. 25, 34.

41. Og der de Ti hørte det, begyndte de at blive vrede paa Jakobus og Johannes.

42. Da kaldte JEsus dem til sig, og sagde til dem: I vide, at de, der ansees som Folkenes Regenter, herske over dem, og de Store iblandt dem bruge Myndighed over dem. Luc. 22, 25.

43. Men det skal ikke være saa iblandt eder, men hvo, som vil være stor iblandt eder, skal være eders Tjener.

44. Og hvo, som vil blive den ypperste iblandt eder, skal være alles Træl.
c. 9, 35. 1 Petr. 5, 3.

45. Thi og Menneskens Søn er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene, og at give sit Liv til en Igjenløsnings Betaling for Mange. Phil. 2, 7.
Eph. 1, 7. 1 Tim. 2, 6. Tit. 2, 14.

46. Og de kom til Jericho, og der han gik ud af Jericho tilligemed sine Disciple og meget Folk, sad Timæi Søn, Bartimæus den Blinde, ved Veien og tiggede.
Matth. 20, 29 fgg. Luc. 18, 35 fgg.

47. Og der han hørte, at det var JEsus den Nazaræer, begyndte han at raabe og sige: JEsu, du Davids Søn, forbarm dig over mig!

48. Og mange truede ham, at han skulde tie; men han raabte meget mere: du Davids Søn, forbarm dig over mig!

49. Og JEsus stod stille, og sagde, de skulde kalde ham; og de kaldte den Blinde, og sagde til ham: vær frimodig, staae op, han kalder ad dig.

50. Men han kastede sin Overkjortel, stod op, og kom til JEsum.

51. Og JEsus svarede, og sagde til ham: hvad vil du, at jeg skal gjøre dig? men den Blinde sagde til ham: Rabboni! at jeg kan vorde seende.

52. Men JEsus sagde til ham: gak bort, din Troe haver frelst dig. Og strax blev han seende, og fulgte JEsum paa Veien.
c. 5, 34.

11. Capitel.

JEsus rider ind i Jerusalem, 1-10. gaaer i Templet, til Bethanien, forbander Figentræet, 11-14. renser Templet, 15-18. taler om Troen og Bønnen, 19-26. vil ei sige, af hvad Magt han gjorde sine Gjerninger, 27-33.

1. Og der de kom nær til Jerusalem, til Bethphage, og Bethanien ved Oliebjerget, sendte han to af sine Disciple, og sagde til dem: Matth. 21, 1 fgg.
Luc. 19, 29 fgg.

2. Gaaer bort til den Bye, som ligger for eder; og strax naar I komme ind i den, skulle I finde et Føl bundet, paa hvilket intet Menneske haver siddet; løser det, og fører det hid.

3. Og dersom nogen siger til eder: hvorfor gjøre I dette? da siger, at HErren haver det behov, saa skal han strax sende det hid.

4. Men de gik hen, og fandt Føllet bundet ved Døren udenfor paa Veiskjellet, og løste det.

5. Og nogle af dem, som der stode, sagde til dem: hvad gjøre I, at I løse Føllet?

6. Men de sagde til dem, ligesom JEsus havde befalet; og de lode dem gaae.

7. Og de førte Føllet til JEsum, og lagde deres Klæder derpaa; og han satte sig derpaa. Joh. 12, 13 fgg.

8. Men mange bredte deres Klæder paa Veien; men andre huggede Grene af Træerne, og strøede paa Veien.

9. Og de, som gik foran, og de, som fulgte, raabte og sagde: Hosanna! velsignet være den, som kommer i HErrens Navn!

10. Velsignet være vor Faders, Davids Rige, som kommer i HErrens Navn; Hosanna i det Høieste!

11. Og JEsus gik ind i Jerusalem, og i Templet, og da han havde beseet alle Ting, gik han, der det allerede var Aftens Tid, ud til Bethanien med de Tolv.
Matth. 21, 17 fgg.

12. Og den anden Dag, der de gik ud fra Bethanien, hungrede han.

13. Og da han saae et Figentræe langt borte, som havde Blade, traadte han til, om han kunde finde Noget derpaa; og der han kom til det, fandt han Intet uden Blade; thi det var ikke Figen-Tid.

14. Og JEsus svarede, og sagde til det: nu skal Ingen æde Frugt mere af dig evindelig, og hans Disciple hørte det.

15. Og de kom til Jerusalem, og JEsus

dem, som solgte og kjøbte i Templet; og
Vexelerernes Borde og Duekræmmernes
Stole stødte han om. Luc. 19, 45 fgg.
Joh. 2, 14 fgg.
16. Og han tilstedte ikke, at nogen bar
et Kar igjennem Templet.
17. Og han lærte, og sagde til dem: er
der ikke skrevet: mit Huus skal kaldes et
Bedehuus for alle Folk? men I have gjort
en Røverkule deraf. Es. 56, 7.
18. Og de Skriftkloge og Ypperste-Præ-
ster hørte det, og søgte, hvorledes de kunde
omkomme ham; thi de frygtede for ham,
eftersom alt Folket forundrede sig saare
over hans Lærdom. Luc. 20, 19.
Matth. 7, 28.
19. Og da det var blevet Aften, gik han
ud udenfor Staden.
20. Og da de om Morgenen gik forbi,
saae de, at Figentræet var visnet fra Rød-
derne af. Matth. 21, 19 fgg.
21. Og da Peder kom det ihu, sagde han
til ham: Rabbi! see, Figentræet, det du
forbandede, er visnet.
22. Og JEsus svarede, og sagde til dem:
haver Troe til Gud.
23. Thi sandelig siger jeg eder, at hvo,
som vilde sige til dette Bjerg: løft dig op,
og kast dig i Havet, og ikke vilde tvivle i
sit Hjerte, men troe, at det skal skee, som
han siger, ham skal det skee, som han sag-
de. Matth. 17, 20. Luc. 17, 6.
24. Derfor siger jeg eder: alt hvad I
begjere, naar I bede, troer, at I skulle faae
det, saa skal det vederfares eder.
Matth. 7, 7. Joh. 14, 13. c. 15, 7.
25. Og naar I staae og bede, forlader,
dersom I have Noget imod Nogen, at og
eders Fader, som er i Himlene, skal forlade
eder eders Overtrædelser. Matth. 5, 23 fgg.
c. 6, 14. Eph. 4, 32.
26. Men dersom I ikke forlade, skal eders
Fader, som er i Himlene, ei heller forlade
eder eders Overtrædelser.
27. Og de kom atter til Jerusalem, og
der han gik i Templet, kom de Ypperste-
præster og Skriftkloge, og de Ældste til
ham. Matth. 21, 23 fgg. Luc. 20, 1 fgg.
28. Og de sagde til ham: af hvad
Magt gjør du disse Ting? og hvo haver
givet dig denne Magt, at du gjør disse
Ting?
29. Men JEsus svarede, og sagde til
dem: jeg vil ogsaa spørge eder om en
Ting, og svarer mig, saa vil jeg og sige
eder, af hvad Magt jeg gjør disse Ting.
30. Johannis Daab, var den af Him-
melen, eller af Mennesker? svarer mig.
31. Og de tænkte ved sig selv, og sagde:
sige vi: den var af Himmelen, da siger
han: hvi troede I ham da ikke?
32. Men sige vi: den var af Menne-
sker,—da frygtede de for Folket; thi alle
holdt Johannes for i Sandhed at være en
Prophet. Matth. 14, 5.
33. Og de svarede, og sagde til JEsum:
vi vide ikke. Og JEsus svarede, og sagde
til dem: saa siger jeg eder heller ikke, af
hvad Magt jeg gjør disse Ting.

12. Capitel.

JEsus fremsætter en Lignelse om Viingaardsmændene, 1-12. taler om Skattens Mynt, 13-17. om Opstandelsen, 18-27. om det første Bud i Loven, 28-34. om Messias, 35-37. advarer for de Skriftkloge, 38-40. berømmer Enken, som gav sin Skjerv, 41-44.

1. Og han begyndte at sige til dem ved
Lignelser: Et Menneske plantede en Viin-
gaard, og gjorde et Gjerde derom, og grov
en Perse, og byggede et Taarn, og leiede
den til Viingaardsmænd, og drog uden-
lands. Matth. 21, 23 fgg. Luc. 21, 9 fgg.
2. Og han sendte en Tjener til Viin-
gaardsmændene, der Tiden kom, at han
hos Viingaardsmændene skulde modtage
af Viingaardens Frugt.
3. Men de toge, og sloge ham, og lode
ham gaae tomhændet fra sig.
4. Og han sendte atter en anden Tjener
til dem, og denne sloge de med Stene, og
saarede hans Hoved, og lode ham gaae
forhaanet fra sig.
5. Og han sendte atter en anden, og
ham sloge de ihjel, og mange andre; som-
me sloge de, men somme dræbte de.
6. Men eftersom han endnu havde een
Søn, som han havde kjær, sendte han til-
sidst ogsaa denne til dem, og sagde: de
ville frygte for min Søn.
7. Men de samme Viingaardsmænd
sagde til hverandre: denne er Arvingen;
kommer, lader os slaae ham ihjel, saa bli-
ver Arven vores. Ebr. 1, 2. Matth. 26, 4 fgg.
8. Og de toge og sloge ham ihjel, og
kastede ham ud udenfor Viingaarden.
Ebr. 13, 12.
9. Hvad skal da Viingaardens Herre
gjøre? han skal komme, og ødelægge
Viingaardsmændene, og leie andre Viin-
gaarden.
10. Da sagde (JEsus): have I ikke og
læst dette i Skriften: den Steen, som

Bygningsmændene forskjøde, den er bleven til en Hoved-Hjørnesteen.
Ps. 118, 22. 23.

11. Det er skeet af HErren, og er underligt for vore Øine!

12. Og de søgte at gribe ham, men frygtede for Folket; thi de forstode, at han sagde denne Lignelse mod dem; og de forlode ham, og gik bort. c. 11, 32.

13. Og de sendte nogle af Pharisæerne og af de Herodianer til ham, at de skulde fange ham i Ord. Matth. 22, 15 fgg.
Luc. 20, 20 fgg.

14. Men de kom, og sagde til ham: Mester! vi vide, at du er sanddru, og skjøtter om Ingen; thi du anseer ikke Menneskers Person, men lærer Guds Vei i Sandhed: Er det tilladt at give Keiseren Skat eller ei? skulle vi give eller ikke give?

15. Men da han vidste deres Øienskalkhed, sagde han til dem: hvi friste I mig? tager mig hid en Penning, at jeg kan see den.

16. Men de bragte den frem. Og han sagde til dem: hvis er dette Billed og Overskrift? men de sagde til ham: Keiserens.

17. Og JEsus svarede, og sagde til dem: giver Keiseren, hvad Keiserens er, og Gud, hvad Guds er; og de forundrede sig over ham. Matth. 17, 24-27. Rom. 13, 7.

18. Og Sadducæerne, som sige, at der er ikke Opstandelse, kom til ham, og spurgte ham ad, og sagde: Ap. G. 23, 8.

19. Mester! Moses foreskrev os, at naar Nogens Broder døer, og efterlader en Hustru, men efterlader ikke Børn, da skal hans Broder tage hans Hustru, og opreise sin Broder Afkom.

20. Nu har der været syv Brødre; og den første tog en Hustru, og døde, og efterlod ikke Afkom;

21. og den anden tog hende, og døde, og han efterlod ikke heller Afkom, og den tredie ligesaa.

22. Og de toge hende de syv, og efterlode ikke Afkom. Sidst af dem alle døde og Qvinden.

23. Derfor, i Opstandelsen, naar de ere opstandne, hvis Hustru af dem skal hun være? thi de syv have havt hende til Hustru.

24. Da svarede JEsus, og sagde til dem: fare I ikke derfor vild, fordi I ikke kjende Skrifterne, ei heller Guds Kraft?

25. Thi naar de ere opstandne af de Døde, da hverken gifte de sig, ei heller giftes; men de ere som Engle, der ere i Himlen.

26. Men om de Døde, at de opreises, have I ikke læst i Mose Bog, hvorledes Gud talede til ham hos Tornebusken, og sagde: jeg er Abrahams Gud, og Isaks Gud, og Jakobs Gud? 2 Mos. 3, 6.

27. Gud er ikke de Dødes, men de Levendes Gud; derfor fare I meget vild.

28. Og en af de Skriftkloge, som havde hørt dem, da de bespurgte sig med hverandre, og som skjønnede, at han havde svaret dem vel, gik til ham og spurgte ham ad: hvilket er det første Bud af alle?
Matth. 22, 35 fgg.

29. Men JEsus svarede ham: det første Bud af alle er dette: hør Israel! HErren, vor Gud, HErren er een.

30. Og du skal elske HErren din Gud af dit ganske Hjerte, og af din ganske Sjel, og af dit ganske Sind, og af din ganske Styrke; det er det første Bud.

31. Og det andet, (som er) ligesaadant, er dette: du skal elske din Næste ligesom dig selv; der er intet andet Bud større end disse.

32. Og den Skriftkloge sagde til ham: Mester! du haver talet vel (og) med Sandhed; thi der er een Gud, og der er ikke en anden foruden ham.

33. Og at elske ham af ganske Hjerte, og af ganske Forstand, og af ganske Sjel, og af ganske Styrke, og at elske sin Næste ligesom sig selv, er mere end alle Brændofferne og Slagtoffere.

34. Og der JEsus saae, at han svarede forstandigen, sagde han til ham: du er ikke langt fra Guds Rige. Og der turde Ingen spørge ham ydermere.

35. Og JEsus svarede, og sagde, der han lærte i Templet: hvorledes sige de Skriftkloge, at Christus er Davids Søn?

36. Thi David siger selv ved den Helligaand: HErren sagde til min HErre: sæt dig hos min høire Haand, indtil jeg lægger dine Fiender til dine Fødders Skammel. Ps. 110, 1. 1 Cor. 15, 25 fgg.

37. Saa kalder da David selv ham en HErre; og hvorledes er han da hans Søn? Og meget Folk hørte ham gjerne.

38. Og han sagde dem i sin Lærdom: tager eder vare for de Skriftkloge, som (gjerne) ville gaae i lange Klæder, og lade sig hilse paa Torvene, Matth. 23, 1 fgg.

39 og ville have de fornemste Stolesta-
der i Synagogerne, og sidde øverst tilbords
i Nadveren;
40. de, som opæde Enkers Huse, og for
et Syns Skyld bede længe; disse skulle
faae des større Straf.
41. Og da JEsus havde sat sig lige over
for (Templets) Kiste, saae han, hvorledes
Folket lagde Penge i Kisten; og mange
Rige lagde meget (derudi). Luc. 21, 1 fgg.
42. Og en fattig Enke kom, og lagde
to Skjerve (derudi), som ere en Hvid.
43. Og han kaldte sine Disciple til sig,
og sagde til dem: sandelig siger jeg eder,
at denne fattige Enke har lagt mere deru-
di, end alle de, som lagde i Kisten.
2 Cor. 8, 12.
44. Thi de lagde alle (deri) af det, de
havde til Overflod; men denne lagde af
sin Fattigdom alt det, hun havde, hen-
des ganske Eiendom.

13. Capitel.

JEsus taler om Templets og om Jerusalems Ødelæggelse, og foregaaende Tegn, 1-23. om Verdens Ende, og Tegn for den samme, 24-31. byder alle at vaage, 32-37.

1. Og der han gik ud af Templet, siger
een af hans Disciple til ham: Mester,
see, hvilke Stene og hvilke Bygninger!
Matth. 24, 1 fgg. Luc. 21, 5 fgg.
2. Og JEsus svarede, og sagde til ham:
seer du disse store Bygninger? der skal
ikke lades Steen paa Steen, som jo skal
nedbrydes.
3. Og der han sad paa Oliebjerget, lige
over for Templet, spurgte Peder og Jakob
og Johannes og Andreas ham ad i Een-
rum:
4. sig os, naar skulle disse Ting skee?
og hvad Tegn skal der være, naar alle
disse Ting skulle fuldkommes?
5. Men JEsus svarede dem, og begyndte
at sige: seer til, at ikke Nogen forfører
eder. 2 Thess. 2, 3.
6. Thi der skal komme mange under mit
Navn, og sige: "jeg er (Christus);" og
de skulle forføre mange.
7. Men naar I høre om Krig og Krigs-
rygte, da forskrækkes ikke; thi det maa
skee, men Enden er ikke endda.
8. Thi Folk skal opreise sig mod Folk og
Kongerige mod Kongerige; og der skal
være Jordskjælv her og der, og der skal være
Hunger og Oprør. Disse Ting ere en Be-
gyndelse til Smerterne.
9. Men seer I eder selv for; thi de skulle
overantvorde eder til Raadet, og til Sy-
nagoger; I skulle hudstryges, og stilles for
Fyrster og Konger for min Skyld, dem til
et Vidnesbyrd. Matth. 19, 17. 18.
Joh. 15, 20 fg. c. 16, 2.
10. Og Evangelium bør først at prædi-
kes for alle Folk.
11. Men naar de føre eder hen for at
overantvorde eder, da bekymrer eder ikke
forud, hvad I skulle tale, betænker eder ei
heller derpaa; men hvad som eder bliver
givet i den samme Time, det taler; thi I
ere ikke de, som tale, men den Hellig
Aand. Matth. 10, 19 fgg. Luc. 12, 11. 12.
12. Men en Broder skal overantvorde
den anden til Døden, og Faderen Barnet,
og Børn skulle sætte sig op mod Forældre,
og slaae dem ihjel.
13. Og I skulle hades af alle for mit
Navns Skyld; men hvo, som bliver be-
standig indtil Enden, han skal blive sa-
lig. Ebr. 3, 1. Aab. 2, 10.
14. Men naar I see Ødelæggelsens Ve-
derstyggelighed, (om hvilken Propheten
Daniel haver talet,) staaende der, hvor det
ikke bør:—hvo det læser, give Agt derpaa!
—da flye til Bjergene, de som ere i Ju-
dæa! Dan. 9, 26. 27.
15. Men hvo, som er paa Taget, stige
ikke ned i Huset, eller gaae ind at hente
Noget af sit Huus; Luc. 17, 31.
16. og hvo, som er paa Ageren, vende
ikke tilbage for at hente sit Klædebon.
17. Men vee de Frugtsommelige, og
dem, som give Die, i de Dage!
18. Men beder, at eders Flugt ikke maa
skee om Vinteren.
19. Thi i de Dage skal være saa stor en
Trængsel, som ikke haver været fra Skab-
ningens Begyndelse, hvilken Gud skabte,
indtil nu, og som ikke heller skal blive.
20. Og dersom HErren ikke forkortede de
Dage, blev intet Menneske frelst; men
for de Udvalgtes Skyld, som han haver
udvalgt, haver han forkortet de Dage.
21. Og naar Nogen da siger til eder:
see, her er Christus, eller see der, da skulle
I ikke troe. Luc. 17, 23.
22. Thi falske Christi, og falske Prophe-
ter skulle opstaae, og gjøre Tegn og under-
lige Gjerninger, til at forføre endog de
Udvalgte, om det var muligt.
2 Thess. 2, 1 fgg.
23. Men seer I eder for; see, jeg haver
sagt eder Alt forud.
24. Men i de Dage efter den Trængsel,

skal Solen formørkes, og Maanen ikke
give sit Skin, Matth. 24, 29 fgg.
Luc. 21, 25 fgg.
25. og Himmelens Stjerner skulle ned-
falde, og de Kræfter, som ere i Himlene,
skulle røres.
26. Og da skulle de see Menneskens Søn
komme i Skyerne med megen Kraft og
Herlighed. Matth. 16, 27.
Ap. G. 1, 11. 1 Thess. 4, 16.
27. Og da skal han sende sine Engle, og
forsamle sine Udvalgte fra de fire Verdens
Hjørner, fra Jordens Ende indtil Himme-
lens Ende.
28. Men lærer Lignelsen af Figentræet;
naar Vædsken allerede er kommen i dets
Grene, og Bladene springe ud, saa vide I,
at Sommeren er nær:
29. ligesom og I, naar I see, at disse
Ting skee, vider, at (Christus) er nær for
Dørene.
30. Sandelig siger jeg eder: denne
Slægt skal ingenlunde forgaae, forend
disse Ting skee allesammen.
31. Himmelen og Jorden skulle forgaae;
men mine Ord skulle ingenlunde forgaae.
32. Men om den Dag og Time veed
Ingen, hverken Englene, som ere i Him-
melen, ikke heller Sønnen, uden Faderen
(alene). Ap. G. 1, 7.
33. Seer til, vaager og beder; thi I
vide ikke, naar den Tid er.
Matth. 25, 13. 1 Thess. 5, 6.
34. Ligesom et Menneske, som drog
udenlands, forlod sit Huus, og gav sine
Tjenere Magten, og hver sin Gjerning, og
bød Dørvogteren, at han skulde vaage.
Luc. 19, 12.
35. Derfor vaager; — thi I vide ikke,
naar Husets Herre kommer, om Aftenen,
eller ved Midnat, eller ved Hanegal, eller
om Morgenen, —
36. at han ikke, naar han kommer haste-
lig, skal finde eder sovende.
37. Men hvad jeg siger eder, det siger
jeg Alle: vaager!

14. Capitel.

De Ypperste-Præster ville dræbe JEsum, 1. 2. JEsus salves, 3-9. Judas beslutter at forraade ham, 10. 11. JEsus æder Paaske-Lammet, taler om den, som vilde forraade ham, 12-21. indstifter Alterens Sacramente, 22-25. taler paa Veien til Oliebjerget om Petri Fald, 26-31. begynder sin Lidelse i Urtegaarden, 32-42. forraades, 43-46. Peder slaaer til med Sværd, 47. JEsus irettesætter sine Fiender, Disciplene flye, saa og den unge Karl 48-52. JEsus føres til Caipha; Hu-rer først Intet, bekjender, at han er Guds Søn, fordømmes og bespottes, 53-56. Peder fornegter ham, 66-72.

1. Men det var Paaske, og de usyrede
Brøds (Høitid) to Dage derefter. Og de
Ypperste-Præster og de Skriftkloge søgte,
hvorledes de kunde med List gribe og ihjel-
slaae ham. Matth. 26, 2 fgg.
Luc. 22, 1 fgg.
2. Men de sagde: ikke paa Høitiden, at
der ikke skal blive Opløb iblandt Folket.
3. Og der han var i Bethanien, i Si-
mon den Spedalskes Huus, der han sad
tilbords, kom en Qvinde, som havde en
Alabaster-Krukke med uforfalsket meget
kostelig Nardus-Salve, og hun sønder-
brød Alabaster-Krukken, og udøste den paa
hans Hoved. Joh. 12, 3 fgg.
4. Men der vare Nogle, som bleve vrede
ved sig selv, og sagde: hvortil blev denne
Salve spildt?
5. Thi den kunde blevet solgt for mere
end tre hundrede Penninge, og givet de
Fattige; og de overfusede hende.
6. Men JEsus sagde: lader hende med
Fred! hvi gjøre I hende Fortræd? hun
gjorde en god Gjerning imod mig.
7. Thi I have altid Fattige hos eder, og
naar I ville, kunne I gjøre dem tilgode,
men mig have I ikke altid.
8. Hun gjorde, hvad hun kunde; hun har
forud salvet mit Legeme til Begravelsen.
9. Sandelig siger jeg eder: hvorsomhelst
dette Evangelium bliver prædiket i den
ganske Verden, skal og det, som hun haver
gjort, siges til hendes Ihukommelse.
10. Og Judas Ischarioth, een af de
Tolv, gik bort til de Ypperste-Præster, at
forraade ham til dem.
11. Men der de hørte det, bleve de glade,
og de lovede, at give ham Penge; og han
søgte, hvorledes han kunde beleiligen for-
raade ham.
12. Og paa de usyrede Brøds første
Dag, der man slagtede Paaske-Lammet,
sagde hans Disciple til ham: hvor vil du,
at vi skulle gaae hen, og berede, at du kan
æde Paaske-Lammet?
13. Og han sendte to af sine Disciple
hen, og sagde til dem: gaaer hen i Sta-
den, og et Menneske skal møde eder, som
bærer en Vandkrukke; følger ham.
14. Og hvor han gaaer ind, der siger til
Huusbonden: Mesteren siger: hvor er
det Herberge, der jeg kan æde Paaske-

det der for os.
16. Og hans Disciple gik ud og kom i Staden, og fandt det ligesom han havde sagt dem; og de beredte Paaske-Lammet.
17. Og der det var blevet Aften, kom han med de Tolv.
18. Og da de sadde tilbords, og aade, sagde JEsus: sandelig siger jeg eder, at een af eder, som æder med mig, skal forraade mig. Joh. 13, 18. 21.
19. Men de begyndte at bedrøves, og at sige til ham, een efter den anden: mon jeg er den? og den anden: mon jeg er den?
20. Men han svarede, og sagde til dem: een af de Tolv, den, som dypper med mig i Fadet, (er det).
21. Menneskens Søn gaaer vel bort, ligesom der er skrevet om ham; dog vee det Menneske, ved hvilket Menneskens Søn bliver forraadt! det var samme Menneske godt, om han ikke var født.
22. Og der de aade, tog JEsus Brødet, og velsignede, og brød det, og gav dem, og sagde: tager, æder; dette er mit Legeme.
1 Kor. 11, 23 fgg.
23. Og han tog Kalken, takkede, og gav dem den; og de drak alle deraf.
24. Og han sagde til dem: dette er mit Blod, det nye Testamentes, hvilket udgydes for mange.
25. Sandelig siger jeg eder, at jeg skal ikke mere drikke af Viintræets Frugt, indtil paa hiin Dag, naar jeg skal drikke den nye i Guds Rige.
26. Og der de havde sjunget Lovsangen, gik de ud til Oliebjerget. Joh. 18, 1 fgg.
27. Og JEsus sagde til dem: i denne Nat skulle I alle forarges paa mig; thi der er skrevet; jeg skal slaae Hyrden, og Faarene skulle adspredes. Sach. 13, 7.
Joh. 16, 32.
28. Men efterat jeg er opstanden, vil jeg gaae forud for eder til Galilæa.
Matth. 28, 10. 16. Marc. 16, 7.
29. Men Peder sagde til ham: dersom de endog alle forarges, vil jeg dog ikke forarges. Joh. 13, 37. 38.
30. Og JEsus sagde til ham: sandelig siger jeg dig, at i Dag, i denne Nat, førend Hanen galer to Gange, skal du fornegte mig tre Gange.
31. Men han sagde end ydermere: dersom jeg end skulde døe med dig, vil jeg dog

32. Og de kom til en Gaard, hvis Navn var Gethsemane; og han sagde til sine Disciple: sætter eder her, indtil jeg faaer bedet.
33. Og han tog Petrus, og Jakobus, og Johannes til sig, og begyndte at skjælve og svarligen at ængstes.
34. Og han sagde til dem: min Sjel er ganske bedrøvet indtil Døden; bliver her og vaager. Joh. 12, 27.
35. Og han gik lidet frem, faldt ned paa Jorden, og bad, at denne Time maatte gaae ham forbi, om det var mueligt.
36. Og han sagde: Abba!—Fader!—Alting er dig mueligt, tag denne Kalk fra mig; dog (skee) ikke, hvad jeg vil, men hvad du (vil). Joh. 6, 38.
37. Og han kom, og fandt dem sovende, og sagde til Peder: Simon, sover du? kunde du ikke vaage een Time?
38. Vaager, og beder, at I ikke skulle komme i Fristelse: Aanden er vel redebon, men Kjødet er skrøbeligt. Gal. 5, 17.
39. Og han gik atter hen, og bad, og sagde de samme Ord.
40. Og han kom igjen, og fandt dem atter sovende: thi deres Øine vare betyngede, og de vidste ikke, hvad de skulde svare ham.
41. Og han kom tredie Gang, og sagde til dem: sove I fremdeles, og hvile eder? det er forbi, Timen er kommen; see, Menneskens Søn forraades i Synderes Hænder.
42. Staaer op, lader os gaae; see, han er nær, som forraader mig.
43. Og strax, som han endnu talede, kom Judas, een af de Tolv, frem, og en stor Skare med ham med Sværd og Stænger, fra de Ypperste-Præster og Skriftkloge og Ældste.
44. Men den, som forraadte ham, havde givet dem et fælleds Tegn, og sagt: den, som jeg kysser, den er det; griber ham, og fører ham sikkert bort.
45. Og der han kom, traadte han strax til ham, og sagde: Rabbi! Rabbi! og han kyste ham.
46. Men de lagde deres Hænder paa ham, og grebe ham.
47. Men een af dem, som stode hos, drog Sværdet ud, slog den Ypperste-Præstes Tjener, og afhuggede hans Øre.
48. Og JEsus svarede, og sagde til dem:

I ere udgangne, ligesom til en Røver, med Sværd og Stænger, for at tage fat paa mig.
49. Jeg haver været daglig hos eder i Templet, og lært, og I grebe mig ikke; men (dette skeer), paa det at Skrifterne skulle fuldkommes.
50. Og de forlode ham alle, og flyede.
51. Og en ung Karl fulgte ham, som havde kastet et fiint Linklæde over det blotte (Legeme): og de unge Karle toge fat paa ham.
52. Men han slap det fine Linklæde, og flyede nøgen fra dem.
53. Og de førte JEsum hen til den Ypperste Præst: og alle Ypperste Præster, og Ældste, og Skriftkloge kom tilsammen hos ham.
54. Og Peder fulgte ham langt bag efter, til ind i den Ypperste Præstes Pallads; og han sad med hos Tjenerne, og varmede sig ved Ilden.
55. Men de Ypperste Præster og det ganske Raad søgte Vidnesbyrd mod JEsum, paa det de kunde aflive ham, og de fandt Intet. Ap. G. 6, 13.
56. Thi mange bare falske Vidnesbyrd mod ham; men Vidnesbyrdene kom ikke overeens.
57. Og Nogle stode op, og bare falskt Vidnesbyrd mod ham, og sagde:
58. vi have hørt, at han sagde: jeg vil nedbryde dette Tempel, som er gjort med Hænder, og i tre Dage bygge et andet, som ikke er gjort med Hænder. c. 15, 29. Joh. 2, 19.
59. Og end ikke saa kom deres Vidnesbyrd overeens.
60. Og den Ypperste Præst stod op midt iblandt dem, og spurgte JEsum ad, og sagde: svarer du slet Intet? hvad vidne disse mod dig?
61. Men han taug, og svarede Intet. Da spurgte den Ypperste Præst ham atter ad, og sagde til ham: er du Christus, den Velsignedes Søn?
62. Men JEsus sagde: jeg er; og I skulle see Menneskens Søn sidde hos Kraftens høire Haand, og komme paa Himmelens Skyer. c. 13, 26.
63. Da sønderrev den Ypperste Præst sine Klæder, og sagde: hvad have vi længere Vidner behov?
64. I have hørt (Guds) Bespottelsen; hvad tykkes eder? men de fordømte ham alle, at være skyldig at døe.
65. Og Nogle begyndte at bespytte ham, og skjule hans Ansigt, og slaae ham med Næver, og sige til ham: spaae! og saa Tjenerne sloge ham paa Munden. Joh. 19, 3.
66. Og da Peder var nedenunder i Gaarden, kom en af den Ypperste Præstes Piger;
67. og der hun saae Peder varme sig, saae hun paa ham, og sagde: du haver ogsaa været med JEsu, den Nazaræer.
68. Men han negtede, og sagde: jeg kjender ham ikke, veed og ikke, hvad du siger; og han gik ud udenfor i Forgaarden; og Hanen goel.
69. Og Pigen saae ham igjen, og begyndte at sige til dem, som stode hos: denne er een af dem.
70. Men han negtede atter. Og lidet derefter sagde de, som stode hos, atter til Peder: sandelig du er en af dem; thi du er og en Galilæer, og dit Maal er ligt (dertil).
71. Men han begyndte at forbande sig, og sværge: jeg kjender ikke det Menneske, som I tale om.
72. Og Hanen goel anden Gang. Og Peder kom det Ord ihu, som JEsus sagde til ham: forend Hanen galer to Gange, skal du fornegte mig tre Gange; og han gik hen, og græd. v. 30.

15. Capitel.

Christus bekjender for Pilatus, at han er en Konge, 2c. 1-5. Pilatus lader Barrabas løs, overgiver JEsum at hudstrygæs og korsfæstes, 6-15. JEsus tornekrones, slaaes, udføres, 16-20. Simon bærer hans Kors, JEsus vil ei drikke Myrrhevinen, han korsfæstes, hans Klæder skiftes, 21-25. Overskriften sættes, tvende Røvere korsfæstes med ham, og JEsus bespottes, 26-32. Solen formørkes i tre Timer, JEsus raaber til Gud, bespottes igjen, drikker Eddike, døer; Templets Forhæng splittes, Høvedsmanden troer, 33-39. Qvinderne see til, Joseph begraver ham, 40-47.

1. Og strax om Morgenen, der de Ypperste-Præster med de Ældste og Skriftkloge, og den ganske Raadsforsamling havde holdet Raad, bandt de JEsum, og førte ham bort, og overantvordede Pilatus ham. Matth 27, 1 fgg. Luc 22, 26 fgg. c. 23, 1 fgg. Joh. 18, 28 fgg.
2. Og Pilatus spurgte ham ad: er du den Jødernes Konge? men han svarede, og sagde til ham: du siger det.
3. Og de Ypperste-Præster anklagede ham meget.
4. Pilatus spurgte ham atter ad, og

sagde: svarer du slet Intet? See, hvor
meget de vidne imod dig.
5. Men JEsus svarede fremdeles Intet,
saa at Pilatus maatte forundre sig.
6. Men han pleiede at give dem en
Fange løs om Høitiden, hvilken de begierede.
7. Men der var en, som hedde Barrabas,
der var fangen med Oprørerne, hvilke
havde begaaet et Mord udi Oprøret.
8. Og Folket raabte, og begyndte at
bede om det, som han altid (pleiede at)
gjøre dem.
9. Men Pilatus svarede dem, og sagde:
ville I, at jeg skal give eder den Jødernes
Konge løs?
10. Thi han vidste, at de Ypperste-Præster
havde overantvordet ham af Avind.
11. Men de Ypperste-Præster tilskyndte
Folket (at bede), at han skulde heller give
dem Barrabas løs. Ap. G. 3, 14.
12. Men Pilatus svarede, og sagde atter
til dem: hvad ville I da, jeg skal gjøre
(med) den, som I kalde Jødernes Konge?
13. Men de raabte atter: korsfæst
ham!
14. Da sagde Pilatus til dem: hvad
ondt haver han da gjort? Men de raabte
meget mere: korsfæst ham!
15. Men Pilatus vilde gjøre Folket
Fyldest, og gav dem Barrabas løs; og
overantvordede JEsum, da han havde ladet
ham hudstryge, for at han skulde korsfæstes.
16. Men Stridsmændene førte ham ind
i Palladset, som var Domhuset, og sammenkaldte
den ganske Rode. Joh. 19, 1 fgg.
17. Og de iførte ham et Purpur-Klæde,
og flettede en Tornekrone, og satte den
paa ham;
18. og de begyndte at hilse ham, (sigende:)
hil være dig, du Jødernes Konge!
19. Og de sloge hans Hoved med et Rør,
og bespyttede ham, og faldt paa Knæe,
og tilbade ham.
20. Og der de havde bespottet ham,
afførte de ham Purpur-Klædet, og iførte
ham hans egne Klæder; og de førte ham
ud, for at korsfæste ham.
21. Og de tvang en Forbigaaende, Simon
af Cyrene, som kom fra Marken,
Alexandri og Rufi Fader, til at bære hans
Kors.
22. Og de førte ham til det Sted Golgatha,
det er udlagt: Hovedpandested.
Joh. 19, 17.
23. Og de gave ham Viin at drikke med
Myrrha udi; men han tog det ikke.
24. Og der de havde korsfæstet ham,
skiftede de hans Klæder, og kastede Lod om
dem, hvad hver skulde tage.
25. Men det var den tredie Time, da de
korsfæstede ham.
26. Og der var skrevet en Overskrift om
Beskyldningen mod ham, (nemlig:) "den
Jødernes Konge."
27. Og de korsfæstede to Røvere med
ham, een ved hans høire, og een ved hans
venstre Side.
28. Og Skriften blev fuldkommet, som
siger: han er regnet blandt Overtrædere.
Es. 53, 12.
29. Og de, der gik forbi, bespottede ham,
og rystede med deres Hoveder, og sagde:
tvi dig! du, som nedbryder Templet, og
bygger det i tre Dage. c. 14, 58.
30. Frels dig selv, og stiig ned af Korset.
31. Men ligesaa bespottede og de Ypperste-Præster
ham iblandt hverandre,
tilligemed de Skriftkloge, og sagde: han
haver frelst andre, sig selv kan han ikke
frelse.
32. Den Christus, den Israels Konge,
stige nu ned af Korset, at vi kunne see, og
troe! Og de, som vare korsfæstede med
ham, forhaanede ham.
33. Men der den sjette Time var kommen,
blev der et Mørke over det ganske
Land indtil den niende Time.
34. Og ved den niende Time raabte
JEsus med høi Røst, og sagde: Eloi!
Eloi! Lama Sabachtani? det er udlagt:
min Gud! min Gud! hvorfor haver du
forladt mig? Ps. 22, 2.
35. Og nogle af dem, som stode hos,
der de det hørte, sagde de: see, han kalder
ad Elias.
36. Men een løb, og fyldte en Svamp
med Eddike, og stak den paa et Rør, og
gav ham at drikke, og sagde: holdt! lader
os see, om Elias kommer, for at tage ham
ned. Joh. 19, 28 fgg. Ps. 69, 22.
37. Men JEsus raabte med høi Røst,
og udgav Aanden.
38. Og Forhænget i Templet splittedes i
to fra det øverste indtil det nederste.
39. Men Hovedsmanden, som stod hos,
tvært over for ham, og saae, at han udgav
Aanden med saadant Raab, sagde: sandelig
var dette Menneske Guds Søn.
40. Men der vare ogsaa Qvinder, som
langt fra saae til: iblandt hvilke vare

manden, skjenkte han Joseph Legemet.
46. Og denne kjøbte et fiint Linklæde, og tog ham ned, og svøbte ham i det fine Linklæde, og lagde ham i en Grav, som var udhuggen i en Klippe; og væltede en Steen for Døren paa Graven.
47. Men Maria Magdalena, og Maria Jose (Moder) saae, hvor han blev lagt.

16. Capitel.

Englene forkynde JEsu Opstandelse for Qvinderne, 1-8. JEsus sees af Maria Magdalena, 9-11. af de to, som gik til Emaus, 12. 13. af de Elleve, 14. byder Apostlerne at prædike, og lover sin Bistand, 15-18. JEsus optages til Himmelen, 19. 20.

1. Og der Sabbaten var forgangen, kjøbte Maria Magdalena, og Maria Jakobi (Moder), og Salome vellugtende Salver, for at komme og salve ham.
Matth. 28, 1 fgg. Luc. 24, 1 fgg. Joh. 20, 1 fgg.
2. Og de kom til Graven paa den første (Dag) i Ugen meget aarle, der Solen gik op.
3. Og de sagde til hverandre: hvo skal vælte os Stenen fra Døren paa Graven?
4. Og der de saae hen, bleve de vaer, at Stenen var fravæltet; thi den var meget stor.
5. Og de gik ind i Gra

ikke.
12. Men derefter, der to a
de, aabenbaredes han i en a
for dem, der de gik ud paa
Luc. 24, 13 fgg.
13. Og de gik bort, og for
dre det; dem troede de helle
14. Paa det sidste aabe
for de Elleve, der sadde til
breidede dem deres Vantro
Haardhed, at de ikke havde t
havde seet ham opstanden.
Luc. 24, 25. Joh. 20, 1
15. Og han sagde til den
i al Verden, og prædiker E
al Skabningen. Matth. 28,
16. Hvo, som troer, og bli
blive salig; men hvo, som
blive fordømt. Ap.
Joh. 3, 18. 36. c. 1
17. Men disse Tegn skul
som troe: i mit Navn skul
Djævle; de skulle tale med n
Luc. 10, 17. Ap. G. 5, 16. c. 8, 7.
1 Cor. 12, 10.
18. De skulle borttage Sla
som de drikke nogen Forgif
skade dem; paa de Syge
Hænder, og de skulle helbred

St. Lucæ Evangelium.

1. Capitel.

Hvorfor Lucas skriver sit Evangelium, 1-4. Gabriel forkynder Johannis Fødsel, 5-25. og Guds Søns Fødsel, 26-28. Maria besøger Elisabeth, og priser Gud, 29-56. Johannes fødes, Zacharias spaaer, 57-79. Johannes voxer op, 80.

1. Efterdi mange have taget sig for, at
forfatte en Historie om de Ting, som vit-
terligen ere fuldbyrdede iblandt os,
2. saaledes som de have overantvordet
os det, der fra Begyndelsen vare Øienvid-
ner, og bleve Ordets Tjenere: 1 Joh. 1, 1.
Ebr. 2, 3.
3. saa haver jeg og anseet for godt, ef-
terat jeg haver nøie efterforsket alle Ting
fra først af, at skrive derom i Sammen-
hæng til dig, mægtige Theophilus!
Ap. G. 1, 1.
4. paa det du kan lære at kjende den
Lærdoms Visshed, i hvilken du er bleven
mundtlig underviist.
5. I Herodes, Judæas Konges, Dage,
var der en Præst af Abiæ Skifte, ved
Navn Zacharias; og hans Hustru var af
Arons Døttre, og hendes Navn var Elisa-
beth. Matth. 2, 1.
6. Men de vare begge retfærdige for Gud,
og vandrede ustraffelige i alle HErrens
Bud og Anordninger.
7. Og de havde intet Barn; thi Elisa-
beth var ufrugtbar, og de vare begge
gamle.
8. Men det begav sig, der han forrettede
Præste-Embedet for Gud i sin Skiftes
Orden,
9. og det faldt ham til, efter Præste-
dommets Sædvane at offre Røgelse, da
gik han ind i HErrens Tempel.
10. Og al Folkets Mangfoldighed bad
udenfor i den Tid, Røgelsen (offredes).
11. Men HErrens Engel aabenbaredes
for ham, og stod ved den høire Side af
Røgelsens Alter.
12. Og da Zacharias saae ham, forfær-
dedes han, og Frygt faldt paa ham.
13. Men Engelen sagde til ham: frygt
ikke, Zacharias! thi din Begjering er bøn-
hørt, og din Hustru Elisabeth skal føde
dig en Søn, og du skal kalde hans Navn
Johannes. v. 63.
14. Og du skal have Glæde og Fryd af
ham, og mange skulle glædes over hans
Fødsel. v. 58.
15. Thi han skal være stor for HErren,
og ikke drikke Viin, og stærk Drik, og alt
fra sin Moders Liv af fyldes med den
Hellig Aand. Matth. 11, 9. 11. Gal. 1, 15.
16. og omvende mange af Israels Børn
til HErren deres Gud.
17. Og han skal gaae frem for ham i
Elias Aand og Kraft, at omvende Fædrenes
Hjerter til Børnene, og de Ulydige til de
Retfærdiges Sindelag, at berede HErren
et velskikket Folk. Matth. 3, 3; 11, 14;
17, 12. Marc. 9, 11-13.
18. Og Zacharias sagde til Engelen:
hvorpaa skal jeg kjende dette? thi jeg er
gammel, og min Hustru er tilaars.
19. Og Engelen svarede og sagde til
ham: jeg er Gabriel, som staaer for Gud,
og er udsendt for at tale til dig, og at
forkynde dig dette til Glæde.
20. Og see, du skal vorde stum, og ikke
kunne tale indtil den Dag dette skeer;
fordi du ikke troede mine Ord, hvilke skulle
fuldkommes i deres Tid. v. 22. 63.
21. Og Folket biede efter Zacharias; og
de forundrede sig, at han tøvede i Tem-
plet.
22. Og der han gik ud, kunde han ikke
tale til dem; og de mærkede, at han havde
seet et Syn i Templet; og han nikkede
ad dem, og forblev stum.
23. Og det begav sig, der hans Tjenestes
Dage vare fuldendte, gik han hjem til sit
Huus.
24. Men efter de Dage blev hans Hustru
Elisabeth frugtsommelig, og skjulte sig fem
Maaneder, og sagde:
25. thi saaledes haver HErren gjort mod
mig i de Dage, der han saae i Naade til
mig, for at borttage min Forsmædelse
iblandt Menneskene.
26. Men i den sjette Maaned blev En-
gelen Gabriel sendt af Gud til en Stad i
Galilæa, som hedder Nazareth.
27. til en Jomfru, som var trolovet med
en Mand, ved Navn Joseph, af Davids
Huus; men Jomfruen hedte Maria.
c. 2, 5. Matth. 1, 18 fgg.
28. Og Engelen kom ind til hende, og
sagde: hil være dig, du Benaadede! HEr-
ren er med dig, du velsignede iblandt
Qvinderne!
29. Men der hun saae ham, forfærdedes

hun over hans Tale, og hun tænkte, hvad denne skulde være for en Hilsen.

30. Og Engelen sagde til hende: frygt ikke, Maria! thi du haver fundet Naade hos Gud.

31. Og see, du skal undfange og føde en Søn, og du skal kalde hans Navn JEsus.

32. Han skal blive stor, og kaldes den Høiestes Søn; og Gud HErren skal give ham Davids hans Faders Throne.

33. Og han skal være en Konge over Jakobs Huus evindelig, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige. Ebr. 1, 8.

34. Men Maria sagde til Engelen: hvorledes skal dette gaae til, efterdi jeg kjender ikke Mand?

35. Og Engelen svarede, og sagde til hende: den Hellig Aand skal komme over dig, og den Høiestes Kraft skal overskygge dig; derfor skal og det Hellige, som skal fødes af dig, kaldes Guds Søn.

36 Og see, Elisabeth din Frænke, hun haver og undfanget en Søn i hendes Alderdom; og denne Maaned er den sjette for hende, som kaldes ufrugtbar.

37. Thi hos Gud skal ingen Ting være umuelig Matth. 19, 26.

38 Men Maria sagde: see, jeg er HErrens Tjenerinde, mig skee efter dit Ord! og Engelen skiltes fra hende.

39 Men Maria stod op i de samme Dage, og gik hastelig til Bjergegnen, til en Stad i Juda

40 Og hun kom i Zacharias Huus, og hilsede Elisabeth.

41 Og det begav sig, der Elisabeth hørte Mariæ Hilsen, sprang Fosteret i hendes Liv; og Elisabeth blev fyldt med den Hellig Aand,

42 og raabte med høi Røst, og sagde: velsignet er du iblandt Qvinderne, og velsignet er dit Livs Frugt!

43 Og hvorfra kommer mig det, at min HErres Moder kommer til mig?

44 Thi see, der din Hilsens Røst kom mig til Øren, sprang Fosteret i mit Liv med Fryd.

45 Og salig er hun, som troede; thi det skal fuldkommes, som hende er sagt af HErren. c 11, 28.

46 Og Maria sagde: min Sjel ophøier HErren,

47 og min Aand fryder sig i Gud, min Frelser,

48. fordi han haver seet til sin Tjenerindes Ringhed. Thi see! nu herefter skulle alle Slægter prise mig salig.

49. Thi han haver gjort store Ting imod mig, han som er mægtig, og hans Navn er helligt.

50. Og hans Barmhjertighed varer fra Slægt til Slægt mod dem, som ham frygte.

51. Han haver øvet Magt med sin Arm; han haver adspredt dem, som ere hovmodige i deres Hjertes Tanke. 1 Pet 5 5.

52. Han haver støttet de Mægtige fra (deres) Throner, og ophøiet de Ringe.

53. De Hungrige haver han opfyldt med gode Gaver, og de Rige haver han afsendt tomhændede.

54. Han haver antaget sig sin Tjener Israel, ved at ihukomme Barmhjertighed,

55. —som han tilsagde vore Fædre,— mod Abraham og hans Afkom til evig Tid.

56 Men Maria blev hos hende henved tre Maaneder; og drog (saa) til sit Huus igjen.

57. Men Elisabeths Tid fuldkommedes, at hun skulde føde; og hun fødte en Søn.

58. Og hendes Naboer og Slægtninge hørte, at HErren havde gjort sin Barmhjertighed stor mod hende; og de glædede sig med hende.

59. Og det begav sig paa den ottende Dag, da kom de for at omskjære Barnet; og de kaldte det efter hans Faders Navn Zacharias.

60. Men dets Moder svarede, og sagde: ingenlunde, men han skal kaldes Johannes. v 13

61. Og de sagde til hende: der er Ingen i din Slægt, som kaldes med dette Navn.

62. Men de nikkede ad hans Fader, hvad han vilde, han skulde kaldes.

63. Og han begjerede en Tavle, og skrev sigende: Johannes er hans Navn Og de forundrede sig alle

64. Men strax oplodes hans Mund og hans Tunge: og han talede, og priste Gud. Marc. 7, 35

65 Og der kom en Frygt over alle, som boede omkring dem; og alle disse Ting rygtedes over hele Judæas Bjergegn

66. Og alle, som hørte det, lagde det paa deres Hjerte, og sagde: hvad mon der skal blive af dette Barn? Og HErrens Haand var med ham

67. Og Zacharias hans Fader blev fyldt med den Hellig Aand, og han spaaede, og sagde:

68. Lovet være HErren, Israels Gud! at han haver besøgt, og forløst sit Folk. c. 7, 16. Matth. 1, 21.

69. og haver opreist os et Frelses Horn i Davids sin Tjeners Huus,

70. saa som han talede ved sine hellige Propheters Mund, som have været fra fordums Tid:

71. en Frelse fra vore Fiender, og fra alle deres Haand, som os hade,

72. (for) at gjøre Barmhjertighed mod vore Fædre, og tænke paa sin hellige Pagt,

73. efter den Eed, som han svoer vor Fader Abraham: at han vilde give os,

74. at, naar vi vare friede fra vore Fienders Haand, skulde vi tjene ham uden Frygt, Gal. 1, 4. Tit. 2, 14. Ebr. 9, 14.

75. i Hellighed og Retfærdighed for ham, alle vort Livs Dage. Col. 1, 22.

76. Og du Barn lille! skal kaldes den Høiestes Prophet; thi du skal gaae frem for HErrens Aasyn, at berede hans Veie, Matth. 3, 3.

77. at give hans Folk Kundskab om Saliggjørelsen ved deres Synders Forladelse, c. 3, 3.

78. formedelst vor Guds inderlige Barmhjertighed, ved hvilken Lyset fra det Høie haver besøgt os,

79. for at skinne for dem, som sidde i Mørke, og i Dødens Skygge, for at styre vore Fødder paa Fredens Vei. Matth. 4, 16.

80. Men Barnet voxte og blev styrket i Aanden, og var udi Ørkenerne, indtil den Dag, han fremstillede sig for Israel.

2. Capitel.

Jesus fødes, og besøges af Hyrderne, 1-20. omskjæres, 21. fremstilles i Templet, hvor Simeon og Anna tale om ham, 22-38. opfødes i Nazareth, bliver tilbage i Jerusalem, findes i Templet, er Forældrene lydig, voxer, 39-52.

1. Men det begav sig i de Dage, at en Befaling udgik fra Keiser Augustus, at al Verden skulde indskrives (i Mandtal).

2. Denne første Indskrivelse skede, der Qvirinus var Landsherre i Syrien. Ap. G. 5, 37.

3. Og alle gik, at lade sig indskrive, hver i sin Stad.

4. Men Joseph gik ogsaa op fra Galilæa, fra den Stad Nazareth, til Judæa, til Davids Stad, som kaldes Bethlehem, — fordi han var af Davids Huus og Slægt,— Matth. 2, 6. Joh. 7, 42.

5. for at lade sig indskrive med Maria, sin trolovede Hustru, som var frugtsommelig. Matth. 1, 18. Luc. 1, 27.

6. Men det skede, da de vare der, blev Tiden fuldkommet, at hun skulde føde.

7. Og hun fødte sin Søn, den førstefødte, og svøbte ham, og lagde ham i en Krybbe; thi de havde ikke Rum i Herberget. Matth. 1, 25.

8. Og der vare Hyrder i den samme Egn, som vare ude paa Marken, og holdt Nattevagt over deres Hjord.

9. Og see, HErrens Engel stod for dem, og HErrens Klarhed skinnede om dem, og de frygtede saare.

10. Og Engelen sagde til dem: frygter ikke; thi see, jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket.

11. Thi eder er i Dag en Frelser født, som er den HErre Christus, i Davids Stad.

12. Og det skal være eder et Tegn: I skulle finde et Barn svøbt, liggende i en Krybbe.

13. Og strax var der hos Engelen en himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som lovede Gud, og sagde:

14. Ære være Gud i det Høieste! og Fred paa Jorden! og i Menneskene en Velbehagelighed! Luc. 19, 38. Rom. 5, 1.

15. Og det skede, der Englene fore fra dem til Himmelen, da sagde disse Mennesker, Hyrderne, til hverandre: lader os dog gaae hen til Bethlehem, og see den Ting, som der er skeet, som HErren haver ladet os vide.

16. Og de kom hastelig, og fandt baade Maria og Joseph, og Barnet liggende i Krybben.

17. Men der de havde seet det, lode de dem vide det Ord, som var sagt til dem om dette Barn.

18. Og alle, som det hørte, forundrede sig over det, som Hyrderne sagde til dem.

19. Men Maria bevarede alle disse Ord, og overveiede dem i sit Hjerte. v. 51.

20. Og Hyrderne vendte tilbage, prisede og lovede Gud for alt det, som de havde hørt og seet, saasom det var sagt til dem.

21. Og der otte Dage vare fuldkommede, at Barnet skulde omskjæres, blev og hans Navn kaldet JEsus, som det var kaldet af Engelen, for han blev undfangen i Moders Liv. Matth. 1, 21. 25. Luc. 1, 31.

22. Og der hendes Renselses Dage efter Mose Lov vare fuldkommede, førte de ham

op til Jerusalem, for at fremstille ham
for HErren,
23. — som der er skrevet i HErrens Lov,
at alt Mandkjøn, som aabner Moders
Liv, skal kaldes HErren helliget —
2 Mos. 13, 2.
24. og at give Offer efter det, som sagt
er i HErrens Lov, et Par Turteldues, eller
to unge Duer. 3 Mos. 12, 6. 8.
25. Og see, der var en Mand i Jerusa-
lem, som hedte Simeon, og denne Mand
var retfærdig og gudfrygtig, og ventede
Israels Trøst, og den Hellig Aand var
over ham.
26. Og det var ham forudsagt af den
Hellig Aand, at han skulde ikke see Døden,
forend han fik HErrens Salvede at see.
27. Og han kom i Templet af Aandens
(Drift), og der Forældrene bragte Barnet
JEsum ind, for at gjøre for ham, hvad
der var Skik efter Loven,
28. da tog han ham paa sine Arme, og
prisede Gud, og sagde:
29. HErre! nu lader du din Tjener fare
i Fred, ligesom du haver sagt; Phil. 1, 23.
30. thi mine Øine have seet din Frel-
se, Luc. 3, 6.
31. hvilken du beredte for alle Folks
Aasyn,
32. et Lys til at oplyse Hedningerne, og
til en Herlighed for dit Folk Israel.
Ap. G. 13, 47. c. 28, 28.
33. Og Joseph og hans Moder forun-
drede sig over de Ting, som bleve sagte
om ham.
34. Og Simeon velsignede dem, og sag-
de til hans Moder Maria: see, denne er
sat mange i Israel til Fald, og (til)
Opreisning, og til et Tegn, som imodsi-
ges: Matth. 21, 42-44. 2 Cor. 2, 16.
Ap. G. 28, 22.
35. — ogsaa din egen Sjel skal et Sværd
gjennemtrænge, — saa at mange Hjerters
Tanker skulle aabenbares. Joh. 19, 25.
36. Og der var en Prophetinde, Anna,
Phanuels Datter, af Assers Stamme, hun
var meget gammel, og havde levet syv
Aar med sin Mand efter sin Jomfrustand;
37. og hun var nu en Enke ved fire og
firesindstyve Aar, som ikke veeg fra Tem-
plet, tjenende Gud med Fasten og Beden
Nat og Dag. 1 Tim. 5, 5.
38. Og hun traadte til i den samme
Stund, og iligemaade prisede HErren, og
talede om ham til alle, som forventede
Forløsning, i Jerusalem.
39. Og der de havde fuldkommet alle
Ting efter HErrens Lov, droge de til
Galilæa igjen, til deres Stad Nazareth.
40. Men Barnet voxte, og blev stærkt
i Aanden, fuldt af Viisdom, og Guds
Naade var over ham. c. 1, 80.
41. Og hans Forældre gik hvert Aar til
Jerusalem paa Paaskehoitiden.
42. Og der han var tolv Aar gammel,
gik de op til Jerusalem, efter Høitidens
Sædvane.
43. Og der de havde tilendebragt de
Dage, og de gik hjem igjen, blev Barnet
JEsus i Jerusalem, og Joseph og hans
Moder vidste det ikke.
44. Men da de meente, at han var i
Reiseselskabet, kom de en Dags Reise frem,
og de ledte efter ham iblandt Slægtninge
og Kyndinge.
45. Og der de ikke fandt ham, gik de til-
bage til Jerusalem, og ledte efter ham.
46. Og det begav sig efter tre Dage, da
fandt de ham siddende i Templet midt
iblandt Lærerne, (hvor) han baade hørte
dem, og spurgte dem ad.
47. Men alle, som hørte ham, forun-
drede sig saare paa hans Forstand og
Gjensvar. c. 4, 22. 23. Joh. 7, 15. 46.
48. Og der de saae ham, bleve de for-
færdede, og hans Moder sagde til ham:
Søn! hvi gjorde du os saadant? see, din
Fader og jeg ledte efter dig med Smerte.
49. Og han sagde til dem: hvorfor led-
te I efter mig? vidste I ikke, at mig bør
at være i min Faders (Forretning)?
50. Og de forstode ikke det Ord, som han
talede til dem. c. 9, 45. c. 18, 34.
51. Og han gik ned med dem, og kom
til Nazareth, og var dem underdanig. Og
hans Moder bevarede alle disse Ord i sit
Hjerte. v. 19.
52. Og JEsus forfremmedes i Viisdom
og Alder, og Naade hos Gud og Menne-
skene. c. 1, 80.

3. Capitel.

Johannes døber og underviser enhver om sin Pligt, 1-18. kastes i Fængsel, efterat han havde døbt Jesum, 19-22. JEsu Slægt-Register, 23-38.

1. Men i Keiser Tiberii femtende Re-
gjeringsaar, der Pontius Pilatus var
Landshøvding i Judæa, og Herodes var
Fjerdingsfyrste i Galilæa, men hans Bro-
der Philippus var Fjerdingsfyrste i Itu-
ræa og Trachonitis Land, og Lysanias
Fjerdingsfyrste i Abilene;

2. der Annas og Caiphas vare Ypperste-Præster, skede Guds Ord til Johannes, Zacharias Søn, i Ørkenen. Joh. 18, 13. Ap. G. 4, 6.

3. Og han kom i den hele Egn omkring Jordan, og prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse;

4. som skrevet er i Propheten Esaias Talers Bog, der siger: det er hans Røst, som raaber i Ørkenen: bereder HErren Vei, gjører hans Stier lige. Es. 40, 3 fgg. Matth. 3, 3. Luc. 1, 76.

5. Hver Dal skal opfyldes, og hvert Bjerg og Høi skal fornedres, og det Krogede skal blive lige, og de ujevne Veie skulle blive jevne.

6. Og alt Kjød skal see Guds Frelse. c. 2, 30. 31.

7. Derfor sagde han til Folket, som gik ud, for at døbes af ham: I Ogleunger! hvo viste eder, at flye fra den tilkommende Vrede? Matth. 3, 7 fgg. c. 23, 33.

8. Bærer derfor Omvendelsens værdige Frugter, og begynder ikke at sige ved eder selv: vi have Abraham til Fader; thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene. Joh. 8, 39.

9. Men Øxen ligger allerede ved Roden af Træerne; derfor skal hvert Træe, som ikke bærer god Frugt, afhugges, og kastes i Ilden. Matth. 7, 19. Luc. 13, 7.

10. Og Folket spurgte ham ad, og sagde: hvad skulle vi da gjøre? Ap. G. 2, 37. c. 16, 30.

11. Men han svarede, og sagde til dem: hvo, som haver to Kjortle, dele med den, som ikke haver (nogen), og hvo, som haver Mad, gjøre ligesaa! 1 Joh. 3, 17. c. 4, 22. Jak. 2, 15 fgg.

12. Men og Toldere kom, for at døbes, og de sagde til ham: Mester! hvad skulle vi gjøre?

13. Men han sagde til dem: fræver intet mere, end eder er forordnet!

14. Men Stridsmændene spurgte ham og ad, og sagde: hvad skulle da vi gjøre? og han sagde til dem: udsuer Ingen med Vold, og gjører ei Uret med Underfundighed, og lader eder nøie med eders Sold!

15. Men da Folket forventede, og tænkte alle i deres Hjerter om Johannes, om han ikke skulde være Christus:

16. da svarede Johannes, og sagde til alle: jeg døber eder vel med Vand, men den kommer, som er stærkere end jeg, hvis Skotvinge jeg ikke er værdig til at løse: han skal døbe eder med den Hellig Aand og Ild. Matth. 3, 11. 12. Ap. G. 1, 5; 2, 2-4.

17. Hans Kaste-Skovl er i hans Haand, og han skal gjennemrense sin Loe og sanke Hveden i sin Lade, men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig Ild.

18. Derfor formanede han og Folket om mange andre Ting, og forkyndte dem Evangeliet.

19. Men der den Fjerdingsfyrste Herodes blev irettesat af ham for Herodias, sin Broders Philippi Hustrues, Skyld, og for alt det Onde, som Herodes gjorde, Matth. 14, 3. Marc. 6, 17.

20. da lagde han og dette til alt (det Øvrige), at han indsluttede Johannes i Fængslet.

21. Men det begav sig, der alt Folket lod sig døbe, og JEsus ogsaa blev døbt og bad, at Himmelen aabnedes, Matth. 3, 16. 17. Marc. 1, 9-11. Joh. 1, 32. 33.

22. og at den Hellig Aand foer ned i legemlig Skikkelse over ham, som en Due, og at en Røst skede fra Himmelen, som sagde: du er min Søn den elskelige, i dig haver jeg Velbehag.

23. Og JEsus var henved tredive Aar, da han begyndte (at lære), og var, efter hvad man holdt for, Josephs Søn, Eli Søn, Matth. 13, 56. Marc. 6, 3. Joh. 1, 46. c. 6, 43.

24. Matthats Søn, Levi Søn, Melchi Søn, Jannæ Søn, Josephs Søn,

25. Matthathiæ Søn, Amos Søn, Naums Søn, Esli Søn, Naggai Søn,

26. Maaths Søn, Matthathiæ Søn, Semei Søn, Josephs Søn, Judæ Søn,

27. Johannæ Søn, Resæ Søn, Zorobabels Søn, Salathiels Søn, Neri Søn,

28. Melchi Søn, Addi Søn, Kosams Søn, Elmodams Søn, Ers Søn,

29. Jose Søn, Eliezers Søn, Jorims Søn, Matthats Søn, Levi Søn,

30. Simeons Søn, Judæ Søn, Josephs Søn, Jonans Søn, Eliakims Søn,

31. Meleæ Søn, Mainans Søn, Matthathæ Søn, Nathans Søn, Davids Søn,

32. Isai Søn, Obeds Søn, Boas Søn, Salmons Søn, Naassons Søn,

33. Aminadabs Søn, Arams Søn, Esroms Søn, Phares Søn, Judæ Søn,

34. Jakobs Søn, Isaks Søn, Abrahams Søn, Tharachs Søn, Nachors Søn,

35. Saruchs Søn, Ragahus Søn, Phalels Søn, Ebers Søn, Salæ Søn,

36. Cainans Søn, Arphachsads Søn, Sems Søn, Noæ Søn, Lamechs Søn,

37. Methusalæ Søn, Enochs Søn, Jareds Søn, Malaleels Søn, Cainans Søn,

38. Enos Søn, Seths Søn, Adams Søn, Guds Søn.

4. Capitel.

JEsus fristes af Djævelen, 1-13. lærer i Galilæa, især i Nazareth, hvor man vil omkomme ham, 14-30. og i Capernaum; helbreder der en Besat, Peders Hustrues Moder og Andre, 31-41. gaaer ud at prædike, 42-44.

1. Men JEsus, fuld af den Hellig Aand, kom tilbage fra Jordan, og blev ført af Aanden i Ørkenen; Matth. 4, 1 fgg. Marc. 1, 12. 13. Ap. G. 8, 39.

2. og han blev fristet fyrretyve Dage af Djævelen. Og han aad slet Intet i de samme Dage, og der de havde Ende, hungrede han omsider.

3. Og Djævelen sagde til ham: dersom du er Guds Søn, da sig til denne Steen, at den bliver Brød.

4. Og JEsus svarede, og sagde til ham: der er skrevet: Mennesket skal ikke leve alene af Brød, men af hvert Guds Ord. 5 Mos. 8, 3.

5. Og Djævelen førte ham op paa et høit Bjerg, og viste ham alle Verdens Riger i et Øieblik.

6. Og Djævelen sagde til ham: jeg vil give dig al denne Magt, og disse (Rigers) Herlighed; thi den er mig overantvordet, og jeg giver den til hvem jeg vil.

7. Dersom du nu vil tilbede mig, skal det altsammen høre dig til.

8. Og JEsus svarede ham, og sagde: viig bort bag mig, Satan! thi der er skrevet: du skal tilbede HErren din Gud, og tjene ham alene. 5 Mos. 6, 13.

9. Og han førte ham til Jerusalem og satte ham paa Tindingen af Templet, og sagde til ham: dersom du er Guds Søn, da kast dig selv ned herfra.

10. Thi der er skrevet: han skal befale sine Engle angaaende dig, at bevare dig. Ps. 91, 11. 12.

11. og at de skulle bære dig paa Hænderne, paa det du ikke skal støde din Fod paa nogen Steen.

12. Og JEsus svarede, og sagde til ham: der er sagt: du skal ikke friste HErren din Gud. 5 Mos. 6, 16.

13. Og der Djævelen havde gjort Ende paa al Fristelsen, veeg han fra ham til en Tid

14. Og JEsus kom tilbage i Aandens Kraft til Galilæa; og Ryget om ham kom ud i alt det omkringliggende Land. Joh. 4, 43. 44. Ap. G. 10, 37. 38.

15. Og han lærte i deres Synagoger og blev priset af Alle.

16. Og han kom til Nazareth, hvor han var opfødt, og gik i Synagogen efter sin Sædvane paa Sabbatsdagen, og stod op for at forelæse. Matth. 2, 23. c. 13, 53. 54.

17. Da gave de ham Propheten Esaiæ Bog; og der han slog Bogen op, fandt han det Sted, hvor der var skrevet: Es. 61, 1 fgg.

18. HErrens Aand er over mig, derfor salvede han mig; han haver sendt mig, til at kundgjøre Evangelium for de Fattige, at helbrede dem, som have et sønderknuset Hjerte, at forkynde de Fangne, at de skulle løslades, og at de Blinde skulle faae Syn, at sætte de Plagede i Frihed, Matth. 11, 5.

19. at forkynde HErrens behagelige Aar. 2 Cor. 6, 2.

20. Og han lukte Bogen sammen, og gav Tjeneren den igjen, og satte sig; og alles Øine i Synagogen stirrede paa ham.

21. Men han begyndte at sige til dem: i Dag er denne Skrift gaaet i Opfyldelse for eders Øren.

22. Og de gave ham alle Berømmelse, og forundrede sig over de livsalige Ord, som udgik af hans Mund, og sagde: er ikke denne Josephs Søn? c. 2, 47. Matth. 13, 54 fgg. Joh. 6, 42.

23. Og han sagde til dem: I ville vist sige dette Ordsprog til mig: Læge, læg dig selv! saa store Ting, som vi have hørt skee i Capernaum, gjøre du ogsaa her i dit Fædreneland!

24. Men han sagde: sandelig siger jeg eder, at ingen Prophet er vel antagen i sit Fædreneland. Marc. 6, 4.

25. Men i Sandhed siger jeg eder: der vare mange Enker i Israel i Eliæ Dage, der Himmelen var lukket i tre Aar og sex Maaneder, den Gang, der var en stor Hunger i det ganske Land; 1 Kong. 17, 1 fgg. Jak. 5, 17.

26. og til ingen af dem blev Elias sendt uden til Sarepta ved Sidon, til en Enkeqvinde.

27. Og der vare mange Spedalske i Israel, udi Propheten Elisæi Tid, og ingen af dem blev renset uden Naaman, den

lle, som vare i Synagogen,
af Vrede, der de hørte dette.
e stode op, og stødte ham ud
aden, og førte ham op paa det
Bjerget, paa hvilket deres Stad
for at styrte ham ned.
han kom igjennem midt imellem
' bort. Joh. 8, 59.
an kom ned til Capernaum, en
liløa, og lærte dem paa Sab-

e forundrede sig saare over hans
hi hans Tale var med Myn-
Matth.7,28.29.Marc.1,22fgg.
er var et Menneske i Synago-
abde en ureen Djævels Aand,
ned høi Røst,
agde: eja! hvad have vi med
e, JEsu af Nazareth? er du
r at fordærve os? jeg kjender
er: den Guds Hellige.
JEsus truede ham, og sagde:
ud af ham! Og Djævelen ka-
midt iblandt dem, og foer ud af
orde ham ingen Skade.
er kom en Rædsel over alle, og
ned hverandre, og sagde: hvad
:, at han byder de urene Aan-
yndighed og Magt, og de fare

ygtet om ham udspredtes alle-
omkringliggende Land.
han stod op, og gik fra Syna-
l Simons Huus, og Simons
Moder var plaget med en svar
e bade ham for hende.
. 8, 14 fgg. Marc. 1, 29 fgg.
han traadte hen til hende og
beren, og den forlod hende.
stod strax op, og tjente dem.
der Solen gik ned, førte alle
avde Skrøbelige af adskillige
e, disse til ham; men han lagde
paa enhver af dem, og helbre-

ı ogsaa Djævle foer ud af man-
og sagde: du er Christus, den
! og han truede dem, og lod
ale; thi de vidste, at han var
Marc.3,11.12.Ap.G.16,17.18.
der det var blevet Dag, gik
drog til et øde Sted, og Folket
ham, og de kom hen til ham, og
m, at han ikke skulde gaae fra

han sagde til dem: mig bør
og for andre Stæder at prædike Evange-
lium om Guds Rige; thi jeg er dertil ud-
sendt. Marc. 1, 38.

44. Og han prædikede i Galilæas Sy-
nagoger.

5. Capitel.

JEsus lærer fra Skibet, velsigner Petri Fiskedræt, 1-11. helbreder en Spedalsk og Andre, gaaer hen i Ørkenen og beder, 12-16. helbreder en Værkbru-den, 17-26. kalder Levi, æder med Toldere, 27-32. taler om Fasten, 33-39.

1. Men det begav sig, der Folket trængte
sig ind paa ham, for at høre Guds Ord,
og han stod ved den Søe Genezareth,
Matth. 4, 25. c. 13, 2. Marc. 4, 1.
2. da saae han to Skibe staae ved Søen;
men Fiskerne vare udgangne af dem, og
toede Garnene.
3. Men han traadte ind i et af Skibene,
som var Simons, og bad ham at lægge
lidet fra Landet; og han satte sig, og
lærte Folket fra Skibet.
4. Men der han lod af at tale, sagde han
til Simon: far ud paa Dybet, og kaster
eders Garn ud til en Dræt. Joh.21,1fgg.
5. Og Simon svarede, og sagde til ham:
Mester, vi have arbeidet den ganske Nat,
og fik Intet; men paa dit Ord vil jeg
udkaste Garnet.
6. Og der de gjorde det, fangede de en
stor Hob Fiske; men deres Garn sønder-
reves.
7. Og de vinkede ad deres Staldbrødre,
som vare i det andet Skib, at de skulde
komme, og hjælpe dem: og de kom, og
fyldte begge Skibene, saa at de vare nær
ved at synke.
8. Men der Simon Petrus saae det,
faldt han ned for JEsu Knæe, og sagde:
HErre, gak ud fra mig; thi jeg er en syn-
dig Mand. Matth. 8, 8
9. Thi en Rædsel var kommen paa ham,
og paa alle dem, som vare med ham, for-
medelst den Fiske-Dræt, som de havde fan-
get med hverandre,
10. desligeste ogsaa (paa) Jakobus og
Johannes, Zebedæi Sønner, som vare
Simons Staldbrødre. Og JEsus sagde
til Simon: frygt ikke; fra nu af skal du
fange Mennesker.
11. Og de førte Skibene til Landet, og
forlode alle Ting, og fulgte ham.
Matth. 19, 27. Marc. 10, 28.
12. Og det begav sig, der han var i en
af Stæderne, see, da var der en Mand
fuld af Spedalskhed; og der han saae

JEsum, faldt han paa sit Ansigt, bad
ham, og sagde: HErre! om du vil, kan
du rense mig. Matth. 8, 2 fgg.
Marc. 1, 40 fgg.
13. Og han udrakte sin Haand, og rørte
ved ham, og sagde: jeg vil; bliv reen! og
strax gik Spedalskheden bort af ham.
14. Og han bød ham, at han skulde In-
gen sige det; men (sagde): gak bort, og
betee dig for Præsten, og offre for din
Renselse, saasom Moses haver befalet,
dem til Vidnesbyrd. Matth. 9, 30.
Marc. 7, 36. 3 Mos. 14, 10. 12.
15. Men Talen om ham kom mere og
mere ud, og meget Folk kom tilsammen,
for at høre, og at helbredes af ham af de-
res Skrøbeligheder.
16. Men han veeg bort i Ørkenerne, og
bad. Marc. 1, 35.
17. Og det begav sig paa en af Dagene,
at han lærte, og der sadde Pharisæer og
Lov-Lærere, som vare komne fra alle Byer
i Galilæa og Judæa, og fra Jerusalem,
og HErrens Kraft var (virksom) til at
læge dem. c. 6, 19.
18. Og see, nogle Mænd bare paa en
Seng et Menneske, som var værkbruden, og
de søgte at bringe det ind, og lægge det for
ham. Matth. 9, 2 fgg. Marc. 2, 3 fgg.
19. Og der de formedelst Folket ikke kun-
de finde, paa hvad Sted de skulde bringe
ham ind, stege de op paa Taget, og lode
ham tilligemed Sengen ned imellem Tag-
stenene midt iblandt Folket foran JEsu.
20. Og der han saae deres Troe, sagde
han til ham: Menneske! dine Synder
ere dig forladte. c. 7, 48.
21. Og de Skriftkloge og Pharisæerne
begyndte at tænke, og sagde: hvo er denne,
som taler (Guds-)Bespottelser? hvo kan
forlade Synder uden Gud alene?
22. Men der JEsus fornam deres Tan-
ker, svarede han, og sagde til dem: hvad
tænke I udi eders Hjerter?
23. Hvilket er lettere? at sige: dig ere
dine Synder forladte? eller at sige: staae
op, og vandre?
24. Men at I skulle vide, at Menneskens
Søn haver Magt paa Jorden, at forlade
Synder,—sagde han til den Værkbrudne:
—jeg siger dig, staae op, tag din Seng op,
og gak til dit Huus.
25. Og han stod strax op for deres Øine,
og tog op det, som han laae paa, og gik
hen til sit Huus, og prisede Gud.
26. Og en stor Forfærdelse beto- [illegible]
alle, og de prisede Gud, og de bleve fulde
af Frygt, og sagde: vi have i Dag seet
utrolige Ting.
27. Og derefter gik han ud, og saae en
Tolder, som hedte Levi, siddende i Toldbo-
den, og sagde til ham: følg mig.
28. Og han forlod alle Ting, og stod op,
og fulgte ham.
29. Og samme Levi beredte et stort Gje-
stebud for ham i sit Huus, og der var en
stor Hob af Toldere, og Andre, som sadde
med dem tilbords. c. 15, 1.
30. Og deres Skriftkloge og Pharisæerne
knurrede mod hans Disciple, og sagde:
hvorfor æde og drikke I med Toldere og
Syndere? c. 7, 34.
31. Og JEsus svarede, og sagde til dem:
de Karske have ikke Læge behov, men de,
som have ondt.
32. Jeg er ikke kommen, for at kalde Ret-
færdige, men Syndere til Omvendelse.
c. 19, 10. 1 Tim. 1, 15.
33. Men de sagde til ham: hvorfor faste
Johannis Disciple saa ofte, og bede, og
Pharisæerne ligesaa; men dine æde og
drikke?
34. Men han sagde til dem: kunne I
komme Bryllups-Folkene til at faste, saa-
længe Brudgommen er hos dem?
35. Men de Dage skulle komme, naar
Brudgommen skal tages fra dem, da skulle
de faste i de samme Dage.
36. Men han sagde og en Lignelse til
dem: Ingen sætter en Klud af nyt Klæde
paa et gammelt Klædebon; ellers river
baade det nye (det gamle) sønder, og Klu-
den af det nye skikker sig ikke paa det gamle.
37. Og Ingen lader ny Viin i gamle
Læder-Flasker, ellers sprænger den nye Viin
Læder-Flaskerne, og den spildes, og Læder-
Flaskerne fordærves.
38. Men man skal lade ny Viin i nye
Læder-Flasker, saa blive de begge bevarede
tilsammen.
39. Og Ingen, som drikker den gamle,
vil strax drikke den nye; thi han siger: den
gamle er bedre.

6. Capitel.

Disciplene plukke Ax om Sabbaten, 1-5. JEsus hel-
breder en visnen Haand, &c. 6-11. beder, udvælger
de Tolv, helbreder, 12-19. prædiker om hvilke, der
ere salige, og hvilke, der ei ere det, 20-26. om Kjær-
lighed, Barmhjertighed i at dømme og give, 27-42.
om at kjende Sindelaget af dets Frugter, og om dem,
som gjøre efter hans Ord, og dem, som ikke [illegible]

1. Men det begav sig paa den anden Sabbat efter den første, at han gik igjennem Kornet; og hans Disciple pluktede Ax, og vred dem med Hænderne og aade.
Matth. 12, 1 fgg. Marc. 2, 23 fgg.
2. Men nogle af Pharisæerne sagde til dem: hvi gjøre I det, som ikke er tilladt at gjøre om Sabbaterne?
3. Og JEsus svarede og sagde til dem: have I da ikke læst det, som David gjorde, der han hungrede, og de, som vare med ham? 1 Sam. 21, 6.
4. Hvorledes han gik ind i Guds Huus, og tog Skuebrødene og aad, og gav ogsaa dem, som vare med ham; hvilke det dog ikke er tilladt Nogen at æde, uden Præsterne alene.
5. Og han sagde til dem: Menneskens Søn er HErre, ogsaa over Sabbaten.
6. Men det skede paa en anden Sabbat, at han gik ind i Synagogen, og lærte; og der var et Menneske, hvis høire Haand var visfen. Marc. 3, 1 fgg.
7. Men de Skriftkloge og Pharisæerne toge vare paa ham, om han vilde helbrede om Sabbaten, paa det de kunde finde Klagemaal imod ham. c. 14, 1.
8. Men han vidste deres Tanker, og sagde til det Menneske, som havde den visne Haand: reis dig, og staae frem iblandt os! Men han reiste sig, og stod frem.
9. JEsus sagde derfor til dem: jeg vil spørge eder: hvad er tilladt om Sabbaterne? at gjøre Godt, eller at gjøre Ondt? at frelse Liv, eller at forderve?
10. Og han saae omkring paa dem alle, og sagde til det Menneske: ræk din Haand ud! men han gjorde saa: da blev hans Haand karsk igjen, som den anden.
11. Men de bleve fulde af Raserie, og talede med hverandre om, hvad de vilde gjøre JEsus.
12. Men det begav sig i de Dage, at han gik ud til Bjerget at bede; og han blev Natten over i Bønnen til Gud.
Matth. 14, 23.
13. Og der det blev Dag, kaldte han sine Disciple frem, og udvalgte Tolv af dem, hvilke han og kaldte Apostler:
Matth. 10, 1 fgg. Marc. 3, 13 fgg. Luc. 9, 1.
14. Simon, hvilken han og kaldte Petrus, og Andreas hans Broder, Jakobus og Johannes, Philippus og Bartholomæus,
Joh. 1, 42. 43.
15. Matthæus og Thomas, Jakobus, Alphæi Søn, og Simon, som kaldes Zelotes,
16. Judas, Jakobi Broder og Judas Ischarioth, den, som og blev en Forræder.
c. 22, 3.
17. Og han gik ned med dem, og stod paa en Slette; og hans Disciples Skare, og en stor Hob Folk fra hele Judæa og Jerusalem, og Tyrus og Sidon, der ligge ved Havet, Matth. 4, 25. c. 5, 1. Marc. 3, 7. 8.
18. som vare komne, for at høre ham, og helbredes fra deres Sygdomme; og saadanne, som bleve forstyrrede af de urene Aander; og de bleve helbredede.
19. Og alt Folket begjerede at røre ved ham; thi en Kraft gik ud fra ham, og helbredede alle. Matth. 14, 36. Marc. 5, 30.
20. Og han løftede sine Øine op over sine Disciple, og sagde: Salige ere I Fattige! thi Guds Rige er eders. Matth. 5-7 c.
21. Salige ere I, som nu hungre! thi I skulle mættes. Salige ere I, som nu græde! thi I skulle lee.
22. Salige ere I, naar Menneskene hade eder, og naar de forstøde eder, og bespotte eder, og forskyde eders Navn, som ondt, for Menneskens Søns Skyld.
1 Pet. 4, 14. 15.
23. Glæder eder paa den samme Dag, og (springer af Fryd); thi see, eders Løn er stor i Himmelen. Lige det samme gjorde deres Fædre ved Propheterne.
Ap. G. 5, 41. 7, 51. 52. Ebr. 11, 36.
24. Men vee eder, I Rige! thi I have eders Trøst borte. c. 16, 25. Jak. 5, 1.
25. Vee eder, I, som ere mætte! thi I skulle hungre. Vee eder, I, som nu lee! thi I skulle sørge og græde. Jak. 4, 9.
26. Vee eder, naar alle Mennesker tale vel om eder! lige det samme gjorde deres Fædre ved de falske Propheter.
27. Men jeg siger eder, I, som høre til: Elsker eders Fiender, gjører dem godt, som eder hade; Matth. 5, 44.
Rom. 12, 14. 20. 1 Cor. 4, 12.
28. velsigner dem, som eder forbande, og beder for dem, som gjøre eder Skade.
c. 23, 34. Ap. G. 7, 60.
29. Hvo, som slaaer dig paa det ene Kindbeen, byd ham og det andet til; og hvo, som tager Kappen fra dig, forhold ham heller ikke Kjortelen. Rom. 12, 17.
1 Cor. 6, 7.
30. Men giv hver den, som beder dig; og af den, som tager dit fra dig, kræv det ikke igjen.
31. Og som I ville, at Menneskene skulle gjøre mod eder, ligesaa gjøre og I mod dem.
32. Og dersom I elske dem, som eder elske,

hvad Tak have I (derfor)? thi Syndere elske og dem, som dem elske.

33. Og dersom I gjøre vel mod dem, der gjøre vel mod eder, hvad Tak have I (derfor)? thi og Syndere gjøre det samme.

34. Og dersom I laane dem, af hvilke I haabe at faae igjen, hvad Tak have I (derfor)? thi Syndere laane ogsaa Syndere, paa det de skulle faae lige igjen.

35. Men elsker eders Fiender, og gjører vel, og laaner, ventende Intet derfor; saa skal eders Løn være stor, og I skulle være den Høiestes Børn; thi han er god mod de Utaknemmelige og Onde.

36. Derfor, værer barmhjertige, som eders Fader og er barmhjertig.

37. Og dømmer ikke, saa skulle og I ikke dømmes; fordømmer ikke, saa skulle I ikke fordømmes; forlader, saa skal eder forlades;
Rom. 2, 1. 1 Cor. 4, 5.

38. giver, saa skal eder gives; en god, knuget og skuddet, og overflødig Maade skulle de give i eders Skjød; thi med den samme Maade, som I maale med, skal eder maales igjen. Marc. 4, 24. Gal. 6, 7. Jak. 18, 6.

39. Men han sagde dem en Lignelse: mon en Blind kan lede en Blind? skulle de ikke begge falde i Graven? Matth. 15, 14.

40. Discipelen er ikke over sin Mester, men hver, som er fuldkommen, skal være som hans Mester. Matth. 10, 24. Joh. 13, 16. c. 15, 20.

41. Men hvi seer du Skjæven, som er i din Broders Øie; men Bjælken i dit eget Øie bliver du ikke vaer?

42. Eller hvorledes kan du sige til din Broder: holdt, Broder! jeg vil drage Skjæven ud, som er i dit Øie? du, som ikke selv seer Bjælken i dit Øie? Du Øienskalk! uddrag først Bjælken af dit Øie, og da kan du see til at uddrage Skjæven, som er i din Broders Øie.

43. Thi der er intet godt Træ, som bærer raadden Frugt, og intet raaddent Træ, som bærer god Frugt. Matth. 12, 33 fgg.

44. Thi hvert Træ kjendes paa sin egen Frugt, thi man sanker ikke Figen af Torne, man plukker og ikke Viindruer af Tornebuske.

45. Et godt Menneske bærer Godt frem af sit Hjertes gode Liggendefæ, og et ondt Menneske bærer Ondt frem af sit Hjertes onde Liggendefæ; thi hans Mund taler af Hjertets Overflødighed.

46. Men hvi kalde I mig HErre, HErre, og gjøre ikke, hvad jeg siger?
Rom. 2, 13. Jak. 1, 22.

47. Hver, som kommer til mig, og hører mine Ord, og gjør dem, den vil jeg vise eder, hvem han er liig.

48. Han er liig et Menneske, der byggede et Huus, og grov dybt, og lagde Grundvolden paa en Klippe; men der et Vandløb kom, stødte Strømmen paa samme Huus, og kunde ikke rokke det; thi det var grundfæstet paa Klippen.

49. Men hvo, som hører, og ikke gjør (derefter), er ligesom et Menneske, der byggede et Huus paa Jorden, uden Grundvold; og Strømmen stødte derpaa, og det faldt strax, og samme Huses Fald blev stort.

7. Capitel.

JEsus helbreder Høvedsmandens Tjener, 1-10. opvækker Enkens Søn, 11-17. taler til Johannis Disciple om sig selv, 18-23. til Folket om Johannes, og om deres Vantroe, 24-35. forsvarer sig, og trøster Synderinden, 36-50.

1. Men der han havde fuldendt alle sine Ord i Folkets Paahør, gik han ind i Capernaum.

2. Men en Høvedsmands Tjener, hvilken han holdt meget af, var syg, og nær ved at døe. Matth. 8, 5 fgg.

3. Men der han hørte om JEsu, sendte han nogle af Jødernes Ældste til ham, og bad ham, at han vilde komme, og helbrede hans Tjener.

4. Men der de kom til JEsum, bade de ham indstændigen, og sagde: han er det værd, at du gjør ham dette.

5. Thi han elsker vort Folk, og haver bygget os Synagogen.

6. Da gik JEsus bort med dem; men der han nu var ikke langt fra Huset, sendte Høvedsmanden (nogle af sine) Venner til ham, og lod ham sige: HErre, umag dig ikke; thi jeg er ikke værd, at du gaaer ind under mit Tag.

7. Derfor agtede jeg heller ikke mig selv værdig til at komme til dig; men sig det med et Ord, da bliver min Dreng helbredet.

8. Thi jeg er et Menneske, Øvrigheden undergiven, og haver Stridsmænd under mig; og siger jeg til denne: gak! saa gaaer han, og til den anden: kom! saa kommer han; og til min Tjener: gjør det! saa gjør han det.

9. Men der JEsus hørte det, forundrede

n sig over ham; og han vendte sig om,
sagde til Folket, som ham fulgte: jeg
ger eder, saa stor en Troe haver jeg end
ke fundet i Israel.
10. Og der de, som vare udsendte, kom
lbage til Huset, fandt de den syge Tjener
rsk.
11. Og det begav sig Dagen derefter, at
an gik til en Stad, som hedte Nain; og
r gik mange af hans Disciple med ham,
g meget Folk.
12. Men der han kom nær til Stadens
ort, see, da blev en Død udbaaren, som
ar sin Moders eenbaarne Søn, og hun
ar Enke; og meget Folk af Staden gik
ed hende.
3. Og der HErren saae hende, ynkedes
an inderligen over hende, og sagde til
nde: græd ikke! Matth. 9, 36.
4. Og han traadte til, og rørte ved
aaren:—men de, som bare, stode stille,—
han sagde: du unge Karl! jeg siger dig:
aa op! Marc. 5, 41. Ap. G. 9, 40.
5. Og den Døde reiste sig op, og be-
ndte at tale; og han gav hans Moder
m.
16. Men en Frygt betog alle, og de pri-
de Gud, og sagde: der er en stor Pro-
et opreist iblandt os, og Gud haver be-
gt sit Folk. c. 1, 65; 24, 19.
Joh. 4, 19. c. 6, 14. Luc. 1, 68.
17. Og denne Tale om ham kom ud i
t ganske Judæa, og i alt det omkringlig-
nde Land.
18. Og Johannis Disciple forkyndte ham
n alt dette. Og Johannes kaldte to af
ne Disciple til sig, Matth. 11, 2 fgg.
19. og sendte dem til JEsum, og lod sige:
du den, som kommer? eller skulle vi
nte en anden?
20. Men der Mændene kom til ham, sag-
de: Johannes den Døber haver sendt
s til dig og lader sige: er du den, som
mmer? eller skulle vi vente en anden?
21. Men i den samme Time helbredede
an Mange fra Sygdomme og Plager, og
nde Aander, og skjenkte mange Blinde
ynet.
22. Og JEsus svarede, og sagde til dem:
aaer bort og forkynder Johannes, hvad
have seet og hørt: Blinde see, Halte
aae, Spedalske renses, Døve høre, Døde
aae op, Evangelium prædikes for de Fat-
ge; c. 4, 18.
23. og salig er den, som ikke forarges paa
ig.

24. Men der Johannis Bud gik bort, be-
gyndte han at tale til Folket om Johan-
nes: hvad ere I udgangne i Ørkenen at
see? et Rør, som bevæges af Vinden?
25. Eller hvad ere I udgangne at see?
et Menneske, iført bløde Klæder? see, de,
som leve i herlige Klæder, og i Vellyst, ere
i Kongernes Gaarde.
26. Eller hvad ere I udgangne at see?
en Prophet? Ja, jeg siger eder, (han er)
mere end en Prophet.
27. Denne er den, om hvem der er skre-
vet: see, jeg sender min Engel for dit An-
sigt, som skal berede din Vei for dig.
Mal. 3, 1.
28. Thi jeg siger eder: iblandt dem, som
ere fødte af Qvinder, er ingen større Pro-
phet, end Johannes den Døber; men den
Mindste i Guds Rige er større end han.
29. Og alt Folket, som ham hørte, endog
Tolderne, gave Gud Ret, da de bleve døbte
med Johannis Daab.
30. Men Pharisæerne og de Lovkyndige
foragtede Guds Raad dem selv angaa-
ende, og bleve ikke døbte af ham.
31. Men HErren sagde: med hvem skal
jeg derfor ligne denne Slægts Mennesker?
og hvem ere de lige?
32. De ere de smaae Børn lige, som sid-
de paa Torvet, og raabe til hverandre, og
sige: vi pibede for eder, og I vilde ikke
dandse, vi sang klageligen for eder, og I
vilde ikke græde.
33. Thi Johannes den Døber kom, og
hverken aad Brød, eller drak Viin, og I
sige: han haver Djævelen.
Matth. 3, 4. Marc. 6, 1.
34. Menneskens Søn er kommen, æder
og drikker, og I sige: see, (det Menneske
er) en Fraadser og en Viindranker, Tol-
deres og Synderes Ven.
35. Og Viisdommen er retfærdiggjort
af alle sine Børn.
36. Men en af Pharisæerne bad ham, at
han vilde æde med ham; og han gik ind i
Pharisæerens Huus, og sad tilbords.
37. Og see, der var en Qvinde i Staden,
som var en Synderinde; der hun fornam,
at han sad tilbords i Pharisæerens Huus,
hentede hun en Alabaster-Krukke med Sal-
ve;
38. og hun stod bagved hos hans Fødder,
græd, og begyndte at væde hans Fødder
med Taarer, og tørrede dem af med sit
Hovedhaar, og kyssede hans Fødder, og
salvede dem med Salve.

39. Men der Pharisæeren, som havde budet ham, saae det, talede han ved sig selv, og sagde: dersom denne var en Prophet, vidste han jo, hvo og hvordan en Qvinde denne er, som rører ved ham; thi hun er en Synderinde. Luc. 15, 2.

40. Og JEsus svarede, og sagde til ham: Simon, jeg haver Noget at sige dig; men han sagde: Mester, siig frem!

41. (JEsus sagde:) En, som laante Penge ud, havde to Skyldnere: den ene var fem hundrede Penninge skyldig, men den anden halvtredsindstyve.

42. Men der de ikke havde at betale med, eftergav han dem begge det. Siig: hvilken af dem skal derfor elske ham meest?
Matth. 18, 27.

43. Men Simon svarede, og sagde: jeg slutter, den, som han eftergav meest. Men han sagde til ham: du dømte ret.

44. Og han vendte sig til Qvinden, og sagde til Simon: seer du denne Qvinde? jeg kom ind i dit Huus, du haver ikke givet mig Vand til mine Fødder; men denne vædede mine Fødder med Taarer, og tørrede dem af med sit Hovedhaar.

45. Du gav mig intet Kys; men denne lod ikke af at kysse mine Fødder, siden hun kom ind. Rom. 16, 16.

46. Du haver ikke salvet mit Hoved med Olie; men hun salvede mine Fødder med Salve.

47. Jeg siger dig: for den Sags Skyld, at hendes mange Synder ere forladte, er det, at hun elsker meget; men hvilken lidet forlades, elsker lidet.

48. Men han sagde til hende: dine Synder ere dig forladte. Matth. 9, 2.
Luc. 5, 20.

49. Da begyndte de, som sadde tilbords med ham, at sige ved sig selv: hvo er denne, som endog forlader Synder?
Matth. 9, 3. Marc. 2, 7.

50. Men han sagde til Qvinden: din Troe haver frelst dig, gak bort med Fred.
Marc. 5, 34. c. 10, 52. Luc. 8, 48.

8. Capitel.

JEsus prædiker tilligemed de Tolv, nogle Qvinder tjene ham, 1-3. JEsus lærer ved en Lignelse om Sædemanden, 4-15. om et Lys, 2c. 16-18. kalder sine Disciple sine Nærpaarørende, 19-21. stiller Havet, 22-25. uddriver Djævle, 2c. 26-39. helbreder den blodsottige Qvinde, og opvækker Jairi Datter, 40-56.

1. Og det begav sig derefter, at han reiste igjennem Stæder og Byer, og prædikede, og forkyndte Guds Riges Evangelium, og de Tolv med ham; c. 4. 43.

2. saa og nogle Qvinder, som vare helbredede fra onde Aander og Sygdomme, (nemlig) Maria, der kaldtes Magdalena, af hvem syv Djævle vare udfarne.
Matth. 27, 55. 56. Marc. 15, 40. Joh. 19, 25.
Marc. 16, 9.

3. og Johanna, Chuzæ, Herodis Fogeds Hustru, og Susanna, og mange andre, som tjente ham med deres Gods.

4. Men som meget Folk var tilsammen, og de af Stæderne reiste til ham, sagde han ved en Lignelse: Matth. 13, 3 fgg.
Marc. 4, 2 fgg.

5. Der gik en Sædemand ud at saae sin Sæd, og idet han saaede, faldt Noget ved Veien, og blev nedtraadt, og Himmelens Fugle aade det op.

6. Og Noget faldt paa Klippen; og der det voxte op, visnede det, fordi det ikke havde Vædske.

7. Og Noget faldt midt iblandt Torne, og Tornene voxte op med; og qvalte det.

8. Og Noget faldt i den gode Jord, og det voxte op, og bar hundrede Fold Frugt. Der han dette sagde, raabte han: hvo, som haver Øren at høre med, han høre!

9. Men hans Disciple spurgte ham ad, og sagde: hvad skal denne Lignelse være?

10. Men han sagde: eder er det givet at vide Guds Riges Hemmeligheder; men de andre (siges det) i Lignelser, at de Seende ikke skulle see, og de Hørende ikke forstaae.
Joh. 12, 40. Ap. G. 28, 26. Rom. 11, 8.
2 Cor. 3, 14.

11. Men dette er Lignelsen: Sæden er Guds Ord. 1 Petr. 1, 23.

12. Men de ved Veien ere de, som det høre; derefter kommer Djævelen, og tager Ordet af deres Hjerter, at de ikke skulle troe og blive salige.

13. Men de paa Klippen ere de, som annamme Ordet med Glæde, naar de det høre, og disse have ikke Rod, de troe til en Tid, og falde fra i Fristelsens Tid.

14. Men det, som faldt iblandt Tornene, ere de, som det høre; og idet de vandre under dette Livs Bekymringer, og Rigdom og Vellyster, qvæles de, og bære ingen fuldkommen Frugt. Matth. 19, 23.
Marc. 10, 23. 1 Tim. 6, 9.

15. Men det i den gode Jord, ere de, hvilke, naar de høre Ordet, beholde det i et smukt og godt Hjerte, og bære Frugt i Taalmodighed. Ebr. 10, 36.

Men Ingen, som tænder et Lys,
r det med et Kar, eller sætter det under
rd; men han sætter det paa en Ly-
e, at de, som komme ind, kunne see
c.11,33. Matth.5,15. Marc.4,21.
Thi der er Intet skjult, som jo skal
aabenbaret; og Intet er hemmeligt,
man jo skal faae at vide, og som jo
omme for Lyset. Matth. 10, 26.
Marc. 4, 22. Luc. 12, 2.
Seer derfor til, hvorledes I høre; thi
om haver, ham skal gives, og hvo, som
aver, fra ham skal og tages det, han
at have. Matth. 25, 29.
Luc. 19, 26.
Men hans Moder og Brødre kom til
og kunde ikke komme ham i Tale for
:. Matth. 12, 46 fgg.
Og det blev ham tilkjendegivet af
:, som sagde: din Moder og dine
re staae udenfor, og ville see dig.
Men han svarede, og sagde til dem:
Moder og mine Brødre ere disse, som
Guds Ord, og gjøre det. Joh.15,14.
Og det begav sig paa en af de Dage,
n og hans Disciple traadte i et Skib,
n sagde til dem: lader os fare over
; og de fore ud. Matth.8,23 fgg.
Marc. 4, 35 fgg.
Men der de seilede, sov han ind; og
irvelvind kom ned paa Søen, og de
get Vand ind, og vare i Fare.
Da traadte de til ham, og vakte ham
sagde: Mester! Mester! vi forgaae.
han stod op, og truede Vinden og
ets Bølger; og de lagde sig, og det
likstille.
Da sagde han til dem: hvor er eders
? men de frygtede, og forundrede sig,
gde til hverandre: hvo er dog denne?
an byder baade over Vind og Vand,
ere ham lydige.
Og de seilede frem til de Gadareners
hvilken er tvært over for Galilæa.
Marc. 5, 1 fgg.
Men der han traadte ud paa Lan-
mødte en Mand ham fra Staden,
havde været besat af Djævle i lang
og iførte sig ikke Klæder, og blev ikke
s, men i Gravene.
Men der han saae JEsum, raabte
og faldt ned for ham, og sagde med
st: hvad haver jeg med dig at skaffe,
den allerhøieste Guds Søn? jeg be-
t, at du ikke vil pine mig. Jak.2,19.
Thi han bød den urene Aand at fare
ud.

ud af Mennesket, thi den havde i lang Tid
slebet ham; og han havde været bunden
med Lænker, og Bøier, og været bevogtet;
og han havde sønderrevet Baandene, og
blev drevet af Djævelen i Ørkenerne.
30. Men JEsus spurgte ham ad, og sag-
de: hvad hedder du? men han sagde: Le-
gion; thi mange Djævle vare farne i
ham.
31. Og de bade ham, at han ikke vilde
byde dem fare hen i Afgrunden.
32. Men der var sammesteds en stor
Hjord Sviin, som gik paa Græs paa
Bjerget; og de bade ham, at han vilde til-
stede dem, at fare i dem, og han tilstedede
dem det.
33. Men Djævlene, som fore ud af Men-
nesket, fore ind i Svinene; og Hjorden
styrtede sig hastelig af Bakken i Søen, og
druknede.
34. Men der Hyrderne saae det, som var
skeet, flyede de, og gik hen, og kundgjorde
det i Staden og paa Landet.
35. Da gik de ud, at see det, som var
skeet, og kom til JEsum, og fandt det Men-
neske, som Djævlene vare farne ud af, sid-
dende paaklædt og ved Sands hos JEsu
Fødder; og de forfærdedes.
36. Men og de, som havde seet det, kund-
gjorde dem, hvorledes den Besatte var
bleven frelst.
37. Og den hele Almue i de Gadareners
omliggende Land bad ham, at han vilde
gaae fra dem; thi de vare betagne med
stor Frygt. Men han traadte ind i Ski-
bet, og vendte tilbage igjen. Ap.G.16,39.
38. Men Manden, som Djævlene vare
farne ud af, bad ham, at han maatte være
hos ham; men JEsus lod ham fare, og
sagde:
39. Vend tilbage til dit Huus, og fortæl
hvor store Ting Gud haver gjort dig. Og
han gik bort og forkyndte igjennem den
ganske Stad, hvor store Ting JEsus havde
gjort mod ham.
40. Men det begav sig, der JEsus kom
tilbage, tog Folket imod ham; thi de for-
ventede ham alle.
41. Og see, der kom en Mand, som hedte
Jairus, og han var Forstander for Syna-
gogen; og han faldt ned for JEsu Fød-
der, og bad ham, at han vilde komme ind
i hans Huus. Matth. 9, 18 fgg.
Marc. 5, 22 fgg.
42. Thi han havde en eenbaaren Datter,
ved tolv Aar gammel, og hun var (mogen)

død. Men der (JEsus) gik bort, trængte Folket ham.

43. og en Qvinde, som havde havt Blod-Flod i tolv Aar, og havde kostet al sin Formue paa Læger, og kunde ikke blive helbredet af nogen,

44. hun gik frem bagved (ham.) og rørte ved Sømmen af hans Klædebon; og strax standsede hendes Blod-Flod.

45. Og JEsus sagde: hvo var det, som rørte ved mig? men der alle negtede det, sagde Peder, og de, som vare med ham: Mester! Folket trykker og trænger dig, og du siger: hvo var det, som rørte ved mig?

46. Men JEsus sagde: der rørte Nogen ved mig; thi jeg mærkede, at der udgik en Kraft fra mig. c. 6, 19.

47. Men der Qvinden saae, at det var ikke skjult, kom hun bævende, og faldt ned for ham, og kundgjorde ham i alt Folkets Paahør, af hvad Aarsag hun rørte ved ham, og hvorledes hun blev strax helbredet.

48. Men han sagde til hende: vær frimodig, Datter! din Troe haver frelst dig; gak bort med Fred! c. 7, 50.

49. Der han endnu talede, kom En fra Synagoge-Forstanderens (Huus), og sagde til ham: din Datter er død; umag ikke Mesteren.

50. Men der JEsus det hørte, svarede han ham, og sagde: frygt ikke; troe ikkun, saa skal hun blive frelst.

51. Men der han kom ind i Huset, lod han Ingen gaae ind, uden Petrus og Jakobus og Johannes, og Pigens Fader og Moder.

52. Men de græd alle, og holdt Veeklage over hende; men han sagde: græder ikke; hun er ikke død men hun sover.
Joh. 11, 11.

53. Og de beloe ham; thi de vidste, at hun var død.

54. Men han drev dem alle ud udenfor, og tog fat paa hendes Haand, og raabte, og sagde: Pige, staae op!

55. Og hendes Aand kom igjen, og hun stod strax op; og han befoel, at man skulde give hende at æde.

56. Og hendes Forældre bleve saare forfærdede; men han bød dem, at de ikke skulde sige Nogen det, som var skeet.

9. Capitel.

De Tolv udsendes, 1-6. Herodes vil gierne see JEsum, 7-9. Apostlerne komme tilbage; Christus lærer, helbreder, bespiser 5000 Mænd, 10-17. [illegible] kjender, at JEsus er Guds Søn, 18-21. JEsus taler om sin Lidelse, om Selvfornegtelse, og om sit Riges Tilkommelse, 22-27. forklares, 28-36. helbreder den Maanesyge, 37-43. taler om sin Lidelse, 44. 45. om Ydmyghed, 46-48. imod blind Nidkjærhed, 49-56. om sin Efterfølgelse, 57-62.

1. Men han kaldte sine tolv Disciple tilsammen, og gav dem Magt og Myndighed over alle Djævle, og til at helbrede Sygdomme; Matth. 10, 1 fgg.
Marc. 3, 13 fgg. c. 6, 7. Luc. 6, 13 fgg.

2. og sendte dem ud, at prædike Guds Rige, og at helbrede de Syge.

3. Og han sagde til dem: tager Intet med paa Veien; hverken Stav, ei heller Taske, ei heller Brød, ei heller Penge; ei heller skal hver have to Kjortler. c. 22, 35

4. Og i hvilket Huus I gaae ind, bliver der, og drager derfra ud.

5. Og dersom Nogle ikke ville annamme eder, da gaaer ud af den Stad, og afryster endog Støvet af eders Fødder, til et Vidnesbyrd over dem. Ap. G. 13, 51.
c. 18, 6.

6. Men de gik ud, og droge frem igjennem Byerne, prædikede Evangelium, og helbredede allevegne.

7. Men Herodes den Fjerdingsfyrste hørte alt det, som han gjorde; og han var i Uvished, fordi der sagdes af Nogle, at Johannes var opvakt fra de Døde;
Matth. 14, 1. 2. Marc. 6, 14-16.

8. men af Nogle, at Elias var aabenbaret; men af Andre, at en Prophet, en af de gamle, var opstanden.

9. Og Herodes sagde: Johannes haver jeg ladet halshugge; men hvo er denne, om hvilken jeg hører saadant? Og han søgte, at (saae) ham at see. c. 23, 8

10. Og Apostlerne kom tilbage, og fortalte ham, hvor store Ting de havde gjort; og han tog dem til sig og veeg bort for sig selv til et øde Sted ved en Stad, som kaldes Bethsaida. Matth. 14, 13 fgg.
Marc. 6, 32 fgg.

11. Men der Folket fik det at vide, fulgte de efter ham; og han tog imod dem, og talede til dem om Guds Rige, og lægte dem, som havde Lægedom behov.

12. Men Dagen begyndte at helde; da gik de Tolv frem, og sagde til ham: lad Folket fare, at de kunne gaae herfra til de omliggende Byer og Landsbyer, og faae Herberge og finde Føde; thi vi ere her paa et øde Sted. Joh. 6, 5 fgg.

13. Men han sagde til dem: giver I

dem at æde; men de sagde: vi have ikke
mere end fem Brød og to Fiske, uden saa
er, at vi skulle gaae bort, og kjøbe Mad
til alt dette Folk;
14. thi der var henved fem tusinde Mænd.
Men han sagde til sine Disciple: lader
dem sætte sig ned, som tilbords, i hver
Hob halvtredsindstyve.
15. Og de gjorde saa; og de lode dem
alle sætte sig, som tilbords.
16. Men han tog de fem Brød og de to
Fiske, og saae op til Himmelen, og velsig-
nede dem; og han brød (dem), og gav
Disciplene (dem), at lægge for Folket.
17. Og de aade og bleve alle mætte; og
der optoges af Stykkerne, som bleve til-
overs for dem, tolv Kurve.
18. Og det begav sig, der han var alene,
og bad, at hans Disciple vare hos ham;
og han spurgte dem ad, og sagde: hvem
siger Folket mig at være?
Matth. 16, 13 fgg. Marc. 8, 27 fgg.
19. Men de svarede og sagde: (de sige,
du er) Johannes den Døber, men andre
Elias, men andre, at en Prophet af de
gamle er opstanden. v. 7. 8.
20. Men han sagde til dem: men I,
hvem sige I mig at være? da svarede Pe-
der, og sagde: (du er) Guds Christus.
Joh. 6, 69.
21. Men han bød dem strengeligen, at
de skulde Ingen sige dette.
22. Og han sagde: det bør Menneskens
Søn at lide meget, og at forskydes af de
Ældste og Ypperste-Præster og Skriftkloge,
og ihjelslaaes, og opstaae tredie Dag.
Matth.16,21. Marc.9,31. Luc.18,31-33. c.24,7.
23. Men han sagde til dem alle: hvo,
som vil komme efter mig, skal fornegte sig
selv, og daglig tage sit Kors op, og følge
mig. Matth. 16, 24 fgg.
24. Thi hvo, som vil frelse sit Liv, skal
miste det; men hvo, som mister sit Liv for
min Skyld, han skal frelse det.
c. 17, 33. Joh. 12, 25.
25. Thi hvad gavner det Mennesket, om
han vandt den ganske Verden, men tabte
sig selv, eller gjorde sig selv Skade?
26. Thi hvo, som skammer sig ved mig
og mine Ord, ham skal Menneskens Søn
skamme sig ved, naar han kommer i sin
Herlighed, og i Faderens, og de hellige
Engles. Matth.10,33. Luc.12,8.9.
1 Joh. 2, 23.
27. Men sandelig siger jeg eder: der ere
nogle af dem, som her staae, der ingen-
lunde skulle smage Døden, førend de see
Guds Rige. Marc. 9, 1.
28. Men det begav sig henved otte Dage
efter denne Tale, at han tog til sig Petrus,
og Johannes, og Jakobus, og gik op paa
Bjerget for at bede.
Matth. 17, 1 fgg. Marc. 9, 2 fgg.
29. Og der han bad, blev hans Ansigts
Skikkelse anderledes; og hans Klædebon
blev hvidt og skinnende.
30. Og see, to Mænd talede med ham
hvilke vare Moses og Elias;
31. som bleve seete i Herlighed, og ta-
lede om hans Udgang (af Verden), som
han skulde fuldkomme i Jerusalem.
32. Men Peder, og de, som vare med
ham, vare betyngede med Søvn; men der
de vaagnede op, saae de hans Herlighed, og
de to Mænd, som stode hos ham.
33. Og det begav sig, der disse skiltes fra
ham, sagde Peder til JEsum: Mester!
det er godt, at vi blive her, og vi ville
gjøre tre Boliger, dig een, og Moses een,
og Elias een; dog han vidste ikke, hvad
han sagde.
34. Men der han sagde dette, kom en
Sky, og overskyggede dem; men de for-
færdedes, der de kom ind i Skyen.
35. Og en Røst kom af Skyen, som
sagde: denne er min Søn den Elskelige:
hører ham! Matth. 3, 17.
2 Petr. 1, 17. 18. Ap. G. 3, 22.
36. Og idet Røsten skede, blev JEsus
funden alene; og de taug, og forkyndte
Ingen Noget i de Dage af det, de havde
seet.
37. Men det begav sig Dagen derefter,
der de kom ned af Bjerget, da kom meget
Folk ham imøde.
38. Og see, en Mand iblandt Folket
raabte, og sagde: Mester! jeg beder dig,
see til min Søn; thi han er min een-
baarne. c. 7, 12.
39. Og see, en Aand griber fat paa
ham, og strax raaber han, og den slider
ham saa, at han fraader, og med Nød
viger den fra ham, naar den haver slidt
ham.
40. Og jeg bad dine Disciple, at de
skulde uddrive den, og de kunde ikke.
41. Men JEsus svarede, og sagde: o du
vantroe og forvendte Slægt! hvor længe
skal jeg være hos eder, og taale eder? Før
din Søn herhid!
42. Men der han kom til ham, rev
Djævelen ham endnu, og sleed ham til-

med. Men JEsus truede den urene Aand,
og helbredede Drengen; og han gav hans
Fader ham igjen.
43. Men de bleve alle saare forfærdede
over Guds Majestæt.
44. Men der de alle forundrede sig over
alt det, som JEsus gjorde, sagde han til
sine Disciple: vender I eders Øren til
disse Ord, at Menneskens Søn skal over-
antvordes i Menneskers Hænder. v. 22.
45. Men det Ord forstode de ikke, og det
var skjult for dem, saa at de begrebe det
ikke; og de frygtede for, at spørge ham
om det samme Ord.
46. Men der kom en Tanke ind i dem
om, hvo der vel skulde være den første af
dem. Matth. 18, 1 fgg. Marc. 9, 33 fgg.
Luc. 22, 24 fgg.
47. Men der JEsus saae deres Hjertes
Tanke, tog han et Barn, og stillede det
hos sig.
48. Og han sagde til dem: hvo, som
annammer dette lidet Barn i mit Navn,
annammer mig; og hvo mig annammer,
annammer den, som mig udsendte; thi
hvo, som er den mindste iblandt eder alle,
han skal være stor. c. 10, 16.
Joh. 13, 20. Matth. 23, 11. Luc. 14, 11.
49. Men Johannes svarede, og sagde:
Mester! vi saae En, som drev Djævle ud
i dit Navn; og vi forbøde ham det, fordi
han ikke følger med os.
50. Og JEsus sagde til ham: forbyder
ham det ikke; thi hvo, som ikke er imod
os, er med os. Matth. 12, 30. Luc. 11, 23.
51. Men det begav sig, der de Dage
fuldkommedes, at han skulde optages, da
vendte han stadelig sit Ansigt at vandre
til Jerusalem; Ap. G. 1, 2.
52. og han sendte Bud for sig, og de
gik bort, og kom ind i en af Samari-
tanernes Byer, for at berede ham Her-
berge. Joh. 4, 4. 9.
53. Og de annammede ham ikke, fordi
hans Ansigt var vendt til at vandre til
Jerusalem.
54. Men der hans Disciple, Jakobus
og Johannes, saae det, sagde de: HErre!
vil du, at vi skulle sige, at Ild skal falde
ned af Himmelen, og fortære dem, lige-
som og Elias gjorde. 2 Kong. 1, 10. 12.
55. Men han vendte sig, og irettesatte
dem, og sagde: I vide ikke, af hvad Aand
I ere. Gal. 5, 22.
56. Thi Menneskens Søn er ikke kom-
men, for at fordærve Menneskers

men for at frelse. Og de gik til en anden
Bye. Joh. 3, 17. c. 12, 47.
57. Men det begav sig, der de gik paa
Veien, sagde En til ham: HErre! jeg vil
følge dig, i hvor du gaaer hen.
Matth. 8, 19 fgg.
58. Og JEsus sagde til ham: Rævene
have Huler, og Himmelens Fugle Reder;
men Menneskens Søn haver ikke det, han
kan helde sit Hoved til.
59. Men han sagde til en anden: følg
mig! Men denne sagde: HErre! tilsted
mig, at jeg gaaer først hen at begrave
min Fader.
60. Men JEsus sagde til ham: lad de
Døde begrave deres Døde; men gak du
hen, og forkynd Guds Rige.
61. Men og en anden sagde: HErre!
jeg vil følge dig, men tilsted mig først,
at tage Afskeed fra dem, som ere i mit
Huus.
62. Men JEsus sagde til ham: Ingen,
som lægger sin Haand paa Ploven, og
seer til de Ting, som ere bag ham, er vel
skikket til Guds Rige.

10. Capitel.

JEsus udsender 70 Disciple, raaber vee over Chorazin
o. s. v. 1-16. De 70 komme glade tilbage; JEsus
lærer, hvori de skulle glæde sig, 17-20. priser Fa-
deren, 21. 22. priser Disciplene salige, 23. 24. lærer
en Skriftklog, hvo der var hans Næste, 25-37. roser
Maria fremfor Martha, 38-42.

1. Men derefter beskikkede HErren og
halvfjerdsindstyve Andre, og sendte dem
ud to og to foran sig, til hver Stad, og
(hvert) Sted, hvor han vilde selv komme
hen.
2. Derfor sagde han til dem: Høsten er
vel stor, men Arbeiderne ere faa, beder
derfor Høstens HErre, at han uddriver
Arbeidere i sin Høst. Matth. 9, 37. 38.
Joh. 4, 35. 2 Thess. 3, 1.
3. Gaaer bort; see, jeg sender eder, som
Lam midt iblandt Ulve. Matth. 10, 16.
4. Bærer ikke Pung, ei heller Taske,
ei heller Skoe; og hilser ingen paa Vei-
en. Matth. 10, 9 fgg. Marc. 6, 8 fgg.
Luc. 9, 3 fgg. c. 22, 35.
5. Men hvorsomhelst I komme ind i et
Huus, der siger først: Fred være med dette
Huus!
6. Og dersom en Fredens Søn er der,
skal eders Fred hvile paa ham; men er
der ikke, da skal den vende til eder igjen.
7. Men bliver i det samme Huus, æder

Arbeider er sin Løn værd. I skulle ikke
gaae fra Huus til Huus. 1 Tim. 5, 18.
8. Og hvor I komme ind i en Stad, og
de annamme eder, da æder, hvad eder
forsættes; 1 Cor. 9, 4.
9. og helbreder de Skrøbelige, som der
ere, og siger dem: Guds Rige er kommet
nær til eder. Matth. 3,2. c.4,17. c.10,7.
10. Men hvor I komme ind i en Stad,
og de ikke annamme eder, da gaaer ud paa
dens Gader, og siger:
11. Vi afskrye for eder endog det Støv,
som hængte ved os af eders Stad; dog
skulle I vide dette, at Guds Rige haver
været nær hos eder. Ap.G.13,51. c.18,6.
12. Men jeg siger eder: det skal gaae
Sodoma taaleligere paa hiin Dag, end
den Stad. Matth. 11, 24.
13. Vee dig, Chorazin! vee dig, Bethsaida!
thi vare de kraftige Gjerninger gjorte
i Tyrus og Sidon, som ere gjorte hos
eder, havde de længe siden siddet i Sæk og
Aske, og omvendt sig. Matth. 11, 21.
14. Dog skal det gaae Tyrus og Sidon
taaleligere i Dommen end eder.
15. Og du Capernaum, som er ophøiet
indtil Himmelen, du skal nedstødes indtil
Helvede.
16. Hvo, som eder hører, hører mig, og
hvo, som eder foragter, foragter mig: men
hvo mig foragter, foragter den, som mig
udsendte. Matth. 10, 40. Marc. 9, 37.
Joh. 13, 20. 1 Thesf. 4, 8.
17. Men de Halvfjerdsindstyve kom tilbage
med Glæde, og sagde: HErre! ogsaa
Djævlene ere os underdanige i dit Navn.
18. Men han sagde til dem: jeg saae,
at Satanas faldt ned af Himmelen som
et Lyn. Aab. 12, 8. 9.
19. See, jeg giver eder Magt, at træde
paa Slanger og Scorpioner, og over al
Fiendens Kraft; og Intet skal skade
eder. Ap. G. 28, 3-5.
20. Dog glæder eder ikke derover, at
Aanderne ere eder underdanige; men glæder
eder mere over, at eders Navne ere
skrevne i Himlene. Phil.4,3. Aab.13,8.
21. I den samme Stund glædede JEsus
sig i Aanden, og sagde: jeg priser dig,
Fader, Himmelens og Jordens HErre! at
du haver skjult disse Ting for de Vise og
Forstandige, og aabenbaret de Umyndige
dem; ja, Fader! thi det var saaledes behageligt
for dig. Matth. 11, 25 fgg.
1 Cor. 1, 19. 26. c. 2, 6 fgg.
22. Alle Ting ere mig overgivne af min
Fader, og Ingen kjender, hvo Sønnen er,
uden Faderen, og hvo Faderen er, uden
Sønnen, og hvem Sønnen vil aabenbare
det. Matth.28,18. Joh.3,35. Phil.2,9.
Joh. 1, 18. c. 6, 46.
23. Og han vendte sig til Disciplene, og
sagde til dem især: salige ere de Øine,
som see, det I see. Matth. 13, 16.
24. Thi jeg siger eder, at mange Propheter
og Konger vilde seet det, I see, og have
det ikke seet, og hørt det, I høre, og have
det ikke hørt. 1 Petr. 1, 10.
25. Og see, en Lovkyndig stod op, og
fristede ham, og sagde: Mester! hvad
skal jeg gjøre, at jeg kan arve et evigt
Liv? Matth.22,35 fgg. Marc.12,28 fgg.
26. Men han sagde til ham: hvad er
skrevet i Loven? hvorledes læser du?
27. Men han svarede, og sagde: du skal
elske HErren din Gud af dit ganske Hjerte,
og af din ganske Sjel, og af din ganske
Styrke, og af dit ganske Sind, og din
Næste som dig selv. Rom. 13, 9.
Gal. 5, 14. 1 Tim. 1, 5.
28. Men han sagde til ham: du svarede
ret; gjør dette, saa skal du leve.
29. Men han vilde gjøre sig selv retfærdig,
og sagde til JEsum: hvo er da min
Næste?
30. Men JEsus svarede, og sagde: et
Menneske gik ned fra Jerusalem til Jericho,
og faldt iblandt Røvere, hvilke baade
klædte ham af, og sloge ham, og gik bort,
og lode ham ligge halv død.
31. Men ved en Hændelse drog en Præst
den samme Vei ned, og der han saae ham,
gik han forbi.
32. Men desligeste ogsaa en Levit, der
han kom til Stedet, gik han hen, og saae
ham, og gik forbi.
33. Men en Samaritan reiste, og kom
til ham, og der han saae ham, ynkedes
han inderligen.
34. Og han gik til ham, forbandt hans
Saar, og gød Olie og Viin i dem; han
løftede ham paa sit eget Dyr, og førte
ham til Herberge, og pleiede ham.
35. Og den anden Dag, der han reiste
bort, tog han to Penge ud, og gav Verten
dem, og sagde til ham: plei ham, og hvad
mere du maatte lægge ud, vil jeg betale
dig, naar jeg kommer igjen.
36. Hvilken af disse tre tykkes dig nu at
have været hans Næste, der var falden
iblandt Røvere?
37. Men han sagde: den, som gjorde

Barmhjertighed imod ham. Derfor sagde
JEsus til ham: gak bort, og gjør du
ligesaa.
38. Men det begav sig, der de vandrede,
gik han ind i en Bye; men der var en
Qvinde, som hedte Martha, hun annam-
mede ham i sit Huus. Joh. 11, 1. c. 12, 2 3.
39. Og hun havde en Søster, som hedte
Maria, og hun satte sig ved JEsu Fødder,
og hørte hans Tale. Ap. G. 22, 3.
40. Men Martha gjorde sig her og der
Umage med megen Opvartning; hun
traadte da frem, og sagde: HErre! be-
kymrer du dig ikke om, at min Søster har
forladt mig, saa at jeg maa opvarte alene?
siig hende dog, at hun kommer mig til
Hjælp.
41. Men JEsus svarede, og sagde til
hende: Martha! Martha! du bekymrer
dig og forstyrres ved mange Ting.
42. Men Eet er fornødent. Men Ma-
ria haver udvalgt den gode Deel, som ikke
skal borttages fra hende. Matth. 6, 33.
Phil. 3, 14.

11. Capitel.

JEsus lærer sine Disciple at bede, 1-13. driver en Djævel ud, bespottes, forsvarer sig, 14-28. henviser Folket til Jonæ Tegn, forkynder dem Guds Straf, 29-32. taler om Menneskens Lys, 33-36. æder med Pharisæerne, raaber vee over dem og de Lovkyndige, 37-54.

1. Og det begav sig, der han var paa
et Sted, og bad, at en af hans Disciple
sagde til ham, der han lod af: HErre!
lær os at bede, som Johannes og lærte
sine Disciple.
2. Da sagde han til dem: naar I bede,
da siger: vor Fader, du som er i Himlene!
helliget vorde dit Navn; komme dit Rige;
skee din Villie, som i Himmelen, saa og
paa Jorden; Matth. 6, 9 fgg.
3. giv os hver Dag vort daglige Brød;
4. og forlad os vore Synder, thi og vi
forlade hver, som er os skyldig; og indleed
os ikke i Fristelse; men frie os fra det
Onde. Eph. 4, 32. 1 Cor. 10, 13.
2 Tim. 4, 18.
5. Og han sagde til dem: hvilken af eder
monne have en Ven, og vilde gaae til ham
om Midnat, for at sige til ham: Kjære,
laan mig tre Brød, c. 18, 1 fgg.
6. efterdi min Ven er kommen til mig af
Reisen, og jeg haver Intet at sætte for
ham—
7. og han derinde skulde svare, og sige:
gjør mig ikke Umage, Døren er nu tillukt,
og mine smaae Børn ere med mig i Sen-
ge: jeg kan ikke staae op at give dig?
8. Jeg siger eder: dersom han endog ikke
staaer op, og giver ham, fordi han er hans
Ven, saa staaer han dog op for hans
Ubluheds Skyld, og giver ham, saameget
han haver behov.
9. Og jeg siger eder: beder, saa skal eder
gives; leder, saa skulle I finde; banker,
saa skal eder oplades. Matth. 7, 7 fgg.
c. 21, 22. Joh. 16, 23. 24. 1 Joh. 3, 22.
10. Thi hver den, som beder, han faaer,
og hvo, som leder, han finder, og den, som
banker paa, ham skal oplades.
11. Men beder iblandt eder en Søn sin
Fader om et Brød, mon han da skal give
ham en Steen, og dersom han beder om
en Fisk, mon han da skal give ham en
Slange for Fisken?
12. Eller og, dersom han beder om et
Æg, mon han skal give ham en Scorpion?
13. Dersom da I, som ere onde, vide at
give eders Børn gode Gaver, hvor meget
mere skal Faderen, som er af Himmelen,
give dem den Hellig-Aand, som ham bede?
14. Og han drev en Djævel ud, og den
var stum; men det skede, der Djævelen
var udfaren, talede den Stumme, og Fol-
ket forundrede sig. Matth. 9, 32 fgg.
c. 12, 22 fgg.
15. Men nogle af dem sagde: han ud-
driver Djævle ved Beelzebul, Djævlenes
Øverste.
16. Men andre fristede ham, og begjæ-
rede et Tegn af ham fra Himmelen.
Matth. 12, 38. c. 16, 1.
17. Men der han fornam deres Tanker,
sagde han til dem: hvert Rige, som er
splidagtigt med sig selv, bliver øde, og et
Huus, (som er splidagtigt) med et andet,
falder. Marc. 3, 22 fgg.
18. Men er og Satanas bleven splid-
agtig med sig selv, hvorledes skal hans
Rige da blive bestandigt? thi I sige, jeg
uddriver Djævle ved Beelzebul.
19. Men om jeg uddriver Djævle ved
Beelzebul, ved hvem uddrive da eders
Børn dem? derfor skulle de være eders
Dommere.
20. Men dersom jeg uddriver Djævle ved
Guds Finger, da er jo Guds Rige kommet
til eder.
21. Naar den Stærke bevæbnet bevogter
sit eget Pallads, bliver det, han haver,
med Fred.

Men naar en Stærkere, end han,
ler over ham, og overvinder ham, da
ager han hans fulde Harnisk, som
orlod sig paa, og uddeler hans Rov.
Col. 2, 5.
Hvo, som ikke er med mig, er imod
og hvo, som ikke sanker med mig,
eder.
Naar den urene Aand udfarer af
nesket, vandrer han igjennem tørre
r, og søger Hvile; og naar han ikke
den, da siger han: jeg vil vende om
it Huus, som jeg gik ud af.
Og naar han kommer, finder han
let og prydet.
Da gaaer han bort, og tager syv
Aander til sig, som ere værre end han
og naar de komme ind, boe de der;
t sidste bliver værre med det Menne-
d det første. Joh.5,14. 2Pet.2,20.
Ebr. 6, 4 fgg.
Men det begav sig, der han sagde
Ting, opløftede en Qvinde af Folket
n, og sagde til ham: saligt er det
om bar dig, og de Bryster, som du

Men han sagde: ja, salige ere de,
ore Guds Ord, og bevare det.
Matth. 7, 21. Ebr. 4, 2.
Men der Folket forsamledes til ham,
dte han at sige: denne Slægt er ond,
begjerer et Tegn, og der skal intet
gives den, uden Propheten Jonæ
Matth.13,39 fgg. Jon.2,1.
Thi ligesom Jonas var de Niniviter
gn, saa skal og Menneskens Søn
for denne Slægt.
Dronningen fra Sønden skal opstaae
Dommen mod Mændene af denne
t, og skal fordømme dem; thi hun
fra Verdens Ender, at høre Salo-
Viisdom; og see, her er mere end
mon. 1 Kong. 10, 1.
De Mænd af Ninive skulle opstaae
Dommen mod denne Slægt, og for-
e den; thi de omvendte sig ved Jonæ
iken; see, her er mere end Jonas.
Jon. 3, 5.
Men Ingen tænder et Lys, og sætter
Skjul, ikke heller under en Skjeppe,
paa en Lysestage, at de, som gaae
kulle see Skinnet. Matth. 5, 15.
Diet er Legemets Lys; naar dit
erfor er reent, er og dit ganske Lege-
ist, men dersom det er ondt, er og dit
e mørkt. Matth. 6, 22. 23.

35. Saa see derfor til, at det Lys, der er
i dig, ikke er Mørke.
36. Dersom da dit ganske Legeme er lyst,
saa at ingen Deel deraf er mørk, bliver
det Hele lyst, som naar Lyset med et klart
Skin bestraaler dig.
37. Men idet han talede, bad en Phari-
sæer ham, at han vilde æde Middagsmaal-
tid med ham; men han gik ind, og satte
sig tilbords.
38. Men der Pharisæeren saae det, for-
undrede han sig, at han ikke toede sig
først for Maaltidet. Matth. 15, 2.
Marc. 7, 2 fgg.
39. Men HErren sagde til ham: I Pha-
risæer rense nu Bægere og Fade udvortes;
men det, som er inden i eder, er fuldt af
Rov og Ondskab. Matth. 23, 25.
Tit. 1, 15.
40. I Daarer! den, som gjorde det, som
er udentil, gjorde han ikke ogsaa det, som
er indeni?
41. Giver dog til Almisse de Ting, som
ere deri; see, saa ere alle Ting eder rene
c. 12, 33.
42. Men vee eder, I Pharisæer! at I
give Tiende af Mynte og Ruder og alle-
haande Madurter, og gaae Ret og Guds
Kjærlighed forbi: disse Ting burde man
at gjøre, og ikke forsømme de andre.
Matth. 23, 23. Matth. 9, 13.
43. Vee eder, I Pharisæer! at I gjerne
ville sidde paa det fornemste Stolestade i
Synagogerne, og være hilsede paa Tor-
vene. Matth.23,6.7. Marc.12,38.39.
Luc. 20, 46.
44. Vee eder, I Skriftkloge og Phari-
sæer, I Øienskalke! at I ere som (de
Dødes) ukjendelige Grave, og Menneske-
ne, som gaae over dem, vide det ikke
Matth. 23, 27.
45. Men en af de Lovkyndige svarede, og
sagde til ham: Mester! idet du siger saa-
dant, forhaaner du og os.
46. Men han sagde: vee og eder, I
Lovkyndige! thi I besvære Menneskene
med Byrder, som de vanskelig kunne bære,
og selv røre I de Byrder ikke med een af
eders Fingre. Matth.23,4. Ap.G.15,10.
47. Vee eder! at I bygge Propheternes
Gravsteder, men eders Fædre sloge dem
ihjel. Matth. 23, 29.
48. I vidne jo om, og samtykke eders
Fædres Gjerninger; thi de sloge dem ihjel,
men I bygge deres Gravsteder.
49. Derfor sagde og Guds Viisdom: jeg

vil sende Propheter og Apostler til dem, og de skulle slaae nogle af dem ihjel og forfølge (andre). Matth. 10, 17.
c. 23, 34 fgg. Joh. 16, 2.

50. paa det at alle Propheters Blod, som er udøst siden Verdens Grundvold blev lagt, skal kræves af denne Slægt;

51. fra Abels Blod, indtil Sacharias Blod, som blev omkommet imellem Alteret og Templet; ja jeg siger eder: det skal kræves af denne Slægt. 1 Mos. 4, 8.
2 Krøn. 24, 21.

52. Vee eder, I Lovkyndige! at I have taget Kundskabens Nøgel; selv komme I ikke ind, og formene dem det, som ville komme ind. Matth. 23, 13.

53. Men der han sagde disse Ting til dem, begyndte de Skriftkloge og Pharisæer at trænge haardt ind paa ham, og at lokke Ordene af Munden paa ham om mange Ting.

54. Og de lurede paa ham, og søgte, om de kunde lokke noget ud af hans Mund, at de kunde anklage ham.

12. Capitel.

JEsus advarer for Pharisæernes Suurdeig, 1-3. for Menneske-Frygt, 4-12. vil ei skifte Arv, 13-15. advarer for Gjerrighed og Næringssorg, 16-34. formaner til Aarvaagenhed og Troskab, 35-48. taler om Trængsel for Evangeliets Skyld, 49-53. om at prøve og iagttage Tiden, 54-59.

1. Idet Folket var forsamlet ved mange tusinde, saa at de traadte paa hverandre, begyndte han at sige til sine Disciple: fornemmeligen tager eder vare for Pharisæernes Suurdeig, som er Dienstalkhed.
Matth. 16, 6. Marc. 8, 15.

2. Men Intet er skjult, som jo skal aabenbares; og Intet hemmeligt, som man jo skal faae at vide.
Matth. 10, 26 fgg.

3. Derfor, hvad I sige i Mørket, skal høres i Lyset; og hvad I tale i Øret i Kammerne, skal prædikes paa Husene.

4. Men jeg siger eder, mine Venner, frygter ikke for dem, som slaae Legemet ihjel, og derefter ikke kunne gjøre mere.
1 Pet. 3, 14.

5. Men jeg vil vise eder, for hvem I skulle frygte: frygter for den, som haver Magt til, efterat han haver slaaet ihjel, at kaste i Helvede; ja jeg siger eder: frygter for ham.

6. Sælges ikke fem Spurve for to Penninge? og ikke een af dem er glemt af Gud.

7. Ja og Haarene paa eders Ho[illegible] alle talte: derfor frygter ikke; I ere bedre end mange Spurve. c. 21, 18. Ap. G. 27, 34.

8. Men jeg siger eder: hver den, som bekjender mig for Menneskene, ham skal og Menneskens Søn bekjende for Guds Engle.

9. Og hvo mig fornegter for Menneskene, skal fornegtes for Guds Engle.

10. Og hver den, som taler et Ord imod Menneskens Søn, ham skal det forlades; men hvo, som taler bespottelig imod den Hellig Aand, ham skal det ikke forlades.
Matth. 12, 31. 32. Marc. 3, 28 fgg.

11. Men naar de føre eder frem for Synagoger og Øvrigheder og de Vældige, da værer ikke bekymrede for, hvorledes eller hvad I skulle tale til eders Forsvar, eller hvad I skulle sige. Matth. 10, 19. 20.
Marc. 13, 11. Luc. 21, 14. 15.

12. Thi den Hellig Aand skal lære eder i den samme Time, hvad I bør sige.

13. Men en af Folket sagde til ham: Mester! siig min Broder, at han skifter Arv med mig.

14. Men han sagde til ham: Menneske! hvo haver sat mig til Dommer eller Deler over eder?

15. Og han sagde til dem: seer til, og vogter eder for Gjerrighed; thi Ingens Liv bestaaer i hans Gods, i det, at han haver Overflod. 1 Tim. 6, 9. 10. Matth. 4, 4.

16. Men han talede (i) en Lignelse til dem, og sagde: der var et rigt Menneske, hvis Land havde baaret vel.

17. Og han tænkte ved sig selv, og sagde: hvad skal jeg gjøre? thi jeg haver ikke (Rum), som jeg kan samle mine Frugter udi.

18. Og han sagde: dette vil jeg gjøre: jeg vil nedbryde mine Lader, og bygge dem større, og jeg vil samle derudi al min Avling og mit Gods.

19. Og jeg vil sige til min Sjel: Sjel! du haver meget Godt i Forraad til mange Aar, giv dig til Roe, æd, drik, vær glad.
Jak. 5, 5.

20. Men Gud sagde til ham: du Daare! i denne Nat kræve de din Sjel af dig; men hvem skal det tilhøre, som du haver beredt?

21. Saaledes (er det med den), som samler sig Liggendefæ, og er ikke rig i Gud.

22. Men han sagde til sine Disciple: derfor siger jeg eder: bekymrer eder ikke for eders Liv, hvad I skulle æde, ikke heller for Legemet, hvad I skulle iføres.
Matth. 6, 25-31. 1 Tim. 6, 8. Phil. 4, 6.

r mere end Maden, og Lege-
nd Klæderne.
Agt paa Ravnene: de saae
ikke, de have ingen Kjelder,
g Gud føder dem (alligevel);
: I bedre end Fuglene?
vo er iblandt eder, som kan
en til sin Vært, endog han
derfor?
I da ikke engang det Mind-
re I eder for det Øvrige?
Agt paa Lilierne, hvorledes
arbeide ikke, spinde og ikke;
eder, at end ikke Salomon i
ghed var klædt saa, som een

da Gud Græsset saa, som i
aa Marken, og i Morgen ka-
, hvor meget mere eder, I li-

r) søger og I ikke med Be-
d I skulle æde, eller hvad I
og værer ikke vankelmodige.
er alt saadant søge Hedenin-
en, men eders Fader veed, at
ehov. Matth. 6, 8. 32 fgg.
heller Guds Rige, saa skulle
ig tillægges eder.
ikke, du lille Hjord! thi det er
behageligt at give eder Riget.
hvad I have, og giver Al-
er eder Poser, som ikke blive
iggendefæ, som ikke forgaaer, i
r, hvor ingen Tyv kommer
Møl fordærver.
21. Ap. G. 2, 45. 1 Tim. 6, 8-10.
17-19.
vor eders Liggendefæ er, der
Hjerte være.
eders Lender være ombundne,
brændende. Eph. 6, 14.
. 1, 13. Matth. 25, 1-13.
rer ligesom de Mennesker, der
Herre, naar han vil bryde op
et, paa det, naar han kom-
r paa, de strax kunne lade op

ere de Tjenere, som Herren
e, naar han kommer. Sande-
eder, at han skal binde op om
dem tilbords, og gaae frem,

som han kommer i den anden
mmer i den tredie Vagt, og
aaledes, da ere disse Tjenere

39. Men dette skulle I vide, at dersom
Huusbonden vidste, hvad for en Time
Tyven vilde komme, da vaagede han, og
lod ikke bryde ind i sit Huus.
Matth. 24, 43. 44. 1 Thess. 5, 2. 2 Petr. 3, 10.
Aab. 3, 3. c. 16, 15.
40. Derfor værer og I beredte: thi
Menneskens Søn kommer paa den Time,
som I ikke mene. c. 21, 34.
1 Thess. 3, 13. 5, 6.
41. Men Peder sagde til ham: HErre!
siger du denne Lignelse til os, eller ogsaa
til alle? Marc. 13, 37.
42. Men HErren sagde: hvo er da den
troe og snilde Huusholder, som Herren
skal sætte over sit Tyende, at give dem
deres tillagte Spise itide?
Matth. 24, 45 fgg. 1 Cor. 4, 1. 2.
43. Salig er den Tjener, hvilken hans
Herre vil finde saaledes at gjøre, naar han
kommer.
44. Sandelig siger jeg eder: han skal
sætte ham over alt sit Gods.
Matth. 25, 21. 23.
45. Men dersom den samme Tjener siger
i sit Hjerte: min Herre tøver, at komme,
og han begynder at slaae Drengene og
Pigerne, og at æde og drikke, og blive
drukken:
46. da skal den samme Tjeners Herre
komme paa den Dag, som han ikke tænker,
og paa den Time, som han ikke veed, og
skal hugge ham i to, og give ham hans
Deel med de Utroe.
47. Men den Tjener, som veed sin Her-
res Villie, og ikke bereder sig, og ikke gjør
efter hans Villie, skal faae mange Hug.
Jak. 4, 17.
48. Men den, som ikke veed det, men
gjør hvad der er Hug værdt, skal faae lidet
Hug. Men enhver, hvem Meget er givet,
hos ham skal man søge Meget, og hvem
Meget er betroet, af ham skal man kræve
Mere.
49. Jeg er kommen, at kaste Ild paa
Jorden, og hvor gjerne vilde jeg, at den
var optændt allerede!
50. Men jeg maa døbes med en Daab,
og hvor bange er jeg, indtil den bliver
fuldbragt! Matth. 20, 22.
51. Mene I, at jeg er kommen, for at
give Fred paa Jorden? nei, siger jeg eder,
men Tvedragt. Matth. 10, 34.
52. Thi nu herefter skulle fem være
splidagtige i eet Huus, tre imod to, og to
imod tre.

53. Faderen skal være splidagtig imod
Sonnen, og Sonnen imod Faderen; Mo-
deren imod Datteren, og Datteren imod
Moderen; Mandens Moder imod hendes
Sons Hustru, og Sonnens Hustru imod
hendes Mands Moder.
54. Men han sagde og til Folket: naar
I see Skyen opgaae i Vesten, sige I strax:
der kommer Regn, og det skeer saaledes.
Matth. 16, 2. 3.
55. Og naar I see Sondenveir blæse,
sige I: der kommer Hede, og det skeer.
56. I Dienskalke! Jordens og Himme-
lens Skikkelse vide I at skjonne; men hvi
skjonne I ikke denne Tid?
57. Men hvorfor domme I ikke og af
eder selv, hvad Ret er?
58. Thi naar du gaaer hen med din
Modstander for Ovrigheden, da gjor din
Flid paa Veien, at du kan gaae forligt fra
ham, paa det han ikke skal drage dig for
Dommeren, og Dommeren skal overant-
vorde Slutteren dig, og Slutteren skal
kaste dig i Fængsel.
Matth. 5, 25 fgg.
59. Jeg siger dig: du skal slet ikke kom-
me ud deraf, forend du betaler endog den
sidste Skjærv.

13. Capitel.

Guds Domme over Nogle, og hans Langmodighed mod Andre, skulle lede til Omvendelse, 1-9. JEsus helbreder en veerkbruden Qvinde, o. s. v. 10-17. fremsætter Lignelserne om et Seneps-Korn og en Suurdeig, 18-21. lærer, at faa blive salige, og at Hedningerne skulle omvendes, 22-30. frygter ei for Herodes, klager over Jerusalem, 31-35.

1. Men paa den samme Tid vare Nog-
le tilstede, som forkyndte ham om de
Galilæer, hvis Blod Pilatus havde blan-
det med deres Offer.
2. Og JEsus svarede, og sagde til dem:
mene I, at disse Galilæer vare Syndere
fremfor alle (andre) Galilæer, fordi de
lede dette?
3. Nei, siger jeg eder; men dersom I
ikke omvende eder, skulle I alle ligesaa
omkomme.
4. Eller de Atten, paa hvilke Taarnet i
Siloam faldt, og slog dem ihjel, mene I,
at de vare skyldige fremfor alle Mennesker,
som boe i Jerusalem?
5. Nei, siger jeg eder; men dersom I
ikke omvende eder, skulle I alle ligesaa om-
komme.
6. Men han sagde denne Lignelse: Der
havde En et Figentræ, som var
i hans Viingaard; og han kom, og ledte
efter Frugt derpaa, og fandt ingen.
7. Men han sagde til Viingaardsman-
den: see, jeg er nu i tre Aar kommen, og
har ledt efter Frugt paa dette Figentræ,
og finder ingen; hug det om, hvi skal det
ogsaa gjore Jorden unyttig?
8. Men han svarede, og sagde til ham:
Herre! lad det staae ogsaa dette Aar, ind-
til jeg faaer gravet derom, og gjodet det,
9. om det da vil bære Frugt; men hvis
ikke, da hug det siden om.
10. Men han lærte i en af Synagoger-
ne om Sabbaten.
11. Og see, der var en Qvinde, som
havde havt en Skrobeligheds Aand i atten
Aar, og hun var sammenkrumpen, og
kunde aldeles ikke see op.
12. Men der JEsus saae hende, kaldte
han ad hende, og sagde til hende: Qvin-
de! du er lost fra din Skrobelighed.
13. Og han lagde Hænderne paa hende:
og strax rettede hun sig op, og priisede
Gud.
14. Da svarede Synagoge-Forstande-
ren, — fordi han var vred for, at JEsus
helbredede om Sabbaten — og sagde til
Folket: der ere sex Dage, paa hvilke man
bor arbeide; kommer derfor paa dem, og
lader eder helbrede, og ikke paa Sabbats-
dagen.
15. Derfor svarede HErren ham, og
sagde: du Dienskalk! loser ikke hver
iblandt eder sin Oxe eller sit Asen fra
Krybben om Sabbaten, og forer dem til
Vands? Matth. 12, 11. 12. Joh. 7, 23.
16. Men burde ikke denne, som er en
Abrahams Datter, hvilken Satanas hav-
de bundet, tænk! i atten Aar, loses af
dette Baand paa Sabbatsdagen?
17. Og der han dette sagde, bleve alle
beskjæmmede, som vare ham imod; og alt
Folket glædede sig over alle de herlige
Gjerninger, som skede af ham.
18. Men han sagde: hvem er Guds
Rige liigt? Og med hvad skal jeg ligne det?
19. Det er liigt et Seneps-Korn, hvilket
et Menneske tog, og kastede i sin Have; og
det voxte, og blev et stort Træe, og Him-
melens Fugle gjorde Rede i dets Grene.
Matth. 13, 31 fgg. Marc. 4, 31. 32.
20. Og han sagde atter: hvormed skal
jeg ligne Guds Rige?
21. Det er liigt en Suurdeig, hvilken
en Qvinde tog, og skjulte i tre Maader

22. Og han gik igjennem Stæder og Byer, og lærte, og tog Veien til Jerusalem.

23. Men der sagde En til ham: HErre! mon de ere faa, som blive salige? da sagde han til dem:

24. Stræber alvorligen at indgaae igjennem den snevre Port; thi Mange, siger jeg eder, skulle søge, at komme ind, og skulle ikke kunne. Matth. 7, 13.

25. Derefter, naar Huusbonden er opstanden, og haver tillukt Døren, skulle I komme til at staae udenfor, og banke paa Døren, og sige: HErre, HErre, lad op for os! og han skal svare, og sige til eder: jeg kjender eder ikke, hvorfra I ere.
Matth. 25, 11. 12. Luc. 6, 46. Matth. 7, 21-23.

26. Da skulle I begynde at sige: vi aade og drak for dine Øine, og du lærte paa vore Gader.

27. Og han skal sige: jeg siger eder, jeg kjender eder ikke, hvorfra I ere: viger fra mig, alle I, som beflitte eder paa Uretfærdighed! Matth. 25, 41.

28. Der skal være Graad og Tænders Gnidsel, naar I faae at see Abraham, og Isak, og Jakob, og alle Propheter i Guds Rige, men eder at være udstødte udenfor.
Matth. 8, 12. c. 13, 42. c. 24, 51.

29. Og de skulle komme fra Østen og Vesten, og fra Norden og Sønden, og sidde tilbords i Guds Rige. Matth. 8, 11.

30. Og see, der ere (de) sidste, som skulle være de første, og der ere (de) første, som skulle være de sidste. Matth. 19, 30.
c. 20, 16. Marc. 10, 31.

31. Paa den samme Dag kom nogle Pharisæer, og sagde til ham: gak ud, og drag herfra; thi Herodes vil slaae dig ihjel.

32. Og han sagde til dem: gaaer bort, og siger den Ræv: see, jeg uddriver Djævle, og fuldfører Helbredelser i Dag og i Morgen, og paa den tredie Dag fuldendes jeg.

33. Dog bør det mig at vandre i Dag og i Morgen, og den Dag derefter, thi det kan ikke skee, at en Prophet omkommes udenfor Jerusalem.

34. Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaaer Propheter, og stener dem, som ere sendte til den, hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligerviis som en Høne (forsamler) sine Kyllinger under sine Vinger! men I vilde ikke. Matth. 23, 37.

35. See, eders Huus skal forlades eder øde; men sandelig siger jeg eder: I skulle ikke see mig, indtil (Tiden) kommer, naar I skulle sige: velsignet være den, som kommer i HErrens Navn!

14. Capitel.

JEsus helbreder en Vattersottig, 1-6. taler om, at ville sidde øverst, og at indbyde Fattige, 7-14. om den store Nadvere, 15-24. om Selvfornegtelse, 25-35.

1. Og det begav sig, der han kom i en af de øverste Pharisæers Huus paa en Sabbat for at holde Maaltid, at de toge vare paa ham. Marc. 3, 2. Luc. 6, 7-9.

2. Og see, der var et vattersottigt Menneske for ham.

3. Og JEsus tog til Orde, og talede til de Lovkyndige og Pharisæerne, og sagde: mon det er tilladt at helbrede om Sabbaten? Matth. 12, 10. 12

4. Men de taug. Og han tog paa ham, og helbredede ham, og lod ham gaae.

5. Og han svarede, og sagde til dem: hvo er iblandt eder, som, naar hans Oxe eller Asen falder i en Brønd, ikke strax drager det op om Sabbats-Dagen?
c. 13, 15.

6. Og de kunde ikke give ham Svar derpaa. Matth. 22, 46.

7. Men han sagde en Lignelse til Gjæsterne, der han gav Agt paa, hvorledes de udvalgte de øverste Sæder ved Bordet, og sagde til dem:

8. Naar du er buden af Nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst tilbords, at ikke en hæderligere end du maatte være buden af ham,

9. og den, der indbød dig og ham, maatte komme, og sige til dig: giv denne Plads! og du da med Blusel skal komme til at sidde nederst.

10. Men naar du er buden, gak hen, og sæt dig nederst, at naar han kommer, som indbød dig, han da maa sige til dig: Ven! sæt dig høiere op: da skal du have Ære for dem, som sidde med dig tilbords.

11. Thi hver den, sig selv ophøier, skal fornedres; og hvo sig selv fornedrer, skal ophøies. Matth. 23, 12. Luc. 1, 51. 52.
1 Pet. 5, 5. Jak. 4, 6.

12. Men han sagde og til den, som havde budet ham: naar du gjør Middags- eller Aftens-Maaltid, da indbyd ikke dine Venner, ei heller dine Brødre, ei heller dine Frender, ei heller rige Naboer, paa det at ikke ogsaa de skulle indbyde dig igjen, og dig skal vorde Vederlag. c. 6, 32.

13. Men naar du gjør et Gjæstebud, da indbyd Fattige, Krøblinge, Halte og Blinde:

14. saa skal du være salig; thi de have ikke at betale dig igjen; men det skal igjengives dig i de Retfærdiges Opstandelse.
1 Tim. 6, 17-19.

15. Men der En af dem, som sadde med tilbords, hørte det, sagde han til ham: salig er den, som æder Brød i Guds Rige.
c. 13, 29. c. 22, 30. Aab. 19, 9.

16. Men han sagde til ham: Der var et Menneske, som gjorde en stor Nadvere, og indbød Mange. Matth. 22, 2 fgg.

17. Og han udsendte sine Tjenere paa Nadverens Time, at sige til de Budne: kommer; thi nu ere alle Ting beredte.

18. Og de begyndte alle strax at undskylde sig. Den første sagde til ham: jeg haver kjøbt en Ager, og haver fornøden at gaae ud, og see den; jeg beder dig, hav mig undskyldt.

19. Og en anden sagde. jeg haver kjøbt fem Par Øxne, og gaaer hen at prøve dem; jeg beder dig, hav mig undskyldt.

20. Og en anden sagde: jeg tog mig en Hustru tilægte, og derfor kan jeg ikke komme.

21. Og Tjeneren kom, og forkyndte sin Herre det; da blev Huusbonden vred, og sagde til sin Tjener: gak hasteligen ud paa Stadens Stræder og Gader, og før hid ind Fattige, og Krøblinge, og Halte, og Blinde.

22. Og Tjeneren sagde: Herre! det er gjort, som du befoel, og der er endnu Rum.

23. Og Herren sagde til Tjeneren: gak ud paa Veiene og ved Gjerderne, og nød dem at gaae ind, paa det mit Huus kan vorde fuldt. Ap. G. 13, 46.

24. Thi jeg siger eder, at ingen af de Mænd, som vare budne, skal smage min Nadvere.

25. Men meget Folk gik med ham; og han vendte sig, og sagde til dem:

26. Dersom Nogen kommer til mig, og hader ikke sin Fader, og Moder, og Hustru, og Børn, og Brødre, og Søstre, og tilmed sit eget Liv, han kan ikke være min Discipel. v. 33. Matth. 10, 37. 38.
c. 19, 29.

27. Og hvo, som ikke bærer sit Kors, og kommer efter mig, kan ikke være min Discipel. c. 9, 23. Matth. 16, 24 fgg.

28. Thi hvo iblandt eder, som vil bygge et Taarn, sidder ikke først, og beregner Bekostningen, om han haver, hvad der hører til at fuldende det med?

29. at ikke, naar han faaer lagt Grundvold, og ikke kan fuldende det, alle de, som see det, skulle begynde at spotte ham, og sige:

30. dette Menneske begyndte at bygge, og kunde ikke fuldføre det.

31. Eller, hvilken Konge, som drager i Krig, at stride mod en anden Konge, sidder ikke først og beraader sig, om han er istand til med ti tusinde at møde den, som kommer imod ham med tyve tusinde?

32. Men kan han det ikke, udskikker han Sendebud, medens hiin endnu er langt borte, og handler om Fred.

33. Ligesaa derfor hver af eder, som ikke forsager alt det, han haver, kan ikke være min Discipel.

34. Saltet er godt; men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det saltes?
Matth. 5, 13. Marc. 9, 50.

35. Det tjener hverken til Jord eller Møg; de kaste det ud. Hvo, som haver Øren at høre med, han høre! c. 8, 8

15. Capitel.

JEsus forsvarer sin Omgjængelse med Toldere og Syndere ved en Lignelse om et bortkommet Faar, 1-7. en bortkommen Penning, 8-10. og en fortabt Søn, 11-32.

1. Men alle Toldere og Syndere holdt sig nær til ham, for at høre ham.
Matth. 9, 10 fg. Marc. 2, 15 fg. Luc. 5, 29 fg.

2. Og Pharisæerne og de Skriftkloge knurrede, og sagde: denne annammer Syndere, og æder med dem.
c. 7, 39 fgg. Matth. 11, 19.

3. Men han talede denne Lignelse til dem, og sagde:

4. Hvilket Menneske af eder, som haver hundrede Faar, og haver tabt eet af dem, forlader ei de ni og halvfemtsindstyve i Ørkenen, og gaaer bort efter det tabte, indtil han finder det?
Matth. 18, 12 fgg. Luc. 19, 10.

5. Og naar han haver fundet det, lægger han det paa sine Skuldre med Glæde.

6. Og naar han kommer hjem, sammenkalder han Vennerne og Naboerne, og siger til dem: glæder eder med mig; thi jeg haver fundet mit Faar, som var tabt.
1 Petr. 2, 25.

7. Jeg siger eder: saaledes skal der være Glæde i Himmelen over een Synder, som omvender sig, mere end over ni og halv-

8. Eller hvilken Qvinde, som haver ti Penninge, om hun taber een Penning, tænder ikke et Lys, og feier Huset, og søger med Flid, indtil hun finder den?

9. Og naar hun haver fundet den, sammenkalder hun Veninderne og Naboerskerne, og siger: glæder eder med mig; thi jeg havde fundet den Penning, som jeg tabte.

10. Saaledes siger jeg eder, skal der være Glæde for Guds Engle over een Synder, som omvender sig.

11. Men han sagde: Et Menneske havde to Sønner.

12. Og den yngste af dem sagde til Faderen: Fader! giv mig den Deel af Godset, som mig tilfalder. Og han skiftede Godset imellem dem.

13. Og ikke mange Dage derefter samlede den yngre Søn alt (Sit), og drog udenlands til et Land langt borte, og ødte der sit Gods i et overdaadigt Levnet.

14. Men der han havde fortæret alt (det han havde), blev en svar Hunger i det samme Land, og han begyndte at lide Mangel.

15. Og han gik bort, og holdt sig til en af Borgerne der i Landet, og denne sendte ham paa sine Marker, at røgte Sviin.

16. Og han ønskede at fylde sin Bug med Mask, som Svinene aade, og Ingen gav ham (Noget.)

17. Men der han kom til sig selv, sagde han: hvor mange Daglønnere hos min Fader have overflødigt Brød! men jeg omkommer af Hunger.

18. Jeg vil staae op, og gaae til min Fader, og sige til ham: Fader! jeg haver syndet mod Himmelen og for dig,

19. og er ikke længere værd at kaldes din Søn: gjør mig, som een af dine Daglønnere.

20. Og han stod op, og kom til sin Fader. Men der han var endnu langt borte, saae hans Fader ham, og ynkedes inderligen, og løb til, og faldt om hans Hals, og kyssede ham. Ap. G. 2, 39. Eph. 2, 13. 17.

21. Men Sønnen sagde til ham: Fader! jeg haver syndet imod Himmelen og for dig, og er ikke længere værd at kaldes din Søn.

22. Men Faderen sagde til sine Tjenere: bærer frem det bedste Klædebon, og ifører

23. og henter den fede Kalv hid, og slagter den, og lader os æde, og være lystige.

24. Thi denne min Søn var død og er bleven levende igjen, og var fortabt og er funden. Og de begyndte at være lystige.

25. Men hans ældste Søn var paa Marken, og da han kom, og var nær ved Huset, hørte han sammenstemmende Sang og Dands.

26. Og han kaldte en af Drengene til sig, og udspurgte, hvad det var.

27. Men han sagde til ham: din Broder er kommen, og din Fader slagtede den fede Kalv, fordi han havde faaet ham karsk igjen.

28. Men han blev vred, og vilde ikke gaae ind; derfor gik hans Fader ud og bad ham.

29. Men han svarede, og sagde til Faderen: see, saa mange Aar tjener jeg dig, og overtraadte end aldrig dit Bud, og du haver aldrig givet mig et Kid, at jeg kunde være lystig med mine Venner.

30. Men da denne din Søn er kommen, som haver fortæret dit Gods med Skjøger, slagtede du den fedede Kalv til ham.

31. Men han sagde til ham: min Søn! du er altid hos mig, og alt det, som mit er, er dit.

32. Men man burde at være lystig, og glæde sig, fordi denne din Broder var død, og er bleven levende igjen, og var fortabt, og er funden.

16. Capitel.

JEsus taler om den utroe Huusfoged, advarer for Gjerrighed, 1-13. dadler Pharisæernes Stolthed, at de foragtede Evangelium, og ei forstode Loven ret, 14-18. fremsætter Lignelsen om den rige Mand, 19-31.

1. Men han sagde og til sine Disciple: der var et rigt Menneske, som havde en Huusholder, og denne blev befort for ham, som den, der ødte hans Gods.

2. Og han kaldte ham, og sagde til ham: hvi hører jeg dette om dig? gjør Regnskab for din Huusholdning; thi du kan ikke længere forestaae Huset.

3. Men Huusholderen sagde ved sig selv: hvad skal jeg gjøre, efterdi min Herre tager Huusholdningen fra mig? jeg formaaer ikke at grave, jeg skammer mig ved at trygle.

4. Jeg veed, hvad jeg vil gjøre, at de

skulde tage mig i deres Huse, naar jeg bliver sat af fra Huusholdningen.

5. Og han fremkaldte enhver af sin Herres Skyldnere, og sagde til den første: hvor meget er du min Herre skyldig?

6. Men denne sagde: hundrede Fade Olie. Og han sagde til ham: tag dit Brev, og sæt dig strax ned, og skriv halvtredsindstyve.

7. Derefter sagde han til en anden: men du, hvor meget er du skyldig? men denne sagde: hundrede Maader Hvede. Og han sagde til ham: tag dit Brev, og skriv firesindstyve.

8. Og Herren prisede den uretfærdige Huusholder, at han gjorde snildeligen; thi denne Verdens Børn ere klogere end Lysets Børn i deres Slægt. Eph. 5, 8. 1 Thess. 5, 5.

9. Og jeg siger eder: gjører eder Venner ved den urette Mammon, at naar I skilles herfra, de skulle annamme eder i de evige Boliger.

10. Hvo, som er troe i det Mindste, er og troe i Meget; og hvo, som er uretfærdig i det Mindste, er og uretfærdig i Meget. c. 19, 17.

11. Dersom I da ikke have været troe i den urette Mammon, hvo vil betroe eder den sande? v. 9.

12. Og dersom I ikke have været troe i det Fremmede, hvo vil give eder Noget selv at eie?

13. Ingen Huussvend kan tjene to Herrer; thi han skal enten hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene, og foragte den anden: I kunne ikke tjene Gud og Mammon. Matth. 6, 24.

14. Men alt dette hørte ogsaa Pharisæerne, som vare pengegjerrige, og de bespottede ham. Matth. 23, 14.

15. Og han sagde til dem: I ere de, som retfærdiggjøre eder selv for Menneskene, men Gud kjender eders Hjerte; thi hvad som er høit iblandt Menneskene, er en Vederstyggelighed for Gud. c. 18, 9.

16. Loven og Propheterne (spaaede) indtil Johannes; fra den Tid af forkyndes Guds Rige ved Evangelium, og hver trænger derind med Magt. Matth. 11, 13.

17. Men det er lettere, at Himmelen og Jorden forgaae, end at en Tøddel af Loven bortfalder. Matth. 5, 18.

18. Hver den, som skiller sig ved sin Hustru, og tager en anden tilægte, bedriver Hoer, og hver den, som tager den tilægte, som er skilt fra en Mand, bedriver Hoer. Matth. 5, 31. 32. c. 19, 3-9. 1 Cor. 7, 10. 11.

19. Men der var et rigt Menneske, og han klædte sig i Purpur og kosteligt Linklæde, og levede hver Dag herligen og i Glæde.

20. Men der var en Fattig, ved Navn Lazarus, som var kastet for hans Dør, fuld af Saar;

21. og han ønskede at mættes af de Smuler, som faldt af den Riges Bord; men og Hundene kom og slikkede hans Saar.

22. Men det begav sig, at den Fattige døde, og at han blev henbaaren af Englene i Abrahams Skjød; men den Rige døde ogsaa, og blev begraven.

23. Og der han oploftede sine Øine i Helvede, der han var i Pine, saae han Abraham langt borte, og Lazarus i hans Skjød.

24. Og han raabte, og sagde: Fader Abraham! forbarm dig over mig, og send Lazarus, at han dypper det Yderste af sin Finger i Vand, og lædsker min Tunge; thi jeg pines svarligen i denne Lue. Marc. 9, 44.

25. Men Abraham sagde: Søn! kom ihu, at du haver annammet dit Gode i din Livstid, og Lazarus ligesaa det Onde; men nu trøstes han, og du pines.

26. Og foruden alt dette er imellem os og eder et stort Svælg befæstet, saa at de, som ville fare herfra ned til eder, kunne ikke, og de kunne ikke heller fare derfra over til os.

27. Men han sagde: saa beder jeg dig, Fader! at du sender ham til min Faders Huus,

28. thi jeg haver fem Brødre, paa det han kan vidne for dem, at ikke ogsaa de skulle komme i dette Pinens Sted.

29. Abraham sagde til ham: de have Moses og Propheterne; lad dem høre dem. Joh. 5, 39. 45. Ap. G. 15, 21. c. 17, 11.

30. Men han sagde: af nei, Fader Abraham! men dersom nogen af de Døde gik til dem, da omvendte de sig.

31. Men han sagde til ham: høre de ikke Moses og Propheterne, skulle de ikke heller troe, om Nogen opstod fra de Døde.

17. Capitel.

JEsus taler om Forargelse, og om at tilgive, 1-4, om Troe og Lydighed, 5-10, helbreder ti Spedalske

i han sagde til Disciplene: det er
at Forargelser ei skulde komme;
en, ved hvilken de komme!
, 6. 7. 2 Cor. 6, 3. Rom. 14, 20 fgg.
er ham nyttigere, om en Mølle-
ges om hans Hals, og han bliver
avet, end at han skal forarge een
Smaae. Marc. 9, 42.
er eder selv. Men dersom din
ynder imod dig, irettesæt ham;
n han omvender sig, da tilgiv
Matth. 18, 15-22. Jak. 5, 19. 20.
dersom han syndede syv Gange
om Dagen, og vendte tilbage til
Dagen, og sagde: det fortryder
skal du tilgive ham.
Apostlerne sagde til HErren:
Troen! Marc. 9, 24.
HErren sagde: dersom I havde
et Seneps-Korn, da maatte I
dette Morbær-Træ: ryk dig op
og plant dig i Havet; og det
re eder lydigt. Matth. 17, 20.
hvo af eder, som haver en Tje-
pløier, eller vogter Qvæg, siger
ham, naar han kommer hjem af
gak hen, og sæt dig til Bords?
han ikke derimod sige til ham:
, jeg skal have til Nadvere, og
mkring dig, og opvart mig, saa-
æder og drikker og derefter maa
g drikke?
han takker den samme Tjener,
orde det, som ham var befalet?
r det ikke.
esaa og I, naar I have gjort alle
n eder ere befalede, da siger: vi
ige Tjenere; thi vi gjorde det,
re skyldige at gjøre.
det begav sig, der han reiste til
n, da drog han midt igjennem
og Galilæa.
der han kom til en Bye, mødte
pedalske Mænd, som stode langt

de opløftede Røsten, og sagde:
Mester! forbarm dig over os!
der han saae dem, sagde han til
er hen, og beteer eder for Præ-
g det skede, der de gik bort, bleve
. Matth. 8, 4. Luc. 5, 14.
n een af dem, der han saae, at
elbredet, vendte tilbage og pri-
med høi Røst.
han faldt paa sit Ansigt for hans

Fødder, og takkede ham; og han var en
Samaritan.
17. Da svarede JEsus, og sagde: bleve
ikke de ti rensede? men hvor ere de ni?
18. Blev der ellers Ingen funden, som
vendte tilbage, for at give Gud Ære, uden
denne Fremmede?
19. Og han sagde til ham: staae op,
gak bort; din Troe haver frelst dig.
c. 7, 50.
20. Men da han blev adspurgt af Phari-
sæerne: naar kommer Guds Rige? sva-
rede han dem, og sagde: Guds Rige kom-
mer ikke saaledes, at man kan pege derpaa.
21. De skulle ikke heller sige: see her,
eller see der er det; thi see, Guds Rige er
inden i eder. Matth. 24, 23. Rom. 14, 17.
22. Men han sagde til Disciplene: de
Dage skulle komme, da I skulle begjere at
see een af Menneskens Søns Dage, og I
skulle ikke see den.
23. Og de skulle sige til eder: see her,
eller see der (er han; men) gaaer ikke hen,
og følger ikke heller.
24. Thi ligesom Lynet, som lyner fra
den (ene Side) under Himmelen, skinner
til den (anden Side) under Himmelen, saa
skal Menneskens Søn være paa sin Dag.
25. Men han bør først at lide meget, og
forskydes af denne Slægt. c. 9, 22.
26. Og som det skede i Noæ Dage, saa-
ledes skal det og skee i Menneskens Søns
Dage. 1 Mos. 6, 1 fgg. Matth. 24, 37 fgg
1 Petr. 3, 20.
27. De aade, drak, toge tilægte, bleve
udgiftede, indtil den Dag, der Noah gik
ind i Arken, og Syndfloden kom, og øde-
lagde alle.
28. Desligeste og, som det skede i Loths
Dage, de aade, drak, kjøbte, solgte, plan-
tede, byggede. 1 Mos. 19, 14-25.
29. Men paa den Dag, der Loth gik ud
af Sodoma, regnede Ild og Svovel af
Himmelen, og ødelagde dem alle. Jud. v. 7.
30. Paa denne Maade skal det gaae til
paa den Dag, paa hvilken Menneskens
Søn skal aabenbares.
31. Paa den samme Dag, hvo, som er
paa Taget, og hans Redskaber i Huset,
stige ikke ned at tage dem, og desligeste,
hvo, som er paa Ageren, vende ikke om til
det, som er bag (ham). Matth. 24, 17.
Marc. 13, 15. 16.
32. Kommer Loths Hustrue ihu!
1 Mos. 19, 26.
33. Hvo, som søger efter at frelse sit

Liv, skal miste det, og hvo, som mister det, skal redde det. Matth. 10, 39. Joh. 12, 25.

34. Jeg siger eder: i den samme Nat skulle to være i een Seng; den ene, han skal tages, og den anden lades tilbage.
Matth. 24, 40. 41.

35. To skulle male tilsammen: den ene, hun skal tages, og den anden skal lades tilbage.

36. To skulle være paa Ageren: den ene, han skal tages, og den anden skal lades tilbage.

37. Og de svarede, og sagde til ham: HErre! hvor (skal det skee)? men han sagde til dem: hvor Legemet er, der skulle Ørnene forsamles. Matth. 24, 48.

18. Capitel.

JEsus taler om Bønnen, 1-8. fremsætter Lignelsen om Pharisæeren og Tolderen, 9-14. taler om smaae Børn, 15-17. om Selvfornegtelse til den unge Karl, og Apostlerne, 18-30. om sin Lidelse, 31-34. helbreder en Blind, 35-43.

1. Men han sagde dem og en Lignelse derom, at man altid bør bede, og ikke blive træt. Luc. 21, 5 fgg. c. 21, 36.
Rom. 12, 12. Eph. 6, 18.

2. Og han sagde: der var en Dommer i en Stad, som ikke frygtede Gud, og undsaae sig ikke for noget Menneske.

3. Men der var en Enke i den samme Stad, og hun kom til ham, og sagde: skaf mig Ret over min Modstander.

4. Og han vilde længe ikke; men derefter sagde han ved sig selv: ihvorvel jeg hverken frygter Gud, ei heller undseer mig for noget Menneske,

5. dog, efterdi denne Enke gjør mig megen Besvær, vil jeg skaffe hende Ret, at hun ikke idelig skal komme og plage mig.

6. Men HErren sagde: hører, hvad den uretfærdige Dommer siger.

7. Men skulde Gud ikke skaffe sine Udvalgte Ret, som raabe til ham Dag og Nat, endog han er langmodig imod dem?
Hab. 6, 10.

8. Jeg siger eder, han skal snart skaffe dem Ret. Dog, naar Menneskens Søn kommer, mon han skal finde Troen paa Jorden?

9. Men han sagde og til nogle, som stolede paa sig selv, at de vare retfærdige, og foragtede andre, denne Lignelse:

10. Der gik to Mennesker op til Templet for at bede; den ene var en Pharisæer, og den anden en Tolder.

11. Pharisæeren blev staaende fo[illegible] selv, og bad saaledes: jeg takker dig, Gud! at jeg er ikke som de andre M[illegible] sker, Røvere, Uretfærdige, Hoerkarle, eller og som denne Tolder.

12. Jeg faster to Gange om Ugen, og giver Tiende af alt det, jeg eier.
c. 11, 42.

13. Og Tolderen stod langt borte, og vilde end ikke opløfte Øinene til Himmelen, men slog sig for sit Bryst, og sagde: Gud, vær mig Synder naadig!

14. Jeg siger eder: denne gik retfærdiggjort ned i sit Huus fremfor den anden; thi hvo, sig selv ophøier, skal fornedres, men hvo, sig selv fornedrer, skal ophøies.
c. 14, 11.

15. Men de bare og smaae Børn til ham, at han skulde røre ved dem; men der Disciplene saae det, truede de dem.
Matth. 19, 13. 14. Marc. 10, 13 fgg.

16. Men JEsus kaldte dem til sig, og sagde: lader de smaae Børn komme til mig, og formener dem det ikke, thi Guds Rige hører saadanne til. Matth 18, 3 fgg.

17. Sandelig siger jeg eder: hvo, som ikke annammer Guds Rige, som et Barn, kommer ingenlunde derind.

18. Og en af de Øverste spurgte ham ad, og sagde: gode Mester! hvad skal jeg gjøre, at jeg kan arve et evigt Liv?
Matth. 19, 16 fgg. Marc. 10, 17 fgg.

19. Men JEsus sagde til ham: hvi kalder du mig god? Ingen er god, uden een, nemlig Gud.

20. Du veed Budene: du skal ikke bedrive Hoer; du skal ikke slaae ihjel; du skal ikke stjæle; du skal ikke sige falskt Vidnesbyrd; ær din Fader og din Moder.

21. Da sagde han: dette haver jeg holdet altsammen fra min Ungdom af.

22. Men der JEsus det hørte, sagde han til ham: endnu fattes dig Eet: sælg alt det, du haver, og giv Fattige det; saa skal du have et Liggendefæ i Himmelen; og kom, følg mig. c. 12, 33.

23. Men der han det hørte, blev han heel bedrøvet; thi han var saare rig.

24. Men der JEsus saae, at han var bleven heel bedrøvet, sagde han: hvor vanskelig skulle de, som have Rigdom, komme ind i Guds Rige!

25. Thi det er lettere, at en Kameel gaaer igjennem et Naaleøie, end at en Rig kommer ind i Guds Rige.

26. Men de, som det hørte, sagde: hvo [illegible]

Men han sagde: hvad som er umu-
r Menneskene, det er muligt for Gud.
c. 1, 37.
Men Peder sagde: see, vi have for-
tting, og fulgt dig. c. 5, 11.
Men han sagde til dem: sandelig
g eder: der er Ingen, som haver for-
uus, eller Forældre, eller Brødre, eller
t, eller Børn for Guds Riges Skyld,
om jo skal annamme det mange Fold
denne Tid, og i den tilkommende
t et evigt Liv.
Men han tog til sig de Tolv, og
til dem: see, vi gaae op til Jerusa-
g alle Ting, som ere skrevne ved
eterne skulle fuldkommes paa Men-
s Søn. c. 9, 22.
Thi han skal overantvordes Hednin-
og bespottes, og forhaanes, og be-
s; Matth. 27, 2. Ap. G. 2, 23.
og de skulle hudstryge og ihjelslaae
og tredie Dag skal han opstaae.
Joh. 3, 18.
Men de forstode Intet deraf, og den-
le var skjult for dem, og de forstode
t, som blev sagt. c. 2, 50. c. 9, 45.
Men det skede, der han kom nær til
o, sad en Blind ved Veien, og tig-
Matth. 20, 30 fgg.
Marc. 10, 46 fgg.
Men der denne hørte Folket gaae
udspurgte han, hvad dette var.
Men de forkyndte ham, at JEsus
azaræer kom forbi.
Og han raabte, og sagde: JEsu, du
s Søn! forbarm dig over mig!
Og de, som gik foran, truede ham, at
tulde tie; men han raabte meget
du Davids Søn, forbarm dig over

Da stod JEsus stille, og bød ham
til sig; men der han kom nær til
, spurgte han ham ad, og sagde:
Hvad vil du, at jeg skal gjøre dig?
han sagde: HErre, at jeg maa blive

Og JEsus sagde til ham: bliv seende!
ve haver frelst dig.
Og strax blev han seende, og fulgte
og prisede Gud; og alt Folket, som
et, lovede Gud.

19. Capitel.

omvendes, 1-10. JEsus fremsætter en Lig-
om de 10 Pund, 11-27. rider ind i Jerusa-
28-40. græder over den, 41-44. renser
et, 45. 46. de ville slaae ham ihjel, 47. 48.
ikh.

1. Og han gik ind, og drog igjennem
Jericho.
2. Og see, der var en Mand, som hedte
Zachæus; og han var Toldernes Øverste,
og var riig.
3. Og han søgte efter at see JEsum, hvo
han var, og kunde ikke for Folket, fordi
han var liden af Vært.
4. Og han løb foran, og steeg op i et
Morbærtræe, at han kunde see ham; thi
han skulde komme frem ad den Vei.
5. Og der JEsus kom til Stedet, saae
han op, og blev ham vaer, og sagde til
ham: Zachæus! skynd dig, og stig ned,
thi det bør mig i Dag at blive i dit Huus.
6. Og han skyndte sig, og steeg ned, og
annammede ham med Glæde.
7. Og de, som saae det, knurrede alle, og
sagde: han drager ind til Herberge hos en
syndig Mand. c. 15, 2.
8. Men Zachæus blev staaende, og sag-
de til HErren: see, HErre! Halvdelen af
mit Gods giver jeg de Fattige; og dersom
jeg haver gjort Nogen Uret med Under-
fundighed, da giver jeg det firefoldigen
igjen.
9. Men JEsus sagde til ham: i Dag er
dette Huus vederfaret Frelse, efterdi ogsaa
han er en Abrahams Søn;
Rom. 3, 11. 12. 16. Gal. 3, 7. 9. 20.
10. thi Menneskens Søn er kommen for
at søge og frelse det Fortabte.
Matth. 9, 13. Luc. 5, 32.
11. Men der de hørte paa dette, blev han
ved, og sagde en Lignelse, fordi han var
nær Jerusalem, og de meente, at Guds
Rige skulde strax aabenbares.
12. Han sagde da: En høibaaren Mand
drog til et Land langt borte, at tage sig et
Rige (i Besiddelse) og (saa) at komme
igjen. Matth. 25, 14 fgg.
13. Men han kaldte ti af sine egne Tje-
nere, og gav dem ti Pund, og sagde til
dem: kjøbslaaer, indtil jeg kommer.
14. Men hans (Riges) Borgere hadede
ham, og skikkede Sendebud efter ham, og
lode sige: vi ville ikke, at denne skal regjere
over os.
15. Og det begav sig, der han kom igjen,
efterat han havde faaet Riget, sagde han,
at hine Tjenere, hvilke han havde givet
Pengene, skulde kaldes til ham, at han
kunde vide, hvad hver havde vundet.
16. Da traadte den første frem, og sag-
de: Herre! dit Pund haver forhvervet ti
Pund.

17. Og han sagde til ham: vel, du gode
Tjener! efterdi du haver været troe i det
Mindste, skal du have Magt over ti Stæ-
der. c. 16, 10.
18. Og den anden kom, og sagde: Her-
re! dit Pund haver indbragt fem Pund.
19. Men til denne sagde han ogsaa: og
du skal være over fem Stæder.
20. Og en anden kom, og sagde: Her-
re! see, her er dit Pund, hvilket jeg havde
henlagt i en Klud.
21. Thi jeg frygtede for dig; efterdi du
er et strengt Menneske: du tager det, som
du ikke lagde, og hoster det, som du ikke
saaede.
22. Men han sagde til ham: efter din
egen Mund dømmer jeg dig, du onde Tje-
ner! du vidste, at jeg er et strengt Men-
neske, som tager det, jeg ikke lagde, og ho-
ster det, jeg ikke saaede;
23. hvi gav du da ikke mine Penge til
Vexlebordet? Og naar jeg var kommen,
havde jeg indkrævet dem med Renter.
24. Og han sagde til dem, som stode hos:
tager det Pund fra ham, og giver det til
den, som haver de ti Pund;
25. —og de sagde til ham: Herre! han
haver ti Pund;—
26. thi jeg siger eder, at hver den, som
haver, ham skal gives; men fra den, som
ikke haver, fra ham skal tages ogsaa det,
han haver. Matth. 13, 12.
27. Fører dog hid hine mine Fiender,
som ikke vilde, at jeg skulde regjere over
dem, og slaaer dem ihjel for mine Øine.
28. Og der han havde sagt dette, drog
han frem, og reiste op til Jerusalem.
29. Og det begav sig, der han kom nær
til Bethphage og Bethanien, til det Bjerg,
som kaldes Oliebjerget, sendte han to af
sine Disciple, og sagde:
Matth. 21, 1 fgg. Marc. 11, 1 fgg. Joh. 12, 14 fgg.
30. Gaaer hen til den Bye, som ligger
for eder; naar I komme derind, skulle I
finde et Fol bundet, paa hvilket der aldrig
sad noget Menneske; løser det, og fører
det hid.
31. Og dersom Nogen spørger eder: hvi
løse I det? da siger saaledes til ham:
HErren haver det behov.
32. Men de Udsendte gik hen og fandt
(det), ligesom han havde sagt dem.
33. Men der de løste Follet, sagde dets
Herre til dem: hvi løse I Follet?
34. Men de sagde: HErren haver det
behov.
35. Og de førte det til JEsum, og kastede
deres Klæder paa Follet, og satte JEsum
derpaa.
36. Men der han reiste frem, bredte de
deres Klæder under ham paa Veien.
37. Men der han nu kom nær hen til
Nedgangen af Oliebjerget, begyndte hans
Disciples hele Hob gladelig at love Gud
med høi Røst for alle de kraftige Gjernin-
ger, som de havde seet, og sagde:
38. Velsignet være Kongen, som kommer
i HErrens Navn! Fred i Himmelen, og
Ære i det Høieste!
39. Og nogle af Pharisæerne af Skaren
sagde til ham: Mester! irettesæt dine Di-
sciple.
40. Men han svarede, og sagde til dem:
jeg siger eder, at dersom disse tie, da
skulde Stenene raabe.
41. Og der han kom nær til, og saae
Staden, græd han over den, og sagde:
42. Dersom du dog vidste, endog paa
denne din Dag, hvad der tjener til din
Fred! men nu er det skjult for dine Øine.
43. Derfor skulle de Dage komme over
dig, at dine Fiender skulle kaste en Vold
op omkring dig, og beleire dig rundt om-
kring, og trænge dig allevegne.
44. Og de skulle lægge dig slet øde, og
dine Børn i dig, og ikke lade Steen paa
Steen i dig; fordi du ikke kjendte din Be-
søgelses Tid. Matth. 24, 2.
45. Og han gik ind i Templet, og be-
gyndte at uddrive dem, som derudi solgte
og kjøbte; Joh. 2, 13 fgg.
46. og sagde til dem: der er skrevet: mit
Huus er et Bedehuus; men I have gjort
det til en Røverkule. 1 Kong. 8, 29.
Jer. 7, 11.
47. Og han lærte daglig i Templet.
Men de Ypperste-Præster og Skriftkloge,
og de Øverste for Folket, søgte at omkom-
me ham. Marc. 11, 18. Joh. 7, 19
c. 8, 37.
48. Og de fandt ikke, hvad de skulde
gjøre; thi alt Folket hængte ved ham, og
hørte ham.

20. Capitel.

JEsus vil ikke sige, af hvad Magt han gjorde sine Gjerninger, 1-8, fremsætter Lignelsen om Viingaardsmændene, 9-19, taler om Skattens Mynt, 20-26, om Opstandelsen, 27-40, om Messias 41-44, om de Skriftkloges Hykleri, 45-47.

1. Og det begav sig paa en af de Dage,

kde Evangelium, kom pludselig de Yp-
perste-Præster og Skriftkloge, tilligemed
e Ældste. Matth. 21, 23 fgg.
Marc. 11, 27 fgg.

2. Og de talede til ham, og sagde: sig
s: af hvad Magt gjør du disse Ting?
ller hvo er den, som haver givet dig den-
e Magt? Ap. G. 4, 7.

3. Men han svarede, og sagde til dem:
gsaa jeg vil spørge eder om een Ting,
iger mig og den:

4. Johannis Daab, var den af Himme-
en, eller af Mennesker?

5. Men de overveiede ved sig selv, og
agde: sige vi: af Himmelen, da siger
an: hvorfor troede I ham da ikke?

6. Men sige vi: af Mennesker, da stener
lt Folket os; thi det er fast i den Me-
ing, at Johannes var en Prophet.
Matth. 14, 5.

7. Og de svarede, at de vidste ikke, hvor-
ra (den var).

8. Og JEsus sagde til dem: saa siger jeg
der ikke heller, af hvad Magt jeg gjør disse
ing.

9. Men han begyndte at sige til Folket
enne Lignelse: Et Menneske plantede en
iingaard, og leiede den til Viingaards-
mænd; og drog udenlands en lang Tid.
Marc. 12, 1 fgg.

10. Og der Tiden kom, sendte han en
jener til Viingaardsmændene, at de
ulde give ham af Viingaardens Frugt;
en Viingaardsmændene sloge ham, og
endte ham tomhændet fra sig.

11. Og han blev ved, og sendte en an-
en Tjener; men de sloge ogsaa denne,
g forhaanede ham, og sendte ham tom-
ændet fra sig.

12. Og han blev ved, og sendte en tre-
ie; men de saarede ogsaa denne, og stød-
e ham ud.

13. Men Viingaardens Herre sagde:
vad skal jeg gjøre? Jeg vil sende min
Søn den elskelige, maaskee, naar de see
am, skulle de undsee sig.

14. Men der Viingaardsmændene saae
am, tænkte de ved sig selv, og sagde:
enne er Arvingen; kommer, lader os
aae ham ihjel, at Arven maa blive vor.
Matth. 26, 4. Joh. 11, 53.

15. Og de stødte ham udenfor Viin-
aarden, og sloge ham ihjel. Hvad skal
a Viingaardens Herre gjøre ved dem?

16. Han skal komme og udrydde disse
iingaardsmænd, og leie andre Viin-
gaarden. Men der de det hørte, sagde
de: gid det aldrig skee!

17. Men han saae paa dem, og sagde:
hvad er da dette, som er skrevet: den
Steen, som Bygningsmændene forskjøde,
den er bleven til en Hoved-Hjørnesteen!
Ps. 118, 22.

18. Hver, som falder paa denne Steen,
bliver sønderstødt; men hvilken den falder
paa, ham skal den sønderknuse.

19. Og de Ypperste-Præster og Skrift-
kloge søgte at lægge Haand paa ham i den
samme Time, men de frygtede for Folket;
thi de forstode, at han havde sagt denne
Lignelse imod dem. c. 19, 48.

20. Og de toge vare (paa ham), og ud-
sendte Lurere, der anstillede sig som om
de vare retfærdige; for at de kunde fange
ham i hans Tale, paa det de kunde over-
antvorde ham til Øvrigheden og Lands-
høvdingens Magt. Matth. 22, 15 fgg.
Marc. 12, 13 fgg.

21. Og de spurgte ham ad, og sagde:
Mester! vi vide, at du taler og lærer ret,
og ikke anseer nogen Person, men lærer
Guds Vei i Sandhed.

22. Er det os tilladt, at give Keiseren
Skat eller ei?

23. Men da han bemærkede deres Trædsk-
hed, sagde han til dem: hvi friste I mig?

24. Viser mig en Penning: hvis Billede
og Overskrift haver den? men de svarede
og sagde: Keiserens.

25. Men han sagde til dem: giver der-
for Keiseren det, Keiserens er, og Gud det,
Guds er. Matth. 17, 27. Rom. 13, 7.

26. Og de kunde ikke fange ham i hans
Ord i Folkets Nærværelse, og de forun-
drede sig over hans Svar, og taug.

27. Men nogle af Sadducæerne,
hvilke gjenstridigen sige, at der ikke er Op-
standelse — gik til ham, og spurgte ham,
og sagde: Ap. G. 23, 8.

28. Mester! Moses haver foreskrevet os,
at dersom Nogens Broder, som haver en
Hustru, døer, og han døer barnløs, da skal
hans Broder tage Hustruen, og opreise sin
Broder Afkom. 5 Mos. 25, 5. 6.

29. Nu vare her syv Brødre, og den
første tog en Hustru, og døde barnløs.

30. Og den anden tog Hustruen; ogsaa
han døde barnløs.

31. Og den tredie tog hende, og saaledes
alle syv; de efterlode ikke Børn, og døde.

32. Men sidst af dem alle døde ogsaa
Qvinden.

33. I Opstandelsen altsaa, hvis Hustru af disse skal hun da være? thi de syv havde hende (alle) til Hustru.

34. Og JEsus svarede, og sagde til dem: denne Verdens Børn tage tilægte, og bortgiftes;

35. men de, som agtes værdige til at faae Deel i hiin Verden, og i Opstandelsen fra de Døde, tage hverken tilægte eller bortgiftes;

36. thi de kunne ikke mere døe; thi de ere Engle lige, og ere Guds Børn, efterdi de ere Opstandelsens Børn. 1 Joh. 3, 2.

37. Men at de Døde opvækkes, haver og Moses givet tilkjende (i Fortællingen) om Tornebusken, der han kalder HErren: Abrahams Gud, og Isaks Gud, og Jakobs Gud. 2 Mos. 3, 6. Ebr. 11, 16.

38. Men han er ikke de Dødes Gud, men de Levendes; thi for ham leve alle.

39. Men nogle af de Skriftkloge svarede, og sagde: Mester, du talede vel.

40. Men de torde ikke spørge ham ydermere om Noget.

41. Men han sagde til dem: hvorledes siger man, at Christus er Davids Søn?

42. og David selv siger (dog) i Psalmernes Bog: HErren sagde til min HErre: sæt dig hos min høire Haand,

Ps. 110, 1. Ap. G. 2, 34.

43. indtil jeg lægger dine Fiender til dine Fødders Skammel.

44. Altsaa kalder David ham en HErre; hvorledes er han da hans Søn?

45. Men der alt Folket hørte det, sagde han til sine Disciple:

46. Vogter eder for de Skriftkloge, som ville (gjerne) gaae omkring i lange Klæder, og lade sig gjerne hilse paa Torvene, og ville gjerne have de fornemste Stolestader i Synagogerne, og sidde øverst tilbords i Nadveren; Matth. 24, 5 fgg.

Luc. 11, 43.

47. de, som opæde Enkers Huse, og bede længe for et Syns Skyld: disse skulle faae des større Straf.

21. Capitel.

JEsus taler om den fattige Enkes Gave, 1-4. om Templets og Jerusalems Ødelæggelse, 5-24. om Verdens Ende, o. s. v. 25-36. lærer daglig i Templet, 37. 38.

1. Men idet han saae op, blev han de Rige vaer, som lagde deres Gaver i Templets Kiste. Marc. 12, 41 fgg.

2. Men han saae og en arm Enke, som lagde to Skjerve deri

3. Og han sagde: sandelig siger jeg eder, at denne fattige Enke haver lagt mere end alle. 2 Cor. 8, 12.

4. Thi alle disse have lagt af det, som de have i Overflod, til Gaver for Gud; men denne haver af sin Fattigdom lagt alt, hvad hun havde til Livs-Ophold.

5. Og der Nogle sagde om Templet, at det var prydet med deilige Stene og Klenodier, sagde han: Matth. 24, 1 fgg.

Marc. 13, 1 fgg.

6. (Angaaende) disse Ting, som I see, da skulle de Dage komme, paa hvilke der ikke skal lades Steen paa Steen, som jo skal nedbrydes. c. 19, 44.

7. Da spurgte de ham ad, og sagde: Mester! naar skal da dette være? og hvilket er Tegnet, naar det skal skee?

8. Men han sagde: seer til, at I ikke blive forførte; thi Mange skulle komme under mit Navn, og sige, at det er mig, og at Tiden er kommen nær; gaaer altsaa ikke efter dem. 2 Thess. 2, 3.

1 Joh. 4, 1.

9. Men naar I faae høre om Krig og Oprør, da forfærdes ikke; thi dette bør først at skee; men Enden er ikke strax.

10. Da sagde han til dem: Folk skal opreise sig mod Folk, og Rige mod Rige.

11. Og der skal skee store Jordskjælv her og der, og Hunger og Pestilentse, og store skrækkelige Ting og store Tegn fra Himmelen.

12. Men for alt dette skulle de lægge Haand paa eder, og forfølge eder, og overantvorde eder i Synagoger og Fængsler, og føre eder for Konger og Fyrster for mit Navns Skyld. Matth. 10, 16 fgg.

Joh. 16, 2. Ap. G. 4, 3; 5, 18; 16, 24; 22, 4.

13. Men det skal vederfares eder til et Vidnesbyrd.

14. Lægger eder da paa Hjerte, at I ikke forud betænke, hvorledes I skulle forsvare eder. c. 12, 11. 12.

15. Thi jeg vil give eder Mund og Viisdom, hvilken alle eders Modstandere ikke skulle kunne modsige, og ei imodstaae.

Ap. G. 6, 10.

16. Men I skulle og forraades af Forældre, og Brødre, og Frænder, og Venner; og de skulle slaae nogle af eder ihjel.

Ap. G. 7, 59. c. 12, 2.

17. Og I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld.

18. Og ikke et Haar af eders Hoved skal forkommes. Matth. 10, 30. Luc. 12, 7.

varer eders Sjele ved eders Taal-
). Aab. 2, 10.
en naar I see Jerusalem beleiret
ifring af Krigs-Hære, da mærker,
Ødelæggelse er kommen nær.
, som da ere i Judæa, flye til
, og de, som ere midt i (Staden),
idfra, og de, som ere paa Landet,
ke ind i den.
i disse ere Hevns Dage, at alt,
vet er, skal fuldkommes.
n vee de Frugtsommelige, og dem,
: Die i de Dage, thi der skal være
paa Jorden, og Vrede over dette

de skulle falde for Sværdets Od,
fangne til alle Hedningerne, og
m skal nedtrædes af Hedningerne,
dningernes Tider fuldkommes.
Rom. 11, 25.
der skal skee Tegn i Sol og
og Stjerner, og paa Jorden skulle
ængstes i Fortvivlelse, naar Ha-
bølgerne bruse; 2 Pet. 3, 10. 12.
Aab. 6, 12.
ir Menneskene forsmægte af Frygt,
e Tings Forventelse, som skulle
over Jorderige; thi Himmelens
skulle røres.
da skulle de see Menneskens Søn
: Skyerne med megen Kraft og
d. Matth. 16, 27; 24, 30.
. 1, 11. 2 Thess. 1, 10. Aab. 1, 7.
en naar disse Ting begynde at
eer op, og oploster eders Hoveder,
ders Forløsning stunder til.
Rom. 8, 21. 23.
han sagde dem en Lignelse: seer
eet og alle Træer:
iar de allerede springe ud, og I
ia skjønne I af eder selv, at Som-
nu nær.
gesaa og I, naar I see disse Ting
ia vide I, at Guds Rige er nær.
andelig siger jeg eder: at denne
lal ikke forgaae, forend det skeer
en.
mmelen og Jorden skulle forgaae;
ie Ord skulle ingenlunde forgaae.
7.10. Ebr. 1, 11. Matth. 5, 18. Luc. 16, 17.
en vogter eder selv, at ikke eders
iogen Tid besværes med Fraadserie
kenskab, og med Sorg for Næring,
des) hiin Dag skulde komme ufor-
over eder. Rom. 13, 13.
. 5, 18. 1 Thess. 5, 6. 1 Pet. 4, 7.
i den skal komme som en Snare

over alle dem, som boe paa den ganske Jor-
dens Kreds. 1 Thess. 5, 2.
36. Derfor vaager til enhver Tid, og be-
der, at I maae agtes værdige til at und-
flye alle disse Ting, som skulle skee, og blive
bestaaende for Menneskens Søn!
37. Men han lærte om Dagene i Tem-
plet, men om Nætterne gik han ud, og
blev Natten over paa det Bjerg, som kal-
des Oliebjerget. Joh. 8, 1.
38. Og alt Folket kom aarle til ham i
Templet, for at høre ham.

22. Capitel.

Jøderne raadslaae om at dræbe JEsum, 1. 2. Judas vil forraade ham, 3-6. Disciplene berede Paaske, 7-13. JEsus æder Paaskelammet, indstifter Alterens Sacramente, 14-20. taler om sin Forræder, 21-23. raader til Ydmyghed, 24-27. trøster Disciplene, 28-30. forkynder Petri Fald, 31-34. taler om de tilkommende Fristelser, 35-38. lider i Urtegaarden, 39-46. forraades, 47. 48. læger Malchi Øre, 49-51. irettesætter sine Fiender, 52. 53. fornegtes af Peder, 54-62. bespottes og slaaes, 63-65. bekjender, at han er Christus, 66-71.

1. Men de usyrede Brøds Høitid, som
kaldes Paaske, var nær.
Matth. 26, 2 fgg. Marc. 14, 1 fgg.
2. Og de Ypperste-Præster og Skrift-
kloge søgte, hvorledes de kunde ihjelslaae
ham; thi de frygtede for Folket.
Joh. 11, 47. Ap. G. 4, 27. Luc. 20, 19.
3. Men Satanas foer ind i Judas, som
kaldes Ischarioth, som var en af de Tolv.
Joh. 13, 2. 27.
4. Og han gik hen, og talede med de
Ypperste-Præster og Høvedsmændene,
hvorledes han vilde forraade ham til dem.
5. Og de bleve glade, og lovede at give
ham Penge.
6. Og han tilsagde det; og han søgte
beleilig Tid til at forraade ham til dem
uden Opløb.
7. Men de usyrede Brøds Dag kom, paa
hvilken man burde slagte Paaske-Lammet.
8. Og (JEsus) sendte Petrus og Jo-
hannes, og sagde: gaaer hen og bereder
os Paaske-Lammet, at vi kunne æde det.
9. Men de sagde til ham: hvor vil du,
at vi skulle berede det?
10. Men han sagde til dem: see, naar
I komme ind i Staden, skal et Menneske
møde eder, som bærer en Vandkrukke; føl-
ger ham ind i Huset, hvor han gaaer ind;
11. og siger til Huusbonden i Huset:
Mesteren lader dig sige: hvor er det Her-
berge, der jeg kan æde Paaske-Lammet med
mine Disciple?

12. Og han skal vise eder en stor Sal,
som er tillavet; der bereder det.
13. Men de gik hen, og fandt det lige-
som han havde sagt dem; og de beredede
Paaske-Lammet.
14. Og der Tiden kom, satte han sig ned,
og de tolv Apostle med ham.
Joh. 13, 2 fgg.
15. Og han sagde til dem: jeg haver
hjerteligen længtes efter at æde dette
Paaske-Lam med eder, førend jeg lider.
16. Thi jeg siger eder, at jeg skal ingen-
lunde mere æde deraf, indtil det bliver
fuldkommet i Guds Rige.
17. Og han tog Kalken, takkede, og sag-
de: tager dette, og deler det imellem eder;
18. thi jeg siger eder, at jeg skal ikke
drikke af Viintræets Frugt, førend Guds
Rige kommer.
19. Og han tog Brødet, takkede og brød
det, og gav dem, og sagde: dette er mit
Legeme, det, som gives for eder; dette
gjører til min Ihukommelse.
1 Cor. 11, 23 fgg.
20. Ligesaa tog han og Kalken, efterat
de havde holdt Nadvere, og sagde: denne
Kalk er den nye Pagt i mit Blod, hvilket
udgydes for eder.
21. Dog see, hans Haand, som mig for-
raader, er over Bordet med mig.
Joh. 13, 18.
22. Og Menneskens Søn gaaer vel hen,
som det er beskikket; dog vee det samme
Menneske, ved hvilket han bliver for-
raadt! Ap. G. 1, 16; 2, 23.
23. Og de begyndte at besporge sig ind-
byrdes om, hvo af dem det dog maatte
være, som dette skulde gjøre?
24. Men der var og en Trætte iblandt
dem derom, hvo af dem der skulde holdes
for at være den største? c. 9, 46.
25. Men han sagde til dem: Folkenes
Konger herske over dem, og de, som have
Magt over dem, kaldes naadige (Her-
rer). Matth. 20, 25 fgg. Marc. 10, 42 fgg.
26. Men (gjører) I ikke saaledes; men
den Ældste iblandt eder skal være som den
Yngste; og den Overste, som den, der
tjener. 1 Pet. 5, 3. 5. 6.
27. Thi hvilken er størst? den, som sid-
der tilbords? eller den, som tjener? Mon
ikke den, som sidder tilbords? men jeg er
iblandt eder, som den, der tjener.
Joh. 13, 1-20. Phil. 2, 7.
28. Men I ere de, som ere blevne var-
agtige hos mig i mine Fristelser.
1 Pet. 4, 13.
29. Og jeg beskikker eder Riget, ligesom
min Fader beskikkede mig det; c. 12, 32.
30. at I skulle æde og drikke ved mit Bord
i mit Rige, og sidde paa Throner, og dom-
me de tolv Israels Stammer.
Matth. 8, 11; 19, 28. Aab. 3, 21.
31. Men HErren sagde: Simon! Si-
mon! see, Satanas begjerede eder, at sigte
(eder) som Hvede. 1 Pet. 5, 8.
32. Men jeg bad for dig, at din Tro
skal ikke aflade, og naar du engang om-
vender dig, da styrk dine Brødre!
Joh. 17, 6 fgg.
33. Men han sagde til ham: HErre!
jeg er beredt at gaae med dig baade i
Fængsel og i Døden.
34. Men han sagde: Peder! jeg siger
dig: Hanen skal ikke gale i Dag, førend
du haver benegtet tre Gange, at du ken-
der mig.
35. Og han sagde til dem: der jeg ud-
sendte eder uden Pung og Taske og Skoe,
fattedes eder (da) Noget? men de sagde:
(os fattedes) Intet. Matth. 10, 9. 10.
36. Da sagde han til dem: men nu,
hvo, som haver en Pung, tage den, lige-
saa og en Taske, og hvo, som Intet haver,
sælge sit Klædebon, og kjøbe et Sværd.
37. Thi jeg siger eder: det bør endnu
fuldkommes paa mig, hvad skrevet er: han
er og regnet iblandt Overtrædere; thi de
Ting, (som ere skrevne) om mig, gaae til
Ende. Es. 53, 12. Marc. 15, 28.
38. Men de sagde: HErre! see, her ere to
Sværd. Men han sagde til dem: det er nok.
39. Og han gik ud, og gik efter Sæd-
vane til Oliebjerget; men hans Disciple
fulgte ham ogsaa. Joh. 18, 1 fgg.
40. Men der han kom til Stedet, sagde
han til dem: beder, at I ikke skulle komme
i Fristelse.
41. Og han sleed sig fra dem saa (langt)
som et Steenkast, og faldt paa Knæ, bad
og sagde:
42. Fader, vil du tage denne Kalk fra
mig!—dog skee ikke min Villie, men din!
Joh. 6, 38; 12, 27. Ebr. 5, 7.
43. Men en Engel af Himmelen blev
seet af ham, og styrkede ham.
44. Og der han stred hardt (med Døds-
angest), bad han heftigere; men hans
Sveed blev som Blodsdraaber, der faldt
ned paa Jorden.
45. Og der han var opstanden fra Bøn-
nen, og kom til sine Disciple, fandt han
dem sovende af Bedrøvelse.

i Fristelse.

47. Men der han endnu talede, see, (da kom) Skaren; og een af de Tolv, som kaldtes Judas, gik foran dem, og nærmede sig til JEsum for at kysse ham.

48. Men JEsus sagde til ham: Judas! forraader du Menneskens Søn med et Kys?

49. Men der de, som vare omkring ham, saae, hvad der vilde skee, sagde de til ham: HErre! skulle vi slaae til med Sværd?

50. Og een af dem slog den Ypperste-Præstes Tjener, og afhuggede hans høire Øre.

51. Men JEsus svarede og sagde: lader (dem kun gaae) saavidt! Og han rørte ved hans Øre, og lægte ham.

52. Men JEsus sagde til de Ypperste-Præster, og Hovedsmændene for Templet, og de Ældste, som vare komne til ham: I ere udgangne, som mod en Røver, med Sværd og Stænger.

53. Der jeg var dagligen hos eder i Templet, udrakte I ikke Hænderne imod mig; men denne er eders Time, og Mørkets Magt.

54. Men der de havde grebet ham, førte de (ham bort), og bragte ham ind i Ypperste-Præstens Huus; men Peder fulgte efter langt fra.

55. Men da de havde tændt en Ild midt i Palladset, og sat sig tilsammen, sad Peder midt iblandt dem.

56. Men en Pige saae ham sidde ved Ilden, og stirrede paa ham, og sagde: denne var og med ham.

57. Men han fornegtede ham, og sagde: Qvinde! jeg kjender ham ikke.

58. Og lidt derefter saae en anden ham, og sagde: du er og en af dem. Men Peder sagde: Menneske! jeg er ikke.

59. Og henved een Time derefter stadfæstede en anden hardt, og sagde: i Sandhed, denne var og med ham; thi han er og en Galilæer.

60. Men Peder sagde: Menneske! jeg veed ikke, hvad du siger. Og strax, der han endnu talede, goel Hanen.

61. Og HErren vendte sig, og saae paa Peder, og Peder kom HErrens Ord ihu, hvorledes han havde sagt til ham: førend Hanen galer, skal du fornegte mig tre Gange. v. 34.

63. Og de Mænd, som holdt JEsum, bespottede ham, og sloge ham.

64. Og de kastede et Klæde over ham, og sloge ham i Ansigtet, og spurgte ham, og sagde: spaae! hvo er den, som slog dig?

65. Og mange andre Ting sagde de bespottende imod ham.

66. Og der det blev Dag, forsamlede Folkets Ældste sig, og de Ypperste-Præster og Skriftkloge, og førte ham op for deres Raad,

67. og sagde: er du Christus? sig os det. Men han sagde til dem: siger jeg eder det, troe I det ikke.

68. Men om jeg og spørger, svare I mig ikke, eller lade mig løs.

69. Fra nu af skal Menneskens Søn sidde hos Guds Kraftes høire Haand. c.21,27.

70. Men de sagde alle: er du da den Guds Søn? men han sagde til dem: I sige det, thi jeg er det.

71. Men de sagde: hvad have vi længere Vidnesbyrd behov? thi vi have selv hørt det af hans Mund.

23. Capitel.

Pilatus dømmer JEsum at være uskyldig, 1-4. sender ham til Herodes, 5-12. lader Barrabas løs, og fordømmer JEsum, 13-25. Simon bærer hans Kors, 26. JEsus byder Jerusalems Døttre at begræde sig selv, 27-31. han korsfæstes imellem to Røvere, beder for sine Fiender, 32-34. bespottes, 35-37. Overskriften skrives, 38. Røveren omvendes, 39-43. Solen formørkes, 44. 45. JEsus døer, Hovedsmanden omvendes, 46-48. Qvinderne see til, Joseph jorder hans Legeme, 49-56.

1. Og deres ganske Hob stod op, og førte ham for Pilatus. Matth.27,2fgg.
Marc. 15, 1 fgg. Joh. 18, 28 fgg.

2. Men de begyndte at anklage ham, og sagde: denne have vi fundet at forvende Folket, og at forbyde at give Keiseren Skat, og sige sig selv at være Christus, en Konge. Matth. 17, 25 fgg. c. 22, 21.

3. Men Pilatus spurgte ham, og sagde: er du den Jødernes Konge? men han svarede ham, og sagde: du siger det.
1 Tim. 6, 13.

4. Men Pilatus sagde til de Ypperste-Præster og til Folket: jeg finder ingen Skyld hos dette Menneske.

5. Men de holdt hardt ved, og sagde: han oprører Folket, idet han lærer over al Judæa fra Galilæa af, hvor han begyndte, og lige hertil.

6. Men der Pilatus hørte om Galilæa,
spurgte han, om det Menneske var en Ga-
liilæer.
7. Og der han fik at vide, at han hørte
under Herodis Herredømme, sendte han
ham til Herodes, som og selv var i Jeru-
salem i de samme Dage. c. 3, 1.
8. Men der Herodes saae JEsum, blev
han meget glad; thi han havde længe
siden gjerne villet see ham, fordi han havde
hørt Meget om ham, og haabede, at skulle
see et Tegn af ham. c. 9, 9.
9. Men han spurgte ham med mange
Ord, men han svarede ham Intet.
10. Men de Ypperste-Præster og Skrift-
kloge stode, og anklagede ham heftigt.
11. Men der Herodes med sine Krigsfolk
havde forhaanet og bespottet ham, kastede
han et hvidt Klædebon om ham, og sendte
ham til Pilatus igjen.
12. Paa den Dag bleve Pilatus og He-
rodes Venner med hinanden; thi de vare
før hinandens Fiender.
13. Men Pilatus sammenkaldte de Yp-
perste-Præster, og de Overste, og Folket,
14. og sagde til dem: I have ført dette
Menneske til mig, som den, der afvender
Folket; og see, jeg haver forhørt ham for
eder, og finder ingen Skyld hos dette Men-
neske, i hvad I anklage ham for.
Joh. 19, 1 fgg.
15. Men ikke heller Herodes; thi jeg
sendte eder til ham, og see, der er Intet
gjort af ham, som han er skyldig at døe for.
16. Derfor vil jeg revse ham, og lade
ham løs.
17. Men han var forpligtet til at lade
dem een løs paa Høitiden.
18. Men de raabte i den ganske Hob, og
sagde: tag denne bort, men lad os Bar-
rabas løs; Ap. G. 3, 14.
19. — hvilken var kastet i Fængsel for
et Opror, som skede i Staden, og for et
Mord. —
20. Pilatus raabte da atter til dem, og
vilde lade JEsum løs.
21. Men de overraabte ham, og sagde:
korsfæst! korsfæst ham!
22. Men han sagde tredie Gang til
dem: hvad ondt haver da denne gjort?
Jeg finder ingen Dødsskyld hos ham: der-
for vil jeg revse ham, og lade ham løs.
23. Men de overhængte ham med stort
Skrig, og begjerede, at han skulde kors-
fæstes; og deres og de Ypperste-Præsters
Skrig fik Overhaand.
24. Men Pilatus dømte, at deres Be-
gjering skulde skee.
25. Men han lod dem den løs, som var
kastet i Fængsel for Oprør og Mord, hvil-
ken de begjerede; men JEsus overgav han
deres Villie.
26. Og der de førte ham bort, toge de
fat paa en Simon af Cyrene, som kom
fra Marken, og de lagde Korset paa ham,
at han skulde bære det efter JEsum.
27. Men en stor Hob Folk og Qvinder
fulgte ham, som baade beklagede og be-
græd ham.
28. Men JEsus vendte sig om til dem
og sagde: I Jerusalems Døttre! græder
ikke over mig, men græder over eder selv,
og over eders Børn.
29. Thi see, de Dage komme, paa hvilke
man skal sige: salige ere de Ufrugtsom-
melige, og de Liv, som ikke fødte, og de
Bryster, som ikke gave Die. Matth. 24, 19.
30. Da skulle de begynde at sige til Bjer-
gene: falder over os! og til Høiene: skju-
ler os! Aab. 6, 16. c. 9, 6.
31. Thi gjøre de dette med det grønne
Træe, hvad vil da skee med det torre?
1 Pet. 4, 17.
32. Men der bleve og to andre Misdæ-
dere førte med ham, for at henrettes.
33. Og der de vare komne til det Sted
som kaldes Hovedpandested, korsfæstede de
ham der, og Misdæderne, den ene ved den
høire, men den anden ved den venstre Side
34. Men JEsus sagde: Fader, forlad
dem! thi de vide ikke, hvad de gjøre. Men
de skiftede hans Klæder, og kastede Lod
(om dem). Matth. 5, 44. 1 Cor. 4, 12.
35. Og Folket stod og saae til. Men og
de Overste spottede ham tilligemed dem, og
sagde: han haver frelst Andre, han frelse
sig selv, dersom han er Christus, den Guds
Udvalgte!
36. Men og Stridsmændene spottede
ham, idet at de traadte til, og rakte ham
Eddike, og sagde:
37. Dersom du er hiin Jødernes Konge,
da frels dig selv.
38. Men der var og en Overskrift (sat)
over ham, skreven paa Græsk, og Latin,
og Ebraisk: denne er den Jødernes Konge.
39. Men een af Misdæderne, som vare
ophængte, bespottede ham, og sagde: er
du Christus, da frels dig selv og os!
40. Men den anden svarede, og irette-
satte ham, og sagde: frygter du ei heller

41. Og vi vel medrette; thi vi faae det, vore Gjerninger have forskyldt; men denne handlede intet Ufikkeligt.
42. Og han sagde til JEsum: HErre, kom mig ihu, naar du kommer i dit Rige!
43. Og JEsus sagde til ham: sandelig siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradiis. Aab. 2, 7.
44. Men det var ved den sjette Time, og der blev et Mørke over det ganske Land indtil den niende Time.
45. Og Solen blev formørket, og Forhænget i Templet splittedes midt ad.
46. Og JEsus raabte med høi Røst, og sagde: Fader! jeg vil befale min Aand i dine Hænder; og der han det sagde, udgav han Aanden.
47. Men der Høvedsmanden saae det, som skede, prisede han Gud, og sagde: i Sandhed, dette Menneske var retfærdigt.
48. Og alle de Folk, som vare komne sammen til dette Syn, der de saae de Ting, som skede, sloge de sig for deres Bryst, og vendte tilbage.
49. Men alle hans Kyndinge stode langt borte, saa og de Qvinder, som havde fulgt med ham fra Galilæa, og saae dette.
50. Og see, en Mand ved Navn Joseph, som var Raadmand, en god og retfærdig Mand,
51. — denne havde ikke samtykt i deres Raad og Gjerning; — fra Jødernes Stad Arimathæa, og han ventede ogsaa selv Guds Rige, c. 2, 25. 38.
52. han gik til Pilatus, og begjerede JEsu Legeme.
53. Og han tog det ned, og svøbte det i et fiint Linklæde, og lagde det i en Grav, som var huggen i en Klippe, hvor ikke endnu Nogen var lagt.
54. Og det var Beredelsens Dag, og Sabbaten stundede til.
55. Men og Qvinderne, som vare komne med ham fra Galilæa, fulgte efter, og saae Graven, og hvorledes hans Legeme blev lagt. c. 8, 2. 3.
56. Men de vendte tilbage, og beredede dyrebare Specerier og Salver, og Sabbaten over hvilede de efter Loven.
2 Mos. 20, 10.

24. Capitel.

Englene forkynde Qvinderne JEsu Opstandelse, 1-11. Peder betragter Graven, 12. JEsus aabenbares for de to, som gik til Emmaus, 13-35. for de ti Apostler, 36-49. opfarer til Himmelen, 50-53.

1. Men paa den første (Dag) i Ugen meget aarle kom de til Graven, og bare dyrebare Specerier, som de havde beredt, og Nogle (gik) med dem.
Matth. 28,1 fgg. Marc. 16,1 fgg. Joh. 20,1 fgg.
2. Men de fandt Stenen afvæltet fra Graven.
3. Og de gik ind, og fandt ikke den HErres JEsu Legeme.
4. Og det skede, der de vare tvivlraadige derover, see, da stode to Mænd hos dem i skinnende Klæder. Ap. G. 1, 10 fgg.
5. Men der de bleve bange og bøiede Ansigtet til Jorden, sagde de til dem: hvi lede I efter den Levende iblandt de Døde?
6. Han er ikke her, men han er opstanden; kommer ihu, hvorledes han talede til eder, der han endnu var i Galilæa, og sagde: Matth. 16,21. Marc. 8,31.
7. Det bør Menneskens Søn at overantvordes i syndige Menneskers Hænder, og korsfæstes, og opstaae tredie Dag.
8. Og de kom hans Ord ihu. Joh. 2,22.
9. Og de gik fra Graven igjen, og kundgjorde alle disse Ting for de Elleve og for alle de andre.
10. Men det var Maria Magdalena, og Johanna, og Maria Jakobi (Moder), og de øvrige Qvinder med dem, som sagde Apostlerne disse Ting. c. 8, 2. 3.
11. Og deres Ord syntes for dem, som en løs Tale, og de troede dem ikke.
12. Men Peder stod op, og løb til Graven, og der han kigede derind, saae han Linklæderne liggende alene, og gik bort, og forundrede sig ved sig selv over det, som var skeet.
13. Og see, to af dem gik paa den samme Dag til en Bye, som var tresindstyve Stadier langt fra Jerusalem, hvis Navn var Emmaus.
14. Og de talede med hverandre om alle disse Ting som vare skeete.
15. Og det begav sig, der de talede og besporgte sig med hverandre, kom og JEsus selv nær, og vandrede med dem.
Matth. 18, 20. Luc. 24, 36.
16. Men deres Øine vare betagne, saa at de kjendte ham ikke.
17. Men han sagde til dem: hvad ere disse for Taler, som I føre med hverandre, medens I gaae, og ere bedrøvede?
18. Men een af dem, som hedte Cleophas, svarede, og sagde til ham: er du alene fremmed i Jerusalem, og veed ikke de Ting, som der ere skeete i disse Dage?

19. Og han sagde til dem: hvilke? men de sagde til ham: de Ting om JEsus, den Nazaræer, som var en Prophet, mægtig i Gjerning og Ord for Gud og alt Folket. Matth. 21, 11. Ap. G. 2, 22.

20. Og hvorledes de Ypperste-Præster, og vore Øverster, have overantvordet ham til Døds-Dom, og korsfæstet ham.

21. Men vi haabede, at han var den, som skulde forløse Israel; men med alt dette er det i Dag den tredie Dag, siden det skete.

22. Saa have og nogle af vore Qvinder forskrækket os, da de vare aarle ved Graven,

23. og der de ikke fandt hans Legeme, kom de og sagde, at de og havde seet et Syn af Engle, hvilke sige, at han lever.

24. Og nogle af dem, som vare med os, gik hen til Graven, og fandt det saaledes, som og Qvinderne havde sagt; men ham saae de ikke.

25. Og han sagde til dem: o I Daarer, og seenhjertede til at troe alt det, som Propheterne have sagt!

26. Burde det ikke Christum at lide alt dette, og at indgaae til sin Herlighed?
Ap. G. 17, 3. 1 Pet. 1, 11.

27. Og han begyndte fra Mose og fra alle Propheter, og udlagde for dem i alle Skrifterne det, som var skrevet om ham.

28. Og de kom nær til Byen, som de gik til, og han lod, som han vilde gaae længere.

29. Og de nødte ham meget, og sagde: bliv hos os, thi det er mod Aften, og Dagen helder; og han gik ind, for at blive hos dem.

30. Og det skede, da han sad med dem til Bords, tog han Brødet, velsignede og brød det, og gav dem.

31. Men deres Øine bleve aabnede, og de kjendte ham, og han blev usynlig for dem.

32. Og de sagde til hverandre: var ikke vort Hjerte brændende i os, der han talede til os paa Veien, og der han oplod os Skrifterne.

33. Og de stode op i den samme Time, og vendte tilbage til Jerusalem, og fandt de Elleve forsamlede, og dem, som vare hos dem, hvilke sagde:

34. HErren er sandeligen opstanden, og seet af Simon. 1 Cor. 15, 5. 6.

35. Og de fortalte de Ting, som vare (skeete) paa Veien, og hvorledes han blev kjendt af dem, idet han brød Brødet.

36. Men der de talede dette, stod JEsus selv midt iblandt dem, og sagde til dem: Fred være med eder!

37. Da forfærdedes de, og betoges af Frygt, og meente, at de saae en Aand.
Matth. 14, 26.

38. Og han sagde til dem: hvi ere I saa forfærdede? og hvi opstige saadanne Tanker i eders Hjerter?

39. Seer mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv: føler paa mig, og seer; thi en Aand haver ikke Kjød og Been, som I see, at jeg haver.

40. Og der han det sagde, viiste han dem Hænderne og Fødderne.

41. Men der de endnu ikke troede for Glæde, og forundrede sig, sagde han til dem: have I her noget at æde?
Joh. 21, 9 fgg.

42. Men de gave ham et Stykke af en stegt Fisk, og af en Honningkage.

43. Og han tog det, og aad det i deres Paasyn.

44. Men han sagde til dem: disse ere de Ord, som jeg sagde til eder, der jeg endnu var hos eder: at de Ting bør allesammen at fuldkommes, som ere skrevne i Mose Lov og Propheterne og Psalmerne om mig.
v. 6. 7.

45. Da oplod han deres Forstand, saa at de forstode Skrifterne.

46. Og han sagde til dem: saaledes er skrevet, og saaledes burde det Christum at lide, og at opstaae fra de Døde paa den tredie Dag. v. 26.

47. og at prædikes i hans Navn Omvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folk, hvilket skulde begynde fra Jerusalem af. Ap. G. 10, 42. 43. c. 13, 38.
Joh. 2, 12.

48. Men I ere Vidner til disse Ting.

49. Og see, jeg sender min Faders Forjættelse over eder. Men I skulle blive i Jerusalems Stad, indtil I blive iførte med Kraft fra det Høie.
Joh. 14, 26; 15, 26; 16, 7. Ap. G. 1, 4; 2, 1 fgg.

50. Men han førte dem ud, henimod Bethanien; og han opløftede sine Hænder, og velsignede dem. Ap. G. 1, 12.

51. Og det skede, der han velsignede dem, skiltes han fra dem, og foer op til Himmelen. Ap. G. 1, 9.

52. Og de tilbade ham, og vendte tilbage til Jerusalem med stor Glæde.

53. Og de vare stedse i Templet, og lovede og prisede Gud. Amen.

St. Johannis Evangelium.

1. Capitel.

Jesus er sand Gud og Menneske, 1-14. Johannes den Døber vidner adskillige Gange om Christo, 15-36. Andreas og en anden Discipel komme til Jesus, 37-40. desligeste Petrus, Philippus og Nathanael, 41-52.

1. I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.
1 Joh. 1, 1. 2. Aab. 19, 13. 1 Joh. 5, 20.

2. Det var i Begyndelsen hos Gud.

3. Alle Ting ere ved det blevne til; og uden det er ikke end een eneste (Ting) bleven til (af det), som er bleven til.
Col. 1, 16. Ebr. 1, 2.

4. I det var Liv, og Livet var Menneskets Lys. c. 5, 26. 1 Joh. 5, 11.

5. Og Lyset skinner i Mørket, og Mørket fattede det ikke. c. 8, 12. c. 9, 5.
Joh. 3, 19.

6. Der blev et Menneske udsendt af Gud; han hedte Johannes. Matth. 3, 1.
Ap. G. 13, 24.

7. Denne kom til et Vidnesbyrd, at han skulde vidne om Lyset, paa det at alle skulde troe ved ham.

8. Han var ikke Lyset, men (kom for) at han skulde vidne om Lyset. c. 5, 35.

9. Det var det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden.
v. 4. 5.

10. Han var i Verden, og Verden er bleven til ved ham, og Verden kjendte ham ikke.

11. Han kom til sit Eget, og (hans) Egne annammede ham ikke.

12. Men saa mange som ham annammede, dem haver han givet Magt at blive Guds Børn, dem, som troe paa hans Navn; Rom. 8, 14. 16. Gal. 3, 26.
1 Joh. 3, 1.

13. hvilke ikke ere fødte af Blod, ei heller af Kjøds Villie, ei heller af Mands Villie, men af Gud. c. 3, 5. 1 Joh. 5, 4.
Jak. 1, 18.

14. Og Ordet blev Kjød, og boede iblandt os, — og vi saae hans Herlighed, en Herlighed, som den Eenbaarnes af Faderen, — fuld af Naade og Sandhed.
Luc. 1, 31. 32. Col. 1, 19. 20. c. 2, 3. 9.

15. Johannes vidnede om ham, og raabte, sigende: det var denne, om hvilken jeg sagde: den, som kommer efter mig, har været for mig, thi han var førend jeg.
v. 30. 27. c. 3, 31.

16. Og af hans Fylde have vi alle faaet, og det Naade over Naade. v. 14.

17. Thi Loven er given ved Moses; Naaden og Sandheden er bleven ved JEsum Christum.

18. Ingen har nogen Tid seet Gud; den eenbaarne Søn, som er i Faderens Skjød, han haver forklaret (ham).
1 Tim. 6, 16. Matth. 11, 27.

19. Og dette er Johannis Vidnesbyrd, der Jøderne sendte Præster og Leviter fra Jerusalem, at de skulde spørge ham: hvo er du? c. 5, 33.

20. Og han bekjendte, og negtede ikke; og bekjendte: jeg er ikke Christus.
c. 3, 28. Ap. G. 13, 25.

21. Og de spurgte ham: hvad da? er du Elias? og han sagde: jeg er ikke; er du den Prophet? og han svarede: nei.

22. De sagde da til ham: hvo er du? at vi kunne give dem Svar, som have udsendt os; hvad siger du om dig selv?

23. Han sagde: jeg er hans Røst, som raaber i Ørkenen: gjører HErrens Vei lige; som Propheten Esaias haver sagt.
Es. 40, 3. Matth. 3, 3 fgg.

24. Og de, som vare udsendte, vare af Pharisæerne.

25. Og de spurgte ham, og sagde til ham: hvi døber du da, dersom du ikke er Christus, ei heller Elias, ei heller den Prophet?

26. Johannes svarede dem, og sagde: jeg døber med Vand; men han staaer midt iblandt eder, den I ikke kjende.
Matth. 3, 11. Ap. G. 1, 5.

27. Han er den, som kommer efter mig, hvilken har været for mig, hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at opløse.

28. Dette skede i Bethabara paa hiin Side Jordan, hvor Johannes døbte.

29. Den anden Dag seer Johannes JEsum komme til sig, og siger: see det Guds Lam, som bærer Verdens Synd!
1 Pet. 1, 19.

30. Han er den, om hvilken jeg sagde: efter mig kommer en Mand, hvilken har været for mig; thi han var førend jeg.
v. 15.

31. Og jeg kjendte ham ikke; men paa det han skulde aabenbares for Israel, derfor er jeg kommen, og døber med Vand.

32. Og Johannes vidnede, og sagde:

jeg saae Aanden fare ned, som en Due, af Himmelen, og den blev over ham.

Math. 3, 16 fg.

33. Og jeg kjendte ham ikke; men den, som sendte mig at døbe med Vand, han sagde til mig: paa hvilken du seer Aanden fare ned, og blive over ham, han er den, som døber med den Hellig Aand.

Ap. G. 1, 5.

34. Og jeg har seet det, og vidner, at denne er den Guds Søn. v. 6. 7.

35. Den anden Dag stod atter Johannes (der), og to af hans Disciple.

36. Og der han saae JEsum, som vandrede, sagde han: see det Guds Lam!

v. 29.

37. Og de to Disciple hørte ham tale, og de fulgte JEsum.

38. Men JEsus vendte sig om, og saae dem følge, og sagde til dem:

39. Hvad søge I efter? men de sagde til ham: Rabbi! — hvilket, naar det oversættes, hedder: Mester! — hvor opholder du dig?

40. Han sagde til dem: kommer, og seer. De kom, og saae, hvor han opholdt sig, og bleve samme Dag hos ham; det var ved den tiende Time.

41. Een af de to, som hørte (dette) af Johannes, og fulgte ham, var Andreas, Simon Peders Broder. Matth. 4, 18.

42. Denne fandt først sin Broder Simon, og sagde til ham: vi have fundet Messias, — hvilket er udlagt: Christus. —

43. Og han førte ham til JEsum. Men der JEsus saae paa ham, sagde han: du er Simon Jonas Søn; du skal hedde Kephas, — det er udlagt: Petrus. —

44. Den anden Dag vilde JEsus drage hen til Galilæa, og han fandt Philippus, og sagde til ham: følg mig!

45. Men Philippus var fra Bethsaida, fra Andreas og Peders Stad.

46. Philippus fandt Nathanael, og sagde til ham: vi have fundet den, om hvilken Moses haver skrevet i Loven, (ligesom) og Propheterne, JEsum, den Josephs Søn, den fra Nazareth.

47. Og Nathanael sagde til ham: kan der være noget Godt fra Nazareth? Philippus sagde til ham: kom og see.

c. 7, 41. 42.

48. JEsus saae Nathanael komme til sig, og sagde om ham: see, det er sandelig en Israelit, i hvilken der ikke er Svig.

49. Nathanael sagde til ham: hvor kjender du mig? JEsus svarede, og sagde til ham: førend Philippus kaldte dig, der du var under Figentræet, saae jeg dig.

50. Nathanael svarede, og sagde til ham: Rabbi! du er den Guds Søn, du er den Israels Konge. Matth. 14, 33.

51. JEsus svarede, og sagde til ham: troer du, fordi jeg sagde dig, jeg saae dig under Figentræet? du skal see større Ting end disse.

52. Og han sagde til ham: sandelig, sandelig siger jeg eder: fra nu af skulle I see Himmelen aabnet, og Guds Engle stige op, og stige ned over Menneskens Søn.

2. Capitel.

Christus gjør Vand til Viin, 1-11. Drager ud til Capernaum, 12. til Jerusalem, hvor han renser Templet, og taler om sin Opstandelse, 13-22. Mange troe paa ham; dog betroer han sig ikke til Enhver, 23-25.

1. Og paa den tredie Dag holdtes et Bryllup i Cana i Galilæa, og JEsu Moder var der.

2. Men ogsaa JEsus og hans Disciple vare budne til Brylluppet.

3. Og der dem fattedes Viin, sagde JEsu Moder til ham; de have ikke Viin.

4. JEsus sagde til hende: Qvinde! hvad haver jeg med dig at gjøre? min Time er endnu ikke kommen.

5. Hans Moder sagde til Tjenerne: hvad han siger eder, det gjører.

6. Men der vare sex Vandkar af Steen, satte efter Jødernes Renselses Skik, som holdt hver to eller tre Maader.

Marc. 7, 3.

7. JEsus sagde til dem: fylder Vandkarrene med Vand, og de fyldte dem indtil det Øverste.

8. Og han sagde til dem: øser nu, og bærer til Kjøgemesteren, og de bare (det til ham).

9. Men der Kjøgemesteren smagede Vandet, som var blevet til Viin, — og vidste ikke hvorfra det kom, men Tjenerne, som havde øst Vandet, vidste det, — kaldte Kjøgemesteren Brudgommen, og sagde til ham:

10. Hvert Menneske sætter først den gode Viin frem, og naar de ere blevne drukne, da den ringere; du haver forvaret den gode Viin indtil nu.

11. Denne Begyndelse paa sine Tegn gjorde JEsus i Cana udi Galilæa, og aabenbarede sin Herlighed, og hans Di-

dre, og hans Disciple, og de bleve der ikke mange Dage.

13. Og Jødernes Paaske var nær, og JEsus drog op til Jerusalem.

14. Og han fandt i Templet dem, som solgte Øxne og Faar og Duer, og Vexelererne siddende. Matth. 21, 12. 13.

15. Og han gjorde en Svøbe af Snorer, og drev (dem) alle ud af Templet, tilligemed Faarene og Øxnene, og spildte Vexelerernes Penge, og omstødte Bordene.

16. Og han sagde til dem, som solgte Duer: tager disse Ting herfra; gjører ikke min Faders Huus til en Handels-Bod.

17. Men hans Disciple kom ihu, at der er skrevet: Nidkjærhed for dit Huus haver fortæret mig. Ps. 69, 10.

18. Da svarede Jøderne, og sagde til ham: hvad viser du os for et Tegn, efterdi du gjør disse Ting? Matth. 12, 38. Joh. 6, 30.

19. JEsus svarede, og sagde til dem: nedbryder dette Tempel, og inden tre Dage vil jeg opreise det.

20. Derfor sagde Jøderne: paa dette Tempel er bygget i sex og fyrretyve Aar; og du vil opreise det i tre Dage?

21. Men han talede om sit Legems Tempel.

22. Derfor, der han var opstanden fra de Døde, kom hans Disciple ihu, at han havde sagt dette til (dem); og de troede Skriften, og de Ord, som JEsus havde sagt. Luc. 24, 8.

23. Men der han var i Jerusalem om Paasken paa Høitiden, troede Mange paa hans Navn, der de saae hans Tegn, som han gjorde.

24. Men JEsus selv betroede sig ikke til dem, fordi han kjendte alle, c. 6, 64. Aab. 2, 23.

25. og fordi han ikke havde behov, at Nogen skulde vidne om et Menneske; thi han vidste selv, hvad der var i Mennesket. Ap. G. 1, 24.

3. Capitel.

JEsus taler med Nicodemus om Igjenfødelsen, Troen og gode Gjerninger, 1-21. døber i Judæa, 22. Johannes døber og endnu, og vidner om Christi Ypperlighed, o. s. v. 23-36.

1. Men der var et Menneske af Pharisæerne, som hedte Nicodemus, en Øverste iblandt Jøderne. c. 7, 50. c. 19, 39.

en Lærer, kommen fra Gud; thi Ingen kan gjøre de Tegn, som du gjør, uden Gud er med ham. c. 9, 16. Ap. G. 2, 22.

3. JEsus svarede, og sagde til ham: sandelig, sandelig siger jeg dig: uden at Nogen bliver født paa ny, kan han ikke see Guds Rige. Tit. 3, 5. Matth. 18, 3.

4. Nicodemus siger til ham: hvorledes kan et Menneske fødes, som er gammelt? Mon han kan anden Gang komme ind i sin Moders Liv og fødes?

5. JEsus svarede: sandelig, sandelig siger jeg dig: uden at Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.

6. Hvad, som er født af Kjødet, er Kjød; og hvad, som er født af Aanden, er Aand. Rom. 3, 23. Eph. 2, 3.

7. Forundre dig ikke, at jeg sagde til dig: det bør eder at fødes paa ny.

8. Vinden blæser, hvor den vil, og du hører dens Susen, men du veed ikke, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen; saaledes (er det med) hver den, som er født af Aanden.

9. Nicodemus svarede, og sagde til ham: hvorledes kan dette skee?

10. JEsus svarede, og sagde til ham: er du en Israels Lærer, og veed ikke dette?

11. Sandelig, sandelig siger jeg dig: vi tale det, vi vide, og vidne det, vi have seet; og I annamme ikke vort Vidnesbyrd. c. 7, 16; 8, 28; 12, 49; 14, 24.

12. Dersom jeg siger eder de jordiske Ting, og I ikke troe; hvorledes skulde I troe, om jeg sagde eder de himmelske?

13. Og Ingen farer op til Himmelen, uden den, som foer ned af Himmelen, Menneskens Søn, som er i Himmelen. c. 6, 62. Eph. 4, 9.

14. Og ligesom Moses ophøiede Slangen i Ørkenen, saa bør det Menneskens Søn at ophøies. 4 Mos. 21, 8. 9. Joh. 12, 32. 33.

15. paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. Marc. 16, 16. Joh. 6, 40. Luc. 19, 10. 1 Joh. 5, 10. 11. 12.

16. Thi saa haver Gud elsket Verden, at han haver givet sin Søn den eenbaarne, paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. Rom. 5, 8; 8, 32. 1 Joh. 4, 9. 14.

17. Thi Gud haver ikke sendt sin Søn

til Verden, for at han skal dømme Verden, men at Verden skal blive frelst ved ham. Luc. 9, 56. Joh. 12, 47.

18. Hvo, som troer paa ham, dømmes ikke; men hvo, som ikke troer, er allerede dømt; thi han haver ikke troet paa Guds eenbaarne Søns Navn. c. 5, 24; 6, 40. 47; 20, 31. v. 36.

19. Men denne er Dommen, at Lyset er kommen til Verden, og Menneskene elskede mere Mørket end Lyset; thi deres Gjerninger vare onde. c. 1, 5. 9. 1 Joh. 3, 12.

20. Thi hver, som gjør Ondt, hader Lyset, og kommer ikke til Lyset, at hans Gjerninger ikke skulle overbevises (ham);

21. men hvo, som udøver Sandheden, kommer til Lyset, at hans Gjerninger maae blive aabenbarede; thi de ere gjorte i Gud.

22. Derefter kom JEsus og hans Disciple i Judæas Land, og han opholdt sig der med dem, og døbte. c. 4, 1. 2.

23. Men og Johannes døbte i Ænon, nær ved Salim, thi der var meget Vand; og de kom derhen, og bleve døbte. Matth. 3, 6. Marc. 1, 5.

24. Thi Johannes var endda ikke kastet i Fængsel. Matth. 14, 3. Luc. 3, 20.

25. Der reiste sig da en Tvist imellem Johannis Disciple og en Jøde om Renselsen.

26. Og de kom til Johannes, og sagde: Mester! den, som var hos dig paa hiin Side Jordan, hvilken du gav Vidnesbyrd, see, han døber, og alle komme til ham. Matth. 3, 13. Joh. 1, 7. 15. 34.

27. Johannes svarede, og sagde: et Menneske kan slet Intet tage, uden det bliver givet ham af Himmelen. c. 19, 11. 1 Cor. 4, 7. Jak. 1, 17.

28. I ere selv mine Vidner, at jeg sagde: jeg er ikke Christus, men at jeg er udsendt for ham. c. 1, 20. 31.

29. Den, som haver Bruden, er Brudgommen; men Brudgommens Ven, som staaer og hører ham, glæder sig meget over Brudgommens Røst. Derfor er denne min Glæde fuldkommen.

30. Ham bør at voxe, men mig at forringes.

31. Den, som kommer oven fra, er over alle; den, som er af Jorden, er af Jorden, og taler af Jorden; den, som kommer af Himmelen, er over alle. c. 8, 23. 1 Cor. 15, 47.

32. Og det, som han haver seet og hørt, vidner han, og Ingen annammer hans Vidnesbyrd. v. 11.

33. Den, som annammer hans Vidnesbyrd, haver beseglet, at Gud er sanddru. 1 Joh. 5, 10.

34. Thi den, som Gud udsendte, taler Guds Ord; thi Gud giver ham Aanden uden Maal.

35. Faderen elsker Sønnen, og haver givet alle Ting i hans Haand. Matth. 11, 27; 28, 18. Joh. 5, 22; 13, 3.

36. Hvo, som troer paa Sønnen, haver et evigt Liv; men hvo, som ikke troer Sønnen, skal ikke see Livet, men Guds Vrede bliver over ham. v. 15. 18.

4. Capitel.

JEsus drager fra Judæa igjennem Samaria, taler med en Qvinde om Livsens Vand, 1-15. om den sande Tilbedelse, og at han var Messias, 16-26. med sine Disciple om sin rette Mad, 27-38. omvender mange Samaritaner, 39-42. vil ei drage til Nazareth, kommer til Cana, helbreder en kongelig Embedsmands Søn, 43-54.

1. Der HErren erfarede, at Pharisæerne havde hørt, at JEsus gjorde flere Disciple, og døbte flere end Johannes: c. 3, 22. 26.

2. — endog JEsus selv ikke døbte, men hans Disciple; —

3. da forlod han Judæa, og drog atter hen til Galilæa.

4. Men han skulde reise igjennem Samaria.

5. Han kom da til en Stad i Samaria, som kaldes Sichar, nær ved det Stykke Land, som Jakob gav Joseph sin Søn.

6. Men der var Jakobs Brønd. Der JEsus da var træt af Reisen, satte han sig ved Brønden; det var ved den sjette Time.

7. Da kom en samaritansk Qvinde for at drage Vand op. JEsus sagde til hende: giv mig at drikke.

8. Thi hans Disciple vare gangne til Staden, for at kjøbe Mad.

9. Den samaritanske Qvinde sagde da til ham: hvorledes beder du, som er en Jøde, mig, som er en samaritansk Qvinde, om Drikke? — Thi Jøder omgaaes ei med Samaritaner. — Luc. 9, 52. 53. Joh. 8, 48.

10. JEsus svarede, og sagde til hende: dersom du kjendte den Guds Gave, og hvo den er, som siger til dig: giv mig at drikke; da bad du ham, og han gav dig levende Vand.

Qvinden sagde til ham: Herre!
r jo Intet at drage op med, og
i er dyb; hvorfra haver du da det
Vand?
on du være mere end vor Fader
som haver givet os Brønden, og
ver selv drukket deraf, og hans
og hans Qvæg?
Esus svarede, og sagde til hende:
, som drikker af dette Vand, skal
jen;
n hvo, som drikker af det Vand,
vil give ham, skal til evig Tid ikke
nen det Vand, som jeg vil give
l blive i ham en Kilde med Vand,
ælder til et evigt Liv.
vinden siger til ham: Herre! giv
Vand, at jeg ikke skal tørste (mere),
' komme hid (oftere) at drage
op.
Esus siger til hende: gak bort, kald
nd, og kom hid.
vinden svarede, og sagde: jeg ha-
Mand. JEsus siger til hende:
: rigtig: jeg haver ikke Mand.
il du haver havt fem Mænd; og
: du nu haver, er ikke din Mand;
e du sandt.
vinden siger til ham: Herre! jeg
du er en Prophet. Luc. 7, 16.
c. 24, 19. Joh. 6, 14.
ore Fædre have tilbedet paa dette
og I sige, at i Jerusalem er det
vor man bør tilbede.
Esus siger til hende: Qvinde! troe
den Time kommer, da I hverken
te Bjerg, ei heller i Jerusalem
bede Faderen.
tilbede det, som I ikke kjende; vi
det, som vi kjende; thi Saliggjø-
mmer fra Jøderne.
Rom. 3, 2; 9, 4.
en den Time kommer, og er nu,
nde Tilbedere skulle tilbede Fade-
nd og Sandhed; thi og Faderen
adanne, som saaledes tilbede ham.
ud er en Aand; og de, ham til-
: det at tilbede i Aand og Sand-
2 Cor. 3, 17.
vinden siger til ham: jeg veed, at
kommer — hvilket betyder Chri-
naar han kommer, skal han for-
alle Ting. c. 1, 42.
Esus siger til hende: jeg er (Mes-
m taler med dig. c. 8, 25; 9, 37.
g i det samme kom hans Disciple,
og forundrede sig over, at han talede med
Qvinden; dog sagde Ingen: hvad spør-
ger du om? eller, hvad taler du med
hende?
28. Da lod Qvinden sit Vandkar staae,
og gik bort til Staden, og sagde til Men-
neskene (der):
29. kommer, seer et Menneske, som sagde
mig alt det, jeg haver gjort; mon denne
ikke være Christus?
30. Da gik de ud af Staden, og kom
til ham.
31. Men imidlertid bade Disciplene ham,
og sagde: Mester, æd!
32. Men han sagde til dem: jeg haver
Mad at æde, den I ikke kjende.
33. Da sagde Disciplene til hverandre:
mon Nogen haver bragt ham Noget at æde?
34. JEsus sagde til dem: min Mad er,
at jeg gjør hans Villie, som mig udsendte,
og fuldkommer hans Gjerning. c. 5, 30.
35. Sige I ikke: der ere endnu fire Maa-
neder til, saa kommer Høsten? see, jeg
siger eder: opløfter eders Øine, og seer
Markerne, at de ere allerede hvide til Hø-
sten. Matth. 9, 37. Luc. 10, 2.
36. Og hvo, som høster, faaer Løn, og
samler Frugt til et evigt Liv; paa det de
skulle glæde sig tilhobe, baade den, som
saaer, og den, som høster.
37. Thi herudi er den Tale sand, at der
er een, som saaer, og en anden, som høster.
38. Jeg haver udsendt eder, at høste det,
som I ikke arbeidede; Andre have arbei-
det, og I ere indkomne i deres Arbeide.
1 Pet. 1, 10-12.
39. Men mange af Samaritanerne af
den samme Stad troede paa ham for
Qvindens Tales Skyld, som vidnede:
han haver sagt mig alt det, jeg haver
gjort.
40. Da nu Samaritanerne kom til
ham, bade de ham, at han vilde blive hos
dem; og han blev der to Dage.
41. Og mange Flere troede for hans
Tales Skyld.
42. Og de sagde til Qvinden: vi troe
nu ikke længere for din Tales Skyld; thi
vi have selv hørt, og vide, at denne er san-
deligen den Verdens Frelser, Christus.
43. Men efter to Dage gik han ud der-
fra, og drog hen til Galilæa.
Matth. 4, 12. Marc. 1, 14.
44. Thi JEsus vidnede selv, at en Pro-
phet bliver ikke æret i sit eget Fædrene-
land. Matth. 13, 57.

45. Der han da kom til Galilæa, annammede de Galilæer ham, som havde seet alt det, som han gjorde i Jerusalem paa Høitiden; thi de vare og komne til Høitiden.

46. Da kom JEsus atter til Cana i Galilæa, hvor han havde gjort Vand til Viin. Og der var en af Kongens Mænd, hvis Søn laae syg i Capernaum.

47. Der denne hørte, at JEsus var kommen fra Judæa til Galilæa, gik han til ham, og bad ham, at han vilde komme ned, og helbrede hans Søn; thi han var nær ved at døe.

48. Da sagde JEsus til ham: dersom I ikke see Tegn og underlige Gjerninger, ville I ikke troe. c. 2, 18. 23. 1 Cor. 1, 22.

49. Manden sagde til ham: HErre! kom ned, før mit Barn døer.

50. JEsus siger til ham: gak bort; din Søn lever. Og Mennesket troede det Ord, som JEsus sagde til ham, og gik bort.

51. Men idet han nu gik ned, mødte hans Tjener ham, og forkyndte, og sagde: dit Barn lever.

52. Derfor udspurgte han den Time af dem, paa hvilken det var blevet bedre med ham; og de sagde til ham: i Gaar ved den syvende Time forlod Feberen ham.

53. Da mærkede Faderen, at det var skeet paa den samme Time, paa hvilken JEsus havde sagt til ham: din Søn lever; og han troede selv, og hans ganske Huus.

54. Dette, det andet Tegn, gjorde atter JEsus, der han var kommen fra Judæa til Galilæa.

5. Capitel.

JEsus helbreder den Syge ved Bethesda Dam paa en Sabbat, og forfølges derfor, 1-16. forsvarer sig ved at beraabe sig paa Faderens Forsyn, og vidner om sin guddommelige Herlighed, 17-30. beraaber sig paa Faderens, Johannis og Mosis Vidnesbyrd, 31-47.

1. Derefter var det Jødernes Høitid, og JEsus gik op til Jerusalem.

2. Men der er en Dam i Jerusalem, ved Faare-Porten, den kaldes paa Ebraisk Bethesda, og haver fem Buegange.

3. I dem laae en stor Mængde Syge, Blinde, Halte, Visne, som ventede paa, at Vandet skulde røres.

4. Thi en Engel foer paa visse Tider ned udi Dammen, og oprørte Vandet. Hvo som da steg først ned, efterat Vandet var bleven sat i Bevægelse, blev sund, hvadsomhelst Syge han var behæftet med.

5. Men der var et Menneske, som havde ligget otte og tredive Aar i Sygdom.

6. Der JEsus saae ham ligge (der), og vidste, at han allerede havde ligget i lang Tid, sagde han til ham: vil du vorde sund?

7. Den Syge svarede ham: Herre! jeg haver ikke et Menneske, der kan kaste mig i Dammen, naar Vandet bliver bevæget; men naar jeg kommer, nedstiger en anden foran mig.

8. JEsus sagde til ham: staae op, tag din Seng, og gak. Matth. 9, 6.

9. Og strax blev Mennesket sundt, og tog sin Seng op, og gik; men det var Sabbat paa den samme Dag.

10. Derfor sagde Jøderne til den, som var bleven helbredet: det er Sabbat, det er dig ei tilladt, at tage Sengen med.
Matth. 12, 2. 10. Luc. 13, 14. Joh. 9, 14. 16.

11. Han svarede dem: den, som gjorde mig sund, han sagde til mig: tag din Seng op, og gaae.

12. Da spurgte de ham: hvo er det Menneske, som sagde til dig: tag din Seng op, og gaae?

13. Men den, som var bleven helbredet, vidste ikke, hvo han var; thi JEsus unddrog sig, saasom der var meget Folk paa Stedet.

14. Derefter fandt JEsus ham i Templet, og sagde til ham: see, du er bleven sund; synd ikke mere, at ikke noget Værre skal vederfares dig. c. 8, 11.
Matth. 12, 43-45.

15. Mennesket gik bort, og kundgjorde Jøderne, at det var JEsus, som havde helbredet ham.

16. Og derfor forfulgte Jøderne JEsum, og søgte at slaae ham ihjel, fordi han havde gjort dette paa en Sabbat.

17. Men JEsus svarede dem: min Fader arbeider indtil nu, og jeg arbeider.
c. 9, 4; 14, 10.

18. Derfor søgte da Jøderne end mere at slaae ham ihjel, fordi han ikke alene brød Sabbaten, men og kaldte Gud sin egen Fader, og gjorde sig selv Gud lig.
c. 7, 30; 10, 33. Phil. 2, 6.

19. Derfor svarede JEsus, og sagde til dem: sandelig, sandelig siger jeg eder: Sønnen kan slet Intet gjøre af sig selv

hvilke Ting, han gjør, de samme gjør og Sønnen ligesaa. v. 30. c. 8, 38.

20. Thi Faderen elsker Sønnen, og viser ham alt det, han selv gjør; og han skal vise ham større Gjerninger end disse, saa at I skulle forundre eder. c. 3, 35.

21. Thi ligesom Faderen opvækker Døde, og gjør levende, ligesaa gjør og Sønnen levende, hvilke han vil.

22. Thi Faderen dømmer ikke heller Nogen, men haver givet Sønnen al Dom;
Ap. G. 10, 42; 17, 31. Matth. 28, 17. Joh. 17, 2.

23. paa det at Alle skulle ære Sønnen, ligesom de ære Faderen. Hvo, som ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som ham udsendte. 1 Joh. 2, 23.

24. Sandelig, sandelig siger jeg eder: hvo, som hører mit Ord, og troer den, som mig udsendte, haver et evigt Liv, og kommer ikke til Dommen, men er gaaet over fra Døden til Livet. Joh. 3, 18.

25. Sandelig, sandelig siger jeg eder: den Time kommer, og er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som den høre, skulle leve. Rom. 6, 4.
Gal. 2, 20. 1 Tim. 5, 6. Aab. 3, 1.

26. Thi ligesom Faderen haver Liv i sig selv, saaledes haver han og givet Sønnen, at have Liv i sig selv;

27. og haver givet ham Magt ogsaa at holde Dom, fordi han er Menneskens Søn. v. 22.

28. Forundrer eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene, skulle høre hans Røst; 1 Cor. 15, 52.
1 Thess. 4, 16.

29. og de skulle gaae frem, de, som have gjort Godt, til Livets Opstandelse; men de, som have gjort Ondt, til Dommens Opstandelse. Matth. 25, 46.

30. Jeg kan slet Intet gjøre af mig selv; ligesom jeg hører, dømmer jeg, og denne min Dom er retfærdig; thi jeg søger ikke min Villie, men Faderens Villie, som haver udsendt mig. v. 19. c. 6, 38.

31. Dersom jeg vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd ikke sandt. c. 8, 13. 14.

32. Der er en Anden, som vidner om mig, og jeg veed, at det Vidnesbyrd er sandt, som han vidner om mig.
Matth. 3, 17; 17, 5.

33. I have sendt til Johannes, og han har vidnet for Sandheden. c. 1, 19.

34. Men jeg tager ikke Vidnesbyrd af et Menneske; dette siger jeg (kun), paa det I skulle frelses.

35. Han var et brændende og skinnende Lys, men I vilde til en Tid fryde eder i hans Lys.

36. Men jeg haver større Vidnesbyrd end Johannis (Vidnesbyrd); thi de Gjerninger, som Faderen haver givet mig at fuldkomme, disse Gjerninger, som jeg gjør, vidne om mig, at Faderen haver udsendt mig. c. 3, 2; 7, 31; 10, 25.

37. Og Faderen, som haver udsendt mig, haver selv vidnet om mig; I have aldrig hverken hørt hans Røst, eller seet hans Skikkelse. c. 12, 28.

38. Og I have ikke hans Ord blivende i eder; thi den, som han haver udsendt, ham troe I ikke.

39. I randsage Skrifterne; thi I mene, at have et evigt Liv i dem, og de samme ere de, som vidne om mig.
Luc. 16, 29; 24, 27. Joh. 1, 46.

40. Og I ville (dog) ikke komme til mig, at I kunne have Livet.

41. Jeg tager ikke Ære af Mennesker;

42. men jeg kjender eder, at I have ikke Guds Kjærlighed i eder.

43. Jeg er kommen i min Faders Navn, og I annamme mig ikke; dersom en anden kommer i sit eget Navn, ham skulle I annamme.

44. Hvorledes kunne I troe, I, som tage Ære af hverandre, og den Ære, som er af den eneste Gud, søge I ikke? c. 12, 43.
Rom. 2, 29.

45. Tænker ikke, at jeg vil anklage eder for Faderen; der er den, som eder anklager, Moses, paa hvem I haabe.
Ap. G. 15, 21.

46. Dersom I troede Moses, troede I vel mig; thi han haver skrevet om mig.

47. Men troe I ikke hans Skrifter, hvorledes skulle I troe mine Ord?

6. Capitel.

JEsus bespiser 5000 Mand, 1-15. gaaer paa Søen, 16-21. taler i Capernaum om Livsens Brød, 22-59. Mange forarges sig, 60-66. de Tolv ville ikke forlade ham. Petrus gjør sin Bekjendelse om ham; Judas er en Forræder, 67-71.

1. Derefter foer JEsus hen over Galilæas Søe ved Tiberias.

2. og meget Folk fulgte ham, fordi de saae hans Tegn, som han gjorde paa de Syge.

3. Men JEsus gik op paa Bjerget, og satte sig der med sine Disciple.

4. Men Paaske, Jødernes Høitid, var nær.

5. Da opløftede JEsus Øinene, og da han saae, at meget Folk kom til ham, sagde han til Philippus: hvorfra skulle vi kjøbe Brød, saa at disse kunne æde? Matth.14,14fgg. Marc.6,34fgg. Luc.9,11fgg.

6. — Men han sagde dette, for at forsøge ham, thi han vidste selv, hvad han vilde gjøre. —

7. Philippus svarede ham: Brød for to hundrede Penninge er ikke nok for dem, saa at enhver af dem kan tage noget lidet.

8. En af hans Disciple, Andreas, Simon Peders Broder, siger til ham:

9. Her er en liden Dreng, som haver fem Byg-Brød, og to smaae Fiske; men hvad er det iblandt saa mange?

10. Men JEsus sagde: kommer Folket til at sidde; men der var meget Græs paa Stedet. Da satte Mændene sig ned ved fem Tusinde i Tallet.

11. Men JEsus tog Brødene, og takkede (Gud), og uddelede dem til Disciplene, men Disciplene til dem, som havde sat sig ned, desligeste ogsaa af de smaae Fiske, saameget de vilde.

12. Men der de vare blevne mætte, sagde han til sine Disciple: sanker tilsammen de overblevne Stykker, at intet forkommes.

13. Da samlede de, og fyldte tolv Kurve med Stykker, som bleve tilovers af de fem Byg-Brød fra dem, som havde faaet Mad.

14. Derfor, da Menneskene saae det Tegn, som JEsus havde gjort, sagde de: denne er i Sandhed den Prophet, som skal komme til Verden. 5 Mos. 18, 15.

15. Der JEsus da vidste, at de vilde komme, og gribe ham med Magt, for at gjøre ham til Konge, veeg han atter (op) paa Bjerget, han selv alene. c. 18, 36.

16. Men der det var bleven Aften, gik hans Disciple ned til Søen;

17. og de traadte ind i Skibet, og kom paa hiin Side Søen til Capernaum. Og det var allerede blevet mørkt, og JEsus var ikke kommen til dem.

18. Og Søen reiste sig, da der blæste en stærk Vind.

19. Der de nu havde roet ved fem og tyve eller tredive Stadier langt, saae de JEsum vandre paa Søen, og komme nær til Skibet; og de frygtede.

20. Men han sagde til dem: det er mig; frygter ikke!

21. Da vilde de tage ham ind i Skibet; og Skibet var strax ved Landet, som de fore hen til.

22. Den anden Dag, da Folket, som stod paa hiin Side Søen, saae, at intet andet Skib var der, uden det ene, som hans Disciple vare traadte ind i, og at JEsus ikke var traadt med sine Disciple ind i Skibet, men at hans Disciple alene vare farne bort,

23. — men der kom andre Skibe fra Tiberias nær Stedet, hvor de aade Brødet, efterat HErren havde gjort Taksigelse — v. 11.

24. der Folket nu saae, at JEsus ikke var der, ei heller hans Disciple, traadte og de ind i Skibene, og kom til Capernaum, og søgte efter JEsum.

25. Og der de fandt ham paa hiin Side Søen, sagde de til ham: Rabbi! naar er du kommen hid?

26. JEsus svarede dem, og sagde: sandelig, sandelig siger jeg eder: I søge mig, ikke fordi I saae Tegn, men fordi I aade af Brødene, og bleve mætte.

27. Arbeider ikke for den Mad, som er forgjængelig, men for den Mad, som varer til et evigt Liv, hvilken Menneskens Søn skal give eder; thi ham haver Faderen, nemlig Gud, beseglet. c. 4, 14; 6, 40. 54; 8, 18.

28. Da sagde de til ham: hvad skulle vi gjøre, at vi kunne gjøre Guds Gjerninger?

29. JEsus svarede, og sagde til dem: dette er Guds Gjerning, at I skulle troe paa den, som han udsendte. 1 Joh. 3, 23.

30. Da sagde de til ham: hvad gjør du for et Tegn, at vi kunne see (det), og troe dig? hvad Gjerning gjør du? c. 2, 18.

31. Vore Fædre aade Manna i Ørken, som skrevet er: han gav dem Brød af Himmelen at æde. 2 Mos. 16, 14. 15. Ps. 78, 24.

32. Da sagde JEsus til dem: sandelig, sandelig siger jeg eder: Moses gav eder ikke det Brød af Himmelen; men min Fader giver eder det Brød af Himmelen, som er det sande.

33. Thi Guds Brød er det, som kommer ned af Himmelen, og giver Verden Liv.

34. Da sagde de til ham: Herre! giv os altid dette Brød.

35. Men JEsus sagde til dem: jeg er det Livsens Brød; hvo, som kommer til mig, skal ikke hungre; og hvo, som troer paa mig, skal aldrig tørste. Joh. 4, 14; 7, 37.

36. Men jeg haver sagt eder, at I have

37. Alt, hvad min Fader giver mig, skal komme til mig; og den, som kommer til mig, skal jeg ingenlunde støde ud.
c. 17, 9.
38. Thi jeg er kommen ned af Himmelen, ikke for at jeg skal gjøre min Villie, men hans Villie, som mig udsendte.
Matth. 26, 39. Joh. 4, 34; 5, 30.
39. Men dette er Faderens Villie, som mig udsendte, at jeg skal Intet miste af alt det, som han haver givet mig; men jeg skal opreise det paa den yderste Dag.
c. 10, 28. 29; 17, 12.
40. Thi det er hans Villie, som mig udsendte, at hver den, som seer Sønnen, og troer paa ham, skal have et evigt Liv; og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag.
v. 47. 54. c. 3, 16; 4, 14.
41. Da knurrede Jøderne imod ham, fordi han sagde: jeg er det Brød, som kom ned af Himmelen.
42. Og de sagde: er ikke dette JEsus, Josephs Søn, hvis Fader og Moder vi kjende? hvorledes siger da denne: jeg er kommen ned af Himmelen?
Matth. 13, 55.
43. Derfor svarede JEsus, og sagde til dem: knurrer ikke iblandt hverandre!
44. Ingen kan komme til mig, uden Faderen, som mig udsendte, faaer draget ham; og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag. c. 6, 65; 12, 32.
45. Der er skrevet i Propheterne: og de skulle alle blive underviste af Gud. Hver derfor, som hører af Faderen, og lærer, kommer til mig. Es. 54, 13.
Jer. 31, 34. 1 Thess. 4, 9.
46. Ikke at Nogen haver seet Faderen, uden den, som er af Gud, han haver seet Faderen. Matth. 11, 27. Joh. 1, 18.
47. Sandelig, sandelig siger jeg eder: hvo som troer paa mig, haver et evigt Liv.
v. 40.
48. Jeg er det Livsens Brød.
49. Eders Fædre aade Manna i Ørkenen, og døde. 1 Cor. 10, 3. 5.
Ebr. 3, 17. 19.
50. Dette er det Brød, som kommer ned af Himmelen, at man skal æde af det, og ikke døe.
51. Jeg er det levende Brød, som kom ned af Himmelen, om Nogen æder af dette Brød, han skal leve til evig Tid; og det Brød, som jeg vil give, er mit Kjød, hvilket jeg vil give for Verdens Liv.
c. 3, 13. Ebr. 10, 5. 10.

52. Da kivedes Jøderne indbyrdes og sagde: hvorledes kan denne give os sit Kjød at æde?
53. Derfor sagde JEsus til dem: sandelig, sandelig siger jeg eder: dersom I ikke æde Menneskens Søns Kjød, og drikke hans Blod, have I ikke Livet i eder.
54. Hvo, som æder mit Kjød, og drikker mit Blod, haver et evigt Liv; og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag
c. 4, 14.
55. Thi mit Kjød er sandelig Mad, og mit Blod er sandelig Drikke.
56. Hvo, som æder mit Kjød, og drikker mit Blod, han bliver i mig, og jeg i ham.
c. 15, 4.
57. Ligesom den levende Fader udsendte mig, og jeg lever ved Faderen; ligesaa skal og den, som mig æder, leve ved mig.
58. Dette er det Brød, som er kommen ned af Himmelen: ikke som eders Fædre aade Manna, og døde. Hvo, som æder dette Brød, skal leve evindeligen. v. 51.
v. 49.
59. Dette sagde han i en Synagoge, der han lærte i Capernaum.
60. Hvorfor mange af hans Disciple, der de det hørte, sagde: denne er en haard Tale, hvo kan høre ham?
61. Men der JEsus vidste ved sig selv, at hans Disciple knurrede over dette, sagde han til dem: forarger dette eder?
62. Om I da faae at see, at Menneskens Søn farer op (did), hvor han var før?
Marc. 16, 19. Joh. 3, 13.
63. Det er Aanden, som levendegjør, Kjødet gavner intet; de Ord, som jeg taler til eder, ere Aand, og ere Liv.
2 Cor. 3, 6.
64. Men der ere Nogle af eder, som ikke troe. Thi JEsus vidste fra Begyndelsen af, hvilke de vare, som ikke troede, og hvo det var, som vilde forraade ham.
c. 2, 25; 13, 11.
65. Og han sagde: derfor sagde jeg eder, at Ingen kan komme til mig, uden det er givet ham af min Fader. v. 44.
66. Fra den Tid gik mange af hans Disciple tilbage, og vandrede ikke mere omkring med ham.
67. Derfor sagde JEsus til de Tolv: monne og I ville gaae bort?
68. Da svarede Simon Petrus ham: HErre! hvem skulle vi gaae hen til? du haver det evige Livs Ord. v. 63.
Ap. G. 5, 20.

69 Og vi have troet og erkjendt, at du er Christus, den levende Guds Søn.
c. 11, 27. Matth. 16, 16.

70. JEsus svarede dem: haver jeg ikke udvalgt eder Tolv, og en af eder er en Djævel? Luc. 6, 13. Joh 8, 44.

71. Men han talede om Judas, Simons (Søn) Ischarioth: thi han var den, som siden forraadte ham, og var een af de Tolv. Matth. 26, 27.

7. Capitel.

JEsus gaaer i Løndom til Løvsalernes Høitid, 1-10. Jøderne dømme forskjelligt om ham, 11-13. JEsus lærer og forsvarer sin forrige Gjerning, (c. 5, 9.) 14-24. Nogle forkaste ham, Andre troe paa ham, 25-31. Tjenere røres ved hans kraftige Tale, og ville ei gribe ham; Nicodemus forsvarer ham, 32-53.

1. Og derefter drog JEsus omkring i Galilæa; thi han vilde ikke drage omkring i Judæa, fordi Jøderne søgte at slaae ham ihjel.

2. Men Jødernes Høitid, Løvsalernes Fest, var nær.

3. Da sagde hans Brødre til ham: drag bort herfra, og gak til Judæa, at og (dine) Disciple kunne see dine Gjerninger, som du gjør. Matth 12, 46.

4. Thi Ingen gjør Noget i Løndom, og søger dog selv at være berømt: dersom du gjør saadanne Ting, da aabenbar dig for Verden.

5. Thi hans Brødre troede ikke heller paa ham. c. 6, 64.

6. Da sagde JEsus til dem: min Tid er ikke endnu kommen; men eders Tid er stedse forhaanden. c. 2, 4.

7 Verden kan ikke hade eder; men den hader mig, fordi jeg vidner om den, at dens Gjerninger ere onde.
c. 14, 17; 15, 18, 19.

8 Gaaer I op til denne Høitid; jeg vil ikke endnu gaae op til denne Høitid, thi min Tid er ikke endnu opfyldt.
v. 6. 30. c. 8, 20.

9. Men der han havde sagt dette til dem, blev han i Galilæa

10. Men der hans Brødre vare gangne op, da gik han og selv op til Høitiden, ikke aabenbare, men som i Løndom

11 Da søgte Jøderne efter ham paa Høitiden, og sagde hvor er han?
c. 11, 56.

12. Og der var en stor Murren om ham iblandt Folket; Nogle sagde: han er god; men Andre sagde: nei han forfører Folket. c. 9, 16; 10, 19; 6. 14.
Matth. 21, 46; 27, 63.

13. Dog talede Ingen frit om ham af Frygt for Jøderne.

14. Men der det nu var midt i Høitiden, gik JEsus op i Templet og lærte.

15. Og Jøderne forundrede sig, og sagde: hvorledes kjender denne Skrifterne, da han ikke er lærd? Matth 13, 54 56

16. Derfor svarede JEsus dem, og sagde: min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. c. 8, 28; 12 49
14, 10. 24

17. Dersom Nogen vil gjøre hans Villie, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv.
c. 8, 31 32. Rom. 1, 16.

18. Hvo, som taler af sig selv, søger sin egen Ære; men hvo, som søger hans Ære, som ham udsendte, han er sanddru, og Uret er ikke i ham. c 5 41

19. Haver ikke Moses givet eder Loven? og Ingen af eder holder Loven! Hvi søge I at slaae mig ihjel? c. 1, 17.
Ap. G. 7, 53. Matth. 12, 14. Joh. 7, 1.

20. Folket svarede, og sagde: du haver Djævelen; hvo søger at slaae dig ihjel?

21. JEsus svarede, og sagde til dem: jeg haver gjort een Gjerning, og I forundrede eder alle derover.

22. Moses gav eder Omskjærelsen, — ikke at den er fra Moses, men fra Fædrene. — og I omskjære et Menneske paa Sabbaten

23 Dersom et Menneske annammer Omskjærelsen paa Sabbaten, paa det Mose Lov skal ikke brydes; ere I da vrede paa mig, at jeg haver gjort et heelt Menneske sundt paa Sabbaten?
c. 5, 8.

24. Dømmer ikke efter Anseelse, men dømmer en retfærdig Dom. Jak 2 1

25. Da sagde Nogle af dem fra Jerusalem: er det ikke ham, som de søge at slaae ihjel?

26. Og see, han taler frimodigen, og de sige Intet til ham: mon nu de Øverste virkelig have indseet, at denne er sandelig Christus?

27 Dog vi vide, hvorfra denne er, men naar Christus kommer, veed Ingen, hvorfra han er. Matth. 13. 55. Joh 9 29

28. Derfor raabte JEsus, idet han lærte i Templet, og sagde: baade kjende I mig, og vide, hvorfra jeg er; og af mig selv er

imen, men han er sanddru, som
›te, hvilken I ikke kjende.
c. 8, 26. 42. 55.
jeg kjender ham; thi jeg er af
n udsendte mig. Matth. 11, 27.
›r søgte de at gribe ham; dog
›n Haand paa ham; thi hans
ndnu ikke kommen.
mange af Folket troede paa
agde: naar Christus kommer,
skal gjøre flere Tegn, end disse,
r gjort? c. 8, 30.
isæerne hørte, at Folket mum-
int om ham; og Pharisæerne
›rste-Præster sendte Tjenere ud,
: gribe ham.
›r sagde JEsus til dem: jeg er
iden Tid hos eder, og jeg gaaer
ı, som mig udsendte.
c. 13, 33; 8, 21; 16, 5.
ılle lede efter mig, og ikke finde
der, hvor jeg er, kunne I ikke
sagde Jøderne til hverandre:
enne gaae hen, saa at vi ikke
ham? mon han vil gaae til
re adspredte iblandt Grækerne,
ækerne?
› er det for en Tale, at han
ulle lede efter mig, og ikke finde
der, hvor jeg er, kunne I ikke
paa den sidste Høitidens Dag,
stod JEsus, og raabte, og
Nogen tørster, han komme til
kke! c. 4, 14. Aab. 22, 17.
som troer paa mig, af hans
›m Skriften siger, flyde levende
ıme. Sach. 14, 8.
Ap. G. 2, 17.
Men dette sagde han om den
de skulde annamme, der troede
thi den Hellig Aand var ikke
›en), fordi JEsus var ikke endnu
— c. 14, 17; 16, 7.
2, 1 fgg. c. 10, 44. Eph. 1, 13.
or sagde mange af Folket, som
›e Tale: denne er sandelig den
c. 4, 19; 6, 14; 9, 17.
e sagde: han er Christus. Men
›e: kommer da vel Christus fra
c. 1, 47.
r ikke Skriften: at Christus
› Davids Sæd, og fra Bethle-
Bye, hvorfra David var?
. 7, 12. Mich. 5, 1. Luc. 2, 4.

43. Der blev derfor Splid iblandt Fol-
ket om ham. v. 12.
44. Men Nogle af dem vilde grebet
ham; men Ingen lagde Hænderne paa
ham. v. 30.
45. Da kom Tjenerne til de Ypperste-
Præster og Pharisæerne, og disse sagde til
dem: hvi førte I ham ikke hid?
46. Tjenerne svarede: der haver aldrig
et Menneske talet saaledes, som dette
Menneske.
47. Da svarede Pharisæerne dem: mon-
ne I og være forførte?
48. Mon nogen af de Øverste haver
troet paa ham, eller (nogen) af Pharisæ-
erne? c. 12, 42. 1 Cor. 1, 17 fgg. c. 2, 8.
49. Men denne Hob, som ikke kjender
Loven, er forbandet.
50. Nicodemus, — han, som var kom-
men til ham om Natten, og som var een
af dem, — sagde til dem:
c. 3, 1. 2; 19, 39.
51. dømmer vel vor Lov et Menneske,
uden man først forhører ham, og faaer at
vide, hvad han gjør?
52. De svarede, og sagde til ham: mon
du og være fra Galilæa? Randsag og see,
at der er ikke en Prophet opreist af Gali-
læa. Luc. 22, 59. Joh. 1, 47
53. Og hver gik til sit Huus.

8. Capitel.

JEsus vil ei fordømme den Qvinde, som var grebet i Hoer, 1-11. han vidner om sig selv, tillige med Faderen, 12-20. klager over Jødernes Vantroe, 21-24. vidner atter om sig selv, 25-29. Mange troe; han forjætter at frigjøre de Troende; Jøderne ere ei ret frie; de ere ei Abrahams, ei heller Guds, men Djævelens Børn, 30-47. De bespotte ham, han forsvarer sig, de ville stene ham, 48-59.

1. Men JEsus gik til Oliebjerget.
2. Men aarle om Morgenen kom han
igjen i Templet, og alt Folket kom til ham,
og han satte sig og lærte dem.
3. Men de Skriftkloge og Pharisæerne
førte en Qvinde til ham, greben i Hoer,
og stillede hende frem.
4. Og de sagde til ham: Mester! denne
Qvinde er greben paa friskt Gjerning i
Hoer.
5. Men Moses bød os i Loven, at saa-
danne skulle stenes; men hvad siger du?
3 Mos. 20, 10. 5 Mos. 21, 22.
6. Men de sagde dette, for at forsøge ham,
at de kunde have Noget at anklage ham for.
Men JEsus bukkede sig ned, og skrev med
Fingeren paa Jorden.

7. Men der de bleve ved at sporge ham,
reiste han sig op, og sagde til dem: den,
som er syndeløs iblandt eder, kaste først
Stenen paa hende.
8. Og han bukkede sig atter ned, og skrev
paa Jorden.
9. Men der de hørte det, og vare over-
beviste af Samvittigheden, gik de ud, een
efter den anden, og begyndte fra de Ældste
indtil de Yngste, og JEsus blev alene ladt
tilbage, og Qvinden staaende midt (paa
Pladsen).
10. Men da JEsus reiste sig op, og saae
Ingen uden Qvinden, sagde han til hen-
de: Qvinde, hvor ere hine dine Anklagere?
Haver Ingen fordømt dig?
11. Men hun sagde: Herre! Ingen.
Men JEsus sagde til hende: jeg fordøm-
mer dig ei heller; gak bort, og synd ikke
mere. c. 5, 14.
12. Da talede JEsus atter til dem, og
sagde: jeg er det Verdens Lys; hvo, som
følger mig, skal ikke vandre i Mørket, men
have det Livsens Lys. Luc. 2, 32.
Joh. 1, 5. 9; 9, 5; 12, 46.
13. Da sagde Pharisæerne til ham: du
vidner om dig selv; dit Vidnesbyrd er ikke
sandt.
14. JEsus svarede, og sagde til dem:
om jeg og vidner om mig selv, er mit Vid-
nesbyrd sandt; thi jeg veed, hvorfra jeg
kom, og hvor jeg gaaer hen; men I vide
ikke, hvorfra jeg kommer, og hvor jeg gaaer
hen.
15. I dømme efter Kjødet, jeg dømmer
Ingen.
16. Men dersom jeg og dømmer, er min
Dom sand; thi jeg er ikke alene, men
baade jeg og Faderen, som udsendte mig.
c. 8, 29; 16, 32.
17. Men der er og skrevet i eders Lov, at
to Menneskers Vidnesbyrd er sandt.
5 Mos. 19, 15. 2 Cor. 13, 1.
18. Jeg er den, som vidner om mig selv,
og Faderen, som udsendte mig, vidner om
mig.
19. Derfor sagde de til ham: hvor er
din Fader? JEsus svarede: hverken kjende
I mig, ei heller min Fader; dersom I
kjendte mig, kjendte I og min Fader.
c. 16, 3; 14, 7-10.
20. Disse Ord talede JEsus ved Tem-
plets Kiste, der han lærte i Templet, og
Ingen greb ham, thi hans Time var
endnu ikke kommen. c. 7, 8. 30. 44.
21. Da sagde JEsus atter til dem: Jeg
gaaer bort, og I skulle lede efter mig, og
døe i eders Synd; der, hvor jeg gaaer hen,
kunne I ikke komme. c. 7, 34. 35; 13, 33.
22. Da sagde Jøderne: mon han vil
dræbe sig selv, fordi han siger: der, hvor
jeg gaaer hen, kunne I ikke komme!
23. Og han sagde til dem: I ere her
neden fra, jeg er her oven fra; I ere af
denne Verden, jeg er ikke af denne Verden.
c. 3, 13. 31.
24. Derfor haver jeg sagt eder, at I
skulle døe i eders Synder; thi dersom I
ikke ville troe, at jeg er (den, jeg er), skulle
I døe i eders Synder. Marc. 16, 16.
25. Derfor sagde de til ham: hvo er du?
og JEsus sagde til dem: just det, som jeg
siger eder.
26. Jeg haver Meget at tale og dømme
om eder; men den, som mig udsendte, er
sanddru, og de Ting, som jeg haver hørt
af ham, dem siger jeg for Verden.
c. 7, 28; 15, 15.
27. (Men) de forstode ikke, at han ta-
lede til dem om Faderen.
28. Derfor sagde JEsus til dem: naar
I faae ophøiet Menneskens Søn, da skulle
I kjende, at jeg er (den, jeg er), og at jeg
gjør Intet af mig selv, men som min Fa-
der haver lært mig, saaledes taler jeg.
c. 3, 14; 12, 32.
29. Og den, som udsendte mig, er med
mig; Faderen haver ikke ladet mig alene,
fordi jeg gjør altid de Ting, som ere ham
behagelige. c. 40, 10; 8, 16.
30. Der han talede dette, troede Mange
paa ham. c. 2, 11; 7, 31.
31. Derfor sagde JEsus til Jøderne,
som havde troet paa ham: dersom I blive
i mit Ord, ere I sandelig mine Disciple.
c. 7, 17; 15, 10. 14.
32. og I skulle erkjende Sandheden, og
Sandheden skal frigjøre eder. v. 36.
Rom. 6, 18; 8, 2. Gal. 5, 1.
33. De svarede ham: vi ere Abrahams
Afkom, og have aldrig været Nogens
Trælle; hvorledes siger du da: I skulle
vorde frie?
34. JEsus svarede dem: sandelig, san-
delig siger jeg eder: hver den, som gjør
Synd, er Syndens Træl.
Rom. 6, 16. 20. 2 Pet. 2, 19.
35. Men Trællen bliver ikke i Huset
evindeligen; Sønnen bliver evindeligen.
Gal. 4, 30.
36. Dersom da Sønnen faaer frigjort
eder, skulle I være virkeligen frie. v. 32.
37. Jeg veed, at I ere Abrahams Af-

38. Jeg taler det, som jeg haver seet hos min Fader, saa gjøre I og det, som I have seet hos eders Fader.

39. De svarede, og sagde til ham: Abraham er vor Fader. JEsus sagde til dem: dersom I vare Abrahams Børn, gjorde I Abrahams Gjerninger. Matth. 3, 8.
Rom. 2, 28; 9, 7.

40. Men nu søge I at slaae mig ihjel, et Menneske, der haver sagt eder Sandheden, som jeg haver hørt af Gud; dette havde Abraham ikke gjort.

41. I gjøre eders Faders Gjerninger. Derfor sagde de til ham: vi ere ikke avlede i Hoer; vi have een Fader, nemlig Gud.

42. Da sagde JEsus til dem: dersom Gud var eders Fader, da elskede I mig; thi jeg er udgangen og kommer fra Gud; thi jeg er ingenlunde kommen af mig selv, men han haver udsendt mig. c. 16, 27.

43. Hvi forstaae I ikke min Tale? fordi I ikke kunne (taale at) høre mit Ord.

44. Den Fader, I ere af, er Djævelen, og I ville gjøre eders Faders Begjeringer. Han var en Manddraber fra Begyndelsen af, og blev ikke bestaaende i Sandhed; thi Sandhed er ikke i ham. Naar han taler Løgnen, taler han af sit eget; thi han er en Løgner og Løgnens Fader.
1 Joh. 3, 8-10.

45. Men fordi jeg siger Sandhed, troe I mig ikke.

46. Hvo af eder kan overbevise mig om nogen Synd? Men siger jeg Sandhed, hvorfor troe I mig ikke?
☞ 1 Petr. 2, 22. 1 Joh. 3, 5.

47. Hvo, som er af Gud, hører Guds Ord: derfor høre I ikke, fordi I ere ikke af Gud. 1 Joh. 4, 6. Joh 6, 36; 10, 26.

48. Da svarede Jøderne, og sagde til ham: sige vi ikke med Rette, at du er en Samaritan og haver Djævelen? c. 7, 20.

49. JEsus svarede: jeg haver ikke Djævelen, men jeg ærer min Fader, og I vanære mig. c. 7, 18.

50. Men jeg søger ikke min Ære; der er den, som søger den, og dømmer. c. 6, 15.

51. Sandelig, sandelig siger jeg eder: dersom Nogen holder mit Ord, skal han ikke see Døden evindeligen.
c. 5, 24; 11, 25.

52. *Da sagde Jøderne til ham: nu indsee vi, at du haver Djævelen;* Abraham smage Døden evindeligen.

53. Mon du er større, end vor Fader Abraham, som er død? og Propheterne ere døde; hvem gjør du dig selv til?

54. JEsus svarede: dersom jeg ærer mig selv, er min Ære Intet; min Fader er den, som giver mig Ære, om hvem I sige, at han er eders Gud. c. 5, 31.

55. Og I have ikke kjendt ham, men jeg kjender ham, og dersom jeg sagde: jeg kjender ham ikke, da blev jeg en Løgner ligesom I. Men jeg kjender ham, og holder hans Ord. c. 7, 28.

56. Abraham eders Fader frydede sig, at han skulde see min Dag, og han saae den, og glædede sig. Ebr. 11, 13. 17 fgg.
Luc. 10, 24.

57. Da sagde Jøderne til ham: du er endnu ikke halvtredsindstyve Aar gammel, og haver (dog) seet Abraham?

58. JEsus sagde til dem: sandelig, sandelig siger jeg eder: førend Abraham blev, er jeg. c. 1, 1. 15. 30

59. Derfor optoge de Stene, for at kaste paa ham; men JEsus skjulte sig, og gik ud af Templet, og gik igjennem midt iblandt dem, og han undkom saaledes.
c. 10, 31. Luc. 4, 30.

9. Capitel.

JEsus helbreder en Blindfødt paa en Sabbat, 1-7. den samme forhøres, forsvarer JEsum, udstødes, trøstes af JEsu, og underviises, 8-38. JEsus er kommen til Dom i Verden, 39-41.

1. Og da han gik frem, saae han et Menneske, som var blindfødt.

2. Og hans Disciple spurgte ham, og sagde: Mester! hvo haver syndet? denne eller hans Forældre, (efterdi) at han er blindfødt?

3. JEsus svarede: hverken denne syndede, ei heller hans Forældre; men for at Guds Gjerninger skulde blive aabenbarede paa ham. Luc. 13, 2. 4.

4. Mig bør at gjøre hans Gjerninger, som mig haver udsendt, saalænge det er Dag; Natten kommer, da Ingen kan arbeide.

5. Medens jeg er i Verden, er jeg Verdens Lys. c. 8, 12.

6. Der han dette havde sagt, spyttede han paa Jorden, og gjorde Dynd af Spyttet, og smurte Dyndet paa den Blindes Øine. Marc. 8, 23.

7. Og han sagde til ham: gak bort, toe dig i Siloams Dam, (hvilket er udlagt: en Udsendt). Da gik han bort, og toede sig, og kom seende tilbage.
8. Da sagde Naboerne, og de, som for havde seet ham, at han var blind: er denne ikke den, som sad og tiggede?
9. Andre sagde: det er denne; men Andre: han er ham liig. Han selv sagde: det er mig.
10. Da sagde de til ham: hvorledes bleve dine Øine aabnede?
11. Han svarede, og sagde: et Menneske, som kaldes JEsus, gjorde Dynd, og smurte paa mine Øine, og sagde til mig: gak bort til Siloams Dam, og toe dig. Men da jeg gik bort, og havde toet mig, fik jeg mit Syn.
12. Da sagde de til ham: hvor er han? han sagde: jeg veed ikke.
13. Da førte de ham, som for var blind, til Pharisæerne.
14. — Men det var en Sabbat, da JEsus gjorde Dyndet, og aabnede hans Øine. — c. 5, 9.
15. Da spurgte og Pharisæerne ham atter, hvorledes han havde faaet sit Syn? men han sagde til dem: Dynd lagde han paa mine Øine, og jeg toede mig, og seer.
16. Derfor sagde nogle af Pharisæerne: dette Menneske er ikke af Gud, efterdi han ikke holder Sabbaten. Andre sagde: hvorledes kan et syndigt Menneske gjøre saadanne Tegn? og der var Splid iblandt dem. c. 7, 12.
17. De sagde atter til den Blinde: hvad siger du om ham, fordi han aabnede dine Øine? men han sagde: han er en Prophet. Luc. 7, 16.
18. Derfor troede Jøderne ikke om ham, at han havde været blind, og var bleven seende, forend de kaldte dens Forældre, som havde faaet sit Syn.
19. Og de spurgte dem, og sagde: er denne eders Søn, om hvem I sige, at han var blindfødt? hvorledes har han da nu sit Syn?
20. Hans Forældre svarede dem, og sagde: vi vide, at denne er vor Søn, og at han var blindfødt;
21. men hvorledes han nu (kan) see, vide vi ikke, eller hvo der har aabnet hans Øine, vide vi ikke heller; han er selv gammel nok, sperger ham; han maa selv svare for sig.
22. Dette sagde hans Forældre, fordi de frygtede for Jøderne; thi Jøderne vare allerede komne overeens om, at dersom Nogen bekjendte ham at være Christus, (da) skulde han blive udelukt af Synagogen.
c. 7, 13; 12, 42.
23. Derfor sagde hans Forældre: han er gammel nok, sperger ham.
24. Da kaldte de anden Gang til sig det Menneske, som havde været blind, og sagde til ham: giv Gud Æren; vi vide, at dette Menneske er en Synder.
25. Da svarede han, og sagde: om han er en Synder, veed jeg ikke; een Ting veed jeg, at jeg, som var blind, seer nu.
26. Men de sagde til ham igjen: hvad gjorde han ved dig? hvorledes aabnede han dine Øine?
27. Han svarede dem: jeg har allerede sagt eder det, og I hørte ikke derefter. hvorfor ville I høre (det) igjen? ville I og vorde hans Disciple?
28. Da skjældte de paa ham, og sagde: du er hans Discipel; men vi ere Mose Disciple.
29. Vi vide, at Gud haver talet med Moses; men om denne vide vi ikke, hvorfra han er.
30. Dette Menneske svarede, og sagde til dem: heri er det da underligt, at I ikke vide, hvorfra han er, og han haver aabnet mine Øine.
31. Men vi vide, at Gud hører ikke Syndere; men dersom Nogen er gudfrygtig, og gjør hans Villie, den hører han.
32. Fra Verdens (Begyndelse) er det ikke hørt, at Nogen haver aabnet Øinene paa en Blindfødt.
33. Var denne ikke af Gud, da kunde han slet Intet gjøre. v. 16.
34. De svarede, og sagde til ham: du er aldeles født i Synd, og du lærer os? og de stødte ham ud.
35. JEsus hørte, at de havde udstødt ham; og da han traf ham, sagde han til ham: troer du paa Guds Søn?
36. Han svarede, og sagde: hvo er han, Herre! at jeg kan troe paa ham?
37. Men JEsus sagde til ham: baade haver du seet ham, og den, som taler med dig, ham er det. c. 4, 26.
38. Men han sagde: jeg troer, Herre! og han tilbad ham.
39. Og JEsus sagde: jeg er kommen til Dom i denne Verden; at de, som ikke see, skulle vorde seende, og de, som see, skulle vorde blinde. c. 3, 18, 12, 47, 48.

40. Og dette hørte de af Pharisæerne, som vare hos ham, og de sagde til ham: mon og vi ere blinde?

41. JEsus sagde til dem: vare I blinde, da havde I ikke Synd; men nu sige I: vi see; derfor bliver eders Synd. c. 15, 22.

10. Capitel.

JEsus sammenligner sig med Døren til Faarestien, 1-10. og med den gode Hyrde, 11-18. Jøderne tvistes om ham, 19-21. Han betjender, at han er Christus, klager over de Vantroe, trøster dem, som troe, 22-30. Negle ville stene ham, mod hvilke han forsvarer sig, 31-39. Paa hiin Side Jordan troe Mange paa ham, 40-42.

1. Sandelig, sandelig siger jeg eder: hvo, som ikke gaaer ind ad Døren i Faarestien, men stiger andensteds over, han er en Tyv og en Røver.

2. Men den, som gaaer ind ad Døren, er Faarenes Hyrde. c. 14, 6.

3. For denne lader Dørvogteren op, og Faarene høre hans Røst; og han kalder sine egne Faar ved Navn, og fører dem ud.

4. Og naar han haver uddrevet sine egne Faar, gaaer han foran dem; og Faarene følge ham, fordi de kjende hans Røst.

5. Men en Fremmed ville de ikke følge, men flye fra ham, fordi de ikke kjende de Fremmedes Røst.

6. Denne Lignelse sagde JEsus til dem; men de forstode ikke, hvad det var, som han talede til dem.

7. Derfor sagde JEsus atter til dem: sandelig, sandelig siger jeg eder: jeg er Faarenes Dør.

8. Alle de, som ere komne før mig, ere Tyve og Røvere, men Faarene hørte dem ikke.

9. Jeg er Døren: dersom Nogen gaaer ind ved mig, han skal blive salig; og han skal gaae ind, og gaae ud, og finde Føde. Ebr. 10, 19.

10. Tyven kommer ikke uden for at stjæle, og myrde, og ødelægge; jeg er kommen, at de skulle have Liv, og have overflødigt. c. 1, 4. 16. 2 Pet. 1, 4.

11. Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene. c. 15, 13.

12. Men Leiesvenden og den, som ikke er Hyrde, hvem Faarene ikke tilhøre, seer Ulven komme, og forlader Faarene, og flyer; og Ulven røver dem, og adspreder Faarene.

13. Men Leiesvenden flyer, fordi han er en Leiesvend, og haver ikke Omsorg for Faarene.

14. Jeg er den gode Hyrde, og jeg kjender mine, og kjendes af mine. 2 Tim. 2, 19.

15. Ligesom Faderen kjender mig, kjender jeg og Faderen; og jeg sætter mit Liv til for Faarene. c. 6, 46.

16. Og jeg haver andre Faar, som ikke ere af denne Stie; dem bør det mig og at føre hid, og de skulle høre min Røst, og der skal blive een Hjord, een Hyrde. Ap. G. 2, 39. Eph. 2, 13. 14.

17. Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til, paa det at jeg skal tage det igjen.

18. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det af mig selv til. Jeg haver Magt at sætte det selv til, og haver Magt at tage det igjen. Denne Befaling annammede jeg af min Fader. c. 14, 31.

19. Da blev der atter Splid iblandt Jøderne over disse Ord. c. 9, 16.

20. Men Mange af dem sagde: han haver Djævelen og er gal: hvi høre I ham? c. 7, 20; 8, 48. 52.

21. Andre sagde: disse ere ikke en besat (Mands) Ord; mon en Djævel kan aabne de Blindes Øine?

22. Men (Templets) Indvielses-Fest holdtes i Jerusalem, og det var Vinter.

23. Og JEsus vandrede i Templet, udi Salomons Buegang. Ap. G. 3, 11.

24. Da omringede Jøderne ham, og sagde til ham: hvorlænge holder du vor Sjel i Forventning? dersom du er Christus, da sig os det frit.

25. JEsus svarede dem: jeg haver sagt eder det, og I troe ikke; de Gjerninger, som jeg gjør i min Faders Navn, disse vidne om mig. c. 5, 36.

26. Men I troe ikke; thi I ere ikke af mine Faar, som jeg sagde eder. c. 8, 45. 47.

27. Mine Faar høre min Røst, og jeg kjender dem, og de følge mig;

28. og jeg giver dem et evigt Liv, og de skulle slet ikke fortabes evindelig, og Ingen skal rive dem af min Haand.

29. Min Fader, som har givet mig dem, er større end alle; og Ingen kan rive dem af min Faders Haand.

30. Jeg og Faderen vi ere eet. c. 5, 19; 14, 9; 17, 11. 21.

31. Da toge Jøderne atter Stene op, for at stene ham. c. 8, 59.

32. JEsus svarede dem: mange gode Gjerninger viste jeg eder af min Faders;

for hvilken af disse Gjerninger stene I mig?

33. Jøderne svarede ham, og sagde: for en god Gjerning stene vi dig ikke, men for (Guds-)Bespottelse, og fordi du, som er et Menneske, gjør dig selv til Gud.

34. JEsus svarede dem: er der ikke skrevet i eders Lov: Jeg haver sagt: I ere Guder? Ps. 82, 6.

35. Dersom han kalder dem Guder, til hvilke Guds Ord skede,—og Skriften kan ikke feile:—

36. sige I da til den, som Faderen haver helliget og sendt til Verden: du bespotter (Gud); fordi jeg sagde: Jeg er Guds Søn? c. 5, 17.

37. Dersom jeg ikke gjør min Faders Gjerninger, da troer mig ikke!

38. Men dersom jeg gjør dem, om I da end ikke ville troe mig, saa troer Gjerningerne! paa det I kunne kjende og troe, at Faderen er i mig, og jeg i ham.
c. 14, 10. 11.

39. Derfor søgte de atter at gribe ham; og han undkom af deres Haand.
c. 8, 59.

40. Og han drog atter bort paa hiin Side Jordan, til det Sted, hvor Johannes først døbte, og blev der. c. 1, 28.

41. Og Mange kom til ham, og sagde: Johannes gjorde vel intet Tegn; men alle de Ting, som Johannes sagde om denne, vare sande.

42. Og Mange troede der paa ham.
c. 8, 30.

11. Capitel.

JEsus gaaer ei til den syge, men opvækker den døde Lazarus; Mange troe, 1-45. Caiphas raader at slaae JEsum ihjel, 46-53. JEsus unddrager sig; der tales Adskilligt om ham, 54-57.

1. Men der var en Syg, Lazarus af Bethania, af den Bye, hvor Maria og Martha, hendes Søster, vare.
Luc. 10, 38. 39.

2. —Men Maria var den, som salvede HErren med Salve, og tørrede hans Fødder med sit Haar; hendes Broder Lazarus var syg.— c. 12, 3.

3. Da sendte de Søstre til ham, og lode ham sige: HErre! see, den du elsker, er syg.

4. Men der JEsus det hørte, sagde han: denne Sygdom er ikke til Døden, men for Guds Ære, at Guds Søn skal æres ved den. c. 9, 3.

5 Men JEsus elskede Martha, og hendes Søster, og Lazarus.

6. Der han nu hørte, at han var syg, blev han dog to Dage paa det Sted, hvor han var.

7. Sidenefter sagde han til Disciplene: lader os drage til Judæa igjen.

8. Disciplene sagde til ham: Mester! nylig søgte Jøderne at stene dig, og du drager atter derhen? c. 8, 59; 10, 31.

9. JEsus svarede: ere der ikke tolv Timer om Dagen? om Nogen vandrer om Dagen, han støder sig ikke; thi han seer denne Verdens Lys.

10. Men om Nogen vandrer om Natten, han støder sig; thi Lyset er ikke i ham.
c. 9, 4.

11. Dette sagde han; og derefter siger han til dem: Lazarus, vor Ven, er sovet ind; men jeg vil gaae hen, for at opvække ham af Søvne. Matth. 9, 24.

12. Da sagde hans Disciple: HErre! sover han, da vil han blive karsk igjen.

13. Men JEsus talede om hans Død; de derimod meente, at han talede om den naturlige Søvn.

14. Derfor sagde JEsus da til dem ligefrem: Lazarus er død;

15. og jeg er glad for eders Skyld, at jeg ikke var der, paa det at I skulle troe; men lader os gaae til ham.

16. Da sagde Thomas,—hvilket Navn betyder: Tvilling,—til sine Meddisciple: lader os ogsaa gaae, at vi kunne døe med ham.

17. Da JEsus kom, fandt han ham liggende allerede fire Dage i Graven.

18. —Men Bethania var nær Jerusalem, henved femten Stadier derfra.—

19. Og Mange af Jøderne vare komne til Martha og Maria, for at trøste dem over deres Broder.

20. Da Martha nu hørte at JEsus kom, gik hun ham imøde; men Maria sad i Huset.

21. Da sagde Martha til JEsum: HErre! havde du været her, da var min Broder ikke død.

22. Men ogsaa nu veed jeg, at hvadsomhelst du vil bede Gud om, vil Gud give dig.

23. JEsus sagde til hende: din Broder skal opstaae.

24. Martha siger til ham: jeg veed, at han skal opstaae i Opstandelsen paa den yderste Dag. Luc. 14, 14.
Joh. 5, 28. 29; 6, 40. 54.

c. 14, 6. 1 Joh. 5, 20.

26. og hver den, som lever og troer paa mig, skal ikke døe evindeligen. Troer du dette?

27. Hun siger til ham: ja, HErre! jeg haver troet, at du er Christus, den Guds Søn, den, som skulde komme til Verden.
c. 4, 42; 6, 69.

28. Og der hun dette havde sagt, gik hun bort, og kaldte sin Søster Maria hemmeligen, og sagde: Mesteren er her, og kalder ad dig.

29. Der hun det hørte, reiste hun sig strax, og kom til ham.

30. —Men JEsus var ikke endnu kommen ind i Byen; men var paa det Sted, hvor Martha mødte ham.— v. 20.

31. Da nu Jøderne, som vare hos hende i Huset, og trøstede hende, saae, at Maria stod hastelig op, og gik ud, fulgte de hende, og sagde: hun gaaer bort til Graven, for at græde der.

32. Der Maria da kom derhen, hvor JEsus var, og saae ham, faldt hun ned for hans Fødder, og sagde til ham: HErre! havde du været her, da var min Broder ikke død.

33. Der JEsus da saae hende græde, og saae Jøderne græde, som kom med hende, blev han heftig (rørt) i Aanden, og bevægedes inderlig, og sagde:

34. Hvor have I lagt ham? de sagde til ham: HErre! kom og see.

35. JEsus græd. Luc. 19, 41.

36. Da sagde Jøderne: see, hvor han elskede ham! v. 3. 5.

37. Men Nogle af dem sagde: kunde ikke den, som aabnede den Blindes Øine, have gjort, at denne ikke var død? c. 9, 6. 7.

38. Derfor blev JEsus atter inderligen bevæget, og kom til Graven. Men det var en Hule, og en Steen laae derpaa.
Matth. 27, 60.

39. JEsus sagde: tager Stenen bort! Martha, den Dødes Søster, siger til ham: HErre! han stinker allerede; thi han har ligget fire Dage.

40. JEsus sagde til hende: sagde jeg dig ikke, at, dersom du kunde troe, skulde du see Guds Herlighed? v. 26.

41. Derfor toge de Stenen bort, hvor den Døde var lagt. Men JEsus oploftede sine Øine, og sagde: Fader! jeg takker dig, at du haver hørt mig.

omkring, sagde jeg det, at de skulle troe, at du haver udsendt mig. c. 12, 30.

43. Og der han dette havde sagt, raabte han med høi Røst: Lazarus, kom hid ud!

44. Og den Døde kom ud, bunden med Jordeklæder om Fødderne og Hænderne, og hans Ansigt var ombundet med en Svededug. JEsus sagde til dem: løser ham, og lader ham gaae.

45. Derfor troede Mange af de Jøder paa ham, som vare komne til Maria, og havde seet de Ting, som JEsus havde gjort.

46. Men Nogle af dem gik hen til Pharisæerne, og sagde dem, hvad JEsus havde gjort.

47. Derfor forsamlede de Ypperste-Præster og Pharisæerne Raadet, og sagde: hvad gjøre vi? thi dette Menneske gjør mange Tegn. Matth. 26, 3.
Marc. 14, 1. Luc. 22, 2. Ap. G. 4, 27.

48. Dersom vi lade ham saaledes blive ved, ville Alle troe paa ham; og Romerne skulle komme, og tage baade vort Land og Folk.

49. Men En af dem, Caiphas, som var det Aars Ypperste-Præst, sagde til dem:

50. I vide slet Intet; ei heller betænke I, at det er os gavnligt, at eet Menneske døer for Folket, og at ikke det ganske Folk skal ødelægges.

51. —Men dette sagde han ikke af sig selv; men da han var det samme Aars Ypperste-Præst, spaaede han, at JEsus skulde døe for Folket;

52. og ikke for Folket alene, men for at han og skulde samle Guds Børn, der ere adspredte, til een Hob.— Eph. 2, 16.

53. Derfor raadsloge de fra den Dag af, om at ihjelslaae ham. Matth. 12, 14.

54. Da vandrede JEsus ikke mere frit iblandt Jøderne, men gik derfra til en Egn, nær ved Ørkenen, til en Stad, som kaldes Ephraim; og han blev der med sine Disciple (nogen Tid).

55. Men Jødernes Paaske var nær; og Mange fra den Egn gik op til Jerusalem for Paaske, for at rense sig.

56. Da ledte de efter JEsum, og talede med hverandre, der de stode i Templet: hvad tykkes eder om, at han ikke kommer til Høitiden?

57. Men baade de Ypperste-Præster, og Pharisæerne havde givet en Befaling, at,

dersom Nogen vidste, hvor han var, skulde han give det tilkjende, for at de kunde gribe ham.

12. Capitel.

JEsus spiser i Bethanien, og salves, 1-8. Mange komme til ham og troe. Jøderne ville og slaae Lazarus ihjel, 9-11. JEsus rider ind i Jerusalem, 12-19. Grækerne ville see ham, han taler om Fornedrelse, om sin Forklarelse, faaer Svar af Himmelen, 20-28. JEsus underviser og formaner Folket, dog troe de ikke, 29-43. Hvorfor han atter formaner dem, 44-50.

1. JEsus kom da sex Dage for Paaske til Bethania, hvor Lazarus var, der havde været død, og hvem han havde opreist fra de Døde. Matth. 26, 6 fgg.
2. Da beredte de ham der en Nadvere, og Martha opvartede; men Lazarus var en af dem, som sadde tilbords med ham.
3. Da tog Maria et Pund af uforfalsket, meget kostelig Nardus-Salve, og salvede JEsu Fødder, og tørrede hans Fødder med sit Haar; men Huset blev fuldt af Salvens Lugt. c. 11, 2.
4. Da sagde En af hans Disciple, Judas, Simons (Søn), Ischarioth, som sidenefter forraadte ham:
5. hvorfor blev denne Salve ikke solgt for tre hundrede Penninge, og givet Fattige?
6. Men dette sagde han, ikke fordi han havde Omsorg for de Fattige, men fordi han var en Tyv og havde Pungen, og bar, hvad derudi blev lagt. c. 13, 29.
7. Da sagde JEsus: lad hende med Fred, den (Salve) haver hun forvaret til min Begravelses Dag.
8. Thi I have altid Fattige hos eder; men mig have I ikke altid.
9. Da fik en stor Hob af Jøderne at vide, at han var der; og de kom, ikke for JEsu Skyld alene, men ogsaa for at see Lazarus, hvem han havde opreist fra de Døde. c. 11, 43. 44.
10. Men de Ypperste Præster raadsloge om, at de vilde og slaae Lazarus ihjel;
11. thi for hans Skyld gik Mange af Jøderne hen, og troede paa JEsum. c. 11, 45.
12. Den anden Dag, der den store Mængde, som var kommen til Høitiden, hørte, at JEsus kom til Jerusalem,
13. toge de Palmegrene, og gik ud imod ham, og raabte: Hosianna! velsignet være den, som kommer i HErrens Navn, den Israels Konge! Matth. 21, 1 fgg. Marc. 11, 1 fgg. Luc. 19, 29 fgg.
14. Men JEsus fandt en Aseninde-Føl, og satte sig paa det, som der er skrevet:
15. Frygt ikke, Zions Datter! see, din Konge kommer ridende paa en Aseninde-Føl. Zach. 9, 9.
16. Men dette forstode hans Disciple i Begyndelsen ikke; men der JEsus var forklaret, da kom de ihu, at dette var skrevet om ham, at de havde gjort dette for ham.
17. Men Folket, som var med ham, vidnede, at han havde kaldet Lazarus af Graven, og opreist ham fra de Døde.
18. Derfor gik og Folket ham imøde, fordi de havde hørt, at han havde gjort dette Tegn.
19. Da sagde Pharisæerne til hverandre: I see, at I udrette Intet; see, (al) Verden er gaaet efter ham.
20. Men der vare nogle Grækere, af dem, som vare komne op for at tilbede paa Høitiden.
21. Disse gik da til Philippus, som var fra Bethsaida i Galilæa, og bade ham, og sagde: Herre! vi ønske at see JEsum. c. 1, 44. 45.
22. Philippus kommer, og siger Andreas det, og Andreas og Philippus sige det atter til JEsum.
23. Men JEsus svarede dem, og sagde: Timen er kommen, at Menneskens Søn skal herliggjøres. c. 13, 32; 17, 1.
24. Sandelig, sandelig siger jeg eder, uden at Hvedekornet falder i Jorden og døer, bliver det alene; men dersom det døer, bærer det megen Frugt. 1 Cor. 15, 36.
25. Hvo, som elsker sit Liv, skal miste det, og hvo, som hader sit Liv i denne Verden, skal bevare det til et evigt Liv. Matth. 10, 39; 16, 25. Luc. 17, 33.
26. Om Nogen vil tjene mig, da følge han mig; og hvor jeg er, der skal og min Tjener være; og om Nogen tjener mig, ham skal Faderen ære. c. 14, 3; 17, 24. 1 Thess. 4, 17.
27. Nu er min Sjel forfærdet: og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne Time! dog, derfor er jeg kommen til denne Time. Matth. 26, 38. 39.
28. Fader, herliggjør dit Navn! Der kom da en Røst af Himmelen: baade haver jeg herliggjort, og vil atter herliggjøre det.
29. Da sagde Folket, som stod, og hørte det, at det havde tordnet; Andre sagde: en Engel talede til ham.

JEsus svarede, og sagde: denne Røst
ikke for min Skyld, men for eders
b. c. 11, 42.
Nu holdes Dom over denne Ver-
nu skal denne Verdens Fyrste kastes
c. 16, 11.
Og jeg, naar jeg bliver ophøiet fra
en, vil jeg drage Alle til mig.
c. 3, 14. c. 6, 44.
— Men han sagde dette for at be-
, hvad Død han skulde døe. —
Folket svarede ham: vi have hørt af
, at Christus bliver evindeligen; og
eders siger du, at det bør Menneskens
at ophøies? hvo er denne Menne-
Søn?
Da sagde JEsus til dem: Lyset er
en liden Tid hos eder. Vandrer
Stund, J have Lyset, at Mørke ikke
overfalde eder; og hvo, som vandrer
ng i Mørket, veed ikke, hvor han gaaer
c. 8, 12; 11, 10.
Medens J have Lyset, troer paa
, at J kunne blive Lysets Børn.
Ting talede JEsus, og gik bort, og
sig for dem. Eph. 5, 8.
Men alligevel han havde gjort saa
e Tegn for deres Øine, troede de dog
aa ham;
at Propheten Esaiæ Tale skulde fuld-
es, som han har sagt: HErre, hvo
troet det, han hørte af os, og for
er HErrens Arm aabenbaret?
Es. 53, 1. Rom. 10, 16.
Derfor kunde de ikke troe; thi Esaias
atter: Es. 6, 9. 10. Matth. 13, 14.
han haver forblindet deres Øine, og
rdet deres Hjerte; at de ikke skulle see
Øinene, og forstaae med Hjertet, og
ude sig, at jeg maatte helbrede dem.
Dette sagde Esaias, der han saae
Herlighed, og talede om ham.
Es. 6, 1 fgg.
Dog alligevel troede Mange, endog
Øverste, paa ham; men for Phari-
es Skyld bekjendte de det ikke, at de
ulde blive udelukte af Synagogen.
c. 9, 22.
Thi de elskede Menneskens Ære mere
Guds Ære. c. 5, 44.
Men JEsus raabte, og sagde: hvo,
troer paa mig, troer ikke paa mig,
paa den, som mig haver udsendt,
1 Pet. 1, 21.
og hvo, som seer mig, seer den, som
haver udsendt. c. 10, 30; 14, 9.
46. Jeg, et Lys, er kommen til Verden,
for at hver den, som troer paa mig, skal
ikke blive i Mørket. v. 35.
47. Og om Nogen hører mine Ord, og
troer ikke, ham dømmer ikke jeg; thi jeg
er ikke kommen for at dømme Verden, men
for at frelse Verden. c. 3, 17.
48. Hvo mig foragter, og annammer
ikke mine Ord, haver den, som ham døm-
mer; det Ord, som jeg haver talet, det
skal dømme ham paa den yderste Dag.
c. 3, 18; 8, 24.
49. Thi jeg haver ikke talet af mig selv,
men Faderen, som mig haver udsendt, han
haver givet mig Befaling, hvad jeg skal
sige, og hvad jeg skal tale; c. 14, 10.
50. og jeg veed, at hans Befaling er et
evigt Liv. Derfor, det jeg taler, taler jeg
saaledes, som Faderen haver sagt mig.

13. Capitel.

JEsus toer Disciplenes Fødder, og formaner dem til Ydmyghed, 1-20, taler om den, som skulde forraade ham, 21-30, om sin Herliggjørelse, og om indbyrdes Kjærlighed, 31-35, om Peders Fald, 36-38.

1. Men for Paaske-Hoitiden, der JEsus
vidste, at hans Time var kommen, at han
skulde gaae ud af Verden til Faderen, da,
(som) han havde elsket sine egne, som vare
i Verden, (saa) elskede han dem indtil
Enden; Matth. 26, 2 fgg. Marc. 14, 1.
Luc. 22, 1 fgg. Joh. 7, 6. 30.
2. og der Nadveren holdtes, — da Djæ-
velen allerede havde indskudt i Judas
Ischarioth, Simons (Søns), Hjerte, at
han skulde forraade ham; —
3. da JEsus vidste, at Faderen havde
givet ham alle Ting i Hænderne, og at
han udkom fra Gud, og gik hen til Gud:
Matth. 11, 27. Joh. 3, 35. Joh. 16, 28.
4. reiste han sig fra Nadveren, og lagde
sine Klæder (fra sig); og han tog et Lin-
klæde, og bandt op om sig.
5. Derefter slog han Vand i et Bækken,
og begyndte at toe Disciplenes Fødder, og
at tørre dem med Linklædet, hvormed han
var ombunden.
6. Da kom han til Simon Peder, og
denne sagde til ham: HErre! toer du
mine Fødder?
7. JEsus svarede, og sagde til ham:
hvad jeg gjør, veed du ikke nu; men du
skal forstaae det herefter.
8. Peder siger til ham: du skal i Evig-
hed ikke toe mine Fødder. JEsus svarede

ham: dersom jeg ikke toer dig, haver du ingen Deel med mig.

9. Simon Peder siger til ham: HErre! ikke mine Fødder alene, men ogsaa Hænderne og Hovedet.

10. JEsus siger til ham: hvo, som er toet, haver ikke behov uden at toe Fødderne, men er ganske reen; og I ere rene, men ikke alle. c. 15, 3.

11. — Thi han kjendte den, som ham forraadte, derfor sagde han: I ere ikke alle rene. — c. 6, 61. 70.

12. Der han da havde toet deres Fødder, og havde taget sine Klæder, satte han sig atter ned, og sagde til dem: vide I, hvad jeg haver gjort ved eder?

13. I kalde mig: Mester og HErre, og I tale ret; thi jeg er det.
Matth. 23, 8. 10. 1 Cor. 8, 6.

14. Dersom da jeg, som er HErren og Mesteren, haver toet eders Fødder, saa ere og I skyldige at toe hverandres Fødder.
Luc. 22, 27.

15. Thi jeg haver givet eder et Exempel, at ligesom jeg gjorde eder, saa skulle og I gjøre. 1 Pet. 2, 21. 1 Joh. 2, 6.

16. Sandelig, sandelig siger jeg eder: en Tjener er ikke større end hans Herre, og ei et Sendebud større end den, som sendte ham. Matth. 10,24. Luc 6,40. Joh. 15,20.

17. Dersom I vide disse Ting, ere I salige, om I gjøre dem. Matth. 7, 24.

18. Jeg taler ikke om eder alle; jeg veed, hvilke jeg haver udvalgt; men — at Skriften skal fuldkommes: "den, som æder Brødet med mig, haver opløftet sin Hæl mod mig." Ps. 41, 10. Ap. G. 1, 16.

19. Fra nu af siger jeg eder det, forend det skeer, at, naar det er skeet, I skulle troe, at jeg er (den, jeg er). c. 14, 29.

20. Sandelig, sandelig siger jeg eder: hvo, som annammer den, som jeg vil sende, annammer mig; men hvo mig annammer, annammer den, som haver sendt mig. Matth. 10, 40.

21. Der JEsus havde sagt dette, blev han heftig bevæget i Aanden, og vidnede, og sagde: sandelig, sandelig siger jeg eder, at En af eder skal forraade mig.
Matth. 26, 21 seq. Marc. 14, 18 seq.
Luc. 22, 21 seq.

22. Da saae Disciplene paa hverandre, og tvivlede, om hvilken han talede.

23. Men der var En iblandt hans Disciple, som ved Bordet laae op til JEsu Skjød, hvilken JEsus elskede. c. 21, 20.

24. Til denne nikkede derfor Simon Peder, at han skulde udspørge, hvo det maatte være, han talede om?

25. Men denne bøiede sig op til JEsu Bryst, og sagde til ham: HErre! hvo er det?

26. JEsus svarede: det er den, hvilken jeg giver det Stykke, som jeg dypper. Og han dyppede Stykket, og gav Judas Ischarioth, Simons (Søn), det.

27. Og efter at han havde faaet Stykket, gik Satan ind i ham. Da sagde JEsus til ham: hvad du gjør, det gjør snart.

28. Men Ingen af dem, som sadde til Bords, vidste, til hvad Ende han sagde ham dette.

29. Thi Nogle meente, efterdi Judas havde Pungen, at JEsus sagde til ham: kjøb, hvad vi have behov til Høitiden, eller at han skulde give Noget til Fattige.
c. 12, 6.

30. Der han da havde taget Stykket, gik han strax ud; men det var Nat.

31. Der han da var udgangen, sagde JEsus: nu er Menneskens Søn herliggjort, og Gud er herliggjort i ham.

32. Dersom Gud er herliggjort i ham, skal Gud og herliggjøre ham i sig selv, og han skal snart herliggjøre ham.
c. 12, 23.

33. Børn lille! jeg er endnu liden Tid hos eder. I skulle lede efter mig, og ligesom jeg sagde til Jøderne: hvor jeg gaaer hen, kunne I ikke komme, saa siger jeg og eder nu. c. 7, 34; 8, 21.

34. Jeg giver eder en ny Befaling, at I skulle elske hverandre; at, som jeg elskede eder, skulle og I elske hverandre.
Joh. 15,12.17; 1 Petr. 1,22. 1 Joh. 3,11.23; 4,21.

35. Derpaa skulle Alle kjende, at I ere mine Disciple, dersom I have indbyrdes Kjærlighed. 1 Joh. 2, 5; 4, 20.

36. Simon Peder sagde til ham: HErre! hvor gaaer du hen? JEsus svarede ham: hvor jeg gaaer hen, kan du ikke nu følge mig; men sidenefter skal du følge mig. c. 7, 34. c. 21, 18.
2 Petr. 1, 14.

37. Peder siger til ham: HErre! hvorfor kan jeg ikke følge dig nu? jeg vil sætte mit Liv til for dig.

38. JEsus svarede ham: vil du sætte dit Liv til for mig? sandelig, sandelig siger jeg dig: Hanen skal ikke gale, forend du skal fornegte mig tre Gange.

14. Capitel.

Jesus vil berede Sted for Sine, 1-4. er selv Veien til Faderen, 5-7. han og Faderen ere eet, 8-20. han vil aabenbare sig for Sine, og sende dem Aanden, 21-26. han giver dem Fred, trøster dem, og gaaer saa ud til sin Lidelse til Olie-Bjerget, 27-31.

1. Eders Hjerte forfærdes ikke! troer paa Gud, og troer paa mig! v. 27. c. 12, 44.

2. I min Faders Huus ere mange Værelser. Men dersom det ikke saa var, havde jeg sagt eder det. Jeg gaaer bort at berede eder Sted; 2 Cor. 5, 1. Ebr. 11, 10.

3. og naar jeg er gaaen bort, og faaer beredt eder Sted, kommer jeg igjen, og vil tage eder til mig, at, hvor jeg er, skulle ogsaa I være. c. 12, 26; 17, 24. Phil. 1, 23. 1 Thess. 4, 17.

4. Og hvor jeg gaaer hen, vide I, og Veien vide I.

5. Thomas siger til ham: HErre! vi vide ikke, hvor du gaaer hen; og hvorledes kunne vi da vide Veien?

6. JEsus siger til ham: jeg er Veien, og Sandheden, og Livet; der kommer Ingen til Faderen, uden ved mig. Ebr. 9, 8; 10, 19. 20. Joh. 11, 25. c. 10, 19.

7. Havde I kjendt mig, da havde I og kjendt min Fader, og fra nu af kjende I ham, og have seet ham.

8. Philippus siger til ham: HErre! viis os Faderen, og det er os nok.

9. JEsus siger til ham: saa lang en Tid er jeg hos eder, og du haver ikke kjendt mig, Philippus? hvo mig haver seet, haver seet Faderen; og hvorledes siger du da: viis os Faderen? c. 12, 45; 14, 20; 17, 21. 23.

10. Troer du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? de Ord, som jeg taler til eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gjør Gjerningerne. c. 10, 38; c. 5, 19; 8, 28. 38.

11. Troer mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; men ville I ikke, saa troe mig dog for samme Gjerningers Skyld. c. 5, 36; 21, 25.

12. Sandelig, sandelig siger jeg eder: hvo, som troer paa mig, de Gjerninger, som jeg gjør, skal og han gjøre, og han skal gjøre større end disse; thi jeg gaaer til min Fader.

13. Og hvadsomhelst I bede om i mit Navn, det vil jeg gjøre; paa det at Faderen maa forherliges ved Sønnen. c. 16, 23. 24. Matth. 7, 7; 21, 22.

14. Dersom I bede om Noget i mit Navn, vil jeg gjøre det.

15. Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger. c. 15, 10. 1 Joh. 5, 3.

16. Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden Talsmand, at han skal blive hos eder evindeligen:

17. den Sandheds Aand, hvilken Verden ikke kan annamme, thi den seer ham ikke, kjender ham ei heller; men I kjende ham, thi han bliver hos eder, og skal være i eder. Joh. 7, 39. Ap. G. 5, 32.

18. Jeg vil ikke forlade eder faderløse; jeg kommer til eder. Matth. 28, 20.

19. Endnu et Lidet, og Verden seer mig ikke mere, men I see mig; thi jeg lever, og I skulle leve.

20. Paa den Dag skulle I kjende, at jeg er i min Fader, og I udi mig, og jeg i eder.

21. Hvo, som haver mine Befalinger og holder dem, han er den, som mig elsker; men hvo mig elsker, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham, og aabenbare mig selv for ham.

22. Judas — ikke Ischarioth — siger til ham: HErre! hvoraf kommer det, at du vil aabenbare dig for os, og ikke for Verden?

23. JEsus svarede, og sagde til ham: om Nogen elsker mig, skal han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham, og fæste Bolig hos ham. 1 Cor. 3, 16; 6, 19.

24. Hvo mig ikke elsker, holder ikke mine Ord; og det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faderens, som mig haver udsendt.

25. Dette haver jeg talet til eder, medens jeg blev hos eder.

26. Men Talsmanden, den Hellig Aand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting, og minde eder om alle Ting, som jeg haver sagt eder. Luc. 24, 49. Joh. 15, 26; 16, 7. 1 Joh. 2, 20. 27.

27. Fred lader jeg eder, min Fred giver jeg eder; ikke som Verden giver, giver jeg eder. Eders Hjerte forfærdes ikke, og frygte sig ikke! Phil. 4, 7. Joh. 14, 1.

28. I have hørt, at jeg sagde til eder: jeg gaaer bort, og kommer til eder (igjen); dersom I havde mig kjær, da glædede I eder over, at jeg sagde: jeg gaaer til Faderen; thi min Fader er større end jeg.

29. Og nu haver jeg sagt eder det, før det skeer, at, naar det er skeet, I da skulle troe. c. 13, 19.

bære mere Frugt. Matth. 15,13.

3. I ere allerede rene formedelst det Ord, som jeg haver talet til eder. c. 13, 10.

4 Bliver i mig, (da bliver) og jeg i eder. Ligesom Grenen ikke kan bære Frugt af sig selv, uden den bliver i Viintræet, saa (kunne) I ikke heller, uden I blive i mig. c. 6, 56.

5. Jeg er Viintræet, I ere Grenene; hvo, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen Frugt; thi uden mig kunne I slet Intet gjøre. 2Cor.3,5. Phil.2,13.

6. Om Nogen ikke bliver i mig, han bliver udkastet som en Green, og visner; og man sanker dem, og kaster dem i Ilden, og de brænde. Matth. 3, 10; 7, 19.

7. Dersom I blive i mig, og mine Ord blive i eder, da beder om, hvadsomhelst I ville, og det skal vederfares eder. v. 16. c. 14, 13. 14.

8. Derved forherliges min Fader, at I bære megen Frugt, og I skulle vorde mine Disciple. Matth 5, 15. Phil. 1, 11.

9. Ligesom Faderen haver elsket mig, saa haver og jeg elsket eder; bliver i min Kjærlighed!

10 Dersom I holde mine Befalinger

17. Dette befaler jeg
elske hverandre.

18. Dersom Verden hader
at den har hadet mig for
1 Joh. 3, 13

19. Vare I af Verden,
elske sit Eget; men efter
Verden, men jeg haver
Verden, derfor hader Ver
1 Joh. 4, 5. Joh. 17, 14

20. Kommer det Ord ih
eder: en Tjener er ikke
Herre. Have de forfulgt
forfølge eder; have de
skulle de og holde eders.
Joh. 13, 16. c.

21. Men alt dette skulle
mit Navns Skyld, fordi d
som mig haver udsendt

22. Dersom jeg ikke
havde talet til dem, sa
Synd; men nu have de
at undskylde deres Synd
Luc. 12, 47. Joh.

23. Hvo mig hader, had

24. Havde jeg ikke gjort
iblandt dem, som ingen an
da havde de ikke Synd;

27. Men og I skulle vidne; thi I vare med mig fra Begyndelsen af.
Ap. G. 1, 8; 5, 32.

16. Capitel.

Jesus taler ydermere om Forfølgelse, 1-4. om den Hellig Aands Sendelse og Virkninger, 5-15. om sin Bortgang, 16-23. om Bønnens Kraft, 24-27. atter om sin Bortgang, 28-33.

1. Disse Ting haver jeg talet til eder, at I ikke skulle forarges.
2. De skulle udelukke eder af Synagogerne; ja den Tid skal komme, at hver den, som ihjelslaaer eder, skal mene, han viser Gud en Dyrkelse. Matth. 24, 9.
Marc. 13, 9. Luc. 21, 12. Ap. G. 9, 1 fgg.
3. Og dette skulle de gjøre eder, fordi de hverken kjende Faderen, ei heller mig.
c. 15, 21. 1 Cor. 2, 8.
4. Men disse Ting haver jeg talet til eder, paa det, naar Timen kommer, I skulle komme ihu, at jeg sagde eder dem; men disse Ting sagde jeg eder ikke i Begyndelsen, fordi jeg var hos eder.
c. 3, 19; 14, 29. Matth. 9, 15.
5. Men nu gaaer jeg hen til den, som mig udsendte, og ingen af eder spørger mig: hvor gaaer du hen? c. 7, 33.
6. Men fordi jeg haver talet dette til eder, haver Bedrøvelse opfyldt eders Hjerte.
7. Men jeg siger eder Sandheden: det er eder gavnligt, at jeg gaaer bort; thi gaaer jeg ikke bort, skal Talsmanden ikke komme til eder; men gaaer jeg bort, saa vil jeg sende ham til eder. c. 15, 26.
8. Og naar han kommer, skal han overbevise Verden om Synd, og om Retfærdighed, og om Dom:
9. om Synd, fordi de ikke troe paa mig;
10. men om Retfærdighed, fordi jeg gaaer hen til min Fader, og I see mig ikke længere;
11. men om Dom, fordi denne Verdens Fyrste er dømt. c. 12, 31; 14, 30.
12. Jeg haver endnu Meget at sige eder; men I kunne ikke bære det nu.
13. Men naar han, den Sandheds Aand, kommer, skal han veilede eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde eder. c. 15, 26. c. 12, 49.
14. Han skal herliggjøre mig; thi han skal tage af mit, og forkynde eder.
15. Alt hvad Faderen haver, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit, og forkynde eder. c. 17, 10.

16. Om en liden Stund skulle I ikke see mig; og atter om en liden Stund skulle I see mig; thi jeg gaaer til Faderen.
c. 7, 33-36; 13, 33.
17. Da sagde nogle af hans Disciple til hverandre: hvad er dette, som han siger os: om en liden Stund skulle I ikke see mig; og atter om en liden Stund skulle I see mig; og: thi jeg gaaer til Faderen?
18. Da sagde de: hvad er det, som han siger: om en liden Stund? vi forstaae ikke, hvad han taler.
19. Da vidste JEsus, at de vilde spørge ham; og han sagde til dem: derom spørge I hverandre indbyrdes, at jeg sagde: om en liden Stund skulle I ikke see mig; og atter om en liden Stund skulle I see mig.
20. Sandelig, sandelig siger jeg eder: I skulle græde og hyle, men Verden skal glæde sig; I skulle være bedrøvede, men eders Bedrøvelse skal vorde til Glæde.
21. Qvinden, naar hun føder, haver Bedrøvelse, fordi hendes Time er kommen; men naar hun haver født Barnet, kommer hun ikke mere den Trængsel ihu for Glæde over, at et Menneske er født til Verden.
22. Ogsaa I have da vel nu Bedrøvelse; men jeg vil see eder igjen, og eders Hjerte skal glædes, og Ingen tager eders Glæde fra eder.
23. Og paa den samme Dag skulle I ikke spørge mig om Noget. Sandelig, sandelig siger jeg eder, at hvadsomhelst I bede Faderen om i mit Navn, skal han give eder. c. 15, 7.
24. Hidindtil have I ikke bedet om Noget i mit Navn; beder, og I skulle faae, at eders Glæde kan blive fuldkommen.
25. Disse Ting haver jeg talet til eder ved Lignelser; men den Time kommer, da jeg ikke mere skal tale med eder ved Lignelser, men frit ud forkynde eder om min Fader.
26. Paa den samme Dag skulle I bede i mit Navn, og jeg siger eder ikke, at jeg vil bede Faderen for eder;
27. thi Faderen selv elsker eder, efterdi I have elsket mig, og troet, at jeg er udgangen fra Gud. c. 17, 8. 25.
28. Jeg udgik fra Faderen, og kom til Verden; jeg forlader Verden igjen, og gaaer til Faderen. c. 13, 3.
29. Hans Disciple sige til ham: see, nu taler du frit ud, og siger ingen Lignelse. v. 25.
30. Nu vide vi, at du veed alle Ting, og

hans Ord, 6-19. og forene alle Troende med sig, 20-26.

1. Disse Ting talede JEsus, og opløf-
tede sine Öine til Himmelen, og sagde:
Fader! Timen er kommen; herliggjør din
Søn, at og din Søn kan herliggjøre dig.
c. 12, 23.

2. Ligesom du haver givet ham Magt
over alt Kjød, paa det at han maa give
alle dem, som du haver givet ham, et evigt
Liv. c. 3, 35.
3. Men dette er det evige Liv, at de
kjende dig, den eneste sande Gud, og den,
du udsendte, JEsum Christum.
4. Jeg haver forherliget dig paa Jorden;
jeg haver fuldkommet den Gjerning, som
du haver givet mig, at jeg skulde gjøre.
c. 4, 34.

5. Herliggjør du mig og nu, Fader! hos
dig selv med den Herlighed, som jeg havde
hos dig, før Verden var. Ap. G. 3, 13.
6. Jeg aabenbarede dit Navn for de
Mennesker, hvilke du haver givet mig af
Verden: de vare dine, og du haver givet
mig dem, og de have bevaret dit Ord.
c. 6, 37.

7. Nu vide de, at alt det, som du haver

Verden, ligesom jeg er ikke
c. 15, 18. 19. c.

15. Jeg beder ikke, at d
(ud) af Verden, men a
dem fra det Onde.
16. De ere ikke af Verde
ikke af Verden.
17. Hellige dem i din Sa
er Sandhed.
18. Ligesom du haver se
den, saa haver og jeg sen
den.
19. Og jeg helliger mi
paa det de skulle ogsaa
Sandheden. 1 Cor. 1,
20. Men jeg beder ikke
men ogsaa for dem, som
Ord skulle troe paa mig.
21. paa det de maae all
som du, Fader! i mig, og
og skulle være eet i os;
troe, at du haver udsendt
v. 11. Gal. 3, 28. 1

22. Og jeg haver givet
hed, som du haver givet m
skulle være eet, ligesom vi
23. jeg i dem, og du i

25. Retfærdige Fader! Verden kjendte dig og ikke, men jeg kjender dig, og disse have erkjendt, at du haver udsendt mig.
c. 15, 21; 8, 55; 16, 27; 17, 8.

26. Og jeg kundgjorde dem dit Navn, og vil kundgjøre dem det, paa det at den Kjærlighed, med hvilken du elsker mig, skal være i dem, og jeg i dem. c. 15, 9.

18. Capitel.

JEsus forraades af Judas, 1-9. Peder afhugger Malchi Øre, 10. 11. JEsus bindes, føres fra Annas til Caiphas, Peder følger efter, 12-18. JEsus svarer den Ypperste-Præst, og slaaes, 19-24. Peder fornegter ham, 25-27. JEsus føres til Pilatus, og vidner om sit Rige, o. s. v. 28-40.

1. Der JEsus havde talet dette, gik han ud med sine Disciple over den Bæk Kedron, hvor en Urtegaard var, i hvilken han og hans Disciple gik ind. Matth. 26, 36 fgg.
Marc. 14, 32 fgg. Luc. 22, 39 fgg.

2. Men og Judas, som ham forraadte, vidste Stedet; thi JEsus forsamledes ofte der med sine Disciple.

3. Der Judas da havde taget Vagten og de Ypperste-Præsters og Pharisæernes Svende med sig, kom han derhen med Blus og Lamper og Vaaben. Ap. G. 1, 16.

4. Der JEsus vidste alle de Ting, som skulde komme over ham, gik han ud, og sagde til dem: hvem lede I efter?

5. De svarede ham: JEsum den Nazaræer. JEsus siger til dem: det er mig. Men Judas, som ham forraadte, stod og hos dem.

6. Der han da sagde til dem: det er mig, vege de tilbage, og faldt til Jorden.

7. Da spurgte han dem atter: hvem lede I efter? men de sagde: JEsum den Nazaræer.

8. JEsus svarede: jeg sagde eder, at det er mig; dersom I da lede efter mig, saa lader disse gaae.

9. Paa det at de Ord skulde fuldkommes, hvilke han havde sagt: jeg mistede end ikke een af dem, som du haver givet mig.
c. 17, 12.

10. Da nu Simon Peder havde et Sværd, drog han det ud, og slog den Ypperste-Præstes Tjener, og afhug hans høire Øre. Men den Tjener hedte Malchus.

11. Da sagde JEsus til Peder: stik dit Sværd i Balgen. Skal jeg ikke drikke den Kalk, som min Fader gav mig?

12. Da toge Vagten og den øverste Høvedsmand og Jødernes *Svende samtligen JEsum, og bandt ham.*

13. Og de førte ham først til Annas; thi han var Caiphas Svigerfader, som var det Aars Ypperste-Præst.

14. Men det var Caiphas, som havde givet Jøderne det Raad, at det var gavnligt, at eet Menneske skulde omkomme for Folket. c. 11, 50.

15. Men Simon Peder og en anden Discipel fulgte JEsum, men den samme Discipel var kjendt med den Ypperste-Præst, og gik ind med JEsu i den Ypperste-Præstes Pallads.

16. Men Peder stod uden for ved Døren. Da gik den anden Discipel, som var kjendt med den Ypperste-Præst, ud, og talede med Dørvogtersken, og førte Peder ind.

17. Da siger Pigen, Dørvogtersken, til Peder: Mon ikke ogsaa du er een af dette Menneskes Disciple? han sagde: jeg er ikke.

18. Men Tjenerne og Svendene stode, og havde gjort en Kul-Ild, — thi det var koldt, — og varmede sig; men Peder stod hos dem, og varmede sig.

19. Da spurgte den Ypperste-Præst JEsum om hans Disciple, og om hans Lærdom.

20. JEsus svarede ham: jeg haver talet frit for Verden; jeg haver altid lært i Synagogen og i Templet, der hvor Jøderne komme tilsammen fra alle Steder, og i Løndom haver jeg Intet talet.
c. 7, 26.

21. Hvi spørger du mig? spørg dem, som have hørt, hvad jeg talede til dem; see, de vide, hvad jeg haver sagt.

22. Men som han det talede, gav een af Svendene, som stode hos, JEsu et Slag paa Munden, og sagde: skal du saaledes svare den Ypperste-Præst?

23. JEsus svarede ham: haver jeg talet ilde, da beviis, at det er ondt; men haver jeg talet vel, hvi slaaer du mig?

24. Annas havde sendt ham bunden til den Ypperste-Præst Caiphas. v. 13.
Matth. 26, 57.

25. Men Simon Peder stod, og varmede sig. Da sagde de til ham: er ikke ogsaa du af hans Disciple? han negtede det, og sagde: jeg er ikke.

26. Een af den Ypperste-Præstes Tjenere, som var en Frænde af den, hvis Øre Peder havde afhugget, siger: saae jeg dig ikke i Urtegaarden med ham?

27. Da negtede Peder atter, og strax goel Hanen.

Matth. 20, 19.

33. Da gik Pilatus igjen ind i Domhuset, og kaldte JEsum, og sagde til ham: er du den Jødernes Konge?

34. JEsus svarede ham: taler du dette af dig selv? eller have Andre sagt dig det om mig?

35. Pilatus svarede: mon jeg være en Jøde? dit Folk og de Ypperste-Præster overantvordede dig til mig; hvad haver du gjort?

36. JEsus svarede: mit Rige er ikke af denne Verden; var mit Rige af denne Verden, havde vel mine Tjenere stredet derfor, at jeg ikke var bleven overantvordet Jøderne; men nu er mit Rige ikke af den. c. 6,15; 17,14. 1 Tim.6,13.

37. Da sagde Pilatus til ham: er du ikke dog en Konge? JEsus svarede: du siger det, at jeg er en Konge. Jeg er dertil født, og dertil kommen til Verden, at jeg skal vidne om Sandhed. Hver den, som er af Sandheden, hører min Rost.

38. Pilatus sagde til ham: hvad er Sandhed? og der han havde sagt dette, gik han ud til Jøderne igjen, og sagde til dem: jeg finder slet ingen Skyld hos ham.

39. Men I have en Sædvane, at jeg

og Purpurklædet. Og h
see det Menneske!

6. Da nu de Ypperste-
dene saae ham, raabte de
fæst! korsfæst! Pilatus
tager I ham og korsfæs
finder ikke Skyld hos ham

7. Jøderne svarede ham
og efter denne vor Lov
døe, fordi han haver gjort
Søn. 3 Mos.24,15 1

8. Der Pilatus da hørt
tede han mere.

9. Og han gik ind igjen
sagde til JEsum: hvor
JEsus gav ham ikke Sva

10. Da siger Pilatus t
ikke med mig? veed du i
Magt til at korsfæste dig
Magt til at lade dig løs

11. JEsus svarede: d
ingen Magt over mig, de
given dig oven fra; d
som overantvordede mi
Synd.

12. Derefter søgte Pila
løs. Men Jøderne ra

i de raabte: bort! bort med
ofæst ham! Pilatus sagde til
jeg korsfæste eders Konge? de
Præster svarede: vi have ingen
en Keiseren.
overantvordede han ham derfor
r at korsfæstes. Men de toge
førte ham bort.
han bar sit Kors, og gik ud til
som kaldes: Hovedpande-Sted,
des paa Ebraisk: Golgatha;
de korsfæstede ham, og to an-
ham, een paa hver Side, men
idt imellem.
i Pilatus havde og skrevet en
og sat den paa Korset. Men
krevet: JEsus Nazaræus, den
Konge.
ne Overskrift læste da mange af
thi det Sted, hvor JEsus blev
var nær Staden; og den var
i Ebraisk, Græsk og Latin.
sagde Jødernes Ypperste-Præ-
atus: skriv ikke: den Jødernes
n, at han sagde: jeg er Jødernes

tus svarede: hvad jeg skrev, det

Stridsmændene da havde kors-
sum, toge de hans Klæder, —
fire Parter, een Part for hver
d, — saa og Kjortelen; men
var usyet, vævet fra øverst heelt

sagde de til hverandre: „lader
derrive den, men kaste Lod om
en skal være," paa det Skriften
ldkommes, som siger: de delede
er mellem sig, og kastede Lod
jortel. Dette gjorde da Strids-
Ps. 22, 19.
ved JEsu Kors stode hans Mo-
ns Moders Søster, Maria Cleo-
tru), og Maria Magdalena.
JEsus da saae sin Moder, og
el staae hos, som han elskede,
il sin Moder: Qvinde, see det
l.
fter siger han til Disciplen:
in Moder. Og fra den Time
sciple! hende hjem til Sit.
fter da JEsus vidste, at Alting
dbragt, paa det Skriften skulde
, sagde han: mig tørster.
c. 18, 4. Ps. 69, 22.
tod nu et Kar fuldt af Eddike

Men de fyldte en Svamp med Eddike, og
satte den paa en Isop-Stængel, og holdt
den til hans Mund.
30. Der JEsus da havde taget Eddiken,
sagde han: det er fuldbragt; og boiede
Hovedet, og overgav Aanden (til Gud).
Luc. 23, 46.
31. Paa det nu at Legemerne ikke skulde
blive paa Korset Sabbaten over, efterdi
det var Beredelsens (Dag), —thi denne
Sabbats-Dag var stor, — bade Jøderne
Pilatus, at deres Been maatte brydes, og
de nedtages. Luc. 23, 54. 56.
32. Da kom Stridsmændene, og brøde
Benene paa den Første og den Anden, som
vare korsfæstede med ham.
33. Men da de kom til JEsum, og de
saae, at han var allerede død, brøde de ikke
hans Been.
34. Men een af Stridsmændene stak ham
i Siden med et Spyd, og strax udgik Blod
og Vand.
35. Og den, det haver seet, haver vidnet
det, og hans Vidnesbyrd er sandt; og den
samme veed, at han siger sandt, paa det
at I skulle troe.
36. Thi disse Ting skede, at Skriften
skulde fuldkommes: hans Been skulle ikke
sønderbrydes. 2 Mos. 12, 46.
37. Og atter paa et andet Sted siger
Skriften: de skulle see, i hvilken de have
stunget. Sach. 12, 10. Aab. 1, 7.
38. Men Joseph fra Arimathæa, — som
var en JEsu Discipel, dog lønligen, af
Frygt for Jøderne — bad derefter Pilatus,
at han maatte nedtage JEsu Legeme, og
Pilatus tilstedede det; da kom han, og ned-
tog JEsu Legeme. c. 12, 42.
39. Men og Nicodemus kom, — han,
som tilforn var kommen til JEsum om
Natten, — og bragte Myrrha og Aloe
sammenblandede, henved hundrede Pund.
c. 3, 1. 2.
40. Da toge de JEsu Legeme og bandt
det i Linklæder med dyrebare Specerier,
som Jødernes Skik er at føre Liig til Jorde.
41. Men der var ved det Sted, hvor han
blev korsfæstet, en Urtegaard, og i Urte-
gaarden en ny Grav, i hvilken endnu al-
drig Nogen var lagt;
42. der lagde de da JEsum for Jødernes
Beredelses-(Dags) Skyld, efterdi Graven
var nær.

20. Capitel.

Maria Magdalena, Peder og Johannes besee Graven,
1-10. JEsus aabenbares for Maria Magdalena

11-18. for de 10 Apostler, 19-25. for de 11, der Thomas var derhos, 26-29. Hensigten af Johannis Evangelium, 30. 31.

1. Men paa den første Dag i Ugen kom
Maria Magdalena aarle, der det var end-
nu mørkt, til Graven, og saae, at Stenen
var borttagen fra Graven. Matth.28,1fgg.
Marc. 16, 1 fgg. Luc. 24, 1 fgg.
2. Da løb hun, og kom til Simon Pe-
der, og til den anden Discipel, hvilken
JEsus elskede, og sagde til dem: de have
borttaget HErren af Graven, og vi vide
ikke, hvor de have lagt ham.
3. Da gik Peder og den anden Discipel
ud, og de kom til Graven.
4. Men de to løb tilsammen; og den
anden Discipel løb foran, snarere end Pe-
der, og kom først til Graven.
5. Og da han kigede ind, saae han Lin-
klæderne ligge, men gik dog ikke ind.
6. Da kom Simon Peder, som fulgte
ham, og gik ind i Graven, og saae Lin-
klæderne ligge,
7. og Svededugen, som havde været paa
hans Hoved, ikke liggende hos Linklæderne,
men sammensvøbt paa et Sted for sig
selv.
8. Da gik derfor og den anden Discipel
ind, som var kommen først til Graven, og
saae og troede;
9. thi de forstode ikke endnu Skriften, at
det burde ham at opstaae fra de Døde.
10. Disciplene gik derfor atter hen til
deres.
11. Men Maria stod udenfor ved Gra-
ven og græd; som hun da græd, kigede
hun ind i Graven; Marc. 16, 5.
12. og hun saae to Engle sidde i hvide
(Klæder), een ved Hovedet og een ved
Fødderne, der hvor JEsu Legeme havde
ligget.
13. Og de sagde til hende: Qvinde!
hvi græder du? hun sagde: fordi de have
taget min HErre bort, og jeg veed ikke,
hvor de have lagt ham.
14. Og der hun dette havde sagt, vendte
hun sig tilbage, og saae JEsum staae der;
og hun vidste ikke, at det var JEsus.
Luc. 24, 16.
15. JEsus siger til hende: Qvinde! hvi
græder du? hvem leder du efter? hun
meente, det var Urtegaardsmanden, og
siger til ham: Herre! dersom du haver
baaret ham bort, da siig mig, hvor du ha-
ver lagt ham, saa vil jeg tage ham.
16. JEsus siger til hende: Maria! da
vendte hun sig, og siger til ham: Rabbu-
ni! — hvilket betyder: Mester! —
17. JEsus siger til hende: rør ikke ved
mig; thi jeg er endnu ikke opfaren til min
Fader; men gak til mine Brødre, og sig
dem: jeg farer op til min Fader og eders
Fader, og til min Gud, og eders Gud.
18. Men Maria Magdalena kommer,
og forkynder Disciplene, at hun havde
seet HErren, og at han havde sagt hende
dette.
19. Der det da var Aften den samme
Dag, som var den første i Ugen, og Dø-
rene vare lukkede der, hvor Disciplene vare
forsamlede, af Frygt for Jøderne, kom
JEsus og stod midt iblandt dem, og siger
til dem: Fred være med eder! 2Cor.13,6
20. Og der han det sagde, viste han dem
sine Hænder og sin Side. Da bleve Di-
sciplene glade, da de saae HErren.
21. Da sagde JEsus atter til dem: Fred
være med eder! ligesom Faderen haver
udsendt mig, saa sender og jeg eder.
c. 17, 18.
22. Og der han havde sagt dette, aande-
de han paa dem, og siger til dem: an-
nammer den Hellig Aand!
23. Dersom I forlade Nogle deres Syn-
der, ere de dem forladte; dersom I beholde
Nogle deres (Synder), ere de dem be-
holdne. Matth. 16,19; 18,18.
24. Men Thomas, een af de Tolv, —
hvilket (Navn) betyder: Tvilling. — var
ikke med dem, der JEsus kom.
25. Derfor sagde de andre Disciple til
ham: vi have seet HErren. Men han
sagde til dem: uden jeg faaer seet Nagle-
gabet i hans Hænder, og stukket min Fin-
ger i Naglegabet, og stukket min Haand i
hans Side, vil jeg ingenlunde troe.
26. Og efter otte Dage vare atter hans
Disciple inde, og Thomas med dem. JE-
sus kom, der Dørene vare lukte, og stod
midt iblandt dem, og sagde: Fred være
med eder!
27. Derefter siger han til Thomas: ræk
din Finger hid, og see mine Hænder, og
ræk din Haand hid, og stik den i min Si-
de: og vær ikke vantroe, men troende.
28. Og Thomas svarede, og sagde til
ham: min HErre, og min Gud!
29. JEsus siger til ham: efterdi du
haver seet mig, Thomas, haver du tro-
et; salige ere de, som ikke have seet, og
dog troet. 1 Pet. 1, 8.
30. Mange andre Tegn har da JEsus

ogsaa gjort for sine Disciples Aasyn, hvilke ikke ere skrevne i denne Bog. c. 21, 25.

31 Men dette er skrevet, paa det at I skulle troe, at JEsus er Christus, den Guds Søn, og at I, som troe, skulle have Livet i hans Navn. 1 Joh. 5, 13.

21. Capitel.

JEsus aabenbares for 7 Disciple i Galilæa, og æder med dem, 1-14. spørger Peder tre Gange, om han elsker ham, og taler om hans Død og Lidelser, 15-19. vil ei, han skal spørge om Johannes, 20-24. Det er ei alt skrevet, hvad JEsus har gjort, 25.

1. Derefter aabenbarede JEsus sig atter for Disciplene ved Tiberias Søe; men han aabenbarede sig saaledes: c. 6, 1.

2. Simon Peder, og Thomas, — hvilket betyder Tvilling, — og Nathanael fra Cana i Galilæa, og Zebedæi (Sønner), og to andre af hans Disciple vare tilsammen. c. 20, 24; 1, 46 fgg. Luc. 5, 10.

3. Simon Peder siger til dem: jeg gaaer hen at fiske. De sige til ham: vi komme og med dig. De gik ud, og traadte strax ind i Skibet, og i den Nat fangede de Intet. Luc. 5, 4 fgg.

4. Men der det nu var bleven Morgen, stod JEsus ved Strandbredden; men Disciplene vidste ikke, at det var JEsus. c. 20, 14. Luc. 24, 16.

5. JEsus siger da til dem: Børnlille, have I Noget at spise? de svarede ham: nei.

6. Men han sagde til dem: kaster Garnet til den høire Side af Skibet, saa skulle I finde. Da kastede de det ud, og de kunde ikke drage det mere for Fiskenes Mangfoldighed.

7. Da siger den Discipel, som JEsus elskede, til Peder: det er HErren. Der Simon Peder da hørte, at det var HErren, bandt han Kjortelen om sig, — thi han var nøgen, — og kastede sig i Søen. c. 13, 23.

8. Men de andre Disciple kom med Skibet, — thi de vare ikke langt fra Landet, kun henved to hundrede Alen, — og de droge Garnet med Fiskene.

9. Der de da traadte ud paa Landet, saae de en Kulild liggende og Fisk liggende derpaa, og Brød.

10. JEsus siger til dem: tager hid af Fiskene, som I fangede nu.

11. Simon Peder steeg op, og drog Garnet paa Landet, fuldt af store Fiske, hundrede og tre og halvtredsindstyve; og alligevel de vare saa mange, sønderreves Garnet ikke.

12. JEsus siger til dem: kommer, gjører Maaltid; men ingen af Disciplene turde spørge ham: hvo er du? thi de vidste, at det var HErren.

13. Da kom JEsus, og tog Brødet, og gav dem, og desligeste Fiskene.

14. Dette var nu den tredie Gang, at JEsus aabenbarede sig for sine Disciple, efter at han var opstanden fra de Døde.

15. Der de da havde gjort Maaltid, siger JEsus til Simon Peder: Simon, Jonas (Søn), elsker du mig mere end disse? han siger til ham: ja, HErre! du veed, at jeg elsker dig. Han siger til ham: røgt mine Lam. Matth. 26, 33.

16. Han siger atter anden Gang til ham: Simon, Jonas (Søn), elsker du mig? han siger til ham: ja, HErre! du veed, at jeg elsker dig. Han siger til ham: vogt mine Faar.

17. Han siger tredie Gang til ham: Simon, Jonas (Søn), elsker du mig? Peder blev bedrøvet over, at han sagde den tredie Gang til ham: elsker du mig? og han sagde til ham: HErre, du veed alle Ting! du veed, at jeg elsker dig. JEsus siger til ham: røgt mine Faar. 1 Joh. 3, 20.

18. Sandelig, sandelig siger jeg dig: der du var yngre, bandt du op om dig selv, og gik hvorhen du vilde; men naar du bliver gammel, skal du udrække dine Hænder, og en anden skal binde op om dig, og føre dig derhen, hvor du ikke vil.

19. Men dette sagde han for at betegne, med hvad Død han skulde ære Gud. Og der han havde sagt dette, siger han til ham: følg mig. 2 Pet. 1, 14.

20. Men Peder vendte sig, og saae den Discipel følge, som JEsus elskede, og som laae op til hans Bryst i Nadveren, og havde sagt: HErre! hvo er den, som forraader dig? c. 13, 23-25.

21. Der Peder saae denne, siger han til JEsum: HErre! men hvad (skal) denne?

22. JEsus siger til ham: dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad kommer det dig ved? følg du mig.

23. Derfor kom dette Sagn ud iblandt Brødrene: denne Discipel døer ikke; endog JEsus ikke sagde til ham: han døer ikke: men: om jeg vil at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad kommer det dig ved?

24. Denne er den Discipel, som vidner
om disse Ting, og haver skrevet disse Ting;
og vi vide, at hans Vidnesbyrd er sandt.
c. 15, 27; 19, 35.
25 Men der ere og mange andre Ting,
som JEsus haver gjort, hvilke, dersom de
skulde skrives enhver for sig, mener jeg, at
end ikke Verden selv kunde rumme de Bø-
ger, som maatte skrives. c. 20, 30.
Amen.

De hellige Apostlers Gjerninger.

1. Capitel.

JEsu Afskeds-Tale og Himmelfart, 1-11. Disciplenes Sammenkomster, 12-14. Petri Tale, Matthiæ Udvælgelse til Apostel-Embedet, 15-26.

1. Den første Bog haver jeg skrevet, o
Theophile! om alle de Ting, som JEsus
foretog sig baade at gjøre og lære,
Luc. 1, 1-3.
2. indtil den Dag, han blev optagen,
efterat han havde givet Apostlerne, hvilke
han havde udvalgt, Befaling ved den Hel-
lig Aand; Luc. 24, 50. 51.
3. for hvilke han og, efterat han havde
lidt, fremstillede sig selv levende, med
mange Beviisninger, da han blev seet af
dem i fyrretyve Dage, og talede om de
Ting, der høre til Guds Rige.
Luc. 17, 20. 21. Rom. 14, 17. 1 Cor. 4, 20.
4. Og der han var forsamlet med dem,
befoel han dem, at de skulde ikke vige fra
Jerusalem, men oppebie Faderens Forjæt-
telse, „hvilken (sagde han) I have hørt af
mig; Luc. 24, 49. Joh. 14, 26.
Joh. 15, 26.
5. thi Johannes døbte vel med Vand,
men I skulle døbes med den Hellig Aand
om ikke mange Dage.“ Joh. 1, 26.
Matth. 3, 11. Ap. G. 2, 4. c. 11, 16 2c.
6. Men de, som vare komne tilsammen,
spurgte ham, og sagde: HErre! vil du
paa denne Tid oprette Riget igjen for Is-
rael? Luc. 24, 21.
7. Men han sagde til dem: det tilkom-
mer ikke eder at vide Tider eller Timer,
hvilke Faderen haver sat i sin egen Magt.
Marc. 13, 32.
8. Men I skulle annamme den Hellig
Aands Kraft, som skal komme over eder;
og I skulle være mine Vidner, baade i Je-
rusalem, og i det ganske Judæa og Sa-
maria, og indtil Jordens Ende
Matth. 28, 19. Joh. 15, 27. Ap. G. 5, 32.
9. Og der han havde sagt dette, blev han
optagen, medens de saae derpaa, og en
Sky tog ham bort fra deres Øine.
Marc. 16, 19. Luc. 24, 51.
10. Og som de stirrede op mod Himme-
len, da han foer hen, see, da stode to
Mænd hos dem i hvide Klæder,
11. hvilke og sagde: I Galilæiske Mænd!
hvi staae I og see op til Himmelen? den-
ne JEsus, som er optagen fra eder til
Himmelen, skal komme (igjen) paa samme
Maade, som I have seet ham fare til
Himmelen.
12. Da vendte de om til Jerusalem fra
det Bjerg, som kaldes Olie-Bjerget, hvil-
ket er nær Jerusalem, en Sabbatsvei
(derfra). Luc. 24. 50-52.
13. Og der de kom ind, stege de op paa
Salen, hvor de forbleve, Petrus og Jako-
bus, og Johannes og Andreas, Philippus
og Thomas, Bartholomæus og Matthæus
Jakobus, Alphæi Søn, og Simon Zelo-
tes, og Judas, Jakobi Broder.
Matth. 10, 2-4.
14. Disse holdt alle eendrægtigen ved i
Bøn og Paakaldelse tilligemed Qvinderne
og Maria JEsu Moder, og med hans
Brødre. c 2, 1.
15. Og i de Dage stod Petrus op midt
iblandt Disciplene og sagde: — men der
var en Skare af henved hundrede og tyve
Personer tilsammen; —
16. I Mænd, Brødre! det burde de
Skriftens Ord at fuldkommes, hvilke den
Hellig Aand havde forud talet ved Davids
Mund, om Judas, som blev deres Veile-
der, der grebe JEsum. Ps. 41, 10.
Joh. 13, 18. c. 18, 3.
17. Thi han var regnet med os, og hav-
de annammet dette Embedes Lod.
Luc. 6, 16.
18. Denne altsaa forhvervede en Ager
ved Uretfærdigheds Løn; og der han styr-
tede ned, brast han itu, og alle hans Ind-
volde udvæltede. Matth. 27. 5.
19. Og det er bleven vitterligt for alle
dem, som boe i Jerusalem, saa at den Ager
kaldes paa deres eget Maal: Hakeldama,
\ det er: Blod-Ager.

l der er skrevet i Psalmernes Bog:
lig blive øde, og Ingen være, som
udi! og: en Anden annamme
Bede! Ps. 69, 26. Ps. 109, 8.
rfor bør det, at een af disse
om have været med os den ganske
ilken den HErre JEsus gik ind,
) hos os,
e fra Johannis Daab af, indtil
j, der han blev optagen fra os,
e et Vidne med os om hans Op-
. c. 4, 33.
| de fremstillede Tvende, Joseph,
tes Barsabas, med Tilnavn Ju-
Matthias.
| de bade, og sagde: du, HErre!
der Alles Hjerter, giv tilkjende,
f disse To du haver udvalgt,
at annamme denne Tjenestes og
Embedes Lod, som Judas veeg
at gaae hen til sit eget Sted.
| de kastede Lod imellem dem, og
aldt paa Matthias; og han blev
igen optagen iblandt de elleve

2. Capitel.

aands Udgydelse paa Pintsedagen, og Fol-
derom, 1-13. Petri Tale om Christi Lidel-
delse, Himmelfart, og Aandens Meddelelse
, 14-36. Folkets Spørgsmaal, og Petri
Formaning; tre Tusinde omvendes, 37-
første Christnes Omgjængelse, 42-47.

| der Pintse-Festens Dag var
vare de alle eendrægtigen tilsam-
c. 1, 14.
der kom pludselig en Lyd af
n, som af et fremfarende vældigt
opfyldte det ganske Huus, hvor

der saaes af dem adskilte Tunger,
Ild, og den satte sig paa enhver

de bleve alle opfyldte af den Hel-
), og begyndte at tale med andre
aal, eftersom Aanden gav dem at
1, 5. c. 11, 15. c. 9, 6. Marc. 16, 17.
n der vare Jøder, boende i Je-
gudfrygtige Mænd af alle Folke-
s ere under Himmelen.
denne Lyd hørtes, kom Mængden
en, og blev forvirret; thi enhver
m tale i sit eget Tungemaal.
n de forfærdedes alle, og forun-
, og sagde til hverandre: see, ere
disse, *som tale, Galilæer?*
hvorledes høre vi dem tale hver

paa vort eget Tungemaal, hvorudi vi ere
fødte?

9. Parther, og Meder, og Elamiter, og
vi, som boe i Mesopotamia, og Judæa, og
Cappadocia, Pontus og Asia,

10. Phrygia og Pamphylia, Ægypten
og Libyens Egne ved Cyrene, og vi her
boende Romere,

11. Jøder, og Proselyter, Creter og Ara-
ber? vi høre dem tale om Guds store
Gjerninger i vore Tungemaal.

12. Men de forfærdedes alle, og tvivlede,
og sagde een til den anden: hvad monne
dette være?

13. Men Andre spottede, og sagde: de
ere fulde af sød Viin.

14. Da stod Petrus frem med de elleve,
og opløftede sin Røst, og talede til dem:
I jødiske Mænd, og alle I, som boe i Je-
rusalem! det være eder vitterligt, og giver
vel Agt paa mine Ord;

15. thi Disse ere ikke drukne, som I me-
ne; det er jo den tredie Time paa Dagen.

16. Men dette er det, som er sagt ved
Propheten Joel: Joel 3, 1 fgg

17. Og det skal skee i de sidste Dage,
siger Gud, (da) vil jeg udgyde af min
Aand over alt Kjød; og eders Sønner og
eders Døttre skulle prophetere, og eders
unge Karle skulle see Syner, og eders Æld-
ste skulle have Drømme. c. 21, 9.

18. Ja jeg vil endog i de samme Dage
udgyde af min Aand over mine Trælle, og
over mine Trælqvinder, og de skulle pro-
phetere.

19. Og jeg vil lade Under skee i Himme-
len oventil, og Tegn paa Jorden nedentil,
Blod og Ild og Røg-Damp.

20. Solen skal forvandles til Mørke, og
Maanen til Blod, førend HErrens den
store og herlige Dag kommer.
Matth. 24, 29.

21. Og det skal skee, hver den, som paa-
kalder HErrens Navn, skal frelses.
Rom. 10, 12. 13.

22. I Israelitiske Mænd! hører disse
Ord: JEsum den Nazaræer, en Mand af
Gud, udmærket for eder ved kraftige Gjer-
ninger og Under og Tegn, hvilke Gud
gjorde ved ham midt iblandt eder, saasom
I og selv vide; c. 10, 38.

23. denne, da han var given hen efter
Guds besluttede Raad og Forudvidende,
toge I og korsfæstede med uretfærdige
Hænder, og sloge ham ihjel;
Luc. 22, 22. Ap. G. 4, 28.

at han baade er død og begraven, og hans Grav er hos os indtil denne Dag.

30. Eftersom han da var en Prophet, og vidste, at Gud havde svoret ham med en Eed, at han vilde af hans Lenders Frugt efter Kjødet opreise Christum, til at sidde paa hans Throne,

31. saae han forud, og talede om Christi Opstandelse, at hans Sjel ikke skulde lades i de Dødes Rige, ei heller hans Kjød see Forraadnelse.

32. Denne JEsum opreiste Gud; hvortil vi alle ere Vidner. 1 Cor. 15, 15.

33. Derfor, efter at han er ophøiet hos Guds høire Haand, og haver annammet den Hellig Aands Forjættelse af Faderen, udgydede han den, som I see og høre.

34. Thi David opfoer ikke til Himmelen; men han siger: HErren sagde til min HErre: sæt dig hos min høire Haand,

Ps. 110, 1. 1 Cor. 15, 25 rc.

35. indtil jeg lægger dine Fiender til dine Fødders Skammel.

36. Derfor skal alt Israels Huus vide for vist, at Gud haver gjort ham til en HErre og Christum, denne samme JEsum, som I have korsfæstet.

37. Men der de det hørte, gik det dem

45. Og de solgte de[n]
Gods, og delede det ud i[b]
som Nogen havde behov.

Luc. 12, 33

46. Og de vare hver D
varagtige i Templet, og
Husene, og nøde Maalti
Hjertets Eenfoldighed,

Matth. 26, 2

47. idet de lovede Gud,
hos alt Folket. Men H
ligen dem til Menighe
frelste. c. 5

3. Capit

Petrus helbreder den Halte, 1-
sig. Petrus taler om Jesu D
16. raader til Omvendelse, 1

1. Men Petrus og J
sammen op i Templet ved
som var den niende.

2. Og en Mand, som v
ders Liv af, blev baaren
de dagligen ved den T
kaldtes den skjønne, at be
dem, som gik ind i Templ

3. Der han saae Petr
der de vilde gaae ind i T

7. Og han greb ham ved den høire Haand, og reiste ham op.
8. Men strax bleve hans Fødder og Ankler stærke, og han sprang op, stod og gik omkring, og gik ind med dem i Templet, gik omkring, og sprang, og lovede Gud.
9. Og alt Folket saae ham gaae og love Gud.
10. Og de kjendte ham, at han var den, som havde siddet for Templets skjønne Dør for (at bede om) Almisse; og de bleve fulde af Rædsel og Forfærdelse over det, som ham var vederfaret.
11. Da nu den Halte, der var helbredet, holdt sig til Petrus og Johannes, løb alt Folket sammen til dem i den Buegang, som kaldes Salomons, og var heel forfærdet. c. 5, 12.
12. Men der Petrus det saae, talede han til Folket: I Israelitiske Mænd! hvi forundre I eder over dette? eller hvi see I stivt paa os, ligesom vi af egen Magt eller Gudfrygtighed havde bragt denne til at gaae?
13. Abrahams og Isaks og Jakobs Gud, vore Fædres Gud, haver herliggjort sin Søn JEsum, hvilken I have overantvordet, og fornegtet for Pilatus, der han dømte, at han skulde løslades. Joh. 19, 4. 12.
14. Men I fornegtede den Hellige og Retfærdige, og bade, at en Morder maatte skjenkes eder. Matth. 27, 20. 21.
15. Men den Livsens Fyrste sloge I ihjel, hvilken Gud opreiste fra de Døde, hvortil vi ere Vidner. c. 2, 24.
16. Og formedelst Troen paa hans Navn haver hans Navn styrket denne, som I see og kjende; og Troen ved ham gav ham denne fuldkomne Helbredelse for alle eders Øine.
17. Og nu, Brødre! jeg veed, at I have gjort det af Uvidenhed, ligesom og eders Overster. c. 13, 27. 1 Cor. 2, 8.
18. Men Gud haver saaledes fuldbyrdet, hvad han forud forkyndte ved alle sine Propheters Mund, at Christus skulde lide. Luc. 24, 44.
19. Derfor fatter et andet Sind, og vender om, at eders Synder maae vorde udslettede, paa det Vederqvægelsens Tider maae komme fra HErrens Aasyn. c. 2, 38.
20. og at han maa *sende den eder* forud *forkyndte JEsum Christum,*
21. hvilken det bør at indtage Himmelen, indtil de Tider, da alle Ting blive gjenoprettede, om hvilke Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund, fra Verdens Begyndelse af.
22. Thi Moses sagde til Fædrene: HErren eders Gud skal opreise eder en Prophet af eders Brødre, ligesom mig; ham skulle I høre udi alt det, som han monne tale til eder. 4 Mos. 18, 15. 18. 19. Matth. 17, 5.
23. Men det skal skee, hver Sjel, som ikke monne høre den Prophet, skal udryddes af Folket.
24. Men og alle Propheter, fra Samuel af og derefter, saa mange som talede, have og forud forkyndt disse Dage.
25. I ere Propheternes Børn, og Pagtens, hvilken Gud indgik med vore Fædre der han sagde til Abraham: og i din Afkom skulle alle Slægter paa Jorden velsignes. 1 Mos. 12, 3. c. 22, 18. Gal. 3, 8.
26. Til eder haver Gud, der han opreiste sin Søn JEsum, først sendt ham for at velsigne eder, idet hver (af eder) vender sig fra sin Ondskab. c. 13, 46. Matth. 15, 24.

4. Capitel.

Peder og Johannes kastes i Fængsel; Mange troe, 1-4. Peder forsvarer sig frimodigen for Raadet, og vidner om JEsu Opstandelse, 5-12. de true dem og lade dem gaae, 13-22. da de komme til deres, bede de eendrægtigen til Gud, og bønhøres, 23-31. Menighedens Tilstand, 32-26.

1. Men der de talede til Folket, kom Præsterne, og Templets Hovedsmand, og Sadducæerne over dem; Luc. 22, 4. 52.
2. hvilke fortrøde paa, at de lærte Folket, og kundgjorde i JEsu Opstandelsen fra de Døde.
3. Og de lagde Haand paa dem, og satte dem i Fængsel til den anden Dag; thi det var alt Aften. c. 5, 18.
4. Men mange af dem, som havde hørt Ordet, troede; og Tallet paa Mændene blev henved fem Tusinde.
5. Men det skede Dagen derefter, at deres Overster og Ældste og Skriftkloge forsamlede sig i Jerusalem,
6. samt Annas, den Ypperste-Præst, og Caiphas, og Johannes og Alexander, og saa mange, som vare af de Ypperste-Præsters Slægt. Luc. 3, 2.
7. Og de stillede dem frem, og spurgte: af hvad Magt, eller i hvilket Navn gjorde I dette? Matth. 21, 23.
8. Da sagde Petrus, fyldt af den Hellig

nesker, ved hvilket det bør os at vorde frelste. Matth. 1, 21.

13. Men der de saae Petri og Johannis Frimodighed, og havde faaet at vide, at de vare ulærde Mænd og læg Folk, forundrede de sig; og de kjendte dem, at de havde været med JEsu.

14. Men der de saae det Menneske, som var helbredet, staae hos dem, havde de Intet at sige derimod.

15. Men de bøde dem gaae ud fra Raadet, og raadførte sig med hverandre, og sagde:

16. Hvad skulle vi gjøre disse Mennesker? thi et vitterligt Tegn er skeet ved dem, som er aabenbart for alle dem, som boe i Jerusalem, og vi kunne ikke negte det. Joh. 11, 47.

17. Men for at det ikke skal komme videre ud iblandt Folket, da lader os alvorligen true dem, at de herefter ikke tale til noget Menneske i dette Navn.

18. Og de kaldte dem, og bøde dem, at de aldeles ikke skulde tale, ei heller lære, i JEsu Navn.

19. Men Petrus og Johannes svarede, og sagde til dem: dømmer, ... Ret

mod dit hellige Barn J...
haver salvet, baade Her...
Pilatus med Hedninge...
Folk,

28. at gjøre det, som d...
Raad havde forud beslut...
c. 2, 23.

29. Og nu, HErre! se...
ser, og giv dine Tjenere...
med al Frimodighed;

30. idet du udrækker di...
bredelse, at Tegn og Und...
ne skee ved dit hellige Ba...

31. Og der de havde ...
Stedet, hvor de vare f...
bleve alle fyldte med den ...
talede Guds Ord med Fr...
c. 16, 26.

32. Men den ganske H...
havde eet Hjerte og een S...
Een sagde Noget af sit G...
eget, men alle Ting vare ...
c. 2, 44.

33. Og Apostlerne gave ...
stor Kraft om den HErre...
delse, og der var stor Naa...

paa Cypern, solgte en Ager, som han havde, og bragte Pengene, og lagde dem for Apostlernes Fødder.

5. Capitel.

Ananiæ og Saphiræ Løgn og Død, 1-11. Apostlernes kraftige Gjerninger; Mange troe, 12-16. Apostlerne sættes i Fængsel, men udlades ved en Engel, 7-20. De findes i Templet, stilles for Raadet, som vil lade dem ihjelslaae, 21-33. Gamaliel redder dem ved sin Tale, 34-39. De hudstryges, løslades, blive ved at prædike, 40-42.

1. Men en Mand, ved Navn Ananias, med Saphira sin Hustru, solgte sit Gods,

2. og forbeholdt sig selv med sin Hustrues Vidende Noget af Værdien, og bragte en Deel frem, og lagde den for Apostlernes Fødder. c. 4, 35. 36.

3. Men Petrus sagde: Ananias, hvorfor haver Satan fyldt dit Hjerte, at du skulde lyve imod den Hellig Aand, og forbeholde dig Noget af Agerens Værdie? Joh. 13, 2.

4. Var den ikke din, der du eiede den, og det, den blev solgt for, var i din Magt? hvi har du sat dig denne Gjerning for i dit Hjerte? du haver ikke løiet for Menneskene, men for Gud.

5. Men der Ananias hørte disse Ord, faldt han om, og opgav Aanden. Og der kom en stor Frygt over alle, som det hørte.

6. Men de unge Karle stode op, og besørgede Liget, og bare ham ud, og begrove ham.

7. Men det skede henved tre Timer derefter, da kom hans Hustru ind, og vidste ikke, hvad skeet var.

8. Men Petrus sagde til hende: sig mig, om I solgte Ageren til den Priis? Men hun sagde: ja, til den Priis.

9. Men Petrus sagde til hende: hvorledes ere I dog blevne enige om at friste HErrens Aand? see, deres Fødder, som begrove din Mand, ere for Døren, og de skulle udbære dig.

10. Men hun faldt strax om for hans Fødder, og opgav Aanden; men de unge Karle kom ind, og fandt hende død, og de bare hende ud, og begrove hende hos hendes Mand.

11. Og en stor Frygt kom over den ganske Menighed, og over alle, som dette hørte.

12. Men der skede mange Tegn og Undergjerninger iblandt Folket ved Apostlernes Hænder, — og de vare samdrægtige i *Salomons Buegang;* c 3, 11.

13. men Ingen af de andre torde holde sig til dem, men Folket gjorde meget af dem; —

14. og der kom stedse flere til, som troede paa HErren, en Mængde baade af Mænd og Qvinder,

15. saa at de bare de Syge ud paa Gaderne, og lagde dem paa Senge og Løibænke, paa det at, naar Petrus kom, endog (blot) hans Skygge kunde overskygge Nogen af dem. c. 19, 11. 12.

16. Men og fra de omliggende Stæder kom en Mængde til Jerusalem, og bragte Syge og af urene Aander Plagede, hvilke alle bleve helbredte.

17. Men den Ypperste-Præst opstod, og alle de, (som holdt) med ham, — nemlig Sadducæernes Sect, — og de bleve fulde af Nidkjærhed; c. 4, 1.

18. og de lagde Haand paa Apostlerne, og kastede dem i et offentligt Fængsel.

19. Men HErrens Engel oplod Fængslets Døre om Natten, og førte dem ud, og sagde: c. 12, 7

20. gaaer hen, og træder frem, og taler i Templet for Folket alle dette Livets Ord.

21. Men der de havde hørt (dette), gik de aarle ind i Templet, og lærte. Men der den Ypperste-Præst kom, og de, (som holdt) med ham, sammenkaldte de Raadet, og alle Israels Børns Ældste, og sendte hen til Fængslet, at føre dem frem.

22. Men der Tjenerne kom derhen, fandt de dem ikke i Fængslet; men de kom tilbage, og forkyndte det, og sagde:

23. Fængslet fandt vi tilluft med al Omhue, og Vagterne staaende udenfor Dørene; men der vi lode op, fandt vi Ingen inde.

24. Men der baade den Ypperste-Præst og Templets Hovedsmand, og de (andre) Ypperste-Præster hørte disse Ord, bleve de tvivlraadige om dem, hvad der vilde blive af dette.

25. Men En kom frem, forkyndte dem, og sagde: see, de Mænd, som I kastede i Fængsel, staae i Templet, og lære Folket.

26. Da gik Hovedsmanden hen med Tjeneren, og bragte dem, dog ikke med Magt; thi de frygtede for Folket, at de skulde blive stenede.

27. Men der de havde bragt dem frem, stillede de dem for Raadet; og den Ypperste-Præst spurgte dem, og sagde:

28. bøde vi eder ikke alvorligen, at I ikke skulde lære i dette Navn? og see, I have

Hjertet, og de beraadte sig paa at slaae
dem ihjel.
34. Men der opstod en Pharisæer i Raadet, ved Navn Gamaliel, en Lovlærer, som var høit agtet af alt Folket, og bød, at de skulde lade Apostlerne træde lidet ud.
c. 22, 3.
35. Og han sagde til dem: I Israelitiske Mænd, tager eder selv vare med disse Mennesker, hvad I ville gjøre.
36. Thi for disse Dage opstod Theudas, som sagde sig selv at være Noget, og et Antal Mænd, henved fire hundrede, sloge sig til ham; han er ihjelslagen, og alle de, som adløde ham, ere adspredte og blevne til Intet.
37. Efter denne opstod Judas, den Galilæer, i (Skatte)-Udskrivelsens Dage, og bragte meget Folk til Affald med sig; han er og omkommen, og alle de, som adløde ham, bleve adspredte.
38. Og nu siger jeg eder: holder eder fra disse Mennesker, og lader dem fare; thi dersom dette Raad, eller denne Gjerning er af Menneskene, bliver det forstyrret;
Matth. 15, 15.
39. men er det af Gud, kunne I ikke forstyrre det. Lader eder dog ikke befindes,

3. Udseer derfor, Bro
syv Mænd, som have (g
og ere fyldte af den Hell
dom, hvilke vi kunne besti
retning.
4. Men vi ville blive v
Ordets Tjeneste. Rom.
5. Og denne Tale fand
hele Mængde, og de udv
en Mand fuld af Troe og
og Philippus, og Proch
og Timon, og Parmena
Tilhænger af Jødernes
chia;
6. hvilke de fremstilled
og disse bade, og lagde d
dem. c. 13,
7. Og Guds Ord hav
Disciplenes Tal formere
rusalem; og en stor H
annammede Troen.
8. Men Stephanus, f
Kraft, gjorde Undergje
Tegn iblandt Folket.
9. Men Nogle af dem,
Synagoge, der kaldes d
Cyrenæers, og Alexandri

og reve ham med (sig), og førte ham for Raadet.

13. Og de fremstillede falske Vidner, som sagde: dette Menneske lader ikke af at tale bespottelige Ord mod dette hellige Sted, og mod Loven; * Marc. 14, 55. 56.

14. thi vi have hørt ham sige: at JEsus, denne Nazaræer, skal forstyrre dette Sted, og forandre de Skikke, som Moses haver overantvordet os.

15. Og da alle de, som sadde i Raadet, stirrede paa ham, saae de hans Ansigt, som en Engels Ansigt.

7. Capitel.

Stephanus opregner Guds Velgjerninger imod det Jødiske Folk fra Abrahams indtil Salomons Tid, 1-50. bebreider derpaa Jødernes vedholdende Gjenstridighed, hvorover han udstødes og stenes, 51-60.

1. Men den Ypperste-Præst sagde: mon da dette haver sig saaledes?

2. Men han sagde: I Mænd, Brødre og Fædre, hører til! Herlighedens Gud aabenbaredes for vor Fader Abraham, der han var i Mesopotamien, forend han tog Bolig i Charan,

3. og han sagde til ham: gak ud af dit Land, og fra din Slægt, og kom til et Land, som jeg vil vise dig.

4. Da udgik han af de Chaldæers Land, og tog Bolig i Charan; og, der hans Fader var død, bød (Gud) ham flytte derfra til dette Land, som I nu boe udi.

5. Og han gav ham Intet deraf til Eie, end ikke en Fodbred; og (dog) lovede han ham, at give ham det til Besiddelse, og hans Afkom efter ham, endog han Intet Barn havde.

6. Men Gud sagde saaledes, at hans Afkom skulde boe som Udlændinge udi et fremmed Land, og de skulde gjøre den til Trælle, og handle ilde med den i fire hundrede Aar.

7. Og det Folk, under hvilket de skulle trælle, vil jeg dømme, sagde Gud; og derefter skulle de drage ud, og tjene mig paa dette Sted.

8. Og han gav ham Omskjærelsens Pagt; og saa avlede han Isak, og omskar ham den ottende Dag; og Isak (avlede) Jakob, og Jakob de tolv Patriarcher.

9. Og Patriacherne bare Avind mod Joseph, og solgte ham til Ægypten; og Gud var med ham.

10. Og han udfriede ham af alle hans Trængsler, og gav ham Naade og Viisdom for Pharao, Kongen i Ægypten, som satte ham til en Fyrste over Ægypten, og over sit hele Huus.

11. Men der kom Hungersnød over hele Ægyptens og Canaans Land og en stor Trængsel; og vore Fædre fandt ikke Føde.

12. Men der Jakob hørte, at der var Korn i Ægypten, sendte han vore Fædre ud første Gang.

13. Og anden Gang blev Joseph gjenkjendt af sine Brødre, og Josephs Slægt blev Pharao bekjendt.

14. Men Joseph sendte hen, og lod kalde sin Fader Jakob, og al sin Slægt til sig, fem og halvfjerdsindstyve Sjele.

15. Men Jakob drog ned til Ægypten; og han døde, og vore Fædre.

16. Og de bleve førte hen til Sichem, og lagte i den Grav, som Abraham kjøbte for Sølv af Amoriterne i Sichem.

17. Men der den Forjættelses Tid nærmede sig, som Gud havde tilsvoret Abraham, tog Folket til, og formeredes i Ægypten,

18. indtil en anden Konge opstod, som ikke havde kjendt Joseph.

19. Han brugte Trædskhed mod vor Slægt, og handlede ilde med vore Fædre, idet han lod deres smaae Børn kaste ud, at de ikke skulde formeres.

20. Paa den Tid blev Moses født, og var deilig for Gud: han blev opfostret i tre Maaneder i sin Faders Huus;

21. men der han var udsat, tog Pharaos Datter ham op, og opfostrede ham, sig selv til en Søn.

22. Og Moses blev oplært i al Ægypternes Viisdom; men han var mægtig i Ord og Gjerninger.

23. Men der han blev fyrretyve Aar gammel, fik han isinde, at besøge sine Brødre, Israels Børn.

24. Og der han saae En lide Uret, beskjermede han ham, og hevnede den, som blev ilde medhandlet, idet han slog Ægypteren ihjel.

25. Men han meente, at hans Brødre skulde forstaaet, at Gud gav dem Frelse ved hans Haand; men de forstode det ikke.

26. Men den anden Dag traf han Nogle, som trættedes, og formanede dem til Fred, sigende: I Mænd! I ere Brødre; hvi gjøre I hverandre Uret?

27. Men den, som gjorde sin Næste Uret, stødte ham fra sig, og sagde: hvo haver sat dig til en Øverste og Dommer over os?

34. Jeg haver grandt seet det Onde, mit
Folk lider, som er i Ægypten, og hørt deres Suk, og er nedkommen for at udfrie dem; og kom nu hid, jeg vil sende dig til Ægypten.
35. Denne Moses, hvilken de fornegtede, sigende: hvo haver sat dig til en Overste og Dommer? ham sendte Gud, (til at være) en Overste og Befrier, ved Engelens Haand, som aabenbaredes for ham i Tornebusken.
36. Denne udførte dem, der han havde gjort Undergjerninger og Tegn i Ægyptl Land, og i det røde Hav, og i Orkenen i fyrretyve Aar.
37. Denne er den Moses, som sagde til Israels Børn: HErren eders Gud skal af eders Brødre opreise eder en Prophet, som mig, ham skulle I høre.
38. Denne er den, som i Menigheden udi Orkenen stod mellem Engelen, som talede til ham paa Sinai Bjerg, og vore Fædre, den, som annammede de levende Ord, for at give os (dem),
39. hvem eders Fædre ikke vilde adlyde, men stødte ham fra sig, og vendte i deres Hjerter tilbage til Ægypten, sigende til Aron:

vids Dage,
46. som fandt Naade
gjerede at udsee et Tabern
Gud.
47. Men Salomo bygge
48. Dog den Høieste bo
byggede med Hænder,
siger: c. 17,
49. Himmelen er mig
Jorden mine Fødders
Huus ville I bygge mig
eller hvilket er min Hvile
50. Haver ikke min
dette?
51. I haarde Halse og
Hjerte og Øren! I imod
Hellig Aand; som eders
52. Hvilken af Proph
ikke eders Fædre? og de
som forud forkyndte den
kommelse, hvis Forrædere
ere blevne;
53. I, som annammed
Engles Besørgelse, og hav
Gal. 3, 19.
54. Men der de hørte de
i deres Hjerter, og de bede
men imod ham.

holdt for deres Øren, og stormede samdrægtigen ind paa ham.
58. Og de stødte ham ud udenfor Staden, og stenede ham; og Vidnerne lagde deres Klæder af ved en ung Mands Fødder, som hedte Saulus. c. 22, 20.
59. Og de stenede Stephanus, som bad og sagde: HErre JEsu, annam min Aand! Luc. 23, 46.
60. Men han faldt paa Knæe, og raabte med høi Røst: HErre! tilregn dem ikke denne Synd! og som han dette sagde, sov han hen. Matth. 5, 44. Luc. 23, 34.

8. Capitel.

Saulus forfølger Menigheden, 1-4. Philippus omvender Samaritanerne, 5-13. Apostlerne lægge Hænder paa dem, de faae den Hellig Aand; Simon vil kjøbe Aandens Gaver, og irettesættes derfor, 14-25. Philippus omvender og døber Kammersvenden, 26-40.

1. Men ogsaa Saulus havde Velbehag i hans Mord. Men paa den Dag begyndte en stor Forfølgelse over Menigheden i Jerusalem; og de adspredtes alle over Judæas og Samarias Egne, undtagen Apostlerne. c. 7, 58. c. 22, 20.
2. Men gudfrygtige Mænd udbare Stephanus, og holdt stor Klage over ham. Matth. 14, 12.
3. Men Saulus foer frem med Vold mod Menigheden, og gik ind i Husene, og frembrog baade Mænd og Qvinder, og overantvordede dem i Fængsel. c. 22, 4. c. 26, 10. 11.
4. De Adspredte gik imidlertid omkring, og forkyndte Evangeliets Lære. c. 11, 19.
5. Men Philippus kom ned til den Stad Samaria, og prædikede Christum for dem. c. 6, 5.
6. Og Folket gav samdrægtigen Agt paa det, som sagdes af Philippus, idet de hørte og saae de Tegn, som han gjorde.
7. Thi af Mange, som havde urene Aander, fore disse ud, raabende med høi Røst; men mange Værkbrudne og Halte bleve helbredte. Marc. 16, 17.
8. Og der blev en stor Glæde i denne Stad. Joh. 4, 39. 40 fgg.
9. Men en Mand, ved Navn Simon, havde før drevet Trolddom i Staden og forvildet det Samaritanske Folk, og sagt sig selv at være stor.
10. Til ham holdt Alle sig, baade Smaae og Store, og sagde: denne er den Guds Kraft, den store.
11. Men de holdt sig til ham, forbi han havde en lang Tid forvildet dem med Trolddoms-Konster.
12. Men der de troede Philippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige og JEsu Christi Navn, bleve de døbte, baade Mænd og Qvinder.
13. Men Simon troede og selv, og der han var døbt, blev han stadig hos Philippus; og da han saae de Tegn og store kraftige Gjerninger, som skede, forundrede han sig storligen.
14. Men der Apostlerne i Jerusalem hørte, at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem;
15. hvilke, der de vare komne ned, bade for dem, at de maatte faae den Hellig Aand. c. 2, 38
16. — Thi den var endnu ikke falden paa nogen af dem; men de vare alene døbte i den HErres JEsu Navn. — c. 19, 2.
17. Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Hellig Aand. c. 6, 6. c. 13, 3.
18. Men der Simon saae, at den Hellig Aand blev given ved Apostlernes Haandspaalæggelse, bragte han dem Penge, sigende:
19. giver og mig denne Magt, at, hvem jeg lægger Hænderne paa, han maa faae den Hellig Aand.
20. Men Petrus sagde til ham: dine Penge være forbandede tilligemed dig, fordi du mener at kunne erhverve den Guds Gave for Penge. Matth. 10, 8.
21. Du haver ikke Deel eller Lod i denne Lære; thi dit Hjerte er ikke ret for Gud.
22. Omvend dig derfor fra denne din Ondskab, og beed Gud, om maaskee dit Hjertes Tanker maatte forlades dig.
23. Thi jeg seer, at du er betagen af en bitter Galde, og besnæret af Uretfærdighed.
24. Men Simon svarede, og sagde: beder I for mig til HErren, at Intet af det, som I have sagt, skal komme over mig.
25. Men der de havde vidnet, og talet HErrens Ord, vendte de tilbage til Jerusalem, og prædikede Evangelium i mange af de Samaritaners Byer.
26. Men HErrens Engel talede til Philippus, og sagde: staae op, og gak mod Sønden paa den Vei, som gaaer ned fra Jerusalem til Gaza; den er øde.
27. Og han stod op og gik hen; og see, der var en Æthioper, en Kammersvend, en mægtig Mand hos Candace, Æthio-

oplukte han ikke sin Mund. Es. 53, 7. 8.

33. I hans Fornedrelse blev hans Dom fuldendt, men hvo skal kunne berette hans Livstid, efterdi hans Liv er borttaget fra Jorden!

34. Men Kammersvenden spurgte Philippus, og sagde: jeg beder dig, (sig mig,) om hvem taler Propheten dette? om sig selv eller om en Anden?

35. Men Philippus oplod sin Mund, og, begyndende fra dette Skriftsted, forkyndte han ham Evangelium om JEsu.

36. Men som de droge frem ad Veien, kom de til noget Vand, og Kammersvenden sagde: see, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt?

37. Men Philippus sagde: dersom du troer af ganske Hjerte, maa det skee. Men han svarede, og sagde: jeg troer, at JEsus Christus er Guds Søn. Matth. 16, 16.

38. Og han bød Vognen holde; og de nedstege begge i Vandet, baade Philippus og Kammersvenden, og han døbte ham.

39. Men der de opstege af Vandet, borttykkede HErrens Aand Philippus, og Kammersvenden saae ham ikke mere; thi han drog glad sin Vei.

forfølger; det vil blive
pe imod Braadden.

6. Og han sagde ba
HErre! hvad vil du, a
HErren sagde til han
ind i Staden, og det
dig der at gjøre.

7. Men de Mænd,
ham, stode forfærdede,
sten, men saae Ingen.

8. Men Saulus reist
men der han oplod s
Ingen, men de ledte h
og førte ham ind i D.

9. Og han saae ikke
aad ikke, ei heller drak

10. Men der var en
scus, ved Navn Anani
til ham i et Syn: A
sagde: see, her er jeg,

11. Men HErren sa
op, og gaae hen i de
den Lige, og spørg i J
ved Navn Saulus fr
han beder;

12. og han har seet

enne er mig et udvalgt Redskab,
: mit Navn frem for Hedninger,
:, og Israels Børn;
eg vil vise ham, hvormeget det
it lide for mit Navns Skyld.
2 Cor. 11, 23 fgg.
i Ananias gik hen, og kom ind i
lagde Hænderne paa ham, og
aul, Broder! HErren, JEsus,
baredes for dig paa Veien, ad
i kom, har udsendt mig, at du
dit Syn igjen, og fyldes med
Aand.
strax faldt fra hans Øine lige-
., og han fik i det samme sit Syn
tod op, og blev døbt;
han fik Mad, og blev styrket.
lus blev nogle Dage hos Disci-
vare i Damascus.
strax prædikede han Christum i
rne, at han er den Guds Søn.
: Alle, som det hørte, forbause-
ide: er det ikke den, som i Je-
rfulgte dem, som paakalde dette
var kommen hid, for at føre dem
de Ypperste-Præster?
. Saulus styrkedes end mere, og
Joderne, som boede i Dama-
viiste, at denne er Christus.
mange Dage derefter holdt
aad om at slaae ham ihjel.
2 Cor. 11, 32. 33.
Saulus fik deres Anslag at
de bevogtede Portene baade
at, at de kunde ihjelslaae ham.
Disciplene toge ham om Nat-
igte ham over Muren, idet de
n ned i en Kurv.
der Saulus kom til Jerusa-
te han at holde sig nær til Di-
ig de frygtede alle for ham, og
at han var en Discipel.
Gal. 1, 18.
Barnabas tog ham til sig, og
til Apostlerne; og han fortalte
des han havde seet HErren paa
at han havde talet til ham, og
an i Damascus havde lært fri-
JEsu Navn.
an gik ind, og gik ud med dem
i,
erte frimodigen i den HErres
n; og han talede og tvistede
kfødte Jøder; men de toge sig
e ham ihjel
da Brødrene fik det at vide,

førte de ham til Cæsarea, og sendte ham
derfra til Tarsus. c. 11, 25.
31. Saa havde da Menighederne Fred
over hele Judæa, og Galilæa, og Sama-
ria, og opbyggedes, og gik frem i HErrens
Frygt, og i den Hellig Aands Trøst, og
bleve formerede.
32. Men det skede, der Petrus drog alle-
vegne omkring, at han kom ogsaa til de
Hellige, som boede i Lydda.
33. Men der fandt han en Mand, ved
Navn Æneas, som havde ligget otte Aar
ved Sengen, og var værkbruden.
34. Og Petrus sagde til ham: Æneas,
JEsus Christus helbreder dig, staae op,
reed selv under dig, og han stod strax op.
Matth. 9, 6.
35. Og alle, som boede i Lydda og Sa-
ron, saae ham, og omvendte sig til HErren.
36. Men der var en Discipelinde i Jop-
pe, ved Navn Tabitha, — hvilket udlagt
betyder Dorkas, — hun var riig paa gode
Gjerninger og Almisser, som hun gav.
c. 10, 2.
37. Men det begav sig i de samme Dage,
at hun blev syg, og døde; da toede de
hende, og lagde hende paa Salen.
38. Men, efterdi Lydda var nær ved
Joppe, udsendte Disciplene, der de hørte,
at Petrus var der, to Mænd til ham, og
bade ham, at han ikke vilde tøve med at
komme over til dem.
39. Men Petrus stod op, og gik med
dem; og der han kom derhen, førte de ham
op paa Salen; og alle Enkerne stode om-
kring ham, og græd, og viste ham de Kjort-
ler og Klæder, som samme Dorkas gjorde
den Stund, hun var hos dem.
40. Men Petrus viste Alle ud, faldt paa
Knæe, og bad; og han vendte sig til Le-
gemet, og sagde: Tabitha, staae op! Men
hun oplod sine Øine, og der hun saae Pe-
trus, satte hun sig op.
41. Men han gav hende Haanden, og
reiste hende op; og han kaldte ad de Hel-
lige og Enkerne, og fremstillede hende le-
vende.
42. Men det blev vitterligt over hele
Joppe, og Mange troede paa HErren.
43. Og det skeede, at han blev mange
Dage i Joppe hos en Simon, en Garver.
c. 10, 6.

10. Capitel.

Den gudfrygtige Cornelius seer en Engel i et Syn, sender Bud til Petrus, 1-8. Petri Henrykkelse; han gaaer med til Cæsarea, 9-24. Hans Tale og

Prædiken for Cornelius og andre Hedninger om Christo; de faae den Hellig Aand, og døbes siden, 25-48.

1. Men der var en Mand i Cæsarea, ved Navn Cornelius, en Hovedsmand af den Rode, som kaldtes den Italieniske;
2. han var from, og frygtede Gud med sit ganske Huus, og gav Folket mange Almisser, og bad altid til Gud. v. 22.
3. Han saae klarligen i et Syn, ved den niende Time paa Dagen, en Guds Engel, som kom ind til ham, og sagde til ham: Cornelius!
4. Men han saae stivt paa ham, og blev forfærdet, og sagde: hvad er det, Herre? han sagde til ham: dine Bønner og dine Almisser ere stegne op til Ihukommelse for Gud.
5. Og send nu Nogle til Joppe, og lad hente Simon, som kaldes med Tilnavn Petrus.
6. Han er til Herberge hos en vis Simon, en Garver, hvis Huus er ved Havet; han skal sige dig, hvad dig bør at gjøre.
7. Men der Engelen, som talede til Cornelius, var bortgangen, kaldte han to af sine Huussvende, og en gudfrygtig Stridsmand af dem, som vare ideligen om ham,
8. og han fortalte dem det altsammen, og udsendte dem til Joppe.
9. Men den anden Dag, der disse reiste paa Veien, og kom nær til Staden, steeg Petrus op paa Huset for at bede ved den sjette Time.
10. Men han blev meget hungrig, og vilde have Noget at spise. Men imedens de lavede (det) til, overfaldt ham en Henrykkelse;
11. og han saae Himmelen aabnet, og Noget fare ned til sig, som en stor linned Dug, der var bunden ved de fire Hjørner, og nedlodes paa Jorden; Luc.13,29.
12. i hvilket vare allehaande Jordens firefoddede Dyr, baade vilde Dyr, og krybende Dyr, og Himmelens Fugle.
13. Og en Røst skete til ham: staae op, Petrus, slagt og æd!
14. Men Petrus sagde: ingenlunde, Herre! thi jeg haver aldrig ædet noget Vanhelligt eller Ureent.
15. Og Røsten sagde atter anden Gang til ham: hvad Gud haver renset, holde du ikke for ureent! Matth. 15, 11.
Rom. 14, 14. 17. 1 Tim. 4, 4. Tit. 1, 15.
16. Men dette skete tre Gange, og Dugen blev optaget igjen til Himmelen.
17. Men der Petrus tvivlede ved sig selv om, hvad det Syn skulde være, som han havde seet, see, da stode de Mænd for Døren, som vare udsendte af Cornelius, og havde opspurgt Simons Huus;
18. og de raabte og spurgte, om Simon, som kaldes med Tilnavn Petrus, var der i Herberge.
19. Men idet Petrus grublede over Synet, sagde Aanden til ham: see, tre Mænd lede efter dig;
20. men staae op, stig ned, og drag med dem, uden at tvivle; thi jeg haver udsendt dem.
21. Men Petrus steeg ned til Mændene, som vare sendte til ham fra Cornelius, og sagde: see, jeg er den, som I lede efter: hvad er Aarsagen, hvorfor I ere her?
22. Men de sagde: Cornelius, en Hovedsmand, en retfærdig Mand, og som frygter Gud, som haver godt Vidnesbyrd af alt Jødernes Folk, har faaet guddommelig Befaling ved en hellig Engel, at han skulde lade dig hente til sit Huus, og høre dine Ord. v. 2. Luc. 7, 4. 5.
23. Da kaldte han dem ind, og gav dem Herberge; men den anden Dag drog Petrus ud med dem, og nogle af Brødrene fra Joppe gik med ham.
24. Og den følgende Dag kom de til Cæsarea. Men Cornelius ventede paa dem, og havde sammenkaldt sine Paarørende og nærmeste Venner.
25. Men som det skede, at Petrus gik ind, mødte Cornelius ham, og faldt ned for hans Fødder, og tilbad.
26. Men Petrus reiste ham op, og sagde: staae op; jeg er og selv et Menneske.
Aab. 19, 10. c. 22, 8. 9.
27. Og der han havde talet med ham, gik han ind, og fandt Mange, som vare komne tilsammen.
28. Og han sagde til dem: I vide, hvor utilbørligt det er for en jødisk Mand, at omgaaes med eller komme til En, som er af et fremmed Folk; men Gud viste mig, ikke at kalde noget Menneske vanhelligt eller ureent. Joh. 4, 9. Ap. G. 11, 3.
29. Derfor kom jeg og uden Modsigelse, der jeg blev hentet; jeg spørger eder derfor, hvorfor I hentede mig.
30. Og Cornelius sagde: for fire Dage siden fastede jeg indtil denne Time, og ved den niende Time bad jeg i mit Huus. Og see, en Mand stod for mig i et skinnende Klædebon,

31. og han sagde: Cornelius! din Bøn
bønhørt, og dine Almisser ere ihukom-
de for Gud; v. 4. Luc. 1, 13.
32. Send derfor til Joppe, og lad kalde
dig Simon, som kaldes med Tilnavn
etrus; han er til Herberge i Garveren
imons Huus ved Havet; han skal tale
dig, naar han kommer.
33. Derfor sendte jeg strax til dig; og
gjorde vel, at du kom. Nu ere vi der-
r alle tilstede for Guds Aasyn, for at
re alt det, som dig er befalet af Gud.
34. Men Petrus oplod Munden, og
gde: Jeg befinder i Sandhed, at Gud
seer ikke Personer; Rom. 2, 11.
Gal. 2, 6. 1 Petr. 1, 17.
35. men hvo iblandt alle Folk, som ham
ygter og gjør Retfærdighed, er ham be-
gelig.
36. Hvad det Ord angaaer, som han
sendte til Israels Børn, der han i
angeliet lod forkynde Fred ved JEsum
ristum: — han er Alles HErre! —
Joh. 16, 33. Rom. 5, 1. Col. 1, 20. 1 Cor. 8, 6.
37. da vide I, hvad der er skeet over al
dæa, hvilket begyndte fra Galilæa, efter
n Daab, som Johannes prædikede:
Matth. 4, 12 fgg.
38. angaaende JEsum af Nazareth,
orledes Gud salvede ham med den Hellig
nd og Kraft; han som drog omkring,
gjorde vel, og helbredede alle, som vare
ervældede af Djævelen, thi Gud var
ed ham; Luc. 4, 18. Joh. 3, 2.
39. og vi ere Vidner til alt det, som
n haver gjort baade i Jødernes Land og
Jerusalem, (han), hvilken de sloge ihjel,
et de hængte ham paa et Træ,
Joh. 15, 27. Ap. G. 5, 32.
40. ham opreiste Gud den tredie Dag,
lod ham aabenbares; c. 2, 24.
41. ikke for alt Folket, men for de Vid-
r, som forud vare udvalgte af Gud, for
nemlig, vi som aade og drak med ham,
terat han var opstanden fra de Døde.
Joh. 15, 27. c. 20, 19. 26. 1 Cor. 15, 5 fgg.
Luc. 24, 30. Joh. 21, 13.
42. Og han haver budet os at prædike
r Folket, og at vidne, at han er den af
ud bestemte Levendes og Dødes Dom-
er. Joh. 5, 27. Ap. G. 17, 31.
Rom. 14, 9. 2 Cor. 5, 10.
43. Denne give alle Propheterne det
idnesbyrd, at hver den, som troer paa
am, skal faae Syndernes Forladelse ved
ans Navn. 1 Joh. 2, 12.
44. *Der Petrus endnu talede disse* Ord,
faldt den Hellig Aand paa alle dem, som
hørte Ordet. c. 4, 31. c. 8, 17
45. Og de af Omskjærelsen, som troede,
saa mange, som vare komne med Petrus,
bleve meget forfærdede over, at den Hellig
Aands Gave blev og udøst over Hednin-
gerne; c. 15, 8.
46. thi de hørte dem tale med (frem-
mede) Tungemaal, og høiligen prise Gud.
47. Da svarede Petrus: mon Nogen
kan formene Vandet, at disse ikke skulle
døbes, som have annammet den Hellig
Aand, ligesom og vi?
48. Og han befoel, at de skulde døbes i
HErrens Navn. Da bade de ham, at
blive der nogle Dage. Joh. 4, 40.

11. Capitel.

Petrus forsvarer det, at han var gaaet ind til Hedningerne, 1-18. De adspredte Disciple prædike her og der; i Antiochia omvendes Mange; Barnabas sendes til dem, og styrker dem, 19-24. Barnabas henter Saulus til Antiochia; Agabus forkynder en Dyrtid; der samles Almisse til de Christne i Judæa, 25-30.

1. Men Apostlerne og Brødrene, som vare i Judæa, hørte, at ogsaa Hedningerne havde annammet Guds Ord.
2. Og der Petrus kom op til Jerusalem, twistede de, som vare af Omskjærelsen, med ham, og sagde: c. 10, 45.
3. Du gik ind til Mænd, som have Forhud, og aad med dem. c. 10, 28.
4. Men Petrus begyndte, og forklarede dem det i Sammenhæng, og sagde:
5. Jeg var i Staden Joppe, og bad; og jeg saae i Henrykkelse et Syn, nemlig Noget, som kom ned, ligesom en stor linned Dug, som nedlodes fra Himmelen ved dets fire Hjørner, og det kom hen til mig.
c. 9, 43. c. 10, 8.
6. Der jeg stirrede paa det, blev jeg vaer, og saae Jordens firefødbede Dyr, baade vilde Dyr, og krybende Dyr, og Himmelens Fugle.
7. Men jeg hørte en Røst, som sagde til mig: staae op, Petrus, slagt og æd!
8. Men jeg sagde: ingenlunde, HErre! thi aldrig kom noget Vanhelligt eller Ureent i min Mund.
9. Men Røsten svarede mig anden Gang af Himmelen: hvad Gud haver renset, holde du ikke for Ureent.
10. Men dette skede tre Gange; og det blev altsammen igjen draget op til Himmelen.
11. Og see, i det samme stode tre Mænd

12. Men Aanden sagde til mig, at jeg skulde gaae med dem, og ikke tvivle; men og disse sex Brødre droge med mig, og vi gik ind i Mandens Huus. c. 10, 23.

13. Og han kundgjorde os, hvorledes han havde seet en Engel staaende i sit Huus, der sagde til ham: send Mænd til Joppe, og lad hente Simon, som kaldes med Tilnavn Petrus,

14. han skal tale Ord til dig, ved hvilke du og dit ganske Huus skal frelses.

15. Men idet jeg begyndte at tale, faldt den Hellig Aand paa dem, ligesom og paa os i Begyndelsen. c. 2, 4.

16. Men jeg kom HErrens Ord ihu, der han sagde: Johannes døbte vel med Vand, men I skulle døbes med den Hellig Aand.
c. 1, 5. Matth. 3, 11.

17. Dersom Gud da haver givet dem ligesaadan Gave, som og os, der de troede paa den HErre JEsum Christum, hvo var da jeg, at jeg skulde kunne hindre Gud?

18. Men der de hørte det, bleve de rolige, og lovede Gud og sagde: saa haver Gud og givet Hedningerne Omvendelse til Livet.

19. De da, som vare adspredte formedelst den Trængsel, som opkom over Stephanus, gik omkring indtil Phoenicien, og Cypern, og Antiochia, og talede Ordet til Ingen, uden til Jøderne alene. c. 8, 1.

20. Men iblandt dem vare nogle Mænd fra Cypern og Cyrene, som kom til Antiochia, og talede til de Græske, og forkyndte Evangeliet om den HErre JEsum.

21. Og HErrens Haand var med dem; og et stort Antal troede, og omvendte sig til HErren. c. 4, 4. c. 5, 14. c. 9, 42.

22. Men Talen om dem kom Menigheden i Jerusalem for Øren; og de udsendte Barnabas, at han skulde drage til Antiochia.

23. Denne, der han var kommen derhen, og saae Guds Naade, glædede sig, og formanede Alle, at de med Hjertets Forsæt skulde blive ved HErren; c. 13, 43.

24. thi han var en god Mand, og fuld af den Hellig Aand og Troe. Og meget Folk blev ført til HErren. c. 6, 5.

25. Men Barnabas drog ud til Tarsus, for at opsøge Saulus; og der han fandt hem, førte han ham til Antiochia.
Gal. 2, 11.

26. Men det skede, at de et heelt Aar bleve samlede i Menigheden, og lærte me-

27. Men i de samme Dage kom Propheter ned fra Jerusalem til Antiochia.

28. Men en af dem ved Navn Agabus, stod op, og tilkjendegav ved Aanden, at der skulde komme en stor Hunger over Jorderige, hvilken og kom under Keiser Claudius. c. 21, 10.

29. Men Disciplene besluttede at sende Noget, enhver efter hvad han formaaede, til Hjælp for Brødrene, som boede i Judæa; Rom. 15, 25 fgg. 1 Cor. 16, 1.
2 Cor. 8, 4. Gal. 2, 10.

30. hvilket de ogsaa gjorde, og skikkede det til de Ældste, ved Barnabæ og Sauli Haand. c. 12, 25.

12. Capitel.

Herodes lader Jakob dræbe, og Petrus sætte i Fængsel, hvorfra denne frelses ved en Engel, 1-17. Herodis Gjerninger, Stolthed og Død, 18-23. Guds Ords Fremgang; Barnabas og Saulus reise, og tage Johannes Marcus med sig, 24. 25.

1. Men ved den samme Tid lagde Kong Herodes Haand paa nogle af Menigheden, for at mishandle dem.

2. Men han lod Jakob, Johannis Broder, henrette med Sværd.

3. Og der han saae, at det behagede Jøderne, blev han ved, og lod ogsaa Petrus gribe; — men det var de usyrede Brøds Dage. —

4. Der han havde grebet ham, satte han ham i Fængsel, og overantvordede ham til fire Vagtskifter, hvert paa fire Mand, for at bevogte ham, da han efter Paasken vilde føre ham frem for Folket.

5. Saa blev da Petrus bevogtet i Fængslet; men der skede af Menigheden idelig Bøn til Gud for ham.

6. Men der Herodes vilde føre ham frem, sov Petrus i den samme Nat mellem to Stridsmænd, bunden med to Lænker; og Vagterne for Døren toge vare paa Fængslet.

7. Og see, HErrens Engel stod ved ham, og et Lys skinnede i Fængslet; men han slog Petrus paa Siden, og vakte ham op, og Lænkerne faldt ham af Hænderne.
c. 5, 19. Luc. 2, 9.

8. Og Engelen sagde til ham: bind op om dig, og bind dine Saaler paa; men han gjorde saaledes. Og han sagde til ham: kast din Kappe om dig, og følg mig.
Marc. 6, 9.

Og han gik ud, og fulgte ham; og
ikke, at det, som skede ved Engelen,
irkeligt, men meente, at han saae et

Men de gik igjennem den første og
a Vagt, og kom til den Jernport, ad
n man gaaer til Staden; denne lo-
p af sig selv for dem, og de kom ud,
k een Gade frem, og strax skiltes En-
fra ham. c. 16, 26.
Og der Petrus kom til sig selv, sag-
n: nu veed jeg i Sandhed, at HEr-
udsendte sin Engel, og udfriede mig
Herodis Haand, og fra al det jødiske
s Forventelse.
Og som han besindede sig, kom han
Mariæ Huus, en Moder til den Jo-
es, som kaldtes med Tilnavn Marcus,
Mange vare forsamlede, og bade.
c. 15, 37. Col. 4, 10.
Men da Petrus bankede paa For-
s Dør, kom en Pige ved Navn Rhode
, for at høre efter.
Og da hun kjendte Petri Røst, aab-
hun af Glæde ikke Forstuen, men løb
og forkyndte dem, at Petrus stod for
uen.
Da sagde de til hende: du raser.
hun stod fast derpaa, at det var
des. Men de sagde: det er hans
l.
Men Petrus blev ved at banke paa.
er de lode op, saae de ham, og bleve
forfærdede.
Da vinkede han ad dem med Haan-
at de skulde tie, og han fortalte dem,
ledes HErren havde ført ham ud af
gslet. Men han sagde: forkynder Ja-
og Brødrene dette. Og han gik ud,
rog til et andet Sted.
Men der det blev Dag, blev der ikke
i Forvirring iblandt Stridsmændene,
r) hvor Petrus var bleven af.
Men der Herodes lod ham søge og fandt
ikke, forhørte han Vogterne, og be-
at de skulde bortføres (for at straf-
; og han drog ned fra Judæa til Cæ-
i, og opholdt sig der.
. Men Herodes havde isinde, at føre
; mod de Tyrer og Sidonier; men de
samdrægtigen til ham, og fik Blastus,
var Kongens Kammertjener, paa sin
e, og bade om Fred, fordi deres Land
ævnetsmidler fra Kongens.
. Men paa en bestemt Dag iførte He-
s sig et kongeligt Klædebon, og satte

sig paa Thronen, og holdt en Tale til
dem.
22. Men Folket raabte til ham: det er
Guds Røst, og ikke et Menneskes!
23. Men strax slog HErrens Engel ham,
fordi han ikke gav Gud Æren; og han
blev fortæret af Orme, og opgav Aanden.
24. Men Guds Ord havde Fremgang
og udbredtes. Ap. G. 6, 7. c. 19, 20.
25. Men Barnabas og Saulus kom til-
bage fra Jerusalem, efterat de havde fuld-
ført deres Ærinde; og de havde ogsaa ta-
get Johannes med sig, som kaldtes med
Tilnavn Marcus. c.11,29.30. c.15,37.

13. Capitel.

Den Hellig Aand kalder Barnabas og Saulus til at prædike for Hedningerne, 1-3. de prædike i Salamis og Paphus, hvor Sergius Paulus omvendes, og Elimas straffes, 4-12. Johannes Marcus forlader dem; Paulus prædiker i Antiochia i Pisidien om Christo, 13-43. Jøderne forbittres; Apostlerne gaae til Iconium, 44-52.

1. Men der vare nogle Propheter og
Lærere i Antiochia, i den der værende
Menighed, nemlig Barnabas og Simeon,
som kaldtes Niger, og Lucius den Cyre-
næer, og Manaen, som var opfødt med He-
rodes den Fjerdings-Fyrste, og Saulus
c. 11, 27. c. 15, 32.
2. Men der de holdt Gudstjeneste og
fastede, sagde den Hellig Aand: udtager
mig dog Barnabas og Saulus til den
Gjerning, til hvilken jeg haver kaldet dem!
Rom. 1, 1. Gal. 1, 15. c. 2, 9. 1 Tim. 2, 7.
3. Da fastede de, og bade, og lagde Hæn-
derne paa dem, og lode dem gaae.
c. 14, 23. c. 6, 6. c. 3, 17.
4. Disse, der de vare udsendte af den
Hellig Aand, droge da ned til Seleucia, og
seilede derfra til Cypern.
5. Og der de vare i Salamis, forkyndte
de Guds Ord i Jødernes Synagoger; men
de havde ogsaa Johannes med for at gaae
dem tilhaande. c. 12, 12. 25.
6. Og der de vare dragne gjennem hele
Øen til Paphus, fandt de en Troldkarl, en
falsk Prophet, en Jøde, hvis Navn var
Barjesus,
7. som var hos Landshøvdingen Sergius
Paulus, en forstandig Mand; denne
kaldte Barnabas og Saulus til sig, og
begjerede, at høre Guds Ord.
8. Men Elimas, (det er) Troldkarlen,
— thi saa udtydedes hans Navn — stod
dem imod, og søgte at afvende Landshøv-
dingen fra Troen. 2 Tim. 3, 8.

9. Men Saulus, — som og kaldes Paulus — fyldt med den Hellig Aand, saae stivt paa ham, og sagde:

10. O du Djævelens Barn, fuld af al List og al Skalkhed, al Retfærdigheds Fiende! vil du ikke lade af, at forvende HErrens de rette Veie?
Joh. 8, 44. 1 Joh. 3, 8.

11. Og see nu, HErrens Haand er over dig; og du skal vorde blind, og til en Tid ikke see Solen. Men strax faldt Taage og Mørke paa ham; og han gik omkring, og søgte efter Nogen, som kunde lede ham ved Haanden.

12. Der Landshøvdingen saae det, som var skeet, troede han, og forundrede sig saare over HErrens Lære.

13. Men der Paulus, og de, som vare med ham, fore bort fra Paphus, kom de til Perge i Pamphylien. Men Johannes skilte sig fra dem, og vendte tilbage til Jerusalem. c. 15, 38.

14. Men de droge videre fra Perge, og kom til Antiochia i Pisidien, og gik ind i Synagogen paa Sabbatsdagen, og satte sig.

15. Men efter Lovens og Propheternes Læsning sendte de Overste for Synagogen til dem, og lod sige: I Mænd, Brødre! have I nogen Formanings-Tale til Folket, da siger frem. c. 15, 21.

16. Men Paulus stod op, og slog til Lyd med Haanden, og sagde: I Israelitiske Mænd, og I, som frygte Gud, hører til!

17. Dette Folks, Israels Gud udvalgte vore Fædre, og ophøiede Folket, der de boede som Udlændinge i Egypti Land, og førte dem derfra med en høi Arm.

18. Og henved fyrretyve Aars Tid fordrog han deres Sæder i Ørkenen.

19. Og han udslettede syv Folk i Canaans Land, og deelte disses Land iblandt dem efter Lod.

20. Og derefter i henved fire hundrede og halvtredsindstyve Aar gav han dem Dommere, indtil Propheten Samuel.

21. Og derefter bade de om en Konge; og Gud gav dem Saul, Kis Søn, en Mand af Benjamins Stamme, i fyrretyve Aar.

22. Og der han havde taget ham bort, opreiste han dem David til Konge, om hvilken han og vidnede, og sagde: jeg haver fundet David, Isai (Søn), en Mand efter mit Hjerte, som skal gjøre al min Villie. 1 Sam. 13, 14.

23. Af dennes Afkom opreiste Gud efter Forjættelsen Israel en Frelser, JEsum.
Matth. 1, 6. Luc. 1, 27. c. 2, 4.

24. Og Johannes prædikede forud, for hans Fremtrædelse, Omvendelses Daab for alt Israels Folk. Matth. 3, 1. 2.
Ap. G. 19, 4.

25. Men der Johannes havde fuldkommet Løbet, sagde han: hvem formode I mig at være? jeg er ikke den; men see, den kommer efter mig, hvis Fodders Sko jeg ikke er værdig at løse.
Joh. 1, 20. Marc. 1, 7.

26. I Mænd, Brødre, Sønner af Abrahams Æt, og de, som frygte Gud iblandt eder, eder er denne Saliggjørelses Ord sendt.
Matth. 10, 6. Ap. G. 13, 46.

27. Thi de, som boe i Jerusalem, og deres Overster, der de ikke kjendte denne, opfyldte de ogsaa, idet at de fordømte ham, Propheternes Ord, som blive læste hver Sabbat, Joh. 16, 3. Ap. G. 3, 17.
1 Cor. 2, 8. Ap. G. 15, 21.

28. og alligevel de fandt ingen Døds-Skyld hos ham, bade de dog Pilatus, at han maatte ihjelslaaes;
Matth. 27, 22. Marc. 15, 13.

29. men der de havde fuldkommet alle Ting, som ere skrevne om ham, nedtoge de ham af Træet, og lagde ham i en Grav.
Matth. 27, 59.

30. Men Gud opreiste ham fra de Døde.
Matth. 28, 6. Marc. 16, 6.

31. og han blev seet mange Dage af dem, som vare gangne med ham op fra Galilæa til Jerusalem; hvilke ere hans Vidner for Folket. Matth. 28, 9.
Marc. 16, 9. 12. 14. Luc. 24, 36. Joh. 21, 1 fgg.
Ap. G. 1, 3. 1 Cor. 15, 5 fgg.

32. Ogsaa vi forkynde eder formedelst Evangelium den Forjættelse, som er skeet til Fædrene, at Gud haver opfyldt den for os, deres Børn, idet han opreiste JEsum.

33. Som og skrevet er i den anden Psalme: Du er min Søn: i Dag haver jeg født dig. Ps. 2, 7. Ebr. 1, 5. c. 5, 5.

34. Men at han haver opreist ham fra de Døde, der ingenlunde skal vende tilbage til Forraadnelse, derom haver han saaledes sagt: jeg vil holde eder de hellige (Løfter) til David, de trofaste. Es. 55, 3.

35. Derfor siger han og i en anden (Psalme): du skal ikke tilstede din Hellige at see Forraadnelse. Ps. 16, 10. Ap. G. 2, 27.

36. Thi David, der han havde i sin Livstid tjent Guds Raadslutning, sov hen.

og blev henlagt til sine Fædre, og saae Forraadnelse; c. 2, 29.
37. men den, som Gud opreiste, saae ikke Forraadnelsen.
38. Saa være det eder vitterligt, I Mænd, Brødre! at ved ham kundgjøres der Syndernes Forladelse;
Luc. 24, 47. Ap. G. 10, 43. Rom. 8, 3. Gal. 2, 16. 1 Joh. 2, 12.
39. og fra Alt, hvorfra I ikke kunne vorde retfærdiggjorte ved Mose Lov, retfærdiggjøres ved ham Enhver, som troer.
Rom. 10, 4.
40. Seer nu til, at det ikke kommer over der, som er sagt ved Propheterne:
Hab. 1, 5.
41. Seer, I Foragtere! og forundrer der, og bliver til Intet; thi jeg gjør en Gjerning i eders Dage, en Gjerning, hvilken I ikke ville troe, dersom Nogen fortalte eder den.
42. Men der de gik ud af Jødernes Synagoge, bade Hedningerne, at de samme Ord maatte tales for dem paa den følgende Sabbat. v. 44.
43. Men der Synagogen var opløst, fulgte mange Jøder og gudfrygtige Tilhængere af Jødernes Troe Paulus og Barnabas; hvilke talede til dem, og formanede dem, at de skulde holde fast ved Guds Naade. c. 11, 23. c. 14, 22.
44. Men paa den følgende Sabbat forsamledes næsten den ganske Stad, for at høre Guds Ord.
45. Men der Jøderne saae den Mængde, bleve de fulde af Nidkjærhed, og imodsagde det, som blev sagt af Paulus, ja imodsagde og bespottede. c. 5, 17.
46. Men Paulus og Barnabas talede frimodigen, og sagde: det var fornødent, at det Guds Ord skulde først tales for der; men efterdi I forskyde det, og agte der selv ikke værdige til det evige Liv, see, saa vende vi os til Hedningerne;
Matth. 10, 6. Ap. G. 13, 26. Luc. 7, 30. Matth. 21, 43. Ap. G. 18, 6.
47. thi saa haver HErren befalet os: Jeg haver sat dig til Hedningernes Lys, at du skal være til Saliggjørelse indtil Jordens Ende. Es. 49, 6. Luc. 2, 32.
48. Men der Hedningerne det hørte, bleve de glade, og prisede HErrens Ord, og troede, saa mange som vare beskikkede til det evige Liv. Rom. 8, 29. 30.
49. Men HErrens Ord udbredtes over det ganske Land.
50. Men Jøderne opirrede de andægtige og fornemme Qvinder, og de Ypperste i Staden, og de opvakte en Forfølgelse over Paulus og Barnabas, og udstødte dem fra deres Grændser.
51. Men de rystede Støvet af deres Fødder over dem, og kom til Iconium.
Matth. 10, 14.
52. Men Disciplene bleve fyldte af Glæde og den Hellig Aand. Eph. 5, 18

14. Capitel.

Apostlerne prædike i Iconium, 1-4. flye til Lystra, og prædike der; Paulus helbreder en lam Mand, holdes for en Gud, stenes, beholder dog Livet, kommer til Derbe, 5-20. De vende tilbage, og styrke Disciplene, komme til Antiochia igjen, 21-28.

1. Men det skede i Iconium, at de gik tilsammen ind i Jødernes Synagoge, og talede saaledes, at en stor Mængde baade af Jøder og Græker troede. c. 11, 21.
2. Men de vantroe Jøder ophidsede og satte Ondt i Hedningernes Sjele imod Brødrene.
3. De opholdt sig da en lang Tid der, og talede frimodigen i HErren, som gav sin Naades Ord Vidnesbyrd, og lod Tegn og Undergjerninger skee ved deres Hænder.
Marc. 16, 20. Ap. G. 19, 11. Ebr. 2, 4.
4. Men Mængden i Staden blev splidagtig; og Nogle holdt med Jøderne, men Nogle med Apostlerne.
5. Men som der blev et Opløb baade af Hedninger og Jøder med deres Overster, for at forhaane og stene dem,
2 Tim. 3, 11.
6. og de fik det at vide, undflyede de til Stæderne i Lycaonien, Lystra og Derbe, og til det omliggende Land.
Matth. 10, 23. Ap. G. 8, 1.
7. Og de prædikede der Evangelium.
c. 11, 20.
8. Og der var en Mand i Lystra, som maatte sidde, fordi han havde ingen Magt i Fødderne, men var lam fra Moders Liv af, og havde endnu aldrig gaaet.
c. 3, 2 fgg.
9. Denne hørte Paulum tale, som, der han saae stivt paa ham, og mærkede, at han havde Troe til at frelses, sagde med høi Røst:
10. staae ret op paa dine Fødder! og han sprang op, og gik omkring. c. 3, 6.
11. Men der Mængden saae det, som Paulus havde gjort, opløftede de deres Røst, og sagde paa Lycaonisk: Guderne ere blevne Mennesker lige, og ere komne ned til os. c. 28, 6.

16. hvilken i de forbigangne Tider haver ladet alle Hedninger vandre deres egne Veie; c. 17, 30.

17 endog han haver ikke ladet sig selv uden Vidnesbyrd, idet han gjorde os godt, og gav os Regn og frugtbare Tider af Himmelen, idet han fyldte os med Føde, og vore Hjerter med Glæde. c. 17, 26. 27.

18. Og ved at sige dette kunde de neppe stille Folket, at de ikke offrede til dem.

19. Men der kom Jøder fra Antiochia og Iconium dertil, og overtalede Mængden, og de stenede Paulus, og slæbte ham ud af Staden, da de meente, at han var død. 2 Cor. 11, 25. 2 Tim. 3, 11.

20. Men der Disciplene omgave ham, stod han op, og gik ind i Staden; og anden Dagen gik han med Barnabas ud til Derbe.

21. Og der de havde prædiket Evangelium i denne Stad, og gjort mange Disciple, vendte de tilbage til Lystra og Iconium og Antiochia,

22. og bestyrkede Disciplenes Sjele, og paamindede dem om, at blive faste ved Troen, og at os bør at indgaae i Guds Rige ved mange Trængsler. c. 11, 23.

30-41.

1. Og Nogle, som k
lærte Brødrene: derso
omskjære efter Mose
blive salige. Ga

2. Da der nu opsto
og Paulus og Barn
ringe Trætte med dem,
at Paulus og Barnal
af dem skulde drage o
Apostlerne og de Ældst
Spørgsmaal. c.

3. Efterat da disse v
paa Veien af Menighe
nem Phoenicien og S
Hedningernes Omvend
alle Brødrene stor Gla

4. Men der de kom t
de modtagne af Meni
lerne, og de Ældste, o
store Ting Gud havde
c. 14, 23.

5. Men Nogle af
som vare blevne Troend
de: man bør at omskj
dem at holde Mose Lov

6. Men Apostlerne

nede for dem, idet han gav dem den Hellig
Aand, ligesom og os. c. 10, 44. 47.
9. Og han gjorde ingen Forskjel imellem
os og dem, idet han rensede deres Hjerter
ved Troen. c. 10, 34; 35, 44.
c. 26, 18. 1 Pet. 1, 22.
10. Hvi friste I nu Gud, (ved) at lægge
et Aag paa Disciplenes Halse, hvilket
hverken vore Fædre, ei heller vi have for-
maaet at bære? Matth. 23, 4.
Rom. 3, 20.
11. Men vi troe, at blive salige ved den
HErres JEsu Christi Naade, paa samme
Maade, som de. Rom. 3, 24.
Eph. 2, 4-8. Tit. 3, 5.
12. Men al Mængden taug, og hørte
Barnabas og Paulus, som fortalte, hvor
store Tegn og Undergjerninger Gud havde
gjort ved dem iblandt Hedningerne.
c. 11, 18.
13. Men der de hørte op at tale, tog
Jakobus Ordet, og sagde: I Mænd, Brø-
dre, hører mig!
14. Simon har fortalt, hvorledes Gud
først saae til Hedningerne, for at tage af
dem et Folk efter sit Navn. c. 11, 15.
15. Og dermed stemme Propheternes Ta-
ler overeens, saasom skrevet er:
16. Derefter vil jeg komme tilbage, og
igjen opbygge Davids nedfaldne Paulun,
og det Nedbrudte deraf vil jeg atter op-
bygge, og oprette det igjen;
17. paa det at de øvrige af Menneskene
skulle søge HErren, og alle Hedningerne,
over hvilke mit Navn er nævnet, siger
HErren, som gjør alle disse Ting.
Am. 9, 11. 12.
18. Gud kjender alle sine Gjerninger fra
Evighed af.
19. Derfor dømmer jeg, at man skal ikke
besvære dem af Hedningerne, som omvende
sig til Gud;
20. men skrive til dem, at de holde sig
fra Afguders Ureenhed, og fra Horerie, og
fra det Qvalte, og fra Blod;
1 Cor. 8, 1 fag. c. 10, 20. 1 Thess. 4, 3.
21. thi Moses haver fra gammel Tid i
hver Stad dem, som ham prædike, da han
læses hver Sabbat i Synagogerne.
c. 13, 15. 27.
22. Da besluttede Apostlerne og de
Ældste med al Menigheden at udvælge
Mænd iblandt sig, og sende dem til Anti-
ochia med Paulus og Barnabas, nemlig
Judas, med Tilnavn Barsabas, og Silas,
hvilke Mænd vare anseete iblandt Brø-
drene

23. Og de skreve saaledes med dem:
Apostlerne og de Ældste og Brødrene hilse
Brødrene af Hedningerne i Antiochia, og
Syrien, og Cilicien.
24. Efterdi vi have hørt, at Nogle, ud-
gangne fra os, have forvirret eder med
Ord, og foruroliget eders Sjele, idet de
sige, at man skal omskjæres, og holde Lo-
ven; hvilke vi ikke befalede (dette):
c. 20, 30. Gal. 2, 4. 1 Joh. 2, 19.
25. have vi eendrægtigen forsamlede be-
sluttet at udvælge Mænd, og sende dem
til eder med vore Elskelige, Barnabas og
Paulus,
26. som ere Mennesker, der have vovet
deres Liv for vor HErres JEsu Christi
Navn.
27. Vi have derfor sendt Judas og Si-
las, som ogsaa mundtligen skulle forkynde
det samme.
28. Thi det er den Hellig Aands Beslut-
ning og vor, ingen videre Byrde at paa-
lægge eder, uden disse nødvendige Ting:
29. at I skulle holde eder fra Afguders
Offer, og fra Blod, og fra det Qvalte, og
fra Horerie; dersom I vogte eder for disse
Ting, gjøre I vel. Lever vel!
30. Da disse nu vare affendte, kom de
til Antiochia, og forsamlede den hele Me-
nighed, og gave dem Brevet.
31. Men der de det læste, bleve de glade
over den Trøst. c. 13, 48.
32. Men Judas og Silas, som og selv
vare Propheter, formanede Brødrene med
megen Tale, og bestyrkede dem. c. 11, 27.
33. Men der de havde opholdt sig der
nogen Tid, lode Brødrene dem fare med
Fred til Apostlerne.
34. Men Silas besluttede at blive der.
35. Men Paulus og Barnabas opholdt
sig i Antiochia, og lærte, og forkyndte
tillige med mange Andre HErrens Ord
ved Evangelium.
36. Men efter nogle Dage sagde Paulus
til Barnabas: lad os dog drage tilbage,
og besøge vore Brødre i enhver Stad,
hvor vi have forkyndt HErrens Ord, (og
see,) hvorledes de lide.
37. Men Barnabas gav det Raad, at
de skulde tage Johannes med, som kaldtes
Marcus. c. 13, 5. 2 Tim. 4, 11.
38. Men Paulus holdt for, at de ikke
skulde tage denne med, som var veget fra
dem i Pamphylien, og var ikke draget
med dem til Arbeidet. c. 13, 13.
39. Der opstod da en Fortørnelse, saa

at de skiltes fra hverandre, og Barnabas tog Marcus til sig, og seilede til Cypern.

40. Men Paulus udvalgte Silas, og drog ud, anbefalet af Brødrene til Guds Naade.

41. Men han drog omkring i Syrien og Cilicien, og bestyrkede Menighederne.

16. Capitel.

Paulus lader Timotheus omskiære i Derbe, besøger Menighederne, kommer til Troas, 1-8. seer et Syn, drager til Macedonien, omvender Lydia i Philippi, 9-15. uddriver en Spaadoms Aand, hudstryges og fængsles, 16-24. Fængslet aabnes af sig selv, Stokmesteren omvendes, Paulus lades løs, 24-40.

1. Men han kom til Derbe og Lystra; og see, der var en Discipel ved Navn Timotheus, en troende Jødindes Søn; men hans Fader var en Græker;

Rom. 16, 21. 1 Cor. 4, 17. Phil. 2, 19.

2. han havde et godt Vidnesbyrd af Brødrene i Lystra og Iconium.

3. Denne vilde Paulus skulde drage ud med ham; og han tog, og omskar ham for Jødernes Skyld, som vare paa disse Steder; thi Alle kjendte hans Fader, at han var en Græker.

4. Men som de droge igjennem Stæderne, overantvordede de dem de Befalinger at holde, som vare besluttede af Apostlerne og de Ældste i Jerusalem.

c. 15, 20. 24.

5. Saa bleve da Menighederne styrkede i Troen, og formerede i Antal hver Dag.

6. Men der de vare dragne igjennem Phrygien, og det Land Galatia, og det blev dem forbudet af den Hellig Aand, at tale Ordet i Asia,

7. kom de hen mod Mysien, og forsøgte at reise igjennem Bithynien, og Aanden tilstedede dem det ikke.

8. De droge da forbi Mysien, og kom ned til Troas. c. 20, 6. 2 Cor. 2, 12.

9. Og et Syn blev seet af Paulus om Natten: der stod en Mand fra Macedonien, som bad ham, og sagde: kom over til Macedonien, og hjælp os!

10. Men der han havde seet det Syn, søgte vi strax at drage over til Macedonien, efterdi vi kunde vide forvist deraf, at HErren kaldte os derhen, at prædike Evangelium for dem.

11. Vi fore da ud fra Troas, og seilede lige til Samothrace, og den anden Dag til Neapolis,

12. og derfra til Philippi, hvilken er den fornemste Stad i den Deel af Macedonien, og beboet af Romere; men vi opholdt os nogle Dage i denne Stad.

13. Og paa Sabbatsdagen gik vi ud udenfor Staden, ved en Flod, hvor der pleiede at holdes Bøn, og vi satte os, og talede til de Qvinder, som kom sammen.

14. Og en Qvinde ved Navn Lydia, en Purpur-Kræmmerske fra Staden Thyatira, som dyrkede Gud, hørte til; hendes Hjerte oplod HErren, saa at hun gav Agt paa det, som blev talet af Paulus.

Luc. 24, 45.

15. Men der hun og hendes Huus var døbt, bad hun os, og sagde: dersom I agte mig at være troe for HErren, da kommer ind i mit Huus, og bliver der. Og hun nødte os. Ebr. 13, 2.

Luc. 24, 29.

16. Men det skede, der vi gik til det Sted, hvor der holdtes Bøn, at en Pige mødte os, som havde en Spaadoms Aand, og som forskaffede sine Herrer megen Vinding ved at spaae.

17. Denne fulgte efter Paulus og os, raabte og sagde: disse Mennesker ere den høieste Guds Tjenere, som forkynde eder Saliggjørelsens Vei. Marc. 1, 24.

18. Dette gjorde hun i mange Dage. Men Paulus harmedes derover, og han vendte sig, og sagde til Aanden: jeg byder dig i JEsu Christi Navn at fare ud af hende; og den foer ud i den samme Stund. Marc. 16, 17.

19. Men der hendes Herrer saae, at deres Haab om Vinding var borte, toge de Paulus og Silas, og droge dem paa Torvet for de Øverste.

20. Og de førte dem til Høvedsmændene, og sagde: disse Mennesker, som ere Jøder, forvirre aldeles vor Stad:

21. og de forkynde Skikke, hvilke det ikke er os tilladt at antage eller udøve, efterdi vi ere Romere.

22. Ogsaa Mængden opstod imod dem, og Høvedsmændene lode Klæderne rive af dem, og befole at hudstryge dem.

2 Cor. 11, 25. 1 Thess. 2, 2.

23. Og der de havde givet dem mange Slag, kastede de dem i Fængsel, og befalede Stokmesteren, at forvare dem nøie.

24. Der han havde faaet denne Befaling, kastede han dem i det inderste Fængsel, og sluttede deres Fødder i Stokken.

25. Men ved Midnat bade Paulus og Silas, og sang Gud Lovsange; men Fangerne lyttede paa dem. c. 4, 31.

26. Men der skede pludseligen et stort Jordskjælv, saa at Fængslets Grundvolde bevægedes; og strax bleve alle Dørene opladte, og Alles Baand løstes.
c. 5, 19. c. 12, 7. 10.
27. Men Stokmesteren foer op af Søvne, og der han saae Fængslets Døre aabnede, drog han et Sværd, og vilde myrde sig selv, da han meente, at Fangerne vare undflyede.
28. Men Paulus raabte med høi Røst, og sagde: gjør dig selv intet Ondt; thi vi ere her alle.
29. Men han begjerede et Lys, og sprang ind, og kastede sig skjælvende ned for Paulus og Silas.
30. Og han førte dem ud, og sagde: Herrer! hvad bør mig at gjøre, at jeg kan vorde salig? c. 2, 37. c. 9, 6.
Luc. 3, 10.
31. Men de sagde: troe paa den HErre JEsum Christum, saa skal du vorde salig, (du) og dit Huus. Joh. 3, 16. 36.
c. 6, 47. Joh. 5, 10.
32. Og de talede HErrens Ord til alle dem, som vare i hans Huus.
33. Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten, og aftoede deres Saar; og han selv blev strax døbt og alle hans.
34. Og han førte dem op i sit Huus, og satte et Bord for dem, og var glad med alt sit Huus, idet han troede paa Gud.
35. Men der det var blevet Dag, sendte Hovedsmændene Stadstjenerne, og sagde: løslad hine Mennesker.
36. Men Stokmesteren forkyndte Paulus disse Ord: Hovedsmændene sendte hid, at I skulle løslades; saa drager nu ud, og gaaer bort med Fred.
37. Men Paulus sagde til dem: de have hudstroget os offentligen udømte, vi, som dog ere romerske Mænd, og kastet os i Fængsel, og nu jage de os hemmeligen bort! ikke saa! men lader dem selv komme og føre os ud. c. 22, 25-29.
38. Men Stadstjenerne kundgjorde disse Ord for Hovedsmændene; og de frygtede, der de hørte, at de vare Romere.
39. Og de kom og gave dem gode Ord, og førte dem ud, og bade dem at drage ud af Staden. Matth. 8, 34.
40. Men de gik ud af Fængslet, og gik ind til Lydia; *og der de havde seet Brødrene, trøstede de dem, og droge ud.*

17. Capitel.

Paulus prædiker og forfølges i Thessalonica, 1-9, ligeledes i Beroea, 10-13. drager til Athenen, prædiker mod Afguderie, og om den HErre JEsu, omvender Nogle, 14-34.

1. Men der de vare reiste igjennem Amphipolis og Appollonia, kom de til Thessalonica, hvor Jøderne havde en Synagoge. 1 Thess. 2, 1. 2.
2. Men Paulus gik ind til dem, som han pleiede, og talede paa tre Sabbater til dem af Skrifterne.
3. Og han udlagde og forklarede, at det burde Christum at lide og opstaae fra de Døde, og (sagde): denne JEsus, som jeg forkynder eder, er Christus.
Luc. 24, 26. 27. 45. 46. Matth. 16, 21.
4. Og Nogle iblandt dem bleve overbeviste, og holdt sig til Paulus og Silas, og en stor Mængde af gudfrygtige Grækere, og ikke faa af de fornemste Qvinder.
5. Men de vantroe Jøder bleve nidkjære og toge nogle onde Mænd til sig af Dagdrivere, og gjorde et Opløb, og oprørte Staden; og de stormede mod Jasons Huus, og søgte at føre dem for Folket.
6. Men der de ikke fandt dem, droge de Jason og nogle Brødre for Stadens Øvrighed, og raabte: disse, som oprøre den hele Verden, ere og komne hid;
c. 16, 20. c. 24, 5.
7. dem haver Jason taget ind til sig; og alle disse handle imod Keiserens Befalinger, og sige en anden at være Konge, (nemlig) JEsum. Luc. 32, 2. Joh. 19, 12.
8. Men de forvirrede Folket, og Stadens Øvrighed, som hørte dette.
9. Dog der de havde ladet Jason og de Andre stille Borgen, lode de dem løs.
10. Men Brødrene udsendte strax om Natten baade Paulus og Silas til Beroea; og der de vare komne derhen, gik de i Jødernes Synagoge.
11. Men disse vare ædlere, end de i Thessalonica, de annammede Ordet med al Redebonhed, og ransagede dagligen i Skrifterne, om disse Ting havde sig saaledes. Luc. 16, 29. Joh. 5, 39.
12. Saa troede da mange af dem, og af hæderlige græske Qvinder og Mænd ikke faa.
13. Men der Jøderne af Thessalonica fik at vide, at Guds Ord blev og i Beroea forkyndet af Paulus, kom de og derhen, og satte Folket i Bevægelse. 1 Thess. 2, 14.
14. Men strax sendte da Brødrene Pau-

lus bort, for at drage henimod Havet; men baade Silas og Timotheus bleve der tilbage. c. 16, 1.
15. Men de, som ledsagede Paulus, førte ham indtil Athenen; og der de havde faaet Befaling til Silas og Timotheus, at de med det snareste skulde komme til ham, droge de bort. 1 Thess. 3, 1.
16. Men der Paulus forventede dem i Athenen, harmedes hans Aand heftig i ham, der han saae Staden at være saa afgudisk.
17. Han talede derfor i Synagogen til Jøderne og de Gudfrygtige, og paa Torvet hver Dag til dem, som han traf paa.
18. Men nogle Philosopher, Epicuræer og Stoiker, disputerede med ham; og Nogle sagde: hvad vil denne Ordgyder sige? men Andre: det synes, han vil forkynde fremmede Guder; fordi han forkyndte dem ved Evangelium JEsum og Opstandelsen. 1 Cor. 4, 12.
19. Og de toge ham, og førte ham op til Domstedet, og sagde: kunne vi faae at vide, hvad dette er for en ny Lærdom, som du taler?
20. Thi du bringer nogle fremmede Ting for vore Øren; derfor ville vi vide, hvad dette skal være. c. 26, 22. 23.
21. — Men alle Athenienser, og de Fremmede, som opholdt sig der, gave sig ikke af med Andet, end at sige, eller høre noget Nyt. —
22. Men Paulus stod midt paa Domstedet, og sagde: I atheniensiske Mænd! jeg seer, at I ere i Alt meget ivrige for Gudsdyrkelsen;
23. thi der jeg gik omkring og betragtede eders Helligdomme, fandt jeg og et Alter, paa hvilket var skrevet: For en ukjendt Gud. Den, som I nu, uden at kjende ham, dyrke, ham forkynder jeg eder.
24. Gud, som haver gjort Verden, og alle Ting, som ere derudi, han, som er Himmelens og Jordens Herre, boer ikke i Templer, gjorte med Hænder;
25. han tjenes og ikke af Menneskens Hænder, som den, der havde Noget behov; efterdi han selv giver Alle Liv og Aande, og alle Ting;
26. og han haver gjort, at al Menneskens Slægt af eet Blod boer paa den ganske Jordens Kreds, og haver bestemt (dem) forordnede Tider og visse Grændser for deres Bolig,
27. at de skulde søge HErren, om de dog kunde føle og finde ham; endog han er sandelig ikke langt fra enhver af os.
28. thi i ham leve og røres og ere vi; som og nogle af eders Digtere have sagt: thi vi ere og hans Slægt.
29. Efterdi vi ere da Guds Slægt, bør vi ikke mene, at Guddommen er lig Guld eller Sølv, eller Steen, som er dannet til et Billede ved Menneskens Kunst og Paafund.
30. Gud derfor, som haver baaret over med Vankundighedens Tider, byder nu alle Mennesker allevegne, at omvende sig;
c. 14, 16. Luc. 24, 47.
31. fordi han haver sat en Dag, paa hvilken han vil dømme Jorderige med Retfærdighed ved en Mand, hvilken han dertil haver beskikket, og han haver beviist det for Alle, idet at han haver opreist ham fra de Døde. Joh. 5, 22. Ap. G. 10. 42
32. Men der de hørte om Dødes Opstandelse, spottede Nogle; men Andre sagde: vi ville atter høre dig om dette.
1 Cor. 1, 23.
33. Og saaledes gik Paulus ud fra dem.
34. Men nogle Mænd hængte fast ved ham, og troede; iblandt hvilke var og Dionysius, den Areopagit, og en Qvinde, ved Navn Damaris, og Andre med dem.

18. Capitel.

Paulus kommer til Corinth, arbeider med Aquilas og Priscilla, prædiker, Jøderne modsiige, HErren styrker ham, 1-11. Gallion vil ei dømme ham, 12-17. Paulus lader sig raage i Kenchrea, kommer til Ephesus, Cæsarea, Antiochia, Galatien og Phrygien, 18-23. Apollos lærer i Ephesus, undervises af Aquilas, drager til Achaia, 24-28.

1. Men derefter forlod Paulus Athenen, og kom til Corinth.
2. Og der han fandt en Jøde, ved Navn Aquilas, som var født i Pontus, og nylig var kommen fra Italien, samt Priscilla hans Hustrue, — fordi Claudius havde budet alle Jøder at forlade Rom — gik han til dem. Rom. 16, 3. 1 Cor. 16, 19.
3. og efterdi han var af det samme Haandværk, blev han hos dem, og arbeidede; thi de vare Teltmagere af Haandværk. c. 20, 34. 1 Cor. 4, 12. 1 Thess. 2, 9.
4. Men han talede i Synagogen paa hver Sabbat, og overbeviiste Jøder og Grækere.
5. Men der baade Silas og Timotheus kom fra Macedonien, trængtes Paulus af

Aanden til at vidne for Joderne, at JEsus er Christus. c. 17, 14. 15.
1 Thess. 3, 6. Ap. G. 9, 22.

6. Men der de stode imod, og bespottede, afrystede han sine Klæder, og sagde til dem: eders Blod (komme) over eders Hoved! jeg er reen: herefter vil jeg gaa til Hedningerne. Matth. 10, 14. Ap. G. 13, 51.
Matth. 27, 25. Ap. G. 13, 46.

7. Og han gik bort derfra, og kom i Huset til En, ved Navn Justus, som dyrkede Gud, (og) hvis Huus laae nærmest op til Synagogen.

8. Men Crispus, Forstandern for Synagogen troede paa HErren med sit ganske Huus; og mange af Corinthierne, som hørte til, troede og bleve døbte.
1 Cor. 1, 14.

9. Men HErren sagde til Paulus i et Syn om Natten: frygt ikke, men tael, og tie ikke; c. 16, 9.

10. fordi jeg er med dig, og Ingen skal lægge Haand paa dig, for at gjøre dig Ondt; thi jeg haver meget Folk i denne Stad.

11. Og han blev der et Aar og sex Maaneder, og lærte Guds Ord iblandt dem.

12. Men der Gallion var Landshovding i Achaja, stode Joderne samdrægtigen op imod Paulus, og førte ham for Domstolen, og sagde:

13. denne overtaler Folket til at dyrke Gud imod Loven.

14. Og der Paulus vilde oplade Munden, sagde Gallion til Joderne: dersom der var nogen Uretfærdighed eller slem Misgjerning, I Joder! vilde jeg, som billigt var, laane eder Øre; c. 25, 11.

15. men er det Spørgsmaal om en Lære, og Navne, og om den Lov, som I have, da seer selv til; thi jeg vil ikke være Dommer over disse Ting.

16. Og han drev dem fra Domstolen.

17. Men alle Grækerne grebe Sosthenes, Forstander for Synagogen, og sloge ham for Domstolen; og Gallion bekymrede sig ikke om alt dette. 1 Cor. 1, 1.

18. Men der Paulus var bleven der endnu mange Dage, tog han Afskeed fra Brødrene, og seilede til Syrien, og med ham Priscilla og Aqvilas, efterat han havde raget sit Hoved i Kenchrea; thi han havde gjort et Løfte. c. 21, 24.

19. Men han kom til Ephesus, og forlod dem der; *men han selv gik ind i Synagogen og talede til Joderne*

20. Men der de bade ham at blive længere Tid hos dem, vilde han ikke samtykke;

21. men han tog Afskeed fra dem, og sagde: det bør mig endeligen at holde denne tilkommende Høitid i Jerusalem; men jeg vil vende tilbage til eder, om Gud vil. Og han foer bort fra Ephesus.
1 Cor. 4, 19. Ebr. 6, 3. Jak. 4, 15.

22. Og han kom til Cæsarea, og drog op, og hilsede Menigheden, og drog saa ned til Antiochia.

23. Og da han havde opholdt sig der nogen Tid, drog han bort, og reiste fra Stad til Stad igjennem det galatiske Land og Phrygien, og bestyrkede alle Disciplene.

24. Men en Jøde ved Navn Apollos, født i Alexandria, en veltalende Mand, som var forfaren i Skrifterne, kom til Ephesus. 1 Cor. 1, 12.

25. Denne var nogenledes underviist om HErrens Vei; og som han var brændende i Aanden, talede og lærte han med Flid om HErren, endog han kjendte alene Johannis Daab. c. 19, 2. 3.

26. Denne begyndte og at tale frimodigen i Synagogen. Men der Aqvilas og Priscilla hørte ham, toge de ham til sig, og udlagde ham Guds Vei nøiere.

27. Men der han vilde reise til Achaja, formanede Brødrene, og skreve til Disciplene, at de skulde annamme ham; og der han var kommen derhen, var han ved Guds Naade de Troende til megen Nytte;
2 Cor. 3, 6.

28. thi kraftigen igjendrev han offentlig Joderne, og beviste af Skriften, at JEsus var Christus. c. 9, 22.

19. Capitel

Paulus lægger Hænderne paa Nogle i Ephesus, lærer der i to Aar, og gjør store Tegn, 1–12. nogle Besværgere medhandles ilde af en Besat, mange Folk omvendes, 13–20. Paulus vil drage videre, sender først Bud for sig, 21. 22. Demetrius opvækker et stort Oprør i Ephesus, 23–40.

1. Men det skede, der Apollos var i Corinth, at Paulus vandrede omkring i de øverste Dele (af Landet), og kom til Ephesus.

2. Og han fandt nogle Disciple, og sagde til dem: fik I den Hellig Aand, da I bleve troende? men de sagde til ham: vi have ikke engang hørt, om der er en Hellig Aand. Joh. 7, 39. Ap. G. 10, 44.

3. Og han sagde til dem: med hvilken Daab bleve I døbte? men de sagde: med Johannis Daab c. 18, 25.

4. Men Paulus sagde: Johannes døbte med Omvendelsens Daab, idet han sagde til Folket, at de skulde troe paa den, som kom efter ham, det er paa Christum JEsum. Matth. 3, 11. Ap. G. 1, 5. c. 11, 16.

5. Men der de hørte det, lode de sig døbe i den HErres JEsu Navn.

6. Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Hellig Aand over dem, og de talede med (fremmede) Tungemaal, og prophéterede. c. 10, 44.

7. Men de Mænd vare i Alt henved tolv.

8. Men han gik ind i Synagogen, og prædikede frimodigen i tre Maaneder, talede med dem, og overbeviste om det, som hører til Guds Rige. c. 18, 26.

9. Og der Nogle vare forhærdede og vantroe, og talede ilde om denne Lære for Mængden, forlod han dem, og skilte Disciplene fra dem, og talede dagligen i en Mands Skole, (som hedte) Tyrannus.

10. Men dette skede i to Aar, saa at Alle, som boede i Asia, baade Jøder og Grækere, hørte den HErres JEsu Ord.

11. Og Gud gjorde ikke ringe kraftige Gjerninger ved Pauli Hænder: Marc. 16, 20. Ap. G. 14, 3.

12. saa at der endog bleve bragte Svededuge og Haandklæder fra hans Legeme til de Syge, og at Sygdommene vege fra dem, og de onde Aander fore ud af dem. c. 5, 15.

13. Men nogle af de omløbende Jøder, der vare Besværgere, dristede sig til at nævne den HErres JEsu Navn over dem, som havde de onde Aander, og sagde: vi besværge eder ved JEsum, hvilken Paulus prædiker.

14. Men de, som gjorde dette, vare syv Sønner af Skeva, en Jødisk Ypperste-Præst.

15. Men den onde Aand svarede, og sagde: JEsum kjender jeg, og Paulum veed jeg af; men I, hvo ere I?

16. Og det Menneske, i hvem den onde Aand var, sprang ind paa dem, og fik Magt over dem, og overvældede dem; saa at de undflyede nøgne og saarede af det samme Huus.

17. Men dette blev vitterligt for alle dem, som boede i Ephesus, baade Jøder og Grækere; og der faldt en Frygt over dem alle, og den HErres JEsu Navn blev høiligen priset.

18. Der kom og mange af dem, som vare blevne Troende, hvilke bekjendte og aabenbarede deres Gjerninger.

19. Men Mange, som havde befattet sig med ulovlige Kunster, bare Bøgerne sammen, og opbrændte dem for Alles Øine, og de beregnede deres Værdie, og befandt dem at være halvtredsindstyve tusinde Sølvpenninge værd.

20. Saa kraftigen voxte HErrens Ord, og fik Magt. c. 6, 7. c. 12, 24.

21. Men der dette var fuldkommet, satte Paulus sig for i Aanden, at reise igjennem Macedonien og Achaja, og at drage til Jerusalem, og sagde: efterat jeg har været der, bør det mig at see Rom. c. 18, 21. Rom. 15, 25.

22. Men han sendte to af dem, som gik ham tilhaande, Timotheus og Erastus, til Macedonien; selv blev han nogen Tid i Asien. Rom. 16, 23.

23. Men paa den samme Tid skede et ikke lidet Opløb i Anledning af Læren.

24. Thi en Guldsmed, ved Navn Demetrius, gjorde Dianas Sølv-Templer, og skaffede Kunstnerne ikke liden Vinding.

25. Disse samlede han sammen, tilligemed de Andre, som derved havde Arbeide, og sagde: I Mænd! I vide, at vi have vor Velstand af denne Fortjeneste.

26. Og I see og høre, at denne Paulus ikke alene i Ephesus, men næsten i det ganske Asien, haver ved sin Overtalelse afvendt en stor Mængde, idet han siger, at de ere ikke Guder, de, som gjøres med Hænder.

27. Men der er ikke alene ste Fare for, at denne vor Haandtering skal komme i Foragt; men ogsaa, at den store Gudinde Dianas Tempel skal holdes for Intet; og at hendes Majestæt, hvilken ganske Asien og Jorderige dyrker, skal omstyrtes.

28. Men der de hørte dette, og vare blevne fulde af Vrede, raabte de, og sagde: stor er de Ephesers Diana!

29. Og den ganske Stad blev fuld af Forvirring, og de stormede samdrægtigen til Skuepladsen, og reve med sig Macedonierne Cajus og Aristarchus, som reiste med Paulus. c. 20, 4. c. 27, 2.

30. Men der Paulus vilde gaae frem til Folket, tilstedede Disciplene ham det ikke.

31. Men nogle af de Øverste i Asien, som vare hans Venner, sendte til ham, for at formane ham, at han ikke skulde begive sig hen paa Skuepladsen.

og de Fleste vidste ikke, af hvilken Aarsag de vare komne tilsammen.

33. Men de droge Alexander, hvem Jøderne stødte frem, ud af Hoben; men Alexander slog til Lyd med Haanden, og vilde forsvare sig for Folket. c. 12, 17.

34. Men der de fik at vide, at han var en Jøde, opstod et eenstemmigt Skrig af Alle, idet de raabte henved to Timer: stor er de Ephesers Diana!

35. Men der Cantsleren havde stillet Folket, sagde han: I Mænd i Ephesus! hvilket Menneske er det vel, som ikke veed, at de Ephesers Stad er den store Gudinde Dianas, og det himmelfaldne (Billedes) Tempelvogterske?

36. Efterdi da dette er uimodsigeligt, bør det eder at være stille, og i Intet handle fremfusende.

37. Thi I have ført disse Mennesker hid, som hverken ere Tempel-Røvere, ei heller have bespottet eders Gudinde.

38. Dersom Demetrius, og de Kunstnere, som ere med ham, have Sag mod Nogen, da holdes Thing-Dage, og der ere Landshøvdinger; lad dem indkalde hverandre for Retten.

39. Men have I Noget angaaende andre Ting at forlange, maa det i en lovlig Forsamling afgjøres.

40. Thi vi staae endog i Fare for at anklages for Oprør, formedelst det, som er skeet i Dag, da her Intet er, hvormed vi kunne forsvare dette Opløb. Og der han havde sagt dette, lod han Forsamlingen gaae.

20. Capitel.

Paulus drager til Macedonien, til Grækenland, og tilbage igjen, kommer til Troas, hvor han prædiker og opvækker Eutychus, 1-12. han gaaer til Asfus, seiler til Miletus, 13-17. hvor han tager en rørende Afsked fra de Ældste i Ephesus, 12-38.

1. Men efter at denne Larm var stillet, kaldte Paulus Disciplene til sig, tog Afskeed, og drog ud, for at reise til Macedonien. 1 Tim. 1, 3.

2. Og der han var dragen igjennem disse Egne, og havde formanet dem med megen Tale, kom han til Grækenland.

3. Og der han havde tøvet der tre Maaneder, og Jøderne lurede paa ham, da han vilde fare til Syrien, blev han tilsinds, at vende tilbage igjennem Macedonien.

4. Da drog med ham indtil Asien Sopater fra Beræa, og af Thessalonikerne Aristarchus og Secundus, og Gajus fra Derbe, og Timotheus; men af Asiaterne Tychicus og Trophimus.

5. Disse gik forud, og bleve efter os i Troas.

6. Men efter de usyrede Brøds Dage seilede vi ud fra Philippi, og kom til dem inden fem Dage til Troas, hvor vi ophold os syv Dage.

7. Men paa den første Dag i Ugen, der Disciplene vare forsamlede, for at bryde Brødet talede Paulus for dem, da han vilde den anden Dag reise bort, og forlængede Talen indtil Midnat.

c. 2, 42. 46.

8. Men der vare mange Lamper paa Salen, hvor de vare forsamlede.

9. Men en ung Karl, ved Navn Eutychus, der sad udi et Vindue, var falden i en dyb Søvn, der Paulus talede længe, og betagen af Søvnen faldt han ned fra det tredie Loft, og blev tagen død op.

10. Men Paulus gik ned, og kastede sig over ham, og omfavnede ham, og sagde: gjører ingen Larm; thi hans Sjel er i ham.

11. Men han gik op igjen, og brød Brødet, og nød deraf; og der han havde talet længe med dem indtil Dagningen, drog han saaledes bort.

12. Men de bragte det unge Menneske levende (op), og vare ikke lidet trøstede.

13. Men vi, som vare gangne forud til Skibs, fore til Asfus, og skulde derfra tage Paulus ind; thi saaledes havde han befalet, at han selv vilde gaae tilfods.

14. Men der han kom til Asfus, toge vi ham ind, og kom til Mitylene.

15. Og da vi vare seilede derfra, kom vi den anden Dag lige over for Chius; men den følgende Dag lagde vi til Samus, og bleve over i Trogilium, og kom Dagen derpaa til Miletus.

16. Thi Paulus havde besluttet, at seile Ephesus forbi, at han ikke skulde komme til at opholdes i Asien; thi han hastede, for at være i Jerusalem paa Pintsedagen, om det var ham muligt.

17. Men han sendte fra Miletus til Ephesus, og lod kalde til sig Menighedens Ældste.

18. Men der de kom til ham, sagde han til dem: fra den første Dag, at jeg kom til Asien, vide I, hvorledes jeg haver været hos eder den ganske Tid igjennem:

c. 19, 10.

19. at jeg haver tjent HErren med al
Ydmyghed og under mange Taarer og
Fristelser, som mig ere vederfarne ved Jø-
dernes Efterstræbelser;
20. hvorledes jeg Intet haver forholdt
af det, som er nyttigt, at jeg jo forkyndte
eder, og lærte eder det offentligen og i Hu-
sene;
21. idet jeg vidnede baade for Jøder og
Grækere om Omvendelse til Gud, og Troe
til vore HErre JEsum Christum.
Marc. 1, 15. Luc. 24, 47.
22. Og nu see, tvungen af Aanden dra-
ger jeg til Jerusalem, og veed ikke hvad
mig der skal vederfares;
23. uden at den Hellig Aand vidner i
hver Stad, og siger, at Baand og Træng-
sler bie efter mig. c. 21, 4. 11.
24. Men jeg agter Intet, holder og ikke
selv mit Liv dyrebart, paa det jeg kan
fuldkomme mit Løb med Glæde, og den
Tjeneste, som jeg haver annammet af den
HErre JEsu, at vidne om Guds Naades
Evangelium. c. 21, 13. 2 Tim. 4, 7.
Gal. 1, 1.
25. Og nu see, jeg veed, at I ikke skulle
mere see mit Ansigt, I Alle, iblandt hvilke
jeg haver vandret omkring, og prædiket
Guds Rige.
26. Derfor vidner jeg for eder paa denne
Dag, at jeg er reen fra Alles Blod.
27. Thi jeg har ikke undladt, at jeg jo
forkyndte eder alt Guds Raad.
28. Saa giver da Agt paa eder selv, og
paa den ganske Hjord, i hvilken den Hellig
Aand satte eder som Opsynsmænd at
rogte Guds Menighed, hvilken han for-
hvervede med sit eget Blod.
1 Tim. 4, 16. 1 Pet. 5, 2. 1 Tim. 3, 1. 2.
Eph. 1, 7. 1 Pet. 1, 19.
29. Thi jeg veed dette, at der skal komme
svare Ulve ind iblandt eder efter min
Bortgang, som ikke skulle spare Hjorden;
Matth. 7, 15. 2 Pet. 2, 1.
30. og af eder selv skulle opstaae Mænd,
som skulle tale forvendte Ting, for at drage
Disciplene efter sig.
c. 15, 24. 1 Joh. 2, 19.
31. Derfor vaager, og kommer ihu, at
jeg haver ikke afladet i tre Aar, Nat og
Dag, at paaminde enhver af eder med
Taarer. c. 19, 8-10.
32. Og nu, Brødre, befaler jeg eder
Gud og hans Naades Ord, som er mæg-
tigt til at opbygge eder, og at give eder
Arv iblandt alle de Helligede.
33. Jeg haver ikke begjert Nogens Sølv
eller Guld, eller Klædebon;
1 Cor. 9, 12. 2 Cor. 11, 9. c. 12, 13.
34. men I vide selv, at disse Hænder
have tjent for mine Nødtørftigheder, og
for dem, som ere med mig. c. 18, 3.
35. Jeg viste eder i alle Ting, at det bør
os saaledes at arbeide, og komme de Skrø-
belige til Hjælp, og at komme den HEr-
res JEsu Ord ihu, at han selv haver sagt:
saligt er det, heller at give end at tage.
1 Thess. 2, 9. 2 Thess. 3, 8. 10. Luc. 6, 38.
c. 16, 9.
36. Og der han havde sagt dette, faldt
han paa sine Knæe, og bad med dem alle
c. 21, 15.
37. Men de brast alle i heftig Graad, og
de faldt om Pauli Hals, og kyste ham
38. Og meest smertede dem det Ord at
han sagde, at de ikke mere skulde see hans
Ansigt. Men de ledsagede ham til Skibet.

21. Capitel.

Paulus kommer til Tyrus, 1-6. til Ptolemais og Cæsarea, hvor Philippi Døttre prophetere, og Agabus spaaer om Pauli Baand, 7-14. Paulus annammes vel i Jerusalem, fortæller sine Gjerninger, 15-19. ham raades for Jødernes Skyld at lade sig rense i Templet, hvor han bliver grebet, 20-30. Øversten redder ham og tilsteder ham at tale for sig, 31-40.

1. Men der det var skeet, at vi havde
revet os fra dem, og vare farne bort, sei-
lede vi lige til Cos, men den anden Dag
til Rhodus, og derfra til Patara.
2. Og der vi fandt et Skib, som vilde
gaae over til Phoenicien, traadte vi der-
udi, og fore bort.
3. Men der vi fik Cypern i Sigte, og
havde ladet den paa venstre Haand, seilede
vi til Syrien, og løb ind til Tyrus; thi
Skibet skulde der losse Ladningen
4. Og der vi fandt Disciple, bleve vi der
i syv Dage; disse sagde ved Aanden til
Paulus, at han ikke skulde drage op til
Jerusalem. c. 20, 23. c. 21, 11. 12.
5. Men der vi havde fuldendt de Dage
droge vi ud, og gave os paa Reisen, og de
ledsagede os alle med Hustruer og Børn
indtil udenfor Staden; og vi faldt paa
Knæe paa Strandbredden, og bade.
c. 20, 36.
6. Og der vi havde taget Afsked fra hver-
andre, traadte vi ind i Skibet; men de
vendte tilbage til deres eget (Hjem)
7. Men vi fuldendte Seiladsen, og kom
fra Tyrus til Ptolemais, og hilsede Brø-
drene, og bleve een Dag hos dem.

Anden Dagen droge Paulus og vi
ham ud, og kom til Cæsarea; og vi
id i Evangelisten Philippi Huus, —
var af de Syv — og bleve hos ham.
c. 6, 5. Eph. 4, 11.
Nen denne havde fire Døttre, som vare
'rucr, og propheterede. c. 2, 19.
Men der vi bleve der flere Dage,
:n Prophet ned fra Judæa, ved Navn
us. c. 11, 28.
Og han kom til os, og tog Pauli
', og bandt sine egne Hænder og
er, og sagde: saa siger den Hellig
': den Mand, som dette Belte til-
, skulle Jøderne saaledes binde i Je-
em, og overantvorde ham i Hednin-
s Hænder. c. 20, 23.
Men der vi hørte dette, bade vi, og
r paa Stedet, ham, at han ikke skulde
: op til Jerusalem.
Men Paulus svarede: hvad gjøre
: I græde, og plage mit Hjerte? thi
r rede, ikke alene til at bindes, men
l at døe i Jerusalem, for den HErres
i Navns Skyld. c. 20, 24.
Men der han ikke vilde lade sig over-
bleve vi stille, og sagde: skee HErrens
:! Luc. 22, 42.
Men efter de Dage, der vi vare fær-
droge vi op til Jerusalem.
Men der reiste ogsaa med os nogle
)isciplene fra Cæsarea, som dragte
sig) Mnason af Cypern, en gammel
pel, hos hvilken vi skulde have Her-
.
Men der vi kom til Jerusalem, an-
nede Brødrene os med Glæde.
Men den anden Dag gik Paulus
os til Jakobus, og alle de Ældste kom
n. c. 15, 13. Gal. 1, 19.
Og der han havde hilset dem, for-
han det Ene efter det Andet, hvad
havde gjort iblandt Hedningerne ved
Tjeneste. Luc. 10, 17.
Ap. G. 14, 27. c. 15, 4.
Men der de det hørte, prisede de
:en; og de sagde til ham: Broder,
eer, hvor mange tusinde Jøder der
'om have antaget Troen, og de ere
ildskjære for Loven. Rom. 10, 2. 3.
Men de have hørt sige om dig, at
lerer alle Jøder, som ere iblandt Hed-
erne, at falde fra Moses, og siger, at
de skulle omskjære Børnene, ei heller
re efter Skikkene.
Hvad er da (at gjøre)? Mængden

bør endelig komme sammen; thi de ville
faae at høre, at du er kommen.
23. Gjør derfor dette, som vi sige dig:
der ere fire Mænd iblandt os, som have
et Løfte paa sig; c. 18, 18
24. tag dem til dig, og lad dig rense
med dem, og gjør Bekostning paa dem, at
de rage Hovedet; saa skulle Alle vide, at
hvad de have hørt sige om dig, er der In-
tet om, men at du og selv vandrer saa, at
du holder Loven.
25. Men om de Hedninger, som ere
blevne Troende, have vi udsendt Skrivelse,
og besluttet, at de skulle intet Saadant
iagttage, uden at vogte sig for Afguders
Offer, og Blod, og det Qvalte, og Ho-
rerie. c. 15, 20. 29.
26. Da tog Paulus Mændene til sig, og
lod sig den anden Dag rense tilligemed
dem, og gik ind i Templet, og gav tilkjen-
de, at Renselsens Dage skulde fuldkommes,
indtil Offeret var blevet offret for enhver
af dem.
27. Men der de syv Dage vare næsten
tilende, saae Jøderne fra Asien ham i
Templet, og oprørte alt Folket, og lagde
Haand paa ham. c. 24, 18.
28. og skrege: I Israelitiske Mænd,
hjælper! dette er det Menneske, som alle-
vegne lærer Alle imod Folket, og Loven,
og dette Sted; og tilmed haver han og
ført Grækere ind i Templet, og vanhelliget
dette hellige Sted. c. 24, 6.
29. — Thi de havde tilforn seet Trophi-
mus den Epheser i Staden med ham; og
ham meente de, at Paulus havde ført ind
i Templet. — c. 20. 4.
30. Og den ganske Stad kom i Bevæ-
gelse, og der blev et Tilløb af Folk; og de
grebe Paulus, og droge ham ud af Tem-
plet, og strax bleve Dørene lukte.
31. Men der de søgte at ihjelslaae ham,
kom der Budskab til den øverste Høveds-
mand for Vagten, at hele Jerusalem var
i Forvirring.
32. Han tog strax Stridsfolk og Høveds-
mænd over Hundrede til sig, og rykkede
ind paa dem. Men der de saae den øverste
Høvedsmand, og Stridsfolket, lode de af
at slaae Paulus.
33. Men der den øverste Høvedsmand
kom nær til, tog han ham, og befoel, at
han skulde bindes med to Lænker; og han
udspurgte: hvo han var, og hvad han
havde gjort? c. 21. 11.
34. Da raabte den Ene det, den Anden

Mand fra Tarsus, en Borger af en ikke
ubekjendt Stad i Cilicia. Men jeg beder
dig, tilsted mig at tale til Folket.
c. 9, 11. c. 22, 3.
40. Men der han havde tilstedt ham det,
stod Paulus frem paa Trapperne og slog
til Lyd med Haanden for Folket; men der
det var blevet meget stille, raabte han til
dem i det ebraiske Sprog og sagde:
c. 19, 33. c. 22, 2.

22. Capitel.

Paulus fortæller sin Omvendelse, og sit Kald til at prædike iblandt Hedningerne, 1-21. Jøderne skrige mod ham, Øversten vil lade ham hudstryge, men tør dog ikke, fordi han var en romersk Borger; stiller ham for Raadet, 22-30.

1. I Mænd, Brødre, og Fædre! hører
nu mit Forsvar til eder! c. 7, 2.
2. — Men der de hørte, at han talede til
dem i det ebraiske Sprog, holdt de sig end
mere stille. — Og han sagde:
3. Jeg er en Jødisk Mand, født i Tarsus
udi Cilicia, men opdraget i denne Stad
ved Gamaliels Fødder, oplært efter vor
Fædrene-Lovs Strenghed, og jeg var nid-
kjær for Gud, ligesom I alle ere i Dag.
2 Cor. 11, 22. Ap. G. 9, 11. c. 5, 34. Rom. 10, 2.
Gal. 1, 14.

Glandsen af hint Ly
Haanden af dem, som
kom til Damaskus.
12. Men en vis An
Mand efter Loven, so
nesbyrd af alle Jøde
c. 9, 10. 17
13. kom til mig, o
sagde til mig: Saul,
jeg saae op paa ham
14. Men han sagde
haver beskikket dig.
hans Villie, og see
høre en Røst af hans
c. 9, 15. c. 3, 14. c.
15. thi du skal vær
alle Mennesker om de
seet og hørt.
16. Og nu, hvad
op, lad dig døbe, og
paakald HErrens Nav
Ap. G.
17. Og det skede m
bage til Jerusalem, o
jeg blev henrykt,
2 Cor.
18. og saae ham, og
skynd dig, og gak hasti

Og han sagde til mig: reis hen;
j vil udsende dig langt bort til Hed-
rne. c. 9, 15. c. 13, 2.
Men de hørte ham indtil dette Ord,
oploftede deres Røst, og sagde: tag
n En bort af Jorden; thi det søm-
g ikke, at han skal leve. c.21,36.
Men der de skrege, og kastede Klæ-
fra sig, og kastede Støv i Luf-

da befoel den øverste Hovedsmand,
n skulde føres ind i Fæstningen, og
at man skulde ved Hudstrygelse for-
iam; paa det at han kunde faae at
af hvad Aarsag de raabte saa imod

Men der de spændte ham med Liner,
Paulus til Hovedsmanden over
rede, som stod hos: er det eder til-
it hudstryge en Romersk Mand, og
omt? c. 16, 37.
Men der Hovedsmanden over Hun-
hørte dette, gik han til den øverste
smand, og forkyndte ham det, og
fee til, hvad du vil gjøre, thi dette
eske er en Romer.
Men den øverste Hovedsmand kom
og sagde til ham: sig mig, er du
mer? men han sagde: ja.
Og den øverste Hovedsmand sva-
jeg haver kjøbt denne Borgerret for
r Sum. Men Paulus svarede:
g er endog født til den.
Da lode de, som skulde have forhørt
trax af fra ham. Men den øverste
smand, der han fik at vide, at han
Romer, frygtede endog, fordi han
ladet ham binde.
Men anden Dagen, der han vilde
ed Vished, hvorfor han anklagedes
erne, løste han ham af Baandene
el, at de Ypperste-Præster og deres
Raad skulde komme sammen; og
rte Paulus frem, og fremstillede
r dem.

23. Capitel.

Øner om sin gode Samvittighed, bliver sla-
5. taler om Opstandelsen; derover bliver
gt imellem Jøderne indbyrdes, 6-9. Øver-
er ham ind i Fæstningen; HErren trøster
0. 11. Jødernes Anslag mod Paulus aa-
es, 12-22. Øversten sender ham til Cæsarea
dingen Felix, 23-35.

a saae Paulus stivt paa Raadet,
e: *I Mænd! Brødre! jeg haver*
med al god Samvittighed vandret for Gud
indtil denne Dag. c. 22, 1. c. 24, 16.
2 Tim. 1, 3.

2. Men den Ypperste-Præst Ananias
befoel dem, som stode hos ham, at slaae
ham paa Munden.

3. Da sagde Paulus til ham: Gud skal
slaae dig, du kalkede Væg! baade sidder
du og dømmer mig efter Loven, og tillige
overtræder du Loven, idet du befaler, at
jeg skal slaaes. Matth. 23, 27.

4. Men de, som stode hos, sagde: skjæl-
der du Guds Ypperste-Præst?

5. Og Paulus sagde: Brødre, jeg vidste
ikke, at det var den Ypperste-Præst; thi
der er skrevet: du skal ikke skjælde dit Folks
Øverste. 2 Mos. 22, 28.

6. Men da Paulus vidste, at den ene
Deel var Sadducæer, men den anden
Pharisæer, raabte han i Raadet: I
Mænd, Brødre! jeg er en Pharisæer, en
Pharisæers Søn, jeg dømmes for Haab,
og for de Dødes Opstandelse.
c. 26, 5. Phil. 3, 5.

7. Men der han havde sagt dette, opkom
der Strid imellem Pharisæerne og Saddu-
cæerne, og Forsamlingen blev splidagtig.

8. Thi Sadducæerne sige, at der er ikke
Opstandelse, ei heller Engel, ei heller
Aand; men Pharisæerne antage begge
Dele. Matth. 22, 23.

9. Men der blev et stort Skrig; og de
Skriftkloge af Pharisæernes Partie stode
op, strede heftigt, og sagde: vi finde intet
Ondt hos dette Menneske; men dersom
en Aand eller en Engel haver talet med
ham, da lader os ikke stride mod Gud.
c. 25, 25. c. 26,31. c. 22, 17. 18. c. 5, 39.

10. Men da Striden blev heftig, fryg-
tede den øverste Hovedsmand, at Paulus
skulde sønderslides af dem, og befoel
Krigsfolket at gaae ned, og rive ham ud
fra dem, og at føre ham ind i Fæstningen.

11. Men Natten derefter stod HErren
for ham, og sagde: vær frimodig, Pau-
lus! thi ligesom du haver vidnet om mig
i Jerusalem, saaledes bør det dig at vidne
i Rom. c. 18, 9.

12. Men der det var bleven Dag, sloge
nogle af Jøderne sig sammen, og forplig-
tede sig under Forbandelse, og sagde, at de
vilde hverken æde, ei heller drikke, inden de
havde slaget Paulus ihjel.

13. Men de vare flere end fyrretyve,
som havde sammensvoret sig hertil.

14. Disse gik til de Ypperste-Præster og

de Ældste, og sagde: vi have under Forbandelser forpligtet os til ikke at smage Noget, førend vi have slaget Paulus ihjel.
15 Saa giver nu den øverste Høvedsmand tilkjende, tilligemed Raadet, at han i Morgen fører ham ned til eder, som om I vilde nøiere undersøge hans Sag, men vi ere rede til at ihjelslaae ham, førend han kommer (eder) nær.
16. Men Pauli Søstersøn, som hørte dette hemmelige Anslag, kom og gik ind i Fæstningen, og forkyndte Paulus det.
17 Men Paulus kaldte een af Høvedsmændene over Hundrede til sig, og sagde: før dette unge Menneske hen til den øverste Høvedsmand, thi han haver Noget at forkynde ham.
18 Da tog denne ham med sig, og førte ham til den øverste Høvedsmand, og sagde: den bundne Paulus kaldte mig, og bad mig føre dette unge Menneske til dig, da han haver Noget at sige dig.
19. Men den øverste Høvedsmand tog ham ved Haanden, gik hen til en Side, og spurgte: hvad er det, som du haver at forkynde mig?
20. Men han sagde: Jøderne have overlagt med hinanden at bede dig, at du skal lade Paulus føre for Raadet i Morgen, som om de vilde nøiere forhøre ham.
21. Lad du dig derfor ikke overtale af dem; thi flere end fyrretyve Mænd af dem lure paa ham, hvilke have under Forbandelser forpligtet sig til, hverken at æde, ei heller at drikke, inden de have slaget ham ihjel; og de ere nu rede, og forvente Løftet fra dig.
22 Da lod den øverste Høvedsmand det unge Menneske gaae, og bød ham: du skal Ingen sige, at du har givet mig dette tilkjende.
23 Og han kaldte til sig to af Høvedsmændene over Hundrede, og sagde: holder to hundrede Stridsmænd rede, at de kunne drage til Cæsarea og halvfjerdsindstyve Ryttere, og to hundrede Skytter, fra den tredie Time af Natten;
24 og de skulle have Lastdyr tilstede, at sætte Paulus paa, og føre ham sikkert til Landshøvdingen Felix.
25. Og han skrev et Brev, som havde dette Indhold:
26 Claudius Lysias hilser den mægtige Landshøvding Felix!
27. Denne Mand, som var greben af Jøderne, og nær ved at ihjelslaaes af dem, ham udfriede jeg, der jeg kom med Krigsfolket, og fik at vide, at han er en Romer. c. 21, 23. c. 22, 25.
28. Men der jeg vilde vide Sagen, hvorfor de beskyldte ham, førte jeg ham for deres Raad; c. 22, 30.
29. og jeg fandt da, at han blev beskyldt for nogle Spørgsmaale af deres Lov, men havde ingen Beskyldning (mod sig), som fortjente Død eller Fængsel.
c. 25, 25. c. 26, 31.
30. Men da det blev mig tilkjendegivet, at der skulde udføres et hemmeligt Anslag af Jøderne imod Manden, haver jeg strax sendt ham til dig, og befalet Anklagerne at fremføre for dig, hvad de have imod ham. Far vel!
31. Da toge Stridsmændene Paulus, eftersom det var dem befalet, og førte ham om Natten til Antipatris.
32. Men anden Dagen lode de Rytterne drage med ham, og vendte tilbage til Fæstningen.
33 Der hine kom ind i Cæsarea og havde antvordet Landshøvdingen Brevet, fremstillede de ogsaa Paulus for ham.
34. Men der Landshøvdingen havde læst Brevet, og spurgt, fra hvad Land han var, og havde erfaret, at han var fra Cilicien, sagde han: c. 22, 3.
35. Jeg vil forhøre dig, naar ogsaa dine Anklagere komme tilstede. Og han bød ham at forvares i Herodis Pallads.

24 Capitel.

Jøderne anklage Paulus, 1-9. Paulus forsvarer sig med Sandhed, 10-23. Felix forfærdes ved hans Prædiken; lader ham fangen efter sig, 24-27.

1. Men fem Dage derefter drog den Ypperste-Præst Ananias ned med de Ældste, og en vis Taler, Tertullus, hvilke mødte for Landshøvdingen imod Paulus. c. 23, 2.
2. Men der han var fremkaldet, begyndte Tertullus at anklage ham, og sagde:
3. At vi ved dig nyde megen Fred, og at mange ypperlige Foranstaltninger til dette Folks Bedste skee ved din Omsorg, det erkjende vi, mægtigste Felix! altid og allevegne med al Taksigelse. c. 23, 26.
4. Men paa det jeg ikke skal opholde dig længe, beder jeg, at du vil formedelst din Mildhed høre os kortelig.
5. Thi vi have befundet denne Mand at være en Pest, og at vække Oprør iblandt

alle Jøder, som ere over hele Verden, samt at være Formand for de Nazaræers Sect;
c. 17, 6. c. 28, 22.
6. han har endog forsøgt at vanhellige Templet; hvorfor vi og grebe ham, og vilde have dømt ham efter vor Lov;
c. 21, 28.
7. men Lysias, den øverste Høvedsmand, kom til, og bortførte ham med megen Vold af vore Hænder,
c. 21, 31.
8. og bød hans Anklagere komme til dig: af ham kan du selv, naar du undersøger det, faae alle de Ting at vide, for hvilke vi anklage ham.
9. Men Jøderne stemmede i med, og sagde, at disse Ting havde sig saaledes.
10. Men Paulus svarede, der Landshøvdingen gav ham et Vink, at han skulde tale: Efterdi jeg veed, at du haver i mange Aar været en Dommer blandt dette Folk, vil jeg des frimodigere forsvare min Sag,
11. da du kan faae at vide, at det er ikke mere end tolv Dage, siden jeg kom op, for at tilbede i Jerusalem.
12. Og hverken i Templet have de fundet mig at tale for Nogen, eller at stifte Opror iblandt Folket, ei heller i Synagogerne, ei heller i Staden; c. 25, 8. c. 28, 17.
13. de kunne ei heller bevise de Ting, som de nu anklage mig for.
14. Men dette bekjender jeg for dig, at jeg efter den Lære, hvilken de kalde en Sect, tjener saaledes den Fædrene-Gud, at jeg troer alt det, som er skrevet i Loven og Propheterne;
15. og haver (det) Haab til Gud, hvilket disse og selv forvente, at de Dødes Opstandelse forestaaer, baade Retfærdiges og Uretfærdiges. Joh. 5, 28. 29.
16. Men i det samme øver jeg mig selv at have altid en uskadt Samvit tighed for Gud og Menneskene. c. 23, 1. 1 Pet. 3, 16.
17. Men efter mange Aars Forløb kom jeg, for at bringe Almisser til mit Folk, og Offere, c. 21, 26. Rom. 15, 25.
Gal. 2, 10.
18. under hvilke nogle Jøder fra Asia fandt mig, da jeg blev renset i Templet, uden Opror og uden Larm. c. 21, 27.
19. Disse burde være tilstede for dig, og klage, om de have Noget imod mig.
20. Eller lad disse selv sige, om de have fundet nogen Uret hos mig, da jeg stod for Raadet;
21. *uden det skulde være for det ene* Ord, som jeg raabte, der jeg stod midt iblandt dem: jeg dømmes i Dag af eder for de Dødes Opstandelse. c. 23, 6.
22. Men der Felix hørte dette, udsatte han Sagen, skjøndt han nøie nok kjendte den Lære, og sagde: naar Lysias, den øverste Høvedsmand, kommer ned, vil jeg paakjende eders Sag. c. 23, 26.
23. Og han befoel Høvedsmanden over Hundrede, at bevogte Paulus, og lade ham have Roe, og ikke forbyde nogen af hans Egne at tjene ham, eller komme til ham. c. 27, 3. c. 28, 16.
24. Men efter nogle Dage kom Felix med sin Hustru Drusilla, som var en Jødinde, og kaldte Paulus frem, og hørte ham om Troen paa Christum.
25. Men der han talede om Retfærdighed og Afholdenhed, og den tilkommende Dom, blev Felix forfærdet, og svarede: gak bort denne Gang; men naar jeg faaer beleilig Tid, vil jeg kalde dig til mig.
26. Tilmed haabede han og, at ham skulde gives Penge af Paulus, for at han skulde lade ham løs; derfor lod han ham og des oftere kalde frem, og talede med ham.
27. Men der to Aar vare forløbne, fik Felix Portius Festus til Eftermand; og saasom Felix vilde fortjene Tak af Jøderne, lod han Paulus bunden efter sig.
c. 25, 9.

25. Capitel.

Festus lader Jøderne komme til Cæsarea, hvor Paulus atter forsvarer sig mod dem, 1-8. Festus vil skikke ham til Keiseren, for hvem han havde indskudt sig, 9-12. Festus fortæller om ham til Kong Agrippa, som selv vil høre Paulus, 13-27.

1. Der Festus nu var kommen til Provindsen, drog han efter tre Dage op fra Cæsarea til Jerusalem.
2. Da mødte den Ypperste-Præst og de Fornemste af Jøderne for ham, imod Paulus, og anholdt hos ham,
3. og bade om den Gunst imod hiin, at han vilde lade ham hente til Jerusalem; thi de lurede paa ham, for at ihjelslaae ham paa Veien. c. 23, 25.
4. Da svarede Festus, at Paulus blev bevogtet i Cæsarea, men at han selv vilde snart drage derned.
5. Hvilke nu iblandt eder, sagde han, der kunne, de drage ned med; dersom der da er Noget imod denne Mand, da anklage de ham!

6. Men der han havde opholdt sig hos dem mere end ti Dage, drog han ned til Cæsarea; anden Dagen satte han sig paa Domstolen, og befoel Paulus at fremføres. Joh. 19, 13.

7. Men der han kom frem, traadte de Jøder, som vare komne ned fra Jerusalem, omkring ham, og førte mange og svare Klagemaal imod Paulus, hvilke de ikke kunde bevise; c. 24, 2. 5. 6.

8. efterdi han forsvarede sig, sigende: jeg haver hverken syndet i Noget imod Jødernes Lov, ikke heller imod Templet, ikke heller imod Keiseren. c. 24, 12.

9. Men Festus, som vilde fortjene Tak af Jøderne, svarede Paulus, og sagde: vil du drage op til Jerusalem, for at dømmes der af mig for disse Ting? c. 24, 27.

10. Men Paulus sagde: jeg staaer for Keiserens Domstoel, hvor mig bør at dømmes. Jeg haver ingen Uret gjort Jøderne, som du og bedre veed.

11. Thi haver jeg handlet Uret, eller gjort Noget, som fortjener Døden, vægrer jeg mig ikke ved at døe; men er det Intet, hvorfor disse anklage mig, da kan Ingen overgive mig til dem af Gunst. Jeg indskyder min Sag for Keiseren. c. 18, 14. c. 26, 32.

12. Da talede Festus med Raadet, og svarede: du haver indskudt din Sag for Keiseren, du skal reise til Keiseren.

13. Men der nogle Dage vare forløbne, kom Kong Agrippa og Berenice til Cæsarea, for at hilse Festus.

14. Og da de opholdt sig der mange Dage, forelagde Festus Kongen Sagen imod Paulus, og sagde: her er en Mand, efterladt bunden af Felix, c. 24, 27.

15. imod hvilken de Ypperste-Præster og de Ældste af Jøderne mødte, da jeg var i Jerusalem, og begjerede Straf over ham; v. 2.

16. hvilke jeg svarede, at det ikke er de Romeres Skik, af Gunst at overgive noget Menneske til Døden, førend den, som anklages, haver Anklagerne personlig tilstede, og faaer Leilighed til at forsvare sig mod Beskyldningen.

17. Der de da kom sammen her, tøvede jeg ikke, men anden Dagen satte jeg mig paa Domstolen, og bød Manden at fremføres.

18. Men der Anklagerne traadte omkring ham, fremførte de ingen saadan Beskyldning, som jeg havde formodet;

19. men de havde nogle Tvistigheder med ham om deres egen Gudsdyrkelse og om en JEsu, som var død, hvilken Paulus sagde at leve.

20. Men der jeg var tvivlraadig angaaende Sagen om denne, sagde jeg: om han vilde reise til Jerusalem, og dømmes der for disse Ting? v. 9.

21. Men der Paulus henskjød sig under Keiserens Kjendelse, og vilde holdes i Forvaring til den, befalede jeg, at han skulde holdes i Forvaring, indtil jeg kan sende ham til Keiseren.

22. Men Agrippa sagde til Festus: jeg skulde og selv ville høre det Menneske. Men han sagde: i Morgen skal du høre ham.

23. Anden Dagen altsaa, der Agrippa og Berenice kom med stor Pragt, og gik ind paa Raadhuset, med de øverste Høvedsmænd, og de ypperste Mænd i Staden, blev Paulus, da Festus bød det, fremført.

24. Og Festus sagde: Kong Agrippa, og alle I Mænd, som ere med tilstede! her see I Den, om hvilken hele Jødernes Mængde haver overhængt mig baade i Jerusalem og her, idet de raabe: han bør ikke længere leve.

25. Men der jeg havde faaet at vide, at han havde Intet gjort, som fortjente Døden, og da han og selv havde indskudt sin Sag for Keiseren, haver jeg besluttet at sende ham derhen. c. 23, 9. c. 26, 31.

26. Dog haver jeg intet Sikkert at skrive Herren til om ham. Derfor lod jeg føre ham frem for eder, og især for dig, Kong Agrippa, paa det jeg kan have Noget at skrive, naar han er bleven forhørt.

27. Thi det synes mig ufornuftigt, at sende en Fange, og ikke ogsaa tilkjendegive Beskyldningerne mod ham.

26. Capitel.

Paulus fortæller om sit Levnet, sin Omvendelse, sit Kald og sin Lydighed mod samme, om sine Forfølgelser, og Frelsning, 1-23. Festus og Agrippa yttre sig om Pauli Tale; Pauli Ønske, 24-29. Hans Uskyldighed bevises, 30-32.

1. Men Agrippa sagde til Paulus: det tilstedes dig, at tale for dig. Da udrakte Paulus Haanden, og sagde til sit Forsvar:

2. Jeg agter mig selv lykkelig, Kong Agrippa! at jeg i Dag skal forsvare mig for dig angaaende alle de Ting, for hvilke jeg anklages af Jøderne,

3. allermeest, fordi du haver Kundskab om alle Jødernes Skikke og Spørgsmaal. Derfor beder jeg dig, at du vil taalmodig høre mig.

4. Mit Levnet altsaa, fra Ungdom af, hvorledes det haver været fra Begyndelsen iblandt mit Folk i Jerusalem, vide alle Jøderne,

5. hvilke have kjendt mig tilforn fra det første af,—dersom de ville vidne,—at jeg haver levet som en Pharisæer efter den strengeste Sect i vor Gudsdyrkelse.
c. 23, 6. Phil. 3, 5.

6. Og nu staaer jeg og dømmes for Haabet til den Forjættelse, som er givet af Gud til Fædrene, c. 14, 15. 21.
c. 28, 20.

7. hvilken vore tolv Stammer haabe at opnaae, idet de tjene Gud uafladeligen Nat og Dag; og for dette Haabs Skyld, Kong Agrippa! anklages jeg af Jøderne.

8. Hvad? holdes det for utroligt hos eder, at Gud opvækker Døde?

9. Jeg selv haver vel og meent, at det burde mig at gjøre meget imod JEsu den Nazaræers Navn; c. 8, 3. c. 9, 1.
Gal. 1, 13. 1 Tim. 1, 13.

10. hvilket jeg og gjorde i Jerusalem; og jeg kastede mange af de Hellige i Fængsel, der jeg havde faaet Magt dertil af de Ypperste-Præster; og naar de bleve myrdede, gav jeg min Stemme dertil. c. 22, 19.

11. Og i alle Synagoger lod jeg dem ofte straffe, og tvang dem til at tale bespotteligen og end mere rasende mod dem, forfulgte jeg dem endog indtil udenlandske Stæder.

12. Hvorfor jeg og drog til Damascus med Myndighed og Fuldmagt fra de Ypperste-Præster; c. 9, 2. 3.

13. men midt om Dagen saae jeg paa Veien, o Konge! et Lys af Himmelen, som overgik Solens Glands, omskinne mig og dem, som reiste med mig.
Matth. 17, 2.

14. Men der vi alle faldt ned til Jorden, hørte jeg en Røst, som talede til mig, og sagde i det ebraiske Sprog: Saul! Saul! hvi forfølger du mig? det vil blive dig haardt, at stampe imod Braadden.

15. Men jeg sagde: Herre, hvo er du? men han sagde: Jeg er JEsus, hvem du forfølger.

16. Men reis dig, og staae paa dine Fødder; thi derfor haver jeg aabenbaret mig for dig, for at udkaare dig til en Tjener og et Vidne baade om det, som du haver seet, og om det, hvori jeg vil aabenbare mig for dig, c. 22, 15.

17. idet jeg udfrier dig fra Folket, og Hedningerne, til hvilke jeg nu udsender dig,

18. for at oplade deres Øine, at de omvende sig fra Mørket til Lyset, og fra Satans Magt til Gud, paa det at de kunne annamme Syndernes Forladelse, og Lod iblandt dem, som ere helligede ved Troen paa mig. Eph. 1, 18. Col. 1, 13.
1 Petr. 2, 25.

19. Derfor, Kong Agrippa! blev jeg ikke ulydig mod det himmelske Syn;
Gal. 1, 16.

20. men jeg forkyndte først for dem i Damascus og (siden) i Jerusalem, og i alt Judæas Land, og for Hedningerne, at de skulde omvende sig og komme tilbage til Gud, og gjøre Omvendelsens værdige Gjerninger. c. 9, 20. 28. 29.
Matth. 3, 8.

21. For disse Tings Skyld grebe Jøderne mig i Templet, og forsøgte at slaae mig ihjel. c. 21, 30. 31.

22. Da jeg derfor bekom den Hjælp, som er af Gud, staaer jeg indtil denne Dag, og vidner baade for Liden og Stor, og siger Intet andet, end det baade Propheterne have sagt at skulle skee, og Moses:
Luc. 24, 44 fgg.

23. at Christus skulde lide, at han, den første af de Dødes Opstandelse, skulde forkynde Lys for Folket og Hedningerne.
1 Cor. 15, 20. Col. 1, 18. Aab. 1, 5.
Luc. 2, 32.

24. Men der han saaledes forsvarede sig, sagde Festus med høi Røst: du raser, Paulus! den megen Lærdom gjør dig rasende.

25. Men han sagde: jeg raser ikke, mægtige Festus! men taler sande og betænksomme Ord.

26. Thi Kongen veed om disse Ting, og til ham taler jeg ogsaa frimodigen, efterdi jeg er vis paa, at slet Intet af dette er skjult for ham; thi dette er ikke skeet i en Vraa.
Joh. 18, 20.

27. Troer du, Kong Agrippa! Propheterne? jeg veed, at du troer.

28. Men Agrippa sagde til Paulus: der fattes Lidet udi, at du jo overtaler mig til at blive en Christen.

29. Men Paulus sagde: jeg vilde ønske til Gud, enten der fattes Lidet eller Me-

get at ikke alene Du, men og alle, som høre mig i Dag, maatte, blive saadanne, som og jeg er, undtagen disse Lænker.

30. Og der han havde sagt dette, stod Kongen op, og Landshøvdingen, og Berenice, og de, som sadde med dem.

31. Og de gik til en Side, talede med hverandre, og sagde: dette Menneske gjør Intet, som fortjener Død eller Lænker.
c. 25, 25.

32. Men Agrippa sagde til Festus: dette Menneske kunde været løsladt, dersom han ikke havde indskudt sin Sag til Keiseren.
c. 25, 11.

27. Capitel.

Paulus skal skikkes til Rom, kommer til Sidon, 1-3. derfra til Myra, 4-6. Seiladsen bliver farlig, Paulus raader dem forgjeves at blive i Creta, 7-12, de komme i stor Nød, Paulus trøster dem, 13-26, de lide Skibbrud paa Øen Malta, komme dog alle uskadte i Land, 27-44.

1. Men der det var besluttet, at vi skulde seile derfra til Italien, overantvordede de Paulus og nogle andre Fanger til en Høvedsmand over Hundrede, ved Navn Julius, (der stod) ved Keiserens Rode. c. 15, 12.

2. Men der vi vare gangne ombord paa et adramyttenisk Skib, for at seile langs med Asiens Kyster, fore vi ud; og Aristarchus, en Macedonier fra Thessalonica, var med os. 2 Cor. 11, 25. 26.
Ap. G. 19, 29.

3. Og anden Dagen anløb vi Sidon. Og Julius behandlede Paulus mildt, og tilstedede ham at gaae til Venner og nyde Pleie. c. 24, 23. c. 18, 16.

4. Og vi fore bort derfra, og seilede under Cypern, fordi Vindene vare imod.

5. Og vi seilede over Havet ved Cilicien og Pamphylien, og kom til Myra i Lycien.

6. Og der fandt Høvedsmanden over Hundrede et Skib fra Alexandria, som seilede til Italien, og satte os paa det.

7. Men der vi seilede langsomt i mange Dage, og med Vanskelighed naaede Cnidus, — thi Vinden føiede os ikke, — holdt vi ned under Creta ved Salmone.

8. Med Vanskelighed fore vi den forbi, og kom til et Sted, som kaldes Gode-Havne, der var nærved Staden Lasæa.

9. Men der megen Tid var forløben, og Seiladsen nu var farlig, fordi endog Fasten allerede var forbi, formanede Paulus, og sagde til dem:

10. I Mænd, jeg seer, at denne Seilads vil blive os til Ulykke og megen Skade, ikke alene paa Ladning og Skib, men ogsaa paa vort Liv.

11. Men Høvedsmanden over Hundrede troede Styrmanden og Skipperen mere end det, som af Paulus blev sagt.

12. Og der Havnen ikke var beqvem til Vinterleie, besluttede de Fleste at fare bort ogsaa derfra, om de muligen kunde naae hen til Phoenix, for at overvintre der, hvilken er en Havn paa Creta, som vender mod Sydvest og Nordvest.

13. Men der Søndenvind blæste op, og de meente, at de havde naaet deres Hensigt, lettede de Anker, og holdt nær under Creta;

14. men ikke længe derefter kom mod dem en rasende Storm, som kaldes Euroklydon.

15. Men der Skibet blev revet hen, og kunde ikke holde sig op mod Vinden, gave vi det over, og dreve saa.

16. Men vi løb under en liden Øe, som kaldes Clauda, og kunde neppe faae fat paa Baaden.

17. Og der de havde taget den op, brugte de Hjælp, og omsurrede Skibet; og saasom de frygtede, at de skulde drives ind paa en Sandbanke, lode de Seilene ned, og dreve saaledes.

18. Og der vi udstode meget af Stormen, begyndte de næste Dag at kaste overborde.

19. Og paa den tredie Dag udkastede vi med vore Hænder Skibets Redskab.

20. Men der hverken Sool eller Stjerner lode sig see i mange Dage, og en ikke liden Storm hængte over os, da betoges omsider alt Haab os om at frelses.
2 Cor. 11, 27.

21. Og der man ikke havde spiist i lang Tid, stod Paulus frem midt blandt dem, og sagde: I Mænd! man burde have lydt mig, og ikke faret bort fra Creta, og sparet os denne Ulykke og Skade. v. 10. 11.

22. Og nu formaner jeg eder, at være ved godt Mod; thi ingen Sjel af eder skal omkomme, men alene Skibet.

23. Thi denne Nat stod for mig en Engel fra den Gud, hvem jeg tilhører, og hvem jeg tjener, og sagde:

24. Frygt ikke, Paulus! det bør dig at stilles for Keiseren; og see, Gud haver skjenket dig alle dem, som seile med dig.
c. 23, 11.

25. Derfor, I Mænd! værer ved et godt Mod; thi jeg troer Gud, at det skal saaledes vorde, ligesom mig er sagt.
26. Men vi skulle strande paa en Øe.
27. Men der den fjortende Nat kom, og vi dreve om i det adriatiske Hav, formodede Skibsfolkene ved Midnat, at et Land var dem nær.
28. Og da de lodbede, havde de tyve Favne; men der de vare komne lidt derfra, og lodbede atter, havde de femten Favne.
29. Og de frygtede, at de maaskee skulde støde paa Skjær, og kastede fire Ankere ud fra Bagstavnen, og ønskede, at det vilde vorde Dag.
30. Men der Skibsfolkene vilde flygte fra Skibet, og lode Baaden ned i Havet under det Paaskud, at de vilde bringe Ankerne ud fra Forstavnen,
v. 16.
31. da sagde Paulus til Høvedsmanden over Hundrede, og til Stridsmændene: dersom disse ikke blive i Skibet, kunne I ikke blive frelste.
32. Da kappede Stridsmændene Baadens Toug, og lode den falde ned.
33. Men imidlertid, indtil det blev Dag, formanede Paulus Alle, at de skulde faae Mad, og sagde: det er i Dag den fjortende Dag, at I have biet, uden at spise, og Intet taget til eder. v. 27.
34. Derfor formaner jeg eder, at I faae Mad, thi dette hører til eders Frelse; thi der skal ikke falde et Haar af Nogens Hoved iblandt eder. Matth. 10, 30.
Luc. 12, 7. c. 21, 18.
35. Men der han havde sagt dette, og havde taget Brød, takkede han Gud for Alles Øine, og brød det, og begyndte at æde.
36. Men de bleve Alle frimodige, og de fik ogsaa Mad.
37. Men vi vare i Skibet tilsammen to hundrede og sex halvfjerdsindstyve Sjele.
38. Og der de vare blevne mætte af Mad, lettede de Skibet, idet at de udkastede Levnetsmidlerne i Havet.
39. Men der det blev Dag, kjendte de ikke Landet, men de bleve en Viig vaer, som havde en Strandbred, paa hvilken de besluttede at sætte Skibet, om muligt.
40. Og der de havde kappet Ankerne, overlode de (Skibet) til Havet, og løsnede *tillige Roerbaandene; og idet* de ophidsede Raasejlet for Vinden, holdt de ind paa Strandbredden.
41. Men de drev ind paa en Grund, som havde Dyb paa begge Sider, og stødte an med Skibet; og Forstavnen borede sig fast, og stod ubevægelig, men Bagstavnen sloges sønder af Bølgernes Magt.
42. Men det var Stridsmændenes Anslag, at de vilde ihjelslaae Fangerne, at de ikke skulde undkomme ved at svømme.
43. Men Høvedsmanden over Hundrede, som vilde frelse Paulus, forhindrede dem i dette Anslag, og bød, at de, som kunde svømme, skulde først kaste sig ud, for at undkomme til Landet,
44. og de Andre (redde sig), Nogle paa Planker, og Andre paa Stykker af Skibet. Og saaledes skede det, at Alle kom frelste til Land. c. 24, 25.

28. Capitel.

Folket paa Malta beviser Paulus stor Venlighed; en Øgle giør ham ingen Skade, 1-6. Publii Fader og Andre helbredes, ꝛc. 7-10. De seile derfra til Syracusa, Puteoli og Rom, 11. 16. Paulus taler for de Ældste af Jøderne i Rom; Nogle troe, Andre ere forhærdede, 17-29. han lærer uforhindret i to Aar, 30. 31.

1. Og der de vare frelste, fik de at vide, at denne Øe hedte Melite.
c. 27, 26.
2. Men Barbarerne viste os ikke liden Menneskekjærlighed; thi de modtoge os alle, idet de optændte en Ild formedelst Regnen, som overfaldt os, og formedelst Kulden. 2 Cor. 11, 27.
3. Men der Paulus rev en Hob Riis sammen, og lagde paa Ilden, kom en Øgle ud formedelst Varmen, og krøb paa hans Haand.
4. Men som Barbarerne saae Dyret hænge ved hans Haand, sagde de til hverandre: dette Menneske er sikkert en Morder, hvem Gjengjeldelsen ikke lader leve, alligevel han er frelst af Havet.
5. Der han nu rystede Dyret af i Ilden, følte han intet Ondt. Marc. 16, 18.
Luc. 10, 19.
6. Men de ventede, at han skulde hovne, eller pludseligen falde død om. Men der de havde ventet længe, og saae, at ham intet Ondt vederfores, kom de paa andre Tanker, og sagde, at han var en Gud.
c. 14, 11.

7. Men ved det samme Sted havde den Overste paa Oen, ved Navn Publius, et Landgods; han modtog os, og laante os venligen Herberge i tre Dage.
Rom. 12, 13.

8. Men det traf sig, at Publii Fader laae betagen af Feber og Blodsot; til ham gik Paulus ind, og bad, og lagde Hænderne paa ham, og helbredede ham.
Jak. 5, 14. Marc. 16, 18.

9. Der dette da var skeet, kom og de Andre paa Oen frem, som havde Sygdomme, til ham, og bleve helbredte.

10. Disse beviste os ogsaa stor Ære, og der vi droge bort, lagde de i (Skibet), hvad vi havde behov.

11. Men efter tre Maaneders Forlob droge vi bort i et alexandrinsk Skib, hvilket havde havt Vinterleie ved Oen, og havde Tvillingernes Mærke.

12. Og vi lob ind i Syracusa, og bleve (der) tre Dage.

13. Derfra seilede vi omkring, og kom til Rhegium; og efter een Dags Forlob fik vi Sondenvind, og kom anden Dagen til Puteoli,

14. hvor vi fandt Brodre, og bleve budne af dem, at blive (der) syv Dage. Og saa droge vi til Rom.

15. Og derfra kom Brodrene, som havde hort om os, os imode indtil Appii Forum, og Trestabernæ; og der Paulus saae dem, takkede han Gud, og fattede Mod.

16. Men der vi kom til Rom, overantvordede Hovedsmanden over Hundrede Fangerne til Oversten for Livvagten; men Paulus blev det tilstedet at boe for sig selv med en Stridsmand, som bevogtede ham.
c. 27, 1. c. 24, 23.

17. Men det skede efter tre Dage, at Paulus sammenkaldte dem, som vare de Fornemste iblandt Joderne; men der de vare forsamlede, sagde han til dem: I Mænd, Brodre! jeg, som haver Intet giort mod Folket, eller Fædrenes Skikke, er overantvordet fangen fra Jerusalem i de Romeres Hænder,
c. 21, 26.
c. 24, 12. 13. c. 25, 8.

18. hvilke vilde lade mig los, der de havde forhort mig, efterdi der var ingen Dodssag imod mig;
c. 24, 26.
c. 26, 32. c. 25, 25.

19. men der Joderne talede derimod, nodtes jeg til at indskyde min Sag for Keiseren; dog ikke som den, der havde Noget at anklage mit Folk for.
c. 25, 14.

20. For denne Sags Skyld lod jeg eder kalde hid, at see, og tale med eder; thi jeg er sluttet i denne Lænke for Israels Haabs Skyld.
Eph. 6, 20. Ap. G. 26, 6. 7.

21. Men de sagde til ham: vi have hverken faaet Brev fra Judæa om dig, ikke heller er nogen af Brodrene kommen, som haver forkyndt, eller sagt noget Ondt om dig;

22. men vi onske vel at hore af dig, hvad du mener; thi det er os vitterligt om denne Sect, at den allevegne finder Modsigelse.
c. 24, 14. Luc. 2, 34.

23. Men der de havde bestemt ham en Dag, kom Mange til ham i Herberget; for hvilke han udlagde og vidnede om Guds Rige, og sogte at overbevise dem om Læren om JEsu, baade af Mose Lov, og af Propheterne, fra aarle om Morgenen indtil Aften.
c. 26, 22.
Luc. 24, 27. 44.

24. Og Nogle lode sig overbevise af det, som blev sagt, men Andre troede ikke.
c. 17, 4.

25. Men der de vare usamdrægtige indbyrdes, skiltes de ad, der Paulus havde sagt det ene Ord: retteligen haver den Hellig Aand talet ved Propheten Esaias til vore Fædre, og sagt:
2 Pet. 1, 21.
Es. 6, 9. 10. Matth. 13, 14 2c.

26. Gak hen til dette Folk, og sig: med Horelsen skulle I hore, og ingenlunde forstaae; og seende skulle I see, og ingenlunde kjende.

27. Thi dette Folks Hjerte er blevet forhærdet, og de hore besværligen med Orene, og tillukke deres Oine, at de ikke skulle komme til at see med Oinene, og hore med Orene, og forstaae med Hjertet, og omvende sig, at jeg maatte helbrede dem.

28. Derfor være det eder vitterligt, at Guds Frelse er sendt til Hedningerne; de skulle og hore.
c. 13, 46. c. 18, 6.

29. Og der han havde sagt dette, gik Joderne bort, og havde en stor Trætte indbyrdes.

30. Men Paulus blev to fulde Aar i sit leiede Herberge, og tog imod alle, som kom ind til ham,

31. og prædikede Guds Rige, og lærte om den HErre JEsu med al Frimodighed uforhindret.

Paulus, som en Evangelii Prædikant, ønsker de troende Romere Christi Naade, 1-7. vidner om sin store Længsel efter at prædike Evangelium for dem, 8-15. hvilket er et guddommeligt Middel til Salighed, 16. 17. thi Hedningerne, skjøndt de have Kundskab om Gud, ere dog under Guds Vrede, fordi de ei ret have dyrket ham, 18-23. hvorfor Gud haver givet dem hen i deres egne Lyster, 24-32.

1. Paulus, JEsu Christi Tjener, kaldet til Apostel, bestikket til (at forkynde) Guds Evangelium, Ap. G. 9, 15.
c. 13, 2. Gal. 1, 15.

2. — hvilket han forud havde forjættet ved sine Propheter i de hellige Skrifter —
Ap. G. 26, 6. Rom. 3, 21. Joh. 1, 46. c. 5, 39.

3. om hans Søn, — som er født af Davids Æt efter Kjødet, Matth. 1, 1.
2 Tim. 2, 8.

4. som kraftigen blev beviist at være Guds Søn efter Hellighedens Aand ved Opstandelsen fra de Døde, JEsus Christus (nemlig), vor HErre, Joh. 10, 30 fgg.
Ap. G. 13, 32 fgg. Ebr. 1, 5. c. 5, 5.

5. ved hvem vi fik Naade og Apostel-Embede, til (at oprette) Troens Lydighed iblandt alle Hedninger formedelst hans Navn, c. 12, 3. 1 Cor. 15, 10. Eph. 3, 8.
1 Tim. 2, 7. Rom. 16, 26.

6. iblandt hvilke ogsaa I ere kaldte af JEsu Christo —

7. til alle dem, som ere i Rom, Guds Elskelige, kaldte Hellige: Naade være med eder, og Fred fra Gud vor Fader, og den HErre JEsu Christo! 1 Cor. 1, 2. 3.
Eph. 1, 1.

8. Først takker jeg min Gud ved JEsum Christum for eder alle, at eders Troe omtales i den ganske Verden. 1 Cor. 1, 4. 5.
Eph. 5, 20. Ebr. 13, 15. 1 Thess. 1, 8.

9. Thi Gud, hvem jeg i min Aand tjener udi hans Søns Evangelium, er mit Vidne om, hvorledes jeg uden Afladelse tænker paa eder, c. 9, 1. 2. 2 Cor. 1, 23.
Gal. 1, 20. Eph. 1, 16. 2 Tim. 1, 3.

10. altid begjerende i mine Bønner, at jeg dog engang maatte faae Held til, efter Guds Villie, at komme til eder;
1 Thess. 3, 10.

11. thi mig forlænges efter at see eder, paa det at jeg kunde meddele eder nogen aandelig Naadegave, saa at I maatte styrkes: c. 15, 23. 29.

12. det er, at jeg kunde opmuntres tilligemed eder ved den fælles Troe, baade eders og min.

13. Men jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om, at jeg haver ofte sat mig for at komme til eder, — men jeg er hidindtil bleven forhindret, — paa det at jeg maatte have nogen Frugt ogsaa iblandt eder, ligesom og iblandt de andre Hedninger. 1 Thess. 2. 18.

14. Jeg er baade Græker og Barbarer, baade Vise og Uvise en Skyldner.
1 Cor. 9, 16.

15. Saaledes er jeg og, hvad mig angaaer, redebon til at prædike Evangelium ogsaa for eder, som ere i Rom.
Ap. G. 28, 31.

16. Thi jeg skammer mig ikke ved Christi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som troer, baade for Jøder først, og for Grækere;
2 Tim. 1, 18. 1 Cor. 1, 18. c. 15, 2.

17. thi derudi aabenbares Guds Retfærdighed af Troe til Troe, som skrevet staaer: "men den Retfærdige af Troen skal leve." c. 3, 21. 22. Phil. 3, 9.
Hab. 2, 4. Joh. 3, 36. Gal. 3, 11. Ebr. 10, 38.

18. Thi Guds Vrede aabenbares af Himmelen over alle de Menneskers Ugudelighed og Uretfærdighed, som forholde Sandheden ved Uretfærdighed:

19. efterdi det, som man kan vide om Gud, er aabenbaret dem; thi Gud haver aabenbaret dem det; Ap. G. 14, 15 fgg.
c. 17, 24 fgg.

20. thi hans usynlige Væsen, det er, hans evige Kraft og Guddommelighed, beskues fra Verdens Skabelse af, da de forstaaes af Gjerningerne; saa at de have ingen Undskyldning.

21. Thi endog de kjendte Gud, saa ærede eller takkede de ham dog ikke som Gud; men bleve forfængelige i deres Tanker, og deres uforstandige Hjerte blev formørket.
Eph. 4, 17. 18. 19.

22. Der de sagde sig at være Vise, bleve de Daarer, 1 Cor. 1, 20.

23. og have forvendt den uforkrænkelige Guds Herlighed til Lighed med Billedet af et forkrænkeligt Menneske, og af Fugle, og af fireføddede Dyr, og af Orme.

24. Derfor haver og Gud givet dem hen

i deres Hjerters Begjeringer til Ureenhed, saa at (de) vanære deres egne Legemer indbyrdes. Ap. G. 14, 16.

25. De have forvendt Guds Sandhed til Løgn, og have dyrket og tjent Skabningen over Skaberen, som er velsignet i Evighed, Amen!

26. For denne Sags Skyld haver Gud givet dem hen til skjændige Lyster; thi baade deres Qvinder forvendte den naturlige Brug til den unaturlige;

27. og desligeste bleve ogsaa Mændene, som forlode Qvindens naturlige Brug, optændte i deres Lyst til hverandre, saa at Mænd med Mænd øvede Uteerlighed, og fik deres Vildfarelses Løn, som det burde sig, paa dem selv. 1 Cor. 6, 9.

28. Og ligesom de ikke holdt (det) for godt at have Guds Kundskab, saa gav Gud dem hen til et Sind, som intet duer, saa at de gjøre det Usømmelige,

29. opfyldte med al Uretfærdighed, Horerie, Skalkhed, Gjerrighed, Ondskab; fulde af Avind, Mordlyst, Trætte, Svig, Vanart;

30. Oretudere, Bagvaskere, Gudshadere, Voldsmænd, hovmodige, stortalende, kloge til Ondt, Forældre ulydige,

31. uforstandige, troløse, ukjærlige, uforligelige, ubarmhjertige;

32. hvilke, endog de kjende Guds retfærdige Dom: — at de, som gjøre saadanne Ting, ere skyldige at døe, — dog ikke alene gjøre det, men have endog Velbehag i dem, som det gjøre.

2. Capitel.

De, som dømme Andre, forskylde selv uundflyelige Guds Dom, som uden Persons Anseelse dømmer Enhver efter hans Gjerninger, 1-16. Jøderne rose sig forgjeves af Loven og Omskjærelsen, da de ei bruge disse Fortrin ret, 17-29.

1. Derfor, o Menneske! er du uden Undskyldning, hvo du end er, som dømmer; thi idet du dømmer en Anden, fordømmer du dig selv; thi du, som dømmer, gjør selv det Samme. Matth. 7, 1. 2.

2. Men vi vide, at Guds Dom er efter Sandhed over dem, som gjøre Saadant.

3. Men tænker du dette, o Menneske! du, som dømmer dem, der gjøre Saadant, og gjør selv det Samme, at du skal undfly Guds Dom?

4. eller foragter du hans Godheds og Taalmodigheds og Langmodigheds Rigdom, og veed ikke, at Guds Godhed leder dig til Omvendelse? c. 9, 22. 23. 2 Pet. 3, 9. 15. Aab. 2, 21.

5. Men efter din Haardhed og dit ubodfærdige Hjerte samler du dig selv Vrede paa Vredens og Guds retfærdige Doms Aabenbarelses Dag;

6. thi han skal betale Enhver efter sine Gjerninger: Matth. 16, 27. 2 Cor. 5, 10.

7. dem, som ved Standhaftighed i god Gjerning søge Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, (skal han give) et evigt Liv.

8. men dem, som ere gjenstridige og ikke lyde Sandhed, men adlyde Uretfærdighed, (skal vorde) Ugunst og Vrede. 2 Thess. 1, 8.

9. Trængsel og Angest skal være over hvert Menneskes Sjel, som gjør det Onde, baade en Jødes først, og en Grækers, c. 3, 9.

10. men Ære og Hæder og Fred skal vorde hver den, som gjør det Gode, baade en Jøde først, og en Græker:

11. thi der er ingen Persons Anseelse hos Gud. Ap. G. 10, 34. Gal. 2, 6. Eph. 6, 9. 1 Pet. 1, 17.

12. Thi hvilkesomhelst, der have syndet uden Loven, de skulle og uden Loven fortabes; og hvilkesomhelst der have syndet under Loven, de skulle dømmes ved Loven; — Luc. 12, 47. 48.

13. thi ikke Lovens Hørere ere retfærdige for Gud, men Lovens Gjørere skulle retfærdiggjøres: Matth. 7, 21-27. Jac. 1, 22.

14. thi eftersom Hedningerne, som ikke have Lov, gjøre af Naturen Lovens Gjerninger, da ere de, endog de ikke have Lov, dem selv en Lov.

15. De vise nemlig Lovens Gjerning (at være) skreven i deres Hjerter, idet deres Samvittighed vidner med, og Tankerne indbyrdes anklage, eller og forsvare hverandre; —

16. paa den Dag, da Gud skal dømme Menneskenes skjulte Idrætter, efter mit Evangelium, ved JEsum Christum. Matth. 25, 31 fgg. Joh. 12, 48. Ap. G. 17, 31. 1 Cor. 4, 5.

17. See, du kalder dig en Jøde, og forlader dig trøggeligen paa Loven, og roser dig i Gud, c. 9, 4. Luc. 18, 11.

18. og veed hans Villie; og, underviist af Loven, prøver du hvad Ret er;

19. og fordrister dig selv til at være de Blindes Veileder, deres Lys, som ere i Mørke, Matth. 15, 14.

20. Uforstandiges Tugtemester, Eenfol-

21. Du altsaa, som lærer Andre, lærer du dig ikke selv? du, som prædiker, at man ikke skal stjæle, stjæler du?
Matth. 23, 3 fgg.
22. Du, som siger, at man ikke skal bedrive Hoer, bedriver du Hoer? du, som haver Vederstyggelighed for Afguder, raner du det Hellige?
23. Du, som roser dig af Loven, vanærer du Gud ved Lovens Overtrædelse?
24. Thi for eders Skyld bespottes Guds Navn iblandt Hedningerne, som skrevet er.
25. Thi Omskjærelsen er vel nyttig, om du holder Loven; men er du Lovens Overtræder, da er din Omskjærelse bleven en Forhud.
26. Dersom da den Uomskaarne iagttager Lovens Bud, mon da ikke hans Forhud regnes for Omskjærelse?
27. Og den af Naturen Uomskaarne, som opfylder Loven, skal dømme dig, som med Bogstav og Omskjærelse er Lovens Overtræder.
28. Thi ikke den, som i det Udvortes (er Jøde), er (derfor) Jøde, ei heller er den (Omskjærelse), som skeer udvortes paa Kjødet, (derfor) Omskjærelse;
Joh. 8, 39. Rom. 9, 7. 8.
29. men den, som i det Indvortes er Jøde, og Hjertets Omskjærelse i Aanden, ikke efter Bogstaven: en saadan har Roes, ikke af Mennesker, men af Gud. Gal. 6, 15.
Phil. 3, 3. Col. 2, 11. 1 Cor. 4, 5. 1 Thess. 2, 4.

3. Capitel.

Jøderne have Fortrin, da Guds Ord er dem betroet, 1-3. dog viser just Guds Ord, at de saavelsom Hedningerne ere alle Syndere, 4-19. derfor bliver Ingen retfærdig ved Loven, men ved Troen paa Christum, hvorved Loven dog ei afskaffes, 20-31.

1. Hvad er da Jødens Fortrin? eller hvad gavner Omskjærelsen?
2. Meget i alle Maader; fornemmeligen at Guds Ord ere dem betroede. c. 9, 4.
3. Thi hvad? om Nogle vare vantroe, mon deres Vantroe skulde gjøre Guds Trofasthed til Intet? det være langt fra!
c. 9, 6. Ebr. 4, 2. 2 Tim. 2, 13.
4. Gud være sanddru, men hvert Menneske en Løgner! som skrevet staaer: at du maa befindes retfærdig i dine Ord, og vinde, naar du dømmer. Ps. 51, 6.
5. Men dersom vor Uretfærdighed beviser Guds Retfærdighed, hvad ville vi da sige? mon Gud er uretfærdig, at han
6. det være langt fra! Hvorledes skulde Gud da dømme Verden? — Ap. G. 17, 31.
7. Ja! men dersom Guds Sandhed har end ydermere viist sig til hans Ære formedelst min Løgn, hvi dømmes jeg da endnu som en Synder?
8. og hvorfor skulde vi da ikke, — saaledes, som man bespotteligen taler om os, og som Nogle sige, at vi lære: — gjøre det Onde, for at det Gode kan komme (deraf)? Deres Fordømmelse er retfærdig (som saaledes lære).
9. Hvad da? have vi Fortrin? aldeles ikke; thi vi have forhen beviist, at baade Jøder og Grækere ere alle under Synd;
Gal. 3, 22.
10. som skrevet staaer: der er Ingen retfærdig, end ikke Een! Ps. 14, 2. 3
Ps. 53, 2. 3. 4.
11. der er Ingen forstandig; der er Ingen, som søger efter Gud.
12. Alle ere afvegne, de ere tilsammen blevne uduelige; der er Ingen, som gjør godt, der er end ikke Een.
13. Deres Strube er en aabnet Grav; med deres Tunge besvige de; Øglers Forgift er under deres Læber; Ps. 5, 10.
Ps. 140, 4.
14. Deres Mund er fuld af Forbandelser og Beskhed. Ps. 10, 7.
15. Deres Fødder ere snare til at udøse Blod. Ordsp. 1, 16. Es. 59, 7.
16. Der er Fordærvelighed og Elendighed i deres Veie,
17. og de have ikke kjendt Fredens Vei.
18. Der er ikke Gudsfrygt for deres Øine. Ps. 36, 2.
19. Men vi vide, at hvadsomhelst Loven siger, siger den til dem, som ere under Loven; paa det hver Mund skal tilstoppes, og al Verden skal være skyldig for Guds Dom.
20. Derfor kan intet Kjød blive ved Lovens Gjerninger retfærdiggjort for ham, thi ved Loven kommer Syndens Erkjendelse. Gal. 2, 16. Rom. 7, 7.
21. Men nu er Guds Retfærdighed, om hvilken der er vidnet ved Loven og Propheterne, aabenbaret uden Loven,
c. 1, 17. Phil. 3, 9. Joh. 5, 45.
22. nemlig Guds Retfærdighed ved JEsu Christi Troe, til Alle og over Alle, som troe; thi der er ikke Forskjel; c. 10, 12.
Gal. 3, 28. Col. 3, 11.

23. thi Alle have syndet, og dem fattes Guds Ære; v. 9. c. 11, 32.
1 Joh. 1, 8-10.

24. og de blive retfærdiggjorte uforskyldt af hans Naade, ved den Forløsning, som er i Christo JEsu. Eph. 2, 8.
Es. 53, 5 7. Matth. 20, 28. Eph. 1, 7.

25 hvilken Gud haver fremstillet til en Naadestoel formedelst Troen paa hans Blod, for at vise sin Retfærdighed ved de forhen under Guds Langmodighed begangne Synders Forladelse;
2. Cor. 5, 19. Col. 1, 20. 1 Joh. 2, 2.
c. 4, 10 Ap. G. 17, 30.

26. for at vise sin Retfærdighed paa den nærværende Tid, at han maa være retfærdig, og gjøre den retfærdig, som er af JEsu Troe.

27. Hvor er nu (vor) Roes? den er udelukt: formedelst hvilken Lov? Gjerningernes; nei, men formedelst Troens Lov.

28. Derfor slutte vi, at Mennesket bliver retfærdiggjort ved Troen, uden Lovens Gjerninger. c. 4, 5. Gal. 2, 16.
Eph. 2, 8. 9.

29. Mon Gud er alene Jøders (Gud)? er han ikke ogsaa Hedningers? jo! han er ogsaa Hedningers:

30 efterdi der er een Gud, som vil retfærdiggjøre de Omskaarne ved Troen, og de Uomskaarne formedelst Troen.
Ap. G. 15, 9. 11.

31. Afskaffe vi da Loven formedelst Troen? det være langt fra! men vi stadfæste Loven.

4. Capitel

Abraham blev retfærdiggjort ved Troen, 1-5. David taler om Retfærdiggjørelsen ved Troen, 6-8. Denne Naade vederfares og Hedningerne; thi Abraham var retfærdiggjort, før han blev omskaaren, 9-12. Han skulde være Fader for de mange Folk, som troe, 13-17. Hans herlige Troe og Retfærdiggjørelse er sat os til Exempel, 18-25.

1 Hvad skulle vi da sige, at vor Fader Abraham haver opnaaet efter Kjødet?

2 Thi dersom Abraham blev retfærdiggjort ved Gjerninger, haver han Roes, men ikke for Gud. Eph. 2, 9.

3 Thi hvad siger Skriften? — "men Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed." 1 Mos. 15, 6.
[illegible] 3, 6.

4 Men den, som har Gjerninger at fremvise, tilregnes Lønnen ikke af Naade, men som Skyldighed: c. 11, 6.

5 den derimod, som ikke har Gjerninger, men troer paa ham, som retfærdiggjør den Ugudelige, (ham) tilregnes hans Troe til Retfærdighed. c. 3, 28.
2 Cor. 5, 19. 21. Gal. 3, 9.

6. Ligesom og David priser det Menneske saligt, hvilket Gud tilregner Retfærdighed uden Gjerninger:

7. Salige ere de, hvis Overtrædelser ere forladte, og hvis Synder ere skjulte!
Ps. 32, 1. 2.

8. Salig er den Mand, hvem HErren ikke vil tilregne Synd!

9. Hører da denne Salighed til Omskjærelsen (alene), eller og til Forhuden? vi sige jo, at Troen blev regnet Abraham til Retfærdighed. c. 3. 30

10. Hvorledes blev den da tilregnet? da han var bleven omskaaren, eller da han havde Forhud? ikke da han var bleven omskaaren, men da han havde Forhud.

11. Og han annammede Omskjærelsens Tegn, som en Beseglning paa den Retfærdighed ved Troen, hvilken han havde, (da han var) uomskaaren: saa at han skulde være Fader til alle dem, som troe, (skjøndt de ere) uomskaarne, — at Retfærdighed skulde og tilregnes dem, — Gal. 3, 7.

12. og (være) Fader til de Omskaarne, til dem, som ikke alene ere omskaarne, men ogsaa vandre i den Troes Fodspor, hvilken vor Fader Abraham havde, (da han var) uomskaaren.

13. Thi ikke formedelst Loven (gaves) den Forjættelse til Abraham og hans Sæd, at han skulde arve Verden, men formedelst Troens Retfærdighed.

14. Thi skulde de, som holde sig til Loven, være Arvinger, da er Troen forgjeves, og Forjættelsen gjort til Intet;
Gal. 3, 18.

15. thi Loven virker Straf; thi hvor der ikke er Lov, der er ei heller Overtrædelse.
c. 3, 20. c. 5, 13. c. 7, 8 fgg.

16. Derfor er Forjættelsen ved Troen, saa at den (gives) af Naade; paa det at den maa staae fast for den ganske Sæd, ikke alene for den, som har Loven, men og for den, som har Abrahams Troe, hvilken er alles vores Fader. Gal. 3, 18.

17. — som skrevet er: jeg haver sat dig til mange Folks Fader — for Gud, paa hvem han troede, som levendegjør de Døde, og kalder de Ting, der ikke ere, som om de vare. 1 Mos. 17, 5. Ebr. 11, 1.

18. Thi mod Haab troede han med Haab, at han skulde vorde mange Folks

Fader, efter det, som sagt var: saaledes skal din Sæd vorde; 1 Mos. 15, 5.
19. og da han ikke var svag i Troen, saae han ikke hen til sit eget Legeme, som allerede var udlevet, efterdi han var nær hundrede Aar gammel, eller til Saras hendøde Moderliv;
20. men han tvivlede ikke med Vantroe paa Guds Forjættelse, men blev styrket i Troen, og gav Gud Ære, Ebr. 11, 8 fgg.
21. fuldkommen viis paa, at det, som han havde lovet, var han og mægtig til at gjøre. Luc. 1, 37.
22. Derfor blev det og regnet ham til Retfærdighed. v. 3.
23. Men ikke for hans Skyld alene er det skrevet, at det blev ham tilregnet;
24. men og for vor Skyld, hvilke det skal tilregnes, naar vi troe paa den, der opreiste vor HErre JEsum fra de Døde,
Ap. G. 2, 24. 32.
25. han, som blev given hen for vore Overtrædelser, og opreist for vor Retfærdiggjørelse. c. 8, 32. 1 Cor. 15, 3.
Joh. 2, 2.

5. Capitel.

De Retfærdiggjorte have Fred med Gud, Adgang til Gud, rose sig af Haabet, ja og af Trængsel, for Guds Kjærligheds Skyld i Christo, 1-11. Som Adam førte Synd og Død over alle Mennesker, saa fører Christus Retfærdighed og Liv over alle Mennesker, 12-21.

1. Altsaa, retfærdiggjorte ved Troen, have vi Fred med Gud ved vor HErre JEsum Christum; Ap. G. 10, 26.
Eph. 2, 14.
2. ved hvem vi ogsaa have Adgang formedelst Troen til den Naade, hvori vi staae, og vi rose os af Haab om Herlighed hos Gud; Joh. 10, 9. c. 14, 6.
Eph. 2, 18. c. 3, 12. Ebr. 10, 19.
3. ja ikke det alene, men vi rose os og af Trængslerne; efterdi vi vide, at Trængslen virker Taalmodighed; 2 Cor. 11, 23.
Phil. 1, 29. Jak. 1, 2. 3.
4. men Taalmodigheden (virker) et prøvet Sind; men et prøvet Sind Haab;
5. men Haabet beskjæmmer ikke; fordi Guds Kjærlighed er udøst i vore Hjerter ved den Hellig Aand, som er os given.
Ebr. 6, 18. 19. 1 Joh. 4, 16.
6. Thi da vi endnu vare kraftesløse, døde Christus til bestemt Tid for Ugudelige.
Eph. 2. 1. Col. 2, 13. 1 Pet. 3, 18.
7. Thi neppe døer Nogen for en Retfærdig; thi for den Gode turde maaskee vel Nogen døe;
8. men Gud beviser sin Kjærlighed mod os derved, at Christus er død for os, der vi endnu vare Syndere; Joh. 3, 16.
c. 15, 13 fgg. 1 Joh. 3, 16.
9. vi skulle da saa meget mere, efterdi vi nu ere retfærdiggjorte ved hans Blod, ved ham blive frelste fra Vreden;
10. thi dersom vi bleve forligte med Gud formedelst hans Søns Død, der vi vare Fiender, da skulle vi saa meget mere nu vi ere forligte, vorde frelste ved hans Liv.
2 Cor. 5, 18. 19. Col. 1, 20. 21.
11. Ja ikke det aleneste, men vi rose os ogsaa i Gud ved vor HErre JEsum Christum, ved hvem vi nu have faaet Forligelsen. 1 Cor. 1, 31.
12. Derfor, ligesom Synden kom ind i Verden formedelst eet Menneske, og Døden formedelst Synden, og saaledes Døden trængte igjennem til alle Mennesker, idet de syndede alle;— 1 Cor. 15, 21. 22.
Rom. 6, 23.
13. thi Synden var i Verden inden Loven; men hvor der ikke er Lov, der tilregnes ikke Synd. c. 4, 15.
14. Men Døden herskede fra Adam indtil Moses ogsaa over dem, som ikke syndede i Lighed med Adams Overtrædelse, hvilken er et Billede paa ham, som skulde komme.
15. Men det er ikke saaledes med Naadegaven, som med Faldet; thi døde de Mange, formedelst den Enes Fald, da har meget mere Guds Naade og Gave, ved det ene Menneskes JEsu Christi Naade udbredt sig overflødig til Mange. 1 Cor. 15, 22.
Joh. 1, 16. 17.
16. Og Naadegaven er ikke som (det, der kom) formedelst den Ene, som syndede; thi Dommen er vel kommen af eet (Fald) til Fordømmelse, men Naadegaven (hjælper) af mange Fald til Retfærdiggjørelse.
17. Thi dersom Døden formedelst den Enes Fald herskede ved den Ene, da skulle saa meget mere de, som annamme den overvættes Naade og Retfærdighedens Gave, herske i Livet ved den Ene, JEsum Christum. —
18. Altsaa, ligesom formedelst Eens Fald Fordømmelse kom over alle Mennesker, saaledes skal og formedelst Eens Retfærdighed Livsens Retfærdiggjørelse komme over alle Mennesker. 2 Cor. 5, 15.
1 Joh. 2, 2.

19. Thi ligesom ved det ene Menneskes Ulydighed de Mange ere blevne Syndere, saa skulle og de Mange vorde retfærdige ved den Enes Lydighed.

20. Men Loven kom til, paa det at Faldet skulde fremtræde des overflødigere. Men hvor Synden er bleven overflødig, der er Naaden bleven end overflødigere;
c. 4, 15. c. 7, 8. Luc. 7, 47.

21. saa at, ligesom Synden herskede ved Døden, saa skal og Naaden herske ved Retfærdighed til et evigt Liv formedelst JEsum Christum vor HErre. c. 6, 23.

6. Capitel.

Christi Naade tilsteder ei at synde; thi vi, som troe, ere med ham døde fra Synden, og opstandne til et nyt Levnet, 1-11. derfor maa Synden ei mere regjere over os, 12-14. thi skjøndt vi ikke da ere under Loven, maae vi dog ikke hengive os til Syndens Tjeneste, hvis Sold er Død og Fordømmelse, 15-23.

1. Hvad skulle vi da sige? skulle vi blive ved i Synden, paa det at Naaden kan blive des overflødigere? Gal. 2, 17.

2. Det være langt fra! Vi som ere afdøde fra Synden, hvorledes skulle vi endnu leve i den? 1 Pet. 2, 24.

3. Vide I ikke, at vi, saa mange som ere døbte til Christum JEsum, ere døbte til hans Død? Gal. 3, 27.

4. Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden; paa det at, ligesom Christus er opreist fra de Døde formedelst Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. c. 8, 10. 11.
Col. 2, 12. Eph. 4, 22-24. Col. 3, 1 fgg. 1 Pet. 4, 1. 2.

5. Thi dersom vi ere blevne forenede med (ham) ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være (ham lige) i hans Opstandelse;
Phil. 3, 10. 11.

6. thi vi vide dette, at vort gamle Menneske er korsfæstet med ham, paa det at det Syndens Legeme skal blive tilintetgjort, saa at vi ikke fremdeles skulle tjene Synden; Gal. 2, 20. c. 5, 24.

7. thi hvo, som er død, er retfærdiggjort fra Synden. 1 Pet. 4, 1.

8. Men dersom vi ere døde med Christo, da troe vi, at vi og skulle leve med ham;
2 Tim. 2, 11.

9. efterdi vi vide, at Christus, efterat han er opreist fra de Døde, døer ikke mere: Døden hersker ikke mere over ham.
Aab. 1, 18.

10. Thi det, at han døde, døde han eengang for Synden; men det at han lever, det lever han for Gud. Ebr. 7, 27.
c. 9, 28.

11. Saaledes ansee og I eder selv som døde for Synden, men som levende for Gud i Christo JEsu, vor HErre.
1 Pet. 2, 24. Gal. 2, 19.

12. Altsaa herske da ikke Synden i eders dødelige Legeme, saa at I ere den lydige i dets Begjeringer.

13. Fremstiller ei heller eders Lemmer for Synden til Uretfærdigheds Redskab, men fremstiller eder selv for Gud, som de, der fra Døde ere blevne Levende, og (fremstiller) for Gud eders Lemmer til Retfærdigheds Redskab; c. 12, 1.
1 Thess. 4, 4. 5. 1 Petr. 4, 2. Ebr. 9, 14.

14. thi Synden skal ikke herske over eder; I ere jo ikke under Loven, men under Naaden.

15. Hvad altsaa? skulle vi synde, efterdi vi ere ikke under Loven, men under Naaden? det være langt fra! v. 1.
Gal. 2, 17.

16. Vide I ikke, at hvem I fremstille eder selv til Lydighed som Tjenere, dens Tjenere ere I, hvem I adlyde, hvad enten (det er) Syndens til Død, eller Lydighedens til Retfærdighed. Joh. 8, 34. 2 Petr. 2, 19.

17. Men Gud være Tak, at I have været Syndens Tjenere, men ere nu af Hjertet blevne den Lærdoms Form lydige, hvilken I ere hengivne!

18. Men nu I ere blevne frigjorte fra Synden, da ere I blevne Retfærdighedens Tjenere. Joh. 8, 32. Gal. 5, 1.

19. Jeg taler efter menneskelig Viis formedelst eders Kjøds Skrøbelighed. Thi ligesom I have fremstillet eders Lemmer som Ureenheds og Uretfærdigheds Tjenere til Uretfærdighed; saa fremstiller nu eders Lemmer som Retfærdigheds Tjenere til Helliggjørelse. v. 13.

20. Thi da I vare Syndens Tjenere, vare I frie fra Retfærdigheden. v. 16. 18.

21. Hvad havde I da for Frugt af de Ting, ved hvilke I nu skamme eder? thi Enden paa dem er Døden. c. 8, 6.

22. Men nu I ere frigjorte fra Synden, og blevne Guds Tjenere, have I Frugt deraf for eder til Helliggjørelse; men Enden er et evigt Liv. v. 18. 1 Petr. 1, 19.

23. Thi Syndens Sold er Døden; men Guds Naadegave er et evigt Liv i Christo JEsu, vor HErre. c. 5, 12. Jak. 1, 15.

7. Capitel.

vende ere døde fra Loven ved Christi Død, 1-6.
kjendt Loven er ikke Synd, saa aabenbarer den
Synden, og Synden tager Anledning deraf, 7-
og selv den, der vil det Gode, gjør det dog ikke,
for han maa tage Tilflugt til Christum, 13-25.

Vide I ikke, Brødre! (thi jeg taler
m, som kjende Loven), at Loven hersker
Mennesket, saa lang Tid han lever?
Thi den gifte Qvinde er bunden ved
n til Manden, saalænge han lever;
dersom Manden døer, haver hun In-
t gjøre med Loven om Manden.
1 Cor. 7, 10. 39.
Derfor skal hun kaldes en Hore, om
medens Manden lever, bliver en an-
Mands; men dersom Manden er død,
n ikke en Hore, om hun bliver en an-
Mands. Matth. 5, 32.
Ligesaa ere og I, mine Brødre! døde
Loven ved Christi Legeme, paa det at
ille blive en Andens, hans (nemlig),
er opreist fra de Døde, paa det vi
e bære Frugt for Gud. c. 8, 2.
Gal. 2, 10. c. 5, 18.
Thi da vi vare i Kjødet virkede de
ige Lyster, som (vaktes) ved Loven, i
Lemmer til at bære Døden Frugt.
c. 6, 21.
Men nu ere vi løste og døde fra Lo-
under hvilken vi holdtes; saa at vi
e tjene i Aandens nye Væsen, og ikke
ogstavens gamle Væsen. c. 6, 2.
2 Cor. 3, 6.
Hvad ville vi da sige? at Loven er
id? det være langt fra! men jeg
dte ikke Synden uden Loven; thi end
jerligheden kjendte jeg ikke, dersom Lo-
ikke havde sagt: du skal ikke begjere.
c. 3, 20. c. 4, 15. 2 Mos. 20, 17. 18.
Men Synden, som tog Anledning af
det, virkede al Begjerlighed i mig; thi
n Lov er Synden død. c. 5, 20.
Gal. 3, 19.
Men jeg levede nogen Tid uden Lov,
i der Budet kom, blev Synden levende
n.
. Men jeg døde, og det Bud, som var
et) til Liv, det fandtes at være mig til
d;
.. thi Synden, som tog Anledning af
det, forførte mig, og dræbte mig for-
delst det samme.
. Saa er da Loven hellig, og Budet
elligt og retfærdigt og godt.
1 Tim. 1, 8.

13. Er da det, som er godt, blevet mig (til) Død? det være langt fra! men Synden (er bleven det), for at den skulde kjendes som Synd, da den formedelst det Gode bevirkede mig Døden, paa det at Synden formedelst Budet skulde vorde overmaade syndig.
14. Thi vi vide, at Loven er aandelig, men jeg kjødelig, solgt under Synden;
15. thi jeg erkjender ikke, hvad jeg gjør; thi det, som jeg vil, dette gjør jeg ikke; men det, som jeg hader, dette gjør jeg.
Gal. 5, 17.
16. Men gjør jeg det, som jeg ikke vil, da vidner jeg med Loven, at den er god.
v. 12.
17. Men nu gjør jeg ikke det mere, men Synden, som boer i mig; v. 20.
18. thi jeg veed, at i mig, — det er i mit Kjød, — boer ikke (noget) Godt; thi at ville, det staaer i min Magt, men at udrette det Gode formaaer jeg ikke.
v. 15.
19. Thi det Gode, som jeg vil, det gjør jeg ikke; men det Onde, som jeg ikke vil, det gjør jeg.
20. Men dersom jeg gjør det, som jeg ikke vil, saa er det ikke mere mig, som udretter det, men Synden, som boer i mig.
v. 17.
21. Saa finder jeg da den Lov hos mig, naar jeg vil gjøre det Gode, at det Onde hænger ved mig;
22. thi jeg haver Lyst til Guds Lov efter det indvortes Menneske; 2 Cor. 4, 16.
23. men jeg seer en anden Lov i mine Lemmer, som strider imod mit Sinds Lov, og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i mine Lemmer. c. 8, 2.
24. Jeg elendige Menneske, hvo skal frie mig fra dette Dødens Legeme?
25. Jeg takker Gud ved JEsum Christum vor HErre. Saa tjener da jeg, den selvsamme, Guds Lov med Sindet, men Syndens Lov med Kjødet. 1 Cor. 15, 57.

8. Capitel.

For dem, som ere i Christo, er ingen Fordømmelse, saafremt Aanden, den de annamme i Christo, og ikke Kjødet, hersker over dem, 1-13. samme Aand forsikkrer dem om Børnerettighed, 14-17. og skjøndt de lide, glæde de sig dog i Haabet til den tilkommende Arvedeel, hvorefter de sukke; og derudi komme Aanden dem til Hjælp, 18-27. tilmed maae alle Ting tjene dem til Gode, som elske Gud, som ere kaldte efter Forsættet, 28-30. og Gud selv elsker, styrker og giver dem Seier i Christo, 31-39.

1. Saa er da nu ingen Fordømmelse
for dem, som ere i Christo JEsu, der ikke
vandre efter Kjødet, men efter Aanden;
c. 10, 4. 2 Cor. 5, 17. Gal. 5, 16.
2. thi Aandens Lov, der giver Liv i Chri-
sto JEsu, haver frigjort mig fra Syndens
og Dødens Lov. c. 6, 18. Joh. 8, 36.
Gal. 5, 1. Rom. 7, 23.
3. Thi det, som var Loven umuligt, idet
den var kraftesløs formedelst Kjødet, (det
gjorde) Gud, da han sendte sin egen Søn
i syndig Kjøds Lignelse, og til et Synd-
offer, og straffede Synden i Kjødet,
Ebr. 7, 18. 2 Cor. 5, 21. Gal. 3, 13.
4. paa det at Lovens Fordring skulde
frembringes i os, som ikke vandre efter
Kjødet, men efter Aanden.
5. Thi de, som ere efter Kjødet, sandse
det Kjødelige; men de, som ere efter Aan-
den, (sandse) det Aandelige. 1 Cor. 2, 14.
6. Thi Kjødets Sands er Døden, men
Aandens (Sands) er Liv og Fred;
c. 6, 21. Gal. 6, 8.
7. efterdi Kjødets Sands er Fiendskab
imod Gud; thi den er ikke Guds Lov un-
derdanig, ja kan ei heller være det.
Col. 1, 21. Jak. 4, 4.
8. Men de, som ere kjødelige, kunne ikke
tækkes Gud. v. 5.
9. Men I ere ikke kjødelige, men aande-
lige, saafremt Guds Aand boer i eder;
men om Nogen ikke haver Christi Aand,
denne er ikke hans. 1 Cor. 2, 12. c. 3, 16.
2 Cor. 13, 5. Gal. 4, 6. 1 Joh. 3, 24.
10. Men om Christus er i eder, da er
det Legemet dødt formedelst Synden; men
Aanden er Liv formedelst Retfærdighed.
11. Men om hans Aand, der opreiste
JEsum fra de Døde, boer i eder, da skal
han, som opreiste Christum fra de Døde,
levendegjøre ogsaa eders dødelige Legemer
formedelst sin Aand, som boer i eder.
c. 6, 4. 5. Ap. G. 2, 24. 1 Cor. 6, 14.
2 Cor. 4, 14.
12. Derfor, Brødre! ere vi ikke Kjødets
Skyldnere, at vi skulde leve efter Kjødet.
c. 6, 6. 18.
13. Thi dersom I leve efter Kjødet, skulle
I døe; men dersom I døde Legemets
Gjerninger formedelst Aanden, skulle I
leve. Eph. 4, 22. Col. 3, 5. 6.
14. Thi saa mange, som drives af Guds
Aand, disse ere Guds Børn. v. 9.
Gal. 5, 18.
15. Thi I annammede ikke atter en
Trældoms Aand til Frygt; m
annammede en sønlig Udkaarelses Aand, ved
hvilken I raabe: Abba! (det er): Fader!
2 Tim. 1, 7. Joh. 1, 12. 2 Cor. 6, 18.
Gal. 3, 26. c. 5, 6.
16. Denne samme Aand vidner med vor
Aand, at vi ere Guds Børn. v. 26. 27.
2 Cor. 1, 22. c. 5, 5. Eph. 1, 13. c. 4, 30.
17. Men dersom vi ere Børn, ere vi og
Arvinger, nemlig Guds Arvinger, men
Christi Medarvinger; saafremt vi lide med
ham, at vi og skulle herliggjøres med ham.
Gal. 4, 7. Ap. G. 14, 22. 2 Tim. 2, 11. 12.
1 Pet. 4, 13.
18. Thi jeg slutter, at den nærværende
Tids Lidelser ikke ere at agte mod den Her-
lighed, som skal aabenbares paa os.
Matth. 5, 12. 2 Cor. 4, 17. 1 Joh. 3, 1. 2.
Col. 3, 4.
19. Thi Skabningens Længsel venter paa
Guds Børns Aabenbarelse;
20. thi Skabningen er Forfængeligheden
underlagt, — ikke med sin Villie, men ved
ham, som lagde den derunder; —
21. dog med det Haab, at Skabningen
skal og selv blive frigjort fra Forkrænke-
lighedens Trældom til Guds Børns Her-
ligheds Frihed. Aab. 21, 5.
22. Thi vi vide, at hele Skabningen til-
sammen sukker, og er tilsammen i Smerte
indtil nu.
23. Ja ikke det alene, men ogsaa selv de,
som have Aandens Førstegrøde, ogsaa vi
selv sukke i os selv, idet vi forvente en søn-
lig Udkaarelse, vort Legemes Forløsning.
Eph. 1, 5. Luc. 21, 28. 2 Cor. 5, 2. 4.
1 Joh. 3, 2.
24. Thi vi ere frelste i Haabet. Men
det Haab, som sees, er ikke Haab; thi
hvorledes skulde Nogen haabe det, som han
seer?
25. Men dersom vi haabe det, som vi
ikke see, da forvente vi det med Taalmo-
dighed. Ebr. 11, 1.
26. Men desligeste kommer og Aanden
vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi vide
ikke, hvad vi skulle bede, som det sig bør;
men Aanden selv træder frem for os med
uudsigelige Sukke. Matth. 20, 22.
Jak. 4, 3.
27. Men han, som randsager Hjerterne,
veed, hvad Aandens Sands er; thi den
træder frem for de Hellige efter Guds
(Villie). Ap. G. 1, 24.
28. Men vi vide, at alle Ting tjene dem
til Gode, som elske Gud, dem, som efter
hans Beslutning ere kaldte. Jak. 1, 12.
c. 2, 5. Eph. 1, 11. c. 3, 11. 2 Tim. 1, 9.

haver han og forud beskikket, at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det at han skal være den Førstefødte iblandt mange Brødre. Eph. 1, 5. 11.
Phil. 3, 10. 21. 1 Joh. 3, 2. Col. 1, 15. 18.

30. Men hvilke han forud beskikkede, dem haver han og kaldet; og hvilke han kaldte, dem haver han og retfærdiggjort; men hvilke han retfærdiggjorde, dem haver han og herliggjort.

31. Hvad skulle vi da hertil sige? er Gud for os, hvo (kan da være) imod os?

32. Han, som ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvorledes skulde han ikke ogsaa skjenke os alle Ting med ham? c. 4, 25. Joh. 3, 16.

33. Hvo vil anklage Guds Udvalgte? Gud er den, som retfærdiggjør.

34. Hvo er den, som fordømmer? Christus er den, som er død, ja meget mere, som og er opreist, som og er ved Guds høire Haand, som og træder frem for os.
1 Pet. 3, 22. Ebr. 8, 1. 1 Joh. 2, 1.
Ebr. 7, 25. c. 9, 24.

35. Hvo skal kunne skille os fra Christi Kjærlighed? Trængsel, eller Angest, eller Forfølgelse, eller Hunger, eller Nøgenhed, eller Fare, eller Sværd?

36. —Ligesom skrevet er: for din Skyld dræbes vi den ganske Dag, vi ere regnede som Slagtefaar.— Ps. 44, 23.
1 Cor. 4, 9. 2 Cor. 4, 11.

37. Men i alle disse Ting mere end seire vi ved ham, som os elskede. 1 Cor. 15, 57.
1 Joh. 5, 4. 5. Aab. 12, 11.

38. Thi jeg er vis paa, at hverken Død, ei heller Liv, ei heller Engle, ei heller Fyrstendømmer, ei heller Magter, ei heller det Nærværende, ei heller det Tilkommende,
2 Tim. 1, 12. Eph. 6, 12. Col. 2, 1. 5.

39. ei heller det Høie, ei heller det Dybe, ei heller nogen anden Skabning skal kunne skille os fra Guds Kjærlighed i Christo JEsu, vor HErre.

9. Capitel.

Paulus har stor Omhyggelighed for Jødernes Salighed, 1-5. At de ere Abrahams Børn efter Kiødet, gjør dem ikke til Guds Børn, 6-13. thi Kaldet i Christo skeer af Naade, 14-24. derfor ere Hedningerne blevne antagne, som troede, og Jøderne forskudte, som ikke troede, 25-33.

1. Jeg siger Sandhed i Christo, jeg lyver ikke, — min Samvittighed vidner med mig i den Hellig Aand, — c. 1, 9.
Gal. 1, 20.

2. at jeg haver en stor Sorg, og en uafladelig Smerte i mit Inderste.

3. Thi jeg ønskede selv at være en fra Christo forbandet Ting for mine Brødre, mine Frænder efter Kjødet, c. 10, 4.

4. hvilke ere Israeliter, hvilke den sønlige Udkaarelse, og Herligheden, og Pagterne, og Lovgivningen, og Gudstjenesten, og Forjættelserne tilhøre, Eph. 2, 12.

5. hvilke Fædrene tilhøre, og af hvilke Christus er efter Kjødet, som er Gud over Alting, høilovet i Evighed, Amen!
Matth. 1, 1 fgg. Joh. 1, 1 fgg. Rom. 1, 25.

6. Dog ikke som om Guds Ord haver slaaet Feil; thi ikke alle de, som nedstamme fra Israel, ere Israel. Joh. 8, 39.
Rom. 2, 28. Aab. 2, 9.

7. Ei heller ere alle Abrahams (Børn), fordi de ere Abrahams Afkom; men (der er skrevet:) "Afkom skal fremkaldes dig i Isak;" 1 Mos. 21, 12. Gal. 4, 23

8. det er: ikke de samme, som ere Børn efter Kjødet, ere Guds Børn; men Forjættelsens Børn regnes (ham) til Afkom.
Gal. 4, 28. c. 3, 39.

9. Thi dette er Forjættelsens Ord: ved denne Tid vil jeg komme, saa skal Sara have en Søn. 1 Mos. 18, 10. 14.

10. Men ikke hun alene (havde Forjættelsen), men og Rebekka, der hun var frugtsommelig ved een, nemlig Isak, vor Fader. 1 Mos. 25, 21

11. Thi der de endnu ikke vare fødte, og hverken havde gjort noget Godt eller Ondt, — paa det Guds Beslutning efter Udvælgelse skulde staae fast, ikke ved Gjerninger, men ved ham, som kaldte, —

12. da blev der sagt til hende: den Ældre skal tjene den Yngre; 1 Mos. 25, 23

13. som skrevet er: Jakob elskede jeg, men Esau hadede jeg. Mal. 1, 2. 3.

14. Hvad skulle vi da sige? mon der være Uretfærdighed hos Gud? det være langt fra!

15. Thi han siger til Moses: Jeg vil være den miskundelig, hvilken jeg er miskundelig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbarmer mig over. 2 Mos. 33, 19.

16. Derfor staaer det ikke til den, som vil, ei heller til den, som løber, men til Gud, som gjør Miskundhed.

17. Thi Skriften siger til Pharao: just til dette har jeg opreist dig, at jeg vilde vise min Magt paa dig, og paa det at mit Navn skulde forkyndes paa al Jorden
2 Mos. 9, 16.

18. Saa forbarmer han sig da over den som han vil, men forhærder den, som han vil

19. Du vil da sige til mig: hvad klager han over endnu? hvo haver imodstaaet hans Villie?

20. Men, o Menneske! hvo er du, at du vil gaae i Rette mod Gud? mon Noget, som er dannet, kan sige til den, som dannede det: hvi gjorde du mig saaledes?

21. Eller haver Pottemageren ikke Magt over Leret af det samme Stykke at gjore et Kar til Ære, men et andet til Vanære? 2 Tim. 2, 20.

22. Men hvad? om nu Gud, da han vilde vise Vreden, og kundgjore sin Magt, taalte med Langmodighed Vredens Kar, som vare dannede til Fordærvelse? c. 2, 4.

23. og (det) for at kundgjore sin Herligheds Rigdom over Barmhjertighedens Kar, hvilke han forud havde beredt til Herlighed,

24. hvilke han og kaldte, os (nemlig), ikke alene af Jøder, men ogsaa af Hedninger.

25. Som han og siger hos Hoseas: jeg vil kalde det mit Folk, som ikke var mit Folk, og hende den Elskede, som ikke var den Elskede; Hos. 2, 23. 1 Pet. 2, 10.

26. og det skal skee, at paa det Sted, hvor der var sagt til dem: I ere ikke mit Folk, der skulle de kaldes den levende Guds Børn. Hos. 1, 10.

27. Men Esaias udraaber over Israel: dersom end Israels Børns Tal var som Havets Sand, saa skal Levningen frelses; Es. 10, 22. 23.

28. thi (der er den), som fuldkommer sit Ord, og hastigen opfylder det i Retfærdighed; ja et hastigen opfyldt Ord skal HErren vise paa Jorden.

29. Og som Esaias haver sagt tilforn: dersom den HErre Zebaoth ikke havde levnet os Afkom, vare vi blevne som Sodoma, og blevne lige med Gomorra. Es. 1, 9.

30. Hvad skulle vi da sige? Hedningerne, som ikke jagede efter Retfærdighed, fik Retfærdighed, nemlig den Retfærdighed, som er af Troen.

31. Men Israel, som jagede efter Retfærdigheds Lov, kom ikke til Retfærdigheds Lov. c. 10, 3. c. 11, 7.

32. Hvorfor? fordi de ikke (søgte den) ved Troen, men ved Lovens Gjerninger. Thi de stødte an paa Anstødsstenen; 1 Cor. 1, 21. 23.

33. som skrevet er: see, jeg sætter i Zion en Anstødssteen og en Forargelses-Klippe, og hver den, som troer paa ham, skal ikke beskjæmmes. Es. 8, 14. c. 28, 16. Matth. 21, 42 rc. Rom. 10, 11.

10. Capitel.

Jøderne søge forgjeves Retfærdighed af Loven, som den skjenkes i JEsu ved Troen, 1-13. denne Naade er bleven Jøderne forgjeves tilbuden, 14-21.

1. Brødre! mit Hjertes Ønske og Begjering til Gud for Israel er om (deres) Frelse;

2. thi jeg giver dem det Vidnesbyrd, at de have Nidkjærhed for Gud, men ikke med Kundskab. Ap. G. 21, 20. c. 22, 3. Gal. 1, 14.

3. Thi da de ikke kjende Guds Retfærdighed, og tragte efter at oprette en egen Retfærdighed, underkaste de sig ikke den Guds Retfærdighed. c. 9, 30 fgg.

4. Thi Christus er Lovens Ende, til Retfærdighed for hver den, som troer. Matth. 5, 17. Gal. 3, 23. 24. Joh. 3, 18. Ap. G. 13, 39.

5. Thi Moses skriver om den Retfærdighed, som er af Loven, at det Menneske, som gjør de (i Loven befalede) Ting, skal leve ved dem. 3 Mos. 18, 5. Luc. 10, 28.

6. Men den Retfærdighed, som er af Troen, siger saaledes: sig ikke i dit Hjerte: hvo vil fare op til Himmelen? nemlig for at hente Christum ned, 5 Mos. 30, 12 fgg.

7. eller: hvo vil fare ned i Afgrunden? nemlig for at hente Christum op fra de Døde.

8. Men hvad siger den? Ordet er dig nær, i din Mund og i dit Hjerte; det er det Troens Ord, som vi prædike.

9. Thi dersom du bekjender den HErre JEsum med din Mund, og troer i dit Hjerte, at Gud opreiste ham fra de Døde, da skal du blive salig. Matth. 10, 32.

10. Thi med Hjertet troer man til Retfærdighed; men med Munden bekjender man til Saliggjørelse. 2 Cor. 4, 13. 1 Pet. 3, 15.

11. Thi Skriften siger: hver den som troer paa ham, skal ikke beskjæmmes. c. 9, 33.

12. Thi der er ikke Forskjel paa Jøde eller Græker; thi den Samme er alles HErre, han, som er riig nok for alle dem, som paakalde ham. c. 3, 22. 29. Ap. G. 10, 34. 1 Tim. 2, 5. Eph. 1, 7. c. 2, 7.

13. Thi hver den, som paakalder HErrens ...

:4. Hvorledes skulle de da paakalde den,
ia hvem de ikke have troet? men hvor-
:es skulle de troe paa den, om hvem de
'e have hørt? men hvorledes skulle de
ıre, uden der er Nogen, som prædiker?
.5. Men hvorledes skulle de prædike,
rsom de ikke blive udsendte? som skrevet
: hvor deilige ere deres Fødder, som
rkynde Fred, som forkynde godt Budskab!
Es. 52, 7.
.6. Men de adlyde ikke alle det gode
udskab; thi Esaias siger: HErre, hvo
ıver troet det, han hørte af os?
2 Thess. 1, 8. Es. 53, 1. Joh. 12, 38.
:7. Altsaa kommer Troen derved, at
an hører, men at man hører, skeer ved
uds Ord. Joh. 17, 20.
.8. Men jeg siger: have de ikke hørt?
sandelig, deres Røst er udgangen over
Jorden, og deres Ord til Jorderiges
ænder. Ps. 19, 5. 2 Cor. 2, 14. Col. 1, 6.
19. Men jeg siger: mon Israel ikke ha-
r vidst det? — først siger Moses: "jeg
l gjøre eder nidkjære over dem, som ikke
e et Folk, jeg vil vække eder til Vrede
er et uforstandigt Folk." 5 Mos. 32, 21.
20. Men Esaias vover at sige: "jeg er
nden af dem, som ikke søgte mig, jeg er
even aabenbar for dem, som ikke spurgte
:er mig." Es. 65, 1.
21. Men til Israel siger han: "jeg ud-
akte mine Hænder den ganske Dag til et
lydigt og gjenstridigt Folk." Es. 65, 2.

11. Capitel.

derne ere ikke aldeles forskudte, men de af dem ere
dvalgte, som antage Naaden, de andre ere forhær-
ede, 1–10. deres Forhærdelse gav Leilighed til
Hedningernes Omvendelse, hvorved Jøderne skulle
vækkes til at følge deres Exempel, 11–32. Pau-
us priser Guds Viisdom, 33–36.

1. Derfor siger jeg: mon Gud haver
rskudt sit Folk? det være langt fra! —
i jeg er og en Israelit, af Abrahams
tom, af Benjamins Stamme. —
Phil. 3, 5.
2. Gud haver ikke forskudt sit Folk, hvil-
t han forud kjendte. Vide I ikke, hvad
kriften siger om Elias? hvorledes han
æder frem for Gud imod Israel, sigende:
1 Kong. 19, 10.
3. HErre! de have ihjelslaget dine Pro-
eter, og nedbrudt dine Altere; og jeg er
ene bleven tilbage, og de efterstræbe mit
v.
4. Men hvad *siger det guddommelige*
ensvar til ham? jeg levnede mig syv
tusinde Mænd, som ikke have bøiet Knæ
for Baal. 1 Kong. 19, 18.
5. Saaledes er da og i den nærværende
Tid en Levning efter Naadens Udvælgelse
bleven tilbage. c. 9, 27.
6. Men er det af Naade, da er det ikke
mere af Gjerninger, ellers bliver Naaden
ikke mere Naade; men er det af Gjernin-
ger, da er det ikke mere Naade, ellers er
Gjerningen ikke mere Gjerning.
c. 3, 28. Eph. 2, 8.
7. Hvad altsaa? det, Israel søger efter,
haver det ikke erholdt; men de Udvalgte
have erholdt det; de Øvrige bleve forhær-
dede, c. 9, 31.
8. —som skrevet er: Gud gav dem en
Dorskheds Aand, Øine til ikke at see, og
Øren til ikke at høre—indtil denne Dag.
Es. 6, 9. 10. Luc. 8, 10 etc.
9. Og David siger: deres Bord vorde
dem til en Snare, og til en Fælde, og til
et Anstød, og til et Vederlag;
Ps. 69, 23. 24.
10. deres Øine vorde mørke, saa at de
ikke see, og bøi altid deres Ryg.
11. Derfor siger jeg: mon de have stødt
an, paa det de skulde falde? det være langt-
fra! Men ved deres Fald er Saliggjørel-
sen vederfaren Hedningerne, at den skulde
vække hine til Nidkjærhed.
Ap. G. 13, 46. Matth. 21, 43.
12. Men dersom deres Fald er Verdens
Rigdom, og deres Mangel er Hedninger-
nes Rigdom, hvor meget mere skal deres
Fylde være det!
13. Thi til eder, Hedninger! taler jeg.
Forsaavidt som jeg er Hedningernes Apost-
el, priser jeg mit Embede,
c. 1, 5; 15, 16. Ap. G. 9, 15. Gal. 1, 16.
c. 2, 28. 1 Tim. 2, 7.
14. om jeg dog kunde vække min Slægt
til Nidkjærhed, og frelse nogle af dem.
v. 11.
15. Thi dersom deres Forkastelse er Ver-
dens Forligelse, hvad er deres Antagelse
da Andet, end Liv af Døde?
16. Men dersom Førstegrøden er hellig,
da er Deigen ligesaa; og dersom Roden er
hellig, da ere Grenene ligesaa.
17. Men om nogle af Grenene ere af-
brudte, og du, som var en vild Oliequist,
er indpodet iblandt dem, og bleven med-
deelagtig i Olietræets Rod og Fedme,
18. da roes dig ikke mod Grenene; men
dersom du roser dig, da bærer du jo ikke
Roden, men Roden dig.
19. Du maatte da sige: Grenene ere

afbrudte, for at jeg skulde blive indpodet. v. 11.

20. Vel! de ere afbrudte ved Vantroe, men du staaer ved Troen; vær ikke hovmodig, men frygt! 1 Cor. 10, 12.
Phil. 2, 12.

21. Thi dersom Gud ikke haver sparet de naturlige Grene, skal han vel ei heller spare dig.

22. See derfor Guds Godhed og Strenghed: Strengheden mod dem, som ere faldne; men Godheden mod dig, om du bliver ved i Godheden; ellers skal og du afhugges.
Joh. 15, 2. Ebr. 3, 6.

23. Men og Hine skulle indpodes, dersom de ikke blive ved i Vantroen; thi Gud er mægtig til atter at indpode dem.
2 Cor. 3, 16.

24. Thi dersom du er afhuggen af det Olietræe, som er vildt af Naturen, og imod Naturen indpodet i et godt Olietræe, hvor meget mere skulle disse, som ere af Naturen (Olietræets Grene), indpodes i deres eget Olietræe?

25. Thi jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om denne Hemmelighed,— paa det I ikke skulle troe eder selv kloge,— at Forhærdelse er kommen over en Deel af Israel, indtil Hedningernes Fylde er gaaet ind. Luc. 21, 24.

26. Og saa skal det ganske Israel frelses; som skrevet er: den, som befrier, skal komme fra Zion, og afvende Ugudeligheder fra Jakob; Es. 59, 20.

27. og denne er min Pagt med dem, naar jeg faaer borttaget deres Synder.
Jer. 31, 33.

28. Efter Evangelium ere de vel Fiender for eders Skyld; men efter Udvælgelsen ere de elskelige for Fædrenes Skyld.

29. Thi Naadegaverne og sit Kald fortryder Gud ikke. 2 Tim. 2, 13.

30. Thi ligesom I fordum vare vantroe mod Gud, men have nu faaet Barmhjertighed formedelst deres Vantroe;

31. saaledes ere og disse nu blevne vantroe formedelst den Barmhjertighed, som eder er vederfaren, at ogsaa de maatte faae Barmhjertighed;

32. thi Gud har indsluttet Alle under Ulydighed, for at han kunde forbarme sig over Alle. c. 3, 9. Gal. 3, 22.

33. O Rigdoms Dyb, baade paa Guds Viisdom og Kundskab! hvor urandsagelige ere hans Domme, og hans Veie usporlige! Eph. 2, 7.

34. Thi hvo haver kiendt HErrens Sind? eller hvo var hans Raadgiver?

35. Eller hvo gav ham først, at det igjen skulde betales ham?

36. Thi af ham, og ved ham, og til ham ere alle Ting; ham være Ære i Evighed! Amen. 1 Cor. 8, 6. Col. 1, 16.

12. Capitel.

Paulus formaner de Troende til en hellig Vandel, 1-3, og at hver, som et Lem paa Christi Legeme, skal være troe i sin Deel, 4-8, fornemmelig i Kjærligheds-Beviisninger, 9-21.

1. Derfor formaner jeg eder, Brødre! ved Guds Barmhjertighed, at I fremstille eders Legemer som et levende, helligt, og Gud velbehageligt Offer, (hvilket er) eders fornuftige Gudsdyrkelse; c. 6, 13-16.
1 Pet. 2, 5.

2. og skikker eder ikke lige med denne Verden; men bliver forvandlede ved eders Sinds Fornyelse, saa at I skjønne, hvad der er den Guds gode og velbehagelige og fuldkomne Villie. 1 Petr. 1, 14.
1 Joh. 2, 15. Eph. 4, 23. c. 5, 17. Col. 1, 9.

3. Thi formedelst den Naade, som mig er given, siger jeg til Enhver iblandt eder, at han skal ikke tænke høiere, end han bør at tænke, men at han skal tænke saa, at han er beskeden, alt som Gud haver tildeelt Enhver Troens Maal. c. 1, 5.
1 Cor. 4, 6. 1 Cor. 12, 11. 28. Eph. 4, 7. 16.

4. Thi ligerviis som vi have mange Lemmer paa eet Legeme, men alle Lemmer have ikke den samme Forretning:
1 Cor. 12, 12. Eph. 1, 22. 23.

5. ligesaa ere vi mange eet Legeme i Christo; men hver for sig ere vi hinandens Lemmer. 1 Cor. 12, 27. Eph. 5, 23.

6. Men efterdi vi have adskillige Naadegaver, efter den Naade, som er given os, saa, hvad enten vi have Prophetiens Gave, (da lader os bruge den) i Forhold til vor Troe; 1 Cor. 12, 4. 1 Pet. 4, 10. 11.

7. eller (vi have) en Tjeneste, (da lader os tage vare) paa Tjenesten; eller om Nogen er Lærer, paa Lærdommen;
1 Cor. 12, 28.

8. eller om Nogen formaner, paa Formanelsen; den, som uddeler, (gjøre det) med Redelighed; den, som er Forstander, (være det) med Flid; den, som gjør Barmhjertighed, (gjøre den) med Glæde.
Ap. G. 6, 1-3. 1 Pet. 5, 2. 1 Tim. 5, 17. 2 Cor. 9, 7.

9. Kjærligheden være uden Skrømt; ha-

er Afskye for det Onde, hænger fast ved det Gode; 1 Tim. 1, 5.

10. værer hinanden inderlig hengivne i broderlig Kjærlighed; forekommer hverandre med Ærbødighed; Eph. 4, 2.
1 Thess. 4, 9. 1 Pet. 1, 22. Phil. 2, 3. 1 Pet. 2, 17. c. 5, 5.

11. værer ikke lunkne i eders Iver; værer brændende i Aanden; tjener HErren;
Ap. G. 18, 25. Aab. 3, 15.

12. værer glade i Haabet, taalmodige i Trængslen, varagtige i Bønnen;
c. 15, 13. 2 Cor. 6, 10. Ebr. 12, 1-3.
Luc. 18, 1. Eph. 6, 18.

13. antager eder de Helliges Nødtørftigheder; laaner gjerne Huus.
1 Cor. 16, 1. 1 Pet. 4, 9.

14. Velsigner dem, som eder forfølge; velsigner, og forbander ikke.
Matth. 5, 44. 1 Cor. 4, 12. 1 Pet. 3, 9.

15. Glæder eder med de Glade, og græder med de Grædende.

16. Haver eet Sind mod hverandre; tragter ikke efter de høie Ting, men holder eder til de lave; vorder ikke selvkloge.
c. 15, 5. 1 Cor. 1, 10. Phil. 2, 2.

17. Betaler ikke Nogen Ondt for Ondt. Beflitter eder paa det Gode for alle Menneskers Aasyn. Matth 5, 39. 40.
2 Cor. 8, 21.

18. Dersom det er muligt, da holder Fred med alle Mennesker, saavidt det staaer til eder. Ebr. 12, 14.

19. Hevner eder ikke selv, I Elskelige! men giver Vreden Tid; thi der er skrevet: Hevnen hører mig til; jeg vil betale, siger HErren. Eph. 4, 26. 31.
5 Mos. 32, 35. Ebr. 10, 30.

20. Dersom da din Fiende hungrer, giv ham Mad; dersom han tørster, giv ham Drikke; thi naar du det gjør, samler du gloende Kul paa hans Hoved.
Ordspr. 25, 21. 22. Matth. 5, 44.

21. Lad dig ikke overvinde af det Onde; men overvind det Onde med det Gode.

13. Capitel.

De Troende bør være Øvrigheden lydige, 1-7. bevise Kjærlighed mod Alle, 8-10. og aflægge Mørkets Gjerninger, 11-14.

1. Hvert Menneske være de foresatte Øvrigheder underdanig, thi der er ikke Øvrighed uden af Gud; men de Øvrigheder, som ere, har Gud beskikket,
Tit. 3, 1. 1 Pet. 2, 13. Joh. 19, 11.

2. saa at hvo, som sætter sig imod Øvrigheden, imodstaaer Guds Forordning; men de, som imodstaae, skulle faae deres Dom.

3. Thi de Regjerende ere ikke til Skræk for gode Gjerninger, men for onde. Vil du da ikke frygte for Øvrigheden, saa gjør det, som godt er, og du skal have Bifald af den. 1 Pet. 2, 14.

4. Thi den er Guds Tjener, dig til Gode. Men dersom du gjør det, som er ondt, da frygt dig, thi den bærer ikke Sværdet forgjeves; thi den er Guds Tjener, en Hevner til Straf over den, som gjør det Onde.

5. Derfor er det fornødent, at være underdanig, ikke alene for Straffens Skyld, men ogsaa for Samvittighedens.

6. Thi af samme Aarsag betale I dem og Skat; thi de ere Guds Tjenere, som just skulle stadigen tage vare paa dette.

7. Giver derfor Alle, hvad I ere (dem) skyldige; den Skat, (som bør) Skat; den Told, (som bør) Told; den Frygt, (som bør) Frygt; den Ære, (som bør) Ære.
Matth. 22, 21.

8. Bliver Ingen Noget skyldige, uden det at elske hverandre; thi hvo, som elsker den Anden, haver opfyldt Loven.
Gal. 5, 14. 1 Tim. 1, 5. Jac. 2, 8.

9. Thi det: du skal ikke bedrive Hoer, du skal ikke ihjelslaae; du skal ikke stjæle; du skal ikke sige falsk Vidnesbyrd; du skal ikke begjere; og om der er noget andet Bud, det indbefattes, som i een Hovedsum, i dette Ord, det nemlig: du skal elske din Næste som dig selv.
2 Mos. 20, 14 fgg. Matth. 22, 37-40.
Marc. 12, 29-31.

10. Kjærligheden tilføier Næsten intet Ondt; derfor er Kjærligheden Lovens Fylde. 1 Cor. 13, 4.

11. Og dette (bør skee), efterdi vi vide Tiden, at Stunden allerede er der, at vi (skulle) opstaae af Søvne; thi vor Frelse er nu nærmere, end da vi bleve Troende.
Eph. 5, 14. 1 Thess. 5, 6-8.

12. Natten er fremgangen, og Dagen er kommen nær. Derfor lader os aflægge Mørkets Gjerninger, og ifore Lysets Vaaben. 1 Joh. 2, 8. Eph. 5, 11.
Eph. 6, 10. fgg.

13. Lader os vandre skikkeligen, som om Dagen: ikke i Fraadserie og Drukkenskab, ikke i Løsagtighed og Uteerlighed, ikke i Kiv og Avind. Phil. 4, 8 Luc. 21, 34.
1 Cor. 6, 9. Jac. 3, 14.

14. Men ifører den HErre JEsum Christum, og pleier ikke Kjødet til (at vække) Begjerlighed. Gal. 3, 27. Col. 3, 10.
1 Petr. 2, 11. 1 Joh. 2, 16.

14. Capitel.

Den Stærke skal antage sig den Skrøbelige, og denne skal ikke dømme den Anden, 1-4. men Hver gjøre, hvad han gjør, til HErrens Ære, for hvem vi alle skulle gjøre Regnskab, 5-12. Ingen skal forarge sin Broder, 13-21. eller gjøre Noget med Tvivlraadighed, 22. 23.

1. Men antager (eder) den, som er skrøbelig i Troen, og dømmer ikke hans Meninger. c. 15,1. 7. 1 Cor. 8, 9. 11. c. 9, 12. 22. Gal. 6, 1.

2. Een troer, at man maa æde Allehaande; men den Skrøbelige æder (kun) Urter.

3. Hvo, som æder, foragte ikke den, som ikke æder, og hvo, som ikke æder, dømme ikke den, som æder, thi Gud haver antaget ham. Col. 2, 16.

4. Hvo er du, som dømmer en fremmed Svend? han staaer eller falder for sin egen Herre; men han skal blive staaende, thi Gud er mægtig til at holde ham opreist. Jak. 4, 12.

5. Een agter den ene Dag (hellig) frem for den anden, en Anden agter hver Dag (lige). Hver være fuld forvisset i sit eget Sind. Gal. 4, 10. Col. 2, 16.

6. Hvo, som gjør sig Mening om Dagen, mener det for HErren; og hvo, som ikke gjør sig Mening om Dagen, han gjør det ogsaa for HErren. Hvo, som æder, gjør det for HErren, thi han takker Gud; og hvo, som ikke æder, gjør det ogsaa for HErren, og takker Gud. 1 Cor. 10, 31. 1 Tim. 4, 3.

7. Thi Ingen af os lever sig selv, og Ingen døer sig selv; 2 Cor. 5, 15. Gal. 2, 20. 1 Thess. 5, 10. 1 Petr. 4, 2.

8. thi baade, dersom vi leve, leve vi for HErren, og dersom vi døe, døe vi for HErren; derfor, enten vi leve eller døe, ere vi HErrens. 1 Cor. 6, 20.

9. Thi dertil er Christus baade død og opstanden, og igjen bleven levende, at han skal herske baade over Døde og Levende. Ap. G. 10, 42. 2 Cor. 5, 15.

10. Men du, hvi dømmer du din Broder? eller og du, hvi foragter du din Broder? vi skulle jo alle fremstilles for Christi Domstoel. Luc. 6, 37. Matth. 25, 31 fgg. Ap. G. 17, 31. 2 Cor. 5, 10.

11. Thi der er skrevet: saa sandt jeg lever, siger HErren, skal hvert Knæ bøies for mig, og hver Tunge skal bekjende Gud. Es. 45, 23. Phil. 2, 10.

12. Altsaa skal da hver af os gjøre Gud Regnskab for sig selv. c. 2, 6. 16. Matth. 12, 36. 1 Petr. 4, 5.

13. Derfor lader os ikke mere dømme hverandre; men dømmer heller dette, at Ingen maa sætte Anstød eller Forargelse for en Broder. Matth. 18, 7. 1 Cor. 10, 32. 2 Cor. 6, 3.

14. Jeg veed, og er vis paa i den HErre JEsu, at Intet (er) vanhelligt i sig selv, uden for den, som anseer Noget for at være vanhelligt, ham er det vanhelligt. Matth. 15, 11. Ap. G. 10, 15. 1 Cor. 8, 4. Tit. 1, 15.

15. Men dersom din Broder bedrøves for Mads Skyld, saa omgaaes du ikke mere efter Kjærlighed. Led ikke ved din Mad den i Fordærvelse, for hvis Skyld Christus er død. 1 Cor. 8, 11-13.

16. Lader derfor eders Gode ikke blive bespottet. v. 14. Gal. 5, 1. 13.

17. Thi Guds Rige er ikke Mad og Drikke, men Retfærdighed, og Fred, og Glæde i den Hellig-Aand. 1 Cor. 8, 8.

18. Thi hvo, som derudi tjener Christo, er velbehagelig for Gud, og retskaffen for Menneskene.

19. Derfor lader os da tragte efter det, som tjener til Fred og til indbyrdes Opbyggelse. c. 15, 2.

20. Nedbryd ikke Guds Gjerning for Mads Skyld. Alt er vel reent, men det er ondt for det Menneske, som æder med (Samvittigheds) Anstød.

21. Det er godt, ikke at æde Kjød, eller at drikke Viin, eller (at gjøre) Noget, hvorover din Broder støder sig, eller forarges, eller ængstes.

22. Du haver Troe; hav den hos dig selv for Gud: salig er den, som ikke dømmer sig selv i det, som han vælger.

23. Men den Tvivlende, dersom han æder, da er han fordømt, fordi det ikke (skeer) af Troe; men Alt det, som ikke er af Troe, er Synd. v. 14.

15. Capitel.

Hver skal leve sin Næste til Behag i det Gode efter Christi Exempel, som har baaret vore Skrøbeligheder, og antaget sig baade Jøder og Hedninger, &c. 1-13. Skjøndt de Romere selv kunde formane hverandre, har dog Paulus villet formane dem, som Hedningernes Apostel, 14-21. Han vil og engang besøge dem til deres Opbyggelse, 22-29. Imidlertid skulle de bede for ham, 30-33.

1. Men vi, som formaae det, ere skyldige at bære over med de Svages Skrøbeligheder, og ikke behage os selv.

2. Hver af os være sin Næste til Behag
det Gode, til Opbyggelse.
1 Cor. 9, 19. c. 10, 24. 33.
3. Thi ogsaa Christus levede ikke sig selv
til Behag; men som skrevet staaer: deres
Forhaanelser, som dig forhaane, ere fald-
ne paa mig. Ps. 69, 10.
4. Thi hvadsomhelst tilforn er skrevet, er
tilforn skrevet os til Lærdom; paa det vi
skulle have Haab formedelst Taalmodig-
heden, og Skrifternes Trøst.
1 Cor. 10, 11. 2 Tim. 3, 16.
5. Men Taalmodighedens og Trøstens
Gud give eder, at have eet Sind indbyr-
des efter Christum JEsum. Rom. 12, 16.
6. saa at I eendrægtigen med een Mund
kunne prise Gud og vor HErres JEsu
Christi Fader. Ap. G. 1, 14. c. 4, 24.
Eph. 1, 3.
7. Derfor antager eder hverandre, lige-
som og Christus haver antaget sig os, til
Guds Ære.
8. Jeg siger nemlig, at JEsus Christus
er bleven Omskjærelsens Tjener for Guds
Sanddruheds Skyld, til at stadfæste For-
jettelserne til Fædrene; Matth. 15, 24.
Ap. G. 3, 25. 26.
9. men at Hedningerne skulle prise Gud
for hans Barmhjertigheds Skyld; som
skrevet er: derfor vil jeg bekjende dig
iblandt Hedningerne, og lovsynge dit
Navn. c. 11, 30. Ps. 18, 50.
10. Og atter siger han: fryder eder, I
Hedninger! med hans Folk.
5 Mos. 32, 43.
11. Og atter: lover HErren, alle Hed-
ninger! og priser ham, alle Folk!
Ps. 117, 1.
12. Og atter siger Esaias: der skal være
en Rod af Isai, og den, som opstaaer at
regjere over Hedningerne; paa ham skulle
Hedningerne haabe. Es. 11, 10. Ebr. 5, 5.
13. Men Haabets Gud fylde eder med
al Glæde og Fred, idet I troe, at I kunne
vorde rige i Haabet ved den Hellig Aands
Kraft. c. 14, 17.
14. Men jeg er og selv forvisset om
eder, mine Brødre! at ogsaa I ere fulde
af Godhed, rige paa al Kundskab, istand
til og at paaminde hverandre.
2 Petr. 1, 12. 1 Joh. 2, 21. 1 Thess. 4, 9. c. 5, 11.
15. Dog har jeg, Brødre! for en Deel
skrevet noget dristigt til eder, som den, der
paaminder eder, efter den Naade, som
mig er given af Gud, c. 1, 5; 12, 3.
16. at være *JEsu Christi* Tjener til
Hedningerne, og betjene Guds Evangeli-
um, paa det at Hedningernes Offer maa
blive velbehageligt, helliget formedelst den
Hellig Aand. c. 11, 13. 2 Tim. 1, 11.
Rom. 12, 1.
17. Derfor haver jeg Roes i Christo
JEsu, i min Tjeneste for Gud.
1 Cor. 1, 31. 2 Cor. 10, 8. 13.
18. Thi jeg vil ikke fordriste mig til at
tale Noget om det, som Christus ikke ha-
ver udrettet ved mig til Hedningernes
Lydighed, ved Ord og Gjerning.
Matth. 10, 19. 20.
19. ved Tegns og Undergjerningers
Kraft, ved Guds Aands Kraft: saa at jeg
fra Jerusalem og trindt omkring indtil
Illyrien haver tilfulde forkyndt Christi
Evangelium; Marc. 16, 17.
20. dog saaledes, at jeg havde synderlig
Lyst til at prædike Evangelium, ikke der,
hvor Christus var nævnet, paa det at jeg
ikke skulde bygge paa en fremmed Grund-
vold; 2 Cor. 10, 13-16.
21. men, som skrevet staaer: de, for
hvilke Intet var kundgjort om ham, skulle
see; og de, som ikke havde hørt, skulle for-
staae. Es. 52, 15.
22. Derved er jeg og mange Gange bleven
forhindret i at komme til eder. c. 1, 13.
23. Men nu, da jeg ikke mere haver
Rum i disse Lande, men i mange Aar ha-
ver havt Længsel efter at komme til eder,
24. vil jeg, naar jeg reiser til Spanien,
komme til eder; thi jeg haaber at see eder,
naar jeg reiser igjennem, og at blive led-
saget derhen af eder, naar jeg først i no-
gen Maade er bleven tilfredsstillet hos
eder. 1 Cor. 16, 6.
25. Men nu reiser jeg til Jerusalem, for
at tjene de Hellige. Ap. G. 19, 21.
26. Thi Macedonien og Achaja have
anseet for godt, at gjøre et Sammenskud
til de Fattige iblandt de Hellige, som ere
i Jerusalem. 1 Cor. 16, 1. 2 Cor. 8, 1. 2.
Gal. 2, 10.
27. Thi de ansaae det for godt, og ere
ogsaa deres Skyldnere. Thi ere Hednin-
gerne blevne deelagtige i Hines aandelige
Goder, da ere de og skyldige at bevise dem
Tjeneste i det Timelige. c. 11, 17.
1 Cor. 9, 11.
28. Naar jeg da haver fuldbragt dette,
og sikkert overleveret dem denne Frugt, vil
jeg drage derfra igjennem eders (Land) til
Spanien.
29. Men jeg veed, at, naar jeg kommer
til eder, skal jeg komme med Christi Evan-
gelii Velsignelses Fylde. c. 1, 11.

30. Men jeg formaner eder, Brødre! ved vor HErre JEsum Christum, og ved Aandens Kjærlighed, at I ville stride med mig i Bøn for mig til Gud, Phil. 2, 1.
c. 1, 27. Eph. 6, 18. 19. 2 Cor. 1, 11.

31. at jeg maa blive friet fra de Vantroe i Judæa; og at mit Ærinde til Jerusalem maa blive de Hellige behageligt;
2 Thesf. 3, 1. 2.

32. paa det jeg kan komme til eder med Glæde efter Guds Villie, og vederqvæges med eder. c. 1, 10. Jak. 4, 15.

33. Men Fredens Gud være med eder alle, Amen! c. 16, 20. 1 Cor. 14, 33.
2 Cor. 13, 11.

16. Capitel.

Paulus anbefaler Phoebe, 1. 2. lader hilse mange Udvalgte, og den hele Menighed, 3-16. advarer dem for Forførere, og trøster dem, 17-20. hilser fra Adskillige, 21-23. slutter Brevet med et Ønske, 24-27.

1. Men jeg anbefaler eder Phoebe, vor Søster, som er Menighedens Tjenerinde i Kenchreæ,

2. at I antage hende i HErren, som det sømmer de Hellige, og gjøre hende Bistand, i hvadsomhelst hun maatte have eder behov; thi hun haver og gjort mange Bistand, ja ogsaa mig selv. 3 Joh. v. 6.

3. Hilser Priscilla og Aqvilas, mine Medarbeidere i Christo JEsu,
Ap. G. 18, 2. 26. 2 Tim. 4, 19.

4. hvilke have sat deres eget Liv i Fare for mit, hvilke ikke jeg alene takker, men og alle Hedningernes Menigheder;

5. og hilser Menigheden i deres Huus. Hilser Epænetus, min Elskelige, som er Achaias Førstegrøde til Christum.
1 Cor. 16, 19. Col. 4, 15.

6. Hilser Maria, som haver arbeidet meget for os.

7. Hilser Andronicus, og Junias, mine Frænder og mine Medfangne, som ere mærkelige blandt Apostlerne, som og før mig have været i Christo.

8. Hilser Amplias, min Elskelige i HErren.

9. Hilser Urbanus, vor Medarbeider i Christo, og Stachys, min Elskelige.

10. Hilser Apelles, den Prøvede i Christo. Hilser dem, som ere af Aristobuli (Huus).

11. Hilser Herodion, min Frænde. Hilser dem af Narcissi (Huus), som ere i HErren.

12. Hilser Tryphena, og Tryphosa, som have arbeidet i HErren. Hilser Persis den Elskelige, som haver arbeidet Meget i HErren

13. Hilser Rufus, den Udvalgte i HErren, og hans og min Moder.

14. Hilser Asyncritus, Phlegon, Hermas, Patrobas, Hermes, og Brødrene hos dem.

15. Hilser Philologus og Julias, Nereus og hans Søster, og Olympa, og alle de Hellige hos dem.

16. Hilser hverandre med et helligt Kys. Christi Menigheder hilse eder.
1 Cor. 16, 20. 2 Cor. 13, 12 rc.

17. Men jeg formaner eder, Brødre! at give Agt paa dem, som volde Splid og Forargelser tvertimod den Lærdom, som I have lært; og viger bort fra dem.
Matth. 7, 15. Col. 2, 8. 18. 2 Thesf. 3, 6. 14.
Tit. 3, 9. 10. 2 Joh. v. 10.

18. Thi Saadanne tjene ikke vor HErre JEsu Christo, men deres egen Bug; og formedelst søde Ord og smigrende Tale forføre de de Enfoldiges Hjerter.
Phil. 3, 19. 2 Pet. 2, 3.

19. Thi eders Lydighed er bleven Alle bekjendt, derfor glæder jeg mig over eder; men jeg vil, at I skulle være vise til det Gode, men eenfoldige til det Onde.
c. 1, 8. 1 Cor. 14, 20.

20. Men Fredens Gud skal snart knuse Satanas under eders Fødder. Vor HErres JEsu Christi Naade være med eder! Amen.

21. Timotheus, min Medarbeider, og Lucius, og Jason, og Sosipater, mine Frænder, hilse eder. Ap. G. 16, 1. 2. Phil. 2, 19-22.

22. Jeg Tertius, som har nedskrevet dette Brev, hilser eder i HErren.

23. Cajus, min og den hele Menigheds Vert, hilser eder. Erastus, Stadens Rentemester, hilser eder, og Broderen Qvartus. 1 Cor. 1, 14. 3 Joh. v. 1. Ap. G. 19, 22.

24. Vor HErres JEsu Christi Naade være med eder alle! Amen.
1 Cor. 16, 23. 1 Thesf. 5, 28.

25. Men han, som er mægtig til at styrke eder, efter mit Evangelium og JEsu Christi Prædiken, efter Aabenbaringen af den Hemmelighed, som var fortiet fra evige Tider, Eph. 3, 18. c. 1, 9 rc.

26. men er nu aabenbaret, og ifølge de prophetiske Skrifter, efter den evige Guds Befaling, kundgjort for alle Hedninger til Troens Lydighed, 2 Tim. 1, 10.
Tit. 1, 3. Rom. 1, 5.

27. ham, den ene vise Gud, være Ære ved JEsum Christum i al Evighed! Amen.
1 Tim. 1, 17. c. 6, 16. Ebr. 13, 21.

[Til de Romere blev skreven fra Corinth med Phoebe, Menighedens Tjenerinde udi Kenchreæ.]

t. Pauli første Brev til de Corinthier.

1. Capitel.

ønsker de troende Corinthier Naade, 1-3. takker
for dem, og trøster dem, 4-9. Han laster den
d, som var iblandt dem, og viser dem fra sig
il Christum, paa hvis Navn de vare døbte, 10-
hvis Korsets Evangelium han havde prædiket
ifoldighed, hvilket er en daarlig Prædiken for
en, men Viisdom og Kraft for dem, som troe,
5. Gud har udvalgt de Ringe for Verden, at
n skal rose sig uden i HErren, 26-31.

Paulus, kaldet ved Guds Villie til
i Christi Apostel, og Broderen So-
es, Gal. 1, 1. Eph. 1, 1.
Ap. G. 18, 17.
il Guds Menighed, som er i Corinth,
Christo JEsu Helligede, de kaldte
ge, tilligemed alle dem, som paakalde
HErres JEsu Christi Navn, paa
Sted, baade deres og vort:
. 17, 19. Ap. G. 15, 9. 2 Tim. 1, 9. c. 2, 22.
Naade være med eder, og Fred, fra
vor Fader, og den HErre JEsu
sto! 2 Cor. 1, 2. Eph. 1, 2.
1 Pet. 1, 2.
Jeg takker min Gud altid for eder, for
Guds Naade, som er eder given i
sto JEsu, Rom. 1, 8. Eph. 1, 15. 16.
at I udi ham ere gjorte rige i Alt, i
ere, og al Kundskab; c. 12, 8.
2 Cor. 8, 7.
ligesom det Christi Vidnesbyrd er
t befæstet hos eder,
saa at eder ikke fattes paa nogen
begave, idet I forvente vor HErres
i Christi Aabenbarelse, Phil. 3, 20.
som og skal befæste eder indtil Enden,
at I skulle være) ustraffelige paa vor
res JEsu Christi Dag. 2 Cor. 1, 21.
il. 1, 10. Col. 1, 22. 1 Thesf. 3, 13. c. 5, 23.
Gud er trofast, ved hvem I ere kaldte
ans Søns JEsu Christi vor HErres
sfund. c. 10, 13. 1 Thesf. 5, 24.
Joh. 15, 5.
Men jeg formaner eder, Brødre!
vor HErres JEsu Christi Navn, at I
skulle tale det Samme, og at der ikke
være Splid iblandt eder, men at I
være fast forenede i det samme Sind,
den samme Mening. Phil. 2, 2.
c. 3, 15. 16.
Thi af Chloes (Huusfolk) er mig
udegivet om eder, mine Brødre! at
re Trætter iblandt eder.
Jeg taler nemlig om dette, at enhver
er siger, enten: jeg er Pauli, eller:
jeg er Apolles, eller: jeg er Kephæ, eller:
jeg er Christi. Ap. G. 18, 24. Joh. 1, 43.

13\. Er Christus deelt? mon Paulus
være korsfæstet for eder? eller ere I døbte
til Pauli Navn?

14\. Jeg takker Gud, at jeg ikke haver
døbt nogen af eder uden Crispus og Ca-
jus; Ap. G. 18, 8. Rom. 16, 23.

15\. at ikke Nogen skal sige, at jeg haver
døbt til mit Navn.

16\. Dog jeg døbte ogsaa Stephanæ
Huusfolk; ellers veed jeg ikke, at jeg haver
døbt nogen Anden. c. 16, 15. 17.

17\. Thi Christus udsendte mig ikke for
at døbe, men for at prædike Evangelium;
ikke med vise Ord, at Christi Kors ikke skul-
de tabe sin Kraft. Ap. G. 9, 15.
Gal. 1, 16. 1 Cor. 2, 1. 13.

18\. Thi det Korsets Ord er vel dem
en Daarlighed, som blive fortabte; men
for os, som blive salige, er det en Guds
Kraft. 2 Cor. 4, 3. 2 Thesf. 2, 10.
Rom. 1, 16. 1 Cor. 1, 24.

19\. Thi der er skrevet: jeg vil forkaste de
Vises Viisdom, og tilintetgjøre de For-
standiges Forstand. Es. 29, 14.

20\. Hvor er en Viis? hvor er en Skrift-
klog? hvor er denne Verdens Grandsker?
haver ikke Gud gjort denne Verdens Viis-
dom til Daarlighed? Rom. 1, 21. 22.

21\. Thi efterdi Verden formedelst Viis-
dom ikke kjendte Gud i Guds Viisdom, da
behagede det Gud formedelst denne Præ-
dikens Daarlighed at gjøre dem salige,
som troe; Matth. 11, 25. 27.

22\. saasom baade Jøderne æske Tegn,
og Grækerne søge Viisdom;
Matth. 12, 38. c. 16, 1. Joh. 4, 48.

23\. men vi prædike den korsfæstede
Christum, (som er) Jøderne en Forar-
gelse, og Grækerne en Daarlighed;
Joh. 6, 60. c. 10, 33. 1 Cor. 2, 14.

24\. men for dem, som ere kaldte, baade
Jøder og Græker, (prædike vi) Christum,
Guds Kraft og Guds Viisdom. v. 18.

25\. Thi det Daarlige fra Gud er visere
end Menneskenes (Viisdom), og det Skrø-
belige fra Gud er stærkere end Menne-
skenes (Styrke).

26\. Thi betragter, Brødre! eders Kald,
at ikke mange Vise efter Kjødet, ikke man-
ge Mægtige, ikke mange Fornemme (ere
kaldte); Joh. 7, 48. Jak. 2, 5.

27. men hvad der er daarligt for Verden, haver Gud udvalgt, for at beskjæmme de Vise: og Gud haver udvalgt, hvad der er skrøbeligt for Verden, for at beskjæmme det Stærke;

28. og Gud haver udvalgt, hvad som er uædelt for Verden, og hvad som er ringeagtet, og hvad som Intet er, for at tilintetgjøre det, som er (Noget);

29. paa det, at intet Kjød skal rose sig for ham. Rom. 3, 27. Eph. 2, 9.

30. Men ved ham ere I udi Christo JEsu, hvilken er bleven os Viisdom fra Gud, og Retfærdighed, og Helliggjørelse, og Forløsning; Rom. 4, 25.
Joh. 17, 19. Eph. 1, 7.

31. at, som skrevet er: hvo sig roser, rose sig i HErren. Jer. 9, 24.
2 Cor. 10, 17.

2. Capitel.

Paulus har prædiket for dem i Eenfoldighed og Skrøbelighed, dog i Kraft og Aand, om den korsfæstede JEsu, 1-5. hvilket er en skjult Viisdom for Verdens Vise; men aabenbaret ved Guds Aand for dem, som troe, rc. 6-16.

1. Og jeg, Brødre! der jeg kom til eder, kom jeg ikke med prægtige Ord eller Viisdom, at forkynde eder det Guds Vidnesbyrd; v. 4. 13. c. 1, 17.

2. thi jeg agtede mig ikke at vide noget iblandt eder, uden JEsum Christum, og ham korsfæstet. Gal. 6, 14.

3. Og jeg var hos eder med Skrøbelighed, og med Frygt, og med megen Bæven;
2 Cor. 10, 10. c. 12, 5. 9. Gal. 4, 13.

4. og mit Ord og min Prædiken (skede) ikke i menneskelig Viisdoms overtalende Ord, men i Aands og Kraftes Beviisning,
v. 1.

5. at eders Troe ikke skulde være (grundet) i Menneskens Viisdom, men i Guds Kraft. Eph. 1, 19. 1 Thess. 1, 5.

6. Men vi tale Viisdom iblandt de Fuldkomne, dog ikke denne Verdens Viisdom, ikke heller denne Verdens Øversters, der skulle beskjæmmes; Jak. 3, 15.
1 Cor. 1, 28.

7. men vi tale Guds Viisdom, den hemmelighedsfulde, hvilken var skjult, (og) hvilken Gud haver forud beskikket, før Verdens (Begyndelse), til vor Herlighed;
Rom. 16, 25.

8. hvilken ingen af denne Verdens Øverster kjendte; thi havde de kjendt den, havde de ikke korsfæstet Herlighedens HErre.
Matth. 11, 25. Joh. 7, 48.

9. Men (vi forkynde), som skrevet er: hvad intet Øie har seet, og intet Øre har hørt, og som ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud haver beredt dem, som ham elske. Jak. 1, 12.

10. Men os haver Gud aabenbaret det formedelst sin Aand; thi Aanden randsager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder.
Matth. 13, 11. c. 16, 17.

11. Thi hvilket Menneske veed, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? saa veed og Ingen, hvad der er i Gud, uden Guds Aand.

12. Men vi have ikke annammet Verdens Aand, men den Aand, som er af Gud, paa det at vi kunne kjende det, som er os skjenket af Gud; Rom. 8, 15.

13. hvilket vi og tale, ikke med Ord, som menneskelig Viisdom lærer, men med (Ord), som den Hellig Aand lærer, idet vi tolke aandelige Ting med aandelige Ord.
v. 1. 4.

14. Men det naturlige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Guds Aand til; thi de ere ham en Daarlighed, og han kan ikke kjende dem; thi de bedømmes aandeligen

15. Men den Aandelige bedømmer vel alle Ting, men selv bedømmes han af Ingen. 1 Thess. 5, 21

16. Thi hvo haver kjendt HErrens Sind at han kunde undervise ham? men vi have Christi Sind. Rom. 11, 34.

3. Capitel.

De Corinthier vare før og ere endnu skrøbelige, fordi de see formeget paa Mennesker, som ere kun Guds Tjenere og Medarbeidere, 1-9. Men Grundvolden er Christus, paa hvilken Enhver bygger, saasom han forstaaer, 10-15. De skulle vogte sig at de ikke fordærve Guds Bygning; ikke hovmode sig af Verdens Viisdom, og ei rose sig af Mennesker; thi de ere alle Christi, 16-23.

1. Og jeg, Brødre! kunde ikke tale med eder, som med Aandelige, men som med Kjødelige, ligesom med spæde Børn i Christo.

2. Jeg gav eder Melk at drikke, og ikke (haard) Mad; thi I kunde endda ikke (fordøie den), ja, I kunne endnu ikke;
1 Petr. 2, 2. Ebr. 5, 12. 13.

3. thi I ere endnu kjødelige; thi, da der er Nid, og Kiv, og Tvedragt iblandt eder, ere I da ikke kjødelige, og omgaaes efter menneskelig Viis? c. 1, 10. 11.
Gal. 5, 19. 20. Jak. 3, 16.

men en Anden: jeg er Apollos; ere I da ikke kiødelige? c. 1, 12.
5. Hvo er da Paulus? og hvo er Apollos? Tjenere, ved hvilke I bleve Troende, og det eftersom HErren haver givet Enhver.
6. Jeg plantede, Apollos vandede; men Gud gav Væxt. Ap. G. 18, 1. 4.
Jak. 1, 21. Ap. G. 18, 24-26.
7. Saa er nu hverken den Noget, som planter, ikke heller den, som vander, men Gud, som giver Væxt.
8. Men den, som planter, og den som vander, ere Eet, men Hver skal faae sin egen Løn efter sit eget Arbeide.
Matth. 16, 27. Aab. 2, 23.
9. Thi vi ere Guds Medarbeidere; I ere Guds Ager, Guds Bygning.
2 Cor. 6, 1. Eph. 2, 20. 21.
10. Jeg lagde Grundvold, som en viis Bygmester, efter den Guds Naade, som mig er given, men en Anden bygger derpaa; men Enhver see til, hvorledes han bygger derpaa; 1 Cor. 15, 10.
11. thi Ingen kan lægge en anden Grundvold, end den, som lagt er, hvilken er JEsus Christus. Eph. 2, 20.
12. Men dersom Nogen bygger paa denne Grundvold Guld, Sølv, dyrebare Stene, Træ, Hø, Straa:
13. da skal Hvers Gjerning blive aabenbar; thi Dagen skal klarligen vise det; thi det aabenbares ved Ild, og Ilden skal prøve, hvordan Enhvers Gjerning er.
c. 4, 5. 1 Petr. 1, 7. c. 4, 12.
14. Dersom Nogens Gjerning, som han byggede derpaa, bliver (fast), skal han faae Løn;
15. dersom Nogens Gjerning bliver opbrændt, da skal han lide Skade; men han selv skal blive frelst, dog saaledes som igjennem Ild.
16. Vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og Guds Aand boer i eder? c. 6, 19.
2 Cor. 6, 16. Ebr. 3, 6.
17. Dersom Nogen fordærver Guds Tempel, ham skal Gud fordærve; thi Guds Tempel er helligt, hvilket I ere.
18. Ingen bedrage sig selv; dersom Nogen iblandt eder tykkes sig at være viis i denne Verden, han vorde en Daare, at han kan vorde viis; Jak. 1, 22.
1 Cor. 4, 10.
19. thi denne Verdens Viisdom er Daarlighed hos Gud; thi der er skrevet: han er den som *griber de Vise i deres Trædskhed.*
Job 5, 13.
20. Og atter: HErren kjender de Vises Tanker, at de ere forfængelige.
Ps. 94, 11.
21. Derfor rose Ingen sig af Mennesker, thi alle Ting ere eders;
22. være sig Paulus, eller Apollos, eller Kephas, eller Verden, eller Liv, eller Død, eller det Nærværende, eller det Tilkommende: alle Ting ere eders;
Rom. 8, 38.
23. Men I ere Christi; men Christus er Guds.

4. Capitel.

Lærere ere Guds Huusholdere, som ei utidigen bør dømmes, rc. 1-7. de Corinthier indbildte sig for tidlig, at de vare komne til Herlighed, da Guds Apostle endnu stode i svare Lidelser, 8-13. Paulus formaner dem til at efterfølge ham, og til at vogte sig for Hovmod; thi Guds Rige bestaaer ikke i Ord, 14-21.

1. Saaledes agte hvert Menneske os, som Christi Tjenere og Huusholdere over Guds Hemmeligheder. Matth. 18, 18.
Joh. 20, 23. Col. 1, 25. Tit. 1, 7. 1 Pet. 4, 10.
2. I Øvrigt udkræves af Huusholdere, at de maae findes troe. Luc. 12, 42.
3. Men jeg agter det for saare Lidet, at dømmes af eder, eller af en menneskelig Ret; ja, jeg dømmer mig end ikke selv;
4. thi vel veed jeg Intet med mig selv; men dermed er jeg ikke retfærdiggjort; men HErren er den, som mig dømmer.
Rom. 3, 20.
5. Derfor dømmer ikke Nogen for Tiden, indtil HErren kommer, som og skal føre til Lyset det, som er skjult i Mørket, og aabenbare Hjerternes Raad; og da skal Hver vederfares sin Ros af Gud.
Matth. 7, 1; 25, 31. Aab. 20, 12.
6. Men dette, Brødre! haver jeg henthydet paa mig selv og Apollos, for eders Skyld; at I kunne lære af os ikke at være kloge over det, som skrevet er, paa det at I ikke for Nogens Skyld skulle opblæses, den Ene imod den Anden. Rom. 12, 3.
7. Thi hvo giver dig Fortrin? og hvad haver du, som du ikke haver annammet? men dersom du og haver annammet det, hvi roser du dig, som om du ikke havde annammet det? Joh. 3, 27. Jak. 1, 17.
8. I ere allerede blevne mætte, I ere allerede blevne rige, I ere blevne Herrer, uden os; og gid I vare blevne Herrer, og at vi kunne herske med eder.
9. Thi mig synes, at Gud haver fremstillet os Apostle, som de Ringeste, som

14. Dette skriver jeg ikke for at beskjæmme eder, men jeg paaminder eder, som mine elskelige Børn. 1 Thess. 2, 11.

15. Thi om I end havde ti tusinde Læremestere i Christo, have I dog ikke mange Fædre; thi jeg avlede eder i Christo JEsu ved Evangelium. Ap. G. 18, 11.

Gal. 4, 19. Philem. v. 10.

16. Jeg formaner eder derfor: vorder mine Efterfølgere. c. 11, 1.

Phil. 3, 17. 1 Thess. 1, 6.

17. Derfor sendte jeg Timotheus til eder, som er min elskelige og trofaste Søn i HErren, at han skal paaminde eder om mine Veie i Christo, saaledes som jeg lærer allevegne i hver Menighed.

1 Tim. 1, 2.

18. Men nogle ere blevne opblæste, som om jeg ikke skulde komme til eder;

19. men jeg vil snart komme til eder, om HErren vil, og erfare ikke de Opblæstes Ord, men (deres) Kraft; Jak. 4, 15.

20. thi Guds Rige bestaaer ikke i Ord, men i Kraft. c. 2, 4. 1 Thess. 1, 5. 2 Pet. 1, 16.

21. Hvad ville I? skal jeg komme til eder med Riis, eller med Kjærlighed og Sagtmodigheds Aand? 2 Cor. 10, 1-4.

Deig ...

7. Derfor udrenser den ...
at I kunne være en ny ...
ere usyrede; thi og for ...
Lam slagtet, Christus.

1 Pet. 1, 19. ...

8. Derfor lader os h...
med gammel Suurdeig, ...
skabs og Skalkheds Su...
Reenheds og Sandheds ...

9. Jeg haver skrevet ed...
I skulle Intet have at ...
levnere; Matth. 18, ...

Eph. 5, 11. 2 Thes...

10. og (det skrev jeg) ...
Skjørlevnere i denne V...
rige, eller Røvere, elle...
ellers maatte I gaae ud ...

11. Men nu haver jeg ...
I skulle Intet have at ...
dersom Nogen, der kald...
en Skjørlevner, eller Gj...
gudedyrker, eller en Skj...
Dranker eller en Røver ...
ikke æde med en Saadan ...

Tit. 3, 10. 2 Jo...

12. Thi hvad kommer ...
at dømme dem, som ere ...

1. Tør Nogen af eder, naar han haver
Sag mod en Anden, søge Dom hos de
retfærdige, og ikke hos de Hellige?
2. Vide I ikke, at de Hellige skulle døm-
me Verden, og dersom Verden dømmes
ed eder, ere I da uværdige til at dømme
e ringeste Sager? Matth. 19, 28.
3. Vide I ikke, at vi skulle dømme En-
le? end sige timelige Ting!
4. Naar I da have Sager om det Ti-
melige, da sætte I dem til (Dommere),
om ere intet agtede i Menigheden!
5. Jeg siger det eder til Blusel: saa er
er da end ikke een Viis iblandt eder, som
unde dømme imellem sine Brødre?
c. 15, 34.
6. Men Broder gaaer i Rette med Bro-
er, og det for de Vantroe!
7. Det er jo allerede aldeles en Feil hos
der, at I have Sager mod hverandre.
Hvi lide I ikke heller Uret? hvi lade I
der ikke heller besvige?
Matth. 5, 40. Rom. 12, 19. 1 Thess. 5, 15.
8. Men I gjøre Uret, og besvige, og det
Brødrene!
9. Eller vide I ikke, at de Uretfærdige
ke skulle arve Guds Rige? farer ikke vild!
verken Skjørlevnere, ei heller Afguds-
yrkere, ei heller Hoerkarle, ei heller Blød-
gtige, ei heller de, som synde mod Na-
uren, Gal. 5, 19-21. Eph. 5, 5.
Ebr. 12, 14. Aab. 22, 15. Gal. 6, 7. Rom. 1, 27.
10. ei heller Tyve, ei heller Gjerrige, ei
eller Drankere, ei Skjendegjeste, ei Rø-
ere skulle arve Guds Rige.
11. Og saadanne vare Nogle af eder;
en I ere aftoede, men I ere helliggjorte,
en I ere retfærdiggjorte, ved den HErres
Esu Navn, og ved vor Guds Aand.
Eph. 2, 2 fgg. c. 5, 8. Col. 3, 7. Tit. 3, 3.
1 Cor. 1, 2. Ebr. 10, 22.
12. Jeg haver Lov til Alt, men ikke Alt
nyttigt; jeg haver Lov til Alt, men jeg
al ikke lade mig beherskes af Noget.
c. 10, 23.
13. Maden er for Bugen, og Bugen for
laden, men Gud skal tilintetgjøre baade
nne og hiin; Legemet derimod er ikke
r Skjørlevnet, men for HErren, og HEr-
n for Legemet. Matth. 15, 17. 18.
Rom. 14, 17. Col. 2, 20-22. 1 Thess. 4, 4. 5.
14. Men Gud baade opreiste HErren,
j skal opreise os formedelst sin Kraft.
Rom. 6, 5. 8.
15. Vide I ikke, at eders Legemer ere
hristi Lemmer? skal jeg da tage Christi
Lemmer, og gjøre dem til Skjøgens Lem-
mer? det være langt fra! c. 12, 27.
Eph. 4, 15. 16. c. 5, 30.
16. Eller vide I ikke, at hvo, som hæn-
ger ved Skjøgen, er eet Legeme (med hen-
de)? thi de to skulle blive, siger han, til
eet Kjød. 1 Mos. 2, 24. Matth. 9, 5.
17. Men hvo, som hænger ved HErren,
er een Aand (med ham). Joh. 17, 21.
1 Cor. 12, 13. Eph. 4, 4.
18. Flyer Skjørlevnet! Al Synd, som
Mennesket gjør, er udenfor Legemet; men
hvo, som bedriver Skjørlevnet, synder mod
sit eget Legeme. c. 10, 8.
19. Eller vide I ikke, at eders Legeme er
den Hellig Aands Tempel, som er i eder,
hvilken I have af Gud, og at I ikke ere
eders egne? c. 3, 16. 2 Cor. 6, 16.
Eph. 2, 21.
20. thi I ere dyrekjøbte; ærer derfor
Gud i eders Legeme og i eders Aand,
hvilke høre Gud til. c. 7, 23. Gal. 3, 13.
1 Petr. 1, 18. 19. Aab. 5, 9. Phil. 1, 20.

7. Capitel.

Hvorledes Ægtefolk skulle leve med hverandre, 1-6. Ugifte og Enker gjøre vel, om de ikke gifte sig, dog synde de ikke, om de gifte sig, 7-9. Ægtefolk maae ikke skilles ad; Enhver skal vandre, som han er kaldet, 10-24. Vidtløftigere Underviisning for Jomfruer, 25-38. og Enker, 39. 40.

1. Men angaaende de Ting, som I
skreve til mig om, da er det et Menneske
godt, at han ikke rører en Qvinde; v. 26.
2. men for Skjørlevnets Skyld have hver
(Mand) sin egen Hustru, og hver (Hu-
stru) have sin egen Mand.
3. Manden bevise Hustruen den skyldige
Velvillighed; men desligeste og Hustruen
Manden. 1 Petr. 3, 7.
4. Hustruen er ikke raadig over sit eget
Legeme, men Manden; men desligeste er
og Manden ikke raadig over sit eget Lege-
me, men Hustruen.
5. Holder eder ikke fra hverandre, uden
det skulde skee ved fælles (Samtykke) til en
Tid, at I kunne overlade eder til (Fasten
og) Bønnen; og kommer atter tilsammen,
at Satan ikke skal friste eder formedelst
eders Uafholdenhed.
6. Men dette siger jeg som Raad, ikke
som Befaling.
7. Thi jeg vilde, at alle Mennesker vare,
som og jeg selv er; men hver haver sin
egen Naadegave af Gud, den Ene saa,
men den Anden saa. Matth. 19, 20.
1 Cor. 12, 11.

troe Mand, og det behager ham at boe hos hende, hun forlade ham ikke;

14 thi den vantroe Mand er helliget formedelst Hustruen, og den vantroe Hustru er helliget formedelst Manden; thi ellers vare jo eders Børn urene, men nu er de hellige.

15. Men fraskiller den Vantroe sig, da fraskille han sig; der er ikke nogen Broder eller Søster gjort til Træl i saadanne Ting; men Gud haver kaldet os til Fred.

Eph. 2, 14. 17.

16. Thi hvad veed du, Hustru! om du kan frelse Manden? eller hvad veed du, Mand! om du kan frelse Hustruen?

1 Petr. 3, 1.

17. Men som Gud haver tildeelt Enhver, som HErren haver kaldet Enhver, saaledes vandre han; og saaledes forordner jeg i alle Menigheder. v. 20. 24.

18 Er Nogen kaldet omskaaren: han lade ikke (Forhuden) drages over; er Nogen kaldet i Forhuden: han lade sig ikke omskjære.

19 Omskjærelsen er Intet, og Forhuden er Intet; men at bevare Guds Bud.

Gal. 5, 6. c. 6, 15.

dede du ikke; og dersom
tede sig, syndede hun ik
danne have Trængsel i
skaaner eder.

29. Men dette siger je
den herefter er trang:
som have Hustruer, sku
der ikke have;

30. og de, der græde,
græde; og de, sig glæde
glæde sig; og de, der k
ikke beholde;

31. og de, der bruge d
de, der ikke nyde den; t
Skikkelse forgaaer.

1 Joh. 2,

32. Men jeg vil, at I
Bekymring. Den Ugif
gelighed for de Ting,
til, hvorledes han kan b

1 Tim. 5,

33. men den, der hav
Omhyggelighed for de
Verden til, hvorledes
Hustruen.

34. Der er Forskjel im
Jomfruen. Den Ugifte

uanstændigt for hans Jomfru, dersom hun er over den mandvoxne Alder, og det maa saa være, han gjøre, hvad han vil, han synder ikke; lader Saadanne gifte sig.

37. Men den, som haver sat sig stadig for i Hjertet, som er ikke tvungen, men haver Magt efter sin egen Villie, og haver besluttet det i sit Hjerte, at bevare sin Jomfru, han gjør vel.

38. Saa at baade den, som bortgifter, gjør vel; og den, som ikke bortgifter, gjør bedre.

39. En Hustru er bunden ved Loven, saa lang Tid, hendes Mand lever; men er hendes Mand hensovet, er hun fri, at giftes med hvem hun vil; alene (at det skeer) i HErren. Rom. 7, 2. 1 Tim. 2, 5.

40. Men hun er lyksaligere, om hun bliver saaledes, (som hun er), efter min Mening; men jeg mener og at have Guds Aand. 1 Thess. 4, 8.

8. Capitel.

Ingen skal bruge sin Kundskab til Andres Forargelse, 1-3. Skjøndt en Afgud er Intet, skulle de Corinthier dog ikke æde Afguds-Offer, for ikke at forarge de Skrøbelige, 4-13.

1. Men om Afguds-Offer vide vi, — thi vi have alle Kundskab; Kundskaben opblæser, men Kjærligheden opbygger; Ap. G. 15, 20. 29. Rom. 14, 3.

2. men dersom Nogen tykkes sig at vide Noget, han haver endnu aldrig vidst Noget saaledes, som det bør sig at vide; Gal. 6, 3. 1 Tim. 6, 4.

3. men dersom Nogen elsker Gud, han er kjendt af ham: — Joh. 10, 14. 27. Gal. 4, 9.

4. hvad altsaa Spiisningen af Afguds-Offer angaaer, da vide vi, at en Afgud er Intet i Verden, og at der er ingen anden Gud, end een. c. 10, 19. 20. 1 Tim. 2, 5.

5. Thi omendskjøndt der og ere saakaldte Guder enten i Himmelen eller paa Jorden; — saasom der ere mange Guder, og mange Herrer, — Joh. 10, 34. 35.

6. saa have vi dog kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere, og vi i ham, og een HErre, JEsum Christum, ved hvem alle Ting ere, og vi ved ham. Rom. 11, 36. Ap. G. 7, 28. Joh. 13, 13. Eph. 4, 5. Joh. 1, 3.

7. Men den Kundskab er ikke i Alle, men Nogle gjøre sig endnu Samvittighed over Afguden, og æde det som Afguds-Offer, og deres Samvittighed, som er skrøbelig, besmittes. c. 10, 28. Rom. 14, 13—23.

8. Men Mad gjør os ikke behagelige for Gud; thi hverken blive vi bedre, om vi æde, ei heller ringere, om vi ikke æde. Ebr. 13, 9.

9. Men seer til, at denne eders Frihed ikke maaskee bliver de Skrøbelige til Anstød Gal. 5, 13. 1 Pet. 2, 16.

10. Thi dersom Nogen seer dig, som haver Kundskab, sidde tilbords i Afgudens Huus, opmuntres da ikke dens Samvittighed, som er skrøbelig, til at æde Afguds-Offer?

11. og den skrøbelige Broder, for hvis Skyld Christus døde, vil fortabes formedelst denne din Kundskab.

12. Men naar I saaledes synde mod Brødrene, og saare deres skrøbelige Samvittighed, synde I mod Christum.

13. Derfor, om Mad forarger min Broder, vil jeg til evig Tid ikke æde Kjød, at jeg ikke skal forarge min Broder.

9. Capitel.

Skjøndt Paulus havde Ret til at føre en Hustru om med sig, og at tage Sold af Menighederne, vilde han dog ei bruge sin Frihed, 1-18. Han vilde gjerne blive Alt for Alle, for alletegne at vind Noale, 19-23. han formaner Andre til en trofast Kamp og Afholdenhed efter sit eget Exempel, 24-27.

1. Er jeg ikke en Apostel? er jeg ikke fri? haver jeg ikke seet vor HErre JEsum Christum? ere I ikke min Gjerning i HErren? Ap. G. 9, 3. 17. c. 22, 17 fgg. 1 Cor. 4, 15.

2. Er jeg ikke en Apostel for Andre, saa er jeg det dog for eder; thi I ere mit Apostel-Embedes Besegling i HErren. 2 Cor. 3, 2. 3.

3. Mit Forsvar mod dem, som mig dømme, er dette.

4. Have vi ikke Ret til at æde og drikke? Luc. 10, 7. 8.

5. Have vi ikke Ret til at føre en Søster som Hustru omkring, som og de Andre Apostle, og HErrens Brødre, og Kephas? Matth. 8, 14. c. 12, 46.

6. Eller haver alene jeg og Barnabas ikke Ret til ei at arbeide? 2 Thess. 3, 8. 9.

7. Hvo tjener vel i Krig paa sin egen Sold? hvo planter en Viingaard, og æder ikke af dens Frugt? eller hvo føder en Hjord, og æder ikke af Hjordens Melk? 2 Cor. 10, 4. 1 Cor. 3, 6-8. 1 Pet. 5, 2.

8. Mon jeg taler dette efter menneskelig Viis? eller siger ikke ogsaa Loven dette?

9. Thi der er skrevet i Mose Lov: du skal ikke binde Munden til paa en Oxe, som

13. Vide I ikke, at de, som tjene ved
Helligdommen, æde af det Hellige? de, som tage vare paa Alteret, dele med Alteret? 4 Mos. 18, 8. 5 Mos. 18, 1-4.
14 Saaledes haver og HErren forordnet for dem, som forkynde Evangelium, at de skulle leve af Evangelium.
Matth. 10, 10.
15. Men jeg haver intet brugt af disse Ting. Men jeg haver ikke skrevet dette, for at det skal saaledes skee med mig; thi det var mig bedre, at døe, end at Nogen skulde gjøre min Roes til Intet.
Ap. G. 18, 3.
16. Thi om jeg prædiker Evangelium, er det mig ingen Roes, thi Nødvendighed paaligger mig. Ja vee mig, dersom jeg ikke prædiker Evangelium! Rom. 1, 15.
17. Thi dersom jeg gjør dette gjerne, har jeg Løn; men (gjør jeg det) ugjerne, er (dog den) Huusholdning mig betroet.
c. 4, 1.
18. Hvad er da min Løn? at, naar jeg prædiker Evangelium, jeg skal fremsætte Christi Evangelium uden Betaling, paa det jeg ikke skal misbruge min Ret i Evangelium. c. 8, 9.
19. Thi alligevel jeg er fri for Alle, ha-

kunne annamme en
men vi en uforkrænkel
1 Tim. 6, 12. 2 Tim. 2
c. 5, 4. 3
26. Derfor løber j
Uvisse; jeg fegter, ik
i Veiret; 2
27. men jeg undert
og holder det i Trældo
prædiker for andre, sk
Rom. 6, 18. 19. c.

10. Ca

Israeliternes Exempel skal
at de ikke misbruge og ei
De, som blive deelagtige i
æde Afguds-Offer 14-22
Frihed til en Forargelse
følge Pauli Exempel, 23-

1. Thi jeg vil ikke,
være uvidende om,
alle under Skyen, og
Havet,
2. og de ere alle døb
og i Havet,
3. og de aade alle d
Mad,
4. og de drak alle de

Nogle af dem, som skrevet er: Folket satte sig ned at æde, og at drikke, og stod op at lege. 1 Mos. 32, 6. 1 Joh. 5, 21.

8. Lader os ei heller bedrive Hoer, som Nogle af dem bedreve Hoer, og faldt paa een Dag tre og tyve tusinde. c. 6, 18.
4 Mos. 25, 1-9.

9. Lader os ei heller friste Christum, som og Nogle af dem fristede ham, og bleve ødelagte af Slanger. Ap. G. 5, 9.
4 Mos. 21, 5. 6.

10. Knurrer ei heller, som og Nogle af dem knurrede, og bleve ødelagte af Fordærveren. 4 Mos. 14, 2fgg. Phil. 2, 14.

11. Men alle disse Ting skede dem, som Forbilleder; men det er skrevet os til Advarsel, til hvilke de sidste Tider ere komne.
Rom. 4, 23. 24. 1 Cor. 9, 10. Ebr. 9, 26.

12. Derfor, hvo, som tykkes at staae, see til, at han ikke falder. Rom. 11, 20.

13. Eder er ingen Fristelse paakommen, uden menneskelig; men Gud er trofast, som skal ikke lade eder fristes over eders Formue; men skal gjøre baade Fristelsen og dens Udgang saa, at I kunne taale det. c. 1, 9. 1 Thess. 5, 24.

14. Derfor, mine Elskelige! flyer fra Afgudsdyrkelsen! Ap. G. 15, 20. 29.
2 Cor. 6, 16.

15. Jeg taler som til Forstandige; dømmer I det, jeg siger: c. 2, 15.

16. Velsignelsens Kalk, som vi velsigne, er den ikke Christi Blods Samfund? det Brød, som vi bryde, er det ikke Christi Legems Samfund? Matth. 26, 26. 27.

17. Thi eet Brød, og eet Legeme ere vi mange; thi vi ere alle deelagtige i det ene Brød. c. 12, 13. 27. Rom. 12, 5.

18. Seer til Israel efter Kjødet; de, som æde Offerne, ere de ikke deelagtige i Alteret?

19. Hvad siger jeg da? at en Afgud er Noget? eller at Afgudernes Offer er Noget? c. 8, 4. Ap. G. 15. 29.

20. Nei! men, at hvad Hedningerne offre, offre de Djævlene, og ikke Gud; men jeg vil ikke, at I skulle have Samfund med Djævlene.

21. I kunne ikke drikke HErrens Kalk, og Djævlenes Kalk; I kunne ikke være deelagtige i HErrens Bord, og Djævlenes Bord. 2 Cor. 6, 15.

22. Eller ville vi opvække HErren til Nidkjærhed? monne vi være stærkere end han?

23. Alt er mig vel tilladt, men ikke Alt er nyttigt; Alt er mig vel tilladt, men ikke Alt opbygger. c. 6, 12.

24. Ingen søge sit eget, men Hver det, som er den Andens (Bedste). v. 33.
Rom. 15, 2. Phil. 2, 4.

25. Alt hvad, som sælges i Slagterboden, det æder, og efterspørger Intet for Samvittighedens Skyld;

26. thi Jorden er HErrens, og dens Fylde.

27. Og dersom Nogen af de Vantroe indbyder eder, og I ville gaae (derhen), da æder alt det, som sættes for eder, og efterspørger Intet for Samvittighedens Skyld. Luc. 10, 7.

28. Men dersom Nogen siger til eder: det er Afguds-Offer, da æder det ikke, for hans Skyld, som gav det tilkjende, og for Samvittighedens Skyld: c. 8, 7. 10. 11.

29. Samvittighed, siger jeg, ikke Ens egen, men den Andens. Thi hvorfor dømmes min Frihed af en Andens Samvittighed?

30. Dersom jeg nyder det med Taksigelse, hvi lastes jeg da for det, som jeg takker for? Rom. 14, 6.

31. Hvad heller I derfor æde, eller drikke, eller hvad I gjøre, da gjører Alt til Guds Ære. Col. 3, 17.

32. Værer uden Forargelse baade for Jøder og Grækere, og for Guds Menighed.
Rom. 14, 13.

33. Ligesom jeg og i Alt stræber at tækkes Alle, idet jeg ikke søger det, som er mig selv, men det, som er Mange nyttigt, at de kunne frelses. Rom. 15, 2.
1 Cor. 9, 19. 22.

Cap. 11, 1. Vorder mine Efterfølgere, ligesom og jeg er Christi. c. 4, 16.
Eph. 5, 1. Phil. 3, 17. 2 Thess. 3, 9.

11. Capitel.

Qvinderne skulle have Hovederne bedækkede ved Gudstienesten, men Mændene ikke, 2-16. Alle skulle see til, at de uden Anstød og værdigen bruge HErrens Nadvere, at de ikke skulle nyde den til Fordømmelse, 17-34.

2. Men jeg roser eder, Brødre! at I i Alt komme mig ihu, og beholde Anordningerne, saasom jeg haver overantvordet eder. v. 23. c. 15, 3.

3. Men jeg vil, at I skulle vide, at Christus er hver Mands Hoved: men Manden er Qvindens Hoved; men Gud er Christi Hoved. Eph. 5, 23. 1 Cor. 3, 23.

4. Hver Mand, som beder, eller prophe

10. Derfor bør Qvinden have Ærbødig-
heds-Tegn paa Hovedet, for Englenes
Skyld.
11. Dog er hverken en Mand uden
Qvinden, ei heller en Qvinde uden Man-
den, i HErren. Gal. 3, 28.
12. Thi ligesom Qvinden er af Manden,
saa er og Manden ved Qvinden; men alle
Ting af Gud. Rom. 11, 36. 1 Cor. 8, 6.
13. Dømmer selv: lader det vel, at en
Qvinde beder barhovedet til Gud?
14. Eller lærer ikke selv Naturen eder, at,
dersom en Mand lader Haaret voxe langt,
er det ham en Vanære,
15. men dersom en Qvinde lader Haaret
voxe langt, er det hende en Ære? thi
Haaret er givet hende til et Skjul.
16. Men er der Nogen, som synes at
have Lyst til Trætte, da have vi ikke saa-
dan Skik, og Guds Menigheder ei hel-
ler. 1 Tim. 6, 4.
17. Men idet jeg formaner herom, roser
jeg ikke, at I komme sammen, ei til det
Bedre, men til det Værre. v. 22.
18. Thi for det første hører jeg, at naar
I komme sammen i Menigheden, er der
Splid iblandt eder; og for en Deel troer
jeg det.

26. Thi saa ofte, som
og drikke denne Kalk, forl
Død, indtil han kommer.
Ap. G. 1, 11. 1
27. Derfor, hvo, som
eller drikker HErrens Kal
være skyldig i HErrens L
c. 10. 21.
28. Men (hvert) Menn
og saaledes æde han af
af Kalken.
29. Thi hvo, som æder
digen, æder og drikker s
idet han ikke gjør Forsk
Legeme.
30. Derfor ere Mange s
iblandt eder, og en heel
31. Thi dersom vi dømt
vi ikke.
32. Men naar vi døm
revses vi, at vi ikke skulle
Verden.
33. Derfor, mine Brødr
me sammen at æde, da
andre.
34. Men dersom Noge
æde hjemme, at I ikke s
men til Dom. Det Øvri

. I vide, at I vare Hedninger, og hen-
ıges til de stumme Afguder, alt som man
ıg eder. Eph. 2, 11. 12.
. Derfor kundgjør jeg eder, at Ingen,
n taler ved Guds Aand, siger JEsum
være en forbandet Ting; og Ingen kan
de JEsum HErre, uden ved den Hellig
ınd. Marc.9.39. Phil.2,11. Joh.16,14.
. Der er vel Forskjel paa Naadegaver,
n Aanden er den samme; Rom.11,6.
1 Pet. 4, 10. Eph. 4, 4.
. og der er Forskjel paa Tjenester, men
Erren er den samme; Eph. 4, 11.
. og der er Forskjel paa kraftige Gjer-
nger, men Gud er den samme, som kraf-
gen virker Alt i Alle. Eph. 1, 23.
. Men Aandens Aabenbarelse gives
hver til det, som er nyttigt.
. Thi Een gives Viisdoms Tale forme-
lst Aanden; men en Anden Kundskabs
le ved den samme Aand;
. men en Anden Troe ved den samme
and; men en Anden Naadegaver til at
lbrede ved den samme Aand; v. 28.
0. men en Anden Kraft til Undergjer-
nger, men en Anden Prophetie, men en
den at bedømme Aander, men en An-
n adskillige Tungemaal, men en Anden
udlægge Tungemaal. 1 Joh. 4, 1.
Ap. G. 2, 4. c. 10, 46.
1. Men alt dette virker kraftigen den
e og samme Aand, som uddeler til En-
er i Besynderlighed, eftersom han vil.
Rom.12,3.6. 1 Cor. 3, 5. c.7,7. Eph.4,7.
2. Thi ligesom Legemet er eet, og haver
ange Lemmer, men alle Lemmer paa det
e Legeme, endog de ere mange, ere eet
geme; saaledes (er) og Christus.
Rom. 12, 4. 5.
3. Thi baade ere vi alle ved een Aand
bte til (at være) eet Legeme, hvad heller
ere Jøder, eller Græker, eller Trælle,
er Frie; og vi have alle drukket (af
ilken) til (at være) een Aand.
Rom.6,4. Eph.2,14.15. Gal.3,28. 1 Cor.10,4.
4. Thi ogsaa Legemet er ikke eet Lem,
en mange.
5. Dersom Foden vilde sige: fordi jeg
e er Haand, derfor hører jeg ikke til Le-
met; mon den derfor ikke hører til Le-
met?
6. Og dersom Øret vilde sige: fordi jeg
e er Øie, derfor hører jeg ikke til Legemet;
on det derfor ikke hører til Legemet?
7. Dersom det *ganske Legeme* var Øie,
or blev da Hørelsen? dersom det ganske
(Legeme) var Hørelse, hvor blev da Lug-
ten?
18. Men nu haver Gud sat Lemmerne,
ethvert af dem, i Legemet, eftersom han
vilde. Col. 2, 19.
19. Men dersom de alle vare eet Lem,
hvor blev da Legemet?
20. Men nu ere der vel mange Lemmer,
men (kun) eet Legeme.
21. Øiet kan ikke sige til Haanden: jeg
haver dig ikke behov; eller atter Hovedet
til Fødderne: jeg haver eder ikke behov.
22. Men meget mere de Lemmer paa
Legemet, som synes at være de skrøbeligste,
de ere fornødne;
23. og de, der synes os at være de meest
uanseelige paa Legemet, dem tillægge vi
des mere Prydelse; og dem, vi undsee os
ved, for deres anstændige (Bedækkelse)
sørge vi des mere.
24. Men de, som lade os vel, have det
ikke behov. Men Gud haver sammensat
Legemet saa, at han tillagde de ringere
Dele mereÆre,
25. paa det der ikke skal være Splid i
Legemet, men at Lemmerne skulle have lige
Omhyggelighed for hverandre.
26. Og hvad enten eet Lem lider, lide
alle Lemmerne med; eller eet Lem bliver
holdet i Ære, glæde alle Lemmerne sig med.
27. Men I ere Christi Legeme og Lem-
mer, (hver) en Deel. Rom. 12, 5.
Eph. 4, 12. c. 5, 30. Col. 1, 24.
28. Og Gud haver sat i Menigheden,
først Nogle til Apostler, for det andet
Propheter, for det tredie Lærere, dernæst
(Nogle, som gjøre) kraftige Gjerninger,
derefter (Nogle, som have) Naadegaver til
at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til
(at tale) adskillige Tungemaal.
Eph.2,20. c.4,11. Ebr.13,17. Rom.12,8.
29. Monne Alle være Apostler? monne
Alle være Propheter? monne Alle være
Lærere? monne Alle gjøre kraftige Gjer-
ninger?
30. Monne Alle have Naadegaver til at
helbrede? monne Alle tale med adskillige
Tungemaal? monne Alle udlægge?
31. Men tragter efter de bedste Naade-
gaver! Og ydermere viser jeg eder den
ypperligste Vei. c. 14, 1.

13. Capitel.

Kjærlighed er den ypperste Gave; om man havde andre Gaver, og ikke denne, var man dog Intet, 1-3. Den har herlige Egenskaber, 4-7. Den bliver ved, naar andre Gaver ophøre, 8-13.

1 Dersom jeg taler med Menneskenes og Englenes Tungemaal, men haver ikke Kjærlighed, da er jeg en lydende Malm, eller klingende Bjelde.

2. Og dersom jeg haver prophetisk Gave, og veed alle Hemmeligheder og al Kundskab, og dersom jeg haver al Troe, saa at jeg kunde flytte Bjerge, men haver ikke Kjærlighed, da er jeg Intet.
Marc.7,22. Rom.12,6. 1Cor.12,8.9. Matth.17,20.

3. Og dersom jeg uddeler alt mit Gods (til de Fattige), og dersom jeg giver mit Legeme hen, at jeg skal brændes, men haver ikke Kjærlighed, da gavner det mig Intet

4. Kjærligheden er langmodig, er velvillig; Kjærligheden bærer ikke Nid; Kjærligheden bruger ikke Fremfusenhed, opblæses ikke;

5. den er ikke usømmelig, søger ikke sit Eget, forbittres ikke, tænker ikke Ondt;
c. 10, 24. 33.

6. den glæder sig ikke over Uretfærdighed, men glæder sig ved Sandhed;
3 Joh. v. 4.

7. den fordrager Alt, troer Alt, haaber Alt, taaler Alt.

8. Kjærligheden falder aldrig bort; men enten det er prophetiske Gaver, da skulle de afskaffes, eller Tungemaal, da skulle de ophøre, eller Kundskab, da skal den afskaffes.

9. Thi vi forstaae stykkeviis, og prophetere stykkeviis.

10. Men naar det Fuldkomne kommer, da skal det, som er stykkeviis, afskaffes.
Eph. 4, 13.

11. Da jeg var et Barn, talede jeg som et Barn, tænkte jeg som et Barn, dømte jeg som et Barn; men da jeg blev Mand, aflagde jeg det Barnagtige

12. Thi nu see vi ved et Speil, i en mørk Tale; men da (skulle vi see) Ansigt til Ansigt; nu kjender jeg stykkeviis; men da skal jeg erkjende, ligesom jeg og er erkjendt. 2Cor.3,18. c 5,7. Matth.5,8.
Aab. 22, 4.

13. Men nu blive Troe, Haab, Kjærlighed, disse tre; men størst iblandt disse er Kjærligheden. 1 Thess. 1, 13.

14. Capitel.

At tale med et fremmed Tungemaal for Andre, uden at Nogen udlægger det, er unyttigt; men at prophetere er mere til Opbyggelse, 1-33. Qvinderne skulle ei tale i Menigheden; alle Ting skulle skee sømmeligen og med Orden, 34-40.

1. Higer efter Kjærligheden; tragter efter de aandelige Gaver, men meest, at I maatte prophetere. c. 12, 31; 14, 12.
Rom. 12, 6.

2. Thi den, som taler med et (fremmed) Tungemaal, taler ikke for Mennesker, men for Gud; thi Ingen forstaaer det, men han taler Hemmeligheder i Aanden.

3. Men hvo, som propheterer, taler Mennesker til Opbyggelse og Formaning og Trøst. v. 5. 24

4. Hvo, som taler med et (fremmed) Tungemaal, opbygger sig selv; men hvo, som propheterer, opbygger Menigheden.

5. Men jeg vilde, at I kunde alle tale med (fremmede) Tungemaal, men meer, at I kunde prophetere; thi den som propheterer, er større, end den, som taler med (fremmede) Tungemaal, uden saa er, at han udlægger, saa at Menigheden faaer Opbyggelse deraf.

6. Men nu, Brødre! dersom jeg kom til eder, og talede med (fremmede) Tungemaal, hvad kunde jeg da gavne eder, saafremt jeg ikke talede med eder enten ved Aabenbarelse, eller ved Kundskab, eller ved Prophetie, eller ved Lærdom? c. 12. 8.

7. Ligesom de livløse Ting, der give Lyd, hvad enten det er en Fløite eller en Harpe, dersom de ikke give Forskjel paa Toner fra sig, hvorledes kan man da vide, hvad der er spillet paa Fløiten, eller paa Harpen?

8. Thi og dersom en Basun giver en utydelig Lyd, hvo vil berede sig til Krig?

9. Saaledes og, dersom I ikke med Tungen fremføre en forstaaelig Tale, hvorledes kan man da vide, hvad der tales? I ville jo da tale hen i Veiret.

10. Saa mange Slags Sprog er der jo nu i Verden, og der er intet af dem, som jo haver sin Betydning.

11. Dersom jeg da ikke kjender Sprogets Betydning, bliver jeg en Udlænding for den, som taler; og den, som taler, bliver for mig en Udlænding.

12. Saaledes og I, efterdi I hige efter Aandens Gaver, da søger at have overflødigen til Menighedens Opbyggelse

13. Derfor, hvo, som taler med et (fremmed) Tungemaal, bede, at han maa kunne udlægge det.

14 Thi dersom jeg beder med et (fremmed) Tungemaal, da beder vel min Aand, men min Forstand er uden Frugt.

15. Hvad er altsaa (at gjøre)? jeg vil bede med Aanden, men jeg vil og bede

med Forstand; jeg vil synge med Aanden, men jeg vil og synge med Forstand.
Eph. 5, 19.
16. Efterdi, dersom du og priser Gud med Aanden (alene), hvorledes kan den, som hører til Lægfolk, sige: Amen! til din Taksigelse, da han ikke veed, hvad du siger?
17. Thi vel takker du (Gud) smukt, men den anden opbygges ikke.
18. Jeg takker min Gud, at jeg taler mere i (fremmede) Tungemaal, end I alle;
19. men i en Menighed vil jeg hellere tale fem Ord forstaaeligen, paa det jeg og kan undervise Andre, end ti tusinde Ord med et (fremmed) Tungemaal.
20. Brødre! vorder ikke Børn i Forstand; men værer Børn i Henseende til Ondskab; i Forstand derimod værer Fuldvoxne. Matth. 11, 25. c. 18, 3.
Rom. 16, 19. Ebr. 5, 12. 13.
21. Der er skrevet i Loven: ved dem, som have (andre) Tungemaal, og ved andre Læber vil jeg tale til dette Folk, og de skulle end ikke saaledes høre mig, siger HErren. Es. 28, 11. 12.
22. Derfor ere de (fremmede) Tungemaal til et Tegn, ikke for dem, som troe, men for de Vantroe; men Prophetien (er et Tegn) ikke for de Vantroe, men for dem, som troe.
23. Dersom altsaa den ganske Menighed kom tilsammen paa eet Sted, og Alle talede med (fremmede) Tungemaal, men der kom Lægfolk eller Vantroe ind, vilde de ikke sige, at I vare galne?
24. Men dersom alle prophetere, og der kommer nogen Vantroe eller Lægmand ind, da overbevises han af Alle, han dømmes (?) tilrette af Alle,
25. de skjulte (Tanker) i hans Hjerte aabenbares; og saa vil han falde paa sit Ansigt, og tilbede Gud og forkynde, at Gud er sandeligen i eder.
26. Hvad er derfor, Brødre! (at gjøre)? Naar I komme sammen, haver hver af eder en Psalme, han haver en Lærdom, han haver et (fremmed) Tungemaal, han haver en Aabenbarelse, han haver en Udlæggelse: lader Alt skee til Opbyggelse!
c. 12, 8-10.
27. Dersom nogen taler i et (fremmed) Tungemaal, (da skee det) af to, eller i det meeste tre, og den Ene efter den Anden, og Een udlægge det.
28. Men dersom der ingen Fortolker er tilstede, da tie hiin i Menigheden; men for sig selv og for Gud tale han.
29. Men af Propheter tale to, eller tre, og de Andre bedømme (det). 1 Joh. 4, 1.
30. Men dersom en Anden, som sidder der, faaer en Aabenbarelse, da tie den Første.
31. Thi I kunne Alle prophetere, den Ene efter den Anden, at Alle kunne lære, og Alle blive formanede.
32. Og Propheters Aander ere Propheter underdanige.
33. Thi Gud er ikke Forvirrings, men Freds (Gud). Ligesom i alle de Helliges Menigheder,
34. tie eders Qvinder i Forsamlingerne; thi det er dem ikke tilstedt at tale, men at være underdanige, ligesom Loven og siger.
1 Tim. 2, 12. 1 Cor. 11, 3. 1 Mos. 3, 16.
35. Men ville de lære Noget, da adspørge de deres egne Mænd hjemme; thi det lader Qvinder ilde at tale i en Forsamling.
36. Eller er Guds Ord udgaaet fra eder? eller er det kommet til eder alene?
37. Dersom Nogen lader sig tykke, at han er en Prophet eller Aandelig, han erkjende de Ting, som jeg skriver til eder, at de ere HErrens Bud.
38. Men erkjender Nogen det ikke, da lade han være!
39. Derfor, Brødre! tragter efter at prophetere, og forbyder ikke at tale med (fremmede,) Tungemaal.
40. Alt skee sømmeligen og med Orden.
Col. 2, 5.

15. Capitel.

Paulus vidner om Christi Opstandelse, og hans Aabenbarelser, 1-11. gjendriver dem, som negte Opstandelsen, 12-34. lærer, hvorledes de Døde skulle opstaae, 35-53. trøster hermed dem, som troe, 54-58.

1. Men jeg minder eder, Brødre! om det Evangelium, som jeg forkyndte eder, hvilket I og annammede, udi hvilket I og ere vedblevne, Gal. 1, 11. 12.
Joh. 17, 8.
2. ved hvilket I og blive salige, dersom I beholde det efter den Maade, paa hvilken jeg forkyndte eder det, saafremt I ikke have troet forgjeves. Rom. 1, 16
1 Cor. 1, 21. 2 Cor. 6, 1. Gal. 3, 4.
3. Thi jeg overantvordede eder iblandt de første Ting det, som og jeg annammede: at Christus døde for vore Synder, efter Skrifterne; c. 11, 23. c. 1, 23. 2 Cor. 5, 15.
4. og at han blev begraven;

5. og at han opstod den tredie Dag, efter
Skrifterne; Matth. 12, 40. Joh. 2, 19.
6. og at han blev seet af Kephas, deref-
ter af de Tolv. Luc. 24, 34.
Marc. 16, 14. Luc. 24, 35. Joh. 20, 19. 26.
7. Derefter blev han seet af mere end
fem hundrede Brødre paa eengang, af
hvilke de fleste ere endnu i Live, men nog-
le ere og hensovede.
8. Derefter blev han seet af Jakobus;
dernæst af alle Apostlerne. Luc. 24, 50.
9. Men sidst af Alle blev han og seet af
mig, som det utidige Foster; thi jeg er den
ringeste af Apostlerne, som er ikke værd at
kaldes en Apostel, fordi jeg haver forfulgt
Guds Menighed. c. 9, 1. Ap. G. 9, 3-5. 17.
Eph. 3, 8. Ap. G. 9, 1. Gal. 1, 13.
10. Men af Guds Naade er jeg det, jeg
er; og hans Naade mod mig haver ikke
været forgjeves, men jeg haver arbeidet
mere end de alle; dog ikke jeg, men Guds
Naade, som er med mig. c. 3, 10.
Eph. 3, 7. 8. Rom. 15, 18. 19. 2 Cor. 11, 23.
c. 12, 11. 12.
11. Hvad enten det er da mig, eller hine,
da prædike vi saaledes, og saaledes troede I.
12. Men naar Christus prædikes at være
opstanden fra de Døde, hvorledes sige da
Nogle iblandt eder, at der er ikke Dødes
Opstandelse? Matth. 22, 23.
Ap. G. 23, 8.
13. Men dersom der ikke er Dødes Op-
standelse, da er ikke heller Christus op-
standen.
14. Men er Christus ikke opstanden, da
er vor Prædiken jo forgjeves, saa er og
eders Troe forgjeves.
15. Men vi blive da og fundne som
falske Vidner om Gud, idet vi have vidnet
om Gud, at han opreiste Christum; hvil-
ken han ikke haver opreist, saafremt nem-
lig de Døde ikke opreises. Ap. G. 2, 24. 32.
16. Thi dersom de Døde ikke opstaae, da
er ikke heller Christus opstanden.
17. Men dersom Christus ikke er opstan-
den, er eders Troe forfængelig; saa ere I
endnu i eders Synder; v. 14.
18. saa ere og de fortabte, som ere hen-
sovede i Christo.
19. Haabe vi alene paa Christum i dette
Liv, da ere vi de elendigste iblandt alle
Mennesker.
20. Men nu er Christus opstanden fra
de Døde, og er bleven Førstegrøden af de
Hensovede. Ap. G. 26, 23. Col. 1, 18.
Aab. 1, 5.
21. Thi efterdi Døden kom ved et Men-
neske, er og de Dødes Opstandelse kommen
ved et Menneske. Rom. 5, 12 fgg.
22. Thi ligesom Alle døe i Adam, saa
skulle og Alle levendegjøres i Christo.
23. Dog Hver i sin Orden: Førstegrø-
den er Christus, dernæst de, som ere Chri-
sti, i hans Tilkommelse. 1 Thess. 4, 14 15.
24. Derefter kommer Enden, naar han
har overantvordet Gud og Faderen Ri-
get; naar han faaer tilintetgjort alt For-
standømme, og al Vælde og Magt.
25. Thi ham bør det at regjere, indtil
han faaer lagt alle Fiender under sine
Fødder. Eph. 1, 20 21.
26. Den sidste Fiende, som tilintetgjøres,
er Døden.
27. Thi han haver lagt alle Ting under
hans Fødder. Men naar han siger, at
alle Ting ere (ham) underlagte, da er det
aabenbart, at (det er) ham undtagen, som
haver underlagt ham alle Ting.
Matth. 28, 18. Ebr. 2, 8.
28. Men naar alle Ting ere blevne ham
underlagte, da skal og Sønnen selv un-
derlægge sig ham, som haver underlagt
ham alle Ting, paa det at Gud skal være
Alt i Alle. c. 3, 23.
29. Hvad mon de ellers gjøre, som døbes
over de Døde, dersom de Døde aldeles ikke
opreises? hvi døbes de og over de Døde?
30. Hvi staae og vi hver Time i Fare?
c. 4, 9. Rom. 8, 36.
31. Jeg døer dagligen, (det vidner jeg)
ved den vor Roes, som jeg haver i Christo
Jesu vor HErre. 2 Cor. 4, 10.
32. Stred jeg, efter menneskelig Viis (at
tale), med vilde Dyr i Ephesus, hvad hjel-
per det mig, dersom de Døde ikke opstaae?
(da) lader os æde og drikke: thi i Mor-
gen døe vi! Ap. G. 19, 23 fgg.
2 Cor. 1, 8.
33. Forføres ikke, ond Tale fordærver
gode Sæder. Eph. 5, 6.
34. Vaagner op, som ret er, og synder
ikke! thi Nogle vide Intet af Gud; det
siger jeg eder til Blusel. Rom. 13, 11.
Eph. 5, 14. 1 Thess. 4, 5.
35. Men der maatte Nogen sige: hvor-
ledes opstaae de Døde? men med hvor-
dant et Legeme komme de frem?
36. Du Daare! det, som du saaer, bli-
ver ikke levendegjort, dersom det ikke døer.
Joh. 12, 24.
37. Og i hvad du saaer, saaer du ikke
det Legeme, der skal vorde, men et bart
Korn, det være sig af Hvede, eller af nogen
af de andre (Arter Sæd).

38. Men Gud giver det et Legeme, lige-
om han har villet, og hver Slags Sæd
t eget Legeme.
39. Alt Kjød er ikke det samme Kjød;
ien eet er Menneskers Kjød, et andet
Quægs, et andet Fiskes, et andet Fugles.
40. Og der ere himmelske Legemer, og
ordiske Legemer; men een er de himmel-
es, en anden de jordiskes Herlighed.
41. Een er Solens Glands, og en anden
Maanens Glands, og en anden Stjer-
ernes Glands; thi een Stjerne overgaaer
en anden i Klarhed.
42. Saaledes er og de Dødes Opstan-
else: det saaes i Forkrænkelighed, det op-
staaer i Uforkrænkelighed; Matth. 13, 43.
43. det saaes i Vanære, det opstaaer i
Herlighed; det saaes i Skrøbelighed, det
opstaaer i Kraft. Phil. 3, 21.
44. Der saaes et sandseligt Legeme, der
opstaaer et aandeligt Legeme. Der er et
sandseligt Legeme og der er et aandeligt
Legeme.
45. Saaledes er der ogsaa skrevet: det
første Menneske, Adam, er blevet til en
levende Sjel, den sidste Adam til en le-
vendegjørende Aand. 1 Mos. 2, 7.
46. Men det aandelige er ikke det første,
men det sandselige, derefter det aandelige.
47. Det første Menneske (var) af Jord,
jordiskt; det andet Menneske (er) HErren
af Himmelen. Joh. 3, 13. 23.
48. Saadan som den jordiske var, saa-
danne ere og de jordiske; og saadan som
den himmelske er, saadanne ere og de him-
melske.
49. Og ligesom vi have baaret den jor-
diskes Billede, saa skulle vi og bære den
himmelskes Billede. Rom. 8, 29.
2 Cor. 4, 11.
50. Men dette siger jeg, Brødre! at Kjød
og Blod kan ikke arve Guds Rige, ei heller
kan Forkrænkelighed arve Uforkrænkelig-
hed. Joh. 3, 5. 6. 1 Cor. 6, 13.
51. See, jeg siger eder en Hemmelighed:
Vi skulle vel ikke Alle hensove; men vi
skulle Alle forandres,
52. i en Hast, i et Øieblik, ved den sidste
Basune; thi Basunen skal lyde, og de
Døde skulle opstaae uforkrænkelige, og vi
skulle forandres. Matth. 24, 31.
1 Thess. 4, 16.
53. Thi det bør dette Forkrænkelige at
iføres Uforkrænkelighed, og dette Dødelige
at iføres Udødelighed. 2 Cor. 5, 4.
54. Men naar dette Forkrænkelige iføres
Uforkrænkelighed, og dette Dødelige iføres
Udødelighed, da opfyldes det Ord, som er
skrevet: Døden er opslugt til Seier.
Es. 25, 8.
55. Død! hvor er din Braad? Helvede!
hvor er din Seier? Ebr. 2, 14.
56. Men Dødens Braad er Synden;
men Syndens Kraft er Loven.
Rom. 3, 20. c. 4, 15. c. 7, 8. 13.
57. Men Gud være Tak, som giver os
Seier formedelst vor HErre JEsum Chri-
stum! 2 Cor. 2, 14. 1 Joh. 5, 5.
58. Derfor, mine kjære Brødre! bliver
faste, ubevægelige, altid rige i HErrens
Gjerning, vidende, at eders Arbeide ikke er
forfængeligt i HErren. Ebr. 6, 10.

16. Capitel.

Paulus formaner dem at samle en Hjælp til de Hel-
lige, 1-4. lover at komme til de Corinthier, vil
dog blive noget længere i Ephesus, 5-9. Han mel-
der om Timotheus og Apollos, 10-12. formaner til
Aarvaagenhed, Troe og Kjærlighed, 13. 14. taler
om Stephanas Huus, &c. 15-18. Adskillige lade
hilse, 19-21. Forbandelse over dem, som ei elske
JEsum, 22. Naadens Ønske, 23. 24.

1. Men angaaende den Hjælp, (som
samles) til de Hellige, da ligesom jeg for-
ordnede Menigheden i Galatia, saaledes
gjøre og I. Ap. G. 11, 29. 2 Cor. 8, 4.
2. Paa den første (Dag) i Ugen lægge
Enhver af eder hos sig selv tilside, og samle
som Liggendefæ, hvad han faaer Lykke til;
at Hjælpen ikke skal blive samlet (først)
da, naar jeg kommer. Ap. G. 20, 7.
c. 11, 29.
3. Men naar jeg kommer, vil jeg sende
dem, hvilke I betroe dertil, med Breve, at
bringe eders Gave til Jerusalem.
2 Cor. 8, 16. 19.
4. Men dersom det gjøres behov, at jeg
skal reise (derhen), da kunne de reise med
mig.
5. Men jeg vil komme til eder, naar jeg
faaer draget igjennem Macedonien: —
thi jeg drager igjennem Macedonien. —
Ap. G. 19, 21. 2 Cor. 1, 16.
6. Men jeg bliver maaskee (nogen Tid)
hos eder, eller opholder mig endog Vinte-
ren over, paa det I kunne ledsage mig,
hvor jeg saa reiser hen. Rom. 15, 24.
7. Thi nu vil jeg ikke see eder (blot),
idet jeg reiser forbi; men jeg haaber, at
forblive nogen Tid hos eder, om HErren
vil tilstede (det). c. 4, 19. Ap. G. 18, 21.
8. Men jeg vil forblive i Ephesus indtil
Pintsedag. Ap. G. 18, 21. c. 20, 16.

9. Thi mig er en stor og kraftig Adgang opladen, og der ere mange Modstandere.
Ap. G. 14, 27. 2 Cor. 2, 12. Aab. 3, 8.
Ap. G. 19, 8. 9. 23 fgg.

10. Men dersom Timotheus kommer, da seer til, at han kan blive hos eder uden Frygt; thi han gjør HErrens Gjerning, ligesom og jeg. c. 4, 17.
Phil. 2, 19. 20.

11. Derfor skal ingen foragte ham; men ledsager ham i Fred, at han kan komme til mig; thi jeg forventer ham med Brødrene. 1 Tim. 4, 12.

12. Men hvad Apollos, den Broder, angaaer, da formanede jeg ham meget, at han skulde komme til eder med Brødrene; og det var aldeles ikke hans Villie nu at komme; men han vil komme, naar han faaer beleilig Tid. Ap. G. 18, 24.

13. Vaager, staaer faste i Troen, værer mandige, værer stærke! c. 15, 34. Eph. 6, 10.

14. Lader alle eders (Gjerninger) skee i Kjærlighed. 1 Tim. 1, 5.

15. Men jeg formaner eder, Brødre! — I kjende Stephanæ Huus, at det er Førstegrøden i Achaja, og de have hengivet sig til at tjene de Hellige: — c. 1, 16.
Rom. 16, 5. 2 Cor. 1, 1. Rom. 16, 1.

16. at I skulle og vise Ærbødighed mod Saadanne, og mod Enhver, som hjælper med og arbeider. Phil. 2, 29.
1 Thess. 5, 12. 1 Tim. 5, 17.

17. Men jeg glæder mig ved Stephanæ og Fortunati og Achaici Nærværelse; thi Savnet af eder have de erstattet;
Phil. 2, 30. Philem. v. 13.

18. thi de have vederqvæget min Aand og eders: skjønner derfor paa Saadanne.
2 Tim. 1, 16. Philem. v. 7.

19. Menighederne i Asia hilse eder. Aqvilas og Priscilla hilse eder meget i HErren, tilligemed Menigheden i deres Huus. Ap. G. 18, 2. Rom. 16, 5.

20. Alle Brødrene hilse eder. Hilser hverandre med et helligt Kys. Rom. 16, 16.

21. Hilsen med min, nemlig Pauli Haand. Col. 4, 18. 2 Thess. 3, 17.

22. Dersom Nogen ikke elsker den HErre JEsum Christum, over ham være Forbandelse! HErren kommer.

23. Den HErres JEsu Christi Naade være med eder! Rom. 16, 24.
Phil. 4, 23.

24. Min Kjærlighed (er) med eder Alle i Christo JEsu.

[Det første Brev til de Corinthier blev skrevet fra Philippi med Stephanas og Fortunatus og Achaicus og Timotheus.]

St. Pauli andet Brev til de Corinthier.

1. Capitel.

Paulus ønsker de Corinthier Naade, 1. 2. Han priser Gud for Trøst i sin Trængsel, som og var de Corinthier til Gavn og Trøst, 3–11. Han taler om sin gode Samvittighed, 12–14 og viser, hvorfor han ei efter sit Løfte var kommen til Corinth, 15–24.

1. Paulus, efter Guds Villie JEsu Christi Apostel, og Broderen Timotheus, til Guds Menighed, som er i Corinth, samt (til) alle de Hellige, som ere i hele Achaja: Eph. 1, 1.

2. Naade være med eder, og Fred, fra Gud vor Fader, og den HErre JEsu Christo! 1 Cor. 1, 1. Rom. 1, 7.

3. Lovet være Gud, og vor HErres JEsu Christi Fader, Barmhjertighedens Fader, og al Trøstens Gud, Eph. 1, 3.
1 Pet. 1, 3. Rom. 15, 5.

4. som os trøster i al vor Trængsel, saa at vi kunne trøste dem, som ere i allehaande Trængsel, med den Trøst, hvormed vi selv blive trøstede af Gud! c. 7, 6.

5. Thi ligesom Christi Lidelser komme overflødigen over os, saaledes er og vor Trøst overflødig ved Christum. c. 4, 10.

6. Men hvad enten vi trænges, (skeer det) for eders Trøst og Frelse, eller vi trøstes, (skeer det) til eders Trøst, der viser sig virksom i (eders) Taalmodighed under de samme Lidelser, som ogsaa vi lide.

7. og vort Haab er fast om eder, efterdi vi vide, at, ligesom I ere deelagtige i Lidelserne, saa skulle I og være det i Trøsten. 2 Thess. 2, 16 17.

8. Thi vi ville ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om vor Trængsel, som er os vederfaren i Asia, at vi vare overmaade besværede over Evne, saa at vi endog mistvivlede om Livet. Ap. G. 19, 23 fgg.

9. Ja! vi havde selv fældet den Dom hos os selv, at vi maatte døe, paa det at vi ikke skulde forlade os paa os selv, men paa Gud, som opvækker de Døde;
Rom. 4, 17.

10. som (og) befriede os fra saa stor en Døds-(Fare), og befrier (endnu); til hvem vi have det Haab, at han ogsaa fremdeles skal frie os, 2 Tim. 4, 18.

11. idet ogsaa I komme os til Hjelp med Bøn for os, paa det at der af mange Personer kan for os skee Taksigelse for den Naade, der (er bleven) os beviist for Manges Skyld Rom. 15, 30. Phil. 1, 19.
Philem. v. 22.

12. Thi dette er vor Roes, vor Samvittigheds Vidnesbyrd, at vi i Eenfoldighed, og Retsindighed for Gud, ikke i kjødelig Viisdom, men i Guds Naade have vandret i Verden, og fornemmelig hos eder.
Ebr. 13, 18. Matth. 10, 16. 1 Cor. 2, 4. 13.

13. Thi vi skrive eder ikke Andet til, end hvad I enten læse, eller ogsaa kjende; men jeg haaber, at I og skulle kjende (det) indtil Enden;

14. ligesom I og for en Deel have kjendt os, at vi ere eders Roes, ligesom og I vor, paa den HErres JEsu Dag.
c. 5, 12. Phil. 2, 16. c. 4, 1. 1 Thess. 2, 19. 20.

15. Og i Tillid hertil vilde jeg forhen kommet til eder, for at I anden Gang skulde annammet en Velgjerning;
Ap. G. 19, 21. 1 Cor. 16, 5. Rom. 1, 11.

16. og (jeg vilde) igjennem eders (Stad) draget til Macedonien, og atter fra Macedonien kommet til eder, og blevet ledsaget af eder til Judæa. 1 Cor. 16, 6.

17. Haver jeg derfor vel vilst Letsindighed, der jeg besluttede dette? eller hvad jeg beslutter, beslutter jeg det efter Kjødet, saa at hos mig er (først) ja, ja, og (siden) nei, nei? Matth. 5, 37.

18. Men Gud er trofast, (han veed), at vor Tale til eder var ikke ja og nei.
1 Cor. 1, 9. 1 Thess. 5, 24.

19. Thi Guds Søn, JEsus Christus, som er prædiket iblandt eder ved os, ved mig, og Silvanus, og Timotheus, var ikke ja og nei, men i ham var ja, Ap. G. 18, 5.

20. — thi saa mange, som Guds Forjættelser ere, ere de i ham ja, og i ham Amen, — Gud til Ære, formedelst os.

21. Men den, som holder os med eder faste til Christum, og som salvede os, er Gud, 1 Cor. 1, 8. 1 Pet. 5, 10. 1 Joh. 2, 20.

22. som og beseglede os, og gav (os) Aanden til Pant i vore Hjerter.
Eph. 1, 13. 14. c. 4, 30. Rom. 8, 16. 2 Cor. 5, 5.

23. Men jeg kalder Gud til Vidne over min Sjel, at jeg, for at skaane eder, ikke endnu er *kommen til Corinth.* c. 11, 31.
Gal. 1, 20. 1 Cor. 4, 21.

24. Ikke at vi herske over eders Tro, men vi ere Medarbeidere til eders Glæde; thi I staae faste i Troen. 1 Pet. 5, 3.
1 Cor. 3, 5 fgg. Rom. 11, 20.

2. Capitel.

Paulus vil ikke komme til de Corinthier til deres Bedrøvelse, 1-4. vil at de skulle trøste den bodfærdige Skjørlevner, 5-11. vidner om sin Bekymring for dem, 12. 13. takker Gud, som velsigner hans Embede, 14-17.

1. Men jeg besluttede dette hos mig selv, at jeg ikke vilde atter komme til eder i Bedrøvelse. c. 12, 21

2. Thi dersom jeg bedrøver eder, hvo er da den, som gjør mig glad, uden den, som bliver bedrøvet af mig?

3. Og jeg skrev eder just saaledes til, for at jeg ikke, naar jeg kommer, skal have Bedrøvelse af dem, som mig burde at have Glæde af; efterdi jeg er forsikkret om eder alle, at min Glæde er alle eders.

4. Thi i megen Kummer og med et beklemt Hjerte skrev jeg eder til under mange Taarer, ikke for at I skulde blive bedrøvede, men paa det I skulde kjende den Kjærlighed, som jeg overflødigen haver til eder.

5. Men dersom Nogen haver bedrøvet, haver han ikke bedrøvet mig, men tildeels — at jeg ikke skal være for haard — eder alle.

6. Tilstrækkelig er for den samme den Straf, (han) af de Fleste (har udstaaet),
1 Cor. 5, 5. Luc. 17, 3.

7. saa at I derimod snarere skulle tilgive og trøste ham, paa det han ikke skal nedsynke i altfor stor Bedrøvelse.

8. Derfor formaner jeg eder, at I kraftigen vise (eders) Kjærlighed mod ham.
1 Cor. 16, 14.

9. Thi derfor haver jeg og skrevet, at jeg vilde vide, hvorvidt I holde Prøve, om I ere lydige i Alt.

10. Men hvem I tilgive Noget, (den tilgiver) og jeg; thi og jeg, dersom jeg haver tilgivet Noget, da haver jeg tilgivet det for eders Skyld, for Christi Aasyn, paa det vi ikke skulle besnæres af Satan;

11. thi hans Anslag ere os ikke ubekjendte.

12. Men der jeg kom til Troas, for (at prædike) Christi Evangelium, og en Dør var mig opladt i HErren, da havde jeg ingen Ro i min Aand, fordi jeg ikke fandt Titus, min Broder; Ap. G. 16, 8. c. 14, 27

13. men jeg tog Afskeed fra dem, og drog til Macedonien.

14. Men Gud være Tak, som leder os

altid vinde Seier i Christo, og aabenbarer sin Kundskabs Vellugt formedelst os paa hvert Sted! 1 Cor. 15, 57. Col. 1, 27.

15. Thi vi ere Christi Vellugt for Gud iblandt dem, som frelses, og iblandt dem, som fortabes: 1 Cor. 1, 18.

16. for disse vel en Dødsens Lugt til Død, men for hine en Livsens Lugt til Liv: dog hvo er hertil dygtig?
Luc. 2, 34. 2 Cor. 3, 5. 6.

17. Thi vi ere ikke som de mange, der forfalske Guds Ord; men som af Retsindighed, ja som af Gud, tale vi for Guds Aasyn i Christo. c. 4, 2. 1 Pet. 4, 11.

3. Capitel.

De Corinthier vare Pauli Anbefalings-Brev, skrevet ved Guds Aand, 1-3. Gud havde gjort ham dygtig til at være Aandens Tjener, ikke Bogstavens, 4-6. Evangeliets og Aandens Tjeneste er langt herligere end Lovens, 7-11. Det Dække, der er over det gamle Testamente, borttages først, naar man omvender sig, 12-18.

1. Begynde vi atter at prise os selv eller behøve vi, som Nogle, Anbefalings-Breve til eder, eller Anbefalings-Breve fra eder? c. 1, 12. c. 5, 12.

2. I ere vort (Anbefalings-)Brev, indskrevet i vore Hjerter, som kan kjendes og læses af alle Mennesker; 1 Cor. 9, 2.

3. I, om hvem det er aabenbart, at I ere Christi Brev, besørget ved vor Tjeneste, indskrevet, ikke med Blæk, men med den levende Guds Aand, ikke i Steentavler, men i Hjertets Kjødtavler.

4. Men en saadan Tillid have vi til Gud formedelst Christum. v. 12.

5. Ikke, at vi af os selv ere dygtige til at udtænke Noget, som af os selv, men vor Dygtighed er af Gud,

6. som og gjorde os dygtige til at være den nye Pagts Tjenere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstaven ihjelslaaer, men Aanden levendegjør. c. 5, 18.
Rom. 2, 29. c. 7, 6. Joh. 6, 63.

7. Men dersom den dødbringende Bogstavs Tjeneste, som var indgraven i Stene, skede i Herlighed, saa at Israels Børn ikke kunde betragte Moses Ansigt formedelst hans Ansigts Herlighed, som dog skulde forsvinde, 2 Mos. 34, 30.

8. hvi skulde da ikke Aandens Tjeneste end mere være i Herlighed! Gal. 3, 14.

9. Thi dersom Fordømmelsens Tjeneste var i Herlighed, er meget mere Retfærdighedens Tjeneste overvættes i Herlighed.
Rom. 3, 20. 21. c. 4, 15. c. 1, 17.

10. Ja det, som havde Herlighed, var i denne Henseende end ikke herligt imod den overvættes Herlighed.

11. Thi dersom det, der afskaffes, (skete) med Herlighed, da skal saa meget mere det, som vedbliver, (være) i Herlighed.

12. Efterdi vi derfor have saadant Haab, bruge vi stor Frimodighed, v. 4. Eph. 6, 19.

13. og (gjøre) ikke som Moses, (der) lagde et Dække over sit Ansigt, for at Israels Børn ikke skulde beskue (det) indtil det, som (skulde) afskaffes, fik Ende.
2 Mos. 34, 33. 35.

14. Men deres Sind er forhærdet; thi det samme Dække vedbliver indtil denne Dag under det gamle Testamentes Læsning, uden at afdrages; thi det hæves (kun) ved Christum. Rom. 11, 8.

15. Ja indtil denne Dag ligger der et Dække over deres Hjerte, naar Moses læses.

16. Men naar de omvende sig til HErren, da bliver Dækket borttaget.
Rom. 11, 23. 26.

17. Men HErren er Aanden, men hvor HErrens Aand er, der er Frihed.
Joh. 4, 24.

18. Men vi alle, som med uhdækket Ansigt skue HErrens Herlighed, ligesom i et Speil, blive forvandlede efter det samme Billede, fra Herlighed til Herlighed, og det af HErren, (der er) Aanden.
1 Cor. 13, 12. 2 Cor. 5, 7. Rom. 8, 29.

4. Capitel.

Paulus er frimodig og redelig i Evangeliets Tjeneste, thi endskiøndt det er skjult for de Vantroe, lader Gud dog sin Kundskabs Lys skinne, 1-6. Derfor er han megen Trængsel undergiven, hvorved Jesu Døds og Livs Kraft desmere aabenbares, 7-12. Troen giver Frimodighed, og trøster imod Trængslerne ved Haabet om en evig Herlighed, 13-18.

1. Derfor, da vi have denne Tjeneste, eftersom os er skeet Barmhjertighed, saa blive vi ikke trætte. 1 Cor. 7, 25.

2. Men vi have afsagt det Skammelige Væsens skjulte (Gjerninger), og omgaaes ikke i Træddskhed, forfalske og ikke Guds Ord, men ved Sandhedens Aabenbarelse anbefale vi os til alle Menneskers Samvittighed for Guds Aasyn. 1 Thess. 2, 3. 5.
2 Cor. 2, 17.

3. Men er og vort Evangelium skjult, da er det skjult for dem, som blive fortabte, 1 Cor. 1, 18.

4. udi hvilke denne Verdens Gud haver forblindet de Vantroes Sind, paa det at

vangeliets Oplysning om Christi Herlighed, som er Guds Billede, ikke skulde skinne for dem. Eph. 6, 12. Phil. 2, 6.
Col. 1, 15. Ebr. 1, 3.

5. Thi vi prædike ikke os selv, men Christum JEsum, HErren; os derimod at være eders Tjenere for JEsu Skyld.
c. 1, 24. Ap. G. 2, 36. c. 10, 30.

6. Thi Gud, som sagde, at Lyset skulde skinne frem af Mørket, er den, som har ladet det skinne i vore Hjerter til Oplysning af Kundskaben om Guds Herlighed i JEsu Christi Aasyn. 2 Pet. 1, 19.

7. Men vi have dette Liggendefæ i Leerkar, saa at den overvættes Kraft maa være Guds, og ikke af os: c. 5, 1.
c. 3, 5. c. 12, 9.

8. vi, som trænges paa alle Maader, men ikke forsage; som ere tvivlende, men ikke fortvivlende;

9. forfulgte, men ikke forladte; nedslagne, men ikke fortabte,

10. omhærende altid den HErres JEsu Død i Legemet, at og JEsu Liv maa aabenbares i vort Legeme;

11. thi skjøndt vi leve, hengives vi stedse til Døden for JEsu Skyld, at JEsu Liv maa og aabenbares i vort dødelige Kjød.
1 Cor. 4, 9. c. 15, 31. 49. Col. 3, 4.

12. Saa er da Døden kraftig i os, men Livet i eder. c. 13, 9.

13. Men efterdi vi have den samme Troens Aand, efter det, som skrevet er: jeg haver troet, derfor haver jeg talet; saa troe vi og, derfor tale vi og, Ps. 116, 10.
Rom. 10, 9.

14. idet vi vide, at den, som opreiste den HErre JEsum, skal opreise os formedelst JEsum, og fremstille os med eder.
Ap. G. 2, 24. Rom. 8, 11. 1 Cor. 6, 14. Eph. 2, 5. 6.

15. Thi det skeer altsammen for eders Skyld, paa det at den overvættes Naade skal ved Manges Taksigelse vorde end mere overvættes til Guds Ære. c. 1, 6.
Col. 1, 24. 2 Tim. 2, 10. 2 Cor. 1, 11.

16. Derfor blive vi ikke trætte; men om endog vort udvortes Menneske gaaer tilgrunde, fornyes dog det indvortes Dag fra Dag; 1 Pet. 4, 1. Eph. 4, 23. 24.
c. 3, 16.

17. thi vor Trængsel, som er stakket og let, bringer os en evig og over al Maade vigtig Herlighed, Matth. 5, 11. 12.
Rom. 8, 18. 1 Pet. 1, 6.

18. idet vi ikke have de synlige Ting for Øie, men de usynlige; thi de synlige ere timelige, men de usynlige evige.
Rom. 8, 24.

5. Capitel.

De Troende længes efter den tilkommende Herlighed, 1-8. og søge imidlertid, at være HErren tækkelige, 9-11. Paulus vil ei rose sig selv hermed, men skriver det de Corinthier til Bedste, 12. 13. Dertil tvinger ham Christi Kjærlighed, som er død for Alle, at Alle skulde leve for ham, og som har oprettet Forligelsens Ord, 14-21.

1. Thi vi vide, at dersom vor Hyttes jordiske Huus nedbrydes, saa have vi en Bygning af Gud, et Huus, som ikke er gjort med Hænder, evigt i Himlene.
c. 4, 7. 2 Pet. 1, 13. 14.

2. Thi og i dette sukke vi, idet vi længes efter at blive overklædte med vor himmelske Bolig, Rom. 8, 23.

3. dog saa, at vi og skulle findes iklædte, ikke nøgne.

4. Thi saalænge vi ere i denne Hytte, sukke vi og under Byrden, efterdi vi ikke ville afklædes, men overklædes, saa at det Dødelige kunde blive opslugt af Livet.
Rom. 8, 11. 1 Cor. 15, 52-54.

5. Men den, som beredte os just til dette er Gud, som og gav os Aanden til Pant.
Rom. 8, 15. 2 Cor. 1, 22.

6. Derfor ere vi altid frimodige, endog vi vide, at, medens vi ere tilhuse i Legemet, ere vi borte fra HErren.
Ebr. 11, 13.

7. —Thi vi vandre i Troe, ikke i Beskuelse.— Rom. 8, 24. 1 Cor. 13, 12.
1 Pet. 1, 8. Ebr. 1, 11.

8. Dog ere vi frimodige, og have mere Behag i at vandre bort fra Legemet, og være hjemme hos HErren. Phil. 1, 23.
1 Thess. 4, 17.

9. Derfor beflitte vi os ogsaa paa, hvad enten vi ere hjemme eller ikke hjemme, at være ham velbehagelige;

10. thi os bør alle at aabenbares for Christi Domstol, paa det at Enhver kan faae efter det, (som er skeet) ved Legemet, efter det, som han haver gjort, enten Godt eller Ondt. Rom. 14, 10. 12.
Matth. 16, 27.

11. Efterdi vi da kjende HErrens Frygt, søge vi at vinde Mennesker, men ere aabenbare for Gud; ja jeg haaber, at vi ogsaa ere blevne aabenbare for eders Samvittighed. c. 4, 2.

12. Thi vi prise os ikke atter selv for eder, men give Anledning til at rose eder af os, paa det I kunne have Noget mod dem

som rose sig af udvortes Anseelse, og ikke af Hjertet. c 3, 1. c. 1, 14.
13. Thi dersom vi gaae for vidt (i vor Roes), da er det for Gud; eller vi ere besindige, er det for eder.
14. Thi Christi Kjærlighed tvinger os,
15. idet vi domme dette, at, dersom Een er død for Alle, da ere de alle døde; og han døde for Alle, paa det at de, som leve, skulle ikke fremdeles leve sig selv, men ham, som er død og opstanden for dem.
1 Tim. 2, 6. Ebr. 2, 9. Rom. 6, 11. c. 14, 7. 8.
16. Saa at vi herefter kjende Ingen efter Kjødet; men dersom vi og have kjendt Christum efter Kjødet, kjende vi ham og nu ikke mere (saaledes) Matth. 12, 50.
Joh. 15, 14. Gal. 5, 6.
17. Saa at, dersom Nogen er i Christo, da er han en ny Skabning: det Gamle er forbiganget, see! Alt er blevet nyt.
Gal. 6, 15. Aab. 21, 5.
18. Men alt dette er af Gud, som forligte os med sig selv formedelst JEsum Christum, og gav os Forligelsens Tjeneste;
Rom. 5, 10. Col. 1, 20. 1 Joh. 4, 10.
19. efterdi Gud i Christo forligte Verden med sig selv, idet han ikke tilregnede dem deres Overtrædelser, og oprettede Forligelsens Ord iblandt os. Rom 3, 24. 25.
20. Vi ere derfor Sendebud i Christi Sted, ligesom Gud formaner formedelst os; vi bede i Christi Sted: lader eder forlige med Gud. 1 Cor. 4, 1.
2 Cor. 2, 17.
21. Thi den, som ikke vidste af Synd, haver han gjort til Synd for os, paa det vi skulle i ham vorde retfærdige for Gud.
1 Pet. 2, 22. Rom. 5, 16; c. 3.

6. Capitel.

Paulus formaner de Corinthier til retteliq at bruge Guds Naade, og beskriver, hvorledes Guds Tienere vise sig, 1-10. begierer, at de skulle udvide deres Hjerter med ham, som hans er udvidet med dem, 11-13. og at de ei skulle drage i Syndens Aag med de Vantroe, 14-18.

1 Men som Medarbeidere formane vi, at I ikke forgjeves maae have modtaget Guds Naade; 1 Cor 3, 9 Ebr. 12, 15.
2 — thi han siger: jeg haver bønhørt dig i en behagelig Tid, og hjulpet dig paa Frelsens Dag: see! nu er en behagelig Tid, see! nu er Frelsens Dag —
Es. 49, 8. Luc 4, 19. Rom 13, 11 12.
3 og vi give ikke i nogen Ting noget Anstød, paa det Tjenesten ikke skal blive lastet, Rom. 14, 13.
4 men vi bevise os selv i Alting, som Guds Tjenere: med stor Taalmodighed, i Trængsler, i Nød, i Angester;
c. 4, 2. 5. 8. c. 11, 23-28.
5. under Slag, i Fængsler, i Oprør; i Vaagen, i Fasten;
6. med Reenhed, med Kundskab, med Langmodighed, med Velvillighed, med den hellige Aand, med uskrømtet Kjærlighed,
7. med Sandheds Ord, med Guds Kraft, ved Retfærdighedens Vaaben paa høire og venstre Side; 1 Cor. 2, 4. 2 Cor. 10, 4
Eph. 6, 11.
8. under Ære og Vanære, under ondt Rygte og godt Rygte; som Forførere, og dog sanddrue;
9. som miskjendte, og dog erkjendte; som de, der døe, og see! vi leve: som de, der ere revsede, og dog ikke ihjelslagne;
c. 4, 10. 11.
10. som bedrøvede, dog altid glade: som fattige, der dog gjøre mange rige, som de der have Intet, og dog besidde Alt.
c. 8, 9.
11. O I Corinthier! vor Mund er opladt til eder, vort Hjerte har udvidet sig.
12. Der er ikke snevert for eder i os, men I ere snevre af Hjerte.
13. Men til lige Gjengjeld. — jeg taler som til (mine) Børn: — udvider ogsaa I (eders Hjerter)! 1 Cor 4, 14
14. Drager ikke i et fremmed Aag med Vantroe; thi hvad Fællesskab haver Retfærdighed med Uret? og hvad Samfund haver Lys med Mørke? Eph. 5, 11.
1 Joh. 1, 5. 6.
15. og hvad Overeensstemmelse er der mellem Christus og Belial? eller hvad Deelagtighed haver en Troende med en Vantroe? 1 Cor. 10, 20.
16. Hvad Samqvem haver Guds Tempel med Afguder? thi I ere den levende Guds Tempel, ligesom Gud haver sagt: jeg vil boe iblandt dem, og vandre iblandt dem; og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk. 1 Cor. 3, 16
2 Mos. 29, 45. Ez. 37, 26. 27. Aab. 21, 3.
17. Derfor gaaer ud fra dem, og skiller eder, siger HErren, og rører ikke noget Ureent; og jeg vil annamme eder;
Es. 52, 11. Aab. 18, 4.
18. og jeg vil være eders Fader, og I skulle være mine Sønner og Døttre, siger HErren, den Almægtige.

7. Capitel.

Han formaner til Alvor i Helliggjørelsen, 1. begierer, at de ville agte paa hans Formaninger, 2. 3. ...

rømmer deres Lydighed i at antage hans forrige Skrivelse, hvormed han havde bedrøvet dem, dog til Omvendelse, 4-12. taler om Titi Glæde over dem, og sin egen Tillid til dem, 13-16.

1. Derfor, efterdi vi have saadanne Forjættelser, I Elskelige! saa lader os rense os selv fra Kjødets og Aandens Besmittelse, og fuldende (vor) Helliggjørelse i Guds Frygt. 1 Tim. 4, 8. 1 Joh. 3, 3.

2. Giver os Indgang! vi have Ingen gjort Uret, vi have Ingen forført, vi have Ingen besveget. Ap.G.20,33. 2Cor.12,17.

3. Jeg siger det ikke som Bebreidelse; thi jeg sagde tilforn, at I ere i vort Hjerte til at døe sammen, og leve sammen. c. 6, 11 fgg.

4. Min Frimodighed er stor imod eder; jeg roser mig meget af eder, jeg er fyldt med Trøst, jeg har en overvættes stor Glæde i al vor Trængsel.

5. Thi, der vi kom til Macedonien, havde vort Kjød ingen Roe, men vi trængtes paa alle Maader; udvortes (var) Strid, indvortes Frygt. c.2,12.13. Ap.G.16,19.23.

6. Men Gud, som trøster de Nedbøiede, trøstede os ved Titi Ankomst; c.1,3.4.

7. dog ikke alene ved hans Ankomst, men ogsaa ved den Trøst, med hvilken han var trøstet af eder, der han forkyndte os eders Længsel, eders bittre Graad, eders Nidkjærhed for mig; saa at jeg end mere glædede mig.

8. Thi om jeg og bedrøvede eder med Brev, fortryder det mig ikke, om det end har fortrudt mig; thi jeg seer, at Brevet bedrøvede eder, om og kun til en Tid. c. 2, 4.

9. Nu glæder jeg mig, ikke derover, at I bleve bedrøvede, men over at I bleve bedrøvede til Omvendelse; thi I bleve bedrøvede efter Gud, saa at I ikke i nogen Maade have lidt Skade af os.

10. Thi Bedrøvelsen efter Gud virker Omvendelse til Salighed, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Døden. Matth. 5, 4; 26, 75; 27, 3-5.

11. Thi see! just dette, at I bleve bedrøvede efter Gud, hvilken Iver virkede det i eder! ja Forsvar, ja Fortørnelse, ja Frygt, ja Længsel, ja Nidkjærhed, ja Revselse; i Alt beviste I, at I vare rene i Henseende til den Gjerning.

12. Derfor, naar jeg og skrev eder til, saa var det ikke for dens Skyld, som gjorde Uret, ikke heller for dens Skyld, som leed Uret, men paa det at vor Iver for eder skulde blive aabenbar hos eder for Guds Aasyn.

13. Derfor ere vi blevne trøstede ved den Trøst fra eder, men vi glædede os endnu langt mere over Titi Glæde, thi hans Aand er bleven vederqvæget af eder alle. v. 6.

14. Thi dersom jeg end har roest eder meget for ham, er jeg ikke bleven beskjæmmet; men ligesom vi i alle Ting have talt Sandhed til eder, saa er og vor Roes for Titus bleven Sandhed.

15. Og han haver en overvættes Kjærlighed til eder, naar han tænker paa alle eders Lydighed, hvorledes I annammede ham med Frygt og Bævelse. c. 2, 9. Phil. 2, 12.

16. Jeg glæder mig, at jeg kan lide paa eder i Alting. 2 Thess. 3, 4.

8. Capitel.

Paulus berømmer de Macedoniers Gavmildhed, 1-5. har derfor formanet Titus til at samle Almisser ogsaa hos de Corinthier, og opmuntrer dem til Gavmildhed, 6-15. Titus fulgte med Iver Pauli Befaling, og de Corinthier skulle med Kjærlighed modtage ham tilligemed de Andre, som Paulus sendte, 16-24.

1. Men vi kundgjøre eder, Brødre! den Guds Naade, som har viist sig i Menighederne i Macedonien; Rom.15,26.

2. at, uagtet de bleve meget prøvede med Trængsel, blev deres overvættes Glæde og deres store Fattigdom overflødig til Rigdom hos dem af reen Velvillie. c.7,4.13.

3. Thi de vare af sig selv villige efter Formue, — det vidner jeg, — ja over Formue;

4. idet de bade os med megen Overtalelse om, (at annamme deres) Gave og Bidrag til Hjælpen for de Hellige. Ap.G.11,29.

5. Og (de gjorde) ikke alene, hvad vi haabede, men de hengave sig selv, først til HErren, og (dernæst) til os, formedelst Guds Villie.

6. Saa at vi have formanet Titus, at, ligesom han tilforn begyndte, saa skulde han og fuldende ogsaa denne Velgjerning hos eder.

7. Men ligesom I ere overflødige i Alt, i Troe og Lære, og Kundskab, og al Iver, og i eders Kjærlighed til os, (saa seer til), at I og blive overflødige i denne Velgjørenhed. 1 Cor. 1, 5.

8. Jeg siger det ikke som en Befaling, men formedelst de Andres Iver vil jeg og prøve eders Kjærligheds Oprigtighed.

Andre skulle have Lettelse, men I Træng-
sel;
14. men, efter Ligelighed, saa at eders
Overflod maa i nærværende Tid komme
deres Trang til Hjælp, paa det at og de-
res Overflod maa herefter komme eders
Trang til Hjælp, saa at der kan være Li-
gelighed; c. 9, 12.
15. ligesom skrevet er: den, som sankede
Meget, havde ikke overflødigt; og den,
som sankede Lidet, fattedes ikke.
2 Mos. 16, 18.
16. Men Gud være Tak, der vakte den
samme Iver for eder i Titi Hjerte;
c. 9, 15. c. 8, 6.
17. thi han annammede vel Formanin-
gen; men efterdi han selv havde end
større Iver, reiste han villig ud til eder.
18. Men vi sendte og den Broder med
ham, som hos alle Menigheder har Roes
(for sin Iver) i Evangeliet;
19. men ikke det alene, men som og er
beskikket af Menighederne til at reise med
os med denne Velgjerning, som besørges
af os, HErren selv til Ære, og eders Re-
debonhed (til Priis); Gal. 2. 10.
20. thi vi vogte os for, at Nogen skal
kunne laste os i Anledning af denne rige

hvilken jeg roser eder ho
(sigende): Achaja var
siden beredt; og den
(udgik) fra eder, tilskynd
c. 8, 10. 19.
3. Men jeg har sendt
at vor Roes om eder i
skulde blive til Intet, at
skulde være beredte;
4. paa det at, om M
med mig, og fandt eder
ikke, for ei at sige I, sku
mede over denne vor tillid
5. Derfor agtede jeg
formane Brødrene, at de
drage til eder, og forud b
tilforn lovede Gave istan
kan være rede som en
som en karrig Gave.
6. Thi dette (er vist
saaer, skal og karrigen h
saaer i Velsignelse, skal
nelse. Ordsp. 11, 24.
7. Hver give eftersom
for i Hjertet, ikke med B
Tvang; thi Gud elsker e
Rom. 12, 8. Phil
8. Men Gud er mægti

er Sæd, og formere (den), og forøge
ers Godgjørenheds Frugter;
11. at I kunne være rige i Alt til op-
gtig Gavmildhed, hvilken, ved os, be-
rker Taksigelse til Gud;
12. thi Besørgelsen af denne Understøt-
lse afhjælper ikke alene de Helliges Trang,
ien bærer ogsaa riig Frugt ved mange
aksigelser til Gud; c. 8, 14.
13. — idet at de formedelst denne Prøve
aa (eders) Tjenstagtighed prise Gud for
ders Lydighed til at bekjende Christi
vangelium, og for eders oprigtige Gav-
iildhed mod dem og mod alle, —
14. og ved deres Bøn for eder, saasom
e hjertelig elske eder formedelst Guds
overvættes Naade mod eder. Eph. 1, 6.
15. Men Gud være Tak for sin uudsi-
elige Gave!

10. Capitel.

auluſ ønsker, at han ei skulde behøve at bruge sin
apostoliske Myndighed, 1-11. Han vil ei rose sig
uden Varsag af fremmed Arbeide, men i Sandhed
og i HErren, 12-18.

1. Men jeg Paulus selv formaner eder
ed Christi Sagtmodighed og Mildhed,
'g, som vel er ydmyg, naar jeg er hos eder,
ien fraværende bruger Myndighed mod
der. Rom. 12, 1.
2. Men jeg beder, at jeg ikke nærvæ-
rende maa komme til at bruge Myndig-
ed med den Tillid, med hvilken jeg agter
t være dristig mod Nogle, som ansee os
or at omgaaes efter Kjødet. 1Cor.4,21.
3. Thi idet vi omgaaes i Kjødet, stride
i ikke efter Kjødet,
4. — thi vore Stridsvaaben ere ikke
jødelige, men mægtige for Gud til at for-
styrre Befæstninger, — c. 6, 7.
5. idet vi forstyrre Anslag, og al Hoi-
ed, som opløfter sig imod Guds Kund-
kab, og tage al Tanke til Fange under
Christi Lydighed, Rom. 16, 25.
6. og ere rede til at straffe al Ulydig-
ed, naar eders Lydighed er fuldkommet.
7. See I paa det Udvortes? dersom
Nogen hos sig selv stoler paa, at han
hører Christum til, han slutte igjen fra sig
elv, at, ligesom han hører Christum til,
aa høre og vi Christum til.
8. Thi dersom jeg endog vilde rose mig
noget mere af vor Magt, som HErren
gav os til Opbyggelse, og ikke til eders
Nedbrydelse, da vilde jeg ikke blive be-
skjæmmet. c.12,6. Matth.16,19. c.18,18.
2 Cor. 13, 10.

9. Paa det at jeg ikke skal synes at ville
forfærde eder ved Brevene,
10. — thi Brevene, sige de, ere svare og
stærke, men Legemets Nærværelse er skrø-
belig, og Talen kraftesløs, —
11. da betænke en Saadan dette, at
saadanne som vi fraværende ere med Ord
ved Brevene, saadanne ville vi og nær-
værende være i Gjerningen.
12. Thi vi tør ikke regne os iblandt,
eller ligne os med Somme, der prise sig
selv; men de forstaae ikke, at de maale sig
med sig selv, og ligne sig selv med sig selv.
13. Men vi rose os ikke af det, der ikke
er (os) tilmaalt; men deraf, at vi efter
det bestemte Maal, hvilket Maal Gud ha-
ver tildeelt os, ere komne ogsaa til eder.
c. 12, 5. 11. Rom. 12, 3.
14. Thi vi overskride ei vor Grændse,
som de, der ikke have naaet til eder; thi
ogsaa til eder ere vi komne i Christi Evan-
gelium.
15. Saa vi rose os ikke af det, som ikke
er os tilmaalt, af fremmede Arbeider;
men vi have Haab om, at, naar eders
Troe voxer, ville vi ved eder, efter den (os
givne) Bestemmelse, komme langt videre,
Rom. 15, 20.
16. (til) at prædike Evangelium for
dem, som boe paa hiin Side af eder; men
ikke rose os af det, der var en Anden be-
stemt, af det allerede Fuldførte.
17. Men hvo sig rose, rose sig i HEr-
ren! Gal. 6, 14.
18. Thi ikke den, der priser sig selv, hol-
der Prøve, men den, som HErren priser.
Rom. 2, 29.

11. Capitel.

Paulus maa rose sig, at de Corinthier ei skulle bedra-
ges af de falske Apostler, 1-6. Han havde Intet
taget af Menigheden, paa det han kunde beskjæm-
me disse svigefulde Arbeidere, 7-15. Han roser sig
ydermere af sin Herkomst, sit Arbeide og sine ud-
standne Trængsler, 16-33.

1. O! at I vilde holde mig en liden
Daarlighed tilgode! dog jeg veed, at I
holde mig den tilgode. c. 5, 23. c. 12, 6.
2. Thi jeg er nidkjær over eder med Guds
Nidkjærhed; thi jeg haver trolovet eder
med en Mand, for at fremstille Christo en
reen Jomfru.
3. Men jeg frygter, at, ligesom Slan-
gen bedrog Eva med sin Træðskhed, saa-
ledes skal eders Sind fordærves fra den
Eenfoldighed, som (hører) til Christum.
Joh. 8, 44.

4. Thi dersom Nogen kommer, og prædiker en anden JEsum, som vi ikke prædikede, eller I faae en anden Aand, som I ikke fik, eller et andet Evangelium, som I ikke annammede, da fordrage I ham vel. Gal. 1, 8. 9.

5. Jeg mener dog, at jeg er ikke ringere end de saare høie Apostler. c. 12, 11.

6. Men om jeg end er ulærd i Talen, er jeg det dog ikke i Kundskaben; men i Alt og paa alle Maader ere vi blevne fuldkommen kjendte hos eder. 1 Cor. 1, 17.
c. 2, 1. 3. 2 Cor. 5, 11. Gal. 3, 1.

7. Eller gjorde jeg Synd, der jeg fornedrede mig selv, paa det at I skulde ophøies, da jeg for Intet forkyndte eder det Guds Evangelium? Matth. 10, 8.
1 Cor. 9, 12. 18.

8. Jeg berøvede andre Menigheder, idet jeg tog Sold af dem, for at tjene eder; og der jeg var nærværende hos eder, og leed Mangel, var jeg (dog) Ingen til Byrde;

9. thi Brødrene, som kom fra Macedonien, afhjalp min Trang; og i alle Maader haver jeg holdt, og vil holde mig fra at falde eder til Byrde. Phil. 4, 10. 15.
1 Cor. 12, 13. 1 Thess. 2, 9.

10. Saa vist, som Christi Sandhed er i mig, skal denne Roes ikke betages mig i Achajæ Lande. Rom. 9, 1. 1 Cor. 9, 5.

11. Hvorfor? fordi jeg ikke elsker eder? — det veed Gud. Gal. 1, 20.

12. Men hvad jeg gjør, det vil jeg fremdeles gjøre, for at jeg kan afskjære Anledningen for dem, som ville have Anledning, saa at de i det, hvoraf de rose sig, skulle findes os lige. v. 22. 23.

13. Thi saadanne falske Apostler ere svigefulde Arbeidere, som paatage sig Skikkelse af Christi Apostler; Phil. 3, 2.
Matt. 7, 15. 16.

14. og det er ikke Under! thi Satanas selv paatager sig Skikkelse af en Lysets Engel;

15. derfor er det ikke sønderligt, om ogsaa hans Tjenere paatage sig Skikkelse, som Retfærdigheds Tjenere; men deres Ende skal være efter deres Gjerninger.
Phil. 3, 19.

16. Jeg siger atter, at Ingen maa agte mig for en Daare; men hvis endog, da taaler mig dog som en Daare, at jeg ogsaa maa rose mig lidet. c. 12, 6.

17. Hvad jeg (nu) taler, taler jeg ikke efter HErren, men som i Daarlighed, idet jeg med fast Forvisning roser mig. v. 1.

18. Efterdi Mange rose sig efter Kjødet, vil jeg rose mig. Phil. 3, 3. 4.
2 Cor. 10, 13. c. 12, 5. 6.

19. Thi I fordrage gjerne Daarer, efterdi I ere kloge.

20. Thi I fordrage det, om Nogen gjør eder til Trælle, om Nogen opæder eder, om Nogen tager til sig, om Nogen ophøier sig, om Nogen slaaer eder i Ansigtet.

21. Til Skam siger jeg dette, at vi (ere) vare svage; men det, hvoraf Nogen er dristig, — jeg taler i Daarlighed, — er ogsaa jeg dristig af. c. 10, 10. c. 11, 1. c. 12, 5.

22. Ere de Ebræere? jeg ogsaa; ere de Israeliter? jeg ogsaa; ere de Abrahams Afkom? jeg ogsaa; Ap. G. 22, 3.

23. ere de Christi Tjenere? — jeg taler uforstandigen, — jeg er det mere; jeg haver arbeidet overflødigere, lidt flere Saar, været flere Gange i Fængsler, ofte i Dødsfare. Ap. G. 9, 15. 16. 1 Cor. 15, 10.
2 Cor. 6, 5. c. 1, 8. c. 4, 11.

24. Jeg haver fem Gange af Jøderne faaet fyrretyve (Slag) mindre end eet.

25. Jeg er tre Gange bleven hudstrøget, een Gang stenet, jeg haver lidt tre Gange Skibbrud, jeg haver været et Døgn i Dybet. Ap. G. 16, 22. c. 14, 19. c. 27, 41.

26. Jeg har gjort mange Reiser, [illegible] i Farer i Vandstrømme, i Farer blandt Røvere, i Farer (paaførte) af (mit) Folk, i Farer (paaførte) af Hedninger, i Farer i Byer, i Farer i Ørkenen, i Farer paa Havet, i Farer blandt falske Brødre;

27. i Arbeide og Møie, ofte i Nattevaagen, i Hunger og Tørst, ofte i Faste, i Kulde og Nøgenhed; c. 6, 5. Rom. 8, 35.

28. foruden hvad der kommer [illegible] det daglige Overløb, og Bekymringen for alle Menigheder. Ap. G. 20, 18.

29. Hvo er skrøbelig, uden at jeg er [illegible] skrøbelig? hvo bliver forarget, uden at det brænder i mig. Rom. 15, 1.
1 Cor. 8, 13. c. 9, 22.

30. Dersom jeg skal rose mig, da vil jeg rose mig af min Skrøbelighed. c. 12, 5. 9.

31. Gud og vor HErres JEsu Christi Fader, hvilken være velsignet til evig Tid, veed, at jeg ikke lyver. Rom. 1, 25.
c. 9, 1. Gal. 1, 20.

32. I Damascus lod Kong Aretas Landshøvding de Damascenernes Stad bevogte, da han vilde gribe mig.
Ap. G. 9, 24 seq.

33. og jeg blev nedladt af et Vindue i en Kurv over Muren, og undflyede af hans Hænder.

12. Capitel.

Paulus roser sig af Guds Aabenbarelser, men siger, at ham derimod var givet en Torn i Kjødet, ꝛc. 1-10. Han taler om sine kraftige Gjerninger, og at han ei havde været Menigheden besværlig, 11-18. Dette alt skriver han til deres Opbyggelse, paa det han ei skulde behøve at bruge Myndighed mod de Ubodfærdige, naar han kom til dem, 19-21.

1. At rose mig, er mig sandeligen ikke
nyttigt; thi jeg vil komme til Syner og
HErrens Aabenbarelser. Gal. 1, 12.
2. Jeg kjender et Menneske i Christo,
som for fjorten Aar siden, — hvad heller
han var i Legemet, veed jeg ikke, eller uden-
for Legemet, veed jeg ikke, Gud veed det,
— blev henrykt indtil den tredie Himmel.
Ap. G. 22, 17.
3. Og jeg kjender et saadant Menneske,
— hvad heller han var i Legemet, eller
udenfor Legemet, veed jeg ikke, Gud veed
det! —
4. at han blev henrykt ind i Paradiis,
og hørte uudsigelige Ord, hvilke det ikke er
et Menneske tilladt at udtale.
5. Af Saadant vil jeg rose mig; men
af mig selv vil jeg ikke rose mig, uden af
mine Skrøbeligheder. c. 11, 30.
6. Thi dersom jeg end vilde rose mig,
var jeg ikke en Daare; thi jeg vilde sige
Sandhed; men jeg undlader det, for at
ikke Nogen skal tænke høiere om mig, end
det, han seer mig at være, eller det, han
hører af mig. c. 10, 8.
7. Og, at jeg ikke skal hovmode mig af
de høie Aabenbarelser, er mig givet en
Torn i Kjødet; (nemlig) en Engel, Satan,
for at han skal slaae mig paa Munden,
paa det jeg ikke skal hovmode mig.
8. Om denne bad jeg HErren tre Gange,
at den maatte lade af fra mig,
9. og han sagde til mig: min Naade er
dig nok; thi min Kraft fuldkommes i
Skrøbelighed. Derfor vil jeg helst rose
mig af mine Skrøbeligheder, paa det at
Christi Kraft kan boe i mig. c. 11, 30.
Gal. 4, 13.
10. Derfor er jeg vel tilfreds i Skrøbe-
ligheder, i Forhaanelser, i Nød, i Forføl-
gelser, i Angester for Christi Skyld; thi
naar jeg er skrøbelig, da er jeg mægtig.
Rom. 5, 3. 2 Cor. 13, 4.
11. Jeg er bleven en Daare, idet jeg ro-
ser mig; I tvang mig dertil; thi jeg
burde prises af eder, thi jeg er ikke ringere
end de saare høie Apostler, alligevel jeg er
intet. c. 11, 1. 1 Cor. 3, 7.
12. Der bleve jo gjorte en Apostels Tegn
iblandt eder med al Taalmodighed, ved
Tegn, og Under, og kraftige Gjerninger.
1 Cor. 9, 1. 2.
13. Thi hvad er det, hvorudi I vare
ringere end de andre Menigheder, uden
deri, at jeg ikke selv var eder til Besvær?
tilgiver mig denne Uret! c. 11, 8. 9.
1 Thess. 2, 9.
14. See, jeg er tredie Gang rede til at
komme til eder, og vil ikke være eder til
Besvær; thi jeg søger ikke det, som eders
er, men eder; thi Børnene skulle ikke samle
Liggendefæ til Forældrene, men Forældre-
ne til Børnene. c. 13, 1.
15. Men jeg vil med Glæde opoffre Mit,
ja mig selv for eders Sjele; om endog
jeg, som elsker eder mere, elskes mindre.
c. 1, 6. c. 6, 12. Col. 1, 2.
16. Men lad saa være, at jeg ikke haver
besværet eder; men (maaskee) var jeg
trædsk, og tog eder med List?
17. Haver jeg skuffet eder ved nogen af
dem, jeg sendte til eder? c. 7, 2.
18. Jeg opmuntrede Titus, og sendte
hiin Broder med: haver Titus skuffet eder
i nogen Ting? have vi ikke vandret i den
samme Aand, og i de samme Fodspor?
c. 8, 6. 22.
19. Mene I atter, at vi forsvare os for
eder? vi tale i Christo for Guds Aasyn·
men alt dette, I Elskelige! til eders Op-
byggelse. c. 2, 17. 1 Cor. 14, 26.
20. Thi jeg frygter, at naar jeg kommer,
jeg da maaskee ikke skal finde eder saadanne,
som jeg vil, og at jeg skal findes af eder
saadan, som I ikke ville; at der skulde
være Trætter, Nid, Vrede, Kiv, Bagtalel-
ser, Oretuden, Opblæsthed, Uordener;
c. 10, 2. c. 13, 10.
21. at, naar jeg kommer igjen, min Gud
skal ydmyge mig hos eder, og jeg ska
sørge over Mange, som forhen syndede, og
ikke have omvendt sig fra deres Ureenhed
og Horerie og Uteerlighed, som de have
bedrevet. c. 13, 2.

13. Capitel.

Paulus truer at bruge Myndighed mod dem, som synde; vil derfor, de skulle prøve og forbedre sig 1-10. Han formaner dem til Aandens Glæde og Kjærlighed, hilser dem, og ønsker dem Naade af den treenige Gud, 11-13.

1. Jeg kommer denne tredie Gang til
eder. Ved to eller tre Vidners Mund skal
enhver Sag stadfæstes. c. 12, 14.
2. Jeg haver før sagt, og siger det forud

selv, at JEsus Christus er i eder? uden sua
er, at I ere uduelige. 1 Cor. 11, 28.
Rom. 8, 9.

6. Men jeg haaber, at I skulle kjende, at
vi ikke ere uduelige. c. 3, 6.

7. Men jeg beder til Gud, at I intet
Ondt maae gjøre: ikke for at vi skulle
synes duelige, men at I skulle gjøre det
Gode, om vi end skulle være som uduelige.

8. Thi vi formaae Intet mod Sandhed,
men for Sandhed.

alle de Hellige hilse e[...]
1 Pet. [...]

13. Vor HErres J[...]
og Guds Kjærlighed, [...]
Samfund være med [...]
Ame[...]

[Det andet Brev til [...]
skrevet fra Philipp[...]
Titus og Lucas.]
c. 8, 16. 17.

St. Pauli Brev til de Gal[...]

1. Capitel.

Paulus ønsker de Galater Guds Naade, 1-5. undrer over deres Ustadighed, og lyser Forbandelse over al Lære, som er imod Christi Evangelium, 6-9. thi dette Evangelium var ham af Gud selv aabenbaret, og ei ved Mennesker, 10-24.

1 Paulus, Apostel — (kaldet) ikke af
Mennesker, og ikke ved noget Menneske,
men ved JEsum Christum, og Gud Fader,
som opreiste ham fra de Døde; —
Tit. 1, 3. Gal. 1, 12. Ap. G. 2, 24. 32.

6. Jeg undrer over, [...]
snart afvende fra den, [...]
Christi Naade, til et [...]
c. 5, [...]

7. endog der ikke e[...]
ere der nogle, som f[...]
forvende Christi Evan[...]
Ap. G. [...]

8. Men dersom og [...]
Himmelen, prædike et [...]
for eder, end det vi [...]

Evangelium, som er prædiket af mig,
er Menneske-Lære; 1 Cor. 5, 1 fgg.
2. thi hverken annammede, ei heller lærte
det af noget Menneske, men ved JEsu
risti Aabenbarelse. 1 Cor. 11, 23.
Eph. 3, 3.
3. Thi I have hørt om min Vandel
fven i Jødedommet, at jeg over al
aade forfulgte Guds Menighed, og for-
rrede den. Ap. G. 9, 1. c. 22, 4.
4. Og jeg gik videre i Jødedommet, end
unge af mine Jevnaldrende i mit Folk,
t jeg var overmaade nidkjær for mine
edrene-Lærdomme. Phil. 3, 6.
5. Men der det behagede Gud, som
vde udseet mig fra Moders Liv, og som
dte mig ved sin Naade, Ap. G. 9, 15.
c. 13, 2.
6. at aabenbare sin Søn i mig, paa
t at jeg skulde ved Evangelium forkynde
m iblandt Hedningerne: da strax be-
argte jeg mig ikke med Kjød og Blod,
Eph. 3, 8. Ap. G. 26, 19.
7. drog heller ikke op til Jerusalem, til
m, som vare Apostler før mig, men drog
rt til Arabien, og kom atter tilbage til
amascus.
8. Siden efter tre Aar, drog jeg op til
rusalem, for at blive kjendt med Petrus,
blev femten Dage hos ham.
Ap. G. 9, 26.
9. Men nogen anden af Apostlerne
e jeg ikke, uden Jakobus, HErrens
roder. Marc. 6, 3.
10. Hvad jeg skriver eder, see, (det vid-
r jeg) for Guds Aasyn, at jeg ikke lyver.
Rom. 9, 1. 2 Cor. 1, 23. c. 11, 31.
11. Derefter kom jeg til Syriæ og Cili-
e Lande. Ap. G. 9, 30.
12. Men af Person var jeg ubekjendt
r de christne Menigheder i Judæa;
13. kun havde de hørt: den, som tilforn
rfulgte os, prædiker nu Evangeliet om
n Troe, som han tilforn vilde udrydde;
Ap. G. 9, 21.
14. og de prisede Gud for mig.

2. Capitel.

ulus havde fremsat sit Evangelium for Apostlerne, hvilke Intet havde lagt dertil, 1-10. Han havde modstaaet Petrus, som ei gik ret frem efter Evange- lii Sandhed, 11-14. Han lærer, at Retfærdiggjø- relsen kommer af Christo ved Troen, 15-21.

1. Siden, efter fjorten Aar, drog jeg
ter op til Jerusalem med Barnabas, og
g ogsaa Titus med. Ap. G. 15, 2.
. *Men jeg drog op efter en Aabenba-*
relse, og forelagde dem, men de Anseete i
Særdeleshed, det Evangelium, som jeg
prædiker iblandt Hedningerne, at jeg ikke
skulde løbe, eller have løbet forgjeves.
Phil. 2, 16.
3. Men end ikke Titus, som var med mig,
endskjøndt han var en Græker, blev tvun-
gen til at omskjæres.
4. Men det skede for de falske Brødres
Skyld, som havde indsneget sig, hvilke li-
stigen vare komne ind for at bespeide vor
Frihed, som vi have i Christo JEsu, paa
det de kunde gjøre os til Trælle;
Ap. G. 15, 24.
5. for hvilke vi ikke noget Øieblik vege
med Underdanighed, paa det at Evangelii
Sandhed maatte blive varig hos eder.
6. Men de, som ansaaes for at være
Noget, — hvor Meget de vare, vedkommer
mig ikke; Gud seer ikke paa Menneskens
Person; — ja de Anseete lagde Intet til
min Lærdom. Rom. 2, 11
7. Men tvertimod, der de saae, at mig
var betroet at prædike Evangelium for de
Uomskaarne, ligesom Petrus for de Om-
skaarne, Ap. G. 13, 46. c. 22, 21.
Rom. 11, 13.
8. — thi han, som gav Petrus Kraft til
Apostel-Embede hos de Omskaarne, gav
ogsaa mig Kraft (dertil) hos Hednin-
gerne; — Ap. G. 2, 38-41. c. 9, 15.
9. og da de erkjendte den Naade, som
mig var given, gave de, nemlig Jakobus
og Kephas og Johannes, som ansees for
(Menighedens) Pillere, mig og Barna-
bas Samfunds høire Haand, at vi skulde
prædike hos Hedningerne, men de hos de
Omskaarne; Ap. G. 13, 2.
10. kun at vi skulde komme de Fattige
ihu, hvilket samme jeg og haver beflittet
mig paa at gjøre. Ap. G. 11, 30.
Rom. 15, 25. 1 Cor. 16, 1.
11. Men der Petrus kom til Antiochia,
modsagde jeg ham lige i Øinene, efterdi
han var at laste.
12. Thi førend Nogle fra Jakobus an-
kom, aad han med Hedningerne; men der
de kom, unddrog og fraskilte han sig, forbi
han frygtede for dem af Omskjærelsen.
13. Og med ham hyklede ogsaa de andre
Jøder, saa at endog Barnabas blev med
henreven af deres Hyklerie.
14. Men der jeg saae, at de ikke gik lige-
frem efter Evangelii Sandhed, sagde jeg
til Petrus i Alles Paahør: dersom du,
som er en Jøde, lever paa hedensk Viis, og

ikke paa jødisk Viis, hvorfor tvinger du da
Hedningerne til at leve paa jødisk Viis?
1 Tim. 5, 20. Ap. G. 10, 28.

15. Vi, skjøndt Jøder af Fødsel, og ikke
Syndere af Hedningernes Æt,
Ap. G. 15, 10.

16. efterdi vi vide, at et Menneske ikke
bliver retfærdiggjort af Lovens Gjernin-
ger, men ved JEsu Christi Troe, saa have
og vi troet paa JEsum Christum, at vi
maatte blive retfærdiggjorte af Christi
Troe, og ikke af Lovens Gjerninger; thi
intet Kjød skal blive retfærdiggjort af Lo-
vens Gjerninger. Ap. G. 13, 38.
Rom. 3, 20. 28 fg.

17. Men om vi, idet vi søge at blive
retfærdiggjorte i Christo, ogsaa selv be-
findes at være Syndere, da er jo Christus
Syndens Tjener. Det være langt fra!
Rom. 5, 1. c. 6, 1. Ja. 3, 8. 14.

18. Thi dersom jeg igjen opbygger det
Samme, som jeg nedbrød, da viser jeg mig
selv at være en Overtræder.

19. Thi jeg er formedelst Loven død fra
Loven, at jeg skal leve for Gud.
Rom. 7, 4. 11. c. 14, 7. 8. 2 Cor. 5, 15 1 Thess. 5, 10.

20. Jeg er korsfæstet med Christo; alli-
gevel lever jeg, dog ikke jeg mere, men
Christus lever i mig; men hvad jeg nu
lever i Kjødet, det lever jeg i Guds Søns
Troe, som elskede mig, og gav sig selv hen
for mig. Rom. 6, 6. Gal. 5, 24.
2 Cor. 13, 4. Eph. 1, 5. 1 Joh. 2, 6.

21. Jeg agter ikke Guds Naade ringe;
thi erholdes Retfærdighed ved Loven, da
er jo Christus død forgjeves. Ebr. 7, 11.

3. Capitel.

Paulus dadler de Galater, fordi de vendte tilbage til Loven, da de dog havde annammet Aanden ved Troens Forkyndelse, 1-5. Han beviser med Abrahams Exempel, og af Forjættelsen til Abraham, at Retfærdiggjørelsen kommer af Troen, 6-18. Forjættelsen gjøres ei til Intet ved Loven; thi Loven var kun en Tugtemester til [illegible], og under den ere vi ikke, naar vi [illegible], 19-29.

1. O I uforstandige Galater! hvo ha-
ver fortryllet eder, at I ikke adlyde Sand-
heden? eder, hvilke JEsus Christus var
malet for Øine, som (om han var) kors-
fæstet iblandt eder Luc. 24, 25.

2. Kun dette vilde jeg vide af eder: var det
ved Lovens Gjerninger, I annammede
Aanden, eller ved Troens Forkyndelse?
Ap. G. 2, 38. c. 8, 15. c. 15, 8. Eph. 1, 13.

3. Ere I saa uforstandige? Ville I, som
begyndte i Aanden, nu fuldende i Kjødet?

4. Have I da lidt saa Meget forgjeves?
hvis ellers kun forgjeves? 2 Joh. v. 8.

5. Mon da han, som meddeler eder
Aanden, og udretter kraftige Gjerninger i
eder, udretter det ved Lovens Gjerninger
eller ved Troens Forkyndelse?
Rom. 10, 8. 17.

6. Ligesom Abraham troede Gud, og det
blev regnet ham til Retfærdighed
1 Mos. 15, 6. Jac. 2, 23.

7. Erkjender altsaa, at de, som holde sig
til Troen, disse ere Abrahams Børn
Rom. 4, 11. 12.

8. Men da Skriften forudsaae, at Gud
vilde retfærdiggjøre Hedningerne ved Tro-
en, forjættede den Abraham forud: i dig
skulle alle Folkeslag velsignes.
Ap. G. 15, 9. 1 Mos. 12, 3. Ap. G. 3, 25.

9. Saa at de, som holde sig til Troen,
blive velsignede med den troende Abra-
ham.

10. Thi saa mange, som holde sig til
Lovens Gjerninger, ere under Forbandel-
se; thi der er skrevet: forbandet (er) hver
den, som ikke bliver ved i alle de Ting,
som ere skrevne i Lovens Bog, saa at han
gjør dem. Rom. 4, 15. 5 Mos. 27, 26.

11. Men at Ingen bliver retfærdiggjort
for Gud ved Loven, er aabenbart; thi
den ved Troen Retfærdige skal leve.
c. 2, 16. Hab. 2, 4. Rom. 1, 17.

12. Men Loven beroer ikke paa Troen,
men (den siger:) den, som gjør disse Ting,
skal derved leve. 3 Mos. 18, 5. Rom. 10, 5.

13. Christus haver friskjøbt os fra Lovens
Forbandelse, der han blev en Forbandelse
for os; — thi der er skrevet: forbandet er
hver den, som hænger paa et Træ,
2 Cor. 5, 21. 5 Mos. 21, 23.

14. paa det Abrahams Velsignelse maatte
komme over Hedningerne i Christo JEsu;
saa at vi kunde faae Aandens Forjættelse
formedelst Troen.

15. Brødre! jeg vil tale efter menneskelig
Viis: Ingen gjør dog et Menneskes Testa-
ment, som er stadfæstet, til Intet, eller
sætter Noget dertil. Ebr. 9, 17.

16. Men Forjættelserne ere tilsagte
Abraham og hans Afkom; der siges ikke:
"og Afkommene," som om Mange, men
som om Een: "og din Afkom," hvilken
er Christus. 1 Mos. 12, 3. c. 22, 18.

17. Men dette siger jeg: den Pagt, som
forud er stadfæstet af Gud om Christo,
kan Loven, som blev given fire hundrede

rdive Aar derefter, ikke rygge, saa at
skulde gjøre Forjættelsen til Intet.
Ap. G. 7, 6.
Thi er Arven ved Loven, da er den
mere ved Forjættelsen; men Gud
lede Abraham den ved Forjættelsen.
Rom. 4, 13. 14.
Hvad skal da Loven? Den blev føiet
r Overtrædelsers Skyld, — indtil den
kom, hvem Forjættelsen gjaldt, —
etjent af Engle, ved en Midlers
nd. Rom. 4, 15. c. 5, 20.
Ap. G. 7, 38. 53. Ebr. 2, 2. Joh. 1, 17.
Dog er Midleren ikke Ens, men Gud
n. 1 Cor. 8, 4. 1 Tim. 2, 5.
Er da Loven mod Guds Forjættel-
Det være langt fra! Thi var der
t en Lov, som kunde levendegjøre, da
bles Retfærdighed virkeligen ved Lo-
v. 17. 18. Rom. 8, 2-4.
Men Skriften haver indsluttet Alt
r Synd, at Forjættelsen ved JEsu
ti Troe skulde blive givet dem, som
Rom. 3, 9. c. 11, 32.
Men førend Troen kom, bevogtedes
ıdsluttede under Loven, til den Troe,
skulde aabenbares; Ebr. 9, 10.
saa at Loven er vorden vor Tugte-
r til Christum, for at vi skulde blive
rdiggjorte af Troen. Matth. 5, 17.
Ap. G. 13, 39. Rom. 10, 3.
Men nu Troen er kommen, ere vi
ere under Tugtemesteren.
I ere jo alle Guds Børn formedelst
ı i Christo JEsu. Joh. 1, 12.
Thi I, saa mange, som ere døbte til
tum, have iført Christum.
Rom. 6, 3. c. 13, 14.
Her er ikke Jøde eller Græker; her
e Træl eller Fri; her er ikke Mand
Qvinde: thi I ere alle Een i Christo
. Rom. 10, 12. Col. 3, 11.
Joh. 17, 21. Eph. 2, 14. 15.
Men ere I Christi, da ere I jo
hans Afkom, og Arvinger efter For-
sen. Rom. 9, 7.

4. Capitel.

m troe paa Christum, ere ikke Trælle, under
t, men Børn, 1-7. Paulus klager atter over
alaters Ustadighed, og at de nu ville vende sig
en igien, 8-20. lærer, at de, som ere under
t, ere Tjenestequindens, men de, som troe paa
ttelsen, ere den frie Qvindes Børn; 21-31.

Men jeg siger: saa længe Arvingen
Barn, er der ingen Forskjel mellem
og Trællen, endog han er Herre
t Godset;

2. men han er under Formyndere og
Huusholdere indtil den af Faderen be-
stemte Tid.
3. Saaledes stode og vi, saalænge vi
vare Børn, som Trælle under Verdens
Børne-Lærdom. Col. 2, 20.
Ap. G. 15, 10.
4. Men der Tidens Fylde kom, udsendte
Gud sin Søn, født af en Qvinde, født un-
der Loven, Marc. 1, 15. Eph. 1, 10.
Matth. 5, 17.
5. paa det at han skulde frikjøbe dem,
som vare under Loven, at vi skulde faae
den sønlige Udkaarelse. c. 3, 13. 26.
Rom. 8, 14. 15.
6. Men eftersom I da ere Sønner, ha-
ver Gud udsendt sin Søns Aand i eders
Hjerter, som raaber: Abba, Fader!
Marc. 14, 36. Rom. 8, 15.
7. Saa at du ikke længer er Træl, men
Søn; men er du Søn, da er du ogsaa
Guds Arving formedelst Christum.
Rom. 8, 17.
8. Vel sandt, dengang da I ikke kjendte
Gud, tjente I dem, som ei af Naturen
ere Guder. 1 Cor. 8, 4. c 12, 2.
9. Men nu, da I kjende Gud, ja meget
mere, ere kjendte af Gud, hvorledes vende
I da atter tilbage til den svage og fattige
Børne-Lærdom, hvoraf I atter paa ny
ville gjøre eder til Trælle!
1 Cor. 8, 3. Ebr. 7, 18. c. 8, 7. Gal. 4, 3.
Col. 2, 8. 20.
10. I tage vare paa Dage og Maane-
der og Tider og Aar. Rom. 14, 5.
Col. 2, 16.
11. Jeg frygter for eder, at jeg maaskee
haver arbeidet forgjeves paa eder.
2 Joh. v. 8.
12. Vorder ligesom jeg, thi jeg er som I.
Brødre! jeg beder eder; I have ingen
Uret gjort mig. 1 Cor. 11, 1.
13. Men I vide, at jeg under Kjødets
Skrøbelighed første Gang prædikede eder
Evangelium; 1 Cor. 2, 3.
14. og denne min Prøvelse i mit Kjød
ringeagtede I ikke, og forhaanede ikke,
men I annammede mig som en Guds
Engel, som Christum JEsum.
Matth. 10, 40.
15. Hvor prisede I eder da salige? Thi
jeg giver eder det Vidnesbyrd, at om det
havde været muligt, havde I udrevet eders
Øine, og givet mig.
16. Er jeg da nu bleven eders Fiende,
fordi jeg siger eder Sandheden?

17. De ere nidkjære for eder, dog ikke til
det Gode; men de ville udelukke eder (fra
mig), at I skulle være nidkjære efter dem.
18. Men det er godt at være nidkjær i
det Gode altid, og ikke alene, naar jeg er
nærværende hos eder.
19. Mine Børnlille! hvilke jeg atter
føder med Smerte, indtil Christus faaer
sin Dannelse i eder! 1 Cor. 4, 15.
Philem. v. 10. Rom. 8, 29.

20. Jeg vilde, at jeg nu var tilstede hos
eder, og kunde omskifte min Røst, efterdi
jeg er tvivlraadig om eder.
21. Siger mig I, som ville være under
Loven, høre I ikke Loven? c. 3, 10. 25.
22. Der er jo skrevet, at Abraham havde
to Sønner, een af Tjenesteqvinden, og
een af den frie Qvinde. 1 Mos. 16, 15.
c. 21, 2.

23. Men den af Tjenesteqvinden var
født efter Kjødet; men den af den frie
Qvinde ifølge Forjættelsen. Rom. 9, 7. 8.
24. Ved hvilke Ting noget Andet beteg-
nes; thi disse ere de tvende Pagter, den
ene fra Sinai Bjerg, som føder til Træl-
dom; denne er Hagar. Ebr. 8, 9. 10.
25. Thi Hagar er Sinai Bjerg i Arabia,
men svarer til det Jerusalem, som nu er;
thi det er i Trældom med sine Børn.
26. Men det Jerusalem herovenfra er
den frie Qvinde, som er alle vores Moder.
Ebr. 12, 22. Aab. 3, 12.

27. Thi der er skrevet: vær glad, du
Ufrugtbare, du, som ikke fødte! udbryd
og raab du, som ikke havde Fødsels-
Smerter! thi den Forladtes Børn ere
meget flere end dens, som haver Manden.
Es. 54, 1.

28. Men vi, Brødre! ere Forjættelsens
Børn, som Isak var. v. 23.
29. Men ligesom dengang den, som var
født efter Kjødet, forfulgte den, som var
født efter Aanden, saaledes og nu.
1 Mos. 21, 9.

30. Men hvad siger Skriften: Udstød
Tjenesteqvinden og hendes Søn; thi Tje-
nesteqvindens Søn skal ingenlunde arve
med den frie Qvindes Søn.
1 Mos. 21, 10. 12. Joh. 8, 35.

31. Saa ere vi da, Brødre! ikke Tjene-
steqvindens Børn, men den frie Qvindes.
Rom. 6, 18.

5. Capitel.

Paulus formaner dem at blive i Christi Frihed; thi
de, som ville retfærdiggjøres ved Love
fra Naaden, da Retfærdiggjørelsen kommer af den
levende Troe, 1-6. Han beklager deres Ustadighed;
vil, at de skulle haandhæve, dog ei misbruge deres
christelige Frihed, og beviise deres Troe i Kjærlig-
hed, 7-15. De skulle skye Kjødets Gjerninger, men
vise Aandens Frugter, 16-26.

1. Derfor bliver stadige i den Frihed,
hvormed Christus frigjorde os, og lader
eder ikke atter twinge under Trældoms
Aag. Joh. 8, 32. Ap. G. 15, 10.
2. See, jeg Paulus siger eder, at der-
som I lade eder omskjære, nytter Christus
eder Intet. Ap. G. 15, 1.
3. Men jeg vidner atter for hvert Men-
neske, som lader sig omskjære, at han er
skyldig til at holde den hele Lov.
4. I have Intet med Christo at gjøre, I,
som ville retfærdiggjøres ved Loven; I
ere faldne fra Naaden. c. 2, 21.
5. Thi vi forvente i Aanden ved Troen
den forhaabede Retfærdighed.
6. Thi i Christo JEsu gjælder hverken
Omskjærelse eller Forhud, men Troen, som
er virksom ved Kjærlighed. 1 Cor. 7, 19.
2 Cor. 5, 16. Gal. 6, 15. Joh. 15, 14.

7. I løb godt; hvo standsede eder, saa at
I ikke lade eder overtales af Sandheden?
8. Den Overtalelse er ikke fra ham, som
kaldte eder.
9. En liden Suurdeig gjør den ganske
Deig suur. 1 Cor. 5, 6.
10. Jeg har den Tillid til eder i HErren,
at I intet Andet ville mene; men den,
som forvilder eder, skal bære Dommen,
hvo han end er. 2 Cor. 2, 3.
Gal. 1, 7.

11. Men jeg, Brødre! dersom jeg end-
nu prædiker Omskjærelse, hvi forfølges jeg
da endnu? Da var Korsets Forargelse jo
borttaget. 1 Cor. 1, 23.
12. Gid de og maatte afskjæres, som
forvirre eder!
13. I ere jo kaldte til Frihed, Brødre!
kun misbruger ikke Friheden til en An-
ledning for Kjødet; men værer i Kjærlig-
hed hverandres Tjenere. 1 Cor. 8, 9.
1 Petr. 2, 16. Gal. 6, 2.

14. Thi al Loven fuldkommes i eet Ord,
nemlig i det: du skal elske din Næste som
dig selv. Matth. 22, 39.
15. Men dersom I bide og æde hveran-
dre, da seer til, at I ikke fortæres af hver-
andre. 2 Cor. 12, 20.
16. Men jeg siger: vandrer i Aanden,
saa skulle I ikke fuldkomme Kjødets Be-

17. Thi Kjødet begjerer imod Aanden, men Aanden imod Kjødet: men disse ere hinanden modsatte, saa at I ikke kunne gjøre, hvad I ville. Rom. 7, 15. 23.

18. Men dersom I drives af Aanden, ere I ikke under Loven. Rom. 8, 2. 14.

19. Men Kjødets Gjerninger ere aabenbare, saasom: Hoer, Skjørlevnet, Ureenhed, Uteerlighed, 1 Cor. 3, 3. c. 6, 9.
Eph. 5, 3. 5.

20. Afguds-Dyrkelse, Troldom, Fiendskaber, Kiv, Nid, Vrede, Trætte, Tvedragt, Partier,

21. Avind, Mord, Drukkenskab, Fraadserie, og deslige; om hvilket jeg forud siger eder, ligesom jeg og før haver sagt, at de, som gjøre Saadant, skulle ikke arve Guds Rige. Luc. 21, 34. Rom. 13, 13.
1 Cor. 6, 10. Eph. 5, 5.

22. Men Aandens Frugt er Kjærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Troe, Sagtmodighed, Afholdenhed. Eph. 5, 9. Col. 3, 12.

23. Mod Saadanne er Loven ikke.
1 Tim. 1, 9.

24. Men de, som høre Christum til, have korsfæstet Kjødet med Lysterne og Begjeringerne. Rom. 6, 6. 11. Gal. 2, 20. c. 6, 14.

25. Dersom vi leve i Aanden, da lader os og gaae frem i Aanden. Rom. 8, 5.

26. Lader os ikke have Lyst til forfængelig Ære, saa at vi trodse hverandre og bære Avind imod hverandre. Phil. 2, 3

6. Capitel.

Paulus formaner til Sagtmodighed, Medlidenhed, Ydmyghed, til at prøve sig selv, at være taknemmelig mod Lærerne, 1-6. Hvad Enhver saaer, skal han og høste, 7. 8. Man skal ei blive træt af at gjøre Godt, 9. 10. Han vidner om sin redelige Mening og de falske Apostlers svigefulde Hensigter, samt om, hvilken Roes han søgte, og Enhver skulde søge i Christo, 11-16. Han vil, de skulle herefter skaane ham, og ønsker dem Guds Naade, 17. 18.

1. Brødre! dersom og et Menneske bliver overilet af nogen Brøst, da hjælper en Saadan tilrette, I Aandelige! med Sagtmodigheds Aand; men see til dig selv, at ikke og du bliver fristet.
Matth. 18, 15. Rom. 14, 1. c. 15, 1. 1 Cor. 10, 12.

2. Bærer hverandres Byrder, og opfylder saaledes Christi Lov. 1 Thess. 5, 14.
Joh. 15, 12. 1 Joh. 4, 21.

3. Thi dersom Nogen tykkes sig at være Noget, og er dog Intet, han bedrager sig selv.

4. Men Hver prøve sin egen Gjerning, og da skal han have Roes for sig selv alene, og ikke for Andre; 2 Cor. 13, 5.

5. thi Hver skal bære sin egen Byrde.
Matth. 16, 27.

6. Men den, som undervises i Ordet, skal dele alt Godt med den, som ham underviser. Rom. 15, 27. 1 Cor. 9, 11.

7. Farer ikke vild! Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saaer, dette skal han og høste. 1 Cor. 6, 9. Luc. 10, 25.
Rom. 2, 6.

8. Thi hvo, som saaer i sit Kjød, skal høste Forkrænkelse af Kjødet; men hvo, som saaer i Aanden, skal høste det evige Liv af Aanden. 2 Thess. 1, 9.

9. Men naar vi gjøre det Gode, lader os ikke blive trætte; thi vi skulle og høste i sin Tid, saafremt vi ikke forsage.
2 Thess. 3, 13. 1 Cor. 15, 58.

10. Derfor, eftersom vi have Leilighed, lader os gjøre det Gode mod Alle, men meest mod Troens Egne. Eph. 2, 10.
1 Tim. 5, 8.

11. Seer, hvilket langt Brev jeg har skrevet eder til med min egen Haand!

12. Saamange, som ville have Anseelse efter Kjødet, de tvinge eder til at omskjæres, alene for at de ikke skulle forfølges formedelst Christi Kors. Phil. 3, 18.

13. Thi end ikke de Omskaarne holde selv Loven; men de ville, at I skulle omskjæres, paa det de kunne rose sig af eders Kjød.

14. Men det være langt fra mig at rose mig, uden af vor HErres JEsu Christi Kors, formedelst hvem Verden er mig korsfæstet, og jeg Verden. 1 Cor. 1, 31.
Rom. 6, 6.

15. Thi i Christo JEsu gjælder hverken Omskjærelse eller Forhud Noget, men en ny Skabning. c. 5, 6. 2 Cor. 5, 17.

16. Og saa Mange, som gaae frem efter denne Regel, over dem være Fred og Barmhjertighed, og over Guds Israel!
Phil. 3, 16. Rom. 2, 29. c. 4, 12.

17. I Øvrigt volde Ingen mig Fortræd; thi jeg bærer den HErres JEsu Mærketegn paa mit Legeme. 2 Cor. 4, 10.

18. Vor HErres JEsu Christi Naade være med eders Aand, Brødre! Amen.
Phil. 4, 23.

[Til de Galater blev skrevet fra Rom.]

St. Pauli Brev til de Epheser.

1. Capitel.

Paulus ønsker de Epheser Naade fra Gud, 1. 2. Priser Gud, som havde velsignet dem i Christo, bestemt dem til sønlig Udkaarelse og taget dem til Naade i ham, som haver forhvervet os den ved sin Død, 3-14. Han beder, at Gud vilde endmere oplyse dem om denne store og herlige Naade, 15-23.

1. Paulus, ved Guds Villie JEsu Chri-
sti Apostel, til de Hellige, som ere i Ephe-
sus, og til de Troende i Christo JEsu:
Rom. 1, 7.
2. Naade være med eder, og Fred fra
Gud vor Fader og den HErre JEsu
Christo! 2 Petr. 1, 2.
3. Lovet være Gud og vor HErres JEsu
Christi Fader, som velsignede os med al
aandelig Velsignelse i det Himmelske i
Christo; 2 Cor. 1, 3. 1 Petr. 1, 3.
4. ligesom han udvalgte os i ham, for
Verdens Grundvold blev lagt, at vi skulle
være hellige og ustraffelige for hans Aasyn
i Kjærlighed; Rom. 8, 29. 30.
2 Thess. 2, 13. Luc. 1, 75. Eph. 2, 10.
5. idet han forud bestemte os formedelst
JEsum Christum til sønlig Udkaarelse hos
sig selv efter sin Villies Velbehagelighed,
Rom. 8, 15. 29. Gal. 4, 5.
6. sin herlige Naade til Priis, ved hvil-
ken han benaadede os i den Elskte,
Matth. 3, 17. c. 17, 5.
7. i hvem vi, formedelst hans Blod,
have Forløsning, Syndernes Forladelse,
efter hans Naades Rigdom, Ap. G. 20, 28.
Col. 1, 14. 1 Petr. 1, 18. 19. Eph. 2, 7.
8. hvilken han overflødigen tildeelte os i
al Viisdom og Forstand, Col. 1, 9.
9. da han kundgjorde os sin Villies
Hemmelighed, efter den velbehagelige Be-
slutning, hvilken han forud fattede hos sig
selv. Rom. 16, 25. Col. 1, 26.
10. (at oprette) en Huusholdning i
Tidernes Fylde, for at samle Alt under
eet Hoved udi Christo, baade det, som er
i Himlene, og det paa Jorden, udi ham,
Gal. 4, 4. Col. 1, 20.
11. i hvem ogsaa vi have faaet Lod, vi,
som forud vare bestemte efter hans Beslut-
ning, der virkede Alt efter sin Villies
Raad, Col. 1, 18. Rom. 8, 29. 30.
12. paa det at vi maatte være hans
Herligheds til Priis, vi, som forud haa-
bede paa Christum, Rom. 9, 4. Gal. 3, 23.
13. i hvem ogsaa I, da I hørte det
Sandhedens Ord, eders Salighedς
Evangelium — i hvem ogsaa I, der I tro-
ede, ere blevne beseglede med Forjættel-
sens den hellige Aand, c. 4, 30.
14. som er os Pant paa vor Arv, til
Eiendoms-Folkets Forløsning, hans Her-
ligheds til Priis. 2 Cor. 1, 22. Tit. 2, 14.
1 Petr. 2, 9. Rom. 8, 16-23.
15. Hvorfor ogsaa jeg, efterat have hørt
om eders Troe paa den HErre JEsum og
om eders Kjærlighed til alle de Hellige,
Col. 1, 4. 1 Thess. 1, 4.
16. ikke aflader at takke for eder, idet jeg
ihukommer eder i mine Bønner,
Rom. 1, 8. Phil. 1, 3. 4.
17. at vor HErres JEsu Christi Gud,
Herlighedens Fader, vilde give eder Viis-
doms og Aabenbarelses Aand udi hans
Kundskab,
18. eders Forstands oplyste Øine, at I
kunne kjende, hvilket det Haab er, som han
kaldte eder til, og hvilken hans Arvs her-
lige Rigdom er iblandt de Hellige,
2 Cor. 4, 4.
19. og hvilken hans Magts overvættes
Storhed er over os, som troe efter hans
vældige Krafts Virkning, 1 Cor. 2, 5.
Eph. 3, 7.
20. som han udviste i Christo, der han
opreiste ham fra de Døde, og satte ham
hos sin høire Haand i Himlene,
Ap. G. 2, 24. 1 Cor. 15, 25.
21. langt over alt Fyrstendom og Myn-
dighed og Magt og Herredom og alt
Navn, som nævnes, ikke alene i denne
Verden, men ogsaa i den tilkommende;
Phil. 2, 9. Col. 2, 10.
22. og lagde Alt under hans Fødder, og
satte ham til Hoved over Alting for Me-
nigheden, Matth. 28, 18. Col. 1, 18.
23. der er hans Legeme, hans Fylde,
som opfylder Alt i Alle. Rom. 12, 5.
1 Cor. 12, 12. 27. Eph. 4, 16. Col. 3, 11.

2. Capitel.

Hedninger og Jøder, som ere alle af Naturen Vredens Børn, blive levendegjorte og forløste i Christo, 1-10. Hedningerne, som vare uden Christo, og uden Gud, ere komne nær til ved Christi Blod, og blevne de Helliges Medborgere, 11-22.

1. Ogsaa eder (gjorde han levende),
der I vare døde i Overtrædelser og Syn-
der, Col. 2, 13.
2. udi hvilke I forhen vandrede efter

haver Magt i Luften, den Aand, der nu er virksom i Vantroens Børn;
1 Cor. 6, 11. Tit. 3, 3. Joh. 12, 31. Eph. 5, 6.

3. iblandt hvilke ogsaa vi alle forhen vandrede i vort Kjøds Begjerligheder, i det vi gjorde Kjødets og Tankernes Villie, og vare af Naturen Vredens Børn, som og de Andre. Col. 7, 3. Joh. 3, 6.

4. Men Gud, som er riig paa Barmhjertighed, gjorde formedelst sin store Kjærlighed, med hvilken han elskede os,
Rom. 10, 12. c. 5, 8.

5. ogsaa os levende med Christo, der vi vare døde i Overtrædelser, — af Naade ere I frelste! — Rom. 6, 4 fg. c. 8, 11.
Col. 2, 12. 13. Tit. 3, 5.

6. og opreiste os tillige, og satte os tillige i det himmelske Rige i Christo JEsu,

7. paa det han i de tilkommende Tider kunde vise sin Naades overvættes Rigdom i Godhed mod os udi Christo JEsu.
c. 1, 7. c. 3, 8.

8. Thi af Naade ere I frelste formedelst Troen, og det ikke af eder; det er en Guds Gave; Gal. 2, 16. Matth. 16, 17.
Rom. 6, 23.

9. ikke af Gjerninger, for at ikke Nogen skal rose sig. Rom. 3, 20-25. c. 4, 2 fg.
1 Cor. 1, 29.

10. Thi vi ere hans Værk, skabte i Christo JEsu til gode Gjerninger, til hvilke Gud forud beredte (os), at vi skulde vandre i dem. 2 Cor. 5, 17. Eph. 5, 2.
Tit. 2, 14.

11. Derfor kommer ihu, at I, som forhen vare Hedninger efter Kjødet, og bleve kaldte Forhud af den saakaldte Omskjærelse, den i Kjødet, som skeer med Haanden, 1 Cor. 12, 2. Eph. 5, 8. Col. 1, 21.

12. at I paa den Tid vare uden Christo, udelukte fra Israels Borger-Ret, og fremmede fra Forjættelsens Pagter, havde ikke Haab, og vare uden Gud i Verden;
Rom. 9, 4.

13. men i Christo JEsu ere nu I, som forhen vare langt borte, komne nær til ved Christi Blod. Rom. 8, 1.

14. Thi han er vor Fred, som gjorde Eet af Begge, og nedbrød Adskillelsens Mellem-Væg, Joh. 16, 33. Col. 1, 20.
Joh. 10, 16. Gal. 3, 28.

15. da han ved sit Kjød afskaffede Fiendskabet, Budenes Lov med dens Befalinger, paa det at han i sig selv kunde skabe de To til eet nyt Menneske, og gjøre Fred,
Col. 2, 14. 2 Cor. 5, 17.

16. *og forlige dem begge i eet Legeme* med Gud formedelst Korset, da han ved dette ihjelslog Fiendskabet.
Col. 1, 20. Rom. 8, 3.

17. Og han kom og forkyndte Fred i Evangelium for eder, som vare langt borte, og for dem, som vare nær.

18. Thi formedelst ham have vi begge Adgang i een Aand til Faderen.
Joh. 10, 9. c. 14, 6. Rom. 5, 2. Ebr. 10, 19.

19. Saa ere I da ikke mere Gjester og Fremmede, men de Helliges Medborgere og Guds Huusfolk, Phil. 3, 20.
Ebr. 12, 22. 23. Gal. 6, 10.

20. opbygte paa Apostlernes og Propheternes Grundvold, saa at JEsus Christus selv er Hoved-Hjørnestenen,
Matth. 16, 18. 1 Cor. 3, 9. 10. 1 Pet. 2, 4 fg.

21. paa hvilken den ganske Bygning sammenføiet voxer til et helligt Tempel i HErren; Eph. 4, 16. 1 Cor. 3, 16.

22. paa hvilken ogsaa I tillige blive bygte til Guds Bolig i Aanden.
1 Pet. 2, 5.

3. Capitel.

Paulus er beskikket til at være Hedningernes Lærer, og at kundgiøre ogsaa for dem Christi Naades Rigdom, 1-13. Derfor beder han Gud for dem, at han selv vilde befæste dem i Christi Samfund, og lære dem ret at kjende Christi ubegribelige Kjærlighed, 14-21.

1. For hvilken Sags Skyld jeg Paulus Christi JEsu Bundne for eder, Hedninger: v. 14. c. 4, 1. Ap. G. 21, 13. 33 fg.
Eph. 3, 13. Col. 1, 24.

2. — saafremt I have hørt om Guds Naades Huusholdning, som mig er given til eder, v. 8. Ap. G. 9, 15. 1 Cor. 4, 1.

3. at han ved Aabenbarelse haver kundgjort mig den hele Hemmelighed, hvorom jeg foran haver korteligen skrevet;
Ap. G. 22, 17. Rom. 16, 25. Gal. 1, 11. 12.
Eph. 1, 9 fgg.

4. af hvilket I kunne, naar I det læse, skjønne min Indsigt i Christi Hemmelighed, Col. 4, 3.

5. hvilken i de forrige Tider ikke var kundgjort for Menneskens Børn saaledes, som den nu er aabenbaret hans hellige Apostler og Propheter i Aanden:
Col. 1, 26. Ap. G. 10, 29.

6. at Hedningerne ere Medarvinger, og eet Legeme med os, og meddeelagtige i hans Forjættelse i Christo, formedelst Evangelium, Gal. 3, 28. 29. Eph. 2, 15. 16.

7. hvis Tjener jeg er bleven ifølge den Guds Naades Gave, som mig er given efter hans Vældes Kraft. Rom. 1, 5.

8. Mig, den Allerringeste af de Hellige, er denne Naade given, at prædike i Evangelium for Hedningerne Christi urandsagelige Rigdom, 1 Cor. 15, 9.
Ap. G. 9, 15. Gal. 1, 16. c. 2, 8. Rom. 11, 33.

9. og at oplyse Alle om, hvilken Huusholdningen er af den Hemmelighed, som fra Verdens Begyndelse haver været skjult i Gud, som skabte alle Ting ved JEsum Christum; 1 Pet. 1, 20. Col. 1, 16.

10. paa det at Guds mangfoldige Viisdom skulde nu ved Menigheden blive kundgjort for Fyrstendømmer og Magter i Himlen, 1 Petr. 1, 12.

11. efter en evig Beslutning, hvilken han fuldbyrdede ved Christum JEsum vor HErre,

12. i hvem vi have Frimodighed og Adgang med Tillid ved Troen paa ham.
Ebr. 4, 16. c. 10, 10. Joh. 10, 9. Rom. 5, 2.

13. Derfor beder jeg, at I ikke forsage over mine Trængsler, (som jeg lider) for eder, hvilket er eders Ære. — Phil. 1, 14.
Col. 1, 24.

14. For denne Sags Skyld (altsaa) boier jeg mine Knæe for vor HErres JEsu Christi Fader, v. 1.

15. af hvem alt Fadernavn er i Himlene og paa Jorden, c. 1, 10.

16. at han efter sin Herligheds Rigdom vil forunde eder mægtigen at bekræftes ved hans Aand i Henseende til det indvortes Menneske, c. 1, 18. 1 Pet. 5, 10. 2 Cor. 4, 16.

17. saa at Christus maa boe formedelst Troen i eders Hjerter, Joh. 14, 23.

18. og at I, rodfæstede og grundfæstede i Kjærlighed, kunne formaae at begribe med alle de Hellige, hvad der er det Brede, og Lange, og Dybe, og Hoie, Col. 1, 26.

19. og kjende Christi Kjærlighed, som overgaaer Kundskaben; at I kunne fyldes til al Guds Fylde. c. 1, 22. 23.

20. Men ham, som formaaer over alle Ting at gjøre langt overflødigere, end hvad vi bede eller forstaae, efter den Magt, som teer sig kraftig i os, Rom. 16, 25.
Eph. 1, 19.

21. ham være Ære i Menigheden ved Christum JEsum, igjennem alle Slægter, i alle Evigheder! Amen. Rom. 10, 27.

4. Capitel.

Paulus formaner dem at vandre værdigen efter deres Kald, særdeles i Aandens Eenhed, 1-6. Enhver efter den Naade, der er hem given af Christo, som er Alles Hoved, 7-16. De skulle ikke omgaaes som Hedninger, men aflægge det gamle og iføre det nye Menneske, 17-32.

1. Jeg formaner eder derfor, jeg, den Bundne i HErren, at I skulle vandre værdigen det Kald, med hvilket I ere kaldte, c. 3, 1

2. med al Ydmyghed og Sagtmodighed, med Langmodighed, saa I fordrage hverandre i Kjærlighed, Col. 3, 12
1 Thess. 5, 14.

3. og beflitte eder paa at bevare Aandens Eenhed i Fredens Baand, Col. 3, 14.

4. eet Legeme og een Aand, ligesom I og ere kaldte til eet Haab i eders Kald;
Rom. 12, 5. 1 Cor. 12, 27.

5. (som der er) een HErre, een Troe, een Daab, 1 Cor. 8, 4. 6. c. 12, 13.

6. een Gud og Alles Fader, som er over Alle, og ved Alle, og i eder Alle!
Rom. 11, 36.

7. Men enhver af os er Naaden given efter Christi Gaves Maal. Rom. 12, 3.

8. Derfor siger (Skriften): han opfoer til det Hoie, bortforte Fanger, og gav Mennesker Gaver. Ps. 68, 19. Col. 2, 15.

9. Men det: han opfoer, hvad er det, uden at han og først nedfoer til Jordens lavere Egne? Joh. 3, 13. c. 6, 62.
1 Petr. 3, 19.

10. Den, som nedfoer, er den samme, som og opfoer langt over alle Himle, at han skulde fylde alle Ting.
Ap. G. 2, 33. Eph. 4, 13.

11. Og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere,
1 Cor. 12, 28. Rom. 12, 6. 7.

12. til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse; Rom. 12, 5.
1 Cor. 12, 27. Col. 1, 24.

13. indtil vi alle naae til Eenhed i Troen, og Guds Sons Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes voxne Alder;
c. 3, 18. 19.

14. at vi ikke mere skulle være Børn, og lade os tumle som Bolger, og omdrive af ethvert Lærdoms Veir ved Menneskens Spil, ved Trædskhed til Forførelsens Kunstgreb; 1 Cor. 14, 20. Matth. 11, 7.
Ebr. 13, 9.

15. men at vi, Sandheden troe udi Kjærlighed, skulle i alle Maader opvoxe til ham, som er Hovedet, til Christus,
2 Petr. 3, 18. Col. 1, 18 fc.

16. af hvem det ganske Legeme, sammenfoiet og forenet ved al den Forbindelse, indbyrdes Hjælp (giver), i Forhold til ethvert Lems tilmaalte Virksomhed, voxer

Legemets Vext til sin Opbyggelse i Kjærlighed. 1 Cor. 12, 12. 27. c. 16, 14.
17. Dette siger jeg da, og vidner i HErren, at I skulle ikke mere vandre, som de øvrige Hedninger vandre i deres Sinds Forfængelighed, 1 Pet. 4. 3.
18. formørkede i Forstanden, fremmedegjorte fra Guds Liv formedelst den Vankundighed, som er i dem, formedelst deres Hjertes Forhærdelse, Eph. 2, 12.
1 Thess. 4, 5.
19. hvilke, følesløse, have hengivet sig til Utærlighed, til al Ureenheds Bedrift for Vindings Skyld. Rom. 1, 27.
20. Men I have ikke saaledes lært Christum;
21. dersom I ellers have hørt om ham, og ere oplærte i ham saaledes, som Sandhed er i JEsu:
22. at I skulle aflægge det gamle Menneske efter den forrige Omgjængelse, som fordærves ved bedragelige Lyster;
Col. 3,8. 1 Petr. 2,1. Tit. 3,3. 1 Petr. 4,2.3.
23. men fornyes i eders Sinds Aand,
Rom. 12, 2. Col. 3, 10.
24. og iføre det nye Menneske, som er skabt efter Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed. Rom. 6, 4.
2 Cor. 5, 17. Luc. 1, 75.
25. Derfor aflægger Løgn og taler Sandhed, hver med sin Næste, efterdi vi ere hverandres Lemmer. Col. 3, 9.
Rom. 12, 5.
26. Blive I vrede, da synder ikke; Solen gaae ikke ned over eders Fortørnelse;
Jac. 1, 19.
27. giver ikke heller Djævelen Rum.
1 Petr. 5, 9.
28. Den, som stjal, stjæle ikke fremdeles, men arbeide heller, og gjøre noget Godt med Hænderne, paa det han kan have at meddele den, som haver behov.
Ap. G. 20, 34. 1 Thess. 4, 11.
29. Ingen raadden Snak udgaae af eders Mund, men saadan Tale, som er god til fornøden Opbyggelse, at den kan skaffe dem Naade, som høre derpaa;
c. 5, 4. 6. Matth. 12, 36. Col. 3, 16.
30. og bedrøver ikke Guds den hellige Aand, med hvilken I ere beseglede til Forløsningens Dag. 2Cor.1,22. Eph.1,14.
31. Al Bitterhed, og Hidsighed, og Vrede, og Skrigen, og Bespottelse blive langt fra eder tilligemed al Ondskab.
Col. 3, 8. 9.
32. Men værer velvillige mod hverandre, barmhjertige, saa I tilgive hverandre, ligesom og Gud haver tilgivet eder i Christo. Phil. 2, 1. 1 Petr. 3, 8.
Matth. 6, 14. Col. 3, 13.

5. Capitel.

De skulle være Guds og Christi Efterfølgere i Kjærlighed, 1.2. aflægge al Ureenhed, omgaaes i Lyset og i Aanden, 3-21. Ægtefolk skulle iagttage deres Pligter, som de, der ere et Billede paa Christi hellige Forening med Menigheden, 22-33.

1. Værer derfor Guds Efterfølgere, som elskelige Børn, Matth. 5, 45. 48.
1 Petr. 1, 15. 16.
2. og omgaaes i Kjærlighed, ligesom og Christus elskede os, og gav sig selv hen for os til en Gave, og et Slagtoffer, Gud til en velbehagelig Lugt. Joh.13,34. c.15,12.
Gal. 2, 20. Tit. 2, 14. Ebr. 8, 3. c. 9, 14.
3. Men Horerie, og al Ureenhed, eller Gjerrighed nævnes end ikke iblandt eder, som det sømmer de Hellige, Gal. 5, 19.
1 Cor. 6, 15.
4. og ublu Væsen, og gjekkelig Snak, eller letfærdig Skjemt, som ere utilbørlige; men heller Taksigelse. c. 4, 29.
1 Thess. 5, 18.
5. Thi dette vide I, at ingen Skjørlevner, eller Ureen, eller Gjerrig, hvilken er en Afgudsdyrker, haver Arv i Christi og Guds Rige. 1 Cor. 6, 10.
Gal. 5, 19-21. Col. 3, 5.
6. Ingen forføre eder med forfængelige Ord; thi for Saadant kommer Guds Vrede over Vantroens Børn. Matth.24,4.
7. Derfor vorder ikke deelagtige med dem.
8. Thi I vare forhen Mørkhed, men nu ere I et Lys i HErren; omgaaes som Lysets Børn, 1Thess.5,4.5. Luc.16,8.
Joh. 12, 36. Phil. 2, 15.
9. — thi Lysets Frugt viser sig i al Godhed, og Retfærdighed, og Sandhed —
Gal. 5, 22.
10. saa I prøve, hvad som er velbehageligt for HErren. Rom. 12, 2.
11. Og haver ikke Samfund med Mørkets ufrugtbare Gjerninger, men overbeviser dem heller. 1 Cor. 5, 8. 11.
2 Cor. 6, 14. Rom. 13, 12. Matth. 18, 17.
12. Thi hvad der lønligen bedrives af dem, er skammeligt endog at sige.
13 Men alt det, man overbevises om, aabenbares ved Lyset; thi alt det, som aabenbarer, er Lys. Joh. 3, 20. 31.
14. Derfor siger (Skriften): vaagn op du, som sover, og staae op fra de Døde, og Christus skal lyse for dig. Es. 26, 19. 60, 1; 1 Cor. 15, 34. Rom. 6, 4. 5.
15. Seer derfor til, hvorledes I skulle

omgaaes varligen, ikke som Uvise, men som Vise; Rom. 16, 19.

16. og kjøber den beleilige Tid, fordi Dagene ere onde. Col. 4, 5. Eph. 6, 13.

17. Derfor værer ikke uforstandige, men indseer, hvad HErrens Villie er.
Rom. 12, 2.

18. Og drikker eder ikke drukne af Viin, i hvilket der er Ryggesløshed, men bliver fulde af Aanden, Gal. 5, 21. Ap. G. 2, 4.

19. og taler hverandre til med Psalmer og Lovsange og aandelige Viser; og synger og leger for HErren i eders Hjerte; Col. 3, 16.

20. og siger altid Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor HErres JEsu Christi Navn; v. 4. 1 Thess. 5, 18.

21. og værer hverandre underdanige i Guds Frygt. 1 Petr. 5, 5.

22. I Qvinder, værer eders egne Mænd underdanige, som HErren; 1 Cor. 11, 3.
c. 14, 34.

23. thi Manden er Qvindens Hoved, ligesom og Christus er Menighedens Hoved; og han er sit Legems Saliggjører.
c. 1, 22. 23. c. 4, 12, 15. Ap. G. 5, 31.
1 Joh. 4, 14.

24. Men ligesom Menigheden er Christo underdanig, saaledes skulle og Qvinderne være deres egne Mænd underdanige i alle Ting. Col. 3, 18.

25. I Mænd, elsker eders Hustruer, ligesom og Christus elskede Menigheden, og hengav sig selv for den, Col. 3, 19.
1 Pet. 3, 7. Eph. 5, 2. Gal. 1, 4.

26. paa det han kunde hellige den, idet han rensede den formedelst Vandbadet ved Ordet, Joh. 17, 17. 1 Joh. 1, 7. Tit. 3, 5.

27. for at han selv maatte fremstille sig en herlig Menighed, som ikke haver Plet, eller Rynke, eller noget Deslige, men at den maatte være hellig og ustraffelig.
Eph. 1, 4. Col. 1, 22.

28. Saaledes ere Mændene skyldige at elske deres Hustruer som deres egne Legemer; hvo, som elsker sin Hustru, elsker sig selv.

29. Thi Ingen hadede nogensinde sit eget Kjød, men føder og vederqvæger det, ligesom og HErren Menigheden. c. 4, 16.

30. Thi vi ere hans Legemes Lemmer, af hans Kjød, og af hans Been. 1 Cor. 6, 15.
c. 12, 27.

31. Derfor skal Manden forlade sin Fader og Moder, og blive fast hos sin Hustru, og de To skulle være eet Kjød. 1 Mos. 2, 24.
Matth. 19, 5.

32. Denne Hemmelighed er stor; jeg taler nemlig om Christo og Menigheden.

33. I Øvrigt skulle ogsaa I, Hver især, elske Enhver sin Hustru som sig selv, men Hustruen have Ærefrygt for Manden. v. 23.

6. Capitel.

Børns og Forældres, 1-4. Tjeneres og Herrers Pligt, 5-9. Opmuntring til at iføre sig en christelig Stridsvaaben, og til at bede for de Hellige, og for Paulus selv, 10-20. Tychicus skal kundgjøre dem hans Tilstand, 21. 22. Paulus ønsker dem Guds Naade, 23. 24.

1. I Børn! adlyder eders Forældre i HErren, thi dette er Ret. Col. 3, 20.

2. Ær din Fader og Moder!—hvilket er det første Bud med Forjættelse,—
2 Mos. 20, 12. Matth. 15, 4.

3. at det maa gaae dig vel, og du maa længe leve paa Jorden.

4. Og I Fædre! opirrer ikke eders Børn, men opføder dem i Tugt og HErrens Formaning. Col. 3, 21.

5. I Tjenere! adlyder eders timelige Herrer med Frygt og Bæven, i eders Hjertes Eenfoldighed, som Christo, Col. 3, 22.
1 Pet. 2, 18. Phil. 2, 12.

6. ikke med Øientjeneste, som de, der ville tækkes Menneskene, men som Christi Tjenere, saa I gjøre Guds Villie af Hjertet.

7. tjenende med Velvillighed HErren, og ikke Mennesker; Col. 3, 23.

8. vidende, at hvad Godt Enhver gjør det skal ham gjengjældes af HErren, hvad enten han er Tjener eller Fri. Rom. 2, 6.
1 Cor. 3, 8.

9. Og I Herrer! gjører det Samme mod dem, og lader Trudsel fare, vidende, at ogsaa eders egen HErre er i Himlene, og Persons Anseelse er ikke hos ham. Col. 4, 1.
1 Pet. 1, 17.

10. I Øvrigt, mine Brødre, vorder stærke i HErren, og i hans Vældes Kraft!
1 Cor. 16, 13. 2 Tim. 2, 1.

11. Ifører Guds fulde Rustning, at I kunne være mægtige til at staae imod Djævelens snedige Anløb. Rom. 13, 12.
2 Cor. 6, 7. c. 10, 4. 5. 1 Pet. 5, 8.

12. Thi vi have ikke Kamp mod Kjød og Blod, men mod Fyrstendømmer og Magter, mod Verdens Herrer, som regjere i denne Tids Mørke, mod Ondskabens aandelige Hær under Himmelen. Col. 1, 13.

13. Derfor tager Guds fulde Rustning paa, at I kunne gjøre Modstand paa den onde Dag, og bestaae efter at have overvundet Alt. v. 11.

14. Saa staaer da omgjordede om eders Lænder med Sandhed, og iførte Retfærdigheds Pantser; 1 Pet. 1, 13. 1 Thess. 5, 8.
15. Fødderne ombundne med Færdighed i Fredens Evangelium, c. 2, 14.
Ap. G. 10, 36.
16. faa I fremfor Alting gribe Troens Skjold, med hvilket I skulle kunne slukke alle den Ondes gloende Pile. 1 Pet. 5, 9.
17. Og tager Saliggjørelsens Hjelm, og Aandens Sværd, som er Guds Ord,
Ebr. 4, 12. Aab. 1, 16.
18. bedende til hver Tid i Aanden med al Bøn og Begjering, aarvaagne til det Samme med al Varagtighed og Bøn for alle de Hellige, Luc. 18, 1. Col. 4, 2.
Matth. 24, 42. c 25, 13.
19. ogsaa for mig, at min Mund maa oplades, og Ordet gives mig til at kundgjøre med Frimodighed Evangelii Hemmelighed; Rom. 15, 30. Col. 4, 3.
2 Thess. 3, 1. Ap. G. 4, 29.
20. for hvis Skyld jeg er et Sendebud i Lænker; at jeg maa tale med Frimodighed derudi, som mig bør at tale.
Ap. G. 28, 20. 2 Cor. 5, 20.
21. Men at ogsaa I skulle vide min Tilstand, hvorledes det gaaer mig, da skal Tychicus, den elskelige Broder og troe Tjener i HErren, kundgjøre eder Alt;
Ap. G. 20, 4. Col. 4, 7.
22. hvem jeg haver sendt til eder, just for at I skulle vide, hvorledes det staaer til hos os, og at han skal trøste eders Hjerter.
23. Fred (være) med Brødrene, og Kjærlighed, og Troe, fra Gud Fader og den HErre JEsu Christo! Gal. 5, 6.
24. Naaden være med alle dem, som elske vor HErre JEsum Christum i Uforkrænkelighed! Amen.
2 Cor. 13, 13. 1 Cor. 16, 22.
[Til de Epheser blev skrevet fra Rom med Tychicus.]

St. Pauli Brev til de Philippenser.

1. Capitel.

Paulus ønsker de Philippenser Naade, 1. 2. takker Gud for dem, 3-11. lader dem vide, at hans Lænker tjente til Evangelii Fremme, skjøndt Nogle prædikede Christum ikke af reen Hensigt, men af Avind, 12-17. Alt skulde tjene Paulus til Gode, og han vilde gjerne døe, dog ogsaa gjerne leve for deres Skyld, 18-26. Han formaner dem til Eendrægtighed og Frimodighed, 27-30.

1. Paulus og Timotheus, JEsu Christi Tjenere, til alle de Hellige i Christo JEsu, som ere i Philippi, tilligemed (Menighedens) Forstandere og Tjenere:
1 Cor. 1, 2.
2. Naade være med eder, og Fred, fra Gud vor Fader og den HErre JEsu Christo! Rom. 1, 7.
3. Jeg takker min Gud, saa ofte jeg tænker paa eder, Rom. 1, 8. Eph. 1, 15. 16.
2 Thess. 1, 3. 1 Thess. 1, 2.
4. idet jeg altid, i hver min Bøn, beder for eder Alle med Glæde,
5. for eders Deeltagelse i Evangelium, fra den første Dag indtil nu,
6. fuldeligen forsikkret om dette, at han, som begyndte en god Gjerning i eder, vil fuldføre den indtil JEsu Christi Dag:
Ebr. 12, 2. 1 Thess. 1, 3; 5, 23. Phil. 2, 13.
7. ligesom jeg bør mene dette om eder alle, efterdi jeg haver eder i Hjertet baade under mine Lænker, og ved Evangelii Forsvar og Stadfæstelse, da I alle ere deelagtige med mig i Naaden. Eph. 3, 1.
Col. 4, 3. 1 Tim. 1, 8.
8. Thi Gud er mit Vidne, hvorledes jeg længes efter eder alle i JEsu Christi inderlige Kjærlighed; Rom. 1, 9.
2 Cor. 1, 23.
9. og derom beder jeg, at eders Kjærlighed maa fremdeles mere og mere forøges tilligemed Kundskab og al Skjønsomhed,
2 Cor. 8, 7.
10. saa I kunne vælge, hvad som bedst er, paa det I maae være rene og uden Anstød indtil Christi Dag,
1 Cor. 1, 8.
11. fyldte med Retfærdigheds Frugter, som (virkes) ved JEsum Christum, Gud til Ære og Lov. Eph. 5, 9. Col. 1, 10.
Joh. 15, 4. 5. 8.
12. Men jeg vil, at I skulle vide, Brødre! at hvad mig er vederfaret, har mere tjent til Evangelii Fremme,
13. saa at mine Lænker ere blevne aabenbare, (at være) for Christi Skyld, i det ganske Pallads og for alle de Øvrige;
14. og at de fleste af Brødrene i Her-

ren fik Mod ved mine Baand, og bleve bedmere dristige til at tale Ordet uden Frygt. Eph 3, 13. 1 Thess. 3, 3.

15. Nogle prædike vel og Christum for Avinds og Kivs Skyld, men nogle ogsaa af en god Mening.

16. Hine, som søge Trætte, forkynde Christum ikke redeligen, men i den Tanke at føie Trængsel til mine Lænker;

17. men disse (forkynde ham) af Kjærlighed, da de vide, at jeg er sat til at forsvare Evangelium. v. 7.

18. Hvad da? Christus forkyndes dog paa enhver Maade, være sig paa Skromt eller i Sandhed; og derover glæder jeg mig, ja vil og glæde mig.

19. Thi jeg veed, at det skal vorde mig til Frelse formedelst eders Bøn, og JEsu Christi Aands Bistand, 2 Cor. 1, 11.

20. efter min Forlængsel og mit Haab, at jeg i Intet skal beskjæmmes, men at Christus skal med al Frimodighed, som altid, saa og nu, forherliges i mit Legeme, være sig ved Liv eller ved Død.

1 Cor. 6, 20.

21. Thi det at leve er mig Christus, og at døe en Vinding. Gal. 2, 20.

22. Men dersom det at leve i Kjødet (skaffer) mig Frugt af (min) Gjerning, saa veed jeg og ikke, hvad jeg skal vælge.

23. Thi jeg staaer tvivlraadig imellem de trende Ting, idet jeg haver Lyst til at opløses og være med Christo; thi det var saare meget bedre; 2 Cor. 5, 8.

24. men at forblive i Kjødet er mere fornødent for eders Skyld.

25. Og dette veed jeg, og er forsikkret om, at jeg skal blive og forblive hos eder alle til eders Forfremmelse og Glæde i Troen; v. 6. c. 2, 24.

26. at eders Roes kan tiltage i Christo JEsu ved mig, naar jeg atter er tilstede iblandt eder. 2 Cor. 1, 14. c. 5, 12.

27. Kun at I vandre værdigen Christi Evangelium, saa at, hvad enten jeg kommer og seer eder, eller er fraværende, jeg dog kan høre om eder, at I staae faste i een Aand, og stride med mig af een Sjel for Evangelii Troe, Eph 1,1 Col.1,10.

Ap. G. 4, 32. Rom. 15, 30.

28. og ikke lade eder forfærde i nogen Ting af Modstanderne, hvilket er dem et Tegn paa Undergang, men eder paa Frelse, og dette fra Gud. c.3,19. Rom.8,17.

2 Thess. 1, 5.

29. Thi eder er det forundt for Christi Skyld, ikke alene at troe paa ham, men og at lide for hans Skyld,

Ap. G. 5, 41. Rom. 5, 3.

30. idet I have den samme Kamp, som I have seet paa mig, og nu høre om mig.

Ap. G. 16, 23 fg. Col. 2, 1.

2. Capitel.

Han formaner til inderlig Kjærlighed og Ydmyghed, efter JEsu Exempel, som blev fornedret, dog atter ophøiet, 1-11. De skulle omhyggeligen arbeide paa deres Saliggjørelse, og vandre ustraffeligen, 12-18. Han haaber snart at sende Timotheus, ja og selv at komme, men sender nu Epaphroditus til dem, 19-30.

1. Dersom der da er nogen Formaning i Christo, dersom der er nogen Opmuntring af Kjærlighed, dersom der er nogen Aandens Samfund, dersom der er nogen inderlig Kjærlighed og Barmhjertighed:

2. da fuldkommer min Glæde, saa at I mene det Samme, have den samme Kjærlighed, ere eens sindede, mene Eet,

Rom.12,16. c.15,5. 1 Cor 1,10 1 Petr 3,8

3. (og gjøre) Intet af Lyst til Trætte eller forfængelig Ære, men agte i Ydmyghed hverandre høiere, end eder selv,

Gal. 5, 26. Rom. 12, 10. 1 Petr. 5, 5.

4. seende ikke Enhver paa sit Eget, men Enhver ogsaa paa Andres.

1 Cor. 10, 24. 33. c. 13, 5.

5. Thi det samme Sindelag være i eder som og (var) i Christo JEsu,

Matth. 11, 29. Joh. 13, 15. 1 Petr. 2, 21

1 Joh. 2, 6.

6. hvilken, der han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lige.

Matth. 28, 18. Col. 2, 9.

7. men han forringede sig selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse paa, og blev Mennesker liig; Matth.20,28 Ebr 4 15

8. og da han fandtes i Skikkelse, som et Menneske, fornedrede han sig selv, saa han blev lydig indtil Døden, ja Korsets Død

Ebr. 12, 2.

9. Derfor haver og Gud høit ophøiet ham, og skjenket ham et Navn, som er over alt Navn; Ap. G. 2. 33 36

Ebr. 1, 4: 2, 9.

10. saa at i det Navn JEsus skal hvert Knæe bøie sig, deres i Himmelen, og paa Jorden, og under Jorden, Rom 14.11.

Aab. 5, 8. 13

11. og hver Tunge skal bekjende, at JEsus Christus er en HErre, til Gud Faders Ære. Ap.G.2,36. Rom.14,9. 1Cor 8 6.

12. Derfor, mine Elskelige! ligesom I altid have været lydige, saaledes, ikke alene

som ved min Nærværelse, men nu meget mere i min Fraværelse, arbeider paa eders egen Saliggjørelse med Frygt og Bæven;
1 Petr. 1, 17.

13. thi Gud er den, som virker i eder baade at ville og at udrette efter sit Velbehag. 2 Cor. 3, 5. Ebr. 13, 21.

14. Gjører alle Ting uden Knur og Tvivl, Joh.6,43. 1Petr.4,9. 1Tim.2,8.

15. at I kunne vorde ustraffelige og rene, Guds ulastelige Børn, midt iblandt den vanartige og forvendte Slægt, iblandt hvilke I skinne som Lys i Verden,
c. 1, 10. 1 Cor. 5, 10. Matth. 5, 16. Eph. 5, 8.

16. idet I holde fast ved Livets Ord, mig til Roes paa Christi Dag, at jeg ikke haver løbet forgjeves, ei heller arbeidet forgjeves. 2 Tim. 1, 13. Ebr. 4, 14.
1 Thess. 2, 19. 1 Cor. 9, 24.

17. Men om jeg og bliver offret under eders Troes Offer og Betjening, da glæder jeg mig, og glæder mig med eder alle.
2 Tim. 4, 6. 2 Cor. 7, 4.

18. Men glæder eder ogsaa over det Samme, og glæder eder med mig.

19. Men jeg haaber i den HErre JEsu snart at sende Timotheus til eder, paa det ogsaa jeg kan beroliges ved at erfare, hvorledes det gaaer eder. Ap. G. 16, 1.
Phil. 1, 27.

20. Thi jeg haver ingen ligesindet med mig, der saa oprigtig vil bære Omsorg for, hvad eder angaaer. 1 Cor. 16, 10.

21. Thi de søge alle deres Eget, ikke hvad der er Christi JEsu. 1Cor. 10,24. c.13,5.

22. Men hans prøvede Troskab kjende I, at, ligesom Sønnen sin Fader, saaledes haver han tjent med mig for Evangelium.

23. Ham haaber jeg derfor at sende strax, saasnart jeg seer Udgangen paa min Sag.

24. Dog haver jeg den Tillid i HErren, at jeg ogsaa selv snart skal komme. c.1,25.

25. Men jeg agtede det fornødent at sende eder Broderen Epaphroditus, min Medarbeider og Medstrider, men eders Sendebud, og Tjener i min Nødtørst;
c. 4, 18.

26. efterdi han forlængtes efter eder alle, og var svarligen bekymret, fordi I havde hørt, at han var syg.

27. Thi han var ogsaa syg, og nær Døden, men Gud forbarmede sig over ham; dog ikke alene over ham, men ogsaa over mig, at jeg ikke skulde have Sorg paa Sorg.

28. Derfor sendte jeg ham desto snarere, paa det I kunne glædes, naar I see ham igjen, og jeg være mindre sorrigfuld.

29. Annammer ham altsaa i HErren med al Glæde, og holder Saadanne i Ære; Rom.16,2. 1Cor.16,16. Gal.6,6.
1 Thess. 5, 12.

30. thi for Christi Gjernings Skyld kom han Døden nær, der han ikke agtede sit Liv, for at erstatte, hvad der fattedes i eders Tjeneste mod mig. 1 Cor. 16, 17.

3. Capitel.

Paulus advarer mod de falske Apostler, som forlade sig paa udvortes Fortrin; han vil ei rose sig af Andet, end af vor HErre JEsu, 1-11. Han jager efter Klenodiet, og vil, de skulle efterfølge ham, 12-17. Han klager over dem, som ere jordisk sindede, og lærer, hvor de sande Christnes Borgerskab er, 18-21.

1. I Øvrigt, mine Brødre! glæder eder i HErren! At skrive eder det Samme, er mig ikke til Besvær, men eder til Bestyrkelse. c. 4, 4. Jak. 1, 2. 1 Petr. 4, 13.

2. Seer Hundene, seer de onde Arbeidere, seer Sønderskjærelsen!
Rom. 16, 17. 2 Cor. 11, 13.

3. Thi vi ere Omskjærelsen, vi som tjene Gud i Aanden, og rose os i Christo JEsu, og forlade os ikke paa Kjød; Rom.2,29.
Col. 2, 11. Joh. 4, 24. 1 Cor. 1, 31.

4. endskjøndt ogsaa jeg haver det, jeg kunde forlade mig paa, endog i Kjødet. Dersom en Anden synes, han kan forlade sig paa Kjød, jeg meget mere.
2 Cor. 11, 18 fgg.

5. Jeg er omskaaren paa den ottende Dag, af Israels Slægt, af Benjamins Stamme, en Ebræer af Ebræere, en Pharisæer efter Loven, Ap. G. 23, 6.
2 Cor. 11, 22.

6. som forfulgte Menigheden af Nidkjærhed, som var ustraffelig efter Lovens Retfærdighed. Ap. G. 8, 3. c. 9, 1.
Gal. 1, 13 fg.

7. Men hvad der var mig Vinding, det haver jeg for Christi Skyld agtet for Tab;
Matth. 13, 44.

8. ja sandeligen, jeg agter og Alt for Tab mod Ypperligheden af Kundskaben om Christo JEsu min HErre, for hvis Skyld jeg har lidt Tab paa Alt, og agter det Skarn at være, paa det jeg kan vinde Christum, Joh. 17, 3.

9. og findes i ham, saa jeg ikke haver min Retfærdighed, den af Loven, men den ved Christi Troe, Retfærdigheden af Gud formedelst Troen; Rom.3,21.22. c.1,17.
c. 10, 3.

10. at jeg kan kjende ham, og hans Opstandelses Kraft, og hans Lidelsers Samfund, saa jeg bliver dannet til at ligne ham i hans Død; Rom. 6, 1 fg. c. 8, 17.
1 Pet. 4, 13.

11. om jeg dog kunde naae til de Dødes Opstandelse. Luc. 14, 14.

12. Ikke at jeg allerede haver grebet det, eller er allerede fuldkommen; men jeg jager derefter, om jeg og kan gribe det, efterdi jeg og er greben af Christo JEsu.
1 Tim. 6, 12. Joh. 6, 44. c. 12, 32.

13. Brødre! jeg agter ikke mig selv at have grebet det.

14. Men Eet (gjør jeg): forglemmende, hvad der er bagved, og rækkende efter det, som er foran, iler jeg med Maalet til det Klenodie, som hører til Guds Kald herovenfra i Christo JEsu. Luc. 9, 62.
1 Cor. 9, 24. 2 Tim. 4, 7. 1 Pet. 5, 10.

15. Saa mange af os derfor, som ere fuldkomne, maae have dette Sindelag; og ere I ei ganske saaledes sindede, da skal Gud ogsaa aabenbare eder dette.
1 Cor. 2, 6. c. 14, 20. Col. 2, 10.

16. Kun at vi, saavidt vi ere komne, vandre efter den samme Regel, mene det samme. Gal. 6, 16. Rom. 15, 5. 1 Cor. 1, 10.

17. Vorder mine Efterfølgere, Brødre! og agter paa dem, der vandre saaledes, som I have os til Exempel. 1 Cor. 4, 16.
c. 11, 1. 2 Thess. 3, 9.

18. Thi Mange vandre, hvilke jeg ofte haver sagt eder, og endnu siger med Taarer, at være Christi Korses Fiender,
Matth. 7, 13. Gal. 5, 21.

19. hvis Ende er Fordærvelse, hvis Gud er Bugen, og hvis Ære er i deres Skjændsel, hvilke tragte efter de jordiske Ting.
c. 1, 28. Rom. 8, 5. 6. c. 16, 18. Col. 3, 2.

20. Thi vort Borgerskab er i Himmelen, hvorfra vi og forvente Frelseren, den HErre JEsum Christum. Eph. 2, 5.
Col. 3, 2 fsg. Ebr. 13, 14. 1 Thess. 1, 10.

21. som skal forvandle vort Fornedrelses Legeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds Legeme, efter den Kraft, ved hvilken han og kan underlægge sig alle Ting. 1 Cor. 15, 43. 44. Matth. 17, 2.
1 Joh. 3, 2.

4. Capitel.

Han formaner Alle til Bestandighed, og Nogle især til Eendrægtighed, 1-3. De skulle glæde sig, ikke være bekymrede, tragte efter Alt, hvad godt er, 4-9. Han roser deres Gavmildhed mod sig, 10-20, beder at hilse, hilser selv fra Adskillige, og ønsker dem Naade, 21-23.

1. Derfor, mine elskelige Brødre, hvilke jeg længes efter, I min Glæde og Krone! staaer saaledes fast i HErren, I Elskelige!

2. Evodia formaner jeg, og Syntyche formaner jeg at være enige i HErren.
c. 2, 2. c. 3, 16. 1 Pet. 3, 8.

3. Ja jeg beder dig ogsaa, min retsindige Medbroder! antag dig dem, thi de have stridt med mig i Evangelio, tilligemed Clemens og mine øvrige Medarbeidere, hvis Navne ere i Livsens Bog.
c. 1, 27. Luc. 10, 20. Aab. 3, 5. c. 20, 12.

4. Glæder eder i HErren altid: atter siger jeg: glæder eder! 2 Cor. 13, 11.
1 Thess. 5, 16.

5. Eders Sagtmodighed vorde vitterlig for alle Mennesker! HErren er nær.

6. Værer ikke bekymrede for Noget, men i alle Ting lader eders Begjeringer fremføres for Gud i Paakaldelse og Bøn med Taksigelse; Matth. 6, 25. 31. 1 Pet. 5, 7.
1 Tim. 2, 1.

7. og den Guds Fred, som overgaaer al Forstand, skal bevare eders Hjerter og eders Tanker i Christo JEsu. Rom. 5, 1.

8. I Øvrigt, Brødre! hvadsomhelst der er sandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt, hvad der er reent, hvad der er elskeligt, hvad der tales vel om, enhver Dyd og Alt, hvad priseligt er: derpaa giver Agt. Rom. 12, 17. c. 13, 13.

9. Hvad I ogsaa have lært, og annammet, og hørt, og seet paa mig, dette gjører, og Fredens Gud skal være med eder.
c. 3, 17. Rom. 15, 33. 2 Thess. 3, 16.

10. Men jeg har heiligen glædet mig i HErren, at I nu engang igjen have oplivet eders Omhu for mig; hvortil I og før havde Villie, men manglede Leilighed.
2 Cor. 11, 9.

11. Dette siger jeg ikke af Trang; thi jeg haver lært at nøies med det, jeg haver.
1 Tim. 6, 8.

12. Jeg forstaaer baade at være fornedret, og jeg forstaaer at have Overflod; i Alt og hos Alle er jeg vel erfaren, baade i at mættes og at hungre, baade i at have Overflod og at fattes. 1 Cor. 4, 11.

13. Jeg formaaer Alt i Christo, som gjør mig stærk. Marc. 9, 23.

14. Dog gjorde I vel, at I deeltoge i min Trængsel.

15. Men og I vide det, I Philippenser! at ved Evangelii Begyndelse, der jeg drog fra Macedonien, haver ingen Menighed havt Regning med mig over Givet og Modtaget, uden I alene.

16. Thi ogsaa i Thessalonika sendte I
mig een Gang, ja to Gange, hvad jeg be-
høvede.
17. Ikke at jeg attraaer Gaven, men jeg
attraaer den Frugt, som bliver overvættes
stor til eders Fordeel. 2 Cor. 9, 6. 12.
18. Nu har jeg fuldkommen nok og
overflødigt; jeg fik rigeligen, der jeg an-
nammede af Epaphroditus det fra eder,
en god Lugt, et antaget Offer, velbeha-
geligt for Gud. c. 2, 25. Eph. 5, 2.
Rom. 12, 2. 1 Pet. 2, 5.
19. Men min Gud skal fuldeligen give
eder Alt, hvad I behøve, efter sin Rigdom
i Herlighed, i Christo JEsu. 2 Cor. 9, 8.
20. Men vor Gud og Fader være AEre i
al Evighed! Amen. 1 Pet. 4, 11.
21. Hilser hver Hellig i Christo JEsu.
22. De Brødre, som ere hos mig, hilse
eder. Alle Hellige hilse eder, meest de af
Keiserens Huus.
23. Vor HErres JEsu Christi Naade
være med eder alle! Amen. 1 Cor. 16, 23.

[Til de Philippenser blev skrevet fra Rom med Epaphroditus.]

St. Pauli Brev til de Colossenser.

1. Capitel.

Paulus ønsker de Colossenser Naade, 1. 2. takker Gud for deres gode Tilstand, 3-8. beder for deres Fremgang, 9-14. taler om Christi Person og Forligelses-Embede, 15-20. om deres Forligelse ved Christum, i hvis Naade de skulle blive bestandige, hvorpaa Paulus arbeider, 21-29.

1. Paulus ved Guds Villie JEsu Chri-
sti Apostel, og Broderen Timotheus,
2 Cor. 1, 1.
2. til de Hellige i Colossæ, de troe Brø-
dre i Christo: Naade være med eder og
Fred fra Gud vor Fader og den HErre
JEsu Christo! Rom. 1, 7. 1 Cor. 1, 3.
3. Vi takke Gud og vor HErres JEsu
Christi Fader, idet vi altid bede for eder,
Eph. 1, 15. 16.
4. da vi have hørt om eders Troe i
Christo JEsu, og den Kjærlighed, I have
til alle Hellige, Philem. v. 5.
5. for det Haab, som eder er henlagt i
Himlene, om hvilket I have allerede hørt
i Evangeliets Sandheds Ord,
1 Petr. 1, 4. Eph. 1, 13.
6. hvilket er kommet til eder, som og i
den ganske Verden, og er frugtbringende
og voxer, ligesom og iblandt eder fra den
Dag af, I hørte og erkjendte den Guds
Naade i Sandhed; v. 23. Rom. 10, 18.
Marc. 4, 8. Ap. G. 6, 7. c. 12, 24.
7. ligesom I have lært af Epaphras, vor
elskelige Medtjener, hvilken er en troe
Christi Tjener for eder, c. 4, 12.
8. som ogsaa gav os eders Kjærlighed i
Aanden tilkjende.
9. Derfor aflade vi og ikke, fra den Dag,
vi hørte det, at bede for eder og begjere,
at I maatte fyldes med hans Villies Er-
kjendelse i al Viisdom og aandelig For-
stand, 1 Cor. 1, 5. Eph. 5, 10. Phil. 1, 9. 10.
10. at I kunne omgaaes værdigen for
HErren til fuldt Velbehag, og være frugt-
bare paa al god Gjerning, og voxe til
Guds Erkjendelse; Eph. 4, 1. Joh. 16, 16.
Phil. 1, 11. 2 Petr. 3, 18.
11. styrkede med al Styrke efter hans
Herligheds Kraft til al Taalmodighed og
Langmodighed med Glæde; 1 Cor. 16, 13.
Eph. 1, 19. c. 3, 16. Eph. 4, 2.
12. takkende Faderen, som gjorde os
dygtige til de Helliges Arvedeel i Lyset,
2 Cor. 3, 6. Ap. G. 26, 18.
13. som friede os af Mørkets Magt, og
overførte os i sin elskelige Søns Rige,
Eph. 2, 2. c. 6, 12. Ebr. 2, 14. Matth. 3, 17.
2 Petr. 1, 17.
14. i hvem vi ved hans Blod have For-
løsning, nemlig Syndernes Forladelse;
Ap. G. 20, 28. Eph. 1, 7. 1 Petr. 1, 19.
15. han, som er den usynlige Guds
Billede, al Skabningens Førstefødte;
Joh. 14, 9. Phil. 2, 6. Ebr. 1, 3. Rom. 8, 29.
16. efterdi ved ham ere alle Ting skabte,
de i Himlene, og de paa Jorden, de syn-
lige og usynlige, være sig Throner eller
Herredømmer eller Fyrstendømmer eller
Magter; alle Ting ere skabte ved ham og
til ham; Joh. 1, 3. Ebr. 1, 2. Rom. 8, 38.
Eph. 1, 21. Rom. 11, 36.
17. og han er før alle Ting og alle Ting
bestaae ved ham;
18. og han er Legemets Hoved, nemlig
Menighedens; han, som er Begyndelsen,
den Førstefødte af de Døde, at han skal
være den ypperste iblandt Alle;
Eph. 1, 22. 1 Cor. 15, 20.

19. thi i ham behagede det Faderen, at
al Fylde skulde boe, c. 1, 16. Joh. 1, 16.
20. og ved ham at forlige alle Ting,
være sig de paa Jorden eller de i Himlene,
med sig, idet han gjorde Fred formedelst
hans Korses Blod, ved ham. Rom. 5, 10.
2 Cor. 5, 18. 19. Eph. 1, 10. c. 2, 14. 16.
21. Ogsaa eder, som fordum vare blevne
fremmede og fiendske af Sindelag i onde
Gjerninger, Eph. 2, 12. Rom. 8, 7.
22. haver han dog nu forligt (med
Gud) i sit Kjøds Legeme ved Døden, for
at fremstille eder hellige og ulastelige og
ustraffelige for sit Aasyn; Eph. 2, 15.
1 Petr. 3, 18. Luc. 1, 75. Eph. 1, 5.
23. saafremt I ellers forblive i Troen,
grundfæstede og stadige, og ikke lade eder
rokke fra Evangeliets Haab, hvilket I have
hørt, hvilket er prædiket for al Skabningen
under Himmelen, (og) hvis Tjener
jeg Paulus er bleven 1 Cor. 15, 58.
Marc. 16, 15.
24. Nu glæder jeg mig i mine Lidelser
for eder, og opfylder det, som fattes i
Christi Trængsler, i mit Kjød for hans
Legeme, som er Menigheden; 2 Cor. 7, 4.
c. 1, 6. 2 Tim. 1, 11. 12. 1 Cor. 12, 27.
25. hvis Tjener jeg er bleven efter det
Guds Embede, som er mig givet hos eder,
at opfylde Guds Ord, Eph. 3, 2. 7.
26. den Hemmelighed, der var skjult for
alle Tider og Slægter, men nu er aabenbaret
for hans Hellige, Eph. 1, 9.
c. 3, 9. Rom. 16, 26. 2 Tim. 1, 10. Tit. 1, 3.
27. hvem Gud vilde tilkjendegive, hvilken
denne Hemmeligheds herlige Rigdom er
iblandt Hedningerne, nemlig Christus i
eder, det Herlighedens Haab,
Rom. 9, 23. 2 Cor. 13, 5. 1 Tim. 1, 1.
28. hvilken vi forkynde, idet vi paaminde
hvert Menneske, og lære hvert Menneske i
al Viisdom, at vi kunde fremstille hvert
Menneske fuldkomment i Christo JEsu;
Joh. 1, 7. 2 Cor. 11, 2. Col. 2, 10.
29. hvortil jeg og arbeider, stridende ved
hans Kraft, som virker mægtigen i mig.
1 Cor. 15, 10. 2 Tim. 4, 7. Phil. 4, 13.

2. Capitel.

Paulus har stor Kamp for deres Forfremmelse i Christi Kundskab, 1-3. De skulle ei lade sig forføre, men blive i Troen, i hvem al Fuldkommenhed er at finde, 4-10. I hvem vare de aandeligen omskaarne, levendegjorte, frie fra den ceremonielle Lov, 11-17. Derfor skulle de ei lade sig afdrage fra Troen ved aandelige Lærere, 18-23.

1. Thi jeg vil, at I skulle vide, hvor
stor en Kamp jeg haver for eder, og for
dem i Laodicea, og for saa Mange, som
ikke have seet min Person i Kjødet.
Phil. 1, 30. c. 4, 3.
2. paa det at deres Hjerter maatte opmuntres,
idet de sammenføies i Kjerlighed,
og (komme) til den fuldvisse Indsigts
hele Rigdom, til Erkjendelsen af
Guds, baade Faderens og Christi Hemmelighed,
1 Cor. 1, 5. Phil. 1, 9. Joh. 17, 3.
3. i hvilken alle Viisdommens og Kundskabens
Skatte ere skjulte.
4. Men dette siger jeg, paa det at Ingen
skal bedrage eder med lokkende Tale.
Eph. 5, 6. Col. 2, 18.
5. Thi om jeg endog er fraværende med
Legemet, saa er jeg dog hos eder i Aanden,
og glæder mig, idet jeg seer eders
Orden og Fastheden af eders Troe paa
Christum. 1 Cor. 5, 3. Col. 1, 23.
6. Derfor, ligesom I have antaget Christum
JEsum, HErren, saaledes omvandrer
i ham, 1 Thess. 4, 1. 1 Joh. 2, 6.
7. rodfæstede og opbygte i ham, og fastfæstede
i Troen, ligesom I ere lærte, overflødende
i den med Taksigelse.
Eph. 2, 22. 1 Thess. 5, 18.
8. Seer til, at ikke Nogen gjør eder til
sit Rov ved verdslig Viisdom og tom
Bedragerie efter Menneskers Sætninger,
efter Verdens Børne-Lærdom, og ikke efter
Christum. Matth. 15, 9. Gal. 4, 3. 9.
9. Thi i ham boer al Guddommens Fylde
legemligen. Joh. 1, 14. c. 14, 10 ff.
c. 16, 15. Col. 1, 19.
10. Og I ere blevne fuldkomne i ham,
som er Hovedet for alt Fyrstendømme og
Magt. Joh. 1, 16. c. 17, 22. 23. Eph. 1, 21.
11. I ham ere I og omskaarne med en
Omskjærelse, som ikke er gjort med Hænder,
ved Afførelsen af det syndige Legeme
i Kjødet, ved Christi Omskjærelse,
Rom. 6, 6. Eph. 4, 22.
12. begravne med ham i Daaben; i hvem
ere I og medopreiste formedelst Troen paa
Guds Kraft, som opreiste ham fra de
Døde. Rom. 6, 4. Gal. 3, 27.
13. Ogsaa eder, som vare døde i Overtrædelserne,
og i eders Kjøds Forhud,
gjorde han levende tilligemed ham, idet
han tilgav eder alle Overtrædelserne,
Eph. 2, 1. c. 5, 14.
14. og udslettede den Haandskrift, som
os angik, med dens Anordninger, hvilken
var os imod, og borttog den, idet han
naglede den til Korset. Eph. 2, 15.
1 Petr. 2, 24.
15. og afvæbnede Fyrstendømmerne og

selv. Joh. 12, 31.

16. Derfor dømme Ingen eder i Mad eller i Drikke, eller i Henseende til en Høitid eller Ny-Maane eller Sabbater;
Rom. 14, 2. 3.

17. hvilke ere en Skygge af det, som skulde komme, men Legemet er Christi.
Ebr. 8, 5. c. 10, 1.

18. Lader Ingen tage Klenodiet fra eder, som giver sig Skin af Ydmyghed og Engles Dyrkelse, indladende sig i Ting, som han ikke haver seet, forfængeligen opblæst af sit kjødelige Sind, Marc. 13, 5.
Eph. 5, 6. 2 Thess. 2, 3.

19. og ikke holdende fast ved Hovedet, af hvilket det ganske Legeme, understøttet og sammenføiet ved Ledemod og Baand, voxer en guddommelig Væxt. Eph. 4, 15. 16.

20. Dersom I da ere afdøde med Christo fra Verdens Børne-Lærdom, hvi lade I eder da, som de, der leve i Verden, besværes med Anordninger: Rom. 7, 4.
Gal. 2, 19. c. 4, 30. 9.

21. rør ikke, smag ikke, tag ikke derpaa! — 1 Tim. 4, 1-4.

22. hvilket alt er til Fordærvelse ved Misbrug — efter Menneskenes Bud og Lærdomme; Tit. 1, 14.

23. hvilke (Anordninger) vel have Skin af Viisdom i selvgjort Dyrkelse og Ydmyghed, og ved det, at Legemet ikke spares, og ikke (holdes) i Ære, til Kjødets Mættelse. 1 Tim. 5, 23.

3. Capitel.

De skulle søge det, som er oventil, hvor Christus, deres Liv, er, døde de jordiske Lemmer, afføre det gamle, iføre det nye Menneske, 1-11. især beflitte sig paa inderlig Barmhjertighed og Kjærlighed; gjøre alle Ting efter Christi Ord og i JEsu Navn, 12-17. Hustruers, Mænds, Børns, Fædres, Tjeneres og Herrers Pligter, 18-25. Cap. 4, 1.

1. Ere I altsaa opreiste med Christo, da søger det, som er oventil, hvor Christus sidder hos Guds høire Haand.
Rom. 6, 5. Eph. 2, 6. c. 1, 20.

2. Tragter efter det, som er oventil, ikke efter det, som er paa Jorden.
Matth. 6, 33. 1 Pet. 2, 24.

3. Thi I ere døde, og eders Liv er skjult med Christo i Gud. 2 Cor. 5, 7. Gal. 2, 20.

4. Naar Christus, vort Liv, aabenbares, da skulle ogsaa I aabenbares med ham i Herlighed. Phil. 1, 21. c. 3, 21. 1 Cor. 15, 43.

5. *Døder derfor eders jordiske Lemmer, Horerie, Ureenhed, Bløbagtighed,* ond
Eph. 5, 3. 5. 1 Thess. 4, 4. 5.

6. for hvilke (Lasters) Skyld Guds Vrede kommer over Vantroens Børn,
1 Cor. 6, 10. Gal. 5, 19-21. Eph. 5, 6.

7. blandt hvilke I ogsaa fordum vandrede, da I levede i hine (Laster).
Rom. 6, 19. 20. c. 7, 5. 1 Cor. 6, 11. Tit. 3, 3.

8. Men nu aflægger ogsaa I alle disse Ting: Vrede, Hidsighed, Ondskab, Bespottelse, slem Snak af eders Mund.
2 Cor. 7, 1. Eph. 4, 22. Jak. 1, 21. 1 Pet. 2, 1.

9. Lyver ikke for hverandre, I, som have afført det gamle Menneske med dets Gjerninger, Col. 2, 11.

10. og ifort det nye, som fornyes til Erkjendelse efter hans Billede, som skabte det; Eph. 4, 23. 24.

11. hvor der ikke er Forskjel paa Grækere og Jøde, Omskjærelse og Forhud, Barbar, Scythe, Træl, Fri, men Christus er Alt og i Alle. Rom. 10, 12. Gal. 3, 28.
c. 5, 6. Eph. 1, 10.

12. Saa iører eder da, som Guds Udvalgte, Hellige og Elskte, inderlig Barmhjertighed, Godhed, Ydmyghed, Sagtmodighed, Langmodighed, 1 Pet. 2, 9.
Matth. 11, 29. Gal. 5, 22.

13. saa I fordrage hverandre, og tilgive hverandre, dersom Nogen haver Klagemaal imod Nogen; ligesom og Christus tilgav eder, saaledes og I.
Eph. 4, 2. 32. Matth. 6, 14.

14. Men over alt dette (iforer eder) Kjærligheden, som er Fuldkommenhedens Baand. Joh. 13, 34. c. 15, 12.
Eph. 4, 3. Col. 2, 2.

15. Og Christi Fred seire i eders Hjerter, til hvilken I og ere kaldte i eet Legeme; og værer taknemmelige.
Phil. 4, 7. Col. 2, 7.

16. Lader Christi Ord boe rigeligen iblandt eder i al Viisdom, saa I lære og paaminde hverandre med Psalmer og Lovsange og aandelige Viser, idet I synge yndigen i eders Hjerter for HErren.
1 Cor. 14, 16. Eph. 5, 19.

17. Og Alt, hvad I gjøre i Ord eller i Handling, det (gjører) alt i den HErres JEsu Navn, takkende Gud og Faderen formedelst ham. 1 Cor. 10, 31. Eph. 5, 20.
1 Thess. 5, 18.

18. I Hustruer! værer eders egne Mænd underdanige, som det sømmer sig i HErren. 1 Cor. 14, 34. Eph. 5, 22.

19. I Mænd! elsker eders Hustruer og værer ikke bittre imod dem. Eph. 5, 2[illegible]

og der er ikke Personsanseelse.
2 Cor. 5, 10. Ap. G. 10, 34. Rom. 2, 11.

Cap. 4. 1. I Herrer! beviser Tjenerne, hvad ret og billigt er, vidende, at I og have en Herre i Himlene. Eph. 6, 9.

4. Capitel.

De skulle være bestandige i Bønnen og bede for Paulus, 2-4. være forsigtige i Omgjængelse og Tale, 5. 6. Tychicus og Onesimus skulle berette dem, hvorledes det gik Paulus, 7-9. Adskillige lade dem hilse; de skulle hilse Adskillige, 10-15. Dette Brev skal ogsaa læses af de Laodicenser; Archippus skal give Agt paa sit Embede; Slutnings-Ønske, 16-18.

2. Bliver varagtige i Bønnen, og vaager i samme med Taksigelse;
Luc. 18, 1. Rom. 12, 12.

3. og beder tillige ogsaa for os, at Gud vilde oplade os Ordets Dør til at forkynde Christi Hemmelighed, for hvis Skyld jeg og er bunden. Eph. 6, 19.
1Thess.5,25. 2Thess.3,1. 2Cor.2,12. Eph.1,9.10.

4. at jeg kan aabenbare det, som mig bør at tale. Tit. 1, 3.

5. Omgaaes viseligen med dem, som ere udenfor, saa I kjøbe den beleilige Tid.
Eph. 5, 15. 16. 1 Thess. 4, 12.

6. Eders Tale være altid yndig, krydret

være med eder, og Fred fra Gud vor Fa-
der, og den HErre JEsu Christo!
2 Thess. 1, 1. Rom. 1, 7 fgg.
2. Vi takke Gud altid for eder alle, idet
vi komme eder ihu i vore Bønner,
2 Thess. 1, 3 fg.
3. tænkende uafladeligen paa eders
Gjerning i Troen, og Arbeide i Kjærlig-
heden, og Bestandighed i Haabet paa vor
HErre JEsum Christum, for vor Guds og
Faders Aasyn; Ebr. 6, 10. Col. 1, 27.
4. efterdi vi kjende, af Gud elskte Brødre!
eders Udvælgelse. 2 Thess. 2, 13.
5. Thi vort Evangelium hos eder var
ikke i Ord alene, men ogsaa i Kraft, og i
en Hellig Aand, og i fuld Overbeviis-
ning; ligesom I og vide, hvorledes vi have
været iblandt eder for eders Skyld.
1 Cor. 2, 5. c. 4, 20. 1 Thess. 2, 13.
6. Og I ere blevne vore Efterfølgere, ja
HErrens, idet I annammede Ordet under
megen Trængsel med den Hellig Aands
Glæde; 1 Cor. 4, 16. Phil. 3, 17.
Ap. G. 5, 41. Ebr. 10, 34.
7. saa at I ere blevne Mønstre for alle
de Troende i Macedonien og Achaia;
c. 4, 10.
8. thi fra eder er HErrens Ord lydeligen
hørt, ikke alene i Macedonien og Achaia,
men eders Troe til Gud er og bleven kund-
bar allevegne, saa at vi ikke have Behov at
tale derom;
9. Thi de forkynde selv om os, hvilken
Indgang vi fandt hos eder, og hvorledes
I vendte eder til Gud fra Afguderne, til
at tjene den levende og sande Gud,
c. 2, 1. Ap. G. 26, 18. 1 Cor. 12, 2. Ebr. 9, 14.
10. og at forvente hans Søn fra Him-
lene, hvilken han opreiste fra de Døde,
JEsum, som os frier fra den tilkommende
Vrede. Phil. 3, 20. Ap. G. 2, 24. Rom. 2, 5.

2. Capitel.

Han taler om sit Forhold iblandt dem, 1-12. takker
atter Gud for dem, berømmer dem, og taler om sin
Længsel efter at komme til dem, 13-20.

1. I vide selv, Brødre! om vor Ind-
gang hos eder, at den ikke var forgjeves;
c. 1, 5. 9.
2. men forud mishandlede og forhaane-
de, som I vide, i Philippi, vare vi (alli-
gevel) frimodige i vor Gud til at tale
Guds Evangelium hos eder, under megen
Kamp. Ap. G. 16, 22. 2 Cor. 12, 10.
3. Thi vor Formaning er ikke af Vild-
relse, *ikke heller af ureen Hensigt*, ei hel-
ler med Svig; 2 Cor 7, 2. 1 Thess. 4, 6. 7.
4. men ligesom vi ere fundne værdige af
Gud til at Evangelium maatte os betroes,
saaledes tale vi, ikke som vi vilde behage
Menneskene, men Gud, som prøver vore
Hjerter. Gal. 2, 7. 1 Tim. 1, 11. Gal. 1, 10.
5. Thi hverken omgikkes vi nogensinde
med smigrende Ord, som I vide, ei heller
med Paaskud for Gjerrighed; Gud er
Vidne. Ap. G. 20, 33.
6. Vi søgte og ikke Ære af Mennesker,
hverken af eder, eller af Andre, endog vi
kunde have brugt Myndighed, som Christi
Apostler; Joh. 5, 41. 44. 1 Cor. 9, 12.
2 Cor. 11, 9. 12.
7. men vi vare lemfældige iblandt eder.
Som en Amme pleier sine Børn,
8. saaledes ere vi, af inderlig Kjærlig-
hed til eder, villige til at dele med eder,
ikke alene Guds Evangelium, men ogsaa
vort eget Liv, fordi I ere blevne os elske-
lige. 2 Cor. 12, 15.
9. I erindre jo, Brødre! vort Arbeide og
vor Møie; thi endskjøndt vi arbeidede Nat
og Dag, for ikke at være Nogen af eder til
Byrde, prædikede vi dog Guds Evangeli-
um iblandt eder. Ap. G. 20, 34. 1 Cor. 4, 12
2 Thess. 3, 8. 1 Cor. 9, 16.
10. I ere Vidner, og Gud, til, hvor hel-
ligen og retfærdigen og ustraffeligen vi
omgikkes med eder, I Troende! 1 Tim. 3, 2.
11. ligesom I vide, hvorledes vi forma-
nede og trøstede eder, Enhver især, som en
Fader sine Børn, Ap. G. 20, 20. 31
1 Thess. 2, 7.
12. og vidnede, at I skulde omgaaes
værdigen for Gud, som kaldte eder til sit
Rige og sin Herlighed. Eph. 4, 1
2 Thess. 1, 11. 1 Pet. 5, 10.
13. Derfor takke vi og Gud uafladeligen
at, da I annamme det Guds Ord, som I
hørte af os, antoge I ikke Menneskers
Ord, men — som det sandeligen er —
Guds Ord, hvilket og kraftigen virker i
eder, som troe. Matth. 10, 40. 1 Thess. 1, 5
14. Thi I Brødre! ere blevne Efterføl-
gere af de Guds Menigheder, som ere i
Judæa i Christo JEsu, idet I ogsaa have
lidt det samme af eders egne Landsmænd,
som de af Jøderne; Ap. G. 17, 5. 13.
Ebr. 10, 34.
15. hvilke baade ihjelsloge den HErre
JEsum, og deres egne Propheter, og have
forfulgt os, og behage Gud ikke, og ere
alle Mennesker imod, Ap. G. 2, 23.
Matth. 23, 34. 37.
16. og formene os at tale til Hedning-

gerne, for at de maatte frelses; saa at de altid opfylde deres Synders Maal. Men Vreden kommer over dem til Undergang.
Ap. G. 13, 50. c. 14, 2. 19. c. 17, 5. 13. Matth. 23, 32-38.

17. Men vi, Brødre! som en stakket Tid have været skilte fra eder med Legemet, ikke med Hjertet, vi have med megen Forlængsel gjort os desmere Flid, for at faae see eders Ansigt. Rom. 1, 11. 1 Thess. 3, 6.

18. Derfor have vi villet komme til eder — nemlig jeg Paulus — een Gang, ja to Gange, men Satanas haver forhindret os. Rom. 15, 22.

19. Thi hvo er vort Haab eller vor Glæde, eller Kronen paa vor Roes? Mon ikke ogsaa I for vor HErre JEsu Christo i hans Tilkommelse? Phil. 4, 1. 2 Thess. 1, 4.

20. I ere jo vor Ære og Glæde.

3. Capitel.

Af Omhyggelighed for dem havde han sendt Timotheus til dem, 1-5. Han glæder sig nu, og takker Gud for deres Bestandighed, 6-9. ønsker selv at komme til dem, og beder for dem, 10-13.

1. Derfor, efterdi vi ikke længere kunde udholde det, fandt vi for godt, at lades alene tilbage i Athenen;

2. og vi sendte Timotheus, vor Broder og Guds Tjener, og vor Medarbeider i Christi Evangelio, for at styrke eder og formane eder om eders Troe,
Ap. G. 17, 14. 15. Rom. 16, 21.

3. at ikke Nogen skulde blive vankelmodig i disse Trængsler; thi I vide selv, at vi ere dertil bestemte. Eph. 3, 13.
Ap. G. 24, 22. 2 Tim. 3, 12. Matth. 16, 24.

4. Thi ogsaa der vi vare hos eder, sagde vi eder det forud, at vi skulle lide Trængsler; som og er skeet, og I vide.

5. Hvorfor og jeg, der jeg ikke længere kunde udholde det, sendte (ham) for at erfare eders Troe, om Fristeren ikke maaskee skulde have fristet eder, og vort Arbeide blive forgjeves. Col. 4, 8. Matth. 4, 3. 1 Cor. 7, 5.

6. Men nu, der Timotheus er kommen til os fra eder, og haver forkyndt os til Glæde eders Troe og Kjærlighed, og at I altid tænke paa os til det Bedste, og forlænges efter at see os, ligesom og vi eder:
c. 2, 17.

7. saa ere vi derved, Brødre! trøstede ved eder i al vor Trængsel og Nød, formedelst eders Troe.

8. Thi nu leve vi, efterdi I staae fast i HErren.

9. Ja med hvad Tak kunne vi gjengjælde Gud for eder, for al den Glæde, med hvilken vi glæde os over eder for vor Gud,

10. idet vi Nat og Dag indstændigen bede, at vi maatte see eders Ansigt og raade Bod paa eders Troes Mangler!
Rom. 1, 10. 1 Thess. 2, 17.

11. Men vor Gud og Fader selv, og vor HErre JEsus Christus styre vor Vei til eder!

12. Men eder forfremme og overflødiggjøre HErren i Kjærligheden til hverandre og til Alle! ligesom og vi (have den) til eder; c. 4, 9. 1 Pet. 1, 22. c. 4, 8.

13. paa det eders Hjerter maae styrkes, at være ustraffelige i Hellighed for Gud og vor Fader, i vor HErres JEsu Christi Tilkommelse med alle hans Hellige!
2 Thess. 2, 17. Eph. 1, 4. Col. 1, 22. 1 Cor. 1, 8.

4. Capitel.

Han formaner dem til at blive ved i Helliggjørelsen 1-8. i Broder-Kjærlighed, 9. 10. og at tage vare paa deres egen Gjerning, 11. 12. taler om Opstandelsen, 13-18.

1. I Øvrigt, Brødre! bede og formane vi eder altsaa i den HErre JEsu, at ligesom I have lært af os, hvorledes det bør eder at omgaaes og tækkes Gud, I (derudi) maatte ydermere tiltage. Gal. 5, 16.
Phil. 1, 27.

2. I vide jo, hvordanne Bud vi gave eder formedelst den HErre JEsum.
2 Cor. 5, 20.

3. Thi dette er Guds Villie, eders Helliggjørelse, at I skulle skye Horerie;
Rom. 12, 2. Eph. 5, 17. 1 Cor. 6, 13-18.

4. saa at Hver af eder veed at bevare sit Legeme i Hellighed og Ære,

5. ikke i Begjerligheds Brynde, som og Hedningerne, der ikke kjende Gud;
Eph. 4, 17. 18.

6. at Ingen skal forurette eller bedrage sin Broder i nogen Handel; thi HErren er Hevner over alt Saadant, som vi og forud have sagt og vidnet for eder.
1 Cor. 6, 8.

7. Thi Gud kaldte os ikke til Urenhed, men til Helliggjørelse. Joh. 17, 19.
1 Cor. 1, 2.

8. Hvo derfor, som foragter (dette), han foragter ikke et Menneske, men Gud, som og gav sin hellig Aand i os.
Luc. 10, 16. 1 Cor. 7, 40.

9. Men om Broder-Kjærlighed have I ikke Behov, at jeg skal skrive eder til; thi I ere selv lærte af Gud, at elske hverandre; c. 13, 12. 2 Pet. 1, 7. Joh. 13, 34. 1 Joh. 3, 11.

10. ja I gjøre endog det Samme mod alle Brødrene, som ere i hele Macedonien; men vi formane eder, Brødre! ydermere at tiltage (deri),

11. og at søge Ære i at leve stille, og varetage hver sin Gjerning, og arbeide med eders egne Hænder, saasom vi have budet eder, 2 Thess. 3, 8. 12.

12. paa det I maae omgaaes sømmeligen med dem, som ere udenfor, og ikke trænge til Nogen. Rom. 13, 13. Col. 4, 5. 1 Pet. 2, 12.

13. Men jeg vil ikke, at I skulle være uvidende, Brødre! om de Hensovede, paa det I ikke skulle sørge, som de Andre, der ikke have Haab.

14. Thi dersom vi troe, at JEsus er død og opstanden, da skal og Gud saaledes føre de Hensovede ved JEsum frem med ham.

15. Thi dette sige vi eder som HErrens Ord, at vi, som leve, som overblive til HErrens Tilkommelse, vi skulle ikke komme forud for de Hensovede.
1 Cor. 15, 23. 51. 52.

16. Thi HErren selv skal komme ned af Himmelen med et Anskrig, med Over-Engels Rost, og med Guds Basune, og de Døde i Christo skulle opstaae først;
Matth. 24, 30. 31. 2 Thess. 1, 7. 10.

17. derefter skulle vi, som leve, som overblive, rykkes tilligemed dem hen i Skyerne, til at møde HErren i Luften; og saaledes skulle vi altid være med HErren.
Ap. G. 1, 9=11. Aab. 11, 12. Joh. 14, 3. c. 17, 24. 2 Cor. 5, 8.

18. Saa trøster hverandre med disse Ord!

5. Capitel.

Christi Tilkommelses Tid er skjult; derfor skulle de altid vaage, og være vel bevæbnede, 1=10. De skulle formane hverandre, elske deres Lærere, opbygge hverandre, 11=14. Paulus opmuntrer til andre Dyder, og ønsker, at Gud vilde hellige dem aldeles, 15=24. De skulle bede for ham, hilse Brødrene, lade alle læse Brevet. Han ønsker dem Naade, 25=28.

1. Men om de Tider og den Stund, Brødre! have I ikke Behov, at eder tilskrives; Matth. 24, 36.

2. thi I vide selv grant, at HErrens Dag kommer som en Tyv om Natten.
Luc. 12, 39. 40. 2 Pet. 3, 10.

3. *Thi naar de sige: Fred og Tryghed! da skal Fordærvelsen hastigen staae over* dem, ligesom Veerne over den Frugtsommelige, og de skulle ingenlunde undflye.
Luc. 24, 34. 35.

4. Men I, Brødre! I ere ikke i Mørket, saa at den Dag skulde, som en Tyv, overraske eder. Eph. 5, 8. Aab. 16, 15.

5. I ere alle Lysets Børn og Dagens Børn; vi ere ikke Nattens Børn og et Mørkets. Luc. 16, 8. Rom. 13, 12. 13.

6. Derfor lader os ikke sove, ligesom og de Andre, men lader os vaage og være ædrue. Eph. 5, 14. Luc. 21, 36.

7. Thi de, som sove, om Natten, og de, som ere drukne, ere drukne om Natten.

8. Men lader os, som ere Dagens (Børn), være ædrue, iførte Troes og Kjærligheds Pantser, og som en Hjelm Saliggjørelsens Haab. Rom. 13, 12.
Eph. 6, 13=17.

9. Thi Gud bestemte os ikke til Vrede, men til at bekomme Saliggjørelse ved vor HErre JEsum Christum, Rom. 6, 23.

10. som døde for os, at, enten vi vaage eller sove, skulle vi leve tilligemed ham
Rom. 14, 8. 9. 2 Cor. 5, 15.

11. Formaner derfor hverandre, og opbygger den Ene den Anden, ligesom I og gjøre. Ebr. 10, 24 fg.

12. Men vi bede eder, Brødre! at I skjønne paa dem, som arbeide iblandt eder og ere eders Forstandere i HErren og paaminde eder, 1 Cor. 16, 16. 18. Gal. 6, 6.
Phil. 2, 29. 1 Tim. 5, 17.

13. og agte dem overmaade høit i Kjærlighed for deres Gjerningers Skyld. Værer fredsommelige indbyrdes.

14. Men vi formane eder, Brødre! paaminder de Uskikkelige, trøster de Mismodige, ophjælper de Skrøbelige, værer langmodige mod Alle. Matth. 18, 15.
Rom. 14, 1. c. 15, 1.

15. Seer til, at Ingen betaler Nogen Ondt for Ondt, men stræber altid efter det Gode, baade imod hverandre, og imod Alle. Matth. 5, 39. Ebr. 12, 14.

16. Værer altid glade. Luc. 10, 20.
Rom. 12, 12.

17. Beder uden Afladelse. Luc. 18, 1.
Col. 4, 2.

18. Frembærer Taksigelse i alle Ting; thi dette er Guds Villie i Christo JEsu til eder. Eph. 5, 20. Col. 2, 7

19. Udslukker ikke Aanden. Rom. 12, 11
Eph. 4, 23. 30.

20. Foragter ikke Prophetier.

21. Prøver Alt; beholder det Gode.
Rom. 2, 18. Phil. 1, 10.

Paulus ønsker de Thessalonikers Naade, 1. 2. takker Gud for deres Forfremmelse til det Gode, 3. 4. og trøster dem i deres Trængsler, 5-10. Han beder for dem, 11. 12.

1. Paulus og Silvanus og Timotheus til de Thessalonikers Menighed i Gud, vor Fader, og den HErre JEsu Christo:

1 Thess. 1, 1.

2. Naade være med eder og Fred, fra Gud, vor Fader, og den HErre JEsu Christo! 1 Cor. 1, 3 fg.

3. Vi ere skyldige altid at takke Gud for eder, Brødre! som tilbørligt er, forbi eders Troe voxer kraftigen, og Kjærligheden formeres hos Enhver af eder alle mod hverandre; 1 Thess. 1, 2. 2 Thess. 2, 13.

Luc. 17, 5. Col. 2, 7.

4. saa at vi selv rose os af eder i Guds Menigheder, formedelst eders Taalmodighed og Troe under alle eders Forfølgelser og Trængsler, som I udholde;

1 Thess. 2, 19.

5. et Beviis paa Guds retfærdige Dom: paa det at I skulle befindes værdige til Guds Rige, for hvilket I og lide;

1 Thess. 2, 14.

6. efterdi det er retfærdigt for Gud at gjengjælde dem Trængsel, som

6. Og I vide, hvad der nu holder ham tilbage, indtil han aabenbares i sin Tid.
1 Joh. 4, 3.
7. Thi Uretfærdighedens Hemmelighed yttrer sig allerede kraftigen; kun at den, som nu holder ham tilbage, ryddes af Veien,
8. og da skal den Uretfærdige aabenbares, hvilken HErren skal fortære med sin Munds Aande, og tilintetgjøre ved sin Tilkommelses herlige Aabenbarelse;
Aab. 19, 15.
9. men hiins Tilkommelse skeer efter Satans kraftige Virken med al Løgnens Magt og Tegn og underlige Gjerninger,
Joh. 8, 41. 44. 2 Cor. 4, 4. Eph. 2, 2.
Matth. 24, 24. Aab. 13, 13.
10. og med al Ugudelighedens Bedrag iblandt dem, som fortabes, fordi de ikke annammede Sandhedens Kjærlighed til deres Frelse. 2 Tim. 4, 4.
11. Derfor skal Gud og sende dem kraftige Vildfarelser, at de skulle troe Løgnen;
Rom. 1, 24. 1 Tim. 4, 1. 2.
12. paa det at alle de skulle dømmes, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed. v. 10.
13. Men vi ere skyldige altid at takke Gud for eder, Brødre, Elskte af HErren! at Gud haver udvalgt eder af Begyndelsen til Salighed i Aandens Helliggjørelse og Sandheds Troe. c. 1, 3. Eph. 1, 4.
14. hvortil han kaldte eder ved vort Evangelium, til at erholde vor HErres JEsu Christi Herlighed. 1 Petr. 5, 10.
15. Derfor, Brødre! staaer fast, og holder hart ved de Lærdomme, som I have lært, være sig ved vor Tale eller vort Brev.
16. Men vor HErre JEsus Christus selv og vor Gud og Fader, som os haver elsket, og givet (os) en evig Trøst og et godt Haab i Naade, Rom. 5, 8. Gal. 2, 20.
17. han trøste eders Hjerter, og styrke eder i al god Tale og Gjerning!
1 Thess. 3, 13.

3. Capitel.

De skulle bede for ham, 1. 2. Han trøster og formaner dem, og beder for dem, 3-5. De skulle holde sig fra de Uskikkelige, tænke paa hans Exempel, flittigen arbeide, og gjøre det Gode, 6-13. Hvorledes de Ulydige skulle beskjæmmes og formanes, 14. 15. Hilsen og Ønske, 16-18.

1. I Øvrigt, Brødre! beder for os, at HErrens Ord maa have Fremgang og prises, ligesom og hos eder; Rom. 15, 30.
Matth. 9, 38.
2. og at I maae fries fra de vanartige og onde Mennesker; thi Troen er ikke Alles; Ap. G. 2, 40. Rom. 15, 31.
Rom. 10, 16.
3. men HErren er trofast, som skal styrke og bevare eder fra det Onde;
1 Cor. 1, 9. c. 10, 13. Joh. 17, 15. 1 Petr. 5, 10.
4. og vi have i HErren den Tillid til eder, at I baade gjøre og ville gjøre, hvad vi byde eder.
5. Men HErren styre eders Hjerter til Guds Kjærlighed og til Christi Taalmodighed!
6. Men vi byde eder, Brødre! i vor HErres JEsu Christi Navn, at I holde eder fra hver Broder, som omgaaes uskikkeligen, og ikke efter den Lærdom, som han annammede af os; Rom. 16, 17.
1 Cor. 5, 11. 13. Tit. 3, 10. 2 Joh. v. 10.
1 Thess. 4, 11.
7. thi I vide selv, hvorledes det bør eder at efterfølge os. Thi vi levede ikke uskikkeligen iblandt eder; Phil. 3, 17.
1 Thess. 2, 10.
8. ikke heller aade vi Brød hos Nogen for Intet, men arbeidede med Møie og Besvær, Nat og Dag, for ikke at være Nogen af eder til Byrde. Ap. G. 20, 34.
1 Cor. 4, 12. 1 Thess. 2, 9. 2 Cor. 11, 9.
9. Ikke fordi vi jo havde Magt dertil; men vi vilde give eder os selv til et Mønster at efterfølge. Matth. 10, 10.
1 Cor. 9, 4. 6.
10. Thi og der vi vare hos eder, bøde vi eder dette, at, dersom Nogen ikke vil arbeide, han bør ikke heller æde.
Eph. 4, 28.
11. Vi høre nemlig, at Nogle omgaaes uskikkeligen iblandt eder, og arbeide ikke, men tage sig unyttig Handel for.
12. Men Saadanne byde og formane vi ved vor HErre JEsum Christum, at de arbeide i Stilhed, og æde deres eget Brød.
1 Thess. 4, 11.
13. Men I, Brødre! bliver ikke trætte af at gjøre Godt. Gal. 6, 9.
14. Men dersom Nogen ikke lyder vor Formaning i Brevet, da mærker denne, og haver Intet at skaffe med ham, at han maa skamme sig. Matth. 18, 17.
1 Cor. 5, 9. 11.
15. Dog holder ham ikke som en Fiende, men paaminder ham som en Broder.
Gal. 6, 1. 2.
16. Men Fredens HErre selv give eder

Samvittighed, deriblandt Hymenæus og Alexander
18-20.

1. Paulus, JEsu Christi Apostel, efter
Befaling af Gud, vor Frelser, og den
HErre JEsu Christo, vort Haab,

Ap. G. 9, 15. 1 Tim. 2, 3. Col. 1, 27.

2. til Timotheus, min ægte Søn i
Troen: Naade, Barmhjertighed, Fred fra
Gud, vor Fader, og vor HErre JEsu
Christo! Phil. 2, 20. 22. 2 Tim. 1, 2.

3. Som jeg formanede dig at blive i
Ephesus, der jeg drog til Macedonien, saa
byd Nogle ikke at lære fremmed Lærdom,

Ap. G. 20, 1. 3. Gal. 1, 6. 7.

4. og ikke agte paa Fabler og Slægt-
Registere uden Ende, som mere komme
Spørgsmaal afsted, end gudelig Opbyg-
gelse i Troen. c. 4, 7. Tit. 1, 14. c. 3, 9.
2 Tim. 2, 16. 23.

5. Men Summen af Budet er Kjærlig-
hed af et reent Hjerte, og af en god Sam-
vittighed, og af en uskrømtet Troe;

Matth. 22, 40. Rom. 13, 8-10.

6. hvorfra Nogle afvege, og vendte sig
til forfængelig Snak; c. 6, 4. 20.

7. hvilke ville være Lov-Lærere, dog de
forstaae ikke, hverken, hvad de sige, eller

2. Capitel.

Man skal bede for alle Mennesker; thi Gud vil frelse Alle i Christo ved Evangelium, 1-7. Mændene skulle opløfte hellige Hænder i Bøn, 8. Qvinderne skulle være tugtige, stille, ikke paatage sig at undervise, 9-15.

1 Derfor formaner jeg først for alle Ting, at der gjøres ydmyge Begjeringer, Bønner, Forbønner, Taksigelser for alle Mennesker, Phil. 4, 6.

2. for Konger, og for alle dem, som ere i høi Værdighed, at vi maae leve et roligt og stille Levnet i al Gudfrygtighed og Ærbarhed;

3. thi dette er godt og behageligt for Gud, vor Frelser, c. 5, 4.

4. som vil, at alle Mennesker skulle blive salige og komme til Sandheds Erkjendelse. 2 Pet. 3, 9.

5. Thi der er een Gud og een Midler imellem Gud og Menneskene, det Menneske Christus JEsus, Rom. 3, 30. c. 10, 12. Gal. 3, 30.

6. som gav sig selv til en Gjenløsnings Betaling for Alle, et Vidnesbyrd i sine beleilige Tider; Matth. 20, 28. 2 Cor. 5, 15. Eph. 1, 7. c. 5, 2. 1 Cor. 1, 6.

7. for hvilket jeg er beskikket en Prædiker og Apostel, — jeg siger Sandhed i Christo, jeg lyver ikke, — en Hedningernes Lærer i Troe og Sandhed. Rom. 1, 1. 9. 2 Tim. 1, 11. Rom. 11, 13. c. 15, 16.

8. Saa vil jeg, at Mændene skulle bede paa hvert Sted, opløftende hellige Hænder uden Vrede og Trætte. Joh. 4, 21.

9. Desligeste og at Qvinderne skulle pryde sig i sømmelig Klædning med Bluferdighed og Tugtighed, ikke med Fletninger, eller Guld, eller Perler, eller kostbare Klædebon; 1 Pet. 3, 3. 4. Tit. 2, 3.

10. men, som det sømmer sig Qvinder, der bekjende sig til Gudsfrygt, med gode Gjerninger. c. 5, 10.

11. Qvinden bør tage mod Lærdom i Stilhed, med al Underdanighed; Eph. 5, 22.

12. men Qvinden tilsteder jeg ikke at lære, ikke heller at byde over Manden, men at være i Stilhed. 1 Cor. 14, 34. Tit. 2, 5.

13. Thi Adam blev først skabt, siden Eva;

14. og Adam blev ikke forført, men Qvinden blev forført, og faldt i Overtrædelse. 2 Cor. 11, 3.

15. Men hun skal frelses ved Barnefødsel, dersom de blive i Troe og Kjærlighed og Helliggjørelse med Tugt. c. 1, 5.

3. Capitel.

En Biskops og en Lærers rette Beskaffenhed, 1-7. ligeledes Menighedens Tjeneres og deres Hustruers, 8-13. Paulus tilkjendegiver Hensigten af dette Brev, og hvad der er Grundvold for den sande Lære, 14-16.

1. Det er en troværdig Tale: dersom Nogen begjerer et Biskops-Embede, han haver Lyst til en god Gjerning. Ap. G. 20, 28.

2. Derfor bør det en Biskop at være ustraffelig, een Qvindes Mand, aarvaagen, sindig, sikkelig, gjestfri, beqvem til at lære Andre; Tit. 1, 6. 1 Pet. 5, 3

3. ikke hengiven til Viin, ikke til at slaae, ikke til slet Vinding, men billig, ikke kivagtig, ikke pengegjerrig; 2 Tim. 2, 4.

4. som vel forestaaer sit eget Huus, som haver lydige Børn med al Ærbarhed;

5. — thi dersom Nogen ikke veed, at forestaae sit eget Huus, hvorledes kan han sørge for Guds Menighed? —

6. ikke een, som nylig er bleven en Christen, at han ikke skal opblæses, og falde i Djævelens Dom.

7. Men han bør og have et godt Vidnesbyrd af dem, som ere udenfor (Menigheden), at han ikke skal falde i Forhaanelse og Djævelens Snare. c. 5, 10.

8. Desligeste (bør det Menighedens) Tjenere at være ærbare, ikke tvetungede, ikke hengivne til megen Viin, ikke til slet Vinding, Ap. G. 6, 1-3.

9. holdende fast ved Troens Hemmelighed i en god Samvittighed. c. 1, 19.

10. Men disse skulle og først prøves, siden maae de betjene Embedet, hvis de ere ustraffelige.

11. Desligeste (bør det) deres Hustruer at være ærbare, ikke Bagtalersker, men aarvaagne, troe i alle Ting. Tit. 2, 3.

12. En (Menighedens) Tjener bør være een Qvindes Mand, og vel forestaae sine Børn og sit eget Huus. v. 2.

13. Thi de, som tjene vel i (Menigheden), de bane sig selv en god Vei, og erhverve sig stor Frimodighed i Troen paa Christum JEsum. Matth. 25, 21. 1 Joh. 3, 21.

14. Disse Ting skriver jeg dig til, hvorvel jeg haaber at komme snart til dig;

15. men dersom jeg tøver, at du da skal vide, hvorledes man bør omgaaes i Guds Huus, hvilket er den levende Guds Menighed, Sandhedens Piller og Grundvold. 2 Tim. 2, 20.

2 Thesf. 2, 3. 2 Tim. 3, 1. 2. 1 Joh. 4, 1.

2. ved deres Hyklerie, som tale Løgn, brændemærkede i deres egen Samvittighed,

3. som byde ikke at gifte sig, at afholde sig fra Mad, hvilken Gud haver skabt at annammes med Taksigelse af dem, som troe og have erkjendt Sandheden

Rom. 14, 6.

4. Thi al Guds Skabning er god, og Intet at forskyde, som annammes med Taksigelse; Ap. G. 10, 15. Col. 2, 16.

5. efterdi det helliges ved Guds Ord og Bøn. Tit. 1, 15.

6. Naar du foreholder Brødrene dette, skal du være en god JEsu Christi Tjener, opfødt i Troens og den gode Lærdoms Ord, hvilken du haver efterfulgt.

1 Thesf. 3, 2. 2 Tim. 1, 5.

7. Men sky de vanhellige og kjærlingagtige Fabler; derimod øv dig selv til Gudfrygtighed. 2 Tim. 2, 16. 23.

1 Tim. 1, 18. 19.

8. Thi den legemlige Øvelse er nyttig til Lidet, men Gudfrygtighed er nyttig til alle Ting, da den haver Forjættelse for det Liv, som nu er, og for det tilkommende.

c. 6, 6. Ap. G. 10, 35.

11. Men undslaae dig for unge Enker; thi naar de af Kaadhed opsætte sig imod Christum, ville de giftes.

12. og have den Dom, at de have svæget den første Troe. c. 1, 19.

13. Tilmed lære de, ørkesløse at løbe omkring i Husene, dog ikke alene ørkesløse, men ogsaa med Sqvalder, og (dem) uvedkommende Ting, idet de tale, hvad ikke sømmer sig. Tit. 2, 3.

14. Derfor vil jeg, at de unge Enker skulle giftes, føde Børn, styre Huset, ingen Anledning give Modstanderen til slet Omtale. 1 Cor. 7, 9. Tit. 2, 8.

15. Thi allerede have Nogle vendt sig bort efter Satan.

16. Dersom nogen troende Mand eller Qvinde haver Enker, da forsørge de dem, og lad ikke Menigheden besværes, at den kan forsørge de rette Enker. v. 8.

17. De Ældste, som ere gode Forstandere, skal man holde dobbelt Ære værd; meest dem, som arbeide i Tale og Lærdom. Rom. 12, 8. 1 Cor. 9, 11. c. 12, 28. c. 16, 16.

18. Thi Skriften siger: du skal ikke binde Munden til paa en Oxe, som tærsker; og Arbeideren er sin Løn værd.
5 Mos. 25, 4. Matth. 10, 10.

19. Antag ikke noget Klagemaal mod nogen af de Ældste, uden efter to eller tre Vidner.

20. Irettesæt dem, som synde, for Alles Aasyn, at og de Andre kunne have Frygt.
Matth. 18, 7. Eph. 5, 11. 2 Tim. 4, 2. Tit. 1, 10-13.

21. Jeg besværger dig for Guds, og den HErres JEsu Christi, og de udvalgte Engles Aasyn, at du maa iagttage disse Ting uden Partiskhed, saa du Intet gjør efter Tilbøielighed. c. 6, 14.

22. Læg ikke snarligen Hænder paa Nogen; gjør dig og ikke deelagtig i fremmede Synder; hold dig selv reen. c. 3, 14.
2 Tim. 1, 6. Eph. 5, 11.

23. Drik ikke mere Vand, men nyd lidt Viin for din Mave og dine jævnlige Sygdomme.

24. Nogle Menneskers Synder ere forud aabenbare, og bringe forud til Dom; men hos Nogle følge de og efter. Gal. 5, 19.
Eph. 5, 13.

25. Desligeste ere og (nogle) gode Gjerninger forud aabenbare; og de, som have sig anderledes, kunne ikke skjules.
Matth. 10, 26.

6. Capitel.

Tjeneres Pligt, 1. 2. Lærdommen skal være reen, falsk Lærdom volder Trætte, sand Gudsfrygt fører fra Gjerrighed, 3-10. Paulus formaner Timotheus til en alvorlig og ubesmittet Gudsfrygt, 11-16. til ret at undervise de Rige, 17-19. til at flye unyttig Snak, og ønsker ham Naade, 20. 21.

1. Saa mange, som ere Trælle under Aaget, skulle holde deres Herrer al Ære værd, paa det Guds Navn og Lærdommen ikke skal bespottes. Eph. 6, 5 fg.
Rom. 2, 24. Tit. 2, 5. 8.

2. Men de, der have troende Herrer, foragte dem ikke, fordi de ere Brødre, men tjene des hellere, efterdi de, som annamme deres gode Gjerning, ere troende og elskte. Lær dette, og forman (dertil).
c. 4, 11. Tit. 3, 8.

3. Dersom Nogen lærer anderledes, og holder sig ikke til vor HErres JEsu Christi sunde Ord, og til den Lærdom, (som fører) til Gudfrygtighed. c. 1, 3. Gal. 1, 6. 7.
2 Tim. 1, 13. c. 4, 3.

4. han er opblæst, skjøndt han Intet veed, men er syg for Spørgsmaal og Ordkrig, af hvilke kommer Avind, Trætte, Bespottelse, ond Mistanke, 1 Cor. 8. 2.
2 Tim. 2, 14.

5. og de Menneskers unyttige Forhandlinger, som ere fordærvede i Sindet, berøvede Sandheden, som mene, at Gudsfrygt er et Middel til Vinding. Hold dig fra Saadanne! 1 Cor. 11, 16. 2 Tim. 3, 8.
Tit. 3, 11; c. 1, 11.

6. Vistnok er Gudsfrygt med Noisomhed en stor Vinding; Ebr. 13, 5. 1 Tim. 4, 8.

7. thi vi have Intet bragt med til Verden, det er da aabenbart, at vi ei heller kunne bringe Noget ud derfra;

8. men naar vi have Føde og Klæder, skulle vi dermed lade os nøie. Matth. 6, 25.

9. Men de, som ville vorde rige, falde i Fristelse og Snare og mange daarlige og skadelige Begjeringer, som nedsænke Menneskene i Ødelæggelse og Fordærvelse;
Jak. 5, 1.

10. thi Pengegjerrighed er en Rod til alt Ondt; derfor, da Nogles Lyst stod til den, fore de vild fra Troen, og have igjennemstunget sig selv med mange Smerter. Matth. 26, 14. 15. 1 Tim. 1, 19

11. Men du, o Guds Menneske! flye disse Ting; jag derimod efter Retfærdighed, Gudsfrygt, Troe, Kjærlighed, Taalmodighed, Sagtmodighed.
2 Tim. 2, 22. Ebr. 12, 14.

12. Strid Troens gode Strid, grib ved

Magt! Amen. 1 Joh. 1, 5. c. 4, 12.

17. Forkynd dem, som ere rige i den
nærværende Verden, at de ikke skulle hov-

St. Pauli andet L

1. Capitel.

Paulus ønsker Timotheus Naade, takker Gud for ham, og vidner om sin Længsel efter ham, 1-5. formaner ham til Iver og til Frimodighed i Lidelser efter sit Exempel, 6-12. til Bestandighed i den rene Lærdom og i det Gode, 13. 14. klager over Nogle, berømmer Onesiphorus, o. s. v., 15-18.

1. Paulus, JEsu Christi Apostel ved
Guds Villie, til Forjættelse af Livet, som
er i Christo JEsu, Col. 1, 1.
2. til Timotheus, den elskelige Søn:
Naade, Barmhjertighed, Fred fra Gud
Fader og Christo JEsu, vor HErre!
1 Tim. 1, 2. Gal. 1, 3. Tit. 1, 4.
3. Jeg takker Gud, hvem jeg tjener, lige-
som mine Forfædre, i en reen Samvittig-
hed, idet jeg uden Afladelse erindrer dig i
mine Bønner Nat og Dag; Ap. G. 23, 1.
Rom. 1, 8. 9.

13. Hold fast ved den rette Form af de
sunde Ord, hvilke du haver hørt af mig, i
Troe og Kjærlighed, som er i Christo
JEsu. c. 3, 14. 1 Tim. 6, 3.
14. Bevar det Gode, som er nedlagt
hos dig, ved den Hellig Aand, som boer i
os. 1 Tim. 6, 20. 1 Cor. 3, 16.
15. Du veed det, at alle de i Asia have
vendt sig fra mig, iblandt hvilke ere Phy-
gellus og Hermogenes. c. 4, 10. 16.
16. HErren give Onesiphori Huus
Barmhjertighed! thi han haver ofte ve-
derqvæget mig, og skammede sig ikke ved
min Lænke; c. 4, 19. Matth. 25, 36.
Ap. G. 28, 20.
17. men der han var i Rom, søgte han
saare flittigen efter mig, og fandt mig.
18. HErren give, at han maa finde
Barmhjertighed hos HErren paa hiin
Dag! og hvor meget han tjente mig i
Ephesus, veed du bedst. Matth. 5, 7.

2. Capitel.

Paulus formaner ham at være stærk ved Christi Naade, at beskikke troe Lærere, 1. 2. at lide og stride i Haabet, ligesom han selv gjorde, 3-13. at være troe i sit Embede, og forhindre dem, som forføre Andre, 14-18. Guds Huus staaer fast, og har sin Indskrift; dog findes deri forskiellige Slags Kar, 19-21. Timotheus skal flye Ungdoms-Begieringer og daarlige Spørgsmaal, og formane med Sagtmodighed, 22-26.

1. Du derfor, min Søn! bliv stærk ved
den Naade, som er i Christo JEsu!
Eph. 6, 10.
2. og hvad du haver hørt af mig for
mange Vidner, det overantvord troe Men-
nesker, som kunne være dygtige ogsaa til
at lære Andre. c. 1, 13. Tit. 1, 5. 2 Cor. 3, 5. 6.
3 Derfor liid du Ondt, som en god JE-
su Christi Stridsmand. c. 1, 8. c. 4, 5.
4. Ingen, som gaaer i Strid, indvikler
sig i Livets Sysler, paa det at han kan
behage den, som tog ham i Sold.
1 Cor. 9, 25.
5. Dersom og Nogen møder i Vedde-
kamp, bliver han dog ikke kronet, dersom
han ikke kjæmper lovmæssigen. c. 4, 7. 8.
Aab. 2, 10.
6 Den Bonde, som arbeider, bør først
nyde Frugterne.
7. Forstaae hvad jeg siger; thi HErren
give dig Forstand i alle Ting!
8. Kom JEsum Christum ihu, som er
opreist fra de Døde, (og er) af Davids
Æt, efter mit Evangelium; 1 Cor. 15, 5. 20.
9. for hvilket jeg lider Ondt, indtil at
være bunden som en Misdæder; men Guds
Ord er ikke bundet. Eph. 3, 1. 13. Col. 1, 24.
10. Derfor taaler jeg Alting for de Ud-
valgtes Skyld, at og de skulle faae den
Salliggjørelse, som er i Christo JEsu, med
evig Herlighed. Rom. 6, 23.
11. Det er en troværdig Tale; thi der-
som vi ere døde med (ham), skulle vi og
leve med (ham). 1 Tim. 3, 1. Rom. 6, 5.
c. 8, 17. 2 Cor. 4, 10.
12. Dersom vi udholde, skulle vi og
regjere med (ham); dersom vi fornegte,
skal han og fornegte os; Phil. 3, 10.
1 Petr. 4, 13. Matth. 10, 33.
13. dersom vi ere utroe, bliver han dog
troe; han kan ikke fornegte sig selv.
Rom. 3, 3.
14. Paamind om disse Ting, og vidne
for HErren, at de ikke kives om Ord,
hvilket er til ingen Nytte, men til Forvil-
delse for dem, som høre derpaa.
1 Tim. 6, 4. Tit. 3, 9.
15. Læg Vind paa at fremstille dig selv
retskaffen for Gud, en Arbeider, som ikke
behøver at skamme sig, som retteligen ud-
deler Sandheds Ord.
16. Men hold dig fra den vanhellige
løse Snak; thi Saadanne gaae stedse
videre i Ugudelighed, 1 Tim. 1, 4. c. 4, 7.
Tit. 1, 14. c. 3, 9.
17. og deres Ord vil æde om sig, som
dødt Kjød; iblandt dem ere Hymenæus
og Philetus, 1 Tim. 1, 20.
18. hvilke ere afvegne fra Sandheden,
idet de sige, at Opstandelsen er allerede
skeet; og de forvende Nogles Troe.
1 Tim. 6, 21. 1 Cor. 15, 12.
19. Men Guds faste Grundvold staaer,
og haver dette Segl: HErren kjender
Sine; og: hver den, som nævner Christi
Navn, afstaae fra Uretfærdighed!
Joh. 10, 14. Matth. 7, 23.
20. Men i et stort Huus ere ikke alene
Kar af Guld og Sølv, men ogsaa af Træ
og Leer; og nogle til Ære, andre til Van-
ære. Rom. 9, 21.
21. Dersom da Nogen holder sig reen
fra disse (Folk), han skal vorde et Kar til
Ære, helliget og Huusbonden nyttigt, til-
beredt til al god Gjerning. c. 3, 17.
22. Men flye Ungdoms Begjeringer;
men jag efter Retfærdighed, Troe, Kjær-
lighed, Fred med dem, som paakalde HEr-
ren af et reent Hjerte. 1 Tim. 6, 11.
Ebr. 12, 14. 1 Cor. 1, 2.
23. Men undslaae dig for daarlige og

flye Bedragere, og blive fast ved Guds Ords salig-
gjørende og kraftige Lærdom, 13-17.

1. Men viid dette, at i de sidste Dage
skulle vanskelige Tider være at forvente.
1 Tim. 4, 1. 2 Pet. 3, 3.

2. Thi Menneskene skulle være egenkjær-
lige, pengegjerrige, overmodige, hoffær-
dige, Bespottere, ulydige mod Forældre,
utaknemmelige, vanhellige,

3. ukjærlige, uforligelige, Bagtalere,
umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til
det Gode,

4. Forrædere, fremfusende, opblæste, som
mere elske Vellyst, end de elske Gud,
Phil. 3, 19.

5. som have Gudfrygtigheds Skin, men
fornegte dens Kraft. Flye ogsaa disse!
Matth. 7, 15. c. 15, 7. 8. Tit. 1, 16.
Rom. 16, 17. 2 Thess. 3, 6.

6. Thi af dem ere de, som snige sig ind
i Husene, og besnære Qvindfolk, som ere
betyngede med Synder, og drives af
mangehaande Lyster. Tit. 1, 11.

7. som lære altid, og kunne aldrig kom-
me til Sandheds Erkjendelse.

8. Men ligesom Jannes og Jambres
imodstode Moses, ligesaa

7. Jeg haver stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet, bevaret Troen.
Ap. G. 20, 24. 1 Cor. 9, 24. 25. Phil. 3, 14. 1 Tim. 6, 12.

8. I Øvrigt er Retfærdigheds Krone henlagt til mig, hvilken HErren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hiin Dag; dog ikke alene mig, men ogsaa alle dem, som have elsket hans herlige Aabenbarelse. 1 Cor. 9, 25. 1 Pet. 5, 4.

9. Gjør din Flid, for at komme snart til mig; v. 21.

10. thi Demas forlod mig, fordi han fik Kjærlighed til den nærværende Verden, og drog til Thessalonika; Crescens (drog) til Galatien, Titus til Dalmatien.
Col. 4, 14.

11. Lucas er alene hos mig. Tag Marcus til dig, og bring ham med dig, thi han er mig nyttig til Tjeneste.
Ap. G. 15, 37 fgg. Col. 4, 10.

12. Men Tychicus har jeg sendt til Ephesus. Eph. 6, 21.

13. Naar du kommer, da bring min Reise-Kjortel med dig, som jeg lod blive i Troas hos Carpus, og Bøgerne, besynderligen dem paa Pergament.

14. Alexander, den Kobbersmed, beviste mig meget Ondt; HErren betale ham efter hans Gjerninger! 1 Tim. 1, 20.

15. For ham vogte ogsaa du dig, thi han stod vore Ord saare imod.

16. Ved mit første Forsvar mødte Ingen med mig, men Alle forlode mig; — gid det ikke tilregnes dem! —

17. men HErren stod med mig, og styrkede mig, at (Ordets) Prædiken skulde ved mig have fuld Fremgang, og alle Hedninger høre det; og jeg blev friet fra en Løves Strube.

18. Og HErren vil frie mig fra al ond Gjerning, og frelse mig til sit himmelske Rige; ham være Ære i al Evighed! Amen. Matth. 6, 13. 1 Pet. 4, 11.

19. Hils Prisca og Aqvilas, og Onesiphori Huus. Ap. G. 18, 2. 2 Tim. 1, 16.

20. Erastus blev i Corinth, men Trophimus efterlod jeg syg i Miletus.
Ap. G. 19, 22. c. 20, 4.

21. Gjør din Flid at komme før Vinteren. Eubulus og Pudens og Linus og Claudia og alle Brødrene hilse dig. v. 9.

22. Den HErre JEsus Christus være med din Aand! Naade være med eder! Amen. Tit. 3, 15.

[Det andet Brev til Timotheus, som var den første udvalgte Biskop i de Epheseres Menighed, blev skrevet fra Rom, der Paulus blev anden Gang stillet for Keiser Nero.]

St. Pauli Brev til Titum.

1. Capitel.

Paulus ønsker Titus Naade, 1-4. vil, at han skal beskikke retsindige Lærere, som kunde stoppe Munden paa dem, der sige imod, 5-11. Titus skal strengeligen straffe de Ugudelige og Hyklerne, 12-16.

1. Paulus, Guds Tjener, og JEsu Christi Apostel til (at forkynde) Guds Udvalgtes Troe og Erkjendelse af Sandheden til Gudfrygtighed, 1 Tim. 2, 4. c. 6, 4.

2. i Haab om det evige Liv, hvilket Gud, som ikke lyver, havde lovet fra evige Tider,
2 Tim. 2, 13. Rom. 1, 2. c. 16, 25.

3. men haver nu til sin Tid aabenbaret sit Ord ved den Prædiken, som mig er betroet, efter Guds vor Frelsers Befaling:
Eph. 1, 9. Gal. 1, 1.

4. til Titus, (min) ægte Søn efter den fælleds Troe: Naade, Barmhjertighed, Fred fra Gud Fader, og den HErre JEsu *Christo, vor Frelser!* 1 Tim. 1, 2.

5. Derfor efterlod jeg dig paa Creta, at du skulde indrette, hvad som fattedes, og indsætte Ældste i hver Stad, som jeg befoel dig: Ap. G. 14, 23.
2 Tim. 2, 2.

6. saafremt en Saadan er ustraffelig, een Qvindes Mand, som haver troende Børn, der ikke ere beskyldte for Ryggesløshed, eller ere gjenstridige. 1 Tim. 3, 2-4.

7. Thi det bør en Biskop at være ustraffelig, som en Guds Huusholder, ikke indtagen af sig selv, ikke vredagtig, ikke hengiven til Viin, ikke til at slaae, ikke til slet Vinding; Matth. 24, 45.
1 Cor. 4, 1. Eph. 5, 18. 1 Pet. 5, 2.

8. men gjestfri, elskende det Gode, sindig, retfærdig, hellig, kydsk;

9. som holder fast ved det sande Ord, efter Underviisningen, at han kan være mægtig til, baade at formane ved den

Mennesters Bud, som vende sig fra Sandheden. 1 Tim. 4, 1. c. 4, 7. Col. 2, 22.

15. Alt er vel reent for de Rene; men for de Besmittede og Vantroe er Intet reent, men baade deres Sind og Samvittighed er besmittet. Matth. 15, 11. Luc. 11, 39. 41. 1 Cor. 6, 12.

16. De bekjende, at de kjende Gud, men fornegte ham med Gjerningerne, efterdi de ere vederstyggelige og ulydige, og uduelige til al god Gjerning. 2 Tim. 3, 5.

2. Capitel.

Titus skal undervise Enhver om sin Pligt, og selv være et godt Exempel, 1-10. Guds saliggjørende Naades Kraft og Hensigt, 11-15.

1. Men du, tael, hvad der sømmer den sunde Lærdom: 2 Tim. 1, 13.

2. at de gamle Mænd skulle være aarvaagne, ærbare, sindige, sunde i Troen, Kjærligheden, Taalmodigheden; c. 1, 13.

3. desligeste, at de gamle Qvinder (skulle holde sig) i Klæder, som det sømmer de Hellige, ikke være bagtalerske, ikke hengivne til megen Viin, men give god Lærdom; 1 Tim. 2, 9. c. 5, 13. c. 1, 7.

4. saa at de oplære de unge Qvinder til

sen efter sin Barmhjertighed, frelst os ved
Igjenfødelsens Bad og Fornyelsen ved den
hellig Aand, Ap.G.15,11. Rom.3,20.28.
Eph. 2, 4 fg. c. 5, 26.
6. hvilken han haver rigeligen udøst
over os ved JEsum Christum vor Frel-
ser, Rom. 5, 5.
7. paa det at vi, retfærdiggjorte ved
hans Naade, skulle efter Haabet vorde
Arvinger til det evige Liv. c. 1, 2.
8. Dette er en troværdig Tale, og dette
vil jeg, at du skal bekræfte, paa det de,
som have troet paa Gud, skulle beflitte
sig paa at overgaae Andre i gode Gjer-
ninger. Dette er Menneskene godt og
nyttigt. c. 2, 14.
9. Men hold dig fra daarlige Spørgs-
maal og Slægt-Beregninger, og Trætter
og Stridigheder om Loven; thi de ere
unyttige og forfængelige. c. 1, 14.
10. Undvrag dig fra et kjettersk Menneske,
naar du eengang og atter har paamindet
ham, Rom.16,17. 2Thess.3,6. 2Joh.v.10.
11. vidende, at en Saadan er forvendt, og
synder, fordømt af sig selv. 1 Tim. 6, 5.
12. Naar jeg sender Artemas til dig, eller
Tychicus, da gjør din Flid at komme til
mig til Nicopolis; thi jeg haver besluttet
at blive der i Vinter. Eph. 6, 21.
13. Beforbre Zenas den Lovkyndige og
Apollos omhyggeligen, saa at Intet skal
fattes dem. Ap. G. 18, 24. 3 Joh. v. 6.
14. Thi lad ogsaa Vore lære at overgaae
Andre i gode Gjerninger til fornøden
Tjeneste, saa at de ikke skulle være uden
Frugt.
15. Alle, som ere hos mig, hilse dig. Hils
dem, som os elske i Troen. Naaden være
med eder alle! Amen. Gal.5,6. 2Tim.4,22.
[Til Titus, den første udvalgte Biskop i de
Cretensers Menighed, blev skrevet fra
Nicopolis i Macedonien.]

St. Pauli Brev til Philemon.

Paulus ønsker Philemon og Flere Naade, takker Gud, og beder for ham, 1-6. berømmer hans Kjærlighed, vil dog ei befale, men formane ham til, igjen at antage den bortløbne og omvendte Onesimus, 7-20. Paulus er forsikkret om hans Lydighed, vil komme til ham, beder at hilse, ønsker ham Naade, 21-25.

1. Paulus, Christi JEsu Bundne, og
Broderen Timotheus, til Philemon, vor
Elskelige og Medarbeider, Eph. 3, 1.
2. og til Appia, den elskelige Qvinde, og
Archippus, vor Medstrider, og til Menig-
heden i dit Huus: Col.4,17. Phil.2,25.
3. Naade være med eder, og Fred, fra
Gud vor Fader, og den HErre JEsu Chri-
sto! Col. 1, 2.
4. Jeg takker min Gud, idet jeg altid
ihukommer dig i mine Bønner;
1 Thess. 1, 2. 2 Tim. 1, 3.
5. — efterdi jeg hører om den Kjærlig-
hed og den Troe, som du haver til den
HErre JEsum og for alle de Hellige; —
Eph. 1, 15.
6. at din Deelagtighed i Troen maa ved
Erkjendelsen af alt det Gode, som er i eder,
blive virksom for Christum JEsum.
7. Thi vi have stor Glæde og Trøst af
din Kjærlighed, efterdi de Helliges Hjerter
ere blevne vederqvægede ved dig, Bro-
der! v. 20. 2 Tim. 1, 16.
8. Derfor, endskjøndt jeg kunde med stor
Frimodighed i Christo befale dig det, som
er tilbørligt,
9. saa formaner jeg dig dog hellere i
Kjærlighed; jeg, der er en Saadan, den
gamle Paulus, nu ogsaa JEsu Christi
Bundne. 2 Tim. 1, 8.
10. Jeg formaner dig angaaende min
Søn, som jeg haver avlet i mine Lænker,
Onesimus, Col.4,9. 1Cor.4,15.Gal.4,19
11. som tilforn var dig unyttig, men nu er
dig og mig nyttig, hvem jeg sender tilbage:
12. ham annamme du, ham, mit eget
Hjerte,
13. hvem jeg vilde beholdt hos mig, at
han i dit Sted skulde tjent mig i Lænkerne
for Evangelium. Phil. 2, 30.
14. Men uden dit Samtykke vilde jeg
Intet gjøre, at din Godhed ikke skulde være
af Tvang, men af fri Villie. 2 Cor. 9, 7.
15. Thi maaskee blev han derfor skilt fra
dig en liden Tid, at du maatte have ham
evindeligen igjen;
16. ikke fremdeles som en Træl, men
meer end en Træl, som en elskelig Broder,
især for mig, men hvor meget mere for
dig, baade i Kjødet og i HErren. Eph.6.9.
17. Dersom du da anseer mig for din
Meddeelagtige, saa annam ham som mig

1. Capitel.

De Ebræer paamindes om Christi Ypperlighed, ved hvem Gud i de sidste Dage har talet til Menneskene, og som er Verdens Skaber, Guds Herligheds Afglands og hans Væsens rette Billede, 1-3. Han er ypperligere end alle Engle, thi han er Guds egen Søn, en evig Gud og Konge, Verdens Skaber, hvem Englene tilbede, 4-14.

1. Efterat Gud forbum havde talet mange Gange og paa mange Maader til Fædrene ved Propheterne, saa haver han i disse sidste Dage talet til os ved Sønnen; Luc. 1, 70. Gal. 4, 4.

2. hvem han haver sat til en Arving over alle Ting, ved hvem han og haver gjort Verden, Eph. 1, 10. Joh. 1, 3.

3. (og) som, efterdi han er Herlighedens Afglands og hans Væsens udtrykte Billede, og bærer alle Ting med sin Kraftes Ord, gjorde ved sig selv vore Synders Renselse, og satte sig hos Majestætens høire Haand i det Høie; Joh. 14, 9. 2 Cor. 4, 4. Col. 1, 15. 17. Ebr. 9, 14. 26. c. 8, 1.

4. og han er bleven saa meget ypperligere end Englene, som han haver arvet et herligere Navn fremfor dem. Phil. 2, 9. 10.

5. Thi til hvilken Engel sagde han nogen Tid: du er min Søn

3. hvorledes skulle vi da undflye, dersom vi ikke agte saa stor en Salighed? hvilken, efterat den i Begyndelsen var forkyndet ved HErren, er bleven stadfæstet for os af dem, som havde hort ham; Ebr. 10, 29.
c. 12, 25. Marc. 1, 14. 15.

4. idet Gud vidnede med, baade ved Tegn og Under, og mangehaande kraftige Gjerninger, og den Hellig Aands Meddelelser, efter sin Villie. Marc. 16, 20.
Ap. G. 2, 22. c. 14, 3. 1 Cor. 12, 11.

5. Thi Engle underlagde han ikke det vordende Jorderige, om hvilket vi tale.

6. Men En haver vidnet etsteds, sigende: hvad er et Menneske, at du kommer ham ihu? eller et Menneskes Søn, at du agter paa ham. Ps. 8, 5 fg.

7. Et Lidet gjorde du ham ringere end Englene; med Ære og Hæder kronede du ham, og satte ham over dine Hænders Gjerninger; Eph. 1, 21.

8. alle Ting lagde du under hans Fødder. Idet han altsaa underlagde ham alle Ting, undtog han Intet, som jo er ham underlagt; dog see vi endnu ikke alle Ting at være ham underlagte.
Matth. 28, 18. Ebr. 10, 13.

9. Men den, som et Lidet var bleven ringere end Englene, JEsum, see vi formedelst Dødens Lidelse kronet med Ære og Hæder, at han efter Guds naadige Villie skulde smage Døden for Alle.
Phil. 2, 8. 9. 1 Joh. 2, 2.

10. Thi det sømmede ham, for hvem alle Ting (ere), og ved hvem alle Ting (ere), ham, som fører de mange Børn til Herlighed, ved Lidelser at indvie deres Saliggjørelses Fyrste. Joh. 1, 3. Rom. 11, 36.
Luc. 24, 26. Ap. G. 3, 15. c. 5, 31.

11. Thi baade den, som helliggjør, og de, som helliggjøres, ere Alle af Een; hvorfor han ikke skammer sig ved at kalde dem Brødre, c. 13, 12. Joh. 17, 19. Matth. 12, 50.
Joh. 20, 17.

12. sigende: jeg vil forkynde dit Navn for mine Brødre, jeg vil lovsynge dig midt i Menigheden. Ps. 22, 23. 26.

13. Og atter: jeg vil forlade mig paa ham. Og atter: see, her er jeg, og de Børn, som Gud haver givet mig. Ps. 18, 3.
w Es. 8, 18. Joh. 10, 29. c. 17, 6. 9. w

14. Efterdi da Børnene ere deelagtige i Kjød og Blod, er han iligemaade bleven deelagtig deri, paa det at han ved Døden skulde gjøre den magtesløs, som havde Dødens Vælde, det er Djævelen,
Joh. 1, 14. 2 Tim. 1, 10.

15. og befrie dem, saa mange som formedelst Dødens Frygt vare under Trældom al deres Livs-Tid. Luc. 1, 74. Rom. 8, 15.

16. Thi ingensteds antager han sig Englene, men Abrahams Afkom antager han sig.

17. Derfor burde han blive sine Brødre liig i alle Ting, at han maatte blive en barmhjertig og trofast Ypperste-Præst for Gud, til at forsone Folkets Synder. c. 4, 15. 16. c. 5, 1. 2.

18. Thi efterdi han leed, og selv blev fristet, kan han komme dem til Hjælp, som fristes.

3. Capitel.

De Troende skulle give Agt paa Christum, deres Ypperste-Præst, som er større end Moses, 1-6. De bør vogte sig for Forhærdelse og Vantroe, at det ei skal gaae dem, som fordum Israel i Ørkenen, 7-19.

1. Derfor, I hellige Brødre, deelagtige i det himmelske Kald! betragter vor Bekjendelses Apostel og Ypperste-Præst, Christum JEsum, Phil. 3, 14. 1 Pet. 1, 15.
Gal. 4, 4. Ebr. 4, 14. c. 6, 20.

2. der var ham troe, som beskikkede ham; ligesom Moses (var det) i hans ganske Huus.

3. Thi saa meget større Hæder er denne værd, fremfor Moses, som den haver større Ære i Huset, der beredte det.
Matth. 16, 18.

4. Thi hvert Huus beredes af Nogen; men den, som bereder alle Ting, er Gud. 2 Cor. 5, 1. 18. Eph. 2, 10.

5. Og Moses var vel troe i hans ganske Huus, som en Tjener, til at vidne hvad der skulde siges; v. 2.

6. men Christus (er troe) som Søn over hans Huus; og hans Huus ere vi, saafremt vi indtil Enden holde fast ved Frimodigheden, og det Haab, som er vor Roes. 1 Cor. 3, 16. c. 6, 19. Eph. 2, 21. 22.
Matth. 24, 13.

7. Derfor, som den Hellig Aand siger; i Dag, dersom I høre hans Røst,
Ps. 95, 7-11.

8. da forhærder ikke eders Hjerter, som (det skede) i Forbittrelsen, paa Fristelsens Dag i Ørkenen; 2 Mos. 17, 2-7.

9. hvor eders Fædre fristede mig, prøvede mig, endog de saae mine Gjerninger i fyrretyve Aar.

10. Derfor harmedes jeg paa hiin Slægt, og sagde: de fare altid vild i Hjertet, og selv kjende de ikke mine Veie.

11. Saa svoer jeg i min Vrede: sandelig, de skulle ikke indgaae til min Hvile.
4 Mos. 14, 23.

12. Seer til, Brødre! at der ikke nogensinde i Nogen af eder skal være et ondt vantroe Hjerte, saa at han affalder fra den levende Gud.
13. Men formaner eder selv, hver Dag, saalænge det hedder: i Dag, paa det ikke Nogen af eder skal forhærdes ved Syndens Bedrag.
14. Thi vi ere blevne deelagtige i Christo, saafremt vi bevare vor første sikkre Forvisning fast indtil Enden. 2Pet.1,4.
Aab. 2, 10. 25.
15. Idet der siges: i Dag, dersom I høre hans Røst, da forhærder ikke eders Hjerter, som det skede i Forbittrelsen;
v. 7. 8.
16. Hvo vare da vel de, som hørte den, og dog forbittrede ham? mon ikke Alle, som udgik af Ægypten ved Moses?
17. Men paa hvilke harmedes han i fyrretyve Aar? Mon ikke paa dem, som syndede, hvis Legemer faldt i Ørkenen?
18. Og om hvilke svoer han, at de ikke skulde indgaae til hans Hvile, uden om dem, som vare blevne vantroe? v. 11.
19. Vi see altsaa, at de ikke kunde indgaae formedelst Vantroe.

4. Capitel.

De formanes til i Troen at holde fast ved Forjættelsen; thi de, som troe, gaae ind til den Hvile, som endnu staaer aaben for Guds Folk, 1-11. Den alvidende Guds Ord er levende og kraftigt, 12, 13. Christus er en medlidende Ypperste-Præst, til hvem vi skulle træde frem for at faae Naade, 14-16.

1. Lader os derfor, da Forjættelsen om at indgaae til hans Hvile endnu staaer os aaben, vogte os, at ikke Nogen af eder skulde synes at blive tilbage.
2. Thi ogsaa for os er Forjættelsen forkyndet, ligesom for Hine! men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenedes med Troen i dem, som hørte det.
3. Thi vi indgaae til Hvilen, vi, som troe, efter hvad han haver sagt: saa svoer jeg i min Vrede: sandelig, de skulle ikke indgaae til min Hvile; nemlig efterat Gjerningerne ved Verdens Skabelse vare fuldendte. c. 3, 11.
4. Thi saaledes haver han et Sted sagt om den syvende Dag: at Gud hvilede paa den syvende Dag fra alle sine Gjerninger. 1 Mos. 2, 2.
5. Og paa dette Sted atter: sandelig, de skulle ikke indgaae til min Hvile.
6. Efterdi det altsaa er tilbage, at Nogle skulle indgaae til den, og Forjættelsen først var forkyndt, ikke kom ind, formedelst Vantroe,
7. saa bestemmer han atter en Dag, (nemlig) i Dag, da han siger ved David efter saa lang en Tid — som forhen er sagt: — i Dag, dersom I høre hans Røst, da forhærder ikke eders Hjerter.
c. 3, 7. 8.
8. Thi dersom Josva havde skaffet dem Hvile, da havde (Gud) ikke sidenefter talet om en anden Dag.
9. Altsaa er der en Sabbats-Hvile tilbage for Guds Folk.
10. Thi hvo, som er indgaaet til hans Hvile, ogsaa han hviler fra sine Gjerninger, ligesom Gud fra sine. Aab.14,13.
11. Lader os derfor beflitte os paa at komme ind til hiin Hvile, paa det ikke Nogen skal falde efter samme Vantroes Exempel.
12. Thi det Guds Ord er levende og kraftigt, og skarpere end noget tveægget Sværd, og trænger igjennem, indtil det adskiller baade Sjel og Aand, baade Ledemod og Marv, og dømmer over Hjertets Tanker og Raad. Aab. 1, 16.
13. Og ingen Skabning er usynlig for hans Aasyn; men alle Ting ere blotte og udspændte for hans Øine, om hvem vi tale.
14. Efterdi vi derfor have en stor Ypperste-Præst, som er gangen igjennem Himlene, JEsum, den Guds Søn, da lader os holde fast ved Bekjendelsen. c. 3, 1.
c. 6, 20. c. 7, 26. c. 8, 1.
15. Thi vi have ikke en Ypperste-Præst, som ei kan have Medlidenhed med vore Skrøbeligheder, men en saadan, som er forsøgt i alle Ting i Lighed (med os, dog) uden Synd. c. 2, 17. Matth. 4, 1.
Luc. 22, 28. 2 Cor. 5, 21. 1 Pet. 2, 22.
16. Derfor lader os træde frem med Frimodighed for Naadens Throne, paa det vi kunne faae Barmhjertighed, og finde Naade til betimelig Hjælp.
c. 10, 22. Eph. 3, 12. 1 Joh. 3, 21. Rom. 3, 25.

5. Capitel.

En Ypperste-Præst offrer for Menigheden, har Medlidenhed med den, bliver sat af Gud, 1-4. Christus er dertil sat af Gud, og er bleven en Aarsag til evig Frelse, 5-10. Der klages over de Ebræer, fordi de endnu kun vare Børn i Christendommen, 11-14.

1. Thi hver Ypperste-Præst, som tages af Mennesker, beskikkes for Mennesker til

frembære baade Gaver og Slagt-Offere for Synder. c. 8, 3.

2. og han kan have Medlidenhed med Vankundige og Vildfarende, eftersom han og selv er omgiven med Skrøbelighed, c. 2, 18; 4, 15.

3. og for dennes Skyld maa han, som for Folket, saaledes og for sig selv, frembære Synd-Offer.

4. Og Ingen tager sig selv den Ære, men den (har den), som er kaldet af Gud, ligesom og Aron var. 2 Mos. 28, 1.

5. Saaledes haver og Christus ikke selv tillagt sig den Ære at blive Ypperste-Præst, men den, som sagde til ham: du er min Søn, jeg fødte dig i Dag. Joh. 8, 54. Ps. 2, 7.

6. Ligesom han og siger et andet Sted: du er en Præst til evig Tid, efter Melchisedeks Viis. Ps. 110, 4. Ebr. 7, 17.

7. Han, som i sine Kjøds Dage, der han med stærkt Raab og Taarer frembar Bønner og ydmyge Begjeringer til den, der kunde frelse ham fra Døden, og blev bønhørt i sin Ængstelse, Matth. 26, 39. c. 27, 46. 50. Joh. 12, 27.

8. lærte, omendskjøndt han var Søn, dog Lydighed af det, han leed; Phil. 2, 8.

9. og da han var bleven fuldendet, blev han alle dem, som ham lyde, Aarsag til evig Frelse, c. 2, 20.

10. udnævnt af Gud til Ypperste-Præst, efter Melchisedeks Viis. v. 6.

11. Herom have vi Meget at sige, og som er svart at udlægge, efterdi I ere seendrægtige til at fatte.

12. Thi skjøndt I efter Tiden endog burde være Lærere, have I atter behov, at man skal lære eder, hvilke Begyndelsens-Grundene ere i Guds Ord, og ere blevne saadanne, som have Melk behov, og ikke haard Føde. c. 6, 1. 2. 1 Cor. 3, 2. 1 Pet. 2, 2.

13. Thi hver, som faaer Melk, er uforfaren i Retfærdigheds Lære, thi han er et Barn. 1 Cor. 3, 1. c. 14, 20.

14. Men for de Fuldkomne er haard Føde, hvilke ved Erfarenhed have øvet Sands til at skjelne mellem Godt og Ondt.

6. Capitel.

Brevets Forfatter vil dog skride frem til det Fuldkomnere, 1-3. thi de, som synde modvilligen og falde fra, maae vente sig Forbandelsen, 4-8. dog har han bedre Mening om de Ebræer, da de tilforn have forholdt sig saa vel, 9. 10. Han formaner dem til *Bestandighed i Troe og Taalmodighed, at de ved Abraham kunne blive deelagtige i Guds Forjættelser,* som ere uforanderlige, og skjenkes i Christo, vor Ypperste-Præst, 11-20.

1. Derfor lader os forbigaae Begyndelses-Læren om Christo, og skride frem til det Fuldkomnere, saa at vi ikke atter lægge Grundvold, angaaende Omvendelse fra døde Gjerninger, og Troe paa Gud, c. 9, 14.

2. (og) Læren om Daab, og Haandspaalæggelse, og Dødes Opstandelse, og en evig Dom.

3. Og dette ville vi gjøre, dersom Gud det tilsteder. Ap. G. 18, 21. Jak. 4, 15.

4. Thi det er umueligt, at de, som eengang ere blevne oplyste, og som have smagt den himmelske Gave, og ere blevne deelagtige i den Hellig Aand, c. 10, 27. Matth. 12, 31. 45. 2 Pet. 2, 20. 1 Joh. 5, 16.

5. og have smagt Guds gode Ord, og den tilkommende Verdens Kræfter, og falde fra, atter kunne fornyes til Omvendelse,

6. da de korsfæste sig selv Guds Søn, og gjøre ham til Spot.

7. Thi Jorden, som drikker Regnen, der ofte falder paa den, og bærer Vægter, tjenlige for dem, af hvilke den dyrkes, faaer Velsignelse af Gud;

8. men den, som bærer Torne og Tidsler, er ubrugbar og Forbandelsen nær; og Enden med den er at brændes. Matth. 21, 19.

9. Dog i Henseende til eder, I Elskelige! ere vi forsikkrede om det Bedre, og hvad der bringer Frelse, alligevel vi og saaledes tale.

10. Thi Gud er ikke uretfærdig, at han skulde forglemme eders Gjerning, og den Kjærlighedens Møie, som I viste for hans Navn, idet I have tjent og tjene de Hellige. Rom 3, 4. Matth. 10, 42. c. 25, 40. 1 Cor. 15, 58.

11. Men vi ønske, at Enhver af eder maa vise den samme Nidkjærhed, til fuld Befæstelse i Haabet indtil Enden, c. 3, 6. 14. Matth. 24, 13.

12. saa I ikke blive seendrægtige, men efterfølge dem, som ved Troe og Taalmodighed arvede Forjættelserne. v. 15.

13. Thi da Gud gav Abraham Forjættelsen, der han ingen Større havde at sværge ved, svoer han ved sig selv, sigende: 1 Mos. 22, 16. 17. Luc. 1, 73.

14. Sandelig, jeg vil visselig velsigne dig, og visselig formere dig.

15. Og saaledes, der han taalmodigen havde ventet, bekom han Forjættelsen. c. 10, 36.

c. 3, 1. c. 4, 14. c. 5, 6.

7. Capitel.

Christus er en Ypperste-Præst efter Melchisedeks Viis, som var hans Forbillede, tog Tiende af Abraham, og velsignede ham, 1-10. Derfor maatte han omskifte Loven, som var svag og unyttig, da han havde et andet Præstedømme, end Aron, 11-19. Han alene blev beskikket til Præst med Eed, til evig Tid, fuldkommen og uden Synd, 20-28.

1. Thi denne Melchisedek, Konge i Salem, den høieste Guds Præst, som gik Abraham imøde, der han vendte tilbage fra Kongernes Nederlag, og som velsignede ham, 1 Mos. 14, 18-20.

2. hvem ogsaa Abraham gav Tiende af Alt: han er først, naar (hans Navn) udlægges: Retfærdigheds Konge, dernæst ogsaa Salems Konge, det er: Freds Konge, v. 4.

3. (han er) uden Fader, uden Moder, uden Slægtregister, haver hverken Dages Begyndelse eller Livs Ende, men lignet med Guds Søn bliver han Præst for stedse.

4. Betragter dog, hvor stor denne er, hvem Patriarchen Abraham endog gav Tiende af Byttet.

5. Og de af Levi Børn, som annamme-

i salige, som komme til Gud for-
am, efterdi han lever altid, til at
m for dem. c. 9, 24.
Rom. 8, 34. 1 Joh. 2, 1.
i saadan en Ypperste-Præst som-
som er hellig, uden Skyld, ube-
adskilt fra Syndere, og ophøiet
lene, c. 4, 14. 15. 1 Pet. 2, 22.
a ikke dagligen haver fornøden,
ndre) Ypperste-Præster, at frem-
r for sine egne Synder, derefter
ets; thi dette gjorde han een
r alle, der han offrede sig selv.
Ebr. 9, 12. 26.
i Loven beskikker til Ypperste-
Mennesker, som have Skrøbelig-
n Edens Ord, (som er) senere
en, (beskikker) Sønnen, den til
Fuldkommede. c.5,1.2.9. c.2,10.

8. Capitel.

Ypperste-Præst hos Guds høire Haand i
nelfte Tabernakel, 1-5. Han er en bedre
idler; thi Gud havde lovet at gjøre en ny
at afskaffe den gamle, 6-13.

a er da Hovedsummen af det,
) siges: vi have en saadan Yp-
ræst, som sidder ved høire Side af
tens Throne i Himlene,
c. 1, 3. 13. Col. 3, 1.
er Helligdommens Tjener, og det
abernakels, hvilket HErren haver
g ikke et Menneske. c.9,8.11.24.
c. 10, 20. 21.
hver Ypperste-Præst indsættes til
ære baade Gaver og Slagt-Offere;
det fornødent, at ogsaa denne
e Noget, som han kan offre.
c. 5, 1. Eph. 5, 2.
som han altsaa var paa Jorden,
han ikke Præst, efterdi der ere
, som frembære Gaver efter Loven;
lke tjene ved Afbildningen og
i af det Himmelske, eftersom Mo-
guddommelig Underviisning, der
de berede Tabernaklet: thi see til,
n, du gjør Alting efter den Lig-
r blev viist dig paa Bjerget.
0, 1. Col. 2, 17. 2 Mos. 25, 40.
n nu haver han faaet en saa me-
erligere Tjeneste, som han og er
for en bedre Pagt, hvilken er grun-
bedre Forjættelser. c. 7, 22.
2 Cor. 3, 6.
l dersom hiin første havde været
gelig, da var der ikke blevet søgt
r en anden.

8. Men han klager over dem, og siger:
see, de Dage komme, siger HErren, da jeg
vil fuldbyrde en ny Pagt med Israels
Huus og med Judæ Huus; Jer.31,31-34.
9. ikke efter den Pagt, som jeg gjorde
med deres Fædre paa den Dag, der jeg tog
dem ved Haanden, for at udføre dem af
Ægypti Land; thi de bleve ikke i min
Pagt, derfor agtede jeg ikke paa dem, siger
HErren. 2 Mos. 19, 5 fg.
10. Men denne er den Pagt, som jeg vil
gjøre med Israels Huus efter disse Dage,
siger HErren: jeg vil give mine Love i
deres Sind, og jeg vil indskrive dem i de-
res Hjerte; og jeg vil være dem en Gud,
og de skulle være mig et Folk.
11. Og de skulle ikke lære Hver sin Næste,
og hver sin Broder, og sige: kjend HEr-
ren; thi de skulle alle kjende mig, fra den
Lille iblandt dem indtil den Store iblandt
dem. Joh. 6, 45.
12. Thi jeg vil være naadig imod deres
Uretfærdigheder, og ikke mere ihukomme
deres Synder og deres Overtrædelser.
13. Idet han siger: en ny, haver han
erklæret den første for gammel; men det,
som er gammelt og forældet, er nær ved at
forsvinde.

9. Capitel.

Det gamle Tabernakel og den levitiske Gudstjeneste
vare ufuldkomne, 1-10. Det nye Tabernakel og
Christi Offer ere fuldkomne, 11-14. Christus er
den nye Pagts Midler ved sit Blod, hvorpaa den
gamle var et Forbillede, 15-23. Han gik ind i
Himmelen selv for os, da han eengang havde offret
sig selv, 24-28.

1. Vel havde derfor ogsaa det første
Tabernakel Anordninger for Gudstjenesten
og en jordisk Helligdom. 2Mos.25 og 26 c.
2. Thi der var indrettet det forreste Ta-
bernakel, i hvilket var baade Lysestagen,
og Bordet og Skuebrødene; dette kaldtes
det Hellige;
3. men bag det andet Forhæng var det
Tabernakel, som kaldtes det Allerhelligste,
4. som havde det gyldne Røgelse-Kar, og
Pagtens Ark, overalt beklædt med Guld,
i hvilken var en Guld-Krukke med Man-
na, og Arons blomstrende Stav, og Pag-
tens Tavler. 2Mos.16,33. 4Mos.17,8.10.
2 Mos. 34, 29.
5. Men ovenover den var Herligheds
Cherubim, som overskyggede Naadestolen,
om hvilke Ting nu ikke er at tale Stykkeviis.
6. Da nu dette var saaledes indrettet

og de adskillige Aftvættelser af kjødelige Anordninger, der vare paalagte indtil Rettelsens Tid. Ap.G.13,39. Gal.3,21.

11. Men da Christus kom, en Ypperste-Præst for det tilkommende Gode, gik han igjennem et større og fuldkomnere Tabernakel, hvilket ikke er gjort med Hænder, det er: som ikke er af denne Skabning,

c. 3, 1. c. 4, 14.

12. hverken ved Blod af Bukke eller Kalve, men ved sit eget Blod, eengang ind i Helligdommen, og fandt en evig Forløsning. Ap.G.20,28. Ebr.7,27.

c. 10, 12.

13. Thi dersom Blod af Oxne og Bukke, og Asken af en Qvie, hvormed de Urene bestænkes, helliger til Kjødets Reenhed:

3 Mos. 16, 14. 4 Mos. 19, 9 fg.

14. hvor meget mere maa da Christi Blod, som formedelst en evig Aand offrede sig selv som et ulasteligt Offer for Gud, rense eders Samvittighed fra døde Gjerninger til at tjene den levende Gud.

1 Pet. 1, 19. Gal. 1, 4. Tit. 2, 14. Rom. 6, 13. 1 Thess. 1, 9.

15. Og derfor er han det nye Testamentes Midler, paa det at, da der er skeet en Død til Forløsning fra de Overtrædelser,

1. Thi Loven, som haver ikkun en Skygge af de tilkommende Goder, og ikke Tingenes Billede selv, kan aldrig ved de samme aarlige Offere, hvilke de bestandigen frembære, gjøre dem fuldkomne, som fremkomme (med dem). Col. 2, 16. 17.
Ebr. 7, 19. c. 9, 9. 10.

2. Ellers maatte jo disse Offere have ophørt, efterdi de Offrende ikke mere vilde havt nogen Bevidsthed om Synder, naar de eengang vare rensede.

3. Men ved Offrene skeer aarligen Syndernes Ihukommelse.

4. Thi det er umuligt, at Blod af Oxne og Bukke kan borttage Synder.

5. Derfor siger han, idet han indtræder i Verden: Slagt-Offer og Mad-Offer vilde du ikke, men et Legeme beredte du mig; Ps. 40, 7-9.

6. Brænd-Offere og Synd-Offere havde du ikke Behag i.

7. Da sagde jeg: see, jeg kommer, — der er skrevet om mig i Bogens Rolle, — for at gjøre, Gud! din Villie.

8. Da han først havde sagt: Slagt-Offer og Mad-Offer og Brænd-Offere og Synd-Offere vilde du ikke, havde ei heller Behag i dem, — hvilke frembæres efter Loven, —

9. saa sagde han: see, jeg kommer, for at gjøre, Gud! din Villie. Han ophæver det Første, for at sætte det Andet.

10. Ved hvilken Villie vi ere helliggjorte formedelst JEsu Christi Legemes Offrelse den ene Gang. v. 14.

11. Og hver Præst staaer daglig for at tjene, og for at offre mange Gange de samme Offere, hvilke aldrig kunne borttage Synder; v. 1.

12. men han, der han havde offret eet Offer for Synderne, sidder han for stedse hos Guds høire Haand; c. 1, 3. 13. c. 8, 1.

13. biende i Øvrigt, indtil hans Fiender blive lagte til en Skammel for hans Fødder. c. 2, 8. Eph. 1, 20.

14. Thi med eet Offer haver han for stedse fuldkommet dem, som helliggjøres.
c. 9, 12. 26.

15. Men (herom) vidner ogsaa den Hellig Aand for os; thi efter først at have sagt:

16. denne er den Pagt, som jeg vil gjøre med dem efter disse Dage, siger HErren: jeg vil give mine Love i deres Hjerter, og skrive dem i deres Sind;
Jer. 31, 33 fgg. Rom. 11, 27. Joh. 6, 45.

17. (da siger han:) og jeg vil ikke mere ihukomme deres Synder og deres Overtrædelser.

18. Men hvor der er Forladelse for disse, der behøves ikke mere Offer for Synden.

19. Efterdi vi da, Brødre! ved JEsu Blod have Frimodighed til at indgaae i Helligdommen, c. 4, 16. Joh. 10, 9.
Eph. 2, 13. 18.

20. hvortil han indviede os en ny og levende Vei igjennem Forhænget, det er, hans Kjød; c. 9, 8. Joh. 14, 6.

21. og efterdi vi have en stor Præst over Guds Huus: c. 4, 14.

22. da lader os træde frem med et sandru Hjerte, i Troens fulde Forvisning, ved Bestænkelsen rensede i Hjerterne fra en ond Samvittighed, og aftoede paa Legemet med reent Vand. c. 4, 16. Eph. 3, 12.
c. 5, 26. Tit. 3, 5.

23. Lader os holde fast ved Haabets urokkelige Bekjendelse, thi han er trofast, som gav Forjættelsen; c. 4, 14. 1 Cor. 1, 9.
1 Thess. 5, 24.

24. og lader os give Agt paa hverandre, saa vi opmuntre hverandre til Kjærlighed og gode Gjerninger,

25. og ikke forlade vor egen Forsamling, som Nogle have for Skik, men formane hverandre; og det saa meget des mere, som I see, at Dagen nærmer sig.
Col. 3, 16. 1 Cor. 10, 11.

26. Thi synde vi med Villie, efter at have annammet Sandhedens Erkjendelse, er der ikke Offer mere tilbage for Synden, Matth. 12, 31 fg.

27. men en frygtelig Forventelse af Dommen, og en brændende Nidkjærhed, som skal fortære de Gjenstridige.

28. Naar Nogen haver brudt Mose Lov, døer han uden Barmhjertighed efter to eller tre Vidners Udsagn. 5 Mos. 17, 6 fg.

29. Hvor meget værre Straf, mene I, at den skal agtes værd, som haver traadt Guds Søn med Fødder, og ringeagtet Pagtens Blod, hvormed han var helliget, og forhaanet Naadens Aand!
c. 2, 3. c. 12, 25. Luc. 22, 20. 1 Cor. 11, 25.

30. Thi vi kjende den, som haver sagt: mig hører Hevnen til, jeg vil betale, siger HErren. Og atter: HErren skal dømme sit Folk. 5 Mos. 32, 35. 36.

31. Det er forfærdeligt at falde i den levende Guds Hænder.

32. Men kommer de forrige Dage ihu, i hvilke I, efter at I vare blevne

Ebr. 6, 12.

37. Thi der er endnu kun en saare liden Stund, indtil den kommer, der skal komme, og han skal ikke tøve.

38. Men den Retfærdige af Troen skal leve; og dersom Nogen unddrager sig, haver min Sjel ikke Behag i ham.

Hab. 2, 4. Rom. 1, 17.

39. Men vi ere ikke af dem, som unddrage sig til deres Fordærvelse, men af dem, som troe til Sjelens Frelse.

11. Capitel.

Troens Væsen og Virkning, 1-3. Exempler derpaa var Abel, Enoch, Noah, 4-7. Abraham, Sara, Isak, Jakob, Joseph, 8-22. Amram, Moses, Josva, Rahab, 23-31. og Andre, hvilke troede paa Forjættelserne, skjøndt de ikke bleve opfyldte til deres Tid, 32-40.

1. Men Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbeviisning om det, som ikke sees. Rom. 8, 38. 39.

1 Cor. 2, 9.

2. Ved den fik derfor de Gamle godt Vidnesbyrd.

3. Ved Troe forstaae vi, at Verden er bleven beredt ved Guds Ord, saa at de Ting, som sees, ere blevne til af dem, der

(og) til hvem der var sagt: i Isak skal
ı fremkaldes dig ; 1 Mos. 21, 12.
Rom. 9, 7.

thi han betænkte, at Gud var mæg-
ıdog til at opreise fra de Døde, og i
ghed dermed fik han ham ogsaa til-

Formedelst Troe om det Tilkommen-
lsignede Isak Jakob og Esau.
1 Mos. 27, 28. 29. 39. 40.

Formedelst Troe velsignede Jakob,
an døde, hver af Josephs Sønner, og
b, (bøiende sig) over Knappen af sin
ı. 1 Mos. 48, 15. 16. c. 47, 31.

Formedelst Troe erindrede Joseph,
an døde, Israels Børns Udgang, og
Befaling om sine Been.
1 Mos. 50, 24. 25.

Formedelst Troe blev Moses, der
var født, skjult tre Maaneder af sine
eldre, fordi de saae, at Barnet var
gt; og de frygtede ikke for Kongens
lling. 2 Mos. 2, 2. Ap. G. 7, 20. 21.
c. 5, 29.

Formedelst Troe negtede Moses, der
var bleven stor, at kaldes Pharaos
ters Søn, Matth. 22, 31-33.
2 Mos. 2, 11. 12.

og valgte heller at lide Ondt med
s Folk, end at have Syndens timelige
else,

da han agtede Christi Forsmædelse
større Rigdom, end Ægyptens Liggen-
; thi han saae hen til Belønningen.

. Formedelst Troe forlod han Ægypten,
ygtede ikke for Kongens Vrede; thi han
t hardt ved den Usynlige, som om han
ham. 2 Mos. 12, 41. Joh. 20, 29.

. Formedelst Troe anordnede han
sken og Blods-Bestænkelsen, at den,
ødelagde de Førstefødte, skulde ikke
dem. 2 Mos. 12, 18-23.

. Formedelst Troe gik de igjennem det
Hav, som igjennem tort Land; men
Egypterne forsøgte det samme, drukne-
e. 4 Mos. 14, 22-28.

. Formedelst Troe faldt Jerichos
re, efterat de vare omringede i syv
ge. Jos. 6, 20.

. Formedelst Troe omkom ikke Skjø-
Rahab med de Vantroe; thi hun
de annammet Speiderne med Fred.
Jos. 6, 25.

. Dog hvi taler jeg mere? Tiden vilde
ttes mig, hvis jeg fortalte om Gideon

og Barak og Samson og Jephthah, om
David og Samuel og Propheterne,
Dom. 6, 11. c. 4, 6. c. 13, 24. c. 11, 1.
1 Sam. 13, 14. c. 1, 20.

33. hvilke formedelst Troe overvandt
Riger, øvede Retfærdighed, erholdt For-
jættelserne, stoppede Løvers Mund,
2 Sam. 8, 2. 3. c. 7, 12. Ebr. 10, 36.
Dom. 14, 6. Dan. 6, 23.

34. slukte Ildens Kraft, undflyede Sværdets
Od, fik Kræfter igjen efter Skrøbelig-
hed, bleve vældige i Krigen, bragte Fien-
ders Leire til at vige. Dan. 3, 25.
1 Sam. 19, 10. 12. 2 Kong. 20, 7. Dom. 7, 11. 20.
1 Sam. 14, 6-23.

35. Qvinder fik deres Døde igjen, der
opstode. Andre bleve udspilede til Plin-
sel, da de ikke modtoge Befrielsen, for
at de maatte erholde en herligere Opstan-
delse. 1 Kong. 17, 23. 2 Kong. 4, 36.

36. Andre prøvede Bespottelser og
Hudstrygelser, tilmed Lænker og Fæng-
sel; Jer. 20, 2.

37. de bleve stenede, gjennemsaugede,
fristede, henrettede med Sværd, gik om-
kring i Faare- og Gede-Skind, lidende
Mangel, betrængte, mishandlede,
1 Kong. 21, 13. 2 Kong. 1, 8. 1 Cor. 4, 11.

38. — Verden var dem ikke værd, —
omvankende i Ørkener, og paa Bjerge, og
i Jordens Huler og Kløfter.

39. Og disse Alle, endog de havde godt
Vidnesbyrd formedelst deres Troe, naaede
ikke Forjættelsen; v. 2.

40. efterdi Gud forud havde udseet no-
get Bedre for os, at de ikke skulde fuld-
kommes uden os.

12. Capitel.

Han formaner dem til at stride og lide efter alle Troendes og JEsu Exempel til deres eget Gavn, 1-11. De skulle gaae frem med sikkre Trin, søge Fred og Hellighed, see til, at de ikke miste Naaden, 12-17. thi de vare ikke komne til Sinai, men til Zions Bjerg, og til stor Herlighed, 18-24. hvorfor de des mere burde frygte for Guds retfærdige Vrede, 25-29.

1. Derfor lader og os, efterdi vi have
en saadan Skare af Vidner omkring os,
aflægge al Byrde, og Synden, som lette-
lig besnærer os, og med Taalmodighed
løbe i den os foresatte Kamp; 1 Pet 2, 1.
Rom. 12, 12. 1 Cor. 9, 24. Ebr. 10, 36.

2. idet vi see hen til Troens Begynder
og Fuldkommer JEsum, hvilken, istedet
for den Glæde, han havde for sig, led
taalmodigen Korset, idet han foragted

antaget sig.

7. Dersom I lide Revselse, handler Gud med eder, som med Børn; thi hvo er den Søn, som Faderen ikke revser?

8. Men dersom I ere uden Revselse, i hvilken Alle ere blevne deelagtige, da ere I uægte, og ikke Børn.

9. Have vi tilmed havt vore kjødelige Fædre til Optugtere, og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være den Aandernes Fader underdanige, og leve?

10. Thi hine revsede os for faa Dage efter deres Tykke, men han (revser os) til Nytte, paa det vi skulle blive deelagtige i hans Hellighed.

11. Men al Revselse synes, imedens den er nærværende, ikke at være til Glæde, men til Bedrøvelse; men siden giver den igjen dem, som ved den ere øvede, Retfærdigheds salige Frugt.

12. Derfor retter de hængende Hænder og de afmægtige Knæe,

13. og gjører sikkre Trin med eders Fødder, at ikke det Halte skal drages (mere) af Lave, men snarere helbredes.

14. Stræber efter Fred med Alle, og efter Hellighed, uden hvilken Ingen skal

som er altid den samme, og det rette Offer, hvis
Forsmædelse vi skulle bære, 7-15. De skulle gjøre
vel, adlyde deres Lærere, og bede for ham, 16-22.
Han giver Efterretning om Timotheus, hilser dem,
og ønsker dem Naade, 23-25.

1. Lader Broder-Kjærligheden blive ved!
Rom. 12, 10. 1 Pet. 1, 22.
2. Glemmer ikke Gjestfrihed; thi ved
den have Nogle, uden at vide det, herber-
geret Engle. Rom. 12, 13. 1 Pet. 4, 9.
1 Mos. 18, 3. c. 19, 2. 3.
3. Kommer de Bundne ihu, som selv
medbundne; dem, der lide Ondt, som de,
der og selv ere i Legemet.
Matth. 25, 36. Rom. 12, 15. Col. 4, 18.
4. Ægteskabet være hæderligt hos Alle,
og Ægtesengen ubesmittet; men Skjør-
levnere og Hoerkarle skal Gud dømme.
1 Cor. 6, 9. 10.
5. (Ederes) Vandel være uden Penge-
gjerrighed, saa at I nøies med det, I have;
thi han haver selv sagt: jeg vil ingen-
lunde slippe dig, og ingenlunde forlade dig;
1 Tim. 6, 6-10. Matth. 6, 25. 34. Jos. 1, 5.
6. saa at vi kunne sige med frit Mod:
HErren er min Hjælper, og jeg vil ikke
frygte; hvad kan et Menneske gjøre mig?
Ps. 56, 5. 12.
7. Kommer eders Veiledere ihu, som have
forkyndt eder det Guds Ord! og naar I
betragte Udgangen af deres Vandel, da
efterfølger deres Troe. v. 17.
1 Cor. 4, 16. c. 11, 1.
8. JEsus Christus er i Gaar og i Dag
den Samme, ja til evig Tid. Aab. 1, 18.
9. Lader eder ikke omdrive af de man-
gehaande og fremmede Lærdomme; thi
det er godt, at Hjertet styrkes ved Naaden,
ikke ved Mad, hvoraf de ingen Nytte have
havt, som holdt sig dertil. Matth. 24, 4.
Rom. 16, 17. Eph. 4, 14. Joh. 6, 27.
Rom. 14, 17.
10. Vi have et Alter, af hvilket de ikke
have Ret at æde, som tjene ved Taberna-
klet.
11. Thi de Dyr, hvis Blod indbæres ved
den Ypperste-Præst i Helligdommen for
Synden, deres Kroppe opbrændes udenfor
Leiren. 3 Mos. 4, 5. 12. 21.
12. Hvorfor JEsus og leed udenfor Por-
ten, at han skulde hellige Folket ved sit
Blod. Joh. 19, 17. 18.
13. Derfor lader os gaae ud til ham
udenfor Leiren, idet vi bære hans For-
smædelse;
14. thi vi have her ikke en blivende Stad,
men søge efter den tilkommende.
Phil. 3, 20. 1 Pet. 2, 11.
15. Lader os da altid ved ham frembære
Gud Lov-Offer, det er, en Frugt af Læ-
ber, som bekjende hans Navn. 1 Pet. 2, 5.
16. Men glemmer ikke at gjøre vel og
at meddele; thi saadanne Offere behage
Gud vel. 2 Cor. 9, 12. Phil. 4, 18.
17. Adlyder eders Veiledere, og værer
dem hørige; thi de vaage over eders
Sjele, som de, der skulle gjøre Regnskab, at
de kunne gjøre dette med Glæde, og ikke
sukkende, thi dette er eder ikke gavnligt.
Phil. 2, 29. 1 Thess. 5, 12. 1 Pet. 5, 5.
18. Beder for os; thi vi fortroste os til,
at have en god Samvittighed, som de,
der ville omgaaes vel i alle Ting.
Eph. 6, 18. 19. 2 Cor. 1, 12.
19. Og jeg formaner eder des mere til
at gjøre dette, paa det jeg des snarere kan
gives eder igjen.
20. Men Fredens Gud, som ved en evig
Pagts Blod førte op fra de Døde den store
Faarenes Hyrde, vor HErre JEsum,
Ap. G. 2, 24. Joh. 10, 11.
21. han gjøre eder skikkede til al god
Gjerning, saa at I gjøre hans Villie, og
han virke i eder det, som er velbehageligt
for ham selv, ved JEsum Christum; ham
være Ære i al Evighed! Amen.
2 Cor. 3, 5. Phil. 2, 13. 2 Tim. 4, 18.
22. Jeg beder eder, Brødre! fordrager
dette Formanings-Ord; thi jeg haver og
korteligen skrevet eder til.
23. Vider, at Broderen Timotheus er
given løs, med hvem jeg vil see eder, der-
som han kommer snart.
24. Hilser alle eders Veiledere, og alle
de Hellige. De af Italien hilse eder.
25. Naade være med eder Alle! Amen!
Tit. 3, 15.
[Til de Ebræer blev skrevet fra Italien
med Timotheus.]

St. Jacobi almindelige Brev.

1. Capitel.

Jacobus hilser de Omvendte af de tolv Stammer, for-
maner dem til Glæde i Trængsler, til Bøn og Troe,
1-8, priser de Fornedrede salige fremfor de Rige.
9-12. Fristelse til det Onde er af os selv, men de
gode Gaver ere af Gud, 13-18. Man skal være

gjerne og uden at bebreide, saa ſkal den
gives ham.
6. Men han bede med Troe, Intet tviv-
lende; thi den, ſom tvivler, er ligeſom en
Havs-Bølge, der røres og drives af Vin-
den. Matth.21,22. Joh.14,13. c.15,7.
7. Thi ikke tænke det Menneſke, at han
ſkal faae Noget af HErren.
8. En tveſindet Mand (er) uſtadig i alle
ſine Veie. c. 4, 7.
9. Men en Broder, ſom er ringe, roſe
ſig af ſin Høihed;
10. men den Rige (roſe ſig) af ſin Ring-
hed, thi han ſkal forgaae ſom Græsſets
Blomſter.
11. Thi Solen gik op med Hede, og gjorde
Græsſet visſent, og Blomſtret derpaa faldt
af, og den deilige Skikkelſe, ſom var at ſee
derpaa, blev fordærvet. Saaledes ſkal og
den Rige visne i ſine Veie. 1 Joh. 2, 17.
12. Salig er den Mand, ſom taalmodi-
gen lider Friſtelſer; thi naar han er ble-
ven prøvet, ſkal han faae Livſens Krone,
hvilken HErren haver lovet dem, ſom ham
elſke. Matth. 10, 22. 1 Cor. 9, 52.
2 Tim. 4, 7. 8. 1 Pet. 5, 4. Aab. 2, 10.
13. Ingen ſige, naar han friſtes: jeg

mer ogsaa en Fattig ind i slident
ædebon;
og I fæste Øie paa den, som bærer
skinnende Klædebon, og sige til ham:
sæt dig her hæderligen! og I sige til
Fattige: du, staae der! eller: sid
nede ved min Fodskammel!
gjøre I da ikke (ubillig) Forskjel hos
r selv, og blive Dommere efter onde
ıker?
Hører, mine elskelige Brødre! Haver
d ikke udvalgt dem, som ere fattige i
ne Verden, (til at vorde) rige i Troen,
Arvinger til det Rige, hvilket han ha-
lovet dem, som ham elske?
1 Cor. 1, 26. c. 1, 5. c. 2, 9.
Men I vise Ringeagt mod den Fat-
e! Er det ikke de Rige, som undertrykke
r, og som drage eder for Domstolene?
1 Cor. 11, 22.
. Bespotte de ikke det gode Navn, med
ilket I ere nævnede?
. Dersom I da fuldkomme den ypperste
o, efter Skriften: du skal elske din
este, som dig selv; da gjøre I vel;
3 Mos. 19, 18. Matth. 22, 39.
. men dersom I ansee Personer, gjøre
Synd, og overbevises af Loven som
vertrædere.
0. Thi hvo, som holder den ganske Lov,
n støder an i eet Bud, er bleven skyldig
lle. Matth. 5, 19.
1. Thi den, som sagde: du skal ikke
drive Hoer, sagde ogsaa: du skal ikke
elslaae. Dersom du da ikke bedriver
er, men ihjelslaaer, da er du bleven
vens Overtræder.
2. Taler saaledes, og gjører saaledes,
n de, der skulle dømmes efter Frihedens
v. c. 1, 25.
3. Thi (der skal gaae) en ubarmhjertig
om over den, som ikke gjør Barmhjer-
hed, men Barmhjertighed træder frimo-
g for Dommen. Matth. 5, 7.
c. 18, 35. c. 25, 41. 42.
4. Hvad gavner det, mine Brødre!
n Nogen siger, han haver Troen, men
ver ikke Gjerninger? mon den Troe kan
lse ham? Matth. 5, 16. c. 7, 26.
15. Men dersom en Broder eller Søster
e nøgne, og fattes den daglige Næring,
Luc. 3, 11. 1 Joh. 3, 17. 18.
16. men Nogen af eder siger til dem:
aer bort i Fred, varmer eder, og mætter
er! men I give dem ikke det, som hører
Legemets Nødtørft: hvad Gavn er det?

17. Ligesaa og Troen, dersom den ikke
haver Gjerninger, er den død i sig selv.
v. 26.
18. Men der maatte Nogen sige: du
haver Troen, og jeg haver Gjerninger;
viis mig din Troe af dine Gjerninger, og
jeg vil vise dig min Troe af mine Gjer-
ninger. Gal. 5, 6. Tit. 3, 8.
19. Du troer, at Gud er een; du gjør
vel; Djævlene troe det ogsaa, og skjælve.
Marc 1, 24.
20. Men vil du vide, o du forfængelige
Menneske! at Troen uden Gjerninger er
død?
21. Er ikke vor Fader Abraham retfær-
diggjort ved Gjerninger, der han offrede
sin Søn Isak paa Alteret?
1 Mos. 22, 10. 12.
22. Seer du, at Troen virkede med hans
Gjerninger, og at ved Gjerninger blev
Troen fuldkommet; Rom. 4, 2. 3.
Ebr. 11, 17.
23. og Skriften blev opfyldt, som siger:
men Abraham troede Gud, og det blev
regnet ham til Retfærdighed, og han blev
kaldet Guds Ven. 1 Mos. 15, 6.
2 Krøn. 20, 7.
24. See I nu, at et Menneske retfærdig-
gjøres ved Gjerninger, og ikke ved Troen
alene?
25. Men desligeste og Skjøgen Rahab:
blev hun ikke retfærdiggjort ved Gjernin-
ger, der hun annammede Sendebudene,
og lod dem ud ad en anden Vei?
Jos. 2, 1-21. c. 6, 25. Ebr. 11, 31.
26. Thi ligesom Legemet er dødt uden
Aand, saaledes er og Troen død uden
Gjerninger. v. 17.

3. Capitel.

De skulle ei letteligen tage sig for at være Andres Lærere; thi Tungen betvinges vanskeligen, og misbruges ofte, 1-12. Den rette Viisdom viser sig i Sagtmodighed, er uden Nid og Trætte, og bærer gode Frugter, 13-18.

1. Mine Brødre! ikke Mange (af eder)
blive Lærere, efterdi I vide, at vi skulle
faae større Ansvar!
2. Thi vi støde Alle an i mange Ting;
dersom Nogen ikke støder an i sin Tale,
denne er en fuldkommen Mand, istand til
og at holde det ganske Legeme i Tømme.
1 Joh. 1, 8. Matth. 12, 37. 1 Pet. 3, 10.
3. See, vi lægge Bidsler i Hestenes Mun-
de, at de skulle adlyde os, og vi vende deres
ganske Legeme.
4. See, ogsaa Skibene, endog de ere
saa store, og drives af stærke Vinde, ven-

9. Med den velsigne vi Gud og Faderen, og med den forbande vi Menneskene, som ere gjorte efter Guds Lignelse.

10. Af den samme Mund udgaaer Velsignelse og Forbandelse. Mine Brødre! dette bør ikke saa at skee.

11. Mon en Kilde kan udgyde af det samme Væld sødt Vand, og beeskt?

12. Mon et Figentræe, mine Brødre! kan give Oliver, eller et Viintræe Figen? Saa kan ingen Kilde give salt og sødt Vand. Matth. 7, 16.

13. Hvo er viis og forstandig iblandt eder? han vise ved god Omgjængelse sine Gjerninger i viis Sagtmodighed.

Eph. 5, 9. 15.

14. Men have I beesk Nid og Kivagtighed i eders Hjerter, da roser eder ikke, eller lyver mod Sandheden. Eph. 4, 31.

1 Joh. 4, 20.

15. Dette er ikke den Viisdom, som kommer ovenfra ned, men en jordisk, sandselig, djævelsk; 1 Cor. 2, 6. 7.

16. thi hvor Nid og Trætte er, der er Forvirring og al ond Handel.

1 Cor. 3, 3. Gal. 5, 20.

17. Men den Viisdom herovenfra er først reen, dernæst fredsommelig, billig

15. I det Sted I skulde sige: dersom
HErren vil, og vi leve, da ville vi gjøre
dette eller det. Ap.G.18,21. 1Cor.4,19.
16. Men nu rose I eder i eders Over-
mod: al saadan Roes er ond. 1Cor.5,6.
17. Derfor, hvo, som veed at gjøre
Godt, og gjør det ikke, ham er det Synd.
Luc. 12, 27. Joh. 9, 41. Rom. 2, 21-23.

5. Capitel.

De Rige bør ei hovmode sig af deres Rigdom, og ei forholde Daglønnerne deres Løn, 1-4. ei leve i Vellyst, ei fordømme den Retfærdige, 5. 6. Man skal være langmodig, ikke hevngjerrig, men taalmodig i Lidelse efter de Helliges Exempel, 7-11. ikke sværge, men bede, og lade bede for sig, 12-15. bekiende Synderne for hverandre, 16-18. og omvende de Vildfarende, 19. 20.

1. Velan nu, I Rige! græder og hyler
over de Elendigheder, som komme over
eder! Luc. 6, 24. 1 Tim. 6, 9.
2. Eders Rigdom er raadnet, og eders
Klæder ere møædte; Matth. 6, 19.
3. eders Guld og Sølv er forrustet, og
deres Rust skal være til Vidnesbyrd imod
eder, og æde eders Kjød som en Ild; I
have samlet Liggendefæ i de sidste Dage.
Rom. 2, 5.
4. See! Arbeidernes Løn, som høstede
eders Marker, hvilken er bleven forholdt
af eder, skriger, og Høstfolkenes Raab ere
komne ind for den HErre Zebaoths Øren.
5. I levede kræseligen paa Jorden, og
vare vellystige; I gjorde eders Hjerter til-
gode som paa en Slagtedag.
Luc. 16, 19. 25.
6. I fordømte, I dræbte den Retfærdige;
han staaer eder ikke imod. Matth. 5, 39.
7. Derfor værer taalmodige, Brødre!
indtil HErrens Tilkommelse. See! Bon-
den forventer Jordens dyrebare Frugt, og
bier taalmodig efter den, indtil den faaer
tidlig Regn og sildig Regn.
Luc. 21, 19. Ebr. 10, 36.
8. Værer I og taalmodige, styrker eders
Hjerter; thi HErrens Tilkommelse er
nær. 1 Cor. 10, 11. Phil. 4, 5.
9. Sukker ikke mod hverandre, Brødre!
at I ikke skulle fordømmes! see! Dom-
meren staaer for Døren. Matth.24,33.
10. Mine Brødre! tager Propheterne,
hvilke have talet i HErrens Navn, til Ex-
empel paa at lide Ondt, og være taalmo-
dige. Matth. 5, 12.
11. See! vi prise dem salige, som taal-
modigen lide. I have hørt Jobs Taalmo-
dighed, og vide Udfaldet fra HErren; thi
HErren er saare miskundelig og forbar-
mende. Matth. 5, 11. Job 1, 21. 22.
12. Men for Alting, mine Brødre!
sværger ikke, hverken ved Himmelen, eller
ved Jorden, eller nogen anden Eed; men
eders Ja være Ja, og Nei være Nei, at I
ikke skulle falde under Dommen.
Matth. 5, 34 fgg. 2 Cor. 1, 17. 18.
13. Lider Nogen blandt eder Ondt, han
bede; er Nogen vel tilmode, han synge.
Eph. 5, 19. Col. 3, 16.
14. Er Nogen iblandt eder syg, han
kalde til sig de Ældste af Menigheden, og
de skulle bede over ham, og salve ham med
Olie i HErrens Navn; Marc. 6, 13.
c. 16, 18.
15. og Troens Bøn skal frelse den Syge,
og HErren skal opreise ham, og haver han
begaaet Synder, skulle de forlades ham.
16. Bekjender Overtrædelserne for hver-
andre, og beder for hverandre, at I kunne
læges; en Retfærdigs Bøn formaaer
Meget, naar den er alvorlig. 2Thess.3,1.
17. Elias var et Menneske, lige Vilkaar
undergiven med os, og han bad en Bøn,
at det skulde ikke regne; og det regnede
ikke paa Jorden i tre Aar og sex Maane-
der. Ap. G. 14, 15. 1 Kong. 17, 1.
18. Og han bad atter, og Himmelen
gav Regn, og Jorden gav sin Frugt.
1 Kong. 18, 41 fgg.
19. Brødre! dersom En iblandt eder er
faren vild fra Sandheden, og Nogen om-
vender ham, Matth. 18, 15. Gal. 6, 1.
1 Thess. 5, 14.
20. han vide, at hvo, som omvender en
Synder fra hans Veis Vildfarelse, han
frelser en Sjel fra Døden, og skjuler Syn-
ders Mangfoldighed. 1 Pet. 4, 8.

St. Petri første almindelige Brev.

1. Capitel.

Petrus ønsker de Udvalgte i Asien Naade, 1. 2. priser Gud for deres Igjenfødelse til et levende Haab, 3-9. lærer, at Propheterne have randsaget, ja Englene ønsket, at gjennemskue denne Saliggjørelse, 10-12. formaner dem til en stadig Troe, Lydighed, hellig Omgjængelse, reen Kjærlighed, ved Guds Ords Kraft, 13-25.

1. Petrus, JEsu Christi Apostel, til de Udlændinge, som ere adspredte i Pontus, Galatien, Cappadocien, Asien og Bithynien, udvalgte Joh. 7, 35. Jac. 1, 1.

2. efter Gud Faders Forudvidende i Aandens Helliggjørelse til Lydighed, og Renselse ved JEsu Christi Blod: Naade og Fred vorde eder mangfoldig!
Rom. 8, 29. Ebr. 12, 24. 2 Pet. 1, 2. Jud. v. 2.

3. Lovet være Gud og vor HErres JEsu Christi Fader, som efter sin store Barmhjertighed haver igjenfødt os til et levende Haab formedelst JEsu Christi Opstandelse fra de Døde, 2Cor.1,3. Eph.1,3. c.2,4.5.
Joh. 3, 3.

4. til en uforkrænkelig og ubesmittelig og uforvisnelig Arv, som er bevaret i Himlene til eder, c.5,4. Col.1,5. 2Tim.1,12.

5. hvilke ved Guds Magt bevares formedelst Troen til den Frelse, som er rede til at aabenbares i den sidste Tid:
Col. 3, 4.

6. hvorover I skulle fryde eder, om I og nu en liden Stund, hvis saa skal være, bedrøves i adskillige Fristelser, c.4,12.13.
Rom. 5, 3. 2 Cor. 4, 17.

7. paa det eders prøvede Troe, — som er meget dyrebarere, end det forgjængelige Guld, hvilket dog prøves ved Ilden, — maa befindes til Lov og Priis og Ære i JEsu Christi Aabenbarelse; Jac. 1, 3.
1 Cor. 3, 13. 1 Pet. 4, 12. Col. 3, 4.

8. hvem I ikke have kjendt, og dog elske; hvem I nu ikke see, men dog troe paa, og fryde eder med uudsigelig og forherliget Glæde, 2Cor.5,7. Ebr.11,27. 1Joh.4,20.

9. opnaaende Maalet for eders Troe, Sjelenes Frelse.

10. Om hvilken Frelse Propheterne have gransket og randsaget, de, som have spaaet om den Naade, eder (skulde vederfares), Matth. 13, 17.

11. idet de randsagede, til hvilken eller hvordan en Tid Christi Aand, som var i dem, henviste, da den forud vidnede om Christi Lidelser og den derpaa følgende Herlighed; 2 Pet. 1, 21. Luc. 24, 26.

12. thi det var dem aabenbaret, at de tjente ikke sig selv, men os, i dette, som nu er blevet eder kundgjort af dem, der have forkyndt eder Evangelium formedelst den Hellig Aand, som blev sendt af Himmelen; hvilke Ting Englene begjere at gjennemskue. Ebr. 11, 13. 39. Ap. G. 2, 4.
Eph 3, 10.

13. Derfor omgjorder eders Sinds Lænder, værer ædrue, og sætter eders Haab aldeles til den Naade, som bliver eder til Deel i JEsu Christi Aabenbarelse.
Luc.12,35. Eph.6,14. Luc.21,34. Rom.13,13.

14. Som lydige Børn, skikker eder ikke efter de forrige Lyster i eders Vankundighed; Eph.5,1. Rom.12,2. Ap.G.17,30.

15. men vorder, efter den Hellige, som eder kaldte, ogsaa I hellige i al Omgjængelse! 2Tim.1,9. Matth.5,48. Luc.1,75.
2 Cor. 7, 1.

16. Derfor er der skrevet: vorder hellige; thi jeg er hellig. 3 Mos. 19, 2.

17. Og dersom I paakalde ham som Fader, der dømmer uden Persons Anseelse efter Enhvers Gjerning, da omgaaes med Frygt i eders Udlændigheds Tid,
Matth. 6, 9. 2 Cor. 5, 6. Phil. 2, 12.

18. vidende, at I ikke med forkrænkelige Ting, Sølv eller Guld, ere forløste fra eders forfængelige Omgjængelse, som Fædrene have overantvordet eder,
1 Cor. 6, 20. c. 7, 23.

19. men med Christi dyrebare Blod, som et ustraffeligt og lydeløst Lams,
Ap. G. 20, 28. Ebr. 9, 12. 14. Aab. 1, 5. c. 5, 9.
Joh. 1, 29, 36. Ebr. 7, 26.

20. som vel forud var bestemt, før Verdens Grundvold blev lagt, men blev aabenbaret i disse sidste Tider, for eder,
Rom. 16, 25. Eph. 1, 9. c. 3, 9. Gal. 4, 4.

21. som formedelst ham troe paa Gud, der opreiste ham fra de Døde, og gav ham Herlighed, saa at eders Troe og Haab maa være til Gud. Ap. G. 2, 24. Phil. 2, 9.

22. Renser eders Sjele i Sandheds Lydighed formedelst Aanden til uskrømtet Broderkjærlighed, og elsker hverandre inderligen af et reent Hjerte, Jac. 4, 8.
Rom. 12, 10. Ebr. 13, 1. 1 Tim. 1, 5.

23. I, som ere igjenfødte, ikke af forkrænkelig, men uforkrænkelig Sæd, ved Guds Ord, som lever, og bliver evindeligen! Joh.1,13. Jac.1,18. 1Joh.3,9.

24. Thi alt Kjød er som Græs, og al Menneskets Herlighed som Græssets Blomster: Græsset visner, og Blomsteret derpaa falder af; Es. 40, 6-8. Jac. 1, 10. 11.

25. men HErrens Ord bliver evindeligen; men dette er det Ord, som ved Evangelium er forkyndt for eder. Matth. 5, 18.
Luc. 21, 33.

2. Capitel.

De skulle aflægge det Onde, og hige efter HErrens Ord. Christus er Hjørnestenen, paa hvilken de Troende bygges til et aandeligt Huus, 1-10. De [illegible]

ustraffelige mod Alle, 11-17. Tjenere skulle være underdanige, og lide Uret med Taalmodighed efter Christi Exempel, 18-25.

1. Derfor aflægger al Ondskab, og al Svig, og Hyklerie, og Avind, og al Bagtalelse; Eph.4,22-25. Col.3,8. Ebr.12,1.
w w Jac. 1, 21. ww
2. og higer som nyfødte Børn efter den aandelige, uforfalskede Melk, at I kunne voxe ved den; Matth.18,3. 1Cor.14,20.
ww Ebr. 5, 13. ww
3. dersom I ellers have smagt, at HErren er god.
4. Kommer til ham, den levende Steen, der vel blev forskudt af Menneskene, men er udvalgt og dyrebar for Gud; Eph.2,20.
Matth. 21, 42.
5. og vorder selv, som levende Stene, opbyggede (til) et aandeligt Huus, (til) et helligt Præstedom, for at frembære aandelige Offere, (der ere) velbehagelige for Gud ved Jesum Christum.
w—— Eph. 2, 21. Rom. 12, 1. w
6. Derfor hedder det og i Skriften: see, jeg sætter i Zion en Hoved-Hjørnesteen, som er udvalgt og dyrebar; og hvo, som troer paa ham, skal ingenlunde beskjæmmes. Es. 28, 16. Rom. 9, 33.
7. Eder altsaa, som troe, tilkommer denne Ære; men for de Vantroe er denne Steen, hvilken Bygningsmændene forskjøde, bleven til en Hoved-Hjørnesteen, og en Anstødssteen, og en Forargelses Klippe; Ap. G. 4, 11. Luc. 2, 34.
8. hvilke støde an, idet de ikke troe Ordet, hvortil de og vare bestemte.
9. Men I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedom, et helligt Folk, et Folk til Eiendom, at I skulle forkynde hans Dyder, som kaldte eder fra Mørket til sit underfulde Lys; Aab. 5, 10. c. 20, 6.
x Tit. 2, 14. Col. 1, 13. x
10. I, som fordum ikke vare et Folk, men nu ere Guds Folk; som ikke havde erholdt Barmhjertighed, men nu have fundet Barmhjertighed. Hos.2,23. Rom.9,25.
11. I Elskelige! jeg formaner eder som Fremmede og Udlændinge, at I holde eder fra kjødelige Lyster, som stride imod Sjelen, Ebr.11,13. c.13,14. Rom.13,14.
12. og lade eders Omgjængelse iblandt Hedningerne være god, saa at de, idet de bagtale eder som Misdædere, kunne see eders gode Gjerninger, og formedelst dem prise Gud paa Besøgelsens Dag.
Rom. 12, 17. Phil. 2, 15. Tit. 2, 8.
1 Pet. 3, 16. Matth. 5, 16.
13. Værer derfor al menneskelig Orden underdanige for HErrens Skyld; være sig en Konge, som den Ypperste,
Rom. 13. 1 følg. Tit. 3, 1.
14. eller Befalingsmænd, som de, der sendes af ham til Straf over Misdæderne, men dem til Roes, som gjøre Godt.
15. Thi saaledes er det Guds Villie, at I, ved at gjøre det Gode, skulle bringe de daarlige Menneskers Vankundighed til at tie; Tit. 2, 8.
16. som de, der ere frie, dog ikke som de, der have Friheden til Ondskabs Skjul, men som Guds Tjenere. Joh. 8, 32.
1Cor.7,22. c.8,9. Gal.5,1.13. 2Pet.2,19.
17. Ærer Alle; elsker Broderskabet; frygter Gud; ærer Kongen!
Rom.12,10. Phil.2,3. 2Pet.1,7. Matth. 22,21.
18. I Tjenere! værer (eders) Herrer underdanige i al Ærefrygt; ikke alene de gode og billige, men ogsaa de vrangvillige. Eph. 6, 5. Tit. 2, 9.
19. Thi dette (finder) Naade, dersom Nogen af Samvittighed for Gud finder sig i Gjenvordigheder, naar han lider uretfærdigen. Matth. 5, 10.
20. Thi hvad er det for en Roes, dersom I, naar I synde, og blive slagne, lide taalmodigen? Men dersom I, naar I gjøre Godt, og lide derfor, ere taalmodige, dette (finder) Naade for Gud.
c. 3, 14. 17. c. 4, 14.
21. Thi dertil ere I kaldte, efterdi Christus haver og lidt for os, efterladende os et Exempel, at I skulle efterfølge hans Fodspor: c. 3, 18. Matth. 11, 29.
c. 16, 24. 1 Joh. 2, 6.
22. han, som ikke haver gjort Synd; der blev og ikke funden Svig i hans Mund; Joh. 8, 46. 2 Cor. 5, 21.
23. som ikke skjendte igjen, der han blev overskjendt, ikke truede, der han leed, men overgav det til ham, som dømmer retfærdigen; Joh. 8, 48. 49. 1 Pet. 3, 9.
24. han, som selv bar vore Synder paa sit Legeme, paa Træet, paa det vi, afdøde fra Synden, skulle leve i Retfærdighed; han, ved hvis Saar I ere lægte.
Rom. 6, 2. 11. c. 7, 6.
25. Thi I vare som vildfarende Faar, men ere nu omvendte til eders Sjeles Hyrde og Tilsynsmand. Luc. 15, 4.
Joh. 10, 11. Ebr. 13, 20.

3. Capitel.

Om Qvindernes Lydighed og rette Prydelse; og om Mændenes Pligt, 1-7. De skulle alle beflitte sig paa Kjærlighed, Enighed, Sagtmodighed, og gjøre det

Gud.

5. Thi saaledes prydede og fordum de hellige Qvinder sig, som haabede paa Gud, og vare deres egne Mænd underdanige;

6. som Sara var Abraham lydig og kaldte ham Herre; og hendes Børn ere I blevne, dersom I gjøre Godt, og ikke frygte for nogen Rædsel. 1 Mos. 18, 12.

7. Desligeste skulle I Mænd leve med eders Hustruer, som med den svagere Deel, med Forstand, og bevise dem Ære, da de ogsaa ere Medarvinger til Livets Naadegave; paa det eders Bønner ikke skulle forhindres. 1 Cor 7,3. Eph. 5,25.

8. Men endeligen værer alle ligesindede, medlidende, kjærlige mod Brødrene, barmhjertige, velvillige; Rom. 12, 16. c. 15, 5. 1 Cor. 1, 10. Luc. 6, 36.

9. betaler ikke Ondt med Ondt, eller Skjelds-Ord med Skjelds-Ord, men tvertimod velsigner, vidende, at I dertil ere kaldte, at I skulle arve Velsignelse.
Matth. 5, 39. Rom. 12, 17. 1 Thess. 5, 15. Matth. 25, 34.

10. Thi den, som vil elske Livet, og see gode Dage, skal stille sin Tunge fra Ondt og sine Læber, at de ikke tale Svig;

r, Fylderie, Fraadserie, Drukkenskab og
ilbørlig Afgudsdyrkelse; Eph.4,17.18.
l. hvorover de forundre sig, at I ikke
be med til den samme frække Ryggesløs-
b og de bespotte (eder);
5. men de skulle gjøre ham Regnskab,
m er rede til at dømme Levende og Dø-
. 2Cor.5,10. Ap.G.10,42. 2Tim.4,1.
6. Thi derfor er og Evangelium for-
ndt for de Døde, at de vel skulle døm-
es for Mennesker i Kjød, men leve for
ud i Aand.
7. Men alle Tings Ende nærmer sig.
ærer derfor ædrue og aarvaagne til
onnen. 1 Cor. 10, 11. Phil. 4, 5.
1 Joh. 2, 18. Rom. 13, 13. 1 Pet. 5, 8.
8. Men haver for alle Ting den inder-
je Kjærlighed til hverandre; thi Kjær-
lheden skal skjule Synders Mangfoldig-
d. Jac. 5, 20.
9. Laaner hverandre gjerne Huus uden
nur. Rom.12,13. Ebr.13,2. Phil.2,14.
10. Eftersom Enhver haver faaet en
aadegave, saa tjener hverandre dermed,
m gode Huusholdere over Guds mange-
igs Naade. Rom.12,6. Matth.25,14.
Tit. 1, 7. 1 Cor. 12, 4. Eph. 4, 11.
11. Dersom Nogen taler i Menigheden,
in (tale) som Guds Ord; dersom No-
n tjener deri, (han tjene) som af den
ormue, hvilken Gud forlener, paa det at
ud maa æres i alle Ting formedelst
Esum Christum, hvem Æren og Mag-
n tilkommer i al Evighed! Amen.
Rom. 12, 6 fg. 2 Cor. 2, 17. 1 Pet. 5, 11.
12. I Elskelige! forundrer eder ikke over
n Ildprøve, som kommer over eder til
i Prøvelse, som om der hændtes eder no-
t Underligt. Jac. 1, 2. 1 Cor. 3, 13.
13. Men som I ere deelagtige i Christi
delser, saa glæder eder, at I og ved hans
erligheds Aabenbarelse skulle glæde og
yde eder. Matth. 5, 10. Ap. G. 5, 41.
Rom. 8, 17. 2 Cor. 4, 10. Phil. 3, 10.
14. Dersom I forhaanes for Christi
avns Skyld, ere I salige, thi Herlighe-
ns og Guds Aand hviler paa eder; hos
ine bespottes den vel, men hos eder her-
iggjøres den. c. 2, 20. Matth. 5, 11.
15. Thi ingen af eder lide som Morder,
er Tyv, eller Misdæder, eller som den,
r trænger sig ind i en fremmed Bestil-
ig; 2 Thess. 4, 11.
16. men lider han som en Christen, da
mme han sig ikke, men ære Gud derfor.
Joh 21, 19.
17. Thi det er Tiden, at Dommen skal
begynde fra Guds Huus; men (begynder
den) først fra os, hvad Ende vil det faae
med dem, som ikke troe Guds Evangeli-
um?
18. Og dersom den Retfærdige neppeli-
gen frelses, hvor vil den Ugudelige og
Synderen komme frem? Luc. 23, 31.
19. Derfor skulle og de, som lide efter
Guds Villie, anbefale ham, som en tro-
fast Skaber, deres Sjele ved at gjøre
Godt. Luc. 23, 46.

5. Capitel.

Apostelen formaner Lærerne, 1-4. de Unge og alle Andre, meest til Ydmyghed, Troe paa Gud, og at imodstaae Djævelen, 5-9. Han beder, at Gud vil bevare dem, 10. 11. giver tilkjende, hvorfor han har skrevet, hilser, ønsker dem Fred, 12-14.

1. De Ældste iblandt eder formaner
jeg, som en Med-Ældste og et Vidne til
Christi Lidelser, som den, der og har Deel
i Herligheden, der skal aabenbares:
Luc. 24, 48. Ap. G. 1, 9. Rom. 8, 17.
2. vogter den Guds Hjord, som er
iblandt eder, og haver Tilsyn (med den),
ikke tvungne, men frivillig, ikke for slet
Vindings Skyld, men med Redebonhed!
Ap. G. 20, 28. 1 Tim. 3, 1. Tit. 1, 7. 11.
3. ikke som de, der ville herske over (HEr-
rens) Arv, men som de, der blive Mønstre
for Hjorden; 1 Cor. 3, 5. 2 Cor. 1, 24.
Phil. 3, 17. 1 Tim. 4, 12. Tit. 2, 7.
4. og naar da Overhyrden aabenbares,
skulle I erholde Ærens uforvisnelige
Krands. Joh. 10, 11. Ebr. 13, 20.
1 Cor. 9, 25. 2 Tim. 4, 8. Jac. 1, 12. 1 Pet. 1, 4.
5. Desligeste I Unge! værer de Ældste
underdanige; men værer alle hverandre
underdanige, og smykker eder med Ydmyg-
hed; thi Gud staaer de Hoffærdige imod
men de Ydmyge giver han Naade.
Rom. 12, 10. Eph. 5, 21. Phil 2, 3.
Luc. 4, 11. Jac. 4, 6.
6. Derfor ydmyger eder under Guds
vældige Haand, at han maa i (sin) Tid
ophøie eder. Jac. 4, 10.
7. Kaster al eders Sorg paa ham, thi
han haver Omhu for eder. Matth. 6, 25.
Luc. 12, 22.
8. Værer ædrue, vaager; thi eders Mod-
stander Djævelen, gaaer omkring som en
brølende Løve, søgende hvem han kan op-
sluge. Luc.21,36. 1Thess.5,6. Luc.22,31.
9. Staaer ham imod, faste i Troen, ef-
terdi I vide, at de samme Lidelser fuld-
byrdes paa eders Brødre i Verden.
Eph. 4, 27. c. 6, 11. 13. 16. Jac. 4, 7.
10. Men al Naadens Gud, som kaldte os

lærer, hvorledes de skulle bevise deres Troe, og befæste deres Udvælgelse, 5-11. og hvorfor han har villet paaminde dem, 12-15. Det er ikke Fabler, som han har underviist dem om; thi han haver selv seet Christi Herlighed, hvorved Propheternes Ord bekræftes, 16-21.

1. Simon Petrus, JEsu Christi Tjener
og Apostel, til dem, der have faaet samme
Troe, som vi, ved vor Guds og Frelsers,
JEsu Christi Retfærdighed:
2. Naade og Fred vorde eder mangfol-
dig i Guds og JEsu, vor HErres, Er-
kjendelse! 1 Pet. 1, 2. Joh. 17, 3.
3. Saasom hans guddommelige Magt
haver skjenket os alle de Ting, som høre til
Liv og Gudfrygtighed, formedelst Kund-
skaben om ham, som kaldte os ved sin Her-
lighed og Kraft, v.2. 1Pet.2,9. c.5,10.
4. ved hvilke de største og dyrebare For-
jættelser ere os skjenkede, paa det at I ved
disse skulle blive deelagtige i den guddom-
melige Natur, naar I flye den Fordær-
velse, (som) formedelst Begjerlighed (er) i
Verden: Joh.1,12. Gal.3,26.
Joh. 14, 23. Eph. 4, 24. 1 Joh. 3, 2.
5. saa anvender al Flid just herpaa, og
beviser i eders Troe Dyd, men i Dyden

straaler, og Morgenstjernen oprinder i deres Hjerter; 2 Cor. 4, 5. 6. Aab. 2, 28. c. 22, 16.

20. vidende dette først, at ingen Prophetie i Skriften kan udlægges af sig selv. Rom. 12, 6.

21. Thi ingensinde er nogen Prophetie fremført af menneskelig Villie; men de hellige Guds Mænd talede, drevne af den Hellig Aand. 2Tim.3,16. 1Pet.1,11.

2. Capitel.

Apostelen advarer mod falske Propheter, 1-3. lærer, at disse ei skulle undgaae Guds Straf, 4-9. især de, som vandre efter Kjødet, og ere Bespottere, Gjerrige, Wellystige, Forførere, 10-19. Han beskriver deres ulykkalige Tilstand, som lade sig overvinde af det Onde, 20-22.

1. Men der vare og falske Propheter iblandt Folket, ligesom der og iblandt eder skulle komme falske Lærere, som skulle indføre fordærvelige Secter, og negte den HErre, som dem kjøbte; hvilke skulle føre over sig selv en hastig Fordærvelse.
Matth. 24, 11. 1 Tim. 4, 1. 1 Joh. 2, 22. 2 Joh. v. 7.

2. Og Mange skulle efterfølge deres Ryggesløshed, for hvis Skyld Sandhedens Vei skal bespottes. 2 Tim. 4, 3.

3. Og af Gjerrighed skulle de med kunstige Ord søge Vinding af eder: Dommen over dem, alt længe afsagt, skal ikke tøve, og deres Fordærvelse slumrer ikke.

4. Thi dersom Gud ikke sparede de Engle, som syndede, men nedstyrtede dem til Helvede, og overantvordede dem i Mørkets Lænker, at forvares til Dommen; Joh.8,44. Jud.v.6. Aab.20,1fg.

5. og ikke sparede den gamle Verden, men bevarede Noah, Retfærdigheds Prædiker, selv ottende, der han førte Syndfloden over de Ugudeliges Verden;
1 Mos. 6, 1 fgg. 1 Pet. 3, 20.

6. og gjorde Sodomas og Gomorras Stæder til Aske, og fordømte dem til Ødelæggelse, saa han satte dem til et Exempel for dem, som i Fremtiden vilde leve ugudeligen; 1 Mos. 19, 24. Jud. v. 7.

7. og udfriede den retfærdige Loth, som plagedes ved de Ugudeliges uteerlige Omgjængelse; 1 Mos. 19, 29.

8. — thi denne Retfærdige, imedens han boede iblandt dem, ængstede sig Dag fra Dag i sin retfærdige Sjel over de ryggesløse Gjerninger, som han saae og hørte —

9. da veed HErren og at udfrie de Gudfrygtige af Fristelse, men at bevare de Uretfærdige til Dommens Dag, for at straffes; v. 7. 1 Cor. 10, 13.

10. men meest dem, som vandre efter Kjødet, i Besmittelsens Lyster, og foragte Herredømme. Dumdristige, selvraadige bæve de ikke ved at bespotte Værdigheder; Jud. v. 4. 7 fgg.

11. da dog Englene, som ere større i Styrke og Magt, ikke fremføre bespottelig Dom imod dem for HErren.

12. Men disse, som ufornuftige Dyr, sandselige, fødte til at fanges og omkomme, skulle, da de bespotte, hvad de ikke kjende, ødelægges i deres egen Ødelæggelse,

13. og erholde Uretfærdigheds Løn. Wellyst søge de i daglig Overdaadighed; Skampletter og en Skjændsel ere de; de gjøre sig lystige i deres Bedragerier, naar de holde Maaltid med eder.

14. De have Øine fulde af Horerie, som ei lade af fra Synden; de lokke de ubefæstede Sjele; de have et Hjerte øvet i Gjerrighed; (de ere) Forbandelsens Børn.

15. De have forladt den rette Vei, og fare vild, følgende Bileams, Beors (Søns), Vei, der elskede Uretfærdigheds Løn; 4 Mos. 22, 7.

16. men blev overbeviist om sin egen Overtrædelse; det umælende Lastdyr, der talede med menneskelig Røst, forhindrede Prophetens Daarlighed. 4 Mos. 22, 28

17. Disse ere vandløse Kilder, Skyer som drives af Hvirvelvind, for hvilke Mørke og Mulm til evig Tid er bevaret.

18. Thi idet de tale Forfængeligheds stolte Ord, lokke de ved Kjødets Lyster i Uteerligheder dem, som virkeligen vare undflyede fra dem, der vandre i Vildfarelse;

19. idet de love dem Frihed, alligevel de selv ere Forkrænkelighedens Trælle; thi af hvem Nogen er overvunden, dens Træl er han og bleven. Gal. 5, 13. Joh. 8, 34. Rom. 6, 16. 20.

20. Thi dersom de, der have undflyet Verdens Besmittelser ved den HErres og Frelsers JEsu Christi Erkjendelse, igjen lade sig indvikle deri, og overvindes, da er det Sidste med dem bleven værre end det Første. 1 Joh. 2, 16. c. 5, 19.
Matth. 12, 45. Ebr. 6, 4 fg.

21. Thi det havde været dem bedre, at de ikke havde erkjendt Retfærdighedens Vei, end at de, der de erkjendte den, [illegible]

forud ere sagte af de hellige Propheter, og
vort Bud, (vi, som ere) HErrens og Frel-
serens Apostler. c. 1, 15. 19.
3. Vider da først dette, at i de sidste
Dage skulle der komme Bespottere, som
vandre efter deres egne Lyster,

1 Tim. 4, 1. 2. 2 Tim. 3, 1. Jud. v. 18.

4. og sige: hvad bliver der af Forjæt-
telsen om hans Tilkommelse? Thi fra
den (Dag), Fædrene ere hensovede, for-
blive alle Ting saaledes, som fra Skab-
ningens Begyndelse.
5. Thi de ville ikke vide dette, at ved
Guds Ord bleve Himlene fordum, og Jor-
den fremstod af Vand og ved Vand;
6. hvorfor den Verden, som da var, ved
Vand blev oversvømmet, og forgik.
7. Men Himlene og Jorden, som nu
ere, opbevares ved det samme Ord til Il-
den, bevarede til Dommens og de ugude-
lige Menneskers Fordærvelses Dag.

2 Thess. 1, 8. Ebr. 1, 11.

8. Men dette Ene bør I ikke være uvi-
dende om, I Elskelige! at een Dag er for
HErren som tusinde Aar, og tusinde Aar
som een Dag.
9. HErren forhaler ikke Forjættelsen, —

skulle
ne for
13.
jættel
hvilke
14.
vente
ubesm
Fred
15.
for
Brod
dom,
16.
dem
der
Ukyn
og b
dærv
17.
det
hen
og f
18
Vi

Øine, det, vi have beskuet, og vore Hænder følet paa, nemlig om det Livsens Ord; Joh. 1, 1. 14. 2 Pet. 1, 16. Luc. 24, 39.
Joh. 20, 27.

2. — thi Livet er aabenbaret, og vi have seet og vidne, og forkynde eder Livet, det evige, hvilket var hos Faderen, og blev aabenbaret for os; — Joh. 1, 2. 4.
2 Tim. 1, 10.

3. det, som vi have seet og hørt, forkynde vi eder, at ogsaa I skulle have Samfund med os; men vort Samfund er med Faderen og med hans Søn JEsu Christo. Joh. 17, 21. 1 Cor. 1, 9.

4. Og dette skrive vi eder til, paa det eders Glæde maa vorde fuldkommen.
Joh. 15, 11. c. 16, 24. 2 Joh. v. 12.

5. Og dette er det Budskab, som vi have hørt af ham, og forkynde eder, at Gud er Lys, og der er aldeles intet Mørke i ham. Joh. 1, 9. c. 8, 12.

6. Dersom vi sige, at vi have Samfund med ham, og vandre i Mørket, da lyve vi, og følge ikke Sandheden. c. 2, 4.

7. Men dersom vi vandre i Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og JEsu Christi, hans Søns, Blod renser os fra al Synd.
Ap. G. 20, 28. Ebr. 9, 14. 28. 1 Pet. 1, 19.

8. Dersom vi sige: vi have ikke Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i os.

9. Dersom vi bekjende vore Synder, er han trofast og retfærdig, saa at han forlader os Synderne, og renser os fra al Uretfærdighed.

10. Dersom vi sige, at vi ikke have syndet, gjøre vi ham til en Løgner, og hans Ord er ikke i os.

2. Capitel.

JEsus Christus er Synderes Talsmand, 1. 2. De Troende holde Guds Bud, omgaaes efter Christi Exempel, og elske deres Næste, 3-11. Formaning til Christne af forskjellig Alder om ikke at elske Verden, 12-17. De skulle vogte sig for Antichrister, og følge Aandens Kald, 18-27. blive i Christo og øve Retfærdighed, 28. 29.

1 Mine Børn! dette skriver jeg eder til, paa det I ikke skulle synde; og dersom Nogen synder, have vi en Talsmand hos Faderen, JEsum Christum den Retfærdige; Rom. 8, 34. Ebr. 7, 25. c. 9, 24.

2. og han er en Forsoning for vore Synder; dog ikke alene for vore, men ogsaa for den ganske Verdens. Rom. 3, 25.
2 Cor. 5, 18. Col. 1, 20. Joh. 1, 29. c. 3, 16. c. 4, 42. Ebr. 2, 9.

3. Og derpaa vide vi, at vi kjende ham, naar vi holde hans Bud. Joh. 8, 55.

4. Hvo, som siger: jeg kjender ham, og holder ikke hans Bud, han er en Løgner, og i ham er Sandheden ikke. c. 1, 6. c. 4, 20.

5. Men hvo, som holder hans Ord, i ham er sandeligen Guds Kjærlighed fuldkommet. Derpaa kjende vi, at vi ere i ham. Joh. 13, 35. c. 14, 21. 23.

6. Hvo, som siger, at han bliver i ham, han er og skyldig at vandre saaledes, som han vandrede. Joh. 15, 4. 5. c. 13, 15.
Col. 2, 6. 1 Pet. 2, 21.

7. Brødre! jeg skriver eder ikke et nyt Bud, men et gammelt Bud, som I have havt fra Begyndelsen. Det gamle Bud er det Ord, som I have hørt fra Begyndelsen. 2 Joh. v. 5. c. 2, 24. c. 3, 11.

8. Atter skriver jeg eder et nyt Bud, som er sandt i ham og i eder; thi Mørket drager bort, og det sande Lys skinner allerede. Joh. 13, 34. c. 1, 9. c. 12, 35.
Rom. 13, 12.

9. Hvo, som siger, at han er i Lyset, og hader sin Broder, han er endnu i Mørket. c. 3, 14. c. 4, 20.

10. Hvo, som elsker sin Broder, bliver i Lyset, og der er ingen Forargelse i ham.
2 Pet. 1, 10.

11. Men hvo, som hader sin Broder, er i Mørket, og vandrer i Mørket, og veed ikke, hvor han gaaer, fordi Mørket haver forblindet hans Øine. v. 9.

12. Jeg skriver til eder, (mine) Børn! thi eders Synder ere forladte formedelst hans Navn. Luc. 24, 47. Ap. G. 10, 43.

13. Jeg skriver til eder, I Fædre! thi I have kjendt ham, som er fra Begyndelsen af. Jeg skriver til eder, I Unge! thi I have overvundet det Onde. Jeg skriver til eder, I Børn! thi I have kjendt Faderen. Joh. 1, 1.

14. Jeg skrev til eder, I Fædre! thi I have kjendt ham, som er fra Begyndelsen af. Jeg skrev til eder, I Unge! thi I ere stærke, og Guds Ord bliver i eder, og I have overvundet den Onde. Eph. 6, 10

15. Elsker ikke Verden, ikke heller de Ting, som ere i Verden! Dersom Nogen elsker Verden, er Faderens Kjærlighed ikke i ham. Matth. 16, 24. Joh. 15, 19
Rom. 8, 8. c. 12, 2.

16. Thi alt det, som er i Verden, Kjødets Lyst, og Øinenes Lyst, og et hoffærdigt Levnet, er ikke af Faderen, men af Verden. Luc. 14, 18 fgg.

21. Jeg skrivede ikke til eder, fordi I ikke vide Sandheden; men fordi I vide den, og fordi ingen Løgn er af Sandheden.

22. Hvo er Løgneren, uden den, som negter, at JEsus er den Christus? Denne er Antichristen, han, som negter Faderen og Sønnen. c. 4,3. 2 Joh. v. 7.

23. Hvo, som negter Sønnen, haver ei heller Faderen. Hvo, som bekjender Sønnen, haver og Faderen. Luc. 12, 9. Joh. 5, 23. 2 Tim. 2, 12.

24. Hvad I da have hørt fra Begyndelsen, det blive i eder! Dersom det, som I hørte fra Begyndelsen, bliver i eder, skulle og I blive i Sønnen og i Faderen. v. 1. 2. 3. 7. Joh. 14, 23.

25. Og dette er den Forjættelse, som han tilsagde os, det evige Liv. 1 Tim. 4, 8.

26. Dette haver jeg skrevet eder til om dem, som eder forføre.

27. Og den Salvelse, som I annammede af ham, bliver i eder, og I have ikke behov, at Nogen skal lære eder; men ligesom denne Salvelse lærer eder Alt, og er sand og ingenlunde Løgn: saa bliver i ham, som den haver lært eder. v. 20. Joh. 6, 45.

28. Og nu, (mine) Børn! bliver i

13. Forundrer eder ikke, mine Brødre! dersom Verden hader eder. Matth. 5, 11.
Joh. 15, 18. 19. c. 17, 14.

14. Vi vide, at vi ere overgangne fra Døden til Livet, thi vi elske Brødrene. Hvo, som ikke elsker sin Broder, bliver i Døden. Joh. 5, 24. 1 Joh. 2, 11.

15. Hver, som hader sin Broder, er en Manddraber; og I vide, at ingen Manddraber haver det evige Liv blivende i sig.
Matth. 5, 21. 22. Gal. 5, 21.

16. Derpaa have vi kjendt Kjærligheden, at han haver sat sit Liv til for os. Ogsaa vi ere skyldige at sætte Livet til for Brødrene. Joh. 3, 16. c. 15, 13.
Rom. 5, 8. Eph. 5, 2. 25.

17. Men den, som haver Verdens Gods, og seer sin Broder lide Mangel, og lukker sit Hjerte for ham, hvorledes bliver Guds Kjærlighed i ham? Luc. 3, 11.
Jac. 2, 15. 16. 1 Joh. 4, 20. c. 5, 1.

18. Mine Børn! lader os ikke elske med Ord, ei heller med Tunge, men i Gjerning og Sandhed.

19. Og paa dette kjende vi, at vi ere af Sandheden, og da kunne vi stille vore Hjerter tilfreds for hans Aasyn;

20. thi, om end Hjertet fordømmer os, da er Gud større end vort Hjerte, og kjender alle Ting.

21. I Elskelige! dersom vort Hjerte ikke fordømmer os, have vi Frimodighed til Gud; c. 2, 28. c. 4, 17. c. 5, 14.

22. og hvad vi bede om, det skulle vi annamme af ham; thi vi holde hans Bud, og gjøre det, som er behageligt for ham. Matth. 7, 7. c. 18, 19. c. 21, 22.
Joh. 9, 31. c. 14, 13.

23. Og dette er hans Bud, at vi skulle troe paa hans Søns JEsu Christi Navn; og elske hverandre, saaledes, som han bød os. Joh. 6, 29. Joh. 15, 12. Eph. 5, 2.
1 Thess. 4, 9. 1 Petr. 4, 8.

24. Og hvo, som holder hans Bud, han bliver i Gud, og Gud i ham; og derpaa kjende vi, at han bliver i os, af den Aand, som han haver givet os. Joh. 14, 23.
Rom. 8, 9. 1 Joh. 4, 13.

4. Capitel.

De skulle prøve Lærernes Aand, om den er af Gud, 1-3. De Troende ere af Gud, og ikke af Verden, 4-6. De skulle elske hverandre, som Gud haver elsket dem, og blive i Kjærligheden til Gud og deres Næste, 7-21.

1. I Elskelige! troer ikke hver Aand, men prøver Aanderne, om de ere af Gud; thi mange falske Propheter ere udgangne i Verden. Matth. 7, 15. 16. c. 24, 4. 5.
1 Thess. 5, 21. Aab. 2, 2. 2 Petr. 2, 1.

2. Derpaa kjende I Guds Aand: hver Aand, som bekjender JEsum Christum at være kommen i Kjødet, er af Gud.
1 Cor. 12, 3. 1 Joh. 2, 22. c. 5, 1. 2 Joh. v. 7.

3. Og hver Aand, som ikke bekjender JEsum Christum at være kommen i Kjødet, er ikke af Gud; og denne er Antichristens (Aand), om hvilken I hørte, at han kommer, og han er allerede nu i Verden.
2 Thess. 2, 3 fgg.

4. (Mine) Børn! I ere af Gud, og have overvundet dem; thi den, som er i eder, er større, end den, der er i Verden.

5. De ere af Verden, derfor tale de af Verden, og Verden hører dem. Joh. 15, 19.

6. Vi ere af Gud; hvo, som kjender Gud, hører os; hvo, som ikke er af Gud, hører os ikke: derpaa kjende vi Sandhedens Aand og Vildfarelsens Aand. Joh. 8, 47.
c. 10, 27.

7. I Elskelige! lader os elske hverandre; thi Kjærligheden er af Gud, og hver den, som elsker, er født af Gud og kjender Gud. c. 5, 1. 2.

8. Hvo, som ikke elsker, kjender ikke Gud; thi Gud er Kjærlighed. v. 16. c. 2, 4. c. 3, 6.

9. Derudi er Guds Kjærlighed aabenbaret iblandt os, at Gud haver sendt sin Søn, den eenbaarne, til Verden, at vi skulle leve ved ham. Rom. 5, 8. c. 8, 32
1 Joh. 3, 16.

10. Derudi bestaaer Kjærligheden: ikke at vi have elsket Gud, men at han haver elsket os, og haver udsendt sin Søn til en Forsoning for vore Synder. Joh. 15, 16.
Rom. 3, 24. 2 Cor. 5, 19. 1 Joh. 2, 2.

11. I Elskelige! haver Gud saaledes elsket os, da ere vi og skyldige at elske hverandre. Matth. 18, 33. Joh. 15, 12. 13.

12. Ingen haver nogen Tid seet Gud; dersom vi elske hverandre, bliver Gud i os, og hans Kjærlighed er fuldkommet i os. Joh. 1, 18. 1 Tim. 1, 17. c. 6, 6.
1 Joh. 3, 23. c. 2, 5. c. 4, 17.

13. Derpaa kjende vi, at vi blive i ham, og han i os, fordi han gav os sin Aand. c. 3, 24. Joh. 14, 20. c. 17, 21.

14. Og vi have seet, og vidne, at Faderen udsendte Sønnen, at være Verdens Frelser. c. 1, 2. Joh. 1, 14. Gal. 4, 4. 5.
1 Joh. 2, 2.

først. v. 10.

20. Dersom Nogen siger: jeg elsker Gud, og han hader sin Broder, han er en Løgner; thi hvo, som ikke elsker sin Broder, som han haver seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke haver seet?

c. 2, 4. 11. c. 3, 15. 17.

21. Og dette Bud have vi af ham, at den, som elsker Gud, skal og elske sin Broder. Matth. 22, 39. Joh. 13, 34. 1 Joh. 5, 1.

5. Capitel.

Den, som elsker Gud, elsker Guds Børn, holder Guds Bud, overvinder Verden ved Troen paa Guds Søn, 1-6. Der ere tre Vidner om Christo; man bør annamme Guds Vidnesbyrd, 7-12. Dette skriver Johannes for at opvække de Troende til Standhaftighed i Troen og til Bøn, 13-17. Den, som er født af Gud, synder ikke; Christus har givet os et andet Sind; ved ham, der er Eet med den sande Gud, bør man blive, og flye Afguder, 18-21.

1. Hver den, som troer, at JEsus er Christus, er født af Gud; og Hver, som elsker Faderen, elsker og den, som er født af ham. v. 4. c. 2, 22. 23.

c. 4, 2. 15. Joh. 1, 12. 13.

2. Derpaa kjende vi, at vi elske Guds Børn, naar vi elske Gud, og holde hans

19. Vi vide, at vi ere af Gud, og den ganske Verden ligger i det Onde.
Gal. 1, 4.
20. Men vi vide, at Guds Søn er kommen, og haver givet os Forstand, saa at vi kjende den Sande; og vi ere i den Sande, i hans Søn JEsu Christo: denne er den sande Gud, og det evige Liv.
Luc. 24, 15. Joh. 17, 3. Rom. 9, 5. 1 Tim. 3, 16. Ebr. 1, 8. Joh. 11, 25. c. 14, 6.
21. (Mine) Børn! vogter eder for Afguderne! Amen.

St. Johannis andet Brev.

Johannes ønsker en christelig Frue Naade, 1-3. glæder sig over hendes Børn, formaner til Kjærlighed, 4-6. advarer mod Forførelse, Affald, Samfund med de Onde, 7-11. slutter Brevet, 12. 13.

1. Den Ældste til den udvalgte Frue og hendes Børn, hvilke jeg elsker i Sandhed, og ikke jeg alene, men og Alle, som have erkjendt Sandheden, 3 Joh. v. 1.
1 Tim. 2, 4.
2. for den Sandheds Skyld, som bliver i os, og skal være med os til evig Tid.
3. Naade, Barmhjertighed, Fred fra Gud Fader, og fra den HErre JEsu Christo, Faderens Søn, være med eder i Sandhed og Kjærlighed! 1 Tim. 1, 2.
4. Jeg er bleven meget glad, at jeg haver fundet Børn af dig, som vandre i Sandhed, saaledes som vi annammede Befaling af Faderen. 3 Joh. v. 4.
5. Og nu beder jeg dig, Frue! ikke som om jeg skrev dig et nyt Bud, men det, som vi have fra Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre. Joh. 13, 34. c. 15, 12.
1 Joh. 2, 7. c. 3, 11. 23.
6. Og dette er Kjærligheden, at vi skulle vandre efter hans Bud. Dette er det Bud, som I hørte fra Begyndelsen, at I skulle vandre efter det. Joh. 15, 10.
1 Joh. 5, 3.
7. Thi mange Forførere ere komne ind i Verden, som ikke bekjende JEsum Christum, (at være) kommen i Kjødet. En Saadan er Forføreren og Antichristen.
Matth. 24, 5. 24. 2 Pet. 2, 1. 1 Joh. 2, 18. 22.
8. Giver Agt paa eder selv, at vi ikke skulle tabe, hvad vi ved vort Arbeide have erhvervet, men maae bekomme en fuld Løn. Gal. 3, 3. 4. 1 Thess. 3, 5.
9. Hver den, som afviger, og ikke bliver i Christi Lærdom, haver ikke Gud. Hvo, som bliver i Christi Lærdom, han haver baade Faderen og Sønnen.
3 Joh. v. 11.
10. Dersom Nogen kommer til eder, og fører ikke denne Lærdom, saa annammer ham ikke tilhuse, og byder ham ikke velkommen. 1 Cor. 16, 22. 1 Thess. 3, 14.
Rom. 16, 17. 1 Cor. 5, 11. Tit. 3, 10.
11. Thi hvo, som byder ham velkommen, bliver deelagtig i hans onde Gjerninger. 1 Tim. 5, 22
12. Endskjøndt jeg havde Meget at skrive til eder, har jeg ikke villet (det) med Papir og Blæk; men jeg haaber at komme til eder, og tale mundtligen med eder, paa det vor Glæde maa vorde fuldkommen. 3 Joh. v. 13. 14. 1 Joh. 1, 4.
13. Din Søsters, den Udvalgtes, Børn hilse dig. Amen.

St. Johannis tredie Brev.

Johannes hilser Cajus, 1. 2. glæder sig over hans Redelighed, og opmuntrer ham, 3-8. klager over Diotrephis Ondskab, 9-11. roser Demetrii Fromhed, 12. slutter Brevet, 13-15.

1. Den Ældste til Cajus, den Elskelige, hvilken jeg elsker i Sandhed.
Rom. 16, 23. 2 Joh. v. 1.
2. Du Elskelige! jeg ønsker, at du i Alt maa lide vel og være karsk, ligesom din Sjel lider vel.
3. Thi jeg blev meget glad, der Brødrene kom, og vidnede om din Sandhed, hvorledes du vandrer i Sandhed.
2 Joh. v. 4.
4. Jeg haver ingen større Glæde, end denne, at jeg hører mine Børn vandre i Sandhed. v. 3.
5. Du Elskelige! du gjør troligen det, som du gjør mod Brødrene, og mod de Fremmede. Rom. 16, 22.

St. Judæ almi

Judas ønsker de Kaldte og Helliggjorte Guds Naade, 1. 2. lærer, at de bør stride for Troen, og vogte sig for Forførere, 3-7. Disses mangfoldige Ondskab, og Guds Straf over dem, 8-13. Enochs Spaadom om Guds Dom over de Onde, 14-16. Apostelen advarer og formaner de Troende, 17-23. priser Gud, som skal opholde dem, 24. 25.

1. Judas, JEsu Christi Tjener, men Jacobs Broder, til de Kaldte, som ere helliggjorte i Gud Fader, og bevarede i JEsu Christo: Luc. 6, 16. Ap. G. 1, 13. Joh. 17, 11. 1 Petr. 1, 3.

2. Barmhjertighed og Fred og Kjærlighed vorde eder mangfoldig! 2 Petr. 1, 2.

3. I Elskelige! idet jeg anvender al Flid paa at skrive eder til om den fælleds Frelse, fandt jeg det fornødent at skrive til eder med Formaning om, at stride for den Troe, som eengang er overantvordet de Hellige. Phil. 1, 27. 1 Tim. 1, 18. c. 6, 12.

4. Thi nogle Mennesker have indsneget sig, om hvilke fordum denne Dom er forud

sig selv; de ere vandløse Skyer, som omdrives af Vindene; bladløse Træer, ufrugtbare, to Gange døde, oprykte med Rod;
2 Petr. 2, 13. v. 17.

13. Havets vilde Bølger, som udskumme deres egen Skam; vildfarende Stjerner, for hvilke Mørke og Mulm til evig Tid er bevaret.

14. Men om disse har og Enoch, den syvende fra Adam, spaaet, der han sagde: see, HErren kommer med sine mange tusinde Hellige, Ap.G.1,11. 2Thess.1,7.10.
Aab. 1, 7.

15. for at holde Dom over Alle, og straffe alle Ugudelige iblandt dem for alle deres Ugudeligheds Gjerninger, som de have bedrevet, og for alle de formastelige Ord, som de have talet imod ham, de ugudelige Syndere. Matth. 12, 36.
c. 25, 31 fgg.

16. Disse ere de, som knurre, som klage over Skjebnen, som vandre efter deres Lyster; og deres Mund taler stolte Ord, medens de ansee med Beundring Personer for Fordeels Skyld. Tit.3,3. 2Pet.2,18.

17. Men I, Elskelige! kommer de Ord ihu, som forud ere talede af vor HErres JEsu Christi Apostler;

18. thi de sagde eder, at i den sidste Tid skulde der være Bespottere, som vandre efter deres Ugudeligheds Lyster.
Ap. G. 20, 29. 1 Tim. 4, 1. 2 Tim. 3, 1. 2.
c. 4, 3. 2 Petr. 2, 1. c. 3, 3.

19. Disse ere de, som affondre sig, sandselige, som ikke have Aand.

20. Men I, I Elskelige! opbygger eder selv paa eders helligste Troe; beder udi den Hellig Aand; 1Thess.1,3. 2Pet.1,5.

21. bevarer eder selv i Guds Kjærlighed, forventende vor HErres JEsu Christi Barmhjertighed til det evige Liv.
1 Cor. 1, 7. 1 Thess. 1, 10.

22. Og gjører Forskjel, saa I ynkes over Nogle,

23. men frelse Andre med Frygt, udrivende dem af Ilden, hadende endog den af Kjødet besmittede Kjortel.

24. Men ham, som er mægtig til at bevare eder fra alt Anstød, og fremstille eder for sin Herlighed, ustraffelige, i Fryd: Rom. 16, 25. 1 Cor. 1, 8.
Eph. 3, 20.

25. den ene vise Gud, vor Frelser, være Ære og Majestæt, Kraft, og Magt, baade nu og i al Evighed! Amen.
Rom. 16, 27. 1 Tim. 1, 17. 1 Petr. 5, 11.

St. Johannis Aabenbaring.

1. Capitel.

JEsus meddeler Johannes sin Aabenbaring ved en Engel, 1-3. Johannes ønsker de syv Menigheder Naade fra Gud og Christus, 4-7. Christus aabenbarer sig for Johannes paa Øen Patmos i en herlig Stikkelse, imellem de syv Lysestager, og befaler ham at skrive, 8-20.

1. JEsu Christi Aabenbaring, som Gud haver givet ham, for at vise sine Tjenere de Ting, som snart skulle skee; og han udsendte sin Engel, og betegnede (dem) ved ham for sin Tjener Johannes, v. 19.
c. 22, 6. 7.

2. som haver vidnet om det Guds Ord, og JEsu Christi Vidnesbyrd: hvilkesomhelst Ting han haver seet. c. 6, 9.
1 Joh. 1, 1.

3. Salig er den, som læser, og de, som høre Prophetiens Ord, og bevare det, som er skrevet i den; thi Tiden er nær.
c. 22, 7. Rom. 13, 11. Jac. 5, 8. 1 Pet. 4, 7.

4. Johannes til de syv Menigheder i Asien: Naade være med eder, og Fred, *fra den, der er, og der var,* og der kommer; og fra de syv Aander, som ere for hans Throne; v.11. Ebr.13,8. Aab.1,8.
c. 4, 8. c. 14, 17. c. 16, 5. c. 3, 1.

5. og fra JEsu Christo, det troe Vidne, den Førstefødte af de Døde, og den Jordens Kongers Fyrste, som os elskede, og aftvættede os fra vore Synder med sit Blod, c.3,14. 1Cor.15,20. Col.1,18.
Aab. 19, 16. Gal. 2, 20. 1 Petr. 1, 19.

6. og haver gjort os til Konger og Præster for Gud og sin Fader! Ham være Ære og Kraft i al Evighed! Amen.
Rom. 12, 1. 1 Petr. 2, 5. 9. Aab. 5, 10.

7. See, han kommer med Skyerne, og hvert Øie skal see ham, ogsaa de, som ham gjennemstunge; og alle Jordens Slægter skulle hyle for ham. Ja, Amen!
Matth.24,30. c.26,64. Ap.G 1,11. Joh.19,37.

8. Jeg er Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden, siger HErren Gud, den som er, og som var, og som kommer, den Almægtige. c.19,4. c.2,8. c.21,6. c.22,13.

9. Jeg Johannes, som og er eders Bro-

12. Og jeg vendte mig for at see Rø-
sten, som talede med mig; og da jeg vend-
te mig, saae jeg syv Guld-Lysestager,

13. og imellem de syv Lysestager En,
liig et Menneskes Søn, iført en sid Kjor-
tel, og opbunden under Brystet med et
Guld-Belte. c. 2, 1. c. 15, 6.

14. Men hans Hoved og Haar var
hvidt, som hvid Uld, som Snee; og hans
Øine som Ilds-Lue; c.2,18. c.19,12.

15. og hans Fødder lige det skinnende
Kobber, som om de vare gløbede i en
Ovn; og hans Røst som mange Vandes
Lyd. c. 14, 2. c. 19, 6.

16. Og han havde syv Stjerner i sin
høire Haand; og et tveegget skarpt Sværd
udgik af hans Mund; og hans Ansigt
var som Solen, naar den skinner i sin
Kraft. c.1,20. c.2,1. c.3,1. Ebr.6,17.
Ebr. 4, 12. Matth. 17, 2.

17. Og der jeg saae ham, faldt jeg ned
for hans Fødder, som en Død; og han
lagde sin høire Haand paa mig, og sagde
til mig:

18. Frygt ikke! Jeg er den Første og
den Sidste, og den Levende; og jeg var
død, og see, jeg er levende i al Evighed!
Amen. Og jeg haver Helvedes og Dø-

12. Og skriv til Menighedens Engel i Pergamus: dette siger den, som haver det tveeggede skarpe Sværd: c. 1, 16.
13. Jeg veed dine Gjerninger, og hvor du boer; der, hvor Satans Throne er; og du holder ved mit Navn, og fornegtede ikke min Troe, endog i de Dage, i hvilke Antipas (levede), mit troe Vidne, som blev ihjelslagen hos eder, der, hvor Satan boer. c. 3, 8.
14. Men jeg haver nogle faa Ting imod dig, at du haver der Nogle, som holde ved Bileams Lærdom, der lærte Balak at kaste Forargelse for Israels Børn, (nemlig) at æde Afguds-Offer, og bedrive Hoer.
4 Mos. 25, 1. 2. Jud. v. 11.
15. Saaledes haver du og Nogle, som holde ved de Nicolaiters Lærdom; hvilket jeg hader. v. 6.
16. Vend om! Men hvis ikke, kommer jeg snart over dig, og vil stride imod dem med min Munds Sværd. Matth. 3, 2.
Aab. 1, 16. c. 19, 15. 21. 2 Thess. 2, 8.
17. Hvo, som haver Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne: den, som seirer, ham vil jeg give at æde af det skjulte Manna, og jeg vil give ham en hvid Steen, og et nyt Navn, skrevet paa Stenen, hvilket Ingen kjender, uden den, som annammer det. v. 7. 11. Joh. 6, 50. 51.
Aab. 3, 12.
18. Og skriv til Menighedens Engel i Thyatira: dette siger Guds Søn, der haver Øine som Ilds-Lue, og hvis Fødder ere som skinnende Kobber:
c. 1, 14. 15.
19. Jeg veed dine Gjerninger, og din Kjærlighed og Tjeneste og Troe og Taalmodighed, og dine Gjerninger, ja de sidste flere end de første.
20. Men jeg haver nogle faa Ting imod dig, at du tilsteder den Qvinde Jesabel, som siger sig selv at være en Prophetinde, at lære og forføre mine Tjenere til at bedrive Hoer og at æde Afguds-Offer.
Ap. G. 15, 20. 1 Cor. 1, 19. 20.
21. Og jeg haver givet hende Tid, at hun skal omvende sig fra sit Horerie, og hun haver ikke omvendt sig. Rom. 2, 4.
22. See, jeg kaster hende paa Syge-Leiet, og dem, som bedrive Hoer med hende, i stor Trængsel, dersom de ikke omvende sig fra deres Gjerninger. c. 18, 9.
23. Og ved Død vil jeg bortrykke hendes Børn; og alle Menigheder skulle kjende, *at jeg er den, som randsager Nyrer og* Hjerter; og jeg vil give eder, enhver, efter eders Gjerninger. Joh. 2, 24. 25.
Rom. 2, 6.
24. Men jeg siger eder og de Øvrige, som ere i Thyatira, saa mange, som ikke have denne Lære, og som ikke kjende Satans Dybheder — som de kalde det —: jeg vil ikke kaste en anden Byrde paa eder; v. 20.
25. kun det, I have, holder det fast, indtil jeg kommer. c. 3, 11.
26. Og den, som seirer, og som tager vare paa mine Gjerninger indtil Enden, ham vil jeg give Magt over Hedningerne; v. 17. 1 Cor. 6, 2.
27. og han skal regjere dem med et Jern-Spiir; ligesom Leerkar skulle de sønderknuses, som og jeg annammede (det) af min Fader; c. 12, 5. c. 19, 15. c. 3, 21.
Luc. 22, 29.
28. og jeg vil give ham Morgenstjernen. 2 Petr. 1, 19. Aab. 22, 16.
29. Hvo, som haver Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne! c. 3, 6.

3. Capitel.

Hvad Johannes skal skrive til Menighedens Forstander i Sardes, 1–6. i Philadelphia, 7–13, og i Laodicea, 14–22.

1. Og skriv til Menighedens Engel i Sardes: dette siger den, som haver de syv Guds Aander, og de syv Stjerner: jeg veed dine Gjerninger, at du haver Navn af, at du lever, endog du er død.
c. 1, 4. 16. c. 4, 5. c. 2, 9.
2. Vaagn op, og styrk det Øvrige, som vil døe! thi jeg haver ikke fundet dine Gjerninger fuldkommede for Gud.
1 Cor. 15, 34. Eph. 5, 14.
3. Kom derfor ihu, hvorledes du haver annammet og hørt; og bevar det, og vend om. Dersom du da ikke vil vaage, skal jeg komme over dig som en Tyv, og du skal ikke vide, paa hvilken Stund jeg kommer over dig. c. 2, 5. c. 3, 10.
Matth. 24, 43. 1 Thess. 5, 2. Aab. 16, 15.
4. Dog haver du nogle faa Personer i Sardes, som ikke have besmittet deres Klæder; og de skulle vandre med mig i hvide (Klæder), thi de ere værdige dertil.
c. 4, 4. c. 6, 11. c. 7, 9.
5. Den, som seirer, han skal iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette hans Navn af Livsens Bog, og jeg vil bekjende hans Navn for min Fader og for hans Engle.
c. 13, 8. c. 20, 12. Phil. 4, 3. Matth. 10, 32.
Luc. 12, 8.

dig. Rom. 2, 28. Aab. 2, 9

10. Efterdi du haver bevaret mit Ord om Taalmodighed, vil og jeg bevare dig fra Fristelsens Stund, som skal komme over ganske Jorderige, at friste dem, som boe paa Jorden.

11. See, jeg kommer snart! Hold fast ved det, du haver, at Ingen skal tage din Krone. Phil. 4, 5. Aab. 1, 3. c. 2, 25.
1 Cor. 9, 25.

12. Den, som seirer, ham vil jeg gjøre til en Piller i min Guds Tempel, og han skal ikke ydermere gaae ud derfra; og jeg vil skrive min Guds Navn paa ham, og min Guds Stads, det nye Jerusalems Navn, hvilken kommer ned af Himmelen fra min Gud, og mit det nye Navn.
c.14,1. c.22,4. c.21,2.10. Gal.4,26. Ebr.12,22.

13. Hvo, som haver Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!

14. Og skriv til Menighedens Engel i Laodicea: dette siger den, (som er) Amen, det trofaste og sanddrue Vidne, Guds Skabnings Begyndelse: v. 7.
Col. 1, 15. 16.

15. Jeg veed dine Gjerninger, at du er hverken kold eller varm; gid du var kold

8. Og de fire Dyr havde, hver især, sex Vinger; de vare rundt om og indentil fulde af Øine; og de havde ingen Hvile Dag eller Nat, sigende: hellig, hellig, hellig er HErren, Gud, den almægtige, den, som var, og som er, og som kommer.
Aab. 1, 4. 8. c. 11, 17.

9. Og naar Dyrene give Ære og Priis og Tak til ham, som sidder paa Thronen, ham, som lever i al Evighed,

10. da falde de fire og tyve Ældste ned for ham, som sidder paa Thronen, og tilbede ham, som lever i al Evighed, og kaste deres Kroner ned for Thronen, sigende:

11. Værdig er du HErre, at annamme Æren og Prisen og Magten; thi du haver skabt alle Ting, og ved din Villie ere de, og bleve de skabte! c.5,12. c.10,6.
c. 14, 7.

5. Capitel.

Den, som sidder paa Thronen, har en Bog i Haanden, beseglet med syv Segl, hvilken Ingen kan oplukke, uden Lammet, 1-7. De fire og tyve Ældste, og alle Engle, og enhver Skabning priser Lammet, 8-14.

1. Og jeg saae i hans høire Haand, som sad paa Thronen, en Bog, beskreven inden og uden, og beseglet med syv Segl.
c. 4, 2.

2. Og jeg saae en vældig Engel, som udraabte med høi Røst: hvo er værdig til at oplade Bogen og bryde dens Segl?
c. 10, 1.

3. Og Ingen i Himmelen, ei heller paa Jorden, ei heller under Jorden, formaaede at oplade Bogen eller at betragte den.

4. Og jeg græd saare, fordi Ingen fandtes værdig til at oplade og læse i Bogen, ei heller til at betragte den.

5. Og Een af de Ældste sagde til mig: græd ikke! see, Løven, som er af Judæ Stamme, den Davids Rod, haver vundet Seier til at oplade Bogen og bryde dens syv Segl. 1Mos.49,9. Rom.15,12.
Aab. 22, 16. c. 6, 1 fgg.

6. Og jeg saae, og see, midt imellem Thronen og de fire Dyr, og midt imellem de Ældste stod et Lam, ligesom slagtet, som havde syv Horn og syv Øine, hvilke ere de syv Guds Aander, som ere udsendte til den ganske Jord. Joh. 1, 29.
1 Petr. 1, 19.

7. Og det kom, og tog Bogen af hans høire Haand, som sad paa Thronen.

8. Og der det havde taget Bogen, faldt de fire Dyr og de fire og tyve Ældste ned for Lammet, havende hver sin Harpe, og Guldskaaler fyldte med Røgelse, som ere de Helliges Bønner. c. 8, 3. 4

9. Og de sang en ny Sang, sigende: du er værdig til at tage Bogen og oplade dens Segl, fordi du er slagtet, og haver med dit Blod kjøbt os til Gud af alle Stammer og Tungemaal og Folk og Slægter. Ap. G. 20, 28. 1 Cor. 6, 20.
Eph. 1, 7. Ebr. 9, 12.

10. Og du haver gjort os til Konger og Præster for vor Gud; og vi skulle regjere over Jorden. c. 1, 6.

11. Og jeg saae, og hørte mange Engles Røst omkring Thronen, og Dyrenes, og de Ældstes; og deres Tal var titusinde Gange Titusinde, og tusinde Gange Tusinde, Ebr. 12, 22.

12. der sagde med høi Røst: Lammet, som er slagtet, er værdigt til at annamme Magt, og Rigdom, og Viisdom, og Styrke, og Priis, og Ære, og Velsignelse! c. 13, 8. c. 4, 11. c. 7, 10. 12.

13. Og hver Skabning, som er i Himmelen, og paa Jorden, og under Jorden, og i Havet: de Ting, som ere, og Alt hvad der er i dem, hørte jeg sige: ham, som sidder paa Thronen, og Lammet være Velsignelsen og Prisen, og Æren og Kraften i al Evighed! Phil. 2, 10.

14. Og de fire Dyr sagde: Amen! Og de fire og tyve Ældste faldt ned, og tilbade ham, som lever i al Evighed.
c. 4, 10.

6. Capitel.

Lammet oplukker det første, 1. 2. andet, 3. 4. tredie 5. 6. fjerde, 7. 8. femte, 9-11. og sjette Segl 12-17.

1. Og jeg saae, at Lammet oplod et af de syv Segl, og jeg hørte et af de fire Dyr sige, som en Tordens Røst: kom, og see!
c. 4, 6. 7.

2. Og jeg saae, og see, en hvid Hest, og den, som sad paa den, havde en Bue; og ham blev given en Krone, og han drog ud seirende, og for at seire. c.19,11fgg.

3. Og der det oplod det andet Segl, hørte jeg det andet Dyr sige: kom og see!

4. Og der udgik en anden Hest, som var rød; og ham, som sad paa den, blev givet at tage Fred fra Jorden, og at de skulde slagte hverandre; og ham blev givet et stort Sværd. Matth. 24, 6. 7

5. Og der det oplod det tredie Segl, hørte jeg det tredie Dyr sige: kom og see!

9. Og der det oplod det femte Segl, saae jeg under Alteret deres Sjele, som vare myrdede for Guds Ords Skyld, og for det Vidnesbyrds Skyld, som de have.

c. 8, 3. c. 9, 13. c. 14, 18. c. 1, 9. c. 19, 10.

10. Og de raabte med høi Røst og sagde: HErre, du den Hellige og Sanddrue! hvor længe tøver du at dømme og hevne vort Blod paa dem, som boe paa Jorden? Luc. 18, 7.

11. Og dem bleve givne, hver især, lange hvide Kjortler, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile sig endnu en liden Tid, indtil Antallet af deres Medtjenere og deres Brødre blev fuldt, hvilke herefter skulle ihjelslaaes, ligesom de. c. 3, 5.

12. Og jeg saae, at det oplod det sjette Segl, og see, der skede et stort Jordskjælv, og Solen blev sort som en Haar-Sæk, og Maanen blev som Blod. c. 16, 18.

Luc. 21, 25. Ap. G. 2, 20. nw

13. Og Himmelens Stjerner faldt ned paa Jorden, som et Figentræ nedkaster sine umodne Figen, naar det røres af en stærk Vind.

14. Og Himmelen veeg bort, som et Haandskrift, der sammenrulles, og hvert

ham, som sidder paa Thronen, og Lammet. c. 6, 10.
11. Og alle Englene stode omkring Thronen, og om de Ældste, og om de fire Dyr, og faldt ned for Thronen paa deres Ansigt, og tilbade Gud, og sagde:
12. Amen! Velsignelsen, og Æren, og Viisdommen, og Taksigelsen, og Prisen, og Magten, og Styrken (tilhøre) vor Gud i al Evighed! Amen. c. 5, 12.
13. Og En af de Ældste talede, og sagde til mig: disse, som ere iførte de lange hvide Kjortler, hvo ere de, og hvorfra ere de komne?
14. Og jeg sagde til ham: Herre! du veed det. Og han sagde til mig: disse ere de, som ere komne ud af den store Trængsel, og have toættet deres lange Kjortler, og have gjort dem hvide i Lammets Blod. Ebr. 9, 14. Aab. 1, 5.
15. Derfor ere de for Guds Throne, og tjene ham Dag og Nat i hans Tempel; og han, som sidder paa Thronen, skal udbrede Paulun over dem.
16. De skulle ikke hungre mere, ei heller tørste mere, Solen skal ei heller falde paa dem, ei heller nogen Hede.
17. Thi Lammet, som er i Thronens Midte, skal vogte dem, og lede dem til levende Vandkilder; og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øine. c. 5, 6.
Joh. 10, 10. 11. Aab. 21, 4.

8. Capitel.

Det syvende Segl oplades, 1. syv Engle skulle blæse i Basun, Røgelse offres tilligemed de Helliges Bønner; der høres Røster og Torden, 2-5. af de syv Engle blæser den første i Basun, 6. 7. den anden, 8. 9. den tredie, 10. 11. den fjerde, 12. 13.

1. Og der det oplod det syvende Segl, blev der Taushed i Himmelen ved en halv Time. c. 6, 1.
2. Og jeg saae de syv Engle, som staae for Gud; og dem bleve givne syv Basuner. 1 Cor. 15, 52.
3. Og en anden Engel kom, og stod ved Alteret, og han havde et Guld-Røgelse-Kar, og ham blev given megen Røgelse, at han, under alle de Helliges Bønner, skulde offre den paa det Guld-Alter, som er foran Thronen. c.6,9. c.9,12. c.5,8.
4. Og Røgen af Røgelsen opsteeg, tilligemed de Helliges Bønner, af Engelens Haand for Gud. Ap. G. 10, 4.
5. Og Engelen tog Røgelse-Karret, og fyldte det med Ilden af Alteret, og kastede det paa Jorden; og der kom Røster og Torden og Lyn og Jordskjælv.
6. Og de syv Engle, som havde de syv Basuner, gjorde sig rede til at basune.
7. Og den første Engel basunede, og der kom Hagel og Ild blandet med Blod, og blev kastet paa Jorden; og den tredie Deel af Træerne opbrændtes, og alt grønt Græs opbrændtes.
8. Og den anden Engel basunede, og der blev ligesom et stort Bjerg, brændende i Lue, kastet i Havet; og den tredie Deel af Havet blev Blod.
9. Og Trediedelen af Skabningerne i Havet, som havde Liv, døde, og Trediedelen af Skibene blev ødelagt.
10. Og den tredie Engel basunede, og fra Himmelen faldt en stor Stjerne, brændende som en Fakkel, og den faldt paa Trediedelen af Floderne, og paa Vandkilderne. c. 9, 1.
11. Og Stjernens Navn kaldtes Malurt; og den tredie Deel af Vandene blev til Malurt, og mange Mennesker døde af Vandene, fordi de vare blevne beeske.
12. Og den fjerde Engel basunede, og den tredie Deel af Solen blev rammet, og den tredie Deel af Maanen, og den tredie Deel af Stjernerne; saa at Trediedelen af dem blev formørket, og at Dagen fattedes Trediedelen af sit Skin og Natten ligervils.
13. Og jeg saae, og jeg hørte en Engel flyve midt igjennem Himmelen, som sagde med høi Røst: vee, vee, vee dem, som boe paa Jorden, for de øvrige Basun-Røster af de tre Engle, som skulle basune!
c. 9, 12. c. 11, 14. c. 15, 1.

9. Capitel.

Den femte Engel basuner, Afgrundens Brønd oplades, det første Vee er til Ende, 1-12. Den sjette Engel basuner, fire Engle ved Euphrates løses, og mange Mennesker omkomme, de øvrige omvende sig ikke, 13-21.

1. Og den femte Engel basunede, og jeg saae en Stjerne, nedfalden fra Himmelen paa Jorden, og til den blev Nøglen given til Afgrundens Brønd. c.8,10.
2. Og den oplod Afgrundens Brønd; og en Røg steeg op af Brønden, liig Røgen af en stor Ovn; og Solen og Luften blev formørket af Brøndens Røg.
3. Og af Røgen udkom Græshopper paa Jorden, og dem blev givet Magt, som Jordens Skorpioner have Magt.
4. Og der blev sagt til dem, at de ...

Haar, og deres Tænder vare som Løvers.
9. Og de havde Pantsere som Jern-
Pantsere; og deres Vingers Lyd var som
Lyd af Vogne, naar mange Heste løbe i
Krig.
10. Og de havde Stjerter, ligesom Skor-
pioner, og der vare Braadde i deres
Stjerter, og deres Magt var til at skade
Menneskene i fem Maaneder.
11. Og de havde en Konge over sig, den
Afgrundens Engel; hans Navn er paa
Ebraisk Abaddon, og paa Græsk haver han
Navnet Apollyon.
12. Det store Vee! er bortfaret; see,
der kommer endnu to Vee! efter dette.
c. 8, 13.
13. Og den sjette Engel basunede, og
jeg hørte en Røst af de fire Horn paa det
Guld-Alter, som (stod) for Gud; c.8,3.
14. den sagde til den sjette Engel, der
havde Basunen: løs de fire Engle, som
ere bundne ved den store Flod Euphrates.
15. Og de fire Engle bleve løste, som til
Time og Dag og Maaned og Aar vare
beredte at ihjelslaae den tredie Deel af
Menneskene.
16. Og Tallet paa Rytternes Hær var

de: gak hen, tag den liden Bog, som er
opladt i Engelens Haand, der staaer paa
Havet og paa Jorden. v. 2.
9. Og jeg gik hen til Engelen, og sagde
til ham: giv mig den liden Bog. Og
han sagde til mig: tag, og æd den! og
den skal smerte i din Bug, men i din
Mund skal den være sød som Honning.
10. Og jeg tog den liden Bog af Enge-
lens Haand, og aad den; og den var i
min Mund sød som Honning, men der
jeg havde ædet den, følede jeg Smerte i
min Bug.
11. Og han talede til mig: det bør dig
atter at prophetere imod Folk og Hednin-
ger og Tungemaal og mange Konger.
c. 1, 11. 19.

11. Capitel.

Johannes skal maale Templet, men gaae Forgaarden forbi, 1. 2. De tvende Vidner skulle prophetere, giøre Tegn, straffe, ihjelslaaes, opstaae! det andet Vee! er til Ende, 3-14. Den syvende Engel basuner, Christus antager Riget, 15-19.

1. Og mig blev givet et Rør, ligesom
en Maalestok; og Engelen stod der, sigen-
de: staae op, og maal Guds Tempel, og
Alteret, og dem, som tilbede derudi.
2. Men Forgaarden udenfor Templet,
gaae den forbi, og du skal ikke maale den,
thi den er given Hedningerne; og de
skulle nedtræde den hellige Stad i to og
fyrretyve Maaneder. Luc. 21, 24.
Aab. 13, 5.
3. Og jeg vil give mine tvende Vidner,
at de skulle prophetere tusinde to hundrede
og tresindstyve Dage, iførte Sække.
c. 12, 6.
4. Disse ere de tvende Olietræer og de
tvende Lysestager, som staae for Jordens
Gud.
5. Og dersom Nogen vil gjøre dem
Skade, udgaaer der Ild af deres Mund,
og fortærer deres Fiender; og dersom No-
gen vil gjøre dem Skade, bør det ham
saaledes at ihjelslaaes.
6. Disse have Magt at tillukke Himme-
len, at der ingen Regn skal falde i deres
Propheties Dage; og de have Magt over
Vandene, at forvandle dem til Blod, og
at slaae Jorden med allehaande Plager,
saa ofte de ville.
7. Og naar de faae fuldendt deres Vid-
nesbyrd, skal det Dyr, som opstiger af
Afgrunden, føre Krig imod dem, og over-
vinde dem, og ihjelslaae dem. c. 13, 1. 7.
8. Og deres Legemer (skulle ligge) paa
den store Stads Gader, den, som i aan-
delig Mening kaldes Sodoma og Egyp-
ten, der, hvor vor HErre er korsfæstet.
c. 18, 10.
9. Og nogle af Folkene og Stammerne
og Tungemaalene og Hedningerne skulle
see deres Legemer tre Dage og en halv, og
ikke tilstede deres Legemer at lægges i Gra-
ven.
10. Og de, som boe paa Jorden, skulle
glæde sig over dem, og fryde sig; og de
skulle sende hverandre Gaver, fordi disse
to Propheter vare dem til Plage, som boe
paa Jorden. Joh. 16, 20.
11. Og efter de tre Dage og en halv
kom Livs Aand fra Gud i dem; og de
stode paa deres Fødder, og en stor Frygt
faldt paa dem, som saae dem. v. 9.
Luc. 7, 16.
12. Og de hørte en stærk Røst fra Him-
melen, som sagde til dem: stiger hid op!
Og de stege op til Himmelen i en Sky,
og deres Fiender saae dem.
13. Og i samme Stund skede et stort
Jordskjælv, og Tiendedelen af Staden
faldt, og der bleve ihjelslagne i Jordskjæl-
vet syv tusinde Personer; og de Andre
bleve forfærdede, og gave Himmelens
Gud Ære. c. 16, 18. Matth. 27, 54.
14. Det andet Vee! er bortfaret, see,
det tredie Vee! kommer snart. c. 8, 13.
c. 9, 12. c. 15, 1.
15. Og den syvende Engel basunede, og
der hørtes stærke Røster i Himmelen, som
sagde: Verdens Riger ere blevne vor
HErres, og hans Salvedes, og han skal
regiere i al Evighed. c. 10, 7.
c. 12, 10. c. 19, 6.
16. Og de fire og tyve Ældste, som sad
for Gud paa deres Throner, faldt ned
paa deres Ansigter, og tilbade Gud, sigen-
de: c. 4, 4. 10.
17. Vi takke dig, HErre! Gud den Al-
mægtige, den, der er, og der var, og der
kommer, fordi du haver taget din store
Magt og regjerer. c. 2, 4. c. 19, 6.
18. Og Hedningerne ere blevne vrede,
og din Vrede er kommen, og de Dødes
Tid, at de skulle dømmes, og at (du skal)
give dine Tjenere Propheterne Løn, og de
Hellige, og dem, som frygte dit Navn, de
Smaae og de Store, og fordærve dem,
som fordærve Jorden. c. 6, 17.
Matth. 20, 8. 2 Thess. 1, 6.
19. Og Guds Tempel blev opladt i

Himmelen, og hans Pagtes Ark blev seet i hans Tempel; og der kom Lyn og Røster og Tordener og Jordskjælv og stor Hagel. c. 15, 5. c. 4, 5. c. 8, 5. c. 16, 21.

12. Capitel.

En Qvinde føder et Barn. Den store Drage vil opsluge det, men det bortrykkes, og hun bliver reddet, 1-6. Engelen Michael overvinder Dragen og dens Engle, 7-12. Dragen forfølger Qvinden, og fører Krig imod de Andre af hendes Æt, 13-18.

1. Og et stort Tegn blev seet i Himmelen: en Qvinde, beklædt med Solen, og Maanen under hendes Fødder, og paa hendes Hoved en Krone af tolv Stjerner;

2. og hun var frugtsommelig, og raabte i Barns-Nød, og havde haarde Fødsels-Smerter.

3. Og et andet Tegn blev seet i Himmelen, og see, der var en stor ildrød Drage, som havde syv Hoveder og ti Horn, og paa sine Hoveder syv Kroner.

4. Og dens Stjert drog Trediedelen af Himmelens Stjerner, og kastede dem paa Jorden. Og Dragen stod for Qvinden, som skulde føde, for at, naar hun havde født sit Barn, den da kunde opsluge det.

5. Og hun fødte et Drengebarn, som skulde regjere alle Folkeslag med et Jernspiir; og hendes Barn blev bortrykt til Gud og hans Throne. c. 2, 27. c. 19, 15.

6. Og Qvinden flyede i Ørkenen, hvor hun haver et Sted beredet af Gud, at de der skulde ernære hende tusinde to hundrede og tresindstyve Dage. c. 11, 3.

7. Og der blev en Strid i Himmelen: Michael og hans Engle strede mod Dragen, og Dragen streed, og dens Engle.
Jud. v. 9.

8. Men de mægtede Intet; ei heller blev deres Sted ydermere fundet i Himmelen.

9. Og den store Drage blev nedstyrtet, den gamle Slange, som kaldes Djævelen og Satanas, som forfører det ganske Jorderige, blev nedstyrtet paa Jorden; og hans Engle bleve nedstyrtede med ham.
Luc. 10, 18. Aab. 20, 2. Joh. 12, 31. 2 Cor. 11, 3.

10. Og jeg hørte en høi Røst i Himmelen, som sagde: nu er Saligheden og Kraften og Riget blevet vor Guds, og Magten hans Salvedes; thi nedstyrtet er vore Brødres Anklager, som anklagede dem for vor Gud Dag og Nat.
c. 11, 15. Eph. 5, 5.

11. Og de have overvundet ham ved Lammets Blod, og ved Ordet, de vidnede; og de hengave deres Liv til Døden.
Rom. 8, 36.

12. Derfor fryder eder, I Himle, og I, som boe i dem! Vee dem, som beboe Jorden og Havet; thi Djævelen er nedstiget til eder. Han haver stor Vrede, fordi han veed, at han kun haver en liden Tid.

13. Og der Dragen saae, at den var styrtet til Jorden, forfulgte den Qvinden, som havde født Drengebarnet.

14. Og den store Ørns tvende Vinger bleve givne til Qvinden, at hun skulde flyve til Ørkenen, til sit Sted, der hvor hun faaer sin Føde en Tid, og Tider, og en halv Tid, borte fra Slangens Ansigt.

15. Og Slangen skjød af sin Mund efter Qvinden Vand, som en Strøm, for at bortskylle hende med Strømmen.

16. Og Jorden kom Qvinden til Hjælp; og Jorden oplod sin Mund, og opslugte Strømmen, som Dragen havde skudt af sin Mund.

17. Og Dragen forbittredes paa Qvinden, og gik bort, for at føre Krig mod de Øvrige af hendes Æt, dem, som bevare Guds Befalinger, og have JEsu Christi Vidnesbyrd. 1 Joh. 5, 10.

18. Og jeg stod paa Havets Sand.

13. Capitel.

Et Dyr med syv Hoveder og ti Horn faaer Magt af Dragen, taler Bespottelser, overvinder de Hellige, forfører Mange, men skal faae sin Løn, 1-10. Et andet Dyr gjør Tegn for dets Aasyn; Dyrets Billede faaer en Aand; Mange modtage Dyrets Mærke; Dyrets Tal, 11-18.

1. Og jeg saae et Dyr stige op af Havet, som havde syv Hoveder og ti Horn, og paa sine Horn ti Kroner, og paa sine Hoveder Bespottelsens Navn.
Aab. 17, 3. 9. 12.

2. Og Dyret, som jeg saae, var ligt en Parder, og dets Fødder som en Bjørns, og dets Mund som en Løves Mund; og Dragen gav det sin Kraft, og sin Throne, og stor Magt. c. 12, 9. c. 2, 13.

3. Og jeg saae et af dets Hoveder ligesom saaret til Døden, og dets dødelige Saar blev lægt, og al Jorden forundrede sig, (og fulgte) efter Dyret.

4. Og de tilbade Dragen, som havde givet Dyret Magt; og de tilbade Dyret, og sagde: hvo er Dyret ligt? hvo kan stride imod det? c. 18, 18.

5. Og en Mund blev det givet til at
tale store Ting og Bespottelse; og Magt
blev det givet til at virke i to og fyrretyve
Maaneder. c. 11, 2. c. 12, 6.
6. Og det oplod sin Mund til Bespot-
telse imod Gud, at bespotte hans Navn,
og hans Paulun, og dem, som boe i Him-
melen. c. 16, 9. 11.
7. Og der blev givet det, at føre Krig
mod de Hellige, og at overvinde dem; og
der blev givet det Magt over hver Stam-
me og hvert Tungemaal og hvert Folk.
c. 11, 17.
8. Og de skulle tilbede det, Alle, som boe
paa Jorden, hvis Navne ikke, fra Verdens
Grundvold blev lagt, ere skrevne i Lam-
mets, det slagtedes, Livsens Bog.
c. 3, 5. c. 17, 8. c. 20, 12.
9. Dersom Nogen haver Øren, han høre!
10. Dersom Nogen samler til Fængsel,
han gaaer i Fængsel; dersom Nogen dræ-
ber med Sværd, ham bør det at dræbes
med Sværd. Her er de Helliges Taal-
modighed og Troe. c. 11, 18.
Matth. 26, 52. Aab. 18, 6. c. 14, 12.
11. Og jeg saae et andet Dyr stige op
af Jorden, og det havde to Horn, lige
med Lammet, og talede som Dragen.
Matth. 8, 15. c. 24, 11. 24.
12. Og det øver det første Dyrs hele
Magt for dets Aasyn, og gjør, at Jorden,
og de, som boe derpaa, skulle tilbede det
første Dyr, hvis dødelige Saar blev lægt.
13. Og det gjør store Tegn, saa at det
endog kommer Ild til at falde ned af
Himmelen paa Jorden for Menneskenes
Aasyn. Matth. 24, 24. 2 Thess. 2, 9.
Aab. 16, 14.
14. Og det forfører dem, som boe paa
Jorden, for de Tegns Skyld, hvilke ere
givne det at gjøre for Dyrets Aasyn,
sigende til dem, som boe paa Jorden, at
de skulle gjøre et Billede for det Dyr, som
fik det Saar af Sværdet, og dog levede.
c. 19, 20.
15. Og det fik Magt til at give Dyrets
Billede Aand, saa at Dyrets Billede end-
og kunde tale, og gjøre, at hvilkesomhelst,
der ikke vilde tilbede Dyrets Billede, skulde
ihjelslaaes. c. 14, 11.
16. Og det gjør, at der gives Alle, baade
de Smaae og de Store, baade de Rige og
de Fattige, baade de Frie og Trællene, et
Mærke i deres høire Haand eller i deres
Pande;
17. og at Ingen kan kjøbe eller sælge,
uden den, som haver Mærket, eller Dyrets
Navn, eller dets Navns Tal.
c. 14, 9. 11.
18. Her er Viisdom! Hvo som haver
Forstand, beregne Dyrets Tal; thi det er
et Menneskes Tal, og dets Tal er sex hun-
drede tresindstyve og sex.

14. Capitel.

De Beseglede staae paa Zions Bierg, og følge Lammet, 1-5. Et evigt Evangelium forkyndes, 6. 7. Babylon er falden, 8. De, som tilbede Dyret, skulle pines, 9-11. De Hellige skulle holde ved i Taalmodighed indtil Døden, 12. 13. Guds Vredes Høst gaaer over Jorden, 14-20.

1. Og jeg saae, og see, Lammet stod
paa Bjerget Zion, og med det hundrede
fire og fyrretyve tusinde, som havde dets
Faders Navn skrevet i deres Pander.
Aab. 7, 4.
2. Og jeg hørte en Røst af Himmelen,
som mange Vandes Lyd, og som en stærk
Tordens Lyd; og jeg hørte Harpelegeres
Lyd, som legede paa deres Harper.
c. 1, 10. 15. c. 5, 8.
3. Og de sang en ny Sang for Thro-
nen og for de fire Dyr og de Ældste; og
Ingen kunde lære den Sang, uden de
hundrede fire og fyrretyve tusinde, de,
som ere kjøbte fra Jorden. c. 5, 9.
1 Cor. 6, 20.
4. Disse ere de, som ikke have besmittet
sig med Qvinder, thi de ere Jomfruer;
disse ere de, som følge Lammet, i hvor det
gaaer. Disse ere kjøbte fra Menneskene,
en Førstegrøde for Gud og Lammet;
1 Cor. 6, 15. 2 Cor. 11, 2. Aab. 3, 4. Jac. 1, 18.
5. og i deres Mund er ikke funden Svig;
thi de ere ustraffelige for Guds Throne.
Eph. 5, 27. Col. 1, 22.
6. Og jeg saae en anden Engel flyve
midt igjennem Himmelen, som havde et
evigt Evangelium at forkynde dem, som
boe paa Jorden, og alle Slægter og
Stammer og Tungemaal og Folk;
c. 8, 13.
7. som sagde med høi Røst: frygter Gud
og giver ham Ære, thi hans Doms Time
er kommen; og tilbeder den, som haver
gjort Himmelen og Jorden og Havet og
Vandenes Kilder.
8. Og en anden Engel fulgte, som sag-
de: den er falden, den er falden, Baby-
lon, den store Stad, fordi den haver givet
alle Hedninger at drikke af sit Horeriets
giftige Viin. c. 16, 19. c. 18, 2.
9. Og den tredie Engel fulgte dem, og

sagde med høi Røst: dersom Nogen tilbeder Dyret og dets Billede, og modtager Mærket i sin Pande eller i sin Haand,
c. 13, 16.

10. han skal drikke af Guds Vredes Viin, som er iskjenket ublandet i hans Fortørnelses Kalk; og han skal pines med Ild og Svovl for de hellige Engles og for Lammets Aasyn. c. 16, 19. c. 19, 20.
c. 20, 10.

11. Og deres Pines Røg opstiger i al Evighed; og de have ikke Hvile, Dag eller Nat, de, som tilbede Dyret og dets Billede, og hvo, som annammer dets Navns Mærke. c. 19, 3. c. 13, 16. 17. c. 16. 2.

12. Her er de Helliges Taalmodighed; her ere de, som bevare Guds Befalinger og JEsu Troe. c. 13, 10. c. 12, 17.

13. Og jeg hørte en Røst af Himmelen, som sagde til mig: skriv: salige ere de Døde, som døe i HErren herefter. Ja Aanden siger, at de skulle hvile fra deres Arbeider, men deres Gjerninger følge med dem. c. 1, 11. 19. 1 Cor. 15, 18.
1 Thess. 4, 14. Ebr. 4, 9. 10.

14. Og jeg saae, og see, en hvid Sky, og En sad paa Skyen, liig et Menneskes Søn, som havde en Guld-Krone paa sit Hoved, og en skarp Segel i sin Haand.
Aab. 1, 13.

15. Og en anden Engel udgik af Templet, som raabte med høi Røst til den, som sad paa Skyen: udstræk din Segel, og høst; thi Timen at høste er kommen, efterdi Jordens Høst er moden. c. 6, 17.
Matth. 13, 39.

16. Og den, som sad paa Skyen, lod sin Segel gaae over Jorden; og Jorden blev høstet.

17. Og en anden Engel udgik af Templet i Himmelen; ogsaa han havde en skarp Segel.

18. Og fra Alteret udgik en anden Engel, som havde Magt over Ilden; og han raabte med stærkt Skrig til den, som havde den skarpe Segel, sigende: udstræk din skarpe Segel, og høst Druerne af Jordens Viintræ; thi dets Druer ere modne.

19. Og Engelen lod sin Segel gaae over Jorden, og høstede Frugten af Jordens Viintræ, og kastede den i Guds Vredes store Perse-Kar.

20. Og Persekarret blev traadt udenfor Staden, og der gik Blod ud af Persekarret indtil Hestenes Bidsler, tusinde og sex hundrede Stadier langt.

15. Capitel.

Syv Engle have de syv sidste Plager; Seiervinderne synge Mose og Lammets Sang, 1-4. De syv Engle gaae ud af Templet, og modtage de syv Vredens Skaaler, 5-8.

1. Og jeg saae et andet Tegn i Himmelen, stort og forunderligt: syv Engle, som havde de syv sidste Plager; thi med dem fuldkommedes Guds Vrede.

2. Og jeg saae som et Glar-Hav blandet med Ild; og dem, som havde vundet Seier over Dyret, og over dets Billede, og over dets Mærke, og over dets Navns Tal, staaende ved Glar-Havet, og holdende Guds Harper. c. 4, 6. c. 12, 11.
c. 5, 8. c. 14, 2.

3. Og de sang Mose, den Guds Tjeners, Sang, og Lammets Sang, sigende: store og forunderlige ere dine Gjerninger, HErre, Gud, du Almægtige! retfærdige og sande ere dine Veie, du de Helliges Konge! 5 Mos. 32, 1 fgg. Aab. 16, 7.

4. Hvo skulde ikke frygte dig, HErre! og ære dit Navn? thi du er alene hellig; thi alle Folkeslag skulle komme og tilbede for dit Aasyn, fordi dine Domme ere aabenbarede.

5. Og derefter saae jeg, og see, Vidnesbyrdets Tabernakels Tempel i Himmelen blev opladt. c. 11, 19.

6. og de syv Engle, som havde de syv Plager, udgik af Templet, iførte et reent og skinnende Linklæde, og opbundne under Brystet med Guld-Bælter. c. 1, 13.

7. Og eet af de fire Dyr gav de syv Engle syv Guld-Skaaler, fyldte med Guds Vrede, hans, som lever i al Evighed.
c. 4, 6-9.

8. Og Templet fyldtes med Røg af Guds Herlighed og af hans Magt; og Ingen kunde gaae ind i Templet, førend de syv Engles Plager fik Ende.

16. Capitel.

Den første Engel udgyder sin Skaal paa Jorden, 1. 2. den anden i Havet, 3. den tredie i Floderne 4-7. den fjerde i Solen, 8. 9. den femte paa Dyrets Throne, 10. 11. den sjette paa Floden Euphrates, 12-16. den syvende i Luften, 17-21.

1. Og jeg hørte en stærk Røst fra Templet, som sagde til de syv Engle: gaaer hen og udgyder Guds Vredes Skaaler over Jorden. c. 15, 7.

2. Og den første gik hen, og udgjød sin Skaal paa Jorden, og der blev en ond og fordærvelig Byld paa de Mennesker, som

havde Dyrets Mærke, og paa dem, som tilbade dets Billede. c. 13, 16. 17.

3. Og den anden Engel udgød sin Skaal i Havet, og det blev Blod, som af en Myrdet; og hver levende Sjel i Havet døde.

4. Og den tredie Engel udgød sin Skaal i Floderne og Vandkilderne, og de bleve Blod.

5. Og jeg hørte Vandenes Engel sige: retfærdig er du, HErre, du, som er og som var, du Hellige, at du haver fældet denne Dom! c. 1, 4. 8.

6. Fordi de have udøst Helliges og Propheters Blod, haver du og givet dem Blod at drikke; thi de ere det værd.
Matth. 23, 34. 35.

7. Og jeg hørte en anden, Alterets Engel, sige: Ja, HErre, Gud, du Almægtige! dine Domme ere sande og retfærdige.
c. 9, 3. c. 15, 3.

8. Og den fjerde Engel udgød sin Skaal i Solen, og den fik Magt til at brænde Menneskene med Ild.

9. Og Menneskene brændte i stor Hede, og bespottede Guds Navn, som haver Magt over disse Plager; og de omvendte sig ikke til at give ham Ære. c. 13, 6.
c. 9, 20. 21.

10. Og den femte Engel udgød sin Skaal paa Dyrets Throne; og dets Rige blev formørket, og de tyggede deres Tunger af Pine;

11. og de bespottede Himmelens Gud for deres Piner og for deres Bylder; og de omvendte sig ikke fra deres Gjerninger.

12. Og den sjette Engel udgød sin Skaal i den store Flod Euphrates; og dens Vand borttørredes, paa det Veien skulde beredes for Kongerne fra Østen.

13. Og jeg saae af Dragens Mund og af Dyrets Mund og af den falske Prophets Mund udkomme tre urene Aander, som lignede Padder; c. 12, 3. 9.
c. 13, 1. 11 fag.

14. thi de ere Djævelens Aander, som gjøre Tegn; og de gaae ud til Jordens, ja hele Jorderiges Konger, og samle dem til Krigen paa Guds den Almægtiges hiin store Dag. Matth. 24, 24.
2 Thess. 2, 9. Aab. 13, 13. c. 17, 14. c. 20, 9.

15. See, jeg kommer som en Tyv. Salig er den, som vaager, og bevarer sine Klæder, at han ikke skal gaae nøgen, og de skulle see hans Skam.
Matth. 24, 42 fag. Luc. 12, 39. 1 Thess. 5, 2. 3. 2 Pet. 3, 10. Aab. 3, 3.

16. Og han forsamlede dem til det Sted, som kaldes paa Ebraisk Harmageddon.

17. Og den syvende Engel udgød sin Skaal i Luften; og en stærk Røst udgik fra Templet i Himmelen, fra Thronen, som sagde: det er skeet!

18. Og der skede Røster og Tordener og Lyn; og der skede et stort Jordskjælv, saadant som ikke har været fra den Tid, at Menneskene bleve til paa Jorden, et saadant Jordskjælv saa stort. c. 4, 5.
c. 8, 5. c. 6, 12. c. 11, 13. 19.

19. Og den store Stad blev til tre Dele; og Hedningernes Stæder nedstyrtede; og det store Babylon blev ihukommet for Gud, at han vilde skjenke hende med Vinen af sin strenge Vredes Bæger.
c. 14, 8. 10.

20. Og hver Ø flyede, og Bjergene bleve ikke fundne. c. 6, 14.

21. Og en stor Hagel, centnertung, faldt ned fra Himmelen paa Menneskene; og Menneskene bespottede Gud for Hagelens Plage; thi dens Plage er meget stor. Aab. 11, 19.

17. Capitel.

En Engel viser Johannes den store Skjøge, som er Babylon, 1–6. Engelen forklarer Synet om Skjøgen, og om Dyret med de syv Hoveder og ti Horn, paa hvilket Skjøgen sidder, 7–18.

1. En af de syv Engle, som havde de syv Skaaler, kom, og talede med mig, og sagde til mig: kom! jeg vil vise dig Dommen over den store Skjøge, som sidder paa de mange Vande, c. 15, 1.

2. med hvilken Kongerne paa Jorden have bolet, og de, som boe paa Jorden, ere blevne drukne af hendes Horeries Viin. c. 14, 8. c. 18, 3.

3. Og han førte mig i Aanden hen i Ørkenen; og jeg saae en Qvinde, som sad paa et skarlagenfarvet Dyr, fuldt med Bespottelsens Navne, som havde syv Hoveder og ti Horn. c. 13, 1.

4. Og Qvinden var klædt i Purpur og Skarlagen, og bedækket med Guld og med Ædelstene og Perler; hun havde et Guldbæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Horeries Ureenhed;
c. 18, 16.

5. og paa hendes Pande var skrevet et Navn: Hemmelighed; Babylon den store, en Moder til Skjøgerne og Vederstyggelighederne paa Jorden. 2 Thess. 2, 7.

6. Og jeg saae Qvinden drukken af de Helliges Blod, og af JEsu Vidners Blod; og jeg forundrede mig, der jeg saae hende, med en stor Forundring. c. 18, 24.

7. Og Engelen sagde til mig: hvi forundrede du dig? Jeg vil sige dig den Qvindes Hemmelighed, og Dyrets, som bærer hende, hvilket haver de syv Hoveder og de ti Horn. c. 13, 1.

8. Det Dyr, som du saae, haver været, og er ikke, og skal opstige af Afgrunden, og fare bort til Fordærvelse; og de skulle forundre sig, som boe paa Jorden, de, hvis Navne ikke ere skrevne i Livsens Bog fra Verdens Grundvold blev lagt, naar de see Dyret, som var, og er ikke, endog det er. c. 11, 7. c. 13, 8.

9. Her behøves det Sind, som haver Viisdom. De syv Hoveder ere syv Bjerge, paa hvilke Qvinden sidder. c. 13, 18.

10. Og de ere Konger: de fem ere faldne, og den ene er der, den anden er ikke endnu kommen, og naar han kommer, bør det ham at blive en liden Tid.

11. Og Dyret, som var, og er ikke, er end selv den ottende, og er af de syv, og farer bort til Fordærvelse.
c. 19, 19. 20.

12. Og de ti Horn, som du saae, ere ti Konger, hvilke ikke endnu have annammet Riget, men annamme en Magt som Konger een Time med Dyret.

13. Disse have een Mening, og deres Magt og Myndighed skulle de overgive Dyret.

14. Disse skulle stride mod Lammet, og Lammet skal overvinde dem, fordi det er Herrers Herre og Kongers Konge, og de, (som ere) med det, de Kaldte og Udvalgte og Trofaste. 1 Tim. 6, 15.
Aab. 19, 16.

15. Og han sagde til mig: de Vande, som du saae, der hvor Skjøgen sidder, ere Folk og Skarer og Slægter og Tungemaal.

16. Og de ti Horn, som du saae paa Dyret, disse skulle hade Skjøgen, og gjøre hende øde og nøgen, og æde hendes Kjød, og opbrænde hende med Ild.

17. Thi Gud haver givet dem i Hjertet at gjøre efter hans Sind, og at have eet Sind, og at give Dyret deres Rige, indtil Guds Ord blive fuldbyrdede.

18. Og Qvinden, som du saae, er den store Stad, som haver Herredømme over Jordens Konger.

18. Capitel.

En Engel kundgjør, at Babylon er falden, 1-3. Guds Folk skal gaae ud fra den, svare Plager skulle komme over den, 4-8. Kongerne, Kjøbmændene, og de Søfarende skulle begræde den, 9-19. men Himlene skulle fryde sig, 20. Den skal pludseligen aldeles forgaae, 21-24.

1. Og derefter saae jeg en Engel fare ned fra Himmelen, som havde stor Magt; og Jorden oplystes af hans Herlighed.

2. Og han raabte med Styrke, med høi Røst, og sagde: den er falden, den er falden, Babylon den store, og er bleven Djævlenes Bolig, og et Fængsel for alle urene Aander, og et Fængsel for alle urene og afskyede Fugle. c. 10, 3. c. 14, 8.

3. Thi af hendes Horeries giftige Viin have alle Folkeslag drukket, og Jordens Konger have bolet med hende, og Jordens Kjøbmænd ere blevne rige af hendes Yppigheds Fylde. c. 14. 8. c. 17, 2.

4. Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: gaaer bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager. 2 Cor. 6, 17.

5. Thi hendes Synder naae indtil Himmelen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdigheder ihu. c. 16, 19.

6. Betaler hende, som og hun haver betalt eder, og gjengjælder hende dobbelt efter hendes Gjerninger; skjænker hende dobbelt i den Kalk, som hun haver skjenket med.

7. Saa Meget, som hun haver ophøiet sig selv og levet i Yppighed, saa Meget giver hende af Piine og Sorrig. Fordi hun siger i sit Hjerte: jeg sidder som Dronning, og er ikke Enke, og Sorrig skal jeg ingenlunde see;

8. derfor skulle hendes Plager komme paa een Dag: Død, og Sorrig, og Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærk er den HErre Gud, som dømmer hende. c. 17, 16. 2 Thess. 2, 8.

9. Og Jordens Konger skulle begræde hende, og hyle over hende, de, som have bolet og drevet Vellyst med hende, naar de see Røgen af hendes Brand; Aab. 17, 2.

10. de skulle staae langt borte af Frygt for hendes Piinsel, sigende: vee! vee! du store Stad! Babylon! du stærke Stad! thi paa een Time er din Dom kommen.
c. 14, 8.

11. Og Jordens Kjøbmænd skulle græde og sørge over hende, fordi Ingen mere kjøber deres Varer.

12. Varer af Guld, og Sølv, og dyrebare Stene, og Perler, og kosteligt Linklæde, og Purpur, og Silke, og Skarlagen, og allehaande vellugtende Træ, og allehaande Arbeide af Elfenbeen, og allehaande Arbeide af kosteligt Træ, og af Kobber, og Jern, og Marmor;

13. og Kaneel-Bark, og Røgelser, og Salve, og Virak, og Viin, og Olie, og fiint Meel, og Hvede, og Hornqvæg, og Faar, og Heste, og Vogne, og Slaver, og Menneske-Sjele.

14. Og Frugten, din Sjel havde Lyst til, er veget fra dig, og alt det Fede og Glimrende er veget fra dig, og du skal ingenlunde finde det mere.

15. De, som handlede med disse Ting, som ere blevne rige ved hende, skulle staae langt borte af Frygt for hendes Piinsel, og græde og sørge, sigende:

16. Vee! vee! den store Stad, som var klædt i kosteligt Linklæde, og Purpur, og Skarlagen, og bedækket med Guld og Ædelstene og Perler; thi i een Time er saa stor Rigdom gaaet tilgrunde!

c. 17, 4.

17. Og alle Styrmænd, og den hele Hob paa Skibene, og Søfolkene, og saamange, som befare Havet, stode langt borte,

18. og raabte, der de saae Røgen af hendes Brand, og sagde: hvo var liig den store Stad? v. 9.

19. Og de kastede Støv paa deres Hoveder, og raabte grædende og sørgende, og sagde: vee! vee! den store Stad, i hvilken Alle, som havde Skibe paa Havet, berigedes af dens Pragt, thi i een Time er den gaaet tilgrunde!

20. Fryd dig over den, du Himmel, og I hellige Apostler og Propheter! fordi Gud haver udført eders Ret imod den.

Aab. 19, 2.

21. Og en vældig Engel opløftede en Steen, som en stor Møllesteen, og kastede den i Havet, og sagde: saa skal Babylon den store Stad nedkastes med Hast, og ikke findes mere. c. 5, 2.

22. Og Harpelegeres, og Sangeres, og Fløitespilleres, og Basunblæseres Lyd skal ikke høres i dig mere; og ikke nogen Kunstner i nogen Kunst findes i dig mere; og Møllens Lyd ikke høres i dig mere;

23. og Lampens Lys skal ikke skinne i dig mere, og Brudgoms og Bruds Røst ikke høres i dig mere, fordi dine Kjøbmænd vare Fyrster paa Jorden, fordi ved din Trolddom ere alle Folkene bedaarede.

24. Og i den er Propheters og Helliges Blod fundet, og alle deres, som ere myrdede paa Jorden. c.17,6. Matth.23,37.

19. Capitel.

I Himmelen raabes Halleluja over Babylons Fald, og fordi Gud nu havde antaget Riget, og Lammets Bryllup var kommet, 1-10. Christus med Himmelens Hære drager ud til Strid, 11-16. Rovfugle indbydes til Maaltid; Dyret og den falske Prophet kastes i Ildsøen, de Andre ihjelslaaes, 17-21.

1. Og derefter hørte jeg som en høi Røst af en stor Skare i Himmelen, som sagde: Halleluja! Saliggjørelsen, og Æren, og Prisen, og Magten være HErren vor Gud! c.7,10. c.11,15. c.12,10.

2. Thi sande og retfærdige ere hans Domme; at han haver dømt den store Skjøge, som fordærvede Jorden med sit Horerie, og at han haver krævet sine Tjeneres Blod af hendes Haand.

c. 15, 2. c. 16, 7. c. 18, 20. c. 17, 18.

3. Og de sagde anden Gang: Halleluja! og hendes Røg opstiger i al Evighed! c. 14, 11. c. 18, 9. 18.

4. Og de fire og tyve Ældste og de fire Dyr faldt ned, og tilbade Gud, som sad paa Thronen, og sagde: Amen! Halleluja! c. 4, 4. 6.

5. Og en Røst udgik fra Thronen, som sagde: lover vor Gud, alle hans Tjenere, og I, som ham frygte, baade de Smaae og de Store!

6. Og jeg hørte som en stor Skares Røst, og som mange Vandes Lyd, og som stærke Tordeners Lyd, som sagde: Halleluja! fordi HErren, Gud, den Almægtige, haver antaget Riget. v.1. c.14,2.

c. 11, 15. 17. c. 12, 10.

7. Lader os glæde og fryde os, og give ham Æren; thi Lammets Bryllup er kommet, og hans Brud haver beredt sig.

Matth. 22, 2. c. 25, 10. Luc. 14, 16. Aab. 21, 2.

8. Og det blev hende givet, at føre sig i reent og skinnende, kosteligt Linklæde; thi det kostelige Linklæde er de Helliges Dyder.

c. 3, 5.

9. Og han siger til mig: skriv: salige ere de, som ere kaldede til Lammets Bryllups Nadvere! Og han siger til mig: disse ere de sande Guds Ord. c. 17, 1

Matth. 22, 2. Aab. 21, 5.

10. Og jeg faldt ned for hans Fødder for at tilbede ham; og han siger til mig:

gjør det ikke! Jeg er din Medtjener, og
dine Brødres, som have JEsu Vidnes-
byrd; tilbed Gud; thi Vidnesbyrdet om
JEsu er Prophetiens Aand.
Ap. G. 10, 25. 26. c. 14, 13-15. Aab. 22, 8.
Matth. 4, 10. 1 Joh. 5, 1. Aab. 12, 17.
11. Og jeg saae Himmelen opladt, og
see, en hvid Hest, og den, der sad paa den,
kaldes sanddru og trofast, og han døm-
mer og strider med Retfærdighed.
c. 6, 4. c. 3, 14.
12. Men hans Øine vare som Ilds-Lue
og der vare mange Kroner paa hans Ho-
ved; han havde et Navn skrevet, hvilket
Ingen kjender, uden han selv.
c. 1, 14. c. 2. 17.
13. Og han var iført et Klæde, dyppet
i Blod; og hans Navn kaldes: Guds
Ord. Joh. 1, 1.
14. Og Hærene i Himmelen fulgte ham
med hvide Heste, iførte hvidt og reent,
kosteligt Linklæde. c. 7, 9. 11. Luc. 2, 13.
15. Og af hans Mund udgik et skarpt
Sværd, at han med det skulde slaae Hed-
ningerne; og han skal regjere dem med
et Jern-Spiir; og han skal træde Guds
den Almægtiges strenge Vredes Viins
Perskar. 2 Thess. 2, 8. Aab. 1, 16. c. 2, 16.
c. 19, 21. c. 12, 5. c. 14, 19. 20.
16. Og han haver et Navn skrevet paa
Klædebonnet og paa sin Lend: Kongers
Konge og Herrers Herre. v. 12. c. 17, 14.
17. Og jeg saae en Engel, staaende i
Solen; og han raabte med høi Røst, og
sagde til alle Fugle, som flyve midt under
Himmelen: kommer og forsamles til den
store Guds Nadvere;
18. for at æde Kongers Kjød, og Krigs-
høvdingers Kjød, og Stærkes Kjød, og
Kjødet af Heste, og af dem, som sidde paa
dem, og Kjødet af Alle, Frie og Trælle,
og Smaae og Store.
19. Og jeg saae Dyret, og Kongerne
paa Jorden, og deres Hære forsamlede, at
føre Krig imod den, som sad paa Hesten,
og imod hans Hær. c. 17, 14.
20. Og Dyret blev grebet, og med det
den falske Prophet, som havde gjort Teg-
nene for dets Aasyn, med hvilke han hav-
de forført dem, som toge Dyrets Mærke,
og dem, som tilbade dets Billede; disse
To bleve levende kastede i Ildsøen, som
brænder med Svovl. c. 13, 11. 12.
c. 16, 13. c. 14, 10. c. 20, 10. c. 21, 8.
21. Og de Andre bleve ihjelslagne med
hans Sværd, som sad paa Hesten, hvilket
udgik af hans Mund; og alle Fugle bleve
mættede af deres Kjød.

20. Capitel.

Djævelen bindes, de Hellige blive levende og regjere med Christo tusinde Aar, 1-6. Djævelen bliver løsladt en liden Tid, Gog og Magog ødelægges, Djævelen kastes i Ild-Søen, 7-10. Dommen holdes, 11-15.

1. Og jeg saae en Engel fare ned fra
Himmelen, som havde Afgrundens Nøgle,
og en stor Lænke i sin Haand. c. 1, 18.
2. Og han greb Dragen, den gamle
Slange, som er Djævelen og Satanas,
og bandt ham for tusinde Aar,
2 Pet. 2, 4. Aab. 12, 9.
3. og kastede ham i Afgrunden, og til-
lukkede og forseglede over ham, at han
ikke mere skulde forføre Folkene, indtil de
tusinde Aar fuldendtes; og efter dem bør
det ham at løses en liden Tid. c. 16, 14.
4. Og jeg saae Throner, og de satte sig
paa dem, og det blev dem givet (at holde)
Dom; og (jeg saae) deres Sjele, som
vare halshugne for JEsu Vidnesbyrds og
for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke
havde tilbedet Dyret, ei heller dets Bil-
lede, og ikke havde taget Mærket i deres
Pande og paa deres Haand; og de bleve
levende, og regjerede med Christo de tu-
sinde Aar. Matth. 19, 28. Aab. 3, 21.
c. 5, 10. c. 6, 9. 10. 1 Cor. 15, 23.
5. Men de andre Døde bleve ikke leven-
de igjen, indtil de tusinde Aar fuldendtes.
Denne er den første Opstandelse.
1 Thess. 4, 16.
6. Salig og hellig er den, som haver
Deel i den første Opstandelse; over disse
haver den anden Død ikke Magt, men de
skulle være Guds og Christi Præster, og
skulle regjere med ham tusinde Aar.
Luc. 20, 35. Aab. 2, 11. c. 1, 6.
7. Og naar de tusinde Aar ere fuldendte,
skal Satanas løses af sit Fængsel,
v. 3, 5.
8. Og han skal udgaae at forføre Fol-
kene fra Jordens fire Hjørner, Gog og
Magog, at forsamle dem til Strid; deres
Tal er som Havets Sand. v. 3. c. 16, 14.
9. Og de droge frem over Jordens Flade,
og omringede de Helliges Leir og den
elskte Stad. Og Ild nedfaldt af Him-
melen fra Gud og fortærede dem.
c. 21, 10 fg.
10. Og Djævelen, som dem forførte,
blev kastet i Søen af Ild og Svovl, hvor

Dyret og den falske Prophet var; og de skulle pines Dag og Nat i al Evighed.
c. 19, 20. c. 14, 11. 12.

11. Og jeg saae en stor, hvid Throne, og ham, som sad paa den, for hvis Aasyn Jorden og Himmelen flyede; og der blev ikke fundet Sted for dem. c. 21, 5.
2 Pet. 3, 10. Aab. 12, 8.

12. Og jeg saae de Døde, Smaae og Store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev oplادt, som er Livsens (Bog); og de Døde bleve dømte efter det, som var skrevet i Bøgerne efter deres Gjerninger.
c. 11, 18. c. 3, 5. Rom. 2, 6. 1 Cor. 3, 8 fg.

13. Og Havet afgav de Døde, som vare i det; og Døden og Helvede afgav de Døde, som vare i dem, og de bleve dømte, hver efter sine Gjerninger.

14. Og Døden og Helvede bleve kastede i Ild-Søen. Denne er den anden Død.
1 Cor. 15, 26. 54. 55. Aab. 6, 8. c. 21, 8.

15. Og dersom Nogen ikke fandtes skreven i Livsens Bog, blev han kastet i Ild-Søen. Matth. 26, 41.

21. Capitel.

Johannes seer en ny Himmel og en ny Jord, og det himmelske Jerusalem, hvor Gud boer hos de Mennesker, som have seiret; de Andre udelukkes, 1-8. Det himmelske Jerusalems store Herlighed, 9-23. Hvo deri skal indføres, 24-27.

1. Og jeg saae en ny Himmel og en ny Jord; thi den første Himmel og den første Jord var forgaaet, og Havet var ikke mere. 2 Pet. 3, 13.

2. Og jeg Johannes saae den hellige Stad, det nye Jerusalem, at stige ned af Himmelen fra Gud, beredet som en Brud, der er smykket for sin Brudgom.
Gal. 4, 26. Ebr. 11, 10. c. 12, 22. Aab. 3, 12. c. 21, 10.

3. Og jeg hørte en høi Røst fra Himmelen, som sagde: see, Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal boe hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem, og være deres Gud.
2 Cor. 6, 16. 1 Thess. 4, 17.

4. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øine, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorrig, ei heller Skrig, ei heller Pine skal være mere; thi de første Ting ere vegne bort. c. 7, 17.
1 Cor. 15, 26. 54.

5. Og den, som sad paa Thronen, sagde: see, jeg gjør alle Ting nye. Og han siger til mig: skriv; thi disse Ord ere sande og trofaste. c. 4, 2. c. 20, 11
2 Cor. 5, 17. Aab. 19, 9.

6. Og han sagde til mig: det er skeet Jeg er Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden. Den Tørstige vil jeg give af Livsens Vands Kilde uforskyldt. c. 16, 17.
c. 1, 8. Joh. 4, 10. 14. c. 7, 37. Aab. 22, 17.

7. Den, som seirer, skal arve alle Ting, og jeg vil være ham en Gud, og han skal være mig en Søn. c. 2, 26. 28. Ebr. 8, 10.

8. Men de Frygtagtige, og Vantroe, og Vederstyggelige, og Manddrabere, og Skjørlevnere, og Troldkarle, og Afgudsdyrkere, og alle Løgnere, deres Deel skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovl; hvilket er den anden Død.
c. 22, 15. 1 Cor. 6, 9. Gal. 5, 19-21. Eph. 5, 5. Aab. 20, 14. 15.

9. Og Een af de syv Engle, som havde de syv Skaaler, fulde af de syv sidste Plager, kom til mig, og talede med mig, og sagde: kom, jeg vil vise dig Bruden, Lammets Hustru. c. 15, 1. 6. c. 17, 1.
c. 19, 7.

10. Og han førte mig i Aanden hen paa et stort og høit Bjerg, og viste mig den store Stad, det hellige Jerusalem, som nedsteeg af Himmelen fra Gud.
c. 1, 10. c. 21, 2.

11. Den havde Guds Herlighed; og dens Glands var som den dyrebareste Steen, som krystalklar Jaspis.

12. Den havde ogsaa en stor og høi Muur med tolv Porte, og over Portene tolv Engle, og paaskrevne Navne, hvilke ere Israels Børns tolv Stammers:

13. mod Østen tre Porte; mod Norden tre Porte; mod Sønden tre Porte; mod Vesten tre Porte.

14. Og Stadens Muur havde tolv Grundvolde, og paa dem Lammets tolv Apostlers Navne. Matth. 16, 18.
Eph. 2, 20.

15. Og den, som talede med mig, havde et Guld-Rør, at han skulde maale Staden, og dens Porte, og dens Muur.
c. 11, 1.

16. Og Staden ligger i en Firkant; og dens Længde er saa stor som Bredden. Og han maalte Staden med Røret: tolv tusinde Stadier; og dens Længde og Bredde og Høide ere lige.

17. Og han maalte dens Muur, hundrede og fire og fyrretyve Alen, efter et Menneskes Maal, som Engelen brugte.

som tørster, komme! Og hvo, som vil tage
Livsens Vand uforskyldt! c. 21, 6.
Joh. 7, 37.
18. Thi jeg vidner for Hver, som hører
denne Bogs Propheties Ord: dersom
Nogen lægger Noget til disse Ting, da
skal Gud lægge paa ham de Plager, som
ere skrevne i denne Bog.
19. Og dersom Nogen tager Noget bort
fra denne Propheties Bogs Ord, da skal
Gud borttage hans Deel af Livsens Bog,
og af den hellige Stad, og fra de Ting,
som ere skrevne i denne Bog. c. 3, 5.
c. 21, 27.
20. Han, som vidner disse Ting, siger
ja, jeg kommer snart! Amen. Ja kom,
HErre JEsu! c. 1, 7.
21. Vor HErres JEsu Christi Naade
være med eder alle! Amen.
2 Tim. 4, 22. Ebr. 13, 25.

Ende.